

Ngọa Long Sinh

Điệu Sáo Mê Hồn

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Điệu Sáo Mê Hồn

Lời dịch giả

Lần đầu tiên tại Việt Nam, tôi được hân hạnh giới thiệu cùng quý bạn đọc giả bản dịch Thiên Long Bát Bộ - Lục Mạch Thần Kiếm, một pho võ hiệp kiệt tác của Kim Dung xuất bản tại Hương Cảng và đã được quý bạn tuyệt đối hoan nghênh.

Đáp lại thịnh tình nồng nhiệt ấy, tôi cho ra mắt bạn đọc, sau một thời gian lựa chọn công phu và tham khảo ý kiến các bạn Hoa kiều, pho Diệu Sáo Mê Hồn, một tác phẩm mới nhất của Ngọa Long Sinh tại Đài Bắc.

Nếu Thiên Long Bát Bộ - Lục Mạch Thần Kiếm không phải là pho truyện kiếm hiệp thông thường để giải trí cho một số phụ nữ, thiếu nhi, mà lôi cuốn được các bậc trí thức nữa, thì pho Diệu Sáo Mê Hồn cũng làm say mê hàng triệu độc giả Á Châu.

Theo đà tiến triển của thời đại, những pho võ hiệp nổi tiếng không phải vì những thế võ, thế kiếm hoang đường, những tình tiết hạ cấp, vô giá trị về mặt nghệ thuật.

Các bạn đã thấy những tay hào kiệt trong Thiên Long Bát Bộ vì có căn bản về Không giáo, về Phật giáo mà nổi tiếng anh hùng, những bậc quân thoa tài ba đến đâu cũng không thể vượt ra ngoài hai chữ tiết liệt, những mối tình cao đẹp cực kỳ thanh khiết.

Các bạn sẽ thấy trong Diệu Sáo Mê Hồn những nhân vật hiếu nghĩa, hiệp đạo, mưu mô, những cuộc đấu trí ghê hồn, những mối tình éo le thoát tục.

Đặc điểm của Diệu Sáo Mê Hồn là :

- Cốt truyện lâm ly mà không hoang tưởng.

- Cách trình bày tỉ mỉ mà không luộm thuộm.

- Lời văn lưu loát mà không rườm rà.

Về hình thức, Điều Sáo Mê Hồn khác Thiên Long Bát Bộ ở chỗ nó không sôi nổi gay cấn ngay từ hồi đầu.

Điều Sáo Mê Hồn phát khởi bằng những bí mật rất hấp dẫn, càng về sau càng biến ảo ly kỳ.

Điều Sáo Mê Hồn miêu tả không biết bao nhiêu kỳ nữ, hiệp khách bằng lời hành văn tân kỳ và diễn tả bằng một tâm sắc, tuyệt ở chỗ các nhân vật thấp thoáng xuất hiện ở những hồi trên rồi dần bộc lộ chân tướng ở những hồi sau.

Điều Sáo Mê Hồn nguyên bản đã được in ra trên một trăm hồi, và từ hồi hai mươi trở đi đã thấy những cuộc mưu đồ lớn lao, những cuộc đấu trí và huyết chiến rùng rợn cùng những mối tình thâm kín vẫn không vượt qua vòng lễ giáo mà được diễn biến ly kỳ chưa hề có trong các truyện khác.

Thật khó mà so sánh được sự hơn kém giữa Thiên Long Bát Bộ và Điều Sáo Mê Hồn, hai pho truyện mới nhất, nổi tiếng nhất của hai tiểu thuyết gia trứ danh hiện đại, một ở Hương Cảng, một ở Đài Bắc.

Các bạn đã đọc các tác phẩm của Kim Dung, các bạn cũng không lạ gì với Ngọa Long Sinh trên các mặt báo. Mỗi tác giả có một sở trường riêng đặc biệt.

Các bạn đã hài lòng trước pho Thiên Long Bát Bộ, chắc chắn sẽ thích thú hơn khi đọc pho Điều Sáo Mê Hồn.

Và đây, chúng tôi xin quý bạn hãy thưởng thức, phê phán và đánh giá pho truyện độc đáo này.

Điều Sáo Mê Hôn

Hồi 1

Một cuộc hội diện ly kỳ

Đêm đã khuya bốn bề tịch mịch, mảnh trăng tàn gượng sức phóng qua từng mây đầy ảm đạm những tia sáng âm thầm yếu ớt. Ngọn gió thu hiu hắt thổi những chiếc lá bay phát phới.

Trên đại điện một ngôi chùa cổ giữa cõi hoang vu, bốn cây hồng lap (đèn cây to bằng cánh tay trẻ con, ánh sáng chập chờn nhau. Bốn ông già màu áo khác nhau ngồi xếp bằng tại bốn góc.

Cả bốn vị nét mặt đều nghiêm nghị lạ thường, ngồi yên chăm chăm tựa hồ bốn pho tượng đất, không ai nói câu nào.

Một cơn gió thoảng đưa mùi hoa quế ngọt ngào vào trong điện, đồng thời thổi tắt bốn ngọn lửa hồng dường như tắt hẳn rồi trở lại bùng sáng lên.

Giữa lúc những ngọn hồng lan sáng lòa trở lại, chính giữa đại điện xuất hiện thêm một ông già áo xanh, râu bạc, chùng tới rón. Ông đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi đột nhiên chấp tay thi lễ, lớn tiếng nói :

- Tiểu huynh đã làm nhọc lòng bốn vị hiền đệ phải chờ lâu!

Bốn ông kia vẫn ngồi tĩnh tọa không chớp mắt, tựa hồ như không nghe thấy gì.

Ông râu bạc thở dài, lẩm bầm :

- Chuyện xưa đã đi vào quá khứ, chẳng là các hiền đệ đều quên khuấy việc ba mươi năm trước đây rồi sao? Mỗi khi tiểu huynh nghĩ đến nông nỗi năm anh em ta phút chốc trở nên cừ địch, tuy chưa đến nỗi tàn sát nhau nhưng đã coi nhau như người dưng. Ba mươi năm trời ấy tiểu huynh luống những băng khuâng chẳng ngày nào là không nghĩ đến những hàn gắn lại mối tương thân giữa anh em mình. Các hiền đệ xa khơi gốc chân trời, không thể mỗi lúc tìm đến nhau được, vì thế mà hoài bão của tiểu huynh không được mãn nguyện. Thời gian thấm thoát phút chốc đã ba mươi năm, vì ta tìm được hành tung bốn hiền đệ rất khó nên tiểu huynh đề thiếp mời bốn vị về đây hội diện, cho khuấy khỏa nỗi cách biệt ba mươi năm trời. Thế mà bốn vị hiền đệ vẫn chưa lượng tình, cởi mở tấm lòng sâu khổ cho tiểu huynh.

Ông nói để ông nghe, hàng giờ bốn vị kia vẫn lơ đi như không nghe thấy gì và người cũng không nhúc nhích.

Ông toan nói nữa, bất thành linh có tiếng chân mười hai thiếu niên đều đeo binh khí ập vào đứng sắp hàng để ngăn lối ra khỏi cửa điện.

Ông già râu bạc nhú cặp lông mày, đưa mắt nhìn mười hai thiếu niên, thấy

gã nào cũng tinh thần lạnh lợi, khí thế hào hùng. Ông bỗng cười, vụt hỏi :

- Các cậu nhỏ này tướng mạo phi phàm, hẳn là đệ tử của bốn vị hiền đệ?

Bốn ông vẫn im lặng không lên tiếng.

Mười hai thiếu niên đều ăn mặc theo lối võ sinh nhưng màu sắc không giống nhau, xanh phớt có, vàng thẫm có, trắng bạch có, tím lợt có, cứ ba người một màu sắc, giống như sắc phục của từng vị ngồi bốn góc.

Ông già râu bạc chỉ mong bốn vị lên tiếng để ông giải bày tâm sự. Song bốn ông cứ trơ ra tựa hồ không muốn mở miệng. Ông già râu bạc dùng hết cách mà bốn vị vẫn im lìm. Bất giác ông lộ vẻ không hài lòng, mở to mắt, lớn tiếng nói :

- Chư hiền đệ! Giả tí các hiền đệ không lượng xét cho tiểu huynh cũng xin nói rõ ra, nếu cứ ngậm miệng như thế này mãi thì thật tiểu huynh không thể chịu nổi.

Bốn vị vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Ông già râu bạc đột nhiên nghĩ ra một kế, từ từ bước lại phía ông già mặc áo xanh phớt ngồi phía tả. Bỗng có tiếng ngăn lại :

- Hãy khoan!

Ba thiếu niên mặc áo xanh phớt nhất tề nhảy ra đứng chắn trước mặt ông già râu bạc, nói tiếp :

- Lão tiền bối có điều chi chỉ dạy xin cứ nói cho vãn bối hay là được. Gia sư đang luyện công chưa tỉnh, xin lão tiền bối đừng kinh động!

Ông già râu bạc đột nhiên làm mặt giận, nhưng chỉ thoáng cái ông đã lấy lại được vẻ trấn tĩnh hòa ái, cười hỏi :

- Các ngươi có biết ta là ai không?

Ba gã thiếu niên áo màu xanh phớt, đồng thanh đáp :

- Bất luận là ai cũng không thể quấy rầy gia sư trong lúc người luyện công.

Ông già râu bạc tự nhiên sa sầm nét mặt hỏi :

- Có thật sự sư phụ các ngươi đang vận công, điều hòa hơi thở không?

Gã thiếu niên đứng bên tả quay đầu nhìn sư phụ rồi đáp :

- Gia sư đang nhập định, thường là một ngày một đêm không ăn uống, không cử động. Hiện mới được một đêm, lão tiền bối có việc chi gấp vậy?

Ông già râu bạc chú ý nhìn hồi lâu vào mặt ông già áo xanh rồi quay phắt lại từ từ bước sang phía ông mặc áo vàng đang ngồi quay mặt vào tường.

Ba thiếu niên mặc áo võ sinh màu vàng vừa nghe tiếng áo lạt phất đã nhanh như chớp nhảy vào đại điện, đứng hàng chữ nhất chắn lối ông già râu bạc.

Ông già râu bạc khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu rồi lại chuyển hướng đi về phía ông già áo tím, nhưng cũng bị ba thiếu niên áo tím nhảy ra ngăn cản. Rốt cuộc ông già râu bạc đi về phía nào cũng bị những thiếu niên ngăn trở.

Ông già râu bạc tựa hồ như không muốn động thủ cùng bọn thiếu niên, ông từ từ đi trở lại giữa đại điện đưa mắt nhìn mười hai gã rồi gằn giọng hỏi :

- Có thật sư phụ các ngươi đang vận công nhập định? Ngoài ra không có ý gì khác?

Câu hỏi đột ngột khiến cho mười hai thiếu niên đồng cảm thấy rung mình, quay đầu lại nhìn thì thấy bốn vị vẫn đang xếp bằng tĩnh tọa, tuyệt không tỏ vẻ gì khác, liền đồng thanh đáp :

- Quả vật! Nghiệp sư phụ đang tĩnh tọa nhập định.

Lão áo xanh râu bạc khẽ gật đầu nói :

- Ta cũng mong như vậy!

Rồi lão cũng xếp bằng ngồi xuống nhắm nghiền đôi mắt.

Mười hai thiếu niên ai nấy lui về sau lưng sư phụ mình ngồi xuống đất. Tòa đại điện trở lại với bầu không khí tĩnh mịch.

Gió thu vẫn thổi hoa quế thơm ngọt ngào vào đại điện, đồng thời lay động bốn ngọn hồng lập lúc sáng lúc mờ ảo.

Không biết lúc đó vào giờ nào, một thanh âm uyển chuyển quyện với mùi hoa quế vọng vào đại điện. Thanh âm này cực kỳ quái dị, êm đềm và loáng thoáng, như có, như không, vắng vắng bên tai dù chú ý đến đâu cũng không nghe rõ.

Mười hai gã thiếu niên đều nghe thấy nhưng không ai nói ra vì không có cách gì xác định được người khác cũng nghe thấy như mình, hay là chỉ riêng mình có cảm giác hảo huyền. Họ sợ nói ra, thì tự mình kém cỏi còn là việc nhỏ, nhưng tổn thương đến oai danh của sư môn mới là việc lớn. Nên tuy mười hai gã cùng nghe thấy mà đều lơ đi như không có chuyện gì.

Thanh âm như có như không, như thực như hư, rồi thốt nhiên trầm xuống khiến cho mười hai thiếu niên đồng thời cảm thấy rất kỳ dị, tựa hồ như người đang ở trên cao trăm ngàn trượng bị đẩy xuống hố sâu không đáy, đã không có cách chống đỡ lại không tài nào kêu lên tiếng được, họ tuyệt vọng đến nỗi phải nhắm mắt lại.

Lúc mấy người tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ. Bốn cây hồng lập đã cháy hết.

Lão áo xanh râu bạc đem qua ngồi nơi chính điện không thấy đâu nữa.

Mỗi người nhìn nhau rồi lại nhìn đến các vị sư phụ.

Bốn vị vẫn ngồi đó không xê xích chút nào.

Mười hai gã thiếu niên, vì oai danh của sư môn mình dù không có điều gì hẳn học nhau, nhưng vẫn còn chỗ riêng tây nên không ai chịu kể lại với ai.

Bọn họ đối với việc ông già râu bạc tự nhiên bỏ đi, trong lòng đều sinh ra lo sợ. Mười hai thiếu niên, hai mươi bốn con mắt đổ dồn vào chỗ ông già râu bạc ngồi thấy không còn dấu vết chi cả.

Đây là một cục diện đầy bí ẩn, cả mười hai thiếu niên đều biết rằng tình hình có vẻ không ổn mà không ai muốn đến thức tỉnh sư phụ mình trước. Thế rồi gã nọ nhìn gã kia trong lòng rất hoang mang lo sợ mà không ai mở miệng nói trước. Nguyên mười hai thiếu niên này từ lúc theo sư phụ mình vào đại

điện. Mỗi vị chọn lấy một chỗ. Sau khi đâu ngồi đó các vị đều nhắm mắt điều hòa hơi thở, không ai mở mắt nhìn ai một lần nào nữa.

Tình trạng này chưa bao giờ có, mười hai thiếu niên hàng ngày kề cận sư phụ mình chưa thấy lần nào kỳ dị như hôm nay. Đứng trước hoàn cảnh bất thường họ không biết xử trí ra sao, chỉ cho là bốn vị ngồi luyện công, nên thủy chung vẫn không dám kinh động.

Thời gian vẫn trôi đi vùn vụt, bốn ông già sắc phục khác nhau vẫn ngồi yên nguyên chỗ không nhúc nhích. Mười hai thiếu niên đều ruột nóng như lửa đốt, đi tới đi lui trong đại điện, nhưng không dám kinh động sư phụ.

Bỗng gã thiếu niên áo trắng nói khề :

- Trong võ lâm chưa có ai ngồi lâu như vậy. Các vị sư phụ đây đã ngồi một ngày một đêm không ăn uống gì, chẳng biết ra sao?

Gã thiếu niên lớn tuổi hơn đáp :

- Sư phụ thường nhắm mắt nhập định mấy ngày không ăn là thường. Đây mới có một ngày một đêm tưởng cũng chẳng tổn thương gì.

Câu nói này tiếng nói khá lớn dường như có ý để bốn ông già nghe tiếng.

Nhưng lạ thay bốn ông vẫn như không nghe thấy gì, mí mắt vẫn không động đây.

Mười hai gã thiếu niên chia nhau đứng gần sư phụ mình đã một ngày trời.

May mà tòa nhà cổ này ở nơi hoang dã, thường ngày rất ít người qua lại nên không ai làm kinh động đến bọn họ.

Đêm đã hơi khuya, trăng mới mọc chiếu vào đại điện, mười hai gã thiếu niên mỗi lúc một thấy tình trạng nguy ngập hơn, ai nấy đều phập phồng lo sợ.

Một gã thiếu niên áo xanh cất tiếng nói lớn :

- Bọn ta cứ chờ đợi mãi biết đến bao giờ? Tại hạ tưởng chúng ta cần gọi sư phụ tỉnh lại.

Chưa dứt lời, một thiếu niên mặc áo tía lợt nói tiếp :

- Phải đó! Chúng ta c đợi nữa cũng không sao, nhưng gia sư một khi nhập định tai mắt vẫn có linh mẫn đặc biệt. Chẳng lẽ chúng ta lớn tiếng nói chuyện thế này mà người không nghe thấy?

Mười hai người bàn bạc cả nửa ngày mới đồng ý vào thức tỉnh sư phụ. Bọn họ bước tới lạy phục sát đất đồng thanh gọi :

- Sư phụ!....

Bốn ông già vẫn ngồi yên, dường như không thấy tiếng các đệ tử gọi.

Mười hai gã thiếu niên đồng thời cảm thấy hoang mang, chú ý nhìn mặt sư phụ thì vẫn thấy sắc mặt bình thường không thấy gì khác lạ. Chỉ thấy hai mắt nhắm nghiền như người đang hành công vận khí.

Các thiếu niên lại có lòng kiên quyết tự tin. Họ cho là võ công sư phụ mình thâm hậu vô cùng, các vị ngồi tĩnh tọa quyết không thể xảy ra những chuyện bất ngờ... Hơn nữa từ lúc sư phụ tiến vào đại điện ngồi tĩnh tọa nguyên chỗ,

ngoại trừ ông già áo xanh râu bạc chẳng một ai vào.

Các bậc võ công thượng thặng đang tĩnh tọa, không có cường địch ám toán thì còn có điều gì khả nghi. Họ chỉ bắn khoăn ở chỗ các vị ngồi lâu thế mà tuyệt nhiên không hề nháy mắt.

Mười hai gã thiếu niên điều cho là một trường hợp đặc biệt kỳ lạ, nên chỉ thấy trấn tĩnh được một chút rồi lại thấy trong dạ nôn nao, rồi lại chăm chú nhìn sư phụ.

Bỗng một gã thiếu niên áo vàng kêu rú lên một tiếng kinh hãi :

- Sư phụ!....

Rồi nước mắt tràn ra như mưa. Tiếng rú kinh hãi này làm cho hết thảy mọi người đều run sợ, trống ngực đánh thành thịch, quay đầu nhìn ra.

Gã thiếu niên áo vàng khác lớn tuổi hơn khẽ hỏi :

- Chu sư đệ! Sư đệ điên rồi sao?

Gã họ Chu lau nước mắt nức nở nói :

- Sư... Sư phụ đã tịch rồi...

Hắn vừa dứt lời, hết thảy đều giật mình, cả kinh thất sắc.

Gã thiếu niên áo vàng lớn tuổi tức giận nói :

- Sư phụ ngồi vận công tĩnh tọa tự nhiên vô cớ sao lại thác được. Sư đệ chỉ nói càn!

Tuy miệng gã nói vậy nhưng trong lòng gã rất hoang mang, rất xúc động. Vì muốn bảo vệ danh dự của sư phụ, hắn không dám thò tay vào sư phụ mình để xem lời sư đệ nói có đúng không.

Gã thiếu niên họ Chu buồn rầu nói :

- Sư phụ thác thật rồi! Hai tay người đã giá lạnh.

Bấy giờ gã áo vàng lớn tuổi mới từ từ đưa tay ra sờ vào tay ông già áo vàng.

Bỗng đột nhiên rút tay lại nói :

- Sư phụ nội lực tinh thâm không thể nào thác thế này được.

Lòng gã tôn kính sư phụ vô cùng. Tuy gã biết là sư đệ nói đúng nhưng vẫn không chịu thừa nhận.

Gã thiếu niên họ Chu không thấy sư huynh mình nói thêm liền nói tiếp :

- Đệ thấy sư phụ ngồi yên không nhúc nhích nên đã có ý nghi ngờ, liền đưa tay sờ vào bàn tay người đang chấp đở trên ngực nên mới biết là sư phụ đã thác lâu rồi, hai tay đã lạnh cứng.

Mười một gã thiếu niên kia đều la lên những tiếng hãi hùng, sờ tay sư phụ mình.

Ai nấy cũng đều khóc rống lên vì gã họ Chu nói đúng. Bốn ông đã chết từ bao giờ. Hai tay đều lạnh ngắt cứng đờ.

Ngoài trời làn mây âm đạm dày đặc che mất ánh trăng, trong điện tối om.

Ngọn gió thu hiu hắt đưa mùi hoa quế ngào ngạt vào trong điện. Lại một âm thanh huyền ảo lẫn trong gió đưa đến. Âm thanh cực kỳ vi nhược như có

như không mà vẫn lọt vào tai mọi người.

Bỗng có tiếng một người hỏi :

- Các bạn hãy thử lắng tai nghe! Dường như có một thanh âm rất lạ?

Một người khác lớn tiếng đáp :

- Đúng rồi! Đêm qua tôi đã nghe thấy thanh âm này.

Trong đại điện tối om, chỉ nghe tiếng người nói chuyện mà không biết là ai.

Nhưng kỳ thật thì trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng trĩu dường như đang bị một sức nặng ngàn cân đè lên, chẳng ai buồn để lưu tâm xem người nào đã nói ra câu đó. Bỗng lại thấy có một người khác lên tiếng :

- Thanh âm này dường như là tiếng tiêu...

Trong đại điện tiếng khóc đã im bật, một người khác lên tiếng phản đối :

- Đâu phải tiếng tiêu. Tại hạ thổi tiêu đã hơn mười mấy năm trời nên hiểu rõ lắm.

Lại một giọng nói cục mịch xen vào :

- Thanh âm tuy uyển chuyển du dương, nhưng khiến người nghe phải buồn ngủ.

Câu nói này khiến mọi người chợt nhớ ra thanh âm kỳ dị đêm trước, làm cho ai nấy đều bị xúc động mạnh mẽ rồi chẳng mấy chốc đã ngủ mê đi, thậm chí ông già râu bạc bỏ đi cũng chẳng ai biết.

Thanh âm đang êm ái mơ hồ bỗng đổi điệu cao bỗng lên đầy vẻ sát phạt tựa hồ như có thiên binh vạn mã đang kéo đến ầm ầm. Mười hai thiếu niên đồng thời cảm thấy dường như đang bị hãm vào vòng vây. May mà tiếng sát phạt vọt lên một lúc, mọi người vừa bị cảm xúc thì thanh âm đó đã im bật.

Bất thành linh có người quát lớn rồi đứng phắt dậy chạy ra ngoài điện.

Lúc đó tầng mây dày đã lắng vẳng bay đi, ánh trăng mờ ảo ẩn hiện bóng người chạy ra ngoài điện, mình mặc áo trắng. Bỗng có tiếng người lên tiếng gọi giật lại :

- Vương sư đệ! Sư đệ đi đâu? Sao không trở về?

Tuy sư huynh gọi gấp nhưng tựa hồ gã không nghe thấy, càng chạy thật mau; thoáng cái đã mất hút. Một người khác có vẻ bức tức nói :

- Sư phụ chết chưa nhắm mắt mà gã đã không nghe lời sư huynh ở lại lo liệu, tôi phải chạy theo bắt gã trở lại mới được.

Tuy gã này nói với sư đệ như vậy, nhưng mọi người trong điện đang đề tâm vào việc nghiêm trọng, ai nấy đều hết sức lo lắng nên gã muốn nói gì thì nói. Kể ra trước hoàn cảnh này bọn họ phải cùng nhau thương nghị, đưa ra kế hoạch để đối phó với tình thế. Nhưng lúc bốn ông già vào đại điện không có điều gì dặn bảo, nên bọn đệ tử vẫn riêng rẽ từng tốp không ai nói với ai câu nào. Dường như ai bàn ra trước là làm thương tổn đến uy danh sư môn mình. Bất thành linh trong điện lóe lên ánh lửa sáng. Ông già áo xanh râu bạc đêm trước lại xuất hiện. Ông này lúc đi cũng như lúc đến, tuyệt nhiên không phát

ra tiếng động nào nên chẳng ai biết. Ánh lửa chiếu vào chòm râu bạc và nét mặt nghiêm trang. Mười một gã thiếu niên, không ai bảo ai nhất tề đứng phắt dậy bao vây chung quanh ông.

Ông già này hai mắt lấp loáng, luồng nhãn quang đảo nhìn mọi người rồi nghiêm giọng hỏi :

- Lại một gã đi đâu rồi sao?

Giọng nói nghiêm nhiên tự đặt mình vào địa vị sư trưởng.

Hai gã thiếu niên áo trắng tức giận đồng thanh hỏi :

- Ông là ai?

Ông già áo xanh đột nhiên trừng mắt lên như muốn nổi nóng, nhưng chỉ thoáng qua, ông ần nhần được ngay, dịu giọng nói :

- Lão phu không nói nên các người không biết lão phu là ai?

Ngừng giây lát, ông nói tiếp :

- Các người đã có nghe sư phụ các người nói tới Diệp Nhất Bình bao giờ chưa?

Giọng nói có vẻ âm trầm ảo não.

Mười một gã thiếu niên hơi rùng mình đồng thanh đáp :

- Thì ra ông là đại sư bá.

Nói xong liền lạy phục xuống đất.

Diệp Nhất Bình đôi mắt rung rinh ngấn lệ ngửa mặt lên thở dài nói :

- Gia sư các người đã thường đề cập đến đại danh của sư bá, nào ngờ hôm nay lẽ ra người được trùng phùng, nhưng ta đã đến chậm một bước thành thử gia sư các người đã hóa ra người thiên cổ...

Đang nói dở câu nhưng gã sức nhớ đến chuyện đêm trước nên hần thôi không nói nữa. Diệp Nhất Bình thở dài não ruột nói :

- Giả tử ta không an bài kịp thì quả nhiên bốn vị hiền đệ đã thiệt mạng vào tay người đó.

Mười một gã thiếu niên sững sốt nhìn nhau hỏi :

- Sao? Chẳng lẽ sư phụ.

Diệp Nhất Bình gật đầu nói :

- Sư phụ các người quả chưa chết nhưng không thể để cho tỉnh lại ngay được. Tên cường địch này xảo trá vô cùng, nếu y biết sư phụ các người còn sống tất y sẽ quay trở lại. Người này võ công tuyệt cao, chúng ta không thắng nổi y. Bây giờ chỉ còn cách...

Bất thành linh một cơn gió thổi bật tà áo lên, một bóng đen mặc áo dạ hành từ ngoài điện nhảy vào, lưng đeo bảo kiếm, tay dài như tay vượn, lông mày như thanh kiếm, mắt sáng như sao, coi bộ là một thiếu niên anh tuấn. Tay phải cắp một người toàn thân mặc áo trắng. Chàng khom lưng nói với ông già áo xanh râu bạc :

- Đệ tử đã điểm huyết y và bắt sống y đem về đây.

Diệp Nhất Bình đưa mắt nhìn gã áo trắng rồi nói :

- Được lắm! Ngươi để gã xuống đây rồi hãy ra canh giữ cửa điện, bất cứ là ai muốn trốn ra đều phải giữ lại.

Thiếu niên áo đen “dạ” một tiếng rồi rút thanh kiếm sau lưng ra cầm tay đi ra ngoài đại điện.

Diệp Nhất Bình lại đưa mắt nhìn mười một gã thiếu niên đứng chung quanh một lượt rồi nói :

- Trong bọn các ngươi đây, ai là người đã biết võ nghệ trước nhập môn, xin mời lại gần lão phu một chút.

Ông hỏi luôn mấy câu mà không thấy ai trả lời.

Diệp Nhất Bình từ từ móc trong bọc ra một cuộn sổ mỏng rồi cười nói :

- Đối với việc này lão phu đã dụng tâm khá nhiều, điều tra minh bạch. Hành động của các ngươi ta đã ghi vào nhật ký, đừng hòng chạy thoát.

Nói rồi, ông mở nhật ký ra xem. Bỗng thấy gã áo tía lên tiếng :

- Đừng nghe lời xảo trá của lão, rõ ràng là lão đã hạ độc thủ để hại sư phụ, bây giờ còn khéo giở trò ma quái. Sư phụ đã thác rồi, ai nấy đều chính mắt mình nhìn thấy. Đòi nào người chết rồi còn sống lại được.

Câu nói này khiến cho tất cả mọi người sinh lòng nghi hoặc, mười gã thiếu niên kia cũng đồng thanh phụ họa. Trong đại điện nhốn nháo cả lên.

Diệp Nhất Bình gọi chàng thiếu niên đang đứng canh cửa bảo :

- Bắt tên phản đồ này cho ta.

Thiếu niên áo đen lạng mình đi một cái, xông vào giờ chuông lên nhằm đánh vào gã áo tía nói câu vừa rồi. Thiếu niên áo đen vừa ra tay, lập tức gây cảm phần cho mười gã kia. Họ nhất tề phóng quyền ra đánh chàng áo đen. Thiếu niên áo đen cười lạt một tiếng, tay phải đổi thế đánh ra thế bắt, nhanh như chớp chụp xuống đùi bên tả gã áo tía, rồi nghiêng người một cái đi ra ngoài.

Tuy thế đánh này rất hung mãnh bắt buộc mọi người phải mở một lối đi nhưng chàng vẫn không thể nào tránh khỏi những quyền chuông phóng tới ào ào đập xuống sau lưng. Song bao nhiêu quyền, chuông đánh tới đều bật ngược trở lại. Mọi người dừng tay đứng ngẩn người ra nhìn chàng áo đen. Nguyên những quyền, chuông đánh vào người chàng áo đen chẳng khác gì đập vào thỏi sắt khiến cho gân tay tê buốt mà chàng thiếu niên áo đen dường như chẳng cảm thấy gì.

Diệp Nhất Bình cặp mắt loang loáng đảo nhìn mọi người lạnh lùng quát bảo :

- Dừng tay!

Tuy tiếng quát không lớn lắm nhưng chẳng khác gì cơn gió dữ đập vào màng tai, khiến cho ai nấy không khỏi rùng mình, đứng yên không nhúc nhích.

Diệp Nhất Bình đưa mắt nhìn gã áo tía bị bắt khế bảo chàng áo đen :

- Kỳ nhi! Con điếm huyết gã đi.

Thiếu niên áo đen vâng lời ra tay điếm huyết gã.

Diệp Nhất Bình khế vuốt chòm râu bạc, nói :

- Lát nữa trong bọn ngươi sẽ có bốn tên máu chảy trên đại điện.

Chưa dứt lời ông đưa mắt nhìn hai gã áo trắng, một áo tía nằm dưới đất bỗng biến sắc.

Bằng một giọng cực kỳ nghiêm trọng, ông nói tiếp :

- Trừ hai gã này, còn hai tên nữa, mau ra đi. Ta quyết không hành hạ các ngươi đâu. Nếu trước mặt lão phu đây mà còn ăn nói hồ đồ thì đừng trách ta độc ác.

Mười gã thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, ai cũng nơm nớp, tựa hồ không hiểu ông nói gì.

Đột nhiên một người bước tới rút thanh trường kiếm sau lưng chỉ vào ông râu bạc, lớn tiếng quát hỏi :

- Ngươi là ai? Cốt ý giở trò ma quái là có ý gì?

Mọi người nhìn xem là ai, thì ra là gã thiếu niên áo trắng. Gã quắc mắt nhìn ông già râu bạc, cầm ngang lưỡi kiếm rõ vẻ muốn ra tay.

Diệp Nhất Bình lạnh lùng nhìn gã thiếu niên cầm ngang ngọn kiếm hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi còn hoài nghi lão phu sao?

Thiếu niên áo trắng chưa kịp trả lời, bất thành linh sau pho tượng thần có tiếng cười the thé vang lên, rồi nói :

- Diệp Nhất Bình! Cả ngươi cũng trúng ám toán của ta rồi, khó lòng sống được mười hai giờ nữa.

Diệp Nhất Bình quay đầu nhìn lại thì thấy một ông cao lêu nghêu, gầy khẳng gầy kheo, mình mặc áo trắng, tay chống gậy trúc từ từ bước ra.

Không biết lão nấp sau pho tượng tự bao giờ mà lúc này đột nhiên xuất hiện.

Diệp Nhất Bình biến sắc hỏi :

- Ông Thiên Nghĩa! Ngươi nói thật đấy chứ?

Lão cao gầy mặc áo trắng khế đập cây gậy trúc xuống đất cười nói :

- Có bao giờ Ông mỗ nói sai?

Diệp Nhất Bình lại hỏi :

- Tại sao ngươi lại ám toán ta?

Ông Thiên Nghĩa cười ha hả đáp :

- Ta chỉ muốn bốn gã kia không chết. Còn ngươi ta không muốn để sống.

Diệp Nhất Bình quay đầu nhìn ra chàng thiếu niên áo đen, lạnh lùng hỏi Ông Thiên Nghĩa :

- Còn gã đồ đệ kia của ta đã trúng độc chưa?

Ông Thiên Nghĩa khế nhếch miệng cười khan lên tiếng nói :

- Tất cả mọi người trong đại điện đã trúng độc cả rồi.

Diệp Nhất Bình hỏi :

- Chết độc trong mình ta bao giờ sẽ phát tác?

Ông Thiên Nghĩa ngẩng đầu nhìn trời đáp :

- Vào khoảng giờ ngọ ngày mai.

Diệp Nhất Bình nói :

- Vậy thì lão phu còn sống được thêm năm giờ nữa.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Nếu ngươi chịu biến cải tâm tính ít ra cũng sống thêm được ba năm.

Diệp Nhất Bình lẳng lẳng suy nghĩ không nói gì thêm nữa.

Thiếu niên áo đen tức giận quát lên một tiếng, chống kiếm xông lại. Ông

Thiên Nghĩa đập gậy trúc xuống đất, khễ quát :

- Bản lĩnh kém cỏi như ngươi sao địch nổi lão phu?

Diệp Nhất Bình đưa người ra chặn thiếu niên áo đen lại nói :

- Kỳ nhi! Không được vọng động. Lùi lại cho mau.

Ông Thiên Nghĩa đưa mắt nhìn qua tất cả mọi người lạnh lùng nói :

- Tất cả mọi người ở đây đều đã bị thương vì mũi kim độc của lão phu, chỉ nội trong mười hai giờ chết độc phát ra là chết hết. Trên thế gian này không có thuốc nào cứu được tính mạng cho các ngươi, chỉ có một con đường sống là uống thuốc giải độc của lão phu đây tự chế ra, cứ cách ba ngày uống một viên, nếu quên uống trong mười hai giờ là chết độc lập tức hành hạ.

Mười gã thiếu niên mắc phải vụ kỳ quái này, đầu óc hôn mê hai mắt mở trừng trừng, miệng há hốc không biết làm thế nào. Thiếu niên áo vàng đứng cuối hàng bên tả nói xen vào :

- Xin lão tiền bối hãy cứu tính sư phụ tử lại rồi hãy nói chuyện.

Ông Thiên Nghĩa lắc đầu cười nhạt nói :

- Bốn vị này đã uống thuốc giải độc của ta. Sau đây ba ngày không cần ai cứu cấp vẫn tỉnh lại.

Lão ngừng một lát, đột nhiên cất cao giọng hỏi :

- Các ngươi định chết trong đại điện này hay hy vọng sống thêm?

Lão hỏi luôn mấy câu nhưng vẫn không ai trả lời.

Nguyên những người có mặt tại đây, chỉ riêng một mình Diệp Nhất Bình là biết lão còn ngoài ra không ai biết nên câu chuyện lão nói mọi người trúng phải kim độc tất cả đều không tin.

Ông Thiên Nghĩa nhìn mặt mọi người biết họ có ý hoài nghi liền cười nhạt nói :

- Suốt đời tại hạ không nói dối ai, các vị không tin xin vén tay áo lên mà xem thì sẽ rõ, lão phu nói có thật không?

Mười gã thiếu niên đều vén tay áo lên cao, quả nhiên thấy nơi huyết “Quan Tiết” ở khuỷu tay có một chấm đen bằng hạt đậu thì ai nấy đều rung mình tự hỏi :

“không biết ta trúng kim độc tự lúc nào mà không thấy đau đớn gì hết?”.

Ông Thiên Nghĩa khẽ gõ đầu gây xuống đất nói :

- Các người ở trong tòa đại điện hoang vu này đã hai ngày một đêm hẳn đều nhận thấy trong cuộc đời các người đã cảm thấy có nhiều điều quái dị. Có biết đâu cũng trong thời gian này có nhiều cao thủ trong hắc, bạch lưỡng đạo đã phát sinh nhiều cuộc đấu trí và đấu lực rất ác liệt. Hơn nữa còn bao nhiêu tay cao thủ đã bị tử thương...

Nói đến đây ngọn đuốc trong tay Diệp Nhất Bình đã cháy hết.

Nhân lúc tối om, không biết ai đã lên tiếng hỏi :

- Lão tiền bối nói câu đó với ngụ ý gì, vẫn bối vẫn chưa hiểu, liệu tiền bối nói rõ nguyên nhân cho vẫn bối nghe được không?

Trong tòa đại điện vẫn bao phủ một bầu không khí trầm lắng tối mò. Lát sau lại nghe thấy một tiếng ồm ồm hỏi :

- Khắp nơi hai phái Hắc, Bạch xung đột nhau, còn trong ngôi chùa cổ này không ân sư hội họp nhau có liên quan gì đến không?

Đột nhiên nghe một trận cười ha hả ngắt đứt câu hỏi chưa dứt, tiếp theo có tiếng nói :

- Diệp Nhất Bình! Người vận động chân khí để ngăn ngừa chất độc phát tác đó hả? Sao không chịu ngồi yên điều hòa hơi thở? Người làm thế chỉ chóng cho chất độc hành hạ mà thôi.

Thốt nhiên ánh lửa lại sáng lên. Ông Thiên Nghĩa đưa cao ngọn đuốc đang cháy cầm trên tay từ từ bước lại thấp sáng nền trước pho tượng lên.

Ánh lửa sáng soi rõ mặt lão râu bạc áo xanh lộ vết đau khổ cùng cực. Diệp Nhất Bình ngồi xếp bằng dưới đất, đưa mắt nhìn Ông Thiên Nghĩa lạnh lùng nói :

- Giả tử Diệp Nhất Bình này chưa bị trúng độc thụ thương thì quyết không chịu thua dưới tay Ông Thiên Nghĩa.

Ông Thiên Nghĩa cả cười nói :

- Võ lâm khắp thiên hạ không ai không biết Ông mỗ khét tiếng về dùng độc. Vậy câu nói của người cũng bằng thừa.

Diệp Nhất Bình không nói gì nữa, từ từ nhắm mắt lại vận chân khí điều hòa hơi thở.

Nguyên trong lúc đèn tắt, hai người đã đem nội công thượng thừa đấu ngầm với nhau. Mới đầu ba chiêu thì Diệp Nhất Bình trong người bị nội thương nặng và trúng độc không thể chống lại và chịu thua Ông Thiên Nghĩa.

Gã thiếu niên áo đen nhìn thần sắc sư phụ bất giác trong lòng nổi giận.

Chẳng quản mình đang trúng độc, nhảy xổ đến đánh ra chiêu “Xuyên Vân Trích Nguyệt” nhanh như gió.

Ông Thiên Nghĩa đưa gậy trúc lên gạt phăng thanh trường kiếm lạnh lùng nói :

- Đến sự phụ người còn muốn chết không được, người không dừng tay ngay mà còn vô lễ thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Diệp Nhất Bình chợt mở mắt ra, quát lớn :

- Kỳ nhi! Người không phải là đối thủ của lão, dừng tay lại ngay.

Thiếu niên áo đen thở dài thu kiếm lại đứng lùi qua một bên.

Ông Thiên Nghĩa đảo mắt nhìn mọi người rồi nói :

- Trước nay lão phu làm việc gì cũng minh bạch mau lẹ, các người có muốn lão phu giải cứu cho hay không tùy, ta quyết không miễn cưỡng...

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Ta nói rõ cho các người biết trước, kim độc của ta là do các chất độc chế luyện nên. Ngoài bản chất kịch độc của nó, thể tích của nó cũng nhỏ bé lạ thường. Nếu trúng phải nó mà trong sáu giờ không lấy ra, nó sẽ chui vào trong mạch máu tuần hoàn đi khắp cơ thể, đâm vào cả ngũ tạng lục phủ. Tuy độc tính của nó chiêu mai các người mới cảm thấy phát tác, thể nhưng nếu các người muốn bảo toàn tánh mạng thì phải lấy được nó ra trước giờ dần. Nói xong lão từ từ chống gậy trúc bước ra khỏi đại điện.

Diệp Nhất Bình gọi giật lại :

- Ông Thiên Nghĩa trở lại đã! Chúng ta thương lượng chút.

Ông Thiên Nghĩa mỉm cười đi trở vào nói :

- Đây thật không phải là chuyện chơi nếu Diệp huynh không sớm định chủ ý. Ta bỏ ra đi không những quý vị chết oan uổng mà cả bốn vị nghĩa đệ kia dù ta đã cho uống thuốc giải mà không người trông nom thì cũng không sống nổi.

Diệp Nhất Bình nói :

- Bốn vị kia tuy cùng ta có nghĩa giao kết nhưng đã ba mươi năm nay chưa được hội diện, mình ta không thể chủ trương được. Giờ chỉ có cách là lão huynh hãy lấy kim độc trên người mười hai gã đệ tử kia và cứu tỉnh cho bốn vị nghĩa đệ của ta rồi đem điều yêu sách của lão huynh nói cho họ nghe. Bất luận là họ có ưng ý hay không, lão phu cũng đảm bảo quyết không gia hại đến lão huynh.

Ông Thiên Nghĩa đắn đo một lúc, đưa mắt nhìn mọi người trong điện một lượt nói :

- Nếu lão phu không nghe lời của Diệp huynh thì e rằng có người nói lão phu chỉ biết hăm dọa.

Diệp Nhất Bình trông ra ngoài cửa điện, thúc giục :

- Thời giờ cấp bách lắm rồi, nếu lão huynh thuận theo đề nghị của ta thì xin lập tức ra tay.

Ông Thiên Nghĩa khẽ gật đầu, chạy đến trước ánh đèn trước pho tượng hỏi :

- Ai là người để cho lão phu lấy kim độc ra trước?

Thiếu niên áo đen bước lại nói :

- Để tiểu tử thử xem lời tiên bói thật hay giả.

Ông Thiên Nghĩa nhìn chàng một cái rồi nói :

- Hay lắm! Cởi áo ra đi.

Thiếu niên áo đen ngần ngừ một chút hỏi :

- Tại hạ bị trúng kim độc chỗ nào?

Ông Thiên Nghĩa đáp :

- Ở bên tay trái người.

Thiếu niên áo đen vén một bên tay áo trái lên hỏi :

- Thế này được chưa?

Ông Thiên Nghĩa không đáp, thò tay vào bọc móc ra một mảnh nam châm hình móng ngựa.

Đặt cây gậy trúc xuống, tay trái nắm chặt lấy tay trái chàng, tay phải cầm mảnh nam châm đặt vào chỗ trúng kim độc, xoay chuyển luôn luôn. Một mặt lão vận động chân lực cho mạch máu tụ lại. Chỉ trong một lúc, cánh tay trái thiếu niên áo đen đang trắng bệch từ từ biến thành sắc hồng tươi.

Mười gã thiếu niên kia bu quanh lại xem.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 2

Hàng Ma chứng pháp

Bỗng thấy Ông Thiên Nghĩa khẽ ho một tiếng, hòn đá nam châm trong tay được nhắc ra :

- Kim độc tuy đã được lấy ra rồi nhưng chất độc đã thấm vào trong máu. Nếu không uống thuốc giải độc duy nhất của lão phu thì chưa đến tối mai, chất độc sẽ phát tác ra mà chết.

Mọi người đều nghiêng đầu nhìn, quả thấy trên hòn đá nam châm có dính một mũi kim nhỏ như sợi tóc chừng một phân, toàn thân sắc xanh lóng lánh. Bọn này đều tinh mắt hơn người thường, nên dưới ánh đèn họ trông thấy rất rõ. Họ thấy thế nên nhất tề đều vén tay áo lên nhìn vào chỗ vết thương của mình.

Thiếu niên áo đen lui ra rồi, Ông Thiên Nghĩa bắt đầu điều trị đến người thứ hai.

Ông Thiên Nghĩa quả không nói dối. Chỉ trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, lão đã dùng đá nam châm hút hết độc cho mọi người. Đoạn lão từ từ cất miếng đá nam châm vào bọc đưa mắt nhìn mọi người nói :

- Kim độc trong mình các ngươi tuy đã hút ra nhưng chất độc đã ăn sâu vào trong cơ thể, không ai sống quá mười hai giờ nữa.

Mọi người trong điện chính mắt mình thấy kim độc được rút ra nên Ông Thiên Nghĩa nói gì họ cũng tin là thật. Mọi người chỉ nhìn nhau không ai nói câu nào.

Diệp Nhất Bình khẽ thở dài, lại giục :

- Thời giờ không sớm sửa gì nữa. Ông huynh cứu tình cho bốn sư đệ để cùng nhau thương nghị.

- Công việc giải mê cho mấy người đó chỉ cất tay là xong, nhưng trước khi lão phu cứu tình họ lại, cần phải cho uống thuốc độc trước, vì ba mươi năm trước đây, Ngũ nghĩa ở Trung Nguyên đã lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ. Thế rồi từ bấy lâu công lực của các vị cũng tăng tiến hơn nhiều. Lão phu tự biết mình không thể chống lại được năm vị hợp sức lại. Nhưng khi đã uống thuốc độc rồi thì lão phu không còn sợ gì nữa.

Diệp Nhất Bình quay đầu lại nhìn thì thấy mười gã thiếu niên vẫn im hơi lặng tiếng. Diệp Nhất Bình xa các nghĩa đệ đã ba mươi năm, không biết gì đến tình hình sinh hoạt gần đây của bọn họ. Trong lúc nhất thời không dám tự chuyên quyết định việc gì cho họ, nên ông liếc mắt nhìn bọn đồ đệ, hoặc giả chúng có đưa ra ý kiến gì chẳng.

Nhưng mười gã thiếu niên này một vẻ nghiêm trang, không tỏ ý tán đồng mà cũng không có gì phản đối.

Diệp Nhất Bình dẫn đo trong bụng :

“Ông Thiên Nghĩa là một tay cao thủ về dùng độc nổi tiếng trong giang hồ, nên được võ lâm tặng cho là “Thiên Lý Độc Tẩu”. Khi nói đến lão, khách giang hồ đều muốn lánh tránh hoặc nhượng bộ lão mấy phần. Bây giờ bốn nghĩa đệ mà uống thuốc độc của lão thì việc sống chết đều ở nơi lão. Dù sao thì cũng phải ưng thuận, để lão cứu tỉnh bốn nghĩa đệ rồi hãy tính”. Nghĩ vậy, Diệp Nhất Bình liền nói :

- Tiểu đệ ưng thuận như vậy nhưng cần lão huynh hãy đưa thuốc giải cho tiểu đệ trước.

Ông Thiên Nghĩa mỉm cười nói :

- Lão phu đã nói thế nào là có như thế, quyết không nuốt lời. Vậy mà Diệp huynh vẫn không tin, chẳng hóa ra coi thường lão phu lắm sao?

Diệp Nhất Bình nói :

- Tiểu đệ đã bị huynh ám toán, nếu quả tiểu đệ không tin lão huynh thì khi nào lại để cho các vị nghĩa đệ uống thuốc độc nữa.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Cho mấy vị hiền đệ uống thuốc độc là do chính miệng của lão huynh nói ra, bây giờ còn trách gì lão phu nữa.

Diệp Nhất Bình hỏi :

- Thế tại sao khi Ông huynh hạ độc tiểu đệ lại không báo trước?

Ông Thiên Nghĩa đáp :

- Tiểu đệ vì giỏi dùng độc mà nổi tiếng giang hồ, vả lại Diệp huynh cũng nhớ cho rằng theo qui củ võ lâm: Việc hạ độc không cần nói trước. Diệp huynh tránh tiểu đệ thế nào được!

Diệp Nhất Bình nói :

- Đúng rồi! Đúng rồi! Không phải tiểu đệ trách gì Ông huynh. Tiểu đệ nói đây là giữa cá nhân Ông huynh và tiểu đệ, chứ không bàn đến phương diện ngoài giang hồ.

Ông Thiên Nghĩa cười khanh khách nói :

- Cứ như lời Diệp huynh nói thì cái ngoại hiệu “Thiên Tý Độc Tẩu” nên bỏ đi ư?

Diệp Nhất Bình nói :

- Bỏ đi là phải! Vì bạn hữu võ lâm ai nghe đến ngoại hiệu đó cũng ngán và muốn xa lánh Ông huynh.

Ngừng một lát, lại nói khích :

- Bất quá Ông huynh chỉ hơn người về việc dùng độc, còn võ công chắc cũng tầm thường lắm. Nếu không thế thì làm gì phải sợ bọn Ngũ nghĩa chúng tôi?

Ông Thiên Nghĩa vung gậy trúc một cái phát ra tiếng gió vù vù, cả giận nói :
- Diệp huynh cho võ công của ta kém cỏi, thế thì cùng ta thử mấy chiêu xem sao. Bọn Ngũ nghĩa các người ở Trung Nguyên không biết dùng độc, thì võ công có chỗ nào làm cho người ta phải sợ?

Diệp Nhất Bình cười ha hả nói :

- Ông huynh định đem võ công để phân cao thấp với người thì thật là hiếm thấy trên giang hồ. Nếu Ông huynh muốn thế thì hãy cứu tỉnh bốn nghĩa đệ của ta rồi hãy đấu.

Ông Thiên Nghĩa cười lên the thé, giương cặp mắt lên, đập gậy xuống đất nói :

- Diệp huynh muốn cho Thiên Lý Độc Tẩu này không dùng độc thì thật là một ảo mộng. Còn hôm nay mà Diệp huynh muốn nói đến lẽ lỗi giang hồ thì tiểu đệ bỏ đi đây.

Diệp Nhất Bình biến sắc nghĩ :

“Nếu lão bỏ đi thì không những bốn nghĩa đệ của ta sẽ không bao giờ hồi tỉnh mà cả mười mấy tên đồ đệ cũng không toàn mạng”.

Nét mặt ông lộ vẻ do dự, đột nhiên ông cười nói :

- Tiểu đệ đâu dám vô lễ với Ông huynh, nhưng vì trong võ lâm điều tối trọng là hai chữ tín nghĩa. Giờ Ông huynh cho họ uống độc thì tánh mạng của họ hoàn toàn trong tay Ông huynh. Nhưng lấy đạo nghĩa võ lâm mà nói thì chuyện bỏ độc tưởng không cần nói đến nữa.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Diệp huynh muốn khảo cứu võ công của lão phu nhưng thời giờ cấp bách, xin miễn thứ cho tại hạ khỏi bồi tiếp.

Sở dĩ Diệp Nhất Bình muốn kéo dài câu chuyện là để cho đệ tử của bốn nghĩa đệ được thêm nhiều thời gian suy nghĩ, nhưng họ vẫn lặng lẽ không nói gì.

Diệp Nhất Bình liền nói :

- Thôi được! Tiểu đệ sẽ y lời Ông huynh. Nhưng có điểm này cần nói trước: Sau khi Ông huynh cứu tỉnh bốn vị nghĩa đệ, cần sao cho thần trí họ được trở lại tỉnh táo bình thường để huynh đệ tiểu đệ bàn định.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Dĩ nhiên là phải thế. Ngoài ra Diệp huynh còn có điều chi nữa không?

Diệp Nhất Bình nói :

- Giả như mà huynh đệ chúng tôi không ưng thuận lời yêu cầu của Ông huynh thì Ông huynh có giải độc cho họ không?

Ông Thiên Nghĩa ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Lão phu chỉ có một điều kiện là nếu Diệp huynh thành thật thì đem bí quyết đó nói cho lão phu biết trước, để cho lão phu có đủ thời giờ nghiệm xem đó là thật hay giả, rồi sẽ đưa thuốc giải cho Diệp huynh.

Diệp Nhất Bình thở dài đáp :

- Được rồi! Chúng ta đã nói điều gì là làm như vậy.

Ông Thiên Nghĩa đặt cây gậy trúc xuống, thò tay vào túi lấy ra hai cái bình ngọc :

Một xanh, một trắng. Lão đưa cái xanh lên nói :

- Trong bình này đựng “Bách Bộ Đoạn Trường tán” do trăm ngàn chất thuốc kịch độc chế ra. Người thường uống phải chỉ đi trong vòng trăm bước thì thất khiếu chảy máu ra mà chết. Nhưng những vị nghĩa đệ là những người có võ công thâm hậu thì khác, chỉ cần vận động chân khí khóa những đường huyết đạo không để cho chất độc vào trong tạng phủ thì không hết gì. Còn cái bình trắng này chứa “Hóa Độc thần đơn” để giải trừ “Bách Bộ Đoạn Trường tán”. Diệp huynh truyền thụ khẩu huyết cho lão phu xong là lão phu lập tức đưa thuốc giải tặng Diệp huynh ngay.

Diệp Nhất Bình lại hỏi :

- Bốn nghĩa đệ của tiểu đệ tinh thần chưa hồi tỉnh đã uống thuốc độc vào thì biết đâu mà vận chân khí để khóa huyết đạo, há chẳng bị nguy hiểm về chất độc ư?

- Ông Thiên Nghĩa cười ha hả đáp :

- Điều đó Diệp huynh khỏi lo. Ông mỡ đã chuẩn bị sẵn, bọc thuốc độc bằng một lần áo ngọc. Quý vị hiền đệ chỉ cần nghe lời lão phu đừng buông cơn giận cho nổi lên. Trong thời gian võ đường chưa tiêu hết thì chất độc không phát tác được. Trừ phi tự ý vận động chân khí thì chất độc phát tác ngay.

Lúc đó đừng có trách lão phu.

Diệp Nhất Bình cười lạt nói :

- Ông huynh thật đã lắm công phu để đối phó với bọn anh em chúng tôi.

Ông Thiên Nghĩa cười nói :

- Việc này Diệp huynh tự suy nghĩ cho kỹ đi rồi quyết định. Ông mỡ không dám miễn cưỡng.

Diệp Nhất Bình nói :

- Tiểu đệ xin y lời.

Ông Thiên Nghĩa từ từ đứng dậy đi đến trước mặt ông già áo tía, mở bình ngọc lấy một viên thuốc đỏ bỏ vào trong miệng. Tay phải lão bấm vào mười hai đường huyết đạo của ông già áo tía. Ông Thiên Nghĩa hành động rất mau lẹ, chỉ trong khoảnh khắc đã bỏ thuốc xong vào miệng bốn ông, đồng thời điểm vào các đường huyết đạo. Đoạn lão quay về ngồi đối diện với Diệp Nhất Bình, nhắm mắt điều hòa hơi thở. Sau khi lão điểm huyết xong cho bốn người, chân khí đã bị hao tổn rất nhiều, sắc mặt lộ vẻ mệt nhọc.

Trong tòa đại điện lại trở lại vẻ tịch mịch trầm lắng, tuy có đến mười chín người ngồi đó mà tuyệt không nghe thấy một tiếng động. Trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, bốn ông già ngồi bốn góc toàn thân rung bắn

lên, mở miệng buông tiếng thở dài.

Mấy chục con mắt đều đổ dồn vào bốn ông. Nhưng sau tiếng thở dài, bốn ông lại ngồi yên tĩnh tọa như trước.

Ông Thiên Nghĩa đứng dậy nói :

- Lát nữa lão phu sẽ cho các người uống thuốc là sẽ tỉnh táo lại như thường. Lão vừa nói vừa lấy một bình thuốc màu xanh đến bỏ vào miệng bốn ông rồi quay mặt về Diệp Nhất Bình cười hỏi :

- Diệp huynh thử uống một viên xem sao?

Diệp Nhất Bình cười lạt nói :

- Tại hạ đã trúng độc của Ông huynh rồi, bây giờ còn uống thuốc độc nữa sao?

Ông Thiên Nghĩa cười đáp :

- Diệp huynh đã trúng độc nhưng là thứ mấy giờ sau mới phát tác, so với thứ “Bách Bộ Đoạn Trường tán” này thì hiệu nghiệm còn kém xa. Giả tỷ như sao khi bốn vị kia tỉnh lại rồi Diệp huynh cướp lấy thuốc giải độc trong tay lão phu, khi đó một người sao địch nổi năm. Lão phu bị cướp thuốc là việc nhỏ, nhưng bị Diệp huynh trở mặt không truyền thụ khẩu quyết võ công là chuyện lớn.

Diệp Nhất Bình đón lấy viên thuốc trong tay Ông Thiên Nghĩa bỏ vào miệng cười nói :

- Thế này thì Ông huynh vững dạ rồi chứ!

Ông Thiên Nghĩa mỉm cười nói :

- Nếu Diệp huynh chỉ để viên “Bách Bộ Đoạn Trường tán” này dẫu trong góc miệng không chịu nuốt vào bụng, thì cái vỏ đường bên ngoài bị nước bọt làm thấm vào tan đi mau lắm. Nếu Diệp huynh không nghe thì mặc kệ đó!

Diệp Nhất Bình nói :

- Cám ơn Ông huynh đã dặn bảo cẩn kễ.

Diệp Nhất Bình vừa nói vừa dùng đầu lưỡi nếm trộm viên thuốc thì quả nhiên ngọt thật. Ông biết rằng Ông Thiên Nghĩa nói thật. Ông Thiên Nghĩa hai mắt loang loáng nhìn chăm chú vào mặt Diệp Nhất Bình không ngớt. Diệp Nhất Bình xem chừng khó nhỡ trộm viên thuốc ra ngoài.

Đột nhiên có tiếng đập tay vang lên, rồi một giọng nói ồm ồm vang lên hỏi :

- Sao người lại ra tay đánh người?

Bỗng nghe một âm thanh lạnh lùng hỏi lại :

- Mi không có mắt sao? Người ta đuổi tay thì mình phải để ý chứ!

Ông Thiên Nghĩa bất giác quay đầu lại xem. Diệp Nhất Bình thừa cơ lão quay đi, nhanh như chớp nhả viên thuốc trong miệng ra dẫu vào bọc rồi định thần nhìn ra thì chính là gã đệ tử của mình tên gọi Thượng Quan Kỳ đã tát cho người kia hai cái. Diệp Nhất Bình hiểu ngay là gã làm vậy để phân tán

tinh thần của Ông Thiên Nghĩa thì khen thầm trong bụng :

“Gã này thông minh tuyệt thế lại còn cơ trí hơn người. Sau khi ta qua khỏi nạn này quyết dốc lòng chỉ điểm bao nhiêu tuyệt nghệ bí mật truyền thụ cho gã”.

Thốt nhiên thấy ông già áo tía lên tiếng thở dài rồi mở bừng mắt ra.

Ông đã hôn mê một ngày một đêm, giờ chợt tỉnh lại, thần trí vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ. Ông đảo mắt nhìn quanh thấy đông người, sắc phục khác nhau, bất giác rung mình một cái.

Diệp Nhất Bình hỏi :

- Nhị đệ còn nhận ra được tiểu huynh không? Trước kia vì có điều hiểu lầm mà khiến anh em ta coi nhau như người dưng suốt ba mươi năm trời. Vì thế mà tiểu huynh lúc nào cũng bắn khoả trong dạ, tiểu huynh đã đi tìm các đệ nhưng một là hành tung của các đệ bí mật không phải mỗi lúc mà tìm được, hai là các người bôn tẩu giang hồ mỗi người một phương, nay đã hùng chúa một nơi, tiểu huynh...

Diệp Nhất Bình đang nói dở bỗng lại nghe một tiếng thở dài, rồi có tiếng ông già áo trắng nói xen vào :

- Việc của ba mươi năm trước xem bằng giấc mộng, nhớ lại thêm đau lòng nhức óc. Bọn người chúng tôi cùng đại ca đã tuyệt giao rồi, trong khoảng ba mươi năm đằng đẳng cũng vẫn tưởng nhớ đại ca. Sau một năm dứt áo, chia ly tình đồng cốt nhục, tiểu đệ rất là hối hận. Rồi bốn người cùng không hẹn mà nên cùng tìm đến nơi mà chúng ta kết nghĩa khi trước, nhưng không được gặp mặt đại ca. Còn bốn chúng tôi vẫn thời thường đi lại với nhau. Hành tung của đại ca chẳng khác chi hạc vàng. Than ôi! Một phen lầm lỗi gây ra cái đau khổ tương tư ba mươi năm trời. Tháng ngày vùn vụt, nhớ lại khi dứt áo ra đi, đại ca đang tuổi tráng niên mà nay đầu tóc đã bạc phơ. Nhỏ nhất là ngũ đệ cũng đã đến tuần hoa giáp.

Lại thấy hai ông áo vàng sẫm và áo xanh phớt nói tiếp :

- Đại ca vẫn mạnh khỏe đấy chứ?

Vừa nói vừa chấp tay hướng về Diệp Nhất Bình thi lễ.

Diệp Nhất Bình chấp tay trước ngực nói khẽ :

- Ba mươi năm trời tiểu huynh nhất dạ bất an, nghĩ rất hổ thẹn cùng các vị nghĩa đệ. Nghĩ kỹ lại thuở ấy bọn mình được người truyền thụ võ công đã an bài để giữ bí mật, dụng tâm hoài nghi hết tất cả mọi người. Đáng tiếc ta bị kẻ khác lừa bịp tuyên lời trọng thệ, đem võ học của mình tiết lộ ra đến nỗi để anh em ngờ vực lẫn nhau, rồi tuyệt giao từ đó.

Ông Thiên Nghĩa đột nhiên cười lạt xen vào :

- Thời giờ cấp bách lắm rồi. Lốp vỏ bọc ngoài viên thuốc sắp tan hết rồi.

Diệp Nhất Bình hơi thay đổi sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười lạt nói :

- Ta đã có lời hẹn trước với Ông huynh là sau khi các nghĩa đệ tỉnh lại thì để cho anh em chúng tôi có chút thời giờ thương nghị với nhau kia mà.

Ông Thiên Nghĩa giục :

- Hay hơn hết là Diệp huynh nên đem lời ước hẹn của hai ta nói rõ cho các vị nghĩa đệ biết là đem khẩu quyết ra truyền dạy cho lão phu. Lão phu xin lấy thuốc giải ra tặng ngay. Sau khi uống thuốc giải rồi quý vị hãy hàn huyên tâm sự với nhau vẫn chưa muộn.

Bốn ông kia đều ngoảnh mặt lại nhìn Ông Thiên Nghĩa. Người tỉnh lại trước nhất là ông già mặc áo tía lạnh lùng nói :

- Ngờ là ai, té ra là vị tiếng tăm lừng lẫy “Thiên Tý Độc Tẩu” Ông Thiên Nghĩa.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Hôm nay cái tên “Thiên Lý Độc Tẩu” may mắn được gặp quý vị cao nhân trong “Trung Nguyên ngũ nghĩa”, trong lòng thật khoan khoái vô cùng.

Ngừng một lát, lão lại nói tiếp :

- Cái tên “Thiên Lý Độc Tẩu” bữa nay không cho người ta gọi suông. Quý vị đây đều đã uống kịch độc “Bách Bộ Đoạn Trường tán” thì ngoại trừ “Hóa Độc thần đơn” của Ông mõ, khắp võ lâm hiện nay không còn thuốc giải độc nào có thể giải được nữa.

Ông già áo trắng nổi giận nói :

- Bất luận là “Bách Bộ Đoạn Trường tán” hay “Thập Bộ Đoạn Trường tán” cũng chẳng có chi đáng sợ. Trung Nguyên ngũ nghĩa đâu phải là hạng tham sinh úy tử.

Nói xong đứng phắt dậy.

Ba người kia cũng lộ vẻ tức giận theo nhau đứng dậy, lăm lăm nhìn Thiên Lý Độc Tẩu như muốn nhảy xổ vào.

Ông Thiên Nghĩa thấy cả bốn người toan ra tay cùng một lúc, không khỏi phập phồng lo sợ. Một mặt nhìn Diệp Nhất Bình nói nhỏ :

- Nếu quý vị này vây đánh lão phu, Diệp huynh đừng trách lão phu phản bội lại lời giao ước.

Nói xong phất áo ra đi.

Diệp Nhất Bình liếc mắt nhìn các vị nghĩa đệ nói :

- Các hiền đệ hãy ngồi xuống vận khí điều hòa hơi thở. Nếu thấy có điều gì khác lạ thì phải vận khí khóa các huyệt đạo lại.

Bốn ông kia vẫn nhìn chằm chặp Ông Thiên Nghĩa nói :

- Ông huynh phải cẩn thận! Nếu chúng tôi cảm thấy chất độc phát ra thì đừng hòng sống sót ra khỏi đại điện ngôi chùa cổ này.

Diệp Nhất Bình khẽ thở dài, từ từ đưa một ngón tay phải lên nói :

- Chiêu thứ nhất về phép “Hàng Ma thập tam chương” là “Phi Bút Chiêu

Hồn”.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Diệp Nhất Bình.

Ông Thiên Nghĩa khẽ hắng giọng, đưa mắt nhìn quanh đại diện một lượt.

Diệp Nhất Bình thật là người tinh tế, vừa nghe Ông Thiên Nghĩa hắng giọng là biết lão dụng tâm muốn mình nói riêng với lão, liền nói :

- Ông huynh ghé tai lại gần đây.

Ông Thiên Nghĩa liếc mắt nhìn bốn ông kia rồi đến ngồi bên cạnh Diệp Nhất Bình, kề tai sát vào.

Diệp Nhất Bình giảng rất mau về ba khẩu quyết về “Hàng Ma chưởng pháp”, Ông Thiên Nghĩa gật đầu lia lịa.

Nên biết rằng Ông Thiên Nghĩa là một tay bản lĩnh không vừa nên vừa nghe Diệp Nhất Bình giảng giải khẩu quyết đã biết ngay thật hay giả, chứ không như hạng võ công tầm thường.

Diệp Nhất Bình truyền xong ba khẩu quyết của “Hàng Ma chưởng pháp” liền nói :

- “Hàng Ma chưởng pháp” này anh em tiểu đệ phải chia nhau mỗi người học mấy chiêu thức. Về phần tiểu đệ học ba chiêu đầu. Ông huynh vừa nghe tiểu đệ truyền cho khẩu quyết, nếu là thật thì xin Ông huynh trao ra thuốc giải cho bốn vị nghĩa đệ uống, rồi tiểu đệ sẽ bảo họ truyền cho những khẩu quyết dưới.

Ông Thiên Nghĩa nghĩ thầm :

“Đúng rồi! Trang chủ mình đã kể cho hay rằng : Chưởng pháp này ba mươi năm trước do một ông già vô danh truyền thụ. Nhân vì ông này không thể lưu lại lâu ngày tại Trung Nguyên nên đưa năm vị này đến một nơi rồi ông ta biểu diễn hai chiêu “Hàng Ma chưởng pháp” và hỏi có muốn học không?”

Hỏi đó oai danh của Ngũ nghĩa đã chấn động giang hồ, võ công năm người được liệt vào hàng cao thủ đệ nhất, bỗng gặp ông lão vô danh biểu diễn hai chiêu thức mà họ chưa biết bao giờ thì khi nào họ lại chịu bỏ không học.

Ông già thấy bọn họ muốn học thì liền ẩn mình vào một căn tịnh thất và chỉ cho từng người một vào học mà thôi. Ông đem mười ba chiêu thức của “Hàng Ma chưởng pháp” chia ra truyền thụ cho năm người. Theo lời ông thì chưởng pháp này rất tinh vi kỳ diệu, không có một cá nhân nào có thể học và lĩnh hội được trong một thời gian ngắn đủ cả mười ba chiêu. Vì lẽ ông có việc không thể lưu lại đó lâu được, nên dùng cách chia ra truyền dạy cho năm người mới có thể đi đến kết quả mong muốn.

Ông Thiên Nghĩa cười nói :

- Lời của Diệp huynh như đinh đóng cột, dĩ nhiên Ông mỗ tin rồi.

Nói rồi lấy cả bình thuốc trắng đưa cho Diệp Nhất Bình.

Diệp Nhất Bình không ngờ Ông Thiên Nghĩa lại khẳng khái đến như thế, đưa tay đón lấy bình thuốc.

Lúc trước chính mắt Diệp Nhất trông thấy Ông Thiên Nghĩa lấy thuốc từ trong bình này cho bốn nghĩa đệ uống khiến cho họ đang lúc hôn mê được tỉnh lại ngay, nên không chút gì nghi ngờ.

Diệp Nhất Bình lấy bốn viên thuốc đưa cho bốn nghĩa đệ, nói :

- Ông huynh đây là người rất có tên tuổi trong võ lâm, thuốc giải của Ông huynh chắc chắn là không có chỗ nào khả nghi. Vậy các hiền đệ uống ngay đi cho tiểu huynh được yên lòng.

Bốn ông kia nhìn Diệp Nhất Bình mỉm cười đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Diệp Nhất Bình đây nắp bình lại rồi hỏi :

- Thứ “Hóa Độc thân đơn” của Ông huynh chắc chắn là giải độc cho bọn họ được chứ?

Ông Thiên Nghĩa đáp :

- Diệp huynh còn nghi ngờ lão phu thì lão phu chẳng biết làm thế nào được.

Diệp Nhất Bình lại nói :

- Không phải tại hạ cố ý nghi ngờ Ông huynh đâu. Nhưng vì là việc trọng đại nên tại hạ vẫn không yên lòng.

Diệp Nhất Bình chăm chú nhìn bốn nghĩa đệ, thấy sắc mặt biến đổi dần dần, mỗi lúc một hồng hào thêm thì mới hơi yên lòng.

Ông Thiên Nghĩa lạnh lùng nói :

- Diệp huynh bảo lão phu làm gì thì lão phu đã làm rồi. Vậy lão phu yêu cầu được truyền thụ hết mười ba chiêu về “Hàng Ma chưởng pháp”.

Diệp Nhất Bình nói :

- Các nghĩa đệ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, tiểu đệ e rằng họ chưa có thể truyền thụ võ công ngay được. Trước nay Ngũ nghĩa ở Trung Nguyên nói sao làm vậy. Chúng tôi đã nhận lời với Ông huynh thì quyết không bao giờ nuốt lời.

Ông già áo trắng cả giận trừng mắt hỏi :

- Đại ca! Thiên Tý Độc Tẩu cho chúng tôi uống thuốc độc gì xem chừng có vẻ không ổn?

Diệp Nhất Bình cười nói :

- Nhị đệ cứ yên tâm, chính mắt tiểu huynh trông thấy thứ thuốc này cứu tỉnh các vị hiền đệ. Người ta thường nói “thuốc đắng dã tật”. Thuốc này công dụng giải độc nên chắc uống vào có cảm giác khó chịu.

Ông già áo trắng xem chừng tín nhiệm Diệp Nhất Bình hơn ai hết, mỉm cười nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Còn ba ông áo xanh, áo tím, áo vàng cũng giương mắt nhìn Diệp Nhất Bình một cái rồi nhắm mắt lại, khiến cho Ông Thiên Nghĩa không còn nhẫn nại được nữa, lớn tiếng hỏi :

- Diệp Nhất Bình! Ngươi nói có thật không?

Ông già áo trắng trừng mắt nói :

- Ông Thiên Nghĩa! Người nói gì lắm thế, khiến người ta nhức đầu. Này! Này! Người không được gọi xách mé. Ngũ nghĩa ở Trung Nguyên trước nay không nói dối ai bao giờ, há lại thất tín với người?

Ông Thiên Nghĩa lạnh lùng nói :

- Lệnh huynh đã có lời ước hẹn đem mười ba chiêu của “Hàng Ma chương pháp” truyền thụ cho tại hạ. Tại hạ đã giao “Hóa Độc thần đơn” để giải độc cho quý vị rồi. Tại hạ đã y ước còn Diệp huynh cứ viện cớ trùng trình không truyền thụ hết “Hàng Ma thập tam chương”. Thế có phải là Diệp huynh đã lừa gạt tại hạ không?

Ông già áo trắng run lên quay lại hỏi Diệp Nhất Bình :

- Đại ca! Lời y nói có đúng không?

Diệp Nhất Bình thở dài đáp :

- Vì việc cứu các hiền đệ nên ta phải ưng lời truyền thụ “Hàng Ma thập tam chương” cho y để đổi lấy “Hóa Độc thần đơn”.

Ông già áo trắng nói :

- Đại ca đã hứa hẹn với y, chúng tôi đâu dám thất tín.

Diệp Nhất Bình nói :

- Mười năm nay, tiểu huynh có việc cơ mật mà chưa lúc nào nói với các hiền đệ được.

Ông già áo tía gạt ngang :

- Chuyện đã qua rồi đừng nên nhắc đến nữa.

Diệp Nhất Bình nói :

- Các vị nghĩa đệ lượng tình cho như vậy, tiểu huynh cảm kích vô cùng.

Song việc này nếu không nói ra dù có trái lời thề nhưng trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút.

Ngừng một lát, Diệp Nhất Bình nói tiếp :

- Ba mươi năm trước đây, lão vô danh bẻm mép đã tự tìm đến Trung Nguyên ngũ nghĩa chúng ta để truyền thụ môn tuyệt kỹ. Khi thấy ông này đến một cách đột ngột, nhưng vì bản tính hiếu kỳ nên nhắm mắt theo ngay vì tin tưởng rằng thanh danh bọn Ngũ nghĩa chúng ta không phải là hạng vô danh tiểu tốt trong giang hồ, chắc ông ta không dám lừa bịp. Dè dặt ông ta đề nghị truyền thụ riêng biệt cho từng người. Theo lời ông thì “Hàng Ma thập tam chương” là một môn võ học cực kỳ tinh diệu, sức một người không thể học một lúc mười ba chiêu trong một thời gian ngắn ngủi vài năm mà có thể đi đến chỗ tinh diệu được. Thế là ông phân chia mười ba chiêu ra truyền thụ. Tiểu huynh đây là người đầu tiên được gọi vào mật thất. Sau khi truyền thụ được một chiêu, đột nhiên ông ta ngưng lại, bảo ta phải lập trọng thệ là không được tiết lộ với bất cứ ai việc ông ta truyền dạy võ nghệ. Vì một chiêu kỳ tuyệt đó mà tiểu huynh bị ông ta mê hoặc, không chịu suy nghĩ buông lời

thề độc nên gạt bỏ cả tình nghĩa anh em.

Bốn ông già kia cũng giương mắt tròn xoe đồng thanh đáp :

- Lúc ông già vô danh đó truyền thụ cho tôi cũng đã nói như vậy...

Không biết tại sao ba ông đang nói lại ngưng lại.

Diệp Nhất Bình thở dài nói :

- Không biết ông già vô danh đó đã truyền những chiêu thức gì cho bốn hiền đệ. Y chỉ truyền cho tiểu huynh có...

Bỗng ông già áo vàng kêu lên một tiếng rồi thổ máu tươi ra.

Diệp Nhất Bình nhíu đôi lông mày lại hỏi :

- Ông Thiên Nghĩa! Hay là Ông huynh đã cho uống lầm thuốc...

Ông Thiên Nghĩa lắc đầu đáp :

- Hóa Độc thân đơn của Ông mỗ ta là một thứ thánh dược...

Ông Thiên Nghĩa chưa dứt lời thì bỗng thấy cả ba ông áo xanh, áo tía, áo trắng cũng kêu rú lên một tiếng rồi hộc máu tươi ra.

Diệp Nhất Bình vừa thẹn vừa giận, nhảy xổ vào Ông Thiên Nghĩa. Đồng thời mười hai gã thiếu niên cũng đứng dậy chuẩn bị ra tay đón chặn Thiên Lý Độc Tẩu. Ông Thiên Nghĩa đưa cây gậy trúc lên ra chiêu “Triều Phiếm Nam Hải” phóng tới đánh lui bốn gã thiếu niên, đoạn chạy như tên bắn ra ngoài cửa điện.

Thượng Quan Kỳ thấy hết thấy mọi người đều động thủ vừa toan đứng dậy, bỗng thấy một trận ùng ục vang lên rồi cả mười hai gã thiếu niên đều ngã lăn xuống đất.

Chàng là một người thông minh tuyệt thế, thấy trong bụng thốt nhiên chuyển động ùng ục, không cần giữ cho chân khí tụ lại, nằm quay vào giữa đám thiếu niên kia.

Bốn ông già đột nhiên đứng lên, ông nào cũng hai tay ôm bụng, hai mắt trợn ngược lên toan chạy ra ngoài, nhưng vừa chạy được mấy bước đều lần lượt ngã xuống đất, miệng ộc máu tươi ra như suối.

Diệp Nhất Bình đánh một đòn không trúng toan đuổi theo nhưng trong lòng hoảng hốt, hoa mắt lên, bất giác run lên bần bật.

Chính mắt ông nhìn thấy bốn nghĩa đệ cùng mười hai đệ tử, kể cả tên đồ đệ cưng của mình là Thượng Quan Kỳ đều ngã lăn ra trong đại điện thì trong lòng chẳng khác gì bị trăm mũi tên nhọn đâm vào. Tuy ông là một người lão luyện giang hồ, nội lực thâm hậu nhưng không khỏi cảm xúc. Hai hàng nước mắt tuôn rơi, tinh thần bàng hoàng tự nói một mình :

- Bốn hiền đệ hãy nằm yên nghỉ. Trước khi thuốc độc phát tác, tiểu huynh sẽ đem hết tàn lực đuổi theo giết cho kỳ được Thiên Tý Độc Tẩu đem về điện tế vong hồn các hiền đệ, rồi sẽ tự vận đũa tạ tội cùng các hiền đệ.

Nói xong chạy ra ngoài đại điện.

Sau một trận kinh hồn bỏ vía, đại điện trở lại yên tĩnh.

Ngọn gió đêm lay chuyển những ngọn hồng lạp chiếu ánh sáng xuống mười bảy cái thây ma nằm ngổn ngang.

Thượng Quan Kỳ âm thầm nhả ra một luồng khí thâm, tự nghĩ :

“Mười hai gã thiếu niên cùng ta đồng thời thọ thương vì kim độc, tại sao chỉ riêng mình ta chất độc chưa phát tác? Còn bọn họ nhất tề bị cả rồi? Đại khái là để lửa giận bốc lên, vận động chân khí khiến cho chất độc phát ra mau?”.

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng thấy một gã áo trắng nằm cách xa mình chừng ba thước chân tay hơi cử động được một cái, chàng bất giác kinh hãi thầm :

“Hay là bọn họ cũng như mình chưa chết?”.

Chàng nằm im không nhúc nhích để nghe động tĩnh.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, gã áo trắng chân tay cử động vừa rồi ngồi ngay dậy, khẽ vỗ tay ba cái. Tiếng vỗ tay vừa dứt, ba gã thiếu niên khác không cùng một màu áo nhất tề ngồi dậy.

Thượng Quan Kỳ than thầm :

“Quả nhiên trong đám môn hạ của sư thúc đều có những tên phản thầy”.

Chàng nghe gã thiếu niên áo trắng khẽ ngâm :

- “Xuân về nơi đất khách,

Gã áo xanh ngâm tiếp :

- Loạn hết nhớ quê hương,

Gã áo vàng ngâm :

- Mọi cánh chim về Bắc,

Gã áo tía ngâm tiếp :

- Chiếc nhận lại lên đường”.

Gã áo trắng đứng phắt dậy nói khẽ :

- Phải chăng ba vị sư huynh cùng ở trong Hạnh Hoa bảo trong Vạn Liễu đường đến đây?

Ba gã áo tía, xanh, vàng đứng dậy đáp :

- Đúng đó! Phải chăng sư huynh họ Trần?

Gã áo trắng mắt loang loáng đảo nhìn các xác chết trong đại điện cười hỏi :

- Tiểu huynh là Trần Nhật Chí, các vị sư đệ học được “Hàng Ma thập tam chương” chưa?

Ba gã kia cung kính đáp :

- Chúng tôi phí tổn tâm cơ hàng ba năm trời mà vốn vẹn học được có ba chiêu.

Trần Nhật Chí mỉm cười hỏi :

- Chiêu thứ nhất trong phép “Hàng Ma chương” có phải là “Phi Bút Chiêu Hồn” không?

Ba gã ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Đúng rồi!

Trần Nhất Chí lại hỏi :

- Chiêu thứ hai có phải là “Âm Dương Hợp Nhất”?

Ba gã nghĩ khá lâu rồi mới đáp :

- Không sai!

Trần Nhất Chí mỉm cười :

- Phải chăng chiêu thứ ba là “Thiên Mã Hành Không”?

Ba gã đồng thanh đáp :

- Võ công sư huynh thật cao cường. Ba chiêu đó điều đúng cả. Anh em chúng tôi không thể kịp sư huynh.

Trần Nhất Chí lại hỏi :

- Ngoài ba chiêu vừa rồi, các vị sư đệ có biết chiêu thứ tư không?

Ba gã đồng thanh đáp :

- Chúng tôi nhìn trộm ba năm trời mà chưa thấy sư phụ luyện qua chiêu thứ tư. Còn ba chiêu trên thì đã thấy.

Trần Nhất Chí cười ha hả nói :

- Vì ba chiêu trên của trường pháp này chúng ta phải mất bốn năm trời.

Nếu sư phụ không bảo cho biết “Hàng Ma thập tam trường” chỉ có ba chiêu truyền cho Trung Nguyên ngũ nghĩa thì chính ta cũng bị Ngũ nghĩa đánh lừa. Mình cứ tưởng nhìn trộm võ công bị phát giác nên không được xem đến chiêu thứ tư...

Ba gã áo xanh, áo tía, áo vàng đưa mắt nhìn nhau nói :

- Sư phụ chúng ta làm việc gì cũng rất là cơ mật, không ai lường trước được.

Bốn người chúng ta được sư phụ phái đến trà trộn vào làm môn hạ Ngũ nghĩa để học lỏm “Hàng Ma trường pháp” đã trải qua bốn năm mà giữa chúng mình cũng không biết nhau chứ đừng nói đến Trung Nguyên ngũ nghĩa. Thế nên chúng ta cũng không biết ai là người đến học trộm võ công. Lúc ra đi sư phụ chỉ truyền thị cho mấy câu mật lệnh để sau bốn năm ứng dụng tại ngôi chùa cổ. Thử hỏi trên chốn giang hồ hiện nay, có ai là người tính toán thần kỳ như thế.

Trần Nhất Chí cười nói :

- Tài trí sư phụ đâu những chỉ có thế. Người ở xa hàng ngàn dặm mà cử động của chúng ta nhất nhất người biết rõ hết, lại biết rõ “Hàng Ma thập tam trường” chỉ có ba chiêu. Các chiêu mà chúng ta nhìn trộm đều giống nhau hết, chứng minh lời sư phụ không sai chút nào. Phép “Hàng Ma thập tam trường” chỉ còn lưu lại trên thế gian này có ba chiêu mà thôi.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 3

Tàng Kinh lâu anh hùng gặp dị nhân

Gã thiếu niên áo tía lại hỏi :

- Lời sư huynh nói quả có đúng như vậy không?

Tuy trong bụng gã không tin hẳn lời Trần Nhất Chí nhưng không dám bài bác, chỉ hỏi một câu vắn lại thôi.

Trần Nhất Chí đáp :

- Vừa rồi Diệp Nhất Bình truyền khẩu quyết lại cho Ông lão tiên bối đã lớn tiếng nói ra chiêu thứ nhất là “Phi Bút Chiêu Hồn” đấy ư? Chính tại các sư đệ cùng ta đều nghe thấy thì nhất định là đúng rồi.

Gã áo tía reo lên một tiếng nói :

- Đúng rồi! Tôi cũng nghe rõ lắm.

Trần Nhất Chí mỉm cười nói tiếp :

- Chính miệng Diệp Nhất Bình nói là khi lão vô danh truyền võ công cho Trung Nguyên ngũ nghĩa chỉ gọi từng người một vào mật thất để chia mười ba chiêu “Hàng Ma thập tam chương” ra truyền thụ cho mỗi người mấy chiêu. Thế mà rốt cuộc cả năm người đều học được chiêu thứ nhất giống nhau. Có phải rõ ràng là lão vô danh kia cố ý lường gạt Trung Nguyên ngũ nghĩa không? Lão nói tránh đi là trong khoảng thời gian ngắn, không thể một người học mười ba chiêu đến chỗ tinh vi huyền diệu được. Nếu đúng như vậy thì mỗi người phải học các chiêu khác nhau. Đằng này cả năm người chỉ học được ba chiêu giống nhau thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Gã áo vàng đột nhiên hỏi xen vào :

- Tại sao sư phụ không cho chúng ta học môn võ khác mà chỉ cho học một thứ “Hàng Ma thập tam chương”?

Trần Nhất Chí trầm ngâm hồi lâu rồi đáp :

- Ta cũng chưa nghe sư phụ đề cập đến vấn đề này, chắc là nó trọng đại vô cùng. Hoặc giả “Hàng Ma thập tam chương” có chỗ khắc chế với võ công của sư phụ.

Thượng Quan Kỳ nằm nghe rõ những lời đối đáp của ba gã thiếu niên, tự hỏi :

“Không biết cái người mà ba gã gọi là sư phụ là ai?”.

Bỗng thấy gã áo xanh hỏi :

- Không hiểu trong thư sư phụ gửi đến có dặn bảo chúng ta phải làm gì nữa không?

Trần Nhất Chí đáp :

- Trong thủ thư của sư phụ chỉ dặn rằng sau khi Trung Nguyên ngũ nghĩa chết cả rồi thì phải lập tức về ngay.

Gã áo tía nói :

- Tòa đại điện này ở chỗ hoang vu, song nếu cứ để nguyên mười ba cái xác chết nằm đây nhất là bọn Ngũ nghĩa tiếng tăm lừng lẫy giang hồ chắc không tránh khỏi vụ điều tra rắc rối sau này. Chi bằng chúng ta dùng củi khô đốt ngôi chùa này đi, không để lại dấu vết.

Trần Nhất Chí lắc đầu :

- Không cần! Sư phụ đã đề cập đến vấn đề này. Người dẫn sau khi bọn ta chính mắt nhìn thấy Ngũ nghĩa chết rồi, phải tìm cách đưa xác của họ ra chỗ đông người cho giang hồ nào loạn lên.

- Hành động này của sư phụ chắc có dụng ý. Tài trí của sư phụ siêu quần xuất chúng, bọn ta hiểu thế nào được.

Gã áo vàng đưa mắt nhìn những xác chết một lần rồi nói :

- Không biết bọn họ đã chết hết chưa? Chúng ta phải xem xét lại cẩn thận một lần nữa mới được.

Trần Nhất Chí nói :

- Sư đệ nói đúng lắm!

Nói xong họ đi xem từng xác chết. Trong những xác chết này, ngoại trừ Thượng Quan Kỳ có nghĩa đồng môn với họ trong mấy năm, còn những gã kia mặt xám xịt đã chết từ lâu. Cả bốn vị màu áo khác nhau cũng đã tắt thở. Thượng Quan Kỳ ngưng thần tĩnh khí, khóa hết các huyệt đạo, nhắm mắt lại và làm cho tay chân cứng ngắt.

Bỗng thấy hai bên có người đụng vào, rồi bị hai cái tát tay và có tiếng mắng nhiếc :

- Tiểu tử này là đệ tử của Diệp Nhất Bình đây.

Rồi bị thêm một cái tát “bốp” nữa. Chàng nghe thấy có tiếng nói nữa :

- Dường như hần là đệ tử chân truyền của Diệp Nhất Bình thì phải.

Người kia nói :

- Hần đã chết rồi thì dù là đệ tử chân truyền của Diệp Nhất Bình cũng vậy thôi. Chúng ta đi thôi!

Kế đó có tiếng áo loạt soạt, mấy người đều đi ra khỏi đại điện.

Thượng Quan Kỳ tuy bị luôn mấy cái tát nhưng vẫn phải ngừng thở, mắt nhắm nghiền, hai mí mắt không dám chớp máy. Chàng biết rõ rằng nếu đối phương biết chàng chưa chết thì tất bọn họ chẳng chịu buông tha. Khi biết họ đã đi xa rồi, chàng mới từ từ mở mắt ra. Đại điện phẳng lặng như tờ, mười mấy xác chết nằm ngổn ngang, ngoài ra không một tiếng động.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng lên, thở dài nhìn kỹ lại các thân ma, chàng thấy một người dường như giả chết.

Trong tiềm thức chàng nhìn nhận gã cùng mình có nghĩa đồng môn huynh

đệ. Nhưng dù gã chưa chết mà đã trúng phải kịch độc thì cũng chẳng sống được bao lâu. Nghĩ tới đây chàng không khỏi đau lòng. Chàng lại gần từng các thân ma, dụng tâm quan sát một hồi thì đều chết cả, ngoại trừ gã nói trên.

Thượng Quan Kỳ thở dài luôn mấy tiếng, rồi đưa mắt nhìn khắp một lượt. Cảnh tượng trong đại điện chẳng có gì khác trước. Pho tượng thần vẫn trang nghiêm cao ngất chính giữa đại điện. Chỉ có ngọn nến đang cháy sắp hết nên ánh sáng lập lờ yếu ớt. Có ngờ đâu một giờ trước đây, trong đại điện này đã xảy ra bao biến cố cực kỳ ghê gợn.

Thượng Quan Kỳ tuy là người rất trực tính, nhưng cũng là người rất chí tình. Chàng thấy ngọn lửa đỏ như hạt đậu chiếu ra một thứ ánh sáng mờ ảo khiến cho cảnh vật càng thêm thê thảm. Nỗi thương tâm tràn ngập lòng chàng nặng trĩu như có một tảng đá đang đè nặng lòng chàng.

Một cơn gió hiu hiu thổi vào mình chàng cảm thấy hơi lạnh, xoay mình nhìn ra ngoài điện, thấy phương đông đang tang tảng sáng. Một ngày mới lại sắp bắt đầu. Theo lẽ thường, nhựa sống của con người thiếu niên tăng thêm phần hăng hái để đón tiếp buổi ban mai. Nhưng đối với chàng hôm nay, buổi bình minh không mang lại cho chàng những hơi thở nhẹ nhõm.

Thượng Quan Kỳ bản thân trong dạ, thỉnh thoảng lại thở dài náo ruột, ánh sáng ban ngày mỗi lúc một rõ. Chàng đứng ngây người nhìn ngọn núi xa xa không biết đã bao lâu thì ánh dương quang chiếu một tia nắng thẳng vào hiên trước đại điện. Bức tường xám ngắt tựa như dát một lớp vàng mỏng. Ánh sáng huy hoàng của buổi sớm mai không làm cho lòng chàng cải biến chút nào, vì phía sau tường còn tràn ngập một bầu không khí thê thảm chết chóc.

Chàng cũng chẳng biết bây giờ mình phải làm gì, chàng trầm nghĩ :

- “Trước hết ta hãy đem những xác chết này mai táng”.

Chàng quay vào, mắt vừa ngó đến xác chết thì bất thành linh tai chàng nghe văng vẳng có tiếng tiêu từ xa vọng lại, đồng thời mùi hoa quế thơm tho ngào ngạt đưa vào trong điện.

Tiếng tiêu thật là kỳ dị, tựa hồ như từ tận phía xa xăm vọng lại. Thanh âm không lớn mà âm điệu nghe rất khúc chiết khiến người nghe có cảm tưởng coi cái chết như trở về nơi cực lạc.

Thượng Quan Kỳ bị tiếng tiêu làm xúc động liền chạy ra ngoài điện xem tiếng tiêu từ phương nào đưa đến thì thốt nhiên tiếng tiêu lại ngừng bật. Đồng thời mùi thơm của hoa quế cũng tan biến đâu mất, không người thấy gì nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫn băng khoăn vì mình bị kịch độc. Chàng tính rằng mình chỉ còn vài giờ nữa là chết. Giả tử mình đem những xác chết này chôn vùi đi chẳng hóa ra để lại một thiên cổ nghi án. Chi bằng cứ để nguyên trên

đại diện để dễ cuộc điều tra sau này.

Nghĩ vậy chàng quyết không mai táng các xác chết nữa, trở gót từ từ ra khỏi đại điện, vì trong thâm tâm chàng nảy ra một ý nghĩ khác :

“Nếu ta chết ở bên đường không những người qua lại thấy ngay, may mà còn lại hai giờ nữa, mà giả tử mình gặp được người qua đường mình sẽ dẫn họ về đại điện thuật lại cho họ nghe những gì xảy ra đêm trước, đồng thời cho họ chính mắt nhìn thấy những xác chết ngổn ngang”.

Chàng hy vọng họ đem câu chuyện này tới tai khách giang hồ hay họ đi báo quan nha cũng thế. Điều cốt yếu là câu chuyện này được đồn đại lên.

Ngoài đại điện vẫn hoang vu tịch mịch, hiu hắt gió thu, lá rụng đầy đường. Chỉ có mấy khóm cúc mọc lẻ tẻ trong đám cỏ dại là đâm chồi nảy hoa tươi tốt.

Tuy chàng cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ngắm hoa thưởng cảnh, chỉ mong sao gặp được người qua đường để thuật rõ lai lịch của những xác chết trong đại điện.

Chàng cảm thấy bước chân mình vô cùng trầm trọng, khác nào ngàn cân chì buộc dưới bàn chân. Ra khỏi đại điện chàng phóng tầm mắt nhìn lên những ngọn núi khắp là tà. Ánh dương quang chiếu vào những hạt sương long lanh trên ngọn cỏ tựa hồ như những hạt châu lỏng lánh.

Thượng Quan Kỳ thả bước không một mục đích, không nhận định phương hướng, chỉ mong gặp người bất kỳ là ai. Nhưng buổi sáng sớm trong chốn thâm sơn cùng cốc, chàng đi đã được hai ba dặm mà chẳng thấy một ai.

Thình lình chàng thấy trong bụng nôn nao khó chịu, nhũ thắm :

- “Có lẽ chất độc phát tác rồi đây! Thế là xong đời ta”.

Nghĩ tới đây hai chân bủn rủn, có cảm tưởng như chất độc đang theo các mạch máu trong người từ từ xâm nhập vào nội phủ.

Ý nghĩ này khiến cho tinh thần chống chọi bị tan vỡ, chàng từ từ ngồi xuống bên đèo núi gập ghềnh, nhắm mắt lại than thầm :

- “Ta sắp lìa khỏi thế gian này, bao nhiêu bạn hữu, sự việc từ đây cùng ta vĩnh quyết, không còn được bao giờ trùng phùng...”.

Một luồng khí huyết xông lên đầu, chàng rung mình một cái, bất giác tựa lưng vào một khối đá ngũ thiếp đi. Không biết chừng bao lâu thì đột nhiên có tiếng réo rất bên tai. Chàng đưa tay lên dụi mắt, lắng tai nghe. Lúc này tiếng tiêu cực kỳ vui vẻ, êm ru khiến người nghe tinh thần lại phấn chấn. Thượng Quan Kỳ bị tiếng tiêu này làm cho con người được kích thích mãnh liệt ý chí cầu sinh. Chàng ngồi dậy vươn tay, duỗi chân rồi đứng lên cất bước đi về hướng tiếng tiêu phát ra.

Tiếng tiêu vui vẻ du dương khiến cho chàng tạm quên mọi lo âu mình đang trúng kịch độc. Nóng lòng tìm tiếng tiêu, bất giác chân chàng đã sử dụng đến khinh công.

Tiếng tiêu mỗi lúc một vang dội, tựa hồ như không xa mấy. Làn sóng âm điệu mê ly khiến tâm hồn chàng rất thỏa mãn, thậm chí chàng vận động khinh công mà không biết, đi thẳng đến dưới chân một vách núi bích lập. Trái núi này đỉnh cao đến trăm trượng, vách nhẵn như mài. Tiếng tiêu réo rất dường như ở trong vách núi vọng ra.

Thượng Quan Kỳ vận động mục lực xem kỹ lại vách núi, nhưng chỉ thấy thẳng tuột, nhẵn thín, không sao tìm kẽ hở thì làm sao âm thanh lọt ra được? Chàng lấy làm kỳ dị. Tuy chàng là người thông minh tuyệt đỉnh vậy mà đứng trước việc nan giải này mà không tìm ra câu trả lời, đành bó tay. Chàng lắng nghe âm thanh cực kỳ vi tế, du dương đúng từ trong vách núi vọng ra. Chàng cũng không nhớ tiếng tiêu thay đổi âm điệu từ chỗ vui vẻ dồn dập chuyển sang êm đềm uyển chuyển tự bao giờ. Tuy êm đềm, uyển chuyển nhưng tuyệt không có chút uẩn khúc đau thương, tựa hồ như đôi bạn thân thiết cách biệt lâu ngày, hôm nay trùng phùng, nỉ non câu chuyện tương tư. Nguyên tiếng tiêu đã có đủ lực lượng làm cho người ta mê say mà nhạc điệu lại càng kỳ tuyệt, dường như không cung bậc nhất định mà biến hóa thành muôn ngàn loại âm thanh, khi như là tiếng nam, khi như là giọng nữ, khi trầm khi bổng biến hóa đến chỗ cùng cực.

Lúc này toàn bộ tâm thần của Thượng Quan Kỳ bị tiếng tiêu thu hút, chàng thấy có một cảm giác mê muội khiến cho quên cả việc đi tìm lai lịch của nó, chàng tựa lưng vào vách núi lắng tai nghe.

Đột nhiên tiếng tiêu cao bỗng vọt lên cao, Thượng Quan Kỳ bắt giắc nhìn lên, chàng có cảm giác như tiếng tiêu đập vào sườn núi nhẵn thín lướt thẳng lên đến đỉnh rồi dừng lại. Phần dư âm chuyển vào không gian.

Thượng Quan Kỳ như người ngủ mê chợt tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên vòm trời thăm thẳm, khẽ vỗ vào đầu tự mắng mình :

- Ta thật ngu quá! Ta đi tìm tiếng tiêu mà sao cứ để cho nó lừa mãi.

Chàng là người kiên quyết dị thường. Tiếng tiêu đã dứt mà chàng vẫn ra công tìm kiếm.

Chàng vận động khinh công trèo lên sườn núi, đưa tay vỗ vào vách núi. Chàng nghĩ rằng tiếng tiêu đã phát xuất từ trái núi này thì người thổi tiêu chắc phải ngồi phía trong vách đá. Dè dặt mắt công hàng nửa ngày mà tuyệt nhiên không tìm ra đầu mối. Tay vỗ vào núi mà chỗ nào cũng chắc nịch, không tìm ra kẽ hở phát sinh tiếng tiêu. Chàng tìm kiếm đến nỗi mồ hôi toát ra như tắm, vì công cuộc trèo núi này rất tốn hơi sức. Chàng cảm thấy không thể dừng chân trên vách núi nên đành tụt xuống.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ lại thân mình trúng độc sao mãi đến bây giờ vẫn chưa phát tác. Đang lúc hoang mang, tiếng tiêu đã im bất giờ lại nổi lên, nhưng khúc điệu lần này khác xa với lần trước. Tiếng tiêu không phải ở quanh đây mà từ xa vọng lại. Tiếng tiêu tuy không lớn nhưng rất rõ ràng.

Chàng đã toan theo nó đi tìm nhưng suy nghĩ một lúc lâu liền thay đổi ý định, ngồi xếp bằng nhắm mắt lắng nghe. Âm điệu lần này u trầm tịch mịch, so với mấy lần trước cũng khác hẳn. Chàng than thầm :

“Con người thổi tiêu này không hiểu thổi được bao nhiêu lồi mà chẳng lần nào giống lần nào”.

Tiếng tiêu bỗng vọt lên cao vang dội cả chung quanh, tựa hồ như ở nơi xa rồi vụt trở lại mé bên tả vách núi mà thôi.

Tiếng tiêu càng quái dị càng kích thích tính hiếu kỳ của Thượng Quan Kỳ. Ý định tìm cho ra người thổi tiêu lại càng kiên quyết, không chịu lùi bước.

Lần này chàng không đi theo đuổi tiếng tiêu, chàng đề khí nhảy vọt lên cành một cây tùng lớn. Cây tùng này không biết đã có đến mấy trăm, ngàn năm tuổi, cao chừng năm sáu trượng. Chàng ngồi trên cành cây cố ý nghe để tìm cho ra tông tích.

Chàng nhận ra rằng tiếng tiêu không phải từ đây phát ra mà từ nơi khác đưa đến chạm vào vách núi rồi phát ra tiếng dội trong trẻo và rõ ràng. Song chàng lại tự hỏi :

- “Không lẽ lại có người ngồi tận đâu đâu, vận nội lực vô cùng thâm hậu thổi tiếng tiêu cho đập vào vách núi này tạo ra tiếng dội? Thì ra họ dụng công một cách rất là kỳ cục”.

Ý nghĩ kỳ dị này chính chàng cũng không tự tin cho lắm.

Nhưng rốt cuộc ngoài phương cách giải thích đó không còn cách giải thích nào khác để chứng minh tiếng tiêu từ trong vách núi đưa ra.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên vàng thái dương đã lên đến gần giữa trời thì không khỏi nản chí, than thầm :

- “Giả tỷ nếu ta được sống thêm hai ngày nữa sẽ quyết tìm cho ra nguồn gốc tiếng tiêu này, nhưng tiếc rằng ta đã sắp chết đến nơi rồi”.

Sở dĩ chàng than thân như vậy vì chàng biết Thiên Tý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa nổi tiếng trên giang hồ về việc dùng độc. Lời lão cảnh cáo dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, ai đã trúng chất độc của gã thì trước giờ ngộ tất nhiên phải chết.

Tâm thần Thượng Quan Kỳ bây giờ đang ở giữa hai luồng tư tưởng xung đột nhau. Một bên là bản tính quật cường không nề gian khổ để phấn đấu tìm cho ra điều chưa hiểu. Một bên là hình ảnh tử thần đang ngấp nghé đón chờ. Chàng đã tìm ra được nguyên nhân tiếng tiêu từ nơi khá xa đưa lại, nhưng vẫn băn khoăn về chỗ thời khắc mình còn ở lại dương thế không đủ để kiểm cho ra người thổi tiêu.

Chàng ở trên cây nhảy xuống, ngồi nhớ lại mười năm vừa qua không khỏi đau lòng xót dạ, nào là công trình sư phụ truyền thụ võ nghệ bỗng chốc trôi theo dòng nước, nào là sự nghiệp của mình sắp đến lúc đem ra đóng góp với đời thì bị ám toán, trúng độc vong thân.

Chàng liên tưởng đến chuyện đã được mục kích thảm cảnh bốn vị sư thúc cùng lũ đệ tử chết nơi đại điện. Ân sư chàng cũng bị trúng độc đang đuổi theo Ông Thiên Nghĩa, không biết sống chết ra sao?

Đột nhiên tiếng tiêu trở lại, âm điệu từ ái chẳng khác gì tiếng mẹ gọi con. Thượng Quan Kỳ bất giác đứng lên đi về hướng tiếng tiêu vọng lại. Tiếng tiêu quyen tâm hồn khiến chàng không tự chủ được nữa, quên cả giờ chết sắp đến nơi.

Bất giác chàng đi rất mau, trong khoảnh khắc thấy mình đã trở về đại điện. Lúc này chàng bị tiếng tiêu thúc đẩy, không do dự gì nữa bước qua bậc đá tiến về phía sau ngôi chùa cổ. Đột nhiên tiếng tiêu im bất đúng lúc chàng vừa tới trước một căn lầu. Chàng nhìn lên thấy có tấm biển đề “Tàn Kinh lầu”.

Đây là một ngôi chùa cổ hoang lương, mục nát nhưng qui mô rất rộng lớn. Trong chùa đã không có hòa thượng trụ trì mà ngoài năm dặm cũng không có lấy một nhà ở.

Giữa lúc tiếng tiêu im bất, chàng như người bưng tỉnh, quay đầu nhìn cảnh vật chung quanh rồi lại nhìn trời. Chàng thấy mặt trời gần lên đến đỉnh đầu bất giác bật lên tiếng thở dài, rồi đưa tay mở cửa lầu.

Cánh cửa đen sì trước đã không biết bao nhiêu năm không ai động đến. Tay chàng đẩy vào, cánh cửa hé mở, bụi cát tung bay mù mịt. Thượng Quan Kỳ lùi lại phía sau mấy bước. Chờ khá lâu cho bụi rớt xuống hết, chàng định thần nhìn kỹ lại thấy bên trong có mấy chục lọ sành xếp đặt ngay ngắn. Trên mặt lọ bụi dày hơn tấc, chung quanh màng nhện giăng đầy. Trong lọ đựng xương khô, không biết đã bao lâu không người lau chùi, quét tước.

Thượng Quan Kỳ thùng thỉnh bước vào, chàng đảo mắt nhìn khắp một lượt, ngoài mấy chục lọ này không còn vật gì khác nữa. Sỡ dĩ chàng biết những lọ đó đựng hài cốt là sư phụ chàng đã từng trải giang hồ nên hiểu rõ và kể lại cho chàng biết. Chàng chợt nhìn thấy mé tả có một cầu thang. Không do dự gì nữa và để tranh thủ thời gian để thỏa mãn tính hiếu kỳ trước khi chịu chết, chàng đi phẳng phẳng lên lầu chẳng cần để ý nơi đây có đặt cơ quan gì nguy hiểm hay không.

Cầu thang này làm bằng thứ gỗ rất cứng chắc, tuy đã lâu năm mà vẫn chưa mục nát. Chàng bước lên mười lăm bậc, thấy trước mắt hiện ra một gác sách rất rộng. Bốn mặt gác đều đặt tủ gỗ đóng chặt. Những tủ này làm bằng thứ gỗ thượng hảo hạng, tuy bụi bám đầy nhưng có chỗ nào bị gãy nát. Chàng đi quanh gác khắp một vòng thì ngoài những tủ sách ra không còn một thứ gì khác. Chàng mở cửa sổ nhìn trời thì thấy vàng thái dương vừa đứng ngọ, trong bụng nghĩ thầm :

“Chất độc sắp phát tác rồi đây. Ta bỏ xác tại nơi tịch mịch cũng là một điều rất may mắn”.

Nghĩ vậy chàng liền tìm một chỗ phủ bụi sạch sẽ, đặt mình nằm xuống, nhắm mắt tự an ủi :

“Ta chết giữa đồng kinh sách này thì còn thú vị hơn”.

Thế rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Khi chàng tỉnh dậy thì trời đã tối. Trong nhà sách tối đen như mực, đưa hai bàn tay ra nhìn không rõ. Lòng chàng vẫn còn nghĩ đến cái chết vì trúng độc. Tuy chàng đã tỉnh lại nhưng vẫn không biết mình đã xuống cõi âm hay còn trên dương thế. Hiện tại chính chàng cũng không biết là mình người hay ma..

Một cơn gió lạnh thoáng qua mặt Thượng Quan Kỳ.

Tiếng tiêu bỗng đâu cất lên, mùi thơm của hoa quế như rót vào Tàng Kinh lâu. Chàng đã quen với mùi thơm này nên vừa ngửi đã biết ngay. Bây giờ chàng mới thật tỉnh đưa ngón tay lên miệng cắn thấy đau. Chàng lẩm bẩm : “Ừa! Ta vẫn còn ở trên dương thế!”.

Chàng bước ra đứng cạnh cửa sổ: trên trời sao đầy chi chít, ánh sáng lơ mờ, từng ngọn gió thổi lướt qua mặt, mùi hoa quế mỗi lúc càng thêm ngào ngạt. Khi biết rõ là mình vẫn còn sống, chàng nghĩ thầm :

- “Thiên Tý Độc Tẩu đã dùng đã dùng độc ám toán mọi người. Trừ bốn gã thiếu niên lão phái đến trà trộn vào, thì đều chết hết, không biết tại sao mình còn sống đến bây giờ?”.

Bất thành linh từ trên nóc nhà buông xuống một tiếng thờ dài. Tiếng thờ dài đột ngột buông xuống giữa ngôi chùa cổ hoang lương. Dù người lớn mật đến đâu cũng không khỏi giật mình. Thượng Quan Kỳ cảm thấy lạnh cả xương sống. Chàng đưa tay sờ ra phía sau lưng mới biết thanh kiếm của mình đã bị rơi mất trong đại điện. Tiếng thờ dài rất rõ ràng chứ không phải ảo tưởng. Thượng Quan Kỳ lại nghĩ đến mùi hoa quế thơm phức. Chàng lấy làm lạ rằng: lúc lên lầu chàng đã nhìn xung quanh nhưng không thấy cây quế nào, chẳng lẽ mùi hoa quế này cũng từ xa đưa lại? Chàng liên tưởng trước đây mỗi khi ngửi thấy mùi hoa quế là có tiếng tiêu thổi lên. Trong lòng chàng liền cảm thấy rung động, liền lấy tay bám cửa sổ buông mình ra ngoài, lộn người ngồi trên mái ngói.

Dưới ánh trăng lơ mờ hiện ra một cái đầu người rất kỳ dị, râu tóc bạc phơ thò qua một cửa sổ khác trông ra.

Nguyên Tàng Kinh lâu này có hai gian rất rộng nên trên nóc còn có một cái gác nhỏ nữa mà chàng chưa để ý đến. Dị nhân ngồi trước cửa sổ gác thượng. Phần nửa dưới người vách gác che khuất đi, chỉ lộ ra một cái đầu tóc bù xù quái dị trông gớm ghiếc.

Giữa nơi hoang vắng tịch mịch vào lúc đêm khuya thanh vắng, đột nhiên xuất hiện một cái đầu lâu quái dị, Thượng Quan Kỳ tuy lớn mật song trông ngực đánh hơn trống làng. Chàng rú lên một tiếng kinh hãi rồi nhắm mắt lại.

Khi chàng định thần mở mắt ra nhìn kỹ thì cái đầu lâu cổ quái kia đã biến đầu mất. Chàng nhìn kỹ gác thượng thấy bốn mặt đều có cửa sổ. Mùi hoa quế ngào ngạt từ trong gác thượng theo cửa sổ bay ra ngoài. Chàng nhìn vào gác thượng chỉ thấy tối mờ không rõ cảnh vật gì cả. Chàng bước tứ tứ lại trước gác thượng để ý nhìn vào trong. Mục lực chàng đã đến chỗ hết sức tinh vi, nhìn vào đêm tối cũng rõ. Chàng nhận ra cái đầu quái dị vừa rồi thò qua cửa sổ bây giờ ai đem đặt ở giữa gác thượng.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi chợt tỉnh ngộ biết rõ rằng đây là một người mặc áo đen ngồi trong gian nhà tối om nên mình cứ tưởng chỉ có một cái đầu không để đó. Chàng nghĩ thầm :

“Đã tìm vào nơi âm u ghê rợn để ở thì tất cũng không phải là người tốt. Âu là ta không nên dính líu gì đến hắn là hơn”.

Vừa toan trở gót, Thượng Quan Kỳ bỗng nghe tiếng quái nhân lạnh như băng giá từ trong gác quát hỏi :

- Mi vào đây làm gì? Trong thâm tâm mi đang thóa mạ lão phu phải không?

Thượng Quan Kỳ run bắn lên hỏi lại :

- Sao ngươi biết ta đang ngấm ngấm thóa mạ ngươi?

Quái nhân đáp :

- Nhìn bộ mặt của ngươi thì lão phu biết rồi. Nếu lão phu còn trẻ thì đã đập chết ngươi rồi.

Ngừng một lát, lão tiếp :

- Bây giờ lão phu đã già nên không nóng nảy như người xưa. Nhưng dù sao ngươi đã thóa mạ ta, ta không thể bỏ qua được.

Tiếng nói khàn khàn, rõ ra là người đã già nua tuổi tác. Thượng Quan Kỳ nghĩ bụng :

“Thật ra mình có ngấm ngấm thóa mạ lão đâu! Mới thấy có cảm giác chán ghét lão mà lão mới trông mặt mà đã biết rõ tâm can mình thì mục lực lão quả là ghê gớm”.

Lại nghe quái nhân nói tiếp :

- Căn gác này bốn mặt đều có cửa sổ, mi muốn ngấm cảnh thì lên đây.

Thượng Quan Kỳ tiến lên hai bước hỏi :

- Phải chăng lão tiên bối vừa thổi tiêu đó chăng?

Quái nhân dường như có tính ưa thích người ta ca tụng mình, liền đáp :

- Đúng đó! Ngươi nghe có thú không?

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm :

“Nếu quả đúng là lão vừa thổi tiêu thì nội công của lão đã đến mức tinh vi cao siêu, trên đời không ai bì kịp”.

Quái nhân chỉ thấy Thượng Quan Kỳ run run mà không trả lời câu hỏi của mình, tựa hồ như lão lấy thế làm khó chịu, lão hỏi giật giọng :

- Ngươi nghe ta thổi có hay không?

Thượng Quan Kỳ nghe giọng quát hỏi biết lão là một người rất nóng nảy, vội vàng đáp ngay :

- Lão tiên bói thời tiêu hay tuyệt! Thật là hay tuyệt!

Quái nhân dường như có vẻ không tin lời của chàng, hỏi vặn :

- Người nói thật đấy chứ? Hay là người lừa dối ta?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Những câu tại hạ nói tự trong đáy lòng mà ra, lẽ nào còn nói dối lão tiên bói. Lão tiên bói thử nghĩ xem: Nếu tại hạ không bị tiếng tiêu của tiên bói làm cho mê hồn thì đến đây làm gì và đâu có được cơ duyên bái kiến lão tiên bói.

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ nói như vậy ra chiều đắc ý, mỉm cười chậm rãi nói :

- Người nói vậy ta xem có vẻ thật thà, chứ không phải là câu nói đả lòng ta.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 4

Những chuyện bí mật của quái nhân

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ một lúc rồi nói tiếp :

- Không ngờ hôm nay ta lại gặp tri âm.

Giọng nói âm cúng như người còn nhỏ tuổi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ còn nhỏ tuổi không dám nhận tiếng tri âm của tiền bối tặng cho. Có điều tiếng tiêu của tiền bối thật là một khúc tiêu nhạc khiến người nghe cảm thấy phấn khởi vô cùng, đó là một điều chính xác.

Quái nhân cười khà khà nói :

- Người nói là một khúc tiêu nhạc thì quá đáng, tiếng tiêu của lão phu thôi tốn công rất nhiều thì có thật.

Lão chợt nhớ ra hai người đang đứng kẻ trong nhà, người ngoài cửa nói chuyện, rồi lão cười khanh khách nói :

- Người là người khách duy nhất của lão phu. Vào đây mau! Ai lại đứng nói chuyện cách bức tường thế này chẳng hóa ra khinh nhờn khách lắm ư?

Thượng Quan Kỳ trước không muốn cùng quái nhân vào nhà, nhưng một là chàng thích tiếng tiêu mà tìm đến, hai là lão quái nhân còn tính trẻ con, nói chuyện vui vẻ. Bây giờ thấy lão mời chàng liền thay đổi ý kiến, nghĩ bụng :

- “Ấu là ta thử vào xem để biết lão ta là hạng người nào như thế cũng hay...”.

Quái nhân nói :

- Cuộc kỳ ngộ của chúng ta hôm nay chắc là có tiền duyên với nhau, người đã đến đây lẽ nào đứng ngoài cửa không vào?

Nói xong lại cười lên khanh khách. Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lão quái nhân này thật là kỳ dị. Theo như lời lão nói thì trong bụng mình nghĩ gì lão đều đoán được hết”.

Chàng vừa nghĩ vừa lại gần cửa sổ rồi tung mình chui vào. Chàng hỏi :

- Sao căn phòng của lão tiền bối lại không có cửa vào?

Quái nhân lạnh lùng đáp :

- Ta đã cùng thế gian cách tuyệt, đặt cửa vào mà làm gì!

Thượng Quan Kỳ liệng mình vào rồi đứng trước mặt quái nhân. Quái nhân chú ý nhìn mặt chàng rồi nói :

- Ô! Không trách người lớn mật dám lần mò vào nơi hiểm địa.

Nói xong lão nghiêng mình sang bên mời :

- Ngồi xuống đây nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ cúi xuống nhìn thấy bên bàn có cái ghế liền ngồi xuống đó. Quái nhân hỏi :

- Phải chăng ngươi vì theo dõi tiếng tiêu mà tìm đến đây?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đúng thế!

Quái nhân vẻ mặt vừa mới lạnh lùng giờ nghe đề cập đến tiếng tiêu lão hớn hờ hởi :

- Nếu vậy thì ra ngươi cũng hiểu âm điệu tiếng tiêu của ta?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tuy vẫn bối không hiểu nhưng tiếng tiêu của tiền bối phát ra điệu hòa vui hay đau thương thì cũng biết được một hai.

Quái nhân gật đầu nói :

- Cái đó đã hẳn. Đừng nói là người ngay loài cầm thú cũng cảm giác được âm thanh hay hay dở. Chỉ khác ở chỗ biết nhận xét hay chỉ cảm giác được mà thôi.

Quái nhân cao hứng nói tiếp :

- Canh khuya có khách đến, khách lại là một bạn tri âm, để ta tấu vài khúc cho khách nghe nhé!

Thượng Quan Kỳ mỉm cười đáp :

- Lão tiền bối có nhã ý như vậy thì còn nói gì nữa.

Quái nhân thấy chàng nói ra vẻ thành thật, lão rất vừa lòng. Lão lấy một vuông khăn đặt lên bàn ngay trước mặt rồi thò tay vào bọc, vẻ trịnh trọng, hai tay cầm ống tiêu đặt lên tấm khăn. Ống tiêu này dài chừng một thước, toàn thân đen kịt, không biết làm bằng gì, đã khuyết mất một miếng ở đằng đuôi. Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân nhắm mắt lại hai tay để trước ngực, miệng bắt đầu lâm râm khấn khứa một hồi. Đoạn mở mắt ra chăm chú nhìn vào ống tiêu, tay phải lão đặt ngang ống tiêu, tay trái vỗ vào tấm ván sàn gác tung mình lên không, vẫn giữ nguyên thế ngồi cho rơi mình xuống trước cửa sổ.

Thượng Quan Kỳ cả kinh thấy vậy nghĩ thầm :

- “Thân pháp lão này ghê gớm thật, tay không vẫy, chân không nhảy, chỉ dùng một tay trái đập xuống một cái mà người đã tung lên không. Tay chân không cử động giữ nguyên thế ngồi băng đi. Thân pháp như vậy thật là tuyệt thế vô song”.

Lão quái nhân hai tay nâng lấy ống tiêu đặt vào miệng thổi. Lão thổi một hồi khá lâu mà chưa thấy bật ra tiếng. Thượng Quan Kỳ lấy làm kinh dị, định thần nhìn ra thấy lão vẫn trừng mắt, ngưng thần thổi sáo ra chiều vất vả.

Thượng Quan Kỳ định cất tiếng hỏi, bỗng nghe thấy tiếng tiêu nào nuốt từ đằng xa vọng lại.... Lúc mới nghe âm điệu rất nhỏ bé như đứt từng khúc, dần dần lên cao nghe lanh lảnh vang dội cả một vùng. Thượng Quan Kỳ lấy làm

lạ, đứng bật dậy bước từ từ đến bên quái nhân chăm chú nhìn kỹ lão. Thấy lão đặt môi vào đầu ống tiêu tựa hồ như có một dây khói trắng bay ra phía trước.

Thượng Quan Kỳ nhìn một lúc, trong lòng tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Lão này về nội công thật là thâm hậu tuyệt vời. Luồng âm ba lão thổi ra đi xa đến một nơi nào bị chặn lại mới bật ra tiếng. Thảo nào mà lão thổi tiêu có vẻ cực kỳ khó nhọc”.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ nhìn mình liền ngưng thổi, miệng rời ống tiêu lạnh lùng hỏi :

- Ngươi nhìn ta làm gì vậy?

Thượng Quan Kỳ thấy lão mừng giận thất thường, vẻ mặt lúc niềm nở, lúc lạnh nhạt thay đổi luôn luôn, thì nghĩ thầm trong bụng rằng :

- “Lão này thật là một quái vật không biết đầu mà lờng. Ấu là ta tìm cách xa lìa lão đi là hơn”.

Nghĩ vậy liền nói :

- Vãn bối xem lão tiên bối thổi tiêu có vẻ cực nhọc, bất giác để mắt vào xem...

Tiếng tiêu vẫn tiếp tục vời vời từ đằng xa đưa lại. Từ lúc lão bỏ tiêu ra không thổi nữa trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà tiếng tiêu mới ngưng bật.

Quái nhân lạnh lùng hắng giọng rồi nói :

- Chú bé này nhỏ tuổi dĩ nhiên là không thể hiểu được những chỗ ảo diệu bên trong.

Thượng Quan Kỳ bản tính quật cường vừa nghe quái nhân nói mình không thể hiểu được chỗ ảo diệu bên trong liền lấy làm bất mãn. Chàng cười lạt nói :

- Vãn bối tuy còn nhỏ tuổi nhưng về âm luật cũng hiểu một hai. Tuy chưa nghiên cứu luyện tập về tiếng tơ, tiếng trúc nhưng đã được nghe nhiều rồi...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ biện luận biết chàng trong lòng không phục liền cười lạt nói :

- Nghe ngươi nói dường như ngươi đã có hiểu về âm nhạc. Vậy ta hỏi ngươi :

phép thổi tiêu của ta có giống người thường không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Nếu đem tiên bối so với người thường thì nhất định có chỗ khác nhau.

Quái nhân mắt long sòng sọc, nét mặt có vẻ khác lạ rồi lão mỉm cười hỏi vặn :

- Lão phu cùng người thường khác nhau ở chỗ nào? Ngươi nói thử ta nghe.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thổi sáo hay gảy đàn là cốt để di dưỡng tinh thần, vậy thì người thổi sáo

hay gảy đàn lúc đó tuy buồn vui có khác nhưng nhất định phải có bài có khúc, nhất là thổi tiêu thì phải định khí ngưng thần, từ từ nhả hơi ra thì âm điệu mới uyển chuyển. Đấng này lão tiền bối thổi tiêu so với người bình thường khác nhau nhiều lắm, đã thổi không vào bài nào khúc nào, cung thương âm luật không hòa hợp với nhau và... và...

Chưa dứt lời, chàng chợt nhớ ra ngồi trước mặt mình là một quái nhân, hỉ nộ thất thường, nóng lạnh đột ngột, nếu nói thẳng ra thì e có điều không ổn nên chàng dừng lại không nói nữa. Quái nhân nghe chàng nói gật đầu luôn luôn, vẻ mặt ra chiều cao hứng. Chợt thấy chàng ngừng bật, lão biến sắc giục :

- Và... và làm sao? Nói! Nói mau!

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu mình không nói ra tất làm cho quái nhân nổi giận, chàng đành hăng nói tiếp :

- Và lúc lão tiền bối thổi tiêu, vận bối xem ra lão tiền bối ngưng thần vận động nội lực có vẻ cực nhọc chẳng khác gì một nhà nội công đang vận động kinh lực...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ nói xong cười ha hả nói :

- Thật khó mà tìm được người nhỏ tuổi như ngươi mà đã hiểu khá nhiều về âm luật cùng võ công.

Lão quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp :

- Mấy mươi năm nay, người nghe tiếng tiêu của lão phu rất nhiều nhưng chỉ có mình ngươi là biết đường tìm được đến đây. Không ngờ ngươi lại thông minh đến thế. Lão phu nói thật cho ngươi biết: phép thổi tiêu của lão phu không giống người thường.

- Họ thổi tiêu để phơi bày tình cảm hoặc để di dưỡng tinh thần, còn lão phu đây ngoài hai mục đích đó còn có dụng ý để luyện tập võ nghệ cho đến mức cao thâm. Lão phu thổi tiêu phải vận động để hóa khí, tụ khí để phát âm, hợp âm để làm nội lực có thể giết người một cách không hình tích.

Lão vừa nói vừa dương dương đắc ý.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ tuy là người ngu muội nhưng nghe âm điệu tiếng tiêu của lão tiền bối cũng biết ngay là bậc cao nhân trong võ lâm...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ thỉnh thót một hồi trong lòng lão lại càng khoan khoái cười vang lên nói :

- Kể ra trong võ lâm hiện nay, lão phu chưa tìm ra được ai là người ngang hàng. Có điều lão phu có võ công cao cường nhưng vẫn chưa tìm được người truyền thụ...

Chưa dứt lời, ngoài cửa sổ bỗng vụt thấy một bóng đen. Quái nhân duỗi tay ra một cái rồi nắm lại. Động tác cực kỳ đột ngột này khiến cho Thượng Quan Kỳ phải giật mình. Quái nhân mỉm cười quay lại bảo Thượng Quan Kỳ :

- Người hãy xem thủ pháp của ta đây.

Nói xong lão mở bàn tay ra, trong tay có một con dơi đen sì to tướng. Con dơi đen đứng trong lòng bàn tay lão, hai cánh đập lên đập xuống tựa hồ như muốn bay đi nhưng không làm sao cất mình lên được. Quái nhân nhìn con dơi máy cánh, nét mặt lão lộ vẻ vui tươi dường như lấy làm thú vị lắm. Lão bảo Thượng Quan Kỳ :

- Lão phu thấy người đờm thức, thật là thông minh lão phu rất vừa lòng. Bắt đầu từ sáng mai ta sẽ đem những môn tuyệt học truyền thụ cho người.

Lão quái nhân tuy đầu tóc đã hoa râu nhưng lối chơi đùa còn giống tính trẻ. Từ lời nói cho đến cách hành động vẫn còn vẻ thiếu niên.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Võ công lão này thật có chỗ hơn người, giờ tay ra bắt chim thì thật khó cho người bì kịp. Nhưng trong võ công tối trọng là sư đạo. Có lý đâu mình thấy mới nói cũ nhận lão làm thầy”.

Chàng liền đáp :

- Lão tiên bối truyền thụ võ công cho tại hạ nhưng tại hạ không thể nhận tiên bối làm sư phụ được.

Quái nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Hiện nay không biết bao nhiêu người nhận làm môn hạ đều bị lão phu cự tuyệt. Người muốn học võ công của ta mà không chịu nhận ta làm sư phụ thì còn thể thống gì nữa.

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Việc truyền võ công cho tại hạ là do chính miệng tiên bối nói ra. Nếu tiên bối không chịu dạy cho tại hạ thì thôi vậy.

Nói xong, chàng đứng lên trở gót rảo bước đi ra.

Bỗng thấy một luồng kinh lực ghê gớm bao bọc lấy mình chàng, chẳng khác gì trăm ngàn cân chì đè lên mình chàng. Chàng vận động toàn thân nội lực để chống lại sức nặng đè ấy. Nhưng sức đè ép mỗi lúc gia tăng. Thượng Quan Kỳ phải tập trung hết chân lực để chịu đựng một cách cực kỳ khó nhọc.

Kinh lực ngấm ngấm của lão quái nhân liên miên bất tận không ngớt.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy dần dần đuối sức không chống nổi nữa. Chàng nhớ lại từ lúc toan chạy, hai đầu gối đã nhũn ra rồi dường như không chịu tuân theo mệnh lệnh chỉ huy của mình chứ đừng nói chạy đi nữa.

Chàng đem toàn lực chống đỡ nên không còn dư được chút sức lực nào, xoay sở một chút cũng không được. Bỗng nghe sau lưng có tiếng cười nói :

- Nơi lão phu ở đây mấy chục năm nay không ai đặt chân tới. Giờ người đã vào đây lẽ nào lão phu lại để người ra một cách dễ dàng.

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói, lẩm bẩm: “Chính lão bảo tôi vào chứ tôi có cầu khẩn đâu”. Tuy chàng muốn tranh luận với lão nhưng không còn hơi sức

đầu để mở miệng nói ra. Lòng chàng nóng nảy vô cùng.

Quái nhân cười ha hả nói tiếp :

- Bây giờ chắc ngươi cho lời lão phu nói là đúng! Trước kia còn có vài ba người đủ sức chống chọi với ta, nhưng vài chục năm nay ta vào đây lãnh mình, ngày đêm nghiên cứu võ công, tiến bộ hơn trước nhiều. Nếu ngươi chịu làm môn hạ ta, được ta truyền thụ các môn tuyệt học thì chỉ trong vòng mười năm, thì nhất định ngươi sẽ trở thành tay cao thủ đệ nhất võ lâm.

Thượng Quan Kỳ chân khí mỗi lúc một giảm sút đi, mồ hôi nhỏ xuống nhễ nhại, thậm chí không còn đủ tinh thần để nhận định lời lão. Chàng chỉ biết bên tai văng vẳng có tiếng người mà không biết lão nói gì. Mạch máu chàng căng thẳng, đầu tóc dựng đứng cả lên, ù tai mờ mắt không còn linh mẫn nữa. Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ lâu không trả lời, lửa giận bốc lên ngàn ngút, lão quát hỏi :

- Những lời ta nói ngươi có nghe rõ không?

Lực lượng kháng cự của Thượng Quan Kỳ mất hết, đột nhiên chàng ngã lăn ra.

Thấy vậy quái nhân lại mắng :

- Thật là đồ vô dụng!

Lão chống tay xuống bàn băng mình ra điếm ba huyệt “Thiên Linh”, “Huyền Cơ” và “Kim Môn” của Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã khí tuyệt, sau khi quái nhân điếm vào ba huyệt trọng yếu, chàng thở ồ ồ rồi thốt nhiên ngồi dậy, miệng học máu tươi ra, trừng mắt nhìn quái khách :

- Dù võ công ngươi trên thế gian không ai địch nổi, ta cũng không nhận ngươi làm thầy hay học những võ công tuyệt học của ngươi.

Nói xong đứng dậy đi ra.

Quái nhân bị Quan Kỳ nhấc mắng, lão buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Thôi được! Ngươi không nhận ta làm sư phụ thì thôi. Ta chỉ cần ngươi hứa hẹn với ta một vài điều kiện thì ta sẽ truyền dạy võ công cho tôi.

Thật ra thì Thượng Quan Kỳ rất khâm phục võ công của lão, song vì chàng vốn tính quật cường, trong lòng lại chưa bỏ được tình sư đệ cũ nên không chịu thờ lão làm thầy. Chàng hỏi :

- Ngươi bảo ta hứa hẹn những điều gì?

Lão quái nhân ngửa mặt lên mái nhà, lão lẩm bẩm đếm :

- Một, hai, ba, bốn...

Rồi quay lại trả lời Thượng Quan Kỳ :

- Việc này rất dễ. Ta chỉ cần ngươi hứa với ta rằng sau khi ngươi thành tài sẽ giết cho ta hai mươi tám mạng người để báo cái công ta truyền võ nghệ cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hai mươi tám người đó là nhân vật như thế nào? Xin lão tiên bói cho biết trước để tại hạ liệu xem có thể châm chước được không?

Quái nhân đột nhiên đập tay xuống sàn gác làm rung động cả mái ngói kêu lách cách, cả giận mắng :

- Người có thái độ tựa hồ như muốn dạy võ công cho ta chứ không phải người yêu cầu ta dạy võ công cho người.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói :

- Tại hạ tuy võ công kém cỏi nhưng trong lòng còn chút phân biệt chánh tà. Nếu tiên bói bảo tại hạ giết quân gian ác thì đừng nói giết hai mươi tám mạng, mà dù đến hai trăm tám chục hoặc hai ngàn tám trăm mạng tại hạ cũng vì tiên bói mà tru diệt cho hết. Còn nếu tiên bói bảo tại hạ giết những bậc trung thân hiếu tử, hoặc những người nghĩa hiệp can trường, thì dù chỉ là một người tại hạ cũng không dám giết càng...

Nói xong chàng lại quay lưng đi ra. Quái nhân lạnh lùng quát lên :

- Khoan đã! Người nên nhớ rằng khi bước vào căn gác thì dễ nhưng ra không dễ đâu.

Thượng Quan Kỳ dừng bước quay lại cười nói :

- Lão tiên bói võ công cao cường, muốn giết tại hạ thì dễ như trở bàn tay.

Thượng Quan Kỳ này đâu có tham sống sợ chết!

Rồi chàng lại nói lớn :

- Lão tiên bói muốn giết tại hạ thì giết ngay đi. Tại hạ tự biết sức mình không địch nổi, chẳng chống cự làm chi.

Đoạn chàng nhắm mắt lại đứng ưỡn ngực ra.

Bầu không khí trong gác thượng trở lại yên tĩnh. Thượng Quan Kỳ chờ lâu không thấy tiếng quái nhân đáp lại, rất lấy làm kỳ, mở mắt ra thì chẳng thấy tông tích của quái nhân đâu nữa. Chàng toan trở gót bước đi nhưng bỗng nghe một tiếng thở dài náo nức từ trong góc căn gác đưa ra. Chàng định thần nhìn theo thì thấy quái nhân ôm một cái hộp vuông vút chừng một thước, nước mắt chảy quanh giữa đêm khuya thanh vắng chàng nghe rõ nước mắt lão nhỏ giọt trên mặt hộp.

Thượng Quan Kỳ bỗng nhiên thấy nét mặt lão đầy vẻ đau thương. Bất giác, chàng động lòng thương tâm, lại nghe tiếng nước mắt nhỏ xuống mặt hộp tong tong nhiều hơn trước, dường như lão khóc ròng mà không bật thành tiếng. Chàng không tự chủ được nữa, tiến lại gần thì thấy lão hai mắt tròn xoe nhìn lên nóc nhà, môi miệng mấp máy mà không nghe rõ tiếng gì. Hai hàng nước mắt lại càng nhiều hơn trước, không ngớt nhỏ xuống mặt hộp.

Thượng Quan Kỳ khẽ đến bên lão :

- Lão tiên bói có điều chi mà phải thương tâm đến thế?

Quái nhân như người chợt tỉnh quay đầu nhìn lại, đặt cái hộp gỗ xuống nói :

- Người quan tâm đến làm chi? Ta chả có điều gì thương tâm cả. Mà dù có

đi chẳng nữa, nói với người cũng chẳng ít lợi gì.

Lão nói câu này với giọng trẻ nít nghe rất buồn cười. Nhưng Thượng Quan Kỳ cố nhịn cười khẽ nói :

- Lão tiên bối có điều gì cứ nói hết cho tại hạ biết, nếu sức tại hạ làm được quyết không từ chối.

Quái nhân đáp :

- Bình sinh lão phu không nhờ vả ai bao giờ.

Thượng Quan Kỳ lắng lắng hồi lâu rồi quay gót trở ra, trong bụng nghĩ thầm :

- “Lão nói thật đúng. Võ công như lão trên đời không ai bì kịp. Giả tỷ lão có cần người giúp đỡ thì sức mình cũng không làm gì được...”.

Chàng tới gần cửa sổ toan bước ra thì quái nhân gọi giật lại :

- Hãy khoan! Lão phu có việc cần nhờ người.

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Lão tiên bối cứ nói ra, tại hạ xin hết lòng.

Quái nhân thở dài nói :

- Ta chỉ cầu người ưng thuận học võ công của ta mà thôi.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Lão tiên bối định truyền thụ võ công cho tại hạ mà bảo tại hạ đi giết người thì điều đó không dám vâng mệnh.

Quái nhân suy nghĩ một lát rồi đáp :

- Ta bớt đi một nửa được không?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Giết càng mười bốn mạng người không thù không oán thì tại hạ không dám làm...

Quái nhân không chờ Thượng Quan Kỳ dứt câu đã cướp lời :

- Giảm đi một nửa nữa còn bảy người, chắc người ưng thuận chứ?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Giết bảy một người tại hạ cũng không làm chứ đừng nói chỉ bảy người.

Quái nhân nói tiếp :

- Giảm đi một nửa nữa, chỉ còn ba người thôi.

Thượng Quan Kỳ ngó thấy mặt lão như có vẻ thành khẩn, bất giác chàng khẽ thở dài trầm ngâm không nói câu nào.

Quái nhân chống tay trái xuống bàn, không thay đổi thế ngồi bằng mình một cái cho rơi xuống trước mặt Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Ta chỉ cần người gạt đầu một cái là lập tức ta truyền dạy võ nghệ cho người.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên nói :

- Ta không ưng!

Rồi quay mình toan nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nhanh như chớp, quái nhân vươn tay phải ra nắm lấy tay trái của Thượng Quan Kỳ hất xuống sàn gác. Thượng Quan Kỳ toan đứng lên chống đỡ thì quái nhân đã vươn tay phải ra ấn xuống vai chàng, một luồng cường lực đè xuống khiến cho chàng không nhúc nhích được.

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ rồi hú lên một tiếng dài như tiếng rồng gầm rồi cười lạt nói :

- Thằng nhỏ này ngươi còn tự tin chạy được nữa thôi?

Lão hăng giọng hai tiếng rồi nói tiếp :

- Thằng bé ngươi thật là một đứa không biết điều. Khắp thiên hạ không biết bao nhiêu người cầu học lão phu mà không được, mà nay lão phu tha thiết với ngươi, đem hết tài nghệ và tuyệt học truyền thụ lại cho ngươi. Phí bao nhiêu lời mà ngươi vẫn không chịu, làm cho lão phu phải giận thấu xương. Thượng Quan Kỳ bị lão kèm chế, nghĩ thầm :

- “Võ công lão này cao đến mức người ta không thể lường được, mình khó lòng ra khỏi nơi này. Bây giờ lão có vẻ tức tối, hẳn là chẳng tử tế gì nữa. Sống mà chịu nhục thì thà chết cho vẻ vang hơn”.

Ý chàng đã quyết nên chàng quay lại nói với quái nhân :

- Việc học tập võ nghệ cần phải do ý nguyên cả hai bên. Nay tiên bối ỷ mình bản lĩnh cao siêu uy hiếp kẻ hậu sinh như thế là có ý lăng nhục tại hạ.

Thượng Quan Kỳ này dù là kẻ hậu tiến trong võ lâm nhưng quyết không chịu để người làm nhục. Tôn ý bảo điều gì thì được, còn bảo vẫn bối thờ tiên bối làm thầy thì nhất định không chịu.

Quái nhân nheo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi nói :

- Thằng lỏi này! Mi tính sai rồi! Mi tính rằng chọc giận lão để lão phu tức mình đánh chết mi một cách chóng vánh. Ha ha...

Quái nhân cười sằng sặc một hồi rồi nói tiếp :

- Bình sinh lão phu làm việc gì cũng nhất định làm theo ý mình. Ngươi đến cầu học lão phu nhất định không nhận, còn ngươi không nghe lời lão phu sẽ dùng thủ đoạn độc ác nhất trên thế gian: điếm vào kinh mạch cho ngươi phải chịu đau khổ suốt đời. Thằng lỏi này! Cái tính bướng bỉnh của ngươi không làm cho lão phu điên tiết được đâu. Giờ ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi nghe lời ta thì ta bỏ hết những điều đã qua.

Thượng Quan Kỳ thấy lão ra vẻ lấn áp người thái quá bất giác cả giận. Lão vừa dứt câu chàng liền quát to :

- Không cần nói thêm! Thượng Quan Kỳ này không phải là hạng sợ chết. Dù bị băm vằm mổ xẻ quyết không hối hận.

Quái nhân bật lên tiếng cười quái gở nói :

- Được rồi! Vậy là ngươi tự chuốc lấy đau khổ, đừng trách lão phu tâm địa độc ác. Bây giờ để ta nói cho ngươi biết những phương pháp ta dùng để hành hạ ngươi. Trước hết, ta sẽ điếm vào mười hai huyệt của bốn kinh mạch

lớn là: “Thái Dương”, “Thái Âm”, “Thiếu Dương” và “Thiếu Âm”, rồi điễm vào các huyết khác ngoài ba đại kinh.

- Rồi sau cùng điễm vào hai mạch cho hơi thở bế tắc để người biết mùi đau đón của kẻ tàn phế mà không phải tàn phế hẳn.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy hãi hùng nhưng bản tính quật cường, chàng quyết không khuất phục. Lúc này chàng đã tức giận đến cực điễm, chàng quát to :

- Người muốn làm gì thì làm. Thượng Quan Kỳ này quyết không sợ độc thủ của người đâu. Không cần nói nhiều, động thủ ngay đi.

Nói xong nét mặt hiên ngang, tỏ ra vẻ con người coi cái chết như không.

Quái nhân cười gằn một hồi rồi nói :

- Hừ! Thăng lỗi này bướng bỉnh thật. Dù sao lão phu không tin người là kẻ mình đồng da sắt.

Nói xong, tay phải đập mạnh vào người Thượng Quan Kỳ. Tay lão sờ vào đầu chàng liền cảm thấy như kinh mạch, huyết đạo bị một đòn nặng đến đó. Tê buốt hết nửa người, chân tay khó bề cử động. Quái nhân vẫn một lối cười hiểm độc nói tiếp :

- Thứ hình phạt độc ác nhất trên cõi đời không gì bằng làm cho con người sống không được chết cũng không xong. Lão phu ở trên căn gác này đã mười mấy năm không có bạn bè. Bây giờ ta hãy làm các mạch máu người chạy ngược lại để nó phản công vào nội phủ, cho người nếm nỗi thống khổ này trong ba ngày. Sau đó ta sẽ làm cho chân tay người bị tàn phế để người phải ở trong căn lầu này làm bạn với ta, để ta có bạn tiêu ma tuế nguyệt trong cuộc đời tàn tạ này.

Câu nói dường như một luồng gió âm u khiến người nghe không rét mà run. Thượng Quan Kỳ liếc mắt nhìn quái nhân, nghĩ bụng :

- “Lão này ở đây đã mười mấy năm, trong lòng lão chắc chứa bao nhiêu nỗi tịch mịch oán hờn. Giờ lão nói sao tất làm như vậy, nếu để lão hành hạ mình thành sống dở, chết dở thì thà rằng tìm cách nào chết quách đi cho rồi để khỏi phải chịu nỗi đau khổ hành hạ tẩm thân và để lão khỏi làm nhục mình”. Nghĩ đoạn, chàng ngấm ngấm vận chân khí để khi lão không đề phòng sẽ đột nhiên đánh vào huyết “Thiên Linh” để tự vẫn.

Dè đâu chàng vừa vận chân khí liền bị lão điễm huyết, các kinh mạch dường như bế tắc cả lại, chẳng những huyết khó lưu thông mà chân khí càng khó lòng vận chuyển. Chàng bị một trận đau đón ê ẩm cả người, luồng chân khí tụ trong huyết Đan điền cũng tan biến đi mất.

Quái nhân lạnh lùng đứng coi những cử động của Thượng Quan Kỳ, lão cười lên the thé nghe lạnh gáy rồi nói :

- Thương thế của người trong ba giờ sẽ thấy: mạch máu căng lên vì ứ tắc. Bây giờ người đã vận khí hành công để cho mạch máu chạy mau. Như thế

máu tụ càng nhiều mà thương thế lên cơn càng sớm hơn. Người thử nếm mùi xem sao. Người chịu khổ đây bất quá là ta mới dùng phép “Phất mạch chân mạch chân huyết”, chứ nếu ta nút tất cả kinh mạch trong mình người lại và một mặt thúc đẩy cho huyết ngưng tụ thì còn đau khổ gấp mười.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên thấy chân khí bị tiêu tan hết, biết là khó chịu đến nơi liền nằm duỗi chân tay hít mạnh khí trời vào khiến cho chân khí đang tản mát từ từ quay về huyết đạo Đan điền. Chàng ngấm ngấm tính bề rời khỏi gác này, hoặc sao cho chóng chết...

Quái nhân trầm mặc một hồi, đột nhiên giơ tay trái lên đập nhẹ vào huyết “Quan Tiết” Thượng Quan Kỳ, Thượng Quan Kỳ chỉ cảm thấy dường như chân khí thoát ra ngoài, chứ không đau đớn cho lắm, mà cũng chưa thấy phản ứng gì mãnh liệt. Có điều không chuyển vận nội lực được nữa.

Chàng từ từ đưa mắt nhìn quái nhân nghĩ thầm :

- “Ta với người không thù oán sao mà người hành hạ ta thế này?”

Chàng vốn tính quật đem bao nhiêu ý nghĩ bực dọc trút vào một tiếng thở dài rồi nhắm hai mắt lại.

Bỗng thấy quái nhân cười khẩy nói :

- Người hỏi hận rồi phải không?

Thượng Quan Kỳ gắng sức lắc đầu kiên quyết đáp :

- Ta không đời nào hỏi hận.

Quái nhân lạnh lùng nói :

- Đây là cơ hội cuối cùng cho người rồi đó. Chỉ trong khoảng khắc nữa, người sẽ được nếm mùi đau khổ: Máu ở trong bốn kinh mạch lớn “Thái Dương”, “Thái Âm”, “Thiếu Dương”, “Thiếu Âm” bành trướng lên còn đau khổ hơn cả hàng ngàn rần rết chạy lúc nhúc trong người. Chú bé ơi! Chú không tài nào chịu nổi cái đau khổ này đâu!

Câu sau cùng lão đột nhiên đổi sang giọng rất êm đềm, rất tự ái rồi lão thở dài sườn sượt.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói :

- Cuộc sinh tử tại hạ không còn để trong tâm nữa. Song tại hạ có điều chưa hiểu, chẳng hay lão tiên bối có thể cho biết được chăng?

Quái nhân nghe giọng lưỡi chàng không có chút chi oán giận mình, rất lấy làm kỳ, liền đáp :

- Người có điều chi cứ hỏi. Võ công tiên bối quả là thiên hạ vô địch, sao cứ nằm ở góc gác này thôi tiêu làm bạn, mà không ra vùng vẫy chốn giang hồ?

Quái nhân đáp :

- Ô! Ngoài giang hồ đầy rẫy sự giả trá, lòng người nham hiểm khôn lường.

Cả cái thế giới rộng lớn chả tìm được chỗ thanh tĩnh như căn lầu này.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nói :

- Ngoài đời tuy không thiếu kẻ hẹp hòi kiêu ngạo, nhưng cũng có kẻ sỹ hơn

người. Võ công tiền bối đây, tại hạ chưa từng thấy ai được thế. Giả tỷ ông tiêu thổi lên âm điệu du dương như người lạc vào tiên cảnh, bỏ hết khúc điệu thể tục, thành một cách riêng, thì những bậc tài hoa quán thế trí tuệ hơn người, trong lòng không còn vẫn đục những ý nghĩ hỗn tạp hay bước chân vào cảnh ảm đạm này. Lão tiền bối đây tâm thần trí tuệ để vào cả võ công, tiếng tiêu chưa hết tính cách hẹp hòi thì chả lấy gì làm thú. Đó là điều vẫn bối chưa hiểu. Hơn nữa tiền bối lại còn ý niệm giết người, vừa rồi chính tiền bối nói ra ý định hạ sát hai mươi tám người.

Quái nhân trầm tư một lúc rồi đáp :

- Hai mươi tám người này cùng ta có mối huyết hận sâu dường biển cả, không giết bọn họ thì không khuây khỏa được nỗi bất bình chứa chất bấy lâu trong dạ.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hai mắt tròn xoe hỏi lại :

- Sao tiền bối không tự cầm kiếm đi dò là tông tích để báo thù, mà lại vào nằm trong này, đem tiếng tiêu dẫn dụ người vào mượn tiếng truyền thụ võ công để mong người ta trả ơn bằng cách báo thù cho mình, còn chính mình lại đứng ngoài đóng vai bàng quang. Như thế đâu phải là người quang minh lỗi lạc?

Chàng nói mỗi lúc một gần giọng. Mấy câu sau cùng lại càng nói lớn. Quái nhân tức mình quát lên :

- Im miệng.

Rồi vén vạt áo dài lên.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ thì ra hai chân lão áo đen bị cụt từ đầu gối trở xuống. Chàng giật mình thở dài nói :

- Té ra lão tiền bối thân thể tàn khuyết trách gì mà chẳng...

Đang dở câu chàng cảm thấy mạch máu ứ tắc, bành trướng lên như muốn nứt ra, không có cách gì giải thoát đi được nên không nói nữa.

Thốt nhiên quái nhân sắc mặt biến cải, trở nên hiền từ khẽ bảo :

- Nhắm mắt lại cho mau, bao nhiêu điều tư lự trong lòng phế bỏ hết đi thì thân thể và tinh thần sẽ thư thái trở lại.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Vẫn bối tưởng rằng...

Quái nhân nói tiếp :

- Thôi chú bé đừng tự tin ở mình thái quá nữa. Ta đã biết rồi, không một ai có thể nhận được cái đau khổ về tội mạch máu bành trướng, khí huyết không thông. Ít ra là người cần biết những điều tối thiểu để chuẩn bị: Khi thương thế phát tác, cần nhất là đừng bối rối, phải từ từ đối phó...

Thượng Quan Kỳ toan mở miệng, nhưng quái nhân lắc đầu ra hiệu cho đừng nói nữa. Lão bảo chàng :

- Đại khái thì thương thế nguời sắp lên cơn rồi đó. Ta tuy có thể điểm huyết

làm cho người bị thương, song không có cách nào ngăn trở giữ cho thương thế khỏi phát tác.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Phải chăng ta bị nội thương phản ứng, cứ lời lão nói thì nó lợi hại đến thế kia ư?”

Lúc chàng nghĩ ngợi phân tâm đi một chút quả thấy luồng khí huyết đi ngược chiều làm cho giật gân.

Chàng cảm thấy khí huyết xông lên thì dường như lại bị vật gì ngăn trở, mà không xông lên thì cũng chẳng còn cách nào cho tiêu giải đi được. Chàng ban đầu phải chịu cái đau đớn về mạch máu chạy ngược vào nội phủ. Trong người chẳng khác chi những cơn sóng dữ dồn dập khiến cho trái tim bị khuyết, muốn nôn ọe. Cả đầu óc cũng khó chịu, nhức như búa bổ, rồi bỗng tựa như mình đang trên muôn trượng sẩy chân rơi xuống. Chân tay run rẩy, hai mắt hoa lên, mũi như nghẹt thở.

Bây giờ chàng mới biết là lời nói là thật, cái đau khổ này người thường không thể chịu nổi.

Quái nhân chăm chú nhìn sắc mặt Thượng Quan Kỳ biến đổi. Lão thấy mồ hôi chàng nhỏ giọt, biết rằng thương thế đang lên cơn thì gật đầu nói :

- Chú bé! Chú đã thấy đau khổ chưa? Nghe lời lão phu đi: Nhắm mắt lại bỏ hết những ý nghĩ đang xao xuyến mới dễ chịu. Nếu còn quật cường bướng bỉnh thì đừng có nói bản lĩnh người chưa vào đầu mà đến cả hạng võ công cao cường cũng không tài nào dẹp xuống được.

Thượng Quan Kỳ biết lão nói đúng, lập tức nhắm mắt lại, bao nhiêu điều longĩ bỏ hết, trong lòng quả thấy dần dần dễ chịu, nỗi đau đớn cũng sút giảm đi.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ nghe theo lời mình, tĩnh trí hành khí thì lộ vẻ vui mừng hỏi :

- Con người tuổi trẻ cần nhất là biết nghe lời thực, co phải bây giờ dễ chịu hơn không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu :

- Có dễ chịu đôi chút. Xin đa tạ lão tiên bối.

Quái nhân đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp :

- Ta không cần người tạ ơn. Bây giờ người thấy dễ chịu một lúc, nhưng thương thế người từ nay trở đi mỗi ngày bốn lần lên cơn trong những giờ tí, Ngọ, Mão, Dậu. Càng về sau càng nặng mãi lên.

Lão vừa nói vừa chú ý nhìn vẻ mặt Thượng Quan Kỳ rồi cười khanh khách nói :

- Đó là điều tại người, mình làm mình chịu không nghe lời yêu cầu của lão gia, để tỏ ra có khí phách anh hùng. Lão phu điểm huyết cho bị thương thì

được, nhưng không biết cách điều trị. Than ơi! Trông người đau khổ mà lão phu hối hận vô cùng!..

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 5

Cuộc mặc cả giữa tình huynh đệ

Thượng Quan Kỳ chột dạ vì lời nói của quái nhân. Tuy chàng không mở miệng cầu xin nhưng cũng băn khoăn về câu lão cảnh cáo là: “Hàng ngày trong bốn giờ tí, Ngọ, Mão và Dậu, thương thế lại trở cơn một lần và càng về sau càng nặng mãi lên”. Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu quả như lời lão nói thì cái thân thể bằng da bằng thịt này khó lòng nhẫn nại được mãi, chỉ còn có một đường là tìm cái chết”.

Tưởng đến cái chết để giải quyết mọi nỗi đau khổ, chàng thấy hơi yên tâm và cười nhạt nói :

- Lão tiên bối chẳng nên băn khoăn cho lắm. Tại hạ không để tâm đến sự sống chết nữa.

Ngừng một lát, trên nét mặt thô lương của chàng nở một nụ cười chua chát, chàng nói tiếp :

- Tại hạ cảm ơn tiên bối đã dạy cho cách nhịn đau khổ, xin có lời thành thực giải bày: Tiên bối thân thể tàn tật không thể chống kiếm bôn tẩu giang hồ để tìm tông tích kẻ cựu thù nên muốn mượn cách truyền thụ võ công để mong có người rửa hận cho mình, đó không phải là điều khó khăn gì. Tại hạ biết rằng những người trong võ lâm ai mà không khao khát có được võ công cao cường.

- Tiên bối nhẫn nại chờ đợi trong nửa năm hay một năm, dùng tiếng tiêu để mời khách giang hồ. Ở đời ít người ngu muội như tại hạ, một khi tiên bối đã truyền thụ võ công cho họ thì đừng nói là sai họ đi hai mươi tám người hay bao nhiêu nữa họ cũng chẳng chối từ.

Quái nhân cười nhạt nói :

- Lão phu đã ngần này tuổi đầu không lẽ còn phải chờ người nói mới biết sao?

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói :

- Những câu mà tại hạ nói đó là lời tự tận đáy lòng mà ra chứ không phải có ý đùa giỡn với tiên bối, tiên bối miễn quan tâm.

Quái nhân mỉm cười thở dài :

- Nếu quả công việc dễ dàng như người nói thì lão phu đã chẳng phải khổ công chờ đợi ở đây mười mấy năm nay.

Rồi lão ngừng đầu nhìn về phương trời xa tắp, buồn rầu nói tiếp :

- Phải biết rằng võ công thượng thừa không phải ai học cũng được. Sự phụ dạy cố nhiên là điều tất yếu nhưng cần phải có thiên phận nữa mới được,

thật khó mà tìm cho ra người như vậy để truyền thụ. Những võ công mà lão phu muốn truyền thụ đâu phải người tầm thường có thể lĩnh hội được. Lão phu ngày ngày tựa cổ trông chờ, đã nhìn qua hàng ngàn người trong mười mấy năm trời nay, chỉ thấy mình người là có thể thừa kế sự nghiệp của ta mà thôi. Nhưng người lại không chịu nhận ta làm sư phụ.

Nói đến chỗ thương tâm này, lão không ngăn được xúc cảm, hai hàng lệ rơi lã chã.

Thượng Quan Kỳ than rằng :

- Đâu phải là tại hạ không chịu nhận tiền bối làm sư phụ để được học võ công, nhưng thật ra là tại hạ đã có sư phụ rồi. Không thể làm môn hạ tiền bối được nữa.

- Thường thường một người có thể học nhiều sư phụ, điều này có chi là lạ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đã đành một người có thể bái sư nhiều lần nhưng phải được sư phụ đầu tiên cho phép mới được bái tân sư. Tại hạ đâu dám vượt qua vòng lễ nghi này.

Quái nhân nói :

- Ta muốn truyền võ công cho người chỉ vì người có tư chất hơn đời chứ không có ý cướp giật đồ đệ của người khác. Bái sư hay không chẳng quan hệ gì, lão phu cũng chẳng muốn chi lễ tiết phiền phức đó, miễn đi càng hay!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tuy tiền bối nói không câu nệ về lễ bái sư mà chỉ cần truyền dạy võ công để nhờ người báo thù cho, nhưng...

Ngừng một lát chàng lại tiếp :

- Nếu cừu nhân của tiền bối toàn là những bọn trộm cướp không tuân phép nước thì tại hạ không quản ngại gì. Nhưng nếu là bậc trung hiếu quân tử thì tại hạ không dám vâng lời. Đã không dám phụ ơn đức tiền bối truyền dạy võ công, lại không dám nhắm mắt sát hại người ngay thì thà rằng không được học tiền bối là hơn.

Quái nhân cười lạt nói :

- Hiện giờ ta đã điếm vào tứ đại kinh mạch của người, nếu người không ưng thuận học võ công thì từ nay vĩnh viễn người phải ở trên căn gác này. Trong khoảng thời gian ba tháng, các kinh mạch bắt đầu cứng ngắc thì thần thánh cũng không còn cứu chữa được nữa. Vậy ta để cho người ba ngày mà nghĩ kỹ đi.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng trả lời :

- Tại hạ không cần phải đến ba ngày mới trả lời. Tại hạ đã trả lời rồi đó, quyết không có chút chi hồi hận về sau.

Thượng Quan Kỳ cố gắng quên hết mọi sự để cho tâm thần được thanh thản rồi bất giác chàng ngủ quên đi.

Khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao ba sào. Chàng thoáng nhìn thấy lão nhân đang ôm cái hộp đen đang ngồi tựa cửa sổ. Lão đang nhìn ra xa tận chân trời Thượng Quan Kỳ thở dài một tiếng tội nghiệp cho quái nhân. chàng trầm nghĩ :

- “Một mình lão ở trên căn gác hiu quạnh này, không đi đâu nữa bước”.

Chàng lại vụt nhớ ra rằng :

- “Với võ công của lão, dù lão có tàn tật đi chăng nữa bắt tất lão phải ở trong căn gác này, suốt mười mấy năm không chịu bỏ đi đâu”.

Chàng lại tự hỏi :

- “Trong ngôi chùa cổ này ít người qua lại, vậy thì những lọ tro cốt kia là của ai? Quái nhân ở đây từng ấy lâu thì ăn uống những gì?”

Bao nhiêu suy nghĩ quay vòng trong đầu óc chàng. Bỗng nhiên cảm thấy khí huyết nôn nao, chàng biết là đã đến giờ thương thế lên cơn, đành bỏ hết bao nhiêu điều lo nghĩ, duỗi chân tay thẳng ra cho thoải mái. Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy dường như mạch máu bị đứt, khí huyết tắc nghẽn đau đớn vô cùng, mình nóng như thiêu, mồ hôi vã ra như tắm nhưng cố cắn răng nhịn đau chứ không rên la một tiếng.

Quái nhân ngồi một bên giường mắt nhìn chàng không chớp. Thượng Quan Kỳ chỉ liếc mắt nhìn lão rồi lại quay đi không muốn để cho lão thấy bộ mặt đau đớn của mình.

Quái nhân cười lạt nói :

- Đây là thương thế bắt đầu lên cơn. Lát nữa khí huyết dần dần tiêu đi. Bao nhiêu mạch máu qua cơn căng thẳng rồi co lại. Sau đó người sẽ thấy trong mạch máu dường như có hàng vạn con rắn độc bò lúc nhúc trong người làm cho đau đớn vô cùng. Đừng nói võ công của người như thế mà ngay cả ta đây cũng không chịu được.

Ngừng một lát lão lại nói tiếp :

- Bây giờ chỉ còn có cách là điểm vào ba đại vận huyết của người nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫn một giọng lạnh lùng nói :

- Đến lúc nào mà tại hạ không chịu đựng được nữa thì sẽ liệu mình chết cho xong. Tiên bối bắt tất phải quan tâm.

Quái nhân bực mình mắng :

- Ta chưa từng thấy ai mà bướng bỉnh như ngươi. Đến lúc không chịu nổi thì đừng có cầu cứu ta nhé.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Chàng cảm thấy những chỗ huyết ứ dần dần tiêu đi. Chàng cảm thấy hết đau đớn, tâm thần thư thái lại như thường. Chàng liền nhân lúc dễ chịu này lăn mình ra gần cửa sổ.

Quái nhân ra chiều tuyệt vọng, không thém nhìn đến chàng nữa, mở cái hộp đen ra, nước mắt lại nhỏ vào trong hộp.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm kỳ dị tự hỏi :

- “Không biết trong hộp của lão có những gì? Tại sao người già như lão lấy đầu ra nhiều nước mắt mà mỗi khi cầm đến cái hộp thì nước mắt lại tuôn rơi”.

Chàng đang suy nghĩ thì bỗng thấy trong ngực lại nhói lên, rồi cơn đau lan ra khắp mọi nơi. Quả thấy trong mình dường như có không biết bao nhiêu con rắn độc bò lúc nhúc. Trong người chàng vừa ngứa ngáy, vừa nhức nhối đau đớn khó chịu vô cùng.

Thượng Quan Kỳ cắn răng chịu đau. Nhưng chàng đâu phải là người xương đồng gân sắt, chỉ chịu đựng được một lúc thì thân thể dường như bị vật gì cắn rứt, lôi thịt ra, bất giác chàng bật ra tiếng rên rỉ luôn miệng.

Quái nhân quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ, từ từ đóng cái hộp gỗ lại. Rồi nổi lên một trận cười dòn dã. Tiếng cười vang lên thê thảm, đập vào tai chàng như tiếng hạc kêu. Thật là những tiếng cười bi thảm và đau khổ vang vọng cả một góc phòng, bụi bặm rơi xuống lả tả, mái ngói cũng vang lên tiếng lách cách. Sau khi dứt cơn cười, lão mới nhìn Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói :

- Ta đã nói dù xương đồng gân sắt cũng không chịu nổi mà!

Nhưng trong lúc cơn đau đang hoành hành nên chàng không nghe lão nói gì cả, chỉ trông thấy lão máy môi mà thôi.

Bỗng quái nhân đưa tay trái ra vỗ xuống sàn nhảy lại gần Thượng Quan Kỳ, dùng tay phải điểm vào các vận huyết của chàng.

Thượng Quan Kỳ bị điểm huyết mê đi rồi không thấy đau đớn gì nữa. Khi tỉnh dậy thì trời đã tối. Chàng mở mắt trông thấy quái nhân đang ngồi tĩnh tọa bên mình, hai mắt sáng như sao đang chăm chú nhìn vào mình. Chàng nhẹ nhàng để tay lên ngực dường như có vẻ thẹn thùng vì đã không chịu nổi cơn đau vừa rồi. Mặt lão vẫn lạnh như tiền. Hồi lâu chàng lên tiếng :

- Hai ta không thù không oán, tại sao tiền bối lại hành hạ hậu sinh như thế này?

Bộ mặt lạnh lùng của quái nhân bỗng thoáng một nụ cười đáp :

- Để người nhận lời cho ta truyền thụ võ công và hứa hẹn với ta giết hai kẻ thù, ta sẽ đả thông những kinh mạch bị thương cho.

Thượng Quan Kỳ trở mình, lắc đầu nói :

- Trong khoảng thời gian một ngày một đêm, thời gian bị thương thể hành hạ thì ít, phần thư thái hãy còn nhiều. Tiền bối phòng vệ nghiêm ngặt thế nào cũng có lúc sơ ý, khi đó tại hạ sẽ có cách.

Quái nhân nói nhỏ năn nỉ :

- Ta đã gần bảy mươi rồi, không biết sống chết ngày nào, nếu võ công của ta mà không truyền thụ được cho ai thì thật là đáng tiếc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Trên đời thiếu chi phần tử ưu tú! Sao tiền bối cứ nhất định phải là tại hạ mới được.

Quái nhân nổi giận nói :

- Ngoài người ra ta không thể truyền thụ võ công cho người khác mới tức chứ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tiền bối truyền dạy võ công để sau này đi giết người thì tại hạ tuyệt nhiên không học.

Quái nhân buồn rầu nói :

- Suốt đời lão phu không mở miệng xin ai mà bây giờ phải phá lệ cầu người một việc.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tiền bối cầu tại hạ giúp việc chi?

Quái nhân đáp :

- Ta cầu người học võ công của ta. Nhận ta làm thầy hay không cũng được, chỉ cần thay ta giết một người là xong.

Thượng Quan Kỳ nhìn thấy nét mặt lão quái nhân vô cùng thâm trầm, trong lòng không nở tuyệt tình. Chàng nghĩ thầm :

- “Trên đời này có bao giờ thầy đi cầu người học nghệ, mà riêng lão này khẩn khoản cầu ta không biết lão có ý gì? Chẳng lẽ đúng như lời lão nói: trên đời không có ai có đủ tư cách như ta để lão truyền thụ võ công?”

Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Có thật ngoài tại hạ ra, tiền bối không kiếm được người nào để truyền thụ võ công?

Quái nhân thở dài đáp :

- Người có tư cách như người kể ra cũng khó nhưng có thể còn tìm được.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Ngoài phần tư chất đã khó tìm rồi, lại phải là người có lòng nghĩa hiệp. Vì thế ngoài người ra, không còn tìm được ai nữa. Ôi! Người đã có tư chất hơn đời, lại thông minh tuyệt thế mà lại thiếu lòng nghĩa hiệp thì võ công càng cao thì càng hại đời bấy nhiêu. Chính mắt lão phu đã trông thấy rồi và chính lão phu đã bị đau khổ.

Nói đến đây lão dừng lại, rồi hai hàng lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Kẻ mà tiền bối muốn sát hại phải chăng là hung phạm đã làm tàn hại thân thể của tiền bối?

Quái nhân đáp :

- Đối với ai lão phu không chịu tự miệng mình nói ra nhưng ta có thể cho biết là quyết hẳn không phải là người tốt.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tiền bối có thể nói rõ tên họ người đó cho tại hạ biết được không?

Quái nhân lắc đầu đáp :

- Không được!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Nếu tại hạ đã nhận lời thì sau này quyết không dám bội ước. Tiền bối truyền thụ võ công cho tại hạ rồi mới nói rõ họ tên kẻ thù mà tại hạ không thể giết để báo thù cho tiền bối được thì chỉ bằng chết ngay bây giờ có phải hơn không?

Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân là người thiên hạ vô địch thì tất nhiên kẻ thù của lão cũng không phải hạng vừa. Nhận lời lão tức là trách nhiệm chằng những gian nan và nếu gặp phải cao nhân chính đại quang minh, bây giờ giết đi không được mà không giết thì lại phản bội lời hứa, nên chàng không nhận lời.

Đột nhiên quái nhân nghiêm sắc mặt nói :

- Thôi được! Người có vì ta mà báo thù hay không ta cũng vẫn đã thông những kinh mạch đã bị thương và còn truyền thụ võ công cho người nữa.

Quái nhân đưa tay điểm huyết xong rồi dặn :

- Ta truyền võ công cho người, có cần phải người bằng lòng nữa không?

Thượng Quan Kỳ đang bị điểm huyết, miệng không nói được và người đang bị trọng thương đành để cho lão muốn làm gì thì làm, nóng nảy cũng vô ích. Chàng thấy thân thể mình bị quái nhân trần đi, trở lại, loay hoay hơn nửa ngày trời mới thấy cảm giác có bàn tay đặt trên lưng và một luồng nhiệt khí truyền vào cơ thể chàng.

Nội lực quái nhân quả là thâm hậu. Một luồng khí nóng không ngớt trút vào thân thể chàng. Những luồng khí nóng này đến chỗ bị thương, mạch máu bị cứng ngắc, nên bị trở lực rất khó đã thông. Luồng nhiệt khí cuộn cuộn thúc vào rất mãnh liệt mà cũng phải trong thời gian ăn xong bữa cơm mới đã thông được một chỗ.

Sau khi đã thông được một huyết đạo bị thương, chân khí của quái nhân đã hao tổn rất nhiều. Lão ngồi thở hồi lâu rồi mới lại để tay trên lưng để đã thông chỗ khác.

Quái nhân vát vả ba ngày ba đêm mới đã thông hoàn toàn kinh mạch cho Thượng Quan Kỳ.

Lão nói :

- Ta đã quyết định đem toàn bộ võ công của ta truyền thụ lại cho người và chỉ có một điều yêu cầu là: Mỗi ngày người ra khỏi căn gác này trong ba giờ. Trong khi đó, người đi tìm thức ăn về đây và khi nào có tiếng tiêu ta triệu hồi thì mới lên gác.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn quái nhân rồi từ từ đứng dậy, duỗi chân tay chun qua cửa sổ ra ngoài.

Một trận gió thu hây hây nổi lên. Thượng Quan Kỳ tinh thần phấn khởi, quay đầu nhìn lại căn gác vẫn thấy quái nhân tay cầm ống tiêu, ôm cái hộp đen trong lòng, ngồi tựa cửa sổ, ngẩng đầu nhìn mây bay trên trời, không biết ông có tâm sự gì, tuyệt không tỏ vẻ quan tâm đến Thượng Quan Kỳ lúc ra đi. Chàng khẽ thở dài một tiếng, nghĩ đến những việc vừa qua chẳng khác chi một giấc chiêm bao.

Thốt nhiên trong lòng rung động, chàng sức nhớ đến các vị sư thúc, sư đệ chết vẫn còn nằm nơi đại điện. Nơi đây là nơi thâm sơn cùng cốc, không biết thi thể các người đó có bị dã thú đến làm thương tổn không. Nghĩ vậy chàng lập tức chạy ra đại điện.

Còn cách đại điện chừng vài chục trượng mùi hôi thúi xông lên nồng nặc, bất giác chàng chạy như bay. Đến trước cửa đại điện, chàng thấy xác chết chim quạ nằm ngổn ngang khắp mọi chỗ. Chàng rất lấy làm kỳ dị, dùng khinh công chạy vào đại điện. Chàng chạy nhanh quá, loáng cái đã vào tới nơi, chân giẫm phải một vật gì mềm nhũn suýt té xuống đất, phải đề khí mới đứng vững được.

Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy ngay giữa cửa điện một con kim tiền báo nằm sờ sờ, hai mắt nhắm chặt, dường như đã chết lâu rồi. Thì ra chân chàng vừa giẫm lên con báo này.

Trừ con kim tiền báo chết ngoài cửa, trong đại điện còn có mười mấy con dã thú khác đều thuộc loại mãnh thú hung ác. Chết mà tuyệt không một vết thương nào, lông lá còn nguyên, ngồi trơ ra đó, không biết chết tự bao giờ và vì sao mà chết.

Chàng quay mặt đi, nhìn thấy bốn, năm bộ xương, máu thịt bê bết, vung vãi dưới đất, mùi hôi thúi nồng nặc xông lên mũi.

Thượng Quan Kỳ là người thông minh tuyệt đỉnh, vừa trông thấy cảnh vật đã hiểu. Chàng nghĩ thầm :

- “Thiên Lý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa quả nhiên danh bất hư truyền. Đàn chim cùng dã thú muốn vào ăn thịt xác chết cũng bị trúng độc chết luôn. Cứ xem mười mấy con sói lang này và con kim tiền báo chưa kịp chạy đi đã chết ngay trên đại điện thì biết rằng chất độc mãnh liệt như thế nào”.

Thượng Quan Kỳ một mặt vận khí bảo vệ hô hấp, một mặt kiểm tra lại các xác chết trong đại điện. Chàng đếm đi đếm lại nhiều lần mà chỉ tìm được tám bộ xương thì trong bụng nghĩ thầm :

- “Tất cả bốn vị sư thúc, mười hai sư đệ, trừ bốn tên ở ngoài trà trộn vào thì còn cả thảy mười hai bộ xương mới đúng”.

Chàng định thần nhìn lại thì thấy những xác chết dù huyết thịt tan rã nhưng đại bộ phận vẫn còn nguyên. Cả tám bộ còn giống nhau, bốn xác nữa chẳng biết có phải bị dã thú ăn hết thịt rồi không? Trong lòng rất lấy làm nghi hoặc. Chàng lập tức xem lại các xác chết thì quả nhiên không có một sợi râu

tóc bạc nào.

Chàng nghĩ thầm :

- “Hay là bốn vị sư thúc nội công thâm hậu, vận khí chống độc và trốn khỏi nơi này rồi chăng?”.

Bỗng nghe tiếng tiêu vời vời đưa đến. Lần này thanh âm rất quái dị khó nghe, như kêu gào, như đâm vào tai. Thượng Quan Kỳ còn đang nghi hoặc bỗng thấy có một mùi tanh tươi đưa lại xông vào trong điện. Bên tai chàng nghe rõ tiếng quái nhân gọi :

- Tiêu tử! Mau ra khỏi đại điện.

Lại thấy tiếng gió thổi vù vù, vô số lông tung bay vào đại điện. Thượng Quan Kỳ phập phồng lo sợ. Chàng biết con gió này khác thường, hai tay rung lên, nhảy xéo ra ngoài cửa điện. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy có một con trăn thật lớn, há miệng đỏ như chầu máu, lắc lư cái đầu.

Những xác chim ngoài đại điện tung lên âm âm rơi vào cái miệng khổng lồ của con quái vật. Khoảng hơn trăm cái xác chim bị nuốt hết vào bụng trăn. Thượng Quan Kỳ là tay bản lĩnh cao cường vậy mà thấy cái đầu trăn to như đầu mình, dài hơn mười trượng không khỏi khiếp sợ, mình nổi gai sần óc. Song chàng động tính hiếu kỳ chăm chú nhìn nó không chịu bỏ đi. Bên tai chàng vẫn nghe tiếng quái nhân có vẻ cáu kỉnh nói :

- Con trăn này không những dữ tợn ghê gớm mà nó còn có thể phun khí độc rất xa như đám sương mù. Nếu mi để nó trông thấy thì khó lòng thoát khỏi miệng nó.

Bất thành lình con trăn ngậm miệng lại, thò phì phì thò đầu vào trong điện. Thượng Quan Kỳ không dám coi nữa, vội nhảy lên nóc nhà chạy về “Tàng Kinh lâu”.

Quái nhân vẫn ngồi tựa cửa sổ, trông thấy Thượng Quan Kỳ chạy về thì lộ vẻ vui mừng. Nhưng chỉ thoáng một cái, nét mặt lão lại lạnh như tiền. Lão vẫn ngồi tĩnh tọa.

Thượng Quan Kỳ có vô số điều muốn hỏi quái nhân, nhưng vừa thấy mặt lão lại không thốt ra được câu nào. Quái nhân không quay đầu ra nhìn Thượng Quan Kỳ, đưa ống tiêu lên môi thổi. Tiếng tiêu lanh lảnh vừa thổi lên bỗng thấy con trăn bỏ chạy ra khỏi nơi chứa cổ.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm kinh hãi, thầm nghĩ :

- “Con trăn này dường như nghe được tiếng tiêu gọi về rồi lại đuổi đi”.

Quái nhân chờ cho con trăn lớn đi rồi, không thổi tiêu nữa quay lại hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Hôm nay là mồng mấy tháng mấy?

Thượng Quan Kỳ suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Vào khoảng mười hai tháng tám.

Quái nhân nói :

- Chiều mười một, mười hai và mười ba có chuyện náo nhiệt nên xem.
Nói xong tựa cửa sổ nhìn ra phương trời xa thẳm không nói gì nữa. Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Có chuyện gì náo nhiệt?

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ rồi không trả lời vào câu hỏi mà nói đi đàng khác :

- Người ra vào mấy lần đã để lại dấu vết trên nóc lều không ít, lên lau cho thật sạch hết rồi hãy đi tìm thức ăn về đây. Bắt đầu ngày mai chúng ta ẩn náu trong gác này không được rời khỏi đây nửa bước, để họ khỏi bới lông tìm vết.

Thượng Quan Kỳ nhìn quái nhân một cái rồi nhảy ra ngoài gác. Trong bụng chàng muốn không y theo lời lão. Nhưng lúc ra đi, bất giác chàng lại làm đúng theo lời lão dặn bảo, lau sạch vết tích phía bên ngoài gác rồi đi ra phía ngoài chùa cổ.

Từ khi chàng được đả thông kinh mạch, chàng vẫn cảm thấy đầu óc nhiều khi trống rỗng, có khi đầu óc tỉnh táo, nhưng rồi lại hoang mang. Tuy chàng định bụng đi khỏi khu vực ngôi chùa cổ này, song tự nhiên chàng tuân theo lời lão dặn mà chàng không biết.

Ngôi chùa cổ này ở chốn hoang sơn hẻo lánh, trải đã lâu đời nên cái gì cũng cũ nát, chỉ có mấy bức tường đá và mái ngói là vẫn đứng ngất ngưỡng không can gì.

Chàng chạy ra ngoài đến bốn, năm dặm, thấy núi non liên tiếp đỉnh cao ngất trời, tuyệt không thấy chỗ nào có nhà ở, mà cũng không gặp được một bác tiểu phu hay một người nào. Thượng Quan Kỳ trong lòng nóng nảy, bỗng nghe mấy tiếng kêu “khệt khệt”, chàng ngoảnh đầu trông ra thấy trên ngọn núi xa xa có mười mấy con vượn đứng đó, bất giác trong lòng rung động, chàng chạy tới xem.

Mười mấy con vượn cao lớn thấy Thượng Quan Kỳ chạy đến, đột nhiên chúng tản ra thành hàng đứng chắn đường. Cửa hang núi này rộng đến hơn trượng, hơn mười con vượn đứng hàng chữ nhứt mới hết cửa hang.

Thượng Quan Kỳ dừng lại, thấy đàn vượn này con nào cũng trừng mắt ra vẻ giận dữ. Chúng nhả răng méo miệng như muốn nhảy xổ lại. Chàng tự hỏi :

- “Khu hang núi này là nơi sinh sống của chúng, nên chúng không cho người ngoài tiến vào”.

Chàng trở gót quay đi, bỗng ngửi được trong mùi gió núi đưa lại một mùi thơm phức, bất giác chàng lại dừng chân quay lại.

Mười mấy con vượn thấy chàng đã toan đi lại quay trở lại, chúng kêu “khệt khệt” âm lên, nhảy tới nhanh nhẹn phi thường, so với các võ sư trên chốn giang hồ còn nhanh nhẹn hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ hú lên một tiếng dài, nhảy vọt lên đón đầu đàn vượn.

Vung hai tay đánh chuông ra hai bên, hai con vượn lớn bị thương liền nhảy qua đàn vượn chạy vào trong hang.

Thượng Quan Kỳ phóng tầm mắt nhìn vào trong hang, thấy đào trắng chín lủng lẳng, từng cơn gió đưa mùi thơm nức lướt qua mũi chàng.

Thượng Quan Kỳ đã mấy ngày đêm không được ăn uống gì, giờ trông thấy những trái đào lớn thơm ngon mà làm gì chẳng thèm nhỏ dãi. Chàng liền hái hai trái ăn, ngon ngọt vô cùng.

Khi ăn xong hai trái đào lớn, chàng thấy tinh thần phấn khởi thì nghĩ thầm :

- “Ở nơi thâm sơn cùng cốc này tìm đâu ra được thức ăn, chỉ bằng hái mấy trái đào này về để làm thức ăn”.

Nghĩ như vậy chàng liền hái luôn mười mấy trái rồi dùng thuật phi hành chạy vô ngôi chùa cổ đi thẳng lên gác.

Chàng tưởng rằng quái nhân đã ở trên gác này đã mười mấy năm, chưa bao giờ được ăn những trái đào tươi ngon này, khi người trông thấy chắc sẽ mừng lắm.

Nào ngờ lão quay đầu nhìn ra thấy mấy trái đào vẫn lạnh lùng nói :

- Từ giờ phút này, ta bắt đầu truyền võ công cho ngươi.

Lão từ từ đưa mắt nhìn khắp người Thượng Quan Kỳ một lượt. Lão xem xét hồi lâu rồi nói :

- Ngươi tuy đã học qua võ công nhưng tiếc rằng những điều sơ học của ngươi không ăn nhập gì với võ công của ta. Tức là bây giờ ngươi phải bắt đầu lại từ số không, nhập môn bằng phép tập thở.

Đoạn lão lạnh lùng tiếp :

- Về đường nội công sâu rộng vô cùng, học hoài không hết. Huống chi ta truyền thụ võ công cho ngươi đây là một võ học bí mật nhiệm mầu. Ngươi hãy nghe ta truyền thủ pháp hô hấp lúc nhập môn.

Thượng Quan Kỳ tuy trong lòng rất nhiều nghi ngờ, song vẫn nghe theo lời lão dặn, ngồi xếp bằng điều hòa hơi thở.

Bỗng nghe quái nhân, giọng nói rõ ràng như rót vào tai, bảo :

- Nhắm mắt lại, khơi trong ý niệm hỗn tạp, định thần nhìn vào trong ngũ tâm. Ngũ tâm hướng lên trời.

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói đến ngũ tâm, không hiểu ngũ tâm là gì, chàng ngạc nhiên hỏi lại :

- Ngũ tâm là gì?

Quái nhân khẽ mỉm cười đáp :

- Ngũ tâm là...

Rồi lão bỏ lửng, lắng tai nghe Thượng Quan Kỳ cũng lắng tai nghe, ngoài trừ tiếng gió núi vi vu, ngoài ra không có tiếng gì khác nữa. Chàng toan hỏi lại, bỗng quái nhân nghiêm nét mặt lại nói :

- Mau đóng kín cửa sổ lại.

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt lão nghiêm trang liền đứng dậy đóng hết cửa sổ bốn mặt lại.

Quái nhân chỉ cửa sổ bên trái bảo :

- Người núp vào chỗ cửa sổ kia mà xem nào nhiệt, bất luận thấy điều gì kinh hãi cũng không được hoang mang hoặc lên tiếng.

Thượng Quan Kỳ nhìn lão một cái rồi mới đưa mắt trông qua cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng chẳng thấy gì. Trong bụng chàng mắng thầm :

- “Lão này chuyên nói hoang đường. Lần sau mình có cơ hội ra ngoài chùa, quyết không trở lại nữa”.

Chàng đang ngẫm nghĩ thì bên tai văng vẳng tiếng lão nói :

- Có một cao thủ phe Mật Tông từ Tây Tạng đến. Người lưu ý xem võ công của y và võ học Trung Nguyên có những chỗ nào khác nhau.

Câu nói vừa dứt, xa xa thấy một chấm đỏ tựa như sao đổi ngôi nhanh như chớp nhoáng bay đến. Loáng một cái đã đến trước ngôi chùa cổ, dừng chân trên nóc một tòa nhà. Thượng Quan Kỳ định thần nhìn kỹ thì người này thân cao lạ lùng, có đến trên tám thước, đầu quấn vành vàng, mình mặc áo cà sa màu đỏ.

Trên giữa đỉnh đầu có một cái sọ to bằng quả trứng vịt. Vị sư này đứng trên nóc nhà đưa mắt nhìn quanh một hồi, đột nhiên y vỗ tay một cái nhún mình lên cao hơn ba trượng. Lúc người lơ lửng trên không, y lộn đầu xuống, chân giơ lên trời rồi nhào xuống, mỗi cái nhào xa tới ba trượng.

Khinh công người này hiếm có. Thượng Quan Kỳ thấy thế nghĩ thầm :

- “Mới xem một thân pháp này đủ biết võ công của y không biết đâu là bờ bến. Trong ngôi chùa hoang vắng này đột nhiên có một tay cao thủ từ Tây Tạng đến thật là khó hiểu”.

Thượng Quan Kỳ tuy biết đây là một chuyện không tầm thường nhưng không hiểu nguyên nhân ra sao. Song chàng cũng không dám cất tiếng hỏi quái nhân, chỉ để mỗi ngờ vực trong lòng.

Bất thành lình nghe một tiếng hú quái lạ từ dưới chân lầu vọng lên rồi tiếp đến tiếng chân bước nặng trịch.

Thượng Quan Kỳ nghe rõ tiếng bước chân người ở cầu thang, tiếng chân lộn xộn dường như không phải một người. Chàng đếm bước chân từ bước nặng đến bước nhẹ, dường như họ đã lên “Tầng Kinh lầu” rồi.

Bỗng nghe một người nói mấy câu gì đó, lập tức cũng có người khác kêu lên. Chàng chỉ nghe thấy tiếng lúc to lúc nhỏ và biết rằng hai người đang nói chuyện với nhau nhưng không nghe rõ họ nói gì.

Chàng đưa mắt nhìn quái nhân nhưng chỉ thấy lão lắng tai nghe một cách rất chăm chú. Chàng lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- “Hai người này nói Phi dùng tiếng Duy thì dùng tiếng Tạng, Trung Nguyên rất ít người hiểu được, thế mà lão cụt chân này xem ra có vẻ thích nghe lắm,

chẳng lẽ lão hiểu được chăng?”.

Nghe hai người nói lú lo một chút, lại nghe thấy tiếng chân bước đi, dường như họ xuống lầu rồi không nghe thấy gì nữa. Thượng Quan Kỳ trong lòng nghi ngờ muốn hỏi quái nhân, nhưng chàng nhớ lại lúc chàng hỏi lão “ngũ tâm” là gì thì lão có vẻ đắc ý, chàng đành phải kiềm hãm lòng hiếu kỳ lại. Cả hai ngồi trầm lặng hồi lâu, đột nhiên quái nhân quay sang hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Người có hiểu hai nhà sư nói gì không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Văn sinh không hiểu.

Quái nhân mỉm cười đáp :

- Tuy họ là nhà sư Tây Tạng nhưng họ lại nói tiếng Duy.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Lão tiên bối có hiểu tiếng Duy được không?

Quái nhân đáp :

- Chẳng lẽ lão sư lại bịp người sao?

Thượng Quan Kỳ thấy trong vẻ kiêu ngạo của lão có chút thật thà, bất giác trong bụng nghĩ thầm :

- “Lão này tuy hỉ nộ thất thường nhưng vẫn còn giữ được bản tính chất phác”.

Chàng liền hỏi :

- Tiên bối đã hiểu tiếng Duy, vậy bọn họ nói gì?

Quái nhân hỏi lại :

- Người còn lưu lại vết tích gì trên “Tàng Kinh lâu” không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu chưa kịp trả lời, lão đã ngắt lời :

- Phải rồi! Một nhà sư Tây Tạng đã nhận ra được người để lại vết tích, nên hắn bảo: “Trong ngôi chùa này nhất định có người ẩn núp nên quyết mở cuộc điều tra truy tầm”. Nhưng người kia bảo: “Chưa chắc đó là vết chân người. Dù đôi phương có bố trí mai phục cũng chẳng có chi đáng sợ”. Hai người tranh luận một lúc rồi bỏ đi.

Lão đang nói nhưng chợt nhớ ra điều gì quan trọng nên không nói nữa. Tay trái lão chống xuống sàn bằng mình đến một góc lầu mở cái hộp đen ra, lấy ra một viên thuốc đỏ, xong đẩy hộp lại rồi nhảy đến bên Thượng Quan Kỳ :

- Người hãy uống viên thuốc này đi.

Quái nhân làm việc gì hể lão nghĩ đến là làm chớ không nói rõ lý do.

Thượng Quan Kỳ do dự một lát, đón lấy viên thuốc uống xong, rồi hỏi :

- Hai vị sư Tây Tạng đường xa vạn dặm vào đến Trung Nguyên, tìm vào ngôi chùa cổ này là có ý gì

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 6

Muôn Dặm Giang Sơn Cá Cuộc Hơn Thua

Quái nhân đột nhiên hai mắt tròn xoe sáng loáng, nhìn hau háu vào mặt Thượng Quan Kỳ nói lớn:

– Đây là một cuộc ăn thua khủng khiếp, hai bên cùng đem những việc to lớn vô kể vào cuộc. Ôi! Thật là một việc động trời, cuộc ăn thua thật là hiếm có trên đời.

Mấy câu nói dường như sét đánh ngang tai, khiến cho Thượng Quan Kỳ ngây người ra mà nghe. Hồi lâu chàng mới hỏi:

– Những cuộc đấu võ trong chốn giang hồ rất nhiều, bất quá liên can đến một hoặc nhiều người bỏ mạng mà thôi. Còn cuộc ăn thua này làm gì mà kinh thiên động địa khiến cho văn sinh không thể nào hiểu được?

Quái nhân đưa tay mở cánh cửa sổ bên mình rồi nói:

– Trước kia khi lão phu chưa tàn phế hai chân, lê gót khắp hai miền Đông, Bắc sông Đại Giang cho đến chân trời góc biển đã từng chứng kiến biết bao nhiêu trận đấu. Đó là những chuyện tầm thường chẳng có chi là lạ. Cuộc đấu này lạ ở chỗ hai bên cùng nhau đem những thứ kinh người để cuộc. Trời ơi! Nếu họ đủ sức thực hành sự hứa hẹn với nhau thì hậu quả không biết đâu mà lường.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hai bên họ đem gì ra cuộc?

Quái nhân lại nhìn ra phương trời xa đáp:

– Một bên đem cả chủng tộc ra làm nô lệ suốt đời, liên quan đến nhân dân mấy tỉnh vùng Tây Tạng. Còn một bên thì giao kết nếu bị thua thì tất cả võ lâm cao thủ Trung Nguyên đều phế nghệ đi ẩn nấu, xin chấp tay dâng muôn dặm giang sơn cẩm tú.

Thượng Quan Kỳ run sợ hỏi:

– Sao? Sao? Chẳng lẽ cuộc ăn thua này có cả đức dương kim Hoàng đế hay sao?

Quái nhân lắc đầu đáp:

– Không phải!

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Nếu chẳng phải là Đức Hoàng thượng mà người thua chịu dâng cả giang sơn cẩm tú thì chẳng hóa ra là một trò đùa, vậy mà đám sư tăng Tây Tạng lại chịu tin ư?

Quái nhân trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Vừa rồi lão phu chỉ nghe được có thể thôi. Việc này bắt nguồn từ năm năm trước đây. Bọn họ đã có cuộc ăn thua với nhau ở trên Tàng Kinh lâu này. Tiếc rằng ngày đó ta không được nhìn thấy rõ tướng mạo người đứng ra đặt cuộc...

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

– Ta nên nhớ rằng những nơi ngoài biên ải, bọn man di cũng không thiếu chi các bậc kỳ tài, tỷ như Thành Cát Tư Hãn ruổi ngựa vào Trung Nguyên mở mang bờ cõi, võ công thời bấy giờ thật là hưng thịnh vô tiền khoáng hậu. Người anh hùng áo vải Chu Nguyên Chương quật khởi, sáng lập nên nhà Đại Minh, cơ nghiệp hơn trăm năm. Trong những chủng tộc ở ngoài biên ải thì hai tộc Hồi và Tạng nhân tài nhiều hơn cả. Họ thường có âm mưu chiếm đoạt Trung Nguyên. Mượn sức các nhân vật võ lâm, âu cũng là sách lược của họ.

Lão từ từ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói:

– Nhưng những tay cao thủ phe Mật Tông rất ít, chắc họ không chịu để người lợi dụng. Ta chưa hiểu rõ ngọn ngành trong vụ này. Nhưng chỉ trong một vài ngày nữa, họ đến đây thì ta sẽ hiểu rõ đầu đuôi.

Lão thở dài thườn thượt rồi lại nói:

– Nhưng dù có nghe được những điều bí ẩn bên trong, ta cũng không thể dính tay vào, phải vì dân đen của đức Hoàng thượng mà hết lòng bảo hộ. Nói rồi nét mặt lão rất buồn thảm, như vẻ chán đời của người anh hùng mạt lộ.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên cảm thấy quái nhân này không phải là một dị nhân lạnh lùng, trái lại lão lại là người lo lắng cho dân tộc và tổ quốc, một người nghĩa hiệp đầy nhiệt huyết. Chàng thấy vẻ mặt lão ưu tư thâm trầm, bất giác sinh lòng đồng tình với lão, liền nói:

– Tiên bối võ công trác tuyệt, chính mắt văn bối đã nhìn thấy, dù có cụt mất hai chân tưởng cũng không có gì trở ngại cho lắm. Giả tỷ bọn họ có âm mưu gây hiểm họa cho quốc gia, tại hạ xin hết lòng góp sức với tiên bối.

Rồi chàng nhớ ra rằng với võ công kém cõi của mình thì làm gì giúp sức được, nên dừng một lúc chàng lại nói luôn:

– Văn bối cũng tự biết rằng võ công của mình chẳng đi đến đâu thì khó lòng mà giúp đỡ tiên bối. Nhưng dù chỉ là một kẻ dắt ngựa cầm cương cũng xin đem toàn lực ra ứng phó, dù có tan xương nát thịt cũng không ân hận.

Quái nhân ngửa mặt lên suy nghĩ một lát rồi nói:

– Chờ tới khi đó rồi hãy bàn... Tỷ dụ mà sức bọn ta có thể làm được việc gì thì cũng nên vì lê dân mà gắng sức hết lòng.

Lão trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên lạnh lùng nói:

– Bất luận gặp được việc gì, nếu ta chưa động thủ thì người không được ra

tay.

Thượng Quan Kỳ thấy lão vẻ mặt đang vui vẻ, đột nhiên biến thành lạnh lùng, trơ như gỗ thì lòng chàng đổi hướng:

“Lão này tuy không có tâm địa độc ác, nhưng lại hỷ nộ, ái ố thất thường, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu”.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, bỗng nghe tiếng quái nhân nói nhỏ:

– Người mau đóng cánh cửa kia lại, sắp có người đến nữa đó.

Thượng Quan Kỳ đã có kinh nghiệm lần trước, biết lão vô cùng linh mẫn, không thể nào làm được, liền vội đóng cửa lại, đứng núp ở phía dưới trông ra ngoài. Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, thấy có hai bóng người xuất hiện trên nóc nhà đối diện.

Hai người đều mặc võ trang, lưng đeo binh khí. Vừa nhìn thấy đã biết ngay không phải là người ngoài biên cương hoang dã.

Hai người này so với hai Tạng Tăng lúc trước khác nhau xa, dường như họ mượn vật gì để ẩn thân, đến lúc lên đến nóc nhà rồi mới lộ tung tích.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Xét cho cùng người Trung Nguyên so với người ngoài biên cương còn gian trá hơn nhiều”.

Đang nghĩ liên miên, chợt thấy hai người trên nóc nhà chia ra hai ngã tả hữu đi về phía Tầng Kinh lầu. Hai người này kiêu đi cũng khác người Tây Tạng. Mượn nóc nhà làm chỗ ẩn thân mà tiến. Lúc ẩn lúc hiện không biết đâu mà chừng.

Thượng Quan Kỳ đang chú ý theo bóng hai người, bỗng trên nóc nhà bên tả có bóng người thấp thoáng. Rồi chàng biết rõ hai người đang đứng trên đó.

Thấy vậy Thượng Quan Kỳ hồi hộp nghĩ thầm:

“Mé tả có người thì tự nhiên mé hữu cũng có người”. Chàng vội co người lại ẩn dưới cửa sổ rồi nằm sát xuống sàn, bỏ lại chỗ cửa sổ mé tả nhìn ra ngoài. Quả nhiên thấy trên nóc nhà bên phải cũng có hai đại hán mặc võ trang, lưng đeo binh khí đứng đó.

Một gã chỉ tay lên gác thượng nói:

– Trên nóc tòa “Tầng Kinh lầu” còn có tầng gác thượng nhỏ xíu rất kín đáo, không để ý thì không nhìn thấy. Và chỗ đó là nơi cao nhất toàn thể khu vực chùa này. Ẩn mình ở đó có thể nhìn thấy khắp nơi trong chùa này, mà người ngoài nếu không lên nóc chùa thì không nhìn thấy căn gác đó được.

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm:

“Giả tử mà bọn họ vào đây lục soát căn gác này thì rắc rối vô cùng”. Bỗng nghe tiếng người khác nói:

– Chúng ta hãy vào gác trước xem cũng được chứ sao.

Thế rồi y vẫy tay luôn, gọi đồng bọn đến “Tầng Kinh lầu để hội họp.

Thượng Quan Kỳ tự nhủ:

“Hồng rồi! Cái gác nhỏ xíu không đầy một trượng này nếu bọn họ lên lục soát thì không có lấy một chỗ để ẩn thân. Làm sao đây?”.

Chàng quay đầu nhìn quái nhân, thấy vẻ mặt lão vẫn bình tĩnh, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Bỗng trên mái nhà có tiếng bước chân.

Thượng Quan Kỳ từng theo sư phụ bốn tẩu giang hồ đã lâu nên rất thính tai. Chàng biết rõ các người này đang đứng trên nóc gác ngay cửa sổ. Chàng vội thụt đầu vào núp dưới thành cửa, ngấm ngấm vận khí để đề phòng. Chàng lăm bắm:

– Kiểu này không đánh nhau không xong rồi. Bọn họ đã đến bên ngoài gác, xem chừng thế nào họ cũng vào trong gác dòm ngó. Họ chỉ cần mở cửa sổ ra một cái là nhìn thấy ngay hai người mình.

Còn đang suy nghĩ, bỗng bên ngoài cửa vang lên tiếng cười khanh khách rồi có tiếng nói:

– Các vị Ở ngoài coi chừng, để tôi vào trong gác trước xem sao!

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng người lên nép vào sau cửa sổ nghĩ thầm:

“Người vào chỉ đẩy cửa một cái theo thế “Sấm nổ không kịp bưng tai” là lập tức tóm được mình ngay”.

Chàng đang hoang mang, bỗng thấy huyết “Khúc tri” bên tay phải dường như có cái gì đụng vào, tuy không đau đớn, nhưng cũng thấy khuỷu tay đau buốt.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy quái nhân nét mặt đột nhiên cực kỳ đại biến, trông lợt lạt hẳn đi. Lão ngồi ép hẳn vào góc tường. Nếu lão không giơ tay lên thì không trông thấy lão nữa. Thượng Quan Kỳ hồi hộp lo sợ. Chàng đưa mắt nhìn quái nhân thì vẻ mặt lão đã qua cơn hoang mang, trấn tĩnh lại rồi. Chàng biết rằng lão có kế hoạch lui địch, nên vội vàng chạy lại núp sau người lão.

Quái nhân khẽ giơ tay lên, tấm áo trong người lão mặc bỗng nhiên có một luồng khí vô hình thổi phùng ra trùm lên người Thượng Quan Kỳ, mấy đường nếp áo như đóng dính xuống sàn gác, chỉ khâu sút ra mấy chỗ để cho không khí lọt vào, còn bốn phía chung quanh rất kín, ánh sáng cũng không lọt vào được.

Thượng Quan Kỳ nép vào vạt áo sau của quái nhân mà tuyệt , không thấy chật hẹp, duỗi chân duỗi tay, trở mình thật dễ dàng.

Bỗng nghe đánh “bình” một cái rồi trong gác một tia sáng lóe lên. Thượng Quan Kỳ ghé mắt vào những chỗ áo sút chỉ nhìn trộm ra ngoài, bỗng thấy một người đập gãy cánh cửa sổ chui vào.

Người này chừng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt tròn, tướng mạo cực kỳ hung hăng, nhưng hình tượng quái nhân phải làm cho sợ hãi. Y giật mình một cái rồi mới tiến vào căn gác.

Thượng Quan Kỳ lại thấy thấp thoáng sau bóng gã đại hán tuổi độ tứ tuần có ba người tiến vào. Bọn chúng bước lại bên mình quái nhân, bỗng nghe tiếng đại hán bước vào trước nói:

– Này Trương huynh! Xem pho tượng này là tượng gì? Phật chẳng ra Phật, La Hán chẳng ra La Hán, giống như pho tượng Linh quan ngoài miếu Thành Hoàng nhưng tại sao không cười hở, tay không cầm roi? Tiểu đệ đã được đi xem nhiều chùa miếu mà chưa thấy pho tượng nào giống như pho tượng này.

Lúc này bốn người vào gác đều đứng bên quái nhân. Thượng Quan Kỳ không có cách nào để nhìn rõ mặt ba người kia. Bỗng thấy tiếng một người khác chầm rãi nói:

– Pho tượng này có điều quái lạ, không phải tượng gỗ mà cũng không phải tượng bằng đất.

Thượng quan Kỳ núp trong vạt áo dài của quái nhân nghe nói kinh hãi vô cùng, nghĩ thầm:

“bọn này đều là bọn tẩu giang hồ lâu năm. Quái nhân giả làm tượng thần, tượng Phật e rằng khó che được những cặp mắt thấy nhiều hiểu rộng.

Vạn nhất mà có người khám phá ra hạ thủ đột kích, tuy võ công lão cực kỳ thâm hậu, nhưng trong lúc thắng thoát không kịp đề phòng, e khó lòng giữ cho khỏi bị thương! Chàng lo sợ bất thần sẽ đẩy quái nhân. Nhưng vừa để tay vào người lão thì thấy chẳng khác gì gỗ đá. Chàng kinh hãi nghĩ thầm: “Nội công gã này thiên hạ vô song”.

Bỗng nghe thấy tiếng cười một tràng dài và tiếng người thô lỗ nói:

– Pho tượng này khắc bằng gỗ đàn đây mà!

Có tiếng người khác đáp lại:

– Không phải! Không phải! Gỗ đàn thì phải có mùi thơm chứ.

Người nói trước cãi:

– Chả bằng gỗ đàn thì bằng xương thịt à? Người sờ tay mà xem, chỉ trừ bằng gỗ đàn ra, tượng này phải làm bằng đất nung hay bằng đá.

Thượng Quan Kỳ lại một phen bở vĩa, bất giác lấy tay sờ mình quái nhân, quả đúng như sờ vào gỗ đá, chẳng những cứng rắn mà còn thấy mát rượi.

Lại thấy một âm thanh nho nhỏ lên tiếng:

– Thôi đừng cãi nhau nữa. Tượng gỗ cũng được mà tượng đất cũng được, hay hơn nữa tượng bằng xương bằng thịt thì cũng là pho tượng, đại khái cũng thế thôi.

Người nói chầm rãi lại tiếp bằng một giọng trịnh trọng:

– Ngô huynh được người ta gọi là “Trí đa tinh”, bất luận việc gì mà Ngô huynh làm chúng tôi cũng bội phục nhưng phen này tiểu đệ không đồng ý với Ngô huynh.

Người nói nhỏ nhẹ hỏi:

– Lục huynh đã xem qua căn gác này chưa? Bụi bặm quét sạch lại còn có hạt đào, tôi dám chắc nơi đây đã có người vào trước, đúng không?

Gã họ Lục nói:

– Phải rồi! Về nhận xét này Ngô huynh có ý kiến gì?

Thượng Quan Kỳ hồn vía lên mây, than thầm:

“Hồngбет rồi! Nếu vì mình đánh rơi hạt đào mà họ khám phá ra được, biết rõ thần tượng là người hóa trang thì việc trọng đại này do chính mình gây ra”. Nghĩ vậy nên thấy hối hận về việc bất cẩn của mình.

Bỗng thấy gã họ Ngô cười lạt rồi nhỏ nhỏ nói tiếp:

– Lửa đom đóm mà muốn tranh sáng với ánh dương quang sao được. Ta nhận xét trong căn gác này không những có người mà không chỉ có mặt một người.

Thượng Quan Kỳ nghe nói lạnh gáy, nên chủ ý phòng bị.

Người đó cười lạt rồi nói tiếp:

– Những người ẩn thân trong gác này đã bỏ đi từ lâu. Vừa rồi anh em có để ý trên nóc điện không? Hẳn đã có lưu lại nhiều vết tích, đủ chứng tỏ rằng trước khi ta đến đã có người vào đây rồi, vết chân to nhỏ không đều, chứng minh không phải chỉ có một người đến mà thôi. Nếu tại hạ đoán không lầm đó là mấy nhà sư Tây Tạng, họ đến đây trước để điều tra nơi này. Còn một điều nữa là chính một người trong phái lục lâm của chúng ta dẫn đường cho họ, vì những nhà sư Tây Tạng phần nhiều đều thân thể cao lớn nên vết chân của họ to. Thời gian họ ở lại trong căn gác này không phải chỉ trong chốc lát. Họ lấy đào ra ăn và bỏ hạt lại.

Thượng Quan Kỳ nằm sau quái nhân khen thầm:

“Trí lực người này quả có chỗ đặc biệt, mà họ đoán có sai chút ít thành ra hồng cả đại sự”.

– Nghe Ngô huynh nói, tiểu đệ như người trong tối bước ra ánh sáng. Cái tên “Trí đa tinh” quả nhiên danh bất hư truyền. Bọn họ đã tranh tiên chúng ta ở điểm này, e rằng có âm mưu gì chăng?

– Tiểu đệ tưởng chúng ta phải mau mau quay về báo cho Tiểu Bá Tử biết để kịp đối phó.

Hồi lâu không thấy có tiếng người nói lớn đáp lại. Đột nhiên có tiếng mắng:

– Không ngờ mấy lão sư tăng béo y mà cũng quỉ kế ra trò.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng bốn người cười nói mỗi lúc một xa, thì biết rằng họ đã ra khỏi gác này. Chàng chờ thêm một lát nữa, chắc chắn những người kia không trở lại, bấy giờ mới toan mở vạt áo quái nhân ngồi dậy. Ngờ đâu chàng sờ vào áo mà chẳng khác chi sờ vào tường đồng vách sắt, không tài nào vén lên được.

Chàng kinh hãi vô cùng, ngẩn người ra nghĩ thầm:

“Lão này có thể đem nội công truyền ra tới vạt áo cho cứng chắc là một điều

mà mình chưa từng nghe thấy”. Tuy nhiên vì tính hiếu thắng bị kích động, chàng vận động khí lực vào cánh tay phải đẩy mạnh một cái, thì thấy một sức mạnh văng trở lại mạnh mẽ vô cùng khiến cho người chàng bị hất đi, hất lại mấy cái mà nẹp áo vẫn dính chặt xuống sàn gác, không nhúc nhích tí nào. Bất giác trong lòng chàng đâm ra kinh hãi.

Giữa lúc ấy chàng nghe tiếng quái nhân khẽ bảo:

– Hai tay giữ lấy trước ngực, hai chân để vào lòng đỉnh đầu gục xuống trước ngực thế là ngũ tâm. Lắng lòng xuống không nghĩ vẩn vơ đó là ngũ tâm hướng thiện. Kèm hãm ngũ hành, vận động cho chân khí chạy vào các kinh. Đó là phép luyện công của tâm pháp thượng thừa.

Thượng Quan Kỳ lẩm nhẩm một hồi rồi hỏi:

– Văn sinh ngu muội không biết ngũ hành là gì?

Chàng lại nghe thấy giọng quái nhân trầm trầm:

– Hồn bên đông là hành mộc, Phách bên tây là hành kim. Thần phía nam là hành hỏa, Tinh phía bắc là hành thủy. Ý ở giữa là hành thổ. Hồn, Phách, Thần, Tinh, Ý là ngũ hành. Tập hợp được ngũ hành thì có thể hóa được “Tam hoa” lên trên hết.

Thượng Quan Kỳ nhắm mắt lại một lượt hồi lâu rồi hỏi:

– Tam hoa là gì?

Quái nhân đáp:

– Tinh hóa ra khí, khí hóa thân, thân quay về chỗ hư không.

Thượng Quan Kỳ thâm nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói:

– Văn sinh ngu muội chỉ hiểu được một hai phần.

Quái nhân nói:

– Đó là những điều rất nhiệm mầu, rất bí hiểm; hiểu được một hai phần cũng thừa dùng cho suốt đời người.

Lão ngừng một lát rồi đáp:

– Người ngồi xếp bằng nhắm mắt lại để tâm niệm trong lòng.

Thượng Quan Kỳ tuân theo lời dạy bảo, điều hòa chân khí chiếu theo phương pháp của quái nhân. Thường ngày chàng thấy chân khí lưu thông trong các kinh mạch mà lúc này dường như bị sức gì cản trở khiến cho huyết chạy trong người rất chậm chạp.

Trên ngực như có vật gì nặng đè lên. Lực phủ ngũ tạng xao xuyên tựa hồ như bị rung động dời khỏi nguyên vị. Trong khoảnh khắc mồ hôi ra ướt đầm áo quần, trong người rất khó chịu.

Thượng Quan Kỳ vốn tính cương nghị, càng đau đớn khó chịu bao nhiêu, càng không khuất phục. Chàng chỉ cắn răng ráng sức chịu đựng.

Thượng Quan Kỳ băng khuâng, mình đã phải chịu cực khổ bao lâu, bỗng thấy chân khí khắp người từ từ theo một đường kinh mạch khác trước mà đi. Sức đè trên ngực cũng đã bớt nhiều. Huyết lưu thông thấy dễ dàng. Trong

lòng thư thái rất nhiều và cũng không thấy mỗi một gì nữa rồi ngủ thiếp đi. Khi chàng tỉnh dậy thì trời đã hoàng hôn, chàng thấy quái nhân vẫn ngồi tựa cửa. Lão thấy chàng tỉnh giấc mỉm cười nói:

– Trong chốn hoang sơn này chỉ có trái cây và thịt cầm thú để ăn cho đỡ đói. Người ăn ngủ cốc đã lâu ngày, ta e rằng người không quen dùng đến thứ đồ rừng này.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vãn sinh thường theo ân sư ra vào những nơi thâm sơn cùng cốc, ban đêm thường ngủ ở trong rừng, thường lấy trái cây ăn cho đỡ đói. Lão tiên bối bắt tất phải quan tâm.

Quái nhân cười nói:

– Thế càng hay, ta khỏi phải lo nghĩ về điều này.

Đột nhiên lão để ống tiêu lên môi mà thổi.

Tiếng tiêu lại dập dìu nổi lên giữa rừng sâu, âm ba vọng tới những nơi rừng núi xa xăm.

Thượng Quan Kỳ ngồi tĩnh tọa một bên, chàng nghe tiếng tiêu lúc này rất nhỏ bé, không hợp khúc điệu cung thương, dường như kêu gọi tên người.

Một lúc sau, lão thu ống tiêu quay lại cười nói:

– Người đời giả dối nhiều quá, kết bạn với người không bằng chơi với dã thú còn yên tâm hơn.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra lão đã dùng ống tiêu gọi con trăn lớn về lúc trước, liền hỏi:

– Phải chăng tiên bối lúc trước đã gọi con trăn đến?

Quái nhân đáp:

– Những giống điều, thú, trăn, hổ ở trong rừng núi vùng lân cận đây phần lớn đều đã quen ta, nhưng số kết bạn cùng ta thì chưa được mấy. Trước nay mình ta ở căn gác này vô cùng tịch mịch nên thường thường dùng tiếng tiêu kêu gọi chúng lại căn gác để tâm sự.

Thượng Quan Kỳ ngó ra một lúc rồi hỏi:

– Sao? Tiên bối gọi chúng đến tâm sự thật ư?

Quái nhân cả cười:

– Đúng thế! Đúng thế!

Thượng Quan Kỳ hỏi tiếp:

– Giữa người và thú nói không hiểu nhau. Không lẽ tiên bối nói được tiếng thú?

Quái nhân đáp:

– Đêm nay sáng trăng, nếu bọn họ không đến đây ăn thua, ta sẽ gọi những hổ, trăn, vượn, chim bạn bè với ta vô đây hết cho người xem.

Lão ngừng một chút rồi lại nói:

– Tuy những giống vật này hình dạng khó coi, nhưng chúng đều thật thà,

không có mưu cơ lừa dối ta. Chúng giận lên chỉ nhe răng, giơ vuốt, nhìn qua đã biết trong lòng chúng không khoái lạc. So với loài người miệng thon thót mà trong lòng dối trá thì thà rằng cho bọn cầm thú đội mũ mặc áo vào hay hơn.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Không biết lão này đã gặp những việc gì thương tâm quá đáng mà chán ghét người như thế?”.

Chàng đang nghĩ ngợi chợt nghe tiếng hô gầm, quái nhân ra chiều hoan hỉ nói:

– A ha! Chú Đại hoàng đã về đây rồi! Nửa năm trước đây không biết chú đi đâu, bao nhiêu lần thôi tiêu mời chú đến mà không thấy chú lại.

Những câu nói này tựa hồ nói với Thượng Quan Kỳ mà cũng là nói cho mình nghe. Thượng Quan Kỳ cảm thấy rằng mình không hỏi gì đến thì không tiện, mà hỏi xen vào lại cũng không nên. Chàng nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới hỏi:

– Phải chăng Đại hoàng là tên một con hồ lớn?

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ toan trả lời thì chợt nghe trên không có một tiếng kêu rất to, một con chim khổng lồ cụp cánh lại đậu xuống bên ngoài cửa sổ.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra, con chim đang đậu trên nóc nhà cao đến hơn hai thước, cả kinh tự hỏi:

“Chim gì mà lớn vậy?”.

Quái nhân đưa tay ra vẫy, cười nói:

– Bằng huynh! Đã lâu không được gặp.

Con chim khổng lồ thò đầu vào, mỏ cứng như thanh kiếm, mắt sáng như sao, đứng vào trước ngực quái nhân trông ra chiều thân mật lắm.

Thượng Quan Kỳ thấy con chim này có vẻ anh hùng khí khái hiên ngang, chàng chưa từng thấy giống chim này bao giờ, liền hỏi:

– Con chim này thần tình như vậy, trên đời hiếm có, nghe người ta nói nó là chim đại bàng thì phải?

Quái nhân mỉm cười đáp:

– Phải rồi! Phải rồi! Nó không ở núi này. Ba năm về trước nó đến đây kết bạn với ta. Không ngờ cách biệt đã ba năm, hôm nay lại về đây thăm ta.

Xem thế thì tính tình của điều thú còn hơn cả loài người.

Thượng Quan Kỳ động tính hiếu kỳ, từ từ đưa tay lên sờ vào mình con chim khổng lồ, thấy lông bóng bẩy chẳng khác gì sờ vào ngọc quý. Bất giác chàng lắc mạnh mình chim, quái nhân ôm đầu nó vào lòng hớn hờ.

Đột nhiên tiếng hô gầm lên như phá tan bầu không khí im lặng. Một con hồ lớn lông vàng vằn đen nhảy qua nóc nhà vào đến gần.

Thượng Quan Kỳ thấy con hồ quá lớn, bất giác sợ hãi lắm lắm:

“Con hồ này to thật, ít có con nào to bằng”.

Chàng đang nghĩ ngợi, bỗng thấy đại bàng vỗ cánh một cái, bay vụt lại con hồ. Cánh nó quạt mạnh quá khiến người không mở mắt ra được. Bên tai nghe tiếng quái nhân gọi vang lên:

– Bằng huynh! Bằng huynh! Chú Đại hoàng này cũng là bạn ta đó.

Giống điều thú tuy có khiếu thông linh, nhưng chưa hiểu được tiếng người, chỉ nghe thấy tiếng Đại bàng kêu, hồ rống diếc tai, gió thổi ào ào làm cho mái ngói rớt xuống.

Thượng Quan Kỳ giương mắt nhìn thấy đại bàng và lão hồ đang đấu nhau. Đại bàng xò hai cánh ra rộng đến chín thước. Lúc nó xoay chuyển, từng cơn gió nổi lên âm âm từ trên không quạt xuống.

Con hồ lớn ngẩng đầu lên, mắt mở trừng trừng như muốn nhảy lên vỗ chim đại bàng. Miệng gầm lên những tiếng giận dữ, vang dội cả một vùng. Đột nhiên chim đại bàng xếp cánh lại, đâm xuống nhanh như chớp. Con hồ lớn nhảy một cái đã ra xa ngoài mây trượng.

Nó chạy tới một nóc nhà khác để tránh chim bằng đánh tới.

Đại bàng đánh không trúng, tức mình kêu lên một tiếng thật dài, cụp cánh lại nhanh như tên bay đánh xuống.

Hồ quay mình lại chồm lên, há miệng to bằng cái chậu, nhảy lên toan cắn chim bằng.

Quái nhân lớn tiếng gọi liên thanh, nhưng cả hai con chim bằng và hồ lớn làm như không nghe tiếng. Mỗi lần hai con đánh nhau một miếng thì bằng kêu, hồ gầm. Đại bàng lại xò cán tung lên không trung cao ngất tầng mây, còn lão hồ nhảy xuống đất, bốn chân vừa chắm đất lại nhảy vọt lên nóc nhà. Thượng Quan Kỳ định thần đứng xem, thấy trên lưng lão hồ bị nát một chỗ, máu tươi chảy ra. Giữa lúc hồ há miệng, chim bằng cũng đánh xuống nên hồ bị thương.

Quái nhân gọi mãi thấy bằng và hồ không hiểu tiếng người liền đưa tiêu lên thổi.

Tiếng tiêu dìu dặt nổi lên một khúc vui vẻ mà dường như vẻ ôn hòa có lẫn tiếng gọi.

Quả nhiên tiếng tiêu vừa nổi lên, chim bằng và lão hồ không đánh nhau nữa. Chim đại bàng vỗ cánh bay vào trước cửa sổ, lão hồ cũng đồng thời rống lên một tiếng dài, nhảy đến đứng trước cửa sổ.

Quái nhân đột nhiên ngừng thổi tiêu lại, giơ hai tay ra, tay trái vỗ nhẹ vào chim đại bàng, tay phải xoa đầu hồ, nói:

– Bằng huynh không ngại xa ngàn dặm, chú Đại hoàng cũng hết nghĩa địa chủ. Cả hai đều là bạn tốt, đừng đánh nhau nữa.

Đại bàng rung đôi cánh kêu lên một cái. Lão hồ cũng gật đầu gầm gừ khe khẽ.

Quái nhân cười ha hả quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Người xem các bạn điều thú của ta có phải hơn người không?

Thượng Quan Kỳ do dự một lúc rồi nói:

– Điều đó cũng không thể nhất định hẳn. Điều thú tuy có linh khiêu nhưng lại không có năng khiêu phân biệt hay dở, nếu bị người...

Bỗng thấy đại bàng rụt đầu lại chui ra ngoài cửa sổ. Lão hồ cũng lùi lại mấy bước.

Quái nhân thấy đại bàng và lão hồ như vậy thì rất là hoan hỉ. Đến lúc thấy đại bàng và lão hồ đột nhiên lui ra thì mới sinh nghi, lão lắng tai nghe một lúc rồi nói nhỏ với Thượng Quan Kỳ:

– Lại có người đến!

Vừa nói xong, chợt thấy có một điểm đỏ thấp thoáng đứng trên nóc nhà trước mặt.

Hồng y thiếu nữ xuất hiện! Đại bàng, lão hồ đều nhìn vào Hồng y thiếu nữ, dường như để coi chừng hành động của nàng và tựa hồ đợi mệnh lệnh của quái nhân.

Thượng Quan Kỳ định thần nhìn ra thấy nàng nhan sắc tuyệt vời, khăn đỏ buộc mái tóc bỏ xõa sau vai, tay áo xuống đến khuỷu tay để lộ đôi cánh tay trắng như ngó sen, mười đầu ngón tay như thân bút. Trừ có hai ngón tay cái để không, còn lại đều đeo nhẫn vàng lóng lánh. Trên cổ trắng muốt đeo một chuỗi hình như hạt châu, hạt nào cũng đen và lóng lánh. Quần chùng xuống đầu gối để lộ cặp đùi sáng bóng, chân vận đôi giày da hưu. Mặt ngọc môi son, nhan sắc thêm phần kiêu diễm.

Cứ xem cách ăn mặc của nàng cũng đủ biết là người Trung Nguyên.

Nàng thoạt trông thấy chim bàng và lão hồ thì hơi giật mình, nhưng chỉ thoáng một cái nàng đã thu lại được vẻ bình tĩnh, thông thả đi về phía “Tàng Kinh Lâu”.

Quái nhân hai mắt dán vào Hồng y thiếu nữ, dường như lão cũng có điều gì nghĩ ngợi nhưng tuyệt không nói câu nào. Hồng y thiếu nữ đi ra đến đầu nóc nhà rồi không do dự chút nào, nhảy vọt tới buồng mình xuống nóc lầu.

Thượng Quan Kỳ thấy khinh công của nàng khi nhảy xuống cực kỳ mềm mại thì trong lòng rất khâm phục, nghĩ thầm:

“Mới nhìn thân pháp của nàng cũng dự biết khinh công nàng hơn mình rất nhiều”.

Bỗng thấy lão hồ ngồi trước cửa sổ khẽ kêu lên một tiếng, nhảy một cái như sao đổi ngôi.

Hồng y thiếu nữ dường như đã có đề phòng. Hồ vừa nhảy đến nơi thì nàng cũng đã nhảy vọt lên không cao đến hơn hai trượng. Mình còn đang lơ lửng nàng đã chuyển thân đến một cửa sổ khác.

Con hồ vô không trúng, tức giận nhảy xỏ theo nàng.

Hồng y thiếu nữ cử động nhanh hơn nhiều. Tấm thân mềm mại loáng một cái đã nhảy vào trong nhà.

Thượng Quan Kỳ hốt hoảng vận động chân khí đứng lên, nhảy ra cản đường.

Thiếu nữ quát lên:

– Đứng lại!

Hồng y thiếu nữ né mình sang bên, tránh chỗ cửa sổ, đứng tựa lưng vào vách. Mắt nàng sáng như sao nhìn Thượng Quan Kỳ, chưa mở miệng nói câu gì, nét mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh cũng không ra chiều phần nộ. Vẻ bình tĩnh của nàng khiến cho Thượng Quan Kỳ phải ngạc nhiên. Trước cục diện khẩn trương đầy vẻ thần bí, Thượng Quan Kỳ không biết xử trí ra sao, nhìn nàng trân trân một lúc rồi hỏi:

– Nàng có hiểu tiếng Hán không?

Hồng y nữ đưa mắt nhìn căn gác một lượt rồi mới đáp lại ra ngoài câu hỏi:

– Trong căn gác này chỉ có hai người thôi chứ?

Không những nàng nói được tiếng Hán, mà giọng nói lại thanh tao uyển chuyển, câu nói trôi chảy thông thuận, không có chỗ nào ngượng nghịu. Thượng Quan Kỳ chưa kịp đáp lại thì quái nhân đã chống tay xuống sàn nhảy lại.

Trong lúc thân mình rơi xuống, lão chuyển mình giáp lưng vào cửa sổ chặn đường ra, rồi lạnh lùng hỏi nàng:

– Có phải ngươi là đệ tử của phái Mật Tông?

Hồng y nữ thản nhiên cười đáp:

– Phái Mật Tông ít khi thu nhận nữ đệ tử. Ta tuy ở biên cương đến đây nhưng không phải là đệ tử phái Mật Tông.

Quái nhân cười lạt nói:

– Bất luận ngươi là đệ tử phái Mật Tông hay ở biên cương đến đây, nhưng ngươi có tham dự vào cuộc đấu võ này hay không?

Lão ngừng một lát, rồi nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ nói tiếp:

– Ngươi đã vào căn gác này thì đừng hòng yên lành mà ra.

Hồng y nữ mỉm cười nói:

– Đến ca ca ta còn không giữ nổi được ta. Việc gì đến ngươi mà ngươi giữ ta.

Câu nàng nói chẳng khác gì trẻ con, khiến cho Thượng Quan Kỳ bất giác phải bật cười. Chàng nói:

– Đã đành chúng ta không can thiệp vào việc của ngươi nhưng ngươi lại chui vào nơi bí mật của chúng ta..

Hồng y nữ lại đưa mắt lạnh lùng nhìn chàng nói:

– Bọn người Hán các ngươi “nam nữ thụ thụ bất thân”. Ngươi làm gì mà cứ tìm cơ hội để nói chuyện với ta?

Mấy câu nói của nàng tuy rất buồn cười nhưng vẻ mặt rất trang nghiêm.

Thượng Quan Kỳ nơm nớp lùi lại hai bước. Chàng tự hỏi:
“Chẳng lẽ tại ta chú ý đến nhan sắc của nàng chăng?”. Hồng y nữ thấy chàng nhảy lùi lại thì ngênh ngang đắc ý nói:

– Ở chỗ ta, chỉ trừ là người trong họ, còn kẻ nào mạo phạm đến ta là lập tức bị xử tử.

Nàng dừng lại một lát rồi tựa hồ rồi biết câu nói mình chưa hết ý, bèn nói tiếp:

– Nhưng tháng này tới đêm trăng tròn là lễ tiết A Lạp Chân Thân, bọn họ có thể tùy ý mời ta nhảy múa.

Quái nhân đột nhiên giơ chương lên lạnh lùng nói:

– Lão phu mười mấy năm nay chưa giết ai, hôm nay bắt đắc dĩ mà phải phạm sát giới.

Hồng y nữ tuyệt không lộ vẻ gì sợ hãi, mỉm cười hỏi:

– Người dám giết ta ư?

Rồi nàng bước ra gần cửa sổ. Quái nhân lạnh lùng nói:

– Người bảo ta không dám?

Nhưng lão thấy mặt nàng tươi như đoá hoa phù dung, không khỏi giật mình nghĩ thầm :

“Con bé này tuy ăn mặc có vẻ khác lạ, nhưng vẻ mặt lại rất tự nhiên.

Ả tin chắc rằng ta không giết ả nên không phòng bị gì cả”. Trong lúc đột ngột, lão không có chú ý. Chương đã giơ lên rồi đánh ra không được, thu về cũng không tiện.

Khi nàng đến gần cửa sổ, lão mới quát lớn:

– Dừng lại!

Bỗng thấy chim bằng cùng lão hổ cùng kêu lên, một cầm một thú đứng chắn trước cửa sổ.

Hồng y nữ hỏi:

– Người định giết ta chăng?

Lão quái nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Ta chỉ cần người đừng đem việc bí mật ở đây tiết lộ với ai thì ta sẽ để mi ra khỏi căn gác này.

Hồng y nữ đột nhiên vẻ mặt rất là kỳ dị. Mặt nàng không ngớt hết nhìn

Thượng Quan Kỳ lại nhìn quái nhân, dường như trong lòng nàng đang bận suy nghĩ một việc gì rất nan giải. Lúc sau nàng lạnh lùng nói:

– Các người không muốn ta đem việc này tố cáo với ai thì chắc là cừ địch với ca ca ta!

Quái nhân lạnh lùng nói:

– Nếu ta là kẻ địch các người thì có lý nào lại cho người ra khỏi nơi này một cách dễ dàng với điều kiện là người không đem điều bí mật tiết lộ cùng ai.

Chúng ta không thù ai và cũng không giúp đỡ cho ai. Nhưng nếu nàng đem

chuyện ở đây mà nói với kẻ khác thì lời hứa của lão phu nhất định không thể nữa.

Hồng y nữ suy nghĩ một lát rồi nói:

– Được rồi! Ta nói sao đúng vậy. Chỉ có bọn người Hán các ngươi là giáo quyết.

Nói lời rồi lại ăn lời được ngay.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bọn ta là nhân sĩ ở Trung Nguyên, lời nói đáng giá ngàn vàng, quyết không thay đổi. Chỉ có bọn người ở biên cương là lời nói không nhất định.

Hồng y nữ hơi biến sắc, nhìn chăm chặp Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Ngươi là hạng người gì mà chỉ muốn lời qua tiếng lại với ta. Sao mà không biết hổ?

Thượng Quan Kỳ bị nàng mắng tức giận run lên, mặt đỏ như gấc, không có cách nào biện bạch được tức quá thở lên hồng hộc, quay mặt sang nơi khác.

Hồng y nữ nhìn quái nhân mỉm cười nhắc lại:

– Được rồi! Đã hứa với nhau như thế là xong, ta không tiết lộ bí mật trong căn gác này của các ngươi. Nhưng giả tử mà bị người khác phát giác ra thì đừng có trách ta.

Nói xong vịn tay vào cửa sổ chui ra ngoài. Bàn chân nhỏ nhắn đặt lên thanh cửa sổ nhảy một cái, người đã bắn sang nóc nhà trước mặt.

Quái nhân nhìn theo bóng nàng bay đi tựa con gió, thấp thoáng mấy lần đã không thấy đâu nữa. Quái nhân khen thầm và nghĩ bụng:

“Cô gái này tuy ở Tây Tạng đến nhưng xem ra võ công nàng không phải là của phái Mật Tông”. Thượng Quan Kỳ bị cô gái mắng cho một chập mặt vẫn còn đỏ bừng, lẳng lặng không nói gì từ từ ngồi xuống.

Quái nhân lại quay ra cùng đại bàng, lão hổ thân mật một lúc nữa rồi quay lại hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Tại sao ngươi có dáng không vui?

Hai người tuy tình thật là thầy trò nhưng bề ngoài lại không nhận tiếng sư đồ.

Thượng Quan Kỳ chưa hề gọi lão một tiếng “sư phụ” nào mà lão quái nhân cũng không hề gọi Thượng Quan Kỳ hai tiếng “đồ nhi”. Cho nên lúc nói chuyện với nhau không giữ cấp bậc, có lúc như bạn hữu, có lúc chỉ giữ như người lớn tuổi và kẻ ít tuổi mà thôi.

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình đáp cộc lốc mà không vào câu hỏi:

– Chưa!

Quái nhân cười khanh khách nói:

– Ngươi bị Hồng y cô nương mắng cho nên bây giờ giận lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ bị lão nói toạc tâm sự mình ra chàng không có lý gì phủ nhận, chỉ mỉm cười.

Quái nhân nói:

– Dù bị cô bé đó mắng cho mấy câu cũng chẳng can gì. Chúng ta đường đường một đấng nam tử, bậc trượng phu không lẽ lại đi cãi vã với một người con gái.

Nói đến đây mặt lão đột nhiên biến sắc, ra vẻ cực kỳ nghiêm trọng, thở dài một tiếng rồi hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Người xem cô gái này độ bao nhiêu tuổi?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vẫn sinh chưa nhìn kỹ ả, mới trông qua thì ả ước chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Quái nhân nói:

– Đại nhi năm nay cũng mười bảy tuổi.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 7

Ước hẹn mười năm đã đến kỳ

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Đại nhi là ai?

Quái nhân băng khuâng thờ dài đáp :

- Ôi! Ta cũng không biết bây giờ Đại nhi ra sao?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lão này ăn nói vẫn vợ tựa như người mơ ngủ thật khó mà lường được”

Quái nhân như đọc được ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ mỉm cười lảng sang chuyện khác :

- Bây giờ luyện võ đi thôi! Trong ba ngày phải dùng đến rồi.

Thượng Quan Kỳ tuy không nói ra nhưng trong lòng rất băn khoăn. Chàng nghĩ thầm :

- “Thời gian ba ngày thoáng cái đã hết. Dù lão có truyền thụ theo phương pháp đặc biệt nào đi nữa thì cũng chẳng được là bao”.

Bỗng thấy quái nhân nghiêm nét mặt nói :

- Đáng lý ta phải luyện nội công cho ngươi trước để ngươi có căn bản rồi sau mới tập đến võ công, song vì thời giờ gấp rút quá. Sau ba ngày, họ bắt đầu cuộc tranh đấu, rất có thể họ sẽ vào lục soát căn gác này, khi họ thấy có ta ở đây tất khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu. Hậu quả ra sao khó mà tiên liệu được.

Vậy trong ba ngày, ta phải đem hết bí quyết tất cả các môn truyền thụ cho ngươi, nếu cuộc tranh đấu xảy ra đến chúng ta thì nơi đây có thể là mồ chôn năm xương tàn của lão phu, còn ngươi có thoát được hay không tùy thuộc vào số kiếp của ngươi.

Thượng Quan Kỳ thờ dài nói :

- Lão tiên bối tuy đã mất hai chân nhưng võ công vẫn còn, chỉ bằng sớm rời khỏi căn gác này đi là hơn.

Quái nhân biến sắc lạnh lùng nói :

- Lão phu đã có ước hẹn với người: trong vòng hai mươi năm không ra khỏi nơi đây. Thôi ngươi nhắm mắt ngưng thần đi để ta truyền dạy võ công.

Thượng Quan Kỳ trông ra ngoài cửa sổ, thấy con đại bàng và con hổ kéch sù vẫn còn đứng đó, liền hỏi :

- Bây giờ có bảo hai con này đi không?

Quái nhân khẽ đưa mắt nhìn hai con vật rồi thờ dài, từ từ vẫy tay.

Con đại bàng kêu lên một tiếng to rồi bay vụt lên không trung đi mất. Con

hồ lượn quanh căn gác hai vòng rồi cũng rống lên một tiếng chạy đi nốt. Quái nhân băng khuâng nhìn đằng sau hai con vật hồi lâu rồi mới quay vào nói :

- Bây giờ bắt đầu luyện công!

Ba ngày trôi đi vun vút, Thượng Quan Kỳ tận tâm kiệt lực ngày đêm nghe quái nhân truyền thụ. Chàng đã thông minh hơn người lại chú ý lắng nghe luyện tập. Sáng ngày thứ ba, chàng mỗi mệt rã rời quá, không còn cử động được nữa, bất giác nằm lăn ra ngủ li bì.

Thượng Quan Kỳ chưa ngủ được bao lâu, bỗng thấy người mình có ai lay đi lay lại hoài.

Thượng Quan Kỳ mở mắt ra nhìn thì thấy quái nhân đang thò hai tay nắm bóp các đốt xương cho mình. Tay lão đặt vào đâu là có một luồng khí nóng thấm vào thân thể mình tới đó.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ tỉnh giấc liền ngừng tay mỉm cười nói :

- Người đã thấy bớt mệt chưa?

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng người lên rồi lay phục xuống đất :

- Tiền bối đem cả chân khí để thúc đẩy kinh mạch khắp người cho vẫn bổi...

Quái nhân nói :

- Chúng ta đã không có cái hư danh là thầy trò người bất tất phải lay lục làm chi! Trong ba giờ người ngủ thiếp đi, ta đã lắng nghe động tĩnh và đã biết cả hai phái võ đã đến chùa này rồi. Nếu người lại ngủ nữa thì không những đã bỏ qua không được xem một trường tranh đấu của những tay cao thủ, một cơ hội hiếm có này, mà giả tỷ chúng ta có bị xảy ra cuộc biến cũng trở tay không kịp. Vì vậy mà ta không tiếc chân khí bản thân hao mòn, phải đem thúc đẩy cho người tỉnh lại...

Nói đến đây đột nhiên lão dừng lại nghiêng đầu để ý lắng nghe, rồi thấp giọng bảo Thượng Quan Kỳ :

- Họ đến rồi đó!

Thượng Quan Kỳ lẹ làng đứng dậy, bước ra bên cửa sổ mé tả để nhìn.

Quái nhân đã chuẩn bị từ trước, thò tay vào bọc móc ra một hộp phấn xoa lên mặt biến thành sắc vàng rực.

Thượng Quan Kỳ biết lão diễn lại kỹ thuật hóa trang làm lại tượng thần.

Chàng mỉm cười ngoảnh nhìn ra cửa sổ, thấy phía trước tòa nhà đối diện một lũ đông người đang nối đuôi nhau đi tới, rồi đến tám gã đại hán mình mặc võ trang, lưng đeo binh khí hộ vệ một người đứng tuổi để ria mép, đầu đội phượng cân.

Trông lão này đầu hươu mắt chuột, mắt đầy vẻ giảo quyệt, Thượng Quan Kỳ chau mày rửa thầm :

- “Chẳng lẽ con người này mà võ công tuyệt thế? Cứ nhìn cái điệu bộ so vai rụt cổ của gã chẳng ra trò trống gì cả, còn nói chi đến võ công?”.

Thượng Quan Kỳ tuy chưa hiểu được nội tình hai bên, không có lòng yêu hay ghét bên nào nhưng thật ra trong thâm tâm chàng có thiên về phái Trung Nguyên. Song chàng trông thấy bề ngoài của lão này có vẻ hèn hạ không ra vẻ có ý hào hiệp nên không khỏi có ý khinh nhờn.

Bỗng thấy phía dưới “Tàng Kinh lâu” có tiếng ồn ào hỏi :

- Phải chăng đó là Vân trang chủ? Chương môn đệ phái đã đến chờ bên trong đại điện đã lâu rồi.

Người này nói tiếng Hán rất rõ, Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn xem thì đó là một nhà sư Tây Tạng khoác áo cà sa bước ra.

Lão đầu hươu mắt chuột mình mặc áo dài, xung quanh có tám đại hán hộ vệ rảo bước tiến lên, chấp tay nói :

- Trang chủ tôi có việc bất ngờ đến chậm một chút, cảm phiền đại sư hãy chờ một chút.

Khi y đứng nói thì tám gã đại hán đứng hai bên tỏ vẻ cực kỳ cung kính, dường như y có một địa vị tối quan trọng.

Nhà sư Tây Tạng chấp tay nói :

- Nếu đại gia không phải là Vân trang chủ thì chắc là Ma Vân Thần Thủ Hùng Kiện Phi?

Lão kia đáp :

- Hùng huynh là tổng quản võ sư của Thiên hạ đệ nhất trang, còn tại hạ tổng quản văn án Thiên hạ đệ nhất trang tên gọi là Thường Côn. Trang chủ tôi tuy lần này ước hẹn đấu võ cùng quý phái nhưng kỳ thực là mượn cơ hội này để ra mắt Chương môn đệ phái danh tiếng lẫy lừng miền Tây Vực từ lâu. Võ công tuy khác với đường lối Trung Nguyên nhưng thành quả cũng ghê gớm lắm.

Nói xong vái dài.

Nhà sư Tây Tạng vẻ mặt hết sức cao ngạo, cười nhạt nói :

- Tệ phái có uy lực riêng biệt. Nếu tệ phái không có nhân vật đầu sỏ đến nghênh đón thì Chương môn phái tôi không chịu tiếp kiến ai và còn cho mười hai hộ pháp ra ngăn trở.

Thường Côn đưa tay lên vuốt râu mép nói :

- Tại hạ cũng không có ý đến ra mắt Chương môn đệ phái...

Nhà sư Tây Tạng đột nhiên quay lại vẫy tay một cái, lập tức bốn vị hòa thượng mặc áo cà sa màu lam chạy ra dàn thành hàng chữ nhất đến ngồi xếp bằng trước mặt đối phương để chặn lối đi.

Thường Côn lắc đầu lùi lại hai bước. Tuy y không nói gì nhưng vẻ kiêu ngạo lộ ra ngoài mặt tựa hồ như rửa ngăm những quân man mọi không hiểu lễ nghĩa.

Tám gã đại hán thấy Thường Côn lùi lại thì ngồi quây quần bao quanh y.

Thượng Quan Kỳ ẩn mình vào cửa sổ căn gác để nghe những điều hai bên

đối thoại cùng trông rõ mọi cử động của cả hai bên. Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu họ đấu võ ngay ở dưới căn lầu này thì ngồi đây sẽ không nhìn rõ được, như vậy thật là đáng tiếc lắm”.

Chàng đang đắn đo bỗng nghe tiếng tù và từ phía xa đưa lại. Tám gã đại hán vội vàng đứng dậy xếp thành hàng đôi.

Thượng Quan Kỳ lại vuốt râu nói với mấy nhà sư ngồi chặn đường :

- Đại trang chủ chúng tôi đã đến, quý vị mau vào báo cho Chương môn quí phái biết để ra nghênh tiếp.

Vị hòa thượng mặc áo cà sa màu lam thủng thẳng đứng dậy nói :

- Chương môn tề phái địa vị rất cao xa, có lý đâu phải ra nghênh tiếp ai.

Chờ quí Trang chủ tới đây, bảo ông ta lên đại diện ra mắt Chương môn tề phái.

Tám gã đại hán nghe nhà sư Tây Tạng phách lối ra chiều khinh miệt Trang chủ mình thì ai nấy đều biến sắc, trừng mắt nhìn nhà sư Tây Tạng.

Tiếng hiệu tù và mỗi lúc nghe một gần, tựa hồ như phát ra ngay ở trong chùa.

Thượng Quan Kỳ thay đổi vị trí nhìn ra ngoài xa, chàng thấy mấy chục tên đại hán đang tiền hô hậu ủng khiêng một cỗ kiệu nhỏ che rèm xanh đang đi tới, không nhìn rõ người ngồi ở trong kiệu. Theo sau là bốn người võ sư đi hộ vệ, mặc bốn màu áo khác nhau và cùng đeo binh khí.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Ông này hành trang oai vệ chắc là Vân trang chủ”.

Chàng đang suy nghĩ thì phía sau chiếc kiệu rèm xanh lại hiện ra một chiếc kiệu rèm đỏ, hai kiệu cách nhau chừng tám chín thước. Sau cỗ kiệu rèm đỏ lại xuất hiện một chiếc kiệu rèm vàng, rồi sau cùng là chiếc kiệu rèm biếc. Bốn cỗ kiệu đi thông dong và cách nhau đều đặn, trông khoảng tám chín thước.

Phu kiệu toàn là những tay giỏi khinh công, lên cao xuống dốc như bay, chớp mắt đã đến dưới thềm đối diện “Tàng Kinh lâu”.

Mấy chục gã đại hán chia ra bốn phía bốn cỗ kiệu bày hàng chữ nhất tề chỉnh. Bỗng thấy bốn gã đại hán sắc phục khác nhau chia ra châu chực các cửa kiệu.

Thượng Quan Kỳ nhận ra thì đại hán nào sắc phục đồng với sắc kiệu ấy, chia ra xanh, đỏ, vàng, biếc.

Nhà sư Tây Tạng mặc áo cà sa đỏ tuyên Phật hiệu, rảo bước đi đến chấp tay trước ngực và hỏi :

- Vị nào là Vân trang chúa? Xin lên đại diện để yết giá vị Phương trượng Chương môn tề phái. Người chờ tại đó đã lâu rồi.

Một người to béo bèn khoanh tay đáp lời nhà sư Tây Tạng :

- Trang chủ tôi hẹn cùng Chương môn quí phái tương kiến ở dưới Tàng

Kinh lầu. Vậy mời Chương môn quý phái đến đó hội diện.

Nhà sư Tây Tạng nghiêm nét mặt nói :

- Chương môn đệ phái đã y lời ước hẹn đến đây đã nửa canh giờ. Những nhân vật Trung Nguyên các ông thường nói rằng: lời hứa đáng giá ngàn vàng. Nay xét ra cũng chẳng có ý nghĩa gì?

Đại hán chau mày đáp :

- Trang chủ tôi tuy đến trễ nửa giờ nhưng đã cho Thường tổng quản đến đây báo trước. Nếu các ông không phải ở tận biên cương xa xôi ngàn dặm, không hiểu lễ nghĩa thì chỉ một câu này cũng đáng xử tử rồi.

Nhà sư Tây Tạng cười nhạt nói :

- Người đệ phái tuy sinh trưởng tại miền Tây Vực nhưng kém cỏi gì nhân vật Trung Nguyên các ông, đã đến đây tỷ võ thì ai sống ai chết lát nữa sẽ biết.

Nói xong, tiến lên mấy bước, rồi đột nhiên như sức ra điều gì quan trọng, vội quay lại hỏi :

- Tôi nghe giọng lưỡi ông có vẻ là võ sư Tổng quản trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Trang” tên gọi Mã Vân Thần Thủ Hùng Kiện Phi thì phải?

Đại hán ngang nhiên cười đáp :

- Chính thị! Còn đại sư pháp hiệu là gì?

Nhà sư Tây Tạng cũng cười nói :

- Tôi là Cáp Khắc, từng được nghe danh Hùng võ sư đã lâu.

Nhà sư chấp tay trước ngực khẽ hát ra một cái, lập tức một luồng kinh lực phóng tới.

Hùng Kiện Phi chân bước chữ “Đỉnh”, tay trái để ngang ngực đáp lễ, tay phải vận nội lực phóng trả lại, vừa đánh nhà sư áo đỏ vừa nói :

- Không dám! Không dám! Hùng Kiện Phi này chẳng qua núp bóng Vân trang chủ để kiếm miếng ăn mà thôi.

Hai luồng kinh lực chạm nhau, phát ra luồng gió mãnh liệt, cát bụi bay mù mịt. Hùng Kiện Phi nẩy chân lên, hai vai rung chuyển đến ba lần.

Nhà sư Tây Tạng áo cà sa cũng bay tung lên, tấm thân cao lớn bị đẩy lui về phía sau nửa bước. Hai bên thử nội lực một chút trong lòng kinh hãi, liếc mắt nhìn nhau rồi chấp tay thi lễ.

Cáp Khắc mỉm cười nói :

- Cái tên Mã Vân Thần Thủ quả nhiên danh bất hư truyền. Thế là bản tăng đã được thỉnh giáo rồi.

Nói xong trở gót rảo bước đi vào.

Bỗng thấy một chuỗi cười sang sảng từ trong cổ xanh vọng ra, rồi có tiếng cười nói :

- Ta phiền đại hòa thượng thông báo cho quý Chương môn rằng Vân mỗ cùng Mao Sơn Nhất Chân cùng Thanh Thành nhị lão đã có ước hẹn hội diện ngoài không trường dưới Tầng Kinh lầu.

Tiếng nói không rõ nhưng sang sảng như tiếng chuông đồng, khiến người nghe phải kinh hãi.

Nhà sư áo đỏ vừa đi vừa đáp :

- Lời Vân trang chủ muốn vậy tiểu tăng không dám tự chuyên, xin vào bạch lại để Chứng môn tề phái định đoạt.

Nhà sư vừa nói vừa bước mau đi vào đại điện.

Trong cổ kiệu che rèm xanh một người mặc áo dài xanh bước ra, tuổi độ tam tuần, trông bộ dạng như một nhà văn.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy rất lấy làm kỳ là vì Trang chủ “Thiên Hạ Đệ Nhất Trang” tiếng tăm lừng lẫy mà còn ít tuổi như thế?

Các đại hán đứng tản mác chung quanh đều chấp tay cúi đầu, coi bộ cực kỳ cung kính.

Văn sĩ áo xanh lên tiếng cười ròn nã nhìn ra ba cổ kiệu kia chấp tay nói :

- Đạo huynh! Vương huynh! Hoàng huynh! Xin mời ba vị xuống kiệu.

Từ trong ba cổ kiệu rèm đỏ, vàng, và rèm biếc bước ra một lão đạo sĩ búi tóc tay cầm phát trần, mình mặc áo lông, râu bạc phơ chùng đến rốn và hai lão già thấp lùn bé nhỏ, y phục giống nhau, mỗi người đều cầm một cây gậy trúc.

Lão già áo lông nhìn văn sĩ vẫy tay hỏi :

- Vân huynh! Bọn ta đấu võ cùng các nhà sư Tây Tạng tại đây phải không?

Văn sĩ mỉm cười đáp :

- Tại không trường dưới chân Tàng Kinh lâu này.

Tuy ông ngoài mặt tươi cười mà vẫn không che dấu được nỗi lo buồn hiện ra trên mí mắt.

Hai lão cầm gậy trúc ra khỏi kiệu rồi mặt lạnh như tiền, chẳng nói năng gì.

Văn sĩ áo xanh quay lại tươi cười nói với hai lão thấp lùn :

- Vương huynh! Hoàng huynh! Chuyến này nhọc lòng hai vị tiểu đệ rất áy náy, song vì cuộc thắng bại này có quan hệ rất lớn, tiểu đệ không thể không nhờ hai vị giúp cho một tay.

Lão già đứng mé bên tả lạnh lùng nói :

- Hiện nay trong võ lâm thiếu gì bậc kỳ tài mà Văn huynh lại đi mời lão sĩ mũi trâu kia cùng hai cái quái vật già này xuống núi viện trợ, thì chỉ trừ mình Vân trang chủ ra, chúng tôi e rằng mình không phải là hạng mặt mũi to lớn. Nay chúng tôi đã nhận lời đến đây, Trang chủ bắt tất phải khách sáo. Giọng nói cứng nhắc mà âm thanh lạnh lẽo khiến người nghe chẳng lọt tai chút nào.

Văn sĩ áo xanh ngẩng đầu lên nhìn trời tự nói một mình, dường như có vẻ sốt ruột :

- Sao mãi không thấy y đến?

Lão áo lông vuốt chòm râu dài hỏi :

- Vân huynh! Ngoài ba chúng tôi, Vân huynh còn mời ai đến giúp nữa không?

Văn sĩ áo xanh đáp :

- Mười năm trước vì tiểu đệ nói một câu vô tình, không ngờ nhà sư Tây Tạng tưởng thật, sai người đưa thư đến giục tiểu đệ mời các tay cao thủ ở Trung Nguyên đúng kỳ phò hội. Vì việc này quan hệ trọng đại không phải chỉ một mình tiểu đệ sống chết mà xong nên làm việc cần phải thận trọng. Tiểu đệ muốn gọi thiệp đi mời các vị anh hùng thiên hạ cùng nghĩ kế đối địch, nhưng sau nghĩ lại việc này chẳng nên công bố trước võ lâm. Hơn nữa việc thỉnh các vị anh hùng trong thiên hạ chưa chắc đã giúp cho mình được việc gì, bắt buộc dĩ tiểu đệ phải mời đến các vị đây...

Bỗng nghe tiếng trống, tiếng đồng la, tiếng lão bạt nổi lên từ xa vọng lại.

Vân trang chủ ngẩng đầu lên coi, thấy mười mấy vị hòa thượng mặc áo cà sa vàng, vị nào cũng cầm pháp khí, từ phía Tàng Kinh lầu thông thả đi ra.

Sau đám sư đánh pháp khí đến bốn vị hỏ thượng mặc áo đỏ khiêng một cái đỉnh đá, trong đỉnh khói trầm bốc lên nghi nhút.

Phía sau đỉnh đá là tám sư áo đỏ. Trong đám này một vị gầy nhom, cao nghệu cổ đeo tràng hạt, chấp ta trước ngực, hai mắt tựa hồ như nhắm lại.

Sau vị này là một gã đại hán chừng ba mươi tuổi khí độ hiên ngang và một vị nữ lang tuyệt sắc, mình mặc áo đỏ.

Sau cùng mười mấy nhà sư mặc áo đỏ, xanh, vàng đi theo hộ vệ.

Hai bên còn cách nhau chừng hơn mười mấy trượng.

Các nhà sư dừng bước, các tiếng pháp khí cũng im bật.

Văn sĩ áo xanh chấp tay nói :

- Vân Cửu Long có chút ít việc gấp thành ra đến chậm, để đại sự phải chờ lâu, thật là áy náy.

Các nhà sư cầm pháp khí tản ra hai bên, buông thẳng tay đứng trực. Bên nhà sư áo đỏ khiêng đỉnh cũng đặt đỉnh xuống lùi về phía sau hai bước.

Vị hào thượng gầy và cao mặc áo gấm hoa, chột mở to mắt, hia đạo hào quang sáng như điện phóng ra nhìn Vân Cửu Long nói :

- Vân trang chủ vì mắc việc đến chậm, đó là chuyện vô tình, bản tăng đâu dám phiền trách. Ba năm trước đây lão tăng có phái người tới quý trang nhắc lại điều ước mười năm về trước đến hội diện trong ngôi chùa cổ này. Hẳn Vân trang chủ còn nhớ?

Vân Cửu Long đáp :

- Đại trượng phu đã nói một lời không bao giờ dám quên.

Nhà sư mặc áo gấm hoa cười lạt nói :

- Vậy là hay lắm! Trang chủ đã chuẩn bị xong cả rồi chưa?

Vân Cửu Long từ từ rút trong bọc ra một cái túi vải trắng niêm phong rất kỹ nói :

- Tại hạ đã chuẩn bị rồi, không hiểu đại sư xong chưa?

Nhà sư cũng thờ tay vào trong áo cà sa lấy ra một cái túi vàng bọc kín, nói :

- Trong bọc này, ngoài các bảo vật của Mật Tông phái lại còn có thanh kim đao từ bao đời truyền lại, Vân trang chủ lấy được đao này thì các đệ tử đệ phái nhất nhất phải tuân theo mệnh lệnh Trang chủ dù có bảo nhảy vào đồng lửa họ cũng không dám chối từ.

Vân Cửu Long mỉm cười nói :

- Trong cái túi này ngoài lệnh bài của Vân gia trang tôi, còn có một danh sách các cao thủ trong võ lâm ở Trung Nguyên và ba bức bản đồ. Nếu đại sư lấy được lệnh bài của Vân gia trang thì các nhân vật hai đạo hắc, bạch trong bảy tỉnh miệt Giang Nam đều thần phục và mười vạn giang sơn gấm vóc sẽ tùy thuộc đại sư, việc xưng bá võ lâm của đại sư dễ như trở bàn tay.

Bỗng thấy Mao Sơn Nhất Chân cười lạt nói :

- Vân trang chủ! Trang chủ định đem bán đứng bọn chúng tôi đó chăng?

Vân Cửu Long nổi lên một trận cười ha hả nói :

- Hôm nay Vân Cửu Long cùng các vị mà bị loại khỏi chùa cổ này thì các phái võ ở Trung Nguyên còn ai dám kháng cự? Nếu chúng ta bị sát hại thì thà rằng chịu thần phục là hơn.

Mao Sơn Nhất Chân từ từ nhắm đôi mắt lại nói :

- Vân trang chủ nói đúng đó!

Bỗng thấy có thanh âm lạnh như băng nói :

- Vân trang chủ đã ước hẹn tì võ thì đánh cho xong việc đi, tôi còn bận việc khác. Nếu không động thủ thì chúng tôi về đây.

Vân Cửu Long quay đầu nhìn lại xem ai thì ra là Đồi Tẩu Vương Cát, một vị trong Thanh Thành nhị lão.

Nên biết rằng Mao Sơn Nhất Chân cùng Thanh Thành nhị lão vào ở ẩn đã lâu, ngoài ba mươi năm nay không lê gót tới chốn giang hồ nữa. Bọn thanh niên võ lâm ít người biết đến tên tuổi, Thượng Quan Kỳ chưa hiểu ba vị này, nhưng lại đặc biệt lưu tâm đến Vân Cửu Long vì chàng thường nghe sư phụ đề cập đến Trang chủ “Thiên Hạ Đệ Nhất Trang” là Vân Cửu Long có nhiều thành tích đặc biệt.

Với tám Phi Long lệnh bài, Vân Cửu Long có thể điều động tất cả các nhân vật bạch đạo cũng như hắc đạo trong bảy tỉnh miệt Giang Nam.

Sau khi nghe Đồi Tẩu Vương Cát nói thế, bất giác chàng quay đầu nhìn lại thấy lão có tướng mạo ngũ đoản, người gầy như que củi song hai mắt sáng như điện. Mắt lão nhìn chăm chú vào nhà sư Tây Tạng mặc áo gấm hoa, dường như muốn nhảy ra động thủ tì thí luôn.

Vân Cửu Long tựa hồ chưa kịp chuẩn bị khởi sự ngay, ông trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cuộc đấu này quan hệ vô cùng, một khi đã động thủ tất một còn một mất.

Có khi chỉ trong khoảnh khắc đã rõ được thua, có khi đánh đến mấy ngày mấy đêm chưa phân thắng bại. Tiểu đệ còn hẹn một người đến giúp mà chưa tới nơi.

Hãy chờ y đến rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Đôi Tẩu Vương Cát nhìn lão già cùng phái Thanh Thành với mình nói :

- Vân trang chủ vẫn còn do dự, hai ta đã không sợ chết thì ra động thủ trước quách đi.

Nhà sư Tây Tạng mặc áo gấm hoa cười lạt nói :

- Hai vị đã muốn ra tay, bản tăng xin bồi tiếp.

Đôi Tẩu Vương Cát cầm gậy trúc đi ra, đảo mắt lạnh lùng nhìn nhà sư nói :

- Các ông định nhất tề ra trận một lúc, hay cho đấu từng người một?

Nhà sư cao nghêu quay lại vẫy tay một cái, lập tức ba nhà sư mặc áo đỏ, xanh và vàng tiến ra.

Đôi Tẩu Vương Cát cười lạt cầm cây gậy trúc nhảy lên trên không lướt tới.

Chân chưa chạm đất, tay vụt phóng chưởng ra đánh tới ba nhà sư.

Thân pháp ba nhà sư cực kỳ mau lẹ, chỉ thấy bóng người thấp thoáng đều đã lui ra phía sau tới năm thước. Nhưng lùi rồi lại tiến lên ngay, nhất tề phóng chưởng ra nhằm Vương Cát đánh tới.

Võ công phe Mật Tông theo một đường lối đặc biệt. Ba người thân pháp mau lẹ, song chưởng lực lại hơi hợt không có sức mạnh.

Đôi Tẩu Vương Cát biết rằng thế chưởng của ba nhà sư này có luồng khí âm hàn và là một nội công cực kỳ hiểm độc. Song lão y mình võ công cao cường, muốn đem thân ra để thử độ với võ công phái Mật Tông là một phái võ lừng lẫy tiếng tăm miền Tây Vực. Lão vận động chân khí, toàn thân rắn như sắt để chống lại chưởng lực ba nhà sư.

Ba nhà sư không ngờ đối phương lại dùng sức cứng rắn để chống lại chưởng lực, bất giác run lên rồi thu chưởng về. Đôi Tẩu Vương Cát cười lạt một tiếng thùng thảng tiến lên, vẻ mặt lạnh lùng, mặt đầy sát khí. Nhà sư mặc áo gấm hoa đột nhiên đứng dậy lạnh lùng nói :

- Người đã bị “Trừ Phong chưởng” đánh bị thương rồi. Nếu không vận chân hí trục xuất kịp thời để khí lạnh nhiễm vào cơ thể thì chỉ trong mười hai giờ gân cốt sẽ cứng đờ và trong vòng ba tháng khí độc thấm vào đến trái tim là bỏ đời...

Tiếng lão nói âm trầm, lạnh lẽo khiến người nghe có cảm giác khó chịu.

Đôi Tẩu Vương Cát nghe lão nói cũng hơi rung, ngẩng mặt nhìn lên. Nhà sư cao nghêu đang ở phía sau đỉnh đá, khói trầm vẫn bốc lên thành những vòng tròn xung quanh lão, trông trang nghiêm như pho tượng đá đang nhìn mình. Tia mắt hai người chạm nhau, Vương Cát run lên dường như khí lạnh ở trong tâm mình thoát ra.

Vương Cát có biết đâu là mình bị đánh một đòn lãnh chưởng.

Thanh âm lạnh như băng tuyết lại nói vang lên :

- Người bị thương nặng lắm rồi, phải ngồi xuống ngay, vận nội khí, điều hòa hơi thở, không thì trong hai giờ nữa khí âm hàn sẽ thấm vào gân cốt, khó chịu lắm đấy!

Nhà sư tuy nói tiếng Hán nhưng thanh âm choang choảng như tiếng kim thạch cọ xát nghe rất chói tai.

Đôi Tẩu Vương Cát bất giác ngược mắt nhìn nhà sư, lại chạm phải luồng nhân tuyến của lão, run bắn người lên. Nhà sư mỉm cười hai tay chấp lại trước ngực từ từ ngồi xuống.

Hương khói trong đỉnh đá mỗi lúc một thêm dày đặc làm cho nét mặt nhà sư tươi hẳn, lão vừa mơ màng vừa nhìn lên hít lấy những luồng khói tỏa.

Vân Cửu Long cùng Mao Sơn Nhất Chân nhận thấy sắc mặt Vương Cát mỗi lúc một khác lạ, mắt lão như ngây như dại mở thao láo, nét mặt ra chiều mệt mỏi.

Mao Sơn Nhất Chân đứng thẳng người lên rút thanh bảo kiếm ở sau lưng ra, vận động chân khí vào huyết Đan điền hô lên :

- Vô Lượng Thọ Phật! Từ Thiện Vô Song!

Hơi thở đạo nhân như xé bầu không khí, tiếng hô khác nào sấm dậy khiến cho mọi người đều chấn động, bên tai vang lên những dư âm vo vo. Thần trí Đôi Tẩu Vương Cát thốt nhiên tỉnh táo trở lại, hai mắt tròn xoe đã nhắm lại được, người tự nhiên lùi về phía sau mấy bước.

Bỗng nghe tiếng gậy trúc chống xuống đất cách cách, một bóng người nhanh như bóng chim hồng vút nhảy vào trường đấu, chính là Khô Tẩu Hoàng Xương phái Thanh Thành. Lão vươn tay ra tấy mau lẹ, nâng Vương Cát lên, tay lão cầm gậy trúc xuống đất sâu đến nửa thước, rồi đưa tay nắm vào huyết “Mệnh Môn” của Vương Cát.

Vân Cửu Long khẽ hỏi Mao Sơn Nhất Chân :

- Đạo huynh kiến thức bao la, hiểu nhiều biết rộng, có phải hòa thượng đó dùng phép “Di Hồn” trong “Du Già Phật” đó chăng?

Mao Sơn Nhất Chân gật đầu đáp :

- Xem ra thì tương tự như “Di Hồn đại pháp”, song bản đạo không dám quả quyết...

Vân Cửu Long nói :

- Môn phái Mật Tông rất nhiều tà đạo không biết đâu mà lường. Về môn phái “Du Già” tôi cũng có hiểu đôi chút, nhưng chưa ăn thua gì. Đối với hạng người này ta không thể theo qui củ võ lâm được.

Đoạn ông ta xoắn tay áo nhảy ra lớn tiếng nói :

- Vân Cửu Long này xin lãnh giáo “Di Hồn đại pháp” của đại sư.

Vừa dứt lời phóng luôn ra hai chưởng. Bỗng một luồng kinh lực tuyệt luân ngấm ngấm phát ra chạm vào không khí bật lên tiếng kêu vù vù như gió thổi

đánh sang.

Nhà sư kiêu ngạo cười lạt, hai tay phóng ra để đón lấy chưởng lực của Vân Cửu Long. Hai luồng chưởng lực một cương cường một âm nhu chạm nhau. Vân Cửu Long cảm thấy chưởng lực của mình bị luồng chưởng âm nhu của nhà sư phóng ra lấn át mất chưởng lực của mình, bất giác cả kinh nghĩ thầm :

- “Không biết nhà sư này dùng lối võ công nào để phản kích chưởng lực cương kinh của mình tiêu tan mất hết?”.

Vân Cửu Long toan vận chân khí đánh ra chưởng thứ hai, thốt nhiên Mao Sơn Nhất Chân la lên :

- Vân huynh hãy thông thả, đừng ra tay vội.

Vân Cửu Long vội nhảy sang bên ba bước, quay lại hỏi đạo nhân :

- Đạo huynh có điều chi dạy bảo?

Mao Sơn Nhất Chân mỉm cười nói :

- Nếu động thủ thì phải có điều lệ phân minh trước khi chính thức mở cuộc đấu. Có thể mới phân rõ thắng bại.

Vân Cửu Long đang đợi một tay đến giúp sức, bấy giờ mới chính thức mở đầu cuộc đấu, nhưng thấy nhị lão phái Thanh Thành cùng Mao Sơn Nhất Chân đều dự bị động thủ mà bọn nhà sư Tây Tạng lại có những hành động quỷ quái khiến cho ông ta phập phồng lo sợ, nghĩ thầm :

- “Mình vẫn nghe giáo phái Lạt Ma võ công quái dị, nay xem ra quả đúng thế thật. Họ mới dùng tia mắt phóng ra mà đã khiến cho một vị võ công trác tuyệt bên mình không tự chủ được nữa mê man tâm thần, tựa hồ như bị yêu thuật, thật khó mà hiểu được. Nếu rủi ro mãi e rằng bất lợi cho mình, chi bằng cùng bọn họ quyết một trận sống mái có lẽ hay hơn”.

Vân Cửu Long nghĩ vậy liền nói to :

- Đạo huynh nói phải đó. Ta hãy định rõ thể lệ rồi mới chính thức mở đầu cuộc đấu, để tiện phân thắng bại.

Nhà sư cao ngạo lạnh lùng đáp :

- Càng hay! Bần tăng cũng nghĩ như thế.

- Vậy cuộc tỉ thí như thế nào tùy ý Vân trang chủ liệu định!

Vân Cửu Long mắt như hai luồng điện, nhìn các nhà sư một lượt. Ông dẫn đo bên mình chỉ có bốn người có võ công cao cường, trừ Đồi Tẩu Vương Cát bị thương rồi thì còn có ba. Chi bằng ước định đấu ba trận, bên nào thắng hai là được, bọn sư Tây Tạng chỉ một mình vị mặc áo gấm hoa là võ công có nhiều môn quái dị, còn ngoài ra đều là hàng môn hạ, đệ tử không đáng kể. Nếu hẹn đấu ba mà mình có thua thì hai vị kia thắng cũng được.

Nghĩ vậy Vân Cửu Long liền nói :

- Lời đại sư chỉ giáo, tại hạ nghĩ rằng cung kính không gì bằng tuân lệnh.

Theo ý kiến tại hạ thì chúng ta đấu ba trận để quyết định thắng bại. Bên đại

sư lựa thêm lấy hai tay cao thủ, bên tại hạ cũng vậy, để họ tỉ thí với nhau trước, rồi sau cùng tại hạ sẽ xin lãnh giáo đại sư. Không rõ đại sư có tan đồng phương pháp này chăng?

Nhà sư mặc áo gấm hoa phúc đáp ngay lời Vân Cửu Long, quay lại nói lí lẽ với gã đại hán khí vũ hiên ngang. Họ nói tiếng Duy nên phe Vân Cửu Long chẳng hiểu câu nào.

Hồi lâu nhà sư mới quay lại lạnh lùng nói :

- Chúng tôi cũng biểu đồng tình với Vân trang chủ, đấu ba trận, bên nào thắng hai là được.

Vân Cửu Long quay lại bảo khế Tàn Hoàng Xương :

- Phiền Hoàng huynh đánh trận đầu cho!

Hoàng Xương từ từ buông Vương Cát ra, rút cây gậy trúc cắm dưới đất lên cầm tay, rảo bước vào trường đấu.

Bên kia nhà sư cao nghệu mặc áo gấm hoa nói lí lẽ mấy câu Duy ngữ, rồi thấy nhà sư thấp lùn nhỏ bé mặc áo cà sa vàng bước ra. Nhà sư này người cũng loắt choắt như Khô Tẩu Hoàng Xương, lại hai mắt đắp đim như người mới ngủ dậy, uể oải bước ra.

Hoàng Xương cười lật cằm ngang gậy trúc nói :

- Lấy khí giới ra mau lên! Lão phu cùng ai động thủ cũng thế, không ưa nói rườm rà.

Nhà sư loắt choắt không hiểu tiếng Hán, nhìn Hoàng Xương với con mắt ngạc nhiên, từ từ rút một đôi kim hoàn ở sau áo cà sa, mỗi tay cầm một chiếc, chắp để vào ngực một cái rồi lại dùng tay ra hiệu nói lí lẽ mấy câu.

Rút cuộc bên nào nói bên nấy nghe, chứ không hiểu đối phương nói gì.

Hoàng Xương tay cầm gậy trúc mở đường, tay trái đỡ lấy tay phải đưa lên phía trước. Theo quy củ của Trung Nguyên thì cử động này biểu hiệu cho đối phương ra tay trước. Không ngờ nhà sư không hiểu lệ giáo Trung Nguyên cũng theo đối phương tay trái nâng lấy tay phải đưa ra phía trước.

Hoàng Xương nghĩ thầm :

- “Cha này ù ù cạc cạc chẳng biết lễ nghĩa cóc gì. Mình cũng bất tất phải theo quy củ cho mất thì giờ”.

Nghĩ vậy vung tay phải ra cầm cây gậy trúc điểm vào bụng dưới nhà sư.

Nhà sư Tây Tạng cầm vòng bên tay trái chụp xuống để gạt cây gậy, chiếc kim hoàn bên tay phải vụt đánh ra.

Hoàng Xương giật mình vội thu gậy về, nhảy tránh ra xa năm thước.

Bỗng thấy nhà sư Tây Tạng đưa chân phải lên phóng kim hoàn ra rồi lại thụt tay về.

Hoàng Xương rửa ngăm :

- “Người ta thường nói phe Mật Tông có tà pháp, chắc là y đang dở trò gì đây”.

Hoàng Xương thấy Vương Cát đã bị thương vì tà thuật trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ, không dám khinh địch. Giữ gìn khí giới đối phương chỉ thấy buộc bằng dây vàng mới vững tâm vung trượng phóng ra một đòn “Hoành Tảo Thiên Quân”, đánh vào sau lưng. Đòn này phóng mạnh ghê người, kinh lực phát ra tiếng gió vù vù. Nhà sư Tây Tạng mắt đang hấp háy đột nhiên mở to ra để phóng kim hoàn, cái thân hình nhỏ bé nhảy vọt lên trên không đôi vòng đột nhiên rời khỏi tay bay ra tập kích đối phương.

Hoàng Xương cười lạt nói :

- Có làm gì cái trò vặt đó!

Đoạn thu gậy về ra đòn “Bạch Vân Xuất Trục” quét những sợi dây buộc kim hoàn. Hoàng Xương thu trượng về rồi lại phóng ra nhanh như chớp nhoáng, nhà sư loắt choắt tuy không hiểu đối nói gì nhưng nhìn vẻ mặt cũng biết đối phương buông lời khinh bỉ mình. Đột nhiên lão hít chân khí vào lại nhảy vọt lên cao bấy tám thước, hai cái vòng cũng theo người phóng lên trên không tránh cây gậy của đối phương.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 8

Người áo xanh lại xuất hiện đột ngột

Khô Tẩu Hoàng Xương quát lên một tiếng nhảy vọt ra, tay cầm gậy trúc vung thẳng lên theo thế “Loan Cung Xạ Điểu” điểm tới.

Nhà sư loắt choắt đột nhiên vẩy tay phải tung chiếc kim hoàn ra rất mau chụp lấy đầu gậy trúc rồi nằm ngã người xuống.

Khô Tẩu Hoàng Xương ngằm vận chân khí, tay phải cầm trượng hét lên.

Tuy đang lơ lửng trên không nhưng lão nội lực tinh thâm, sức mạnh kinh người. Thấy nhà sư nghiêng người ngã xuống, lão tung người như điều đứt dây ra xa đến bốn năm trượng mới rơi xuống đất.

Khô Tẩu Hoàng Xương đang lúc ở trên không phóng kinh lực ra nhưng không có chỗ dựa để giữ vững chân khí trong huyết Đan điền, tuy lôi được nhà sư đi hơn năm trượng nhưng lúc rơi xuống đến đất thở lên hồng hộc, hai chân chấm đất làm cát bụi tung bay.

Nhà sư loắt choắt chân chạm xuống đất chân khí chưa bị tổn thương mấy may liền nhảy phắt tới.

Khô Tẩu Hoàng Xương không chờ nhà sư hai chân chạm đất đã nhảy lên ra chiêu “Thái Sơn Áp Đỉnh” vọt xuống đầu đối phương. Đó là chiêu bình thường trong võ học, tuy không có gì ảo diệu song công lực lão thâm hậu, cây gậy vọt xuống phát ra tiếng gió vo vo uy thế rất là mãnh liệt. Nhà sư biết nội lực đối phương cực kỳ lợi hại không dám vận kinh lực để chống lại, vội nghiêng mình sang bên né tránh.

Hoàng Xương đánh trượt, lập tức thay đổi thế trượng hạ thấp tay xuống quét ngang.

Nhà sư chưa kịp phản kích thì thế trượng thứ hai đã đến lại phải né tránh.

Thân pháp Hoàng Xương thật là thần tốc, đánh liền hai chiêu chiếm được thế thượng phong, mở thế công như vũ bão, cây gậy đánh dọc đánh ngang, vung tít lên, bóng trượng dày đặc trên không phát ra những tiếng ào ào mãnh liệt.

Mới trong mười hiệp mà thế hơn thua đã rõ. Nhà sư Tây Tạng bị Khô Tẩu Hoàng Xương uy hiếp dữ quá đâm ra luống cuống, bộ pháp rối loạn không còn phản công được nữa.

Gã đại hán đứng tuổi, khí vũ hiên ngang tiến lên một bước khề nói với vị hòa thượng cao ngệu mặc áo gấm hoa mấy câu. Rồi thấy hòa thượng khề lắc đầu từ từ nhắm mắt lại.

Hai người nói tiếng Duy, Vân Cừ Long chẳng hiểu gì cả. Song nhìn nét

mặt cũng đoán ra vài phần.

Mao Sơn Nhất Chân khẽ nói với Vân Cửu Long :

- Vân huynh! Nhìn nét mặt hòa thượng áo gấm kia thì dường như lão bỏ mặc hòa thượng loắt choắt kia sống chết cũng đành. Thế thì trận này bên ta chắc thắng rồi.

Vân Cửu Long rất là ngờ vực. Ông đã biết võ công phái Mật Tông có nhiều môn kỳ ảo nên trong lòng không khỏi băn khoăn. Đang lúc nghi ngờ bỗng nghe Hoàng Xương quát lên một tiếng thật to, tiếp theo là một tiếng rú kinh hồn.

Mọi người quay đầu nhìn lại thấy Khô Tẩu Hoàng Xương cầm ngay cây trượng đứng sững trong võ trường, còn nhà sư Tây Tạng đã vỡ đầu chết lản ra đó.

Mao Sơn Nhất Chân chống kiếm nhảy vọt ra đấu trường lạnh lùng nói :

- Trận đầu đã kết liễu, bây giờ đến trận thứ hai. Vị nào cùng bản đạo động thủ, xin ra đây!

Nhà sư mặc áo gấm hoa quay lại nhìn gã đại hán khí vũ hiên ngang nói bằng tiếng Duy :

- Đạo nhân này xem ra võ công còn cao hơn gã gây còm kia nhiều, chính ta muốn lưu lại để đấu với Vân Cửu Long vì hắn lợi hại hơn gấp mấy lần. Vậy bây giờ nên phái ai ra ứng chiến?

Đại hán cũng dùng tiếng Duy đáp lại :

- Đáng tiếc là Kim Đạt sư thúc không đến đây, chỉ có người là ăn đứt lão đạo nhân này.

Hòa thượng mặc áo gấm hoa biến sắc mặt nói :

- Sư thúc người say mê võ công ở Trung Nguyên, phản đối việc kết oán với bọn này. Y hiểu Trung Nguyên đất rộng người nhiều, trong võ lâm không thiếu các bậc kỳ tài, nếu kết oán với họ tất bị thua liểng xiểng. Ta còn sợ y ở giữa phá đám nên đã giam y lại rồi. Hiện những người trong bọn ta ở đây phần nhiều là những tay chuyên về tâm pháp của bản phái. Nếu cứ lấy võ công tranh đấu với họ thì ta e khó lòng thắng được.

Đại hán nói :

- Để ta ra đấu với hắn một trận xem coi!

Nhà sư áo gấm nói :

- Ba trận thắng hai là được. Trận này quan hệ vô cùng! Ta quyết định đem “Di Hồn tâm pháp” tối cao để tiêu hao chân khí họ, chỉ một mẻ lưới là tóm hết tất cả bọn người có mặt trong trường đấu này. Vậy người chỉ cần chống đỡ trong trăm hiệp là được.

Gã đại hán khí vũ hiên ngang bước ra nói :

- Ta tin rằng có thể chống đỡ được trăm hiệp.

Gã thò tay vào bọc lấy ra hai món khí giới trông giống như cặp lệnh bài, dài

hơn một thước, rộng chừng một tấc. Một chiếc ánh vàng lóng lánh, một chiếc bạch quang lóe mắt. Hai tay gã cầm hai chiếc.

Mao Sơn Nhất Chân dãi thủ thế sẵn, chỉ chờ người đến là đánh liền.

Bên Trung Nguyên tuy không hiểu Duy ngữ nhưng thấy đối phương từ lời nói cho đến hành động có vẻ thâm hiểm đáng sợ, biết rằng càng để lâu càng bất lợi cho mình nên càng muốn đánh mau.

Mao Sơn Nhất Chân nhìn thấy khí giới của đại hán bất giác run lên hỏi :

- Phải chăng khí giới của ngươi có đề chữ?

Đại hán mỉm cười dùng tiếng Hán đáp lại :

- Đúng rồi! Sao ngươi biết?

Mao Sơn Nhất Chân tự hỏi :

- “Chẳng lẽ y còn sống ở nhân gian?”.

Ngần ngừ một lát, đạo nhân lại hỏi :

- Ngươi có thể đưa ta xem khí giới đó được chăng?

Đại hán đưa hai cây kim bài và ngân bài ra nói :

- Đây! Mời đạo trưởng coi đi.

Mao Sơn Nhất Chân đón lấy, thấy trên kim bài có đề ba chữ “Câu Phách Lệnh”, còn ngân bài có ba chữ “Chiêu Hồn Bài”. Sáu chữ này đủ khiến người xem phải lạnh gáy.

Mao Sơn Nhất Chân đột nhiên biến sắc, song chỉ trong chớp mắt đã khôi phục được vẻ bình tĩnh lạnh lùng hỏi :

- Người sử dụng kim, ngân song bài này hiện nay ở đâu?

Tuy đạo nhân bề ngoài ra vẻ trấn tĩnh nhưng trong lòng không tài giữ cho khỏi xao xuyến, nên câu hỏi không được rõ ràng.

Đại hán ồm ồm đáp :

- Người sử dụng kim, ngân song bài này ư? Tại hạ đây chứ còn ai nữa!

Câu nói có vẻ trào phúng này làm cho Mao Sơn Nhất Chân cả giận, vung trường kiếm lên nói :

- Giả tử chính lão ma đầu là người từng sử dụng kim, ngân song bài thân hành ra đây, lão phu cũng không sòn lòng.

Vừa nói vừa vung kiếm phóng tới. Đại hán toan đưa song bài lên đỡ thì đột nhiên đạo nhân lại thu kiếm về, vì chợt nhớ ra địa vị chí tôn của phái võ Trung Nguyên không cho phép mình ra chiêu trước đối phương, và như vậy sẽ làm tổn thanh danh kẻ cả.

Đại hán thừa cơ chiếm được ưu thế, song bài tấn công liên tiếp hai mặt trước sau. Mao Sơn Nhất Chân lớn tiếng quát :

- Đúng là môn võ công độc đáo của lão ma đầu.

Đạo nhân vung trường kiếm lên ra chiêu “Vân Vụ Kim Quang” rất thần tốc.

Ánh kiếm loang loáng dày đặc cả một vùng. Tiếng binh khí chạm nhau loảng choảng một lúc, đại hán đột nhiên lùi lại phía sau năm bước.

Nguyên nội lực của Nhất Chân đã đến chỗ tuyệt luân, khí giới hai bên vừa chạm nhau thì đại hán đã biết rằng không thể đem cương mãnh ra mà chống đối với thể kiếm của đối phương được, nên gã vội thu song bài lại.

Đại hán định bụng đấu dằng dai để kéo dài thời gian, không nên dùng sức mạnh để chống lại với những thể kiếm lợi hại. Được thế, Mao Sơn Nhất Chân ra luôn chiêu “Phi Lộc Lưu Truyền” nhắm ngay giữa ngực đối phương đâm tới.

Đại hán nghiêng kim bài ra đỡ kiếm, còn ngân bài nhanh như chớp chém xéo vào vai đối phương. Võ công đại hán rất quái dị, một người dùng song bài lúc xuất thủ tựa như hai người xuất thủ.

Mao Sơn Nhất Chân vội dùng chiêu “Đảo Chuyển Âm Dương” để chống kim, ngân song bài rồi thuận thế đổi sang chiêu “Tiêu Chỉ Thiên Nam” đâm ngang.

Hai người mới đánh mấy hiệp mà toàn thể người có mặt tại võ trường đã biết ngay đây là cuộc đấu vô cùng hiểm ác. Tuy không đánh dồn dập, nhưng mỗi chiêu thức đều kỳ ảo lạ thường.

Mao Sơn Nhất Chân vẻ mặt biến thành nghiêm trọng, cầm ngay lưỡi kiếm đứng nhìn, còn đại hán hai mắt tròn xoe đứng cách xa chừng bốn, năm thước, thần sắc cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Nguyên hai người sau khi gặp nhau trong mấy chiêu thức đều nhận ra rằng mình chưa bao giờ gặp tay địch thủ nào lợi hại đến thế.

Mao Sơn Nhất Chân nhận ra được gã đại hán đã được chân truyền về phép sử dụng song bài. Nguyên song bài này trước đây đã có một đạo lòng lẫy tiếng tăm ở Trung Nguyên, người sử dụng song bài này đã mai danh ẩn tích mấy chục năm nay.

Không ngờ hai cây bài “Câu Phách”, “Chiêu Hồn” nay lại xuất hiện trong ngôi chùa cổ hoang vu này.

Đang lúc hai bên đang tập trung công lực để chuẩn bị lại ra tay, bỗng nghe ba tiếng “Tùng, tùng, tùng” vang lên, tiếp đến những tiếng đồng la, náo bật đáp lại.

Những nhà sư đang đứng yên cũng hòa nhịp với tiếng pháp khí chuyển động cả lên.

Vị hòa thượng mặc áo gấm hoa đột nhiên đứng dậy bước ra phía trước cái đỉnh đá quất lên một tiếng. Nhạc khí lại im phăng phắt, các nhà sư Tây Tạng lại ngồi xuống, chấp tay để trước ngực nhắm mắt lại.

Trước hành động kỳ dị của các nhà sư Tây Tạng, Vân Cửu Long không nhẫn nại được nữa nghĩ rằng tình trạng này kéo dài bao lâu càng bất lợi cho mình bấy nhiêu. Bèn rảo bước đến trước mặt nhà sư mặc áo gấm hoa chấp tay nói

:

- Đại sư muốn thắng cho nhanh mà tại hạ cũng muốn kết thúc cuộc đấu cho

mau mới đăng yên lòng.

Hòa thượng mặc áo gấm dùng tiếng Hán hỏi lại :

- Bần tăng chưa hiểu ý Vân trang chủ muốn nói gì?

Vân Cửu Long đáp :

- Tại hạ muốn đề nghị cùng đại sư đem hai trận thứ hai và thứ ba cùng đấu luôn một lúc.

Nhà sư áo gấm mỉm cười đáp :

- Trang chủ đã thắng trận đầu. Bây giờ lại muốn đồng thời đấu luôn hai trận, chẳng hóa ra kém lựa ư?

Vân Cửu Long rửa ngăm trong bụng: “Người nói vậy là phải, nhưng ai mà biết được người giỏi nhiều trò ma quái gì?”. Nhưng ngoài miệng Vân Cửu Long vẫn mỉm cười trịch thượng nói :

- Chúng tôi đã thắng một trận e rằng trận này lại thắng nữa thì còn đâu đến trận thứ ba, nên muốn đấu liền hai trận cho ai nấy đều tâm phục.

Nhà sư áo gấm toan chối từ thì Vân Cửu Long đã ra tay trước, ngăm vận nội công phóng chưởng đánh ra. Chưởng lực ngăm ngăm này mãnh lực vô cùng nhằm thẳng đối phương phóng tới.

Vân Cửu Long vừa phóng chưởng vừa tiến đến gần đánh sang.

Nguyên Vân Cửu Long đã thấy Đồi Tẩu Vương Cát đã bị nhà sư dùng những tia mắt thôi miên làm cho bị nội thương, trong lòng vẫn nơm nớp, lại thấy phe Tạng tăng khua chuông đánh trống toan giở trò gì, nên vội xuất thủ đánh nhà sư áo gấm.

Nhà sư áo gấm tay đang chấp để trước ngực, phóng chưởng ra ngoài ngăn chưởng lực của Vân Cửu Long rồi cười nói :

- Vân trang chủ! Chưởng lực của Trang chủ hùng hậu quá.

Vân Cửu Long thấy chưởng lực của đối phương phản kích cũng rất mãnh liệt thì khen thâm trong bụng:

- “Không ngờ nhà sư này nội lực cũng ghê gớm”.

Trang chủ ngẩng đầu lên nhìn thì chạm phải tia mắt nhà sư đang nhìn mình, bất giác giật mình vội quay ra phía khác, vận động chân khí trấn chỉnh tâm thần, vung chưởng ra đánh tiếp.

Nhà sư hai tay ôm lấy ngực rồi lại đánh chưởng ra.

Vân Cửu Long rung mình bước lùi ra phía sau hai bước, cả sợ tự hỏi :

- “Chẳng lẽ công lực lão này lại mạnh hơn ta?”.

Rồi lại vô tình ngẩng đầu nhìn nhà sư, thấy tia mắt lão như đang bắn vật gì vào nội tạng của mình làm cho đầu óc phải rung động. Vân Cửu Long vội nhắm mắt lại vận động chân khí điều hòa hơi thở.

Bỗng nghe thấy tiếng nhà sư thì thầm bên tai văng vẳng :

- Vân trang chủ! Vân trang chủ không địch lại bần tăng đâu. Chịu thua sớm đi để khỏi bị nội thương.

Tiếng lão nói kinh động đến trái tim dường như thu hút cả hồn phách của người ta.

Vân Cửu Long bị thanh âm quái dị thu hồn đoạt phách trong tâm kinh hoảng, bắp thịt giật lên, toàn thân run rẩy với vận động nội lực để chống chế. Nhờ có nội lực thâm hậu nên Vân Cửu Long trấn tĩnh được ngay. Vân Cửu Long tự hỏi :

- “Chẳng lẽ võ công phái Mật Tông lại có phép tà ma?”.

Còn đang suy nghĩ bỗng thấy một luồng kinh lực đánh vào trước ngực.

Vân Cửu Long vừa là người nội lực thâm hậu, vừa là một bậc kỳ tài trong võ lâm ít người bì kịp. Ra giang hồ đã mười lăm năm, khuất phục được hết thầy các tay cao thủ của bảy tỉnh miền Giang Nam. Cảm ứng đã mau lẹ, mắt lại rất tinh nhanh, đưa hai tay đặt trước ngực đẩy ra. Luồng kinh lực nhà sư tuy mãnh liệt nhưng sức phản kích của Vân Cửu Long cũng không vừa. Bỗng lại nghe tiếng lắt xắt lạnh lẽo nổi lên :

- Vân Cửu Long! Ngươi đã bị bản tăng dùng khí âm hàn đánh bị thua rồi đó. Nếu không chịu thua ngay chỉ trong ba giờ hơi độc thấm vào phế phủ chết uổng mạng.

Vân Cửu Long vừa nghe thấy tiếng nhà sư liền cảm thấy nội lực trong người giảm sút đi rất nhiều, đồng thời sức phản công cũng bị suy kém đi rất nhiều. Nhà sư nổi lên một chuỗi cười rất quái dị, chẳng khác gì một gáo nước lạnh rót vào tai.

Dứt tiếng cười nhà sư lại nói tiếp :

- Vân Cửu Long! Bản tăng thấy võ công ngươi không dễ dàng gì đạt tới mức độ này nên không nỡ dả thương ngươi. Đây là lời khuyên cáo cuối cùng, nếu ngươi không nghe thì bản tăng đành phải hạ độc thủ.

Vân Cửu Long đã nhắm mắt để tránh độc nhãn quang của nhà sư Tây Tạng thì lại bị tiếng nói tiếng cười của lão làm cho tinh thần bị giao động, may mà chưa đến nỗi mê loạn là nhờ ở nội công cao thâm hơn người thường.

Vân Cửu Long một mặt ngằm vận chân khí ra khắp toàn thân. Với cục diện rất nguy cấp trước mắt, ông nghĩ thầm :

- “Ta phải xông vào sát bên mình lão tấn công, để lão không còn rảnh rang mà cười nói nữa”.

Nghĩ vậy bề trong vận nội lực khắp mình cho thật sung mãn mà bề ngoài giả vờ mệt nhọc rũ rượi làm cho đối phương phân tâm.

Nhà sư lại hỏi :

- Vân Cửu Long! Trên đời ngươi còn tâm nguyện gì nữa thì...

Đang nói dở, đột nhiên Vân Cửu Long quát to lên một tiếng nhảy xổ vào...

Nhà sư bị Vân Cửu Long bất thành linh xông tới biến đổi thế đánh một cách bất ngờ. Lão hơi nhún chân lên một chút người đã vọt lên trên không nhảy về phía sau đỉnh đá.

Các hòa thượng hộ vệ hai bên nhất tề nhảy vào để ngăn Vân Cửu Long.
Ba mặt chiêu trống nổi lên âm âm.

Vân Cửu Long tập trung khí lực ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài, đồng thời nhảy lên trên cao hai trượng phóng chưởng lực nhắm ngay nhà sư áo gấm đánh xuống.

Vân Cửu Long thật xứng đáng là tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm miền Giang Nam, võ công của ông trong giang hồ không ai bì kịp, thế nhảy lên rồi bổ xuống đánh nhanh như sao xẹt.

Nhà sư áo gấm tuy muốn tránh chiêu của Vân Cửu Long, nhưng vì nghĩ mình ở vào địa vị Chứng môn không tiện né tránh đành vận nội lực phóng ra hai chưởng cùng một lúc để đẩy lùi đối phương trước khi chân chấm đất. Vân Cửu Long cố ý dồn sức vào chưởng này, thấy đối phương dùng chưởng đẩy lùi mình lại liền lập tức dùng thân pháp làm cho người mình nặng dường ngàn cân rớt xuống. Luồng kinh lực của nhà sư không thể nào chặn lại được. Vân Cửu Long chân vừa chấm đất miệng thổ máu tươi lập tức phóng luôn ba chưởng và đá luôn bốn cái. Chiêu thức vừa mạnh vừa lạ khiến cho nhà sư áo gấm phải lùi lại phía sau năm bước.

Vân Cửu Long không để cho đối phương mở miệng, quát to lên một tiếng rồi băng mình đến đánh.

Lần này Vân Cửu Long không tấn công mãnh liệt, hai tay để trước ngực rồi từ từ đẩy ra, lạnh lùng nói :

- Tại hạ thường nghe phái Mật Tông có các môn võ học quái dị, nhưng tại hạ không bằng mắt thấy. Nếu đại sư có gan dạ, hãy đón đỡ một chiêu của tại hạ xem sao.

Nhà sư áo gấm bị Vân Cửu Long nói khích liền đưa hai tay ra đỡ.

Đột nhiên Vân Cửu Long cho thế chưởng đi tới nhanh hơn. Hai thế chưởng khê va chạm nhau mà cả hai người đã bị chấn động mạnh. Áo gấm nhà sư cùng trường xiêm của Vân Cửu Long đồng thời tung bay lên. Tay hai bên giáp vào nhau vẫn chưa thu về.

Hai bàn tay của cả hai bên chạm nhau thực sự hai bên đều có cảm giác bao nhiêu công lực đều dồn cả vào đó, đồng thời thở rốc lên nhắm mắt lại và không bên nào còn sức phản kích nữa.

Giữa lúc này Mao Sơn Nhất Chân cùng gã đại hán cũng đang giao đấu kịch liệt.

Mao Sơn Nhất Chân là tay nổi tiếng giang hồ cũng không dám coi thường cặp bài của đối phương, để hết tâm trí vào cuộc đấu.

Đại hán mới gặp Mao Sơn Nhất Chân trong hai chiêu đã biết ngay là một tay kinh địch. Gã nghĩ chống được đối phương trăm hiệp là rất khó.

Gã ngấm ngầm chuẩn bị kéo dài thời gian.

Tình hình Vân Cửu Long cùng nhà sư áo gấm đấu nhau đều lọt vào mắt Mao

Sơn Nhất Chân. Cuộc diễn biến đã khá rõ rệt, phe Tây Tạng không còn thủ thắng bằng thực lực. Họ học võ theo một đường lối khác, có những hành động quái dị.

Mao Sơn Nhất Chân nghĩ phải làm thế nào không để họ rảnh tay để thi triển “Di Hồn đại pháp”.

Nghĩ vậy, đạo nhân phóng kiếm ra đâm đại hán.

Đại hán đưa song bài lên đỡ. Tuy gã đỡ được nhưng gã bị chấn động phải lùi lại phía sau ba bước.

Mao Sơn Nhất Chân cười khẩy nói :

- Cái người truyền thụ song bài cho người hiện ở đâu? Bảo y ra đây giao đấu cùng bản đạo, may còn giữ được người tám lạng, kẻ nửa cân. Bản lãnh của người kém cỏi thế này làm sao đối địch với ta được.

Vừa nói vừa phóng luôn nhất kiếm thứ hai nữa.

Lần này đại hán không dám dùng bài lên đỡ, nhảy tránh sang bên rồi đột nhiên múa tít song bài phản kích bằng những đòn hiểm ác. Hai người đã chuyển sang các thế đánh kịch liệt. Ánh bài vung vút, kiếm khí ngất trời. Bên kia, sau khi Vân Cửu Long cùng nhà sư áo gấm nhắm mắt dưỡng thần một lúc, lại vận động chân khí rồi tiếp tục đánh tới.

Đứng ngoài coi thì thấy Vân Cửu Long và nhà sư áo gấm giao đấu một cách bình tĩnh, hồi hộp nhưng thật ra là một cuộc đấu rất hung hiểm, vì lối đánh giáp lá cà này đều phải trông vào thực lực của hai bàn tay để đả thương đối phương, ngoài ra không còn biện pháp nào khác nữa.

Nội lực của Vân Cửu Long kể ra có thâm hậu hơn đối phương. Song đã bị một chương đả thương chấn động nội phủ nên hiện giờ ngang sức nhau.

Chưa rõ bên nào thắng hay bại.

Bỗng lại nghe nhà sư bật lên tiếng cười lạnh lẽo rồi hỏi :

- Vân Cửu Long! Người vẫn chưa chịu thua ư?

- Thế là người muốn chết rồi!

Vân Cửu Long bất giác ngẩng đầu nhìn lên, chạm phải nhỡn tuyến của đối phương lập tức tâm thần giao động, lùi lại ba bước rồi ngồi phịch xuống đất. Nhà sư áo gấm thừa thế vung quyền ra đánh.

Đột nhiên Vân Cửu Long vận toàn lực vào hai bàn tay để phản kích, tuy đỡ được thế công của đối phương nhưng lại hộc máu tươi ra.

Hùng Kiện Phi thấy Trang chủ chống không nổi liền hét lên một tiếng xông ra. Bên phe Tây Tạng, nữ lang áo đỏ đang nhón nhón muốn động thủ, vừa thấy Hùng Kiện Phi nhảy tới, nàng lập tức rút kiếm ra đánh.

Những người tùy tùng Vân Cửu Long đa số là những tay cao thủ miền Giang Nam, vừa thấy Hùng Kiện Phi xông tới đều đồng loạt rút binh khí ra đồ xô cả lại.

Bọn nhà sư Tây Tạng lớn tiếng tung hô Phật hiệu rồi chia nhau ra nghênh

địch. Thế là trong trường đấu biến thành một cuộc hỗn chiến.

Bất thành linh giữa làn gió thu hiu hắt, một bóng người từ mé tả mái nhà nhảy vọt vào trường đấu.

Người này mình mặc áo xanh, tay cầm đoản kiếm, mặt đen như lọ chảo, không rõ ngũ quan, chỉ có đôi mắt lóe sáng như sao. Gã lên tiếng cười sằng sặc nói to :

- Vân huynh đừng sợ! Đã có đệ đến giúp đây!

Chưa dứt lời, gã đã đến bên Vân Cửu Long.

Toàn thể mọi người trong trường đấu đều ngửi thấy mùi hương khác lạ, đều cảm thấy nhưc đầu, nội lực trong người giảm đi rất nhiều, tay cầm binh khí cũng rời rạc.

Người áo xanh vừa vung kiếm lên đã chém nhà sư áo gấm ra thành hai đoạn rồi quay mũi kiếm đâm vào Vân Cửu Long.

Vân Cửu Long sau khi đấu cùng nhà sư áo gấm người đã mệt nhoài, hơn nữa người áo xanh thủ pháp mau lẹ phi thường, Vân Cửu Long chưa kịp mở miệng thì mũi kiếm đã đâm vào ngực.

Người áo xanh đâm Vân Cửu Long xong rồi, liệng mình một cái đến bên gã đại hán và Mao Sơn Nhất Chân. Gã đưa tay vỗ vào sau lưng đại hán, đại hán giật bắn người lên, cặp bài rời khỏi tay rơi xuống đất, miệng hộc máu tươi ra, liền bị Mao Sơn Nhất Chân đâm một kiếm xuyên qua ngực.

Người áo xanh lên tiếng hỏi :

- Đạo huynh lâu nay vẫn khỏe chứ?

Mao Sơn Nhất Chân run lên, bị người áo xanh đâm cho một nhát. Cử động của người áo xanh nhanh như chớp nhoáng, Mao Sơn Nhất Chân đâm đại hán chưa kịp rút kiếm ra thì đã bị đoản kiếm của người áo xanh đã đến trước ngực mình.

Tình thế cấp bách khiến đạo nhân không muốn rút kiếm nữa, toan lùi lại phía sau nhưng không kịp nữa rồi, mũi đoản kiếm đã đâm vào thấu tim.

Người áo xanh đâm chết Mao Sơn Nhất Chân rồi đột nhiên nổi lên một tràng cười khanh khách, nhảy vọt lại bên Khô Tẩu Hoàng Xương.

Hoàng Xương thấy người áo xanh đâm Vân Cửu Long cùng Mao Sơn Nhất Chân thì sợ hãi vô cùng, vung gậy trúc tới, quát hỏi :

- Mi là ai?

Người áo xanh không nói gì, vừa vung kiếm lên đã nghe một tiếng “Rắc”, cây gậy trúc gãy làm đôi.

Hoàng Xương run lên bần bật, người áo xanh đã liệng mình tới nơi đâm vào ngực gã.

Hoàng Xương bị gãy trượng cả kinh, toan đề khí nhảy lùi lại phía sau nhưng đầu nhưc mắt hoa, hai tai có tiếng vo vo, chưa qui tụ được chân khí vào huyệt Đan điền thì người áo xanh vừa cười gằn một tiếng, mũi đoản kiếm đã

đâm sâu vào ngực.

Người áo xanh xoay mình đến bên Đồi Tẩu Vương Cát, đâm vào đầu lão một nhát, Vương Cát vỡ óc chết liền.

Chỉ trong khoảnh khắc, người áo xanh đã giết luôn sáu cao thủ đương thời, thích chí cười khanh khách một tràng dài.

Những người đang giao đấu trong trường đấu bị tiếng cười làm cho nhức óc đều phải dừng tay lại.

Người áo xanh đôi mắt loang loáng đảo mắt nhìn khắp một lượt lớn tiếng nói :

- Các người đều bị trúng độc mạnh lắm rồi, ngồi yên không nhúc nhích thì còn sống được vài giờ nữa, nếu động thủ đánh nhau là chỉ trong nửa giờ là chết!

Những cao thủ trong đấu trường nghe nói đều ngạc nhiên miệng há hốc ra. Các nhà sư Tây Tạng thấy Chương môn chết đều đến quỳ trước thi thể đánh pháp khí.

Giữa những tiếng chuông trống vang rền, một người kêu rú lên, ai nấy đều khựng hoảng quay lại nhìn thì thấy một nhà sư ngã lăn ra chết.

Người áo xanh lại nổi lên một chuỗi cười.

Trong tiếng cười có lẫn âm thanh buồn thảm.

Thế rồi quần hào và các nhà sư Tây Tạng lục đục ngã lăn ra chết. Tiếng đồng la hòa với tiếng hú kinh hồn của người sắp chết biến thành một khúc nhạc bi ai.

Tấn thảm kịch này biến diễn một cách quá đột ngột.

Trong trường đấu bây giờ chỉ còn ba người, ai nấy trong lòng đều khôn xiết hãi hùng, mắt họ chứng kiến từng người ngã lăn ra chết tươi đều lo thẳm “Có lẽ đến lượt mình sắp chết rồi đây”.

Thốt nhiên Hùng Kiện Phi quát to lên một tiếng xông vào người áo xanh.

Người áo xanh nhảy sang bên tránh nhanh như chớp. Hùng Kiện Phi đánh hụt một chiêu vào khoảng không bỗng thấy có một luồng kinh lực đánh vào mình. Hùng Kiện Phi kêu to lên một tiếng, ngã lăn xuống đất hộc máu tươi ra.

Người áo xanh đảo mắt nhìn các xác chết, đột nhiên vung đoản kiếm xông vào giữa đám người. Mỗi nhát kiếm chém xuống máu tươi lại phun lên. Mấy mươi tay cao thủ miền Giang Nam cũng như các nhà sư môn hạ Mật Tông phái đều bị trúng độc, chỉ thấy trời xoay đất chuyển người nào cũng muốn ngã, không còn sức đánh lại. Chỉ thấy đầu người lăn long lóc, máu vọt tung lên.

Trong trường đấu chừng bốn trượng vuông, máu nhuộm đỏ khắp mặt đất.

Giữa lúc người áo xanh vung kiếm chém giết, Vân Cửu Long cũng đã trúng kiếm bị thương, gắng gượng ngồi dậy cầm bao vải trắng của mình cùng cái

bao vải vàng của nhà sư áo gấm ném vào trong đỉnh đá cho cháy đi, rồi lại ngã lăn ra đất.

Người áo xanh mặt đen như lọ chảo nhìn không rõ mặt mũi, sử dụng cây đoản kiếm cực kỳ mau lẹ, chỉ trong khoảnh khắc giết sạch mấy mươi tay cao thủ Giang Nam cùng mấy chục nhà sư Tây Tạng.

Trên trường đấu giờ còn lại mấy chục xác chết cùng máu chảy lênh láng.

Thật là một cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Sau cùng chỉ còn cô gái áo đỏ đứng ngầy người ra, dường như không biết gì nữa.

Nàng đứng trơ như tượng gỗ, đôi mắt lơ lạt nhìn xác chết gã đại hán khí vũ hiên ngang không nói câu gì. Người áo xanh cầm đoản kiếm đến bên nàng mà nàng cũng không hay biết.

Người áo xanh giơ đoản kiếm lên nhưng rồi lại không buông xuống, trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hắt điem huyết nàng.

Cô gái áo đỏ ngã ngửa người ra. Người áo xanh tay trái cầm kiếm, tay phải ôm lấy lưng nàng tung mình nhảy lên nóc nhà chạy như bay.

Vân Cửu Long đang nằm dưới đỉnh đá đột nhiên gắng gượng nhồm dậy lần đến bên thi thể Mao Sơn Nhất Chân, ông mò vào túi áo đạo bào lấy ra một bình sứ, mở bình lấy ra hai viên thuốc bỏ vào miệng nuốt rồi nhắm mắt lại điều hòa hơi thở một lúc. Ông cố gượng đứng lên đi được mấy bước rồi dừng lại, cúi xuống cõng áo một xác chết mặc vào mình, còn áo mình thì lại mặc vào xác chết. Đoạn ông mang xác chết này lê lại đỉnh đá, hết sức nâng xác chết lên quật mình vào đỉnh đá.

Tức thì xác chết nát ra như tương.

Làm xong việc này Vân Cửu Long gắng gượng chạy đi.

Vân Cửu Long đi được một chốc không thấy bóng đâu nữa thì gã áo xanh lại quay trở lại.

Gã đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi từ từ lại bên đỉnh đá. Gã lấy chân hất xác chết mặc áo Vân Cửu Long cúi xuống nhìn kỹ một lát. Song mặt mũi nát như, dù y có giao hoạt đến đâu cũng không nhận ra được. Gã nhìn hồi lâu mới hết nghi ngờ, ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng dài tung mình nhảy sang một bên.

Tiếng hú vang tận từng mây, bốn mặt đều có tiếng vọng lại hồi lâu mới dứt.

Thượng Quan Kỳ nấp trên căn gác nghe tiếng hú cũng phải than thầm :

- “Người này võ công tinh thâm như vậy ai mà không phục. Song chỉ trong khoảnh khắc gã giết đến sáu bảy mươi mạng. Người này thủ đoạn quá tối ác độc”.

Chốc lát, trên nóc nhà phía đông hiện ra tám bóng người, người nào cũng chân tay mau lẹ, trèo tường vượt nóc vùn vụt chạy tới.

Mấy tên này đều che mặt, chỉ hở hai con mắt và đều dắt binh khí. Chúng vừa

thấy người áo xanh đứng đó đều dừng lại, tỏ vẻ rất cung kính.

Người áo xanh đối với bọn này ra bộ ngạo nghễ, không đáp lễ bọn kia, chỉ đưa mắt nhìn qua một lượt, cất tiếng dặn :

- Đem những xác chết này chôn đi và rửa cho thật sạch các vết máu. Đừng để sót một ấn tích nào.

Tám tên đại hán mặc võ trang khom lưng đáp :

- Xin Trang chủ an tâm.

Người áo xanh khẽ gật đầu bước đến bên đỉnh đá, co chân đá phóc một cái, đỉnh đá bắn xa hơn hai trượng đầu lộn xuống đất, đầu cắm xuống đất hơn hai trượng.

Dường như gã vẫn chưa an tâm, quay lại dặn tám tên đại hán :

- Đem đỉnh đá này chôn xuống đất luôn, bất cứ trong đỉnh có vật gì cũng phải giữ nguyên trong đó không được động tới.

Nói xong không chờ bọn kia đáp, vung tay nhảy lên cao đến hơn hai trượng.

Chỉ thấy nhấp nhô một cái, người gã đã bắn xa đến hơn ba trượng.

Tám tên đại hán đứng khoanh tay tiễn đưa hán.

Chờ cho không thấy bóng người áo xanh nữa, chúng mới quay về bắt đầu công việc chôn những xác chết và quét rửa vết máu.

Chúng dùng khí giới đào một cái hồ lớn, quăng xác chết xuống đó lấp đi.

Tám gã mau lẹ là thế, nhưng vết máu nhiều quá, chân tay làm mà việc không ngớt, cũng phải trong hai giờ mới thật sạch sẽ. Chúng chôn xong cái đỉnh đá thì trời cũng hoàng hôn.

Quả nhiên không có tên nào dám nhìn vào đỉnh xem có vật gì.

Tám tên đại hán kiểm tra lại một lượt, thấy không chỗ nào còn huyết tích nữa mới bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ ở trên gác thấy trong một ngày đã biến diễn biết bao thảm kịch rừng rợn không khỏi tan nát gan vàng, bất giác chàng thở dài than rằng :

- Chôn giang hồ hung hiểm khôn lường! Thật không biết đâu phòng bị cho xiết, dù cho ai võ công tuyệt thế đi nữa cũng khó lòng phòng ngừa được những mũi tên ngầm. Gã áo xanh kia giết một lúc sáu bảy chục nhân mạng.

Trong đó có cả các vị cao nhân đều là những bậc hào kiệt cùng quái tặc.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên, trời bóng ảo đã lặn.

Phong cảnh ánh vàng tươi đẹp phủ đầu non vẫn còn y nguyên mà trong võ lâm đã mất năm sáu tay cao thủ tốt đỉnh, cùng chết sáu bảy mươi nhân mạng, đều là những người đã khổ công luyện võ trong mấy mươi năm, phút chốc chỉ còn tro lại nấm mồ hoang.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 9

Dưới vực thăm anh hùng gặp nạn

Thượng Quan Kỳ buông một tiếng thở dài nảo nuốt, chàng bỗng nghe lão quái nhân cười lạt một tiếng rồi nói :

- Thật là một thủ đoạn ghê hồn, giết sạch không còn để sót một ai.

Thượng Quan Kỳ trông ra ngoài xa, về phía ánh tịch dương cuối cùng chiều lên, thấy có mười mấy con chim khổng lồ cứ bay đi lượn lại phía ngoài chùa chừng hơn một dặm. Chàng rất đỗi nghi ngờ, suy nghĩ một lúc rồi quay lại hỏi quái nhân :

- Lão tiên bối! Phải chăng vừa rồi lão tiên bối nói về người áo xanh?

Quái nhân thở dài đáp :

- Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã giết một lúc sáu bảy mươi nhân mạng, thế mà còn chưa thỏa mãn lại còn giết luôn cả tám tên thuộc hạ.

Thượng Quan Kỳ rùng mình hỏi :

- Có thật thế không? Để tại hạ đi coi xem sao?

Quái nhân lạnh lùng nói :

- Chả cần đi coi làm gì, người đến nơi chắc chỉ còn trông thấy nắm xương khô mà thôi.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy nói :

- Tại hạ xin đi một lát rồi sẽ về ngay.

Nói xong chàng tung mình qua cửa sổ đi luôn.

Quái nhân cũng không ngăn trở, ngồi tựa cửa sổ ngẩng đầu nhìn lên trời ngơ ngẩn xuất thần.

Thượng Quan Kỳ vốn là người trung hậu, chàng không tin trên đời vốn có người độc ác đến vậy nên khi nghe quái nhân nói vậy chàng vẫn chưa chắc lắm, phải chạy đi xem cho biết chắc.

Băng qua cửa sổ rồi chàng thở phào một cái, vận động khinh công chạy đi như biến, chớp mắt đã ra khỏi khu vực chùa cổ.

Thượng Quan Kỳ thấy có hơn trăm con chim lớn bay qua lại vun vút để tranh đoạt mỗi ngon trong mấy cái xác chết. Lát sau chỉ còn tro lại tám cái đầu lâu. Tuy chàng đã theo sư phụ bôn tẩu giang hồ lâu ngày, song cảnh tượng rừng rợn này, bây giờ mới thấy lần đầu bắt giác đâm ra lo sợ.

Đàn chim khổng lồ ăn hết thịt tám cái xác chết mà dường như chưa được thỏa mãn. Chúng vỗ cánh kêu la quay ra đánh nhau, còn nào chết lại bị con khác ăn thịt. Chẳng mấy chốc mà trong đàn chim khổng lồ đó mổ nhau chết đến ba chục con, lông chim bay khắp tứ tung trên mặt đất, vết máu loang đỏ.

Đàn chim đánh nhau, ăn thịt nhau cho đến lúc ba phần mất một, bây giờ chúng mới no bụng, vỗ cánh kêu lên những tiếng thỏa mãn bay đi.

Thượng Quan Kỳ đứng dưới cây tùng, ngậy người ra một lúc, thấy đàn chim bay đi rồi, thở dài sườn sượt tự nói một mình :

- “Giống chim này tuy hung dữ thật, song lúc đói nó mới tàn sát nhau để ăn thịt và gây nên thảm trạng này. Loài người kể ra còn thâm độc hơn, không có oán thù gì nhau...”.

Nghĩ tới đây bỗng phía sau vang lên một tiếng cười lạnh gáy.

Chàng quay đầu nhìn lại thì chính là người áo xanh.

Gã đứng lù lù cách đó chừng tám chín thước, miệng không ngớt cười lạt.

Trừ hai luồng nhãn quang lạnh lẽo và hai hàm răng trắng nõn, còn cả bộ mặt chỉ thấy một màu đen sì.

Tia mắt gã nhìn thẳng vào Thượng Quan Kỳ đăm đăm sát khí, khiến người trông thấy phải phát khiếp.

Thượng Quan Kỳ ngậy ra một lúc rồi đánh bạo hỏi :

- Người là ai? Làm gì mà nhìn ta dữ vậy?

Người áo xanh vẫn không nói gì, từ từ bước đến, mắt vẫn nhìn Thượng Quan Kỳ không chớp.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm vận động chân khí. Nguy rồi! Gã này võ công ghê gớm, mình không tài nào địch nổi.

Người áo xanh bước đến bên mình thò tay chụp lấy cổ tay trái Thượng Quan Kỳ. Gã ra tay không lấy gì làm nhanh cho lắm nhưng ảo diệu vô cùng.

Thượng Quan Kỳ né sang bên nhưng không khỏi, tay trái đã bị gã nắm.

Chàng hoang mang vung tay phải đánh một quyền vào mặt gã.

Thế quyền này vừa mau vừa mạnh, chàng đã dùng hết sức bình sinh.

Người áo xanh “Hừ” lên một tiếng lạnh lùng, khễ nghiêng người đi để tránh, vung tay trái lên một cái.

Thượng Quan Kỳ thấy khuỷu tay trái nơi huyết “Quan Tiết” tê chôn, nội lực trong người mất hết. Người áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Người là ai?

Thượng Quan Kỳ cả nửa người bị tê đi không còn sức kháng cự nữa, khí huyết cũng không lưu thông được. Chàng nghĩ thầm :

- “Gã này lợi hại vô cùng, một lúc giết sáu bảy chục mạng người. Giờ nếu gã muốn giết mình chỉ cần giơ tay lên một cái là xong...”.

Người áo xanh thấy chàng không trả lời liền lớn tiếng hỏi lại :

- Người có nghe ta hỏi gì không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ có hẹn với một người bạn, đi ngang qua đây thấy đàn chim đang tranh nhau ăn thịt người nên dừng bước lại xem...

Gã áo xanh trề môi ra cười mũi, gã nhe toàn bộ hai hàm răng trắng ghê

người hỏi :

- Người đi có việc gì? Ước hẹn với ai?

Thanh âm lạnh lùng mà sắc bén nghe chói cả tai.

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ đến nhà Ông...

Ngừng một lát, chàng lại hỏi luôn :

- Người hỏi ta làm gì?

Gã áo xanh trầm ngâm một lát rồi hỏi lại :

- Phải chăng là Thiên Tí Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩ?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Phải chăng gã này có quen biết với Ông Thiên Nghĩ? Ta phải đánh lừa gã mới được”.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Phải rồi! Người đoán khá đấy!

Chàng tưởng nói dối như thế là đắc sách, dè dặt đột nhiên gã áo xanh ngửa mặt lên trời cười gằn nói :

- Người giả hoạt lắm. Người tưởng dối ta được ư?

Gã quay mình cấp Thượng Quan Kỳ đi nhanh về phía trước.

Thượng Quan Kỳ huyết mạch môn bị điểm, nửa người không nhúc nhích được nên để mặc gã cấp đi.

Thượng Quan Kỳ tuy bị điểm huyết song tinh thần vẫn tỉnh táo. Chàng tự nói một mình :

- “Gã này tuyệt giỏi nội công, cấp mình lên thế mà đi nhanh như không”.

Gã đi rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã tới bên sườn núi. Gã đột nhiên dừng bước buông Thượng Quan Kỳ xuống nói :

- Người đứng trên sườn núi này nhảy xuống đi!

Dù có tan xương nát thịt mà chết thì cũng còn dễ chịu hơn là để ta bị điểm năm đường âm huyết khiến cho các đường kinh mạch khắp trong người đều cứng đờ rồi mới chết thì còn khổ hơn nhiều.

Gã nói một cách êm ả ngon lành tuyệt không có vẻ gì giận dữ. Thượng Quan Kỳ ngây người một lúc mới hiểu ý của gã, bất giác run lên nghĩ thầm :

- “Thằng cha này sắp giết người mà vẫn còn giữ vẻ ôn hòa. Con người thâm trầm hiểm độc như thế lại càng đáng sợ”.

Gã áo xanh thấy chàng không đáp không nhin được nữa, dần giọng nói :

- Ta hẹn cho người trong khoảng thời gian uống cạn chén trà để chọn lấy cái chết. Nếu người không quyết định mau thì đừng trách ta sao không báo trước.

Thượng Quan Kỳ vẫn không nói gì, gã áo xanh dường như hiểu được tâm trạng của chàng, cười lạt nói :

- Nửa người người đã bị tê liệt không còn vận động chân khí được nữa, đứng

đây nhảy xuống thì không còn có lý do gì sống được.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nổi giận nói :

- Bậc đại trượng phu đâu có tham sống sợ chết.

Chàng bước đến bên sườn núi nhìn bốn phía dường như còn tiếc cảnh đẹp thiên nhiên thì bỗng thấy có bàn tay đặt vào sau lưng mình vừa đẩy vừa nói :

- Xuống đi!

Thượng Quan Kỳ không tự chủ được đành phải nhảy xuống. Chàng nhún người lướt ra xa đến tám chín thước rơi xuống.

Gã áo xanh đẩy Thượng Quan Kỳ rồi cánh tay cũng run lên, quay lại đường cũ trở về.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy khí lạnh xông lên rồi toàn thân mát lạnh, hít thở rất khó, thì ra chàng đã rơi xuống nước.

Chàng rớt từ trên cao trăm trượng xuống, sức đụng mạnh. Tuy chàng biết bơi nhưng cũng không làm sao cho người nổi lên được, chìm sâu xuống nước chừng ba trượng, bây giờ sức mạnh mới giảm đi.

Chàng không nín thở được nữa, vừa mở miệng ra thì nước tràn vào làm cho người chàng tỉnh hẳn. Chàng vội ngưng thân đề khí, hai tay đẩy mạnh ngoi lên mặt nước bơi vào bờ. Người mệt nhoài đầu nhúc, mắt hoa, chàng nằm dài ra bờ đầm nghĩ, rồi không biết gì nữa ngủ thiếp đi.

Không biết chàng ngủ đã bao lâu, khi tỉnh giấc thì trời đã khuya. Chàng ngẩng mặt lên nhìn trời thấy ánh sao lấp lánh, đưa tay vỗ nhẹ vào trán, chàng cố gượng ngồi dậy để nhìn tình thế bốn mặt. Tuy đêm đã khuya nhưng với ánh sao mờ mờ chàng vẫn nhìn thấy cảnh vật xung quang.

Chỗ này khe núi hẹp và dài quanh co từ đông sang tây. Đáy khe sò vào thấy đá rắn chắc.

Trừ chỗ đầm nước sâu chung quanh có cỏ mọc, còn ngoài ra toàn là những viên đá to bằng trứng ngỗng. Cái đầm nước bề ngang chưa đầy ba thước, bề dài chừng bảy trượng. Khe núi này rất hẹp, nếu gã áo xanh không vận nội lực đẩy chàng ra đến giữa khe thì chàng đã rớt xuống đụng phải đá tan xương nát thịt. Bất giác chàng bật cười lầm bầm :

- “Gã tưởng đẩy ta đến giữa khe để không bầu vịu vào đâu được. Nào ngờ chỗ này có đầm nước thành ra y đã cứu mạng cho ta”.

Sau khi thoát được đại nạn, chàng cảm thấy trong lòng khoan khoái, cổ gượng đứng dậy men theo vách núi mà đi. Chàng cố đi được một lút, khí lạnh giảm dần, thân thể nóng lên dễ chịu, vì có sự cử động nên mạch máu lưu thông được nhanh hơn trước. Thân thể tuy có khí nóng nhưng nửa người càng lúc càng tê, cử động mỗi lúc một khó thêm. Hai bên vách núi dựng thẳng đứng mà không có lấy một sợi giây leo. Giả tỷ mà chàng không bị điểm huyết thì còn tìm cách vừa bầu vừa leo lên.

Chàng đưa tay vịn vào vách núi đi thêm nữa hy vọng khe núi này dừng dài

quá may ra còn có đường ra, tìm về ngôi chùa cổ để quái nhân giải phóng kinh mạch cho mình chẳng?

Đi được chừng bốn năm dặm quả nhiên hết khe vực, nhưng lại bị ngọn núi cao đứng sừng trước mặt chắn mất lối đi. Chàng đứng ngẩn người vô cùng thất vọng, bao nhiêu ý chí phấn đấu tiêu tan đi hết. Hai chân bải hoải, chàng ngồi phịch xuống đất nhắm hai mắt lại. Hồi lâu, chàng từ từ đứng lên quay trở lại đường cũ. Nếu như chàng không bị thương, đi hết cái khe núi dài chừng mười bốn mười lăm dặm này cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng thương thể mỗi lúc một nặng hơn, đi lại cực kỳ vất vả, tựa hồ như chân đang đeo tảng đá nặng ngàn cân.

Đi hết khe núi thì trời đã tang tảng sáng. Trước mặt lại xuất hiện một tảng đá cao đến hơn trăm trượng. Chàng lại thất vọng ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần cho tâm tình bình tĩnh lại, vì mệt quá chàng lại ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, chiếu ánh sáng qua vách núi vào những hòn đá trứng ngỗng tựa hồ như phủ một làn mây bạc.

Thượng Quan Kỳ nhìn cảnh vật kỳ tuyệt này mà than thầm :

- “Trừ cái đầm nhỏ kia, còn lại chỉ toàn là đá, không có lấy một góc tùng, một nắm cỏ. Dù mình không chết vì bị thương hay vì mệt nhọc thì cũng chết vì đói”.

Bản năng cầu sống của con người khi gặp khó khăn gian khổ bao nhiêu thì càng cố gắng bấy nhiêu. Thượng Quan Kỳ vịn vách đá đứng lên đi dần về phía trước, đi đến chỗ dãy đá trứng ngỗng trắng như tuyết, ánh sáng mặt trời chiếu vào bốc lên một làn mây mù, vẫn chưa thấy cây cỏ gì cả.

Chàng thò tay lượm một viên đá xem thì thấy lạnh toát và có bọc nước.

Hòn đá này nặng hơn các hòn đá nơi khác, động tính hiếu kỳ nghĩ thầm :

- “Những hòn đá nơi đây khác với đá thường hay là bên trong có gì?”.

Nghĩ vậy chàng liền liệng mạnh viên đá vào vách núi bật lên tiếng vang, mảnh đá vỡ bay ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại thấy hòn đá mình liệng vẫn y nguyên mà vách núi đá rạn ra, chàng rất lấy làm kỳ lại cúi xuống nhặt một viên đá khác liệng vào núi tiếp. Lần này tiếng rung chuyển càng mạnh. Vách núi lại mẻ ra một chỗ lớn hơn, còn viên đá trứng ngỗng vẫn không việc gì.

Thượng Quan Kỳ còn đang kinh ngạc chợt nghe tiếng tiêu véo von lọt vào tai. Âm thanh tựa hồ như tiếng mẹ hiền gọi con vừa dịu dàng, vừa từ ái.

Thượng Quan Kỳ ngửa mặt hú lên một tiếng.

Tiếng hú vừa ra khỏi miệng thì chân bị đau nhức, ngã lăn ra đất.

Nguyên kinh mạch chàng đã bị thương tổn không thể đề khí được, vì nghe tiếng tiêu chàng bất cẩn đề khí hú lên, kinh mạch bị kích thích đau quá nên ngã lăn ra.

Thượng Quan Kỳ té vật xuống, đầu nhức mắt hoa rồi ngất đi nên tiếng hú

cũng bị dừng lại.

Khi chàng tỉnh lại thấy mình đang nằm trên một chỗ giá lạnh không chịu được. Chàng cố gắng ngồi dậy đưa tay ra sờ, thì ra chỗ chàng nằm toàn là những viên đá lạnh như băng. Chàng ngẩng đầu lên xem thì mặt trời đã xế về Tây. Tính thời gian thì chàng đã ngất đi hai giờ. Chàng thở dài nghĩ bụng :

- “Xem chừng mình không còn cách nào thoát khỏi nơi tử địa này. Nếu mình chết mòn vì đói thì thà rằng mình tự tử đi còn hơn khi vẫn còn chút dư lực”.

Bất thành linh trên không nổi lên một tràng tiếng chim kêu nghe chói tai.

Chàng nhìn lên thì thấy quả nhiên có con chim khổng lồ đang bay vào khe núi trên cao đến mười mấy trượng, bắt giặc nghĩ thầm :

- “Khe núi này có chim chóc tất có các sinh vật khác nữa”.

Ý niệm sống lại nảy sinh.

Thượng Quan Kỳ nhắm mắt lại bỏ hết những ý nghĩ vẩn vơ. Hồi lâu chàng mới mở mắt ra xem coi còn có đường sống nào không.

Tiếng tiêu lại vang lên chẳng khác nào khúc nhạc tiên tử nghe rất du dương vui vẻ, ý niệm cầu sinh càng phấn khởi tăng thêm. Chàng đứng dậy đi vào gần vách núi đá. Đến nơi chàng mệt quá lại ngồi xuống nghỉ với cảm giác không hề lao khổ, nên vẻ mặt trở lại vui tươi.

Con người ta đã đến thập tử nhất sinh, tâm trạng biến hóa theo hai hình thức :

một là lo lắng sợ sệt, hai là coi thường tất cả mọi việc, đau khổ mà chết không để ý đến nữa. Thượng Quan Kỳ ở trong trường hợp thứ hai.

Nghỉ một lúc chàng lại lần mò ra đến bờ đầm, vì khát nước quá, chàng thò tay vốc nước uống thấy mát ruột và tinh thần phấn chấn. Bỗng chàng nhìn thấy bóng một vật gì động dậy. Nhưng lúc ngẩng đầu lên thì chỉ thấy núi đá trơ trơ. Tuy có chỗ mỏm đá nhô ra giống như hình con gấu, bóng xuống nước nhưng không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ ngồi lâu mệt quá lại nằm xuống bờ đầm ngủ đi một lúc.

Khi tỉnh dậy, chàng nhìn lên chỗ mỏm đá nhô ra, bỗng thấy một con quái vật lông vàng và dài tựa như con đười ươi nhưng không phải. Nó bám vào một sợi sắn từ từ leo xuống. Rồi đột nhiên đứng lại ngó Thượng Quan Kỳ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 10

Một cuộc sống chung người với vượn

Thượng Quan Kỳ tuy chưa thấy loài vượn này bao giờ nhưng cũng biết nó là con vượn. Chú vượn này không những nhỏ bé khác thường mà nó lại vô cùng linh mẫn. Lúc nó dừng lại nhìn chàng, lúc nó lại leo trèo thoăn thoắt. Thượng Quan Kỳ đoán: “Không những mình bị thương mà mấy ngày lại chưa ăn uống gì. Tuy con vượn này nhỏ nhưng lại cao đến hơn hai thước, tất khí lực của nó mạnh lắm”.

Chàng còn đang suy nghĩ thì con vượn từ từ đi đến trước mặt.

Chàng toan ngồi dậy để kháng cự song lại nghĩ rằng :

- “Chỗ này tuy có đầm nước uống khi khác nhưng lại không có gì để ăn, dù không gặp sự gì nguy hiểm nhưng rồi cũng đi đến chết đói. Ấu là giả vờ như không biết gì để mặc cho con vượn nhỏ lông vàng kia muốn làm gì mình thì làm”.

Chàng liền nhắm mắt lại, nín thở nằm yên không nhúc nhích. Bỗng thấy bàn tay đầy lông lá nhẹ nhàng để lên trên mặt chàng rồi rút lại ngay.

Thượng Quan Kỳ hé mắt nhìn xem thì thấy con vượn đã đứng ra ngoài sáu bảy thước. Nó đang thu mình tựa như sắp nhảy xổ vào.

Hai mắt nó tròn xoe nảy lửa, chăm chú nhìn chàng.

Lát sau, nó bước đến vừa đi vừa lắc lắc cái đầu, vươn tay ra sờ lên người Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ đã không còn sống.

Chàng thấy nó đưa tay sờ lên người mình không khỏi gờm gờm, chàng lại nhắm mắt lại. Lúc đầu chàng cảm thấy khó chịu, dần dần chàng bình tĩnh trở lại thì thấy tay nó mềm mại dễ chịu nên không chán ghét nó nữa. Sau lại thấy nó đưa tay lên sờ khắp người chàng và có vẻ bạo dạn hơn trước. Toàn thân chàng cảm thấy khoan khoái. Đột nhiên nó lại rút tay về, Thượng Quan Kỳ mở to mắt ra nhìn thì đã thấy nó đã co mình chạy về phía vách núi, tay bám vào dây leo thoăn thoắt trèo lên, ẩn vào phía sau vách đá không thấy đâu nữa.

Thượng Quan Kỳ thấy con vượn đi rồi, trong lòng cảm thấy bâng khuâng mong nó trở lại. Bất giác chàng đưa mắt nhìn lên vách núi chỗ có mỏm đá nhô ra thấy có ánh vàng động đậy. Có đến bốn con vượn lông vàng đang bám dây leo trèo xuống. Mỗi con trên lưng đều mang một túm dây leo. Bốn con xuống rất mau và lần này không do dự chạy thẳng đến trước mặt

Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tự hỏi :

- “Không biết mấy con vật này có ý định gì với mình. Đằng nào mình cũng chết thôi thì để yên xem chúng làm gì!”.

Nghĩ vậy chàng cảm thấy bình tĩnh trở lại và nhắm mắt nằm yên.

Bốn con vượn đi xung quanh mình Thượng Quan Kỳ miệng kêu “Khếch, khếch” tựa hồ như tranh giành một thứ gì. Thượng Quan Kỳ tựa hồ như không còn sợ hãi một thứ gì nữa. Trái lại, chàng nghĩ mình lạc vào khe núi tịch mịch này, tuyệt không có dấu chân người, nếu được mấy con vượn này làm bạn càng hay.

Chàng thấy chân tay mình bị đưa hạ xuống, rồi cả thân mình cũng bị khiêng lên.

Chàng mở mắt ra nhìn, nhưng lại sợ làm kinh động chúng, chúng sợ chạy mất nên đành bỏ tính hiếu kỳ, cứ nhắm mắt nằm im mặc kệ chúng.

Sau chàng thấy hai chân bị quăn lại, tiếp đến bị trói chặt cả thân mình trong lòng không khỏi kinh hãi. Chàng mở mắt ra nhìn thấy bốn con vượn lông vàng tay con nào cũng cầm dây sắn đang buộc mình. Chàng ngẫm ngẫm vận nội lực định làm cho dây đứt, song thấy kinh mạch đau nhói lên nên không dám vận động nữa.

Bốn con vượn chân tay rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã lấy dây trói chặt toàn thân Thượng Quan Kỳ rồi hợp sức khiêng lại vách núi.

Chàng thấy mình mở mắt ra nhìn mà bốn con vượn vẫn không sợ, chúng há miệng nhe răng ra cười rồi để chàng xuống, chúng nhảy múa với nhau ra chiều vui thích.

Bốn con vượn nhảy múa một hồi, đột nhiên một con hú lên một tiếng dài, nó nhảy lên cao đến bốn thước nắm vào đầu dây xoắn thòng xuống, cả chân tay nó bám vào trèo lên thoăn thoắt rất mau. Chớp mắt đã lên cao đến trăm trượng, đến chỗ góc núi nhô ra.

Một con nữa cũng trèo lên theo.

Hai con ở dưới đất buộc đầu dây phía trên thòng xuống đất trói mình Thượng Quan Kỳ lại xong chúng ngẩng đầu lên hú một tiếng dài. Hai con vượn đứng bên trên nghe tiếng hú lập tức rút dây kéo Thượng Quan Kỳ lên. Lên đến lưng chừng Thượng Quan Kỳ nhìn xuống thấy hai con vượn dưới đáy vực đang ngẩng đầu nhìn lên, bất giác chàng bật cười lẩm bẩm :

- “Té ra Thượng Quan Kỳ này để cho mấy con khỉ làm trò”.

Chàng thấy thân mình mỗi lúc một lên mau rồi đột nhiên bên tai nghe có tiếng gì lạ lạ.

Chàng định thần nhìn kỹ thì ra mình đang nằm trên một phiến đá trong thạch động, cửa động này vào rất sâu có đến hai thước. Vì có tảng đá nhô ra nên trong động nhìn ra chẳng thấy gì.

Hai con vượn sau khi kéo Thượng Quan Kỳ lên xem chừng mệt nhọc, tựa người vào phiến đá nơi cửa động nghỉ ngơi, miệng kêu chí chóe ra chiều vui

thích.

Đột nhiên lại nghe thấy những tiếng hú dài.

Thoáng cái đã thấy hai con vượn dưới đáy vực cũng lên tới nơi. Cả bốn con nhảy múa một lúc rồi khiêng Thượng Quan Kỳ vào trong thạch động.

Thượng Quan Kỳ để ý quan sát, thấy thạch động này khô khan, sâu rộng.

Bốn con vượn khiêng mình quanh co bốn năm lượt rồi để xuống. Đây là căn thạch thất có hai ngăn, dưới đất trải cỏ khô mềm mại, nằm lên trên duỗi chân ra chẳng khác gì nằm trên giường nệm rất dễ chịu.

Đột nhiên bốn con vượn tranh nhau chạy ra. Chẳng lâu sao bốn con lại quay về tranh nhau vô trước, đến bên Thượng Quan Kỳ thì dừng lại. Trong tay lông lá của chúng đều cầm trái đào đưa cho chàng. Chàng đã mấy ngày đêm nhịn đói, vừa thấy mấy trái đào thơm ngon to lớn, thêm nhỏ rãi ra nhưng tay còn bị cột chặt nên không với lấy được. Một con vượn tinh khôn phát giác ra tay chàng bị trói vội chạy lại cởi dây trói cho chàng.

Thượng Quan Kỳ vừa thò tay ra được vội cầm đào ăn ngay, ngon ngọt lạ thường.

Ba con vượn kia đặt đào xuống đất, miệng kêu “Khẹc, khẹc” tỏ ý vui vẻ rồi lại chạy đi.

Thượng Quan Kỳ ăn hết bốn trái đào, trong bụng đỡ đói, tinh thần hồi phục, nhắm mắt nghỉ một lúc rồi tự mình cởi hết dây trói ra, vịn tay vào vách đá đứng dậy một lúc. Tuy kinh mạch bị thương nhưng chàng vẫn có thể đi đứng được, có điều không thể vận động nội lực, võ công mất hết. Bất giác chàng than thầm :

- “Mình ở trong động thâm sơn cùng cốc này dù không bị hổ báo ăn thịt thì cũng khó lòng ra khỏi nơi đây”.

Thượng Quan Kỳ đang than thở bỗng thấy một con vượn lông vàng cực lớn chạy vào. Con vượn này cao bằng đầu người, toàn mình lông vàng, tay dài quá đầu gối, mắt đỏ trông vàng, lông trên đầu dài như tóc rũ xuống vai. Nó tỏ ra có sức khỏe phi thường, ai trông thấy cũng phải khiếp sợ. Theo sau đó là bốn con vượn nhỏ, chỉ cao bằng một nửa.

Thượng Quan Kỳ há hốc miệng ra nhìn, tuy chàng sợ nhưng cũng chẳng làm thế nào được. Dù có bị tát chết cũng đành chịu. Bỗng thấy con vượn già thò tay ra, miệng kêu “Khẹc, khẹc” như muốn nói chuyện với người. Chàng thấy vậy trong lòng bình tĩnh trở lại nhưng chẳng hiểu ý nó ra sao nên đành chỉ mỉm cười, rồi nằm xuống đóng cỏ êm ái.

Con vượn già thấy vậy vẫy tay cho bốn con vượn nhỏ lui ra, rồi nó cũng từ từ đi ra luôn. Chàng biết là giống vượn này có linh tính, muốn để một mình chàng nằm yên tĩnh nghỉ ngơi. Thế rồi chàng nhắm mắt ngủ đi lúc nào không biết.

Sau một giấc ngủ, chàng thấy trong mình khỏe khoắn hơn nhiều, chỉ có cái

là không vận khí được còn ngoài ra đều không có gì khác thường.
Thời gian thấm thoát, Thượng Quan Kỳ đã ở trong thạch thất này được mười ngày. Trong mười ngày này, con vượn lớn ít khi xuất hiện, chỉ có bốn con vượn nhỏ đi kiếm trái cây đưa cho chàng ăn.
Một hôm vào lúc trời tối, đột nhiên con vượn già và bốn con vượn nhỏ chạy vào nhà đá, nắm lấy tay Thượng Quan Kỳ lắc mãi, miệng kêu “Khếch, khếch” loạn lên, mặt lộ vẻ hoảng hốt.
Thượng Quan Kỳ tuy ở với chúng gần nửa tháng nhưng vẫn không hiểu được chúng. Lần này thấy chúng có vẻ hoảng hốt chàng đoán là nếu không có gì nguy hiểm cũng không có sự gì vui mừng lắm đâu.
Con vượn lớn kéo tay chàng mỗi lúc một mạnh, tiếng kêu cấp bách hơn, chàng đành phải đứng dậy. Con vượn lớn thấy Thượng Quan Kỳ đứng lên rồi nó không lắc tay chàng và cũng không kêu nữa. Thượng Quan Kỳ do dự một lúc rồi đi theo nó, bốn con vượn nhỏ cũng đi sát bên chàng.
Thượng Quan Kỳ đi theo con vượn hết bảy tám khúc đường thì đến một khu rộng rãi. Bỗng con vượn lớn hú lên một tiếng dài rồi tung mình nhảy xuống. Trời tối đen như mực, không rõ cảnh vật phía trước. Thượng Quan Kỳ thấp thấy con vượn lớn, rồi lơ mờ thấy bóng nó chập chờn, tựa hồ như ở một quãng đất rộng rãi biến vào trong bóng tối.
Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :
- “Chỗ con vượn vừa nhảy này xem chừng sâu lắm mà mình thì mất hết công lực không dùng khinh công được thì làm sao nhảy xuống”.
Chàng đành từ từ đi về phía trước.
Đi được một trượng, cúi đầu nhìn xuống thấy chỗ này cao chừng hơn trượng.
Bỗng thấy bốn con vượn nhỏ nhảy cả xuống xem chừng không có gì nguy hiểm.
Chàng cũng đánh bạo nghiêng răng nhảy theo. Vừa nghe “huých” một tiếng, chàng ngã lăn ra, đầu nhức tai ù, toàn thân đau đớn.
Hồi lâu chàng mới ngồi dậy được thì năm con vượn đã đi đâu mất.
Chàng sờ tay vào chỗ mình ngồi thấy mềm thì biết rằng đã ra khỏi hang đá và chỗ này là đất rồi, tinh thần phấn chấn, chàng cố gượng đứng lên đi về phía trước. Bỗng thấy có ánh sáng, chàng ngẩng đầu nhìn lên thấy trên trời dày đặc những sao. Gió thổi hiu hiu đưa mùi thơm hoa lại.
Thượng Quan Kỳ mừng thầm mình đã ra khỏi hang đá, chỗ này rộng rãi đủ các loại hoa cỏ là có hy vọng sống được đây.
Bất thành linh có tiếng vượn hú xa xa vọng lại. Bốn con vượn nhỏ dường như sợ hãi lắm, chạy về phía sau lưng Thượng Quan Kỳ nấp lại. Chàng nghe thấy tiếng hú lớn hơn, bốn con vượn nhỏ cũng vừa kêu vừa hú đáp lại, tựa hồ như đề trợ oai cho tiếng hú kia.

Đột nhiên bốn con vượn đưa tay nắm lấy áo Thượng Quan Kỳ lôi đi.

Thượng Quan Kỳ chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Phải rồi đây, chắc con vượn lớn gặp phải cường địch, nó không đánh nổi nên kéo mình ra đây để trợ giúp”.

Chàng lắng tai nghe, quả nhiên văng vẳng có tiếng hú dữ dội giống như tiếng con vượn lớn. Tiếng hú mỗi lúc một thê thảm, chói tai khiến người nghe ù cả tai.

Bốn con vượn nhỏ nghe thấy tiếng hú cũng kêu ầm lên những tiếng lạ lùng. Hai con kéo vạt áo Thượng Quan Kỳ, còn hai con kia đẩy chàng đi về phía trước.

Thượng Quan Kỳ bị bốn con vượn nhỏ lôi kéo, không tự chủ được đi về phía trước chừng hơn một trượng thì đến một khu rừng rậm. Chàng thấy hai con vượn lớn đang đánh nhau, một con lông vàng, một con lông đen. Chúng nhe nanh, giơ vuốt nhảy xổ vào cắn xé nhau rất mãnh liệt.

Con vượn vàng thấy Thượng Quan Kỳ đến càng trở tài phấn đấu. Đột nhiên hú lên một tiếng dài, co mình lại nhảy lên trên không lộn đi mấy vòng, huy động cả chân tay nhanh như cắt đánh xuống con vượn đen.

Con vượn đen lui về phía sau để tránh rồi cũng nhảy lên đánh trả rất mãnh liệt. Đột nhiên hai con vượn lớn nhảy lên không trung đánh nhau rồi té xuống đất “Huych” một cái, đất cát bay mù mịt. Thế mà chúng vẫn chưa chịu buông tay, chúng nắm lấy đám lông dài quấn nhau, lăn đi lộn lại trên mặt đất, chân đá tứ tung, miệng gáp đầu cắn lấy. Con nào cũng liều chết chiến đấu.

Bốn con vượn nhỏ buông Thượng Quan Kỳ ra, hú lên một tiếng thật to rồi nhất tề nhảy xổ vào đánh con vượn đen.

Dè dặt con vượn đen to lớn, tuy không rảnh tay đối địch với bốn con vượn nhỏ nhưng nhờ có da dày, lông rậm để che đỡ. Đột nhiên nó lăn mình về phía sau hất mạnh vào bốn con vượn nhỏ. Bốn con nhỏ bị xô mạnh quá ngã lăn ra xa bốn năm thước kêu “Khệt, khệt”.

Con vượn lớn thấy bốn con vượn nhỏ bị thương lại càng tức giận, nó thừa lúc con vượn đen phân lực đánh bốn con vượn nhỏ liền cắn con vượn đen một miếng bất thành linh.

Trong bóng tối Thượng Quan Kỳ nhìn một lúc quen mắt, nhìn thấy con vượn vàng hùng hổ nhe răng cắn chặt vào tay con vượn đen. Con vượn đen đau quá gầm lên một tiếng, giựt mạnh tay ra rồi chạy biến vào rừng.

Con vượn lớn chạy đến bên bốn con vượn nhỏ nâng dậy. Thượng Quan Kỳ thấy trong bốn con vượn nhỏ có một con đứng lên không vững kêu luôn miệng, đi được một bước lại ngã lăn ra. Chàng từ từ bước lại xem thấy con vượn nhỏ này bị con vượn đen vạt tước một chân.

Chàng đưa tay dìu nó đứng dậy rồi cho nó nằm xuống đất, vừa sờ vừa nắn.

Đột nhiên con vượn nhỏ kêu thét lên một tiếng rồi đứng dậy được. Thượng Quan Kỳ tuy mất hết công lực nhưng thần trí vẫn không bị gì, chàng sờ thấy chân nó sai khớp nên nắn sửa lại được. Con vượn nhỏ vừa đứng lên thì chàng đột nhiên đầu nhức mắt hoa, ngã lăn xuống đất ngất đi. Nguyên vì lúc nãy chàng vừa bị ngã, những kinh mạch bị thương lại bị chấn động làm cho khí huyết không lưu thông được dễ dàng, hơn nữa chàng chú ý xem hai con vượn đấu nhau đầu óc bị căng thẳng. Cả về tinh thần lẫn thể chất chàng không chống đỡ nổi nên ngã lăn ra đất ngất đi. Lúc tỉnh dậy thì cảnh vật đã khác hẳn. Thượng Quan Kỳ thấy mình nằm cạnh gốc cây to có trái cỏ khô dưới đất. Nhìn lên ánh lá phát phơ để lộ một màu trời xanh ngắt. Mùi thơm từng cơn thoang thoảng khiến cho tinh thần chàng dễ chịu. Chàng toan ngồi dậy nhưng kinh mạch chàng cứng ngắt không ngồi dậy được. Chàng nhớ lại cuộc chiến đấu của mấy con vượn vừa rồi ngẩng đầu lên nhìn. Đột nhiên có vết máu đỏ, chàng nhìn kỹ lại thì bất giác thất kinh vì bên đồng máu thấy vô số lông vàng cùng mấy đốt tay bị gãy. Đúng là con vượn nhỏ chết rồi. Chàng không khỏi băng khuâng vì mình đã bầu bạn với đám vượn này gần nửa tháng trời. Chàng đang băng khuâng trong dạ bỗng nghe một tiếng gầm thật lớn, một con vượn đen to tướng đứng trước mặt. Con vượn đen tay bên trái dấu cắn bị thương vẫn còn. Thượng Quan Kỳ không hiểu con vượn đen này muốn làm gì mình. Nhưng dù sao cũng đành để mặc vì không còn hơi sức chống cự nữa. Bỗng thấy nó từ từ vươn tay ra, móng nhọn hoắc sờ vào mặt mình. Chàng khẽ thở dài một tiếng than thầm: “Thế là xong đời!” rồi chàng nhắm mắt lại. Con vượn đen sờ vào người Thượng Quan Kỳ một lúc rồi đột nhiên ôm lấy chàng chạy phăng phăng đi. Thấy gió tạt vào mặt mát rượi chàng biết nó chạy nhanh lắm. Chàng bị thương nặng nhưng còn ngoảnh đầu lại được, thấy hoa cỏ thoảng qua mặt luôn luôn thì biết rằng con vượn đang ôm mình chạy vào rừng rậm. Chạy một lúc con vượn đột nhiên dừng lại, tai chàng nghe thấy tiếng một người đàn bà hỏi :
- Người ôm cái gì đấy?
Giữa chốn thâm sơn cùng cốc không có một bóng người qua lại, Thượng Quan Kỳ đột nhiên nghe thấy tiếng đàn bà, lòng rất đổi nghi ngờ nhưng vẫn chưa nhìn ra được người nói đó đứng ở chỗ nào, con vượn đen kêu lên hai tiếng “Khệt, khệt”. Nó ôm Thượng Quan Kỳ trong một tay mà tung mình nhảy lên cao đến bốn năm thước, đồng thời đưa tay kia vớ lấy một cành cây, chẳng mình một cái

đã ngồi lên chỗ chẳng ba rồi đi trên một thân cây to bằng miệng bát. Đột nhiên Thượng Quan Kỳ thấy tối om, dường như con vượn đen đã đem mình vào trong một phòng kín.

Con vượn đen rất tinh tế, nó đặt chàng xuống rồi quay ra cửa ngồi. Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn chung quanh thì đây là một gian nhà làm bằng cành cây. Trong góc nhà, dây mây chằng chịt thành một cái giường nằm. Trên giường có một người đàn bà đứng tuổi, da mặt vàng nhợt ngồi đó. Quần áo nàng đã rách tươm để hở cả da thịt ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ thì người đàn bà này trước kia có lẽ đẹp lắm, nhưng bây giờ má đã nhăn nước da lại vàng, tựa hồ như một bà già. Nhưng da thịt trong mình trông rất nõn nà. Người đàn bà trông thấy Thượng Quan Kỳ không biết là sợ hay mừng. Nàng ngậy người ra một hồi rồi mới hỏi :

- Phải chăng y đánh tướng công rồi...?

Trong nhà chỉ có hai người và một con vượn. Vậy thì tiếng “y” đúng là nói con vượn rồi.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp :

- Tại hạ bị kẻ thù đẩy xuống vực sâu, nhưng may rơi trúng vào giữa đầm nước nên chưa chết. Song ngũ tạng kinh mạch đều bị thương tổn chứ y không làm gì tại hạ cả.

Hai người dùng tiếng người nói chuyện với nhau, con vượn đen lớn ngồi nghe không biết có hiểu hay không. Nó đứng lên kêu “Khệt, kiệt” hai tiếng. Người đàn bà đứng tuổi bắt chước con vượn đen kêu lên mấy tiếng.

Con vượn đen tung mình nhảy đi.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ hỏi :

- Thưa cô nương! Cô nương hiểu tiếng vượn ư?

Người đàn bà đứng tuổi mặt ửng đỏ than rằng :

- Ta đã già rồi, từng chôn sống cái xuân xanh hơn hai chục năm nay trong căn nhà này.

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi :

- Cô nương ở đây đã hai mươi năm ư?

Người đàn bà cúi đầu xuống trầm ngâm một lát rồi từ từ ngẩng đầu lên nói :

- Nơi đây không có vết chân người, ta đã cùng giống vượn kết đôi hai mươi năm nay. Trong khoảng thời gian hai mươi năm nay, đối với một cô gái đang tuổi xuân thì đau khổ biết dường nào!

Ngừng một lát, nàng nói tiếp :

- Trong cuộc đời này ta còn nói đến chuyện ra khỏi chốn thâm sơn này chẳng hóa ra tướng công cảm thấy buồn cười lắm ư? Không những ta kết đôi với vượn mà...mà...

Thượng Quan Kỳ là người thông minh, thấy nàng ấp úng không nói hết lời thì biết rằng trong lòng nàng có chỗ đau khổ dị thường. Thốt nhiên chàng trở

lòng nghĩa hiệp nói rằng :

- Tại hạ bị trọng thương, dù không bị ngoại lực sát hại thì cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Cô nương có cần điều chi, tại hạ sẽ tùy theo sức mình hết lòng giúp đỡ.

Người đàn bà tùm tùm nói :

- Ta còn nhớ lại thuở nhỏ, thân mẫu ta gọi ta là A Liên. Nơi đây trừ loài vượn và thú ra, chỉ có ta là người. Đừng nói tướng công trong người bị thương không cứu được ta, mà giả tử có khả năng cứu được ta đi nữa nhưng kiếp này ta không muốn rời nơi đây nữa.

Nàng buồn rầu ảm đạm, ngẩng đầu lên nhìn đám dây leo buộc lại thành mái nhà, nước mắt tầm tã, giọng nói thê lương nàng tiếp :

- Trước đây hai mươi năm, lúc ta mới mười tám tuổi. Một hôm vào lúc giữa trưa trong thôn ta ở đột nhiên có con kim tiền báo rất hung dữ chạy đến.

Liền một lúc nó cắn chết hơn mười người trong thôn, nhà nào cũng sợ hãi đóng cửa cài then bỏ cả gia súc mặc cho nó bắt ăn. Từ đó nó thường lui tới thôn ta tàn sát súc vật.

Những người trong thôn ta không dám đi đâu, đường xá vắng tanh, ruộng đất bỏ hoang. Ai cũng thấy rõ nguy cơ thì đột nhiên có một con vượn đen xuất hiện đánh nhau với con kim tiền báo...

Thượng Quan ngắt ngang :

- Phải rồi! Chắc là con vượn đen trừ đi đại họa cho quý thôn. Người trong quý thôn cảm kích rồi đem cô nương...

Chàng không tiện nói hết câu nên ngừng lại. A Liên gượng cười nói tiếp :

- Gia phụ ta là người có danh vọng trong thôn, dù người ngoài có ý đồ cũng không ai dám nói ra. Chỉ vì ta động tính hiếu kỳ chạy ra ngoài xem hai con vật đánh nhau rồi bị con vượn công đi, gây nên cái thảm trạng làm vợ giống thú.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói :

- Hoàn cảnh của cô nương thật đáng thương tâm!

Rồi chàng cất cao giọng nói tiếp :

- Cô nương đã nhẫn nhục hai mươi năm vậy thì cố nhịn thêm mấy ngày nữa để Thượng Quan Kỳ nghĩ cách đem cô nương về nhà cho cốt nhục đoàn viên.

A Liên lắc đầu đáp :

- Giả tử tướng công ra được nơi này ta cũng đành ở đây, không còn mặt mũi nào để về nhìn song thân nữa.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu không nói gì nữa.

A Liên gượng sàu làm tươi nói :

- Thôi việc đã qua rồi còn nói làm chi, để ta đi nướng mấy món ăn đãi khách.

Nói xong nàng đứng dậy, quần áo nàng cũ rách quá, phải vớ lấy một mảnh cỏ đen quần vào mình rồi đi ra cửa. Nàng lấy một miếng đá lửa xát mạnh vào cục sắt cho lửa bật cháy lên vào nắm bông, rồi lấy cỏ khô đốt lên nướng thịt.

Nàng vừa nướng thịt vừa kể tiếp :

- Ta ở với vợ được sáu năm thì sinh được một đứa con. Nói ra tướng công đừng cười, đứa con này tuy người chả ra người, thú chẳng ra thú nhưng nó là cốt huyết của mình sinh ra. Ta đem hết tâm huyết dạy cho nó nói năng, tập cho nó mặc quần mặc áo, hy vọng sau này nó còn giữ được một chút bản chất của loài người.

Nàng chưa nói xong, bỗng nghe thấy một tiếng gọi âm ớ không đúng hẳn là tiếng người nhưng tựa hồ như tiếng gọi “má, má”.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thì là một đứa nhỏ nửa người, nửa vợ mình đầy lông lá, trên lưng buộc một cái quần cỏ, tay trái cầm một con thỏ rừng, tay phải cầm một trái cây màu đỏ to bằng cái chén. Nó đứng tựa vào lưng A Liên giương hai mắt tròn xoe nhìn Thượng Quan Kỳ không chớp mà cũng không tỏ vẻ gì kinh dị.

A Liên đưa tay lên khẽ vỗ đầu đứa nhỏ nửa người nửa vợ bảo :

- Con mau vào bái kiến thúc thúc đi.

Đứa bé đặt con thỏ và trái cây rừng xuống đất, kéo ngay lại cái quần bằng cỏ đan, kêu lên một tiếng “thúc thúc” rồi lạy hụp xuống đất.

Thượng Quan Kỳ vì kinh mạch cứng đờ không dậy được để nó, chàng nói :

- Đứng dậy đi!

Thằng nhỏ vẫn phục dưới đất quay sang nhìn A Liên.

A Liên gật đầu nói :

- Thúc thúc bảo con đứng lên thì con đứng dậy đi.

Nghe mẹ bảo, đứa nhỏ ngoan ngoãn đứng dậy.

Thượng Quan Kỳ khen thầm :

- “Không ngờ đứa bé nửa người nửa thú mà có lòng hiếu thuận như vậy”.

A Liên nói :

- Thằng bé này từ thuở nhỏ đã theo cha nó vào tận rừng sâu ăn trái cây để sống cho nên mình mọc đầy lông lá. Ít khi nó ở nhà để ta dạy nó nói. Vì thế mà dạy nó được câu nào là nó quên đi. Đến bây giờ mà nó cũng chưa nói được mấy câu. Có điều ta cũng được an ủi là nó một lòng hiếu thảo.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Đúng vậy! Sở dĩ mình đứa nhỏ này mọc đầy lông lá là vì nó ăn trái cây cùng cỏ nội. Nếu chịu đổi cho ăn cơm gạo thì chẳng bao lâu lông sẽ rụng hết.

A Liên gượng cười nói :

- Tiểu phụ cũng không mong gì hơn là khi tướng công khỏi nội thương, khi ra đi xin cho nó theo. Nếu quả nó rụng hết lông thì thật là phước qua. Xin

nhờ tướng công rắn dạy nó. Nếu nó không hết lòng thì xin tướng công đưa nó về nhà ông ngoại nó để có người nuôi nấng nó vậy.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Minh đã bị trọng thương không biết còn có được ngày nào ra khỏi chốn thâm sơn này nữa không”.

Bỗng trong đầu chàng thoáng qua một ý nghĩ :

- “Quái nhân trong chùa cổ vẫn chưa biết ta bị nạn ở đây. Nếu đưa tin được cho lão thì lão có thể cứu được mình cũng không chừng”.

Nghĩ vậy chàng liền nói với A Liên :

- Tại hạ có một việc muốn nhờ chú bé đây giúp cho.

A Liên nói :

- Ta đang tính nhờ họ ông ngoại đặt cho nó một cái tên. Nhưng sau ta nghĩ rằng nó không phải cốt nhục nhà họ Vương mà phụ thân ta lại là người có học, tất không vui lòng. Song vì cha nó là vượn nên ta đặt cho nó là Viên Hiếu. Tướng công muốn sai bảo gì nó thì cứ nói với Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phu nhân thật là tài tình. Cái tên đặt nghe hay quá!

A Liên cười nói :

- Tiểu phụ thuở nhỏ có được đọc sách nên cũng hiểu được chút ít nhưng chữ nghĩa sơ sài lắm. Xin tướng công đừng cười.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Hiện giờ tại hạ bị thương rất nặng không thể ra khỏi nơi đây ngay được. Chỉ có một con đường sống nhưng hy vọng lại mong manh và phải nhờ đến sức lệnh lang.

A Liên nói :

- Tướng công muốn sai khiến nó điều chi xin cứ dặn bảo nó. Tuy nó không thông minh bằng người nhưng tính tình trung thực. Chỉ cần tướng công dặn dò nó cặn kẽ quyết nhiên nó không sơ suất.

Thượng Quan Kỳ trong lòng phần khởi hồi :

- Không biết lệnh lang có hiểu được tiếng người không?

A Liên cười đáp :

- Xin tướng công đừng vội nóng, để ta nướng mấy miếng thịt hươu cho tướng công ăn tạm rồi hãy dặn nó cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa ngồi viết thư cho quái nhân.

Chỉ trong khoảnh khắc, mùi thịt chín thơm ngon bay lên ngào ngạt. A Liên đưa thịt lên nói :

- Nơi đây không có bát đũa chi hết. Tướng công dùng tay bốc ăn vậy.

Thượng Quan Kỳ đang đói, thò tay bốc ăn ngon lành. Viên Hiếu lễ phép đứng bên cạnh hầu thân.

Thượng Quan Kỳ ăn thịt hươu xong thấy có sức lực hơn trước nhiều. Chàng

lấy hòn than viết thơ vào mảnh áo như sau :

“Vãn bối bị người áo xanh tàn ác đẩy xuống vực thẳm, kinh mạch nửa người bị cứng ngắc không cử động được. Nếu lão tiền bối có cách gì cứu được xin phúc thơ giao cho gã này đem về”.

Viết xong chàng gọi Viên Hiếu, lấy than gạch xuống đất địa thế ngôi chùa cổ và vị trí căn gác lão quái nhân ở, dặn nó rất cặn kẽ.

Viên Hiếu tuy được mẫu thân khổ công dạy nói tiếng người song vẫn chưa hiểu được rõ ràng Thượng Quan Kỳ muốn nói gì? May có A Liên dịch ra tiếng vượn và giải thích cho nó nghe, thế là nó hiểu rõ ràng cặn kẽ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 11

Tiếng sáo canh khuya trị nội thương

Thượng Quan Kỳ dặn dò xong Viên Hiếu mệt quá nằm nghỉ, mồ hôi toát ra đầm đìa. A Liên coi chàng rất thân thiết, móc khăn ra lau hết mồ hôi cho chàng rồi nói :

- Tướng công cứ an lòng. Thằng bé này tuy nửa người nửa vượn nhưng bản ngã nó rất kỳ dị, không những núi cao vực thẳm nó trèo thoăn thoắt mà sức nó lại khỏe vô cùng. Đem so với phụ thân nó lúc đánh hổ báo thì nó còn giỏi hơn cha nó một bậc. Tóm lại bất luận nơi nào hiểm hóc đến đâu nó cũng tới nơi được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tử mà tại hạ khỏi được nội thương, nhất định tại hạ sẽ đem nó ra khỏi nơi này, coi nó như em ruột và sẽ tận tâm giúp đỡ hẳn.

Bộ mặt héo hon của A Liên đột nhiên tươi hẳn lên :

- Nếu quả tướng công chịu chiếu cố cho nó thì tiểu phụ có chết ở nơi hang sâu núi thẳm này cũng được nhắm mắt.

A Liên cảm xúc quá nước mắt tuôn rơi nói tiếp :

- Tướng công trong mình bị nội thương chẳng nên lo nghĩ nhiều, xin nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Từ nãy đến giờ, Viên Hiếu đứng đó giương cặp mắt tròn xoe nghe hai người nói chuyện, bây giờ cũng nói xen vào :

- Má má! Con đi đây!

Giọng nói của nó còn lẫn một phần tiếng vượn phải chú ý lắm mới hiểu được.

A Liên đưa tay khẽ vỗ vào mình Viên Hiếu bảo :

- Con gặp được tướng công đây là phúc lắm đấy. Phải gắng làm sao đưa được thư này đến nơi. Đi mau rồi về kéo mẹ mong đợi.

Viên Hiếu kêu lên một tiếng, băng mình ra khỏi ngôi nhà mây.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng thằng nhỏ, thấy nó nhảy lên không rồi đi thoăn thoắt, so với khinh công mình lúc khỏe nó còn đi nhanh hơn nhiều, chàng không ngót khen thắm. A Liên đem con thỏ rừng lên cười nói :

- Ta đem con thỏ này nướng để tướng công ăn dần.

Nàng lại nhìn trái cây sắc đỏ nói :

- Ta chưa thấy trái này bao giờ. Mùi rất thơm nhưng chẳng biết có ăn được không? Vừa rồi lại quên không hỏi nó...

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Hôm nay phu nhân bận rộn đến nửa ngày trời, bây giờ nên đi nghỉ thôi. Chàng cảm thấy trong người mệt nhọc quá, nằm ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc chàng tỉnh dậy thì đêm đã khuya, góc nhà thấp một cây đuốc nhựa thông, khắp nhà đều sáng rực.

Con vượn lớn lông đen không biết về tự lúc nào ngồi tựa bên góc giường mây nhắm mắt ngủ. Còn A Liên thì nằm trên giường ngửa mặt lên, mắt vẫn mở thao láo nhìn lên nóc nhà, không hiểu đang nghĩ gì.

Thượng Quan Kỳ nhìn nàng không khỏi chạnh mối thương tâm. Bỗng lại nghe tiếng con vượn hú, chàng nghe rõ là tiếng con vượn lông vàng ở hang đá phía trước, không khỏi sồn lòng. Chàng liếc mắt nhìn trộm con vượn đen ngồi tựa góc giường, đột nhiên thấy nó nhảy ra khỏi nhà đi tuốt.

A Liên ngồi nhồm dậy thấy con vượn đen đi rồi thở dài hỏi :

- Tướng công thức hay ngủ?

Thượng Quan Kỳ từ lúc thấy A Liên ngồi dậy lập tức quay mặt vào phía trong lờ như không biết. Bây giờ nghe tiếng nàng gọi mới quay đầu ra hỏi :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

A Liên bước xuống đến bên Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Vừa rồi tiếng vượn kêu tướng công có nghe thấy không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Có!

A Liên buồn rầu nói :

- Giống vượn không phải loài người nên đồng loại cũng tàn sát nhau. Tôi đã khuyên y nhiều lần rồi nhưng...

Nàng tựa hồ như biết những câu mình nói không có đầu đuôi nên dừng lại một lúc rồi nói tiếp :

- Tôi nói nhanh quá chắc tướng công không hiểu được!

Thượng Quan Kỳ mỉm cười đáp :

- Phải chăng phu nhân muốn nói chuyện giữa đồng loại với nhau mà vượn vẫn thường đánh nhau luôn?

A Liên đáp :

- Phải rồi! Trong hang núi phía trước này có mấy con vượn lông vàng ở, không biết vì lẽ gì mà thường hay đánh nhau với vượn nhà này. Đánh nhau đến sức da chảy máu. Tôi bảo điều gì cũng nghe lời, duy có điều này là khuyên ngăn thế nào y cũng không chịu.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phu nhân có biết tại khu hang sâu núi thẳm này cả người lẫn vượn có bao nhiêu không?

A Liên lắc đầu đáp :

- Tôi ở núi này đã hai mươi năm, ngoài mấy con vượn lông vàng ra thì

không có gì nữa.

Thượng Quan Kỳ động tính hiếu kỳ thầm nghĩ :

- “Nơi đây đã không có người, vượn nào khác thì làm gì có chuyện tranh ăn, chẳng qua chỉ khác nhau màu lông mà thôi, sao lại đánh nhau hoài? Chắc hẳn có nguyên nhân gì đây! Tiếc rằng mình chưa bình phục để đi hòa giải cho hai bên”.

A Liên thấy Thượng Quan Kỳ trầm ngâm không nói, nằng lại tiếp :

- Tôi đã có hỏi y nhiều lần song y chỉ ấp úng, dường như có điều gì đau khổ... Tôi thấy y không muốn nói nên không nỡ bức bách y.

Thượng Quan Kỳ lại càng nghi hoặc hỏi :

- Có bao giờ Viên Hiếu giúp phụ thân đánh nhau với con vượn vàng không?

A Liên cười đáp :

- Không! Trời sinh ra nó sức khỏe kinh người, nếu nó mà giúp phụ thân thì con vượn vàng địch sao lại.

Thượng Quan Kỳ khen thầm trong bụng :

- “Người đàn bà này không những có học lại giàu lòng lương thiện. Vào địa vị của người khác, chẳng không khi nào nhẫn nại được như vậy, vì ai mà không sợ con vượn vàng xông vào nhà khi con vượn đen đi vắng thì có phải chính vì lòng nhân từ mà mình sẽ bị hại không!”.

Chàng đang suy nghĩ bỗng nghe tiếng vượn kêu thê thảm vọng lại giữa lúc đêm khuya thanh vắng khiến người nghe không khỏi hãi hùng.

A Liên thở dài một tiếng, từ từ bước ra cửa trông ra tận nơi xa.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lần này nghe tiếng hú ra chiều thê thảm khiến người nghe cảm thấy hãi hùng, chắc là cuộc đấu này kịch liệt vô cùng. Tiếc rằng mình đã bị trọng thương không đến nơi hòa giải được”.

Tiếng hú mỗi lúc một ghê hồn kinh thảm, hồi lâu mới ngừng.

Sau khi ngưng tiếng hú một lúc, con vượn đen mới chạy về, thân mình đầy thương tích, máu me đầm đìa.

A Liên lấy nắm cỏ mềm lau vết máu cho y, vừa lau vừa nói tiếng vượn.

Thượng Quan Kỳ nghe không hiểu gì, chỉ thấy con vượn đen cúi đầu xuống không kêu một tiếng gì. Chàng chắc rằng A Liên đang thống trách con vượn. Trong căn nhà mây trở lại yên tĩnh, con vượn đen sau khi được vợ vỗ về một lúc rồi nó cũng ngủ yên.

Khoảng giờ ngọ hôm sau Viên Hiếu đã về đến nơi, mò hôi đầy mình kêu lên một tiếng “Má má” rồi nhảy đến bên mình của Thượng Quan Kỳ đưa phong thơ của lão quái nhân cho chàng. Thượng Quan Kỳ mừng rỡ mở thơ ra xem, viết rằng :

“Được người vượn đưa thơ mới biết người vẫn còn sống trên thế gian. Miễn là người chưa tắt thở thì lão phu sẽ cứu được. Có điều lão phu không thể ra

khỏi căn gác này. Canh ba đêm nay ta sẽ thổi tiêu chỉ bảo cách liệu thương cho người. Còn như người có lãnh hội được hay không là do năng khiếu của người”.

Thượng Quan Kỳ xem thơ xong đặt xuống bàn nghĩ thầm :

- “Nghe tiếng tiêu để trị nội thương là một việc cổ kim chưa từng nghe thấy. Huống chi về âm luật mình lại không biết mấy. Nếu mình nghe mà không lãnh hội được thì lỗ tốn công mà chẳng bỏ ích gì cho mình”.

Chàng đang băn khoăn lo nghĩ, A Liên nhìn nét mặt chàng lúc vui vẻ, lúc dăm chiêu nàng rất lấy làm kỳ lạ hỏi chàng :

- Trong thơ nói gì mà tướng công vừa lo vừa mừng?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Trong thơ lão biểu tại hạ nghe tiếng tiêu để tự mình trị nội thương.

Song tại hạ rất ít hiểu về âm luật, e rằng không lãnh hội được.

A Liên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiểu phụ thuở nhỏ ngoài những lúc thêu thùa rất ưa thổi tiêu. Nhưng ngoài hai mươi năm nay không màn đến nữa quên mất nhiều rồi. Chẳng hiểu bây giờ có giúp tướng công được chút nào không?

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt nàng tần ngần biết rằng nàng đang có tâm sự bi thương, liền cười và nói với một giọng khăng khái :

- Con người sống chết giàu sang phó mặc số trời. Tại hạ nghe tiêu trị nội thương có được hay không cũng chẳng quan tâm.

Trong khi Thượng Quan Kỳ và A Liên nói chuyện, Viên Hiếu đứng bên lắng tai nghe rất chăm chú. Thốt nhiên nhảy ra khỏi nhà quay đầu lại dặn :

- Má má! Con đi một chút sẽ về ngay.

Y nói tuy còn lẫn tiếng vượn nhưng đã khá rõ hơn.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười khen :

- Chú bé thông minh chẳng kém ai. Mới dụng công hai ngày mà đã nói rõ ràng gần như tiếng người.

Nét mặt A Liên bỗng tươi lên đáp :

- Tiểu phụ chỉ còn có một chút hy vọng ở nơi nó. Nếu sau này hoàn thành công việc cho nó nên người, tiểu phụ sẽ ngậm cười nơi chín suối.

Đang nói chuyện thì con vượn lớn thức dậy, đưa mắt nhìn hai người vài lần rồi đi ra.

Thượng Quan Kỳ thấy con vượn lớn bị thương nặng ra đi một mình, trong lòng không nở liền bảo A Liên :

- Những vết thương của y chưa kín miệng, phu nhân bảo y nên nghỉ ngơi đừng lao động nhiều cho mệt.

A Liên nói :

- Mỗi lần y đánh nhau với con vượn vàng bị thương trở về, y chỉ ở nhà một lúc rồi lại ra đi mấy ngày, ít ra cũng một ngày. Thế mà khi trở về bao vết

thương hoàn toàn khỏi hẳn, không biết y đi đâu và thoa bằng thuốc gì?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Sau khi mình khỏi nội thương thế nào cũng phải theo dõi xem y dùng cách gì để trị những vết thương được mau lành như vậy, thật là thứ thuốc hiếm có. Mình phải biết chỗ để sau này khi bôn tẩu giang hồ có mà dùng”.
Lát sau, thấy Viên Hiếu ôm về khá nhiều trái cây, trong đó có hai trái sắc đỏ. Những trái cây này hãy còn ướt, thì ra y hái xong đem xuống rửa sạch rồi mới đem về. Thượng Quan Kỳ ăn thịt thỏ xong, ăn trái cây rồi mới nhắm mắt dưỡng thần để đến đêm còn nghe tiếng tiêu.

Lúc tỉnh dậy, Viên Hiếu cầm trái cây đỏ đưa cho chàng. Chàng còn do dự thì y bảo :

- Trái này ngon lắm!

Thượng Quan Kỳ nếm thấy ngọt nên vừa ăn vừa nghe thử coi có chất độc gì không. Một lúc lâu không thấy gì chàng mới vững tâm ăn hết một trái.

A Liên thấy Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ có vẻ thân thiết nhau thì trong bụng mừng thầm. Nàng hỏi con :

- Hiếu nhi! Con có biết mấy con vượn vàng ở phía trước hay đánh nhau với phụ thân con không?

Viên Hiếu đột nhiên tròn mắt lên nói :

- Con đi đánh chết mấy con vượn vàng này để từ nay về sau nó hết đánh nhau với phụ thân con.

Nói đoạn y nhảy ra ngoài toan chạy đi.

A Liên lớn tiếng gọi lại :

- Hiếu nhi! Về ngay!

Tiếng nói lạnh lạnh tựa hồ như dùng hết khí lực. Viên Hiếu nghe mẹ gọi đành phải quay về.

A Liên cả giận mắng :

- Ta đã bảo ngươi mấy lần không được giúp phụ thân ngươi đánh mấy con vượn vàng, ngươi không nhớ hay sao?

Viên Hiếu quỳ xuống thưa :

- Từ nay con không dám thế nữa!

A Liên chùng như đã nguôi giận, dặt nó dậy, quay lại nói với Thượng Quan Kỳ :

- Đêm nay tướng công còn nghe tiếng tiêu để trị thương, bây giờ nên nghỉ sớm đi.

Nói xong nàng bảo Viên Hiếu :

- Lâu nay mẹ không ra ngoài, con đưa mẹ đi một lát cho tiêu khiển.

Viên Hiếu nằm phục xuống đất cõng mẹ lên lưng đi ra khỏi nhà.

Thượng Quan Kỳ thấy Viên Hiếu cõng mẹ chạy nhảy như không, nó nín lấy một cành cây để đu người xuống. Chàng nghĩ thầm :

- “Đứa trẻ này trời phú cho nó khác người thường, giả tử mà nó được tập luyện võ nghệ thì bản lãnh của nó không biết đến đâu mà lường”.

Thượng Quan Kỳ ngủ đi lúc nào không hay biết. Tỉnh dậy đã nghe tiếng tiêu vòi vòi, chàng giật nảy mình lên lồm bồm :

- “Hồng rồi! Về âm luật mình đã kém mà lại không nghe từ lúc đầu thì làm sao mà hiểu được!”.

Chàng vội ngưng thần tĩnh tâm, lắng tai để nghe. Nhưng chỉ nghe giọng tiêu như oán như than đầy vẻ thê lương.

Thượng Quan Kỳ nghe hồi lâu biết là không phải, vì tiếng tiêu này nghe yếu ớt, ngoài giọng bi ai nghe không có gì khác. Chàng mở mắt ra nhìn thấy A Liên cầm ống tiêu mới bằng trúc đang ngồi trên giường thối, Viên Hiếu ngồi cạnh bên lắng nghe.

Thượng Quan Kỳ khen :

- Phu nhân thổi tiêu hay thật.

A Liên đặt ống tiêu xuống vừa đi ra cửa vừa đáp :

- Thấy tướng công nói nghe tiêu để trị nội thương nên tiểu phụ ngẫu hứng bảo Viên Hiếu làm ống tiêu này thổi lắng nhặng một chút, không ngờ làm kinh động mất giấc ngủ của tướng công.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn trời rồi nói tiếp :

- Hiện giờ đã quá canh hai, tiếng tiêu của vị lão tiên bối nào đó sắp thổi rồi đó.

Thượng Quan Kỳ băn khoăn trong dạ, chẳng hiểu mình có lãnh hội được không. Chờ một lúc nữa, quả nhiên có tiếng tiêu văng vẳng nổi lên, rồi mỗi lúc một lớn nghe rất rõ ràng. Chàng để ý nghe kỹ thì tiếng tiêu này không vào cung cách nào, tựa hồ như tiếng bà mẹ hiền gọi con. A Liên đột nhiên đứng dậy chạy ra cửa nhìn về phương trời xa, tay vịn vào một cành cây hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Về âm luật nàng giỏi hơn Thượng Quan Kỳ, nghe tiếng tiêu xúc động can trường không dần lòng được, thổn thức khóc hoài. Thốt nhiên biến đổi tựa hồ như tiếng một vị cao tăng thuyết pháp. Đoạn này A Liên không hiểu gì, quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, thấy chàng đang nhập thần, chân tay cử động nhịp nhàng theo tiếng tiêu.

Mấy đêm liền vào khoảng nửa đêm, nàng nhìn Thượng Quan Kỳ mới biết chàng bị nội thương rất nặng, chỉ có hai tay và đầu là cử động được, còn nửa người dưới không thể nhúc nhích. Nhờ có tiếng tiêu dẫn dụ mấy đêm chàng mới từ từ cử động trở lại.

Nàng biết rằng trong tiếng tiêu này có phép vận khí hành huyết. Thượng Quan Kỳ thông hiểu võ công nên nghe thấy là lãnh hội được ngay. Còn A Liên tuy thông hiểu âm luật nhưng không biết võ công nên chẳng hiểu gì. Vì vậy mà lúc tiếng tiêu ra ngoài âm luật thông thường, Thượng Quan Kỳ nghe

càng thú vị, trái lại A Liên lại rất lờ mờ.

Tiếng tiêu thổi chừng một trống canh thì ngừng, song dư âm vẫn còn vời vợi hồi lâu mới hết.

Tiếng tiêu dứt, Thượng Quan Kỳ nghĩ một lúc rồi từ từ vẫy tay đuổi chân.

A Liên sắc mặt lộ vẻ vui mừng, nói :

- Xem chừng nội thương của tướng công mỗi ngày một tiến, tướng công mà khỏi bệnh thì Hiếu nhi sẽ có phận nhờ được ra khỏi nơi này.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin phu nhân cứ yên lòng. Tôi khỏi nội thương thế nào cũng đem chú em đi.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Đội ơn phu nhân hậu đãi, ơn đức này tôi xin tạc dạ ghi lòng, xin coi chú em như chân như tay. Nếu ở không như lời đã nói thì thiên tru địa diệt.

A Liên trong lòng xiết bao cảm kích quí xuống tạ ơn. Thượng Quan Kỳ toan đứng lên nâng dậy nhưng vẫn chưa đứng lên được nên nói :

- Xin phu nhân đứng dậy, vẫn bối đâu dám nhận lễ bái tạ của phu nhân.

A Liên đứng dậy cười nói :

- Ở nơi hang sâu vực cùng này không phân biệt già trẻ, tướng công muốn sai bảo điều gì cứ gọi thẳng tên A Liên là đủ.

Tiếng vượn hú kinh hồn bỗng lại nổi lên. A Liên biến sắc hỏi :

- Thôi chết rồi! Lại thẳng Hiếu...

Rồi chạy vụt ra cửa.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng kêu quái dị tựa như tiếng người la, lại tựa như tiếng vượn hú. Chàng biết là A Liên nghe tiếng con gọi sợ nàng lật đật chạy ra sẽ bị té nhào, bèn lớn tiếng gọi giật lại :

- Phu nhân đứng lại!

A Liên chạy ra tới cửa, dừng bước lại hỏi :

- Tướng công có điều chi dặn bảo?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Phải chăng phu nhân định chạy đi tìm lệnh lang?

A Liên đáp :

- Mẫu tử tình thâm! Tôi không quan tâm đến thế nào được!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bây giờ phu nhân ra, lệnh lang trông thấy tất phân tán tâm thần, bên địch sẽ thừa cơ ra đòn có thể nguy hại cho lệnh lang.

A Liên suy nghĩ một lát nói :

- Tướng công nói đúng.

Tiếng gầm nghe càng rùng rợn. Thốt nhiên phía dưới nhà mây, từng cơn lốc nổi lên, cành cây chuyển vận rào rào.

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm :

- “Nếu Viên Hiếu đánh nhau với con vượn vàng tất nhiên không khủng khiếp như thế này. Không biết giống gì mà rùng rợn như thế?”.

A Liên sắc mặt lợt lạt, người run lên bần bật, nước mắt chảy xuống đầm đìa. Nàng xúc động mạnh quá cất tiếng gọi lớn :

- Hiếu nhi! Hiếu nhi!

Bỗng lại nghe một tiếng gầm hâu thũng màng tai, tiếng đến là những tiếng rắc rắc của cành cây gãy, gian nhà chuyển động hâu như muốn đổ xuống.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phu nhân bám vào vách mà đứng.

A Liên khi nào chịu nghe, bỏ chạy vụt ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ la lên :

- Xin phu nhân đứng lại ngay!

Nhưng bóng nàng thoáng một cái đã không thấy đâu nữa. Tiếng Viên Hiếu kêu gọi càng lớn hơn, như thét như gào lẫn với tiếng gầm của một giống mãnh thú.

Thượng Quan Kỳ thấy căn nhà mây rung động kịch liệt. Chàng liền lăn đi mấy vòng, đầu va phải vách nhà ngất đi.

Khi chàng tỉnh dậy thấy A Liên nằm trên giường ngủ, Viên Hiếu đang ngồi cạnh bên xoa bóp cho mẹ.

Thượng Quan Kỳ đuổi chân ra thấy hơi ê ẩm nhưng cử động đã dễ dàng hơn trước, trong bụng mừng rỡ nghĩ thầm :

- “Phải chăng nội thương của ta đã giảm đi phần nào?”.

Chàng thử ngồi thẳng người lên nhưng thấy tê nhức hai bên hông nên lại đành nằm xuống. Tuy nhiên chàng cảm thấy mình đã đỡ nhiều rồi, ngẫm cảm ơn rồi khen thầm :

- “Võ công của quái nhân quả không biết tới đâu mà lường! Tiếng tiêu của lão trị được nội thương thì thật là một việc cổ kim chưa từng có”.

Chàng biết chiếu theo tiếng tiêu chỉ thị những huyết trọng yếu vận khí hành huyết. Thương thế đã có cơ biến chuyển rất nhiều.

Viên Hiếu cúi xuống nhìn mẫu thân thấy ngủ say rồi nó mới đứng lên đến bên Thượng Quan Kỳ nói :

- Một con sư tử... rất lớn... đánh nhau với... cháu... nửa ngày!

Giọng nói còn pha tiếng vượn ập a ập ứng, đến câu sau cùng thì nó lắc đầu bứt tốc không nói ra được.

Thượng Quan Kỳ thấy nó đột nhiên nói được mấy câu tiếng người thì lấy làm kỳ lạ và nghĩ bụng chỉ trong ba bốn tháng là nó sẽ có thể hiểu được tiếng người.

Viên Hiếu không nói thêm được nữa, buồn rầu nói :

- Cháu... cháu ngu quá!

Rồi quay đi, nhảy ra khỏi nhà.

Thượng Quan Kỳ không biết nó có chuyện gì, con đang nghi hoặc thì đã thấy Viên Hiếu ôm một con sư tử rất lớn đi vào trong nhà. Con sư tử này xương đầu bị vỡ, mình đầy máu tươi, ruột đứt đi chỉ còn độ một nửa.

Viên Hiếu đặt con sư tử chết bên cạnh Thượng Quan Kỳ nói :

- Con sư tử này... bị cháu... đánh... chết!

Thượng Quan Kỳ thấy con sư tử lớn bằng con trâu thì trong bụng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Con sư tử lớn như thế này ngay cả khi ta chưa bị mất võ công vị tất đã đánh được nó, mà dù có giết được nó cũng cần phải có khí giới. Thằng nhỏ này không hiểu võ công, chỉ cậy nhờ vào sức mạnh trời cho mà nó đánh chết được sư tử. Sau này ta đem nó ra khỏi hang thẳm này sẽ được một trợ thủ đắc lực cực kỳ lợi hại trên bước đường phiêu bạt giang hồ”.

Nghĩ vậy chàng không ngớt khen ngợi :

- Giỏi quá! Giỏi quá! Nếu chú em không đánh chết được nó thì e rằng chúng ta sẽ bị nó ăn thịt hết.

Viên Hiếu lắc đầu nói :

- Con sư tử này khỏe ghê gớm lắm, đang lúc cháu... cháu không đánh nổi nó thì... thì trông thấy má... má cháu từ trên nhảy xuống, cháu thấy trong dạ bồn chồn liền đưa tay nắm lấy đầu nó...

Khúc dưới nó không nói được, nó cào tay rút má rồi rít.

Thượng Quan Kỳ thông thả hỏi nó :

- Má cháu có bị thương không?

Viên Hiếu đáp :

- Không! Má cháu đang nhảy thì cháu đón được.

Thượng Quan Kỳ nhìn con sư tử lớn hỏi :

- Trong nơi hang thẳm này thường có giống thú này qua lại không?

Viên Hiếu lắc đầu đáp :

- Con sư tử lớn này không biết từ đâu đến.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Có lẽ con sư tử này do con vượn vàng gọi đến để đánh con vượn đen báo thù cũng nên”.

Chàng lại nói :

- Chú đem xác con sư tử này xuống, hoặc dáu vào chỗ kín hoặc đem chôn đi.

Viên Hiếu tựa hồ không hiểu Thượng Quan Kỳ bảo mình làm thế là có ý gì.

Nó bần thần nhưng cũng không hỏi gì nữa, ôm xác con sư tử ra khỏi nhà mây.

Thượng Quan Kỳ nằm ngửa lên suy nghĩ, nảy ra nhiều mối nghi ngờ: nơi này tuy không có vết chân người mà cũng có vô số điều bí mật. Con vượn vàng cùng con vượn đen đều rất lớn, xem ra chúng có linh tính đặc biệt. Nơi đây lại đất rộng lại nhiều cây cỏ, ít động vật thì quyết nhiên không phải vì

chuyện tranh ăn mà đồng loại tương tàn. Hả có duyên có chi đây... Chàng nghĩ mãi vẫn không ra.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 12

Nơi hang thăm điều tra bí mật

Viên Hiếu đem con sư tử đi một lúc rồi trở về. A Liên cũng đã thức giấc. Nàng có nhắc lại chuyện Viên Hiếu đánh nhau với con sư tử, tựa hồ như nàng có vẻ hồ thẹn và người vẫn còn run sợ.

Nửa đêm tiếng tiêu lại nổi lên. Thượng Quan Kỳ theo chỉ thị của tiếng tiêu để trị thương. A Liên đã qua một phen kinh nghiệm nên lần này trong lòng không mấy băn khoăn.

Con vượn đen đi ra trước đây hai ngày bây giờ cũng trở về. Thượng Quan Kỳ thấy da mớ lông mượt, các chỗ bị thương khắp người đều khỏi hẳn, chàng lại càng động tính hiếu kỳ. Chàng tự hỏi :

- “Con vượn này bị thương nặng đến thế mà trong hai ngày nó đã khỏi hoàn toàn, không còn có lấy một vết sẹo là làm sao?”.

Tuy chàng nghi hoặc rất nhiều nhưng không gạn hỏi.

Ngày tháng trôi qua vùn vụt, thấm thoát mà đã hai tháng. Thương thế Thượng Quan Kỳ thuyên giảm đi rất nhiều, kinh mạch trong người đã lưu thông được.

Một đêm kia trăng sáng vàng vạc, A Liên không muốn làm kinh động chàng trong lúc chàng nghe tiếng tiêu trị thương nên từ canh hai nàng đã cùng Viên Hiếu ra khỏi nhà để đi thưởng nguyệt. Con vượn đen lớn thì kể từ khi Thượng Quan Kỳ điều trị nội thương, ít khi nó về nhà.

Thượng Quan Kỳ tuy nóng ruột về nhiều nghi vấn, nhưng đang trong thời kỳ trị thương nên không dám suy nghĩ nhiều.

Chàng chuẩn bị cho bệnh tình khi khỏi hẳn, võ công khôi phục lại như xưa rồi mới tính đến điều tra những điều bí mật.

Sau khi mẹ con Viên Hiếu đi rồi, Thượng Quan Kỳ ngồi xếp bằng để chờ nghe tiếng tiêu chỉ thị. Ngờ đâu đêm nay đã quá canh ba mà vẫn không thấy tiếng tiêu nổi lên, chàng cảm thấy trong dạ bồn chồn.

Trong hơn hai tháng nay, không có đêm nào mà tiếng tiêu không nổi lên đúng giờ giấc. Bất luận là trời mưa to gió lớn hay tiếng gì đi nữa cũng không át nổi tiếng tiêu. Đêm nay trời quang mây tạnh, trăng sáng như ban ngày, vậy thì tại sao tiếng tiêu lại không truyền đến đúng giờ?

Cuộc biến đổi bất thường này đã khiến cho Thượng Quan Kỳ rất đổi lo âu, trong đầu chàng nảy ra bao nỗi nghi ngờ. Chàng tự hỏi :

- “Phải chăng quái nhân đã gặp cường địch và bị hại rồi? Hay lão hao tổn chân khí quá độ mà sinh bệnh? Hay là những giống cạp, vượn bầu bạn với

lão lưu tán đi đâu không mang thức ăn đến để lão đói khát không còn đủ sức để thôi tiêu nữa?”.

Công phu thôi tiêu trị thương trong hai tháng nay đã đến lúc tối hậu. Nếu bỏ lửng đi năm ba ngày mà không trị thương thì nội thương sẽ bị trở lại mà võ công cũng khôi phục được nữa, thế thì tiền công tận phế.

Thượng Quan Kỳ đến lúc sắp khởi đột nhiên tiếng tiêu tận tuyệt. Phần thì lo cho chính thân mình, phần thì lại lo cho sự an nguy của quái nhân. Một giờ xem tờ ba thu, chàng nóng ruột quá không thể trấn tĩnh được, quát lên một tiếng đứng phắt dậy đi ra ngoài cửa.

Chàng khắp khối hân, chỉ còn hai huyết trọng yếu là “Huyền Cơ” và “Mệnh Môn” là chưa lưu thông được, chàng đứng phắt dậy chạy đi như thể làm các huyết đạo bị thương sinh ra biến chứng, hai chân nhũn ra, chàng ngã lăn xuống đất. Toan lồm cồm ngồi dậy thì thốt nhiên chàng cảm thấy kinh mạch nửa người bị co quắp đau đớn vô cùng, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Tuy chàng là người nhẫn nại nhưng gân cốt co quắp, thống khổ hơn là bị roi đồng, thước sắt đánh vào, không thể chịu được.

Thốt nhiên tiếng tiêu lại nổi lên vời vời, truyền đến nơi vừa đứng lúc.

Thượng Quan Kỳ đang lúc tinh thần vô định lại kiệt sức, bất giác nghe thấy tiếng tiêu mỗi lúc một nhanh thêm, động vào cành cây nghe rào rào, lá cây rụng xuống tới tấp.

Thượng Quan Kỳ mệt quá, đầu nhức mắt hoa rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường mây, Viên Hiếu và A Liên không biết đã về từ lúc nào đang ngồi trên giường nét mặt lo lắng và buồn rười rượi.

Mẹ con nàng thấy Thượng Quan Kỳ tỉnh dậy đều lộ vẻ vui mừng. A Liên mỉm cười tủm tỉm hỏi :

- Tướng công gặp chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm vận động khí lực, co duỗi chân tay thấy dễ dàng, tựa hồ như bệnh tình giảm đi rất nhiều, chàng không khỏi lấy làm lạ, ngồi dậy đáp :

- Không có chuyện chi cả!

Nói xong, chàng đứng dậy đi lại mấy bước vẫn không thấy gì khác lạ. Chàng dường như nghĩ ra điều gì đưa tay lên vỗ đầu mình tự hỏi mình :

- Chẳng lẽ quái nhân cố ý làm cho ta xao xuyến? Phải chăng làm cho xao xuyến cũng là cách trị bệnh cho ta?

Mẹ con Viên Hiếu cứ nghe chàng lẩm bẩm một mình mãi toan cất tiếng hỏi thì thốt nhiên Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng, vung tay lên chạy vọt ra khỏi nhà. Nguyên Thượng Quan Kỳ ngấm vận chân khí thấy hai huyết “Huyền Cơ” và “Mệnh Môn” đã lưu thông, trong lòng cả mừng quát lên một tiếng rồi nhảy ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ chạy ra khỏi nhà, cúi đầu nhìn xuống thấy cách mặt đất bên dưới khoảng chừng hai trượng bất giác nhủ thầm :

- “Minh bị thương vừa mới khỏi, giả tỷ muốn nhảy xuống mà không đề khí được tất nhiên sẽ bị thương lại”.

Chàng bị thương mới khỏi, vui sướng quá độ, mất hẳn vẻ trấn tĩnh thường ngày nên tuy có nghĩ đến sự nguy hiểm nhưng tay vẫn nắm lấy cành cây đu ra ngoài một trượng, chuẩn bị đề khí cho từ từ rơi xuống. Ngờ đâu chàng vừa đề khí lên, mình đang rơi xuống lại vọt trở lên đến bên cạnh nhà mây. Chàng chuyển mình nhảy lên một cái, lại vào trong nhà.

A Liên chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Xin mừng tướng công. Quý thể đã trở lại khang cường.

Thượng Quan Kỳ vui sướng khôn siết cười ha hả đáp :

- Hơn hai tháng trời ở đây đã phiền phu nhân nhiều quá, lòng xiết bao cảm kích.

A Liên đột nhiên thở dài nói :

- Bệnh tình tướng công đã khỏi hẳn, chắc là tướng công không ở lại nơi hang thâm này nữa. Vậy đề tôi làm mấy món tiến hành tướng công.

Thượng Quan Kỳ đang sắp nói lời cáo biệt, động tâm nói :

- Phu nhân bắt tất phải vội vàng. Tôi tuy đã khỏi song vẫn còn muốn ở lại đây mấy ngày để xem cảnh vật.

Chàng chợt nhớ đến cuộc tranh đấu giữa hai con vượn vàng và đen và nghĩ càng phải điều tra nguyên nhân cho rõ và tìm kế cho hai bên để đồng loại khỏi tương tàn. A Liên đã đoán được ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ liền mỉm cười hỏi :

- Phải chăng tướng công muốn lưu lại đây vài ngày để điều tra mấy vụ hoài nghi?

Thượng Quan Kỳ thấy nàng hỏi trúng tâm sự không khỏi ngạc nhiên liền đáp :

- Không dấu gì phu nhân, quả thật trong lòng tại hạ còn mấy nghi vấn chưa hiểu, muốn lưu lại đây vài ngày để điều tra cho rõ.

A Liên quay lại nhìn Viên Hiếu nói :

- Tướng công có cần điều chi, xin cứ sai bảo thằng nhỏ này.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Tại hạ tưởng cuộc điều tra này chỉ cần mình tại hạ là đủ.

A Liên tựa như có điều gì muốn nói song lại thôi.

Thượng Quan Kỳ khoanh tay lại nói :

- Trong vòng hai ngày tại hạ sẽ trở lại đây để nhờ Viên hiền đệ dẫn đường. Câu này ý chàng nói rõ cho A Liên biết là sau hai ngày chàng sẽ trở lại để đưa Viên Hiếu đi.

A Liên lại nói :

- Tiểu phụ nhất định sẽ chờ tướng công, xin tướng công đừng lỗi hẹn.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói :

- Xin phu nhân cứ an lòng.

Nói xong, chàng tung mình nhảy ra khỏi nhà mây.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên nhìn thì trời đã đứng ngọ. Chàng nhận định phương hướng rồi đi về phía thạch động. Nơi những con vượn vàng ở hai bên đường sắc hoa tựa gấm, gió thổi hiu hiu. Mấy tháng trời lòng luống những lo âu, nay mới được cảm thấy cõi mở.

Thượng Quan Kỳ đi khỏi khu rừng thưa thì tới chỗ vách đá dựng đứng, chàng tìm kiếm một chút thì đã thấy thạch động. Hai con vượn nhỏ lông vàng đang đứng trước cửa, nhắc thấy Thượng Quan Kỳ dường như chúng có vẻ sợ hãi chạy vào trong thạch động nấp. Nhưng chỉ một lát, chúng ngáp nghé nhìn ra rồi chạy thẳng đến trước mặt chàng.

Thượng Quan Kỳ đưa tay đón chúng rồi hỏi :

- Mẹ chúng mi có ở trong thạch động không?

Nhưng chàng chợt nhớ ra chúng không hiểu tiếng người nên ngừng lại không nói nữa.

Hai con vượn giơ tay khua chân miệng kêu “Khệt, khệt” loạn lên, dường như có chuyện gì quan trọng lắm. Thượng Quan Kỳ gắng dùng tâm để nghe mà không sao hiểu được, chàng tiếc rằng đã không dẫn A Liên đi cùng, may ra còn hiểu được chúng muốn nói gì chẳng?

Chàng vừa đi vừa ngẫm nghĩ, chẳng mấy chốc đã vào đến thạch động. Bỗng nghe thấy con vượn con hú dài trong ở trong một xó tối, rồi một con vượn nhỏ chạy ra.

Ba con vượn con vây quanh Thượng Quan Kỳ vừa kêu lên “Khệt, khệt” vừa nhảy loạn lên. Chàng cho là chúng thấy mình nên reo lên vui mừng. Nhưng nghe lâu chàng biết là không phải vì tiếng kêu ra chiều bi thảm tựa hồ tiếng khóc, khiến người nghe cũng phải ngậm ngùi. Chàng nhìn kỹ, quả nhiên thấy con nào nước mắt cũng chảy quanh.

Đột nhiên một con quì xuống nắm lấy áo Thượng Quan Kỳ khóc thút thít.

Hai con kia cũng quì xuống theo, cũng nắm lấy áo chàng khóc rống lên.

Tiếng khóc vô cùng bi thảm.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong dạ bồn chồn, nhưng người và thú hai loài không hiểu nhau thì làm cách nào để an ủi chúng. Bỗng chàng giật mình nghĩ thầm :

- “Mấy con vượn này đau khổ như vậy tất có duyên cớ. Hay là mẹ nó bị sao rồi? Âu là ta thử kiếm lại trong động xem”.

Chàng đứng dậy toan đi vào bỗng nghe vang lên những tiếng kêu thét bên ngoài sơn động. Thượng Quan Kỳ nghe rõ là tiếng Viên Hiếu, trong lòng rất đổi hoang mang nên chạy trở ra.

Ba con vượn nhỏ tựa hồ cũng nghe tiếng gầm thét nên bỏ vĩa, chúng không khóc nữa, theo sát Thượng Quan Kỳ đi ra.

Tiếng gầm thét mỗi lúc một vang lên cao hơn, có lẫn tiếng của chó sói và sư tử, khiến người nghe ai cũng kinh hồn.

Thượng Quan Kỳ không suy tính gì nữa, cầm đầu chạy về phía trước như bay. Võ công chàng đã khôi phục, chàng chạy rất nhanh, chớp mắt đã vào đến rừng rậm. Tiếng lá rụng ào ào lẫn với tiếng cành cây gãy rãng rắc, nghe tựa hồ như có người đang đánh nhau kịch liệt. Một ý nghĩ thoáng qua đầu óc, chàng đưa tay ra hiệu cho ba con vượn đừng bước đến rồi chàng nhảy thót lên cành cây, ngồi nhìn ra xa. Quả thấy dưới gốc cây to gần ngôi nhà mây, Viên Hiếu đang đánh nhau với một con sư tử cực lớn. Hai con đang nhảy chồm lên vô nhau, hung mãnh rợn người. Lá rụng, cành gãy tung bay tứ phía.

Con sư tử so với con sư tử Viên Hiếu đánh chết đêm trước còn có phần hung mãnh hơn. Mỗi lần nó nhảy lên, không khí rung chuyển tạo thành tiếng gió kêu veo veo. Viên Hiếu dường như không dám đem sức mạnh ra tranh đấu với nó. Y chỉ trong vào thân pháp mau lẹ, né tránh hữu tìm chỗ sơ hở để tấn công.

Thượng Quan Kỳ bẻ một cành cây to bằng miệng chén, dài chừng ba thước, ngâm vận chân khí từ trên cây nhảy chéo xuống sát chỗ Viên Hiếu cùng con sư tử đang đánh nhau.

Chàng quát lên một tiếng, cành cây nắm trong tay dùng làm thanh kiếm đâm mạnh vào con sư tử.

Chàng vừa mới khỏi nội thương, chưa tin hẳn vào công lực của mình, nhất phóng cực kỳ mãnh liệt. Con sư tử đang lúc nhảy lên không trung để vô lấy Viên Hiếu không đề phòng Thượng Quan Kỳ đâm ngang. Lúc nó nghe tiếng chàng quát mới né tránh thì đã muộn, cành cây đâm trúng vào cạnh sườn, nó gầm lên một tiếng kinh khủng, từ trên không té xuống. Viên Hiếu vội tiến lại, giơ hai tay lông lá ra nắm lấy con sư tử quật mạnh xuống.

Con sư tử sau khi bị trọng thương lại bị Viên Hiếu dùng toàn lực quật mạnh xuống còn chịu sao nổi, chết ngay tức khắc không giãy giụa được cái nào.

Sau khi quật con sư tử xuống, Viên Hiếu ngửa cổ lên hú một tiếng dài, nhảy đến bên Thượng Quan Kỳ mặt lộ đầy vẻ cảm kích, y lắp bắp nói :

- Đa tạ... tướng... công... đã... giúp cháu!

Thượng Quan Kỳ vừa nghe nói giật mình nói :

- Chú nói được tiếng người không những tiến bộ rất mau mà phát âm cũng khác trước nhiều.

Viên Hiếu dường như hiểu được lời khen ngợi, nó gật lia lia mỉm cười.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến ba con vượn vàng nhỏ theo mình, chàng quay đầu nhìn lại thì đã không thấy chúng đâu nữa. Chàng rất đỗi hoang

mang, vẫy tay gọi Viên Hiếu :

- Chú chạy về xem má má có hết kinh hải không. Tôi đi một chút rồi về. Nói xong, chàng chạy một mạch về thạch động, tìm kiếm mãi mà không thấy tung tích ba con vượn vàng đâu cả.

Thượng Quan Kỳ còn đang hoang mang thì bất thành linh lại nghe thấy tiếng tiêu nổi lên. Từ ngày chàng bắt đầu nghe tiêu trị thương, trong hai tháng trời, tiếng tiêu chỉ nổi lên vào lúc nửa đêm để chỉ thị cách chữa trị cho chàng, chứ ban ngày tuyệt nhiên không nghe thấy bao giờ, nên bây giờ chàng nghe tiếng tiêu không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ nghe thấy tiếng tiêu tựa hồ như gọi tên mình cấp tốc quay trở về. Chàng đứng tựa vào vách lẫm bẫm một mình :

- Lão quái nhân này ở cách xa mình đến mấy dặm, không những lão dùng tiếng tiêu để chỉ bảo cho mình điều trị nội thương, mà còn biết trước cả thời kỳ khỏi bệnh. Thật là những kỳ sự xưa nay chưa từng nghe thấy bao giờ.

Nay lão đã dùng tiếng tiêu để gọi mình, chắc là có sự gì khẩn cấp.

Tiếng tiêu kêu gọi vang lên hồi lâu rồi đột nhiên ngừng bật.

Thượng Quan Kỳ rất đỗi băn khoăn, chàng từ từ bước ra khỏi thạch động.

Mặt trời đã xế về Tây.

Thượng Quan Kỳ men theo sườn núi đi về hướng Bắc, bước cao bước thấp, không để ý nhìn nhận phương hướng. Chàng đang đi bỗng thấy có một luồng hơi nước lạnh như sương mù thổi vào mặt làm cho tinh thần chàng đột nhiên tỉnh táo.

Tai nghe tiếng suối chảy róc rách, mặt nhìn bốn mặt núi cao chót vót vây bọc lấy chung quanh vùng thung lũng lòng chảo. Chàng đứng trước mặt một vách núi, dòng suối chảy từ trên đỉnh chảy xuống, vấp phải vách núi nước văng tung tóe vào mặt chàng.

Nước suối chảy vào một cái khe nhỏ, nước khe nhỏ này chảy xuống thung lũng. Một làn sương mù trắng bay lên khắp mặt đất, ngoài ba trượng là không trông thấy cảnh vật gì nữa, vì sương mù trắng che lấp.

Thượng Quan Kỳ do dự một lát, bỗng ngửa mặt lên kêu to một tiếng. Nổi lòng u uất theo tiếng kêu phát tiết ra ngoài. Tiếng kêu vừa dứt, hào khí phấn khởi, chàng bước nhanh vào đám mù trắng mà đi.

Thượng Quan Kỳ đi sâu vào chùng mây trượng bỗng chân dẫm phải một đồng lũng nhùng. Trong đám sương mù, một thứ cây cao chùng hai thước mọc lên.

Cây này không phải là thân thảo mà cũng không hẳn là thân mộc, một nhánh hướng thẳng lên lại có bốn cái lá khô. Chỗ kẽ lá có trái đỏ tươi.

Thượng Quan Kỳ hái một trái và nhận ngay ra rằng trái này giống như trái mà Viên Hiếu đã hái về, chỉ khác ở chỗ là trái này chưa được rửa sạch, ngoài vỏ còn dính một lần bụi vàng.

Thốt nhiên chàng lại nghe tiếng cành cây khô gãy lắc rắc. Chàng sinh nghi để ý nhìn xem thấy giữa đám mây mù, lơ mờ có hai bóng đen đánh nhau. Sương mù dày đặc nhìn không rõ tướng hai bóng đen đánh nhau đó, chàng liền bước lại xem.

Đi đến gần bên, chàng bắt giắc giật mình. Nguyên hai bóng đen đó là con vượn vàng và con vượn đen đang đánh nhau. Hai con miệng cắn tay cào, đều bị thương nhiều chỗ, máu chảy khắp mình mà vẫn không ngừng tay, dường như đây là một cuộc đấu quyết sống chết. Hai con tranh đấu đã đến lúc quyết liệt nên Thượng Quan Kỳ đến bên mà chúng vẫn không hay biết, vẫn tiếp tục cắn mạnh, cào dữ.

Thượng Quan Kỳ vận động chân khí, dồn nội lực vào hai cánh tay gạt hai con vượn ra hai bên rồi quát to lên một tiếng :

- Dừng tay!

Hai con vượn cảm thấy trước ngực có một luồng sức mạnh đẩy ra, cả hai đều lùi lại hai bước, đồng thời đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi từ từ ngã xuống.

Nguyên hai con vượn đánh nhau đã lâu, gân cốt mệt nhoài, mình bị trọng thương nhưng chúng mãi nghĩ vào cuộc đấu nhau chí chết nên chúng chẳng để ý gì.

Bây giờ bị Thượng Quan Kỳ đẩy ra, tinh thần mới cảm giác được thì không chống đỡ nổi nữa nên mới ngã lăn ra.

Thượng Quan Kỳ vội chạy lại nắm bóp các huyệt đạo cho hai con vượn.

Vượn tuy giống người song kinh mạch huyệt đạo lại khác. Thượng Quan Kỳ xoa bóp mãi mà chẳng biết làm sao cho chúng hồi tỉnh được. May mà chàng có tính nhẫn nại hơn người, xoa bóp hồi lâu nữa, hai con vượn đồng thời khẽ kêu lên một tiếng, gượng gượng đứng dậy. Rồi không quay đầu nhìn lại, tranh nhau bon bon chạy đi.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ, tự hỏi :

- “Phải chăng hai con vượn này lại đem nhau đi đến chỗ khác đánh nhau đến kỳ chết mới thôi?”.

Nghĩ vậy chàng liền đi theo chúng.

Dưới đất một làn mù trắng bay là là, càng đi về phía trước ảm độ càng lên cao, sương mù càng thêm dày đặc, hơi nước bốc lên mặt như mưa, quần áo ướt hết, lòng chàng không khỏi sinh nghi. Hai con vượn tất tả tranh nhau đi trước, khiến chàng không còn thời giờ suy nghĩ rồi quên cả nguy hiểm.

Khu đất lòng chảo này chỉ rộng chừng hai mẫu, hai con vượn bị trọng thương đi không nhanh lắm mà chỉ trong khoảnh khắc đã đến bên chân núi bích lập.

Thượng Quan Kỳ bỗng nghe “ùm” một tiếng, thì ra cả hai con vượn đều nhảy xuống nước. Chàng cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy sương mù trắng cuộn

cuộn bốc lên. Nếu hai con vượn không lội bì bõm thì chàng cũng không nhận ra đó là một dòng suối.

Thượng Quan Kỳ không nhìn thấy hai con vượn đâu, chàng liền xuống nước bơi theo tiếng bơi bì bõm của hai con đang bơi phía trước. Tuy chàng có khinh công siêu việt nhưng không dám dùng đến. Suối nước này có chỗ rất sâu, chàng lội ngập đầu thấy nước ấm, nhưng không có thì giờ để tắm, chàng bước liền theo sau hai con vật.

Thốt nhiên không thấy chúng đâu nữa, vì dòng suối này chỗ sâu chỉ rộng chừng ba thước. Hai con vật đã sang bờ bên kia. Chàng qua bờ suối thung thính tiến về phía trước không biết đâu mà kiếm chúng nữa. Đi được chừng mười lăm, mười sáu bước đã đến chân núi. Sương mù vẫn dày đặc chàng phải lần vào vách đá mà đi. Thốt nhiên chân bước xuống thấp cả người lọt vào đường hầm, vắng vắng có tiếng vượn kêu từ phía mé bên vọng lại.

Trong hầm mù thura và có thể trông xa được hơn một trượng. Đường hầm sâu chừng bốn thước, rộng đi lọt được hai người. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Ngoài khu đất lòng chảo mù đặc như thế mà sao dưới đây hang, mù lại ít đi, trái với luật tự nhiên”....

Trong lúc nghi hoặc chàng cảm thấy rét run, bây giờ chàng mới hiểu rằng “mù bị khí lạnh làm tan đi”. Chàng cúi nhìn xuống thấy toàn đá trắng ngỗng trắng như tuyết, cũng giống như những hòn đá ngoài vực thẳm lúc chàng mới rớt xuống.

Tiếng vượn kêu mỗi lúc một xa, chàng hấp tấp đuổi theo, may mà trong hang động không có mù bao phủ, hơn nữa Thượng Quan Kỳ cũng rất tinh mắt nhìn cảnh vật được rõ ràng. Đuổi một lúc chàng đã trông rõ sau lưng của hai con vượn.

Hai con vượn vẫn đang cắn xé nhau, máu chảy đầm đìa. Thượng Quan Kỳ chạy đến nơi đưa tay giữ con đen lại. Con vượn vàng thấy con vượn đen bị giữ, chạy tuốt vào hang động.

Con vượn đen thấy con vượn vàng chạy rồi, nó cự mạnh để đuổi theo.

Nhưng Thượng Quan Kỳ giữ chặt quá nó không sao cự được. Nó tức quá cắn vào tay chàng, chàng đành buông tay ra nghĩ thầm :

- “Hai con vượn này bị thương nặng đến thế mà còn chưa chịu thôi, tức là có mối thù gì ghê gớm lắm. Chi bằng mình để chúng đuổi nhau rồi mình dò theo tìm ra manh mối”.

Con vượn đen tung mình đuổi theo con vượn vàng, chuyển qua hai khúc quanh thì đường hầm đột nhiên thấp xuống. Con vượn vàng không nhìn thấy đâu nữa, Thượng Quan Kỳ thấy con vượn đen nằm mình xuống trườn đi.

Thượng Quan Kỳ cũng bắt chước con vượn đen nằm sát xuống bò đi.

Con vượn đen bò rất mau, nó chẳng kể gì vết thương. Chui đến đâu, đường

huyết đạo nhuộm máu đỏ tươi đến đó. Thượng Quan Kỳ do dự một lúc rồi cũng bò vào đường huyết đạo thì thấy khí lạnh ghê người. Đi chừng ba bốn trượng thì hết đường hầm. Bên tai chàng nghe tiếng vượn kêu rất thê thảm. Ra khỏi đường hầm đã đến một khu thạch thất vuông mỗi chiều chừng ba trượng. Ở giữa có một cái giếng vuông vẫn chừng ba thước. Nước trên đỉnh núi chảy vào trong giếng này.

Giếng sâu không đầy ba thước, nước trong trông rõ thấy đáy. Đáy giếng có ba con cá đuôi vàng vẩy đỏ dài chừng hơn thước. Chung quanh giếng có nhiều lỗ nhỏ, nước giếng đầy quá thì theo những lỗ nhỏ này thoát ra ngoài. Hai con vượn đánh nhau bị thương máu me đầm đìa, Thượng Quan Kỳ chạy lại vượn hai tay ra nắm lấy mỗi tay giữ lấy một con. Hai con vượn đều đã mệt nhoài, đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nhắm lại. Chàng vừa buông tay, chúng kiệt lực ngã lẫn ra.

Chàng cúi xuống ôm con vượn vàng chạy đến thạch thất đặt xuống, lấy tay nhẹ nhàng thoa bóp khắp mình cho nó. Tuy chàng rất cẩn thận nhưng tay vẫn vấy đầy máu vì nó bị thương nhiều chỗ quá. Hồi lâu con vượn vàng tỉnh lại, mở mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một cái rồi nhắm lại tiếp.

Thượng Quan Kỳ thấy nó tỉnh lại rồi chạy đến con vượn đen nắm bóp một lúc. Con này tỉnh lại nhìn Thượng Quan Kỳ rồi cũng nhắm mắt lại ngay.

Sau khi hai con đã tỉnh lại, Thượng Quan Kỳ bèn ra ngồi bên bờ giếng nhìn xuống đáy. Khí lạnh trong giếng bốc lên dần dụa, nhưng lạ thay, hơi lạnh lại không làm cho người cảm thấy nhức xương cốt.

Ba con cá vàng vẫn nằm phục chỗ cũ, tựa hồ như không hề nhức nhích.

Chàng đang lấy làm lạ thì đột nhiên chàng thấy hai bên mang nó chuyển động, rồi miệng nó phun ra một thứ bột trắng. Trừ miệng và mang là hơi động đập còn cả thân mình vẫn không nhức nhích.

Thượng Quan Kỳ định thò tay xuống nước kinh động ba con cá, không ngờ tay vừa chạm vào mặt nước, một luồng khí lạnh xông lên lặn đầu óc, có điều khí lạnh này không làm cho chàng khó chịu. Tuy nước động sóng gợn mà ba con cá vẫn nằm yên. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ, toan đưa tay xuống làm động nước nữa thì bỗng nghe tiếng chân bước tới, thì ra là con vượn vàng đang chệnh choạng bước đến. Khi đến bên giếng, nó không do dự chút nào, tung mình nhảy ngay xuống.

Chớp mắt, nước giếng đang trong trẻo chợt biến thành một màu hồng dơ bẩn.

Thượng Quan Kỳ lại càng nghi hoặc, nghĩ thầm :

- “Giếng nước lạnh thế này ngay người không bị thương khi ngâm xuống còn không chịu nổi, thế mà con vượn này mình đầy thương tích, nước lạnh thấm vào tất lạnh thấu xương, đau buốt vô cùng, sau không thấy nó có vẻ gì đau đớn thế?”.

Con vượn vàng sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, kỳ cọ hết vết máu lại bước lên bờ, giương hai mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi ngồi tựa vào vách đá. Thượng Quan Kỳ nhìn xuống giếng thấy bao nhiêu bọt nước nổi lên trên mặt nước theo những lỗ nhỏ chung quanh chảy hết ra ngoài. Chỉ trong khoảnh khắc, nước giếng lại trở lại trong veo. Chàng không hiểu tại sao mà nước lại sạch nhanh thế? Chàng nhìn lại xuống đáy giếng thì thấy ba con cá nằm phục dưới đáy phùng mang há miệng tiết chất bọt trắng ra không ngớt. Bọt trắng này chuyển động rất mạnh, quện lấy tất cả chất huyết dơ bẩn đầy ra các lỗ chung quanh giếng. Sau khi đẩy hết nước dơ rồi, ba con quái ngư ngậm miệng trở lại như trước. Có điều làm cho Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hiểu là lúc con vượn vàng xuống tắm rửa, ba con quái ngư vẫn nằm im chỗ đó chứ không nhúc nhích.

Chàng lại nhìn con vượn vàng, thì thấy bao nhiêu vết thương trên mình nó đã kín miệng, lên da non. Bây giờ chàng đã tỉnh ngộ nghĩ thâm :

- “Mỗi khi hai con vượn đánh nhau bị thương, chúng đều vào giếng này tắm rửa, nên vết thương mới lành mau như thế”.

Chàng trở lại ôm con vượn đen từ từ đặt nó xuống giếng. Con vượn đen bị thương nặng hơn, toàn thân khó bề cử động, chỉ còn hơi thở phập phồng, thế mà vừa bỏ nó xuống giếng lập tức nó tỉnh lại ngay, lắc đầu mấy cái, dầm mình xuống nước. Chỉ trong khoảnh khắc, nó leo lên bờ tựa vào vách đá ngồi nghỉ.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm :

- Nước giếng này đã có công hiệu hồi sinh, mọc da cho những con vật bị thương. Ba con quái ngư lại có khả năng gạn đục khơi trong cho nước giếng. Thốt nhiên con vượn vàng hú lên một tiếng, chạy lại nắm áo Thượng Quan Kỳ kéo đi vòng quanh giếng rồi dắt chàng theo một lối đi khác ở vách núi. Con vượn đen tuy vết thương chưa hoàn toàn khỏi hẳn nhưng thấy con vượn vàng kéo Thượng Quan Kỳ đi vào một lối khác nó lật đật chạy theo.

Thượng Quan Kỳ sợ chúng lại đánh nhau nên liền đứng vào giữa hai con để ngăn cách chúng ra.

Bỗng thấy con vượn đen hú lên một tiếng, lắc đầu quày quật. Thượng Quan Kỳ tuy không hiểu nó muốn nói gì nhưng nghe thanh âm chàng biết là nó không có ác ý.

Hai con vượn một trước một sau, Thượng Quan Kỳ ở giữa, đi tới một góc núi, con vượn vàng đưa tay đẩy mạnh vào một phiến đá., song dường như khí lực của nó chưa hoàn toàn hồi phục nên đẩy hai lần mà phiến đá vẫn không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ ngậm vận nội lực vào hai tay đẩy mạnh phiến đá một cái. Hai tiếng kịch kịch vang lên, phiến đá đã mở ra.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 13

Lưỡi dao rừng rợn

Phiến đá này nguyên là cửa động. Cửa động vừa mở, một luồng hơi lạnh xông ra. Thật là một cái lạnh khôn tả khiến cho người đầy nội lực như Thượng Quan Kỳ mà cũng phải rét run.

Con vượn vàng dẫn lộ thấy cửa động mở ra liền đi vào trước. Thượng Quan Kỳ hãy còn do dự, thấy con vượn đen đi lướt qua bên mình lên trước để theo sát con vượn vàng, chàng không do dự được nữa liền lập tức đi theo.

Con đường khe động này lạnh lẽo vô cùng, nhưng được cái bằng phẳng. Hai con vượn đi rất nhanh, Thượng Quan Kỳ chỉ theo tiếng chân của chúng mà bước theo.

Đi được chừng ba mươi trượng thì đến một chỗ hang sâu vào thẳng thạch động, chỗ này đột nhiên đổi thành một khúc quanh. Thượng Quan Kỳ chợt thấy ánh sáng trong như ngọc từ phía trên chiếu xuống. Hai con vượn đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn chàng.

Một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi Thượng Quan Kỳ, chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Tại sao hai con vượn đi đến đây lại dừng lại không đi nữa? Trong chỗ hang động tối tăm này tại sao lại có mùi thuốc?”.

Chàng vừa nghĩ vừa đi không dừng bước, lướt qua hai con vượn đi lên trước.

Mùi thuốc một lúc một nặng thêm, lối đi lại tới một khúc quanh. Qua mấy khúc quanh nữa thì đến một khu đất rộng rãi hơn, Thượng Quan Kỳ thấy trên mấy hòn đá trong như thủy tinh chiếu ánh sáng ra có đặt một cái nồi đất, bên dưới có tro tàn. Trong nồi đất vẫn còn lại một chút cao, mùi thuốc nồng nàn này phát ra từ nồi thuốc này. Chỗ này là đường cùng, bốn phía đều là vách núi trong như ngọc phản chiếu ra một thứ ánh sáng huyền ảo có thể trông rõ mọi vật nơi đây.

Hai con vượn vẫn theo sát Thượng Quan Kỳ. Từ lúc chúng vào trong mật thất này thì những ý niệm thù hằn dường như tiêu tan hết. Trên mặt cả hai con đều lộ vẻ đau thương, chúng lặng lẽ đứng tựa vào vách đá.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ cảnh vật bốn phía, thốt nhiên nhìn vào góc nhà đá thấy có một kẻ hở. Chàng động tính hiếu kỳ rào bước tới gần xem.

Hai con vượn đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng rồi thung thỉnh đi theo chàng.

Thượng Quan Kỳ quay đầu lại nhìn hai con vật thì thấy bốn con mắt tròn xoe đang giương mắt nhìn chàng, vẻ mặt lộ vẻ kỳ dị. Một mặt chàng để ý đề

phòng, một mặt từ từ tiến về phía trước.

Đi đến chỗ góc, quả nhiên thấy có một phiến đá rời. Chàng dùng sức đẩy mạnh ra thì quả đó chính là cửa một thạch động.

Thượng Quan Kỳ ló đầu vào xem thì bất giác cả sợ. Tuy chàng là người võ công xuất chúng, đóm lượt hơn người mà không khỏi giật mình lùi lại mấy bước.

Trong lúc hoang mang, tay chàng đề lên phiến đá cửa động, nó lập tức đóng lại.

Nguyên cửa động này cả hai bên đều có thể xô dịch được. Lúc chàng hoảng sợ, tay đẩy mạnh vào mé bên kia phiến đá nên nó đóng lại như cũ.

Hai con vượn vẫn theo sát Thượng Quan Kỳ không rời nửa bước. Lúc chàng kinh hãi lùi lại, vội vã quá nên dẫm phải chân con vượn vàng. Con vượn đau quá kêu lên một tiếng thê thảm vang dội cả tòa thạch thất.

Thượng Quan Kỳ lùi lại bốn, năm bước đứng im hồi lâu tinh thần mới dần bình tĩnh lại. Chàng lẩm bẫm :

- “Trong tòa nhà thạch thất này có hai xác người không biết chết đã cách bao nhiêu năm? Hai con vượn này tại sao lại tìm ra chỗ này?”.

Chàng quay đầu lại nhìn hai con vượn thì thấy chúng ngòai quay mặt vào vách, đầu cúi xuống sát đất, hai mắt nhìn chăm chăm vào vách.

Một ý nghĩ thoáng qua đầu óc, chàng thầm nghĩ :

- “Phải chăng hai người này có liên quan đến hai con vượn?”.

Trầm ngâm một chút, chàng từ từ đi lại gần vách đá.

Lần này chàng đã có kinh nghiệm, vận nội lực từ từ đẩy phiến đá nhích đi.

Chàng nhìn kỹ thấy một người mặc áo đại hồng, tóc dài rũ xuống vai đứng mặt quay vào vách, trên lưng còn cắm một thanh kim đao, một cánh tay đầy lông, cánh tay này cũng khô kiệt.

Thượng Quan Kỳ nhìn theo cánh tay lên thấy một người cao lớn mặc áo bào xanh cũng quay mặt vào tường nhưng hơi nghiêng về phía hữu, tay cầm kim đao đâm vào lưng người mặc áo đại hồng.

Hai người cùng quay mặt vào vách đá nên không nhìn rõ mặt. Bốn bức tường vách đá đẹp như ngọc chiếu ánh sáng ra, cảnh vật trông càng huyền ảo.

Y phục hai người còn tươi đẹp như mới, do một thứ lụa đặc biệt chế ra.

Thượng Quan Kỳ rảo bước vào trong thạch thất, hai con vượn cũng đi theo chàng. Lúc này Thượng Quan Kỳ đã hoàn toàn bình tĩnh, để ý nhìn kỹ cảnh vật chung quanh. Hai xác người này da khô, thịt nứt, chết đã lâu nên không sao tìm hiểu được.

Người đại hán mặc áo xanh tay trái giơ thẳng lên, tay phải cầm kim đao chỉ vào lưng người mặc áo đại hồng cho thân người khỏi ngã xuống.

Người mặc áo đại hồng thân thể nhỏ bé, mới nhìn cũng biết ngay đây là một

người đàn bà.

Thanh kim đao sáng rực hòa lẫn với ánh sáng của vách đá chiếu vào long lanh, ngoạn mục.

Nhìn hồi lâu, Thượng Quan Kỳ đoán là hai người này ở nơi đây, rồi không biết tại sao lại tàn sát lẫn nhau. Dường như đại hán áo xanh bị trọng thương trước, rồi nhân lúc người đàn bà không kịp đề phòng mà đâm thẳng vào lưng. Chàng nhìn xuống trước mặt nơi đại hán đứng thì quả nhiên có một vũng máu khô. Cứ xét theo vị trí của vũng máu mà đoán thì tựa hồ như máu ở trong miệng phun ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn lên thì thấy miệng đại hán hé mở, hàm răng còn lơ lơ nhe ra trông mà phát khiếp. Thượng Quan Kỳ đoán là đại hán áo xanh và nữ lang áo đỏ quyết không phải là tìm đến nhau báo thù mà cũng không phải là người xa lạ, nếu không phải là vợ chồng thì cũng là anh em. Nhưng rồi chàng lại tự hỏi :

- “Hai người trừ phi vợ chồng tức anh em thì tại sao lại tàn sát nhau? Nhất là ở giữa nơi thâm sơn cùng cốc không có vết chân người này thì họ phải cần có bạn với nhau, sao lại tàn sát lẫn nhau như thế?”.

Thượng Quan Kỳ xem xét cảnh vật chung quanh tuyệt không thấy gì có thể giúp chàng khám phá ra bí mật này. Chàng quay đầu lại nhìn hai con vượn, thấy con vượn vàng đang phục lạy dưới chân xác nữ nhân áo đỏ, còn con vượn đen thì phục lạy dưới chân xác đại hán áo xanh, con nào cũng nước mắt đầm đìa. Bấy giờ Thượng quan Kỳ mới hiểu rõ nguyên nhân tại sao hai con vượn cứ đánh nhau hoài.

Chàng lẩm bẩm :

- “Phải rồi! Hai con vượn này đều có chủ. Mặt chúng nhìn thấy chủ nhân tàn sát lẫn nhau rồi đâm ra thù nhau. Mỗi thù này vĩnh viễn không bao giờ gỡ được nữa”.

Chàng đem lòng thương chúng vì có dạ trung thành với chủ nhân.

Thượng Quan Kỳ từ từ bước lại gần xác nữ lang áo đỏ, mặt nàng dán chặt vào vách đá không nhìn rõ tướng mạo chút nào. Chàng đưa tay sờ vào áo của nữ nhân, bỗng nghe tiếng vượn rú lên rồi nhảy tới.

Thượng Quan Kỳ vội né sang bên, chàng thấy con vượn vàng mắt đầy ngấn lệ đứng chắn trước thi thể của nữ lang thì lẩm nhẩm gật đầu tự hỏi :

- “Không hiểu người này chết đã bao năm mà con vượn vàng thủy chung vẫn bên vực chủ nhân? Phải chăng lòng trung thành với chủ của con vật còn hơn cả loài người?”.

Bất giác chàng đưa mắt nhìn sang xác áo xanh, con vượn đen cũng đang đứng chắn phía trước của thi thể đại hán.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Nếu mình muốn điều tra rõ hai xác chết này thì trước hết phải chế phục

hai con vượn. Chế phục chúng bằng võ công thì không khó khăn gì, nhưng e rằng chúng tưởng lầm là mình muốn lấy đi di vật của chủ chúng là điều mình không muốn”.

Thượng Quan Kỳ chưa biết phải làm thế nào thì hai con vượn đang đứng bảo hộ xác chủ nhân đang trừng mắt nhìn nhau đột nhiên hú lên một tiếng rồi nhảy xổ vào cắn xé nhau kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ toan bước lại kéo chúng ra nhưng chàng lại nghĩ thầm :

- “Ngoài kia đã có giếng nước, giả tử hai con đánh nhau bị thương thì mình sẽ đem chúng đi tắm rửa là sẽ khỏi. Mình chỉ có một cách duy nhất là đưa chúng ra khỏi thạch thất này để chúng đánh nhau ngoài đó, rồi thừa cơ trở vào điều tra lai lịch của hai xác chết này. Kể ra cách này có hơi không nhân đạo nhưng không còn có cách nào trọn vẹn hơn”.

Nghĩ xong, chàng nhảy qua hai con vượn ra mở cửa, quả nhiên hai con vượn đi theo ra. Chàng dẫn dụ hai con vượn ra khỏi thạch thất cho chúng đánh nhau thật hăng không để ý gì đến mình nữa rồi mới trở vào thạch thất đóng cửa lại, chấp hai tay váy lạy hai xác chết khấn :

- Vãn bối là Thượng Quan Kỳ, sở dĩ phải dời di thể hai vị tiên bối đi chỗ khác để tiện việc điều tra thân thế của hai vị.

Khấn xong, chàng lẹ làng nhấc thi thể đại hán xuống một cách rất dễ dàng, không tốn hơi sức chút nào.

Thi thể này tuy được khí lạnh khác thường giữ cho khỏi thối nát nhưng xác chết đã quá lâu ngày nên khô queo. Vừa động vào thi thể thì thanh đao đã rơi xuống đất “Bình” một tiếng.

Thi thể nữ lang áo đỏ sở dĩ đứng yên được là nhờ có thanh đao chỉ vào sau lưng. Thanh đao rớt xuống rồi thi xác của nữ lang cũng ngã xuống theo.

Thượng Quan Kỳ mất nhanh tay lẹ, tay trái chàng giữ xác đại hán áo xanh, tay phải đưa vôi ra đỡ được xác nữ lang áo đỏ rồi từ từ đặt cả xuống đất.

Chàng xem xét thật kỹ. Tuy hai xác này đầu tóc còn nguyên nhưng tướng mạo không nhận được nữa. Chàng sờ vào y phục thấy vẫn còn nguyên như mới trong lòng rất lấy làm lạ kỳ, nghĩ bụng nếu muốn tìm ra lai lịch không lục tìm trong người không được.

Chàng cầm thanh đao lên xem, thanh kim đao này dài chừng một thước tám tấc, ánh vàng chói lọi, cả chuôi lẫn lưỡi đều màu vàng. Sóng đao rất dày và lưỡi rất bén. Chàng để thanh kim đao sang bên, chăm chú nhìn xác đại hán áo xanh.

Người này thân thể khô vôi, tuy da thịt đã khô nhưng vẫn còn cao lớn hơn Thượng Quan Kỳ nhiều. Chàng từ từ cởi áo ra thấy có một túi đeo bằng da màu đen dắt ở sau lưng. Ngoài túi đeo ra không còn thấy gì nữa. Túi đeo buộc bằng một thứ dây rất bền. Chàng phải lấy đao chặt không dám giật mạnh sợ làm gãy tan xác chết.

Thượng Quan Kỳ xem một lúc rồi từ từ đặt xuống quay sang thi thể nữ lang áo đỏ.

Chàng toan cởi áo xác chết ra nhưng lại nghĩ thầm :

- “Dù đây chỉ là một tử thi nhưng đối với một nữ lang mình không tiện cởi áo để lộ thân thể nàng”.

Chàng đành chịu thôi, không cởi áo nữ lang áo đỏ.

Tiếng hú lại vang lên, hai con vượn đang đánh nhau đến hồi kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lúc rồi toan quay mình trở ra, chợt thấy cái túi phồng phồng trên mình nữ lang. Tuy chàng là người quân tử quang minh lỗi lạc nhưng không sao đề nổi tính hiếu kỳ. Chàng bèn quay đầu đi không nhìn vào nữ lang, thò tay vào thi thể nàng lấy ra một cái túi đan bằng chỉ vàng.

Cái túi này vuông vắn, mỗi bề chừng tám tấc, trong túi không biết đựng gì mà phồng lên. Chàng tìm mãi mà không thấy miệng túi đâu, trong lòng lầy lầm lự nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ nàng bỏ vật vào túi rồi khâu lại?”.

Chàng lấy tay nắn thì thấy có chỗ rắn. Những sợi chỉ khâu túi có màu vàng ánh lóng lánh, trông rất đẹp mắt.

Thượng Quan Kỳ xem ngấm hồi lâu, không muốn xé nát cái túi xinh xắn song không sao dần lòng được, vận nội lực vào tay để xé cái túi, nhưng xé không rách. Chàng vận thêm kinh lực vào ngón tay câu xé mà cái túi vẫn tro ra không sây sút mảy may. Chàng tự hỏi :

- “Mình đã dùng đến bảy phần công lực mà cái túi bé nhỏ này vẫn không suy chuyển chút nào. Dù có bằng dây thép không đứt được thì cũng phải có dấu vết, nhưng cái túi này không hiểu làm bằng gì mà bền như vậy?”.

Chàng nhìn cái túi thờ dài một tiếng rồi từ từ đặt cái túi xuống bên thi thể nữ lang.

Chàng thấy ánh vàng trên cái túi giống như ánh vàng trên áo nàng thì nghĩ thầm :

- “Chắc áo nàng cũng làm bằng cùng một thứ vật liệu với cái túi kia”.

Nghĩ vậy chàng đưa tay giật mạnh một góc áo đại hồng, quả nhiên cái áo cũng đan như vậy, xé không rách.

Sau cùng, Thượng Quan Kỳ mới vỡ lẽ ra rằng: từ cái túi, cái áo của nữ lang đến y phục của đại hán đều là những vật rất quý, nên trải qua đã bao nhiêu năm mà những thứ đó vẫn chiếu hào quang tươi đẹp như mới không suy suyển chút nào.

Bỗng một ý nghĩ khác xuyên qua đầu óc chàng: Cái áo nữ lang dai bền như vậy thì sao lưỡi đao kia lại có thể đâm lủng được?. Đoạn chàng cầm kim đao lên xem kỹ lại thì thấy chuôi đao có viết tám chữ “Kinh Hồn Chi Đao, Vô Kiên Bất Tồi” (Lưỡi đao kinh hồn chém vào chất bền cứng mới đứt). Những

chữ này viết rất nhỏ, không để ý kỹ sẽ không nhìn thấy.

Thượng Quan Kỳ cầm đao lên khê chém vào tảng đá, quả nhiên lưỡi đao ngập sâu vào tảng đá đến ba, bốn tấc, chẳng khác chi chém vào cành cây mục vậy.

Chàng cả kinh nghĩ thầm :

- “Lưỡi đao này sắc bén ghê hồn, mình chỉ chém nhẹ vào tảng đá mà lưỡi đao đã ngập sâu như thế”.

Thượng Quan Kỳ lại nhìn vào áo nữ lang, quả nhiên sau lưng bị rách một đường dài đến hai tấc. Chàng lại đặt cái túi xuống định lấy kim đao chém nhưng lại thôi vì chàng nghĩ rằng mình lấy lưỡi đao chém thì thế nào túi cũng đứt, nhưng làm thế là xem trộm điều bí mật của người khác. Nữ lang này tuy đã chết song cái túi này vẫn là vật sở hữu của nàng. Nghĩ vậy nên chàng lại đặt cái túi vào lại bên thi thể.

Thượng Quan Kỳ chú ý lắng tai nghe thì không nghe thấy tiếng hai con vượn kêu nữa. Chàng đặt đao xuống, mở cửa thạch động thì đã thấy chúng mình đầy những máu nằm chết giắc bên cạnh giếng nước. Chàng thở dài đến bên chúng đưa tay lên mũi thì thấy hơi thở chúng rất yếu ớt. Chàng trầm tư một chút rồi xách con vượn đen bỏ xuống giếng.

Bị nước lạnh kích động, con vượn đen tỉnh lại. Nằm trong giếng nước tắm rửa các vết thương rồi lại leo lên bờ nhìn Thượng Quan Kỳ một cái, khê kêu lên vài tiếng rồi lắc đầu bỏ đi.

Con vượn đen đi rồi, Thượng Quan Kỳ mới bỏ con vượn vàng xuống giếng. Con vượn vàng hồi tỉnh lại, tắm rửa xong cũng nhìn Thượng Quan Kỳ một cái rồi cũng lại bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ theo con vượn vàng ra khỏi thạch động, trong lòng đã định sẵn chú ý: Nếu chúng còn đánh nhau nữa thì chàng sẽ tìm cách chế phục chúng.

Ra khỏi thạch động, sương mù dày đặc. Con vượn vàng đã thuộc đường lối, ra khỏi dòng suối rồi dẫn thân vào dòng sương mù trắng dày đặc mà đi.

Thượng Quan Kỳ theo sát nó ra khỏi thung lũng lòng chảo mù trắng mờ mịt. Ba con vượn nhỏ đã chờ ở cửa động, thấy con vượn vàng lớn cùng Thượng Quan Kỳ trở lại chúng mừng rỡ rồi nhìn chàng kêu lên ba tiếng rồi hộ vệ cho con vượn lớn đi vào động.

Bốn con vượn đi khuất chàng mới quay mình trở về ngôi nhà mây.

A Liên đã nướng thịt hươu chờ chàng, thấy Thượng Quan Kỳ thì trong lòng vui sướng vô cùng, cười hỏi :

- Tướng công đã khỏi nội thương, vậy bao giờ mới khởi hành? Tôi đã bảo cháu Hiếu thì nó có ý nguyện theo tướng công đó.

Thượng Quan Kỳ vừa ăn thịt hươu vừa đáp :

- Tôi định đi ngay bây giờ, nhưng có một điều tôi chưa yên lòng xin phu

nhân giúp cho.

A Liên nói :

- Tướng công có điều chi cứ nói! Tiểu phụ xin hết sức.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin phu nhân đừng để cho vượn phu đánh nhau với con vượn vàng nữa.

A Liên trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhỏ nước mắt nói :

- Xin tướng công yên lòng mà đi! Tiểu phụ xin vì việc này dần lòng sống thêm ít lâu nữa để hoàn thành tâm nguyện của tướng công.

Nói xong nước mắt như mưa. Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói luống những ngâm ngùi, nghĩ thầm :

- “Sở dĩ nàng ân cần muốn giao Viên Hiếu cho ta là nàng đã có ý muốn tự vẫn. Cũng may mà mình dặn nàng câu đó, nàng mới thổ lộ ra”.

Thượng Quan Kỳ bèn nghiêm nét mặt nói :

- Việc này tại hạ xin ký thác lại cho phu nhân. Tuy ra khỏi hang thẳm này nhưng có thể tại hạ còn lưu lại quanh vùng này một thời gian nữa. Lúc nào rảnh tại hạ sẽ cùng Viên Hiếu về thăm phu nhân.

A Liên gượng cười nói :

- Tiểu phụ đã hy sinh làm vợ giống thú không muốn nhìn thấy ai nữa. Tướng công trở lại thăm tôi đi nữa cũng không quan hệ gì. Nếu có trở lại thăm tôi thì chỉ nên đi một mình thôi...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ xin ghi nhớ lời phu nhân và bây giờ xin cáo biệt.

A Liên nói :

- Xin tướng công hãy chờ một chút để tôi gọi cháu Hiếu ra dẫn tướng công đi.

Nguyên Thượng Quan Kỳ muốn về lại ngôi chùa cổ để thăm quái nhân trước rồi sau sẽ trở lại đây đem Viên Hiếu đi. Song chàng nghe A Liên nói thế, không tiện thoái thác đành gật đầu nói :

- Không biết hiện giờ Viên đệ ở đâu?

A Liên nói :

- Nó vừa ở đây. Để tôi gọi nó về.

Nói xong, A Liên cất tiếng gọi con thì thấy một bóng đen nhanh như chớp chạy về. Thượng Quan Kỳ thấy y bất giác bật cười, vì Viên Hiếu đã tìm đâu ra được những lá cây lớn dùng dây mây kết lại khoác lên người để che kín hết mình.

A Liên nhìn Viên Hiếu rồi quay lại nói với Thượng Quan Kỳ :

- Đây là chốn thâm sơn cùng cốc, đã không có vải lụa lại không có kim chỉ để may áo quần cho nó mặc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tầm vóc Viên đệ cũng cỡ như tại hạ, khi về đến chùa tại hạ còn mấy bộ sẽ

lấy cho y mặc.

A Liên tùm tùm cười quay lại nói với Viên Hiếu :

- Viên nhi! Từ nay con đi theo Thượng tướng công, bất cứ việc gì cũng phải tuân theo lời người dạy bảo, không được tự tiện.

Nàng phải diễn lại câu đó bằng tiếng Vượn cho Viên Hiếu hiểu. Y đáp lại bằng tiếng người :

- Con xin vâng lời!

A Liên cười nói :

- Xin tướng công tha lỗi cho tôi không thể tiễn hành xa được.

Thượng Quan Kỳ ra khỏi nhà mây thẳng tiến về phía trước.

Viên Hiếu lạy mẹ một lạy rồi đi theo Thượng Quan Kỳ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại căn nhà mây, cho đến lúc căn nhà mây khuất vào trong rừng y mới đi nhanh lên trước để dẫn đường cho Thượng Quan Kỳ. Đi được chừng hai dặm thì đến bên sườn núi, Viên Hiếu dừng lại chờ Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đến nơi, Viên Hiếu nhảy lên trước leo trèo thoăn thoắt.

Khi lên cao chừng mười lăm trượng, y thông dây leo xuống cho Thượng Quan Kỳ bám lấy trèo lên.

Đường đi khuất khúc, không biết đã đi được bao xa, Viên Hiếu dẫn đường đi trước, Thượng Quan Kỳ đi theo sau, lúc đi lúc chạy mướt cả mồ hôi.

Vào khoảng giờ thân, Thượng Quan Kỳ nhìn cảnh vật xung quanh nhận định phương hướng từ trên núi đi xuống. Đi đến đâu chàng để tâm nhớ đến đó, đề phòng có ngày trở lại ngôi nhà mây.

Lúc nhìn thấy ngôi chùa cổ thì mặt trời đã lặn. Thượng Quan Kỳ thở phào một tiếng quay lại nhìn Viên Hiếu nghĩ thầm :

- “Lão quái nhân thời tiêu tính khí rất là kỳ cục, mình chưa nói cho lão biết trước đã đem Viên Hiếu về yết kiến lão, chẳng biết lão có rộng dung cho không? Vạn nhất mà lão không ưng thuận thì thật là phiền toái”.

Song chàng lại lẩm bẫm :

- “Sao mình lại có ý sợ lão là ý gì? Lão đã có ơn cứu mạng lại còn truyền dạy võ nghệ cho nữa thì còn điều chi đáng ngại”.

Tuy nhiên chàng vẫn không khỏi ngần ngại, ngần người ra đứng trên phiến đá mà bản thân nghĩ ngợi.

Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ đứng lại thì tưởng chàng đang ngắm cảnh thiên nhiên lúc mặt trời lặn. Y cũng giương đôi mắt thao láo nhìn tứ phía.

Nguyên lúc y ra đi đã được lời mẹ dặn, bất cứ việc gì cũng phải làm theo

Thượng Quan Kỳ, câu đó đã thấm sâu vào tâm khảm của y. Giờ thấy

Thượng Quan Kỳ dừng lại, hai tay chấp sau lưng ngẩng mặt nhìn trời thì y cũng làm y như vậy.

Thượng Quan Kỳ bắt giắc vỗ đùi lẩm bẫm :

- “Phải rồi! Nhất định là ta có chí muốn học võ cho nên ý niệm kính sợ lão

mới nảy mầm trong đầu óc ta. Ta đã nhận lời A Liên chăm sóc cho Viên Hiếu thì nếu quái nhân không chịu dung nạp thì lập tức ta xin cáo biệt. Ôn đức của quái nhân đối với ta thì ta đành phải chờ cơ hội khác”.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 14

Một lối luyện võ kỳ dị

Thượng Quan Kỳ định sẵn lập trường, cảm thấy trong người nhẹ nhõm, thân nhiên cất bước đi về phía trước.

Viên Hiếu chờ lâu nóng ruột, phải cố nhẫn nại không dám thúc giục. Y vừa thấy Thượng Quan Kỳ cất bước, lập tức đi theo. Đi thêm chừng bốn, năm dặm nữa thì đến chùa.

Thượng Quan Kỳ đã thuộc đường lối, đi thoăn thoắt vào chùa. Chàng tung mình nhảy lên gác chỗ quái nhân ở. Viên Hiếu tuy chưa luyện khinh công nhưng vì trèo đèo vượt núi đã quen nên y nhảy lên cao chẳng kém gì

Thượng Quan Kỳ, lại có phần nhanh nhẹn hơn nên lúc nào cũng theo kịp sát bên chàng. Gần đến trước cửa sổ Tầng Kinh Lâu, Thượng Quan Kỳ đột nhiên dừng bước quay lại bảo Viên Hiếu :

- Viên đệ đứng đây chờ, để ta vào trước yết kiến lão tiên bối rồi sẽ trở ra đón.

Viên Hiếu tuy không hiểu hết nhưng cũng dừng lại, nét mặt lộ vẻ kinh ngạc. Thượng Quan Kỳ lại nghĩ y chưa hiểu tiếng người liền lấy tay ra hiệu. Viên Hiếu nhìn tay chàng, nhe răng ra cười rồi đứng lại.

Thượng Quan Kỳ liệng mình băng vào, thấy cửa sổ đóng chặt, bên trong im lặng như tờ thì không khỏi kinh nghi. Chàng nghĩ lại đã hơn một ngày chàng không nghe thấy tiếng tiêu. Chàng dùng ngón tay khẽ gõ cửa và nói nhỏ :

- Văn bối là Thượng Quan Kỳ đã về đây để bái tạ lão tiên bối đã cứu mạng cho. Phải chăng lão tiên bối đang lúc vận khí nhập thần?

Chàng chờ hồi lâu mà trong gác vẫn không thấy tiếng trả lời lại càng kinh hãi, đứng tần ngần không biết phải làm cách nào. Bao nhiêu hình ảnh khủng khiếp hiện ra trước mắt: nào là người áo xanh giết người không góm tay, nào Mao Sơn Nhất Chân và Thanh Thành nhị lão cùng bao nhiêu nhà sư Tây Tạng trong một buổi chiều đều bị giết hết, rồi chàng tự hỏi :

- “Chẳng lẽ người áo xanh đi rồi lại quay trở lại giết hại cả lão quái nhân?”.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- “Nếu gã áo xanh trở lại giết lão rồi thì bốn mặt cửa sổ trên gác này không có lý nào đóng chặt”.

Nghĩ như vậy nên chàng gõ luôn ba tiếng nữa.

Ngoài những tiếng gõ ”Cách, cách, cách” tuyệt nhiên không còn một tiếng nào khác. Chàng nóng ruột quá không còn chịu đựng được nữa, phóng ngón tay đâm vào cửa sổ chọc một lỗ thủng ghé mắt nhìn vào. Chàng thấy quái

nhân nằm duỗi thẳng hai chân xuống ván gác, ngửa mặt lên trần nhà, trong tay còn cầm ống tiêu.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy xao xuyên trong lòng, giờ bàn tay đánh mạnh vào cửa, then cửa gãy, chàng tung mình nhảy vào chạy đến bên quái nhân thì dừng bước lại, đặt ngón tay lên mũi lão thì thấy hơi thở yếu ớt, tựa hồ như người đang ngủ say mà cũng giống như người đang bị thương. Chàng đưa tay đặt lên huyệt “Huyền Cơ” của lão thì thấy cứng ngắc chẳng khác gì đặt lên sắt đá. Chàng kinh hãi vô cùng, lẩm bầm: không hiểu lão này ra sao nữa, không phải là ngủ say mà cũng không giống kẻ bị trọng thương.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lát rồi nắm lấy cổ tay bên phải của lão, thấy lạnh như băng giá và cứng đờ chẳng khác gì như cầm vào thanh sắt.

Thượng Quan Kỳ còn đang hoang mang bỗng nghe có tiếng hú nhỏ vọng lại, chàng cho là Viên Hiếu chờ lâu sốt ruột rồi hú lên, liền đặt tay lão xuống chạy ra cửa sổ gọi :

- Viên đệ lại đây!

Viên Hiếu vẫn đứng y nguyên chỗ đó, nghe tiếng Thượng Quan Kỳ gọi mới tung mình nhảy lên mái nhà chui vào trong gác. Y hết nhìn lão quái nhân nằm trên sàn gác lại nhìn Thượng Quan Kỳ. Y ngơ ngác hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Người này chết rồi phải không?

Y nói tiếng người rất khó nghe.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp :

- Ông ấy ngủ đấy, đừng làm huyên náo. Ngồi đây chờ một lát.

Chàng ngồi xuống bên quái nhân, chống tay lên má ra chiều suy nghĩ.

Viên Hiếu vẫn nhớ lời thân mẫu dặn bảo: ”Bất cứ việc gì cũng phải nghe theo Thượng Quan Kỳ”, nên liền ngồi xuống chống tay lên má.

Trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, quái nhân vẫn nằm ngửa không nhúc nhích. Lúc này trời đã gần tối, trong nhà không trông thấy gì.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng, cúi xuống ngực lão nghe thấy trái tim lão đập một cách cực kỳ yếu ớt và hơi thở dường như sắp tắt. Bất giác chàng run lên nghĩ thầm :

- “Xem ra lão đã bị nội thương, mình ngồi chầu đây cũng chẳng có ích gì.

Tuy rằng mình chẳng có cách gì cứu được lão nhưng cứ ngồi nhìn thương thế mỗi lúc thêm trầm trọng rồi chết rồi cũng không đành lòng”.

Nghĩ vậy, chàng đưa tay nâng lão ngồi dậy lấy tay khẽ vỗ vào huyệt “Mệnh Môn” trên lưng thì chẳng khác gì vỗ vào thanh sắt. Những huyệt đạo tựa hồ như đã bị bít kín, không có cách nào tìm ra vị trí huyệt đạo.

Bỗng nghe ”Cách” một tiếng, một thanh bảo kiếm từ trên người lão rút ra.

Song ống tiêu thì lão vẫn nắm chặt. Thượng Quan Kỳ từ từ buông lão ra, cúi xuống nhặt thanh kiếm lên rút ra khỏi bao. Một luồng khí lạnh xông lên và

khắp nhà tỏa ra một thứ ánh sáng huyền ảo như ngọc. Thượng Quan Kỳ buột miệng khen :

- Thật là một thanh bảo kiếm.

Chàng xem lại thì thấy cả kiếm và chuôi dài độ thước hai, chuôi bốn tắc và lưỡi tám tắc. Thanh kiếm này ánh sáng rực rỡ trông hoa cả mắt.

Thượng Quan Kỳ tuy rất thích thanh kiếm không nỡ rời tay, nhưng xem xong một lúc chàng lại tra vào vỏ, hai tay nâng lên đặt trở lại bên cạnh quái nhân.

Chàng đề tay lên mũi quái nhân thì thấy hơi thở càng ngày càng yếu hơn trước hầu như sắp tắt, bất giác thở dài một tiếng, nước mắt nhỏ giọt, cung kính vái quái nhân một lạy, khấn thầm :

- Lão tiên bối đối với tại hạ ơn sâu tựa biển, nghĩa nặng tựa non, tại hạ chưa chút báo đáp thì lão tiên bối đã bị bệnh mà thác. Tại hạ rất ân hận kiến văn kém cỏi không đủ tài năng để cứu được lão tiên bối.

Chàng càng nói càng chạnh mỗi thương tâm, nước mắt tuôn ra như suối.

Viên Hiếu ngồi bên cạnh thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng khóc bi thảm nên nó cũng không cầm được nước mắt.

Thượng Quan Kỳ khóc hồi lâu rồi quay lại bảo Viên Hiếu :

- Viên đệ! Chúng ta tìm nơi an táng cho lão tiên bối.

Viên Hiếu tuy không hiểu hết song thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy, y cũng đứng lên ngay theo Thượng Quan Kỳ nhảy ra ngoài cửa sổ.

Thượng Quan Kỳ xem hết một lượt các nơi trong chùa, tìm được một nơi cây cỏ tốt tươi nhỏ cỏ đi rồi lấy hai tay khoét xuống.

Viên Hiếu đột nhiên bước tới kéo tay Thượng Quan Kỳ ra, huy động cánh tay dài hai tay móc đất lên. Móng tay y sắc nhọn lại cứng như thép nên y đào rất nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc đã đào được một cái huyệt dài chừng tám thước, rộng hai thước, sâu ba thước. Thượng Quan Kỳ giữ tay Viên Hiếu lại bảo thôi đừng đào nữa rồi trở về căn gác. Chàng sờ vào mũi lão thì thấy hơi thở lão rất mong manh, mình mẩy tay chân đã bắt đầu lạnh toát và cứng đờ. Thượng Quan Kỳ vốn là người chí tình, đứng trước cảnh tượng thương tâm này chàng bật khóc sụt sùi. Mặc dù hơi thở lão nhân rất yếu ớt nhưng thủy chung vẫn chưa tắt. Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu ngồi bên lão để chờ, chuẩn bị khi lão tắt hơi là đem đi mai táng.

Vào khoảng nửa đêm, hơi thở quái nhân như có như không. Ngoài cửa sổ gió rít từng cơn, thổi cỏ cây bụi cát bay ào ào. Mảnh trăng tỏa ánh sáng lạnh lẽo xuống ngôi chùa cổ hoang lương càng tăng thêm cảnh thê lương.

Trăng dời sao chuyển rồi lặng dần, phương Đông đã hé sáng, lại gần hết một đêm.

Thượng Quan Kỳ hai mắt sưng húp. Tuy chàng không khóc rống lên song dòng châu cú lã chã suốt đêm không bao giờ ngừng chảy, cho đến lúc trời

sáng.

Chàng đưa tay ra sờ vào mũi thì quái nhân đã tắt thở. Ánh sáng ban mai chiếu vào thanh bảo kiếm, ánh sáng lập lòe. Thượng Quan Kỳ cầm cây kiếm đặt vào lòng quái nhân, ôm thi thể lão lên toan đem ra huyết để mai táng, dè dàu vừa ôm lấy thi thể lão nhân thì đột nhiên những hạt châu to bằng mắt mèo rớt ra loảng choảng, ánh sáng lóe mắt. Thật là những hạt châu quý báu, đáng giá liền thành.

Viên Hiếu chưa bao giờ thấy hạt châu nên không biết nó quý báu đến cỡ nào. Y nhìn thấy hạt nào cũng tròn tròn long lanh như đá núi chẳng có gì là lạ.

Song, Thượng Quan Kỳ là người sành sỏi, vừa nhìn thấy đã biết ngay là vật chí bảo ngàn vàng khó lòng mua được. Chàng nghĩ thầm :

- “Lão này thật là kỳ dị. Trong mình lão nhiều hạt châu quý giá thế kia sao còn vào chỗ chùa cô hoang vắng này để chịu cực khổ? Dù lão muốn luyện công thì ở đâu chẳng được, hà tất phải ở đây để nhịn đói nhịn khát”.

Chàng vừa nghĩ vừa bỏ bốn hạt châu vào trong túi lão. Chàng lại lâm râm khấn :

- “Hương hồn lão tiên bối có linh thiêng xin tha cho tội bất kính. Ở nơi thâm sâu cùng cốc này không sao tìm ra được quan tài, đành an táng thi thể lão tiên bối một cách đơn giản. Hỡi ôi! Ông tiên bối cứu mạng cho tại hạ chưa báo đáp được dây tơ sợi tóc, ngờ đâu lão tiên bối đã nhắm mắt ra đi...”.

Khán đến đây, đột nhiên Thượng Quan Kỳ nhớ đến một việc, đặt thi thể lên trên mặt tường, sụp lạy ba lạy làm đại lễ khê khán :

- Lúc sinh thời lão tiên bối muốn thu tại hạ làm đồ đệ song tại hạ vì chưa bẩm với ân sư nên không thể nhận tiên bối làm sư phụ. Bây giờ tiên bối đã thác rồi, tại hạ xin làm lễ nhận tiên bối làm sư phụ để thỏa mãn ý nguyện của lão tiên bối...

Thượng Quan Kỳ đứng trước thi thể của quái nhân kêu lên một tiếng :

- Sư phụ!

Quái nhân mở mắt ra cười ha hả nói :

- Thằng nhỏ này! Ngươi đã nói ra miệng rồi thì không thể chối cãi được nữa đâu nhé.

Thượng Quan Kỳ run lên bần bật hỏi :

- Ô hay! Ô hay! Lão tiên bối chưa chết ư?

Quái nhân nói :

- Sao ngươi còn gọi ta là tiên bối? Ngươi vừa làm lễ bái sư mà đã quên rồi ư?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Mình vừa làm lễ bái sư và đó là tự trong lòng mình mà ra. Bậc đại trượng phu đã nói ra miệng thì có lý đâu còn canh cải”.

Chàng liền nói :

- Thừa sư phụ! Sao sư phụ lại sống lại được?

Quái nhân khẽ chống tay vào vách nhảy ra phía cửa sổ, hỏi :

- Người tin rằng người ta đã chết còn có thể sống lại được ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vẫn bối dù không tin nhưng nay thấy sư phụ chết rồi lại sống lại được thì không hiểu ra sao?

Quái nhân nói :

- Chẳng những mình người không tin mà ngay cả ta cũng không tin người đã chết rồi mà còn sống lại được. Ta đã chết đâu!

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi :

- Sư phụ nín hơi, tạm đình hô hấp đã đành song các huyết đạo trong mình tự hồ đều bít kín hết, người lại giá lạnh cứng đờ thì nghĩa làm sao?

Quái nhân cả cười nói :

- Ta dùng chân khí phong tỏa các huyết đạo, còn dùng phép "Qui tức" để ngừng thở. Như vậy thân thể tự nhiên cứng đờ, không thì đối người sao được.

Thượng Quan Kỳ rùng mình nói :

- Thế ra con người ta khi võ công đã đến mức chỉ huy được các cơ quan trong mình thì có thể áp dụng một cách tuyệt diệu vào mọi trường hợp.

Quái nhân cười khanh khách nói :

- Tuy ta dùng trá thuật để thu nhận người làm đồ đệ nhưng không phải thế là ta tin người ngay và việc hết đề tâm vào việc giết người nữa đâu. Tỷ như vừa rồi, nếu như người có tham tâm thì cái huyết người vừa đào đó sẽ là mồ chôn người đó.

Thượng Quan Kỳ cười đáp :

- Giả tỷ mà đệ tử thực có lòng tham, mưu đồ đoạt kiếm, mình châu thì nhân lúc sư phụ không đề phòng dùng bảo kiếm để ám toán sư phụ rồi. Sư phụ đang vận khí phong tỏa huyết đạo để giả chết, e rằng tránh khỏi đòn đánh bất thành linh.

Quái nhân cười nói :

- Lão nhân là hạng người nào mà lại sợ người ám toán? Người chỉ cần lộ ác ý trên mặt là ta không để người vung kiếm lén hại ta đâu, ta đã điểm huyết cho người chết trước rồi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- Lão này đã cứu mạng cho mình, mình lại làm lễ bái sư. Sau này khi xuống núi, lão có bảo mình đi giết người thì dù sao trót đã lỡ rồi thì cũng đành cam chịu.

Quái nhân nhìn thần sắc của Thượng Quan Kỳ, đột nhiên cười lạt nói :

- Thằng nhỏ kia! Người nghĩ gì vậy? Người nên biết rằng lão phu không phải là người hiếu sự, nhưng nếu người trái lời sư phụ là tự người đi tìm cái

chết đó.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói :

- Đệ tử đã nhận làm môn đồ của lão sư, dĩ nhiên phải đối với lão sư là bậc tôn trưởng, dám đâu ăn ở hai lòng!

Quái nhân quát mắt nhìn thẳng vào Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói :

- Trong đám giang hồ những kẻ xảo trá rất nhiều, đã chắc đâu lời ngươi nói là tự đáy lòng mà ra?

Thượng Quan Kỳ biến sắc, ngửa mặt nhìn lên trần gác tự nói một mình :

- Kẻ đệ tử này nếu còn có lòng gian trá tất sẽ bị đất trời trừng trị.

Viên Hiếu nghe hai người nói chuyện, tuy không hiểu được hết song y nhìn nét mặt Thượng Quan Kỳ có vẻ khác thường đột nhiên khẽ “Hừ” lên một tiếng, thu mình như muốn nhảy xổ vào và mắt y nhìn chăm chú quái nhân, chỉ chờ lão có cử động gì làm hại đến Thượng Quan Kỳ là y sẽ dùng sức mạnh tuyệt luân để đối phó.

Bỗng quái nhân thở dài rồi nói :

- Lão phu đã bị người lừa nhiều rồi nên bất luận với ai ta cũng gia tăng đề phòng.

Rồi lão cười khanh khách nói :

- Bây giờ tuy chúng ta đã thành nghĩa thành trò song ta không có lòng mong người giúp việc cho ta nữa. Sở dĩ ta muốn truyền võ công cho người là muốn để cho cái công phu khó nhọc suốt đời của ta còn được truyền lại trên thế gian, đó là đủ rồi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đệ tử đã làm lễ nhập môn thì mối thù của sư phụ đương nhiên sẽ đưa vai gánh lấy.

Quái nhân cả mừng hỏi :

- Ngươi nói thật đấy chứ?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử khi nào dám nói giỡn với sư phụ!

Quái nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Hãy biết vậy! Song dù ngươi có học hết được bản lãnh của, ta vẫn e rằng chưa đủ bản lãnh để địch lại người đó.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Nếu đệ tử một năm không địch lại thì luyện thêm một năm nữa, nếu mười năm không địch nổi thì lại khổ công thêm mười năm nữa, tất phải có ngày cao hơn họ.

Quái nhân buồn rầu nói :

- Giả tử mà suốt đời người không địch nổi họ thì chả hóa ra chung thân người không rửa hận cho ta được sao?

Thượng Quan Kỳ ấp úng nói :

- Cái đó... cái đó...

Đột nhiên quái nhân nghiêm nét mặt nói :

- Điều cốt yếu trong phép luyện tập võ công là phải ý chính tâm thành, trong lòng không còn ý niệm phức tạp.

Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân đột ngột bàn về yếu quyết luyện võ vội bỏ hết tạp niệm, chú ý lắng tai nghe.

Quái nhân lại nói tiếp :

- Luyện võ có ba yếu quyết là: Luyện tập sức lực, nuôi dưỡng chí khí và chọn lấy cái hay.

Thượng Quan Kỳ nghĩ một lát rồi nói :

- Đúng vậy! Võ công tất cả các môn phái đại khái không ra ngoài ba yếu quyết đó.

Lão quái nhân mỉm cười nói :

- Tuy nói rút ngắn lại thế thôi, nhưng ba yếu quyết này bao hàm thiên hình vạn tượng, biến hóa khôn lường chứ không phải dễ dàng.

Rồi lão giảng thao thao bất tuyệt một hồi.

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói thần phục vô cùng, chàng nói :

- Sư phụ đi từ bao quát vào các chi tiết, bằng những lời lẽ giản dị để phô diễn những sự màu nhiệm của võ công, đệ tử thật khâm phục vô cùng.

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ ca tụng mình, nét mặt lão cũng thoáng qua niềm hân hoan, lão mỉm cười hỏi :

- Giả tỷ các phái võ hiện nay, có người đem yếu quyết đó thành ba giai đoạn đồng thời cùng thực hành, liệu có thu được kết quả gấp đôi không?

Thượng Quan Kỳ suy nghĩ hồi lâu rồi đáp :

- Xét cho cùng thì có thể được lắm, vì ba yếu quyết trên không ngoài mục đích lấy sức lực làm căn bản, lấy chí khí làm phương châm, lựa cái hay làm cứu cánh. Vậy ba yếu quyết đó có liên quan với nhau, có vận dụng được đồng đều thì mới mong chế phục bên đối phương để thủ thắng.

Quái nhân mỉm cười nói :

- Người thật có chỗ thông minh hơn người. Yếu quyết tuy chia làm ba, nhưng hợp lại cũng chỉ là một. Lúc luyện tập nên tước bỏ những phần phiền phức, mà lúc vận dụng lại cần biến hóa ra nhiều. Như thế có thể bớt đi một nửa thời gian mà khi vận dụng lại được gấp đôi phần hiệu quả.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Lời cao luận của sư phụ khiến cho đệ tử tựa hồ đang ở chỗ tối được ra ánh sáng, bổ ích không biết đến đâu mà kể.

Ngừng một lát, chàng khẳng khái nói tiếp :

- Đệ tử khi thành tài, nhất định sẽ rửa hận cho sư phụ...

Quái nhân lắc đầu lia lịa nói :

- Ta đã nói là không mong người làm việc cho ta.

Rồi lão thở dài nói tiếp :

- Có điều ta nghĩ rằng: bất luận là ai ở với ta trong ngôi chùa hoang này hàng mười năm tất nhiên cảm thấy vô cùng tịch mịch.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Câu này lão nói quả không sai. Song thân mình còn cả, sư phụ mình là Diệp Nhất Bình chưa biết sống chết thế nào? Giả tử mình phải ở đây liên mười năm không được ra khỏi ngôi chùa này nửa bước thì thật không chịu nổi.”

Chàng liền nói :

- Đệ tử hãy còn song thân, nếu quả sư phụ bắt ở luôn đây mười năm không cho về quê thăm hỏi lần nào thì đệ tử khó lòng chuyên tâm học tập được, dù là học để trở thành một người có bản lĩnh tuyệt luân.

Quái nhân thở dài nói :

- Võ công ta truyền thụ cho ngươi, tuy không phải là tuyệt thế thần công, song các phái võ hiện nay cũng ít có người có thủ pháp tương tự. Trừ mấy giống điều thú, ta tuyệt chưa tìm ra được người bạn nào mà cũng chưa từng thu ai làm đồ đệ. Võ công của ta đã không truyền cho ai thì thôi, mà nếu đã tìm được rồi thì mười phần cũng truyền được sáu, bảy, có thể mới bỏ công khó nhọc. Ta tính đi tính lại thì tối thiểu cũng phải tám năm. Tám năm trời ròng rã tuy không dài lắm nhưng đối với cuộc hành trình trong một đời người thì cũng phải là ngắn.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đệ tử chỉ xin sư phụ cho hai năm về thăm nhà một lần để vãn an song thân. Ở nhà độ mười hay bảy, tám ngày rồi lại tới đây tiếp tục việc học thì dù mười năm hay hơn nữa, đệ tử cũng không quản ngại.

Quái nhân lắc đầu nói :

- Võ công của ta đại khái đều là cần có uy lực cực kỳ hùng hậu. Ngoài những môn quyền cước, binh khí biến hóa vô lường còn phải vận dụng các môn độc đáo của các môn phái khác trong lúc đối địch với người. Nếu tập vẫn chưa được thành thuộc mà đã bỏ ra đi ít lâu, không những phải bỏ uổng phí công trình luyện tập lúc trước mà con người cũng dễ biến thành những trạng thái rất dễ bị thương.

Thượng Quan Kỳ lẳng lẳng không dám nói gì, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Có lý nào thế được? Học võ công biết đâu là bờ bến? Học một năm thì lượm được kết quả một năm, đâu có lý nào đang học mà bỏ dỡ lại bị mất hết mà sinh hại bao giờ?”.

Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên quái nhân quay đầu lại nhìn vào mặt

Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Hiện giờ chỉ có hai cách, ngươi chọn lấy một. Nếu ngươi không đồng ý thì ta không truyền thụ nữa, dù có bỏ uổng cũng phải đành.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Xin sư phụ cho biết những cách nào?

Quái nhân khẽ thở dài đáp :

- Điều kiện thứ nhất dĩ nhiên là theo đường lối chính, người ở luôn trong này ròng rã tám năm liền không được rời khỏi chùa nửa bước. Ngoài lúc tập luyện quyền cước, khí giới, cũng phải ngồi trên gác này điều hòa hơi thở hoặc luyện tập các môn võ công độc đáo khác.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Song thân đệ tử tuổi gần sáu mươi, mà trong thời gian tám năm liền sư phụ không cho đệ tử về thăm lấy một lần thì...

Quái nhân không chờ Thượng Quan Kỳ nói hết, lão ngắt lời :

- Thế thì dùng biện pháp thứ hai, tức là theo đường tắt. Nhưng đường này gian lao nguy hiểm vô cùng. Muốn đi đường tắt cần phải có đủ ba điều kiện là :

phải thông minh hơn đời, thầy dạy phải đặc biệt và ý chí phải kiên quyết. Ba điều ấy không thể thiếu một.

Quái nhân nhìn soi mói Thượng Quan Kỳ vừa cười vừa nói :

- Ta xem người cốt cách thanh kỳ, có bản năng rất tốt để luyện võ. Ta đây tuy không phải là bậc lương sư đệ nhất, nhưng miễn cưỡng có thể làm được. Chỉ còn điều kiện thứ ba là không biết người có đủ ý chí để chịu gian khổ hay không?

Thượng Quan Kỳ cả quyết nói :

- Đệ tử tự tin là có thể chịu đựng được!

Quái nhân lắc đầu thở dài nói :

- Kinh mạch huyết đạo trong người vẫn theo đường lối thông thường, nay đi lối tắt tức là ngược lại với lẽ tự nhiên. Điều nay quan hệ vô cùng, nếu không thành công thì không chết người cũng trở thành tàn phế. Trót lọt ra thì cũng phải ròng rã ba tháng, khổ sở vì máu và kinh mạch chạy ngược.

Thượng Quan Kỳ nghe nói lấy làm kinh hãi, biết rằng nghịch lẽ tự nhiên sẽ khổ sở vô cùng, không chắc có chịu nổi không. Quái nhân lại nói tiếp :

- Người thử nghĩ xem, trong thời gian ba tháng, nếu chịu đựng được thì hãy làm. Ta với người tuy là tình thầy trò nhưng ta không muốn cưỡng ép người. Ba tháng đầu mà chịu nổi thì công cuộc luyện võ theo lối thông thường phải tám năm thì có thể rút đi được năm năm, tức là trong vòng ba năm có thể đạt hiệu quả.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lão này đã nhận biết có những kỳ công đặc biệt, trên đời khó có lấy một người thứ hai. Nay mình đã nhập môn mà còn sợ khổ sở thì vĩnh viễn không bao giờ bản lãnh mình có thể lên đến tối cao được.”

Nghĩ vậy chàng thấy hào khí phấn khởi, cười vang lên một hồi rồi nói :

- Đừng nói phải gian khổ ba tháng, cho dù lâu hơn nữa đệ tử tự tin rằng có thể vượt qua.

Quái nhân vẻ mặt rất trang nghiêm nói :

- Trong ba tháng trời chẳng những người không thể rời khỏi nơi này nửa bước mà chính ta đây cũng không thể có hành động tùy tiện khác nữa.

Những thứ ăn uống phải được chuẩn bị từ trước, vậy người hãy đi tìm kiếm về chứa sẵn trong gác này cho đủ nhu dụng.

Thượng Quan Kỳ quay ra nhìn Viên Hiếu hỏi quái nhân :

- Trong ba tháng này không biết sư phụ có cho phép Viên Hiếu ở lại đây giúp ta chăng?

Quái nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Chỉ cần bảo sao nghe vậy thì đệ y ở đây cũng chẳng trở ngại gì.

Thượng Quan Kỳ gọi Viên Hiếu đến bên mình vừa nói vừa lấy tay ra hiệu bảo y trong thời gian ba tháng, hàng ngày đi lấy thức ăn về cho. Chàng phải giải thích và nói rất lâu y mới hiểu được.

Quái nhân chờ cho hai người dặn bảo nhau xong mới nói với Thượng Quan Kỳ :

- Trong ba tháng trừ những giờ Tí, Ngọ không kể, còn đại khái người phải mê man hay ngất đi. Trong hai giờ Tí, Ngọ ta phải vận nội công điều hòa hơi thở, còn ngoài ra ta phải dùng nội lực và chân khí giúp người làm cho máu chạy ngược đường. Hai giờ đối với người cũng quan hệ lắm, không được ai quấy nhiễu hoặc làm kinh động.

Thượng Quan Kỳ nghe quái nhân nói rồi quay lại giảng giải cho Viên Hiếu rõ.

Viên Hiếu gật đầu và đáp lại bằng tiếng người :

- Tôi đã hiểu cả rồi!

Thốt nhiên y băng mình qua cửa sổ, chạy nhanh như biến thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

Viên Hiếu đi chừng nửa giờ, mang về rất nhiều trái cây và một con thỏ rừng, có thể cho ba người đủ ăn trong ba ngày. Quái nhân chỉ bảo Viên Hiếu cách nướng thịt dã thú. Đột nhiên lão quát lên :

- Ngoài cửa sổ có người đến!

Thượng Quan Kỳ giật mình, quay đầu nhìn ra cửa sổ thì không thấy bóng người nào, lòng chàng đang nghi hoặc, bỗng quái nhân khẽ nói :

- Người đó đã vòng lại cửa sổ mặt sau, quay đầu lại mà nhìn.

Thượng Quan Kỳ quay đầu lại, bỗng cảm thấy có một luồng gió cực mạnh chụp lên đầu đánh vào huyệt "Thiên linh". Người chàng run lên, lập tức ngất đi.

Trong lúc mê man, chàng cảm thấy dường mình đang ở trên cao ngàn trượng rớt xuống, lục phủ ngũ tạng dường như bị một hấp lực rút lên trên. Tất cả

các huyết đạo, các khớp xương dường như bị lỏng ra hết và chẳng khác gì như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang chui vào các huyết đạo và các khớp xương nhưng nhức đau khổ vô cùng.

Thượng Quan Kỳ mấy phen muốn mở miệng kêu to lên song hàm răng tựa hồ như không muốn tuân theo ý muốn của mình, mặc dù chàng đã vận dụng hết khí lực mà vẫn không kêu ra tiếng.

Bên tai bỗng nghe tiếng tiêu vời vợi, thanh âm cực kỳ từ ái và tựa hồ như điệu hát thôi miên. Bất luận đang đau khổ tới bậc nào, khi nghe tiếng tiêu này là lập tức thấy trong người chàng bình tĩnh được nhiều.

Lúc này toàn thân Thượng Quan Kỳ máu đã bắt đầu chạy ngược. Hai mắt chàng tuy mở thao láo nhưng hoa lên, trông không rõ một vật gì.

Không biết chàng đã chịu đựng được bao lâu rồi, gân cốt tự nhiên hết đau, thần trí tỉnh táo, hai mắt trông rõ mọi vật. Chàng đưa mắt nhìn quái nhân thì thấy lão đang cầm ngang ống tiêu, nhắm mắt cúi đầu tựa như một vị tăng đang nhập định.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Huyết chạy ngược khổ sở là thế. Giả tử mà không có tiếng tiêu từ ái nâng đỡ thì quyết nhiên không chịu nổi.”

Chàng chuyển động tay chân toan cố gắng ngồi dậy mà không sao ngồi được, cất chân nhấc tay cũng rất khó nhọc.

Thượng Quan Kỳ bỗng thấy trên má mát rượi, một bàn tay lông lá sờ vào, tai nghe tiếng Viên Hiếu hỏi bằng một giọng nửa người, nửa vượn :

- Tướng công ăn trái cây!

Thượng Quan Kỳ thấy trong tay Viên Hiếu đang cầm một trái đào lớn để kê vào miệng chàng. Trong bụng đang thấy đói, chàng cắn hai miếng, ăn xong rồi sái quai hàm không ăn được nữa.

Chàng muốn nói với Viên Hiếu vài câu, song lưỡi rũ ra không nói nên lời.

Tuy nhiên trong lòng chàng vẫn tỉnh và nghĩ bụng :

- “Bây giờ có kẻ nào khế đánh mình một cái chắc chết luôn”.

Quang âm thấm thoát, thoát cái đã hết một ngày. Quái nhân sau khi điều hòa hơi thở, mở bừng mắt ra nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Người có chịu nổi cái khổ cực về máu chảy ngược không? Nếu không chịu được thì bây giờ hãy còn kịp. Chỉ sáu giờ nữa, qua lần thứ hai máu chảy ngược thì kinh mạch đã biến hóa rồi. Bây giờ nếu muốn quay trở lại cũng không được nữa.

Thượng Quan Kỳ cố sức gật đầu, hai mắt chàng lóe lên ánh mắt kiên quyết.

Quái nhân mỉm cười đưa tay vỗ vào huyết “Huyền Cơ” của Thượng Quan Kỳ, đột nhiên chàng cảm thấy thân thể tê nhức rồi lại ngất đi.

Thời gian vùn vụt sáu mươi ngày trôi qua. Thượng Quan Kỳ chỉ tỉnh lại trong những giờ Tí, Ngọ còn ngoài ra hoàn toàn đều ở trong tình trạng mê

man, khổ sở vì máu chảy ngược. Nhưng mỗi ngày một quen thêm sự khổ cực, về sau mỗi ngày rút dần, tựa hồ như kinh mạch mình biến hóa khác với sinh lý thông thường.

Một hôm đúng giờ Ngọ, Thượng Quan Kỳ tỉnh lại, quái nhân nhìn chàng nói :

- Giai đoạn thứ nhất coi như là đã viên mãn. Sau giờ Ngọ này ta sẽ đem chân khí trong mình ta để giúp ngươi tăng thêm nội lực. Sau một tháng nữa, ngươi có thể đem những khẩu quyết ta truyền cho vận hành thuật thở hít. Nửa năm sau sẽ luyện đến quyền chưởng, khí giới. Dễ thường không cần đến ba năm ngươi đã có thể học xong và rời khỏi nơi này.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Ôn sư phụ bồi dưỡng, đệ tử vĩnh viễn ghi vào phế phủ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 15

Cổn Long Vương là ai?

Quái nhân cười nói :

- Người là đồ đệ của ta và đã chính thức nhận ta làm sư phụ để truyền dạy võ công. Đó là một việc rất xứng đáng và đã được chứng minh bằng phương pháp truyền thụ rút ngắn giai đoạn. Ta xiết đôi vui mừng. Phen này nếu thầy trò ta thành công sẽ khiến người đời phải kinh ngạc.

Thượng Quan Kỳ thấy mình đã qua khỏi giai đoạn khổ cực trong lòng khôn xiết vui vẻ, mỉm cười hỏi quái nhân :

- Thừa sư phụ! Khi nào thì đệ tử có thể tự ngồi luyện võ công lấy cho mình?

Quái nhân đáp :

- Cứ đà này mà luyện, thì chỉ trong vòng hơn hai mươi ngày nữa.

Thốt nhiên lão đưa tay đỡ Thượng Quan Kỳ dậy nói tiếp :

- Người ngồi dậy đi, để ta đem chân khí trong mình ta gia tăng thêm nội lực cho người.

Tay trái lão giữ lấy vai và tay phải đặt lên lưng chàng ngấm vận nội lực.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy có một luồng hơi nóng phóng vào huyệt “Mệnh Môn” sau lưng chàng. Luồng hơi nóng này thúc đẩy chân khí từ Đan điền từ từ tỏa ra đến các tứ chi. Chàng không cảm thấy đau đớn gì cả mà còn cảm thấy dễ chịu khôn tả.

Bất thành linh những tiếng hú ghê rợn vọng lại. Tiếng hú này giống như tiếng vượn hót lại giống như tiếng người kêu, Thượng Quan Kỳ biết ngay là Viên Hiếu.

Quái nhân đột nhiên biến sắc khẽ bảo Thượng Quan Kỳ :

- Ta nghe tiếng hú này có vẻ khác lạ. Dường như Viên Hiếu đang gặp phải cường địch. Đúng là có người lạ xuất hiện.

Hai người lắng tai nghe thêm chút nữa, tiếng hú của Viên Hiếu vẫn đứng nguyên một chỗ, không xa thêm mà cũng không gần thêm.

Trong khoảng thời gian chừng một tuần trà, tiếng hú đột nhiên dừng lại, ngoài cửa sổ thấp thoáng một bóng đen: Viên Hiếu đã tung mình nhảy vào.

Thượng Quan Kỳ mở mắt nhìn Viên Hiếu một cái rồi nhắm mắt lại. Viên Hiếu cầm trong tay một món khí giới, không hẳn giống thanh kiếm mà cũng không phải lưỡi đao. Y toan đưa cho Thượng Quan Kỳ xem nhưng thấy chàng chỉ hé mắt nhìn một cái rồi lại nhắm lại ngay, y bèn đặt đao xuống bên mình chàng rồi nhảy ra ngoài ngay.

Nên biết rằng Viên Hiếu vốn tính thuần hậu, luôn luôn nhớ lời mẹ dặn, nhất

nhất cử động đều phải tuân theo Thượng Quan Kỳ, nên y chỉ biết có Thượng Quan Kỳ. Còn đối với quái nhân y chỉ xem như người xa lạ. Y thấy chàng đang chuyển khí vận công không thể nói chuyện với y, lập tức y lại nhảy ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ ngồi luyện khí không biết đã được bao lâu, bên tai bỗng nghe tiếng đánh nhau. Thượng Quan Kỳ hé mắt ra nhìn thấy ngoài cửa sổ có bóng người chuyển động: Viên Hiếu đang cùng một gã cầm đao đánh nhau rất kịch liệt.

Nhưng lần này dường như Viên Hiếu không muốn làm kinh động Thượng Quan Kỳ nên chỉ lảng lảng đánh nhau chứ không hò hét.

Quái nhân khẽ hỏi :

- Con vượn kia tựa hồ đã biết võ công? Nó chạy nhảy xoay chuyển, vung tay ra quyền, đều hợp với những yếu quyết võ công. Người đã luyện cho nó bao giờ chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chưa!

Quái nhân nói :

- Nếu vậy thì lạ thật! Hay là trời phú cho nó có sẵn bản năng về võ nghệ. Bỗng phía ngoài cửa sổ, gã đại hán xử đòn đao giận lên quát mắng âm âm, đại khái là gã đánh lâu mà không hạ nổi Viên Hiếu nên lửa giận bốc lên.

Quái nhân khẽ thở dài nói :

- Đã lâu rồi ta không động thủ với ai, song hôm nay lại phải giết người mới xong. Để gã này chạy thoát, ta e rằng bọn chúng sẽ kéo đến nữa. Người gọi con vượn vào đi.

Thượng Quan Kỳ vâng lời cất tiếng gọi :

- Viên Hiếu! Lui vào trong này ngay!

Viên Hiếu đang cùng người đánh nhau kịch liệt, nghe Thượng Quan Kỳ gọi lập tức tung mình qua cửa sổ vào trong gác.

Đại hán xử đòn đao nghe trong gác có tiếng người gọi con vượn giống người chạy về lập tức lớn tiếng quát hỏi :

- Ai ở trong gác đó?

Gã giơ ngang thanh đao trước ngực để hộ thân, xăm xăm chạy tới trước cửa sổ.

Quái nhân giơ tay phải lên một cái, đưa ngón tay điểm ra phía trước, một luồng chỉ phong vù vù bay ra, gã đại hán té ngay xuống nóc nhà.

Thượng Quan Kỳ giật mình quay lại hỏi quái nhân :

- Sư phụ! Môn này là võ công gì?

Quái nhân cười đáp :

- Đó là “Thiên Cương chỉ”. Công lực phải cao đến tột đỉnh mới có thể điểm huyết cách bức được. Môn này không phải luyện ba năm là được. Sau này

khi nội lực người đã cao ta sẽ truyền thụ cho, chẳng mấy chốc mà thành hiệu. Người bảo con vọt ra ôm gã vào đây để tra hỏi xem có việc gì.

Thượng Quan Kỳ dùng tiếng người bảo Viên Hiếu.

Hiện giờ Viên Hiếu đã hiểu được kha khá tiếng người, chạy ra ôm gã đại hán vào đặt trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Quái nhân nhìn kỹ thì gã này trạc tuổi bốn mươi, thân hình cao lớn, mình mặc võ trang, mặt nổi thớ thịt, dường như là một nhân vật trong võ lâm. Lão chau mày đưa tay ra vỗ giải phóng huyết đạo cho đại hán.

Đại hán thở dài một tiếng, ngồi dậy vung quyền lên đánh Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ thấy thế quyền trầm trọng toan né tránh thì đột nhiên ở đằng sau, một bàn tay thò ra để đón tiếp đường quyền của đại hán.

Đại hán rút tay lại, kêu lên một tiếng ngã vật người ra phía sau, ôm lấy đầu quyền lẫn mình trên sàn gác.

Thượng Quan Kỳ thấy tay phải của đại hán sưng lên trong lòng lấy làm kinh hãi nghĩ bụng :

- “Võ công lão này thật không biết đâu mà lường. Lão chỉ đưa tay ra hời hợt mà người này đã như thế”.

Bỗng quái nhân cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Mi là ai? Đến chùa này có việc gì? Phải nói thật thì ta sẽ tha chết cho. Chỉ nửa lời gian trá thì đừng trách lão phu độc ác.

Gã đại hán lẫn lộn một lúc dường như đã bót đau, nhưng cánh tay bị thương mỗi lúc một sưng to. Gã ôm cánh tay ngồi dậy. Hai tia mắt hung dữ từ từ liếc nhìn hết tất cả mọi vật trong gác.

Quái nhân cười lạt nói :

- Mi nhìn gì đó? Hay là muốn thử cả tay trái ta nữa?

Đại hán đột nhiên đứng dậy đi thẳng ra phía cửa sổ. Quái nhân cười ha hả nói :

- Mi đã vào đây rồi còn mong chạy được nữa ư?

Lão giơ tay đánh ra một chưởng.

Luồng kinh lực của lão thật là ghê gớm, đánh vào đầu gối đại hán. Gã kêu rú lên một tiếng, đầu gối đã bị trật rồi. Gã đang nắm song cửa thì bị lão quái nhân phóng chưởng đánh trúng làm cho trật đầu gối ngã lăn ra.

Đại hán hai tay ôm lấy đầu gối, mồ hôi vã ra đầm đìa.

Quái nhân ấn tay xuống mặt ván gác, tung mình nhảy đến bên đại hán lạnh lùng hỏi :

- Người ném cái mùi bị trẹo đầu gối như thế nào?

Đại hán đau quá nước mắt nhỏ xuống, miệng thở hồng hộc như trâu nói không ra lời.

Quái nhân đưa hai tay nắm lấy hai chân đại hán, đột nhiên dăng đi kéo lại một cái. Bỗng thấy đại hán kêu to lên một tiếng, đau quá lăn ra ngất đi.

Quái nhân dùng tay vỗ một chưởng vào sau lưng. Đại hán run người lên hồi tỉnh lại và dường như đã bớt đau, nhìn quái nhân bằng đôi mắt ngạc nhiên không nói câu nào. Tia mắt hung dữ đã trở thành tia mắt van xin.

Nguyên lúc quái nhân dùng tay dang đi kéo lại đầu gối của đại hán đã đem khớp xương bị trật ráp lại vào nhau như cũ.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy tội nghiệp cho gã, khẽ nói với quái nhân :

- Sư phụ! Đệ tử tưởng chỉ cần gã phải nói thật hết là đủ, hà tất phải giết gã.

Quái nhân nói :

- Hừ! Đâu có thể để cho gã chết một cách dễ dàng như thế được! Ta cần từ từ trừng trị gã.

- Trước hết ta làm cho các khớp xương rời ra để gã phải nếm mùi đau khổ vì sự sai khớp bong gân. Sau đó sẽ điểm tới ngũ âm huyết của gã để biết mùi huyết mạch phản công vào lục phủ ngũ tạng hàng mười ngày sống dở chết dở.

Đại hán nghe kinh hãi vô cùng, mồ hôi nhỏ giọt. Tuy nhiên, gã bản tính quật cường, trong lòng phập phồng lo sợ mà vẫn không chịu van xin.

Quái nhân nhìn chăm chăm vào mặt đại hán, nói :

- Mi chỉ nói dối với ta nửa câu mà ta khám phá ra được là lập tức ta bẻ trật khớp xương ngay.

Đại hán bị tia mắt của quái nhân áp bức quá đâm ra run sợ khẽ gật đầu.

Quái nhân hỏi :

- Sao mi biết đường đến đây? Cùng đi với ai hay chỉ có một mình?

Đại hán khẽ ho một tiếng nhỏ rồi đáp :

- Bọn ta có ba người đi với nhau, vâng mệnh đến tìm một người bạn cũ cho thủ lãnh.

Quái nhân hỏi :

- Hai người cùng đi với mi hiện giờ ở đâu?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Vào đến đầu núi này thì mỗi người chia ra đi một ngã, ta không biết hiện giờ họ ở đâu.

Chợt gã để mắt đến binh khí nửa kiếm nửa đao để bên Thượng Quan Kỳ rồi run giọng nói :

- Khí giới kia là của một người cùng đi với ta.

Viên Hiếu đột nhiên cười lên nói xen vào :

- Người đó bị ta đánh chết rồi.

Y nói tiếng người đại hán nghe không được rõ liền quay đầu lại nhìn Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ than rằng :

- Người bạn của mi chết mất rồi.

Đại hán nói :

- Thảo nào ta tìm mãi mà không thấy.

Quái nhân suy nghĩ một lát rồi hỏi :

- Thủ lãnh người tên gì?

Đại hán đáp :

- Ta không biết rõ họ tên của ông và cả đám giang hồ cũng chẳng ai biết, chỉ gọi ông là Cồn Long Vương...

Thượng Quan Kỳ cau mày hỏi :

- Có lý đâu người lại không biết tên họ của y?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Ta không biết thật. Chúng tôi chỉ nghe lệnh làm việc hoặc nhìn nhận lá cờ Cồn Long Kỳ là đủ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Cồn Long Kỳ là gì?

Đại hán đáp :

- Cồn Long Kỳ là một tín hiệu để truyền lệnh. Bọn ta chỉ trông thấy lá cờ là phải đến ngay, bất cứ người cầm cờ là ai.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói :

- À! Ra là thế.

Gã đại hán khi nhắc đến thủ lãnh với một giọng rất hứng thú. Gã không chờ Thượng Quan Kỳ hỏi đã nói luôn :

- Hiện nay Cồn Long Kỳ đã có một uy lực rất lớn trong giang hồ. Hai năm trước đây Cồn Long Kỳ chỉ có tại một dãy Giang Bắc, chưa bành trướng lực lượng qua sông Trường Giang...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Một lá cờ hiệu nhỏ xíu như thế làm gì mà ghê gớm vậy?

Đại hán cười lạt nói :

- Người chớ coi thường Cồn Long Kỳ. Giả tỷ người không phải là người trong võ lâm mà trong tay người cầm cây kỳ này thì cả hai mặt Nam, Bắc sông Trường Giang đi đâu cũng lọt, không ai dám ngăn trở.

Gã ngừng một lát, ngẩng đầu lên nhìn nóc nhà rồi nói tiếp :

- Về phe Hắc đạo thì không ai là không biết đến Cồn Long Kỳ. Bọn họ trông thấy hiệu cờ là chẳng những không dám đụng đến một ngọn cây cọng cỏ mà còn phải ngấm ngầm bảo vệ cho khu vực đó.

Thượng Quan Kỳ chú ý nghe, nói :

- Nếu đã có một lá cờ hiệu Cồn Long Kỳ có uy lực lớn như vậy thì người cầm Cồn Long Kỳ cũng tự hào lắm nhỉ?

Đại hán đột nhiên cả cười nói :

- Nhưng khó mà được Cồn Long Kỳ vào tay.

Từ nãy giờ quái nhân chỉ chăm chú nghe, bây giờ đột nhiên xen vào hỏi :

- Mi đã được gặp Cồn Long Vương bao giờ chưa?

Thật là một câu hỏi quá đột ngột, đại hán ngẩn người ra một lúc rồi đáp :

- Đã trông thấy rồi! Nhưng chỉ thấy ở tận đằng xa không trông rõ mặt lắm.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao? Tất cả đồng bọn của ngươi không ai trông rõ mặt y ư?

Đại hán đáp :

- Khách giang hồ mến ông là một bậc cao nhân có đến mấy trăm người, nhưng ít ai được thấy mặt, chỉ trừ có bốn người cận vệ luôn bảo hộ bên mình ông.

Quái nhân chăm chú nghe chuyện Cồn Long Vương, dường như cũng lấy làm thích thú. Chờ y nói xong lão mới hỏi vặn :

- Có thật ngươi đã trông thấy Cồn Long Vương rồi phải không?

Đại hán đáp :

- Đã được thấy hai lần.

Quái nhân lại hỏi :

- Tướng mạo y như thế nào?

Đại hán đáp :

- Lần đầu ta đứng cách xa đến năm trượng, chỉ thấy ông rất cao lớn, có râu quai nón, mình mặc áo hồng bào có thêu rồng vàng. Song lần thứ hai thấy ông lại giống như... giống như...

Quái nhân chưa hỏi lại, dường như đã đoán được Cồn Long Vương này thường hay thay hình đổi dạng nên tuyệt không quan tâm về điều đó. Song Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ hỏi lại :

- Sao? Chẳng lẽ Cồn Long Vương đột nhiên lại biến thành một kẻ thư sinh nhỏ tuổi?

Đại hán gật đầu đáp :

- Lần thứ hai ta thấy dường như ông đã ít tuổi đi nhiều, râu rìa đi đâu mất sạch.

Thượng Quan Kỳ tăng hắng một tiếng rồi nói :

- Ngươi chỉ nói nhăng! Đâu có chuyện quái dị như vậy.

Đại hán tức mình nói :

- Ta xưa nay chưa từng nói dối bao giờ. Ngươi không tin thì thôi.

Quái nhân cười nói :

- Con người nếu biết thuật dịch dung, thì lúc già lúc trẻ có gì là khó khăn đâu.

Thượng Quan Kỳ vẫn còn muốn hỏi nữa, nhưng nghe quái nhân nói vậy lại thôi.

Quái nhân suy nghĩ một lúc rồi hỏi đại hán :

- Cồn Long Vương phái người vào núi Bạch Mã hẻo lánh này để tìm ai?

Đại hán chăm chú nhìn thẳng vào mặt quái nhân rồi nói ấp úng :

- Tìm một người...

Đột nhiên gã lắc đầu nói tiếp :

- Ta cũng không biết gã họ tên là gì, nhưng tướng mạo thì ta nhớ rõ lắm. Chỉ cần nhìn thấy là ta nhận ra ngay.

Quái nhân đột nhiên nhìn thẳng vào mặt đại hán hỏi :

- Phải chăng người đó là lão phu?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Không phải! Ta có mang theo đồ hình đây.

Quái nhân thò tay vào bọc gã lấy ra một tấm lụa màu trắng, trên vẽ một người mặc áo xanh, tướng mạo rất oai phong.

Thượng Quan Kỳ vừa nhìn thấy hình người trong đồ hình thì không khỏi giật mình vì nó rất giống thi thể người trong thạch động. Có điều tử thi kia đã chết lâu ngày không có cách nào nhìn rõ được mặt mũi nữa. Về tầm vóc và y phục thì giống hệt như nhau.

Quái nhân cũng chăm chú nhìn đồ hình một lúc, mặt hơi biến sắc lắm bầm :

- Lạ nhỉ! Y ở trong núi Bạch Mã này ư?

Đại hán dường như nghe rõ được lời lão, gã nói :

- Chưa chắc! Tổng bộ chúng tôi phái người đi tìm không phải chỉ ở một nơi đây, ngoài khu núi Bạch Mã này còn nhiều nơi khác nữa.

Thần sắc quái nhân dần dần trở lại bình thường, cầm đồ hình đặt xuống bên mình hỏi :

- Các người vào núi Bạch Mã này có phải đúng ba người?

Đại hán đáp :

- Đúng rồi!

Quái nhân nhìn Viên Hiếu cười hỏi :

- Một người bị con vượn kia tát chết, mi bị bắt, vậy còn một người khác nữa?

Đại hán nghe lão hỏi, gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Quái nhân tủm tỉm cười hỏi :

- Người bạn còn sống của mi có biết mi vào ngôi chùa cổ này không?

Đại hán suy nghĩ hồi lâu rồi đáp :

- Lúc đầu đến núi, mỗi người đi mỗi ngã hẹn trong bảy ngày lại trở ra đầu núi gặp nhau. Ta vào ngôi chùa này không biết y có biết hay không.

Quái nhân quay đầu nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Nếu ta không giết tên này cho gã ra về, thế nào gã cũng tiết lộ những điều bí mật ở đây, tất nhiên sẽ phiền cho mình rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ cho rằng sư phụ nói đúng, khẽ thở dài đáp :

- Lời sư phụ quả là đúng thật! Nhưng gã không có thù oán gì với ta, lại vô cớ đem gã giết đi sao cho không khỏi hối hận.

Quái nhân cười nói :

- Nếu không giết gã tất có ngày chúng ta sẽ không được yên thân.
Khóe mắt đại hán nhìn vào Thượng Quan Kỳ tỏ vẻ van xin.
Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Sư phụ! Sư phụ có cách nào để ở không tiết lộ những việc ở đây...
Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ không chờ cho gã dứt lời, ngắt lời gã :

- Những nhân vật trong lục lâm tâm địa cực kỳ nguy hiểm. Ta không có cách nào khác, còn ngươi? Ngươi có cách nào không?
Dứt lời lão nhắm mắt lại, vận chân khí điều hòa hơi thở tựa hồ như không nghe thấy gì và cũng không hỏi gì nữa. Đại hán thốt nhiên thở dài nói :

- Các người giết quách ta đi. Nếu ra khỏi nơi đây mà không đem báo cáo những điều mắt thấy tai nghe lên tổng bộ tất không khỏi chết, mà cái chết đó còn thảm trọng hơn nhiều. Thà rằng chết quách ở đây còn yên thân hơn.
Thượng Quan Kỳ nghe xong bủn rủn cả người, chàng hỏi :

- Có phải ngươi đến Bạch Mã Sơn để tìm sư phụ của ta không?
Đại hán lắc đầu đáp :

- Không phải, tuy ta không biết tên họ của người đó song đã có đồ hình, sư phụ ngươi có giống chút nào đâu.
Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Nếu chúng ta đã không liên quan gì đến các người thì dù người không tiết lộ những bí mật nơi đây thì cũng không phải tội phạm qui. Sao tổng bộ lại giết ngươi?
Đại hán đáp :

- Đã là thủ hạ của Cỗ Long Vương thì bất luận là những chi tiết nhỏ nhất đến đâu cũng không thể dấu diếm được, và tai mắt của ông ghê gớm lắm đâu thế nào được? Cho dù mình dấu được bây giờ nếu ngày sau họ tra ra cũng sẽ bị cực hình thì thà chết ở ngay đây còn hơn. Ta chỉ xin các người đừng hành hạ ta trước khi chết thế là ta đã cảm ơn lắm rồi.
Thượng Quan Kỳ càng nghe càng lấy làm lạ, không nhịn được hỏi thêm :

- Chân trời góc bể mệnh mông, kiếm đâu chả được chỗ yên thân? Đừng dẫn mình vào chốn lục lâm nữa thì dễ gì mà họ tìm được mình?
Đại hán nhăn nhó cười đáp :

- Cần gì mà phải đi tìm. Cứ sau một năm là tự mình phải chết, mà chết một cách cực kỳ thê thảm.
Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc này ta chưa từng nghe thấy, ngươi càng nói ta càng không hiểu.
Đại hán liếc mắt nhìn quái nhân, hai mắt quái nhân vẫn nhắm nghiền chẳng khác một nhà sư đang nhập định, cả tiếng hơi thở cũng không nghe thấy nữa.
Gã lại quay sang Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Sư phụ ngươi nghe thấy là người hiểu rồi đó...
Gã gắng sức trở mình một cái rồi nói tiếp :

- Trước khi nhập môn vào làm thuộc hạ Cỗn Long Vương đã phải hạ lời thề độc: Suốt đời không được phản bội.

Thượng Quan Kỳ ngắt lời :

- Người sợ lời thề linh nghiệm nên không dám phản bội y hay sao?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Sau khi tuyên thệ còn được uống mấy chén rượu và trong mình đã mang một chứng bệnh rồi.

Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hiểu :

- Uống rượu vào mang chứng bệnh gì?

Đại hán đáp :

- Trong rượu có chất kịch độc, uống rồi chung thân bị kèm chế, suốt đời phải làm nô lệ cho họ.

Ngừng một lát, gã nói tiếp :

- Bọn ta tuy uống phải thuốc độc mà không biết, chỉ khi nào thuốc độc lên cơn rồi mới hay. Bây giờ Cỗn Long Vương mới phái người đưa thuốc giải độc đến.

Sự đau khổ bị thuốc độc hành hạ không thể nào nói cho xiết được.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Lúc thuốc độc lên cơn sao người không tìm thầy chạy chữa?

Đại hán đáp :

- Thuốc độc đó không mùi không sắc, lúc uống vào không thấy gì hết. Lúc lên cơn như có kiến sâu đục ruột hay bò nhung nhúc ở trong gân cốt, dù thân người là sắt đá cũng không chịu nổi. Còn danh y khi chẩn mạch cũng không biết gốc bệnh ở đâu. Trừ phi uống thuốc của chính Cỗn Long Vương, ngoài ra không có cách gì nữa.

Thượng Quan Kỳ thở dài hỏi :

- Y cho người uống thuốc độc gì mà ghê gớm vậy?

Đại hán đáp :

- Trùng độc!

Thượng Quan Kỳ lúc còn theo sư phụ (Diệp Nhất Bình) đã nghe người Miêu đề cập đến vấn đề nuôi trùng độc, bất giác cả kinh la lên :

- Úi chao!

Đại hán buồn rầu đáp :

- Thứ trùng độc của Cỗn Long Vương có tính chất rất đặc biệt, ấn định rõ thời gian sau khi uống vào bao lâu thì sẽ bị lên cơn. Ai không phản lại ông thì cứ nửa năm ông cho một liều thuốc giải độc là không sợ gì hết.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Bao nhiêu người làm môn hạ y đều phải uống thuốc độc ư?

Đại hán nói :

- Trừ mấy người bạn thân với Cỗn Long Vương, còn ngoài ra ai cũng phải

theo thể lệ ấy.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao ngươi không đem thuốc giải độc cho một vị danh y nào đó phân tích ra rồi tự chế lấy mà dùng? Như vậy có phải thoát được vòng cương tỏa của y không?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Thuốc giải độc của Cỗ Long Vương không biết bằng những thứ gì rất khó kiếm, có tiền cũng không mua được.

Quái nhân bỗng mở mắt ra nói xen vào :

- Trùng độc có đến mấy chục thứ, mỗi thứ đều có chỗ đặc biệt riêng của nó. Trừ người nuôi trùng độc ra, khó có ai mà có được thuốc giải.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư phụ biết nhiều hiểu rộng, có cách nào cứu chữa được không?

Quái nhân lắc đầu đáp :

- Trừ người biết rõ môn thuốc của họ, còn ngoài ra không ai cứu được.

Đại hán buồn rầu nói lớn :

- Sau khi ta chết rồi, xin các ngươi vì ta mà đào một lỗ chôn thật sâu để khỏi di hại đến người khác.

Quái nhân nhìn Viên Hiếu hỏi :

- Ngươi đã giết một người vậy cái xác đó ở đâu?

Viên Hiếu đáp :

- Tôi đã đẩy xuống khe núi, không chừng bị thú dữ ăn thịt rồi cũng nên.

Quái nhân nói :

- Nếu thuốc độc có tính cách truyền nhiễm, dã thú ăn phải thường khi cũng bị trúng độc lây.

Thượng Quan Kỳ thấy đại hán vẻ mặt đau khổ thì trong lòng không khỏi băn khoăn, chàng nhìn ra ngoài cửa sổ, băng khuâng nhìn ra ngoài phương trời xa thẳm.

Chàng nghĩ thầm :

- “Trên bước giang hồ không biết bao nhiêu là nỗi nguy hiểm rùng rợn.

Những tay bản lĩnh cao cường thì thủ đoạn lại càng độc ác. Sau này khi ta học võ công thành tài tất phải bôn tẩu giang hồ, vạn nhất mà bị người hạ độc thủ để kềm chế suốt đời phải làm nô lệ thì thật đáng ngán vô cùng...”.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ mắt đăm đăm nhìn về phương trời xa thẳm, miệng cứ lầm nhảm nói những gì không rõ, lập tức gọi chàng :

- Kỳ nhi! Ngươi đang nghĩ gì đó?

Thượng Quan Kỳ thờ dãi đáp :

- Sư phụ ơi! Đệ tử không muốn luyện võ nữa.

Quái nhân hỏi :

- Tại sao?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Phải chăng võ công càng cao thì tiếng tăm càng lừng lẫy trong chốn giang hồ?

Quái nhân nói :

- Đúng! Không lẽ ngươi không muốn nổi tiếng trong giang hồ để mọi người đều kính nể?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Võ công cao mà làm gì? Chẳng những Côn Long Vương hạ độc thủ mà ngay cả Thiên Tỷ Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa cũng chuyên nghề đánh thuốc độc, không ai biết đâu mà đề phòng!

Quái nhân buông tiếng cười lớn nói :

- Thằng nhãi này! Ngươi chỉ biết có mấy gã chuyên dùng độc, ngươi lại không hiểu võ công cũng rất hữu dụng cho đời.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn đại hán nói :

- Bây giờ lấy gã này làm ví dụ: Võ công giỏi như gã đã được việc gì đâu? Chẳng những không giữ được sự sống chết cho bản thân mình được êm thắm mà phải chung thân làm nô lệ cho người, không bằng loài trâu ngựa...

Quái nhân cười ha hả một tràng dài ngắt lời Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi nên biết rằng võ công mà luyện được đến mức tối cao thì cho dù uống phải thuốc kịch độc đi nữa cũng chẳng sợ gì.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Đệ tử không thể hiểu được lời sư phụ? Con người ta đều có tám thân bằng thịt bằng xương, bất luận võ công cao đến bậc nào, lục phủ ngũ tạng không thể biến thành gỗ đá để chất độc khỏi ngấm vào?

Quái nhân mỉm cười nói :

- Võ công luyện đến mức có thể điều khiển được lục phủ ngũ tạng thì có thể kèm chế nó theo ý mình, chỉ cần biết dự phòng trước thì dù có uống thuốc độc vào cũng trục xuất ra được một cách dễ dàng. Hiện giờ ngươi chớ có phân tâm, chờ khi công cuộc luyện võ của ngươi được thành tựu thì ta sẽ truyền cho cách phòng vệ chất độc.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt lên nhìn trời thấy đã tới giờ luyện võ, thở dài một cái nói :

- Xin sư phụ mở đức hiếu sinh mà cứu gã này...

Chàng chưa dứt lời, quái nhân đưa tay lên đánh vào huyệt “Thiên Linh” của chàng. Thượng Quan Kỳ thấy người run lên một cái, bao nhiêu ý nghĩ, tinh thần đều tập trung vào để nghe lời truyền dạy khẩu quyết của quái nhân và bắt đầu vận động nội lực.

Sau khi tĩnh lại, Thượng Quan Kỳ không thấy đại hán đâu, còn quái nhân đang ngồi nhắm mắt tĩnh tọa, Viên Hiếu cũng không biết đi đâu. Chàng khẽ gọi :

- Sư phụ!

Quái nhân lơ đi làm như không nghe tiếng gọi, mắt vẫn nhắm nghiền không lay động.

Đêm đã khuya, bầu trời không có một ánh sao nào, chỉ có làn gió núi không ngớt vi vu làm cho những lá cây xào xạc rụng xuống. Nơi cổ thụ hoang vắng càng thêm vẻ thê lương tịch mịch.

Thượng Quan Kỳ ngồi một lúc, trong lòng xiết bao hui quạnh đưa tay toan đẩy cửa sổ ra bỗng thấy một cánh tay gầy đét nắm lấy tay chàng, bên tai lại nghe một thứ thanh âm lạnh lẽo nói :

- Lúc này công cuộc lớn lao của người sắp viên mãn, nếu người không tĩnh tâm để ngoại cảnh ảnh hưởng đến mình thì thật là bất lợi. Người hãy nhắm mắt tĩnh tọa đi và tập trung tinh thần để vận khí.

Thượng Quan Kỳ thấy tay mình bị bàn tay quái nhân nắm chặt tựa hồ như cái vòng sắt xiết vào, lập tức tê dại, máu lập tức chạy ngược vào phủ tạng. Bất giác chàng thấy trong lòng nóng nẩy vô cùng, vừa mở miệng gọi :

- Sư phụ!...

Chàng lập tức cảm thấy các huyết đạo trước ngực bị điểm trúng, muốn nói nữa mà không nói ra lời. Bên tai vắng nghe tiếng quái nhân nói :

- Bây giờ ta điểm vào ba mạch trọng yếu, lát nữa người sẽ ném mùi bị kinh mạch chạy ngược.

Chỉ trong khoảnh khắc, Thượng Quan Kỳ quả nhiên cảm thấy huyết mạch trong người chạt ngược đường nhưng thoáng cái chàng đã bình tĩnh lại được ngay.

Lòng chàng tỉnh táo, chàng muốn nói mà không nói được. Chàng thấy vẻ mặt của quái nhân lạnh như tiền, dù có nói được, chàng cũng chẳng muốn mở miệng van xin.

Bỗng thấy có hai bàn tay sờ vào người chàng, nắn bóp các huyết đạo và các khớp xương. Thượng Quan Kỳ cảm thấy không còn năng lực để phản kháng, cả chân khí cũng dần dần tiêu tan đi không sao chống đỡ được các kinh mạch cho khỏi đi ngược đường. Chàng đã phải trải qua những nỗi thống khổ mà người thường không nhẫn nại được.

Sự thật đã khác hẳn với ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ. Chàng tưởng sẽ phải chịu đau khổ vô cùng song lần này khi quái nhân điểm huyết và nắn bóp các khớp xương, chàng chẳng thấy đau khổ chút nào.

Bao nhiêu cơn khủng bố, khiếp sợ đều dần dần tiêu tan, đầu óc chàng khẩn trương rồi trở lại bình tĩnh rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Khi tỉnh dậy thì mặt trời đã chiếu vào cửa sổ. Quái nhân đang ngồi tựa cửa, mắt nhìn tận đâu đâu. Không biết lão đang nghĩ ngợi gì hay đang ngắm cảnh tuyệt mỹ của thiên nhiên vào buổi sáng?

Thượng Quan Kỳ nhồm dậy, toàn thân cảm thấy thư thái, tựa hồ đã khôi

phục lại nguyên thân.

Quái nhân run run hỏi :

- Kỳ nhi! Người tỉnh dậy rồi ư?

Thượng Quan Kỳ lúc trước vẫn có ý định phản kháng lại quái nhân, nhưng giờ chàng nghe giọng nói của lão run run tỏ ra có lòng từ ái vô bờ bến.

Chàng nhẹ nhàng từ tốn đáp trả :

- Đệ tử đã tỉnh rồi!

Quái nhân lại hỏi :

- Người hãy thử duỗi chân tay xem có cử động lại được chưa?

Thượng Quan Kỳ duỗi chân tay ra rồi đáp :

- Khá lắm rồi!

Quái nhân vẫn để mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, chưa quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, lão thủng thẳng hỏi tiếp :

- Kỳ nhi! Người thử vận khí xem kinh mạch trong người người đã thông thuận chưa? Thằng nhỏ này! Người đừng có dối ta! Trong bụng người có điều gì âm ức phải nói thiệt cho ta biết?

Thượng Quan Kỳ y theo lời lão vận động chân khí, thấy các huyết đạo trong người không có chỗ nào vướng vấp khó chịu, liền mỉm cười nói :

- Thừa sư phụ! Đệ tử thấy trong người dễ chịu lắm rồi! Khí huyết trong người tuyệt không có chỗ nào bị cản trở.

Quái nhân vẫn làm ra vẻ không tin, thủng thẳng hỏi lại :

- Người có nói thật không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử khi nào dám nói dối sư phụ.

Quái nhân đột nhiên quay đầu lại, hai mắt long lanh ngấn lệ, nói :

- Kỳ nhi! Người hãy đứng dậy bước sang bên này.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 16

Một đoạn tình sử khá ly kỳ

Thượng Quan Kỳ nghe lời đi đến bên cạnh quái nhân hỏi :

- Sư phụ! Phải chăng đệ tử đã khá nhiều rồi phải không?

Quái nhân hai mắt nhìn thẳng Thượng Quan Kỳ rồi thở dài hỏi :

- Kỳ nhi! Có thật ngươi không còn điều chi băn khoăn? Lấy tay áo lau nước mắt đi.

Bây giờ Thượng Quan Kỳ đột nhiên phát giác ra rằng quái nhân tuy bề ngoài lạnh nhạt mà trong thâm tâm lại có mối tình cảm nồng nhiệt và tấm lòng từ thiện vô cùng. Chàng sinh ra ngưỡng mộ lão và đến ngồi bên cạnh.

Quái nhân đưa tay vỗ đầu Thượng Quan Kỳ nói :

- Kỳ nhi! Ta tưởng ngươi sẽ không tỉnh lại được nữa và ta đã sợ khi ngươi tỉnh lại thì thân thể sẽ bị tàn phế.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao vậy?

Quái nhân đáp :

- Ta sợ ngươi bị gã đại hán phân tâm giữa lúc công trình sắp viên mãn mà phải thất bại, hoặc vì ngươi quá lo lắng cho sự an nguy của gã, tinh thần bị tán mác không tập trung lại được. Vậy nên ta phải đem công lực bản thân miễn cưỡng tiếp cho ngươi mau đi đến kết quả, nhưng sự hấp tấp đó rất có thể đi đến nguy hiểm.

Sau khi ta dùng nội lực giúp ngươi cho khí huyết cùng kinh mạch được điều hòa, ta còn sợ ngươi bị ta cưỡng bách, đem lòng phản kháng không chịu vận khí để khí huyết đang chạy ngược đường bị ngưng trệ gây nội thương trầm trọng thì Hòa Đà tái thế hay Biền Thước phục sinh cũng không có cách nào cứu được. Nếu bị thương nhẹ thì cũng thành người tàn phế, còn nếu nặng thì cũng mất mạng...

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “May mà mình không giữ ý chí khăng khải kiên quyết, vận động chân khí theo đường hai bàn tay lão nắm vào người. Giả tử mà mình chống đối không vận chân khí theo ngay thì bây giờ không biết sẽ ra sao.”

Quái nhân thở dài nói :

- Bây giờ ngươi nghĩ lại: Giả tử lúc đó không chịu vận khí điều hòa thì bây giờ ta đành chịu bó tay. Dù ngươi có hối hận cũng không kịp nữa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Người ta sống chết có số mạng. Đệ tử dù có chết hay bị tàn phế cũng

không bao giờ oán hận sư phụ.

Quái nhân lại nói :

- Ta chỉ sợ người tỉnh lại nhìn thấy gã đại hán bị trùng độc lại phân tâm nên đã sai Viên Hiếu đem cầm giữ gã vào một nơi an toàn. Ta ngồi bên cửa sổ từ nửa đêm tới giờ để nghĩ cách giải cứu nếu khí huyết người bị ngừng trệ, mà không tìm ra được cách nào. Người tỉnh lại, ta cũng không dám quay lại nhìn người nữa.

Thượng Quan Kỳ cảm kích vô cùng, hai dòng lệ nóng hổi nhỏ xuống. Chàng chỉ gọi được một tiếng: “Sư phụ!” rồi nghẹn ngào không nói được nữa.

Chàng nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu rồi hỏi lại :

- Sư phụ! Đệ tử còn phải luyện thêm bao lâu nữa thì mới hoàn toàn thành công?

Quái nhân đáp :

- Hiện nay có thể nói người đã luyện xong giai đoạn khó khăn và hiểm nghèo nhất, sau này không còn lo cái nguy bị tàn phế nữa. Người đã ở trong gác này luôn mấy tháng trời không rời khỏi nửa bước, hôm nay ta cho người ra ngoài chơi một ngày, sáng mai sẽ bắt đầu luyện quyền, chưởng.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Ta cần được ra ngoài tản bộ cho giãn xương cốt.”

Chàng từ từ đứng dậy toan nhảy xuống lầu, nhưng rồi chàng nghĩ lại :

- “Mình mới ở đây có vài tháng mà đã lấy làm chán, thế thì sư phụ ở đây gần ấy năm chắc cũng cảm thấy vô cùng tịch mịch. Hôm nay gặp ngày trời tốt, chi bằng ta công lão đi chơi một hôm.”

Nghĩ vậy liền nói :

- Sư phụ! Đệ tử muốn công sư phụ ra ngoài ngắm phong cảnh một ngày.

Quái nhân lắc đầu mỉm cười nói :

- Ta đã quen sinh hoạt tịch mịch ở đây rồi. Người đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nhìn trời rồi nói :

- Gần tới đệ tử sẽ về tới.

Chàng băng mình qua cửa sổ tiến nhanh về phía trước.

Vàng thái dương ánh vàng rực rỡ chiếu xuống vùng cây cỏ um tùm hoang vu tịch mịch. Những hạt sương mai còn lác đác đọng trên lá cây lấp lánh như những hạt châu bóng bẩy.

Ngôi chùa cổ vẫn giữ nguyên phong cảnh cũ, chưa có gì khác với ngày chàng mới vào đây. Ngờ đâu đã hai lần xảy ra cuộc tranh đấu tàn sát kinh hồn tại nơi đây. Trong đầu óc chàng nảy ra bao nhiêu mối nghi ngờ, chàng tự hỏi :

- “Tại sao sư phụ (Diệp Nhất Bình) cùng các vị sư thúc lại cùng nhau hội họp tại nơi này? Lại là một ngôi chùa cổ hoang vu? Tại sao Vân Cửu Long cùng các nhà sư Tây Tạng cùng hẹn nhau tới nơi đây tỉ võ? Ở Trung Nguyên

thiếu gì nơi trú ẩn? Thiếu gì chỗ núi non hiểm trở? Tại sao quái nhân lại ẩn mình trong gác sách ngàn ấy năm? Lão đã ước hẹn cùng ai mà phải tự giam mình vào nơi cô tịch này?”.

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thì không thấy căn gác đâu nữa.

Ngôi chùa cổ tuy đã tàn phế nhưng qui mô rất rộng lớn, đủ biết trước kia nơi đây đã có một thời hưng khởi cực thịnh.

Thượng Quan Kỳ nhìn về phía Đông và phía Bắc có hai tòa nhà ngang, bốn cánh cửa đen kịt đóng chặt. Chàng đến gần xem thì đó là những biệt viện.

Cửa lớn, cửa sổ đều đóng kín mít.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lúc rồi tiến gần đến gian nhà phía Bắc.

Ngoài thêm có bốn bậc đá xanh, lâu ngày không ai quét tước phủ đầy rêu xanh.

Chàng giơ tay đẩy cửa, tường cửa đã lâu ngày gỗ đã mục khê đây là mở được ngay. Nhưng gỗ làm bằng loại quý tốt nên lâu ngày vẫn chắc như xưa.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Bên trong đã không có hòa thượng chủ trì, lại không có vết chân người thể thì còn ai ở trong đó mà cửa lại đóng chặt?”

Thượng Quan Kỳ suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng gọi nhưng chẳng có ai thưa, chỉ có tiếng mình vọng lại. Chàng vận nội lực đẩy mạnh một cái, cánh cửa bung ra.

Một mùi hôi nồng nặc xông vào mũi. Chàng đứng bên ngoài cửa hồi lâu rồi mới bước vào. Trong phòng chỉ vền vện có một cái giường gỗ, ngoài ra không một thứ gì khác. Trên giường phủ một tấm vải trắng gò lên không biết bên trong có vật gì.

Chàng động tính hiếu kỳ, ngần ngừ một lúc rồi đưa tay từ từ cầm ngay góc tấm vải trắng định giở lên xem. Nhưng vừa để tay vào thì mảnh vải đã rách tan, bay ra như bướm bướm, vì quá lâu ngày nên đã mục nát.

Thượng Quan Kỳ phui bụi xông, nhìn lên giường thì thấy một bộ xương trắng hếu nằm ngửa mặt lên, rõ đúng hình người. Da thịt tóc tai không còn gì, chàng cho đây là xác một vị hòa thượng đã viên tịch tại đó đã không biết bao nhiêu năm rồi.

Góc giường còn có đống trâm đầy tro than, chắc là do vị hòa thượng này đốt trâm hương trước khi chết.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Trong khu chùa này rất nhiều phòng, viện mà nơi nào cũng đóng cửa chặt, chẳng lẽ mỗi phòng mỗi viện đều có một xác người?”

Chàng không đành nổi tính hiếu kỳ lại đến trước cửa một phòng khác dùng sức mạnh đẩy cửa vào xem. Cách trần thiết phòng này cũng giống y như phòng vừa rồi. Trong phòng cũng phủ một mảnh vải trắng, nhưng bên trong có hai bộ xương chứ không phải một. Hai bộ xương nằm duỗi chân thẳng

thần, dường như lúc chết hai người đã có chuẩn bị cẩn thận. Trên đầu hai xác chết cũng có một lò hương tro than, không còn lưu lại dấu vết gì. Có điều làm cho chàng nghi ngờ là hai xác chết này chết đã lâu mà sao không có răn rết, chuột bọ nào xâm phạm vào nên hai xác chết vẫn y nguyên vẫn không lạnh lác, cả đến con ruồi con nhặng cũng không có? Chàng ra ngoài khép cửa phòng lại đến một tòa viện khác.

Tòa viện này cỏ tốt ngập đầu gối, lại có nhiều hoa lạ. Thềm hiên lát đá trắng, ngoài hành lang quét bằng thứ phấn vàng. Di tích nơi đây khác hẳn mọi chỗ. Thượng Quan Kỳ ngắm cảnh vật một lúc, đoán rằng nơi đây là thiền đường của vị chủ trì chùa này hay là phòng tĩnh tu của một vị trưởng lão nên cách kiến trúc có vẻ đường hoàng cao quý hơn các phòng khác nhiều. Cánh cửa phòng này sơn đỏ, kiên cố dị thường. Chàng vận nội lực dần dần, dây mãi mới gãy chiếc then ngang, hai cánh cửa mở.

Trong phòng này cách trang trí rất tề chỉnh. Trên bàn bát tiên còn đặt một cái thố vẽ hoa bằng sành và bốn chén trà bằng bạch ngọc. Mé hữu buông một tấm rèm vóc để ngăn gian phòng phía trong. Thượng Quan Kỳ đi vào phía trong khẽ vén rèm lên thì ngón tay sờ vào đâu thì rèm lũng đến đó.

Phòng trong kê một chiếc sập lớn. Trên sập có một bộ xương ngồi đó, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt. Tuy chỉ là một bộ xương mà ngồi rất nghiêm chỉnh.

Thượng Quan Kỳ xem hết một lượt rồi đi ra đóng cửa phòng lại, nhảy lên nóc nhà chung qua cửa sổ vào gác, thấy quái nhân ngồi tựa góc vách, nhắm mắt dưỡng thân. Chàng bước vào phát ra tiếng động mạnh mà quái nhân tựa hồ như không nghe tiếng.

Thượng Quan Kỳ không dám khinh động ngồi xuống bên, đưa mắt nhìn mặt lão nghĩ thầm trong bụng:

- “Không biết trong giai đoạn vừa rồi lão phải hao tốn bao nhiêu công lực để giúp mình thành công? Ôn đức thâm trọng này mình phải nghĩ cách nào báo đáp mới được.”

Ánh thái dương chiếu vào căn gác trở nên âm áp, quái nhân ngồi tựa mình vào vách, cả hơi thở cũng không nghe rõ.

Thượng Quan Kỳ thấy cách ngồi của quái nhân không ra cách vận khí điều hơi và giống như người đang ngủ say. Chàng thấy quái nhân sắc mặt lợt lạt, lông mày nhú lại tựa hồ như có tâm sự gì đang nghĩ ngợi.

Thượng Quan Kỳ thấy kiểu cách khác lạ không nhịn được nữa lên tiếng gọi :

- Sư phụ!

Quái nhân từ từ mở mắt ra nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Người không đi du ngoạn ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử phát giác ra mấy việc quái lạ, nghĩ mãi không hiểu nên trở về để xin

sư phụ chỉ dạy cho.

Quái nhân nói :

- Phải chăng là người đã trông thấy mấy bộ hài cốt trong những phòng riêng biệt phải không?

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi lại :

- Sư phụ cũng đã biết rồi ư?

Quái nhân đáp :

- Các vị hòa thượng đó đã tự sát!

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Tại sao các vị đó lại tự sát?

Quái nhân nói :

- Chuyện này dài lắm, để sau này thông thả ta sẽ nói cho người hay, nhưng chính ta cũng không được biết mấy... Kỳ nhi! Ngoài mấy bộ hài cốt đó người còn thấy vật gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử không thấy gì hơn ngoài mấy bộ hài cốt đó.

Quái nhân ngồi thẳng người lên nói :

- Trong ngôi chùa này có một thứ mà hết thấy người trong võ lâm đều khao khát.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Vật chi vậy?

Quái nhân đáp :

- Ta muốn chờ vật đó chín mềm dùng để cứu một người mà chờ gần hai mươi năm trời vẫn chưa được.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Cái đó tất nhiên là một vật chi bảo. Sư phụ định dùng nó để cứu ai?

Chàng cảm kích quái nhân đã có công truyền thụ võ công cho mình nên nói vậy ý muốn đem thân ra để giúp đỡ quái nhân.

Quái nhân mỉm cười nói :

- Việc đó để sau sẽ bàn tới.

Thượng Quan Kỳ thấy lão không nói cũng không muốn hỏi nữa. Đột nhiên quái nhân cả cười nói :

- Kỳ nhi! Sau này khi người học xong võ công của ta bên tàu giang hồ, tất sẽ gặp nhiều sự rắc rối.

Thượng Quan Kỳ run run hỏi :

- Tại sao vậy?

Quái nhân đáp :

- Vì lúc người động thủ dùng võ tất nhiên họ sẽ nghĩ ta còn sống ở trên đời, nhiều người sợ ta chưa chết lắm đấy. Cố nhiên họ sẽ theo dõi người và tìm thiên phương bách kế để truy vấn xem ta ở đâu.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Thế ra lão có rất nhiều kẻ thù.”

Quái nhân mỉm cười hỏi :

- Ngươi nghĩ gì sao không nói ra? Cứ nói thật đi, làm lỡ cũng không sao!

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lát rồi hỏi :

- Tại sao khi họ phát giác ra đệ tử đã được sư phụ truyền dạy võ nghệ lại theo dõi đệ tử?

Quái nhân cười ha hả đáp :

- Thằng lỏi này nói với lão gia mà sao cứ quanh co, tại sao không hỏi thẳng lão phu rằng: Lão làm gì mà có nhiều kẻ thù đến thế?

Thượng Quan Kỳ đỏ mặt lên lúng túng đáp :

- Trong lòng đệ tử quả có nghĩ như vậy nhưng chưa kịp hỏi đó thôi.

Quái nhân nói :

- Chắc ngươi tưởng ta trước kia đã làm nhiều điều sai quấy trong giang hồ hoặc đã giết quá nhiều người nên mới có lắm kẻ thù.

Rồi quái nhân đột nhiên không cười nữa, ngửa mặt nhìn lên nóc nhà lẩm bẩm :

- Trước kia khi ta chưa bị tàn phế quả đã giết nhiều người và vì đó mà gây ra lắm nỗi cừu hận. Song đây không phải là nguyên nhân chính.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Nguyên nhân chính là vì sự gì?

Trên nét mặt quái nhân thoáng qua một nụ cười vui sướng nói :

- Đây là một đoạn đời vui đẹp của ta nhưng rất ngắn ngủi, trong độ ba năm mà thôi. Ta đã hưởng thụ hết mọi lạc thú ở nhân gian, chẳng khác chi ánh vàng rực rỡ lúc hoàng hôn, tiếp theo là một đêm tối tăm dài đằng đẳng. Định luật của tạo hóa là thế huống chi là con người.

Thượng Quan Kỳ chưa hiểu ý lão muốn nói về việc gì thì quái nhân thở dài một tiếng hỏi chàng :

- Kỳ nhi! Ngươi có biết thời gian sáng lạng nhất trong cuộc đời của ta là gì không?

- Thật khó mà biết rõ. Người thích võ công thì chỉ mong lưng lẩy trong chốn võ lâm, người thích tiền của thì chỉ mong có nhiều châu báu làm sung sướng, người thích đồ cổ, thích những bức danh họa...

Quái nhân mỉm cười ngắt lời :

- Không đúng! Không đúng! Để ta kể cho ngươi hay: Mấy mươi năm trước đây ta còn ít tuổi, ra vào trong chốn giang hồ, chỉ trong khoảng hai ba năm đã nổi tiếng võ lâm. Ta cùng một tên vong ơn phụ nghĩa, cùng theo một đường lại đồng thời nổi danh. Y nổi tiếng về dùng độc, còn ta thì võ công nổi tiếng suốt hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang.

Thượng Quan Kỳ không hiểu rõ đầu đuôi hỏi xen vào :

- Kẻ vong ơn phụ nghĩa ấy là ai?

Quái nhân buồn rầu đáp :

- Y là anh em kết nghĩa với ta, hai người tuy theo cùng một đường lối nhưng trước chưa biết nhau, ngẫu nhiên gặp gỡ, đôi bên nói chuyện ý hợp tâm đầu. Nhưng vẫn còn có điều không phục nhau, đưa nhau ra tỉ thí. Cuộc đấu kéo dài từ sáng đến tối có dư ngàn hiệp, sau cùng y bị trúng một chiêu của ta. Lúc đó ta thấy y là người cơ trí võ công hơn người nên ra chiêu hãy còn nể nang. Hỡi ôi!

Nếu biết y tâm địa thâm độc thì đánh chết y cho rồi và ngày nay đâu đến nỗi phải chịu thâm thù này.

Nói đến đâu mặt lão lộ vẻ giận dữ, tỏ ra mối thù sâu tựa biển cả.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Y đã bị sư phụ đánh bại tức là võ công y kém sư phụ rồi?

Quái nhân nói :

- Nếu y dùng võ công để đánh cho ta thành người tàn phế thì ta đã không căm giận y đến thế này...

Lão kể mấy câu chuyện chẳng ra đầu đuôi gì, thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Y bị ta đánh một chiêu rồi ngừng tay, cam tâm chịu thua, tỏ ra con người khí độ rộng rãi nên ta khâm phục. Không những ta nuôi dưỡng và điều trị vết thương cho y mà còn bị y dùng lời đường mật khiến ta cảm kích lầm tưởng y là người tốt, kết làm anh em sinh tử. Ngày đó là ngày mà ta gieo mầm họa để đến bây giờ trở thành người tàn phế như hôm nay...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng y vẫn ghen ghét võ công sư phụ cao hơn y nên đem lòng ám hại sư phụ?

Quái nhân đáp :

- Đó mới là một nguyên nhân.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Còn nguyên nhân nào khác nữa à?

Quái nhân đáp :

- Nguyên nhân chính là vì sư mẫu ngươi, một giai nhân tuyệt thế vô song!

Quái nhân thở dài nói tiếp :

- Khi hai ta kết làm anh em rồi, danh tiếng, thanh thế càng nổi lên cuộn cuộn trong giang hồ. Có điều theo công việc mà xét thì hai ta mỗi ngày một xa nhau nhưng không ai nói ra miệng trước, đề cập đến chuyện chia tay nhau mỗi người mỗi ngả mà cứ miễn cưỡng ở với nhau. Tình trạng này kéo dài hơn một năm.

Ở Tế Nam chúng ta cứu được một vị thiên kim tiểu thư con nhà quan, nàng đã mỹ mạo tuyệt luân lại thông minh quán thế. Hồi ở Sơn Đông, chúng ta xung đột với một tay thủ lĩnh ở Giang Nam tên là Đỗ Đại Cương. Trong

một đêm kịch chiến, đánh cho đến sáng mới phân thắng bại. Cả một bọn lục lâm miền Giang Nam, hai mươi lăm tay cao thủ cùng Đỗ Đại Cương đều bị giết hết tại địa hạt phủ Tế Nam.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Một đêm giết hết được hai mươi sáu người kẻ cũng anh hùng thật, nhưng hơi tàn ác...

Nói đến đây chàng liên tưởng đến các sư huynh, đệ đồng môn mình bị thảm tử, rồi sau người áo xanh lại giết chóc một trận nữa thì thấy bước giang hồ thật là nguy hiểm khiến người nghĩ đến phải kinh tâm.

Quái nhân lại thở dài một tiếng rồi kể tiếp :

- Sau cuộc ác chiến, tiếng tăm của ta cùng nghĩa đệ lại càng lừng lẫy. Người trong võ lâm khi nhắc đến hai anh em ta đều kinh hãi vô cùng. Nhưng giữa nghĩa đệ và ta càng ngày tính tình càng không hợp, hờn giận cách mỗi ngày một sâu thêm. Toàn gia vị tiểu thư đó đều bị Đỗ Đại Cương giết sạch, nàng không còn nhà mà về đành đi theo chúng ta. Một hôm ta phát giác tính tình hai anh em đã không hợp mà còn tiềm tàng một mối nguy hiểm khác lớn hơn. Nếu không sớm tìm cách bài trừ thì e rằng một ngày nào đó sẽ đang bạn ra thù...

Nói đến đây quái nhân ngừng một lúc ra chiều thê lương ảm đạm.

Thượng Quan Kỳ đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên thấy lão ngừng lại liền lên tiếng hỏi :

- Mối nguy hiểm gì vậy?

Quái nhân đáp :

- Hai chúng ta bất giác đều đem lòng yêu vị tiểu thư kia. Tuy không ai nói ra nhưng kỳ thực trong thâm tâm cả hai người đều bị khổ não vì nàng.

Thượng Quan Kỳ buột miệng nói :

- À ra là vì thế!

- Ta thấy chuyện này càng ngày càng đi đến chỗ cực kỳ nghiêm trọng, ta nghĩ rằng tình trạng này không thể kéo dài được nữa nên sau một đêm suy nghĩ kỹ, ta đã viết thư để lại rồi bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng nói :

- Sự phụ hành động như thế là rất phải.

Quái nhân nhăn nhó gượng cười nói :

- Thật ra ta đem lòng yêu tiểu thư đó lắm, song càng yêu nàng bao nhiêu thì lại càng không hiểu mình bấy nhiêu. Ta tự dối mình trên thế gian có hàng ngàn hàng vạn cô gái đẹp há đâu chỉ có mình nàng, có lý đâu chỉ vì một cô gái mà làm thương tổn đến tình anh em. Sau khi viết thư cáo biệt, ta mới cảm thấy rằng sự việc đâu có dễ dàng như vậy. Miệng cười tươi như hoa của con người khuynh quốc luôn luôn ám ảnh đầu óc ta. Ta càng muốn quên nàng bao nhiêu thì hình ảnh nàng bám chặt bấy nhiêu, tựa hồ dứt không

ra, chém không đứt. Sự đau khổ đó chẳng khác nào guom, giáo đâm vào tim.
Thượng Quan Kỳ nói :

- Đã như thế thì sư phụ đã quay lại tìm nàng...

Thốt nhiên chàng im bất vì biết câu nói đó rất mạo phạm.

Quái nhân nói tiếp :

- Tâm linh ta bị người đẹp ám ảnh song không lẽ vì một người đàn bà mà anh em lại tàn sát nhau, ta đành ôm mối thương đau đi du ngoạn những danh lam thắng cảnh cho khuây khỏa nỗi buồn phiền.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Thế là phải!

Quái nhân nói tiếp :

- Nếu chỉ có thế và có thể kết thúc được thì làm gì có thảm trạng của ngày hôm nay.

Đột nhiên lão nổi lên một tràng cười ròn rã rồi nói tiếp :

- Đấng Hoàng Thiên đã ban cho ta ba năm khoái lạc mà ta vẫn không biết tự mãn. Cái đau khổ này có chi là đáng kể!

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao? Sư phụ lại quay về tìm cô nương đó ư?

Quái nhân lắc đầu cười nói :

- Không phải! Chính lúc mối đau thương của ta phai nhạt dần thì tình cờ ta gặp lại nàng...

Quái nhân nhìn ra phương trời xa nói tiếp :

- Giả tử mà không có cuộc cùng nàng tái ngộ thì thầy trò mình đâu có gặp nhau chốn này...

Quái nhân thở phào một cái rồi kể tiếp :

- Ta đi du lịch những danh sơn ở Trung Nguyên bỗng nảy ra quan niệm: Con người ở đời cứ khur khur ở trong vòng tranh danh đoạt lợi thì có chi là thú vị? Tầm lòng thương nhớ mỹ nhân cũng dần phai lạt. Ta định xuống thuyền thuận buồm ra khơi, tìm một nơi hoang đảo rồi trú ngụ tại đó để xem cái thuyết thần tiên có thực hay không? Ngờ đâu lòng trời chẳng muốn cho người toại nguyện. Cái quan niệm xa lánh thế tục vừa nảy mầm thì ta lại gặp nàng trên bờ hồ Đại Minh phủ Tế Nam...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao sư phụ lại quay về Tế Nam?

Quái nhân đáp :

- Việc ta cứu nàng chỉ còn phảng phất trong đầu óc. Nơi đó cách hồ Đại Minh chừng bốn năm dặm giữa một cánh đồng lúa mạch rộng mênh mông không bờ bến, có một cây dương liễu lớn. Lúc đó vào tháng ba, trong cánh sơ xuân, ta trở về vào lúc cây này đang nở lá mới, bỗng nhìn thấy dưới gốc cây có một đồng lù lù... Năm trước ta cùng bọn Đỗ Đại Cương đánh nhau tại

chỗ này vào lúc nửa đêm nên không nhìn rõ cảnh vật chung quanh.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi :

- Sư phụ có lại tận nơi để xem coi đó là vật gì không?

Quái nhân đáp :

- Chưa! Ta còn đang xuất thần ngắm nhìn phong cảnh thì bất thành linh có tiếng nói rất trong trẻo gọi ta bảo: “Tôi biết chàng thế nào cũng trở lại đây. Tôi đã chờ chàng hơn năm trời nay. Than ôi! Nếu chàng không trở lại tất gã cũng tìm được đến đây.”

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Người ấy là ai?

Quái nhân hỏi lại :

- Kỳ nhi! Người vẫn không đoán được là ai ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Phải rồi! Phải rồi! Chính là sư mẫu.

Quái nhân cười nói :

- Đúng đó! Nàng buộc cành cây lại rồi lấy cỏ phủ lên làm túp lều ở dưới gốc cây dương liễu và ở đó chờ ta một năm nay. Nàng tin chắc rằng ta thế nào cũng trở lại nơi đó.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư mẫu có biết võ công không?

Quái nhân đáp :

- Không!

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư mẫu ở giữa nơi hoang dã mà không sợ mãnh thú sao?

Quái nhân không trả lời vào câu hỏi của Thượng Quan Kỳ kể tiếp :

- Ta cùng nàng gặp nhau vừa hoan hỉ vừa kinh ngạc không biết đến đâu mà nói. Ta hỏi nàng sao lại ở đây chờ ta? Sao lại biết ta sẽ trở lại đây? Nếu ta không trở lại thì nàng sẽ tính sau?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Thật là một người đàn bà liễu lĩnh không hiểu việc đời, ra chỗ hoang vu làm lều lên ở, nguy hiểm biết chừng nào...”

Quái nhân thở dài kể tiếp :

- Vì chốn này hoang lương tịch mịch nên nàng xé quần áo làm ăn mày. Tuy nàng rách rưới nhưng vừa nhìn phong tư điểm lệ ta nhận ra nàng ngay...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao sư mẫu lại chịu được cảnh khổ sở đói rét đó?

Quái nhân nói :

- Con người yêu kiều là lướt chịu đựng nổi những hoàn cảnh cơ hàn và lúc nào cũng phấp phồng lo sợ cho tính mạng, lại có một niềm tin tưởng vô biên. Ngay tối hôm ta về, nàng đang bị bệnh nằm liệt trong lều.

Thượng Quan Kỳ than rằng :

- Giả tử mà sư phụ không về kịp, chỉ trễ độ hai hôm mà sư mẫu đang mang bệnh không người trông coi thì sẽ khổ sở biết chừng nào.

Quái nhân đáp :

- Không sao đâu! Dù ta có chậm vài ngày hay nửa tháng thì nàng lại chưa lâm bệnh.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư phụ nói vậy, đệ tử thật không hiểu?

Bỗng quái nhân hai mắt tròn xoe, hai mắt lấp lánh nhìn thẳng Thượng Quan Kỳ hỏi sang chuyện khác :

- Kỳ nhi! Những người luyện võ như chúng ta có thể nhảy xa hàng mấy trượng, có thể trèo tường vượt nóc như đi trên đất bằng là tại sao vậy?

Quan Kỳ nói :

- Phàm là người luyện võ đều phải trải qua nhiều giai đoạn khổ luyện cực nhọc, mỗi ngày tiến bộ một chút dần dần góp lại lâu ngày mới thành tựu.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 17

Quái nhân bỏ chùa đi đâu

Trên mặt quái nhân đắc ý cười vang một lúc rồi nói :

- Ta ở nơi chùa cổ hoang lương này mười mấy năm chẳng có gì tiêu khiển. Trừ lúc tĩnh tọa điều hòa hơi thở, còn ngoài ra nghĩ đến vấn đề giải đáp mọi vấn đề khó khăn về võ công. Bao nhiêu vấn đề nan giải ta đều khám phá ra được cả.

Việc chọn đệ tử để truyền thụ võ công nhằm vào hai tiêu chuẩn là cốt cách và tính tình. Cốt cách người tuy vào hạng thượng phẩm nhưng tính tình người khó lòng đi đến chỗ tuyệt đỉnh.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đệ tử tự biết mình ngu dại, khó lòng trở nên bậc đại tài nên không dám nhiều cao vọng, chỉ mong sư phụ chỉ bảo những điểm thiếu sót...

Thượng Quan Kỳ đang nói dở, bỗng quái nhân lại nổi lên một tràng cười làm át lời chàng đi.

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay :

- Phải chăng đệ tử có điều lầm lẫn?

Quái nhân nói :

- Không! Không phải!

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay :

- Đệ tử không có điều lầm lẫn sao sư phụ lại cười?

Quái nhân đáp :

- Ta cười là cười câu người sắp hỏi. Ngoài ta ra, trên thế gian này không còn người thứ hai nào có thể trả lời được.

Lão ngừng một lát lại nói tiếp :

- Nên biết rằng tiềm lực của con người thì vô hạn lượng, song cái thân thể bằng xương bằng thịt thì không thể nào vượt qua cái qui lệ thông thường. Vì thế mà võ công khi đến một hạn độ nào rồi sẽ không thể tiến thêm được nữa. Nếu muốn vượt qua ngoài cái hạn độ thông thường của con người thì phải có một sự biến chuyển cực lớn...

Thượng Quan Kỳ chăm chú nghe. Chàng ngắt lời hỏi :

- Sư phụ! Đệ tử liệu có được nghe những bí quyết nhiệm màu đó không?

Quái nhân cười nói :

- Nói cho người nghe cũng bằng vô ích. Đời người chắc khó lòng tới chỗ siêu việt.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đệ tử cũng tự biết không có hy vọng đó, được tới chỗ cao siêu nhưng xin sư phụ cho nghe.

Quái nhân lắc đầu nói :

- Ta ở đây mười mấy năm, một mặt tìm hiểu những bí mật nhiệm màu của võ công, một mặt tìm kiếm đồ đệ. Song xem người đã nhiều, kẻ thì tâm thuật bất chánh, người thì cốt cách tầm thường. Những bậc lương tài trên thế gian thật khó tìm quá.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến Viên Hiếu liền nói :

- Đệ tử có một người, rất mong sư phụ thành toàn cho.

Quái nhân hỏi ngay :

- Phải chăng người muốn nói đến con vượn?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đúng đó!

Quái nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tuy y có cốt cách kỳ lạ nhưng tính tình không bằng người. Nếu quả nhân định thắng thiên thì sự thành đạt của y không những trên người mà còn có thể trở thành một tay kỳ hiệp cổ kim hiếm thấy.

Rồi lão đưa mắt nhìn ra cửa sổ lầm bầm :

- Còn việc nhân định có thắng thiên hay không ta không thể biết trước được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin sư phụ mở lượng từ bi hết sức thành toàn cho y.

Quái nhân khẽ cười nói :

- Được rồi! Có điều y cùng người có điểm bất đồng.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Bất đồng ở chỗ nào?

Quái nhân nói :

- Bàn về cốt cách thì y đúng là một nhân tài luyện võ, song y không phải là nhân loại nên khả năng hiểu biết và tâm địa của y không biết ra sao.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư phụ nghiên cứu đã nhiều mà chưa xem ra được tướng mạo của y sao?

Quái nhân cười nói :

- Mặt y bị một đám lông đen che khuất nên chưa xem được rõ ràng.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Y có tâm địa rất thuần hậu, trên đời khó kiếm được người thứ hai như thế.

Đệ tử xin sư phụ đừng bỏ phí mất một lương tài.

Quái nhân trầm ngâm hồi lâu, bỗng ngẩng đầu lên người hơi run run dường như có điều gì khích động vô cùng.

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi :

- Sư phụ làm sao vậy?

Quái nhân thung thủng đáp :

- Trong tòa cổ tự này có một kỳ vật mà trên thế gian không tìm đâu có. Nó có thể thay hình đổi dạng cho y, nhưng... ta quyết để vật lạ đó lại để chữa độc cho một người.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư phụ định để chữa độc cho ai?

Quái nhân nói :

- Cho sư mẫu ngươi. Ta ở nơi chùa cổ hoang lương này mười mấy năm là để chờ nó chín mềm để lấy chữa độc cho nàng.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư mẫu đệ tử hiện ở đâu?

Quái nhân đáp :

- Hiện nàng đang ở chỗ tên nghĩa đệ vong ơn bội nghĩa. Hỡi ôi! Mười mấy năm trời tháng ngày đằng đẳng đối với sinh mạng một người không phải là ngắn.

Lão bang khuâng thở dài rồi nói tiếp :

- Sau khi ta cùng sư mẫu ngươi trùng phùng, thật là những ngày hoan lạc! Chúng ta ngao du những nơi danh lam thắng cảnh miền Giang Nam rồi lại trở về Tế Nam, ở trên bờ hồ Đại Minh. Từ đó ta bắt đầu rời khỏi giang hồ, bỏ mặc tiếng thị phi của các nhân vật võ lâm. Ta cùng nàng dong thuyền trên mặt hồ hoặc buông câu tiêu khiển. Đáng tiếc là hoàn cảnh tươi vui xảy ra việc bất thường, mới hơn một năm mà gã đã tìm đến nơi chúng ta ở.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Có phải sư phụ nói gã nghĩa đệ đó chẳng?

Quái nhân đáp :

- Gã chứ còn ai nữa! Trời ơi! Gã đột nhiên xuất hiện trước mặt hai ta, chúng ta thật hoang mang vô cùng. Tuy bề ngoài không xảy ra xung đột mà trong lòng coi nhau như cừ địch. Cả ba người chỉ giương mắt nhìn nhau không ai nói câu gì...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Thế rồi sao nữa?

Quái nhân dừng lại như để nhớ ra những việc trước rồi nói tiếp :

- Gã vái dài ta một cái. Gã nói sau khi ta bỏ đi, gã hối hận vô cùng, tìm kiếm ta khắp nơi không thấy.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi :

- Sư phụ có tin lời gã không?

Quái nhân đáp :

- Gã vừa nói vừa khóc làm cho ta cảm động quá, ai mà không tin được. Hỡi ôi! Nếu bữa đó ta không tin lời gã bỏ đi ngay thì đâu đến nỗi phải xa lìa vợ con, đau khổ như thế này?

Ngừng một lát quái nhân lại nói :

- Lúc ban đầu ta còn đề phòng, sau gã đóng vai chân thật hay quá nên ta đã không phòng ngừa nữa...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Võ công sư phụ tinh thâm lại biết gã giỏi về dùng độc, dù không đề phòng há lại không để ý đến việc gã bỏ thuốc độc vào thức ăn sao?

Quái nhân nhìn chằm chặp vào Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi nói :

- Thuốc độc của gã không mùi không vị và thừa lúc mình sơ ý mới bỏ vào thức ăn thì sao mình biết được.

Quái nhân nghĩ đến tình trạng thâm hiểm đã qua không khỏi sa đôi dòng lệ, thở dài một tiếng nói :

- Hôm ấy vào buổi chiều một ngày mùa thu, đột nhiên gã nói lời cáo biệt cùng ta và phải gấp rút lên đường. Ta không nhớ lúc đó ta buồn hay vui. Dù sao lúc gã lâm biệt ta không khỏi động mối thâm tình dùng dằng không nỡ chia tay. Ta cùng sư mẫu người hai ba lần lưu giữ gã lại nhưng gã nhất quyết ra đi không chịu ở thêm một ngày nào nữa. Đêm đó đặt tiệc tiễn hành, sư mẫu người xuống bếp nấu món ăn, còn mình ta ngồi nói chuyện với gã...

Quái nhân đưa tay lên lau nước mắt rồi kể tiếp :

- Ta rất xúc động về cảnh kẻ ở người đi, gã bỏ thuốc độc vào thức ăn hay rượu lúc nào ta cũng không hay. Hôm ấy lòng ta rất bồi hồi cảm xúc nên đã uống nhiều rượu, vào khoảng canh hai mươi phần ta say đến tám. Dưới ánh trăng mờ mờ ta đưa gã lên đường...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Sư phụ đối với gã nhân hậu là thế, vậy mà gã vẫn hạ độc để hãm hại thật là không bằng loài cầm thú.

Quái nhân nở một nụ cười thâm hiểm kể tiếp :

- Ta tiễn gã chừng năm dặm, tay cầm tay kẻ nổi biệt ly. Ta còn nhớ đêm đó làn gió thu thổi tóc gã bay bổng lên, ta đưa tay vuốt tóc gã, ký chú mấy lời trân trọng. Ta có dặn y rằng: Tuy rằng ta đã rửa tay lui về ở ẩn, không màng thị phi đến chuyện giang hồ, nhưng nếu gã cần đến ta thì ta quyết không từ chối. Ôi! Gã cũng nói với ta toàn lời khẳng khái: Hiện nay trong võ lâm không có người thứ hai nào gã vừa sợ vừa kính, ngoài ta ra. Gã nói xong hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống. Từ ngày gã ở với ta, đây là lần đầu tiên gã rơi lệ. Hay là lương tri gã đã đánh thức lòng hối hận của gã đã đánh độc ta. Ta thấy gã rơi lệ, tâm dạ không yên, muốn đi theo giải thích về việc sư mẫu người, nào ngờ gã quay gót chạy như bay. Ta ngăn người nhìn sau lưng gã cho đến lúc khuất bóng mới trở về. Phần vì say rượu, phần vì bị ngộ gió nên quá mệt mỏi ta đã lăn ra ngủ vùi. Sau ta mới biết là thuốc độc phát tác. Nằm ngủ cho đến lúc mặt trời lên cao ba sào mới thức giấc. Mở mắt ra thì phong cảnh vui cười hôm trước đã biến mất.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao? Gã quay về hay là sư mẫu cũng bị thuốc lên cơn?

Quái nhân đáp :

- Lúc mở mắt ra, điều trước tiên ta thấy là thấy gã xuất hiện, nhưng lúc này mặt gã đờng đờng sát khí. Ta hỏi gã đã đi sao lại trở về thì gã đứng trơ ra bên giường không đáp, nhưng ta đã biết rõ sự tình. Ta tung mình nhảy lên thì gã lui về phía sau để tránh. Sư mẫu người chỉ mặc một cái áo lót mình ngồi tựa trên ghế bành...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư mẫu cũng bị ngộ độc hay sao?

Quái nhân nói :

- Ta vừa nhìn thấy sư mẫu người trong lòng cực kỳ kích động, nhưng ta trấn tĩnh được ngay, bảo gã: Bất luận gã đối với ta thế nào cũng mặc lòng, chỉ xin buông tha cho sư mẫu người là đủ, còn việc gì cũng có thể giàn xếp được ổn thỏa.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Võ công sư phụ còn hơn gã nhiều, sao lập tức ra tay đánh cho gã một chưởng chết đi? Đối với con người vong ơn phụ nghĩa như thế sư phụ còn lưu tâm làm gì?

Quái nhân đáp :

- Ta cũng biết gã lòng lang dạ thú và hiểu rõ võ công hấn không thể thắng nổi ta, nhưng không đời nào ta động thủ một cách hấp tấp. Gã cười lạt bảo ta: Đại ca quả là người thông minh tuyệt đỉnh, sớm tự biết mình. Đại ca đã uống thuốc độc của tôi rồi, nếu có động thủ thì chỉ trong vài trăm hiệp là thuốc độc sẽ lên cơn...

- Ta hỏi vì sao lại đánh thuốc độc ta? Thì gã thản nhiên đáp vì hai nguyên nhân :

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Vì hai nguyên nhân nào?

Quái nhân đáp :

- Gã nói: thứ nhất là những tay cao thủ võ lâm hơn gã không có mấy người, trong số đó có ta là một. Đánh thuốc độc cho ta chết đi hấn sẽ giảm đi một tay kinh địch. Còn nguyên nhân thứ hai là vì sư mẫu người. Mặt gã trông thấy đôi ta ân ái với nhau nên đã sanh lòng ghen tức nên muốn rẽ duyên hai người.

Thượng Quan Kỳ than rằng :

- Trên đời tại sao lại có người thâm độc đến thế? Sư mẫu đã một lòng một dạ với sư phụ há lại còn chịu theo gã hay sao?

Quái nhân nói :

- Lúc đó ta có hỏi gã như vậy, và khuyên gã không nên có ý nghĩ càn dỡ. Nào ngờ gã cười khanh khách nói đã chuẩn bị đem việc gã cùng sư mẫu

người ân ái với nhau để cho ta tức mà phải chết, nhưng vì còn tình nghĩa anh em nên hắn sẽ để cho ta chết được nhắm mắt. Gã còn nói: Sau khi sư mẫu người trúng độc và ta đã chết rồi thì tình hình sẽ biến đổi hẳn vì nàng đã bị loạn óc, hắn nói sau nàng sẽ nghe vậy. Lúc đó ta giận đến cực điểm nhưng ta cố nén lòng, ngằm vận chân khí để thử xem thì quả nhiên trong huyết Đan điền có điều khác lạ, biết rằng ta đã bị trúng độc nên không cùng gã động thủ và ta nuốt giận không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Gã tàn bạo độc ác đến thế khi nào lại chịu tha cho sư phụ?

Quái nhân nói :

- Gã chỉ nói tính chất thuốc độc ghê gớm vô cùng, trên đời này không ai có thuốc giải, dù gã không giết ta nhưng ta cũng không thể sống được. Nhưng gã không ngờ nội công của ta lại quá thâm hậu. Lúc đó ta ngằm vận chân khí thúc đẩy chất độc ra hai chân.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tỷ gã biết sư phụ còn sống tất gã lo sợ lắm. Con người cùng hung cực ác đến thế nếu để gã sống ở nhân gian không biết gã còn gia hại đến bao nhiêu người nữa!

Quái nhân nói :

- Ta nghe tình hình hiện nay thì hình như gã đã biết phong thanh ta vẫn còn sống ở nhân gian. Nhưng gã vẫn tin rằng chất độc của gã ghê gớm lắm, dù ta không chết thì trong bụng cũng khó yên lành, mà muốn giết ta lại không hạ thủ được.

Ngừng một lát quái nhân kể tiếp :

- Gã đứng trong phòng hồi lâu nhìn ta rồi mới dắt sư mẫu người đi ra. Ta biết gã rất xảo quyệt, thế nào cũng nấp vào chỗ kín để xem ta sống chết thế nào, nên khi gã ra rồi ta mới giả vờ đau đớn không thể chịu được nằm lăn ra rên rỉ. Mãi đến khuya ta mới rút đoản kiếm giấu trong mình ra tự chặt hai chân rồi bò ra cửa sổ phía sau bỏ trốn.

Thượng Quan Kỳ vô cùng kinh dị hỏi :

- Sư phụ chặt đứt hai chân rồi còn chạy được ư?

Quái nhân đáp :

- Ta dùng hai cây gậy để chống nặng mà đi, vừa đi vừa vận khí để cầm máu. Lúc đó ta chỉ mong sao sống được để rửa hờn. Với ý chí kiên quyết, ta đến tạm lánh ở một nhà nông ở cách đó chừng mười dặm để chờ vết thương kín miệng rồi sẽ đi nơi khác...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Những chuyện về sau chẳng có gì đáng nói nữa, có thể kết thúc ở chỗ này.

Thượng Quan Kỳ máu nóng sôi lên sùng sục, không nhịn được nữa nói :

- Con người như thế thật là khả ô. Đệ tử xin vì sư phụ mà báo mối thù này.

Quái nhân nói :

- Hai mươi năm trước đây, võ công của gã đã suýt soát với ta. Trong khoảng thời gian này ta e võ công của gã thăng tiến hơn thì người địch sao nổi gã?

Ôi! Mỗi thù này ta nghĩ suốt đời không trả xong được!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lão nói thật đúng!”. Rồi chàng không nói gì nữa.

Quái nhân thuật xong câu chuyện đau thương của lão ra chiều nhọc mệt, nhắm mắt lại dưỡng thần. Thượng Quan Kỳ không dám quấy nhiễu, chàng khẽ đứng dậy đẩy nhẹ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Trải qua một thời gian mất thấy tai nghe, Thượng Quan Kỳ phát giác ra trong ngôi chùa cổ hoang lương này có nhiều điều bí ẩn. Quái nhân biết được khá nhiều nhưng không chịu nói. Có lẽ cũng còn nhiều điều mà lão chưa được biết.

Chàng lại bắt đầu mở cuộc điều tra ngôi chùa cổ, cất bước từ từ đi về phía trước. Trong viện ngoài sân chỗ nào cũng rêu phong cỏ mọc. Tuy nhiên giữa những đám cỏ dại um tùm thường mọc lên ít nhiều cây hoa lạ.

Chàng đang đi bất giác lại đến một nơi tiểu viện thanh vắng. Các phòng bốn mặt đều đóng cửa kín mít như các nơi kia, chỉ khác ở chỗ nơi đây cỏ mọc không dày và um tùm.

Điểm khác lạ này đã gieo một sự nghi ngờ vào đầu óc Thượng Quan Kỳ.

Trước hết chàng để ý nhìn cảnh vật bên ngoài, hoa cỏ chỗ này ít thấy mọc ở những nơi kia. Khu này cũng lớn hơn các viện khác. Lại còn một điều lạ nữa là: Các cửa lớn nhỏ nơi khác vẫn còn y nguyên, mà nơi đây cửa hoặc bị phá vỡ hoặc có nhiều vết tích.

Thượng Quan Kỳ từ từ đi xem khắp các phòng một lượt mà chưa tìm ra được một thứ gì khả nghi. Tòa viện thanh vắng này dường như để trông coi về việc trồng hoa cỏ. Các phòng xung quanh thì nhỏ mà viện lại quá lớn thật coi không xứng.

Thượng Quan Kỳ tuy không thông thạo về hoa cỏ nhưng thấy tươi đẹp khác thường nên cũng xem kỹ để thưởng ngoạn.

Trong đám hoa này có một cây nhỏ rất lạ, to như quả trứng, sắc vừa tía vừa đỏ, toàn thân không cành không lá, cao chừng hai thước. Mới nhìn giống như một cây gậy hồng tía cắm xuống đất. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ tự hỏi :

- “Cây gì mà lạ vậy? Sao không có lấy một cành một lá nào cả?”.

Chàng nhìn hồi lâu vẫn không hiểu ra sao đành quay gót từ từ trở ra.

Thời gian thấm thoát đã hết một ngày. Quái nhân chia thời giờ ra làm hai :

Ban ngày Viên Hiếu đi kiếm trái cây và thực vật thì ở nhà quái nhân trò chuyện và luyện võ cho Thượng Quan Kỳ, tối đến Thượng Quan Kỳ được cắt đặt cho việc khác cho lão luyện võ cho Viên Hiếu. Lúc ban đầu Thượng

Quan Kỳ không cảm giác được điều gì khác lạ, nhưng về sau chàng phát giác quái nhân cố ý chia thời gian ra như thế là để hai bên không biết lão đã truyền dạy thứ võ công nào cho ai.

Việc luyện võ càng ngày càng cấp bách khẩn trương. Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đều cảm thấy rất là nhọc mệt. Trái lại quái nhân thì càng ngày tinh thần càng trở nên minh mẫn hơn, tựa hồ như vì lão thấy võ công hai người tiến triển rất mau nên lòng lão rất hả hê.

Thời gian trôi như nước chảy, thấm thoát đã được một năm. Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu tựa hồ bận rộn khác thường không biết có phải quái nhân an bài như thế không? Càng về sau, hai người càng ít có cơ hội gặp mặt, nếu có gặp thì hai người chỉ nhìn nhau cười một cái rồi lại hấp tấp đi làm phận sự của mình, thậm chí nói với nhau một vài câu cũng không tiện dịp.

Qua một năm luyện tập, Thượng Quan Kỳ đối với quái nhân càng thêm phần tôn kính, vì chàng thấy võ công lão uyên bác vô cùng. Cứ cách năm ba ngày lại đem một chiêu thức tân kỳ của các phái võ có danh tiếng truyền lại cho chàng.

Lối truyền thụ võ công của lão có lối khác với người thường là lão không luyện từ đầu đến cuối một kiếm pháp nào, mà mỗi phái chỉ lựa lấy năm ba chiêu rất kỳ diệu luyện cho tinh tế và kể như kiếm pháp của môn phái đó đã luyện xong.

Nhưng về chương pháp thì lão truyền thụ rất kỹ, giảng giải rất rõ ràng.

Sau nữa, Thượng Quan Kỳ không những tôn kính mà còn sợ hãi lão nữa, nhân vì cách truyền dạy võ công của lão rất thần tình, từ ôn hòa chuyển sang nghiêm khắc, càng về sau càng rút ngắn lại.

Một hôm, quái nhân triệu tập Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu cùng một lúc bảo :

- Học về vũ khí và quyền chương các ngươi đã khá lắm rồi, đêm nay giờ Tý bắt đầu luyện nội công...

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Viên Hiếu rồi hỏi quái nhân :

- Sư phụ! Viên đệ có luyện nội công không?

Quái nhân đáp :

- Có chứ! Nhưng vì hai người có nhiều chỗ khác nhau nên cách truyền thụ cũng không thể giống nhau được. Kỳ nhi! Nội công của ngươi đã vào đường lối, chỉ cần học khẩu quyết là ngươi có thể tự luyện được. Còn Hiếu nhi vì phú tính khác người thường, không biết có biến hóa về phép luyện nội công không? Vì thế mà ta phải lưu ý trên gác này để trông nom y luôn...

Lão trầm tư một lúc rồi nói :

- Cách căn gác này chừng ba mươi trượng về phía chánh Tây có một viện tĩnh mịch. Ngươi ra đó tìm lấy một phòng nhỏ rồi ở luôn nơi đó mà luyện tập. Những thức ăn cần dùng ta sẽ sai Viên Hiếu mang ra đó cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Về khoa nội công sai một chút là bị hư hại nên lúc đầu cùng lúc sắp thành công lúc nào cũng cần có sư trưởng ở bên cạnh để chỉ bảo. Đây lão bảo mình ra một nơi riêng biệt để luyện tập không biết có ý gì?”.

Quái nhân dường như đọc được ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ tùm tùm cười hỏi :

- Có phải ngươi sợ không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử không sợ!

Lão nhân cười nói :

- Ngươi cứ giữ tâm cho bình tĩnh đừng để ngoại vật xúc động thì không có gì là nguy hiểm cả. Huống chi có ta ở gần đây, lúc khẩn cấp sẽ có ta tới nơi để giúp ngươi.

Viên Hiếu hai mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ, tựa hồ như y có nhiều điều muốn nói nhưng không biết nói gì, y chỉ kêu lên được một tiếng :

- Đại ca!

Quái nhân rất sợ Viên Hiếu nói chuyện với Thượng Quan Kỳ, vội nói xen vào :

- Ta bắt đầu truyền thụ nội công cho ngươi. Ngươi đã biết khí huyết chạy ngược dòng lợi hại thế nào rồi.

Đoạn lão ngăn trở không cho Thượng Quan Kỳ nói nữa bằng cách lập tức bắt đầu đọc khẩu quyết nội công cho chàng.

Viên Hiếu lặng lẽ ngồi một bên lắng nghe. Tuy y đã biết khá nhiều về tiếng người song về những khẩu quyết sâu rộng nhiệm mầu y vẫn chưa hiểu được. Họa hoàn lắm mới biết được một hai câu nhưng không hiểu được ý nghĩa của nó.

Thượng Quan Kỳ để tâm nhớ từng câu từng chữ. Chờ quái nhân dặn dò xong, chàng lập tức đứng lên đi ra khỏi căn gác.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên phát giác quái nhân có vẻ thiên vị Viên Hiếu và đối với mình có phần nhạt nhẽo hơn. Chàng đoán rằng đó là quái nhân muốn kích thích mình mau thành công. Chàng tuân lời quái nhân đến ngôi biệt viện thanh vắng cách đó chừng ba mươi dặm về phía Tây, thì đó chính là phòng viện có nhiều cây hoa lạ mà chàng đã thăm qua.

Thượng Quan Kỳ thấy mé Tây có một cái phòng tốt hơn hết. Chàng vừa đưa tay đẩy thì cánh cửa đã mở ra, trong phòng này đầy cát bụi. Ở đây chỉ có mùi hôi mốc chứ không có xác chết. Chàng nghĩ thầm :

- “Chắc sư phụ cũng đã cố ý chọn phòng này cho mình”.

Chàng bẻ mấy cành cây quét bụi. Cái giường gỗ thông vẫn còn tốt nguyên.

Quét tước xong chàng bắt đầu ngồi xuống điều hòa hơi thở.

Mỗi khi chàng vận công xong tỉnh lại thì đã có một mâm trái cây để sẵn đó.

Chàng biết là do quái nhân sai Viên Hiếu mang đến cho mình, chàng cầm lấy ăn ngay.

Quang âm thâm thoát, Thượng Quan Kỳ luyện nội công đã được nửa năm. Chàng cảm thấy công cuộc tập luyện đã tiến bộ rất nhiều. Vì chàng đã bỏ hết tạp niệm nên cũng không còn nghĩ đến việc của quái nhân và Viên Hiếu nữa. Trong vòng nửa năm này, chàng không gặp được Viên Hiếu một lần nào. Nhưng thức ăn ngày nào Viên Hiếu cũng đem đến vào lúc chàng tĩnh tâm nhập định.

Một hôm chàng đang ngồi vận động hơi thở bỗng cảm thấy một luồng chân khí từ Đan điền xông ngược lên sắp chạy thẳng vào ngực, chẳng khác gì con ngựa tuột dây cương không thu về được nữa. Chàng không khỏi bồn chồn lo sợ, nếu không hạ được xuống thì nguy to. Chân khí đang bốc lên bùng bùng như nước sông cuộn cuộn chảy không ngớt. Lục phủ ngũ tạng bị chân khí đẩy ngược lên rung chuyển không ngừng. Đó là lúc người luyện nội công sắp đến giai đoạn viên mãn thường gặp cái nguy này. Nếu luồng chân khí này xông thẳng ra ngoài thì chẳng những uổng mất bao công phu từ trước đến giờ mà còn có thể bị trọng thương suốt đời tàn tật.

Thượng Quan Kỳ đã biết trước cái nguy trọng đại này, rít chặt hai hàm răng nín thở không cho chân khí xông lên miệng. Nhưng không có cách nào hãm chân khí lại được, phủ tạng đã thấy đau đớn, lồng ngực căng lên như muốn nổ tung.

Thượng Quan Kỳ chống được một lúc nữa thì mồ hôi xuất ra đầm đìa, cơ hồ sắp kiệt lực. Đang lúc khẩn cấp, bất thành linh một chuông đánh vào sau lưng. Bên tai văng vẳng nghe tiếng quái nhân nói :

- Kỳ nhi! Ngươi mau cho khí huyết chạy ngược khắp thân thể để cho chân khí lưu tán vào trong các kinh mạch.

Chàng cảm thấy một luồng hơi nóng từ huyết “Mệnh Môn” sau lưng xông vào nội phủ. Chân khí đang hoành hành trong ngực phút chốc đã bị luồng nhiệt khí đó đè xuống. Một mặt chàng nghe lời quái nhân cho máu chảy ngược đường, quả nhiên luồng chân khí xông lên từ Đan điền chạy tán mát vào các kinh mạch.

Qua cơn bão tố, bình tĩnh trở lại, Thượng Quan Kỳ mừng rỡ vô cùng, bỗng chàng nghe tiếng quái nhân nói :

- Kỳ nhi! Ta chúc mừng cho con đã thành công.

Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân hai nách chống nạng đứng sau lưng đang tươi cười nhìn chàng.

Chàng cảm kích vô cùng nói :

- Nếu không có sư phụ chạy lại cấp cứu thì hôm nay đệ tử đã suy bại rồi.

Quái nhân cười nói :

- Hơn tháng nay ta luôn luôn ở bên mình con, đứng nhìn mỗi buổi tối để

trông chừng con.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hơn tháng nay sư phụ luôn ở bên mình đệ tử mà tại sao đệ tử tuyệt không hay biết?

Quái nhân cười nói :

- Nếu người biết ta luôn ở bên mình hộ vệ thì cách dụng công không được hoàn toàn độc lập, làm sao có được kết quả như ngày hôm nay.

Thượng Quan Kỳ rất cảm kích nói :

- Sư phụ đối với đệ tử tình ý thâm hậu như vậy đệ tử biết lấy gì báo đáp!

Quái nhân nói :

- Ta không cần người báo đáp. Chỉ cốt sau này người được thành danh ở chốn giang hồ không uổng công ta truyền thụ là ta mãn nguyện rồi.

Ngừng một lúc, lão lại mỉm cười nói tiếp :

- Thôi giờ người hãy nghỉ đi rồi mai hãy luyện tập. Bao giờ chân khí người vận động được dễ dàng thì lại nghỉ ngơi. Sau ba ngày như thế sẽ đến gặp ta...

Ngừng một lát lão lại nói :

- Viên Hiếu tuy không được thông minh bằng người nhưng luyện võ công tiến bộ mau lắm, nhất là nửa năm sau này lại càng thần tốc. Xem chừng các người khi sắp rời khỏi chùa này thì ta cũng sẽ ra đi.

Lão chống gậy trúc xuống một cái, băng mình qua cửa sổ đi luôn. Lão tuy đã cụt mất hai chân nhưng đi nhanh như điện chớp.

Ba ngày trôi qua, Thượng Quan Kỳ nhớ lời dặn sáng ngày thứ tư trở về căn gác đến chỗ quái nhân thì thấy trong gác quanh quẽ không hiểu quái nhân đã đi đâu. Trên vách có dán một mảnh giấy trắng, trên đó viết rằng :

“Ta vì có việc gấp phải đi ngay, lâu là mười tháng, nhanh cũng nửa năm sẽ lại về đây. Võ công của người và Viên Hiếu đã có căn bản vững chắc rồi, sau này các người có thành tài hay không là do các người tự luyện lấy.

Trong vòng nửa năm các người xa ta các người phải tự luyện tập quyền cước. Nếu sau mười tháng ta không trở lại thì các người mở cái rương gỗ ở góc tường theo lời dặn trong đó mà làm”.

Phía dưới tấm giấy có vẽ một ống tiêu ngắn chứ không đề tên.

Thượng Quan Kỳ xem xong trong lòng băng khuâng như người mất của báu.

Trăm ngàn ý nghĩ vờ vẩn trong đầu óc chàng. Chàng nghĩ thầm :

- “Không biết quái nhân vì lẽ gì mà đã ở đây hai mươi năm ròng rã, hôm nay lại bỏ chùa ra đi đột ngột? Chỉ viết lại một bức thư ngắn ngủi bảo là có việc gấp, việc gấp đó là gì? Sau lại đến những nửa năm hay mười tháng mới kết thúc?... Hỡi ôi! Lão đã cụt cả hai chân, không biết đi đường có được dễ dàng không? Tuy võ công lão trác tuyệt nhưng chống một cặp nặng tre để phiêu bạt đường xa có được không?...”.

Lòng chàng đối với quái nhân thương nhớ không bút nào tả được. Chàng

nghĩ rằng :

- “Giả tử Viên Hiếu cùng đi với lão thì trên bước đường xa xôi có kẻ đỡ đần, có phải đỡ hơn không?”.

Ngôn ngang trăm mối không biết làm thế nào mới phải. Sau chàng nghĩ rằng phải bàn việc này với Viên Hiếu xem sao. Nghĩ vậy chàng bước ra khỏi căn gác đi tìm Viên Hiếu.

Hồi 18

Người đẹp bên Hán Dương là ai?

Thượng Quan Kỳ lâu nay ít gặp mặt Viên Hiếu, chàng tìm mãi không thấy y, lại trở về căn gác rồi thở dài. Chàng đợi hết bốn ngày, mãi qua đến trưa ngày thứ năm mới thấy y về. Trước khi y chưa về thì chàng mong mỏi, bây giờ y về chàng chỉ nói cho biết là quái nhân đã ra đi rồi, xong rồi lại ngồi chờ người ra.

Hồi lâu chàng hỏi y :

- Viên đệ! Bây giờ Viên đệ nghĩ sao?

Viên Hiếu lắc đầu đáp :

- Đại ca bảo sao thì em nghe làm vậy!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Tuy quái nhân đã mất đi đôi chân nhưng lão đi cũng rất nhanh và đã đi được mấy ngày rồi, bây giờ biết đâu mà tìm, thôi thì hãy chờ lão nửa năm rồi hẵng hay.”

Chàng nghĩ ý đó cho Viên Hiếu biết, y cũng gật đầu tán thành.

Trong nửa năm trường, Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu ngày tập quyền chương, đêm luyện nội công. Trong hai tháng đầu, hai người tự luyện lấy. Đến tháng thứ ba mới cùng nhau ra chiêu. Viên Hiếu được trời phú cho sức khỏe hơn người, hơn nữa thân pháp lại nhanh như gió, có khi y đấu cùng Thượng Quan Kỳ đến hơn ba trăm hiệp vẫn không phân thắng bại.

Hai người vì bận luyện võ nên ngày tháng trôi qua rất mau. Lại đến mùa hoa quế tỏa mùi thơm ngào ngạt, bấm ngón tay tính cũng đã quá nửa năm mà quái nhân vẫn tuyệt vô tin tức.

Thượng Quan Kỳ vốn tính thuần hậu, thỉnh thoảng chàng lại giở thư quái nhân ra đọc. Chàng vì tưởng nhớ quái nhân nên nét mặt lúc nào cũng rầu rầu.

Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ suốt ngày buồn thiu nên y cũng không vui. Lại thêm bốn tháng nữa trôi qua, tuyết phủ khắp mặt đất trắng xóa, gió lạnh căm căm. Đến hôm tính đủ mười tháng, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu suốt ngày ngồi trong căn gác không ai nói câu nào.

Đêm hôm ấy, Thượng Quan Kỳ đặt lá thư của quái nhân lên trên mặt rương phục xuống lạy bốn lạy, Viên Hiếu cũng làm theo. Thượng Quan Kỳ hành lễ xong, bê rương gỗ ra bên cửa sổ ngồi xuống, Viên Hiếu cũng ngồi xuống cạnh chàng.

Thượng Quan Kỳ nhìn Viên Hiếu bảo :

- Nay đã đến ngày, Viên đệ mở rương ra xem coi sư phụ để gì ở trong!

Viên Hiếu thò tay định mở nhưng rút tay lại nói :

- Đại ca mở mới phải!

Thượng Quan Kỳ thấy y đã hiểu việc đời hơn nên rất vui lòng, chàng đưa tay từ từ mở nắp rương ra. Trong rương có một bộ quần áo xếp đặt rất ngay ngắn, bên trên quần áo có để một ít bạc vụn và bốn hạt minh châu chói lọi. Một phong thư nhét vào khe rương. Thượng Quan Kỳ lấy thư ra xem, trong thư nói :

“Hết hạn mười tháng mà ta không trở lại thì các người không phải chờ ta nữa. Quần áo, minh châu cùng tiền bạc để lại cho các người đủ dùng trong một thời gian sau khi rời khỏi nơi này. Tất cả các bí mật trong chùa sau khi các người xuống núi, nhất thiết không được kể với ai. Hiếu nhi đừng trở về nhà nữa. Mẫu thân y mắc phải quái tật, ta đã tận tâm cứu chữa nhưng sức người không lại với số trời, thế là xong một đời người. Lúc người mở bức thư này thì mẫu thân của y đã lìa đời!”...

“Hiếu nhi bản tính hiếu thuận. Được tin này tất y đau đớn không muốn sống nữa, không những làm ảnh hưởng đến võ công của y mà còn sợ y chìm đắm vào cuộc đời luân lạc. Vậy người phải thuyết pháp ngăn trở cho y đừng trở về thăm mẹ”.

Kể ra bức thư này đáng lẽ chưa hết, nhưng không biết vì lẽ gì quái nhân chỉ viết đến đây thôi. Thượng Quan Kỳ xem xong thấy lòng nặng trĩu ê chề, nhìn Viên Hiếu im lặng hồi lâu rồi mới nói :

- Viên đệ! Sư phụ để lại thư bảo chúng ta rời khỏi nơi này...

Viên Hiếu bỗng hú lên một tiếng rồi nói :

- Đại ca! Em muốn về thăm mẫu thân một lần rồi hãy đi có được không?

Y vừa nói vừa sa nước mắt.

Thượng Quan Kỳ tuy không muốn nói dối nhưng gặp trường hợp này bất đắc dĩ chàng phải lắc đầu bảo Viên Hiếu :

- Sư phụ để thư lại đã nói rõ là người trông coi bá mẫu và đã dời đi nơi khác rồi. Chúng ta có trở về cũng không được gặp.

Viên Hiếu run run hỏi :

- Sao vậy đại ca?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Bá mẫu không còn ở chỗ đó nữa!

Viên Hiếu trầm ngâm một hồi rồi cười nói :

- Mẫu thân em được sư phụ trông coi thì em không có gì lo nữa. Chúng ta đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ tần ngần một lúc, lấy các đồ vật trong rương ra, cất cẩn thận tiền bạc và mấy hạt minh châu vào trong bọc rồi rời khỏi ngôi chùa mà chàng đã ở đó ba năm, trong lòng chàng không khỏi quyến luyến.

Viên Hiếu theo sau Thượng Quan Kỳ, trong lòng cũng bịn rịn lạ thường. Từ nhỏ, y chỉ quen ở nơi thâm sơn cùng cốc, phen này ra đi chắc gặp nhiều cảnh lạ, không biết là nên mừng hay lo sợ, trong lòng y xiết đôi bồi hồi.

Hai người ra đi mỗi người một ý nghĩ khác nhau. Thượng Quan Kỳ đã lên lời giảng hồ cùng sư phụ (Diệp Nhất Bình), việc gì cũng có sư phụ chủ trương, chàng không phải lo lắng gì. Chuyến này chàng ra đi với Viên Hiếu, mọi việc đều do chàng tác chủ nên trong dạ không khỏi phập phồng.

Ánh sáng mặt trời mới mọc, sương đêm chưa tan, trên con đường đất vàng ngoài thành Vô Xương, tiếng bánh xe lăn cộc cộc xen lẫn tiếng ngựa hí hé. Một cỗ xe ngựa chạy nhanh như rẽ đám sương mù buổi sớm mai. Tiết trời đang buổi sơ xuân, khí lạnh lại càng rét buốt. Người đánh xe mình mặc chiếc áo đã rách, tay ve vẩy chiếc roi da dài chừng năm thước. Bề ngoài coi vẻ gã vẫn lạnh lẽ, nhưng dưới cái mũ úp sụp xuống mặt, đôi mắt lơ là không che dấu nỗi con buồn ngủ, tỏ ra vẻ đã trải qua một quãng đường xa.

Cỗ xe đi vào thành Vô Xương, vừa vào đến đầu phố lớn, gã đánh xe quát lên một tiếng lớn, tay trái bắt dây cương, tay phải vung roi một cái. Con ngựa kéo xe nhảy chồm lên vài bước rồi đứng lại. Trong xe có tiếng người ngáy ngủ hỏi :

- Đã đến thành Vô Xương rồi ư?

Người dong xe quay lại đáp :

- Đến rồi!

Rồi gã đỗ xe ngựa lại bên đường.

Ba người so vai rút cổ ở trong xe lục tục chui ra. Họ đảo mắt nhìn chung quanh một lượt, dường như thỏa mãn nhếch mép cười, miệng không ngớt la :

- Rét quá! Rét quá!

Đoạn mỗi người mỗi ngã đi ngay.

Gã dong xe thấy bọn người kia hình ảnh biến vào trong sương mù rồi, bỗng chau mày gõ vào vách xe nói :

- Còn hai vị đại ca nữa! Tới thành Vô Xương rồi, xuống đi!

Trong xe có tiếng người ho, tiếp theo một thanh âm trong trẻo vang lên :

- Người anh em! Đến rồi đó!

Lại có tiếng người khác dường như mới học nói :

- Đến rồi ư?

Gã dong xe quay đầu nhìn lại, cửa xe mở lên, một bóng người bước xuống.

Gã dong xe đằng hắng một tiếng nghĩ thầm :

- “Anh chàng này chẳng những cao như vượn mà tiếng nói cũng giống vượn, sao lại đi cùng với một thanh niên tuấn tú? Không biết họ ở đâu đến?”.

Trong xe từ từ bước ra một thanh niên mặc áo dài xanh, chàng đưa mắt nhìn xung quanh rồi cười nói :

- Sáng hôm nay sương dày, chắc hôm nay trời nắng.
Chàng đưa tay phủi bụi trên áo. Áo xiêm chàng tuy không hoa lệ nhưng vẻ hiên ngang không vì thế mà giảm bớt.
Gã dong xe cười khô khan mấy tiếng rồi nói :
- Tuy trời đẹp nhưng bây giờ tôi buồn ngủ lắm rồi.
Gã giờ roi lên quất “Véo” một tiếng, xe ngựa đã chạy xa rồi.
Chàng thanh niên áo xanh nhìn xe đi khỏi rồi tặc lưỡi nói :
- Viên đệ! Xem thị trấn này với nơi thâm sơn cùng cốc có khác gì nhau không? Ở đây người nào cũng phải có nghề nghiệp và phải tranh đấu suốt ngày đêm vì chén cơm tấm áo. Thế thì hùng tâm tráng trí làm sao nảy nở được?
Nói đến đây bỗng dừng lại, quay nhìn gã thiếu niên bên cạnh rồi êm đềm hỏi lại :
- Tôi nói như vậy Viên đệ có hiểu được không?
Gã thiếu niên từ từ gật đầu. Dù giữa đám sương mù người ta vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt gã lấp lánh, có lúc như người rất thông minh, có lúc lại ảm ờ như đứa nhỏ mới học nói.
Mù sáng nhạt dần, hai người vào quán ăn điểm tâm và hỏi tìm đường lối sang sông. Hai người đi khá xa rồi, chủ quán tựa hồ như không nhận được nữa chạy đến bên người khác nói :
- Thằng nhỏ này ăn khỏe quá, tay nó lại đầy lông lá. Giữa ban ngày mà tôi thấy phải hết vía.
Hai người đó chẳng cần nói ai cũng biết là Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu vừa xuống núi lên lối về nơi đô hội.
Hai người một xấu một đẹp, một đen một trắng, một thông minh một vụng về cùng đi với nhau khiến ai trông thấy cũng phải chú ý. May mà Viên Hiếu nhất nhất đều dò ý Thượng Quan Kỳ. Khi chàng đưa mắt ra hiệu là y lập tức im lặng.
Viên Hiếu lần đầu va chạm với người đời. Y đang ở rừng núi xuống tới đồng bằng nên cái gì đối với y cũng mới và lạ. Nhưng chỗ nào y cũng ráng nén lòng không ra chiều thốc mách, giữ vẻ mặt bình thản. Dù có đến trăm ngàn người nhìn y chăm chặp y cũng chẳng để tâm.
Lúc này mặt trời đã lên cao, muôn đạo hào quang chiếu xuống bờ sông bát ngát tựa hồ như một tấm thảm vàng hoe. Bên sông những cột buồm cao ngất đậu sát vào nhau nhiều như lá tre. Trên thuyền có những đại hán cởi trần trùng trục hoặc quăng giây nhợ hoặc giương buồm thuyền, hoặc rút mỏ neo. Viên Hiếu đi theo Thượng Quan Kỳ đến bên sông thấy cảnh lạ, thộn mặt ra nhìn.
Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía nghĩ thầm :
- “Ta từng nghe thắng cảnh ở Giang Nam có nhiều nơi tuyệt diệu hơn Trung

Nguyên nhiều. Giá như ta tìm được sư phụ (Diệp Nhất Bình) cùng du ngoạn một phen, há chẳng vui thú lắm sao?”.

Nghĩ tới đây chàng cảm thấy trong lòng phấn khởi, những muồn mọc cánh bay qua sông Trường Giang. Chàng quay lại nhìn Viên Hiếu, thấy y đứng thộn mặt ra nhìn bến sông, dường như cũng lấy làm thú vị. Chàng bật cười nói :

- Viên đệ! Chúng ta tìm thuyền qua sông. Cảnh vật miền Giang Nam có nhiều nơi đẹp lắm!

Viên Hiếu cũng nở một nụ cười ngây ngô.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Mới đến chốn này mà xem ra y đã có vẻ hứng thú, chắc đến những nơi danh thắng như khói mưa ở Nam Hồ, sóng xanh ở Tây Giang, nước triều sông Tiền Đường, hoàng hôn ở Thái Hồ y còn khoái đến đâu?”.

Chàng đang suy nghĩ quay lại nhìn Viên Hiếu, bỗng thấy y không tươi cười nữa mà trong khóe mắt còn lộ vẻ thê lương. Chàng thấy thay đổi sắc mặt liền vỗ vai y hỏi :

- Viên đệ nghĩ gì mà thờ người ra thế?

Viên Hiếu thở dài, đưa mắt nhìn ra phương trời long lanh ngấn lệ nói :

- Đại ca ơi! Giả tử mà thân mẫu em được coi cảnh này thì thân mẫu em vui sướng xiết bao? Tiếc rằng... mẫu thân em vĩnh viễn không bao giờ được xem!

Tuy y không biết nói lời hoa lệ nhưng lộ ra được tính thuần phác hiểu thuận, khiến người nghe phải ngậm ngùi sa lệ.

Thượng Quan Kỳ nghe Viên Hiếu nói bất giác cũng ngẩn ngơ nhớ đến song thân cùng chạnh niềm cố quận, cúi đầu thở dài.

Hai người thân thờ đi về phía thuyền đậu. Vừa đến nơi bỗng thấy một người mặc toàn đồ đen từ trong chiếc thuyền có ba cột buồm nhảy lên. Gã này đầu chít khăn đen, thân thể cao lớn chạy đến bên hai người, mắt sắc loang loáng chấp tay nói :

- Chắc hai vị nhọc mệt lắm?

Thượng Quan Kỳ còn đang ngạc nhiên nhìn hán tử có vẻ hung tợn, mắt long lên, trên mặt đầy những giọt nước. Mới trông đã biết ngay là một tên hào hùng trên mặt sông, nhưng không biết gã đến để làm gì?

Chàng chưa kịp đáp thì gã đại hán móc trong túi ra một vật cầm hai tay đưa cho chàng nói :

- Chắc hai vị vội vàng nên quên đem vật này!

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thì là hai vuông vải gai dùng làm khăn tang, không khỏi nổi giận nghĩ thầm :

- “Gã này thật là kỳ! Ở đâu tự nhiên đem tới thứ này cho mình làm gì?”.

Bỗng thấy gã cũng đeo một miếng tương tự trên vai thì cho rằng gã nhận

lầm mình, chàng liền chấp tay nói :

- Tôi muốn qua sông...

Hán tử không chờ chàng nói hết câu, nhú đôi lông mày cướp lời :

- Chẳng lẽ huynh đài không muốn đến Hán Dương để điều tang Mẫn lão gia ư?

Thượng Quan Kỳ từ từ lắc đầu. Hán tử tỏ vẻ ngạc nhiên cười gằn một tiếng rồi bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười thì gặp lúc gã quay đầu lại lạnh lùng nói :

- Nếu các hạ không đi đến điều tang thì đừng nghĩ đến chuyện qua sông nữa.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi :

- Tại hạ có qua sông hay không có liên can gì đến các hạ?

Hán tử lạnh lùng đáp :

- Hôm nay bao nhiêu thuyền đậu trên sông Trường Giang đã có người bao hết để cho khách đến điều tang sang sông. Tôi e rằng các hạ khó lòng kiếm được thuyền để sang sông.

Gã ngừng một chút rồi lại nói :

- Tại hạ nghe thanh âm các hạ không giống như nhân sĩ địa phương này nên lấy lòng tốt nói cho các hạ biết. Nếu các hạ không tin thì cứ đi hỏi thử xem. Nói xong chấp tay lại nhảy lên thuyền. Con thuyền vẫn im lặng như không đủ biết người đó không phải tay vừa.

Thượng Quan Kỳ ngẩn người ra một lúc nghĩ thầm :

- “Xem ra hán tử này không có vẻ gì là ác ý, có lẽ hẳn không lừa ta... Có điều không hiểu Mẫn lão gia là nhân vật thế nào mà khi lão chết đi họ còn về vòি lăm chuyện...”.

Bỗng nghe Viên Hiếu đứng kế bên khẽ hỏi chàng :

- Đại ca! Chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Nơi này không kiếm được thuyền để sang sông.

Viên Hiếu nói :

- Đàng kia có vô số thuyền bỏ không đó thôi!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tuy có thuyền bỏ không những đã có người bao hết rồi.

Viên Hiếu chau mày nghĩ một lát không hiểu hỏi lại :

- Những thuyền này bỏ rồi tại sao chúng ta không xuống trước để qua sông được? Nếu con người sắp đến thì họ phải chờ để sang sau chứ sao? Hiện giờ chưa có ai mà lại giữ nhiều thuyền như thế để làm gì?

Y nói tiếng người khó nhọc quá, trên mặt mồ hôi nhỏ giọt.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát nói :

- Viên đệ! Tuy hiền đệ nói đúng lý, nhưng người trên thế gian còn nhiều điều phức tạp, không đơn giản giống như ở nơi thâm sơn đầu. Sau này tự

nhiên nhiên sẽ hiểu. Tỉ dụ như khi mình còn ở thâm sơn, bụng đói thì lấy trái cây ăn vì trái cây đó tự nhiên mọc lên chứ không phải của riêng ai. Còn ở đây dù đói chết cũng không thể tự tiện chạy đi tìm thứ nọ thứ kia mà lấy ăn được, vì bất luận thứ gì ở đây cũng đều có chủ cả. Người chủ dù yếu đuối đến đâu cũng có pháp luật bảo vệ. Kẻ nào tự ý lấy đồ của người khác là vi phạm phép nước. Những thuyền này tuy để không nhưng đã có chủ cả rồi, anh em mình không được tự ý sử dụng.

Viên Hiếu cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, ngẩng lên nói :

- Em hiểu rồi! Nếu có ai ăn cắp đồ vật của người khác, nhất định em sẽ đánh họ!

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười gật đầu. Bỗng thấy phía sau có đến mười gã hán tử mặc đồ đen đi tới. Trong bọn hán tử này có kẻ cao người thấp, kẻ già người trẻ, mà ai nấy đều lộ vẻ mặt bị thương. Người nào cũng cài trên vai một mảnh vải trắng và chân bước rất mau lẹ. Có người vừa nói nhỏ với nhau vừa nhìn Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu. Gã hán tử lúc trước ở dưới thuyền bây giờ lại lẹ làng nhảy lên bờ đón bọn này xuống thuyền. Thượng Quan Kỳ vắng nghe chúng nói chuyện với nhau :

- Tôi không ngờ lại được các vị tiêu đầu trong Hoàng Hạc tiêu cục cũng đến. Tiểu nhân xin thay mặt Mẫn nhị gia xin có lời cảm tạ quý vị...

Tuy nghe không rõ lắm nhưng cũng không sai. Thượng Quan Kỳ tự nghĩ :

- “Lâu nay từng nghe tiêu cục Hoàng Hạc là một tiêu cục nổi tiếng trong giang hồ, bây giờ cũng đến cả đây để điều tang. Thế thì Mẫn lão gia này là một nhân vật rất lấy lòng, vậy tại sao mình chưa bao giờ nghe nói đến?”. Chàng cố nhớ lại thì những người có tiếng tăm trong võ lâm không có ai họ Mẫn nên rất lấy làm nghi ngờ.

Viên Hiếu đứng ngăn người ra một lúc, đột nhiên nghiêng người nói :

- Đại ca! Nhìn kia! Một gã hán tử đang dùng cây sào tre chống một cái, tại sao con thuyền lại rẽ nước mà đi...

Y đang nói dở, thấy Thượng Quan Kỳ đang ngẫm nghĩ mông lung nên thôi không hỏi nữa, vì một lẽ rất giản dị, đó là khi lúc mình đang trầm tư không muốn người khác nói, thì bây giờ người ta đang trầm tư mình không nên nói nhiều quấy rầy.

Bỗng Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười, miệng lẩm bầm một mình nói những gì Viên Hiếu nghe không hiểu. Chàng ngoảnh lại nói với Viên Hiếu :

- Chúng ta lại đằng kia coi có mấy con thuyền đánh cá không? May ra họ giúp mình sang sông!

Viên Hiếu vẫn chưa hiểu chút gì về việc đời, nhưng thấy Thượng Quan Kỳ nói vậy cũng luôn miệng khen phải, riu riu đi theo xuống phía hạ lưu.

Lúc đó vàng thái dương đã lên cao, nước sông ánh vàng rực rỡ. Gió xuân lay động tà áo Thượng Quan Kỳ bay phất phới trông tựa hồ như cây ngọc trước

gió.

Bên mình chàng lại là gã Viên Hiếu cực kỳ xấu xa.

Mấy cô thuyền chài ló đầu ra cửa thuyền che miệng cười khúc khích. Song Viên Hiếu vẫn thản nhiên bước đi như thường, ai nhìn y cười nói gì y cũng không màng để tâm.

Thượng Quan Kỳ lần bước trên đám cỏ xanh buổi sơ xuân từ từ mà đi, trông bề ngoài ra cách thanh nhàn nhưng bên trong cực kỳ nóng nảy. Chàng không biết chuyến này qua Giang Nam có tìm thấy sư phụ (Diệp Nhất Bình) hay không? Nếu tìm không thấy thì tính mạng người thật mong manh lắm. Nếu người còn sống thì tất nhiên có đi đâu cũng sẽ nói cho người nhà biết...

Chàng đang nghĩ ngợi mông lung, chợt thấy Viên Hiếu vui mừng nói :

- Đại ca nhìn kia! Trước mặt quả có chiếc thuyền không. Ha ha! Đại ca đoán quả không sai.

Thượng Quan Kỳ tùm tùm cười nhìn thì quả nhiên gần đây có một con thuyền nhỏ không buộc đầu dây vào gốc liễu. Cánh liễu rũ xuống mũi thuyền, một đại hán đứng tuổi mình mặc áo toi xếp bằng ngồi ở đầu thuyền hút thuốc lào. Tuy áo quần lam lủ nhưng ra vẻ nhàn hạ.

Thượng Quan Kỳ tới gần, người phu thuyền mới từ từ quay đầu nhìn lại hai người một cái rồi lại quay ra nhìn dòng sông nước đang chảy cuộn cuộn.

Thượng Quan Kỳ hắng giọng khoanh tay nói :

- Chúng tôi cần qua sông! Không biết đại ca đây có làm ơn cho nhờ thuyền sang bên kia được không?

Gã phu thuyền vẫn không ngoảnh đầu lại, đáp :

- Thuyền tôi không phải là đồ ngang.

Nghe giọng nói vừa lạnh lùng vừa cộc lốc, Thượng Quan Kỳ vừa ngạc nhiên vừa bực mình nói :

- Chúng tôi có việc gấp cần phải qua sông, nếu đại ca chịu giúp cho chúng tôi xin trả rất hậu.

Gã phu thuyền từ từ quay đầu lại nhìn hai người. Thượng Quan Kỳ đang hy vọng thì gã lại lắc đầu nói :

- Đã bảo không phải là đồ ngang mà!

Rồi bỏ đi vào trong khoang, không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ tuy khó chịu nhưng phải nhẫn nhịn, thở dài quay lại bảo Viên Hiếu :

- Chúng ta lại đi thêm lúc nữa coi.

Lão phu thuyền lại chạy ra hỏi :

- Các người vội sang sông phải chăng để đi điều tang?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu thì Viên Hiếu đã vội cướp lời :

- Nếu chúng tôi đi điều tang thì đã xuống chiếc thuyền lớn đằng kia, còn đi đến đây làm gì!

Y thấy gã phu thuyền tỏ vẻ khinh khỉnh, tức mình muốn nói thêm mấy câu cho bỏ ghét nhưng nói không ra lời.

Gã phu thuyền vừa “Hú” một cái, trong khoang thuyền lập tức có một giọng nói trong vắt êm ái vọng ra :

- Hai người đã lạc lõng đến đây, muốn sang sông mà chịu ngồi ngoài đầu thuyền không vào trong khoang thì ta sẽ chở qua cho.

Giọng nói thật là uyển chuyển dễ nghe. Thanh âm tựa hồ như tiếng người phương Bắc mà lời nói uyển chuyển như người xứ Ngô.

Vừa nghe hết câu nói, Thượng Quan Kỳ đã hoa mắt lên vì thấy một thiếu nữ mặc áo mùi cánh trà bước ra đầu thuyền. Chàng vội cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vì chàng đã nhắc thấy bóng hồng mặt mũi thanh tú, dung nhan cực kỳ diễm lệ. Trong lòng chàng không khỏi e thẹn nghĩ thầm :

- “Té ra trong thuyền có con gái, trách gì không cho mình sang sông.”

Bỗng thấy nữ lang lại cất tiếng oanh thỏ thỏ nói :

- Các người đã có việc gấp tưởng nên xuề xòa cứ ngồi tạm đây. Thuyền này tuy nhỏ nhưng có thêm hai người nữa cũng không ngại gì.

Thượng Quan Kỳ vội đáp :

- Được vậy là đã cảm ơn cô nương lắm rồi!

Chàng không nhìn được lại ngẩng đầu lên nhìn, thì chẳng khác gì một nàng tiên đứng đó đang hé một nụ cười nhưng vẻ mặt rất nghiêm trang khiến cho người không dám có ý nghĩ xâm phạm.

Tuy Thượng Quan Kỳ không muốn ngồi cùng thuyền với nữ lang song thấy nàng là một người lỗi lạc không câu nệ. Và không còn cách nào khác, đành vái dài nói lại :

- Chúng tôi xin đa tạ cô nương!

Rồi cúi đầu bước xuống thuyền, không dám ngẩng đầu nhìn lên nữa.

Nữ lang mỉm cười, nhẹ nhàng chuyển chiếc lưng thon quay vào trong khoang.

Gã phu thuyền cầm ống thuốc chỉ ra đầu thuyền nói :

- Các người ngồi đây. Cầm không được vào trong khoang.

Thượng Quan Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Cái đó đã hẳn!

Rồi chàng tiếp :

- Còn tiền qua đò xin đại ca thu nhận cho.

Vừa nói vừa móc trong bọc ra một đỉnh bạc nhỏ để trước mặt gã phu thuyền.

Lúc này chàng đã ngầm nhận ra rằng gã này không phải là kẻ tầm thường, nên lời nói không cần phải giữ lễ nữa.

Bỗng nghe gã phu thuyền cười lạt một tiếng rồi nói :

- Thôi người hãy cất tiền lại đi!

Gã nhảy lên bờ cởi dây.

Thượng Quan Kỳ thấy gã ngạo mạn, có ý không bằng lòng nhưng không nói gì nữa cùng Viên Hiếu ngồi xuống đầu thuyền, ngắm dòng sông, phong cảnh rất đẹp nhìn không chán mắt.

Thượng Quan Kỳ còn đang khen thắm phong cảnh Giang Nam, bỗng nghe sau lưng có tiếng oanh thỏ thẽ nói :

- Hai chàng thiếu niên này tuy còn nhỏ tuổi nhưng cử chỉ đã đứng đắn.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong lòng được an ủi.

Người ta bất cứ là ai, nếu được người tán tụng mình trong lòng cũng lấy làm khoan khoái.

Thiếu nữ tuy nói nhỏ cố ý không để cho Thượng Quan Kỳ nghe tiếng song chàng thính tai lạ thường nên chàng mới nghe rõ, biết không phải là câu nói lấy lòng.

Ngờ đâu gã phu thuyền lại “Hừ” một tiếng, lạnh lùng nói :

- Gã cầu mình dĩ nhiên là phải có thái độ cung kính.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên, cái tính quật cường ở trong ngôi chùa cổ hoang lại nổi lên, chàng toan nói mấy câu phản kháng nhưng lại thôi, rồi đứng phắt dậy khẽ phất tay áo một cái, nhón chân nhảy lên bờ.

Viên Hiếu không hiểu ra sao cũng nhảy lên theo.

Gã phu thuyền cho thuyền đi, thấy hai người không nói gì tự nhiên nhảy lên bờ cũng ngạc nhiên, chau mày cười lạt một tiếng.

Nữ lang lại bước ra đầu thuyền nhìn theo bóng hai người, thu ba chuyển động dường như có vẻ muốn cười.

Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ lặng lẽ đi về phía trước, trên mặt lộ vẻ giận dữ nên cũng riu riu theo sau. Đi được một quãng, bỗng thấy Thượng Quan Kỳ tự đập vào tay một cái lẩm bầm :

- “Thượng Quan Kỳ hỡi! Nếu không cần cầu khẩn ai thì cầu người làm gì?”.

Nguyên chàng tuổi trẻ nóng tính, không nhịn được lời người ta khích bác mình. Chàng có biết đâu rằng việc đời rắc rối, nếu không nhờ người thì làm sao làm cho nên việc.

Viên Hiếu thấy chàng đột nhiên quay lại cười nói :

- Viên đệ! Viên đệ bất tất phải nói gì. Ta đưa Viên đệ qua sông.

Viên Hiếu lơ đãng gật đầu. Thượng Quan Kỳ đột nhiên xốc áo ngay ngắn lại chạy gần lại một chiếc thuyền hai tay buông xuống, mắt không nhìn nghiêng đi thẳng xuống thuyền tìm một chỗ trống, ngồi xuống cúi đầu ngắm nghĩ.

Viên Hiếu ngờ ngẩn chẳng hiểu ra sao cũng đành chạy theo ngồi xuống cạnh chàng.

Trong thuyền này đã có mười gã hán tử ngồi từ trước. Người đang cúi đầu thì thăm nói nhỏ, người đang khoanh tay. Nhác thấy hai người lên thuyền không khỏi kinh ngạc, nhưng chỉ nhìn qua rồi đầu lại vào đấy, không ai hỏi vặn mà cũng không ai ngăn trở.

Một lúc sau lại có hai người xuống. Gã phu thuyền nhắm đếm người, miệng la lên một tiếng cầm cây sào tre dài đẩy mạnh một cái, thuyền đã ra khỏi bờ. Ngồi bên Thượng Quan Kỳ là một gã gầy nhom, mắt chớp loang loáng, móc trong bọc ra một cái tẩu hút thuốc lào, rít luôn hai hơi nhắm mắt lại nhả khói ra rồi ngoảnh sang bên Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Huynh dài thử hút một hơi cho vui, thuốc này ở ngoài đưa vào đây.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười lắc đầu. Chàng thấy người đó ăn mặc giản dị, thái độ hòa ái. Mới thoát nhìn thấy tay gã cầm cái tẩu đòi mời rất lịch sự tựa hồ như không xứng với kiểu cách của gã.

Gã hán tử này mắt sáng loang loáng nhìn từ đầu xuống chân Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu rồi hỏi :

- Huynh dài ở đâu đến đây? Có phải về đây điều tang Mẫn lão gia phải không?

Thượng Quan Kỳ cũng âm ừ cho xuôi chuyện. Chàng nghĩ thầm :

- “Người này cách nói có vẻ tôn kính Mẫn lão gia mà còn ra chiều thương tiếc rất thành thật. Vậy Mẫn lão gia là người rất có danh tiếng trong võ lâm và là một người rất đạo đức”.

Bỗng thấy hán tử than rằng :

- Mẫn lão gia một đời làm thiện nhưng tiếc rằng... hỡi ôi!

Nói đến đây hán tử đột nhiên ngừng lại.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Chưa rõ cao tách đại danh huynh dài là gì?

Hán tử đưa mắt nhìn chung quanh rồi đáp :

- Tại hạ là Đỗ Thiên Ngạc! Tuy không phải là tình cố cựu với Mẫn lão gia nhưng vẫn đem lòng ngưỡng mộ nên tiên đường qua đây vào điều tang.

Thượng Quan Kỳ nghe ba chữ “Đỗ Thiên Ngạc” quen tai liền nói ngay :

- Lâu nay tôi vẫn ngưỡng mộ đại danh!

Lúc đó mọi người trong thuyền ai ai cũng quay lại nhìn, đều tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Thượng Quan Kỳ bỗng nhớ ra một người, buột miệng hỏi :

- Phải chăng các hạ là “Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc” mà tiếng tăm chấn động võ lâm đó chăng?

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười đáp :

- Đỗ Thiên Ngạc chính thị là tại hạ! Còn hai chữ “tiên thần” thì thật không dám nhận.

Đỗ Thiên Ngạc dừng một lúc lại nói tiếp :

- Tại hạ ở quan ngoại đã lâu, ít giao thiệp với các bậc anh hùng Giang Nam. Không hiểu cao tách đại danh các hạ là gì?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ tên gọi Thượng Quan Kỳ. Bất quá chỉ là một tên vô danh tiểu tốt

trong võ lâm mà thôi.

Chàng lẩm bẩm một mình :

- Ta từng nghe Đỗ Thiên Ngạc trong tay sử cây “Tử Kim Phi Long Đa Tiết Tiên Thân” quét bảy mươi dặm ngoài quan ngoại, bình sinh ông ta chưa gặp ai là đối thủ. Không ngờ tay hảo hán lừng danh trong võ lâm lại tuổi trẻ và khiêm tốn như thế.

Đỗ Thiên Ngạc lại nhìn Viên Hiếu mỉm cười nói :

- Còn huynh đài đây bề ngoài tuy vụng về mà bên trong rất tinh thông, sau này tất nổi danh lớn, tại hạ chả thấm vào đâu.

Viên Hiếu tuy không hiểu hết nhưng thấy hảo hán nói cười vui vẻ, y cũng mỉm cười.

Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc nói chuyện với nhau mỗi lúc một thêm thân mật. Bất giác thuyền đã đến bờ bên kia. Đỗ Thiên Ngạc đứng dậy bước ra, Thượng Quan Kỳ cũng theo sau lên bờ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 19

Những nhân vật kỳ khôi đến viếng tang

Trên bờ sông dựng một dãy nhà rạp bằng tre, cái nọ liền cái kia dài đến mấy dặm. Mọi người trong rạp đều mặc áo dài thâm. Đứng xa nhìn thì chỉ thấy một lô đen ngòm, mà tuyệt không có tiếng nói cười huyên náo. Trong đám này, thỉnh thoảng lại thấy có người mặc hiếu phục đi đi lại lại. Tất cả mọi người trong rạp đều lộ vẻ đau thương.

Cách bờ sông chừng mười dặm dựng lên một nhà rạp cao lớn riêng biệt, dường như trong đó đặt linh cửu, bên trong vắng vắng có tiếng khóc vọng ra. Những người ra vào trong căn nhà tạm này đều tỏ vẻ nghiêm chỉnh.

Thượng Quan Kỳ đứng trên bờ sông thấy vậy lại bước xuống thuyền, Viên Hiếu đưa mắt nhìn khắp bốn mặt. Y mới vào nhân thế lần đầu, chưa được thấy quang cảnh này bao giờ. Lúc đó Đỗ Thiên Ngạc cũng không cười nữa, khẽ nói với Thượng Quan Kỳ :

- “Người chết để tiếng, hùm chết để da”. Mẫn lão gia tuy người đã chết mà tiếng thơm còn để lại mãi mãi.

Thượng Quan Kỳ muốn hỏi Thiên Ngạc xem Mẫn lão gia là ai song chàng lại thôi. Bản ý chàng muốn qua sông rồi tìm dịp bỏ đi thẳng. Nhưng khi lên bờ nhìn thấy quang cảnh này không đi lên được đành phải quay lại theo Đỗ Thiên Ngạc.

Vừa đi được mấy bước, đột nhiên năm người mặc hiếu phục mắt còn ngấn lệ đi ra. Trong bọn này có một chàng thiếu niên béo lùn rảo bước đến trước mặt Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ. Chàng nấc lên mấy tiếng khóc.

Thượng Quan Kỳ đoán chắc đó là hiếu chủ làm lễ đón khách, đó là một thường lệ. Viên Hiếu không biết qui lễ về tang lễ, thấy người ta đến trước mình quì lạy thì không khỏi kinh ngạc.

Hiếu chủ quì lạy người này xong, mấy người kia đi kèm nâng chàng dậy đưa đến quì lạy người khác. Ngoài ra còn có hai người áo đen dẫn khách vào rạp, lúc này Thượng Quan Kỳ đành đi theo họ. Chàng thấy có hai người áo đen bước nhanh tới trước mặt Đỗ Thiên Ngạc vòng tay khom lưng nói :

- Không ngờ lại được Đỗ đại hiệp xa xôi đến đây. Xin đại hiệp miễn cho cái tội thất nghinh.

Đỗ Thiên Ngạc vội vàng cúi xuống đáp lễ, một người áo đen khác đến nói :

- Xin mời Đỗ đại hiệp đi theo tại hạ ngồi cùng các vị quý khách bên kia.

Rồi hai người áo đen đưa cả bọn vào trong nhà rạp lớn.

Trong các nhà rạp khác thì rất đông người, chỉ có nơi đây là ít mà thôi.

Trong rạp này, hai vị đạo nhân áo lam ngồi tận cuối dãy trảm lạng không nói gì, tựa hồ như đang ngồi xuất thần trước chén trà của mình. Ngoài ra còn hơn mười người áo dài ngồi lác đác mọi chỗ. Sau cùng trên một chiếc chiếu xa nhất, một ông già tóc bạc phơ trông có vẻ quắc thước, bên cạnh ông là một người đàn bà tóc mây quấn cao lên đỉnh đầu mình mặc áo trắng, trên mái tóc cài một bông hoa trắng.

Tuy mù vào hàng nạ dòng nhưng thu chuyển động còn có vẻ phong lưu. Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn mọi người chung quanh. Tuy chàng không nhận ra ai nhưng cũng biết đó là những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm miền Giang Nam.

Đỗ Thiên Ngạc nói khẽ với Thượng Quan Kỳ :

- Ai thì tôi không biết, nhưng ông già kia phải chăng là một tay đại hào kiệt miền Lương Hồ tên gọi Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn?

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời, bỗng giật mình buột miệng nói :

- Có lẽ Viên Hiếu xảy ra chuyện gì rồi?

Chàng vội nhìn ra lại càng kinh hãi vì chàng thấy Viên Hiếu đang đứng ngây ngô ngoài nhà rạp. Trước mặt y là mấy gã đại hán áo đen mặt hầm hầm, có vẻ đang cãi nhau với Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ sợ quá vội vàng rảo bước ra ngay. Thấy một gã đại hán đột nhiên đẩy Viên Hiếu một cái. Hắn có biết đâu rằng Viên Hiếu bản chất thiên nhiên đã khác thường lại thêm sức khỏe kinh người. Hơn nữa, mấy năm nay y cố gắng luyện tập võ công nên đã vào hạng thượng thừa, gã áo đen đẩy y chẳng khác gì chuồn chuồn lay cột đá.

Viên Hiếu chau mày có ý giận dữ.

Nguyên lúc Viên Hiếu đi theo Thượng Quan Kỳ, hai mắt lúc nào cũng nhìn chòng chọc vào những người cúi lạy mình. Y không biết tục lệ Giang Nam, thấy thế lấy làm thú vị không nhin được bật lên tiếng cười.

Gã hán tử áo đen thấy thế vụt chạy tới lạnh lùng hỏi :

- Các hạ cười gì vậy?

Viên Hiếu ngạc nhiên đáp :

- Tôi cười gì mặc tôi, can chi đến anh!

Gần đây tuy gã nghe tiếng người đã hiểu nhiều nhưng tiếng nói ra còn ngượng nghịu, không đạt hết ý. Y có biết đâu rằng chỗ người ta đang bị ai mà mình cười là phạm vào một điều tối kỵ. Huống chi y ăn nói cộc lốc, không biết văn hoa vẻ vời nên họ tưởng là vô lễ.

Chớp mắt, lại thêm mấy gã hán tử áo đen đến vây Viên Hiếu, cả bọn cùng chất vấn hắn. Y vừa sợ vừa giận, chẳng biết phải trả lời làm sao. Một gã hán tử không nhin được đẩy y một cái, y nổi giận toan phóng chưởng đánh lại thì may Thượng Quan Kỳ vừa chạy đến nơi nói luôn :

- Hãy khoan! Hãy khoan!

Viên Hiếu tuy lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt song nghe Quan Kỳ gọi rút tay về ngay. Đỗ Thiên Ngạc và một người mặc tang phục cũng vừa tới nơi. Viên Hiếu trở gã hán tử nói :

- Tự nhiên y đây tôi.

Người mặc áo đen tuy đã ngoài năm mươi tuổi nhưng vẫn còn nhanh nhẹn quá thót. Lão nghe Viên Hiếu nói liền quát đuổi mấy người áo đen kia đi rồi quay lại vái dài nói :

- Bọn tiểu nhân không biết gì, xin quý vị đừng chấp với chúng.

Thượng Quan Kỳ biết Viên Hiếu đã vô ý điều chi nên đã để xảy ra chuyện rắc rối, nhưng lúc này chưa tiện nói ra, lại thấy lão già có lời tạ lỗi với Đỗ Thiên Ngạc :

- Tại hạ là Kim Thiếu Hòa, lâu nay ngưỡng mộ oai danh Đỗ đại hiệp hôm nay mới được bái kiến. Xin đại hiệp đừng quan tâm đến sự vô lễ của bọn trẻ nít.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nói mấy lời khiêm tốn.

Kim Thiếu Hòa lại chấp tay vái Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu rồi đi vào trong.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lão Kim Thiếu Hòa xem ra rất lịch thiệp lại quen biết nhiều chắc là một nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm mà sao đối với Mẫn lão gia lại mặc trọng hiếu?”.

Chàng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu rõ lai lịch của Mẫn lão gia rồi kéo Viên Hiếu vào nhà rạp.

Viên Hiếu vẫn chưa hiểu mình làm lỗi ở chỗ nào, trong dạ buồn bực không vui. Vì ở trước mặt Thượng Quan Kỳ nên y không dám buông cho cơn giận nổi lên.

Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn Viên Hiếu hồi lâu rồi đột nhiên cười khê bảo :

- Không ngờ huynh đài còn ít tuổi thế mà chẳng những nội công đã cao mà ngoại công cũng đã luyện đến mức ghê gớm. Thật là đáng kính phục!

Viên Hiếu cũng chỉ biết nhìn gã cười, không biết nói lấy một câu cảm tạ.

Thượng Quan Kỳ khen thầm :

- “Mục lực của Đỗ Thiên Ngạc thật là ghê gớm, mới nhìn qua một lần đã biết võ công người ta đến bậc nào”.

Bỗng thấy Đỗ Thiên Ngạc quay lại cười nói với mình :

- Người bạn của huynh mà còn võ công thế này thì võ công của huynh phải khiến người ta khiếp phục.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Người anh em tôi bẩm tính khác thường, ngoại công tôi thật còn kém xa y.

Đỗ Thiên Ngạc tùm tùm cười nói sang chuyện khác, tuyệt không đá động gì đến câu chuyện về võ công nữa.

Sau một lúc, ngoài nhà rạp có thêm hai người nữa đến. Một người to béo mặt mũi hồng hào, người kia bé nhỏ gầy nhom. Vào đến nơi, đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đứng trước bàn có người đàn bà nạ dòng to béo và lão già quắc thước đồng thanh nói :

- Đã lâu không được gặp, Lôi huynh mỗi ngày một trẻ thêm.

Đỗ Thiên Ngạc mỉm cười, nói nhỏ với Thượng Quan Kỳ :

- Lão già đó đúng là Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn rồi. Còn chưa biết hai người kia là ai.

Lôi Danh Viễn cũng đứng thẳng người lên cười nói huyền thuyên :

- Thật không ngờ lão phu đến đây lại được gặp cả hai vị Âm Dương song tuyệt.

Vừa nói vừa mời hai người ngồi.

Người đàn bà nạ dòng mắt liếc loang loáng mỉm cười, ngồi yên không nhúc nhích khẽ nói :

- Danh Viễn! Mình không biết đây là chỗ nào phải làm gì mà nói lớn thế?

Người ta đâu có điếc đâu!

Cửu Đầu Đại Bằng tuy vẻ mặt hách dịch khí độ hiên ngang, nhưng khi nghe người đàn bà nói liền riu riu ngồi xuống, mỉm cười nói khẽ :

- Lão phu gặp mấy người bạn cũ mừng quá nên quên cả lịch sự.

Hai người một béo một gầy, nhìn nhau mỉm cười dường như cũng có đôi phần sợ mụ không dám nói to nữa, tươi cười khẽ hỏi :

- Lâu nay không được gặp, bà chị vẫn như xưa! Còn anh em chúng tôi đã già đi nhiều rồi phải không?

Mụ chỉ tủm tỉm cười chứ không trả lời.

Đỗ Thiên Ngạc ngồi đằng xa nhìn thấy cười thầm nói nhỏ với Thượng Quan Kỳ :

- Tôi ra ngoài biên ải đã lâu, vẫn nghe nói trong võ lâm có mấy người sợ vợ, trong đó Lôi Danh Viễn là một. Nay mình trông thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Thượng Quan Kỳ theo nghiêm sự từ thuở nhỏ, chàng tuy biết nhiều chuyện về võ lâm nhưng những câu chuyện dí dỏm chàng không được nghe một tí gì. Lúc này chàng không nhịn được nữa, cũng nói xen vào :

- Cửu Đầu Đại Bằng không những nổi danh tại vùng Lương Hồ mà gia tư lão có đến cự vạn. Còn như việc lão sợ vợ thì đệ chưa được nghe ai nói tới.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Lôi Danh Viễn nổi tiếng sợ vợ, tôi còn nghe người ta nói: vị phu nhân này là tỷ thiếp của Đường thái thái ở Tứ Xuyên, không những mụ khinh công tuyệt cao người lại xinh đẹp và là một tay dùng ám khí rất lợi hại của Đường môn. Lôi Danh Viễn lớn tuổi mới lấy được bà vợ đẹp này, rồi từ chỗ thương yêu đi đến kính trọng, từ kính trọng đi đến sợ hãi.

Thượng Quan Kỳ kinh ngạc :

- Ủa! Thế ra cụ là người trong Đường môn ở Tứ Xuyên!

Đường môn ở Tứ Xuyên nổi tiếng về môn thuốc độc cùng ám khí từ hai trăm năm nay, đến giờ thanh danh vẫn thịnh như xưa. Thượng Quan Kỳ có được biết phái này.

Đỗ Thiên Ngạc lại nói :

- Còn Âm Dương song tuyệt cũng nghe nói là hai quái nhân. Một người là đệ tử phái Thiếu Lâm, luyện Thập Tam Thái Bảo và Đồng Tử Công, nội lực ghê gớm gươm đao chém không vào. Còn một người ở Thần Châu là sư đệ chương môn nhân họ Ngôn, rất giỏi về môn ngoại công. Hai người này, một luyện âm công, một luyện dương công cho nên giang hồ mới gọi là Âm Dương song tuyệt.

Họ Đỗ ngừng một lát rồi lại nói :

- Là ở chỗ: một âm một dương hai người xung khắc nhau mà lúc nào cũng đi liền với nhau.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười khen :

- Đỗ huynh ra ngoài biên ải đã lâu mà biết được nhiều chuyện trong võ lâm, khác nào cậu tú không ra khỏi cửa mà biết được hết việc của thiên hạ.

Đỗ Thiên Ngạc nói khẽ :

- Có chỗ tôi còn chưa hiểu là hôm nay ở đây có chuyện gì mà nhiều tay cao thủ võ lâm đến đây hội họp. Cả phái Thiếu Lâm dường như cũng có người đến kìa.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thấy Kim Thiếu Hòa dẫn hai nhà sư mặc áo sắc tro vào trong nhà rạp. Hai nhà sư đều nhắm mắt, thần sắc rất trang nghiêm, hai tay chấp đũa trước ngực từ từ đi vào. Đến nơi mới mở mắt nhìn bốn phía rồi đi thẳng lại chỗ hai vị đạo nhân áo lam hỏi bằng một giọng âm trầm :

- Mấy ông bạn phái Thanh Thành vẫn mạnh giỏi?

Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc đều sùng sốt. Đỗ Thiên Ngạc ghé tai

Thượng Quan Kỳ nói nhỏ :

- Vừa rồi tôi thấy hai đạo nhân kia tưởng họ là đạo sĩ, ai ngờ là môn hạ phái Thanh Thành.

Hai đạo nhân đứng dậy chấp tay, một người nói :

- Cảm ơn Sư trưởng có lòng hỏi đến!

Còn người kia nói :

- Tôi ở chốn thâm sơn quên cả ngày tháng. Nhớ lại ngày trước đây từ biệt nhau ở núi Nga Mi đến nay đã hơn mười năm. Không ngờ ngày nay Sư trưởng vẫn còn nhớ. Chắc là đạo hạnh Sư trưởng tăng tiến rất nhiều rồi.

Kim Thiếu Hòa cúi đầu nói bằng một giọng trầm trầm :

- Đạo trưởng cùng Sư trưởng đều là những người đắc đạo, không những đạo hạnh thâm hậu mà còn giữ được trẻ mãi. Chỉ có lão phu là bị việc đời phiền

phức đầu có được thanh nhân tự tại như là các vị.

Mọi người trong nhà rạp đều chăm chú mấy đạo nhân và hai nhà sư. Có người biết rõ lai lịch của mấy vị này thì thầm với nhau :

- Hai vị này là Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư viện Đạt Ma ở chùa Thiếu Lâm trên núi Thiếu Thất. Còn hai đạo nhân kia cứ nghe giọng lưỡi họ thì đúng là Thanh Thành song kiếm rồi.

Thượng Quan Kỳ càng xem xét tình hình thì càng lấy làm ngờ vực tự hỏi :

“Dù Mẫn lão gia có phải là tay anh hùng trong võ lâm nhưng có lý đầu trưởng lão phái Thanh Thành cùng phái Thiếu Lâm thân hành đến đây cúng tế? Không chừng trong đám tang của Mẫn lão gia còn có điều gì bí mật nữa?”.

Chàng bèn hỏi Thiên Ngạc :

- Đồ huynh! Mẫn lão gia là một nhân vật thế nào mà các cao thủ trên chốn giang hồ đều đến điều tang?

Đồ Thiên Ngạc khẽ nói :

- Mẫn lão gia xuất thân ở Giang Nam làm nghề bảo tiêu, nhưng đến lúc đứng tuổi bỏ nghề sinh nhai đó đến ở đây. Lão gia thường giúp người trong cơn hoạn nạn, nguy hiểm nên lòng lấy tiếng tăm. Ban đầu chỉ có bọn ngư phủ trên sông là biết tiếng. Rồi hai mươi năm trước đây các môn phái lớn ở Trung Nguyên ước hẹn cùng phe Tam thánh ở Tây Vực đấu võ. Họ chọn khu dưới chân lầu Hoàng Hạc làm võ trường...

Nói đến đây chợt nghe có tiếng sang sang :

- Các vị hào hiệp giá lâm chúng tôi lấy làm hân hạnh vô cùng! Mẫn lão gia được các vị đến điều tang ở dưới suối vàng cũng rất là cảm động.

Tiếng nói tuy đồng đặc nhưng hơi khàn khàn vì thiếu ngủ và vì bị thương mà ra. Y ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Tang gia bối rối, chúng tôi tiếp đãi có điều chi sơ xuất xin quý vị đại lượng bao dung cho. Bây giờ có công tử cùng tiểu thơ đến bái tạ quý vị.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên xem thì thấy một gã chừng bốn mươi tuổi dắt một người mặc đồ đại tang, đầu chít khăn trắng chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi đứng ngoài cửa rạp, hai mắt sưng húp, vẻ mặt bơ phờ dường như mấy hôm đã khóc lóc bi thảm quá độ.

Theo sau chàng thiếu niên là một bà cũng độ chừng bốn mươi tuổi, dắt một thiếu nữ hình dong yếu điệu, ngoài đồ đại tang mặc trên mình, gương mặt còn che một tấm sa trắng nên trông không rõ tướng mạo, chỉ thấy hai tay nàng trắng như ngọc thì chắc người nàng phải đẹp lắm. Chàng thiếu niên khoanh tay vái dài nói :

- Gia phụ mất đi nhờ ơn chư vị đại sư, đạo trưởng cùng các ông chú bà bác xa xôi đến viếng. Vãn bối vì bị thương quá độ không thể tiếp đãi một cách kính cẩn được xin quý vị lượng tình cho.

Nói xong lại vái dài.

Người trong nhà rạp đều đứng dậy nghiêng mình đáp lễ. Thượng Quan Kỳ cử chỉ theo Đỗ Thiên Ngạc, Viên Hiều cử chỉ lại theo Thượng Quan Kỳ.

Chàng thiếu niên hành lễ xong từ từ né sang một bên để thiếu nữ che mặt, thân hình uyển chuyển tiến lên làm lễ.

Cửu Đầu Đại Bàng Lôi Danh Viễn đột nhiên đứng lên hỏi :

- Không hiểu Mẫn huynh vì bị bệnh gì mà qua đời một cách đột ngột như vậy?

Chàng thiếu niên mặc đại tang ấp úp nói :

- Gia phụ... gia phụ...

Gã đại hán nâng đỡ hiều chủ tiếp lời :

- Lôi huynh cùng Mẫn lão gia thâm giao, xin thứ cho Mẫn công tử trong lúc đau thương trình bày không được rõ ràng. Lát nữa xin mời Lôi vào nhà trong để nhìn di dung của Mẫn lão gia.

Bỗng nghe tiếng niệm :

- A Di Đà Phật!

Hai nhà sư áo sắc tro chấp tay trước ngực đứng dậy. Nhà sư bên tả nói :

- Bần đạo vâng huân dụ cũng mong đến đây để được nhìn di dung của Mẫn lão thí chủ.

Kim Thiếu Hòa không chờ cho đại hán mở miệng, vòng tay đáp ngay :

- Xin hai vị thiền sư phóng tâm. Trước cuộc đại tế thế nào cũng kính thỉnh hai vị đại sư đến coi di dung Mẫn lão gia.

Hai vị đạo nhân áo lam cũng đứng dậy ngay, đưa mắt nhìn Kim Thiếu Hòa hỏi ngay :

- Chẳng hay bần đạo có được đi coi di dung của Mẫn lão gia không?

Kim Thiếu Hòa đáp :

- Có chứ! Lát nữa sẽ có người dẫn hai vị đi để còn nhờ chư vị...

Y biết mình lỡ lời tiết lộ bí mật nên không nói nữa.

Âm Dương song tuyệt này giờ không nói câu nào, bây giờ đột nhiên xen vào :

- Thế nào? Mẫn huynh bị người ám toán ư?

Thiếu niên mặc đại tang đáp :

- Cái chết của gia phụ... là...

Dường như chàng không muốn nói đến nguyên nhân cái chết của thân phụ giữa chỗ đông người nên ngập ngừng mãi mà không chịu nói ra.

Nữ lang mặc hiều phục tiếp lời :

- Cái chết của gia phụ rất là đột ngột, khó biết được nguyên nhân. Lát nữa khi quý vị đến coi di dung, hoặc giả có ý kiến gì chẳng?

Âm Dương song tuyệt nhìn nhau rồi từ từ ngồi xuống. Kim Thiếu Hòa vòng tay nói với mọi người :

- Xin chư vị hãy ngồi thêm lát nữa để tại hạ đưa thiếu chủ đi tạ khách.
Nói xong y trở gót đi ra khỏi nhà rạp, thiếu chủ và nữ lang cũng theo gót ra ngay.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh không muốn đi xem di dung Mẫn lão gia ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Điều đó chúng ta không cần phải xin trước làm gì. Đến lúc đó rồi hẵng hay!

Bỗng nghe thấy tiếng người nói léo nhéo :

- Anh trông kia! Ai lại cho đứa nhỏ nửa người nửa khỉ vào nhà rạp tiếp
thượng khách bao giờ? Phải kêu người hỏi lai lịch nó xem sao!

Nhà rạp đã không rộng lắm mà những người ngồi đó toàn là những tay tuần
kiệt của võ lâm thánh tai lẹ mắt nên nghe thấy hết. Thượng Quan Kỳ, Viên
Hiếu cùng Đỗ Thiên Ngạc càng nghe rõ hơn.

Thượng Quan Kỳ để ý xem người nói đó là ai? Thì chính là gã gầy nhom
khô đét trong Âm Dương song tuyệt. Mọi người trong rạp đều quay lại nhìn
Viên Hiếu, ngay cả hai vị đại sư nghiêm nghị cũng quay lại nhìn y chòng
chọc.

Viên Hiếu có vẻ bức mình, hai mắt long lên nhìn vào con người gầy đét
những muốn động thủ.

Thượng Quan Kỳ sợ y phát khùng vội đưa tay ngăn lại nói :

- Viên đệ!

Viên Hiếu quay qua nhìn Thượng Quan Kỳ rồi cúi đầu xuống không nói gì
nữa.

Người cao lớn mặt đỏ tía cười nói :

- Này anh bạn! Anh có trông thấy không? Chẳng những người y giống vượn
mà y còn là họ Viên nữa đấy!

Đỗ Thiên Ngạc thấy Viên Hiếu cúi đầu nhắm mắt mặc cho hai người kia
muốn nói gì thì nói lơ đi như không nghe thấy, nhưng trong lòng y cực kỳ
kích động, người y run lên nước mắt rớt xuống má thì không nhin được nữa
liền cười lạt một tiếng, mắng :

- Chính mình cũng đầy lông lá mà nói người ta là yêu quái. Thử lấy gương
soi xem mình giống người được mấy phần.

Gã nhỏ bé trong Âm Dương song tuyệt đứng phắt dậy, quát hỏi :

- Mi nói ai?

Đỗ Thiên Ngạc từ từ đứng lên nhìn gã bằng con mắt khinh khinh, lạnh lùng
nói :

- Ta nói ai thì việc gì đến mi?

Âm Dương song tuyệt nổi tiếng hung ác nên mọi người hai phe hắc và bạch
đạo đều phải nhường nhịn, khi nào gã chịu nhin để Đỗ Thiên Ngạc chọc tức
mình, đập tay xuống bàn nói the thé :

- Ta bảo cho mi biết, đừng hòng sống yên ổn được!

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt một lượt thấy hai nhà áo tro vẫn giữ thái độ nghiêm trang ngồi yên không nhúc nhích, ai đầu khâu cũng mặc, lơ đi như không nghe tiếng.

Hai đạo nhân áo lam chỉ hé mắt nhìn một chút rồi lại nhắm mắt lại quay đi.

Cửu Đầu Đại Bàng Lôi Danh Viễn tựa hồ như rất chú tâm đến việc này.

Mụ nạ dòng vẫn lạnh lùng, tuy không ngăn cản Lôi Danh Viễn nhưng mỗi khi Lôi Danh Viễn quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc là mụ chau đôi mày liễu lộ vẻ không muốn cho chồng nhúng tay vào chuyện thị phi của người khác.

Có điều kỳ quái là gã cao lớn béo đồm cùng gã gầy đét bé nhỏ này xưng Âm Dương song tuyệt thường đi đôi với nhau không rời nửa bước, lúc này lại ngồi im không nói gì.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn hết tình hình mọi người trong căn nhà, trong bụng đã nắm vững được phần nào. Ông dẫn đo, xem ra hai vị cao tăng Thiết và Phàm Mộc không muốn can thiệp vào việc người, Thanh Thành song kiếm cũng buông tay ngồi nhìn, Lôi Danh Viễn muốn dính vào song vợ hắt ra chiều không ưng, con người sợ vợ chắc không dám làm trái ý phu nhân. Hai gã Âm Dương song tuyệt đã nổi danh một thời nhưng Thượng Quan Kỳ có thể đánh một và Viên Hiếu đánh một. Ngoài ra còn ta đối phó quyết không có gì đáng ngại.

Đỗ Thiên Ngạc sau khi quan sát tình hình và đã nghĩ kỹ, liền cười lạt nói :

- Chưa chắc là bọn ta sống không yên, hay là bọn mi cũng nên!

Gã gầy đét chính là Âm Thủ Ngôn Cương cậy có bạn là Dương Quyền Phổ Đồng, bình thời rất ngang ngược trên chốn giang hồ, bây giờ không nhịn được nữa, đứng lên xăm xăm đi tới.

Thượng Quan Kỳ thấy Đỗ Thiên Ngạc vì sự bất bình của Viên Hiếu mà ra tay giúp đỡ, bên vực trong lòng xiết bao cảm kích liền đứng dậy bước ra cản đường Ngôn Cương.

Ngôn Cương cười lạt quát lên :

- Mi muốn chết hay sao mà dám ngăn trở ta?

Nói rồi vung tay đánh một chưởng.

Thượng Quan Kỳ không tránh né, trở tay phải đưa ngón giữa và ngón trỏ điểm vào huyết mạch môn của Ngôn Cương.

Âm Thủ Ngôn Cương không ngờ Thượng Quan Kỳ ra tay mau lẹ đến thế.

Gã cả kinh lùi lại ba bước.

Đỗ Thiên Ngạc tuy thấy Thượng Quan Kỳ là người kín đáo, đã biết chàng xuất thân là môn hạ một danh sư, nhưng không ngờ chàng nhỏ tuổi như vậy mà đã có thủ pháp “Phát huyết trăm mạch” vào huyệt thượng thừa.

Nên biết rằng thủ pháp “Phát huyết trăm mạch” không giống như lối điểm huyết thường, chẳng những nó biến hóa kỳ diệu mà phải là người có nội

công vào bậc thượng thừa thì mới có thể vấy tay một cái đã làm bị thương huyết mạch của đối phương.

Âm Thủ Ngôn Cương lùi lại rồi chưa ra tay ngay. Một lát, hắn cười lạt hỏi :
- Mi là môn hạ của ai? Nói mau để lão phu khỏi phải vấn tội đệ tử người cố cựu!

Nguyên gã bị Thượng Quan Kỳ đánh ra một chiêu khiến gã phải lùi lại không dám hấp tấp đánh nữa. Gã nghĩ ngợi hồi lâu và hỏi như vậy để biết rõ thân thế Thượng Quan Kỳ, hơn nữa gã chần chờ như vậy là để nghĩ cách tiến thoái.

Thượng Quan Kỳ không muốn đem thân thể mình nói cho ai biết, chàng giả vờ ngần ngại một lát rồi đáp :

- Tại hạ xuất thân ở môn phái nào thì miễn cho khỏi trình bày. Có điều các hạ không cần quan tâm vì môn phái tại hạ cùng các hạ không liên quan chút nào.

Âm Thủ Ngôn Cương tưởng kiếm cơ rút lui vì gã thấy thủ pháp của Thượng Quan Kỳ khi ra chiêu “Phát huyết trăm mạch” mau lẹ dị thường, mình khó lòng chống nổi, e rằng khi thất bại sẽ bị nhục và thanh danh suốt đời sẽ bị trôi theo dòng nước.

Câu đáp của Thượng Quan Kỳ khiến cho gã muốn lui cũng không được, lão liền vừa vận nội công vừa lạnh lùng hỏi :

- Người tên họ là?

Thượng Quan Kỳ trở Viên Hiếu đáp :

- Tôi là Thượng Quan Kỳ, còn y là Viên Hiếu...

Ngôn Cương không chờ Thượng Quan Kỳ nói hết, đột nhiên lạnh lùng nói tiếp :

- Bọn mi là hạng vô danh tiểu tốt.

Gã vươn tay trái ra nhanh như điện chớp chụp xuống. Gã tưởng Thượng Quan Kỳ không kịp phòng bị nên ra chiêu “Cầm nã” để chụp vào huyết mạch môn trên tay đối phương.

Thượng Quan Kỳ né sang bên ba thước rồi ra chiêu “Phong Lôi Đột Khởi” đánh lại. Chiêu này không những lợi hại phi thường mà còn biến hóa khôn lường, vừa tránh địch vừa phản kích cùng một lúc. Đòn chưa đến nơi mà chương phong đã tới sát người đối phương.

Ngôn Cương cả kinh, vội nhảy lùi phía sau năm bước. Tuy gã tránh đòn mau lẹ nhưng cũng chương phong Thượng Quan Kỳ đánh trúng lạng người đi một cái, phải lùi thêm ba bước nữa mới đứng vững được.

Mọi người trong rạp thấy chiêu thức của Thượng Quan Kỳ rất quái dị, chương lực lại thâm hậu nên đều chú ý theo dõi. Hai vị cao tăng áo sắc tro cùng giương mắt ra nhìn chăm chú vào chàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thanh Thành Song Kiếm đưa mắt nhìn nhau mà khẽ nhún đôi lông mày.

Cửu Đầu Đại Bàng khê thốt lên một tiếng: “Úi chà!”.

Mụ nà dòng hầy còn xuân sắc thấy chường thể của Thượng Quan Kỳ cũng lộ vẻ kinh hãi, cặp mắt sáng như sao không ngớt nhìn chàng.

Dương Quyền Phổ Đồng đột nhiên đứng dậy chạy đến trước mặt Ngôn

Cương khê hỏi :

- Thằng lỏi này thôi không động thủ nữa chứ?

Song Thượng Quan Kỳ chưa am tường mọi chi tiết trong võ lâm, cũng không hiểu Âm Thủ Ngôn Cương muốn tìm cơ hội rút lui. Mấy câu nói vừa rồi của chàng đầy vẻ lạnh nhạt khiến cho Ngôn Cương lâm vào tính thể cười hổ khó lòng xuống được.

Dương Quyền Phổ Đồng cười lạt nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Trong lúc này và ở nơi đây không nên động thủ. Chi bằng chúng ta nên hẹn nhau đến một chỗ vắng vẻ để tỷ thí với nhau một phen.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

“Mình với bọn họ chả có thù oán gì nhau, hẹn nhau tranh đấu mà làm gì! Mà lờ đi thì e rằng sẽ tổn hại đến thanh danh của Đỗ lão tiên bối.”

Chàng chưa biết phải quyết định ra sao nên quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Lúc đó đã có người đến báo chuyện xích mích giữa Ngôn Cương và Thượng Quan Kỳ cho Kim Thiếu Hòa biết. Lão vội vàng chạy vào nhà rạp chấp tay vái Âm Dương song tuyệt rồi lại khom lưng làm lễ trước Thượng Quan Kỳ nói :

- Ba vị có điều chi không được vừa ý xin vì nể mặt tôi mà nhượng bộ nhau một chút. Lát nữa xin được bày tiệc để ba vị giải hòa.

Lão nói vậy rồi dường như có việc khẩn cấp, đưa mắt nhìn cả ba người.

Đỗ Thiên Ngạc tùm tùm cười bảo Thượng Quan Kỳ :

- Kim huynh đã nói như vậy thì huynh đài hãy về chỗ ngồi, chúng ta chịu nhường đi một chút cũng phải.

Thượng Quan Kỳ vòng tay đáp lễ Kim Thiếu Hòa rồi quay về chỗ ngồi.

Âm Dương song tuyệt nhìn nhau không biết phải xử trí thế nào.

Kim Thiếu Hòa lại vòng tay nói :

- Xin hai vị hãy nể lời tôi một chút.

Âm Dương song tuyệt cũng vòng tay đáp lễ rồi lặng lẽ quay về chỗ ngồi.

Kim Thiếu Hòa thấy mình dàn xếp xong được cuộc xích mích giữa mấy người, liền vòng tay lớn tiếng nói :

- Tôi còn chút việc, lát nữa sẽ quay lại mời rượu các vị.

Nói xong rào bước đi ra. Trong rạp trở lại yên lặng.

Thanh Thành Song Kiếm và vợ chồng Lô Danh Viễn thỉnh thoảng lại đưa mắt ngó Thượng Quan Kỳ. Âm Dương song tuyệt vẫn còn lộ vẻ căm tức, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn nhau.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ tới lời quái nhân trong ngôi chùa cổ trên núi

Bạch Mã nói :

- Khi người dùng đến võ công mà ta truyền thụ cho tất làm cho nhiều người chú ý và có thể sinh ra lắm chuyện phiền phức cho mình.

Chàng cảm thấy nao nao trong dạ.

Đỗ Thiên Ngạc thấy chàng có ý băn khoăn mỉm cười khẽ bảo :

- Huynh đài quả là người phi thường, vừa đánh một chiêu đã khiến cho Âm Dương song tuyệt phải bẻ mặt.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tiền bối quá khen, chứ có gì đâu!

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Xem chừng Âm Dương song tuyệt còn có vẻ cãm hờn nhưng họ tự biết không địch nổi, còn họ đòi ước hẹn tỉ thí chẳng qua là để muốn rút lui mà thôi.

Tuy họ Đỗ nói khẽ, nhưng những người trong rạp đều thính tai, nếu không nghe rõ hết thì cũng nghe được quá nửa.

Âm Thủ Ngôn Cương càng nghĩ càng khó chịu, khẽ bảo Dương Quyền Phổ Đồng :

- Bữa nay chúng ta không ước hẹn cùng tỉ thí với thằng lỏi kia một phen thì oai danh của Âm Dương song tuyệt sẽ bị tổn thương rất nhiều.

Phổ Đồng liếc mắt nhìn Thiết, Phàm Mộc đại sư nói :

- Nơi đây không phải là chỗ tranh hoi. Ngôn huynh nhin được là tốt, còn không nhin được thì nên hẹn gã để lúc khác vì lúc này không tiện gây sự.

Âm Thủ Ngôn Cương và Dương Quyền Phổ Đồng liền vai đã lâu, lai lịch của hai người này nhiều người biết rõ. Bọn họ xuất thân ở chùa Thiếu Lâm, vì vi phạm thanh quy phải trốn ra khỏi chùa để tóc trở về côi tục. Việc này tuy đã hai mươi năm, nhưng đối với tăng lữ chùa Thiếu Lâm chúng vẫn còn sợ hãi. Đại khái là vì sự có mặt của Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư tại đó nên bọn họ không dám làm cản trở...

Phổ Đồng kèm hãm được cơn tức giận, song Ngôn Cương đứng phắt dậy rào bước đến trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Viên Hiếu tưởng hấn lại động thủ, liền điểm chân xuống đất tung mình ra để đón Ngôn Cương. Thân pháp y mau lẹ, loáng cái đã đến. Thượng Quan Kỳ khẽ quát :

- Viên đệ không được lộn xộn!

Âm Thủ Ngôn Cương không ngờ thân pháp Viên Hiếu mau lẹ đến thế. Hấn chỉ để ý vào Thượng Quan Kỳ, đến lúc nghe tiếng áo sột soạt mới quay lại thì Viên Hiếu đã đến trước mặt, giơ năm ngón tay nhọn hoắt như lưỡi câu chụp xuống.

May mà Thượng Quan Kỳ kịp thời quát lên, không thì Ngôn Cương đã bị đánh trúng rồi.

Viên Hiếu thế đánh đã lẹ, thế thu về lại còn nhanh hơn. Y vừa nghe tiếng Thượng Quan Kỳ, liền hít chân khí vào huyết đan điền tung mình lên không, quay mình đi mấy vòng đã trở về chỗ ngồi.

Thật ra Viên Hiếu là người thuần hậu không muốn khoe tài, nhưng thân pháp của y đã khiến cho mọi người trong nhà rạp phải kinh hãi.

Âm Thủ Ngôn Cương thấy thân pháp Viên Hiếu thần tốc dị thường đâm ra khiếp vía, do dự một lát rồi từ từ bước tới, còn cách Thượng Quan Kỳ chừng ba bốn bước hắt dừng lại nói :

- Nơi đây và lúc này không nên động thủ. Câu chuyện hôm nay giữa chúng ta chưa thể thanh toán được. Nửa tháng sau sẽ tới dưới chân lầu Hoàng Hạc hội diện. Chúng ta tìm chỗ vắng vẻ để kết thúc vụ việc hôm nay!

Hắn nói xong mà đâu có tiếng đáp lại.

Nguyên vụ này Đỗ Thiên Ngạc để cho Thượng Quan Kỳ quyết định mà Thượng Quan Kỳ lại nghĩ nên chờ Đỗ Thiên Ngạc quyết định. Vì thế mà lâu chưa trả lời.

Âm Thủ Ngôn Cương chờ lâu vẫn chưa thấy trả lời vừa thẹn vừa giận, máu nóng nổi lên, quát hỏi :

- Bọn mi đã nghe thấy chưa?

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 20

Ngôi nhà mật thấy kinh dị

Thượng Quan Kỳ chau mày toan cất tiếng đáp lại, bỗng nghe ngoài nhà rập có tiếng nói trầm trọng :

- Xin Ngôn lão tiên bối vì chúng tôi mà bỏ chuyện này đi. Giả tỷ tiên bối có điều chi bất mãn xin hãy chờ ra khỏi nơi này rồi hẵng hay.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thì là chàng thiếu niên mặc đại tang đang đứng ngoài cửa đang chăm chú nhìn vào mặt Âm Thủ Ngôn Cường. Nét mặt đau thương của chàng thoáng lộ vẻ tức giận.

Âm Thủ Ngôn Cường ngày thường ngang dọc giang hồ, quen lấn áp người khi nào lại chịu nổi cái nhục hôm nay bị liên mấy phen mặt mặt, trong lòng căm phẫn đến cực điểm. Hắn quay lại giương mắt nhìn Dương Quyền Phổ Đồng nói :

- Hôm nay chúng ta đến đây để điều tang Mẫn lão anh hùng chẳng qua là vì kính trọng tư cách lão gia chứ chẳng có tình thâm nghĩa trọng cóc gì. Người ta đã không hoan nghênh mình thế là hết rồi.

Câu nói đó ý rõ ra là thúc giục Phổ Đồng nên đi ngay lập tức.

Chàng thiếu niên hiểu chủ chưa ra tay ngăn lại và cũng không nói gì. Dương Quyền Phổ Đồng đứng lên từ từ đi ra cửa, xem chừng hắn không muốn bỏ đi mà cũng không muốn trái ý đồng bạn.

Lôi Danh Viễn ở đâu chạy đến nói :

- Hai vị thông thả một chút để nghe tôi nói có được không?

Âm Dương song tuyệt đã gần ra đến cửa, nghe Lôi Danh Viễn nói liền dừng lại.

Mụ nạ dòng khế chau đôi mày liễu tỏ vẻ khó chịu về chuyện Lôi Danh Viễn can thiệp vào chuyện người nhưng mụ không nói ra.

Lôi Danh Viễn biết thế nên lão không dám nhìn vợ, trông thẳng Âm Dương song tuyệt nói :

- Hai vị ở nhà đại tể này mà có chuyện gây lộn tương không nên trách Mẫn công tử đã có lời khuyên can. Nếu quả hai vị vì tức giận mà dứt áo ra đi tránh sao cho khỏi các lời dị nghị của các bạn võ lâm. Hai vị nên nghĩ kỹ lại để tránh lưu lại tiếng cười cho người.

Dương Quyền Phổ Đồng mượn cơ hội này bảo Âm Thủ Ngôn Cường :

- Lôi huynh đã có lời khuyên, nên chúng ta hãy ở lại chờ tể lễ xong hãy đi!

Âm Thủ Ngôn Cường trầm ngâm một lúc nhìn Lôi Danh Viễn chấp tay nói :

- Lôi huynh nói vậy, bọn tại hạ cũng đành nhẫn nhục ở lại thêm chút nữa.

Mẫn công tử cũng chấp tay vái Âm Dương song tuyệt nói :

- Văn bối có điều chi thất kính xin hai vị lão tiên bồi miễn thứ cho.

Âm Dương song tuyệt tuy khí độ hẹp hòi nhưng trước tình cảnh này bắt buộc phải lên mặt hào kiệt, chấp tay đáp lễ rồi trở về chỗ ngồi.

Mẫn công tử lại nói :

- Sắp làm lễ nhập liệm cho gia phụ, vị nào muốn nhìn di dung gia phụ xin theo văn bối vào nhà trong.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư đứng lên trước, một tay đề trước ngực tuyên Phật hiệu thông thả bước ra ngoài nhà rạp.

Thanh Thành song kiếm, Cửu Đầu Đại Bàng Lôí Danh Viễn theo gót hai đại sư.

Âm Dương song tuyệt ghé vào tai nhau thì thầm mấy câu rồi cũng đứng lên theo gót họ.

Đỗ Thiên Ngạc càng xem xét để ý thấy khác thường, không ngăn nổi tính hiếu kỳ khê bảo Thượng Quan Kỳ :

- Chúng ta cũng đi xem sao.

Thượng Quan Kỳ đứng lên nói :

- Lão tiên bồi đi, văn bối cũng xin theo.

Đỗ Thiên Ngạc theo sau Âm Dương song tuyệt, Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đi theo Đỗ Thiên Ngạc.

Mẫn công tử thấy cả bấy nhiêu người cùng đòi đi không khỏi chau mày.

Chàng đã lỡ trót nói ra miệng không tiện ngăn trở, song vẻ mặt tỏ vẻ khó chịu miễn cưỡng.

Đỗ Thiên Ngạc vờ như không thấy gì, đi lướt qua trước mặt chàng.

Viên Hiếu đi sau cùng, Mẫn công tử không nhìn được nữa, lại thấy Viên Hiếu hình thù khó coi cũng đi theo, liền giơ tay ngăn lại, hỏi :

- Ông anh cũng muốn đi coi di dung của gia phụ ư?

Viên Hiếu không hiểu là chàng có vui lòng hay không, mỉm cười đáp :

- Vâng! Bất luận lúc nào tôi cũng theo đại ca tôi!

Mẫn công tử thở dài, buông tay xuống, rảo bước chạy lên trước hai nhà sư để dẫn đường.

Đi qua mấy cái nhà rạp đến trước cổng một đại viện, hai cánh cổng lớn đen sì vẫn đóng chặt.

Mẫn công tử khê kéo cái vòng đồng, một tiếng “kẹt” vang lên, hai cánh cửa mở ra.

Bốn gã đại hán lực lưỡng thông tay đứng hai bên, người nào cũng chít khăn trắng.

Bên ngoài cùng trong các nhà rạp khác còn có tiếng huyên náo vì những người đến điều tang không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng ở trong tòa viện lớn này im lặng như tờ, nghiêm chỉnh lạ thường.

Thiêt Mộc đại sư đi đầu tiến vào cổng, mọi người nối gót theo vào. Viên Hiếu vừa bước chân vào thì bốn gã đại hán đóng sầm cửa lại.

Thượng Quan Kỳ sợ Viên Hiếu bị mắc kẹt ở ngoài cổng bất giác ngoảnh đầu lại nhìn, thấy bốn gã đại hán có dấu binh khí trong người. Chàng nghi ngờ cái chết của lão gia có điều kỳ dị, không thì sao lúc khởi cuộc tế họ phải phòng bị nghiêm ngặt như vậy.

Sân trước tòa viện này, chính giữa có giải một tấm vải trắng, hiếu chủ đi trước rất thông thả dẫn đường, bước lên tấm vải trắng mà đi. Chàng thấy vậy tự hỏi: “Người ta đi trên tấm vải là có dụng ý gì? Hay phong tục miền này như vậy?”.

Những người theo sau cũng dẫm lên tấm vải mà đi. Tấm vải dài suốt từ cổng cho đến thêm đá.

Sân trước rất rộng nhưng chỉ trồng có mấy loại hoa, ngoài ra không còn gì nữa.

Hiếu chủ bước lên thêm đá, quay đầu lại nói với Thiêt Mộc, Phàm Mộc đại sư :

- Trong tầng cổng thứ hai có mấy con chó dữ, xin quý vị dừng lại nơi đây một chút để vãn bối bảo người nhà xích chó lại rồi sẽ ra cung thỉnh các vị vào.

Hai nhà sư chấp tay nói :

- Tiểu thí chủ xin cứ tùy tiện.

Hiếu chủ giơ tay lên lắc hai cái vòng đồng mấy cái, hai cánh cửa đang đóng chặt đột nhiên mở ra lối vừa người đi. Một người thò đầu ra nhìn rồi lại thụt vào trong cửa.

Hiếu chủ tiến vào trong. Một lúc sau hai cánh cửa mở rộng ra, hiếu chủ đứng chính giữa cửa chấp hai tay nói :

- Mời quý vị vào trong!

Thiêt Mộc đại sư vào trước rồi đến Phàm Mộc đại sư, Thanh Thành song kiếm, Lôi Danh Viễn, Âm Dương Song kiếm, Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu nối đuôi nhau đi vào.

Phía trong tầng cổng thứ hai cũng có một cái sân, cây cỏ um tùm.

Khu giữa sân này cũng giải một tấm vải trắng.

Hai bên có hai dãy phòng, cửa sổ và cửa vào đều mở toang nhưng không thấy một bóng người nào. Đi hết một lối lót gạch đỏ thì đến nhà đại sảnh.

Hiếu chủ dừng bước chấp tay nói :

- Linh cửu gia phụ đặt tại tòa sảnh này. Xin mời chư vị vào.

Chàng đứng tránh ra một bên để nhường lối đi.

Thiêt Mộc đại sư dẫn mọi người vào trong sảnh.

Trong nhà đại sảnh, trên án có bốn cây bạch lập ánh lửa chập chờn và có bày hương hoa. Tấm màn trắng rũ thấp.

Thiết Mộc đại sư đứng trước tấm màn trắng chấp tay tuyên Phật hiệu, miệng lâm lâm khẩn thanh âm rất nhỏ, Thượng Quan Kỳ đứng bên nghe không rõ gì.

Lúc đó hiệu chủ cũng vừa vào tới nơi sau lưng mọi người và không ai nói câu gì.

Thiết Mộc đại sư quay đầu lại nhìn hiệu chủ nói :

- Bây giờ bản tăng có thể đi vào bên trong để nhìn di dung của Mẫn lão gia được chưa?

Hiệu chủ đáp :

- Xin đại sư tùy tiện!

Thiết Mộc đại sư vén màn bước vào.

Phàm Mộc đại sư toan cất bước đi theo thì đột nhiên hiệu chủ nói :

- Trong đó chật lắm, xin đại sư hãy nán chờ Thiết Mộc đại sư trở ra rồi hãy vào.

Nói xong vái dài.

Thượng Quan Kỳ nghe hiệu chủ nói thế lấy làm lạ tự hỏi: “Chẳng lẽ vào nhìn di dung của Mẫn lão gia phải vào từng người một hay sao?”.

Quả nhiên chàng thấy Phàm Mộc đại sư chấp hai tay dừng bước, đứng im trước tấm màn.

Thiết Mộc đại sư vào đã lâu vẫn không thấy trở ra, tựa hồ sau tấm màn trắng có nhiều chỗ đáng coi.

Quần hào chờ lâu không nhẫn nại được, cả đến Phàm Mộc đại sư sức chịu đựng có thừa cũng phải nóng ruột. Mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, hai luồng nhãn quang phóng ra nhìn chăm chăm vào hiệu chủ lạnh lùng hỏi :

- Có thật di dung Mẫn lão gia đặt ở sau lưng tấm màn trắng này không?

Hiệu chủ gật đầu đáp :

- Văn bối đâu dám nói dối quý vị!

Giọng chàng nói rất là thành khẩn khiến người nghe ai cũng phải tin.

Phàm Mộc đại sư đành dẫn cơn nóng nảy, thở phào một cái rồi nhẫn nại đứng chờ.

Chờ thêm khoảng uông cạn tuần trà mà vẫn chưa thấy Thiết Mộc đại sư trở ra, Phàm Mộc đại sư tựa hồ như không thể nhẫn nại được nữa, khẽ tuyên Phật hiệu nói :

- Xin Mẫn thí chủ thứ lỗi cho bản tăng được tự tiện mở màn.

Rồi không chờ hiệu chủ trả lời, lặng mình đi một cái xông vào phía trong tấm màn. Hiệu chủ toan đưa tay ngăn trở nhưng lại rút tay về. Thanh Thành song kiếm cũng khom lưng nói với hiệu chủ :

- Hiệu chủ đã phá lệ, bản đạo cũng cả gan xin vào theo.

Hai đạo nhân tuy miệng nói khách khí, nhưng hành động rất cứng rắn. Tay phải vung ra, rào bước đi vào. Hành động của hai đạo nhân thật lạ lùng, vừa

lạng mình đi một cái thì đã ở phía sau bức màn.

Cửu Đầu Đại Bàng Lôi Danh Viễn nói :

- Hiền đệ đã để người ngoài tiến vào, chẳng lẽ còn cản ngăn lão thúc ư?

Lão vừa nói vừa bước nhanh.

Hiếu chủ nói khẽ :

- Lôi thúc thúc hãy chờ một chút...

Lôi Danh Viễn trợn mắt nói :

- Ta kết giao với phụ thân ngươi mấy chục năm, không lẽ không bằng người ngoài hay sao?

Mẫn công tử không sao cản ngăn được đành lùi lại một bước cho vợ chồng Lôi Danh Viễn bước vào.

Bên ngoài tấm màn chỉ còn Âm Dương song tuyết, Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu năm người mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn Âm Dương song tuyết khẽ nói với Thượng Quan Kỳ :

- Họ đã vào cả rồi, bọn mình không thể đứng đây được nữa.

Thế rồi sùng sục đi vào, lướt qua mặt Âm Dương song tuyết.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đang không nhin nổi tính hiếu kỳ, nghe

Đỗ Thiên Ngạc nói liền đi theo sát Thiên Ngạc.

Mẫn công tử đứng ngang ra chắn đường nói :

- Xin chur vị chờ thêm một chút nữa.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Chúng tôi đợi lâu lắm rồi. Lệnh tôn một đời nổi tiếng anh hùng, chúng tôi chẳng qua vì mến người mà đến điều tang. Chỉ xin nhìn di dung người một lần cuối cùng rồi còn phải đi có việc gấp. Xin công tử châm chước cho.

Tuy miệng y nói rất là lễ phép nhưng người y đã tới trước bức màn. Hiếu chủ đột nhiên thoáng lộ vẻ giận dữ trên nét mặt nhưng nén lại được ngay, tránh sang một bên, nhường lối cho Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ bước vào.

Phía sau bức màn trắng không phải là nơi đặt quan tài mà là một đường hầm rất hẹp chỉ độ hai người đi lọt. Đường hầm ăn thông mãi vào phía sau.

Thượng Quan Kỳ lầm bầm: “Ta biết mà! Hai vị đại sư chùa Thiếu Lâm vào lâu không trở ra, quả nhiên sau bức màn còn có đường hầm này.”

Chàng quay đầu lại nhìn thấy hiếu chủ liền đi chậm lại nhường cho gã đi trước, rồi mình đi sau Viên Hiếu.

Vào sâu chừng năm sáu trượng, lối đi này bỗng chuyển hướng. Đỗ Thiên Ngạc quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho Thượng Quan Kỳ khẽ nói :

- Chúng ta đi vào con đường hầm này e rằng đã vào sâu trong lòng đất rồi...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tử mà họ bịt hai đầu lại thì chúng ta đành chịu giam hãm trong này

phải không?

Đỗ Thiên Ngạc cười đáp :

- Chẳng những giam hãm mà thôi, nếu họ tháo nước vào hay phóng hỏa đốt thì dù có võ công tuyệt thế cũng không chống nổi.

Thiên Ngạc ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Còn có một việc khó hiểu mà trong lúc đột ngột không nghĩ ra được.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Việc gì?

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Từ nhà đại sảnh nhìn vào đường hầm này phải tốn bao nhiêu công phu, trong thời gian ngắn không có cách nào hoàn thành được. Thế thì đường hầm này phải làm từ lúc Mẫn lão gia còn sống.

Thượng Quan Kỳ gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Đỗ Thiên Ngạc lại nói :

- Sao khi Mẫn lão gia chết rồi, di thể còn đem dấu vào nơi bí mật này làm gì?

Thượng Quan Kỳ hơi rùng mình lắm bầm :

- Phải rồi! Chẳng lẽ thi thể Mẫn lão gia sợ có người lấy trộm đi hay sao?

Chàng còn đang suy nghĩ thì đã đi đến cùng lối rẽ, vắng vắng nghe có tiếng người nói chuyện.

Góc đường vào chỗ quang đột nhiên biến đổi. Một tòa nhà rộng rãi xuất hiện, Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư, vợ chồng Lôi Danh Viễn và nữ lang mặc hiếu phục đều ở trong đó.

Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu tiến vào.

Trong một góc nhà, có một lão già râu dài chừng đến rốn ngồi nghiêm chỉnh đang nói chuyện cùng hai đại sư và Lôi Danh Viễn.

Lão già từ từ đưa mắt nhìn bọn Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc khẽ nghiêng đầu thi lễ.

Đỗ Thiên Ngạc suy nghĩ một lúc rồi vòng tay hỏi :

- Lão anh hùng phải chăng là Mẫn đại hiệp?

Lão già nghiêng mình đáp lễ nói :

- Không dám! Tôi là Mẫn Trọng Đường, còn huynh đài đây...

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Tiểu đệ là Đỗ Thiên Ngạc.

Mẫn Trọng Đường nói :

- Tôi đã ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Thế ra “Quan Ngoại Tiên Thân” đã trở lại Trung Nguyên...

Lão đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Còn anh bạn trẻ này là...?

Thượng Quan Kỳ chấp tay đáp :

- Văn bối là Thượng Quan Kỳ và sau tôi đây là nghĩa đệ Viên Hiếu.

Mẫn Trọng Đường nói :

- Các vị đường xa lặn lội tới đây khiến lão hủ này cảm kích vô cùng.

Thượng Quan Kỳ quay sang Đồ Thiên Ngạc nói :

- Không dám! Văn bối mới bước chân vào chốn giang hồ được thấy nghi biểu lão tiền bối đã là may mắn lắm rồi.

Mẫn Trọng Đường thở dài nói :

- Lão hủ trong người bị nội thương rất nặng, chỉ còn chút hơi thở mà thôi.

Lão hủ đã quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, bây giờ chán ngán dùng lưỡi đao để kiếm cách sinh nhai. Đối với mọi việc ân oán trên thế gian đã quá nhạt nhẽo.

Phen này mượn cái chết giả để cho bạn hữu trên chốn giang hồ quên lão hủ đi. Sau cuộc đại tế này, lão hủ sẽ vào ẩn nơi chốn lâm tuyền ở thâm sơn.

Năm xương tàn sẽ chôn tại đó cho mục nát với cỏ cây...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Lão hủ không ngờ được các bạn hậu tình lặn lội tới đây để coi di dung.

Nhục tử cùng tiểu nữ luôn luôn báo tin vào làm cho lão hủ khó nghĩ quá, không dám để cho quý vị thất vọng, đành sai chúng mời quý vị vào trong nhà mật thất này.

Lão hủ chỉ có một điều tâm niệm là mong quý vị đừng đem chuyện hôm nay đồn đại ra ngoài thì lão hủ cực kỳ cảm kích.

Lão nói một tràng dài chẳng hiểu hư thực ra sao, khiến quần hào đứng đó càng thêm nghi hoặc.

Lôi Danh Viễn hai mắt tròn xoe nhìn Mẫn Trọng Đường chòng chọc hỏi :

- Lão ca! Anh em mình mấy năm không gặp nhau rồi nhỉ?

Mẫn Trọng Đường khẽ ho một tiếng rồi đáp :

- Đã đến tám chín năm rồi. Hỡi ôi! Những năm tháng cuối cùng trong đời người biến đổi rất nhiều. Hình như thân thể đầy đặn thêm ra một chút, nhưng oai phong không còn nữa...

Lôi Danh Viễn vuốt râu cười muôn nói gì lại thôi. Ngừng hồi lâu Lôi Danh Viễn lại nói tiếp :

- Năm tháng thôi thúc con người, oai phong mỗi ngày một xuống. Anh em mình mỗi lúc một già, càng xa nhau mãi ra...

Thiết Mộc đại sư đột nhiên chấp tay nói :

- Bần tăng vâng huân dụ của chưong môn tể phái đến đây bảo hộ linh cửu Mẫn lão thí chủ. Trong ba ngày nữa, phương trượng tể tự cũng sẽ đến đây, người có biết đâu rằng Mẫn lão thí chủ giả chết. Thế này thì lão tăng khó ăn nói quá.

Chàng thiếu niên hiếu chủ đột nhiên nói xen vào :

- Nếu hai vị thiền sư không ngại chỗ này hủ lậu thì xin mời hai người hãy ở lại chỗ này để chờ phương trượng quý tự đến đây để gặp mặt gia phụ rồi sẽ cùng về với nhau. Không biết ý kiến hai vị thế nào?

Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư đưa mắt nhìn nhau toan trả lời thì đột nhiên thiếu nữ mặc đồ tang phục cất tiếng trong trẻo nói xen vào :

- Tiệm nữ thiết tưởng chả cần phải thế. Hai vị đại sư đức cao trọng vọng lưu lại đây thế nào được?

Mẫn Trọng Đường nói :

- Phượng Cô!...

Đột nhiên nổi lên cơn ho phải ngừng lại rồi nói tiếp :

- Phượng nhi nói phải đó! Xin phiền hai vị về phúc trình lên phương trượng quý tự là Mẫn mỗ rất cảm ơn thịnh tình đó!

Câu nói này ra về trực khách.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ tự hỏi: “Thế này là nghĩa làm sao?”.

Bỗng thấy phía sau cửa có tiếng giày lẹp xẹp, chàng quay đầu nhìn lại thì chính là Kim Thiếu Hòa đang vội vã bước vào. Lão thấy trong nhà có nhiều người như vậy thoáng cái rùng mình, song chỉ thoáng qua rồi lấy lại bình tĩnh, chấp tay vái mọi người rồi nói :

- Mọi việc xong cả rồi, cuộc đại tế đã bắt đầu được chưa?

Lão vừa hỏi vừa nhìn chàng thiếu niên hiếu chủ và nữ lang, không biết lão hỏi ai trong hai người đó.

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn thiếu nữ nói :

- Xin hiền muội hãy quyết định việc này...

Thiếu nữ khẽ chau đôi mày thanh tú, quay lại nói :

- Xin gia gia tác chủ!

Mẫn Trọng Đường khoát tay nói :

- Mọi việc đã chuẩn bị xong cả rồi thì bắt đầu mở cuộc đại tế đi!

Kim Thiếu Hòa lại chấp tay hỏi Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư :

- Không rõ hai vị có tham gia vào cuộc đại tế này không?

Thiếu nữ nói :

- Đương nhiên là các vị tham gia rồi. Nếu không, tất khiến cho mọi người sẽ nghi hoặc.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói với Mẫn Trọng Đường :

- Bữa nay gia gia đã nói nhiều rồi, nên nghĩ đi thôi!

Nàng quay lại nói với chàng thiếu niên :

- Ca ca! Chúng ta đi ra thôi!

Thiếu niên lập tức quay gót đi trước, thiếu nữ chấp tay nhìn mọi người trong nhà nói :

- Cuộc đại tế của gia phụ nếu không được quý vị ra tham gia tất sinh nhiều mối nghi ngờ. Xin quý vị hãy bảo toàn cho.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư không nói câu nào, quày gót trở ra.

Thanh Thành song kiếm đưa mắt nhìn nhau nói :

- Sau đại tể chúng tôi còn có một việc nhỏ muốn bàn với lệnh tôn không biết có được chăng?

Dường như hai gã đã nhìn ra thiếu nữ này chính là người đứng sau bức màn để giật giây mọi chuyện nên họ trực tiếp đề nghị với nàng.

Thiếu nữ hơi nhú đôi lông mày đáp :

- Việc đó có thể gia phụ tôi được.

Mẫn Trọng Đường đã giả vờ nhắm mắt ngủ, nghe thiếu nữ trả lời với Song kiếm như vậy liền mở mắt ra nói theo :

- Chư vị đường xa vạn dặm tới đây, lão hủ dĩ nhiên bồi tiếp.

Thanh Thành song kiếm không nói gì nữa, theo sau hai vị cao tăng đi ra ngoài.

Lôi Danh Viễn cũng đưa mắt hỏi ý phu nhân :

- Chúng ta cũng nên đi ra thôi!

Mụ nạ dòng khẽ “ừ” một tiếng rồi đứng lên đi ra.

Lôi Danh Viễn hẹn với Mẫn Trọng Đường đến tối lại đến, rồi quay lại đi ra với phu nhân.

Đỗ Thiên Ngạc bấm Thượng Quan Kỳ khẽ nói :

- Chúng ta cũng ra đi thôi!

Âm Dương song tuyệt cũng theo sau Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu.

Mọi người đi hết con đường hầm ra tới nhà đại sảnh. Cuộc đại tể đã bắt đầu.

Chiêng trống cùng nhạc khí tấu lên những khúc nhạc bi ai.

Đỗ Thiên Ngạc nhú mày có vẻ như muốn nói với Thượng Quan Kỳ điều gì nhưng lại thôi.

Quần hào vừa ra đến nhà đại sảnh đều chăm chú nhìn lên khán đài có đặt những vòng hoa trắng tinh và chiếc quan tài sơn son. Chàng thiếu niên hiếu chủ đứng mé bên trái, thiếu nữ đứng mé bên phải. Ai cũng lấy làm lạ: cô ta đến đây tự lúc nào?

Kim Thiếu Hòa chấp tay hướng về phía quần hào nói :

- Chư vị! Xin tể điện trước...

Lão nói với giọng cực kỳ bi ai và kính cẩn tựa hồ như trong quan tài có thi thể của Mẫn Trọng Đường thật.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lão già trong nhà mật thất chắc là Mẫn lão gia không sai. Còn trong quan tài kia không biết họ để gì vào hay để một người giả chết?”.

Mọi người hành lễ làm như đám tang thật, ai nấy vẻ mặt đều buồn bã. Giả được như vậy đâu phải chuyện dễ. Chàng đang nghĩ ngợi bỗng nghe có tiếng hô lớn :

- Cuộc tể bắt đầu!

Cái cổng lớn trước đóng chặt, bây giờ mở toang. Chàng quay đầu nhìn ra thì thấy người kéo vào như đông như nước chảy.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư bước lại trước quan tài, khom lưng tuyên Phật hiệu.

Hai vị đại sư này đã biết trong quan tài không có Mẫn Trọng Đường thật nên không chịu lay xuống, chỉ nghiêng mình làm lễ rồi đứng tránh sang bên.

Chàng thiếu nữ hiếu chủ và nữ lang chia ra hai bên quan tài mà quỳ. Mỗi khi có người vào làm lễ thì thiếu niên và nữ lang đáp lại bằng đại lễ.

Thanh Thành song kiếm cũng chỉ nhìn quan tài vái dài một cái, còn Lôi Danh Viễn thì khấu đầu đại lễ. Âm Dương song tuyệt thấy Lôi Danh Viễn khấu đầu đại lễ đành phải phục xuống lay ba lay.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói với Thượng Quan Kỳ :

- Chúng ta cũng nên vào làm lễ đi thôi!

Đoạn rào bước đi vào hành lễ.

Thượng Quan Kỳ đứng sau Đỗ Thiên Ngạc, còn Viên Hiếu nhất nhất mô phỏng theo Thượng Quan Kỳ. Ba người vừa làm lễ xong đứng lên thì đám người ở ngoài đi vào như nước chảy đã vào gần đến quan tài. Người này vừa lay xong đứng lên thì người kia đã phục xuống, liên miên bất tận hơn hai giờ mới vãn.

Lúc đó ngoài sân còn độ khoảng hơn trăm người mà người nào cũng có vẻ là tay danh vị trong võ lâm.

Kim Thiếu Hòa vội chạy lại nói khẽ với Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư :

- Hiện giờ sắp xuất cửu Mẫn lão gia rồi. Máy vị gần cả ngày trời chưa ăn uống gì, tôi tưởng các vị bất tất phải hộ tống linh cửu, mời các vị qua viện phía Tây. Ở đó đã sắp đặt cỗ bàn để các vị vào tiệc.

Thiết, Phàm Mộc đại sư chưa kịp trả lời thì Lôi Danh Viễn đã lên tiếng trước :

- Tại hạ cùng Mẫn huynh đã kết giao mấy chục năm nay, có lý đâu lại không đi tiễn linh cửu? Ai thì tôi không biết, nhưng tôi thì nhất định phải đi!

Kim Thiếu Hòa đưa mắt nhìn Lôi Danh Viễn rồi nói :

- Lôi huynh nói đúng!

Lão lại đảo mắt nhìn Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư cùng Thanh Thành song kiếm nói tiếp :

- Đại sư cùng đạo trưởng bất tất phải đi nữa!

Thiết Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu nói :

- Bần tăng vâng huân dụ đến đây, đâu dám kiếm cớ để thoái thác!

Đỗ Thiên Ngạc kéo Thượng Quan Kỳ quay đầu lại cốt để không nhìn thấy Kim Thiếu Hòa.

Một lúc sau, mười tám gã đại hán vận đồ đen khiêng linh cửu đi ra.

Ngoài cửa lớn đã có mười hai tay nhạc đang đứng chờ sẵn, vừa thấy linh cửu

đi ra liền tấu nhạc lên đi trước mở đường.

Lúc đó mặt trời sắp lặn, những tia sáng vàng rực chiếu lên trời thành một vùng rắng đỏ.

Những nơi linh cửu đi qua, người đông như kiến cỏ quỳ xuống lạy nghiêm cẩn dị thường. Giấy vàng giấy bạc đốt khắp mọi chỗ. Xem thế cũng đủ biết Mẫn lão gia rất được lòng người kính mộ.

Làn sóng người dài đến hơn mười dặm, linh cửu đi đủ hết ba giờ mới hết người bái vọng rồi đi vào nơi hoang dã.

Vào khoảng canh hai, bốn mặt tối đen, chỉ có ánh sao lơ mờ lạnh lẽo, từng cơn gió đêm rít lên, cát bụi cùng ngọn cỏ lá cây tung bay rào rào.

Nữ lang vận hiệu phục khế vẫy tay cho linh cửu dừng lại. Nàng quay sang nhìn chàng thiếu niên mặc đồ đại tang khế nói :

- Chúng ta đưa phụ thân đến mộ huyết cho mau, đừng để người ngoài họ tông nữa.

Thiếu niên mặc đại tang xem chừng rất tôn trọng thiếu nữ gật đầu nói :

- Hiền muội nói rất phải!

Rồi chàng quay lại chấp tay thi lễ nói với quần hào :

- Để cho gia phụ chóng đến nơi an táng, chúng tôi không dám phiền đến quý vị nữa.

Quần hào thấy chàng có hành động đột ngột như thế không khỏi lấy làm ngạc nhiên, không hiểu tại sao.

Thiết Mộc đại sư chấp hai tay trước ngực, cao giọng tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Tiểu thí chủ đã nói vậy bằng tăng xin tuân mệnh và xin cáo lui tại đây.

Phạm Mộc đại sư cũng chấp tay vái chào và trở gót đi theo Thiết Mộc đại sư.

Quần hào cũng lục tục kéo đến trước linh cửu làm lễ rồi quay về.

Chỉ trong khoảnh khắc, mười phần đã bỏ đi đến tám, chín, chỉ còn vợ chồng Lôỉ Danh Viễn, Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu cùng Âm Dương song tuyệt.

Chàng thiếu niên hiệu chủ thấy quần hào đi cả rồi cảm thấy trong dạ bồn khoăn liền chấp tay nói lớn :

- Xin quý vị hãy quay về hàn xá chờ đợi một chút. Văn búi an táng xong gia phụ sẽ quay về lập tức.

Nữ lang khế nhú cặp lông mày khế nói :

- Ca ca hãy mời Lôỉ bá bá và bọn người ngoài về cả đi.

Thiếu niên suy nghĩ một lúc quay sang bọn Lôỉ Danh Viễn, Đỗ Thiên Ngạc :

- Đêm khuya trời lạnh, không dám phiền chư vị đi xa, xin hãy quay trở lại.

Lôỉ Danh Viễn giương đôi mắt lên nói :

- Ta cùng lệnh tôn đã giao kết mấy mươi năm, mắt chưa thấy lão hữu yên mồ thì ta làm sao yên lòng mà quay về cho được?

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn thiếu nữ áp ứng :

- Việc này... việc này...

Chàng không nghĩ ra được lý do để cự tuyệt nên không biết nói thế nào. Lôi Danh Viễn vuốt râu cười ha hả nói :

- Hiền đệ không muốn cho người lão thúc này đưa người bạn cũ đến nơi yên nghỉ cuối cùng lão hủ cũng không dám miễn cưỡng, chỉ xin hiền đệ ưng cho một điều là lão hủ trở gót liền.

Chàng thiếu niên hỏi :

- Chẳng hay thúc thúc muốn điều chi?

Lôi Danh Viễn nói :

- Cho lão hủ nhìn lại di dung người bạn hữu một lần cuối cùng!

Thiếu niên lùi lại hai bước nói :

- Quan tài đã phong kín, không dám mở ra nữa. Văn bối xin đa tạ tấm thịnh tình của Lôi thúc thúc.

Nữ lang vẫy tay một cái. Mười mấy gã đại hán lập tức khiêng quan tài lên, trông về phía trước chạy như bay.

Lôi Danh Viễn đằng hắng một tiếng toan cất bước đuổi theo. Thiếu nữ đang đứng một bên bước lên hai bước cản đường :

- Lôi thúc thúc đã coi di dung sư phụ tại hậu điện, đâu cần phải coi thêm nữa.

Lôi Danh Viễn cười lạt nói :

- Lão phu đây là hạng người nào mà để người lừa gạt một cách quá dễ dàng thế?

Nữ lang mày liễu dựng ngược nói :

- Lôi thúc thúc cùng gia phụ có giao tình rất thâm hậu, văn bối không muốn thất lễ. Xin thúc thúc đừng can thiệp vào việc riêng nhà văn bối.

Lôi Danh Viễn tức run lên nói :

- Giả tử mà lão phu muốn phá quan tài để xem thì đệ nữ sẽ làm gì?

Nữ lang chau mày ra chiều giận dữ đáp :

- Thi thể gia phụ đã nhập quan rồi há lại để cho kẻ khác mở ra. Dường như Lôi thúc thúc không có quyền thế gì để bắt buộc người phải mở quan. Mà dù có đi chẳng nữa văn bối cũng không muốn cho gia phụ phải bệch lộ hình hài. Thượng Quan Kỳ càng nghe càng kinh dị, chàng nghĩ thầm: “Rõ ràng là Mẫn lão gia còn ngồi trong mật thất, sao nữ lang lại cố cãi là thi thể gia phụ?”.
Chàng không sao giải được mối nghi ngờ quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc chỉ cười nhạt và lắc đầu ra hiệu cho Thượng Quan Kỳ đừng can thiệp vào chuyện của người ta.

Bỗng thấy Lôi Danh Viễn vuốt râu cười nói :

- Đúng rồi! Việc cha con nhà họ Mẫn đúng ra lão phu không nên can thiệp

vào. Nhưng lệnh tôn lúc sinh tiền đã có lời thề thốt với ta. Theo đạo nghĩa trong võ lâm, lão phu không thể can thiệp được.

Lão vừa nói vừa nhìn bà vợ như để dò ý. Giả tử mà Lôi phu nhân mở miệng bảo không là lão quyết không dám trái ý, dè dặt mụ chỉ đứng im để xem sự việc chứ không nói câu nào.

Nữ lang đảo mắt nhìn Lôi Danh Viễn rồi lạnh lùng hỏi :

- Nếu tôi nhất ý không để cho Lôi thúc thúc mở quan tài ra thì Lôi thúc thúc sẽ làm gì nào?

Lôi Danh Viễn đáp :

- Nếu vậy thì...

Lão nghĩ mãi mà không biết phải nói sao.

Thiếu nữ đột nhiên vùng tay lên nói :

- Xin ca ca hãy hộ tống quan tài đi trước.

Nguyên mười sáu gã khiêng quan tài thấy hai người tranh luận nên chúng cũng dừng lại luôn.

Chàng thiếu niên hiếu chủ dường như nhất nhất đều nghe theo lời cô em, liền khẽ ra lệnh :

- Khiêng quan tài lên đi.

Rồi chàng rảo bước đi về phía trước.

Mười sáu gã đại hán võ trang lại khiêng quan tài lên đi rất mau.

Lôi Danh Viễn trong lòng nóng nảy, đột nhiên bước qua mé tả ba bước định tránh nữ lang đi lên trước đuôi theo. Nào ngờ lão vừa chuyển mình, nữ lang đã liệu trước, khẽ nghiêng người để ngăn đường Lôi Danh Viễn.

Lúc này Lôi Danh Viễn tựa hồ lửa giận bốc lên ngàn ngút, hú lên một tiếng rồi nhảy lên mé hữu xa ra hơn một trượng, đồng thời nữ lang nghiêng người sang mé tả, như bóng theo hình và chặn đầu Lôi Danh Viễn.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 21

Quan tài không đi đâu

Thượng Quan Kỳ khẽ nhú đôi lông mày hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Sao Lôi Danh Viễn lại ưa thích can thiệp vào việc người? Người ta không cho mình đi coi thì thôi, tội gì mà phải tranh chấp với họ?

Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn nữ lang từ đầu đến chân, đột nhiên thở dài đáp :

- Trong võ lâm có quá nhiều việc rắc rối bí ẩn không ai ngờ tới được.

Thiên Ngạc nói dở lại thôi. Thượng Quan Kỳ khẽ kêu lên một tiếng “Úi chà” gật gật đầu, trong lòng chàng cảm thấy thất vọng vì Đỗ Thiên Ngạc đã không nói hết. Tuy chàng mới bước chân vào chốn giang hồ, biết rất ít chuyện ngoắt ngoéo trong võ lâm song chàng hiểu vụ này không phải tầm thường. Chàng cũng dư tính hiểu kỳ nên chăm chú nhìn nữ lang.

Thượng Quan Kỳ thấy cặp mắt nàng trong như nước hồ thu, mặt nàng lạnh như sương băng, đôi lông mày rũ xuống khoe mắt, mũi thẳng dọc dừa. Toàn thể tướng mạo trơ ra như gỗ đá không có một chút gì khác lạ. Nàng nói với Lôi Danh Viễn :

- Đêm khuya sương lạnh, vẫn bồi tưởng Lôi Danh Viễn là người thông minh nên về sớm đi là hơn.

Lôi Danh Viễn tức giận quát lên :

- Hiền diệt nữ! Nếu diệt nữ còn vô lễ thì đừng trách lão phu không kể gì đến tình trên dưới, sẽ ra tay đó.

Thiếu nữ vẫn không chớp mắt lạnh lùng nói :

- Nếu Lôi thúc thúc cố ý can thiệp vào việc nhà chúng tôi thì e rằng thanh danh của thúc thúc sẽ bị tiêu diệt trong chốc lát!

Viên Hiếu thủy chung vẫn đứng bên không nói câu gì, lúc này bất giác cũng lên tiếng :

- Cô này sao lại vô lễ đến người già đến thế? Hay là...

Y chưa dứt lời thì Lôi Danh Viễn râu tóc dựng ngược, nắm hai tay lại quát lên một tiếng phóng quyền ra đánh thiếu nữ.

Thiếu nữ khẽ chuyển lưng đi một cái, cười gằn một tiếng xịch chân đi nửa bước. Bàn tay ngọc nhanh như chớp giờ ngang phật vào tay Lôi Danh Viễn.

Dè đâu Lôi Danh Viễn phóng chương nửa chừng rồi dừng lại thu tay về.

Viên Hiếu đang nói dở thấy Lôi Danh Viễn chưa đánh đã lui rồi, không nhịn được lên tiếng hỏi :

- Ông già kia sao lạ thế? Ông đã ra tay động thủ lại vì lẽ gì mà rút tay về?

Hay là...

Rồi y không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười hỏi :

- Phải chăng hiền đệ muốn hỏi sao người đời lại kỳ cục như thế?

Viên Hiếu đỏ mặt đáp :

- Thật ra có nhiều người không kỳ cục tí nào.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói :

- Phải rồi! Kẻ làm chồng tuân theo lệnh của vợ, chính là việc hợp với nghĩa trời đất có chi là lạ! Dù Lôi Danh Viễn có lớn mặt đến đâu mà phu nhân kéo tay lại là hết chuyện.

Thượng Quan Kỳ lúc này trong dạ không biết bao nhiêu mối nghi ngờ.

Nhưng chàng thấy Lôi Danh Viễn khẽ bị bà vợ duyên dáng kéo áo một cái là lập tức phải thu chương về, rồi lại nghe Đỗ Thiên Ngạc nói mấy câu đó làm chàng rất buồn cười mà không cười ra tiếng.

Nữ lang cũng nhìn rõ Lôi Danh Viễn bị vợ kéo áo phải rút tay về, nàng khẽ nhúu đôi lông mày nói :

- Xin mời quý vị trở gót.

Đoạn nàng giơ tay lên một cái quay mình chạy đi ngay. Còn mười sáu gã đại hán võ trang khiêng quan tài đã đi xa mất rồi.

Lôi Danh Viễn cúi đầu ghé tận vào miệng bà vợ duyên dáng để nghe bà truyền bảo. Lão gật đầu luôn luôn rồi hai ông bà sánh vai ra đi, mất hút vào trong đêm tối.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đồ tiên bối! Chúng mình có nên đi theo xem việc này ra sao không?

Đỗ Thiên Ngạc dường như thấy còn nhiều chuyện lạ, muốn thỏa mãn tính hiếu kỳ liền gật đầu nói :

- Phải đó! Chúng ta thử đi theo xem sao.

Nói rồi đi lên trước. Đỗ Thiên Ngạc rất dồi dào kinh nghiệm trong giang hồ, chỉ nhắm hướng nữ lang đi rồi quanh đường khác đuổi theo.

Âm Dương song tuyệt thấy vợ chồng Lôi Danh Viễn cùng bọn Thượng Quan Kỳ lục tục kéo nhau đi hết, ghé tai bàn nhau một hồi rồi cũng đi theo, nhưng đi một nẻo đường khác.

Bấy nhiêu người cùng một mục đích đuổi theo nữ lang mặc hiếu phục. Có điều mỗi người chọn một ngã nên cách nhau khá xa lại đang đêm trời tối nên không nhìn thấy nhau.

Chớp giật loang loáng, sấm nổ rền trời, mưa như trút nước.

Gió thổi, chớp giật, sấm nổ vang tai hòa lẫn với tiếng sóng dưới sông vỗ bờ bơm khiến cho cảnh đêm khuya tịch mịch càng thêm rùng rợn.

Đỗ Thiên Ngạc thả bước từ từ tưởng để chờ Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu theo kịp rồi sẽ chạy mau vì trời mưa to gió lớn dù tai thính mắt tinh

đến đâu cũng không trông thấy người và nghe tiếng chân bước, ngò đâu vừa quay đầu lại đã thấy hai người đứng sau lưng.

Đỗ Thiên Ngạc đã vận khinh công tốt độ để chạy mà hai người đuổi kịp thì cho là khinh công hai người này con cao hơn mình. Ông không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ vừa phì nước mưa vừa cười nói :

- Không chừng vợ chồng Lô Danh Viễn và Âm Dương song tuyết cũng sắp đuổi đến nơi.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói :

- Có lẽ trận mưa lớn này rất có lợi cho Mẫn cô nương.

Thượng Quan Kỳ đang ngạc nhiên thì Đỗ Thiên Ngạc nói tiếp :

- Lúc chúng ta vào nhà mật thất để yết kiến Mẫn lão anh hùng, tôi đã lấy làm lạ và chỉ cho rằng vì lão gia đã chán ngán bước đường gian hiểm trên chốn giang hồ muốn ẩn lánh sớm hay vì tiếng tăm lão gia quá lớn, giao du rất rộng nên bày ra cái chết giả để thoát khỏi vòng trần lụy, nhưng giờ nghĩ lại thật đáng buồn cười!...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng người dưới mật thất không phải là Mẫn lão anh hùng thật mà do người khác giả trang?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Tôi tưởng đến tám phần là đúng thế. Chúng ta thấy bao nhiêu quyền hành đều do cô gái này nắm hết, dường như cô ta chủ trương hết mọi việc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ chỉ đoán như thế, nhưng không biết nghĩ một cách tinh vi như Đỗ lão tiên bối.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Trên chốn giang hồ không căn cứ vào tuổi tác hay vào địa vị lớn nhỏ để xưng hô. Nếu lão đệ này coi Đỗ mỗ là người hơn tuổi thì ta gọi nhau bằng anh em hay hơn.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cung kính không gì bằng tuân mệnh, vẫn bối xin gọi tiên bối bằng Đỗ huynh!

Bỗng thấy Viên Hiếu nói xen vào :

- Đại ca! Thiếu nữ áo trắng đã đến rồi.

Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thì thấy trời tối đen như mực, mưa như trút nước, chỉ cách ngoài năm trượng là không thấy gì hết.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi hỏi lại :

- Viên đệ có nhìn rõ đúng là thiếu nữ áo trắng không?

Viên Hiếu đáp :

- Đệ nhìn rõ lắm, quyết không sai được!

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ một lát rồi nói :

- Tính thời gian thì bọn nàng cũng gần qua đây, chúng ta phải theo dõi xem.

Thượng Quan Kỳ hỏi Viên Hiếu :

- Viên đệ! Bọn họ đi về ngã nào?

Viên Hiếu đáp :

- Đường như bọn họ đi ra phía bờ sông!

Đỗ Thiên Ngạc giật mình lấy làm kỳ lạ hỏi :

- Họ ra bờ sông làm gì? Chẳng lẽ đem thủy táng Mẫn lão anh hùng?...

Đỗ Thiên cúi đầu xuống suy nghĩ rồi đột nhiên tung mình, vừa chạy vừa nói :

- Chúng ta đuổi theo xem sao!

Vừa nói vừa trông về hướng bờ sông mà chạy.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu theo sát bên. Ba người chạy như bay dưới trời mưa như trút nước.

Phút chốc đã gần tới bờ sông. Đỗ Thiên Ngạc dừng bước, quay đầu nhìn

Viên Hiếu muốn nói lại thôi.

Thượng Quan Kỳ tựa hồ hiểu ý Thiên Ngạc, liền hỏi Viên Hiếu :

- Viên đệ! Phải chăng nữ lang đi về phía mé tả bờ sông này?

Viên Hiếu ngần ngừ một lát rồi nói :

- Để em đi coi đã!

Đột nhiên y vung hai tay một cái, người đã nhảy tót lên cao hơn hai trượng, phóng mình dọc theo hai bờ sông chạy như bay.

Đỗ Thiên Ngạc thấy thân hình Viên Hiếu chạy loang loáng như chớp thì khen thầm trong bụng: “Khinh công chú này cao thiết, khắp võ lâm hiện nay khó tìm được năm ba người như chú”.

Viên Hiếu đi rồi hai người đứng lại chờ. Thượng Quan Kỳ vừa vượt nước mưa vừa hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Chúng ta đội gió dầm mưa theo dõi vất vả thế này, giả tỷ tra xét rõ tình hình rồi thì có nên can thiệp vào hay không?

Đỗ Thiên Ngạc cười ha hả nói :

- Các nhân vật võ lâm phần nhiều có tính như vậy. Biết bao nhiêu việc không có liên quan gì đến mình mà cứ phải điều tra cho cực nhọc. Khi điều tra được rồi nào có chịu bỏ đi, lại để mình bị lôi cuốn vào cuộc gian nguy. Theo ý huynh nghĩ thì việc này phức tạp vô cùng và dính líu đến nhiều người. Cứ nhìn thấy Thiết Mộc, Phạm Mộc đại sư là những cao tăng chùa Thiếu Lâm cùng Thanh Thành song kiếm xưa nay ít dính vào chuyện giang hồ mà cũng thân hành đến đây thì rõ ràng cái chết của Mẫn lão anh hùng không phải tầm thường. Nếu quả huynh đoán đúng thì hai vị cao tăng Thiếu Lâm cùng Thanh Thành song kiếm cũng ngầm ngầm theo dõi.

Ngừng một lát y nói tiếp :

- Không chừng đêm nay chúng ta sẽ được xem những việc động trời.

Thượng Quan Kỳ đã từng mắt thấy hai vụ thê thảm kinh hồn khiếp vía đều lôi cuốn cả chàng vào cuộc. Một là vụ đại biến của việc hội họp ngũ lão và vụ Vân Cửu Long cùng các nhà sư Tây Tạng đấu võ, rồi sau gã áo xanh đến giết người đẫm máu. Nên nay chàng nghe Đỗ Thiên Ngạc nói đến việc động trời chàng không cho là lạ nữa mà nghĩ thầm: “Một khi phát giác ra việc bí mật này thì tự mình phải nên hành động như thế nào? Khoanh tay đứng nhìn để họ tự tàn sát nhau hay rút đao xông vào giữa cuộc thị phi?”.

Chàng đang suy nghĩ, bỗng có một luồng gió mạnh xông tới, chàng chưa kịp quay đầu lại thì đã nghe tiếng Viên Hiếu nói :

- Đại ca! Bọn họ đều ở cả bờ sông rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Hay lắm! Chú dẫn chúng ta đi coi.

Viên Hiếu vâng lời quay mình đi luôn.

Ba người đội mưa đi một lát đã tới giang tân, Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói :

- Viên đệ! Hãy đi chậm lại một chút, đừng để họ thấy chúng ta.

Viên Hiếu dừng bước trở về mé tả phía trước nói :

- Cô gái áo trắng lại không thấy đâu nữa, chỉ còn mấy gã khiêng quan tài mà thôi...

Đỗ Thiên Ngạc phóng hết nhãn lực ra xa để nhìn mà vẫn không thấy một bóng người nào cả, bất giác chau mày hỏi Viên Hiếu :

- Quan tài còn đó không?

Viên Hiếu đáp :

- Quan tài hãy còn.

Đỗ Thiên Ngạc theo hướng tay Viên Hiếu chỉ thung thình đi tới. Đi chừng bốn năm dặm mới thấy thấp thoáng bóng người trong đêm tối, đều là những đại hán khiêng quan tài đứng yên không nhúc nhích, còn nữ lang áo trắng thì không biết đã đi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc hạ thấp người xuống nhìn hình thể khắp bốn mặt. Nơi những đại hán đang đứng là chỗ sông uốn khúc, bờ sông lau sậy mọc cao hơn đầu người, mưa gió làm vang lên những tiếng rì rào.

Cách chỗ bọn đại hán đứng chừng hơn hai trượng có một mô đất nổi cao lên. Nếu đứng sau mô đất này nhìn ra rất rõ mà sẽ không ai trông thấy mình.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại khẽ kéo vạt áo Thượng Quan Kỳ ra dấp núp vào sau mô đất. Hai người vuốt những hạt nước mưa trên mặt, chú ý nhìn ra: mười sáu gã đại hán vẫn đứng yên đó, gió thổi vạt áo bay phất phới, chàng thiếu niên hiếu phục cũng không thấy nơi đó.

Thượng Quan Kỳ cất tiếng khẽ gọi :

- Viên đệ! Viên đệ!

Nhưng gọi hai ba câu mà không nghe thấy tiếng đáp lại. Chàng quay nhìn bốn mặt nhưng không thấy bóng dáng Viên Hiếu đâu bất giác cả kinh quên cả hoàn cảnh hiện tại, định đứng thẳng lên để gọi thì bất thành linh bị người nắm chặt bả vai nói :

- Không được nhúc nhích! Hãy nhìn về phía bãi lau kia.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên xem thì thấy thiếu nữ áo trắng ở trong bụi lau thung thảng đi ra, theo sau nàng chính là Mẫn công tử cùng bốn gã đại hán thân hình cao lớn vận võ trang.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ kéo áo Thượng Quan Kỳ nói nhỏ :

- Quả nhiên chốn giang tân này đã có người chờ sẵn để đón bọn họ.

Thượng Quan Kỳ giương mắt lên nhìn thiếu nữ áo trắng thấy nàng giơ tay chỉ quan tài, mở miệng anh đào nói chuyện gì chàng không nghe rõ vì mưa to gió lớn át cả tiếng nàng. Chàng cố lắng tai nghe cũng chỉ nghe lồm bồm được mấy tiếng: “Trong quan tài này”.

Chàng tự hỏi: “Chẳng lẽ trong cỗ quan tài này không phải là thi thể Mẫn lão anh hùng?”.

Bỗng thấy bốn gã đại hán chạy ra khiêng lấy quan tài đi vào bụi lau. Nữ lang nhìn bốn gã đại hán khiêng quan tài vào trong rồi đột nhiên giơ bàn tay ngọc lên vỗ vào vai một gã đại hán đang đứng đó. Tay thiếu nữ huy động luôn luôn, chỉ trong chớp mắt cả mười sáu gã đại hán bị mỗi người một chương nằm lăn ra đất.

Thượng Quan Kỳ nhìn tán kịch rừng rợn lẫm bẫm :

- Lại một vụ tàn sát khốc liệt, thảm trạng xảy ra chẳng kém gì những tán kịch nơi chùa cổ hoang núi Bạch Mã.

Đỗ Thiên Ngạc đã bôn tẩu giang hồ đã nhiều rồi mà khi trông thấy tám thảm kịch này cũng cảm thấy trong lòng bất nhẫn, buông một tiếng thở dài nói :

- Thật là thủ đoạn tàn nhẫn!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại phía sau vẫn chưa thấy Viên Hiếu đâu không khỏi kinh hãi, vội hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Viên đệ đi đâu vậy?

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nhú mày đáp :

- Viên đệ là tay võ công trác tuyệt quyết không có gì đáng ngại, Thượng Quan đệ không cần nóng nảy.

Thượng Quan Kỳ tuy trong dạ bồn chồn nhưng không biết làm cách nào, đành chú ý về phía nữ lang áo trắng, thấy nàng chạy một mạch vào trong bụi lau.

Mẫn công tử chờ cho nữ lang áo trắng đi rồi, đột nhiên cúi xuống thò tay ra lục trong người đại hán một hồi, đứng lên khẽ lắc đầu. Tuy trời tối mù mịt lại mưa to gió lớn song Thượng Quan Kỳ đứng cách đó không xa mấy nên nhìn thấy rõ mọi cử chỉ của Mẫn công tử. Lát sau, nữ lang áo trắng lại trở ra

đứng sau lưng Mẫn công tử. Bằng một giọng sang sảng, nàng hỏi Mẫn công tử :

- Phải chăng ca ca thấy tôi hạ thủ một cách quá khốc liệt?

Mẫn công tử vội đáp :

- Hiền muội chẳng nên bận tâm, tiểu huynh đâu dám nghĩ như vậy.

Nữ lang cười lạt nói :

- Giả tử mà ca ca có nghĩ như vậy...

Mẫn công tử vội nói :

- Cái đó tiểu huynh không dám!

Mấy câu này hai người nói rất to, Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ đều nghe rõ mồn một.

Thốt nhiên nữ lang áo trắng cười khẩy một tiếng, quay mình quát hỏi :

- Ai đó? Ngấp ghé gì thế?

Thượng Quan Kỳ nghĩ là hành tung mình đã bị bại lộ, giật mình đánh thót một cái.

Chàng nghĩ thầm: “Nàng đã thấy mình rồi, âu là ta cứ đành hoàng xuất đầu”.

Chàng toan đứng lên bỗng nghe có tiếng người ho phía sau mô đất cách đó chừng ngoài ba trượng, rồi một người từ từ đứng lên, chính là Cửu Đầu Đại Bàng Lôi Danh Viễn.

Nữ lang áo trắng cười gằn nói :

- Tưởng ai! Lại ra là Lôi thúc thúc!

Lôi Danh Viễn từ từ bước tới nói :

- Chính lão phu!

Nữ lang quay lại nhìn thiếu niên rồi từ từ bước tới trước mặt Lôi Danh Viễn hỏi :

- Có phải Lôi thúc thúc vẫn theo dõi chúng cháu?

Lôi Danh Viễn đáp :

- Lão phu vừa mới đến!

Nữ lang áo trắng hai hàng nước mắt chảy quanh hỏi :

- Lôi thúc thúc cứ theo dõi chúng cháu là có ý gì?

Lôi Danh Viễn đáp :

- Chẳng lẽ cô cảm lão phu được sao!

Nữ lang áo trắng vẻ mặt đang buồn thiu bỗng cười tủm tỉm hỏi :

- Lôi thúc thúc theo dõi chúng cháu chắc đã nhìn rõ hết mọi việc?

Lôi Danh Viễn hỏi lại :

- Nhìn rõ hết rồi thì sao?

Nữ lang áo trắng lại càng cười tươi hơn nữa nói :

- Nếu Lôi thúc thúc đã nhìn thấy hết thì đừng mong trở về được nữa!

Lôi Danh Viễn cả giận hỏi :

- Ngươi giữ được lão phu ư?

Thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Nếu Lôi thúc thúc không tin là vẫn bồi có thể giữ được thúc thúc thì hãy xem đây!

Nàng vẫy tay một cái, lập tức bốn gã đại hán từ trong bụi lau nhảy ra bao vây lấy Lôi Danh Viễn.

Lôi Danh Viễn cười nhạt, đưa mắt nhìn bốn hướng hỏi :

- Xác chết trong quan tài kia là ai?

Nữ lang áo trắng giơ tay lên đáp :

- Lôi thúc thúc muốn biết thì chui vào đó mà coi.

Bốn gã đại hán quát lên đồng thời cùng vung quyền ra đánh.

Lôi Danh Viễn cũng quát lên, phóng ra một chiêu “Đả Hỏa Siêu Thiên” để ngăn ngừa đòn của bốn người hợp kích.

Chiêu thức này huy động cả quyền cước nên dù chỉ một chiêu mà hóa ra bốn: tay trái đánh chéo lên, tay phải đánh tạt ngang, chân phải đá móc, chân trái tung lên đánh vào trước ngực, mặt, bả vai và bụng dưới của bốn gã đại hán áo đen.

Thiếu nữ áo trắng khẽ đưa bàn tay ngọc vuốt làn tóc mây nở một nụ cười thật xinh nói :

- Chiêu thức của thúc thúc bao gồm cả công lẫn thủ, chẳng trách nổi tiếng trong võ lâm là phải, nhưng mà...

Từ cái liếc mắt cho đến cái cười của nàng đều tỏ vẻ khinh miệt Lôi Danh Viễn.

Lôi Danh Viễn trong lúc động thủ ra chiêu tuy không nhìn mặt nàng nhưng nghe giọng nói cũng biết. Lão tức giận đến nổi râu tóc dựng cả lên, lão quát mắng mấy tiếng, vung quyền phóng chưởng công kích mãnh liệt, thế như vũ bão. Bốn gã đại hán áo đen cũng không vừa, vả lại chúng hợp nhau lại đánh khiến cho Lôi Danh Viễn khó lòng chiếm được phần thắng.

Thiếu nữ áo trắng cứ luôn cười nửa miệng, thông tay đứng xem. Ngọn gió sông hiu hắt thổi áo xiêm nàng bay lất phất, thái độ nhàn nhã với vẻ đẹp mê người khác nào người con gái khuê phòng đang xem hoa nở ngày xuân.

Một trận gió thổi qua, trong bụi lau rít lên một hồi sáo, lại bốn gã áo đen nữa từ trong bụi nhảy ra.

Nữ lang áo trắng giơ bàn tay ngọc lên đánh một cái rồi nói :

- Lôi lão anh hùng là một tay cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ, các người phải nhất thời ra tay đối phó mới được.

Bốn gã đại hán ra sau vâng lệnh, lập tức chia ra bốn phía vây đánh Lôi Danh Viễn.

Bọn đại hán áo đen này đã được huấn luyện rất thuần thục, thêm vào bốn gã đến sau, uy lực tăng thêm bội phần.

Lôi Danh Viễn chuyển động thân oai, múa tít song quyền phát ra tiếng gió

vù vù. Tám gã đại hán áo đen không có cách nào tiến gần lại được.

Nữ lang áo trắng liếc mắt nhìn bốn phía, cất tiếng oanh vàng hỏi :

- Lôi thúc thúc chỉ có một mình thôi ư? Lôi thẩm thẩm bây giờ ở đâu?

Lôi Danh Viễn đang ra sức đánh với tám gã đại hán rất tốn hơi sức, biết rằng sẽ không chống được bao lâu. Nếu không giết chết người thì khó lòng thoát khỏi vòng vây. Lão ngâm vắn chân khí lớn tiếng đáp lại :

- Một mình lão phu cũng đủ sức đối phó với bọn này, đâu cần thẩm thẩm phải giúp sức.

Lão liền thay đổi thế đánh, phóng liền bốn chưởng ra bốn mặt.

Bốn chưởng này kinh lực mãnh liệt vô cùng, khiến bốn gã đại hán áo đen phải lập tức rơi vòng vây.

Nữ lang áo trắng khẽ nhủ đôi lông mày nói :

- Lôi thúc thúc tự mình kiếm chuyện, đừng trách vãn bối vô lễ.

Nguyên nàng thấy tám gã đại hán không thắng nổi Lôi Danh Viễn nên nàng chuẩn bị tự mình ra tay, nhưng không tiện đánh ngay nên nàng cố ý dùng lời trêu chọc Lôi Danh Viễn để ý tức mình buông lời thách thức.

Lôi Danh Viễn quả nhiên lửa giận bốc lên, vừa vận công phóng chưởng đánh tám gã đại hán vừa lạnh lùng nói :

- Hiền đệ nữ còn ngón gì cứ trở ra đi! Lão phu muốn coi võ công hiền đệ nữ tới mức độ nào!

Trên cặp lông mày thiếu nữ áo trắng thoáng hiện lên một luồng sát khí nhưng miệng vẫn một giọng êm đềm, vừa cười vừa nói :

- Lôi thúc thúc đã muốn hiểu võ công vãn bối, vậy vãn bối phải hết lòng cung kính!

Nàng ngừng một lát đột nhiên quát lớn :

- Bọn người tránh ra!

Bọn đại hán tám người vâng lệnh lùi về phía sau năm thước.

Nữ lang áo trắng từ từ bước lại cười nói :

- Lôi thúc thúc cố tâm bức bách, xin đừng trách vãn bối không nghĩ gì đến tình cố cựu!

Lôi Danh Viễn cười nhạt nói :

- Gia gia người cùng lão phu võ công chỉ suýt soát nhau, chẳng lẽ người còn giỏi hơn gia gia người? Giờ người muốn động thủ ta e rằng không địch nổi đâu! Thi thể vong hũu ta chưa an táng xong, nếu ta lỡ tay đánh chết con gái người thì thế nào được?

Nữ lang áo trắng tủm tỉm cười đáp :

- Lôi thúc thúc tuy có chút tiếng tăm trên giang hồ nhưng theo vãn bối xét thì các nhân vật võ lâm trên giang hồ có sợ là sợ ám khí của thẩm thẩm mà thôi, thực ra đâu có sợ võ công của thúc thúc. Thẩm thẩm xuất thân Đường gia ở Tứ Xuyên. Nói trắng ra người ta có sợ là sợ Đường gia ở Tứ Xuyên mà

thôi.

Lôi Danh Viễn tức giận nói :

- Người nói thế tức là muốn cùng ta động thủ?

Nữ lang áo trắng đột nhiên mặt đổi sắc dần giọng :

- Vãn bối chẳng những không sợ gì Lôi thúc thúc mà ngay cả Lôi thâm thâm vãn bối cũng không coi vào đâu! Mặc dù Đường gia Tứ Xuyên nổi tiếng khắp thiên hạ về môn thuốc độc nhưng chưa chắc có thể dùng ám khí để hạ vãn bối được.

Mấy câu nói sắc nhọn này khiến cho ngọn lửa giận trong lòng Lôi Danh.

Viễn bùng cháy lên cao, lão không nhịn được quát lớn :

- Ta nể là nể vong hữu nên không muốn cùng người động thủ chứ ta sợ gì người.

Lão tức quá vừa nói vừa thở lên hồng hộc.

Nữ lang áo trắng nói :

- Lôi thúc thúc dầm mưa đến đây chắc thế nào không có Lôi thâm thâm kê cận, sao không mời thâm thâm ra đây để vãn bối biết qua ám khí của Đường môn?

Nàng còn chân chừ không muốn động thủ ngay là có ý muốn khiêu khích lão để lão gọi bà vợ ra luôn cho nàng tiện việc nhờ vả tận gốc.

Cửu Đầu Đại Bàng Lôi Danh Viễn là người bồn tẩu giang hồ đã lâu, sau một lúc nóng giận đã bình tĩnh lại được ngay. Lão suy nghĩ kỹ khi thiếu nữ nói câu nào cũng có ý khích cho vợ mình xuất đầu lộ diện thì lão không khỏi sinh nghi. Lão tự hỏi: “Không lẽ con bé ranh này cố tình đối phó với vợ chồng mình?”.

Lão chợt nhìn nữ lang thấy nàng mặt lạnh như tiền không còn chút gì là ôn như nữa, bất giác lão bồn khoăn lo ngại.

Giả tử mà lão chưa quen biết nữ lang áo trắng thì quyết lão không nhẫn nại nổi. Nhưng lão thấy nữ nhân lúc bình thường chỉ là một thiếu nữ ôn nhu, gương mặt khả ái, đối với vợ chồng lão lúc nào cũng niềm nở. Thế mà bây giờ đột nhiên nàng mặt lạnh như băng đầy sát khí, có một thái độ hoàn toàn tương phản lại nên lão rất nghi ngờ. Vì đã có một cảm giác rất sâu xa mà tinh thần lão uy hiếp lão nên mất hẳn tính nóng nảy, lão nhẹ nhàng nói :

- Lão phu chỉ muốn xem trong quan tài có phải là di thể của vong hữu không mà thôi...

Nữ lang áo trắng nói :

- Nếu Lôi thúc thúc nhất định muốn coi thì xin mời thâm thâm cùng đi một thể!

Tuy nàng nói mấy câu rất bình dị nhẹ nhàng, mà Lôi Danh Viễn nghe có cảm giác ớn lạnh đến xương tủy, không biết đáp thế nào.

Trận mưa rào gió lạnh đến bất chợt mà tạnh cũng bất chợt. Lúc hai người nói

chuyện thì mưa đã tạnh hẳn mà gió cũng bớt nhiều.

Mây đen tản mát, ánh sao đã dần dần hiện ra, cảnh vật xung quanh đã trông rõ ràng hơn.

Nữ lang áo trắng đột nhiên quay đầu nhìn lại nói :

- Mời hai vị ra đây, việc chi mà phải nấp mà nhìn ngó, chẳng hóa ra là bất lịch sự lắm ư?

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn chung quanh nhưng vẫn chưa thấy Viên Hiếu trở về, sau mô đất chỉ có Đỗ Thiên Ngạc và mình là hai người thì nghĩ thầm :

- “Nàng đã gọi đến hai người chắc là chỉ hai người mình”.

Chàng toan đứng thẳng người lên định bước ra, chợt thấy Đỗ Thiên Ngạc khẽ nắm áo kéo lại.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thì thấy Âm Dương song tuyệt từ từ bước ra từ sau mô đất mé Tây.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Chắc hai vị bị ma đưa lối quỷ đưa đường tới đây.

Dương Quyền Phổ Đồng nói :

- Chúng tôi đến đây chẳng qua vì Mẫn lão anh hùng, chứ không muốn động thủ cùng cô nương là kẻ hậu sinh.

Thiếu nữ cười khẩy nói :

- Gia gia tôi đã mất rồi, việc gì đến hai vị mà phải bận lòng.

Đột nhiên nàng lướt mình như cánh liễu trước gió đến trước mặt Dương Quyền Phổ Đồng đưa tay điểm vào huyệt “Tương Đài” của y.

Nàng ra chiêu nhanh như tên bắn, Dương Quyền Phổ Đồng đón đỡ không kịp. May mà Âm Thủ Ngôn Cương phóng ra một chưởng rất mau, đón được thế công của thiếu nữ. Dương Quyền Phổ Đồng nhân đó bước ra hai bước đánh lại một chưởng.

Nữ lang áo trắng vùng tay phải lên nói :

- Cả hai vị cùng ra chiêu đi!

Nàng không thay đổi chiêu thức phóng ra điểm huyệt “Kỳ Môn” của Ngôn Cương.

Thủ pháp này tuy bình thường nhưng nàng rất cơ biến nên uy thế mãnh liệt vô cùng.

Âm Thủ Ngôn Cương phóng chưởng ra chưa kịp thu về thì ngón tay thiếu nữ đã đến bên mình.

Âm Dương song tuyệt võ công cũng rất cao cường, vừa né tránh xong đã phóng quyền ra phản kích ngay.

Biệt hiệu Dương Quyền có khác, thế quyền rất mạnh, phóng ra một chiêu phát ra tiếng gió vù vù xa đến mấy thước.

Nữ lang áo trắng không ngờ hai người lại tinh thực đến thế, nàng bị Dương

Quyền ra chiêu rất mạnh, phải lòn mình xuống thấp rồi trườn người ngang ra để né tránh.

Ngôn Cương đang lúc bị nguy được Phổ Đồng giải cứu, tinh thần phấn khởi liền quát lên một tiếng, ra chiêu “Huy Trấn Thanh Đàm” phản kích lại.

Những đòn tuyệt kỹ phối hợp với nhau, phát huy võ công lên đến chỗ cao diệu, uy lực mạnh thêm bội phần.

Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn đứng xem không khỏi ngấm ngấm kinh sợ. Lão cũng nhìn nhận hai chiêu của nữ lang đều là những chiêu chí mạng, thế mà Âm Dương song tuyệt một người dùng dương quyền, một người dùng âm chương phối hợp với nhau, tuy đón đỡ được nhưng thiếu nữ vẫn còn nhiều thể công kỳ bí quái dị, khác xa với đường lối võ công của phụ thân nàng.

Ngôn Cương cùng Phổ Đồng phối hợp đánh luôn mấy chương khiến cho thiếu nữ phải lùi ra xa một chút, hai người tung mình nhảy lên đứng liền nhau.

Nữ lang chau đôi mày liễu, tựa hồ như nàng coi việc chưa hạ xong Âm Dương song tuyệt là một điều kỳ dị, ngưng thần đứng nhìn không nói câu gì, hai mắt nàng nhìn chòng chọc vào hai người.

Lúc đó gió lặng mây tan, ánh trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng trong trẻo xuống mặt đất, đã trông rõ cảnh vật trong vòng mây trượng.

Lôi Danh Viễn nhìn ra xa mấy trượng, đột nhiên lão lên tiếng nói :

- Lão phu hiền điệt nữ tuyệt cao, lão phu cùng Âm Dương song tuyệt không địch nổi...

Nữ lang áo trắng quay đầu lại ngắt lời :

- Bất luận là ai có mặt đây đêm nay, đừng hòng sống sót mà ra khỏi nơi này. Đột nhiên nàng vẫy tay một cái, tám gã đại hán áo đen lập tức nhảy vào trong bụi lau không thấy đâu nữa. Nàng cười lạt nói tiếp :

- Tôi nể mặt Lôi thúc thúc là chỗ giao hảo với tiên phụ, có thể phá bỏ cho lệ này mà tha cho khỏi chết.

Lôi Danh Viễn biết rõ đây không phải là câu nói khoác lạt liền vuốt râu cười hỏi :

- Lão phu không hiểu hiền điệt nữ nói câu “phá lệ” và “tha cho” là nghĩa làm sao?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Điều này dễ lắm, chỉ sợ Lôi thúc thúc không ưng! Hoặc giả Lôi thúc thúc ưng thuận song e Lôi thẩm thẩm không chịu tán đồng. Văn bối tưởng không nên nói nữa là hơn.

Lôi Danh Viễn nói :

- Hiền điệt nữ nói thử cho ta nghe!

Nữ lang áo trắng nói :

- Văn bồi khuyên Lôi thúc thúc đừng cố đòi đi coi di thể gia phụ nữa, tự nhận lấy lỗi đừng trách văn bồi. Hiện giờ chỉ có hai đường: một là Lôi thúc thúc chịu chết, hai là thúc thúc chịu chặt hai tay để không viết lại những việc đã thấy đêm nay, rồi tự cắt lưỡi để không thuật lại chuyện này cho ai nghe.

Lôi Danh Viễn cả giận mắng :

- Người không được nói càn! Lão phu là hạng người thế nào mà lại chịu để cho người làm thế?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Nếu Lôi thúc thúc không chịu làm thế, tức là muốn chết rồi đó.

Nói xong bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo lật phất, trong bụi lau có tiếng lạt xạt, bốn người toàn thân áo đỏ cầm kiếm xông ra.

Hồi 22

Cuộc chiến đấu kinh khủng ở Giang Tân

Bốn gã đại hán mình mặc áo đỏ, mặt cũng bịt khăn đỏ, chỉ chừa cặp mắt lão liên, khiến người trông thấy trong đêm tối phải phát khiếp.

Nữ lang áo trắng giơ cao tay lên, miệng lâm lâm khẩn gì nghe không rõ, giống như niệm thần chú. Đột nhiên nàng vừa vẫy tay vừa hô lớn :

- Các người giết chết ba gã này cho ta!

Bốn tên áo đỏ cầm ngang lưỡi kiếm, nghe lệnh tung mình nhảy ra. Hai gã xông vào đánh Âm Dương song tuyệt, còn hai gã kia vây đánh Lôi Danh Viễn.

Bốn gã áo đỏ thân thủ nhanh lẹ, võ công cao cường, lợi hại vô cùng. Ánh kiếm lấp loáng chém xuống ba người.

Âm Dương song tuyệt quát lên một tiếng vung tay ra đánh.

Nguyên Âm Dương song tuyệt một người dùng dương cương, một người dùng âm nhu. Lúc đối chiến họ cùng hợp sức lại để phản công.

Hai gã áo đỏ mới nhảy ra tới nửa vờ thì đã gặp phải chưởng lực của Âm Dương song tuyệt. Hai gã áo đỏ rít lên một tiếng, vận chân khí nơi đan điền tung mình nhảy lên cao sáu bảy thước, nhanh như chớp, đồng thời nhảy về phía trước hơn năm thước để tránh chưởng lực của Âm Dương song tuyệt. Khi đang còn ở trên không, hai gã khoa kiếm thành một vòng tròn chụp xuống đầu Song tuyệt.

Dương Quyền giật mình nghĩ thầm: kiếm pháp của hai gã này thật là quái lạ, không biết thuộc môn phái nào mà mình chưa từng thấy bao giờ?

Y vừa nghĩ vừa né vội sang bên tránh khỏi.

Âm Thủ thấy kiếm pháp quái lạ của hai gã áo đỏ cũng không khỏi giật mình kinh hãi và có cùng một ý nghĩ với Dương Quyền. Rồi cũng phải lạng người sang bên để tránh. Tuy mỗi người nhảy tránh sang bên nhưng thân pháp đều hệt như nhau.

Hai gã áo đỏ đánh không trúng liền hạ mình xuống đất. Chân vừa chấm đất, hai gã lại nhảy vọt lên khoa kiếm đánh tới. Đường kiếm nhanh như chớp khiến cho Âm Dương song tuyệt bị đánh dồn dập không còn phản kích được nữa mà cũng không giữ được thế liên hiệp để phản kích mà phải phân ra hai nơi. Đối phương càng đánh càng mau lẹ, Âm Dương song tuyệt chống đỡ mỗi lúc một kém thế, rồi chân tay luống cuống không còn sức đánh trả. Bên kia Lôi Danh Viễn cũng bị hai gã áo đỏ dồn vào thế thủ không phản kích lại được.

Nữ lang áo trắng đứng xem, hai tay xoa vào nhau ra chiều nóng nẩy. Đột nhiên một tiếng rú vang lên, Dương Quyền Phổ Đồng đã bị trúng một nhát kiếm vào vai bên tả, máu chảy đầm đìa.

Âm Thủ Ngôn Cương quát lên một tiếng thật to, dồn hết sức lực đánh ra hai chưởng, khiến cho gã áo đỏ mé tả phải lùi lại và cứu được Dương Quyền Phổ Đồng. Nhưng y vì bận cứu người đã không phòng bị được bản thân kín đáo. Bỗng thấy sau lưng lạnh ngắt, rồi một cơn đau nhói vào trong bụng, người lão đảo không đứng vững được. Ngôn Cương bị một quyền đánh trúng vào sau lưng, đầu nhúc nhích hoa ngã luôn xuống đất.

Dương Quyền thấy Âm Thủ bị té nhào lại càng sợ hãi. Hơn nữa vai đã bị thương nặng trong lòng càng hoang mang, chân tay cuống quýt, y lại bị đối phương đánh trúng ở huyệt “Khúc Trì” nơi khuỷu tay và bị đá một cái trúng lưng, té nhào xuống đất luôn.

Trong lúc bên này Âm Dương song tuyệt bị thất thủ thì bên kia Lôi Danh Viễn càng lâm vào tình thế nguy ngập. Ánh kiếm loang loáng của hai gã áo đỏ càng đánh càng kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ thở dài một tiếng nói với Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Tôi xem Lôi Danh Viễn khó lòng chống nổi mười hiệp nữa. Mắn cô nương lại là người tâm địa độc ác, ba người này bị nàng bắt e rằng khó thoát khỏi chết.

Đỗ Thiên Ngạc biết chàng động lòng nghĩa hiệp chuẩn bị ra tay giúp sức. Ông khẽ lắc đầu nói nhỏ đáp :

- Vụ này không phải là việc báo ân trả oán trên chốn giang hồ xem ra rất phức tạp, mình chưa thể phán đoán được ai phải ai quấy.

Ông ngừng một lát để thở hơi rồi nói tiếp :

- Ta cũng chưa biết trong bụi lau kia nữ lang còn bao nhiêu đồng bọn. Còn bao nhiêu điều mình chưa hiểu rõ gốc ngọn, đừng ra tay chi vội.

Đỗ Thiên Ngạc từng trải giang hồ làm việc rất là thận trọng. Kiếm thuật tinh kỳ của bốn gã áo đỏ khiến ông sồn lòng. Giả tỷ mà mình có ra tay cũng không có chút hy vọng nào thắng được. Huống chi trước mặt còn khá nhiều chuyện kỳ ảo khó lòng mà ước đoán. Nữ lang áo trắng chẳng những nắm hết uy quyền nhà họ Mẫn, dường như nàng còn là lãnh đạo của một môn phái gì đây. Tình thế phức tạp này đã khiến cho tay “Quan Ngoại Tiên Thần” Đỗ Thiên Ngạc phải hành động thận trọng.

Ngoài đấu trường, Lôi Danh Viễn lại bị trúng một kiếm, nhưng lão vẫn gắng gượng chống đỡ. Vung song chưởng lên phạt ngang đánh tới, cố sức chống đỡ với hai gã áo đỏ.

Nữ lang áo trắng khẽ chau mày nói :

- Lôi thúc thúc đã thành cây nõ cứng giương hết sức rồi, sao không bó tay chịu trôi đi để vãn bối không thể nghĩ đến tình cố cữu nữa.

Lôi Danh Viễn còn mãi lo chống đỡ, tinh thần hoang mang không nghe rõ nàng nói gì.

Lão gằm lên như con hổ điên cuồng, nhắm mắt hai tay đánh tràn. Nhờ có công lực thâm hậu nên tuy đường quyền rối loạn nhưng vẫn cực kỳ mãnh liệt, phát ra tiếng gió vù vù.

Nữ lang áo trắng cười lạt một tiếng, giơ cao tay phải lên nói :

- Nếu không bắt sống được lão thì giết chết quách đi cho rồi!

Hai gã áo đỏ được lệnh nữ lang liền biến đổi thế đánh. Thanh kiếm múa tít, ánh kiếm tỏa ra một làn ánh sáng dày đặc. Đánh thêm ba bốn hiệp, lão lại bị trúng thêm một kiếm nữa. Lão đau đớn quá kêu rú lên một tiếng, lùi lại bốn năm bước, loạng choạng xuýt ngã. Hai gã áo đỏ chỉ cần bồi thêm vài nhát nữa là lão sẽ mất mạng.

Thượng Quan Kỳ thấy cách ăn mặc lạ lùng của những gã áo đỏ đã ghét cay ghét đắng, giờ lại thấy Lôi Danh Viễn lâm vào tình trạng nguy khốn thì nổi lòng hào hiệp toan đứng dậy nhảy ra. Bỗng nghe tiếng lạnh lạnh sắc nhọn vang lên.

Chàng định thần nhìn kỹ, thấy một bóng người chạy nhanh như chớp xông tới, chính là mục nữ dòng đầy vẻ phong lưu, vợ Lôi Danh Viễn.

Hai gã áo đỏ nghe tiếng lạnh lạnh không khỏi giật mình dừng tay kiếm lại thì Lôi phu nhân đã xông tới. Mục vung tay trái lên, bốn chấm sáng như sao phóng ra nhằm hai gã áo đỏ phóng tới.

Đường môn ở Tứ Xuyên đã nổi tiếng trên võ lâm về môn thuốc độc và ám khí. Song mấy gã chắc ít khi lui tới giang hồ nên không hiểu gốc gác của Lôi phu nhân. Song nữ lang áo trắng thì biết rõ, khẽ bảo đồng bọn :

- Phải cẩn thận đó! Đầu mũi ám khí của mục đều có tẩm thuốc kịch độc.

Lôi phu nhân hành động mau lẹ dị thường, tay trái phóng ám khí, người đã đến bên Lôi Danh Viễn. Mục đưa tay nâng chồng đứng dậy, miệng lạnh lạnh quát lên :

- Hãy ném mùi “Yết Vĩ châm” của ta đây!

Tay phải mục vung lên một cái, ám khí bay ra tựa hồ như làn mưa bạc.

Lúc này hai bên đã gần nhau, hai gã áo đỏ thấy mục vừa vung tay liền đưa kiếm lên gạt nhưng đã chậm mất rồi. Gã áo đỏ bên trái trúng ám khí ngã lăn xuống đất, mặt ngửa lên trời.

Gã áo đỏ bên phải nhanh tay hơn múa tít thanh kiếm che lấy thân mình. Bao nhiêu “Yết Vĩ châm” đều bị gạt rơi xuống đất.

Nữ lang áo trắng quát lên lạnh lạnh, tung mình xông lại. Một bóng trắng băng đi, người đã tới trước mặt Lôi phu nhân đánh luôn ra ba chiêu.

Lôi phu nhân bị thế chiêu thần tốc phóng tới không còn rảnh tay để phóng ám khí nữa. Mục đành buông Lôi Danh Viễn ra, vung tay nghênh địch.

Nữ lang áo trắng võ công kỳ ảo, chiêu thế biến hóa khôn lường. Chưa

đánh được mười hiệp, Lôi phu nhân chân tay đã luống cuống.

Đang lúc kịch chiến, Lôi phu nhân trúng chưởng rú lên một tiếng ngã lăn xuống đất.

Lôi Danh Viễn khắp mình máu chảy đầm đìa, thần trí hoang mang, phỏng thấy phu nhân bị trúng chưởng té nhào liền quát to lên phóng chưởng ra đánh.

Nữ lang áo trắng chuyển tẩm thân mềm mại sang bên để tránh rồi vung chân đá mạnh một cái trúng đầu gối Lôi Danh Viễn. Nàng xoay tay phải nắm lấy cổ tay Lôi Danh Viễn điểm trúng lấy huyệt “Mệnh Môn” rồi tiện đà hát lão xuống đất, hô to :

- Trói lão lại!

Chàng thiếu niên vận hiệu phục đứng coi từ nãy giờ, nữ lang áo trắng chưa bảo y ra đối địch mà lúc này cũng chính nàng xông lại điểm vào huyệt Lôi Danh Viễn.

Sau khi Lôi Danh Viễn bị bắt rồi, chỉ còn nghe tiếng bụi lau xào xạt bên sông.

Nữ lang áo trắng mắt sáng như sao, long lanh chuyển động đảo nhìn khắp nơi một lượt rồi lạnh lùng ra lệnh :

- Đem cả xuống thuyền!

Sáu gã đại hán áo đen từ trong bụi lau nhảy ra xách Âm Dương song tuyệt cùng vợ chồng Lôi Danh Viễn và gã đại hán áo đỏ bị trúng độc châm chạy vào trong bụi lau.

Nữ lang áo trắng ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng khẽ thở phào một cái, vẫy tay bảo :

- Các người cũng về đi!

Mấy gã đại hán áo đỏ chạy như bay vào trong bụi lau rậm rạp.

Nữ lang quay lại bảo chàng thiếu niên vận hiệu phục đang đứng thộn mặt ra :

- Ca ca! Chúng ta cũng về thôi.

Nàng nói bằng một giọng thật nhẹ nhàng. Vẻ mặt lạnh lùng cương quyết đầy sát khí khi nãy bây giờ đã trở lại ôn nhu dịu dàng.

Chàng thiếu niên chỉ “Ừ hử” theo hùa :

- Ừ! Chúng ta cũng về đi thôi.

Chàng đã bị bao nhiêu biến chuyển rừng rợn cùng các cuộc chiến đấu ác liệt làm cho thất thần, giọng nói run lên.

Nữ lang thả bước từ từ dặt tay chàng đi dịu dàng hỏi :

- Ca ca! Ca ca sợ lắm phải không?

Thiếu niên vội vàng đáp :

- Không sợ! Không sợ! Những việc nhỏ mọn này có chi mà sợ!

Rồi chàng ưỡn ngực tỏ vẻ hiên ngang, hào khí ngất trời.

Nữ lang áo trắng tũm tũm cười dắt tay chàng chạy như bay, miệng còn nói những gì nghe không rõ. Một thoáng đã không thấy bóng hai người đâu nữa. Thượng Quan Kỳ đứng dậy thở phào mấy hơi quay lại nói với Đỗ Thiên

Ngạc :

- Đỗ huynh! Chúng ta ra tận bờ sông để xem thế nào đi!

Đỗ Thiên Ngạc chưa kịp đáp, bỗng nghe có tiếng vọng lại :

- Đại ca! Ra bờ sông làm gì nữa! Hai con thuyền đã đi cả rồi.

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thấy Viên Hiếu đã lại gần đến nơi, chỉ còn cách độ sáu bảy thước. Chàng vội hỏi :

- Viên đệ đi đâu từ nãy đến giờ?

Viên Hiếu đáp :

- Em trèo lên ngọn cây bên kia để xem tình hình dưới sông...

Tuy y đã học được khá nhiều tiếng người nhưng khi nói đến chỗ ngoắt ngoe vẫn còn ấp úng, khó tìm được lời để giải thích được rõ ràng.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Viên đệ có thấy gì không?

Viên Hiếu đáp :

- Ban đầu mưa to gió lớn, trời tối đen chẳng trông thấy gì. Từ lúc mưa tạnh gió ngừng thì xem rõ hơn.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Đệ có thấy họ khiêng quan tài đi đâu không?

Viên Hiếu vội đáp :

- Có! Họ khiêng vào trong thuyền lớn.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng bọn đại hán áo đen cùng những gã sử kiếm áo đỏ đều ở trong thuyền lớn chui ra?

Viên Hiếu gật đầu.

Đỗ Thiên Ngạc nhíu cặp lông mày nói :

- Thượng Quan đệ! Đệ hỏi mãi như vậy chẳng càng làm phiền cho Viên đệ ư?

Thượng Quan Kỳ chưa kịp đáp thì Viên Hiếu đã lắc đầu đáp :

- Không phiền chi cả! Không phiền chi cả!

Đỗ Thiên Ngạc cho là y nói dãi lòng, tũm tũm cười bảo :

- Chẳng qua là Viên đệ khiêm tốn đó thôi. Kỳ đệ hỏi cật vấn như vậy ai mà chả bực mình!

Viên Hiếu đáp :

- Không sao đâu!

Thượng Quan Kỳ cười nói tiếp lời :

- Đỗ huynh bắt tất phải bận tâm. Chú em tôi từ thuở nhỏ đã ở chốn thâm sơn, chưa hiểu thấu những việc ngoài nhân gian, lại khó tìm được lời diễn tả

những điều mắt thấy. Nếu không hỏi cận kề e rằng y sẽ bỏ sót rất nhiều.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- À ra thế đây!

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Viên Hiếu rồi đáp :

- Con thuyền đó có lớn lắm không?

Viên Hiếu gật đầu đáp :

- Bên chiếc thuyền đó có bốn cái thuyền nhỏ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hình thù của những người trong thuyền như thế nào?

Viên Hiếu trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Ai ra thì thấy, ai không ra thì không thấy.

Đỗ Thiên Ngạc cúi đầu ngẫm nghĩ, ngẩn người ra vì không hiểu ý Viên Hiếu nói gì. Nhưng Thượng Quan Kỳ đã ở với y đã lâu nên y nói gần đến nơi chàng đã hiểu ngay, liền hỏi y :

- Phải chăng Viên đệ muốn nói trong thuyền không có đóm lửa chi hết nên không trông rõ những người bên trong? Trừ tám gã áo đen và bốn gã áo đỏ sử kiếm, không thấy gì khác?

Đỗ Thiên Ngạc “À” một tiếng rồi hỏi :

- Viên đệ! Trên thuyền có biểu hiện gì khác không?

Viên Hiếu cúi đầu xuống ngẫm nghĩ một hồi, giơ tay lên gãi trán rồi lắc đầu.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Viên đệ làm sao vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Không sao đâu! Hễ khi nào mà y nói ra không được là làm như vậy.

Nhưng y rất thông minh, chỉ nghĩ một lát rồi sẽ nói được ngay.

Viên Hiếu đưa tay ôm đầu ngồi xoạc căng ra một lúc rồi nói :

- Phải rồi! Phải rồi! Tất cả hai chiếc thuyền lớn và bốn chiếc thuyền nhỏ.

Trên hai chiếc thuyền lớn có cắm hai cây cờ trắng.

Đỗ Thiên Ngạc ôn tồn hỏi :

- Trên cờ trắng đó có vẽ đồ hình gì không?

Viên Hiếu đáp :

- Có, có!...

Y cúi đầu nghĩ mãi mà không nói ra lời.

Đỗ Thiên Ngạc biết là y không có cách gì tả được hình vẽ trên lá cờ. Song đã biết được trên thuyền có treo cờ trắng thì việc điều tra sẽ dễ hơn nhiều, liền cười nói :

- Viên đệ! Bất tất phải nghĩ nhiều nữa. Những thuyền đó đi về hướng nào?

Viên Hiếu đáp :

- Đi xuôi theo dòng nước.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ gật đầu, quay sang nói với Thượng Quan Kỳ :

- Kỳ đệ! Với tình hình trước mắt, tuy ta chưa hiểu toàn thể vụ này, song không ra ngoài hai biến cục.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hai biến cục thể nào?

Đỗ Thiên Ngạc không trả lời Thượng Quan Kỳ, ngẩng mặt lên nhìn trời nói :

- Chúng ta đã bị mưa ướt đầm, bây giờ đã nửa đêm, trước hết chúng ta phải tìm nơi tạm trú rồi hẳn bàn, vì vụ này rất phức tạp, không phải chỉ nói hai ba câu là xong.

Rồi ông trở gót chạy trước.

Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu theo sau, đi liền một mạch mười mấy dặm mới đến một thị trấn. Lúc đó đã sắp sang canh tư, các tiệm buôn cùng khách sạn đều đóng cửa hết, chỉ còn một trang viện lớn gần bờ sông là đèn đuốc còn sáng trưng.

Đỗ Thiên Ngạc đã từng trải giang hồ, vừa nhìn đã biết ngay nơi còn đèn lửa đó chính là Mẫn gia trang. Ông nghĩ đến những khách đến viếng tang chưa giải tán hết, quay lại nói với Thượng Quan Kỳ :

- Vụ điếu tang này xem ra không có liên quan gì đến chúng ta, nhưng dính líu đến nhiều người trong võ lâm.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đệ nghĩ vụ này quan hệ rất lớn chứ không phải nhỏ.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi :

- Thượng Quan đệ nói vậy tức là còn có ý muốn điều tra cho ra gốc ngọn phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chỉ sợ tiểu đệ không làm nổi thôi.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Nếu hiền đệ muốn điều tra việc này, tiểu huynh đã có cách.

Thượng Quan Kỳ động tính hiếu kỳ nói :

- Tiểu đệ xin nghe theo ý kiến của Đỗ huynh.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cách này dễ thôi. Nhưng còn Viên đệ khó lòng sắp đặt cho được.

- Đỗ huynh thử cho nghe rồi sau sẽ bàn.

- Nếu chúng ta muốn khám phá ra những điều bí mật thì không còn gì bằng trà trộn vào trong nhà họ Mẫn.

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đúng lắm!

Đỗ Thiên Ngạc nói tiếp :

- Nhưng muốn tránh tai mắt Mẫn công tử và Mẫn cô nương bọn mình tất phải cải trang.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi :

- Đổi áo quần thì được, nhưng còn bộ mặt thì sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười đáp :

- Cái đó hiền đệ bắt tất phải lo ngại, tiểu huynh đã có thuốc. Có điều thuốc này chỉ thay đổi được màu da chứ không thay đổi được ngũ quan. Tướng mạo của Viên đệ có nhiều điểm khác biệt không tài nào biến cải được chân tướng, rất dễ cho người ta khám phá ra cơ mưu của mình.

Viên Hiếu nói xen vào :

- Điều đó rất dễ. Tôi sẽ ẩn nấp vào chỗ không người, không thò mặt ra nữa là được.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Đây là nơi đông hội trù mật, dễ gì tìm được chỗ không người để ẩn nấp.

Viên Hiếu nói :

- Tôi ngồi trên ngọn cây lớn không xuống nữa thì ai mà biết được.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: “Cách này quả là dùng được, không ngờ y lại nghĩ ra”.

Rồi ông hỏi :

- Ngộ trời mưa gió thì làm thế nào? Và hiền đệ lấy chi làm thức ăn?

Viên Hiếu đáp :

- Tôi từ thuở nhỏ ngủ trên cây trong rừng đã quen, dù mưa to gió lớn vẫn yên giấc như thường. Còn ăn thì chỉ ăn trái cây hoặc ít rau cỏ cũng, không cần cơm nước chi hết.

Thượng Quan Kỳ biết y được trời phú cho cái bản năng chịu đói chịu rét, người đời không thể bì kịp. Chàng khẽ thở dài nói :

- Hay lắm! Tối mai vào khoảng canh ba chúng ta lại gặp nhau ở đây. Viên đệ đi tìm chỗ ẩn mình chúng ta hay, đề phòng khi có việc cần tìm đến.

Viên Hiếu toát miệng ra cười rồi chạy te te đi.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng y chạy nhanh như chớp mà trong dạ bùi ngùi, vì từ lúc y theo chàng chưa được ngày nào an nhàn.

Đỗ Thiên Ngạc lấy ra một bình nhỏ bằng bạch ngọc, cười và khẽ bảo

Thượng Quan Kỳ :

- Thứ thuốc này của người kỳ dị thứ nhất ở ngoài quan ải ngoại hiệu là Hóa Thân thư sinh. Hiền đệ tài mạo tuấn tú, thế mà bôi thuốc này vào sẽ lập tức biến thành người khác ngay tức khắc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Hóa Thân thư sinh! Cái ngoại hiệu nghe thật kỳ dị.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói :

- Người này tài trí hơn người, võ công cao cường nhưng người người đời khó biết được bản tướng y, có lúc y rất hào hiệp phóng khoáng, có lúc y rất tàn nhẫn lạnh lùng. Bọn võ lâm ngoài quan ải ai cũng biết tiếng Hóa Thân thư sinh song không ai biết y là một nhân vật thế nào. Không những y biến

đổi được sắc mặt mà y còn biến đổi luôn cả âm điệu thành thổ âm các địa phương. Y có thể biến đổi trăm ngàn lối khác nhau, không ai biết đâu mà lường.

Thượng Quan Kỳ ngẩn người ra hỏi :

- Trên thế gian này quả có người tài tình đến thế ư?

Đỗ Thiên Ngạc cười đáp :

- Riêng đối với tiểu huynh có phần đặc biệt, y mới hóa thành một gã thư sinh, khăn đóng áo dài, tay cầm quạt lông. Còn đối với người khác thì y biến đổi thiên hình vạn trạng.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Y thay đổi hình dạng nhiều cách như vậy khi cần đến biết đâu mà tìm, há chẳng phải phiền phức cho người nào muốn gặp y lắm sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Nếu y đã không muốn cho mình gặp thì dù có tìm khắp chân trời góc biển cũng không tìm gặp y. Dù người ngay trước mắt cũng không biết.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói :

- Hỡi ôi! Những việc kỳ dị trên thế gian nhiều đến mức làm cho người ta phải đầu nhưc mắt hoa.

Bao nhiêu cảnh rùn rợn đã qua lại hiện về trong tâm trí chàng: nào những chết chóc nơi chùa cổ, nào hai di thể nơi chốn rừng hoang, rồi đến cuộc tàn sát khốc liệt mới đây, bao nhiêu tay cao thủ trong võ lâm đều bị tru lục.

Những tám kịch đã qua vẫn nằm đó trong đầu óc chàng không lúc nào quên được. Hôm nay cái chết của Mẫn lão gia lại không có cách nào giải thích được mỗi nghi ngờ.

Đỗ Thiên Ngạc mở bình ngọc trắng lấy ra chút ít thuốc tán trắng bỏ vào lòng bàn tay, hòa với nước rồi bôi lên mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt Đỗ Thiên Ngạc biến thành màu đỏ thắm.

Hình thể ngũ quan cũng vì sắc mặt đỏ thắm mà dường như vị trí có xô xịch đi, không còn giống trước chút nào. Có nhìn kỹ đến đâu cũng không nhìn ra bộ mặt cũ của ông nữa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Quả là thứ thuốc thần. Không những sắc mặt biến đổi hẳn mà ngũ quan cũng thay đổi phương vị. Dù ai tinh mắt đến đâu cũng không tài nào nhận ra được.

Đỗ Thiên Ngạc mở nắp cái bình nhỏ khác lấy ra ít thứ bột vàng, cười nói :

- Hiền đệ dùng thứ này. Bộ mặt khô ngô tuần tú kia sẽ biến thành sắc vàng búng như người thiếu máu.

Thượng Quan Kỳ cũng lấy nước hòa với bột để bôi lên mặt. Quả nhiên sắc mặt hồng hào tuần tú đã biến thành sắc vàng ửng.

Đỗ Thiên Ngạc tùm tùm cười nói :

- Bây giờ chúng ta vào nhà họ Mẫn không còn sợ ai khám phá ra chúng mình nữa. Nhưng ta phải giả làm hạng người gì để họ khỏi chú ý?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Xin tùy ý Đỗ huynh!

- Nếu ta muốn cho họ đừng chú ý đến mình thì phải chia đường ra mà hành động. Tiểu huynh vẫn là một nhân vật võ lâm đến điều tang Mẫn lão anh hùng để trà trộn vào với khách giang hồ. Còn hiền đệ, hay hơn nhất là cải trang làm kẻ hành khất, đi khắp trong ngoài để nghe ngóng cho dễ. Trên giang hồ đã có Cái bang chuyên đi khất thực, bang này thiếu gì tay cao thủ tuyệt đỉnh. Đã có một bang như vậy dù hiền đệ có vô ý lộ ra võ công cũng không làm cho người ta nghi ngờ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Giả tử tôi mà gặp phải nhân vật của Cái bang chẳng lòi đuôi ra ư?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Bất luận việc gì cũng có lúc thường lúc biến. Gặp hoàn cảnh nào thì phải dùng cơ trí để đối phó với hoàn cảnh ấy. Hiền đệ là người thông minh tuyệt vời, tuy chưa có nhiều kinh nghiệm giang hồ nhưng nếu cẩn thận một chút cũng không đến nỗi bị bại lộ.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Tôi thử làm một chuyến xem sao!

Chàng xé quần áo cho rách ra mấy chỗ, để đầu bù tóc rối rồi quay lại hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Xem tôi giả trang thế này có được không?

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Tuy còn nhiều chỗ sơ hở, nhưng đêm tối dễ gì mà họ phát giác ra được.

Nói xong, không chờ Thượng Quan Kỳ trả lời, dứt áo đi luôn. Nhìn phía có đèn sáng trưng đi tới.

Thượng Quan Kỳ thoáng cái đã không thấy bóng Đỗ Thiên Ngạc đâu nữa, chàng cũng rào bước đi ngay. Khi tới gần Mẫn gia trang, lòng chàng không khỏi bồn khoăn, chỉ lo một mình hành động vụng về sẽ bị người phát giác, để thành một trò cười.

Đang lúc bồn khoăn, bỗng nghe có tiếng bước người đi tới. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy một gã đại hán tướng mạo hùng mạnh, lưng cài đơn đao, mình mặc võ trang đang rào bước tới. Đến bên Thượng Quan Kỳ gã dừng bước lại hỏi :

- Này chú! Chú có biết nhà của Mẫn lão anh hùng đâu không?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Ta dẫn đường gã này, có thể giảm được mối nghi ngờ từ nhà họ Mẫn.”

Nghĩ vậy chàng liền hỏi :

- Phải chăng hảo hán đến viếng tang Mẫn lão anh hùng?

Người kia sững sốt hỏi :

- Mẫn lão anh hùng đã chết thật rồi ư?

Giọng nói ồm ồm nhưng đầy vẻ thương cảm.

Thượng Quan Kỳ xem cách cử chỉ của gã biết ngay đây là một người hào sảng thành thực, liền đáp :

- Vâng! Mẫn lão gia đã mất lâu rồi! Hôm nay đưa linh cửu đi an táng, đám ma dài đến mấy dặm.

Đại hán thở dài nói :

- Mẫn lão gia là một người tốt, sao ông trời không để ông sống lâu trăm tuổi!

Gã nói với một giọng thành kính, đúng phép tắc với một người quá cố.

Ngừng một lát, đại hán lại hỏi :

- Một phần Mẫn lão gia ở đâu? Có thể dẫn tôi đi coi được không?

Thượng Quan Kỳ hơi rùng mình đáp :

- Tôi chỉ biết Mẫn lão anh hùng táng ở nơi xa cách đây đến mấy chục dặm, nhưng không biết ở địa phương nào.

Đại hán lấy làm khó nghĩ, ngẩng mặt lên nhìn trời không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ lại nói :

- Tôi dẫn đại hán vào nhà. Hiện giờ hãy còn nhiều người đến điều tang chưa về.

Đại hán phân vân một lát rồi hỏi lại :

- Nhà Mẫn lão anh hùng ở đâu?

Thượng Quan Kỳ chỉ vào nhà có đèn đuốc sáng trưng nói :

- Ở ngay phía trước kia.

Đại hán thùng thình nói :

- Ủ! Đi thì đi!

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười, chuyển mình đi trước dẫn đường, đại hán bước theo sau, chẳng mấy chốc đã đến trước tòa trang viện.

Lúc này đã quá canh tư mà hãy còn vô số người chưa ngủ, họ xúm năm tụm ba hoặc ngồi uống rượu hoặc hút thuốc bàn chuyện gẫu. Nhưng họ nói rất nhỏ không nghe rõ. Có điều rất lạ là hai cánh cổng ban ngày đóng im lìm mà ban đêm mở toang ra vào tự do.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn khắp nơi mà vẫn không thấy tông tích của Đỗ Thiên Ngạc đâu. Trong rạp toàn là người của Mẫn gia mời đến để giúp việc.

Người nào cũng khăn trắng áo dài. Bao nhiêu nhân vật võ lâm ở đó lúc ban ngày, bây giờ không biết đi đâu cả, chẳng thấy một ai.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 23

Mối hiềm nghi giữa Mẫn Chính Liêm và Mẫn cô nương

Đại hán đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, rào bước đi mau. Lúc đến trước cửa đột nhiên nghe có tiếng gọi :

- Xin quý vị hãy dừng bước.

Từ trong cổng một đại hán chạy ra. Thượng Quan Kỳ cả kinh tự hỏi :

- “Phải chăng đây là Đỗ Thiên Ngạc? Sao Đỗ huynh lại gọi ta như vậy?”.

Bỗng thấy đại hán mặt đỏ chớp tay đồng dục hỏi :

- Phải chăng huynh đài đến đây để điều tang Mẫn lão gia?

Đại hán áo đen khoanh tay đáp :

- Quả vậy! Tại hạ chỉ có duyên gặp mặt Mẫn lão anh hùng một lần, còn ngoài ra không biết ai hết. Xin đại gia cho tôi biết di thể Mẫn lão gia táng ở đâu để tại hạ đến trước mộ phân lay một lay...

Đại hán mặt đỏ không chờ nói hết câu đáp ngay :

- Bây giờ đã khuya lắm rồi. Xin các hạ tạm lưu lại đây một đêm. Sáng mai sẽ đưa các hạ đến mộ phần của Mẫn lão gia để tế cũng chẳng muộn gì.

Đại hán áo đen còn đang phân vân thì đại hán mặt đỏ đã xá dài mời khách vào.

Trước tình thế này, đại hán áo đen không còn cách nào khác chỗi từ đành bước vào.

Thượng Quan Kỳ thừa cơ hội này đi theo sau lưng đại hán vào trong nhà.

Trước mặt cửa đại điện có đặt hai bộ ghế trường kỷ. Trên mỗi bộ có bốn gã hán tử trắng kiện đang ngồi. Mười sáu luồng nhãn quan nhìn chòng chọc vào đại hán áo đen.

Đại hán mặt đỏ đột nhiên quay mặt lại nói :

- Xin các hạ hãy cởi bỏ binh khí xuống gởi ở phòng gác, khi ra về sẽ lấy.

Đại hán áo đen trầm ngâm một lúc rồi cởi đơn đao xuống giao cho đại hán mặt đỏ. Đại hán mặt đỏ tiện tay đưa cho một gã hán tử áo đen bên trái rồi khoanh tay nói :

- Mời các hạ vào!

Thượng Quan Kỳ thấy hai người sóng vai đi vào, chàng cũng đi theo. Tám gã đại hán giữ cửa thấy chàng hiên ngang đi vào toan đưa tay ra ngăn lại nhưng chàng theo sát nút người nên cứ đi thẳng.

Đại hán mặt đỏ bỗng rào bước đi mau, xuyên qua viện trước đến tầng cửa thứ hai, dẫn đại hán áo đen tới một căn phòng, cười nói :

- Xin các hạ vào đây ngủ một lát, để tôi kêu người bung com rượu đến.

Đại hán áo đen lắc đầu nói :

- Tại hạ còn no lắm, xin miễn đi thôi.

Đại hán mặt đỏ nói :

- Nếu vậy thì xin mời các hạ đi nghỉ đi!

Nói xong cáo từ đi ra.

Thượng Quan Kỳ đứng chờ ngoài cửa, thấy người mặt đỏ lui ra ngỡ là Đỗ Thiên Ngạc toan gọi song đại hán mặt đỏ hỏi trước :

- Anh cũng đến đây điều tang Mẫn lão gia phải không?

Thượng Quan Kỳ nghe giọng nói không đúng bất giác rung mình hỏi lại :

- Anh là ai?

Chính ra chàng muốn hỏi: “Anh có phải là Đỗ huynh không?”. Song hỏi như thế là không tiện cho nên chàng đảo lại câu hỏi.

Gã mặt đỏ tủm tỉm cười nói :

- Anh là nhân vật Cái bang vậy xin mời sang nghỉ bên phòng mé Đông.

Đông viện, phòng đầu hãy còn hai phòng trống đó.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ đáp lại, rảo bước đi ngay.

Thượng Quan Kỳ trong lòng ngờ vực tự hỏi :

- “Không biết y có phải là Đỗ Thiên Ngạc không?”.

Rồi chàng đâm ra hoang mang nghĩ thầm :

- “Bây giờ chỉ có hai đường, một là ra khỏi nơi đây ngay, hai là qua phòng mé Đông xem sao rồi sẽ liệu”.

Sau chàng quyết định ra phía Đông viện.

Viện này rất sạch sẽ tráng lệ và tịch mịch. Làn gió thu hiu hiu đưa mùi hoa thơm vào. Nhà đã vắng ngắt lại không có đèn lửa chi hết.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía để xem địa thế rồi đi vào phòng đầu. Cửa phòng mở rộng, trong phòng có kê bốn cái giường lớn thì hai giường đã có người, Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm. Hai nhà sư đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi từ từ nhắm mắt lại.

Gần tháng nay Thượng Quan Kỳ gặp nhiều việc quái lạ, tăng thêm phần lịch duyệt, lên nằm trên giường kê gần cửa để nguyên áo và duỗi thẳng chân tay, kéo chăn trùm đầu nằm ngủ.

Mấy năm nay nội công chàng tăng tiến rất nhiều. Tuy suốt đêm chàng bồn tẩu mệt nhọc mà vẫn không sao ngủ được. Chàng khẽ mở một góc chăn bông để ý nhìn hai nhà sư. Bỗng thấy nhà sư bên mé tả môi miệng mấp máy tựa hồ như đang nói chuyện với nhà sư bên kia, nhưng không nghe rõ câu nào. Chàng biết hai nhà sư đang dùng cách “Truyền âm nhập mật” để nói với nhau. Lại thấy nhà sư tủm tỉm cười và quay sang nhìn mình và dùng phép “Thiên Lý Nhập Mật” để trả lời nhà sư mé tả.

Thượng Quan Kỳ chỉ biết hai vị đó là Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư nhưng không biết rõ ai là Thiết Mộc? Ai là Phàm Mộc? Cứ xem tình hình này thì

Thượng Quan Kỳ biết là hai nhà sư đang nói về mình. Chàng cho là hai nhà sư biết mình đang nhìn trộm, trong dạ không khỏi bồn chồn. Có lẽ mình nhìn ngó đã làm cho hai nhà sư khó chịu, chàng liền nhắm mắt lại.

Lát sau, chàng nghe có tiếng chân người vào phòng rồi leo lên chiếc giường còn trống kéo chăn đắp lại. Chàng muốn mở mắt ngó trộm xem là ai nhưng lại e hai nhà sư đang ngấm ngầm theo dõi cử chỉ của mình nên không dám mở mắt ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, người mới vào nằm trên giường bên ngáy lên như sấm, dường như đã ngủ say.

Thượng Quan Kỳ bỗng nghĩ ra một kế: Giả vờ làm như tiếng ngáy, người bên cạnh cửa mình thức giấc, rồi ôm chăn ngồi dậy. Chàng chú ý nhìn thì hai nhà sư vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt, tựa hồ như không nghe thấy tiếng ngáy pho pho của người nằm ngủ.

Bên ngoài bóng đêm vẫn u ám, trong nhà ánh sáng chỉ hơi lơ mờ. Trừ tiếng ngáy pho pho không còn tiếng động gì cả, có chăng chỉ là tiếng gió cây rì rào qua làn gió thoảng.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh mặt lại nhìn xem người mới đến đó là nhân vật thế nào? Nhưng người này nằm nghiêng, tay ôm đầu đắp chăn nên không trông rõ chi hết.

Tình cảnh tịch mịch này khiến cho người ta phải buồn ngủ. Nhưng cuộc ác đấu kinh hồn vừa xảy ra ở bờ sông, bóng dáng nữ lang áo trắng hạ độc thủ giết người để bịt miệng gieo vào lòng Thượng Quan Kỳ, một chàng thanh niên chưa dày dặn kinh nghiệm giang hồ những ảo ảnh hoang mang trong cảnh bình tĩnh này biết đâu không che dấu một tình trạng cực kỳ hung hiểm. Bỗng chàng để ý nghe tiếng ngáy của người nằm bên cạnh, dường như không mạch lạc. Có lúc kéo một hơi dài, có lúc dừng lại khá lâu, tựa hồ không phải là tiếng ngáy của người ngủ say.

Thượng Quan Kỳ đang ngẫm nghĩ, bỗng nhà sư giường bên tả từ từ mở mắt ra, hai luồng nhãn quang lấp lánh trong bóng tối lướt qua người chàng rồi nhà sư bước xuống giường đi ra cửa. Nhà sư đi một cách rất nhẹ nhàng, không phát ra một tiếng động.

Thượng Quan Kỳ ngỡ là hai nhà sư cùng hành động với nhau, đã một vị ra thì vị kia cũng phải theo ra nốt. Nhưng không phải. Nhà sư nọ ra lâu rồi mà nhà sư kia vẫn ngồi yên không nhúc nhích, tựa hồ không biết ông bạn mình đã đi ra ngoài.

Tiếng ngáy vẫn vang tai, có chút mạch lạc. Bầu không khí bên ngoài vẫn tịch mịch. Bóng tối đã nhạt dần, ánh bình minh hừng sáng nơi chân trời.

Thượng Quan Kỳ thở dài nghĩ thầm :

- “Đại viện này coi bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra bao nhiêu tay cao thủ võ lâm tề tựu ở đây, ngấm ngầm cơ tâm tranh đấu là nghĩa làm sao?

Chẳng lẽ họ đến đây vì cái chết của Mẫn lão anh hùng? Sự sống chết của Mẫn lão anh hùng lại quan trọng đến các nhân vật võ lâm như vậy?”.

Bao nhiêu câu hỏi chưa tự giải đáp được, thì nhiều mối nghi ngờ khác lại tràn vào đầu óc Thượng Quan Kỳ. Chàng tự hỏi :

- “Trong chiếc quan tài đó có gì? Nếu quả có xác người, sao nữ lang áo trắng lại vận động nhân lực đem chạy đi một cách kỳ khôi như vậy? Bất luận là xác của Mẫn lão gia hay xác ai đi nữa, tại sao nàng phải dụng tâm như vậy?”.

Lúc chàng mở mắt ra thì nhà sư đi ra lúc nãy đã trở về lúc nào không biết mà đã ngồi xếp bằng trên giường. Nhưng chàng không rảnh để nghĩ đến chuyện mấy nhà sư, chàng để hết tâm trí nghĩ coi trong quan tài kia để những gì?.

Chàng càng suy luận càng lâu càng cảm thấy đúng, bất giác thất thanh la lên :

- Phải rồi! Trong đó nhất định không phải xác người.

Nghe tiếng la, hai nhà sư mở choàng mắt ra, chăm chú nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên bình tĩnh, từ từ duỗi thẳng người ra, kéo chăn lên che đầu định ngủ. Nhưng ngủ nào được. Trong óc lại vấy lên bao nhiêu ý nghĩ. Nữ lang áo trắng kia có phải là con gái Mẫn lão gia không? Đã là em gái sao lại dám vượt quyền Mẫn công tử? Tại sao Mẫn công tử lại sợ nàng? Ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ lại chuyển sang nữ lang áo trắng. Bao nhiêu điều bí mật chỉ hỏi mình nàng là ra hết. Song nàng võ công lợi hại vô cùng, khó lòng mà điều tra được. Tốt hơn hết bây giờ là tìm cho ra người trong mật thất có phải là Mẫn lão gia thật hay không? Rồi từ đó sẽ tra ra những bí mật khác. Vấn đề vào trong nhà mật thất cũng không phải dễ, vì chàng mới vào một lần mà lại không lưu tâm đến các ngõ ngách.

Thượng Quan Kỳ nằm một lúc nữa, suy nghĩ rất nhiều. Chàng ngáp dài, tung chăn ngồi dậy, thì hai nhà sư và người ngủ ngáy như sấm đã ra đi tự bao giờ. Mặt trời đã lên cao ba sào, Thượng Quan Kỳ ở trên giường bước xuống xỏ giày vào rồi từ từ đi ra ngoài cửa phòng.

Mấy khóm trúc xanh, vài chậu hoa mơn mớn cùng hai cây bạch dương cao ngất, điểm xuyết cho tòa viện này thêm thanh nhã.

Thượng Quan Kỳ ra tới gốc cây bạch dương, đưa mắt nhìn cảnh vật bốn phía.

Các cửa phòng đều mở rộng, nhưng không thấy bóng một người nào. Chàng còn đang tần ngần không biết đi về đâu, bỗng nghe có tiếng chân người nhẹ đi đến gần bên mình thì dừng lại. Chàng ngấm ngấm vận nội công đề phòng, giả vờ như không biết và đứng yên không nhúc nhích.

Người đó bước đến sau lưng đằng hắng lên một tiếng. Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Ai đó?

Người đó hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là nhân vật Cái bang?

Thượng Quan Kỳ rùng mình nghĩ thầm:

- “Nếu mình không nhận là người Cái bang tất gây cho họ một mối nghi ngờ, mà nhận thì lại không biết một tí gì, thậm chí tên họ Bang chủ cũng không biết. Vạn nhất mà người ta hỏi vặn mình, để bại lộ hành tung thì là một trò cười cho thiên hạ.”

Chàng nghĩ ngợi hồi lâu rồi cười hỏi lại :

- Tại hạ là người Cái bang thì sao? Mà không phải Cái bang thì sao?

Người kia đứng ở phía sau nên chàng không trông rõ mặt, chỉ thấy y cung kính nói :

- Tại hạ được nghe thính danh Cái bang đã lâu, lão tiền bối hẳn có địa vị cao quý nơi Cái bang?

Thượng Quan Kỳ cười hỏi lại :

- Các hạ hỏi tôi có việc gì?

Người kia đáp :

- Nếu các hạ là người của Cái bang thì cho tại hạ hỏi thăm mấy người cố cựu.

Thượng Quan Kỳ quay đầu lại nhìn, thấy y mặc áo ngắn, biết là thuộc hạ của Mẫn lão gia. Người kia đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi hỏi :

- Quý bang chỉ có mình các hạ đến đây thôi ư?

Thượng Quan Kỳ lấy làm khó nghĩ, còn đang ngần ngừ không biết trả lời ra sao thì đại hán kia tỏ vẻ nóng nảy, khẽ thở dài nói :

- Thiếu gia tôi có thâm giao với mấy vị bên quý bang...

Thượng Quan Kỳ bất đắc dĩ phải hỏi lại :

- Thiếu gia các hạ tìm ai trong bang và có việc gì?

Câu này chàng vừa hỏi vừa nghĩ đề kéo dài thời gian nhưng dù sao đi nữa chàng cũng đã thừa nhận là người của Cái bang rồi.

Thốt nhiên đại hán vui mừng hỏi :

- Các hạ là người Cái bang tất quen biết Thiếu gia tôi!

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp :

- Tôi không biết!

Gã kia ngần người ra hỏi :

- Mời các hạ đến phòng Thiếu gia tôi nói chuyện một chút nên chăng?

Thượng Quan Kỳ bất đắc dĩ gật đầu nói :

- Ủ thì đi!

Đại hán vái dài nói :

- Xin tha thứ cho tiểu nhân đi trước mấy bước để dẫn đường.

Nói xong gã đi trước mấy bước, đột nhiên gã quay đầu lại nói :

- Các hạ nên đi theo sau tôi xa một chút, đừng để thủ hạ tiểu thư tôi trông thấy.

Nói xong lại vái dài bước đi trước.

Thượng Quan Kỳ giật mình nghĩ thầm :

- “Gã này đưa mình đến ra mắt Mẫn công tử mà lại sợ bọn tâm phúc của Mẫn tiểu thư nhìn thấy. Cứ tình hình này mà nói thì Mẫn công tử đúng là con của Mẫn lão gia rồi”.

Chàng vừa đi vừa nghĩ cách đối phó lúc gặp Mẫn công tử.

Ra khỏi tòa viện, tình hình đã khác hẳn, chàng thấy rất đông người: người võ trang áo ngắn, kẻ khăn đóng áo dài đi lại tới tấp, người nhà Mẫn gia lẫn với khách đến diếu tang.

Đến chỗ đông người Thượng Quan Kỳ cảm thấy trấn tĩnh hơn. Chàng đi xa xa theo hút gã đại hán qua mấy tòa viện, tới một tòa nhà thật là tịch mịch.

Nơi đây chỉ có rất ít người.

Thượng Quan Kỳ thấy gã đại hán vừa rồi đứng ngoài trước cửa vườn nhỏ, vẻ mặt cực kỳ hốt hoảng nhìn đông ngó tây, dường như sợ người bắt gặp. Gã đưa tay vẫy chàng lia lịa, chàng liền rào bước chạy vào vườn. Nơi đây trồng đầy hoa cỏ xem trang nhã vô cùng.

Mẫn công tử mặc đồ đại tang đứng trên thềm đá trước cửa sảnh đường đang chờ đợi, vừa thấy Thượng Quan Kỳ đã vái dài rồi chạy ra nghênh tiếp đón vào nhà khách.

Thượng Quan Kỳ khẽ ho một tiếng, đưa mắt nhìn cảnh vật trong nhà để tránh tâm sự hoang mang. Chàng thiếu niên đại tang tự mình rót trà đưa lên mời và hỏi :

- Quý bang chỉ có mình các hạ đến đây ư?

Lúc đó, Thượng Quan Kỳ đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn e nói nhiều tất sinh ra lầm lỡ, nên chàng lạnh lùng khẽ gật đầu.

Mẫn công tử thất vọng bước ra ngoài thềm nói nhỏ với đại hán mấy câu rồi trở lại sảnh đường tự giới thiệu :

- Tại hạ là Mẫn Chính Liêm có duyên hội ngộ cùng Kim tiên bối của quý bang mấy lần.

Thượng Quan Kỳ chẳng biết Kim lão tiên bối là nhân vật thế nào, khẽ gật đầu và ậm ừ cho qua chuyện.

Mẫn Chính Liêm hỏi :

- Các hạ quý danh là gì?

Thượng Quan Kỳ thuận miệng đáp :

- Tại hạ họ Quan.

Mẫn Chính Liêm lại hỏi :

- Phải chăng Quan huynh vâng huấn dụ đến đây? Hay là...

Thượng Quan Kỳ dẫn đo: mình mà nói vâng huấn dụ bề trên tất y sẽ vặn hỏi

đến cùng, nếu mình không đáp trúng há chẳng bại lộ hành tung sao?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc đáp :

- Tại hạ tiện đường qua đây, nghe tin Mẫn lão anh hùng tạ thế, nên vào kính điếu. Bang chủ cùng Kim lão tiên bối bên tề bang chưa chắc đã biết được việc này.

Mẫn Chính Liêm lại hỏi :

- Quan huynh! Huynh có rõ hành tung của Kim lão tiên bối không?

Thượng Quan Kỳ ấp úng :

- Cái đó... cái đó...

Chàng vừa nói vừa nghĩ không ra được câu trả lời ổn thỏa thì Mẫn Chính Liêm mặt đầy vẻ thất vọng than rằng :

- Kim lão tiên bối hành tung vô định. Người muốn gặp ai thì được, chớ khó lòng tìm gặp được người.

Thượng Quan Kỳ thấy Mẫn công tử lộ vẻ lo âu không khỏi nổi tấm lòng hào hiệp, nói :

- Mẫn công tử có việc chi cho tại hạ hay cũng vậy, may ra tại hạ có thể giúp công tử được phần nào trong khi chưa tìm được hành tung Kim lão tiên bối.

Mẫn Chính Liêm khẽ nhú cặp lông mày nói :

- Tại hạ e rằng không kịp mất rồi.

Chàng bấm đốt ngón tay nói tiếp :

- Kỳ hạn mười ngày nay đã là bảy, chỉ còn có ba ngày nữa thôi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tử không kịp tìm được Kim lão tiên bối nhưng Mẫn huynh lại là chỗ quen thuộc đi lại với tề bang, tiểu đệ xin tự giúp Mẫn huynh một tay.

Mẫn Chính Liêm thốt nhiên ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Kỳ chòng chọc một lát rồi nói :

- Nếu không được Kim lão tiên bối giá lâm, e rằng các hạ độc lực khó đảm đương nổi.

Mẫn công tử thở dài một tiếng ngậm ngùi sa lệ nói tiếp :

- Chỉ còn trông vào địa vị tôn quý của Kim lão tiên bối được kề cận Bang chủ, may ra trước kỳ hẹn người có thể triệu tập được các tay cao thủ bộ hạ chăng?

Mẫn công tử chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng động khê, dường như tiếng hạt sỏi nhỏ liệng vào đại sảnh.

Tuy tiếng động rất nhỏ mà Mẫn Chính Liêm lộ vẻ kinh hãi vô cùng, biến sắc mặt, giơ tay áo lên lau ngấn nước mắt trên má, làm bộ vui tươi lớn tiếng nói :

- Quan huynh hãy ngồi chơi thêm chút nữa không được sao?

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nghĩ thầm: “Mình đã cáo từ đâu? Nhưng chủ nhân đã ra lệnh trục xuất khách, không ra cũng không được”. Chàng liền

đứng lên ra ngoài cửa sảnh đường quay lại nói :

- Tại hạ xin kiếu!

Bỗng thấy phía sau có tiếng giày sột soạt, chàng quay đầu lại nhìn thì thấy nữ lang áo trắng gót sen thoăn thoắt bước tới. Chàng giật mình đánh thót một cái, đứng thộn mặt ra trước cửa sảnh đường.

Nữ lang áo trắng chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ rồi tủm tỉm cười nói với Mẫn công tử :

- Ca ca! Vị tân khách này ở đâu tới đây?

Mẫn công tử đáp :

- Đây là Quan huynh bên Cái bang tới!

Thượng Quan Kỳ chấp tay thi lễ nói :

- Không dám phiền Mẫn huynh đưa chân. Tiểu đệ xin ra đại sảnh làm lễ trước linh vị Mẫn lão anh hùng rồi còn phải đi ngay.

Nữ lang áo trắng đứng dưới thềm, cản lối Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Mấy vị trưởng lão bên Cái bang đều là bạn thân của gia phụ hồi còn sinh tiền. Vậy chúng ta đâu phải người ngoài. Xin mời Quan huynh hãy ở chơi chút nữa rồi về. Tiểu muội có mấy lời thỉnh giáo.

Thượng Quan Kỳ than thầm: “Thôi hỏng bét rồi! Nàng mà hỏi đến việc Cái bang mình đáp không đúng há chẳng lòi đuôi?”. Tuy trong dạ hoang mang, nhưng ngoài miệng chàng vẫn hỏi :

- Chẳng hay Mẫn cô nương muốn hỏi điều chi?

Nữ lang áo trắng xoa bàn tay nhỏ nhắn đáp :

- Xin mời Quan huynh vào nhà ngồi chơi đã!

Tuy vẻ mặt nàng thản nhiên mà Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong dạ bồn chồn. May mà mặt chàng đã bôi thuốc nên dù có biến đổi sắc diện cũng như không.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ cứ đứng yên liền mỉm cười hỏi :

- Quan huynh có việc gì gấp vậy?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm giây lát rồi trở gót bước vào trong nhà.

Nữ lang áo trắng bước theo sau chàng. Còn Mẫn công tử đi sau cùng.

Thượng Quan Kỳ vào nhà rồi vẫn đứng trơ ra, ngoài miệng không nói câu gì nhưng trong bụng đang ngấm ngầm nghĩ cách đối phó.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ mặt lạnh như băng chưa hiểu ra sao, nàng do dự một lúc rồi tươi cười hỏi :

- Quan huynh biết gia huynh đã lâu chưa?

Lúc này Thượng Quan Kỳ phải đắn đo từng câu ứng đáp, chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tại hạ chưa biết lệnh huynh bao giờ. Song từng được nghe các trưởng lão tệ bang thường đề cập đến Mẫn lão anh hùng cùng Mẫn công tử. Tiếc rằng tại hạ đến chậm một chút, linh cửu Mẫn lão anh hùng đã an táng rồi nên tại

hạ vào đây gặp Mẫn công tử để hỏi về tình hình lúc Mẫn lão gia tạ thế đang mai này khi Bang chủ hoặc các vị trưởng lão tề bang có hỏi đến thì biết mà trình bày.

Mấy câu này chàng tự biết là nó rất phải phép để giải mối nghi ngờ giữa mình và Mẫn công tử. Nữ lang áo trắng cười rất tươi hỏi :

- Gia huynh đã nói cho các hạ biết tình hình lúc gia phụ tạ thế ra sao chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chưa! Lệnh huynh chỉ cho biết lệnh tôn tạ thế trong một trường hợp rất đột ngột. Hiện nay chưa tiện nói với người ngoài, để mai đây lệnh huynh sẽ trình bày với Bang chủ tề bang.

Nữ lang áo trắng ra chiều rất tán thưởng mấy câu nói kín đáo của anh nàng.

Nàng đưa mắt nhìn thiếu niên mặc đại tang nói :

- Gia huynh nói vậy quả đúng lắm! Tình thế hiện nay không cho anh em tôi được phép trình bày những nỗi đau lòng. Hỡi ôi! Những chuyện xảy ra thật là khó ăn khó nói với người ngoài.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Lệnh huynh đã không muốn nói, tại hạ cũng không tiện hỏi nhiều.

Nữ lang áo trắng đột nhiên nghiêm sắc mặt, khóe mắt lộ sát khí hỏi :

- Chuyện này Quan huynh đến viếng gia phụ là vâng theo huấn dụ của trưởng lão quý bang hay là tự ý Quan huynh?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Nàng hỏi vặn mãi, mình chỉ trả lời không đúng một câu tất cơ mưu bị bại lộ. Sao bằng ta phớt tỉnh đi là hơn”.

Nghĩ vậy chàng liền đáp :

- Những điều cô nương hỏi vặn, thứ cho tại hạ miễn trả lời.

Đoạn chàng quay qua Mẫn Chính Liêm chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ đã quấy rầy Mẫn huynh trong lòng rất áy náy, tại hạ xin cáo biệt đây.

Đoạn rào bước đi ra ngoài sảnh đường.

Nữ lang áo trắng lướt ngang tám thân uyển chuyển ra chắn lối đi lạnh lùng nói :

- Quan huynh hãy thông thả đã nào!

Thượng Quan Kỳ thấy nàng đứng chắn lối đi, nếu không dừng bước đụng vào người nàng tất là không tiện đành phải đứng lại, do dự một chút rồi hỏi :

- Mẫn cô nương còn có điều chi?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Gia phụ cùng các vị trưởng lão bên quý bang kết giao rất thân mật. Chẳng hay Quan huynh là thuộc hạ vị nào?

Thượng Quan Kỳ ứng biến mau lẹ đáp :

- Cô nương hỏi kiểu này đáng lẽ tại hạ cự tuyệt song vì nghĩ tình thâm giao

giữa lệnh tôn và các vị trưởng lão tề bang nên tại hạ phá lệ cũ xin phúc đáp một câu là tại hạ châu hầu kẻ cận Bang chủ.

Nữ lang áo trắng đang mặt lạnh như tiền bỗng dung biến sắc, tươi cười hơn hớn nói :

- Tôi có nói gì đâu mà Quan huynh ngạo nghễ như vậy? Thế ra Quan huynh là một trong tả hữu nhị đồng của Bang chủ!

Nàng tủm tỉm cười rồi nói tiếp :

- Từ lâu tôi đã nghe quý Bang chủ có hai thiếu niên châu hầu gọi là tả hữu nhị đồng và có tuyệt nghệ hơn đời. Cứ xem khí sắc thì chắc Quan huynh là một trong hai vị đó?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Tình hình Cái bang mình không biết mấy may nhờ đâu nàng lại chỉ neo đưa đường”.

Nghĩ vậy chàng chỉ cười nhạt không nói gì nữa.

Với điệu bộ này quả nhiên nữ lang tin đã vài phần, nàng bây giờ rùng mình. Nguyên nàng định khiêu khích đối phương ngờ đâu lại bị Thượng Quan Kỳ tương kế tựu kế mặc nhiên thừa nhận chứ không trả lời.

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quay lại hỏi thiếu niên :

- Ca ca! Quan huynh đây phải chăng đúng là một trong nhị đồng kẻ cận của Bang chủ Cái bang?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Cái đó huynh không rõ!

Nữ lang áo trắng đột nhiên cười nhạt một tiếng, nhìn chòng chọc Thượng

Quan Kỳ nói :

- Tả hữu nhị đồng của Bang chủ không bao giờ xa rồi Bang chủ nửa bước có lý đâu lại đi hành động một mình? Rõ ràng ngươi là người giả mạo!

Thượng Quan Kỳ đã lâm vào thế cười hổ, không dám leo xuống, cũng cười nhạt một tiếng, mở miệng như muốn nói nhưng lại thôi.

Chàng toan nói: “Bang chủ tề bang hiện đang ở gần đây”. Nhưng e nói vậy không trúng nên lại thôi. Chàng lạnh lùng nói :

- Cô nương hỏi vặn như vậy là có dụng ý gì? Bang chủ bốn bang cùng các vị trưởng lão hành tung rất bí mật, dù tại hạ có biết cũng không dám nói.

Nữ lang áo trắng cười nhạt nói :

- Nếu Quan huynh nói vậy thì xin Quan huynh hãy ở lại đây để chờ vị trưởng lão nào bên quý bang đến lấy ra!

Thượng Quan Kỳ nổi giận nói :

- Cô nương muốn lưu giữ tại hạ lại đây phải chăng là câu nói khoác?

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nói :

- Quan huynh không tin thì hãy đi thử xem!

Thượng Quan Kỳ nhìn chăm chăm vào mặt nữ lang áo trắng, chàng phân vân

không biết nên đối phó ra sao trước tình cảnh này.

Nữ lang áo trắng tuy mặt lạnh như băng song thấy Thượng Quan Kỳ nhìn mình chòng chọc, không khỏi bẽn lễn, hai má ửng hồng tức giận nói :

- Ngươi nhìn gì mà nhìn lăm thế? Thật không biết lễ phép là gì nữa!

Thượng Quan Kỳ đang thộn mặt ra nghĩ cách đối phó, bỗng nghe thấy tiếng trách móc mới giật mình tỉnh ngộ cũng cảm thấy thẹn thùng, vội quay mặt đi chỗ khác rồi nói :

- Nếu cô nương còn ương ngạnh không biết lẽ phải, tại hạ bắt đắc dĩ phải cương cường.

Tuy chàng thẹn mặt đỏ bừng, nhưng đã bôi thuốc nên không thấy chàng biến sắc.

Nữ lang áo trắng đột nhiên tiến lại đưa ngón tay điểm vào huyệt “Kỳ Môn” của Thượng Quan Kỳ. Nàng ra chiêu một cách cực kỳ đột ngột và mau lẹ rất khó phòng bị, hơn nữa hai bên lại đứng gần nhau. Mẫn Chính Liêm thấy nàng ra tay nhanh như điện chớp, giật mình thất thanh la lên :

- Ủi chao!

Thượng Quan Kỳ né mình sang bên để tránh đã ra xa đến hơn ba thước, khiến nữ lang điểm không trúng.

Nữ lang áo trắng thật không ngờ chàng tránh được chiêu này cũng giật mình la lên :

- Nhị đồng của Cái bang quả nhiên danh bất hư truyền. Tránh được chiêu này thật đáng liệt vào hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 24

Vào loan phòng hào kiệt bị thuốc mê

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói :

- Cô nương ám toán một cách đột ngột, không phải là hành vi của chánh đại quang minh. Tại hạ vì nghĩ cô là hàng nữ lưu không tiện ăn thua với cô nữa, xin đi đây!

Nói xong, rảo bước ra ngoài sảnh đường. Nữ lang áo trắng lại đưa mình ra cản lối nói :

- Muốn chạy ư? Đâu dễ dàng như vậy!

Thượng Quan Kỳ bực mình hỏi :

- Cô còn muốn gì nữa?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Quan huynh hãy tiếp ba mươi chiêu của tôi. Nếu chống được thì hãy đi!

Thượng Quan Kỳ dẫn đo: “Nếu mình quyết tâm điều tra việc này thì sớm muộn thế nào cũng có một trường ác đấu, vậy thử trước ba mươi chiêu để dò võ công nàng cũng tiện”.

Nghĩ vậy chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ xin cung kính tuân mệnh nhưng xin thanh minh trước: chỉ đánh ba mươi chiêu thôi, quyết không đánh hơn.

Nữ lang nói :

- Được rồi! Phòng này nhỏ hẹp, chúng ta ra ngoài sân kia.

Nói xong nàng đi trước, bước ra khỏi phòng.

Thượng Quan Kỳ đã thấy võ công nữ lang hiểm độc lạ thường. Cứ nhìn bề ngoài của nàng thì chẳng khác gì bông hoa đào mới nở, mà tâm địa nàng lại tựa hồ rắn rết. Chàng vừa đi vừa vận khí đề phòng, theo sau nữ lang áo trắng. Nữ lang thở thè tiếng oanh cười nói :

- Ra khỏi phòng là chiến trường rồi đấy nhé. Quan huynh hãy cẩn thận.

Tiếng nàng êm dịu ngọt ngào như rót vào tai, chẳng có chút chi là tức giận.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin cô nương mặc sức ra tay!

Nữ lang áo trắng đột nhiên dừng bước, từ từ quay đầu lại cười hỏi :

- Quan huynh là hữu đồng hay tả đồng?

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Xin cô nương miễn cho tại hạ trả lời câu đó.

Nữ lang áo trắng uốn éo lưng liễu đưa tay phải ra điểm vào huyệt “Huyền Cơ” trước ngực Thượng Quan Kỳ. Miệng nàng vẫn cười hỏi :

- Sao tôi hỏi mà Quan chẳng biết tí gì?

Nàng vừa hỏi vừa vung tay trái ra đánh một chưởng.

Thượng Quan Kỳ khễ nhón chân trái, đột nhiên lùi lại ba bước, tránh khỏi cả chỉ lẫn chưởng, chàng vừa né vừa đáp :

- Tại hạ không muốn phúc đáp những lời cô nương vắn hỏi thì đã sao?

Nữ lang áo trắng nói :

- Đã không muốn uống rượu mời thì phải uống rượu phạt. Chỉ lát nữa Quan huynh không muốn nói cũng không được.

Nàng vung cả hai tay ra, chỉ điểm chưởng đánh cùng một lúc ra năm chiêu liền. Năm chiêu này vừa mau lẹ vừa hiểm độc dị thường. Chiêu nào cũng nhằm những yếu huyệt của đối phương đánh tới.

Thượng Quan Kỳ thấy chỉ và chưởng của nàng đánh liên miên không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: “Giả tử mà ta gặp nàng ba năm trước đây, chỉ với năm ngón tay này công kích liên tiếp như vậy cũng đủ bị thương rồi”.

Nữ lang áo trắng thấy mình ra năm chiêu chớp nhoáng mà vẫn bị Thượng Quan Kỳ ung dung tránh khỏi, nàng rất lấy làm kỳ. Đột nhiên nàng lùi lại ba bước, mắt nhìn Thượng Quan Kỳ không chớp. Mặt nàng đang như đoá hoa đào bây giờ biến thành trắng nhợt, rồi từ lợt biến sang xanh xám.

Thượng Quan Kỳ biết đã đến lúc nàng ra chiêu kinh khủng thâm độc, liền vừa vận khí vừa tỏ vẻ lạnh lùng nói :

- Tại hạ cùng cô nương vốn không thù oán, có động thủ cũng chỉ là để tham khảo võ công. Nếu cô nương vọng động sát khí tìm cách hiểm độc để toan thủ thắng thì đừng trách tại hạ dùng độc thủ để phản kích.

Nữ lang áo trắng chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Cái cười của nàng lúc này dĩ nhiên khác với cái cười lúc bình thường. Mọi khi nàng cười tươi như hoa, nhưng lúc này mặt nàng đã xám xanh thì cái cười chỉ tăng thêm phần khủng khiếp.

Mẫn Chính Liêm đứng bên nhìn thấy tình thế cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Chàng cũng thừa biết cô em khi cảm hận là sẽ ra chiêu vô cùng hiểm độc.

Nếu nàng đánh cho Thượng Quan Kỳ bị thương tất sẽ gây nên một mối thâm thù. Đột nhiên chàng tiến lên một bước đứng trước Thượng Quan Kỳ, nói với nữ lang áo trắng :

- Hiền muội hãy ngừng tay! Nghe huynh nói vài lời rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Nữ lang áo trắng trừng mắt nhìn anh như không đếm xỉa gì đến tình huynh muội. Nàng phớt tỉnh câu Mẫn Chính Liêm vừa nói như không nghe thấy.

Thượng Quan Kỳ khễ nói với Mẫn Chính Liêm :

- Mẫn huynh hãy tránh ra. Lệnh muội giờ như cây cung giương đến độ chót, tên đã đặt vào dây, không thể không phóng ra được nữa. Chắc là cô nương ra chiêu lợi hại vô cùng và có lẽ là những chiêu thức hiểm độc nhất của cô

nương từ trước đến nay.

Nữ lang áo trắng đang sa sầm nét mặt bỗng nhoẻn miệng cười, hé lộ hai hàm răng trắng như ngọc. Cặp mắt đang lạnh như băng, đột nhiên biến thành dịu dàng.

Thượng Quan Kỳ vội la lên :

- Lệnh muội ra tay đến nơi rồi, Mẫn huynh tránh ra mau!

Mẫn Chính Liêm còn đang do dự, bỗng thấy một luồng sức mạnh hất chàng sang một bên.

Mẫn công tử vừa tránh ra, nữ lang áo trắng vung bàn tay nhỏ nhắn lên đánh tới. Chưởng này nàng đánh ra tưởng như rù rờ như không và rất thông thả, không phát thành tiếng gió.

Thượng Quan Kỳ biết đòn của nữ lang tuy không có mãnh lực kinh hồn động phách, tất cũng hiểm độc vô cùng. Nhưng chàng còn thiếu kinh nghiệm lâm địch, đã biết vậy mà vẫn không né tránh, có lẽ chàng cũng tự phụ về võ học cao thâm của mình nên muốn thử gan.

Chàng còn đang do dự một chút, bỗng một luồng gió ấm áp lướt qua mình.

Chàng cảm thấy người hơi nóng lên rồi tự nhiên hắt hơi.

Nữ lang áo trắng phóng một chưởng ra rồi tự nhiên lùi lại mấy bước, nhắm mắt đứng yên, vận khí điều hòa hơi thở. Nàng ra chưởng này coi lẽ làng như không, nhưng thật ra nàng đã dùng hết sức bình sinh nên có vẻ rất là mệt nhọc.

Ánh dương quang tỏa xuống đầy sân, mùi thơm từ mấy chậu hoa theo gió đưa lên. Quang cảnh tòa viện bé nhỏ này vẫn giữ nguyên vẻ tịch mịch thanh nhã, dường như không có sự gì xảy ra.

Mẫn Chính Liêm từ từ đến bên Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi :

- Huynh làm sao vậy? Có khó chịu lắm không?

Thượng Quan Kỳ đang đứng lặng lẽ và cũng nhắm mắt điều hòa hơi thở như nữ lang, chợt nghe Mẫn Chính Liêm hỏi, mở toang mắt ra mỉm cười nói :

- Tôi vẫn không sao!

Mẫn Chính Liêm nói khẽ :

- Quan huynh chưa bị thương là may, mau ra khỏi nơi này mau đi!

Thượng Quan Kỳ kêu “Ừ” lên một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Mẫn Chính Liêm thấy tình hình khác lạ, bất giác đưa tay ra đẩy chàng nói :

- Quan huynh ra mau đi...

Mẫn Chính Liêm sờ vào Thượng Quan Kỳ thấy tay chàng cũng nóng bỏng như thiêu đốt không khỏi giật mình.

Chàng nhìn kỹ lại thấy toàn thân Thượng Quan Kỳ đỏ lên trừ sắc mặt vẫn vàng ửng, bất giác kinh hãi vô cùng hỏi giật giọng :

- Quan huynh! Quan huynh bị thương rồi sao?

Bỗng nghe phía sau một giọng trong trẻo nói :

- Y bị nội thương rồi! Nhưng không sao đâu, chỉ uống một viên kim đan của tôi là khỏi.

Nàng thò tay vào bọc lấy ra một viên kim đan cười nói :

- Quan huynh! Tôi thật hối hận quá! Quan huynh vừa đoán rất đúng, tôi đã vận hết công lực không thể ngăn lại được phải bắt buộc phóng chưởng ra. Thái độ cô gái này rất là kỳ cục, lúc lạnh như băng sương, lúc lại êm ái dịu dàng khiến cho Thượng Quan Kỳ không biết đâu mà dò, đành chịu bó tay. Chàng đưa tay ra đón lấy viên thuốc trong tay thiếu nữ. Chàng để ý nhìn thì thấy viên thuốc màu đỏ tía lớn bằng hạt đào. Chàng cầm viên thuốc trong tay đã thoáng ngửi thấy mùi thơm ngát.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ cầm viên thuốc trong tay đưa qua đưa lại chứ chưa chịu uống, liền tùm tùm cười nói :

- Thuốc này công hiệu vô cùng, uống vào là thương thế đỡ ngay.

Nàng tươi cười một lát rồi lại nói :

- Tiếng đồn về nhị động của Cái bang quả đã không sai. Người khác mà trúng phải chưởng này của tôi đã ngã rồi.

Lúc này tâm hồn Thượng Quan Kỳ tuy chưa mê man ngất đi nhưng lại phải bận tai nghe nữ lang giảng giải không thể chuyên tâm vận khí điều tức nên thương thế đã phát tác mà chàng không hay. Tâm thần không còn được sáng suốt như ngày thường.

Nữ lang áo trắng bỗng từ từ bước đến bên Thượng Quan Kỳ, nét mặt tươi cười rất là xinh đẹp, đưa ngón tay búp măng ra cầm lấy viên thuốc trên tay Thượng Quan Kỳ nói :

- Quan huynh uống nhanh đi! Trong lúc nóng giận tôi đã làm cho Quan huynh bị thương lòng tôi áy náy vô cùng. Nếu vì chuyện này mà gây ra mối thù với Cái bang thì tôi sẽ rất buồn phiền.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng oanh thỏ thẽ ôn tồn bất giác cầm viên thuốc đỏ bỏ vào miệng. Lập tức viên thuốc tan ra, một luồng thanh hương xuống thẳng huyết đan điền.

Nữ lang áo trắng lại cười nói :

- Chỗ ca ca tôi đây có lắm nhiều người phức tạp, nhộn nhịp. Xin Quan huynh hãy qua bên tôi nằm tĩnh dưỡng hai giờ thì thương thế sẽ bình phục ngay.

Nàng đưa tay ra khê đẩy Thượng Quan Kỳ. Chàng riu rít đi theo sau nàng.

Mẫn Chính Liêm mỗi lúc thấy tình thế nguy hiểm hơn lật đật chạy theo nói :

- Hiền muội! Thế lực Cái bang lớn vô cùng.

Nữ lang áo trắng quay lại nhắc :

- Tôi đã biết lâu rồi, hà tất anh phải nhắc!

Mẫn Chính Liêm dường như rất sợ hãi cô em, không dám nói gì nữa cúi đầu đi ngay.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Mẫn Chính Liêm một cái rồi lại theo sau nữ lang áo trắng.

Xuyên qua mấy nơi phòng viện, đến một vườn hoa tươi đẹp, nữ lang áo trắng dẫn Thượng Quan Kỳ vào phòng.

Đây là một chốn khuê phòng, cách bày trí cực kỳ trang nhã. Vách phủ the trắng, đoạn tía làm rèm. Giáp vách kê một cái bàn trang điểm bằng gỗ đàn hương.

Sau bàn kê một cái giường buông trướng gấm, chăn gối thêu hoa, sắp đặt rất chỉnh tề.

Lúc này nữ lang áo trắng đối với Thượng Quan Kỳ không còn e dè gì nữa.

Nàng vỗ tay xuống giường cười nói :

- Quan huynh lên giường ngồi vận khí điều hòa hơi thở một chút chờ cho thuốc ngấm, thương thế khỏi hẳn rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ mắt nhìn nữ lang áo trắng, nghe theo lời nàng lên giường ngồi xếp bằng nhắm mắt lại.

Nữ lang áo trắng thở phào mấy hơi, rút ngăn kéo lấy ra một lưỡi đoản đao sắc bén và một bình thuốc bột. Đột nhiên mắt nàng long lên bùng bùng sát khí.

Giữa lúc đó ngoài cửa có tiếng giày lẹp xẹp, rồi một giọng trầm trầm khẽ nói :

- Hiền muội! Tiểu huynh đến báo với hiền muội một việc khẩn cấp.

Nữ lang áo trắng đáp :

- Ca ca! Ca ca hãy vào đây đã!

Tấm rèm gấm vén lên, Mẫn Chính Liêm từ từ bước vào. Chàng trông thấy trong tay nữ lang đang cầm lưỡi đoản đao và một bình bạch ngọc, lại thấy Thượng Quan Kỳ đang yên ổn ngồi trên giường cô em gái. Chàng thở phào một tiếng rồi cười nói :

- May quá! Hiền muội chưa xử tử y. Huynh tưởng là không đến kịp.

Nữ lang áo trắng sầm nét mặt lạnh lùng hỏi :

- Ca ca đã tính thời gian rồi ư?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Đúng rồi!

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Kỳ hạn mười ngày đến nay còn mấy ngày nữa?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Mười ngày đã hết bảy còn ba.

Nữ lang áo trắng nói :

- Thời gian ba ngày sẽ đến rất mau.

Mẫn Chính Liêm nói bằng một giọng nghiêm trọng :

- Hạn kỳ mười ngày tuy cấp bách thật nhưng còn được ba ngày. Nếu hiền

muội xử tử Quan huynh đây e sẽ xảy ra việc lôi thôi tức khắc.

Nữ lang hỏi :

- Tại sao vậy?

Mẫn Chính Liêm đáp trong nhón nhác :

- Hiền muội vừa dẫn Quan huynh đi, Cái bang đã có người theo dõi!

Nữ lang áo trắng hơi giật giọng :

- Ai vậy? Ca ca có biết không?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Họ đến bốn người, tiểu huynh chỉ nhận được có một.

Nữ lang áo trắng trầm giọng hỏi :

- Họ có hỏi đến gã họ Quan này không?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Tuy y không hỏi đến nhưng lộ vẻ khác lạ. Y đến vặn hỏi di thể gia phụ táng ở đâu để y đi tế điện trước phần mộ!

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Gã nào mà ngang thế?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Y là Quan Tam Thắng của Cái bang!

Nữ lang áo trắng nói :

- Nghe nói Quan Tam Thắng là tay cao thủ bậc nhất của Cái bang có đúng thế không?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Y là võ tướng của Cái bang thì tất nhiên võ công không phải tầm thường. Chẳng những y giỏi võ công mà thôi mà địa vị y cũng quan trọng lắm, gần ngang với Bang chủ.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Hiện giờ họ ở đâu?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Tiểu huynh đã đưa bọn họ vào đại sảnh nhờ Kim thúc phụ bồi tiếp và đang cùng hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nói chuyện.

Nữ lang áo trắng quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, từ từ cất đoản đao và bình ngọc vào rồi nói :

- Tôi thử ra xem võ tướng Quan Tam Thắng là nhân vật thế nào?

Mẫn Chính Liêm cũng quay đầu nhìn Thượng Quan Kỳ đang ngồi trên giường thấy chàng vẫn nhắm mắt, sắc da toàn thân đỏ ửng, chỉ có mặt là khô đét vàng như nghệ. Chàng thở dài một tiếng khẽ gọi :

- Quan huynh! Quan huynh!

Chàng gọi luôn mấy tiếng mà Thượng Quan Kỳ không nghe thấy gì, mắt vẫn nhắm nghiền không mấp má.

Nữ lang áo trắng mỉm cười nói :

- Y đang vận khí cho thuốc chạy ra khắp nơi, làm sao còn nghe tiếng ca ca gọi được!

Mẫn Chính Liêm hỏi :

- Hiền muội vừa cho Quan huynh uống thuốc gì đó?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Khó nói lắm!

Mẫn Chính Liêm vội nói :

- Võ tướng Cái bang là một tay cao thủ trong võ lâm hiện nay. Nếu y phát giác ra một trong tả hữu nhị đồng của Bang chủ mình bị thuốc mê tất chẳng chịu và sẽ gây một trường đại họa...

Nữ lang áo trắng cướp lời :

- Sao huynh biết tôi cho y uống thuốc mê?

Mẫn Chính Liêm hấp tấp hỏi :

- Nếu y không uống thuốc mê sao đến bây giờ vẫn chưa tỉnh?

Nữ lang áo trắng thấy Mẫn Chính Liêm dám xẵng giọng với mình rất lấy làm kỳ. Nàng tức run lên cười gằn nói :

- Giỏi! Ca ca mỗi ngày thêm lớn mật!

Ngừng một lát nàng lại nói :

- Tôi có cho y uống thuốc mê mới cứu sống được y. Chuyện này không việc gì đến ca ca mà ca ca phải bận tâm, mau dẫn tôi đến gặp võ tướng Cái bang. Mẫn Chính Liêm nói xong biết mình trong lúc hấp tấp lỡ lời, sợ xám mặt lại. Chàng nghe thiếu nữ nói mấy câu rồi bỏ, chưa truy cứu về việc đó nên chàng mới bớt sợ, nói lấy lòng :

- Hiền muội! Không phải tiểu huynh bép xép, thật ra tiểu huynh lo cho hiền muội. Không nhịn được điều nhỏ thì sẽ hại đến việc lớn. Tưởng hiền muội chẳng nên tranh hơi với họ để gây mối thù với Cái bang.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm nói :

- Chỉ còn có ba ngày, nếu không tra ra...

Bổng Thượng Quan Kỳ thở dốc lên mấy tiếng rồi nhảy phóc xuống giường.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ hồi tỉnh mau như vậy thì rất lấy làm kỳ. Nàng quay đầu lại nhìn thấy Thượng Quan Kỳ đang rảo bước đến bên mình rồi ngơ ngác nhìn Mẫn Chính Liêm tựa hồ như chưa từng quen biết.

Mẫn Chính Liêm hỏi :

- Quan huynh đã hồi tỉnh rồi có nên đưa y ra gặp người của Cái bang không?

Nữ lang áo trắng cười đáp :

- Đi chứ! Đưa y ra để bọn họ phải kinh ngạc, chính người kẻ cận Bang chủ cũng phải phản bội họ.

Mẫn Chính Liêm nói :

- Võ tướng Cái bang rất dồi dào kinh nghiệm giang hồ. Nếu y phát giác ra Quan huynh bị thuốc mê làm cho mất hết bản tính, tiểu huynh e rằng sẽ xảy

ra cuộc xung đột ngay.

Nữ lang áo trắng cười nói :

- Ca ca cứ yên tâm! Võ tướng dù bản lĩnh cao cường đến đâu cũng không sát hại người thân cận của Bang chủ.

Nàng vẫy tay nói tiếp :

- Ca ca đi trước dẫn đường!

Mẫn Chính Liêm sững sốt hỏi :

- Hiền muội đem Quan huynh ra hội diện với người Cái bang thật sao?

Nữ lang áo trắng nghiêm nét mặt lạnh lùng nói :

- Tôi có nói đùa bao giờ đâu!

Mẫn Chính Liêm trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ủ thì đi!

Rồi chàng trở gót đi ra.

Nữ lang áo trắng khẽ đưa bàn tay ngọc lên vỗ vai Thượng Quan Kỳ, mỉm cười nói :

- Quan huynh đi theo tôi!

Thượng Quan Kỳ cũng cười một cách ngây ngô nhưng không nói gì, lặng lẽ theo sau nữ lang áo trắng.

Đi qua mấy tòa viện ra nhà đại sảnh. Trong nhà đại sảnh rộng rãi thế mà chỗ nào cũng có người ngồi. Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư phái Thiếu Lâm, Thanh Thành song kiếm và rất nhiều đại hán cao thấp, béo gầy đủ cỡ, phần đông đều dắt binh khí.

Ngồi sát bên Thiết Mộc đại sư là một đại hán tướng mạo oai phong, áo lam râu ngắn, mình mặc trường bào sắc xanh tuy đã phai màu nhưng cũng còn diêm dúa, trên đỉnh một búi tóc trắng và một búi tóc đen.

Sau gã đại hán râu ngắn có hai người ngồi ngang nhau mình mặc bào đỏ, tóc rối bù, chân đi hài gai tuổi độ ba mươi.

Những người này đều do Kim Thiếu Hòa sắp xếp chỗ ngồi và bồi tiếp. Ai nấy dường như đều còn chờ chủ nhân đến nên không nói câu gì. Trong nhà đại sảnh tuy người nhiều mà vẫn im lặng như tờ.

Trong góc nhà đại sảnh, đại hán mặt đỏ thẫm thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, cốt để cho chàng để ý đến mình mà chàng vẫn không hay biết gì hết, cũng không bao giờ liếc mắt nhìn lại.

Mẫn Chính Liêm vừa vào nhà đại sảnh lập tức vòng tay vái dài cao giọng nói :

- Gia phụ mất đi nhọc lòng chực vị bá, thúc lặn lội đường xa đến đây tế điện khiến cho trong lòng vẫn bồi xiết bao cảm kích. Nay di thể gia phụ đã an táng rồi, không dám làm phiền và mất thì giờ quý báu của quý vị.

Đại hán râu ngắn cười nói :

- Xin thứ cho lão hủ mạo muội gọi công tử bằng Mẫn hiền đệ!

Mẫn Chính Liêm nhìn xem ai thì chính là võ tướng Cái bang Quan Tam Thắng. Chàng vội nghiêng mình đáp lễ hỏi :

- Quan lão tiên bối có điều chi dạy bảo?

Quan Tam Thắng nói :

- Lão phu vâng mệnh Bang chủ tới đây, một là để trả lại lệnh tôn một vật, hai là đến viếng di thể lệnh tôn.

Mẫn Chính Liêm nói :

- Di thể gia phụ đã an táng rồi. Văn bối rất cảm kích tấm thịnh tình của lão tiên bối và xin bái lãnh.

Nói xong vái dài. Chàng liếc mắt nhìn trộm xem vẻ mặt cử chỉ của mấy người này, xem sau khi họ nhìn thấy Thượng Quan Kỳ có phản ứng gì chăng?

Mẫn Chính Liêm chỉ lo ngay ngáy về việc này, ngờ đâu sự tình khác hẳn với ý nghĩ của chàng: Quan Tam Thắng chỉ nhìn Thượng Quan Kỳ một cái rồi không nhìn nữa. Mặt khác, Thượng Quan Kỳ chưa từng biết bọn Quan Tam Thắng nên vẫn thản nhiên như không. Võ tướng Cái bang Quan Tam Thắng lại tựa hồ như không biết đến người kề cận Bang chủ, không để mắt trông đến Thượng Quan Kỳ.

Mẫn Chính Liêm rất lấy làm kỳ tự hỏi: Xét về địa vị Quan Tam Thắng tại Cái bang, quyết không có lý do nào không biết tả hữu nhị đồng bên cạnh Bang chủ. Chẳng lẽ người này mạo nhận ư?

Nữ lang áo trắng từ từ quay lại nhìn Mẫn Chính Liêm nói :

- Ca ca! Di thể gia gia đã an táng rồi, không tiện phiền nhiều đến ai. Xin ca ca tiền chân các vị thúc, bá về thôi...

Thật là một câu đuổi khách. Quần hào ngồi đó ai cũng ngạc nhiên.

Quan Tam Thắng khẽ ho một tiếng ngắt lời nữ lang áo trắng nói :

- Tại hạ thường nghe Mẫn huynh có một vị thiên kim tiểu thư là người thông minh lanh lợi, phải chăng là cô nương đây?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Chính tôi đây! Phải chăng lão tiên bối là võ tướng Cái bang tên gọi Quan Tam Thắng?

Nàng mở miệng gọi thẳng ba chữ “Quan Tam Thắng” khiến cho quần hào ngồi đó phải ngạc nhiên.

Nên biết rằng Quan Tam Thắng không những thính danh lừng lẫy mà có tiếng là người nóng nảy. Cái địa vị của y trong võ lâm bị cô bé mười mấy tuổi gọi thẳng tên họ hẳn tức không nhịn được và lớn tiếng trách hỏi. Ngờ đâu Quan Tam Thắng không lộ vẻ gì giận dữ, lại tươi cười nói :

- Mấy chục năm nay, lão phu chưa nghe ai kêu tên gọi họ. Ngay cả Bang chủ của tệt bang cũng chỉ gọi là Quan huynh đệ.

Nói xong ông cười thật lớn.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Ông cười chi vậy? Phải chăng ông quen biết gia phụ rồi lên mặt tiền bối?

Ồ! Tôi chưa biết ông thì việc gì phải gọi là Quan lão tiền bối?

Quan Tam Thắng run run nói :

- Bất luận cô muốn xưng hô thế nào cũng được, lão phu để tâm làm quái gì!

Nữ lang áo trắng lại khiêu khích thêm :

- Dù ông để tâm thì đã sao?

Quan Tam Thắng bị nữ lang chọc tức mấy lần không khỏi ngạc nhiên nói :

- Cô này đáo để thật!

Mẫn Chính Liêm nói :

- Xá muội còn nhỏ không biết gì, xin lão tiền bối đừng trách!

Quan Tam Thắng nói :

- Nếu ta chấp với thị thì đã ra tay dạy cho thị một bài học rồi.

Ngừng một lát ông nói tiếp :

- Di thể lệnh tôn táng ở đâu? Ta muốn đến tế mộ để còn về phúc bầm lại Bang chủ.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Trong mộ gia phụ còn có không biết bao nhiêu là vàng bạc châu báu cùng đồ trân quý. Ông hỏi vặn mãi làm gì? Chẳng lẽ ông muốn quật lên sao?

Quan Tam Thắng nghe câu này không dần được, lửa giận bốc lên bùng bùng, vỗ bàn đánh “bình” một cái, chén bát bắn tung lên. Mọi người ngồi đó đều bị ám chén nước trà bắn tung tóe vào mình. Trong nhà đại sảnh, kẻ vẩy tay, người rũ áo, người nhảy lảng tránh sang bên thành ra nhốn nháo lên.

Nữ lang áo trắng không nói gì, chỉ đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn cảnh vật hỗn loạn. Khi quần hào đã ngồi yên lại, nàng mới nói :

- Nếu tôi không nể mặt quý Bang chủ là bạn với gia phụ thì chỉ một cái cử động vô lễ này là tôi đã đuổi ông ra khỏi nơi này.

Quan Tam Thắng thấy mình đập bàn làm cho nước văng tung tóe, ám chén văng tùm lum trong lòng cũng hơi hối hận nên dần lửa giận xuống. Nhưng không thể nào nhịn được lời quá khiêu khích của nữ lang. Ông tức giận, hai mắt tròn xoe, râu chổng ngược lên nói :

- Con lối không biết đến bậc tôn trưởng là ai này! Lão phu đành chịu bôn bang một phen trách phạt, phải giáo huấn cho mi mới được!

Nói xong vung tay lên. Hai gã đại hán đầu bù tóc rối đứng ở sau lưng, nhảy chồm về phía nữ lang áo trắng.

Động tác hai người mau lẹ dị thường, chúng vừa ra tay đã biết ngay là hạng võ công cao cường.

Mẫn Chính Liêm vội nói :

- Quan lão tiền bối...

Chàng vừa mở miệng đã bị nữ lang áo trắng quát lên :

- Ca ca! Hà tất phải đa sự!

Nàng lùi lại hai bước để tránh đòn hai người, rồi quay sang dịu dàng bảo Thượng Quan Kỳ :

- Quan huynh ra đánh hai gã đi!

Nàng nói một cách khinh mạn vô cùng, mà lại ra vẻ thật thà, dường như Thượng Quan Kỳ ăn đứt hai gã kia.

Quần hào trong nhà đại sảnh đều sững sốt. Hai gã đại hán tuy là những cao thủ Cái bang cũng hơi rùng mình để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, thấy quần áo chàng rách tứ tung giống như là người của bốn bang mà chưa từng gặp bao giờ.

Thượng Quan Kỳ nét mặt ngây ngô, từ từ bước ra trước hai người. Mặt chàng đã bôi thuốc nên những vết tuấn tú, tinh anh không lộ ra.

Hai gã cao thủ Cái bang nhìn nhau một cái rồi chau mày, tựa hồ như đối phó với hạng người tầm thường địa vị mình sẽ bị tổn thương.

Gã bên tả tiến lên hai bước nói :

- Người là ai? Thân hình người ốm thế này làm sao chịu nổi một đòn?

Gã chưa dứt lời thì Thượng Quan Kỳ đã nhảy đến bên mình đánh ra một quyền vào trước ngực gã.

Thế quyền này cực kỳ mãnh liệt mà chiêu thức rất là quái dị. Bàn đầu tay cao thủ Cái bang còn coi thường, nhưng từ lúc chàng ra tay gã đã biết là tay áo để nên vội lùi lại sau hai bước.

Võ công Thượng Quan Kỳ đã liệt vào hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm, thế mà đại hán khinh địch bỏ mất thế thượng phong. Tuy sau biết nhau nhưng đã muộn mất rồi. Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ phóng chân trái lên, tay phải đánh vào trước ngực gã. Chiêu thức đã mau lẹ vô cùng mà phép biến hóa lại càng kỳ dị khiến cho bạn gã không kịp ra tay cứu ứng. Gã kêu rú lên một tiếng, miệng ộc máu tươi ngồi phệt xuống đất.

Thượng Quan Kỳ ra tay ghê gớm khiến cho quần hào phải sững sốt. Cả đến Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư cùng Thanh Thành song kiếm trông thấy cũng ngần người ra.

Gã đại hán kia thấy bạn bị thương vội đánh xéo qua một quyền, người cũng theo đà tiến lên phía trước.

Thượng Quan Kỳ chỉ hơi né mình, vung tay trái lên nắm được đại hán, tay phải vung lên đánh một chưởng trúng vào bả vai. Chưởng này rất là trầm trọng, gã kêu rú lên, người bị văng trở lại. Chỉ trong phút chốc, hai gã cao thủ Cái bang bị Thượng Quan Kỳ đánh ngã.

Tình cảnh này không những làm tổn thương danh dự Cái bang khiến cho Quan Tam Thắng phải kinh hãi, mà cả đến nữ lang áo trắng cũng phải kinh ngạc.

Nàng không ngờ võ công Thượng Quan Kỳ cao đến thế.

Nguyên Thượng Quan Kỳ là người tính tình trung hậu, trước khi chàng chưa uống thuốc mê không bao giờ muốn đánh người bị thương nên mười phần chỉ ra sức bầy, tám. Bây giờ chàng mê đi không còn biết gì nữa nên phát huy hết những điều sở học.

Xem đây thì biết rằng, võ công chàng tiến bộ rất nhiều.

Quan Tam Thắng ho lên một tiếng, thông thả bước ra. Trước hết ông vỗ chưởng vào hai gã bị thương rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Các hạ đây là người thế nào của Mẫn cô nương?

Thượng Quan Kỳ khẽ rung mình ngơ ngẩn chẳng biết đáp ra sao!

Nữ lang áo trắng vội đáp ngay :

- Đây là vị giáo sư coi nhà cho Mẫn gia. Nếu ông không phục thì tỉ thí với đi.

Nàng đã biết võ công Thượng Quan Kỳ tuyệt cao, nếu để bên mình tất sinh hậu hoạn. Chi bằng mượn tay Quan Tam Thắng trừ khử chàng đi, nên cố ý nói khiêu khích như vậy.

Quan Tam Thắng buông tiếng cười ha hả một hồi rồi nói :

- Y đã không phải là một nhân vật quan trọng thì lão phu hạ thủ cũng không cần nề nang gì.

Y vừa nói vừa vận nội lực từ từ vung tay phải lên.

Bỗng nghe một câu Phật hiệu, Thiết Mộc đại sư từ từ đứng lên :

- Xin Quan huynh hãy nể mặt bản tăng mà nhẫn nại đôi chút.

Quan Tam Thắng hỏi :

- Đại sư có điều chi chỉ giáo?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Trước kia Mẫn lão anh hùng không để tâm đến sự an nguy của mình, trọng nghĩa giúp cho các vị anh hùng trong thiên hạ. Số đông người đều chịu ơn đức của lão gia. Những việc đó được truyền tụng mấy mươi năm nay, chắc Quan huynh cũng đã biết rồi.

Quan Tam Thắng nói :

- Nếu không nhờ được Mẫn lão anh hùng ra tay cứu tề bang thì tại hạ đã mắc tiếng oan rồi.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt rồi lớn tiếng hỏi :

- Quý vị có mặt tại đây phải chăng đều đến đây viếng tang Mẫn lão anh hùng?

Quá nửa quần hào đứng dậy đáp :

- Đúng vậy! Không hiểu đại sư có điều chi dạy bảo?

Thiết Mộc đại sư từ từ đưa mắt nhìn nữ lang áo trắng lạnh lùng nói :

- Mẫn cô nương! Lão tăng đã là người của Phật, đối với những việc ân oán trên thế gian lòng đã nguội lạnh. Lẽ ra việc nhà của cô nương lão tăng là

người thoát tục không nên can thiệp đến. Song cái ơn của Mẫn lão anh hùng đã xả thân cứu giúp đồng đạo võ lâm không những chỉ truyền trong chốn giang hồ mà còn đến các môn phái lớn khắp thiên hạ...

Nữ lang áo trắng lạnh lùng ngắt lời :

- Trong cửa Phật đã nghiên cứu vô sán, vô ái. Đại sư đã biết đó là việc nhà của tôi, sao đại sư còn nhúng tay vào?

Thiết Mộc đại sư tủm tỉm cười nói :

- Đây là lão tăng được lệnh tôn mời đến, vậy thì lão tăng không thể bàng quang được!

Thật là một câu nói không ngờ, nữ lang áo trắng phải sửng sốt :

- Lão nói bằng miệng thì tôi tin thế nào được?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Nếu lão tăng đưa bút tích của lệnh tôn ra, cô nương có nói hết mọi việc cho lão tăng biết không?

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Đại sư hãy lấy thư của tiên phụ ra rồi hãy liệu.

Thiết Mộc đại sư từ từ lấy trong áo cà sa ra một phong thư giấy trắng, mở lấy thư ra trước mặt mọi người. Nữ lang áo trắng đột nhiên tiến lại đưa bàn tay ngọc ra nói :

- Cho tôi xem nào!

Vừa nói vừa toan chộp lấy.

Thiết Mộc đại sư vội né sang bên nghiêm trang nói :

- Mẫn cô nương bắt tất phải vội vàng. Lão tăng đã lấy thơ ra dĩ nhiên sẽ đưa cho cô nương xem. Sở dĩ bản tăng đề cho mấy vị đồng đạo võ lâm coi trước cho có chứng cứ rồi sẽ đưa cho cô nương xem.

Nữ lang áo trắng vẻ mặt kiêu diễm bỗng lộ sát khí, lạnh lùng nói :

- Tôi chưa được coi thơ, biết đâu đó có phải là thủ bút của tiên phụ không?

Biết đâu các người chẳng giả mạo thư đó?

Thiết Mộc đại sư nét mặt vẫn ôn hòa nói :

- Cô nương hãy để cho lão tăng đưa cho đồng đạo xem trước rồi cô nương hãy xem để nhận bút tích, cũng vẫn chưa muộn.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Nếu là thủ bút của tiên phụ mà đại sư lại đưa cho người khác xem há chẳng phản bội ý kiến của gia phụ?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Cô nương hãy yên tâm. Trong thư không có điều gì bí mật quan trọng cả.

Thiết Mộc đại sư trao thơ vào tay Thanh Thành song kiếm rồi nói :

- Xin hai vị coi trước đi!

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 25

Hẹn giờ quyết liệt

Thanh Thành song kiếm đón lấy thơ xem, thấy có mấy hàng viết tắt :

“Kính gửi Thiết Mộc lão thiền sư :

Trước kia có điều lầm lỡ, ba mươi năm khôn bề chuộc lại. Lúc cầm bút viết thơ này đã gần tới kỳ hẹn. Lão thiền sư như có nhớ tới tình cố cựu...”

Không hiểu sao thơ chỉ viết tới đây lại bỏ dở. Cứ xem đôi hàng lao thảo này thì rõ ràng người viết thư đang trong lúc biến cố kinh hoàng không thể viết thêm được nữa. Nhưng mấy hàng di bút này cũng đủ hiểu là người này đang lâm vào lúc nguy hiểm vô cùng.

Thanh Thành song kiếm coi lại thơ kỹ vài lần rồi trao lại cho Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư đón lấy đưa cho Quan Tam Thắng nói :

- Đây Quan huynh hãy coi đi!

Quan Tam Thắng coi xong nhú đôi lông mày ra chiều suy nghĩ rồi trao trả lại cho Thiết Mộc đại sư.

Nữ lang áo trắng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn cử động của mấy người, trên mặt thoáng lộ vẻ tức bực. Nhưng nàng nén cơn giận không nói gì vì nể mặt hai vị cao tăng Thiếu Lâm và Thanh Thành song kiếm. Khi Quan Tam Thắng xem thơ xong, trao trả cho Thiết Mộc đại sư rồi nàng mới lạnh lùng nói :

- Xin đưa bức thư của gia phụ cho tôi xem!

Thiết Mộc đại sư từ từ đưa bức thư cho nàng và nghiêm trang nói :

- Việc sống thác của lệnh tôn khiến cho đồng đạo võ lâm ai cũng quan tâm, tưởng Mẫn cô nương không nên cố chấp thái quá.

Nữ lang áo trắng lơ đãng như không nghe thấy lời của Thiết Mộc đại sư, đưa bàn tay ngọc ra đón lấy thư. Nàng đảo cặp mắt trong như nước hồ thu nhìn khắp quần hào một lượt rồi không mở thư ra xem tra ngay vào bọc, nghiêng mình nói với Thiết Mộc đại sư :

- Đa tạ lão thiền sư đã trao trả thủ thư của gia phụ!

Thiết Mộc đại sư niệm Phật hiệu rồi trang nghiêm nói :

- Lão tăng cũng đã tiên liệu là cô nương có hành động này nên phải đưa thủ thư cho mọi người xem trước. Nay các vị đạo huynh ở phái Thanh Thành và Quan huynh ở Cái bang đã coi thơ, thế là được ba bậc cao nhân trong võ lâm làm chứng.

Dù cô nương có dấu thơ đi cũng bằng vô hiệu!

Nữ lang áo trắng thốt nhiên mỉm cười nói :

- Lão tiên bối muốn biết kỹ tình hình này thì xin ba ngày sau trở lại đây.
Vãn bối xin trình bày hết một vụ cay chua trong võ lâm.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Bần tăng chỉ e rằng ba ngày nữa trở lại đây thì cô nương đã xa chạy cao bay ra ngoài ngàn dặm.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Vậy bây giờ lão thiền sư tính sao?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Hay hơn hết là lúc này cô nương nên nói rõ những điều khó khăn trước mặt đồng đạo võ lâm. Bần tăng chắc rằng mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nhìn Thiết Mộc đại sư rồi hỏi :

- Đại sư sợ tôi bỏ đi nơi khác hay sao?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Cô nương là chủ nhân nơi đây! Muốn đi đâu cũng tùy nơi cô. Lão tăng chỉ hỏi cho rõ cái chết bí ẩn của lệnh tôn để phúc trình cùng phương trượng bản tự mà thôi.

Nữ lang áo trắng thốt nhiên cười khanh khách nói :

- Gia phụ mất đi hay còn sống, hoặc hóa thân cũng thế, đại sư đã biết rồi còn gì?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Lão tăng chưa được thấy qua di thể của lệnh tôn.

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nói :

- Thế trong quan tài đó đựng gì?

Thiết Mộc đại sư lạnh lùng đáp :

- Cái đó lão tăng chưa được thấy, không dám đoán càn.

Nữ lang áo trắng hỏi đột ngột :

- Đại sư chưa mở trộm linh cửu để xem ư?

Thiết Mộc đại sư rùng mình đáp :

- Không! Nếu lão tăng có xem linh cửu lệnh tôn tất phải báo cho cô nương biết.

Nữ lang áo trắng lại đảo mắt nhìn Thanh Thành song kiếm và võ tướng Cái bang Quan Tam Thắng rồi nói :

- Nếu không phải là hai vị, thì...

Nàng nói dở câu, để mắt nhìn Thanh Thành song kiếm rồi không nói nữa.

Thanh Thành song kiếm đưa mắt nhìn nhau, người đứng bên trái nói :

- Mẫn cô nương đã đoán đúng. Chính bần đạo đã mở quan tài!

Đạo nhân vừa nói câu đó, hết thảy mọi người đều sửng sốt. Nữ lang áo trắng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nói :

- Mấy vị nổi tiếng trên chốn giang hồ mấy mươi năm, chưa đến sông Hoàng

Hà thì lòng chưa nguội lạnh. Đạo trưởng mở quan tài có thấy gì không?

Thanh Thành song kiếm bên lên đáp :

- Theo bản đạo thì người trong quan tài chính là... Mẫn lão anh hùng!

Nói đến đây, đạo nhân ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Cô nương cố ý giở trò quỷ thuật để lừa dối anh hùng trong thiên hạ là có ý gì? Bản đạo nghĩ mãi không ra.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Nếu quý vị muốn biết những điều bí mật trong vụ này thì ba hôm nữa đúng giờ tý xin lại đây, tôi sẽ tiết lộ hết những bí mật để quý vị hết nghi ngờ.

Đột nhiên nàng sầm nét mặt lại, đảo mắt nhìn khắp quần hào nói tiếp :

- Giờ tý canh ba, âm thịnh mà dương suy. Vị nào tự tin vào bản lãnh của mình thì hãy đến, nếu võ công không đủ bảo vệ cho mình thì thôi.

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Nếu cô nương mượn thời gian ba ngày để trốn đi phương khác, bản đạo biết đâu mà tìm?

Nữ lang áo trắng cười lạt đáp :

- Nếu các vị sợ tôi bỏ đi thì cứ việc đặt người canh gác xung quanh nhà, chỉ cho người vào không cho người ra là không sợ tôi trốn đi.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Thanh Thành song kiếm hỏi :

- Đối với cuộc hẹn sau ba ngày, hai vị có ý kiến gì không?

Đạo nhân bên tả trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Trong vụ này tựa hồ còn có nhiều điều rất phức tạp, khiến cho người ta khó mà đoán được đành phải chờ ba ngày. Cũng chẳng mấy chốc sẽ hết ba ngày, sau đó sẽ liệu.

Thiết Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Lão tăng vắng huân dụ đến đây điều tra cho ra gốc ngọn mà đến nay vẫn chưa phục mệnh được. Nếu cô nương dùng kế hoãn binh để mượn cơ hội này chạy trốn thì đừng trách bản tăng thất thố.

Nữ lang áo trắng nói :

- Oai danh phái Thiếu Lâm tuy lớn thật nhưng tôi coi cũng thường thôi!...

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói :

- Bản tăng mong rằng cô nương nói thì phải giữ lấy lời, ba ngày nữa bản tăng sẽ trở lại đây.

Nói xong rảo bước ra ngoài sảnh đường.

Thanh Thành song kiếm nói :

- Cái chết của Mẫn lão anh hùng đã khiến cho mọi người trong võ lâm đang theo dõi. Cô nương chớ tự ý muốn làm gì thì làm.

Nói xong theo Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư ra ngoài.

Quần hào cũng lục tục đứng dậy, nối đuôi nhau ra ngoài. Trong đại sảnh chỉ còn trơ lại bốn người, đó là nữ lang áo trắng, Thượng Quan Kỳ, Mẫn Chính

Liêm và Kim Thiếu Hòa.

Mẫn Chính Liêm từ từ đi ra ngoài đại sảnh đảo mắt nhìn xung quang rồi quay trở vào hỏi :

- Hiền muội! Chúng ta chờ họ trong ba ngày thật ư?

Nữ lang áo trắng gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là phải chờ!

Mẫn Chính Liêm nói :

- Nếu đúng ba ngày họ trở lại cả thì hiền muội có để cho họ thấy mặt thật không?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Đương nhiên là phải tiếp kiến. Thiết Mộc đại sư là một cao tăng có danh vọng rất lớn. Minh đã có lời hứa hẹn thất ước thế nào được!

Mẫn Chính Liêm khẽ thở dài muốn nói lại thôi, đưa mắt nhìn nữ lang một cái rồi cúi đầu lặng lẽ.

Nữ lang áo trắng ngẫm nghĩ một chút lại nói :

- Các người hãy về phòng riêng, đừng nghĩ đến việc trốn chạy. Đến giờ Tý ngày thứ ba lên nhà đại sảnh hội họp.

Nói xong nàng tự mình ra trước rồi vẫy tay cho Thượng Quan Kỳ đi theo.

Mẫn Chính Liêm khẽ thở dài rồi uể oải bước ra khỏi đại sảnh. Đường như chàng hoàn toàn chịu khuất phục dưới uy quyền của cô em. Nét mặt chàng rầu rầu thờ thần bước đi.

Nhắc lại Đỗ Thiên Ngạc nhờ có thuốc bôi mặt trà trộn vào Mẫn gia trang mà không ai biết. Ông để ý xem Thượng Quan Kỳ động thủ cùng người của Cái bang, thường đưa mắt ra hiệu nhắc nhở chàng canh ba đêm nay phải ra gặp Viên Hiếu.

Dè dặt Thượng Quan Kỳ dường như vẫn không hiểu, nét mặt ngơ ngẩn tựa hồ không nhận ra ông. Tuy ông cảm thấy có điều kỳ dị nhưng ông vẫn hy vọng Thượng Quan Kỳ đã trà trộn vào được bên mình nữ lang nên giả vờ ngớ ngẩn, lại mượn cơ hội đưa ra mấy thế võ tuyệt diệu để nàng tin tưởng, trọng dụng. Ông cũng biết rằng cách phán đoán này rất ít hy vọng. Nhưng không còn cách nào khác để tự an ủi.

Trời vừa tối, Đỗ Thiên Ngạc quanh đi quẩn lại xung quanh nhà đại sảnh cầu may gặp lại Thượng Quan Kỳ, rồi sẽ cùng nhau ra gặp Viên Hiếu.

Chờ hết canh hai, Mẫn gia không còn ai ra vào nữa, bốn bề im lặng như tờ.

Lúc đó chung quanh Mẫn gia trang, vô số cao thủ đi lại tuần tiểu canh không cho ai bỏ ra ngoài.

Đỗ Thiên Ngạc ít khi đặt chân về Trung Nguyên. Trừ mấy tay cao thủ nức tiếng, còn ngoài ra ông biết rất ít, liền trà trộn vào đám người lạ và không ai chú ý đến mình.

Trống đã sang canh ba, Đỗ Thiên Ngạc vẫn không thấy Thượng Quan Kỳ từ

trong Mẫn trạch đi ra. Không thể chờ được nữa, ông liền một mình đi tới điểm hẹn.

Dưới gốc cây bạch dương, Viên Hiếu đứng chờ sốt ruột nhìn Đông ngó Tây, vừa thấy Đỗ Thiên Ngạc tới liền chạy lại đón hỏi ngay :

- Sao không thấy đại ca tôi tới?

Nguyên Đỗ Thiên Ngạc còn một ý nghĩ: hoặc giả Thượng Quan Kỳ đã ra đây trước. Giờ nghe Viên Hiếu hỏi, ông ngẩn người hỏi lại :

- Sao? Y chưa ra đây sao?

Viên Hiếu bồn chồn hỏi lại :

- Trước nay đại ca tôi nói gì là không sai bao giờ! Ông đem đại ca tôi đi đâu? Sao không đem trả lại cho tôi?

Y càng nóng nảy càng nói ập úng, pha thêm nhiều tiếng chi chí nên Đỗ Thiên Ngạc chẳng hiểu gì.

Trước tình trạng rắc rối này, Viên Hiếu càng la càng tức, hai mắt tròn xoe nảy lửa, tay múa chân dậm đường như có ý muốn động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc biết Viên Hiếu là người hiền hậu nhưng nóng nảy. Ông lặng lẽ không nói gì, đứng lỳ ra một bên cho y nguôi bớt cơn giận rồi mới ôn tồn nói :

- Viên đệ! Trước hết dừng...

Viên Hiếu lớn tiếng quát :

- Ai anh em gì với ông? Nếu ông không đem đại ca về trả cho tôi thì tôi sẽ liều mạng với ông!

Đỗ Thiên Ngạc rung mình nói :

- Viên đệ hãy bình tĩnh nghe ta nói rõ đã, rồi hãy muốn đánh muốn đá gì hẵn hay.

Viên Hiếu thét :

- Trước hết ông cho tôi biết anh tôi còn sống không?

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Chẳng những y còn sống trên thế gian mà y còn an nhàn vô sự tại Mẫn gia trang.

Viên Hiếu ngẩn người ra hỏi :

- Ông nói thật đấy chứ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Trước nay ta chưa nói dối ai bao giờ.

Viên Hiếu lại hỏi :

- Đại ca tôi trước sau nói vậy. Y hẹn tôi đến gặp ở đây sao lại không đến?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Y đã bị trúng thuốc mê!

Viên Hiếu vội vàng nói :

- Vậy chúng ta hãy mau mau đi cứu y ra!

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói :

- Sự việc không dễ dàng như Viên đệ tưởng đâu. Đứng đây không tiện nói chuyện, chúng ta hãy đi tìm chỗ vắng người để bàn kế cứu y.

Viên Hiếu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Chúng ta lên ngọn cây kia bàn tính, mình nghe động tĩnh bốn mặt không lo có người nghe trộm mình nói chuyện.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nghĩ như vậy liền đáp :

- Được lắm!

Rồi tung mình nhảy lên cao hai trượng vịn cành trèo lên. Viên Hiếu thì khỏi nói, y trèo thoăn thoắt, thoáng cái đã đến trước mặt Đỗ Thiên Ngạc. Hai người kiếm chỗ lớn chừng ba cành cùng ngồi xuống. Đỗ Thiên Ngạc đằng hắng nói tiếp :

- Viên đệ! Hãy nghe ta nói hết lời rồi hãy nói sau. Ta đang nói dở thì đừng kêu rú lên.

Ông sợ Viên Hiếu nghe nói Thượng Quan Kỳ bị thuốc mê sẽ mất hết bản tính không nhẫn nại được, cơn giận lại nổi lên. Viên Hiếu lại tính nóng như lửa, tiếng quát như sấm nên ông phải dặn trước.

Viên Hiếu thở dài nói :

- Được rồi! Bất quá tôi chỉ yêu cầu ông ưng thuận hai điều!

Đỗ Thiên Ngạc hỏi :

- Hai điều chi?

Viên Hiếu nói :

- Trước khi tìm thấy đại ca tôi, ông phải luôn ở bên mình tôi.

Đỗ Thiên Ngạc biết y sợ mình bỏ đi, nếu không ưng chịu tất sinh gây lộn, liền gật đầu đáp :

- Được rồi! Còn điều thứ hai?

Viên Hiếu nói :

- Nếu đại ca của tôi chết, cả ông và tôi đừng hòng sống nữa.

Đỗ Thiên Ngạc khen thầm: “Gã này bản tính hồn nhiên trung hậu, thật là đáng yêu”, liền tùm tùm cười nói :

- Được lắm! Ngày nào mà đại ca chưa về với Viên đệ thì ngày đó ta luôn ở bên mình Viên đệ. Vạn nhất mà đại ca Viên đệ bị chết, ta quyết đền mạng. Nhưng ta cũng yêu cầu Viên đệ một điều.

Viên Hiếu nói :

- Tôi chỉ cần sao cứu được đại ca tôi, còn bất luận điều gì tôi cũng ưng chịu. Từ lúc Viên Hiếu chia tay cùng Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc, y cố công luyện nói tiếng người, nên mới trong khoảng một ngày một đêm mà y nói giỏi hơn trước nhiều.

Đỗ Thiên Ngạc tùm tùm cười nói :

- Hiện nay việc rắc rối trong nhà họ Mẫn đã biến thành một cuộc phong ba

ghê gớm giữa các phái võ Trung Nguyên. Vô số tay cao thủ đã bị lôi cuốn vào việc này. Chúng ta không thể nóng nảy hành động riêng rẽ một mình được.

Viên Hiếu ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi :

- Việc này kéo dài chừng bao lâu?

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Phỏng độ ba ngày!

Đỗ Thiên Ngạc đã giàu kinh nghiệm, đoán việc rất sát. Ông cho là nữ lang áo trắng trong ba ngày nữa sẽ có người đến giúp sức. Bây giờ thế nào nàng cũng giết Thượng Quan Kỳ ngay, để còn có tay bản lĩnh cao cường trợ lực.

Viên Hiếu nói :

- Chúng ta hãy vào trước nhà họ Mẫn xem sao.

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Vào trước cũng được, nhưng phải theo mệnh lệnh của ta mà hành động.

Viên Hiếu đáp :

- Tôi chỉ theo mệnh lệnh của ông trong ba ngày thôi. Sau ba ngày, dù không tìm thấy đại ca tôi ông cũng không thể quản cố tôi được nữa.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu đáp :

- Viên đệ phải nhớ lời, nghe!

Nói xong, Đỗ Thiên Ngạc ở trên cây nhảy xuống đi vào Mẫn gia trang.

Chung quanh Mẫn gia trang tuy có nhiều tay cao thủ võ lâm tuần tiểu, nhưng đã có lời ước hẹn với nữ lang áo trắng: “Cho người vào chứ không cho người ra”, nên Đỗ Thiên Ngạc và Viên Hiếu không bị ai ngăn cản.

Viên Hiếu muốn xông vào Mẫn gia trang để sục tìm Thượng Quan Kỳ nhưng bị Đỗ Thiên Ngạc cản :

- Chúng ta vào thì dễ ra thì khó, chớ nên hấp tấp.

Tuy Viên Hiếu nóng nảy, cảm thấy khó chịu về thái độ lung chùng của Đỗ Thiên Ngạc nhưng y không nói gì nữa.

Đỗ Thiên Ngạc đưa Viên Hiếu đến một chỗ vắng, hai người ngồi đối diện vận khí dưỡng thần. Chờ cho đến sáng, hai người tìm vào một khách sạn ăn cơm rồi nghỉ luôn trong đó luôn hai ngày.

Trong khoảng thời gian này Viên Hiếu ruột nóng như điên, thúc giục Đỗ Thiên Ngạc đi tìm Thượng Quan Kỳ đến mười lần nhưng Đỗ Thiên Ngạc nhất định bảo phải chờ đến đêm thứ ba.

Sang ngày thứ ba, Đỗ Thiên Ngạc chờ đến canh hai, nài nịch gọn gàng, mặc quần áo chần, lưng đeo cây Tử Kim phi long nhuyễn tiên, hai bên cạnh sườn giắt cặp đao trủy thủ, ngoài khoác áo choàng đen gió bay lật phất. Mặt vẫn bôi thuốc, ông dẫn Viên Hiếu đi thẳng tới Mẫn gia trang.

Lúc đó, trong Mẫn gia trang tuyệt không phòng bị. Hai cổng mở toang, ngoài cửa tịch mịch không có đèn lửa chi hết.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ bảo Viên Hiếu :

- Đêm nay chúng ta có thể trông thấy Thượng Quan Kỳ chứ chưa có cách nào cứu được y. Viên đệ phải nghe lời ta, chớ có tự mình động thủ hoặc la hét chi hết.

Viên Hiếu nói :

- Nếu đêm nay tôi không thấy đại ca tôi thì ông cũng không quản cổ tôi được nữa.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm rồi nói :

- Cái đó đã hẵn!

Nói xong rào bước đi vào.

Viên Hiếu theo sau. Hai người vào trong cổng xuyên qua mấy đại viện đến trước nhà đại sảnh.

Cửa nhà đại sảnh cũng mở rộng song không thấy đèn lửa chi hết mà cũng không ai ngăn trở, khác hẳn với cảnh tượng phòng bị nghiêm ngặt của ba đêm trước. Quang cảnh tịch mịch này khiến cho nhà đại sảnh bao phủ một làn không khí nặng nề.

Đỗ Thiên Ngạc đã thông thuộc phương hướng bước lên thềm đá rồi dừng lại lắng nghe động tĩnh, thấy vắng vắng có tiếng thờ phỉ phào, rõ ràng trong nhà đại sảnh đã đầy người, không biết tại sao không thắp đèn?

Đỗ Thiên Ngạc quay lại khẽ dặn Viên Hiếu phải cẩn thận rồi thông thả bước vào.

Viên Hiếu được trời ban cho đôi mắt tinh đặc biệt, tuy còn đứng bên ngoài mà đã nhìn rõ cảnh vật bên trong. Y thấy trên chiếu nào cũng có người ngồi, nhưng ai cũng lặng lẽ. Tuy trong lòng y rất lấy làm kỳ nhưng không hỏi, chỉ lầm lũi theo sau Đỗ Thiên Ngạc đi vào.

Viên Hiếu ngồi bên Đỗ Thiên Ngạc, đưa mắt nhìn các nhân vật khắp trong nhà thấy mấy vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, Thanh Thành song kiếm và vô số người, đến hơn sáu mươi người. Người thì nhắm mắt dưỡng thần, người lại lộ vẻ khẩn trương, nhìn Đông ngó Tây. Viên Hiếu nhìn kỹ trong đám người này không thấy Thượng Quan Kỳ đâu, bất giác lòng lo ngay ngáy.

Thốt nhiên trống điểm canh ba, đêm đã sang giờ Tý. Trong đại sảnh tối om, quần hào nhúc nhích cử động, một lão già trong đại sảnh lên tiếng :

- Thiết Mộc đại sư! Có lẽ con nhỏ đó không ra nữa?

Bỗng bên tai có tiếng lạnh lạnh đáp lại :

- Tôi đã chết đâu, tại sao mà không đến?

Rồi đèn lửa bật lên, nữ lang áo trắng đầy máu tươi, tóc buông xõa mặt trắng lợt, tay cầm ngọn đuốc giơ lên thừng thỉnh bước vào.

Quần hào trong đại sảnh thấy tình hình biến chuyển này không khỏi kinh ngạc, chú ý nhìn nữ lang áo trắng thừng thỉnh đi lại chỗ ngồi. Nàng châm ngọn đuốc vào thắp hai cây nến lên. Nhà đại sảnh sáng trưng.

Nữ lang áo trắng vốn là người kiêu diễm mà lúc này trông thấy phải khủng khiếp. Cả những tay võ công tuyệt thế cũng tưởng chừng như nữ lang áo trắng đưa một luồng khí lạnh vào nhà, khiến cho người ta phải sởn gai ốc.

Thiết Mộc đại sư chấp tay trước ngực, tuyên Phật hiệu nói :

- Mẫn cô nương quả là người thủ tín. Không biết lệnh huynh có đến không?

Nữ lang áo trắng thở phào cái, vẫn ngồi nguyên vị, đáp :

- Ca ca tôi đã chết đâu, sao lại không đến?

Nói xong, nàng vẫy tay một cái, bỗng thấy Mẫn Chính Liêm, Thượng Quan Kỳ và Kim Thiếu Hòa đi vào.

Mẫn Chính Liêm cũng mình đầy máu tươi, cánh tay trái và vai bên phải đều băng vải trắng, máu thấm ra đỏ lôm.

Thượng Quan Kỳ và Kim Thiếu Hòa đều vô sự, không một chút thương tích nào.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi lông mày hỏi :

- Mẫn cô nương! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Xảy ra chuyện gì thì nói với đại sư cũng vô ích.

Thiết Mộc đại sư cười nói :

- Cô nương hãy vận khí điều tức một lát. Lão tăng rửa sạch tai để chờ nghe cô nương nói đây.

Nữ lang áo trắng không nói gì nữa, từ từ nhắm mắt lại, ngấm ngấm vận khí dưỡng thần.

Viên Hiếu mắt như muốn nảy lửa, giương lên tròn xoe, chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ.

Y ở với Thượng Quan Kỳ mấy năm, hình dáng và cử động của chàng đã in sâu vào óc y, nên tuy mặt chàng đã bôi thuốc lên cho khác đi mà y chỉ thoáng nhìn đã nhận ra.

Mấy lần y muốn lên tiếng gọi nhưng đều bị Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm can ngăn.

Thượng Quan Kỳ đôi mắt lơ dờ, chàng nhìn quần hào bốn mặt. Khi nhìn đến Viên Hiếu mắt cũng chỉ liếc qua như người không quen biết.

Viên Hiếu không thể nhịn được nữa, đứng thẳng lên rảo bước xông tới, Đỗ Thiên Ngạc không giữ kịp.

Viên Hiếu tới trước mặt Thượng Quan Kỳ cúi đầu cất tiếng gọi :

- Đại ca!

Thượng Quan Kỳ nhìn Viên Hiếu một chặp rồi cười một cách mơ hồ chứ không nói gì.

Viên Hiếu càng gọi lớn :

- Đại ca! Anh không nhận ra em hay sao?

Thượng Quan Kỳ lại nhìn Viên Hiếu một lúc rồi lại quay đi chỗ khác.

Nữ lang áo trắng cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thượng Quan Kỳ xem y phản ứng ra sao?

Đỗ Thiên Ngạc sợ Viên Hiếu nóng tính xảy chuyện lôi thôi vội chạy lại kéo tay Viên Hiếu khẽ bảo :

- Viên đệ hãy trở về chỗ ngồi đi. Bây giờ thần trí y mê man không sáng suốt đâu, lát nữa sẽ hỏi.

Viên Hiếu quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi :

- Lát nữa liệu y có tỉnh lại được không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Nếu lát nữa y vẫn không tỉnh thì chúng ta sẽ có biện pháp.

Viên Hiếu nghe lời, từ từ về chỗ ngồi.

Dưới ánh đèn nền bập bùng chiếu sáng khắp đại sảnh, quần hào không ngớt để mắt nhìn nữ lang, máu vẫn rỉ không ngớt chảy ra. Nhưng lạ một điều là nàng bị thương ở những chỗ khi đánh nhau đao thương khó lòng đâm tới.

Lạ hơn nữa là tại sao nàng chịu đựng được mãi. Vì chỗ thì bị máu che lấp, chỗ thì bị quần áo phủ kín nên không trông thấy rõ vết thương. Cứ tình hình này mà đoán thì hình như nàng đứng yên để cho người ta đâm.

Đại sảnh đông người là thế mà vẫn tịch mịch khá lâu, có lẽ vì tình trạng biến cố bất ngờ nên ai cũng hoang mang không biết nói thế nào.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi cất tiếng hỏi để phá tan bầu không khí tịch mịch :

- Những vết thương của cô nương thế nào?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Đau điếng chết người!

Thiết Mộc đại sư nói :

- Bần tăng có đem theo thứ thuốc bột để trị thương. Cô nương thử lấy một chút đắp vào xem sao?

Nữ lang áo trắng lạnh lùng đáp :

- Không cần! Tôi còn muốn sống thêm mấy ngày nữa.

Thiết Mộc đại sư biến sắc mặt, khẽ tuyên Phật hiệu hỏi :

- Cô nương nghi ngờ bần tăng có ý gia hại chăng?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Không phải! Thuốc của quý tự khác với thuốc của tôi.

Thiết Mộc đại sư tuy là một vị cao tăng, kiến thức rất rộng mà bị nàng phúc đáp một câu không sao dò được ý tứ. Nhà sư trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cô nương có thuốc trị thương sao không lấy ra mà rịt vào? Bần tăng đang chờ cô nương nói cho nghe các bí mật mà cô nương đã hứa hẹn ba hôm trước.

Nữ lang áo trắng ngắt lời :

- Tôi rịt thuốc hay không việc gì đến nhà sư? Các ông có việc gì hay muốn

hỏi điều gì thì cứ nói ra!

Thiết Mộc đại sư run lên hỏi :

- A Di Đà Phật! Phải chăng lệnh tôn còn sống trên thế gian?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Gia phụ mất rồi! Người mà các vị vào yết kiến là giả trang đấy.

Nàng trả lời một cách tự nhiên khiến cho ai nấy đều sững sờ.

Thanh Thành song kiếm hỏi xen vào :

- Thi thể trong quan tài có phải là Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Đúng! Không sai một ly!

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Lệnh tôn đã tạ thế, sao cô nương không công khai cho các bạn võ lâm biết mà lại hành động bí mật là có ý gì?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Gia phụ mất đi đã loạn báo khắp Giang Nam và Trung Nguyên, sao lại bảo là chưa công bố với các bạn võ lâm?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Cô nương một mặt cáo phó Mẫn lão anh hùng tạ thế, một mặt lại tìm người giả trang dấu ở dưới hầm, lại dẫn bọn bản tăng vào nhà hầm cùng người giả trang lệnh tôn tương kiến. Cô nương chế tạo tình trạng biến ảo đó làm gì?

Nay quần hào tụ tập nơi đây, cô nương tính sao?

Nữ lang áo trắng đứng dậy lạnh lùng nói :

- Các ông có điều gì khẩn yếu cứ nói ra đi. Tôi đang bị ra máu quá nhiều không thể chịu đựng được nữa. Nếu không có điều gì cần thì thôi, nói nhiều mệt sức vô ích.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên đứng dậy hỏi :

- Tại hạ có một điều cần được cô nương chỉ giáo: ba ngày trước đây, đêm hôm ấy trời mưa to gió lớn, cô nương cho chuyển quan tài ra bờ sông rồi giết hết những người khiêng, lại đưa linh cửu xuống một chiếc thuyền lớn giương buồm chạy ngay đêm đó là ý gì?

Nữ lang áo trắng quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi :

- Đêm hôm đó ông cũng trông thấy ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Há chẳng chỉ mình tôi!

Nữ lang áo trắng lạnh lùng hỏi :

- Thế thì còn những ai?

Đỗ Thiên Ngạc gằn giọng đáp :

- Còn Âm Dương song tuyệt, vợ chồng Lôi Danh Viễn...

Quần hào nghe nói đến tên mấy người bất giác đưa mắt nhìn khắp cả vì nghĩ rằng mấy người đó đều có mặt nơi đây. Dè dặt kiếm mãi mà không thấy, lập

tức trong nhà đại sảnh hơi có tiếng xôn xao.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đưa tay lên vuốt mái tóc hỏi :

- Quý tánh ông là gì?

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tại hạ là Đỗ Thiên Ngạc!

Trong quần hào, số đông đã nghe tiếng Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Nữ lang áo trắng nói :

- Tốt lắm! Ông đã có tên trong quý lục, sắp chết đến nơi rồi đó!

Đỗ Thiên Ngạc rùng mình hỏi :

- Sao?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Tôi nói ông sắp chết rồi!

Đỗ Thiên Ngạc rút khăn tay lau hết thuốc trên mặt, để lộ chân tướng rồi cười nói :

- Xin Mẫn cô nương coi kỹ lại mặt tại hạ, đừng lầm lẫn với người khác.

Nữ lang áo trắng nói :

- Ông cứ yên chí. Dù ông có muốn trốn đến góc bể chân trời cũng không tránh khỏi cái đại hạn mười ngày.

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Vợ chồng Lôi Danh Viễn, Âm Dương song tuyệt chẳng lẽ đều bị cô nương sát hại hết rồi sao?

Nữ lang áo trắng đột nhiên ngửa mặt lên trần nhà ra lệnh :

- Ghi tên Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư vào!

Phàm Mộc hỏi :

- Ghi tên bọn lão tăng vào là có ý gì?

Nữ lang áo trắng thản nhiên đáp :

- Đã ghi tên tức là các vị chỉ còn sống được mười ngày nữa thôi.

Thanh Thành song kiếm cả cười hỏi :

- Cô nương nói vậy có chắc không?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Hai vị không tin rồi sẽ biết.

Nàng ngừng một lát rồi ra lệnh :

- Ghi luôn tên Thanh Thành song kiếm vào!

Quần hào trong đại sảnh thấy vẻ mặt nữ lang nghiêm trọng, cử động kỳ dị không khỏi kinh ngạc. Nhưng rồi nghĩ lại thật đáng buồn cười, mọi người không nhìn được đều cười rộ lên. Chỉ có Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư và Đỗ Thiên Ngạc là còn giữ vẻ nghiêm trang, vì hiểu rằng lời của nữ lang không phải buộc miệng mà ra.

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Cô nương đã hạn định cho lão tăng chỉ còn sống trong mười ngày, vậy trước khi chết xin cô nương giải thích cho nghe về câu chuyện đăng cay bí mật trong võ lâm.

Sau một hồi dưỡng thần, thương thế nữ lang áo trắng đã bớt được nhiều, từ từ đưa tay vén mớ tóc mây xõa xuống vai, đảo mắt nhìn khắp lượt tòa đại sảnh rồi nói :

- Phàm người nào đã nghe được vụ này không sống được nữa. Vậy ai mà sợ chết thì bây giờ ra đi hãy còn kịp. Ai không sợ chết thì hãy ở lại mà nghe. Quần hào cảm thấy băn khoăn, có đến bảy tám người đứng lên đi ra. Nữ lang áo trắng lại giục :

- Còn ai ra nữa hãy nhanh lên, kéo không kịp! Nhưng lần này những người còn lại phải ngồi yên, không ai được nhúc nhích.

Thiết Mộc đại sư thở dài một tiếng rồi nói :

- Sống chết là việc lớn, vị nào không có liên quan đến vụ này chẳng nên vì một chuyện bí mật mà dẫn mình vào cuộc nguy hiểm.

Thiết Mộc đại sư được các giới võ lâm rất kính trọng, vừa nói một câu, quả nhiên đã có hơn mười người đứng dậy từ từ đi ra.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn quần hào rồi trang nghiêm nói một lần nữa :

- Trong đại sảnh này, tôi biết còn có nhiều bạn không tin lời Mẫn cô nương cho là nói đùa. Song lão tăng xét ra Mẫn cô nương nói vậy không phải là vô căn cứ. Thời gian gấp rút lắm rồi, nếu vị nào ra được là nên ra đi là hơn.

Đại sư vừa dứt lời, thấy hơn mười người nữa rời khỏi chỗ ngồi đi ra.

Thiết Mộc đại sư liếc nhìn thấy trong đại sảnh còn hơn hai, ba chục người, không khỏi áy náy, thở dài nói :

- Cô nương nên khuyên thêm họ mấy câu để bớt phần nào tội nghiệp.

Nữ lang áo trắng dường như bị mấy lời Thiết Mộc đại sư làm cho xúc động, quả nhiên ôn tồn nói :

- Cái chết của gia phụ phỏng có chi là đáng kể. Sở dĩ chúng tôi phải dấu diếm giang hồ là vì trước kia gia phụ đã cứu được mấy vị cao nhân võ hiệp và đã có chút thiện duyên với những môn phái lớn như Thiếu Lâm, Thanh Thành... cái chết của gia phụ đã làm nhọc lòng quý vị phải quan hoài...

Nàng đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn quần hào rồi nói tiếp :

- Đây đã vào vấn đề chính, vị nào không cần nghe thì nên ra liền đi. Nếu đã được nghe một câu trong chính đề thì sẽ không tránh khỏi được cái nạn mười ngày phải bỏ mạng.

Bốn người nữa đứng lên, nhưng đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lại ngồi xuống.

Nữ lang áo trắng nhìn Thiết Mộc đại sư nói :

- Các vị này đã tới số không còn cách gì cứu được nữa!

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 26

Người áo xanh lại xuất hiện

Thiết Mộc đại sư nhíu lông mày lớn tiếng hỏi :

- Trong các vị đây, ai không liên quan đến vụ này xin mau mau rời khỏi đại sảnh. Đây không phải là nơi tranh danh sánh cường, tội gì dính líu vào chuyện thị phi.

Thiết Mộc dứt lời, vẫn không thêm một người nào đứng dậy nữa.

Nữ lang áo trắng điều hòa chân khí một lúc, tinh thần đã tỉnh táo hơn nhiều.

Sắc mặt hồng hào nàng cười khanh khách nói :

- Các vị đừng trách tôi nữa. Tôi cầu khẩn đức Đại hòa thượng Từ Hoàng Phổ Độ cho những người u mê không tỉnh!

Ngừng một lát, nàng quay lại bảo Mẫn Chính Liêm :

- Ca ghi hết bọn này vào!

Mẫn Chính Liêm từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn quần hào nói :

- Chư vị đã cố chấp không chịu rời khỏi nơi đây. Chúng tôi không biết làm thế nào được nữa.

Chàng khẽ thở dài đưa tay vỗ nhẹ lên trên án gọi :

- Đem Ký Tử Bạ ra đây!

Bên ngoài đại sảnh có tiếng con gái đáp lại rồi hai thiếu nữ tóc chải rẽ hai bên buộc túm lại, mình mặc áo xanh, gót sen thoăn thoắt bước vào. Một cô bụng một chiếc hộp ngọc trong hộp đựng một cuốn sổ bằng lụa trắng, trên đề ba chữ đỏ rùng rợn: “Ký Tử Bạ”, còn một kia cầm nghiên đá bút trúc. Cả hai cô cử động lẹ làng ung dung bước đến bên nữ lang áo trắng, đặt nghiên bút xuống trước rồi cung kính đưa hộp ngọc đựng “Ký Tử Bạ” đặt lên giữa bàn xong thông thả lui ra.

Lúc hai cô tiến vào đại sảnh, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào nghiên bút và hộp đựng “Ký Tử Bạ”. Khi trở ra cũng không liếc ngang liếc dọc.

Nữ lang áo trắng đưa mắt nhìn quần hào một lần nữa rồi nói :

- Các vị đã dám ở lại đây không ra, tất đều là những bậc anh hùng không sợ chết. Người ta thường nói rằng: “Chim nhận đi rồi còn để tiếng, người chết phải lưu danh.” Vậy xin quý vị kiếm danh vào Ký Tử Bạ đi, đừng trùng trùng cho mất thì giờ!

Giọng nói nàng tuy rất ôn hòa, nhưng trong cái ôn hòa có giấu vẻ âm trầm khiến người nghe không rét mà run.

Quần hào nhìn qua ngó lại không ai chịu lại ghi tên.

Nữ lang áo trắng nhìn Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Phải chăng đại sư muốn biết nguyên nhân cái của gia phụ?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Phải!

Nữ lang áo trắng cười đáp :

- Nếu trong nhà sảnh này còn có một vị chưa chịu ghi tên là tôi không chịu nói. Hay hơn hết là đại sư dẫn đầu cho, đừng để mất nhiều thời giờ nữa.

Thiết Mộc đại sư hỏi lại :

- Cô nương chưa ghi tên lão tăng hay sao?

Nữ lang áo trắng cười lạt đáp :

- Con người ta bất quá chỉ có một tính mạng. Dù ghi đi ghi lại mười lần thì cũng chỉ chết một chuyến. Hà tất đại sư phải e ngại!

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Nếu lão tăng sợ chết thì chẳng đến đây!

Nói xong rào bước lại ghi tên vào Ký Tử Bạ.

Phạm Mộc đại sư từ từ đứng dậy theo sau Thiết Mộc đại sư, thấy Thiết Mộc đại sư cầm bút lông ghi năm chữ “Thiếu Lâm tự Thiết Mộc” rồi đặt bút xuống, quay lại cười nói với Phạm Mộc :

- Sư đệ cũng kiểm danh vào đây đi!

Phạm Mộc tủm tỉm cười, cầm bút ghi hai chữ Phạm Mộc.

Nữ lang áo trắng đưa mắt nhìn Ký Tử Bạ rồi cười nói :

- Hay lắm! Hai đại sư quả coi chết như về.

Thiết Mộc nói :

- Lão tăng tuổi ngoại tám mươi, dù chết cũng chẳng còn non yếu gì nữa.

Nói xong, chấp tay niệm “A Di Đà Phật” rồi quay về chỗ ngồi.

Hai vị cao tăng kiểm danh vào Ký Tử Bạ tựa hồ khiến cho quần hào mạnh dạn thêm, lục tục đứng lên lại trước án ghi tên.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đứng dậy nói :

- Chư vị đã lưu danh thì viết đúng tên họ mình vào. Dù có thay tên đổi họ để giả họa cho người cũng không thoát khỏi đại họa, mà còn di họa ba đời, liên lụy đến người nhà nữa.

Lúc đó, Thanh Thành song kiếm đã ghi tên xong lui ra, một người mặc áo đen đang cầm bút định kiểm danh nghe nữ lang nói vậy bất giác cười lạt nói :

- Từ xưa đến nay, trong giang hồ không biết bao nhiêu tay cao thủ thâm độc khiến người nghe tên phải bỏ vía. Nhưng chưa ai có kiểu cách thần tình như Mẫn cô nương...

Gã cười rộ lên hai tiếng rồi nói tiếp :

- Tại hạ chỉ trợ trợ một mình, trên không cha mẹ, dưới chẳng vợ con thì dù có vạ lây tam đại cũng chẳng chút bận tâm.

Nữ lang áo trắng nói :

- Việc tôi, tôi phải bảo. Còn tin hay không là ở các người.

Gã áo đen không trả lời, ghi tên xong lui ra.

Quần hào theo thứ tự kiểm danh xong đầu về ngòai đây. Chỉ có Viên Hiếu chạy lại xem hai lượt rồi lui về chỗ ngòai. Vì y không biết chữ nên không hạ bút.

Nữ lang áo trắng nhìn chòng chọc vào mặt Viên Hiếu hỏi :

- Sao ngươi không kiểm danh?

Viên Hiếu lắc đầu đáp :

- Tôi không biết viết!

Nữ lang áo trắng chau mày nói :

- Tất cả mọi người có mặt đều kiểm danh, người không biết chữ thì làm sao nghe được. Thôi ra đi thôi!

Viên Hiếu vốn là người chất phác nghĩ thầm :

- “Phải rồi! Người ta biết chữ kiểm danh mới được ngòai lại. Mình không biết chữ ghi tên thì ở lại thế nào được?”.

Nghĩ vậy y thở dài nói :

- Cô nương nói phải ra bên ngoài đại sảnh chờ. Khi nào các vị nói xong tôi sẽ trở vào.

Đoạn rào bước đi ra cửa.

Đỗ Thiên Ngạc muốn ngăn lại. Nhưng sau ông nghĩ rằng: “Kiểm danh vào Ký Tử Bạ chưa chắc đã chết”. Nhưng trong lòng vẫn thấy băn khoăn. “Viên Hiếu đã muốn ra ngoài thì ta cứ để y ra càng hay.”

Thiết Mộc đại sư chờ cho Viên Hiếu ra khỏi sảnh đường rồi chấp tay nói :

- Mọi người ở đây đều đã ghi tên thí mạng để được nghe câu chuyện bí mật của cô nương cho hiểu rõ cái chết của Mẫn lão anh hùng. Thật là một cuộc mà lão tăng sống đã ngoài tám mươi tuổi mới thấy lần này là một, lại được may mắn lãnh cái chết đầu tiên. Tưởng cô nương không còn lý do gì trì hoãn nữa.

Nữ lang áo trắng từ từ ngòai xuống bảo Mẫn Chính Liêm :

- Ca ca! Đóng cửa sảnh đường lại!

Mẫn Chính Liêm vâng lời đứng dậy ra đóng cửa. Nữ lang còn giục chàng cài then. Mẫn Chính Liêm do dự một chút nhưng rồi cũng cài then cửa lại.

Nữ lang áo trắng ung dung đứng dậy nói :

- Tôi cần tắt đèn lửa trước đây.

Rồi giơ bàn tay lên quạt tắt hai ngọn nến. Nhà đại sảnh tối mù mịt, giờ tay trông không rõ. Thiết Mộc đại sư lớn tiếng nói :

- Nếu Mẫn cô nương muốn sắp đặt cách để chạy trốn thì đừng trách bọn bản tăng vô lễ.

Nhà sư sực nhớ đến hôm trước đã đi vào đường hầm. Tuy nhà sư không biết rõ cách bố trí cơ quan trong nhà họ Mẫn, hẳn là tinh xảo vô cùng. Vì sợ nữ

lang thừa lúc đêm tối trốn chạy nên nhà sư mới nói vậy để cảnh tỉnh quần hào phải chú ý.

Bỗng nghe nữ lang lớn tiếng đáp :

- Xin đại hòa thượng cứ yên lòng. Nếu tôi muốn trốn thì đã chẳng đến đây!

Lại thấy tiếng đồng dục của Quan Tam Thắng :

- Dù người không trốn, chúng ta cũng không thể không đề phòng.

Bỗng nghe tiếng lịch kịch rồi nghe tiếng di chuyển bàn ghế, dường như quần hào cho lời Quan Tam Thắng là đúng. Ai nấy đều động thân, nhận định phương hướng để bao vây nữ lang vào giữa.

Tuy trong nhà tối om, song những người ở lại đều là những tay hào kiệt của hai phái Hắc, Bạch đạo. Người nào cũng võ công cao cường và nhiều lịch duyệt, việc gì cũng tinh tế cẩn mật, chỉ cần nghe động là đã biết rồi.

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói :

- Các vị giữ vững phương vị đi, để tôi đi vào chính đề.

Quần hào để mặc muốn nói gì thì nói, ai nấy nhanh tay chuẩn bị rồi đứng yên không nhúc nhích. Trong đại sảnh yên lặng như tờ.

Nữ lang áo trắng ngẫm nghĩ lựa lời hồi lâu rồi nói :

- Cái chết của gia phụ chẳng qua là kẻ dụ địch, cốt mời chư vị từ xa xôi vạn dặm đến đây để mà chịu chết.

Vài câu đơn giản này đã khiến cho quần hào nhón nháo. Tiếng cười khẩy lẫn tiếng căm giận mắng nhiếc vang lên một lúc.

Nữ lang áo trắng lớn tiếng đồng dục nói :

- Phàm những ai đã kiếm danh vào Ký Tử Bạ, kể từ giờ Tý đêm nay trở đi, chóng thì ba ngày, chậm thì mười ngày, bất luận võ công cao tới đâu, phòng bị cẩn mật đến mực nào cũng không thoát chết và cũng không nên oán trách tôi...

Thiết Mộc đại sư lạnh lùng nói :

- Câu này chúng tôi đã nghe nhiều rồi, cô nương bắt tất phải nhắc lại. Chủ yếu là cô nương nên đi vào chính đề đi.

Trong nhà đại sảnh tối om không có cách nào nhìn rõ mặt nữ lang, song nghe tiếng nói lạnh lạnh, tiếng cười nhạt nhẽo. Nàng hỏi :

- Đại hòa thượng lúc nào cũng bắn khoả hỏi vặn về nguyên nhân cái chết của gia phụ, phải chăng có ý muốn tìm ra hung thủ?

Câu này tỏ rõ ra Mẫn lão gia không phải chết vì bệnh khiến cho quần hào, đã nghi hoặc từ trước, không khỏi xúc động. Những tiếng thở dài buông ra liên tiếp.

Thiết Mộc đại sư dần giọng nói :

- Mẫn lão anh hùng bị người ám toán thì trong thư người gửi cho Phương trượng tề tụ cũng đã lộ ra rồi. Điều mà lão tăng không hiểu là ai đã gia hại một mình vị anh hùng lương thiện đó, chứ không đụng chạm đến người khác

trong nhà?

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Ủa! Nghe lời lão thiền sư dường như có ngụ ý cho văn bồi là hung thủ phải không?

Thiệt Mộc đại sư niệm Phật hiệu nói :

- Lão tăng đâu dám có ý nghĩ trái thiên đạo, diệt nhân luân như thế! Song cái chết ly kỳ của lệnh tôn cùng những hình tích lộ ra khiến cho lão tăng không khỏi nghi ngờ.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Lão thiền sư nghi ngờ thế nào?

Thiệt Mộc đại sư là một vị cao tăng đức cao trọng vọng, bình tĩnh lại khẽ nói :

- Lão tăng đã kiểm danh vào Ký Tử Bạ là có ý để nghe cô nương nói rõ nguyên nhân cái chết của lệnh tôn, sự tình chưa được rõ ràng, lão tăng không dám phán đoán càn. Cô nương đã có lời hứa trước, lão tăng đang rửa tai chờ nghe cô nương nói ra mà thôi.

Nữ lang áo trắng dường như có ý trêu tức đại sư, cười lạt hỏi :

- Nếu đại sư rửa tay mà không được nghe thì sao?

Thiệt Mộc đại sư nín thinh không nói gì. Trong đại sảnh lại im phăng phắc trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà.

Bỗng xa xa có tiếng lệnh vọng lại khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Ba hồi lệnh vang lên như phá tan bầu không khí tịch mịch, rồi tiếp đến những tiếng âm nhạc khác vang lên.

Quan Tam Thắng hỏi :

- Tiếng âm nhạc gì vậy? Dường như tôi đã được nghe qua một lần!

Nữ lang áo trắng đột nhiên đáp :

- Đó là tiếng lệnh đòi mạng!

Quan Tam Thắng cả giận mắng :

- Dù đó là tiếng lệnh đòi mạng hay tiếng trống gọi hồn, xin Mẫn cô nương hãy cho hay về cái chết của lệnh tôn. Nếu còn trùng trình...

Quan Tam Thắng đang nói dở chợt nhớ ra đây không phải là việc riêng của một mình mình nên không nói nữa.

Nữ lang áo trắng hỏi ngang :

- Nếu tôi muốn trùng trình thì ông định làm gì tôi?

Quan Tam Thắng tức giận nói :

- Chẳng lẽ lão phu lại không cho người một bài học được sao?

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói :

- Ông thử ra tay xem nào!

Quan Tam Thắng quát lên một tiếng rồi vung chưởng đánh ra. Chưởng lực này mãnh liệt vô cùng, phát ra tiếng gió vù vù quạt lại.

Nữ lang áo trắng giơ tay phải, trong đại sảnh đang tối om bỗng thấy lấp lánh một đạo hào quang rồi một trận cười lạt vang lên, một luồng kinh lực phóng ra đón lấy chưởng lực của Quan Tam Thắng. Luồng kinh lực này cũng ghê gớm khiến cho Quan Tam Thắng phải run lên, bất giác lùi lại một bước.

Thiết Mộc đại sư vội la lên :

- Xin Quan huynh và Mẫn cô nương hãy dừng tay!

Nữ lang áo trắng vẫn chưa huy động thanh đoản kiếm trong tay. Sau khi hai người đấu nhau một chưởng đều dừng tay lại.

Quần hào ở trong bóng tối hồi lâu mục quang quen dần và đã trông thấy ngoại vật. Thì ra người vừa động thủ phản kích chính là chàng thiếu niên chưa nói câu nào từ nãy đến giờ.

Quần hào đều không biết chàng là ai? Duy chỉ có Đỗ Thiên Ngạc biết chàng là Thượng Quan Kỳ. Đỗ Thiên Ngạc thấy chưởng lực chàng mãnh liệt chống đỡ được kinh lực của Quan Tam Thắng thì trong bụng vừa mừng vừa sợ, nghĩ thầm :

- “Mắt mình quả nhiên chưa lừa. Chàng thiếu niên này không những tinh anh mà còn võ nghệ tuyệt luân nữa. Song chàng lại ra tay giúp cho nữ lang áo trắng, mình xem ra không phải là chàng cố ý giả tạo mà là giúp nàng thật sự”.

Bỗng nghe Thiết Mộc đại sư nói :

- Cô nương đã có lời nói trước, chúng tôi đến đây ghi tên vào Ký Tử Bạ hết rồi, cô nương còn chần chờ gì chưa nói hay là cô nương muốn nuốt lời...

Nhà sư vừa nói vừa lạng người tới bên nữ lang áo trắng cướp lấy cuốn Ký Tử Bạ trong tay nàng.

Nữ lang áo trắng không ngờ đại sư lại có hành động này mà động tác mau lẹ dị thường, chỉ chớp mắt là xong.

Nàng sợ Thiết Mộc đại sư xé hủy Ký Tử Bạ vội nói :

- Xin lão thiên sư đừng xé!

Thiết Mộc đại sư hai tay cầm hai bên cuốn sách cười nói :

- Nếu Mẫn cô nương không chịu nói thì lão tăng sẽ cuốn Ký Tử Bạ này đi, để chúng tôi khỏi mang tiếng là đem cái chết hứa hẹn không đâu.

Nữ lang áo trắng từ từ bước lại gần nói :

- Đại sư hãy trả cuốn sách lại cho tôi trước rồi hãy nói sau cũng vẫn chưa muộn.

Quan Tam Thắng nói :

- Xin đại sư đừng trả, thị là con người phản phúc không tin được.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Chúng tôi đã y lời đem tính mạng ra cam kết, vậy mà cô nương vẫn tròng trĩnh hoài không chịu nói thì lão tăng tin thế nào được.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Bây giờ đại sư muốn thế nào?

Thiêt Mộc đại sư đáp :

- Cô nương nói xong rồi tôi sẽ trả lại sỏ.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Đại sư không tin tôi thì tôi tin đại sư thế nào được?

Thiêt Mộc đại sư bực mình nói :

- Lão tăng đã xuất gia, đâu phải hạng người vô tín!

Bỗng ba hồi lệnh lại nổi lên, rồi đàn, sáo réo rất tựa hồ như đang ở ngoài sảnh đường.

Thanh Thành song kiếm đột nhiên đứng dậy ra mở cửa thò đầu nhìn ra ngoài.

Quan Tam Thắng khí tức đầy ruột không nhịn được nữa, rảo bước lại bên

Thiêt Mộc, Phàm Mộc đại sư khẽ nói :

- Con lời này nhiều quý kẻ lắng. Thị chần chừ hoài dường như có dụng ý gì đây? Bọn ta phải cẩn thận kéo mắc mưu thị.

Phàm Mộc đại sư hỏi :

- Theo ý Quan huynh bây giờ phải làm thế nào?

Quan Tam Thắng nói :

- Theo ý mõ thì không gì bằng bắt thị đem về quí tự hay đem sang bên Cái bang để tôi tra hỏi, tất thị phải khai thật.

Thiêt Mộc đại sư nói :

- Trong vụ này còn có nhiều điều rất phức tạp...

Rồi đột nhiên nhà sư nói rất nhỏ chỉ để đủ mình Quan Tam Thắng nghe mà thôi.

Nguyên Thiêt Mộc đại sư chợt nhớ ra không nên đem điều mình nghĩ tiết lộ với nhiều người nên dùng phép “Truyền âm nhập mật” nói riêng với Quan Tam Thắng :

- Nếu chúng ta muốn xét rõ nội tình cần phải nhẫn nại lắm mới được. Cái chết của Mẫn lão anh hùng có liên hệ rất lớn... Cô gái này dường như chưa phải là nhân vật chính sau bức màn. Cứ như lão tăng thiêt tướng thì việc này liên quan đến nhiều phái võ. Lão tăng tuy chưa có duyên hội ngộ với quí bang, nhưng vẫn ngưỡng mộ tiếng hào hiệp. Mong rằng Quan huynh hãy lấy đại cuộc làm trọng, cố nén lòng nhẫn nại, lão tăng xin đem hết sức mình để giúp Quan huynh.

Nói tới đây, đột nhiên bên ngoài sảnh đường có tiếng Thanh Thành song kiếm khẽ hỏi :

- Gì vậy?

Rồi thấy bóng hai người cùng chạy đi.

Quan Tam Thắng đáp :

- Đa tạ đại sư đã có lòng chỉ giáo!

Thiết Mộc đại sư tửm tửm cười nói :

- Đêm nay không chừng còn xảy ra nhiều biến cố bất ngờ.

Bất thành linh một tiếng quát lớn vang lên trên nóc nhà, tiếp theo là một tiếng hú rất dài như xé tan bầu không khí tịch mịch ban đêm.

Mọi người trong nhà đại sảnh đều đứng im nín thở, không vì tiếng hú bên ngoài mà nhúc nhích.

Nên biết rằng Thanh Thành song kiếm nổi tiếng trên giang hồ đã lâu. Mọi người trong đại sảnh tuy một số không biết mặt nhưng đã nghe tiếng song kiếm từ lâu. Ai cũng cho rằng dù có cường địch đến nhưng cũng không làm gì nổi Thanh Thành song kiếm ngay trong chốc lát, nên không ai chạy ra. Nữ lang áo trắng dường như đang đợi chờ cho cục diện biến đổi, lắng tai ngưng thần nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng quát, tiếng hú đã dứt mà tiếng đàn bên ngoài đại sảnh cũng đột nhiên im bật. Bầu không khí tịch mịch âm u. Quần hào trong đại sảnh ai cũng nín thở theo dõi biến cố.

Thời gian tịch mịch kéo dài rất lâu. Duy mình Đỗ Thiên Ngạc là nghe biết đó là tiếng hú của Viên Hiếu. Ông lo ngại cho sự nguy hiểm y nên lên tiếng đề nghị :

- Để tôi chạy ra coi!

Vừa nói vừa chạy ngay ra ngoài sảnh đường.

Thiết Mộc đại sư lo cho sự an nguy của Thanh Thành song kiếm, khẽ bảo Phàm Mộc :

- Sư đệ cũng thử ra coi. Nếu thấy gì lạ cũng đừng tự tiện hành động, hãy gọi tiểu huynh ngay.

Phàm Mộc gật đầu chạy ra. Lúc đó Đỗ Thiên Ngạc cũng vừa chạy ra đến cửa.

Một luồng gió thổi vào mặt khiến cho tinh thần càng thêm phấn chấn, hai người cùng nhìn ra cửa: ngoài sân vắng tanh không một bóng người.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói :

- Xin đại sư hãy trông chừng ở dưới sân, để tại hạ nhảy lên nóc nhà xem thử!

Phàm Mộc đại sư gật đầu, phất áo tăng bào một cái, người đã rời khỏi thềm nhà nhảy ra ngoài sân, ngấm ngầm phòng bị, sục tìm từng khóm hoa bụi cỏ.

Đỗ Thiên Ngạc đề khí, một tay đề trước ngực, một tay che mặt tung mình nhảy vọt lên mái nhà. Ông đưa mắt nhìn bốn phía mà chẳng thấy bóng Viên Hiếu cùng Thanh Thành song kiếm đâu cả, mà cũng không nhìn thấy vết tích họ đi về hướng nào, trong lòng không khỏi lo sợ, nghĩ thầm :

- “Thanh Thành song kiếm tiếng tăm lừng lẫy, Viên Hiếu võ công cũng không vừa, dù gặp cường địch đến đâu cũng có thể chống đỡ hơn mười hiệp. Sao chỉ thấy hai tiếng hú mà người đã mất tích? Viên Hiếu chưa từng trải giang hồ, trúng kế dụ địch thì còn có lý, nhưng Thanh Thành song kiếm

cũng trùng kế dự định luôn hay sao?”.

Ông càng nghĩ lại càng nghi hoặc, biết là không phải chuyện thường nên càng kinh hãi.

Bất thành linh, từ góc Đông Bắc, một ánh sáng xẹt qua. Đỗ Thiên Ngạc thoáng nhìn tựa hồ như có hai bóng người chạy qua như bay. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh sáng lại biến mất nên không trông được rõ ràng. Ông toan cất tiếng gọi nhưng sợ mình làm lẫn. Thoáng đắn đo, Đỗ Thiên Ngạc quyết định chạy về hướng vừa ánh sáng xẹt qua.

Đỗ Thiên Ngạc vượt qua mấy tầng tòa viện thì đến chân một tòa lầu cao ngất. Tòa viện này rất rộng nằm trong Mãn gia trang.

Dưới ánh sao, Đỗ Thiên Ngạc nhìn rõ những chồi hoa quế hương thơm ngào ngạt. Tòa viện này kiến trúc quanh co lọt vào những khóm hoa. Đỗ Thiên Ngạc độ chừng ánh sáng vừa lóe lên khi nãy ở gần khu tòa lầu này. Nhưng bây giờ ngoài tiếng gió vi vu thổi lay động cành hoa, tuyệt không thấy một tiếng động gì khác.

Đỗ Thiên Ngạc thở phào một cái nghĩ thầm: Cũng may thì mình vẫn chưa hô hoán quần hào, không thì... Nghĩ tới đây bỗng nghe tiếng sột soạt, rồi từ trên lầu cao buông xuống một tấm lụa dài đến mấy trượng.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình tự hỏi: Phải chăng có người đang núp ở trên lầu cao này? Ông chú ý nhìn thì trên tấm lụa có viết một dòng chữ: “Mời quý khách lên lầu nói chuyện”.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ quanh nghĩ quẩn không biết phải đối phó thế nào. Vừa muốn trở về đại sảnh thông báo cho quần hào, vừa muốn tự mình lên lầu xem sao rồi sẽ liệu.

Nghĩ một lát, ông nhảy lên nắm lấy đầu tấm lụa, trở mình đi một cái đã nhảy lên nóc lầu. Vốn là người giàu kinh nghiệm giang hồ, ông không nhảy vào trong lầu ngay mà chỉ để rơi mình xuống trước cửa, lắng tai nghe động tĩnh bên trong.

Bỗng trong nhà có tiếng cười vọng ra rồi hỏi :

- Đã dám đơn thương độc mã đến đây, sao không vào đây nói chuyện?

Ngôn từ rất khách khí, âm thanh rất lạnh lùng, nhỏ nhẹ khiến cho người nghe không biết là trai hay gái?

Đỗ Thiên Ngạc tính ra chỗ này xa nhà đại sảnh đến hơn trăm trượng, trung gian còn vô số tòa viện nhỏ. Trừ phi phải kêu to thật lớn, còn ngoài ra không có cách nào báo tin cho người trong đại sảnh được. Bụng ông nghĩ vậy nhưng miệng lại trả lời :

- Tại hạ vốn là người xưa nay không ai dùng cách nói khích làm cho xúc động được. Nếu muốn lừa tại hạ vào trong nhà để ám toán thật không dễ dàng đâu.

Giọng nói lạnh lùng nhỏ bé lại vang lên :

- Người đã sợ hãi thì bây giờ quay về cũng không sao!

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Đâu có dễ dàng thế được! Tại hạ đã đến đây, dù sao cũng phải kiếm chút gì chứ, há đi về tay không sao?

Bỗng thấy tấm lụa rút xuống thật mau vào trong nhà. Lại nghe tiếng thang lầu lịch kịch, tựa hồ như người trên lầu đang đi xuống.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói :

- Nếu quả các người không có ý ám toán tại hạ thì xin thấp đèn lên.

Tiếng chân bước mỗi lúc một xa, rồi không nghe thấy tiếng gì nữa, tựa hồ như người trong lầu đã bỏ đi không lý gì đến mình nữa.

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng, lẩm bầm :

- Đây là kế dụ địch, toan đánh lừa cả mình nữa sao?

Ông bẻ một miếng ngói ném vào trong nhà nhưng không nghe tiếng vọng lại, tựa hồ như hạt cát rơi vào bãi sa mạc.

Đỗ Thiên Ngạc cười ha hả nói :

- Giỏi lắm! Người mà không bắt lấy mảnh ngói thì tại hạ chờ lâu không nhin được có lẽ chạy vào xem. Nhưng bây giờ người đã bắt lấy mảnh ngói tức là người vẫn còn ở trong đó, chưa bỏ đi.

Đỗ Thiên Ngạc tưởng nói khích như vậy sẽ có tiếng đáp lại. Ngờ đâu đối phương vẫn nín thinh. Ông đoán: Xem chừng đêm nay mình không mạo hiểm không xong. Tay phải rút sợi nhuyễn tiên ở sau lưng ra, tay trái lại rút một viên ngói khác vừa ném vào vừa lắng tai nghe, vẫn không thấy động tĩnh chi hết. Ông lại rút ba viên ngói, vận nội lực ném cả ba miếng vào cùng một lúc.

Đỗ Thiên Ngạc tính rằng dù người trong nhà võ công có giỏi, nhưng trong nhà tối đen như mực trông không rõ, bắt một viên còn được, chứ đồng thời bắt cả ba viên thì khó lòng.

Dè đâu, ném cả ba viên mà vẫn không có tiếng động nào. Tình trạng khiến Đỗ Thiên Ngạc rất kinh hãi, nghĩ thầm: Ba viên ngói ném vào cùng một lúc, phương hướng không rõ, xa gần không đều mà người trong nhà bắt được cả thì võ công y tất phải kinh người, trên đời hiếm có. Ông đã định bụng hễ nghe tiếng ngói chạm tường là thừa thế nhảy vào nhưng bây giờ ông lại do dự.

Đỗ Thiên Ngạc càng ngẫm nghĩ càng kinh hãi: Vạn nhất mà mình gặp nguy hiểm mà quần hào không ai biết một tí gì, vụ này không phải chỉ là việc sống chết của một người, lại không phải là lúc tranh hơi. Nghĩ vậy ông ngậm vận chân khí, một mặt để chuẩn bị ra tay, một mặt để rú lên một tiếng thật to gọi người viện trợ.

Lúc ông toan mở miệng la lên thì sau lưng ông, đột nhiên có tiếng vỗ nhẹ nhẹ, bên tai có tiếng người lạnh như băng giá nói :

- Không được la! Nếu trái lời ta lập tức điểm đứt mạch trái tim!

Đỗ Thiên Ngạc chưa kịp trả lời thì huyết “Mạch Môn” bên tay phải đã bị nắm chặt, rồi năm đầu ngón tay đối phương bấm mạnh một cái, khiến cho nửa người Đỗ Thiên Ngạc bị tê liệt. Kinh lực tiêu tan mất hết.

Đỗ Thiên Ngạc ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy đó là một quái nhân mình mặc bào xanh, nét mặt trơ như gỗ đang đứng nhìn mình.

Dưới ánh sao mờ mờ, Đỗ Thiên Ngạc nhìn quái nhân này mà bỏ vía. Ngủ quan y không có gì khác lạ, nhưng tướng mạo không giống mặt người, trông giống như cái mặt người chết trôi đã mấy tháng, hoặc là cái mặt trong quan tài chôn đã lâu giờ mới mở ra. Da thịt cứng ngắt lạnh như băng, khiến người trông thấy phải run lên bần bật. Nhưng Đỗ Thiên Ngạc là người thâm tàng bất lộ, đã lâu nên trấn tĩnh được ngay và nhận ra người này đeo mặt nạ liền cười nhạt hỏi :

- Người là ai? Sao không dám vác mặt thật với đời mà lại đeo mặt nạ?

Người tướng cái bộ mặt ngáo ộp này dọa được ta chăng?

Người kia không trả lời ngậm vận kinh lực. Đỗ Thiên Ngạc toàn thân rung lên, các mạch máu dồn dập chạy ngược vào các kinh mạch trong người khác nào như có đàn kiến bò đau đớn vô cùng.

Bỗng nghe người áo xanh lạnh lùng nói :

- Nếu người không muốn ném cái mùi máu chạy ngược vào nội phủ thì lắng lắng đi theo ta.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng có phản kháng cũng vô ích. Đối phương chỉ cần bóp mạnh tay thêm một chút là mình bị chết ngay tức khắc, đành phải theo y đi.

Người áo xanh dẫn ông đến cạnh nhà, đột nhiên hấn vồ vào lưng ông một cái để điểm hai huyết trọng yếu khác, nơi huyết mệnh môn, rồi co chân đá Đỗ Thiên Ngạc một cái văng từ trên lầu xuống dưới, đoạn y tung mình nhảy xuống theo. Y nhảy xuống rất nhanh, y xuống tới đất trong khi Đỗ Thiên Ngạc còn lơ lửng trên không.

Người áo xanh đưa tay lên quạt ra một luồng kinh lực cho người Đỗ Thiên Ngạc từ từ rớt xuống, đoạn y nhanh tay bắt lấy ông.

Lập tức trong bụi rậm, hai gã đại hán áo đen lưng giắt trường kiếm nhảy xổ đến bên người áo xanh.

Gã bên trái rút trường kiếm ra đứng chờ lệnh.

Người áo xanh hạ lệnh :

- Không được giết hắn! Tha cho hắn về!

Người áo xanh băng mình một cái đã mất hút. Trước khi ra đi, y đưa tay vồ vào vai Đỗ Thiên Ngạc để giải huyết rồi tiện tay điểm vào huyết Phong Thủ trên vai.

Đỗ Thiên Ngạc lại run bắn lên và hồi tỉnh lại. Ông đảo mắt nhìn không thấy

người áo xanh đầu nũa, mà chỉ thấy hai gã áo đen đứng bên mình. Một gã cầm kiếm chỉ vào ngực, còn gã kia móc trong bọc ra một gói thuốc, khẽ nói :

- Mở miệng ra đi, ta cho uống thứ thuốc này rồi ta sẽ tha về!

Đỗ Thiên Ngạc giật mình nghĩ thầm :

- “Chắc gói thuốc này cũng là thứ thuốc mà Thượng Quan Kỳ đã uống phải. Sau khi uống vào không thể tự chủ được nữa và vĩnh viễn phải làm nô dịch cho người”.

Ông ngậm vận chân khí để toang phản kháng, song các huyết đạo ở cánh tay đều cứng nhắc không cử động được nữa đành chịu uống thuốc. Có điều ông đã giàu kinh nghiệm, tâm cơ lại linh mãnh, không phản kháng nữa, há miệng ra thản nhiên uống.

Gã áo đen cầm gói thuốc tùm tùm cười nói :

- Ta xem ngươi cũng vào hạng khá đấy. Người uống thuốc này vào rồi sẽ có hy vọng cộng sự với bọn ta.

Gã đại hán kia đột nhiên buông kiếm ra nói :

- Đây anh! Tên này không dám phản kháng, cho nó uống ít chút đi để khỏi tổn thương đến nội phủ. Rồi đây hẳn sẽ là đồng bọn với mình, tưởng chúng ta cũng nên thương nhau.

Gã kia bót đi hai viên rồi khẽ bảo Đỗ Thiên Ngạc :

- Nếu ta cho ngươi uống nguyên cả gói này thì ít ra ngươi mê mẫn cũng phải ba ngày không hồi tỉnh lại và mất cả ăn uống. Ta bót cho ngươi hai viên thì ngươi không đến nỗi ngất đi.

Dĩ nhiên đó là câu nói để kết bạn với Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc rất lấy làm kỳ, không hiểu sao hai gã này biết rằng rồi đây mình sẽ nhập bọn với chúng mà tìm cách giao hảo trước?

Gã áo đen cầm kiếm dường như hiểu được sự nghi ngờ của Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Chúng tôi ở trong đội hắc y thị vệ mười hai người. Hôm qua có một gã bất hạnh chết đi và hôm nay Trang chủ không muốn giết người, thế là người đã trúng tuyền vào thể chân người bạn đã chết đó.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 27

Bức màn bí mật hé mở

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh, nhưng ngoài mặt cổ trấn tĩnh, tươi cười hỏi :

- Trang chủ mới thấy tôi lần đầu sao đã tin ngay và thu nạp vào đội thị vệ?

Không sợ tôi phản trắc ư?

Hai gã áo đen đều cười và đồng thanh đáp :

- Điều đó anh khỏi lo. Cứ uống thuốc đi rồi chúng tôi sẽ nói cho mà nghe. Đỗ Thiên Ngạc tuy đã hiểu rõ đó là thuốc độc nhưng không uống không xong, đành phải há miệng ra.

Gã áo đen dứt cả gói thuốc vào miệng Đỗ Thiên Ngạc. Đỗ Thiên Ngạc vội ngậm miệng lại, dùng đầu lưỡi đưa những viên thuốc xuống dưới hàm ếch. Ông lại làm bộ ra chiều cay đắng như người nuốt thuốc vào.

Ông ngẫm nghĩ vận chân khí, nín thở, nhắm mắt, đứng yên không nhúc nhích. Hai gã áo đen chăm chú nhìn mặt Đỗ Thiên Ngạc xem ông uống thuốc rồi có những phản ứng gì?

Đỗ Thiên Ngạc hé mắt nhìn trộm hai gã, trong dạ bồn khoăn nghĩ thầm :

- “Thuốc này uống vào rồi tất phải có phản ứng, nếu mình giả vờ không đúng tất bị hai gã khám phá ra”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang lo lắng bỗng gã áo đen đứng bên trái nói :

- Tôi coi gã này uống thuốc lâu rồi mà sao chưa thấy ngất đi?

Gã kia đáp :

- Hắn vận nội công để phản kháng. Và số lượng hơi ít nên phát tác hơi chậm một chút.

Người kia khẽ thở dài nói :

- Anh coi chừng! Lát nữa mà không thấy động tĩnh gì thì cho hắn uống thêm một gói nữa.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nghĩ thầm :

- “Nếu chúng cho mình uống thêm một gói nữa thì tất lòi chỗ thuốc chưa uống ra, mà chúng ép mình phải uống. Mình không còn sức để phản kháng tất sẽ chết về tay chúng”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang suy nghĩ thì gã đại hán không nhẫn nại được nữa, giục :

- Tôi xem thuốc ít quá, phải cho gã uống thêm gói nữa.

Đỗ Thiên Ngạc sợ quá, mồ hôi trán toát ra nhỏ giọt. Gã đại hán kia dừng lại cười nói :

- Được rồi! Mặt hắn đã đỏ mồ hôi.

Đỗ Thiên Ngạc liền vận chân khí cho mồ hôi toát ra thật nhiều. Huyết đạo nơi cánh tay bị điểm khí huyết không thông nên khi ông vận chân khí lên đầu đón vô cùng, mồ hôi ra càng nhiều.

Lại nghe gã đại hán kia nói :

- Hắn uống thuốc ít quá e rằng ngất đi không lâu. Chúng ta đem hắn vào trong bụi rậm kia.

Vừa dứt lời, Đỗ Thiên Ngạc đã ngã kèn ra đất. Minh ông vừa gieo xuống, cát bụi bay tứ tung. Hai gã đại hán nhìn nhau mà cười. Gã cầm kiếm tra kiếm vào bao rồi cúi xuống ôm xốc Đỗ Thiên Ngạc lên chạy vào trong bụi

rậm.

Lúc Đỗ Thiên Ngạc té xuống, ông vội lè thuốc lấy ra dẫu vào trong áo và hé mắt nhìn trộm hai gã đại hán làm gì mình.

Gã đại hán ôm Đỗ Thiên Ngạc chạy trước, gã kia chạy theo sau. Đến một bụi rậm lớn, gã đặt Đỗ Thiên Ngạc xuống bảo bạn :

- Chúng ta đợi một lát, hấn uống ít thuốc mà nội công lại thâm hậu e rằng chẳng mấy chốc hấn sẽ hồi tỉnh.

Gã kia cười nói :

- Xem ra võ công hấn không kém gì bọn ta.

Đỗ Thiên Ngạc nghe hết những lời hai gã bàn tán thì nghĩ thầm :

- “Hiện giờ quần hào trong đại sảnh không biết mình thế nào? Hai gã này lại nói mình sẽ tỉnh lại mau chóng. Chi bằng mình tỉnh dậy đi, may ra còn trở lại được đại sảnh để xem tình thế diễn biến ra sao?”.

Đỗ Thiên Ngạc chờ thêm khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, từ từ mở mắt ra chống tay ngồi dậy.

Hai gã áo đen thộn mặt ra, nhìn chăm chăm Đỗ Thiên Ngạc không chớp mắt.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm :

- “Hồng rồi! Mình hồi tỉnh sớm quá e rằng chúng sinh lòng ngờ vực”.

Ông giả vờ làm ra bộ mặt ngây ngô, đưa mắt lơ đãng nhìn hết gã này đến gã kia.

Gã áo đen đứng bên trái cười nói :

- Này anh! Người này thần trí chưa hoàn toàn hồi phục. Anh coi xem có phải là hấn vẫn hồ đồ không biết gì.

Gã kia đáp :

- Đúng rồi! Thần trí hấn chưa tỉnh táo lại. Chúng mình có nói điều gì e rằng hấn cũng không nhớ gì được.

Gã nọ lại nói :

- Thứ thuốc này của Trang chủ linh nghiệm vô cùng. Trừ thuốc giải của người, khắp thiên hạ không còn thứ thuốc nào chữa được. Vì thế mà vĩnh viễn người không lo gì thuộc hạ phản bội. Thằng cha này đã uống thuốc vào là đã trở thành thuộc hạ, phải sống chết với người. Nếu lời chúng ta dặn mà hấn không nhớ được cũng không cần. Tôi tưởng ta cứ bảo hấn đi đi.

Đại hán nọ trầm ngâm một lát rồi hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Quý danh là gì?

Đỗ Thiên Ngạc ngần ngừ rồi đáp :

- Tôi họ Đỗ!

Gã áo đen tủm tỉm cười hỏi :

- Hiện giờ anh thấy trong mình ra sao?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Tôi đã khá lắm!

Ngừng một lát gã lại hỏi :

- Anh xem Trang chủ chúng tôi là người thế nào?

Đỗ Thiên Ngạc muốn nói vài câu tán tụng Trang chủ chúng nhưng ông lại nghĩ rằng: “Người áo xanh kia chưa chắc là Trang chủ, nếu mình nói bừa e rằng bọn chúng sinh nghi”. Nên ông tỏ vẻ ngây ngô không biết, lắc đầu lặng thinh không nói.

Gã áo đen cười nói :

- Anh đã uống thứ thuốc độc chết người, một ngày kia thuốc lên cơn, ngũ tạng lục phủ sẽ nát ra mà chết.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng đầu lên nhìn gã, vẫn không nói gì.

Gã đại hán lại tùm tùm cười nói :

- Nhưng không sao đâu! Thứ thuốc độc đó tuy lợi hại vô cùng, nhưng còn lâu mới lên cơn. Có điều từ đây về sau, anh phải nhất nhất tuân theo mệnh lệnh Trang chủ thì trước khi thuốc lên cơn, Trang chủ sẽ đưa thuốc giải cho.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ gật đầu không nói gì.

Gã áo đen lên mặt đàn anh cười ha hả nói :

- Khoảng thời gian đó ước chừng ba tháng. Hiện giờ tinh thần anh đã tỉnh táo hẳn chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: “Nếu mình không trả lời, bọn chúng sẽ ngộ nhận là mình bị độc nặng thì cũng phiền cho mình”, liền đáp :

- Tỉnh thì tỉnh rồi nhưng còn hơi váng đầu và bụng ngâm ngâm đau.

Gã áo đen nheo mày hỏi :

- Có bị buồn nôn không?

Đỗ Thiên Ngạc là tay đao thủ, coi bộ mặt gã biết là mình nói có chỗ không đúng liền lắc đầu đáp :

- Không!

Hai gã áo đen đưa mắt nhìn nhau. Gã bên phải cúi đầu xuống nói :

- Đại khái là vì hắn uống thuốc ít quá nên phản ứng có chỗ không giống người khác. Có lẽ hắn hồi tỉnh mau hơn nên cảm thấy váng đầu đau bụng.

Gã áo đen bên tả đột nhiên nghiêm nét mặt nói :

- Lần uống thuốc độc đầu tiên không có thuốc gì giải được. Thời gian phát tác chỉ trong khoảng mười ngày. Tính từ lúc tỉnh lại rồi anh còn sống thêm được mười ngày nữa.

Đỗ Thiên Ngạc làm bộ kinh hãi hỏi :

- Tôi chỉ còn sống thêm được mười ngày nữa?...

Gã áo đen bên phải nói :

- Đúng rồi! Mười ngày nữa thì thuốc độc lên cơn nhưng chưa chắc đã chết.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Anh càng nói tôi càng không hiểu.

Gã áo đen bên trái giơ tay giải :

- Nếu mười ngày này mà anh biểu lộ được tâm trung thành với Trang chủ lập nên công trạng, thì trước khi thuốc độc lên con, Trang chủ sẽ phái người đem thuốc giải đến cho anh. Giả tử mà anh có hành động phản nghịch lại Trang chủ, Trang chủ không cần phải phái người đi giết anh mà anh cũng chết.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm :

- “Thủ đoạn này thật là độc địa”.

Gã áo đen bên phải đột nhiên lạng người đi quanh về phía sau lưng Đỗ Thiên Ngạc. Bản năng tự vệ tự nhiên của Đỗ Thiên Ngạc bỗng né tránh sang bên nửa bước, nhưng rồi đứng lại ngay.

Gã áo đen đứng sau lưng cười ha hả nói :

- Anh đã tỉnh táo hẳn rồi!

Đoạn gã đưa hai tay giải huyết cho ông.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm vận khí thấy huyết mạch đã lưu thông nhưng vẫn lơ đi như cất nhắc được ngăn người ra nhìn hai gã áo đen.

Gã đứng bên phải vẫy tay nói :

- Anh đã từ đâu đến đây giờ hãy về chỗ đó đi!

Đỗ Thiên Ngạc rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi: “Sao chúng lại tha mình một cách dễ dàng như vậy?”. Rồi ông biết là chúng tưởng lầm mình đã trúng thuốc độc nên mới tha mình đi không ngăn ngại. Xem ra chúng tin tưởng vào thuốc đó lắm. Cứ theo tình hình này mà xét thì người đứng phía sau hậu trường giết đây là người áo xanh. Mắn cô nương chẳng qua là một kẻ nô dịch đáng thương vâng mệnh lệnh của chủ nhân sai khiến. Bây giờ chỉ làm cách nào chinh phục được Thanh bào quái nhân là bao nhiêu mối nghi ngờ sẽ tra ra hết.

Ông đang ngấm nghĩ bỗng thấy gã áo đen lại nói :

- Thôi anh đi đi!

Đỗ Thiên Ngạc vâng một tiếng rồi rảo bước ra khỏi nơi đó. Ông chỉ nghĩ đến việc phải quan tâm quên hết mọi cảnh trước mắt. Bỗng nghe phía sau tiếng gã áo đen dặn với theo :

- Chỉ cần biết một điều là anh phải tận trung với Trang chủ thì trong mười ngày thế nào cũng có thuốc giải. Nhưng nếu anh phản nghịch Trang chủ thì chết đó.

Đỗ Thiên Ngạc để mặc cho hai gã muốn nói gì thì nói, cứ vùn vụt chạy về phía trước. Ông chợt nhớ đến câu chuyện trong nhà đại sảnh, không biết hiện giờ đã xảy ra bao nhiêu biến cố rồi nên ông vội chạy về để xem cho rõ. Đỗ Thiên Ngạc nhảy lên mái nhà coi phương hướng, thì triển khinh công chạy về đại sảnh.

Đỗ Thiên Ngạc thấy Viên Hiếu đang đứng ngơ ngẩn ở ngoài đại sảnh ngẩng mặt lên nhìn sao trên trời. Cửa nhà đại sảnh đóng chặt, bên trong vắng vắng

có tiếng người nói.

Viên Hiếu rất tinh mắt, vừa thấy Đỗ Thiên Ngạc đặt chân xuống mái nhà trước đại sảnh y đã thấy ngay, quay lại nhìn rồi nhảy vọt lên lại gần hỏi :

- Đại ca tôi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Còn ở trong nhà đại sảnh.

Viên Hiếu tựa hồ như có nhiều điều muốn hỏi nhưng trong lúc đột ngột y không biết nên hỏi câu gì trước.

Đỗ Thiên Ngạc cũng muốn hỏi y lúc này đã đi đâu, nhưng nghĩ câu chuyện dài dòng trong giây lát không thể nói hết được đành chịu nhẫn nại, gờ tay đẩy cửa.

Tiếng kẹt cửa vang lên, trong đại sảnh có tiếng trầm trầm hỏi vọng ra :

- Ai đó?

Cánh cửa vừa mở, Thiết Mộc đại sư đã đứng ngay đó chặn lại, Đỗ Thiên Ngạc chấp tay né người đi về chỗ ngồi. Thiết Mộc đại sư thấy người đi vào là Đỗ Thiên Ngạc nên không ngăn trở.

Nữ lang áo trắng nhìn Đỗ Thiên Ngạc một cái rồi gờ tay ra vừa nói :

- Lại đây!

Đỗ Thiên Ngạc hơi rùng mình nghĩ thầm :

- “Chắc nàng tưởng mình đã uống thuốc mê rồi đây.”

Ông đảo mắt nhìn bốn phía vẫn không thấy Thanh Thành song kiếm đâu, khẽ thở dài một tiếng tự nói :

- “Chẳng lẽ hai vị đạo nhân đã bị tay độc thủ rồi sao?”.

Ông theo lời nữ lang rảo bước đi tới.

Nữ lang áo trắng chỉ Thượng Quan Kỳ nói :

- Đi lại chỗ gã kia!

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: ”Mình đã giả vờ thì phải làm cho tới cùng để xem nội tình ra sao?”. Liền đi đến bên Thượng Quan Kỳ.

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói :

- Chỉ trong lúc nữa, tôi e rằng tất cả các vị đây sẽ cùng một hoàn cảnh như hai vị này.

Quần hào thấy Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên thay đổi lập trường ai nấy đều sững sốt, vì Đỗ Thiên Ngạc là người tiếng tăm lừng lẫy ngoài quan ải, các phái võ ở Trung Nguyên từng nghe đại danh ông. Ông là một nhân vật không những võ công tuyệt cao mà lại giàu kinh nghiệm biết nhiều hiểu rộng, không có lý nào sơ xuất trong việc đề phòng mà còn bị đối phương ám toán. Lạ hơn nữa là ông cùng Thượng Quan Kỳ đều biến thành nô dịch của nữ lang áo trắng.

Thiết Mộc đại sư cảm thấy sự tình càng trở nên cực kỳ nghiêm trọng, nói khẽ bảo Phàm Mộc :

- Tôi phải lại xem người này đã bị ai chế phục hoặc bị cưỡng bách uống

thuốc mê.

Phạm Mộc nói :

- Sư huynh phải cẩn thận kẻo bị người ám toán.

Thiết Mộc đại sư không nói gì nữa, rảo bước lại chỗ Đỗ Thiên Ngạc.

Nữ lang áo trắng vội hô lên :

- Đánh lão hòa thượng này đi, đừng cho y đến gần.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm :

- “Bây giờ nàng bảo sao thì mình phải nghe vậy thì nàng mới không nghi ngờ”.

Nghĩ vậy, ông liền vung quyền lên đánh Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư đã ngầm nghĩ vận nội lực đề phòng. Nhà sư thấy Đỗ Thiên

Ngạc vung lời nữ lang áo trắng vung quyền đánh tới bèn lập tức phóng

chưởng ra tiếp, và chỉ dùng năm phần chân lực. Nhưng kinh lực vừa phóng

ra sắp chạm vào thể quyền của Đỗ Thiên Ngạc, thì nhà sư chợt nghĩ rằng:

“Dù trên giang hồ người ta xảo trá đến đâu thì cũng mặc, mình vẫn phải thủ

tín”. Nèn lập tức thu chưởng về.

Tuy nhà sư đã thu kinh lực về rất mau lẹ nhưng Đỗ Thiên Ngạc vẫn cảm

thấy áp lực rất mạnh, run bắn người lên lùi lại một bước.

Nữ lang áo trắng cau mày cất tiếng mắng :

- Thật là đồ vô dụng!

Nàng thò tay vào bọc rút thanh đoản kiếm vung lên. Thượng Quan Kỳ lập

tức nhảy xổ ra vung quyền lên nhằm đánh vào ngực nhà sư.

Thiết Mộc đại sư lần này không dám phóng chưởng tới năm phần chân lực,

mà chỉ dùng có ba phần chân lực để đỡ thể quyền của Thượng Quan Kỳ.

Dè đâu thể quyền của chàng mãnh liệt vô cùng mà nội công của chàng cũng

rất thâm hậu. Thiết Mộc đại sư bị nẩy người lên phải lùi lại phía sau hai

bước.

Thượng Quan Kỳ được một đòn thượng phong liền sấn lại, vung quyền

phóng cước tấn công rất mãnh liệt.

Thiết Mộc đại sư mới tiếp ba chiêu trong lòng đã cực kỳ kinh hải, nhận ra

chiêu thức đối phương rất là kỳ ảo, quyền cước đánh tới rất bất ngờ mà

chiêu nào cũng xúc tích nội lực phi thường. Nhà sư biết đã gặp kinh địch nên

vận toàn lực phản kích, nhưng đã để lỡ mất thể thượng phong, vì những đòn

quyền cước kỳ dị biến ảo của đối phương đánh tới tấp thành ra khó lòng

giành lại được thể chủ động.

Trong đại sảnh đã tối mờ, quyền thể hai bên lại cực kỳ mau lẹ nên người

ngoài không trông rõ tình thế hai bên đang động thủ. Chỉ nghe tiếng gió phát

ra vù vù thì biết rằng quyền chưởng hai bên đều mãnh liệt phi thường.

Phạm Mộc đại sư thấy Thượng Quan Kỳ mỗi lúc ra chiêu càng cực kỳ ghê

gớm, càng đánh càng hăng. Thiết Mộc đại sư đã bỏ lỡ mất tiên cơ song công

lực lại rất thâm hậu, thông hiểu bảy mươi hai đòn tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm nên vẫn ung dung trầm tĩnh, ra chiêu không rối loạn chút nào.

Nữ lang áo trắng tuy đã biết Thượng Quan Kỳ bản lĩnh cao cường và nhiều tuyệt kỹ, song nàng không ngờ đến mức chàng có thể trang đấu ngang sức với một vị cao tăng bậc nhất của phái Thiếu Lâm, mà còn có thể chiếm được ưu thế nữa là khác.

Từ đó, nàng lưu ý nhìn kỹ chàng thiếu niên, ngoài nét mặt vàng ửng khô đét, thì chàng tay vượn lưng ong, thân thể tráng kiện. Tuy chàng chỉ mặc một manh áo rách nhưng vẫn không che dấu được khí độ hiên ngang, oai phong凛冽. Nàng không hiểu sao người chàng thanh thoát như thế mà lại có bộ mặt rất khó coi. Kỳ lạ hơn nữa là sắc da chàng bóng láng như mỡ cừu khác hẳn với sắc mặt vàng khè khô đét. Mỗi khi vung quyền phóng cước đều thấy có những tiềm lực ghê gớm. Lối phát huy kinh lực mỗi lúc một gia tăng mà thân pháp uyển chuyển như nước chảy mây trôi mau lẹ dị thường.

Ban đầu quần hào không nhìn rõ được tình hình hai bên động thủ, đồng thời trong lòng mọi người đều có thành kiến, tưởng Thiết Mộc đại sư đã khét tiếng giang hồ, chỉ trong vòng mười chiêu thì Thượng Quan Kỳ không thua cũng tất bị thương. Ngờ đâu sự thật đã khác hẳn: Hai bên đã đấu hơn ba mươi hiệp, Thượng Quan Kỳ chẳng những không thua mà Thiết Mộc đại sư lại bỏ mất tiên cơ, vẫn không sao tranh giành lại được.

Cục diện biến diễn ra ngoài ý muốn của mọi người khiến cho quần hào trong đại sảnh gia tâm chú ý. Mọi người đều gia tăng hết mực lực chăm chú theo dõi.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm nhận xét biết: Nữ lang áo trắng ban đầu chỉ nghĩ đến việc tìm cách giúp sức cho Thượng Quan Kỳ, nhưng sau nàng phát giác ra võ công chàng còn hơn cả mình nữa. Không những nàng phớt bỏ ý nghĩ giúp sức chàng, mà nàng cũng không còn lưu tâm đến tình hình cuộc tranh đấu. Mắt nàng chăm chú nhìn vào người Thượng Quan Kỳ, tựa hồ đã sinh lòng ngờ vực.

Thật ra thì cách hóa trang của Thượng Quan Kỳ đã lộ ra nhiều chỗ sơ hở. Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên nghĩ ra một điều: Quả là chàng đã bị thuốc mê và bây giờ nữ lang đã sinh nghi. Ấu là ta phải tìm cách ở với Thượng Quan Kỳ một nơi để ngấm ngấm hộ vệ cho y mới được.

Đỗ Thiên Ngạc vừa quyết định chủ ý thì hai người đã đánh được bốn mươi hiệp dư. Thiết Mộc đại sư vẫn chưa đoạt lại được tiên cơ, thấy chàng thiếu niên này võ công tuyệt thế, tuy trong lòng ngấm ngấm bội phục nhưng đồng thời nhà sư đã bắt đầu thay đổi chiêu thức, vì biết rằng nếu mình không dùng đến tuyệt kỹ thì vĩnh viễn không bây giờ lấy lại được ưu thế. Trong lúc kịch chiến, nhà sư bỗng quát lên một tiếng thật lớn, đem toàn lực phóng ra một chưởng. Chưởng này quả là ghê gớm, một luồng cương kinh tuyệt luân

phóng ra trên không xô tới Thượng Quan Kỳ. Mọi người trong nhà đại sảnh bị luồng kinh phong làm cho chấn động, hoặc vạt áo bị thổi tung lên, đều phải khen thán thính danh của Thiết Mộc đại sư quả không ngoa. Chỉ một chưởng cũng đủ làm cho quần hào phải cả kinh thất sắc.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm lo cho Thượng Quan Kỳ đến muộn cả mồ hôi. Tòa đại sảnh tuy rộng nhưng bốn mặt đều có người bao bọc vây quanh cả, né tránh rất khó. Ông ngấm vận chân khí đề phòng, nếu Thượng Quan Kỳ không đỡ nổi chưởng lực khủng khiếp của Thiết Mộc đại sư thì ra tay cứu giúp.

Lúc Đỗ Thiên Ngạc đề khí đề chuẩn bị thì Thượng Quan Kỳ đã dùng sức mạnh để chống lại chưởng lực. Hai luồng kinh lực gặp nhau, Thượng Quan Kỳ bị chấn động mạnh phải lùi về sau, Thiết Mộc đại sư vẫn đứng yên đó song chưởng lực phóng ra bỗng nhiên mất hút.

Quần hào trong đại sảnh đều là những tay cao thủ bốn tâu giang hồ đã lâu mà ít khi gặp trường hợp như hôm nay. Ai nấy đều ngẩn người ra. Thiết Mộc đại sư thì hiểu rõ: Thượng Quan Kỳ thấy chưởng lực mình đánh ra xong, lùi lại hai bước rồi phóng kinh lực ra đón lấy đề xuống nên chưởng lực của mình mất tiêu.

Phạm Mộc đại sư đã ở lâu bên cạnh Thiết Mộc đại sư, biết rõ võ công của sư huynh mình. Chưởng này có thể đánh tan bia đá ra làm trăm mảnh, chính mình có đón được cũng phải dùng toàn lực. Giờ thấy Thượng Quan Kỳ không né tránh mà tiếp chưởng lực bằng sức cương mãnh mà vẫn không sao, lại thấy sư huynh vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi liền khẽ hỏi :

- Gã có tổn thương gì không?

Thiết Mộc đại sư lắc đầu dùng phép “Truyền âm nhập mật” đáp :

- Chúng ta gặp phải tay kinh địch mà trước nay chưa từng thấy. Nếu gã phản kích lại chắc là ghê gớm lắm.

Nữ lang áo trắng từ từ đến bên Thượng Quan Kỳ dịu dàng hỏi :

- Quan huynh có bị thương không?

Thượng Quan Kỳ mỉm cười, chỉ lắc đầu không nói.

Nữ lang áo trắng hỏi thế không phải vì nàng thương tiếc Thượng Quan Kỳ, mà chỉ vì nàng vừa phát giác võ công chàng vào hạng thượng thừa, rồi đây nàng sẽ có một tay trợ thủ rất đắc lực.

Trong đại sảnh lại im phăng phắc, quần hào đều cho rằng Thượng Quan Kỳ chống chọi được với Thiết Mộc đại sư thì mình hoặc giả có động thủ cũng khó lòng hơn được Thiết Mộc đại sư.

Đột nhiên ngoài đại sảnh có tiếng Viên Hiếu lớn tiếng hỏi :

- Các người nói chuyện đã xong chưa để cho tôi vào?

Nữ lang áo trắng cao giọng đáp :

- Vẫn chưa xong! Người hãy chờ ngoài đó.

Thiết Mộc đại sư bỗng lớn tiếng tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Cô nương đừng chần chờ nữa. Cái chết của lệnh tôn lão tăng đã đoán được một hai. Đêm sắp sang canh năm rồi, cô nương có chịu nói hay không? Phải một lời dứt khoát...

Nữ lang áo trắng đột nhiên nổi lên một trận cười ròn rã hỏi :

- Tôi hỏi các vị một câu trước, các vị thử vấn tâm coi có đích đáng đến đây để viếng tang gia phụ không?

Quần hào bị nữ lang hỏi câu này không khỏi ngẩn người ra. Vì sự thật nếu chỉ có một mục đích đến viếng tang thì ai nấy đều trả lời một cách chóng vánh.

Nhưng nghĩ cho kỹ thì hình như ngoài mục đích này lại còn một lý do khác. Lý do này tuy dấu kín trong lòng nhưng chính nó thúc đẩy quần hào đến đây và ở lại để tìm ra manh mối.

Quần hào tự vấn tâm như vậy nên khi nàng hỏi câu này đều cảm thấy là không vô lý. Bọn mình lặn lội hàng ngàn dặm đến đây há chỉ để đưa đám tang Mẫn lão anh hùng mà thôi.

Quần hào chưa kịp trả lời thì nữ lang lại cười lên khanh khách nói tiếp :

- Lúc sinh thời, kể ra gia phụ cũng có ân sâu nghĩa nặng với một số môn phái trong võ lâm thật. Nhưng các vị vì tình nghĩa mà đến đây chỉ là lý do phụ, còn nguyên nhân chính thì e rằng là có hành động bất lợi cho gia phụ. Chẳng qua các vị chỉ sợ võ công gia phụ hơn người khó lòng hạ thủ, nên bây giờ viện cớ điếu tang để đến quấy rầy nhà họ Mẫn chúng tôi.

Quần hào tựa hồ như bị lời nhiếc móc của nữ lang không biết làm sau trả lời thế nào để chống chế, ai nấy đều lặng lẽ cúi đầu không nói gì.

Nữ lang áo trắng ngưng lại một chút rồi nói tiếp :

- Thật ra gia phụ hằng lo bị người ám toán, mấy mươi năm nay lúc nào cũng bận khoản. Một mặt lo gắng luyện tập võ công, một mặt phái người đi dò la tình hình các nơi và ngấm ngầm trừ khử những người biết rõ nội tình của gia phụ. Giả tỷ bao nhiêu người biết nội tình của gia phụ lần lượt bị giết hết thì vụ bí mật đó sẽ trở thành một thiên cổ nghi án, mà gia phụ sẽ trở thành một nhân vật được toàn thể võ lâm sùng kính đến tận ngàn thu.

Thiết Mộc đại sư dường như đã hiểu ra, khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Cô nương nói thế thì cuộc quyết đấu năm xưa giữa hai phe chánh tà là do gia phụ đề ra?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Không những gia phụ đề ra mà chính tay người cấu tạo nên để người ở giữa thủ lợi, chiếm lấy tam bảo.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm :

- “Cô bé này hé lên bức màn bí mật của gia phụ lúc sinh thời e rằng có dụng tâm gì chẳng? Nhưng chẳng lẽ giữa ba cha con họ trong nhà cũng có xích

mích?”.

Nữ lang áo trắng nói tiếp :

- Đáng tiếc rằng công việc lớn tày trời này sức một người không làm nổi, vì thế mà phải kiếm người giúp sức, ngấm ngầm bố trí có thành cuộc chiến giữa hai phe chánh tà. Rốt cuộc hai bên đều kiệt quệ mà âm mưu kia đột nhiên bị tiết lộ nên gia phụ quay về phe chánh đạo nên toàn quân đối phương phải tan tành...

Thiên hạ ai cũng biết Mẫn lão anh hùng đã giúp đỡ cho các môn phái chính lớn là: Thiếu Lâm, Võ Đang... trong cuộc quyết chiến giữa hai phe chính tà.

Nhưng vì lý do gì mà Mẫn lão gia đã giúp những tay cao thủ của những môn phái lớn thoát nạn, còn làm cho quần ma trong giang hồ bị chết cực kỳ thảm thì ít người biết đến.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài một tiếng nói :

- Thì ra bên trong hãy còn nhiều điều ngoắt ngoe, lão tăng còn không hiểu...

Nữ lang áo trắng cười lạt ngắt lời :

- Không hiểu ở chỗ tôi đây đối với gia phụ có điều khác lạ...

Bỗng nghe có người lớn tiếng nói xen vào :

- Bậc đại trượng phu cũng có khi không giữ được vợ hiền con hiếu. Mẫn lão anh hùng tuy được các phái võ lâm ta kính trọng, nhưng gặp phải những đứa con vô phép vô thiên, cắt đứt tình cốt nhục nhân luân thì làm sao được?

Mấy câu nói mắng nhiếc thậm tệ này khiến cho chàng thiếu niên đại tang đau xót không thể nhin được, hai hàng nước mắt tuôn rơi. Nữ lang áo trắng bị nhiếc mắng cũng thộn mặt ra, từ từ đưa tay áo lên lau mồ hôi trán nói :

- Y thấy lợi quên nghĩa giết đi người anh em kết nghĩa xong rồi còn thiết kế giết cả nhà bạn bịt miệng. Một nhân vật như thế ai mà kính trọng được?

Lại một người trong quần hào thở dài hỏi :

- Cô có phải là con của Mẫn lão gia không?

Nữ lang áo trắng đột nhiên giơ tay lên che mặt đáp :

- Không phải! Tôi không thể có người cha bất nhân bất nghĩa tàn ác không phải là giống người như vậy được.

Trước một câu nói tệ hại này, nữ lang áo trắng trước nay vẫn bình tĩnh lạnh lùng, mà lúc này tiếng nói lại run run dường như bị xúc động mạnh.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Những hành vi trong một đời người của lệnh tôn đều được các giới võ lâm đánh giá. Bất luận vì lão gia muốn trả oán mà đem tâm giúp đỡ các chính phái lớn, hoặc mượn cớ để trừ khử những người theo đường lối khác mình hoặc mưu đoạt những gì đi chăng nữa thì việc lão gia viện trợ các chính phái lớn là việc hiển nhiên ai ai cũng biết. chỉ mỗi một việc này cũng đủ để cho anh em đồng đạo kính trọng lão gia rồi...

Nữ lang áo trắng đột nhiên hạ tay áo đang che mặt xuống, giận dữ hỏi :
- Đại sư là người xuất gia nghiên cứu về nhân quả tuần hoàn, thế mà đối với người tâm địa hiểm độc cũng không cho là sẽ bị báo ứng hay sao?

Thiết Mộc đại sư động lòng nói :

- Con cái không được bàn tán phê phán lỗi lầm của cha mẹ. Cô nương phê bình lệnh tôn như vậy là mang tiếng bất hiếu.

Nữ lang áo trắng bị quần hào vận lý mãi không khỏi bối rối, mắt cả bình tĩnh, lớn tiếng nói :

- Ai nói y là gia gia tôi?

Quần hào nghe câu đó ai nấy đều sửng sốt.

Nữ lang áo trắng run lên, dường như cảm thấy mình đã thất thường đưa tay lên vuốt tóc để trấn tĩnh lại.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên tiến đến trước mặt nàng, hai mắt sáng rực nhìn nữ lang áo trắng hỏi :

- Phải chăng lệnh tôn đã bị chính tay cô nương giết chết?

Nữ lang áo trắng hỏi lại :

- Đại sư cứ vặn hỏi ai là hung thủ là có ý gì đây?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Lúc bàn đạo rời Thiếu Lâm tự có nhận được huấn dụ của Chương môn Phương tượng dặn bảo: “Nếu Mẫn lão anh hùng chẳng may bị chết thì phải tra hỏi cho ra hung thủ để bắt về Tung Sơn”.

Nữ lang áo trắng lại hỏi :

- Hai vị muốn bắt tôi giải về Tung Sơn Thiếu Lâm tự để nạp cho Chương môn quý phái để lãnh công phải không?

Thiết Mộc đại sư nghiêm trang đáp :

- Cô nương vừa mới nói đây, tựa hồ cái chết của lệnh tôn bên trong còn nhiều điều phức tạp vô cùng. Nếu lời nói của cô nương không phải là bịa đặt thì chúng tôi không muốn dính líu vào việc khác. Sở dĩ lão tăng cố ý hai ba lần hỏi tra cho biết tên hung thủ là chỉ muốn đối phó với y mà thôi.

- Nếu y thẳng thắn lộ diện đến ra mắt Chương môn tề phái, đem tất cả đầu đuôi câu chuyện sát hại Mẫn lão anh hùng nói thật cho Phương tượng biết để bọn lão tăng khỏi phải bận tâm vào việc này thì những chuyện thị phi trước kia cũng bỏ qua. Bọn lão tăng chỉ cốt công bố để làm gương cho mọi người sau.

Câu nói của đại sư có ý ngầm ngầm bảo cho nữ lang áo trắng biết: là bọn ta đã biết hung thủ là người rồi nhưng điều này ở trong còn nhiều điều khuất khúc. Nếu người chịu cùng bọn ta về Thiếu Lâm tự đem đầu đuôi câu chuyện cho Phương tượng biết thì may ra bọn đệ tử Thiếu Lâm không thay đổi chuyện này nữa. Nhà sư nói như trên là đã giữ thể diện cho nữ lang nhiều lắm và chắc là nàng phải thuận theo.

Bỗng nghe nữ lang áo trắng cười khanh khách nói :

- Kiếm tên hung thủ đó thì không khó gì nhưng không phải trong chốc lát mà xong.

Thiêt Mộc đại sư nói :

- Chúng tôi ở đây chờ thêm vài ngày nữa cũng được mà.

Nữ lang áo trắng lại cười khanh khách hỏi :

- Từ đây lên đến Tung Sơn phải mất bao nhiêu thì giờ?

Thiêt Mộc đại sư đáp :

- Chậm thì một tháng, còn nhanh thì cũng mười ngày. Cái đó cũng còn tùy vào người đi nhanh hay chậm.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Như tôi thì phải đi mất bao lâu?

Thiêt Mộc đại sư đáp :

- Nếu chúng ta đi cả ngày lẫn đêm thì mất khoảng năm hoặc sáu ngày là tới.

Nữ lang áo trắng nói :

- Tìm hung thủ mất ba ngày, đi đường mất thêm sáu ngày, như vậy là mất hết chín ngày. Đại sư thử tính vậy có nên không?

Thiêt Mộc đại sư nói :

- Sao lại không nên?

Nữ lang áo trắng nói :

- Kể cả đêm nay, các vị chỉ còn sống được có mười ngày nữa. Dù hung thủ có đường hoàng đến đây, các vị cũng không có cách nào dẫn đi được.

Thiêt Mộc đại sư thấy nữ lang áo trắng ra điều trêu chọc, bất giác nổi giận, nghĩ thầm :

- “Rõ ràng là cô bé này có ý điều cợt mình, không cho thị một bài học không xong”.

Ông chấp tay niệm Phật hiệu nói :

- Mắn cô nương cứ việc đem tên họ tên hung thủ cho lão tăng biết. Thử xem lão tăng chết trước hay là hung thủ bị bắt trước?

- Đúng rồi! Sự tình lệnh tôn đã chết là đích thực rồi. Lão tăng còn mấy điểm chưa hiểu xin cô nương cho bản tăng hỏi thêm mấy câu.

Nữ lang áo trắng đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư nói :

- Đại sư còn có điều chi thắc mắc?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Tôi chỉ hỏi vài câu đơn giản, xin cô nương trả lời vắn tắt cho.

Nữ lang áo trắng nói :

- Hay lắm! Tôi chỉ trả lời đại sư ba câu nữa. Dù đại sư có hỏi thừa một câu cũng xin miễn tôi phải trả lời.

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Lệnh tôn bị chết vào tay ai?

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Điều này khó nói quá!

Thiết Mộc đại sư nhắc lại :

- Lão tăng chỉ muốn hỏi ai đã trực tiếp hại Mẫn lão gia?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Không có ai trực tiếp hại y cả, y bị lương tâm cắn rứt sợ quá mà chết.

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Cô nương có phải là con của Mẫn lão gia không?

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lúc, giả bộ làm mặt giận nói :

- Ông này thật là lỳ! Tại sao cứ hỏi việc riêng của người ta là sao?

Thiết Mộc đại sư cũng lớn tiếng đáp :

- Cô nương xảo ngôn lừa bịp ta đến đây, lại còn bày trò ma quỷ bảo ghi tên vào Ký Tử Bạ!

Nữ lang nói :

- Tôi có lừa lọc đại sư đâu? Tôi chỉ nói cho quý vị biết những điều bí mật của Mẫn lão gia hồi sinh thời là gì.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Cô nương mồm năm miệng mười thao thao bất tuyệt, toàn nói những chuyện kinh hồn động phách, còn chính đề thì lại nói một cách rất hàm hồ.

Đại sư nói toạc ra như vậy, quần hào trong đại sảnh như người đang ngủ mơ bừng tỉnh nghĩ bụng: “Thị này nói đến nửa ngày trời toàn những chuyện đầu đầu, nào chuyện tranh chấp giữa hai phe chính, tà, nào chuyện tranh đoạt tam bảo, còn hung thủ là ai thì lại không nói”. Bấy giờ mọi người đều lên tiếng :

- Đại sư nói đúng lắm...

Thiết Mộc đại sư nghiêm trang nói tiếp :

- Cô nương đã nói là trả lời cho bản tăng ba câu hỏi sao không trả lời trực tiếp vào câu hỏi mà cứ quanh co?

Nữ lang áo trắng nghe lời Thiết Mộc đại sư trách mắng thì ra chiều bẽn lễn

thở dài nói :

- Nếu biết thế này thì tôi chẳng trả lời nữa.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Lão tăng không để cho cô nương thiệt đâu. Cô nương trả lời cho bản tăng ba câu, bản tăng đáp lại cô một việc.

Nữ lang áo trắng nói :

- Thôi bây giờ tôi trả lời đại sư ba câu xong, lập tức các vị phải ra khỏi đại sảnh này.

Thiết Mộc đại sư lớn tiếng hỏi :

- Mẫn cô nương nói vậy các vị có bằng lòng không?

Có đến quá nửa số người trong đại sảnh đồng thanh đáp :

- Chúng tôi xin tùy theo đại sư quyết định.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Canh tư chúng tôi ra khỏi nơi đây, canh năm lại trở vào. Lão tăng xin đại diện cho quần hào chịu lời của cô nương.

Nữ lang áo trắng giục :

- Đại sư hỏi đi!

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Lão tăng xin hỏi là cô nương có phải là con của Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng hàm hồ đáp :

- Chúng tôi tuy danh là cha con nhưng không có tình cha con.

Thiết Mộc đại sư run lên nói :

- Câu trả lời này cao xa quá, lão tăng vẫn không hiểu rõ cô nương có phải là con ruột của Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng xẵng giọng đáp :

- Nếu đại sư không hiểu thì về mà hỏi lại Phương trượng quý tự.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói :

- Thôi được! Thế là xong một câu. Tên hung thủ giết hại Mẫn lão gia là ai?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Y tự uống thuốc độc mà chết!

Câu đáp này khiến cho quần hào phải sững sốt. Thiết Mộc đại sư chấp tay niệm “A Di Đà Phật” rồi nói :

- Mẫn lão gia đã chiếm được tam bảo, hiện giờ vật ấy đang ở đâu?

Quần hào ai nấy đều chân động, chăm chú lắng nghe từng tiếng một.

Nữ lang áo trắng cười đáp :

- Vì y không chịu tiết lộ nơi giấu tam bảo nên mới tự tử mà chết.

Thiết Mộc đại sư run lên hỏi :

- Tôi hỏi cô nương hiện giờ tam bảo đang ở đâu?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Tôi xin nói thật để đại sư rõ: trừ tiên phụ tôi thì không còn người thứ hai

nào biết cả.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Thế là một câu hỏi nữa lão tăng chưa được thỏa mãn.

Nữ lang áo trắng nói :

- Lão thiền sư hỏi những câu oái oăm như vậy tiếc rằng không thể nói hết được. Giả tỷ các việc trong thiên hạ đều giản dị như vậy thì trong võ lâm làm gì còn có nhân vật được người thán phục là tài trí tuyệt vời.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Lão tăng chỉ cần cô nương nói thật, còn kỹ thuật tra hỏi của lão tăng kém cỏi thì không có điều chi đáng trách cô nương.

Nữ lang áo trắng nói :

- Chỉ còn một câu hỏi nữa thôi. Tôi hy vọng trước khi hỏi, tôi mong rằng đại sư hãy suy nghĩ kỹ đừng hỏi điều mà tôi không thể trả lời.

Quả nhiên Thiết Mộc đại sư ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi :

- Theo sự quan sát của lão tăng thì dường như cô nương cũng bị người khác áp chế. Bất luận là y có phải là hung thủ đã làm chết Mẫn lão anh hùng không?

Nhưng cô nương có xét đoán ở con người đó một chút dấu vết nào không?

Nữ lang áo trắng hơi biến sắc, từ từ nhắm mắt lại, dường như để cố tâm lấy lại bình tĩnh.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn nữ lang áo trắng rồi tiếp tục hỏi :

- Đó là con người đứng sau lưng giật dây tạt cô nương phải biết y là ai? Con người đã trực tiếp chỉ điểm cho cô nương đó tên họ là gì?

Nữ lang áo trắng cướp lời đại sư đáp :

- Cỗn Long Vương!

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Tôi chưa hỏi hết câu sao cô nương lại cướp lời đáp ngay?

Nữ lang áo trắng nói :

- Đủ rồi! Đủ rồi! Tôi đã trả lời quá nhiều rồi.

Đột nhiên nàng cảm thấy như có điều gì khiếp sợ, toàn thân run bắn lên, nàng liền lấy tay che mặt.

Thiết Mộc đại sư còn toan nói mấy câu trách móc nữa, nhưng thấy nàng khiếp sợ nhà sư cũng mềm lòng than rằng :

- Ta bức bách một cô gái nhỏ tuổi đến thế này thì không phải là hành vi của bậc anh hùng.

Nghĩ vậy, Thiết Mộc đại sư thở dài nói :

- Dù cô nương cướp lời, lão tăng cũng đành chịu thua rồi không hỏi nữa.

Nữ lang áo trắng lẩm bẩm nhắc lại :

- Tôi đã nói nhiều quá rồi!

Tiếng nàng nói khẽ quá, chỉ thấy máy môi. Không những người đứng ở xa

mà ngay cả Thiết Mộc đại sư đứng gần nàng mà cũng không nghe thấy.

Đột nhiên Phàm Mộc đại sư lên tiếng :

- Hai vị đạo hữu của phái Thanh Thành đi lâu rồi mà sao không thấy trở về? Bọn ta phải nhờ mấy vị đi nghe ngóng xem sao chứ?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Bất tất phải tra xét làm gì. Hai vị đó chưa về thì bọn ta còn chiếm được ưu thế. Nếu hai vị đó trở về thì mình lại phải phân tán nhân lực để đối phó.

Quần hào nghe nói rùng mình, nhưng sau mọi người hiểu ra nên lẳng lẳng không nói gì nữa.

Số là Đỗ Thiên Ngạc sau khi ra ngoài đại sảnh một lát trở về đột nhiên thay đổi lập trường, quay về bên nữ lang áo trắng. Giả tử Thanh Thành song kiếm cũng theo kiểu Đỗ Thiên Ngạc, quay về bên nữ lang áo trắng thì tình hình càng thêm trầm trọng. Ai cũng thừa biết võ công của Thanh Thành song kiếm, các vị có mặt tại đó, ít ai có thể ngang sức cùng họ.

Nhà đại sảnh lại im phăng phắc. Quần hào đều nhận thấy không còn câu gì để nói, không còn câu gì để hỏi.

Sự tình đêm nay đã đến giai đoạn quyết định, không rút lui thì phải hành động.

Thời gian trầm lặng kéo dài chừng khoảng cạn tuần trà, Phàm Mộc khẽ hỏi Thiết Mộc đại sư :

- Chúng ta đi thôi chứ?

Chính Thiết Mộc đại sư cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này, trong lúc nhất thời chưa tìm ra cách giải quyết. Giờ nghe sư đệ hỏi đến bất giác thờ dài chưa kịp trả lời. Bất thành linh một tiếng “Cạch” vang lên, hai cánh cửa lớn mở ra.

Viên Hiếu xông xộc xông vào hỏi :

- Nói chuyện xong chưa?

Y tính khí hồn nhiên, chưa hiểu được kiểu cách giang hồ. Đã không có tiếng tăm gì trong võ lâm mà mặt lại dài như mặt vượn nên chẳng ai thèm trả lời.

Viên Hiếu đảo mắt nhìn khắp một lượt, không thấy ai để ý gì đến mình liền chạy qua bên nữ lang áo trắng. Khi gần đến bên Thượng Quan Kỳ, y nắm tay chàng nói :

- Đại ca! Chúng ta đi thôi!

Viên Hiếu sức khỏe vô cùng, Thượng Quan Kỳ bị y lôi tuột ra phía cửa.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ bị người vào lôi tuột đi liền cả kinh vội la lên :

- Quan huynh đánh nó đi!

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn nữ lang áo trắng, từ từ giơ quyền lên nhưng chưa chịu đánh xuống.

Chớp mắt, Thượng Quan Kỳ đã bị Viên Hiếu lôi ra gần đến chỗ cửa mở.

Đột nhiên, nữ lang áo trắng thò tay vào bọc rút thanh đoản kiếm ra giục :

- Đánh nó đi!

Lạ thay! Thượng Quan Kỳ vừa trông thấy thanh đoản kiếm, liền vung tay lên đánh thật sự đến “Bịch” một tiếng, trúng vai Viên Hiếu. Thế quyền rất nặng, Viên Hiếu lại không đề phòng bị trúng quyền phải lùi lại. Tay đang nắm chặt cổ tay Thượng Quan Kỳ phải buông ra. Y thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ kêu lên :

- Đại ca! Em có điều chi không phải?

Thượng Quan Kỳ lẳng lẳng không nói gì, ngơ ngác nhìn Viên Hiếu. Đột nhiên lại giơ quyền lên đánh nữa. Nhưng lần này Viên Hiếu đã phòng bị nên né mình tránh khỏi.

Thượng Quan Kỳ đánh không trúng liền múa tít song quyền lên đánh như mưa, liền một lúc đến ba bốn mươi đòn. Mấy mươi đòn vừa mau vừa mạnh, nhưng Viên Hiếu nhờ thân pháp mau lẹ đều tránh được hết.

Thân pháp mau lẹ kỳ ảo của Viên Hiếu khiến cho quần hào phải chú ý. Mắt đổ dồn vào nhìn anh chàng nửa người nửa vượn.

Thiết Mộc đại sư kiến văn quảng bác, vừa trông thấy thân pháp và bộ pháp của Viên Hiếu đã biết ngay y thuộc vào hàng võ công thượng thừa. Thượng Quan Kỳ quyền đánh veo véo mà không chạm được tới quần áo y.

Nữ lang áo trắng đột nhiên khẽ quát :

- Lui ra!

Nàng vung đoản kiếm lên, Thượng Quan Kỳ quả nhiên lùi lại.

Viên Hiếu ngơ ngẩn nhìn thanh đoản kiếm trong tay thiếu nữ, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm :

- “Quái lạ! Thanh đoản kiếm này có bùa pháp gì mà khiến đại ca ta phải tuân theo mệnh lệnh? Bảo đánh ta cũng đánh, bảo thôi cũng thôi?”.

Y đang ngẫm nghĩ thì nữ lang áo trắng thung thảng bước lại.

Viên Hiếu vẫn dán mắt vào thanh đoản kiếm không chịu né tránh. Y chợt nảy ra ý nghĩ muốn cướp thanh đoản kiếm trong tay nàng.

Bỗng thấy nữ lang áo trắng tùm tùm cười hỏi :

- Ngươi là em của y phải không?

Viên Hiếu đáp :

- Phải!

Nữ lang áo trắng lại hỏi :

- Ngươi có biết tại sao y không nhìn nhận ngươi được nữa không?

Viên Hiếu lắc đầu đáp :

- Tôi không biết!

Nữ lang áo trắng lại cười hỏi :

- Ngươi có muốn cùng ở với y không?

Viên Hiếu đáp :

- Mấy năm trời anh em tôi không rời nhau nửa bước, dĩ nhiên là tôi muốn ở

với đại ca tôi.

Nữ lang áo trắng chưa trả lời, Thiết Mộc đại sư bỗng tiến lên lớn tiếng quát :

- Mẫn cô nương đối với một gã nhỏ tuổi chất phác tuyệt không có tâm cơ gì mà làm thế, chẳng hóa ra là một thủ đoạn đồn mạt ư?

Nhà sư vừa nói vừa đến đứng bên cạnh Viên Hiếu.

Nữ lang áo trắng mắt long lên lạnh lùng hỏi :

- Chúng ta đã có lời giao ước trước. Sau khi đại sư hỏi xong ba câu là ra khỏi Mẫn gia trang lập tức, sao giờ lại không y ước? Còn ở lại đây là có dụng ý gì?

Thiết Mộc đại sư rùng mình nghĩ thầm :

- “Đúng rồi! Mình quả có giao ước với thị như vậy. Nếu không y hẹn thì ra thất tín”.

Nhà sư bị nữ lang hỏi cứng lưỡi không trả lời được. Hồi lâu mới nói :

- Lão tăng chỉ hẹn là ra khỏi nhà đại sảnh chứ không ra khỏi Mẫn trạch và không có ước định thời gian. Bây giờ lão tăng lập tức lui ra và vào ngay cũng được.

Nữ lang áo trắng nói :

- Đại sư muốn nói sao thì nói. Nhưng bây giờ phải lập tức ra khỏi nơi này ngay.

Thiết Mộc đại sư đưa tay kéo Viên Hiếu nói :

- Đi! Chúng ta cùng đi ra!

Viên Hiếu giựt tay ra nói :

- Tôi không ra! Tôi muốn đi theo đại ca tôi!

Thiết Mộc đại sư than rằng :

- Y đã bị họ đánh thuốc mê rồi, chưa thể tỉnh táo ngay được. Phải tìm cách giải thuốc mê cho y trước rồi mới cứu y ra được.

Viên Hiếu hỏi :

- Ông có cách gì cứu được y ra không?

Thiết Mộc đại sư biết Viên Hiếu tính tình hiền hậu chất phác, nếu không nhận lời với y, y quyết không chịu đi theo mình ra ngoài và sẽ bị nữ lang hãm hại.

Võ công Thượng Quan Kỳ đã không ai ngờ đến mức độ ấy, nếu thêm Viên Hiếu bị nữ lang ám toán cho y nhập bọn thì bên mình sẽ thêm một tay cường địch nữa.

Nghĩ vậy nhà sư liền nói :

- Lão tăng sẽ nghĩ biện pháp cứu y và nếu chính lão tăng không làm nổi cũng nguyện tìm cho được biện pháp để cứu y ra.

Viên Hiếu hỏi :

- Ông nói có thật không?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Suốt đời lão tăng chưa nói dối ai bây giờ.

Viên Hiếu cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, không có cách nào hơn được, đành thở dài nói :

- Được rồi! Nếu ông cứu được đại ca tôi thì tôi đi với ông.

Nữ lang áo trắng thấy Viên Hiếu khờ khạo nghĩ thầm :

- “Gã này thiên tính thật thà lại có bản lĩnh hơn người. Nếu ta thu phục được y thì bên mình ta sẽ có hai tay trợ thủ đắc lực. Khốn nỗi, Thiết Mộc đại sư đỡ đầu cho y là tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm hiện nay. Mình biết tìm cách gì để đánh tháo cho y bây giờ?”.

Nàng là người thông minh tuyệt đỉnh, nghĩ ra một kế, cất tiếng nói to bảo Thượng Quan Kỳ :

- Người không còn sống được mấy ngày nữa đâu đấy nhé!...

Viên Hiếu tuy tin lời Thiết Mộc đại sư, nhưng ngày nào chưa được ở chung với Thượng Quan Kỳ là trong lòng bồn khoăn lúc ấy. Y vừa nghe nữ lang nói liền hỏi ngay :

- Cô bảo ai sắp chết?

Nữ lang áo trắng chỉ Thượng Quan Kỳ nói :

- Ta bảo y sắp chết đó! Đáng thương cho y chỉ còn sống thêm được ba ngày nữa thôi.

Viên Hiếu cả kinh rú lên một tiếng, chạy lại chỗ Thượng Quan Kỳ. Thiết Mộc đại sư toan ngăn lại thì Phàm Mộc khẽ thở dài than rằng :

- Gã này nhất tâm lo lắng đến sự an nguy của đại ca y, dù ta có khuyên y cũng vô ích. Chi bằng tạm thời ra khỏi đây rồi hãy liệu.

Phàm Mộc nói đến đây thôi nhưng Thiết Mộc đại sư cũng hiểu rằng theo ý kiến của Phàm Mộc là trước hết hãy ra khỏi nhà đại sảnh để trọn lời hứa với nữ lang áo trắng. Xong rồi xông vào động thủ để chế phục nàng, đồng thời cứu Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu.

Nữ lang áo trắng cũng là tay sắc sảo không vừa, làm gì mà nàng không hiểu ý định của hai nhà sư, nàng tùm tùm cười nói :

- Tôi xin nhắc lại lời giao ước: sau khi đã trả lời xong ba câu hỏi thì các vị lập tức ra khỏi đại sảnh. Bây giờ cuộc vấn đáp đã xong, các vị nên ra ngay đi.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp :

- Dù có ra rồi vào lại ngay cũng không phải là thất ước.

Nữ lang nói câu này khiến cho quần hào cũng kinh ngạc.

Thiết Mộc đại sư cười nhạt nói :

- Khi lão tăng trở vào, chúng ta sẽ nhờ vào bản lĩnh của mình để phân thắng bại. Nếu lão tăng không bị thương rút chạy, tất là Mẫn cô nương phải bó tay chịu trói.

Nữ lang áo trắng nói :

- Việc chưa đến đâu mà đại sư đã đoán trước. Chẳng lẽ ngoài hai điều đại sư vừa mới nói, không còn điều gì khác nữa hay sao?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Quả bần tăng chưa nghĩ được kế nào lưỡng toàn.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Theo như đại sư tiên liệu thì các vị bị thương mà phải rút lui hay vẫn bồi đành bó tay chịu trời?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Điều đó khó mà biết được. Mẫn cô nương qui kế đa đoan khiến người ta không biết đâu mà đề phòng.

Nữ lang áo trắng nói :

- Đại sư quá khen!

Phàm Mộc đại sư nói :

- Thị này mồm năm miệng mười. Sư huynh đấu khẩu với thị làm gì nữa.

Chúng ta hãy ra khỏi nhà đại sảnh rồi hẩn hay.

Thiết Mộc đại sư gạt đầu, rào bước ra khỏi sảnh đường.

Nữ lang áo trắng cất cao giọng nói :

- Các vị chớ quên rằng đã kiếm danh vào Ký Tử Bạ và chỉ còn sống được mười ngày nữa thôi đấy nhé.

Thiết Mộc đại sư không đáp, đi thẳng ra ngoài. Quần hào lục tục theo sau ra khỏi sảnh đường.

Thiết Mộc đại sư ra đến giữa sân đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn quần hào nói :

- Trong việc này dường như do một mối cừu hận gây ra, trong đó có nhiều điều ngoắt ngoéo. Các vị đều nghe rõ rồi và nay cục diện cũng đã sáng tỏ. Tuy vậy, Mẫn cô nương chưa chắc là hung thủ làm việc đại nghịch bất đạo. Có điều mọi chi tiết trong việc này nàng đều biết cả. Lại còn một điều đáng chú ý nữa là :

sau lưng nàng hiển nhiên còn nhiều người khác chủ mưu. Nhân vật đứng sau lưng này có lẽ còn ở trong Mẫn trạch.

Ngừng một lát, Thiết Mộc đại sư lại nói tiếp :

- Quan Ngoại Tiên Thần Đồ Thiên Ngạc giữa chừng thay đổi lập trường, quay về bè với nữ lang. Nếu y không phải bị người ta ám toán cho uống thuốc mê thì cũng bị người bức bách phải thế. Thanh Thành song kiếm đi đuổi người chưa thấy về, sống chết không biết ra sao. Những thủ đoạn gian ngoan này trên chốn giang hồ ít ai bì kịp. Bây giờ Mẫn gia trang đã biến thành một tổ qui rừng rợn. Các vị đều là bạn thân với Mẫn lão anh hùng, có người chân tâm đến để điếu tang, có vị đến vì một mục đích khác nữa, chẳng hạn như điều tra Tam bảo dấu ở đâu?

Nhưng cục diện diễn biến đến nay xem ra không thể giải quyết bằng lời nói

được.

Chúng ta trở vào đại sảnh trông cây vào võ công mà tranh đấu với cường địch. Vị nào không muốn dính líu vào chuyện thị phi này thì bây giờ ra khỏi Mãn trạch cũng chưa muộn. Xin chư vị hãy suy nghĩ kỹ trước khi nhúng tay vào.

Một cơn gió đêm bay thoáng qua lật các tà áo của quần hào. Ai nấy đều đứng yên không nói gì.

Thiết Mộc đại sư cũng lẳng lặng ngửa mặt lên nhìn trời, tựa hồ như cho quần hào có đủ thời giờ suy nghĩ.

Bỗng có một giọng ồm ồm vang lên :

- Bây giờ các vị đại sư tính sao đây?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Bọn lão tăng vâng pháp dụ đến đây dĩ nhiên là phải làm xong việc rồi mới về chùa phục mệnh được.

Lại có một giọng khàn khàn khác nói tiếp :

- Chúng tôi đã kiếm danh vào Kỳ Tử Bạ, nếu lời của Mãn cô nương quả không sai thì chỉ sống thêm được mười ngày nữa, chi bằng hãy cùng cô ta tranh chấp một phen rồi tới đâu thì tới.

Câu này dường như kích thích tấm lòng khảng khái của quần hào. Quần hào đồng thanh nói hùa vào :

- Đúng lắm! Trước hết bọn ta hãy chế phục Mãn cô nương trước đã. Chế phục rồi thì không lo gì chủ mưu không lộ mặt.

Thiết Mộc đại sư đếm được còn ba mươi người và đều là những người tên tuổi trong giang hồ. Tuy không phải toàn bộ là cao thủ bậc nhất nhưng mỗi người đều có tuyệt kỹ riêng biệt. Đại sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Hiện giờ chúng ta lâm vào tình thế như mũi tên đã đặt lên cây cung, không thể không phóng ra được nữa. Bất luận là người đứng sau bức màn là ai?

Còn ở trong Mãn trạch hay không? Nhưng về cái chết của Mãn lão gia Mãn cô nương biết rõ hơn ai hết. Lão tăng vâng mệnh Phương trượng tề tựu đến đây, tất phải điều tra việc này cho ra manh mối. Vì thế mà lão tăng dám cả gan yêu cầu các vị một điều không được hợp lý cho lắm.

Võ tướng Cái bang là Quan Tam Thắng cả cười nói :

- Lão thiền sư có điều chi xin cứ nói ra, sức chúng tôi làm được đến đâu xin vâng theo đến đấy.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Sau khi bắt được Mãn cô nương rồi, xin các vị giao lại cho lão tăng dẫn về chùa Thiếu Lâm phục mệnh. Không hiểu có được các vị ưng cho chăng?

Quan Tam Thắng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Tuy Bang chủ bên tề bang cũng muốn như vậy, song đại sư đã có lời đề nghị trước nên tiểu đệ xin nhường lại. Còn Mãn công tử xin để tiểu đệ dẫn

về tề bang, nên chăng?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Lão tăng chỉ xin dẫn một mình Mẫn cô nương về chùa là đủ rồi. Còn bất luận là những nhân vật nào khác, lão tăng không dám hỏi đến.

Quan Tam Thắng cũng nói :

- Tiểu đệ chỉ xin đưa một mình Mẫn công tử về tề bang mà thôi, không dám tranh nhiều.

Quan Tam Thắng đảo mắt nhìn quần hào hỏi :

- Các vị nghĩ sao?

Quần hào đồng thanh đáp :

- Như thế là phải lắm!

Quan Tam Thắng nói :

- Đã không ai phản đối, vậy bây giờ chúng ta lại xông vào nhà đại sảnh được chứ?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Xin Quan huynh chủ trương đại cuộc cho, lão tăng xin vào trước.

Quan Tam Thắng lặng người đi một cái đến phía trước mặt Thiết Mộc đại sư nói :

- Đại sư đạo cao đức trọng xin đứng ra làm minh chủ vụ này cho mới được.

Tại hạ xin dẫn đường.

Nói xong, đi thẳng vào cửa nhà đại sảnh, vung chưởng một cái, một luồng tiềm lực phát ra, hai cánh cửa mở toang.

Quan Tam Thắng một tay hộ thân, một tay chuẩn bị đối địch, băng mình nhảy một cái vào trong đại sảnh, đưa mắt nhìn khắp một lượt thì trong nhà tuyệt không có một ai. Cả nữ lang áo trắng và bọn Thượng Quan Kỳ đã không biết đi đâu mất hết.

Quần hào vào hết rồi, phần đông đều đã tuốt binh khí ra. Trong đại sảnh lấp loáng ánh đao kiếm.

Quan Tam Thắng quay lại nói với Thiết Mộc đại sư :

- Có lẽ trong nhà này có đường hầm nên họ đã trốn đi hết rồi.

Thiết Mộc đại sư ngăn người ra than rằng :

- Bọn mình đã tính sai một nước cờ, không khéo lại nhọc lòng vô ích.

Bỗng nghe một giọng ồn ồn nói :

- Dù bọn chúng có trốn đi rồi nhưng quyết không ra khỏi khu vực Mẫn trạch. Bọn ta đã muốn tranh đấu thì không còn úy kỵ gì nữa, chẳng lẽ không sục tìm cho ra tông tích bọn chúng được sao?

Một ánh lửa vung lên soi khắp bốn mặt tường nhưng không thấy lộ ra dấu tích gì cả.

Quan Tam Thắng cười lạt nói :

- Chẳng lẽ chúng ta không tìm ra được đường hầm của bọn chúng hay sao?

Nói xong, đánh ra một chưởng vào bức tranh sơn thủy, chưởng lực mạnh quá làm bức họa vỡ tan rơi xuống đất.

Quần hào thấy Quan Tam Thắng phóng chưởng ra đánh vào tường cũng lập tức dùng đao kiếm gỗ khắp mọi chỗ.

Quần hào đây đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ, chỗ nào thấy khác một chút là biết ngay. Nhưng vẫn không tìm ra được chỗ nào khả nghi.

Quần hào đang lúc bó tay không còn mưu kế gì nữa thì đột nhiên có người lớn tiếng nói :

- Không chừng cửa hầm ở ngay trên mặt đất. Chúng ta thử tìm dưới nền nhà xem sao!

Quần hào lại dùng binh khí gỗ nhện lên một lúc. Bỗng có người trầm giọng nói :

- Đây rồi!

Quần hào lập tức dùng tay nhìn xem ai, thì thấy một đại hán tuổi trạc tứ tuần, tay trái cầm hồ đầu câu đứng ở giữa nhà.

Trong quần hào có đến quá nửa biết y là một tay cao thủ trong lục lâm miền Giang Nam tên gọi Dạ Ứng Tử Vương Càn.

Wương Càn vốn là người hung dữ nổi tiếng giang hồ, đã lắm mưu trí mà lòng thâm độc vô cùng. Y đi đâu cũng chỉ có một mình, từng gây ra nhiều vụ án mạng.

Các tiêu cục tại Giang Nam phải điên đầu với y.

Quan Tam Thắng khẽ hỏi :

- Người cũng đến đây ư?

Wương Càn tủm tỉm cười đáp :

- Hiện chúng ta đang có kẻ cừu địch phía trước, không nên trở mặt ra tay.

Tiểu đệ biết đã gây ra nhiều thù oán với quý bang, nhưng để xong việc này rồi sẽ tính.

Quan Tam Thắng nói :

- Được rồi! Chờ việc này kết thúc xong đã, nhưng người chớ có tìm cơ hội để trốn.

Wương Càn cười nói :

- Tiểu đệ phải cái tính “Mềm nắn rắn buông” không muốn thua ai. Giả tỷ gặp trường hợp khó ăn thì có ba mươi sáu chước “Vĩ đạo vi thượng sách”.

Quan huynh nên phái các đệ tử cao thủ quý bang chặn các ngã đường, không khéo sơ hở một chút là chưa biết ai ăn ai.

Rồi không chờ Quan Tam Thắng trả lời, vung cây hồ đầu câu ở trong tay lên, dùng sức mạnh bỏ xuống đất, quả nhiên lật được tấm ván ba thước vuông lên.

Một đường hầm từng bậc đi xuống lộ ra. Trong đường hầm tối đen như mực,

cách ba thước là đã không thấy gì nữa.

Vương Càn cúi đầu xuống nhìn, lắc đầu nói :

- Nếu bên dưới họ có mai phục thì trong cái đường hầm nhỏ hẹp này khó lòng tránh được.

Quần hào thay phiên nhau nhìn xuống, nhưng không ai dám đi trước dẫn đường.

Thiết Mộc đại sư xem ra cục diện trở nên nguy nan hơn liền thẳng thắn đứng ra nói :

- Xin các vị hãy ở trên này chờ một chút, để lão tăng xuống trước xem sao.

Phàm Mộc đại sư cùng Quan Tam Thắng đồng thời bước ra trước mặt đại sư.

Quan Tam Thắng nói :

- Lão thiền sư chủ trương đại cuộc không nên mạo hiểm, xin nhường cho tại hạ xuống trước.

Phàm Mộc đại sư không nói gì nhưng lướt qua mặt hai người đi xuống ngay.

Thiết Mộc đại sư lo cho sự đệ mình gặp sự nguy hiểm, liền nói :

- Chúng ta cùng xuống cả.

Quan Tam Thắng cúi xuống xem thì không thấy Phàm Mộc đại sư đâu nữa, hấp tấp chạy xuống theo.

Quần hào thấy ba người xuống rồi cũng nối đuôi nhau xuống hết.

Phàm Mộc đại sư vừa đi xuống mau vừa vận khí đề phòng có người đột kích.

Đường hầm nhỏ hẹp quanh co, lúc rẽ sang mé phải, lúc lại quẹo sang trái.

Càng xuống sâu đường hầm càng rộng hơn và tuyệt không thấy mùi hôi hám chi hết. Đúng là có người đi lại quét dọn thường xuyên.

Phàm Mộc đi thêm mấy khúc quanh nữa thì đột nhiên nghẽn lối. Phàm Mộc đại sư đưa tay ra sờ chạm vào một vật giá lạnh, thì ra phía trước có cửa sắt đóng chặt. Dừng lại một lúc thì Thiết Mộc đại sư, Quan Tam Thắng cùng quần hào cũng đã tới nơi.

Quan Tam Thắng vận động thần lực, dùng hai tay đẩy mạnh cửa một cái.

Cửa sắt khẽ rung lên nhưng vẫn đóng chặt.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên hô lên :

- Lùi lại mau!

Quần hào hơi giật mình, bỗng nghe thấy tiếng loảng xoảng. Rồi có tiếng ồm ồm quát mắng :

- Con quỷ này thật là tâm địa ác độc. Chúng ta lại mắc mưu thị nữa rồi.

Thiết Mộc đại sư rẽ quần hào sang hai bên, vội quay gót trở ra nhưng chậm mất rồi. Chỗ khúc quanh, một hàng rào cây sắt thật lớn bằng cánh tay chắn mất lối ra. Thế là mặt trước cửa đóng lại, mặt sau có hàng rào sắt chắn đường. Trung gian chỉ còn một khoảng dài rộng khoảng chừng ba trượng.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 29

Ra Thoát Đường Hầm

Thiết Mộc đại sư tu tâm luyện tính đã nhiều thấy cơ sự như vậy, trong lòng vẫn bình tĩnh, ngấm ngấm vận động công lực bám lấy hàng rào sắt hết sức lay mạnh. Những thỏi sắt tựa hồ luyện bằng gan thép, cứng rắn lạ thường. Nội lực Thiết Mộc đại sư thâm hậu là thế mà không chuyển động được rào sắt chút nào.

Một người bật lửa lên coi thì thấy hết thấy có ba mươi người tụ tập nơi quảng đường hầm này, rộng không đủ ba thước, dài chừng hơn hai trượng. Tính ra mỗi người không được rộng bằng một cái chiếu.

Quan Tam Thắng khẽ thở dài nói:

– Giả tỷ mà bọn mình lưu lại trên đại sảnh một phần thì lúc gặp nguy hiểm thế này còn có người tiếp ứng, hay là có tay mưu sĩ bên tề bang ở đây thì không đến nỗi mắc mưu con tiện tỳ này. Tiếc rằng y lại không đi với tôi.

Thiết Mộc đại sư thở dài lớn tiếng nói:

– Hiện giờ chúng ta bị hãm vào trong tuyệt địa. Bên trong có cửa sắt, bên ngoài có rào cản, sức người không thể nào phá được.

Bỗng nghe một giọng nói bé nhỏ nhưng sắc nhọn nói:

– Chẳng lẽ bọn ta ngồi đây chờ chết hay sao?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trừ phi các vị đây có ai mang theo bảo đao hay bảo kiếm chém sắt như chém bùn, cắt được hàng rào sắt này, còn ngoài ra không còn kế gì khác nữa. Điều cốt yếu bây giờ là bọn ta phải trấn tĩnh, thung thả nghĩ kế thoát thân.

Quan Tam Thắng nói:

– Đại sư có thử xem hàng rào sắt này cứng rắn ra sao chưa?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Tôi thử qua rồi, cứng rắn vô cùng.

Quan Tam Thắng nói:

– Nếu thêm sức của Phàm Mộc đại sư và tôi nữa, liệu có xoay chuyển được nó không?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Điều đó không thể biết trước được.

Quan Tam Thắng nói:

– Vậy chúng ta thử xem!

Nói xong, liền vận nội lực nắm lấy hàng rào sắt nói:

– Xin hai vị đại sư ôm lấy tại hạ, cùng nhau gắng sức.

Thiết Mộc đại sư tuy biết rằng rất ít hy vọng, song cũng theo lời ôm lấy Quan Tam Thắng, Phàm Mộc ôm lấy Thiết Mộc đại sư. Quan Tam Thắng hô lên một tiếng, cả ba người đồng thời dùng sức giật mạnh về phía sau.

Ba người hợp sức lại, nội lực tăng đến hơn ngàn cân, nhưng hàng rào sắt rất dày vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như người chế tạo ra nó đã nghĩ đến dùng nơi đây để nhốt những tay cao thủ võ công cao cường nên mới làm chắc chắn đến như thế.

Đột nhiên mấy tiếng rú thê thảm vang lên, bốn năm người ngã lăn xuống đất.

Quần hào thất kinh quay lại nhìn xem, thấy mấy người đó đã tắt thở cả rồi.

Thiết Mộc đại sư vội chạy lại đưa tay sờ vào ngực họ, than rằng:

– Không còn cách nào cứu được.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Vì sao mà chết?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Bị trúng ám khí!

Quan Tam Thắng hỏi tiếp:

– Ám khí gì mà ghê gớm thế?

Thiết Mộc đại sư đưa hai ngón tay nắn vào vai bên tả một tử thi lấy ra một mũi kim dài chừng hơn một tấc, to bằng nén hương sáng loáng rồi nói:

– Thứ ám khí này gọi là “Đoạt hồn châu cốt đỉnh”!

Mấy chục con mắt đều nhìn chăm chú vào mũi kim, lấy làm lạ tự hỏi:

“Một mặt rào sắt, một mặt cửa sắt, hai bên vách đá, không biết ám khí này từ đâu phóng tới?”.

Bỗng lại có mấy tiếng kêu rú lên, thêm mấy người nữa ngã lăn ra.

Lần này người cầm đuốc cũng bị trúng ám khí nên đuốc rơi, lửa tắt. Đường hầm lại tối om.

Cuộc diễn biến khủng khiếp này khiến quần hào hồn bay phách lạc. Ai cũng nghĩ bụng:

“Chắc sắp đến lượt mình rồi đây.” Trong bóng tối bỗng nghe tiếng giày lẹp kẹp, khiến cho mọi người càng thêm khiếp sợ.

Một thanh âm nhỏ nhẹ lạnh lùng nói:

– Các vị đều đã ghi tên vào Ký Tử Bạ, bây giờ không chết thì trong vòng mười ngày chắc chắn phát ra cũng chết.

Mấy câu vắn tắt này càng làm cảnh tượng thêm rùng rợn. Im lặng hồi lâu, Quan Tam Thắng lên tiếng hỏi:

– Lão thiền sư có bị thương không?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Lão tăng không việc gì!

Quan Tam Thắng hỏi:

– Không biết ám khí từ đâu phóng tới mà người nào cũng chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi chết ngay?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trên đầu ám khí này có bôi thuốc kịch độc làm cho hư máu. Chỉ cần đánh trúng vào thân thể bất cứ chỗ nào, người cũng chết ngay.

Quan Tam Thắng thở dài nói:

– Xem ra cục diện này thì những người có mặt nơi đây khó lòng tránh khỏi số kiếp.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bọn họ có đặt cửa ngấm trong vách đá, nhân lúc chúng ta không lưu tâm đã phóng ám khí ra. Chúng ta phải xem lại hai bên tường đá, tìm ra chỗ phóng ám khí ra thì việc phòng bị không khó gì nữa.

Câu nói này đã khiến cho quần hào tỉnh ngộ. Ai nấy đều thò tay vào bọc lấy ám khí ra cầm trên tay, chăm chú nhìn vào bức tường chờ phóng khí bên địch phóng ra.

Thiết Mộc đại sư công lực rất thâm hậu, sau khi ngồi tĩnh tọa một lúc mắt đã trông rõ mọi vật trong bóng tối, thấy vô số người đứng sát vào góc tường, tay ôm xác chết để che mình.

Đại sư đạo cao đức trọng này khẽ thở dài nghĩ thầm:

“Trên thế gian những người coi cái chết nhẹ tựa lông hồng phỏng là bao. Đây là toàn là những nhân vật nổi tiếng giang hồ, không sợ chết. Nhưng khi đối đầu thì lại úy chủ úy vi đâm ra sợ chết.” Thanh âm lạnh lẽo lại vang lên:

– Các vị hãy nghĩ ngợi một lát nữa, không có tai nạn gì đâu. Nhưng sau đây một giờ, ta sẽ dùng lửa đốt đường hầm này cho ứng nghiệm với số kiếp những người đã lưu danh trong Ký Tử Bạ.

Quan Tam Thắng lớn tiếng nói:

– Phóng ám khí đề hại người sau lưng đâu phải là hành vi của bậc anh hùng. Bọn ta dù có phải trúng ám khí mà chết...

Thiết Mộc đại sư ngắt lời:

– Quan huynh bất tất phải đối đầu với thị nữ. Chúng ta càng biện luận lại càng mắc vào âm mưu của thị nữ.

Lại có tiếng vọng ra:

– Nếu các vị bị đốt chết, chắc khó lòng nhắm mắt được, hay là để tôi tháo nước vào để cho các vị chết ngập. Một đặng lửa cháy, một đặng là nước ngập, tùy các vị lựa chọn lấy đường nào?

Ngừng một lát thanh âm đó lại cười nói:

– Bất luận các vị muốn chọn đường nào thì cũng chỉ còn một giờ nữa thôi đây. Tưởng các vị nên yên tâm mà tận hưởng lấy một giờ quý báu này.

Quan Tam Thắng khẽ nói với Thiết Mộc đại sư:

– Thanh âm này tựa hồ như ở trên đầu chúng ta vọng xuống.

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Đúng rồi! Trong đường hầm này nếu không có cửa ngầm thì tất trên đầu phải có chỗ thông hơi.

Quan Tam Thắng nói thật khế:

– Nếu họ dùng hỏa công hay thủy công thì chúng ta không còn lối nào thoát được.

Tiếng nói rất nhỏ, người ngồi đối diện cũng chỉ nghe thấy lơ mờ.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Đúng vậy! Chúng mà dùng hỏa công hay thủy công thì không một người nào sống sót.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi thế này mà đợi chết hay sao?

Thiết Mộc đại sư không đáp. Đại sư tuy là người trấn tĩnh, gặp cơn nguy hiểm đến đâu cũng không sồn lòng mà trước tình cảnh này cũng chịu bó tay, không tìm ra được kế sách gì.

Thời gian kéo dài chừng ăn xong bữa cơm, bỗng thấy một người thấp lùn bé nhỏ, gầy đét cao không đầy ba thước, tướng mạo quái dị chạy đến bên Thiết Mộc đại sư. Trong lúc thâm lặng, tiếng chân nghe càng rõ ràng.

Thiết Mộc đại sư mắt sáng lên nhìn chòng chọc vào người lùn, đột nhiên đứng dậy, hai tay chắp trước ngực hỏi:

– Nếu mắt lão tăng không mờ thì người chính là Huỳnh Sơn Phi Công Lượng, Phi đại hiệp?

Người lùn tùm tùm cười nói:

– Hay lắm! Hay lắm!

Mọi người đều giật mình vì cái tên Huỳnh Sơn Nhất Ái (người lùn) Phi Công Lượng ở với bọn mình cả đêm mà không ai hay biết.

Nguyên hai mươi năm trước đây, tiếng tăm y lừng lẫy hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang. Y vùng vẫy giang hồ ít khi gặp tay địch thủ. Mười năm trước y mở đại hội anh hùng trên núi Huỳnh Sơn, rửa tay gác kiếm ra khỏi giang hồ, không dính vào chuyện thị phi của giang hồ nữa. Ai cũng tưởng y đã ẩn cư nơi nào biệt tích, nào ngờ lại có mặt tại đây.

Phi Công Lượng lộ diện đem lại cho quần hào rất nhiều hy vọng được sống sót.

Quần hào liền xúm quanh lại.

Thiết Mộc đại sư nét mặt rầu rầu gượng cười hỏi:

– Phi đại hiệp mưu kế hơn đời liệu có cách gì thoát nạn được không? Lão tăng rất mừng cho quần hào.

Nguyên Phi Công Lượng không những võ công tuyệt cao lại đa mưu túc trí. Lúc y còn ngang dọc giang hồ không biết bao nhiêu tay cao thủ trong võ lâm đã bị y trêu cợt làm cho phải dở khóc dở cười. Những tay cao thủ bất luận

chính hay tà phái đều đã điên đầu vì y nên rất kiên nhẫn.

Phi Công Lượng đảo mắt nhìn quần hào một lượt nói:

– Xin các vị hãy về chỗ ngồi, lão hủ đã nghĩ ra kế thoát thân nhưng còn bàn lại với hai vị cao tăng Thiếu Lâm đã.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Anh em lão tăng xin cung kính nghe lời chỉ giáo của Phi đại hiệp.

Phi Công Lượng cười nói:

– Cách này không biết có dùng được không, đại hòa thượng đừng tăng bốc vội.

Phàm Mộc đại sư nói:

– Ngày trước đại hội quần hào, đem bỏ đại hiệp vào trong hòm sắt quăng xuống đầm còn chẳng nhốt được đại hiệp huống chi cái nguy ngày hôm nay, ngoài Phi đại hiệp ra thì còn ai làm được nữa?

Phi Công Lượng lắc đầu khẽ đáp:

– Hai bên đường hầm này không những có cửa ngầm e rằng còn có người chuyên giám sát tất cả hành động của chúng ta. Vì thế mà tiểu đệ không tiện nói trước mưu kế với các vị.

Tuy y nói khẽ nhưng rõ từng tiếng một, ai cũng nghe thấy.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Có cần đến bọn lão tăng giúp đỡ không?

Phi Công Lượng đột nhiên lớn tiếng đáp:

– Không cần!

Y rảo bước đến ngồi trước hàng rào sắt, đưa tay vào bọc lấy ra một vật dài chừng hơn thước, ánh sáng lập lòe, đặt vào hàng rào đưa đi đưa lại.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Ông này quả nhiên rất chu đáo, trước khi đi đem theo cả cửa vào.” Tuy cột rào sắt to bằng cánh tay, nhưng Phi Công Lượng đã dùng công lực thâm hậu lại có đồ dùng sắc bén, tưởng chỉ cần trong một giờ là cắt đứt hàng rào để ra. Đang lúc vui mừng, bỗng nghe tiếng nói cực nhỏ như thì thầm vào tai:

– Lão hòa thượng chớ vội mừng, cái cửa ở tay tôi chỉ là một lưỡi dao trủy thủ tôi vừa lấy ở trong mình một vị đã chết. Hàng rào này làm bằng gang thép mà cửa bằng lưỡi trủy thủ chỉ là mộng hảo huyền mà thôi. Chúng ta làm như vậy có khác gì kẻ ôm cây đợi thỏ. Xin hòa thượng hãy để ý nghe hai bên vách, nếu tên lùn này không đoán lầm thì họ đang mở cửa ngầm để nhìn trộm. Vậy chúng ta phải để ý xem cửa ngầm ở chỗ nào để tìm cách phá nó mà ra, đó là cái kế duy nhất để mong thoát khỏi nơi đây. Con tiện tỳ kia nói sao làm vậy. Sau một giờ, thị không đốt lửa tắt cũng tháo nước vào. Chúng ta chỉ còn có một giờ để chuẩn bị, nếu không xong thì bất luận là ai cũng phải chết.

Nói đến đây, đột nhiên y dừng lại.

Y dùng phép “Truyền âm nhập mật” để nói với Thiết Mộc đại sư nên không ai nghe tiếng.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Thế ra việc này ngoài cách đó ra, chỉ trong một giờ mà không xong thì không có kế gì thoát được nữa.” Đại sư ngẫm ngẫm để ý, quả nhiên bên vách tả lộ ra đôi mắt long lanh.

Quần hào trong đường hầm mắt đỏ dồn vào Phi Công Lượng đang cựa và mong hàng rào mau chóng đứt để thoát hiểm.

Thiết Mộc đại sư ngẫm vận chân khí nhảy lên, nhưng còn cách chỗ đôi mắt nhìn xuống vừa rồi chừng vài thước thì đột nhiên không thấy đâu nữa.

Thiết Mộc đại sư tự hỏi:

“Chẳng lẽ y trông thấy mình rồi sao?”.

Đang lúc ngẫm nghĩ, bỗng thấy xa xa có một giây khói trắng ở khe vách từ từ lùa vào.

Thiết Mộc đại sư vừa thấy khói trắng đã nghĩ ngay:

“Hẳn là những thứ Đoạt hồn hương chi đây?”. Đại sư liền khóa những đường hô hấp lại, lạng nhanh người tới chỗ khói trắng đang lùa vào.

Phàm Mộc cũng đang để ý ngẫm ngẫm đến cử động của sư huynh và cũng phát giác ra bên góc vách có làn khói trắng mờ mờ.

Thiết Mộc đại sư thấy trên vách chỗ khói trắng lùa vào dài chừng bốn tấc, rộng bằng ngón tay. Đại sư liền một mặt vận động công lực, một mặt khẩn thâm:

– Đức Phật từ bi xin hãy tha thứ cho đệ tử phải khai sát giới!

Đòn đánh này quan hệ đến sinh tử của quần hào, lão hòa thượng tự cả mười thành công lực, đột nhiên vùng chưởng đánh vào chỗ vách.

Một tiếng “Sầm” vang lên, kẻ vách bể ra một lỗ lớn chừng năm bảy tấc.

Phi Công Lượng chạy lại tùm tùm cười nói:

– Công lực của đại sư quả là hùng hậu...

Đang nói dở thì cảm thấy một luồng hơi lạ thổi vào mũi, Phi Công Lượng nín thở không nói nữa. Thiết Mộc đại sư phát tay áo, một luồng kinh phong phát ra, đồng thời đại sư lớn tiếng hô:

– Các vị phải bít kín các đường hô hấp!

Quần hào nghe nói hiểu ngay.

Phi Công Lượng lẳng lẳng không nói gì, đưa tay qua lỗ hồng trước, tựa hồ như muốn chui qua cái lỗ nhỏ ra ngoài. Tuy người y bé nhỏ nhưng lỗ hồng lại quá hẹp nên khó lòng qua được. Song y nghĩ đến hành động này quan hệ đến sự sống chết của quần hào nên y phải cố gắng. Mọi người không ai hy vọng y sẽ chui qua được.

Phi Công Lượng co rúm hai vai, thân thể nhỏ lại và dài ra, chẳng mấy chốc y đã chui ra ngoài.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Phép “Xúc cốt công” y đã luyện tới mức độ khiến người ta phải kinh hồn. Chỉ với một phép này cũng đủ khiến cho giang hồ phải thán phục.” Bỗng nghe Phi Công Lượng nói bằng một giọng trầm trầm:

– Gã đốt mê hồn hương đã bị chưởng lực của lão thiền sư đánh chết rồi. Võ học của Thiếu Lâm quả là mênh mông bát ngát. Phải chăng lão thiền sư đã dùng Kim Cương chưởng?

Thiết Mộc đại sư ngấm ngấm hít một hơi, dường như mê hương đã tan đi rồi.

đại sư thở phào một tiếng nói:

– Tiểu kỹ của lão tăng có chi là đáng kể. Xúc cốt công của Phi đại hiệp mới thật ghê người.

Phi Công Lượng cười nói:

– Đại sư bất tất phải quá khiêm nhường. Tường vách này khá dày và kiên cố khó lòng phá được, lại cần mượn sức Kim Cương chưởng của thiền sư..

Đang nói dở, đột nhiên nghe bên tai có tiếng quyền đánh tới.

Thiết Mộc đại sư thò đầu ra xem thấy Phi Công Lượng đang đánh nhau với Viên Hiếu rất là hung mãnh. Ban đầu Phi Công Lượng coi thường Viên Hiếu, chỉ dùng một tay trái để đối địch. Nhưng đánh được vài hiệp biết rằng không xong, phải dùng cả hai tay đem toàn lực ra ứng chiến.

Thiết Mộc đại sư nhú đôi lông mày nghĩ thầm:

“Gã nửa người nửa vượn này võ công lợi hại vô cùng”.

Đại sư lại đem Đại Lực Kim Cương chưởng ra đánh vào vách đá. Tuy công lực đại sư rất thâm hậu, nhưng tường vách cực kỳ kiên cố. Chỉ có chỗ cửa ngấm vừa rồi là tường hơi mỏng nên chưởng lực mới đánh vỡ ra được. Mấy chưởng sau này, chẳng những tường vách còn y nguyên mà tay đại sư còn bị đau nhức.

Phàm Mộc đại sư lại gần khẽ nói:

– Sư huynh hãy nghĩ một chút, để tiểu đệ đánh vài chưởng xem sao.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bức tường này kiên cố lắm đấy. Sư đệ phải cẩn thận chớ dùng toàn lực.

Phàm Mộc đại sư nói:

– Xin vâng pháp dụ của sư huynh!

Thiết Mộc đại sư lui về phía sau. Phàm Mộc đại sư đã ngấm vận công lực chuẩn bị, vung chưởng đánh luôn.

Chưởng này đại sư mới dùng có tám thành công lực mà đã nảy người lên lùi lại hai bước.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Hai bên vách này đều dùng đá núi xây nên, ngoài chỗ cửa ngấm ra, còn lại là tường đá rất dày và kiên cố vô cùng. Phi đại hiệp tuy chui ra ngoài được

nhưng lại gặp cường địch. Tình cảnh này không thể kéo dài được. Con tiện tỳ mà phát giác tất nhiên lập tức hành động. Vị nào biết pháp xúc cốt thì chui ra đi. Còn ai có binh khí sắc bén thì cố khoét rộng lỗ mà chui ra. Chúng ta có phá được vách đá trước khi đối phương phát hiện và hành động mới hòng sống sót được.

Trong lúc đang nói, đột nhiên nghe tiếng lách cách. Vách đá hở ra một chỗ rộng hai thước, cao ba thước.

Quần hào đang lúc tuyệt vọng thấy cửa hầm mở, vội vàng kéo nhau chui ra. Thiết Mộc đại sư nhường cho quần hào ra trước rồi mới ra sau cùng.

Bên ngoài Phi Công Lượng và Viên Hiếu đã ngừng tay không đánh nhau nữa. Thêm một đại hán trung niên đứng kế bên, đó chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc.

Phi Công Lượng chỉ Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các vị đây đã được Đỗ đại hiệp cứu đó!

Đỗ Thiên Ngạc vội nói:

– Lúc này và nơi đây không phải là nơi để nói chuyện. Mẫn cô nương đã bắt đầu tháo nước vào, đang chuẩn bị làm cho các vị chết ngộp đó. Tại hạ phải mạo hiểm qua đây.

Quan Tam Thắng chấp tay nói:

– Chúng tôi được Đỗ đại hiệp cứu thoát cho, lấy làm cảm kích vô cùng.

Quần hào đều chấp tay thi lễ.

Đỗ Thiên Ngạc vội xua tay nói:

– Việc này dính líu đến nhiều người, tại hạ đã biết qua tình hình. Song giờ chỉ có thể nói để các vị biết là Mẫn cô nương chưa phải là người chủ chốt trong việc này. Người cầm đầu đứng sau bức màn võ công không biết cao đến đâu mà lường. Các vị đã trúng độc mà chẳng ai hay biết gì cả. Việc trước tiên là phải ra khỏi nơi đây, tìm cách điều tra xem có phải là bị trúng độc rồi không? Rồi sau sẽ tính kế báo thù.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Đỗ đại hiệp đã thấy người chủ chốt sau bức màn chưa?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Mới được trông qua chứ chưa rõ mặt. Lúc này thì giờ quý báu như vàng, các vị mau ra đi, trông về phía chính Bắc mà chạy. Tại hạ không thể ở đây lâu.

Nói xong, kéo Viên Hiếu nhảy lên bảy, tám bậc đá, kéo nắp sắt đập cánh cửa lại.

Phi Công Lượng quay lại đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Thăng nhô mặt khi đó không biết xuất thân ở môn phái nào mà võ công ghê gớm vậy. Bình sinh tôi rất ít gặp tay cao thủ bằng y.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng cũng lấy làm lạ. Xem chiêu thức của y tựa hồ gồm đủ tất cả tuyệt kỹ của các môn phái lớn, nội lực y lại mạnh mẽ vô cùng. Bản lãnh của y cao xa hơn tuổi tác của y nhiều.

Quan Tam Thắng nói xen vào:

– Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc dường như chưa bị thuốc mê của nữ lang áo trắng, không hiểu lời ông ta có đúng không?

Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Chúng ta hãy chạy đi đã!

Phi Công Lượng lạng người quay gót đi trước. Không những y võ công cao cường mà mục lực cũng khác người thường. Trong bóng tối y trông rõ mọi vật như ban ngày.

Lời của Đỗ Thiên Ngạc vừa nói quả thật không sai. Con đường hầm này khúc khuỷu quanh co và rất dài. Sau khi đi được chừng hai ba dặm đã thấy hơi nước ẩm ướt, rõ ràng vừa có nhiều người chạy qua.

Quan Tam Thắng khẽ nói với Thiết Mộc đại sư:

– Đường hầm trong Mẫn gia trang dường như thông ra cả bốn phương tám hướng. Nếu bọn họ chui vào đường hầm tức là đi tìm chúng ta đó.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng xét ra lời của nữ lang áo trắng cũng tin được vài phần. Mẫn lão anh hùng nức tiếng khắp nơi, song biết đâu chẳng là người vu tư lợi làm điều tàn ác. Các người trong các môn phái lớn có thể đều bị lão bùng mắt.

Quan Tam Thắng nói:

– Dù sao mặc lòng. Mẫn lão gia cứu trợ các nhân vật của chính phái là sự thật.

Thiết Mộc đại sư không nói gì nữa. Đại sư là người thận trọng, khi chưa có gì chứng thật cho các nghi vấn trong lòng là đại sư không tiện nói ra.

Bỗng nghe tiếng Phi Công Lượng nói vọng lại:

– Đã ra hết đường hầm rồi!

Thiết Mộc đại sư đột nhiên chạy lại ngẩng nhìn thấy mấy bậc đá đi lên khẽ hỏi:

– Bên trên cửa hầm không biết có cơ quan gì khả nghi không?

Phi Công Lượng cười đáp:

– Đường hầm này họ kiến tạo ra có lẽ đề phòng khi trốn chạy. Các vị hãy lùi lại mấy bước để tôi thử xem.

Quần hào đã biết tài y, không ai ngăn trở đồng loạt lùi lại.

Thiết Mộc đại sư tập trung hết công lực để đề phòng khi gặp biến cố gì đến thì ra tay giúp sức.

Phi Công Lượng người rất thấp lùn mà chạy lẹ lên bậc thang đá. Hai tay y đẩy mạnh lên phía trên một cái, lập tức thấy ánh sáng chiếu vào. Phi Công Lượng băng mình nhảy ra khỏi đường hầm. Quần hào nổi gót theo ra, đã

thấy phiến đá đóng cửa hầm đã bị Phi Công Lượng hất sang một bên. Cửa hầm này ở ngay giữa tòa miếu chón hoang dã. Nhác trông màngh nhện chi chít đã biết ngay tòa cổ miếu này bỏ hoang từ lâu, hương lạnh khói tàn. Xa xa có tiếng sóng vỗ bì bõm phá vỡ cảnh tịch mịch lúc canh tàn.

Phi Công Lượng ngẩng mặt trông sao trên trời hỏi:

– Không biết vừa rồi đã có bao nhiêu người chết dưới đường hầm?

Thiét Mộc đại sư đáp:

– Bần tăng cũng chưa đếm, đại khái là cũng bảy tám người.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nói xen vào:

– Cả trước sau chết tất cả mười bốn người.

Từ lúc ra khỏi đường hầm, Quan Tam Thắng vẫn để ý xem y ở đâu, tưởng y thừa cơ bỏ trốn rồi, giờ nghe y lên tiếng liền hỏi:

– Vương Càn! Người còn chuyện chưa xong, có nhớ không?

Wương Càn hỏi lại:

– Sao? Quan huynh muốn động thủ chăng?

Quan Tam Thắng đáp:

– Bốn tên đệ tử Cái Bang bị mất mạng, không lý gì để họ bị chết oan!

Wương Càn đột nhiên cười rộ lên nói:

– Bốn nhân mạng Cái Bang đâu phải chết về tay tại hạ. Có điều tại hạ được mục kích tằm thâm kịch đó mà thôi.

Quan Tam Thắng quát lớn:

– Việc này chính đệ tử Cái Bang nhìn thấy. Không lẽ họ nhìn lầm ư?

Wương Càn vẫn cười nói:

– Thế thì đệ tử quý bang đã bị người lợi dụng hay giữa lúc đó tinh thần đã bị mê loạn mới ngộ nhận hung thủ là tại hạ.

Y đột nhiên cười lên hô hô nói tiếp:

– Cái người giết bốn đệ tử Cái Bang hiện đang ở trước mặt, nhưng tiếc rằng tại hạ không thể nói ra được.

Quan Tam Thắng đảo mắt nhìn mọi người, nhưng thấy quần hào đều đứng yên, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào cả Dạ Ứng Tử Vương Càn.

Trời vẫn tối mờ không trông rõ thần sắc mọi người xem có lộ vẻ gì là hung thủ không.

Quan Tam Thắng nhìn khắp quần hào một lượt rồi lạnh lùng hỏi:

– Ai? Sao người không nói toạc ra?

Trên chón giang hồ thật là lảm chuyện, chẳng khác gì những đợt sóng

Trường Giang, đợt này chưa qua đợt kia đã tới, không bao giờ hết.

Dạ Ứng Tử Vương Càn buông tiếng cả cười nói:

– Tiểu đệ đã chỉ điểm cho Quan huynh bao nhiêu đó đủ rồi. Chẳng lẽ lại bắt tại hạ phải ra sức bắt hung thủ nữa hay sao?

Quan Tam Thắng tức mình nói:

– Ai cần người giúp sức. Ta chỉ cần người chỉ ra hung thủ là xong.

Dạ Ưng Tử Vương Càn cười ha hả nói:

– Bất luận nghề nào cũng có qui củ của nghề đó, lục lâm cũng vậy. Tại hạ tuy không giết người, nhưng cũng chia được phần tài lợi.

Quan Tam Thắng lớn tiếng hỏi:

– Bọn đệ tử tệ bang còn có vật gì mang theo mà để các người cướp của giết người để bịt miệng?

Wương Càn nói:

– Hai mươi bốn hạt minh châu to bằng hạt đào giá trị liên thành, há không đủ giục lòng tham của bọn trộm cướp?

Quan Tam Thắng ngạc nhiên hỏi:

– Bọn họ đào đâu ra được minh châu?

Wương Càn nói:

– Theo kết quả điều tra của tiểu đệ thì hình như báu vật này ở nơi thâm cung, chứ trong dân gian thì dù người có gia tài cự vạn cũng không thể nào có của quý đó và bất luận là ai cũng không thể nào giữ các của quý đó được.

Quan Tam Thắng cả giận nói:

– Người chỉ khéo bày trò! Bọn bang nổi tiếng thanh bạch trong võ lâm, đệ tử bọn bang làm gì có những vật đó bên mình!

Wương Càn thò tay vào bọc lấy ra một hạt minh châu lớn bằng hạt đào nói:

– Hạt châu này lấy trong tay đệ tử quý bang đây. Nếu tại hạ nói láo xin nguyện trời tru đất diệt. Quan huynh thật khinh miệt tại hạ quá.

Quan Tam Thắng thấy y thề độc không khỏi băn khoăn, nghĩ thầm:

“Dạ Ưng Tử Vương Càn nổi tiếng là một hảo hán trong chốn lục lâm miền Giang Nam.

Mình mắng nhiếc y như vậy, e rằng người trong võ lâm đồng đạo sẽ chê cười mình không có độ lượng bao dung”. Nghĩ vậy Quan Tam Thắng dịu giọng nói:

– Dù người có lấy được hạt minh châu trong tay đệ tử bọn bang thì cũng chưa đủ bằng chứng là họ đi ăn trộm.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói:

– Quan huynh nghĩ xa quá! Tại hạ đâu có nói là đệ tử bọn bang vào trong cung cấm ăn cắp đồ đâu? Hạt châu này đích thực tại hạ lấy được trong mình họ, còn hạt châu này ở đâu mà họ có thì tại hạ không dám phán đoán.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư và Phi Công Lượng bất giác đưa mắt nhìn hạt châu. Tuy ban đêm trời tối nhưng hạt châu tự tỏa ánh sáng rực rỡ, thật là quý báu vô cùng.

Wương Càn khẽ thở dài nói:

– Hai mươi bốn hạt minh châu lớn gần bằng nhau, màu sắc đồng đều. Của báu này đã khiến người nổi tham tâm.

Quan Tam Thắng nói:

– Bất luận châu báu này ở đâu ra thì bọn đệ tử của bọn bang đã vi phạm bang quy, nhưng nay bọn họ đã chết rồi mà lại chết một cách cực kỳ thâm hiểm.

Nếu không báo cái thù này thì Cái Bang còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ!

Vương Càn từ từ đem hạt châu cất vào trong bọc rồi nói:

– Tại hạ đã đem việc này thuật rõ. Tại hạ cũng chỉ được chia phần mà thôi, chứ chưa hề động tới một sợi tóc của đệ tử quý bang. Nếu Quan huynh vẫn không tin thì tại hạ không còn cách gì khác nữa.

Quan Tam Thắng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Vậy xin Vương huynh hãy cho tôi biết hung thủ là ai để Cái Bang tìm y để đòi món nợ máu này?

Vương Càn lạnh lùng đáp:

– Tại hạ đã nói rõ hung thủ đang ở nơi đây. Nhưng đã giao tình với người ta mà bảo đưa tên họ ra thì thật tại hạ không thể nào thỏa mãn cho Quan huynh được.

Quan Tam Thắng lại quan sát hình sắc mọi người, nhưng thấy ai cũng bình tĩnh, rất lấy làm khó nghĩ, lẩm bẩm một mình:

– Coi bộ gã này không nói dối. Nhưng các bạn đồng đạo trước mắt đây có đến hơn hai mươi người, mình biết ai là hung thủ?

Đàn phỉ xoay vào Vương Càn:

– Vương huynh đã không phải là hung thủ thì xin mời về yết kiến Bang chủ tề bang.

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười lạt nói:

– Điều đó thì thật tại hạ không thể vâng mệnh được.

Quan Tam Thắng ôn tồn nói:

– Cái Bang tôi xưa nay ân oán phân minh. Vương huynh đã không giết hại người của tề bang thì việc gì mà không dám đến diện kiến Bang chúa?

Vương Càn nói:

– Tại hạ đã nói là không sát hại đệ tử quý bang, đó là sự thực trăm phần trăm. Tại hạ không phải là đệ tử quý bang thì hà tất phải đến yết kiến Bang chúa.

Quan Tam Thắng lạnh lùng nói:

– Vương huynh nhất định không chịu đi thì bắt buộc Quan mỗ phải dùng đến võ lực.

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười lạt hỏi:

– Quan huynh muốn cưỡng bách tiểu đệ, nhưng làm sao mà cưỡng bách được?

Quan Tam Thắng nhìn quần hào khắp một lượt nói:

– Tiểu đệ vì có việc với Vương huynh đây xin giải quyết ngay, vậy xin cáo

từ các vi.....

Nói xong quay lại bảo Vương Càn:

– Chúng ta đi thôi!

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười lạt nói:

– Được lắm! Đi thì đi! Chẳng lẽ tại hạ lại sợ Quan huynh!

Nói xong đi theo Quan Tam Thắng.

Đi trong khoảnh khắc đến bên một khu rừng, Quan Tam Thắng đột nhiên rảo bước ngoặt trở lại chặn Vương Càn cười lạt hỏi:

– Có thật Vương huynh không chịu nói thật tên của hung thủ?

Wương Càn cười hỏi lại:

– Quan huynh đưa tôi ra đây với mục đích hỏi lại câu này ư?

Quan Tam Thắng nói:

– Bốn gã đệ tử bốn bang bị chết thảm, ai nấy trong bang cũng đều băn khoăn về việc này, trải qua bao cuộc dò la bây giờ mới biết được chút manh mối.

Nếu Vương huynh chịu nói rõ tên hung thủ thì chẳng những giải được sự phiền não cho tề bang mà còn đỡ được nhiều phiền phức cho đồng đạo võ lâm miền Giang Nam.

Wương Càn cả cười nói:

– Nếu Quan huynh chịu đặt mình vào địa vị tại hạ, tất không hỏi vặn tại hạ nữa.

Y ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Chúng tôi đã ăn cơm lục lâm thì việc cướp của giết người không kiêng kỵ gì hết, nhưng tối kỵ là việc tiết lộ chi tiết về anh em đồng đạo. Huống chi tại hạ cũng được chia phần sáu hạt minh châu thì bất luận về phương diện công hay tư, tại hạ cũng không thể tiết lộ họ tên hung thủ.

Y tăng hắng hai tiếng rồi lại nói:

– Tại hạ mà tiết lộ việc này thì một là đồng tình với bốn gã đệ tử quý bang, hai là thù ghét ba tên hung phạm. Đó là thủ đoạn dê hèn nên tại hạ không nói ra, chứ không phải tại hạ sợ quý bang đòi món nợ máu đầu.

Quan Tam Thắng ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

– Nếu lời Vương huynh nói không sai thì bên tề bang chưa cần điều tra hung thủ là ai mà phải cần điều tra gốc tích hai mươi bốn hạt minh châu kia?

Quan Tam Thắng thở dài nói tiếp:

– Vương huynh tiếng tăm lừng lẫy miền Giang Nam, làm việc gì cũng theo ý riêng của mình, nhưng lời phê bình của võ lâm về Vương huynh cũng không phải là không đúng. Khi mọi người nghe tin hung thủ chính là Vương huynh thì ai nấy cũng lấy làm kinh dị.

Wương Càn nói:

– Quan huynh đừng tăng bốc tôi nữa. Dù sao tại hạ cũng không nói họ tên hung thủ ra đâu.

Quan Tam Thắng nói:

– Đã thế thì Vương huynh nên đấu với tôi trăm hiệp, nếu Vương huynh thắng tôi sẽ không hỏi vạ về vấn đề này nữa.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 30

Một Lưỡi Gươm Thiêng

Dạ Ưng Tử Vương Càn lạnh lùng nói:

– Quan huynh cố ý bắt buộc tiểu đệ ra tay thì tại hạ đành phải theo. Song đã động thủ chiến đấu ai cũng muốn thủ thắng, khó lòng tránh khỏi sự tổn thương.

Quan Tam Thắng cả giận thách thức:

– Vương huynh có bản lĩnh gì cứ việc đưa ra. Hôm nay, Vương huynh mà thắng thì tại hạ đành chịu Bang chủ trách phạt một phen để thỉnh cầu người bỏ qua việc các đệ tử phải chịu chết oan, từ nay Cái Bang vĩnh viễn không đòi Vương huynh món nợ này nữa.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói:

– Quan huynh đã một lời nói ra, tiểu đệ rất là tinh cậy, không còn nghi ngờ gì nữa.

Đoạn vừa rút binh khí trên lưng ra vừa nói:

– Xin Quan huynh lượng tình cho!

Quan Tam Thắng ngoài miệng tuy thách thức nhưng trong lòng không khỏi băn khoăn, vì Quan Tam Thắng đã biết rõ Vương Càn là tay đao thủ trong lục lâm miền Giang Nam. Quan Tam Thắng không dám coi thường, ngấm ngấm tập trung công lực để chờ đối phương động thủ, rồi nói tiếp:

– Vương huynh cứ động thủ, tại hạ xin đem đôi bàn tay bằng xương bằng thịt này để đón lấy những đòn tuyệt kỹ.

Vương Càn cười nửa miệng nói:

– Cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Y vừa vung tay ra chợt nghe có tiếng kêu hoảng hốt từ xa đưa lại, tiếp theo có tiếng người huyên náo.

Những tiếng này từ phía hai người bắt đầu ra đi đưa lại, tựa hồ như là ở chỗ quần hào dừng bước đã xảy ra cuộc đại biến ghê gớm.

Hai người không hẹn mà nên, cùng ngoảnh lại nhìn. Cuộc biến cố này đã khiến cho hai người ngơ ngác bối rối. Lòng hăng hái chiến đấu cũng giảm đi nhiều.

Quan Tam Thắng nói:

– Nếu Vương huynh đồng ý với tại hạ, cuộc tỷ thí hôm nay để lùi lại có nên chăng? Bây giờ chúng ta hãy trở về chỗ cũ xem sao đã rồi hãy bàn.

Vương Càn cũng vội thu ngay lại khí giới, liền nói:

– Quan huynh dạy thế nào, tiểu đệ cũng xin theo.

Quan Tam Thắng đưa mắt nhìn trộm Dạ Ứng Tử Vương Càn khen thầm: “Gã này thật có tư cách anh hùng”. Và sinh ra có cảm tình với Vương Càn. Hai người quay gót chạy thật nhanh về lại chỗ cũ thì không thấy quần hào đâu nữa, chỉ còn trơ lại bốn xác chết.

Quan Tam Thắng nhảy lên ngọn cây cao nhìn ra bốn phía mà không thấy tông tích quần hào chạy đi ngã nào.

Dạ Ứng Tử Vương Càn cúi xuống nhìn bốn xác chết, xem xét coi chết vì đâu, có thương tích gì không. Nhưng coi đi coi lại, tuyệt nhiên không tìm ra dấu vết chi cả, trong lòng rất lấy làm kỳ. Bỗng Vương Càn thất thanh la lên:

– Quái lạ!

Quan Tam Thắng còn đang ngơ ngác, vừa nghe tiếng Vương Càn kêu lên, vội hỏi ngay:

– Vương huynh đã điều tra được việc gì?

Vương Càn lắc đầu đáp:

– Không thấy chi hết. Quan huynh có thấy quần hào đi về hướng nào không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Không thấy!

Vương Càn nói:

– Trên mình mấy vị này không có thương tích chi hết. Nếu không vì điểm huyết thì là bị trúng độc mà chết.

Quan Tam Thắng hỏi lại:

– Trúng độc mà chết? Nếu vậy chúng ta đã bị trúng độc hết rồi, sao lại chưa thấy gì?

Dạ Ứng Tử Vương Càn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hiện giờ khó mà đoán được nguyên nhân cái chết của bốn vị này. Trước hết, chúng ta hãy tìm gặp đại sư và quần hào để hỏi rõ tình hình mới biết. Nói đến đây đột nhiên dừng lại, để ý nhìn vào một tử thi. Hồi lâu, Vương Càn rút binh khí ra để lật xác chết đó lên.

Y rất giàu kinh nghiệm giang hồ, y sợ chất độc ở xác chết truyền sang mình nên không lật bằng tay.

Quan Tam Thắng coi bộ dạng Vương Càn biết rằng y đã phát giác ra được điều gì, cũng để mắt nhìn vào xác chết nhưng không nói gì.

Vương Càn khẽ thở dài một tiếng hỏi:

– Quan huynh có biết người này không?

Quan Tam Thắng lắc đầu nói:

– Tại hạ không nhận ra!

Vương Càn nói:

– Đây là một trong ba tay hung thủ đã sát hại bốn đệ tử quý bang đó. Nếu Quan huynh không tin thì mò trong người y mà coi.

Quan Tam Thắng chỉ đưa mắt nhìn Vương Càn, không nói gì.
Vương Càn biết y còn có ý ngờ vực liền cầm kiếm gõ vào xác chết một lúc.
Đoạn thò tay móc ra sáu hạt minh châu sáng rực và tủm tỉm cười nói:

– Giả tử mà y đem sáu hạt minh châu này đâu đâu rồi tiểu đệ không móc ra được thì tất sẽ bị quý bang thù thêm một tầng nữa.

Quan Tam Thắng lẩm bẩm:

– Dù ngươi có tìm thấy đủ hai mươi bốn hạt cũng chưa đủ chứng minh được cho ngươi không phải là thủ phạm.

Nghĩ vậy nhưng không nói ra.

Vương Càn rất tinh ý, liếc mắt nhìn nét mặt Quan Tam Thắng đã biết ngay Quan Tam Thắng đã chưa hết lòng ngờ vực. Vương Càn liền cầm sáu hạt minh châu đưa cho Quan Tam Thắng nói:

– Những vật này là của Cái Bang, vậy Quan huynh nên thu lấy đem về.

Quan Tam Thắng đáp:

– Những hạt minh châu này tuy giá trị rất lớn nhưng đối với Cái Bang chúng tôi không có gì là đáng quý cả. Tại hạ xin tạm giữ một hạt để giúp việc điều tra việc bọn đệ tử bị ngộ nạn. Còn năm hạt kia xin trao lại cho Vương huynh giữ lấy.

Vương Càn cầm năm hạt bỏ vào túi rồi nói:

– Tại hạ xin tạm giữ hộ quý bang, sau này xin trả lại.

Tiện tay, Vương Càn lật lại xác chết. Bỗng, để mắt vào bàn tay trái người bị nạn nắm chặt lại, bất giác trong bụng sinh nghi hỏi:

– Quan huynh! Sau khi người ta chết rồi thì năm ngón tay duỗi ra hay nắm lại?

Quan Tam Thắng đáp:

– Cái đó còn tùy tình hình lúc hấp hối. Nếu vì khủng khiếp đau đớn mà chết thì nắm lại, còn bình thường thì duỗi ra.

Vương Càn nói:

– Vậy là y đã đau đớn mà chết.

Vương Càn lại đưa mắt nhìn bàn tay phải xác chết đó, thì bàn tay này nửa co nửa duỗi, tựa hồ như kinh mạch đang co lại.

Quan Tam Thắng thấy tình hình hay bàn tay xác chết không giống nhau, sinh nghi. Cúi xuống nhìn kỹ một lúc, gật đầu nói:

– Dường như kinh mạch toàn thân gã này bị co rúm lại mà chết. Tay trái nắm chặt như đang nắm chặt vật gì.

Dạ Ứng Tử Vương Càn đột nhiên vùng kiếm lên hót một nhát đứt ngón tay trở và ngón giữa của xác chết đó, đoạn cúi đầu xuống coi thì không thấy vật gì khả nghi.

Quan Tam Thắng liếc nhìn hai ngón tay bị đứt lạnh lùng nói:

– Vương huynh cắt đứt hai ngón tay như vậy hoặc giả có dấu tích gì cũng

khó lòng điều tra.

Vương Càn ngẩng lên nhìn Quan Tam Thắng một cái chứ không trả lời, rồi quay sang coi các xác chết bên cạnh đó. Y thấy tay trái cả bốn người đều nắm chặt, chợt động tính hiếu kỳ.

Quan Tam Thắng cũng cảm thấy đó là một điều khác thường, liền cúi xuống toan bửa một bàn tay ra xem.

Vương Càn đột nhiên vùng binh khí lên nói:

– Xin Quan huynh tránh ra!

Quan Tam Thắng nhìn lại đã thấy cây hồ đầu câu của Vương Càn bỏ xuống bên mình thì cả giận nhảy lên, rút tay về đánh ra một chưởng.

Vương Càn tung mình lên tránh khỏi, cười lạt nói:

– Giả tử mà mấy người này bị trúng độc mà chết, tiểu đệ e rằng trong nắm tay họ có nắm vật gì nguy hiểm. Nhưng Quan huynh vốn tính cao ngạo, nếu tiểu đệ khuyên bằng lời nói vị tất Quan huynh chịu nghe. Huống chi tình thế lại cấp bách, Quan huynh lại càng không chịu nghe.

Quan Tam Thắng nghĩ thầm:

“Y nói cũng có lý...” nên Quan Tam Thắng không nói gì nữa.

Vương Càn liền dậm chân lên cánh tay người chết, từ từ dùng cây hồ đầu câu nạy bàn tay người chết ra, chú ý nhìn xem thì thấy trong lòng bàn tay có một nốt thâm to bằng hạt đậu.

Vương Càn bật lửa lên xem, nhìn kỹ thì thấy vết thâm đỏ đó là do huyết tụ lại. Y nạy luôn ba bàn tay kia ra xem đều như vậy, chỉ khác ở chỗ chấm đen phương vị không cùng một chỗ, thì trong lòng ngờ vực:

– Quan huynh cao kiến thử xem những điểm máu tụ trong lòng bàn tay mấy người này có quan hệ gì đến cái chết của họ không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Tại hạ không hiểu. Vương huynh nghĩ sao?

Vương Càn trầm ngâm một lúc, đột nhiên cúi xuống dùng mũi nhọn cây hồ đầu câu khoét vào chỗ tím bầm nhưng máu không chảy ra nữa. Khoét sâu vào đến bốn năm phân, quả nhiên thấy một mũi ngân châm nhỏ xíu như lông trâu, dài chừng hai phân. Ánh lửa chiếu vào ánh sáng xanh lè.

Vương Càn lấy ra một hộp nhỏ đặt cẩn thận mũi ngân châm lên nắp hộp, nói:

– Đúng rồi! Chính mũi châm này làm cho chết người.

Quan Tam Thắng xem xét mũi châm cũng nói:

– Ngân châm này luyện bằng thứ thuốc kịch độc. Mấy vị này quả chết vì mũi châm này.

Bỗng Vương Càn nhảy ra xa mấy bước kêu lên:

– Không xong rồi!

Quan Tam Thắng giật mình hỏi:

– Chuyện chi vậy?

Vương Càn đáp:

– Chúng ta phải mau đi tìm bọn Thiết Mộc đại sư, chậm lúc nào là nguy hại cho quần hào thêm lúc đó.

Quan Tam Thắng dường như chưa hiểu ý Vương Càn, ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao vậy?

Vương Càn nói:

– Mũi ngân châm này vì lẽ gì mà đánh trúng vào bàn tay trái của họ? Đó là điều quan hệ lớn. Trong đêm tối, dù ai thủ pháp phóng ám khí giỏi đến đâu cũng khó lòng đứng xa một trượng mà phóng trúng đích. Huống chi Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng... tại mắt linh minh lạ thường. Nếu có người tập kích trong vòng một trượng, làm gì không nghe thấy hoặc không nhìn thấy?

Quan Tam Thắng khen:

– Vương huynh thật là cao kiến!

Vương Càn cười lạt nói:

– Quan huynh quá khen!

Ngừng một lát y nói tiếp:

– Mấy vị này đích xác là chết về ngân châm. Cứ thế mà suy luận thì người phóng châm đã trà trộn vào trong quần hào rồi nhân lúc mọi người không để ý, ngầm phóng ám khí ra.

Quan Tam Thắng cũng tung mình nhảy theo nói:

– Đúng rồi! Chúng ta phải chạy cho mau đi tìm bọn họ.

Vương Càn nói:

– Nếu chúng ta đến chậm lúc nào là nguy hiểm cho bọn họ lúc đó.

Nói đến đây, đột nhiên Vương Càn ngừng lại, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Không cần tìm bọn họ nữa!

Quan Tam Thắng ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao vậy?

Vương Càn đáp:

– Thiết Mộc đại sư, Phàm Mộc đại sư đều là những vị cao tăng đại đức, tu tâm dưỡng tánh rất có căn bản, bình tĩnh trước mọi biến cố. Vụ này lừa chúng ta còn không nổi thì lừa bọn họ thế nào được. Hơn nữa, Phí Công Lượng là tay mưu trí hơn người. Chúng ta còn phát giác ra được thì hai vị lão hòa thượng và Phí đại hiệp còn phát giác ra sớm hơn.

Quan Tam Thắng không nói gì nghĩ thầm trong bụng:

“Quan Tam Thắng này ở Cái Bang, làm đến võ tướng địa vị cao cả, trừ Bang chủ cùng hai vị trưởng lão lung, á (câm, điếc) thì võ công mình là cao thủ bậc nhất trong bang, không ngờ phen này đi viếng tang Mẫn lão anh hùng lại kém cỏi đến thế! Bình tĩnh đã thua Thiết Mộc đại sư, Phàm Mộc đại sư, mưu kế không bằng Phí Công Lượng, xét đoán công việc lại kém cả tên đại đạo

này. Xem thế thì biết tranh một chỗ đứng trên võ lâm để nổi tiếng với đời thật không phải dễ dàng. Không những võ công phải cao cường, mà mưu kế, trầm tĩnh cũng phải hơn người thường.” Nghĩ như vậy lòng tự phụ đột nhiên giảm bớt. Quan Tam Thắng cảm thấy mình được nổi tiếng đôi chút trong võ lâm phần nhiều là ở cái oai danh của Cái Bang mà có. Quan Tam Thắng càng nghĩ càng thêm phần kính trọng bọn văn nhân lo mưu thiết kế cho bản bang.

Dạ Ứng Tử Vương Càn thấy Quan Tam Thắng cúi đầu suy nghĩ, tưởng y đang lo tính việc trước mắt nên không hỏi gì, từ từ bỏ ngân châm vào hộp đây nắp lại rồi cất vào bọc.

Quan Tam Thắng nhận ra rằng việc đời không thể chỉ lấy võ công giải quyết, y trở nên ôn hòa, quay lại bảo Vương Càn:

– Phí Công Lượng tuy là người tinh lanh, song trong đám quần hào hoàn toàn tử chiến. Muốn cho gian tế trà trộn vào, không phải là việc dễ.

Vương Càn nói:

– Nếu việc này chỉ Phí Công Lượng quyết đoán thì chẳng có chi là khó. Vì Phí Công Lượng tính tình cô độc, hiểm ác, một khi đã điên tiết lên thì bất luận là ai cũng không kiêng nể. Cái khó chính là vì có Thiết Mộc đại sư, Phàm Mộc đại sư ở đó.

Quan Tam Thắng lắc đầu nói:

– Tại hạ thật chưa hiểu ý kiến của Vương huynh.

Vương Càn nói:

– Hai vị đại sư này tâm địa từ thiện, sẵn tính thương người. Nếu Phí Công Lượng thực hành thủ đoạn phi thường để điều tra gian tế tất bị nhà sư cản ngăn.

Quan Tam Thắng nói:

– Bất luận mấy vị đó có tra ra được tên gian tế trà trộn vào hay không, chúng ta cũng nên đem mũi độc châm và lấy đó cho họ xem thì việc điều tra sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vương Càn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Lạ quá! Không biết hành tung họ đi về hướng nào?

Quan Tam Thắng nói:

– Chúng ta ở đây ra đi một loáng đã nghe tiếng kêu thê thảm là lập tức quay trở lại. Dù bọn họ có hành động nhanh đến đâu tưởng tìm ra hành tung họ cũng không khó.

Vương Càn đôi mắt loang loáng đột nhiên nhìn vào tòa cổ miếu hoang vắng nói:

– Không hiểu bọn họ có chạy vào trong miếu kia không?

Quan Tam Thắng nói:

– Chúng mình thử vào đó xem.

Vương Càn gật đầu, rồi nhảy lên bức tường.

Trong sân miếu cổ thụ um tùm, cỏ dại mọc cao đến đầu gối, phong cảnh cực kỳ thê lương.

Quan Tam Thắng vọt lên tường sau, mà lại phi thân nhảy xuống trước Vương Càn, tiến vào trong sân đầy cỏ hoang.

Vương Càn chạy theo sau đến bên Quan Tam Thắng nói:

– Quan huynh nên cẩn thận, đừng để kẻ khác bới lông tìm vết. Theo kinh nghiệm mấy chục năm trên giang hồ, tiểu đệ đoán rằng bọn Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng chưa vào trong miếu này.

Quan Tam Thắng nói:

– Tại hạ cũng nghĩ vậy.

Vương Càn nói:

– Trong ngôi miếu bỏ hoang này, dường như có người thỉnh thoảng ra vào. Quan huynh đi cách xa xa chừng hơn một trượng cho dễ dấu hình tích và dễ bề tiếp ứng cho nhau.

Lúc này, lòng cừ địch giữa hai người giảm đi rất nhiều.

Quan Tam Thắng một mực nghe theo lời Vương Càn, lùi lại năm bước.

Vương Càn dừng lại, tra khí giới vào bao, cúi rạp người xuống đi vào rồi bỗng nhảy lên một cái, cho rơi mình xuống vào tầng cổng thứ hai.

Quan Tam Thắng nhận định chỗ Vương Càn đặt chân xuống rồi cũng mượn cỏ rậm để ẩn thân đi về phía trước. Khi còn cách Vương Càn độ năm sáu thước thì dừng lại.

Hai người theo cách đó vừa ẩn mình vừa tiến về phía trước, vượt qua hai tầng sân đến nhà đại điện.

Tòa đại điện đồ nát hoang vu nhưng cách kiến trúc theo quy mô rộng lớn.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nhẹ bước đến trước tượng thần đưa tay ra sờ và nhú mày suy nghĩ điều gì rồi quay lại khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Quan huynh! Chúng ta nên nấp vào sau pho tượng thần này.

Quan Tam Thắng nói:

– Bản ý của chúng ta là đi tìm Thiết Mộc đại sư cùng quần hào. Họ đã không vào trong này, tôi tưởng chúng ta nên ra đi thôi.

Vương Càn khẽ nói:

– Đêm tối thế này, nhìn cảnh vật không rõ biết họ đi đường nào? Mò mẫm mãi vô ích! Chi bằng chờ trời sáng rồi đi kiếm họ cũng chưa muộn.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Dù không đi tìm họ, chúng ta ngồi trong đại điện này làm gì?

Nói xong, chuyển mình đi ra ngoài đại điện.

Nguyên Vương Càn sờ vào bàn thờ thấy sạch trơn không bụi bặm gì, bất giác nghĩ thầm:

“Đại điện này dù hàng ngày có người quét tước nhưng chỉ một đêm gió bụi

cũng không còn sạch sẽ như thế, rõ ràng là có người thường xuyên lau chùi.”
Nghĩ vậy, Vương Càn nảy ra ý định ở lại đây thám thính.

Quan Tam Thắng không ngoảnh đầu lại làm lui đi ra. Vương Càn cũng không muốn ngăn cản. Đang lúc khó nghĩ, đột nhiên thấy nhảy một bước đến bên đưa tay nắm lấy Vương Càn đi quanh bệ thờ, nấp vào sau tượng thần.

Dạ Ứng Tử Vương Càn thấy Quan Tam Thắng không nói gì và lộ vẻ khẩn trương thì biết rằng Quan Tam Thắng đã có định kiến, nhưng cũng không hỏi.

Hai người vừa núp xong, chợt nghe có tiếng chân người.

Trời tối đen như mực, phần thì có bàn thờ ở trước mặt, phần thì tượng thần che đi không nhìn rõ bao nhiêu người đã vào đại điện. Song nghe nhiều tiếng chân người, biết có một toán khá đông người.

Bỗng có tiếng lạnh như băng hỏi:

– Bọn chúng đi hết rồi ư?

Có một tiếng khàn khàn đáp lại:

– Đi hết rồi!

Giọng lạnh như băng hỏi:

– Đã sọc tìm trong đại điện này chưa?

Một giọng ồm ồm đáp lại:

– Tìm hết cả rồi!

Thanh âm lạnh như băng lại hỏi:

– Phía ngoài ngôi miếu này đã ngòm bố trí xong chưa?

Một giọng nói nhỏ nhẹ hơn đáp lại:

– Trong khoảng chu vi bốn trăm trượng, đến con kiến cũng khó lòng trốn thoát được hàng rào bố trí.

Thanh âm lạnh như băng vội nói:

– Đã vậy thì thấp đèn lên đi!

Ánh lửa lóe lên, hai cây đuốc cháy bùng bùng, ánh sáng rực chiếu khắp đại điện.

Dạ Ứng Tử Vương Càn đưa mắt nhìn trộm ra ngoài. Thấy bốn cây nến to bằng cánh tay trẻ con đặt trên bàn thờ cũng thấp lên sáng rực. Bóng người ló nhỏ có đến mấy mươi. Bóng người chỉ lay động một lát rồi dừng lại, tựa hồ như người nào đứng yên chỗ nấy, không nhúc nhích.

Quan Tam Thắng khẽ kéo áo Vương Càn toan dùng phép "Truyền âm nhập mật" để nói chuyện, nhưng Vương Càn khoát tay ra hiệu bảo đừng nói.

Thanh âm lạnh như băng lại vang lên:

– Các người có điều chi nói mau! Ta phải lập tức đi ngay, không ở đây lâu được.

Một người nói:

– Hiện giờ bọn Thiết Mộc đại sư đã sa vào cạm bẫy của chúng ta, chỉ trong năm ba ngày nữa là sẽ tóm được hết.

Thanh âm lạnh như băng đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Hai lão tăng Thiết Mộc, Phàm Mộc là những cao thủ bậc nhất phái Thiếu Lâm, nếu mình coi thường tất dễ cường địch tẩu thoát. Sau này nếu muốn kiếm được cơ hội như hôm nay e rằng không thể được.

Một giọng nói cả quyết vang lên:

– Xin Vương gia phóng tâm, bọn họ đã sa lưới, cả mình thương lẫn ám tiễn đồng thời phóng ra, dù hai lão hòa thượng đó võ công giỏi đến đâu cũng không thể đề phòng được.

Người được gọi là Vương gia, thanh âm lạnh lùng lại vang lên:

– Nếu vụ này thành công, chúng ta sẽ tính đến Cái Bang. Ta nghe nói hai lão câm và điếc của Cái Bang lại xuất hiện trên giang hồ. Tuy hai lão đó tàn tật, nhưng võ công không biết đến đâu mà lường. Muốn tận diệt những tay cao thủ Cái Bang thì trước hết phải trừ hai lão câm và điếc đó mới được.

Giọng nói quả quyết đáp:

– Vương gia trù tính thật là chu đáo. Thuộc hạ kính phục vô cùng. Cái Bang có được địa vị ngày nay là hoàn toàn nhờ vào bọn văn thừa cùng sức hai tên võ tướng. Võ tướng chỉ là tên dưng phu dù hung hăng đến đâu cũng không đủ sợ.

Nhưng gã văn thừa nghe đâu là tay túc trí đa mưu, không nên coi thường.

Chỉ cần trừ khử gã văn thừa này là Cái Bang không người điều khiển.

Người được tôn xưng là Vương gia nghe xong cất bước ra đi. Mọi người cùng ra theo.

Dưới ánh đèn sáng, Quan Tam Thắng cùng Vương Càn thấy bọn này toàn mặc thanh bào.

Đột nhiên lại có tiếng chân người vang lên, tiếp theo là thanh âm trong trẻo của một cô gái vang lên:

– Kính chúc Vương gia bình an!

Thanh âm này nghe quen tai, Quan Tam Thắng nhận ra ngay là giọng Mẫn cô nương.

Tiếng chân đang bước bỗng dừng lại, một trận cười lạnh lẽo vang lên rồi nói:

– Ngươi đến thật đúng lúc!

Tà áo trắng lay động, cô gái uyển chuyển mấy bước rồi sụp xuống lạy.

Nhờ quang Quan Tam Thắng chạm phải cặp mắt sáng như sao, nhưng thoáng cái Quan Tam Thắng vội nhìn xuống.

Nữ lang tựa hồ như đã nhìn thấy Quan Tam Thắng cùng Vương Càn đang nấp ở phía sau tượng thần, thỉnh thoảng nàng lại nhìn lên bàn thờ.

Người áo xanh lại nói:

– Mấy năm nay người ta trà trộn vào Mẫn trạch vất vả biết bao nhiêu. Tuy chưa tìm ra Tam bảo dấu đầu, song ta chỉ mong rằng Mẫn lão đầu chưa chết, quyết lão không chịu nổi cực hình tra tấn. Những việc đó ta cất đặt đầu đấy.

Ta cho người nghỉ ba tháng, sau đó trở lại nghe lệnh điều động.

Mẫn cô nương đang nằm phục dưới đất bỗng ngẩng đầu lên nói:

– Thuộc hạ có mấy việc thỉnh cầu, không biết Vương gia có chấp thuận không?

Người áo xanh đột nhiên cười lạt nói:

– Sao? Người muốn đặt điều kiện với ta ư?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Thuộc hạ đâu dám thế! Chỉ xin khẩn cầu Vương gia mà thôi.

Người áo xanh trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Người nói thử ta nghe.

Nữ lang áo trắng nói:

– Thuộc hạ vừa thu dụng được mấy người trong Mẫn trạch, khẩn xin Vương gia cho họ được phục vụ dưới quản hạt của thuộc hạ.

Người áo xanh không lộ vẻ gì khác lạ, từ từ đưa mắt nhìn mấy người được nữ lang áo trắng dẫn đến rồi nói:

– Trừ Quan Ngoại Tiên Thần Đồ Thiên Ngạc, tạm cho đặt dưới quyền điều khiển của người.

Đồ Thiên Ngạc nghe nói rùng mình nghĩ thầm:

“Thằng cha quỷ quái này không hiểu sao lại biết tên mình?”.

Người áo xanh đột nhiên nói tiếp:

– Khoan đã! Mẫn công tử này nếu còn lưu lại trên đời tất sinh hậu họa.

Trước nay ta làm việc gì cũng trừ khử mối lo về sau. Vậy sớm giết gã đi là hơn.

Nữ lang áo trắng vội nói:

– Mẫn công tử tính tình nhu nhược, chẳng nên trò gì mà bản tính lại không thích võ nghệ. Dù có thầy giỏi cũng không thể dạy thành tài được. Thuộc hạ ở với y đã mấy năm nên biết rõ lắm. Khẩn cầu Vương gia tha mạng cho y.

Người áo xanh trầm ngâm không nói.

Nữ lang áo trắng lại tiếp:

– Hơn nữa y từng bắt mẫn về những hành vi của phụ thân y. Thuộc hạ đã nhiều lần thử y thì y than rằng:

“Gia phụ làm nên tội nghiệt đã nhiều. Kết quả hôm nay là sự báo ứng về những việc tàn ác lúc sinh thời.” Người áo xanh trầm ngâm không đáp, tựa hồ như không chấp thuận ý kiến của nữ lang, nhưng không muốn làm cho nàng khó chịu.

Nữ lang áo trắng lay phục xuống chân người áo xanh nói:

– Trong mấy năm trời, Mẫn lão đầu đã nhiều lần toan ám toán thuộc hạ,

cũng đều được Mẫn Chính Liêm báo tin cho mới thoát hiểm mà hoàn thành sứ mạng của Vương gia giao cho.

Người áo xanh bị nữ lang thuyết phục, lạnh lùng trầm giọng thốt:

– Vậy ta đặt y dưới quyền ngươi để phục vụ trong những phương thuốc bí mật của bốn môn.

Nữ lang áo trắng mừng rỡ nói:

– Đa tạ Vương gia đã thi ân đặc biệt cho.

Rồi từ từ bước đến bên bệ thờ hỏi:

– Các người còn xin chỉ thị gì nữa không?

Nhà đại điện vẫn im phăng phắt, không ai lên tiếng kêu xin việc gì nữa.

Người áo xanh vừa rảo bước đi ra vừa lớn tiếng dặn:

– Đã không ai thỉnh mệnh điều gì thì cứ thế mà tiến hành công việc. Sau nửa năm, sẽ đến cả hang Thiết Bồn núi Phục Ngưu để nghe lệnh.

Y nói xong thì người đã bước đến cửa điện. Nữ lang áo trắng đột nhiên vội theo ra nói:

– Xin Vương gia hãy dừng bước.

Người áo xanh quay đầu lại hỏi:

– Ngươi còn muốn điều chi nữa?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Thuộc hạ còn có việc chưa xong, cường địch còn nhiều. Những hành động từ đây về sau tất bị các phái võ ở Trung Nguyên theo dõi, nên cả gan khẩn cầu Vương gia đặt cho Quan Ngoại Tiên Thần Đồ Thiên Ngạc dưới quyền thuộc hạ để gia tăng thực lực.

Người áo xanh trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ngươi còn có việc truy tầm Tam bảo giấu ở đâu thì việc tăng cường thực lực là phải. Liệu mà cố tránh việc xung đột với hai đại sư phái Thiếu Lâm, ngấm ngấm lấy được Tam bảo là hơn, cùng lắm mới phải ra mặt chiến đấu. Quan Ngoại Tiên Thần Đồ Thiên Ngạc tuy võ công tuyệt cao, nhưng đối với các phái võ ở Trung Nguyên chưa có tiếng tăm để trấn áp bọn cường địch.

Y ngẫm nghĩ rồi tiếp:

– Trước ta có ý muốn đem Thanh Thành Song Kiếm tới hang Thiết Bồn, nhưng ngươi băn khoăn về việc này thì ta để lại cả cho ngươi sai khiến. Với thực lực này thì trong các phái võ ở Trung Nguyên và Giang Nam ít người chống nổi.

Đồ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn trộm Thượng Quan Kỳ và Thanh Thành Song Kiếm, thấy bọn này ai cũng nhắm mắt đứng yên, ông cũng liền giả vờ làm như ba người kia, đứng yên không nhúc nhích.

Nữ lang áo trắng nói:

– Xin đa tạ Vương gia.

Người áo xanh cả cười nói:

– Lưu Thanh Thành Song Kiếm lại cho người cố nhiên uy thế sẽ được mạnh hơn, nhưng chính đó cũng lại là điều phiền phức cho người. Người phái Thanh Thành sẽ bị khó chịu về hai vị trưởng lão của họ bị người điều khiển và tất sẽ tìm trăm phương ngàn kế để làm khó dễ.

Nữ lang nói:

– Vương gia thật là thần cơ diệu toán, tính việc đâu vào đó, dường như trong bụng đã phát họa sẵn.

Người áo xanh nói:

– Giỏi lắm! Người mưu cơ cả với ta nữa.

Nữ lang đột nhiên quỳ phục xuống đất nói:

– Thuộc hạ đâu dám thế, xin Vương gia lượng xét cho.

Người áo xanh nói:

– Phái Thanh Thành chịu êm đi thì thôi. Nếu họ sanh sự thì cả phái sẽ bị tiêu diệt. Ta sẽ ngầm ngầm phái những tay cao thủ dùng độc đến tiếp ứng cho người.

Vậy người cứ an lòng.

Nữ lang áo trắng nói:

– Kế hoạch của Vương gia thật không sơ hở chút nào. Thuộc hạ vô cùng bội phục!

Người áo xanh phất tay một cái, người đã biến mất.

Chỉ trong khoảnh khắc, số người ra đi đã quá nửa.

Người áo xanh đi rồi thì người trong đám còn lại, nữ lang áo trắng giữ địa vị tối cao. Ai nấy tới tập đến trước mặt nàng tỏ lời cung kính.

Bỗng có người lên tiếng ầm ờ hỏi:

– Lúc Vương gia ra đi có giao Thanh Thành Song Kiếm lại dưới quyền Quận chúa, không hiểu Quận chúa có muốn thu nạp hai người đó không?

Nữ lang áo trắng cười đáp:

– Hiện nay Thanh Thành là một phái có thực lực lớn trong giang hồ, nếu ta không thu nạp Thanh Thành Song Kiếm chẳng hóa ra là mình hèn kém ư?

Người nói ầm ờ cười mà rằng:

– Quận chúa hãy yên lòng. Thanh Thành Song Kiếm đã uống thứ thuốc mê đặc biệt của Vương gia chế ra. Vương gia trù tính mọi việc đều hoàn hảo.

Người đã nghĩ đến Thanh Thành Song Kiếm võ công cao cường nên cho uống nhiều hơn.

Ngoài ra người còn ban một lưỡi gươm thiêng cho Quận chúa, không những chỉ chỉ huy cho bọn họ mà thôi, ngay đến Tổ sư phái Thanh Thành phục sinh cũng phải tuân lệnh.

Nữ lang áo trắng cười rất tươi nói:

– Vương gia chẳng những võ công nghiêng trời mà lại thiện dụng độc. Trên đời không việc gì là người không hiểu. Thật là một nhân vật cổ kim chưa

từng có.

Chỉ một lưỡi gươm thiêng của Người đã khiến cho người đời đã không hiểu tại sao nó lại mâu nhiệm như thế?

– Lưỡi gươm này trông giống như một đoản kiếm bình thường mà làm cho người thấy nó thần trí phải khuất phục mà tuân theo mệnh lệnh là nghĩa làm sao?

Người tiếng ảm ớ cười nói:

– Thời kỳ Vương gia chế tạo lưỡi gươm thiêng đã phải ẩn sâu trong rừng sâu núi thẳm mấy chục năm trời, vùi đầu nghiên cứu. Vương gia chế được cả thảy năm lưỡi. Một lưỡi gươm “Vương giả”, còn bốn lưỡi kia là “Sứ giả”.

Nghe nói lưỡi gươm “Vương giả” còn ảo diệu hơn gươm “Sứ giả” nhiều lắm. Trong bốn lưỡi gươm “Sứ giả”, hiện nay chỉ có hai người được đeo mà thôi. Quận chúa đeo nó đã lâu, chẳng lẽ còn chưa hiểu phần ảo diệu của nó?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Về phần ảo diệu thì ta đã thấy rồi, ta chỉ chưa hiểu tại sao lưỡi gươm lại có uy lực thần kỳ vậy thôi.

Người nói tiếng ảm ớ tựa hồ như không dám tiết lộ bí mật, nổi lên một trận cười ha hả như lệnh vỡ, rồi nói:

– Quận chúa đã được Vương gia sủng ái, thôi hãy để hỏi Vương gia thì sẽ rõ.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ta thuận miệng hỏi vậy thôi, chứ không muốn thóc mách chuyện bí mật.

Ngừng một chút nàng lại hỏi:

– Thanh Thành Song Kiếm hiện giờ ở đâu?

Người nói ảm ớ cười đáp:

– Bọn y đang ở ngoài đại điện, Quận chúa có muốn thử lưỡi gươm “Sứ giả” không?

Nữ lang áo trắng nói:

– Phải đấy! Dẫn hai gã vào đây.

Quan Tam Thắng, Vương Càn không nhin nổi tính hiếu kỳ, ló đầu ra ngoài nhìn trộm, thì thấy ba gã đại hán áp giải Thanh Thành Song Kiếm vào.

Thanh Thành Song Kiếm mặt mày ngơ ngác, tựa hồ như kẻ điên cuồng.

Quan Tam Thắng, Vương Càn sợ lộ hình tích không dám thò đầu ra ngoài nhiều, chỉ nhô ra một chút để đủ ngó thấy Thanh Thành Song Kiếm mà thôi.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 31

Những Nhân Vật Trọng Yêu Của Cái Bang

Nữ lang áo trắng từ từ bước ra, thò tay vào bọc lấy cây đoản kiếm hào quang lấp lánh. Đỗ Thiên Ngạc giả bộ ngờ ngẩn, hé mắt nhìn trộm ra chính thanh đoản kiếm mà nữ lang áo trắng đã dùng để chỉ huy Thượng Quan Kỳ.

Nữ lang áo trắng đi thẳng tới bên Thanh Thành Song Kiếm từ từ đưa lưỡi kiếm lên khoa vào mặt hai đạo trường thành hình vòng tròn.

Lạ thay! Thanh Thành Song Kiếm lập tức đưa mắt đảo theo chiều mũi lưỡi gươm thiêng. Đột nhiên hai lão quát lên một tiếng thật to, vung song quyền lên đánh mạnh vào bệ thờ.

Hai luồng kinh lực cực kỳ mãnh liệt giáng xuống đến bình một tiếng, bệ đá vỡ ra, cát bụi bay mù. Tấm thạch bản dùng làm bệ thờ bật tung lên đập vào pho tượng ở phía sau.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn nấp sau pho tượng, bị đất cát bay vào đầy người, nhưng sợ bại lộ hành tung không dám nhúc nhích, đành phải nín thở và nhắm mắt lại cho bụi khỏi bay vào.

Nữ lang áo trắng cười nói:

– Võ công hai người này thật là ghê gớm.

Người tiếng ầm ớ nói:

– Oai danh Thanh Thành Song Kiếm nổi tiếng giang hồ trên bốn mươi năm đến nay vẫn chưa suy giảm, người khác bị thế nào được. Quận chúa có hai vị cao thủ này phò tá thì bản lĩnh của quận chúa càng thêm quý khốc thần sầu.

Bất luận là gặp hạng cường địch nào cũng không sợ nữa.

Nữ lang áo trắng tủm tỉm cười trở Thượng Quan Kỳ nói:

– Võ công anh chàng này đâu phải tay vừa, Quan Ngoại Tiên Thần vùng vẫy khắp chốn rừng xanh núi đỏ cũng là một cao thủ bậc nhất bên kia quan ải.

Mắt nàng bỗng nhìn vào mặt Viên Hiếu, trầm ngâm không nói gì, tựa hồ như để nhớ lại võ công của y Lăng lặng hồi lâu rồi nàng nói tiếp:

– Anh chàng nửa người nửa vượn này, tuy ta chưa được xem y cùng ai đối chiến, nhưng ta chỉ quan sát thân pháp lệ làng cũng đủ biết bản lĩnh y không chịu kém Thanh Thành Song Kiếm.

Gã nói ầm ớ dường như không tin lời nữ lang áo trắng, lắc đầu tủm tỉm cười nhưng không nói gì.

Nhà đại diện im lặng như tờ. Hồi lâu lại thấy nữ lang áo trắng thở dài nói:

– Thời kỳ ta ẩn náu ở Mẫn Trạch được vợ chồng Lôi Danh Viễn đối với ta

rất tử tế. Nếu có thể tha mạng cho hai người này, thì ta cảm ơn người lắm. Người ẩm ớ mình mặc áo dài như kiểu thầy đồ vội vàng đáp lễ nói:

– Quận chúa đã dạy, tôi ráng hết lòng đảm đương việc này.

Nữ lang áo trắng cười nói:

– Quân sư nói gì mà Vương gia chẳng nghe? Người chỉ để ý cho một chút thì việc cứu hai người đó dễ như trở bàn tay.

Người ẩm ớ bị nữ lang áo trắng phỉnh phờ, lấy làm khó trí cười ha hả nói:

– Quận chúa đã dạy, tại hạ dám chẳng hết lòng. Gặp cơ hội tôi xin thay mặt quận chúa, thỉnh mệnh Vương gia.

Nữ lang áo trắng cười nói:

– Việc nhờ quân sư đây sau này ta sẽ báo đáp.

Người ẩm ớ trầm giọng nói:

– Quận chúa bảo trọng mình vàng, tôi xin cáo biệt.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn bị phiến đá bệ thờ đổ lệch nghiêng che khuất mất đi, không nhìn rõ cử động những người trong đại điện, chỉ nghe thấy tiếng chân người nhộn nhịp dường như số đông đã ra khỏi. Yên tĩnh trở lại hồi lâu, tiếng nữ lang lại vang lên:

– Kim tổng quản đã chuẩn bị thuyền bè chưa?

Kim Thiều Hòa đáp:

– Chuẩn bị đã lâu rồi, chỉ còn chờ quận chúa đăng trình.

Nữ lang áo trắng nói:

– Chúng ta đi thôi!

Tiếng chân bước mỗi lúc một xa, nhà đại điện lại vắng tanh. Quan Tam Thắng khẽ đẩy phiến đá che trước mắt nhìn ra ngoài. Đèn đuốc vẫn sáng trưng nhưng không còn một bóng người nào nữa.

Vương Càn khẽ hỏi:

– Họ đi hết chưa?

Quan Tam Thắng vừa đẩy mạnh phiến đá vừa đáp:

– Họ đi cả rồi.

Đoạn rào đứng dậy bước lẹ ra ngoài đại điện.

Vương Càn theo sau, đảo mắt nhìn khắp đại điện một lượt hỏi:

– Quan huynh có nhìn thấy diện mạo người áo xanh không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Nói ra lại xấu hổ. Trừ Mẫn cô nương mà họ xưng hô là Quận chúa chi đó, tôi chẳng nhìn rõ diện mạo một ai.

Vương Càn cười nói:

– Quan huynh chẳng nên ân hận, tiểu đệ cũng chẳng nhìn rõ một ai.

Quan Tam Thắng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Vương huynh bên tàu giang hồ đã nhiều có thấy môn phái võ lâm nào lại xưng hô nhau một cách kỳ quái như vậy chưa? Họ gọi nhau bằng Quận chúa

bằng Vương gia chi chi đó, làm như họ đều là nhân vật cành vàng lá ngọc.

Vương Càn cười nói:

– Trên chôn giang hồ chuyện kỳ quái gì mà chả có. Tỷ dụ như Quan huynh được người ta tôn làm võ tướng, chẳng lẽ Quan huynh cũng là một viên chức vào hạng nhất phẩm triều đình ư?

Quan Tam Thắng nói:

– Cái chức võ tướng của tại hạ chẳng qua là tề bang phong cho mà thôi, cũng chỉ xưng hô nhau tại Cái Bang.

Vương Càn nói:

– Đây cũng vậy. Họ có ý xưng Vương xưng Chúa để che mắt mọi người khỏi biết gốc gác Vương gia, quận chúa là ai thì ai cấm.

Quan Tam Thắng nói:

– Tại hạ bôn tẩu giang hồ mấy chục năm nay, chưa từng nghe thấy ai nói tới những nhân vật này bao giờ.

Lúc đó trời đã sáng rõ. Vương Càn nói:

– Quan huynh! Bây giờ có một việc chúng ta phải giải quyết ngay hay hãy để thông thả?

Quan Tam Thắng hỏi:

– Việc gì?

Vương Càn khẽ thở dài đáp:

– Quan huynh! Lúc tiểu đệ kiếm danh vào Ký Tử Bạ đã ngấm ngấm vận nội công để đề phòng. Nhưng giả tỷ nữ lang bôi thuốc độc không hương không sắc vào quần bút thì việc này rất là nghiêm trọng. Tôi e rằng lúc mọi người cầm bút ghi tên đều đã trúng độc cả rồi.

Quan Tam Thắng lắc đầu cười nói:

– Vương huynh thật quá lo xa ...

Vương Càn tủm tỉm cười đáp:

– Ban đầu tiểu đệ cũng không thèm để ý đến chuyện đó, nhưng vừa rồi trong nhà đại điện, tại hạ chợt nhìn thấy cây kiếm của nữ lang áo trắng thốt nhiên nghĩ ra một điều nghiêm trọng dị thường.

Quan Tam Thắng dường như bị Vương Càn lung lạc, cũng sinh nghi, biến sắc hỏi:

– Một lưỡi bảo kiếm ngắn nhỏ xíu như vậy không hiểu vì lẽ gì mà hai vị Thanh Thành Song Kiếm từng vùng vẫy giang hồ mấy chục năm trời, cũng phải cúi đầu tuân mệnh.

Vương Càn nói:

– Cái lo của tiểu đệ là ở chỗ đó. Thanh Thành Song Kiếm bị người làm cho thần trí mà loạn chưa có gì là lạ, mà lạ nhất ở chỗ lưỡi gươm bé nhỏ kia sao lại có một lực lượng biến người khác thành nô dịch. Tiểu đệ xưa nay không tin tà thuyết.

Nhưng từ lúc nhìn thấy cái lực lượng kỳ bí của cây kiếm...

Vương Càn đột nhiên không nói nữa, trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu nhìn Quan Tam Thắng hỏi:

– Quan huynh có tin rằng trên thế gian có tà thuật thông?

Quan Tam Thắng đáp:

– Tại hạ tuy đã nghe qua nhưng chưa được mắt thấy nên không tin điều ấy.

Vương Càn nói:

– Tiểu đệ cũng tin trên đời chẳng có ma tà gì hết và như vậy thì chỉ có một đường để giải thích về phép màu của thanh đoản kiếm kia mà thôi.

Quan Tam Thắng chợt nhớ ra tay lục lâm đại đạo này, chẳng những võ công cao cường mà mưu trí lại cũng hơn người nữa, chứ chẳng phải ngẫu nhiên y nổi tiếng trong đám giang hồ được. Nghĩ vậy liền nói:

– Cao kiến của Vương huynh ra sao?

Vương Càn đáp:

– Trên lưỡi kiếm kia nhất định có bôi một chất thuốc độc cực kỳ khó kiếm, mà tính chất của nó lại vừa xung khắc vừa điều hòa với thuốc độc thường. Nó đã có tác dụng vừa xung khắc vừa điều hòa, nên người uống phải thuốc độc thần trí mê man, thì chất thuốc ở thanh bảo kiếm kiềm chế được chất thuốc họ đã uống vào. Do đó mà phát sinh lực lượng bắt người kia phải nô dịch. Nói tóm lại chất thuốc uống vào trong người bị chất thuốc trên lưỡi kiếm áp đảo được nên phải phục tùng.

Quan Tam Thắng khen rằng:

– Vương huynh thật là cao kiến. Tại hạ không sao bì kịp.

Vương Càn nói:

– Nếu tiểu đệ đoán không sai thì chúng ta trúng độc khá nặng rồi. Người dùng thuốc độc quả có tài năng như vậy thì trên giấy bút tất đã tẩm thuốc độc không sai. Lấy đây mà suy thì chúng ta đều bị trúng độc khá nặng.

Quan Tam Thắng nghĩ một lúc rồi nói:

– Lời cao luận của Vương huynh khiến cho tôi như người trong chỗ tối được thấy ánh sáng.

Vương Càn cười nói:

– Quan huynh chẳng nên quá khiêm nhường. Tôi từng nghe đã lâu bên qui bang có chức quân sư Đường Toàn thần cơ diệu toán, đây bụng kinh luân, chẳng biết có đúng không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Ông quân sư đó thật người có tài nhưng rất kín đáo, tôi không thể hiểu được. Có điều các việc lớn nhỏ bên tệ bang đều do ông ta bày mưu lược. Mười mấy năm nay, một tay ông điều binh khiển tướng mà chưa bị thất bại trận nào.

Vương Càn mới hỏi:

– Chuyến này Quan huynh đến đây phải chăng là vâng mệnh Đường quân sư?

Quan Tam Thắng đáp:

– Mới đây tề bang xảy ra một việc trọng đại. Quân sư tự mình điều động hai tay cao thủ đi lo liệu. Lúc tôi đến đây thì quân sư chưa về.

Vương Càn cười nói:

– Theo chỗ tôi biết thì quân sư Đường Toàn bên quý bang chẳng những ôm một bọc binh luân, lại còn thông minh tuyệt thế. Từ việc chiêm tinh, bói toán đến việc dùng thuốc, giải độc đều có chỗ độc đáo. Nếu trong thời hạn bốn ngày, Quan huynh về kịp quý bang, thì dù có trúng độc cũng không đáng lo ngại, vì Đường quân sư đã có kế giải độc.

Quan Tam Thắng nói:

– Tôi chưa từng nghe thấy ai nói quân sư tề bang biết cách dùng độc và trị độc...

Vương Càn cười nói:

– Đúng rồi! Ông ta là người rất kín đáo, trước khi dùng đến, không bao giờ khoa trương nói ra.

Quan Tam Thắng lại hỏi:

– Sao Vương huynh lại biết kỹ đến thế?

Vương Càn cười đáp:

– Việc này nói ra dài lắm. Quan huynh thường gặp ông ta, vậy cứ hỏi ông sẽ rõ.

Quan Tam Thắng không tiện hỏi vặn, liền cười nói:

– Có phải bây giờ bọn ta còn đuổi theo bọn Thiết Mộc đại sư không?

Vương Càn đứng phắt dậy nói:

– Phải đuổi theo chứ. Mười mấy mạng bản lĩnh vào bậc nhất võ lâm há phải chuyện đùa.

Nói rồi chạy ngay.

Quan Tam Thắng rảo bước chạy theo vừa cười vừa nói:

– Tôi xem Vương huynh là người tâm địa còn nhân đức hơn tôi. Thế mà người đòi gọi Vương huynh là lục lâm đại đạo thì thật oan uổng quá.

Vương Càn cười nói:

– Bất luận nghề gì cũng có kẻ hay người dở. Quan huynh nên nhớ rằng trong những tên đại đạo cũng có người rất đạo đức.

Quan Tam Thắng than rằng:

– Trước tôi chưa biết Vương huynh, thường nghe người nói: thủ đoạn Vương huynh rất thâm độc. Bữa nay thấy đây, tôi mới hiểu rằng những lời đồn đại toàn là láo toét.

Vương Càn cười nói:

– Tại hạ có điều không giống Quan huynh. Quan huynh trên có Bang chúa

cai quản, dưới có đệ tử quan chiêm, nhất cử nhất động đều phải vào khuôn phép, còn tại hạ đây chỉ có một mình, phiêu lưu bốn bể. Bất luận việc gì muốn làm thế nào thì làm, không người câu thúc đã chẳng kể tình là lại không đếm xỉa gì đến Vương pháp nữa, hoàn toàn làm theo ý muốn.

Mấy câu nói hào sảng này khiến cho Quan Tam Thắng phải than thầm:

“Vương Càn tuy là một tên đại đạo mà thật ra những hành động ngoài chuyện tự ý hoành hành không phải là không có lòng hào hiệp. Vậy thì đại hiệp hay đại đạo khó lòng phân biệt được”.

Quan Tam Thắng còn đương nghĩ ngợi bỗng thấy Vương Càn kéo tay áo mình khẽ bảo:

– Quan huynh! Chúng ta ẩn mình đi.

Nói rồi nhảy vào trong bụi cỏ rậm.

Quan Tam Thắng vẫn giữ địa vị mình không chịu chui vào bụi cỏ như Vương Càn. Ông còn đang phân vân nhìn qua ngó lại, bỗng bên tai nghe tiếng vó ngựa dồn dập, mà lạ thay, mới trong nháy mắt tiếng vó ngựa chỉ còn cách Quan Tam Thắng mấy trượng.

Bấy giờ vàng thái dương đã lộ hẳn ra chân trời đang xua đuổi bóng tối. Quan Tam Thắng không kịp lần tránh, quay đầu nhìn ra thì thấy cười trên lưng một con ngựa lớn sắc xanh, một người mặc áo dài, đầu đội nón lá. Chiếc áo dài rộng thùng thình che trên sườn ngựa lấp lánh cả hai chân người cười. Con thanh mã ngẩng đầu lên mà chạy, lướt bên Quan Tam Thắng song người không cúi xuống, tựa hồ như không biết bên đường có ai đứng đó. Con thanh mã đi khỏi rồi, tuy Quan Tam Thắng chú nhìn mà cũng không trông rõ mặt để đoán xem ai.

Bỗng nghe tiếng Vương Càn khẽ thở dài, đứng dậy quay lại hỏi:

– Quan huynh! Quan huynh có nhìn rõ người đó không?

Quan Tam Thắng lắc đầu đáp:

– Tôi rất lưu tâm mà không nhìn rõ.

Vương Càn cười nói:

– Đúng vậy! Tiểu đệ cũng đồng cảm tưởng với Quan huynh. Dường như gã biến đổi cách ngồi trên lưng ngựa, để người ta không tài nào nhớ được lối cười ngựa của gã.

Ngừng một lát, Vương Càn lại nói tiếp:

– Dường như trên lưng con thanh mã không có yên ngựa...

Quan Tam Thắng chợt nhớ ra nói:

– Phải đấy! Cả về đùi gã cũng không lộ ra.

Vương Càn cười nói:

– Tựa hồ như gã ngồi xếp bằng trên lưng ngựa thì phải.

Hai người hỏi chuyện nhau, đoán mãi không ra ai mà cũng không nhớ được tí gì về bộ dạng con người này, chỉ đoán quanh đoán quẩn mà thôi. Một điều

lạ hơn nữa là cả hai người có điểm nhìn rõ mà không có cách nào diễn tả lại phân minh được. Có điều nếu gặp lại gã lần nữa là lập tức nhận được ra ngay.

Đường như gã có một kiểu cách không giống ai trên thế gian.

Xa xa vẳng nghe tiếng sóng bì bõm ngoài sông vọng lại. Quan Tam Thắng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, tiếng sóng khiến y sực nhớ đến lời nữ lang áo trắng nói trong nhà đại điện là nàng sắp cưỡi thuyền đi nơi khác. Nếu muốn tìm bọn Thiết Mộc đại sư thì phải làm sao tìm được trước khi nữ lang áo trắng rời khỏi nơi này.

Y quay ra nhìn Vương Càn thì gã cũng đang đưa mắt nhìn ra phương trời, tựa hồ như để nhớ lại điều gì.

Quan Tam Thắng rảo bước đến bên khê nói:

– Vương huynh! Chúng ta phải đi tìm ngay.

Wương Càn vẫn băng khuâng nhìn ra phương trời hỏi vặn vớ:

– Lão già đó ngồi xếp bằng trên lưng ngựa?

Quan Tam Thắng chưa kịp trả lời, thốt nhiên có hai bóng người chạy nhanh như chớp chạy đến. Vương Càn ngoảnh đầu nhìn ra thấy hai người đồng phục. Cả hai cùng mặc áo dài đen, chân đi giày vải gai nhưng thân thể vạm vỡ, đeo chéo trên lưng một bọc dài bằng vải vàng. Vừa trông đã biết ngay là người Cái Bang.

Hai người còn ở đằng xa đã chấp tay chào Quan Tam Thắng:

– Quan gia!

Quan Tam Thắng hỏi:

– Chi đó? Có phải đại giá Bang chúa đến không?

Gã bên tả mặt nhọ như trôn nổi là một đại hán to đầu bụng phệ nói:

– Cả Bang chúa cùng Đường gia đều đến cả.

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười nói:

– Hà! Cả lão quân sư nữa. Thế thì hay lắm!

Wương Càn khê hỏi:

– Xin hỏi Quan huynh đây có phải là Nhị Kiệt Thiết Vệ và Thần Hình đó chăng?

Quan Tam Thắng đáp:

– Vương huynh đoán việc như thần, tại hạ rất là khâm phục...

Quan Tam Thắng ngừng một lát tựa hồ như biết mình tán tụng quá đối vội chữa:

– Vương huynh chắc đã biết hai vị này?

Wương Càn cười nói:

– Chưa! Song Thiết vệ, Thần Hình nổi tiếng giang hồ, tuy tiêu đệ chưa gặp nhưng được nghe đại danh đã lâu.

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ xin giới thiệu với Vương huynh.
 Vừa nói vừa trở đại hán mặt đen, đầu to bụng phệ nói:
 – Đây là Chu Đại Chí biệt hiệu Thiết Vệ.
 Vương Càn chấp tay cười nói:
 – Tôi ngưỡng mộ đại danh đã lâu.
 Quan Tam Thắng lại trở đại hán mé hữu mặt đỏ tía nói:
 – Vị này là Thần Hình Bách Công Bảo.
 Vương Càn nói:
 – Tôi thường được nghe trên chôn giang hồ đồn đại Bách huynh có tài ngày đi hàng tám trăm dặm, rất lấy làm ngưỡng mộ, nay được hội kiến thật là may mắn.
 Quan Tam Thắng lại trở Vương Càn giới thiệu:
 – Vị này tiếng tăm lừng lẫy miệt Giang Nam đại hiệu là Dạ Ưng Tử Vương Càn.
 Chu Đại Chí đột nhiên ưỡn bụng phệ nói:
 – Có phải là Vương Càn đã sát hại các đệ tử bản bang không?
 Vương Càn thấy gã lộ vẻ tức giận, nghĩ thầm:
 – Gã này có vẻ thô lỗ, mình chẳng nên tranh khôn với gã.
 Liền chấp tay mỉm cười nói:
 – Chu huynh chớ nên đa nghi, tiểu đệ đã trình bày cùng Quan huynh về việc này.
 Chu Đại Chí đột nhiên tiến lại gần nói:
 – Bang chúa chúng tôi đã ra lệnh cho thuộc hạ truy nã ông. Cảm phiền đại giá đến yết kiến Bang chúa tôi.
 Dạ Ưng Tử Vương Càn biến sắc nói:
 – Chu huynh muốn mời tiểu đệ đi hay là bắt buộc tiểu đệ phải đi?
 Chu Đại Chí đáp:
 – Bất luận là mời hay là bắt buộc, đại giá không đi không xong.
 Vương Càn biến sắc nói:
 – Nếu tại hạ không đi thì sao?
 Chu Đại Chí trừng mắt lớn tiếng nói:
 – Không chịu đi thì bắt đi chứ sao?
 Vương Càn quay lại nhìn Quan Tam Thắng nói:
 – Tiểu đệ từng nghe đại danh Thiết Vệ, một mình giữ ải mười người không qua được...
 Quan Tam Thắng xua tay nói:
 – Vương huynh bắt tất phải nhiều lời với y. Có tại hạ đây, y không dám càn rỡ đâu.
 Đoạn quay sang nhìn thẳng vào mặt Chu Đại Chí quát:
 – Vương huynh đây là bạn ta, các ngươi còn vô lễ sẽ chiếu luật bản bang trị

tội.

Chu Đại Chí rùng mình khoanh tay nói lại với Vương Càn:

– Tiểu đệ không biết đại giá đã cùng Quan gia kết bạn:

Xin đại gia rộng lượng cho.

Vương Càn thấy gã thay đổi thái độ một cách đột ngột thì trong bụng vừa khen thâm pháp luật nghiêm minh của Cái Bang, vừa buồn cười, cũng khoanh tay đáp lễ nói:

– Không dám! Tiểu đệ có điều chi mạo phạm, mong Chu huynh miễn trách.

Quan Tam Thắng nói:

– Bang chúa tề bang đã đến. Tại hạ phải đi bái yết để bẩm về những việc mắt thấy tai nghe mấy bữa nay. Nếu Vương huynh mắc bận thì xin tùy tiện.

Vương Càn tủm tỉm cười nói:

– Tiểu đệ muốn cùng Quan huynh đến bái yết Bang chúa quý bang có tiện không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Vương huynh chịu đi thì còn gì hay bằng!

Chu Đại Chí cười ha hả nói:

– Nếu các hạ nói trước cùng đi thì tại hạ đã không đến nỗi thất ngôn.

Vương Càn nói:

– Tiểu đệ đi đây là giữ địa vị bằng hữu với Quan huynh. Nếu để Chu huynh áp bức phải đi thì lại khác. Tiểu đệ đến yết kiến Bang chúa quý bang để giải thích về những điểm hiểu lầm ngày trước.

Quan Tam Thắng sợ hai người đan lại câu chuyện có thể đưa đến xích mích, vội ngắt lời hỏi Chu Đại Chí:

– Bang chúa hiện giờ ở đâu? Dẫn chúng ta đi ngay!

Chu Đại Chí quay lại trở vào một khu rừng rậm nói:

– Ở trong căn nhà tranh tại khu rừng kia.

Quan Tam Thắng nói:

– Hiện có việc rất gấp, bọn ta phải tới bái kiến Bang chúa ngay, để xin người định đoạt.

Nói xong rảo bước đi về phía khu rừng rậm. Vương Càn nghe tiếng Thần Hình đã lâu, ngấm ngấm để ý nhìn bước chân gã. Nhưng chỉ thấy gã đi thông thả theo sau Quan Tam Thắng. Bộ pháp cũng như người thường, chẳng có chi khác lạ.

Vương Càn liền ngấm tăng gia cước lực, tốc độ rất mau, vượt lên trước Quan Tam Thắng.

Quan Tam Thắng đưa mắt nhìn thấy Vương Càn đi nhanh như chớp cũng toan bước mau nhưng lại nghĩ thầm:

“Mình ở địa vị võ tướng, chẳng lẽ lại chấp với y”.

Quan Tam Thắng nghĩ như vậy cảm thấy trong lòng bình tĩnh, quay đầu lại

đưa mắt cho Thần Hình Bách Công Bảo. Thật ra không cần cái đưa mắt đó, Bách Công Bảo cũng đã bước mau. Gã đã biết hiệu là Thần Hình thì bước chân tất phải khác người. Gã bước một bước xa đến bốn năm trượng. Người gã theo nhịp bước chân chuyển động.

Cứ trông gã đi không lấy gì làm nhanh. Có điều bước chân dài, mỗi lần đầu cúi xuống rồi ngẩng lên đã đi được quãng đường khá xa.

Bách Công Bảo chỉ cúi xuống ngẩng lên mấy cái đã kịp Dạ Ưng Tử Vương Càn. Khi vào đến ven rừng thì gã tranh tiên Vương Càn được nửa bước.

Wương Càn dừng lại, khoanh tay cười nói:

– Biệt hiệu Thần Hình quả nhiên danh bất hư truyền, tiểu đệ phục lắm.

Bách Công Bảo nói:

– Các hạ quá khen.

Rồi gã vào rừng trước để thông báo.

Bang chúa Cái Bang uy danh lừng lẫy khắp thiên hạ. Song Vương Càn chỉ nghe tiếng chứ chưa từng biết mặt. Dừng lại bìa rừng chứ không vào theo Bách Công Bảo.

Chỉ trong khoảnh khắc, Quan Tam Thắng cùng Thiết Vệ Chu Đại Chí cũng đến nơi.

Quan Tam Thắng chấp tay cười nói:

– Xin mời Vương huynh!

Wương Càn mời:

– Quan huynh đi trước cho.

Quan Tam Thắng dắt tay Vương Càn nói:

– Chúng ta cùng đi.

Hai người rảo bước vào rừng. Đi chừng bốn năm mươi trượng, quả nhiên thấy một tòa nhà tranh ở giữa rừng.

Một chuỗi cười ha hả từ nhà tranh vọng ra nói:

– Quý khách từ xa đến chơi, anh em chưa kịp tiếp đón thật là khiếm lễ.

Tiếng nói chưa dứt bỗng thấy một người chừng bốn chục tuổi diện mạo thanh tú bước ra, mình mặc áo trường bào sắc vàng. Người này tướng mạo rất hiền hòa nhưng cặp mắt chuyển động coi rất oai nghiêm.

Wương Càn vội vàng tiến đến trước khom lưng nói:

– Chắc đại gia là lãnh tụ Cái Bang tức Âu Dương Bang chúa tiếng tăm vang dội khắp giang hồ.

Đại hán cười đáp:

– Đó là hư danh, thật không xứng đáng chút nào.

Wương Càn nói:

– Bang chúa phong độ nho nhã kính trọng bậc hiền năng, khiêm tốn cùng kẻ sĩ. Thế mới biết nghe tên không bằng thấy mặt.

Lúc đó Quan Tam Thắng cũng khoanh tay thi lễ nói:

– Bái kiến Bang chúa!

Đại hán áo vàng không đáp lễ, tủm tỉm cười nói:

– Chắc ngươi vất vả lắm.

Rồi khoanh tay nói với Vương Càn:

– Xin mời Vương huynh vào trong này ngồi chơi.

Vương Càn thấy Âu Dương Bang chúa danh đồn khắp thiên hạ, oai dậy chốn Trung Nguyên mà đối với mình lễ độ như vậy trong lòng rất là cảm kích, gãi khom lưng đáp lễ nói:

– Bang chúa rất mực khiêm cung, tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Đoạn rào bước đi vào nhà tranh.

Tòa nhà này không có người ở từ lâu, song vẫn được quét tước rất sạch sẽ.

Giữa nhà đặt bốn cỗ trường kỷ bằng trúc. Một vị nho sinh đứng tuổi mình mặc áo lam, đầu quấn khăn lượt, tay cầm quạt lông đứng trước cửa.

Vương Càn bước vào, nho sinh cong mình thi lễ nói:

– Vương huynh vẫn mạnh giỏi chứ? Còn nhớ anh em không?

Vương Càn bước tới cầm tay nói:

– Đường huynh đệ vẫn khỏe mạnh. Mười năm trời xa cách, nay mới lại được gặp.

Vị nho sinh này chính là quân sư Cái Bang tên gọi Đường Toàn. Đường Toàn đảo mắt nhìn từ Vương Càn đến Quan Tam Thắng rồi nói:

– Hai vị có cảm thấy trong mình khó chịu chẳng?

Quan Tam Thắng giật mình nghĩ thầm:

Ông quân sư này xưa nay nói năng vẫn cẩn thận, quyết không buột miệng hàm hồ. Nghĩ vậy liền hỏi lại:

– Sao? Quân sư thấy tôi trúng độc chẳng?

Đường Toàn từ từ gật đầu đáp:

– Đúng rồi! Quan huynh bị trúng rất nặng nữa là khác.

Quan Tam Thắng đằng hắng rồi hỏi lại:

– Quân sư liệu tôi còn sống được mười ngày nữa không?

Đường Toàn phe phẩy quạt lông cười nói:

– Tiểu đệ chưa rõ cát hung đâu dám đoán càn đến sự sống chết. Có điều tôi trông sắc mặt hai vị thì thứ thuốc độc này sau ba ngày vẫn chưa lên cơn. Ta hãy đề cập đến những việc sau khi tương biệt rồi sẽ bàn tới chuyện trúng độc cũng chưa muộn.

Quan Tam Thắng cười nói:

– Quân sư quả có biệt tài. Hèn chi người ta có câu:

“Thầy tú không ra khỏi cửa mà biết hết việc thiên hạ”, không phải là lời nói hão huyền.

Đường Toàn mời Vương Càn ngồi. An tọa rồi, Vương Càn nói với Bang chúa:

– Tiểu đệ cùng quý bang có chỗ hiểu lầm cần phải giải bày...

Đại hán áo vàng phớt một nụ cười nói:

– Tệ bang đã tra rõ vụ này. Lỗi là ở đệ tử bốn bang, không liên can gì đến Vương huynh.

Quan Tam Thắng nói:

– Tiểu đệ vâng mệnh Bang chúa mà làm không nên việc đành cam chịu trách phạt.

Đường Toàn phe phẩy quạt lông, cười nói:

– Lỗi là ở nơi tiểu đệ không biết điều động. Lẽ nào trách đến Quan huynh được.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Đường huynh bảo sao?

Đường Toàn đáp:

– Cái chết của Mẫn lão anh hùng cực kỳ nghiêm trọng mà đệ lại cho là thường, đem lòng khinh địch, nên mới bị thua trọn bản.

Quan Tam Thắng cúi đầu không nói gì nữa.

Đường Toàn thấy Quan Tam Thắng có vẻ không vui, khẽ phe phẩy quạt lông nói tiếp:

– Lời tiểu đệ vừa nói, không có ý gì coi thường Quan huynh, đúng là tại đệ bố trí không được kín đáo, không biết tiên liệu sự việc xoay chiều đến thế. Quan huynh mới đi khỏi, tiểu đệ vào yết kiến Bang chúa xong đã biết ngay là mình thất sách. Quan huynh dù võ nghệ tuyệt luân, song cường địch lại không đấu sức, Quan huynh không được chuẩn bị từ trước, làm sao tránh khỏi điều sơ hở. Vì vậy tiểu đệ cố mời Bang chúa đại giá thân chinh đến đây. Một là để viếng cố nhân, hai là để điều tra cho rõ trắng đen. Sau khi tới đây mới biết việc này nghiêm trọng hơn những sự dự liệu của tiểu đệ rất nhiều.

Đường Toàn khẽ thở dài rồi tiếp:

– Thật là một bọn kinh địch mà Đường Toàn này bình sinh chưa từng gặp bao giờ. Vụ này náo động đến khắp cả các bạn hữu giang hồ.

Quan Tam Thắng nghe y nói tựa hồ như đã qua bên Mẫn Trạch liền hỏi:

– Quân sư đã phái người đi điều tra rồi ư?

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Chưa. Gần tới cấm địa, tiểu đệ biết ngay tình hình nghiêm trọng, liền cùng Bang chúa hóa trang trà trộn vào khu phụ cận Mẫn Trạch, thấy cảnh tượng thê lương đầy sát khí...

Quan Tam Thắng nói:

– Sao tiên sinh đứng ngoài đã biết, chắc quân sư có tài tiên tri.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ làm gì có tài tiên tri, mà khắp trên cõi đời này chưa dễ có một ai.

Chẳng qua tiểu đệ phân tích kỹ càng rồi phán đoán mà thôi.

Quan Tam Thắng nói:

– Vậy là quân sư đã tới Mẫn Trạch rồi.

Đường Toàn cười nói:

– Bang chúa cùng tiểu đệ quả đã đến Mẫn Trạch nhưng mới xem xét đại khái dự đoán cát hung, còn phải chờ Quan huynh thuật kỹ lại.

Quan Tam Thắng thở dài đáp:

– Lời tú tài quả đúng đó. Phen này tiểu đệ chỉ có một điều an ủi là vụ này không những liên quan đến một mình Cái Bang mà thôi, nó bao quát cả những tay cao thủ các phái lớn như Thiết Mộc, Phàm Mộc phái Thiếu Lâm, Song Kiếm phái Thanh Thành, thậm chí đến cả Huỳnh Sơn Phí Công Lượng.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 32, 33

Quần Hùng Ngộ Độc Trong Trường Hợp Nào

Đường Toàn hỏi Quan Tam Thắng:

– Quan huynh cho biết những điều mắt thấy tai nghe được chăng?

Quan Tam Thắng ra vẻ trầm tư, lựa lời, rồi thuật lại hết mọi sự việc xảy ra ở Mẫn Trạch.

Quân sư Đường Toàn chưa rõ quyết định. Sau khi nghe Quan Tam Thắng thuật lại, y chỉ quạt mạnh phành phạch. Đó là cái cử động mỗi khi phải đương đầu với một vấn đề trọng đại khó giải quyết.

Trong tòa nhà tranh đột nhiên im phăng phắt, tựa hồ như ai cũng giữ ý không làm nhộn luồng tư tưởng của Đường Toàn.

Bất thành linh có tiếng bước chân đưa lại. Giấy lát trước cửa nhà tranh ba người mặc quần áo chèn sắc tro đồng thời xuất hiện, khoanh tay thi lễ cung kính đứng chờ.

Đại hán áo vàng đưa mắt nhìn ba người khẽ hỏi:

– Các người điều tra được đến đâu rồi?

Gã bên trái đáp:

– Đệ tử tuần tiễu bờ sông, gặp một lũ người khả nghi.

Đại hán áo vàng lại hỏi:

– Những nhân vật đó là ai?

Gã kia đáp:

– Bọn này cả đàn ông, đàn bà đến bảy tám người. Đệ tử e họ sinh nghi, chưa dám đến gần.

Đường Toàn đột nhiên hỏi xen vào:

– Rồi bọn đã đi đâu?

Gã đáp:

– Họ lên chiếc thuyền lớn đậu ở bờ sông.

Đường Toàn trầm ngâm không nói gì.

Gã đại hán đứng giữa nói tiếp:

– Bẩm Bang chúa! Đệ tử may mà không đến nỗi làm nhục mạng chúa, đã tìm ra được bọn Thiết Mộc đại sư.

Đại hán áo vàng hỏi:

– Hiện giờ họ ở đâu?

Đại hán đứng giữa đáp:

– Hiện ở trong một ngôi từ đường cách đây mười mấy dặm.

Đại hán mé hữu bẩm tiếp:

– Thuyền bè, xe ngựa chuẩn bị sẵn cả rồi. Chỉ còn chờ lệnh Bang chúa là lập tức khởi trình.

Đại hán áo vàng quay lại khẽ hỏi Đường Toàn:

– Chúng ta có đi không?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Trong các phái võ lâm hiện nay chưa thấy ai nói đến người bí mật áo xanh có tài thần xuất quỷ nhập đến thế. Không rõ y có phải là Côn Long Vương mà người ta thường đồn đại không?

Quan Tam Thắng giơ ngón tay trái lên nói:

– Có lẽ đúng, lời quân sư nêu ra khiến cho tôi nhớ lại người bí mật đã tự xưng là Vương gia. Chắc là Côn Long Vương.

Đường Toàn nói:

– Côn Long Vương chỉ là tên giả mà thôi. Chúng ta cần phải điều tra tên họ thật và sào huyệt của y.

Từ nãy tới giờ Dạ Ưng Tử Vương Càn vẫn im lặng, đột nhiên nói xen vào:

– Theo thiên kiến của ngu đệ thì chi bằng chúng ta hội họp với bọn Thiết Mộc đại sư kiếm ngay Mẫn cô nương giả và tự xưng là quận chúa chi chi đó. Thị này tuy nhỏ tuổi nhưng là một nhân vật rất trọng yếu. Hễ bắt được thị là tra hỏi được ở miệng thị ra hết mọi việc.

Đường Toàn cười nói:

– Hồi cái tên Côn Long Vương mới xuất hiện, tiểu đệ đã biết ngay là con người thần bí liên phái ngay bốn tay cao thủ trong bang đi dò thám gần một tháng trời, bắt được hai tên thủ hạ của y. Nhưng chỉ trong vòng một giờ hai gã chết ngay chưa hỏi ra được câu nào.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Bọn y không chịu đem thực lực ra đối phó với hai phái lớn mà lại nhằm đối đầu với Cái Bang chúng tôi. Có lẽ vì bất người của y nên y đem lòng thù oán.

Đại hán áo vàng tùm tùm cười nói:

– Đối phương ở trong bóng tối mà mình xuất đầu lộ diện. Đó là một điểm lợi cho họ. Bây giờ điều cần nhất là phải tìm cách biết rõ tình hình đối phương. Có biết người biết mình thì mới có hy vọng thắng được. Côn Long Vương chỉ là cái tên giả để che mắt mọi người. Cái tên đó có khi chỉ là một người, có thể là mấy chục người cũng nên. Họ làm cho mình hoa mắt khó lòng phân biệt chân giả.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa thật là cao kiến. Tôi đã điều động hai tay thuộc hạ rất tinh tế trong bang trà trộn vào làm thủ hạ Côn Long Vương, mà lạ thay, hai người đã đi ba năm nay tuyệt vô tin tức. Tôi tưởng đến những việc bất thường xảy

ra cho hai người. Nếu họ không bị bại lộ hành tung thì tất bị hại, hoặc họ đã biến tính hàng giặc.

Dứt lời, Đường Toàn từ từ đảo mắt nhìn Quan Tam Thắng cùng Vương Càn rồi tùm tùm cười nói:

– Nhưng bây giờ ngoài hai nguyên nhân vừa nêu ra, có thể còn nguyên nhân thứ ba nữa.

Đại hán áo vàng nhìn ba gã quần áo chèn đang đứng ngoài cửa bảo:

– Các người hãy lui ra.

Đại hán áo vàng chờ cho hai gã đi xa, mới quay lại hỏi Đường Toàn:

– Quân sư nói nguyên nhân thứ ba đó là nguyên nhân nào?

Đường Toàn đáp:

– Có thể bị họ bắt ép phải uống thuốc độc đến nỗi thần trí mê man quên cả thân thể gốc gác mình.

Đại hán áo vàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Bây giờ chúng ta hội họp cùng bọn Thiết Mộc đại sư bàn kế dụ địch, hay là theo cách “Sấm nổ không kịp bung tai” áp đảo bờ sông, bắt lấy Mẫn cô nương đó rồi hãy bàn?

Đường Toàn đáp:

– Cứ như lời Quan huynh vừa nói đây thì Mẫn cô nương đó chưa rõ chân giả mà lại giữ một địa vị khá quan trọng. Giả tử bắt được cô ta thì đó là thượng sách.

Nhưng lỡ ra không thành thì chẳng những đứt dây động rừng mà hành tung Bang chúa cũng bị tiết lộ.

Đại hán áo vàng cười nói:

– Bang ta mười mấy tay cao thủ có mặt ở đây đem toàn lực ra mà đánh, dù không bắt được Mẫn cô nương nhưng quyết không đến nỗi thảm bại.

Vương Càn mấp má môi nhưng không nói gì.

Đường Toàn nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc cùng Huỳnh Sơn Phí Công Lượng tuy là những vị đại hiệp danh vang thiên hạ, nhưng dù sao cũng không ở địa vị chưởng môn. Nếu Bang chúa thân hành tìm đến họ thì mất vẻ tôn nghiêm, chỉ bằng để tại hạ cùng Quan huynh đại diện Bang chúa đến tương kiến với họ trước.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Tại hạ sẽ khuyên bọn họ tới đây bái kiến Bang chúa cùng bàn mưu kế.

Bang chúa phái bọn tùy tùng ngăn trở cuộc hành trình của Mẫn cô nương lui lại một lúc. Tại hạ tính rằng việc này chỉ bàn định một lúc là xong.

Đại hán áo vàng cười nói:

– Quân sư cùng võ tướng đều đi cả, chẳng lẽ bỏn Bang chúa lại ngồi yên.

Phải phân công ra mà hành động chứ! Các người đi hội kiến Thiết Mộc đại sư, còn ta xuất lĩnh mười hai tay cao thủ ra bờ sông để ngăn trở cuộc khởi

trình của Mẫn cô nương. Chúng ta sẽ tề tựu ở bờ sông nghe.

Đường Toàn dặn:

– Xin Bang chúa đừng vội ra mặt xung đột với cường địch, chờ thuộc hạ trở lại rồi sau sẽ liệu.

Đại hán áo vàng vẫn tươi cười nói:

– Bất luận các người có tìm thấy Thiết Mộc đại sư hay không, ta rất mong các người mau trở lại bờ sông.

Đường Toàn vâng mệnh, khoanh tay cáo từ, thông thả bước ra khỏi nhà tranh. Xe ngựa đã chờ sẵn ngoài cửa.

Quan Tam Thắng tung mình lên ngựa, Đường Toàn đứng đỉnh bước lên xe.

Cỗ xe lừa này, Đường Toàn tự nghĩ cách chế ra:

xe nhỏ mà bánh to, khác với xe thường. Trong xe chỉ ngồi được hai người, phía trước có nắp đậy, trông xa tựa hồ như một chiếc thuyền thoi nhỏ. Cách cấu tạo xe này rất khéo, chuyển động rất mau chóng.

Trước xe đóng hai con lừa cao lớn dị thường. Một gã đại hán đôi lông mày vênh lên, mặc quần áo ngắn sắc đen, chờ cho Đường Toàn lên xe rồi mới nhảy lên lưng lừa.

Một trong ba gã đại hán áo đen đứng cửa lúc nãy chạy ra khom lưng hỏi:

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Phải rồi! Người dẫn đường cho ta.

Gã vâng lời chạy trước.

Đường Toàn nhìn Dạ Ứng Tử Vương Càn hỏi:

– Vương huynh cười ngựa hay ngồi xe với tôi?

Wương Càn cười nói:

– Tiểu đệ muốn được thử ngồi xe với Đường huynh.

Nói rồi nhảy lên ngồi phía sau Đường Toàn.

Wương Càn lên xe thấy trên chỗ ngồi Đường Toàn có vô số vòng đồng, nút sắt lấy làm lạ hỏi:

– Những vòng đồng, nút sắt đó dùng để làm gì?

Đang hỏi thì xe đã bắt đầu chạy. Con lừa kéo xe này rất quý giá chạy cực lẹ chẳng kém gì tuần mã.

Người dong xe điều khiển rất thạo, nên xe lừa theo kịp sát ngựa Quan Tam Thắng.

Wương Càn khen thán:

“Cỗ xe này hay thật!”. Gã đại hán áo đen dẫn đường chạy rất nhanh, đi trước ngựa Quan Tam Thắng.

Đường Toàn thốt nhiên quay lại khẽ hỏi Vương Càn:

– Tiểu đệ không tập võ nghệ, Vương huynh biết rồi chứ gì?

Wương Càn cười đáp:

– Tinh thần và sức lực con người có hạn. Đường huynh nếu còn để tâm đến

võ nghệ thì bụng nào mà chứa được bấy nhiêu sách.

Đường Toàn cũng cười hỏi:

– Vạn nhất có người tập kích xe lừa thì làm thế nào?

Bấy giờ Vương Càn mới tỉnh ngộ đáp:

– Phải rồi! Những vòng đồng, nút sắt trong xe này đều là nút cơ quan để chống địch phải không?

Đường Toàn nói:

– Vương huynh quả là bậc kiến thức hơn người.

Wương Càn tủm tỉm cười nói:

– Tiểu đệ mong có cơ duyên được xem Đường huynh diệu dụng những cơ quan chống địch này.

Đường Toàn phe phẩy quạt lông nói:

– Chẳng giấu gì Vương huynh, những cơ quan bố trí trong xe lừa không phải một hai ngày mà xong, nhưng khi đã phát động chỉ dùng được có một giờ ba khắc là hết.

Wương Càn không nói gì nữa, ngoảnh đầu nhìn ra ngòi, thấy cây hai bên đường tựa hồ như chạy lùi lại phía sau. Tốc độ xe này cực kỳ mau lẹ, có thể mau hơn cả tuần mã của Quan Tam Thắng.

Wương Càn làm bầm:

– Quái lạ! Xe chạy lẹ thế này mà sao mình không thấy lắc lư. Vương Càn đưa mắt ngó Đường Toàn, thấy y cầm quạt trong tay không phe phẩy gì cả dường như đang tư lự để giải quyết một vấn đề trọng đại. Vương Càn muốn nói chuyện nhưng ngậm miệng lại, sợ kinh động luồng tư tưởng của Đường Toàn.. Bỗng thấy đại hán áo đen dẫn đường vỗ tay một cái rồi dừng chân lại nói:

– Thừa Đường gia, Quan gia, nhà từ đường đó ở trong thôn này.

Quan Tam Thắng dừng ngựa lại nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều là những bậc khả kính trong võ lâm, chúng ta không nên thất lễ.

Đường Toàn xuống xe dặn đại hán dẫn đường cùng người dong xe đứng ngòi đợi. Đại hán áo đen vừa quét mồ hôi trán vừa nói:

– Đệ tử xin dẫn đường cho Đường gia và Quan gia.

Nói xong rào bước đi trước.

Thôn trang này có chừng ba bốn trăm nóc nhà. Gã đại hán dẫn đường đã quen lối đưa hai người vào đến cổng nhà từ đường, dừng lại hỏi:

– Có cần đệ tử vào thông báo trước không?

Đường Toàn lắc đầu, dặn gã đứng chờ ngòi, tay phe phẩy quạt lông đứng đỉnh đi vào. Quan Tam Thắng bước tới đi song song với Đường Toàn để tiện hộ vệ cho y.

Đường Toàn quay lại mỉm cười khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Bọn Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng trong việc phòng gian không biết có hỏi tra gì bọn mình không?

Hai người vào đến nơi thì thấy cửa đóng trong nhà im lặng như tờ.

Quan Tam Thắng nhú cặp lông mày khế nói:

– Để tôi vào trước xem nào. Quân sư hãy lưu lại một chút.

Chưa dứt lời, cánh cửa đột nhiên mở ra, Huỳnh Sơn Phí Công Lượng từ từ bước ra, đưa mắt nhìn Đường Toàn, Quan Tam Thắng rồi hỏi:

– Quan huynh đã đến đây à? Còn vị này chắc là quân sư bên quý bang?

Đường Toàn tùm tùm cười đáp:

– Phải chăng đại gia là Huỳnh Sơn Phí Công Lượng?

Hai người chưa quen biết nhau, mới gặp lần đầu mà đã gọi ra đích danh đối phương. Thế mới biết cả hai đều là người rất tinh tế. Những điều nghe được về nhân vật nào đã thuộc kỹ trong lòng.

Phí Công Lượng nói:

– Mời Đường huynh, Quan huynh vào!

Đường Toàn tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi: “Bọn này ẩn trong chính sảnh nhà từ đường rồi đóng cửa chặt là có ý gì?”. Y vừa nghĩ vừa từ từ bước vào, ngẩng đầu lên nhìn thấy mười mấy gã đại hán y phục khác nhau, tay cầm binh khí. Gã nào cũng nhắm mắt mà ngồi. Chính giữa là hai vị hòa thượng mặc áo nhà sư sắc tro, ngồi kề vai nhau.

Quan Tam Thắng khế nói:

– Đường tú tài. Hai vị ngồi giữa là Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư đó.

Đường Toàn nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc rồi đưa mắt nhìn quần hào khắp một lượt, tựa hồ như lưu tâm rất kỹ đến từng người.

Phí Công Lượng thấy Đường Toàn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn từng người thì không nhìn cười cất tiếng hỏi:

– Đường huynh! Đường huynh có nhận ra các vị này chăng?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Tiểu đệ ít bôn tẩu giang hồ, chẳng biết được mấy người. Sở dĩ tiểu đệ chú ý nhìn là vì tìm xem có ai là gian tế trà trộn vào đám này không?

Phí Công Lượng rung mình tự nghĩ:

“Thằng cha quân sư quạu mo hay nói nhăng, phải làm cho y bẽ mặt mới được”. Nghĩ vậy, liền giả vờ kinh ngạc nói khích:

– Việc này hai vị đại sư cùng tiểu đệ đã phí rất nhiều tâm lực mà thủy chung vẫn chưa tra ra. Đường huynh liệu có truy được ai là gian tế không?

Đường Toàn tùm tùm cười, lùi lại hai bước khế nói với Quan Tam Thắng cùng Vương Càn mấy câu, rồi trở lại đứng ngang vai bên Phí Công Lượng.

Quan Tam Thắng ngậm vận công lực, thông thả bước về phía Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư.

Dạ Ứng Tử Vương Càn theo sau Quan Tam Thắng nhưng cách nhau chừng

ba bước.

Bọn người này tuy bề ngồi đều là làm bộ nhắm mắt điều hòa hơi thở, nhưng kỳ thực có đến quá nửa giả bộ thể thôi, vừa nghe tiếng bước chân Quan Tam Thắng đã hé mắt ti hí để quan sát cử động của Quan Tam Thắng.

Quan Tam Thắng đi tới phía sau Thiết Mộc, Phàm Mộc, khoan tay nói:

– Tại hạ không ngờ hai vị.....

Đột nhiên vung tay nhanh như chớp chụp xuống một đại hán mặc võ trang màu lam thẫm.

Đại hán này chân tay cùng mau lẹ dị thường, tuy Quan Tam Thắng hạ thủ một cách bất thành linh mà gã né tránh kịp, phóng chân đá vào huyết đan điền ở bụng dưới đối phương.

Hai người vừa động thủ Vương Càn cùng bước tới nơi, đưa tay ra chụp vào một đại hán áo lam.

Quần hào giương mắt nhìn ra dường như không nhận ra đại hán áo lam, chỉ thấy gã hạ thấp tay xuống, tránh khỏi năm ngón tay của Vương Càn rồi trở tay đánh một chưởng vào trước mặt đối phương. Vương Càn lui lại hai bước tránh khỏi.

Quan Tam Thắng tăng hăng một tiếng vung tay phải đánh ra một chưởng, còn tay trái theo thế “Cầm Nã Thủ Pháp” chụp xuống cổ tay đại hán lam rất nhanh. Nhưng gã áo lam bản lĩnh cùng không vừa, khẽ chuyển mình đi đã tránh được cả đòn chưởng lẫn đòn Cầm Nã của Quan Tam Thắng.

Quan Tam Thắng rùng mình nói:

– Thăng nhóc này võ công khá đấy.

Lại vung chưởng ra đánh.

Quan Tam Thắng giữ địa vị võ tướng Cái Bang lại nổi tiếng trong chốn giang hồ, mà ở trước mặt đông người, đánh mấy chiêu liền chưa hạ nổi một tên vô danh thì trong lòng tức giận vô cùng. Chưởng này Quan Tam Thắng dùng tận lực, thế mạnh tuyệt luân. Đại hán áo lam vung chưởng ra đón, bị chưởng lực đối phương hất lùi lại ba bước.

Quan Tam Thắng vừa chiếm được thượng phong, lập tức sẵn lại vung tay phải đánh luôn ba quyền.

Ba chiêu này nhanh như chớp khiến cho đại hán chân tay luống cuống. Bên tai gã vang lên tiếng cười của Quan Tam Thắng, đồng thời tay trái Quan Tam Thắng phóng luôn ra hai chưởng, tay phải ra đòn Kinh Hồng Ly Vi nhằm đánh vào trước ngực đại hán.

Đại hán áo lam bị dồn vào thế bí vô cùng nguy ngập không đường né tránh, chỉ còn cách giơ tay lên đỡ chưởng lực mãnh liệt của đối phương. Dè dẫu Quan Tam Thắng đột nhiên biến đổi thế đánh ra thế Cầm Nã chụm năm ngón tay lại chụp xuống huyết Mạch Môn bên phải đối phương.

Đại hán áo lam đột nhiên giơ tay trái lên, một mũi ngân châm từ trong tay

rớt xuống.

Ánh mặt trời do chỗ cửa mở nhà đại sảnh chiếu vào, ngân châm lóe lên một tia sáng xanh lè, rõ ràng mũi châm chỉ nhỏ bằng lông trâu mà toàn thân nó được luyện bằng chất kịch độc.

Quan Tam Thắng tự nhủ:

“May mà mình chụp trúng được huyết mạch môn gã đúng lúc khiến gã không kịp phóng được ngân châm ra. Không thì tất mình khó tránh được kiếp vận này”.

Quan Tam Thắng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Đường Toàn lên tiếng giục:

– Điềm vào vụng huyết gã cho mau.

Quan Tam Thắng quay lại nói:

– Gã không còn sức phản kháng, chỉ cần...

Chưa dứt lời, đại hán áo lam, sắc mặt đột nhiên biến cải, mồ hôi tuôn ra đầy trán như những hạt châu nhỏ xuống.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Thế là uống hết tâm cơ rồi.

Giả tử Quan Tam Thắng biết trước mà điềm lẹ vào huyết đạo đại hán thì không đến nỗi, nhưng tiếc rằng chậm mất rồi. Chất độc đã lên cơn, lúc Quan Tam Thắng chạm vào huyết đạo gã thì sắc mặt gã đã biến đổi tất thở chết rồi.

Quan Tam Thắng ngẩn người ra nói:

– Thuốc độc gì mà ghê gớm thế? Lên cơn mau lẹ không ai có thể tưởng tượng được.

Quan Tam Thắng vừa buông năm ngón tay ra, tử thi đại hán áo xanh lặn xuống đất. Phí Công Lượng thông thả bước tới, chú ý nhìn thi thể đại hán khẽ thở dài nói:

– Gã này chưa có cơ hội uống thuốc độc vào bụng, không biết làm sao mà chết được?

Đường Toàn lại gần nói:

– Thuốc độc gã giấu sẵn trong miệng, lúc cần chỉ cần cắn vỡ cái vỏ ngoài là nuốt vào bụng, chất độc lập tức lên cơn.

Phí Công Lượng tủm tỉm cười nói:

– Trên chôn giang hồ thường đồn đại về tài năng của quân sư, bữa nay tôi mới biết, quả nhiên đáng khâm phục vô cùng.

Đường Toàn nói:

– Một gã hủ nho có tài đức gì mà Phí đại hiệp quá khen?

Phí Công Lượng nói:

– Có điều tiểu đệ chưa hiểu là tại sao Đường huynh biết người đó của đối phương cho trà trộn vào làm gian tế?

Đường Toàn đáp:

– Điều đó dễ lắm, bất luận là ai, chỉ cần lưu tâm một chút là nhận ra ngay. Thoạt tiên phải biết quan hình sát sắc, tiểu đệ vừa vào nhà đại sảnh này, đã nhận ra ngay:

ai nầy nét mặt đều hiện vẻ lo âu, mà riêng người này mặt đầy sát khí...

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Lúc đó tiểu đệ vẫn còn lo nghi oan cho người ngay, thì nhờ được Quan huynh ra tay. Giả tử gã không phải là gian tế quyết không ngầm vận nội công đề phòng. Quan huynh ra tay mau lẹ là thế, nếu gã không phòng bị từ trước, tất không tránh kịp.

Thốt nhiên Thiết Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu, nói:

– Bọn lão tăng chính đang lo về việc này, nếu không được Đường thí chủ có diệu kế khám phá ra mau thì e rằng khó lòng trong phút chốc mà khám phá ra được.

Đường Toàn khoanh tay thì lễ cười nói:

– Tiểu đệ vang mệnh Bang chúa đến đây thăm các vị.

Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Âu Dương bang chúa cùng giá lâm đây ư? Nếu vậy hay lắm. Hiện giờ người ở đâu?

Đường Toàn nghĩ thầm:

“Nơi đây có nhiều người phức tạp, không nên thuật lại những điều Quan Tam Thắng và Vương Càn đã mắt thấy tai nghe. Nghĩ vậy liền đáp:

– Tệ bang chủ muốn thân hành đến đây thăm quý vị, nhưng vừa được tin Mẫn cô nương lại vừa thấy xuất hiện ở bờ sông và đã xuống thuyền để sắp khởi trình. Nguyên bang chủ tệ bang cùng Mẫn lão gia là chỗ thâm giao, hướng chỉ gần đây lại có tin đồn Mẫn cô nương là chánh phạm giết cha. Tệ bang chủ sợ thị đào tẩu, sau này khó mà tìm được nên vội vã đi ngay để ngăn trở những hành động của thị, chờ khi tra xét minh bạch rồi mới để thị đi.

Phí Công Lượng hỏi:

– Con tiện tỳ đó đã rời khỏi Mẫn Trạch rồi ư?

Đường Toàn đáp:

– Lời của tiểu đệ nói đây là do tin của đệ tử tệ bang đưa đến, chắc không sai được.

Phí Công Lượng đột nhiên quay lại lớn tiếng nói với Thiết Mộc đại sư và Phàm Mộc đại sư:

– Hai vị lão hòa thượng! Việc đã đến thế này còn nói đến chuyện từ bi sao được? Đã đành các vị không muốn nói đến chuyện sát hại sinh linh, nhưng không thế thì sao ngăn trở được họ? Theo ý Phi mỗ thì Mẫn cô nương đó đã bị bắt sống từ lâu rồi, bây giờ còn đâu để lên thuyền mà định đi nơi khác?

Thiết Mộc đại sư từ từ đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

– Có một điều lão tăng cần nói để các vị biết là vừa rồi lúc lão tăng vận khí điều hòa hơi thở đã phát giác ra mình bị trúng độc.

Vừa dứt lời, mọi người đều biến sắc chú ý nhìn đại sư.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói tiếp:

– Lão tăng ngồi tĩnh tọa luyện công, thấy trong huyết đan điền có điều khác lạ, dường như triệu chứng trúng độc.

Đường Toàn đột nhiên phe phẩy cây quạt trong tay cười nói:

– Quả vậy! Chẳng những lão thiền sư trúng độc mà thôi, mà đại đa số quý vị đều đã trúng độc nặng.

Thiết Mộc đại sư nhìn Phí Công Lượng nói:

– Phí huynh! Như vậy thì lời nữ lang nói trước không sai rồi.

Phí Công Lượng cười lạt bảo Đường Toàn:

– Xin Đường huynh coi xem tiểu đệ có bị trúng độc không?

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Phí huynh nội công thâm hậu, tuy bị trúng kịch độc nhưng lên cơn chậm hơn.

Phí Công Lượng cười ha hả nói:

– Lúc tiểu đệ ghi tên vào Ký Tử Bạ, đã uống thuốc phòng độc rồi mà?

Đường Toàn cười nói:

– Bất luận thế nào, Phí huynh cùng đã trúng độc rồi. Thuốc độc này không có cách gì khắc chế được.

Phí Công Lượng hỏi:

– Đường huynh coi thế nào mà biết tiểu đệ trúng độc? Sao tiểu đệ không thấy gì khác lạ?

Đường Toàn tùm tùm cười đáp:

– Tiểu đệ dám cả quyết với Phí huynh, nhất định trong vòng một tháng chất độc sẽ phát tác.

Phí Công Lượng nửa tin nửa ngờ, lại ngậm vận khí thử xem, nhưng vẫn không thấy gì, thì bực mình nghĩ thầm:

“Thằng cha quân sư quạt mo này từ lúc dùng trá thuật tra ra được gian tặc, xem ra giọng lưỡi mỗi lúc một lên mặt.” Phí Công Lượng nghĩ vậy cười lạt hỏi:

– Thế trong vòng một tháng mà chất độc không phát tác thì sao?

Đường Toàn hỏi lại:

– Thế Phí huynh có muốn đánh cuộc với tiểu đệ không?

Phí Công Lượng cười đáp:

– Tiểu đệ bình sinh không tin tà thuật. Nếu Đường huynh muốn đánh cuộc thì tiểu đệ cùng vui lòng.

Đường Toàn hỏi:

– Phí huynh muốn đánh cuộc như thế nào?

Phí Công Lượng đáp:

– Cái đó còn tùy ở nơi Đường huynh!

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ muốn đem thủ cấp ra đánh cuộc được chăng? Nếu trong vòng một tháng mà chất độc trong người Phí huynh không lên cơn thì Phí huynh cứ đến tề bang hỏi bang chủ Cái Bang mà lấy thủ cấp của tiểu đệ. Tiểu đệ xin cắt đầu đệ sẵn chờ.

Phí Công Lượng không ngờ Đường Toàn dám cả quyết đến thế không khỏi thộn mặt ra.

Quan Tam Thắng đột nhiên lại gần khẽ bảo nhỏ Đường Toàn:

– Võ công y ghê gớm lắm, Đường huynh chớ nên ngồi lâu với y.

Phí Công Lượng nói:

– Được rồi! Đường huynh đã dám đem thủ cấp ra cá, tiểu đệ cùng đành đưa tính mạng ra đặt cuộc.

Thiết Mộc đại sư nói xen vào:

– Hai vị tội gì mà tranh hơi nhau, ai lại vì một câu nói mà đem tính mạng ra đặt cuộc bao giờ? Lão tăng cùng Âu Dương bang chủ lâu nay chưa được hội diện, chi bằng chúng ta ra cả bờ sông để hội diện cùng giúp người một tay, ngăn trở không cho con yêu nữ đó chạy thoát...

Đại sư ngừng một lát, quay lại nhìn quần hào rồi nói tiếp:

– Con yêu nữ này đã có thể hạ độc mà bọn ta không biết, tất nó có cách giải độc. Nếu bắt sống được nó thì lo gì nó không chịu đưa thuốc giải độc ra.

Những người có mặt tại đây, hầu hết đã từng bôn tẩu giang hồ đã lâu, biết nhiều hiểu rộng, kinh nghiệm dồi dào, lúc ghi tên vào Ký Tử Bạ đã vận khí đề phòng. Bây giờ nghe nói đều trúng độc cả, ai cũng lấy làm kỳ.

Vì lẽ võ công mỗi người không đều nhau nên trúng độc cũng có kẻ nặng người nhẹ, mà chất độc phát tác cũng có mau có chậm khác nhau. Số đông đã cảm thấy chất độc phản ứng, vừa nghe Thiết Mộc đại sư đề cập tới việc đuổi theo nữ lang áo trắng để bức bách nàng đưa thuốc giải độc ra ai nấy đều hưởng ứng, lục tục đứng dậy.

Đường Toàn tủm tỉm cười, vẫy Phí Công Lượng nói:

– Lời Thiết Mộc đại sư rất chí lý. Chúng mình chẳng nên vì một đôi câu tranh luận mà mất hòa khí.

Phí Công Lượng nói:

– Dù sao mặc lòng, tiểu đệ cũng không tin là mình bị trúng độc.

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Phí huynh không chịu tin lời tiểu đệ, tiểu đệ đành chịu chứ biết nói sao...

Ngừng một giây, Đường Toàn nói tiếp:

– Nếu chúng ta bắt được nữ lang áo trắng, chắc hỏi ra được Phí huynh có

trúng độc hay không?

Phí Công Lượng cười ha hả nói:

– Tiểu đệ cùng Âu Dương huynh gần hai mươi năm nay chưa gặp nhau, trong lòng rất mong nhớ. Vậy ta nên đi mau để thấy mặt ông bạn già.

Nói xong rảo bước ra khỏi nhà đại sảnh.

Quần hào nối đuôi nhau rời khỏi nhà từ đường.

Bên ngòi đã có bảy, tám gã đại hán mặc quần áo chèn chờ sẵn, vừa thấy Đường Toàn, Quan Tam Thắng bước ra vội vái dài làm lễ bái kiến.

Quan Tam Thắng vẫy tay hỏi:

– Bang chủ hiện giờ ở đâu?

Một gã đáp:

– Đang đứng ngòi bờ sông chờ Đường gia và Quan gia.

Đường Toàn nhíu lông mày hỏi:

– Có việc gì khẩn cấp không?

Gã ngần ngừ đáp:

– Chúng tôi vâng mệnh Bang chủ đến đón Đường gia, Quan gia mau ra bờ sông. Dường như.. dường như..

Thấy gã ngập ngừng, Đường Toàn biết ngay là có việc quan trọng liền nói:

– Thôi không cần nói thêm gì nữa, mau dẫn đường cho bọn ta.

Đoạn vẫy tay một cái, chiếc xe lừa đặc biệt lại gần. Đường Toàn bước lên xe, Quan Tam Thắng cũng bỏ ngựa để đi bộ cùng quần hào.

Mọi người chạy rất nhanh, khoảnh khắc đã trông thấy dòng sông nước chảy cuồn cuộn. Một con thuyền buồm lớn đậu gần bờ. Trên bờ sông bóng người lấp loáng, tựa hồ như đang động thủ.

Thiết Mộc đại sư rảo bước chạy nhanh hôn.

Phí Công Lượng, Quan Tam Thắng, Phạm Mộc đại sư, Dạ Ứng Tử Vương Càn cũng co giò chạy nhanh như tên bắn.

Quần hào đi theo đều gia tăng cước lực, thoát cái đã đến bờ sông.

Trên con thuyền nhỏ, một chàng thiếu niên mặt vàng khè, tay vượn lưng ong, hai bàn tay đẹp như ngọc, đưa mắt chú ý nhìn mọi người trên bờ.

Trên bờ sông, bảy tám người đứng kề vai, quần áo người nào cũng ướt đầm. Một đại hán mặt áo hồng bào, hai mắt nhìn chăm chú vào thiếu niên đứng trên thuyền nhỏ.

Đường Toàn lẻ bước tới gần đại hán áo vàng khè hỏi:

– Thừa Bang chủ! Phải chăng bọn này đều bị gã thiếu niên trên thuyền kia đánh bị trọng thương hết rồi?

Đại hán áo vàng đáp:

– Phải! Tám gã này không ai đấu được mười hiệp.

Bỗng thấy đại hán mặt đỏ tía nói:

– Bang chủ! Để tôi lên thử sức y.

Đường Toàn gạt đi nói:

– Không cần...

Lại nghe Đường Toàn khề nói:

– Thiết Mộc đại sư, Phàm Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm cùng Huỳnh Sơn Phí Công Lượng cùng quần hào đã đến bờ sông, Bang chủ có muốn cùng họ diện kiến không?

Đại hán áo vàng đang để hết tinh thần vào thiếu niên mặt vàng khè đứng trên thuyền nhỏ nên bọn Thiết Mộc đại sư cùng quần hào đến vẫn không biết.

Bang chủ nghe Đường Toàn nói mới quay lại nhìn, rảo bước đi tới cười ha hả nói:

– Nhị vị đại sư, lâu lắm nay mới được gặp.

Thiết Mộc đại sư chấp tay cười nói:

– Âu Dương Bang chủ vẫn khang kiện đấy chứ?

Đường Toàn thấy Bang chủ đi rồi khề hỏi Thần Hành Bách Công Báo:

– Gã thiếu niên trên thuyền nhỏ kia võ công cao cường lắm phải không?

Bách Công Báo đáp:

– Phải rồi! Tám tên hộ pháp bên Cái Bang ta đều bị gã đánh rớt xuống sông.

Đường Toàn gật đầu nói:

– Gã này sắc mặt vàng khè song hai bàn tay trắng như ngọc, tất là tay võ nghệ tuyệt luân.

Ngừng một lát lại nói:

– Nếu gã không phải là người đã luyện võ đến mức tuyệt luân thì nhất định mặt gã đã bôi thuốc hóa trang.

Thiết Vệ Chu Đại Chi nói:

– Tôi muốn lên thuyền tỉ thí với gã, Đường gia tính sao?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Không cần! Bang chủ không chịu hạ lệnh cho hai vị xuống thuyền chắc người đã nhận xét võ công thiếu niên này không kém hai vị và chắc người đã sắp đặt đâu đấy xong rồi.

Thiết Vệ Chu Đại Chi cười lạt nói:

– Lão Chu này theo Bang chủ đánh đông dẹp Bắc, đã gặp hàng mấy ngàn tay cao thủ chưa chịu thua ai, chẳng lẽ không địch nổi thằng lỏi này ư? Xin Đường gia hạ lệnh để lão Chu hất gã xuống sông cho Đường gia coi.

Đường Toàn cười nói:

– Việc này phải chờ Bang chủ ra lệnh, tôi không dám quyết định.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 34

Tiếng Tiêu Thức Tỉnh Người Mê Muội

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn thanh thần kiếm, run lên, nhưng không chịu động thủ.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ không tuân lệnh thanh thần kiếm chỉ huy, trong lòng căm tức vô cùng! Nàng khoa kiếm loạn lên, lớn tiếng quát:

– Động thủ lên!

Thượng Quan Kỳ xuất thần nhìn thanh bảo kiếm, song vẫn đứng ỳ ra không chịu nhúc nhích.

Lúc đó, tiếng tiêu mỗi lúc một vang dội. Mọi người có mặt tại đó đều nghe rõ mồn một, tiếng tiêu xúc động tâm can. Vì thanh điệu quá cảm động, nên ai nấy ngây người ra mà nghe. Tiếng tiêu này không vào cung cách nào, tựa hồ như thanh âm một thiếu nữ rất xinh đẹp đang ngồi một mình trong chốn thâm khuê nữ non tâm sự. Dần dần tâm thần ai nấy đều bị tiếng tiêu thu hút.. Bất thành linh Viên Hiếu thét lên một tiếng, băng mình nhảy xuống dòng sông nước chảy cuộn cuộn, lướt sóng mà lội về một chiếc thuyền nhỏ xa xa. Anh chàng nửa người nửa vượn đó thực chẳng có gì đáng để cho người ta chú ý, nhưng thân pháp gã nhẹ nhàng lướt sóng rất tài tình khiến mọi người chăm chú nhìn theo lấy làm kinh hãi.

Viên Hiếu lội nước lẹ như tên bắn rồi dần dần mất hút vào dòng nước đục lờ cuộn cuộn chảy.

Nên biết rằng người gã không cao mấy, lội ra xa ngoài trăm trượng rồi bị những làn sóng nhấp nhô che khuất thân hình đi.

Mọi người theo dõi về phía Viên Hiếu lội đi với con mắt kinh ngạc, lo âu và khâm phục. Họ đều cho rằng dị nhân kia sẽ bị dòng nước cuốn đi và ra chiều luyến tiếc.

Tiếng tiêu mỗi lúc một uyển chuyển, biến thành thê lương ảm đạm nhỏ dần đi khiến mọi người đều phải lắng tai nghe rõ.

Đột nhiên tiếng tiêu ngừng bật, nhưng dư âm vẫn vang vọng trên không.

Lúc này, trong những người đứng đó thì đau khổ nhất là Quan Ngoại Thần Tiên Đỗ Thiên Ngạc. Vì chỉ mình ông ta biết đại khái về thân thể Viên Hiếu mà thôi. Chính ra thì Thượng Quan Kỳ hiểu rõ về gã hơn ông nhiều, song chàng uống phải thuốc mê hồn, mất hết nhân tính, không còn biết phân biệt đâu là thiện đâu là ác đâu là bi khổ. Chàng chỉ đứng thộn mặt ra như tượng gỗ.

Thiết Mộc đại sư cất tiếng tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Âu Dương Bang Chúa! Phí đại hiệp! Bất luận thế nào bữa nay ta cũng không để y thị chạy thoát.

Phí Công Lượng lớn tiếng nói:

– Phải rồi.

Hai vai lạng đi, Phí nhảy sang chiếc thuyền lớn hai buồm. Lúc lướt qua mặt Thượng Quan Kỳ, Phí giơ tay ra điểm huyệt đạo chàng một cách đột ngột. Từ lúc Thượng Quan Kỳ nghe tiếng tiêu, tâm trí chàng tỉnh lại một chút. Sau mấy trận kịch chiến chàng đã cảm thấy toàn thân mệt mỏi, nên Phí Công Lượng giơ tay ra điểm huyệt mà chàng không biết né tránh.

Đỗ Thiên Ngạc muốn ra tay ngăn trở Phí Công Lượng, xong ông lại nghĩ rằng:

“Thượng Quan Kỳ đã chiến đấu một nhòai, chi bằng để chàng bị điểm huyệt không nhúc nhích được, có thể mớiặng nghỉ ngơi một lát”. Nghĩ vậy, ông giả vờ như không trông thấy để mặc cho đối phương điểm huyệt.

Điểm huyệt Thượng Quan Kỳ xong. Phí Công Lượng lớn tiếng quát:

– Thôi hai vị lão thiên sư đừng giữ tâm địa từ bi nữa. Mau sang cả thuyền lớn này! Hãy bắt sống con nhóc đã, rồi sẽ liệu.

Âu Dương Thống cười nói:

– Phí huynh bắt tất phải nóng nảy, tôi chắc bọn họ chẳng chạy được nữa đâu. Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn tứ phía thấy hơn mười chiếc thuyền thoi lướt mau lẹ vây quanh bốn mặt.

Trên mỗi thuyền có bốn gã đại hán mặc quần áo chền sắc tro. Người nào người nấy lưng giắt binh khí:

kẻ đao, người phn quản bút, lại có người lưng cao gồ lên tựa hồ như binh khí của gã là một cây nhuyễn tiên cuộn lại.

Từ số người cho đến cách ăn mặc và binh khí trên những thuyền này đều một luật như nhau.

Ngoài bốn người mang binh khí còn hai đại hán, một gã cầm lái, một gã chèo mũi. Tất cả có mười hai con thuyền và số người mang binh khí cộng được bốn mươi tám trên. Thoạt trông cách phục sức của họ đã biết ngay là người Cùng Gia Bang.

Khi mọi người đang phân tâm nhìn ra bốn mặt thì Phí Công Lượng đã hạ mình xuống chiếc thuyền lớn.

Nữ lang áo trong đưa cặp mắt sáng như sao ra nhìn bốn phía, biết ngay mình bị hãm vào giữa vòng vây.

Song nàng vẫn giữ thái độ trầm tĩnh, lạnh lùng. Trong lòng tuy cũng hơi kinh hãi, nhưng ngoài mặt tuyệt không lộ vẻ hoang mang. Nàng quay lại khẽ bảo:

– Kim Thiệu Hòa! Đề ý trông nom thuyền bọn ta!

Kim Thiếu Hòa vâng lời trở gót vào trong khoang. Nữ lang áo trắng từ từ quay đầu ra, lạnh lùng nhìn Phí Công Lượng, hỏi:

– Phải chăng người là Huỳnh Sơn Phí Công Lượng Phí Công Lượng đáp:

– Đúng rồi, Phí Công Lượng chính là lão phu.

Nữ lang áo trắng đột nhiên lớn tiếng gọi:

– Đỗ Thiên Ngạc! Người mau ra giải huyết đạo cho y!

Đồng thời, nàng khoa thanh bảo kiếm trong tay lên.

Đỗ Thiên Ngạc dạ một tiếng rồi rảo bước chạy đến trước Thượng Quan Kỳ.

Thanh Thành Song Kiếm từ nãy giờ đứng thộn mặt ra, vừa trông thấy nữ lang áo trắng khoa kiếm lên, lập tức hai người rút bảo kiếm trên lưng ra đánh “Xoẹt” một tiếng rồi rảo bước tiến ra.

Song Kiếm Phái Thanh Thành, tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ, cùng ra tay một lúc, hiệp lực chiến đấu thì Phí Công Lượng khó lòng chống được.

Phí không khỏi giật mình chấp tay nói:

– Hai vị đạo huynh đây ư. Lâu nay tôi không được gặp.

Ngờ đâu Thanh Thành Song Kiếm không lý gì đến lời chào hỏi của Phí Công Lượng từ từ bước đến gần.

Thiết Mộc đại sư lớn tiếng nói:

– Phí huynh phải cẩn thận? Hai vị đạo hữu phái Thanh Thành đã bị thuốc mê rồi đó...

Nhà sư chưa dứt lời, Thanh Thành Song Kiếm đã động thủ đánh luôn, ánh hào quang lấp lánh, hai người đều ra chiêu.

Hai đạo sĩ này nổi tiếng về kiếm thuật đã mấy chục năm. Nay vì thần trí u mê, hai vị vừa mới bắt đầu đã ra chiêu hiểm độc ngay.

Phí Công Lượng không dám đưa tay không lên đón đỡ thế kiếm của hai vị đạo sĩ phái Thanh Thành, liền tung mình nhảy lên lùi trở lại hạ mình xuống chiến thuyền nhỏ.

Thiết Mộc đại sư khẽ bảo:

– Phí huynh phải dùng binh khí mới được. Song kiếm phái Thanh Thành đã mất hết bản tính rồi không còn có ý thức gì nữa.

Phí Công Lượng khẽ gật đầu, thò tay trái vào bọc rút ra một cây thiết xích, tay phải cầm cái vòng vàng.

Lão quát lên một tiếng rồi lại nhảy sang thuyền lớn. Thanh Thành Song Kiếm đứng liên nhau bên cột buồm, vừa trông thấy Phí Công Lượng nhảy sang lập tức vung kiếm ra quét ngang.

Phí Công Lượng, lần này đã chuẩn bị, một mặt vận động nội công đề phòng, một mặt vung thiết xích ra. Binh khí hai bên va chạm nhau choang choang.

Kiểm của Thanh Thành bị gạt sang bên và chém xuống mạn thuyền.

Lúc này Đỗ Thiên Ngạc đã tới sau lưng Thượng Quan Kỳ đưa tay ra giải huyết cho chàng.

Tuy Đỗ vẫn tinh táo, nhưng nữ lang áo trắng bảo sao phải nghe vậy để khỏi tiết lộ bí mật. Ông cố ý đi thông thả với hy vọng bọn Thiết Mộc đại sư ra tay ngăn chặn.

Quả nhiên, Phàm Mộc đại sư nhú cặp lông mày, tung mình nhảy tới, tay trái vung chưởng đánh xéo ra. Đỗ Thiên Ngạc né mình tránh khỏi rồi vung quyền trả lại. Thế là hai người bắt đầu động thủ ngay trên thuyền nhỏ.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn xung quanh, thấy con thuyền lớn hai buồm, bị mười hai chiếc thuyền buồm vây khê hỏi Âu Dương Thống:

– Bọn này có phải là thuộc hạ Bang chúa không?

Âu Dương Thống mỉm cười đáp:

– Phải đó!.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên nhớ ra điều gì hỏi tiếp:

– Những người này phải chăng là Tứ Thập Bát Kiệt nổi tiếng giang hồ bên quý bang?

Âu Dương Thống nói:

– Chẳng qua được chút hư danh, xin đại sư đừng cười.

Thiết Mộc đại sư khê thở dài nói:

– Bần tăng đã nghe danh tứ thập bát kiệt bên quý bang, cự địch theo thế liên hoàn có thể biến liên một lúc thành bảy thế trận. Ngoài ra mỗi người luyện được đến chỗ tinh vi một môn võ công đặc biệt. Uy thế bọn họ chẳng kém gì trận La Hán của chúng tôi mà biến hóa còn kỳ diệu hơn là khác.

Âu Dương Thống nói:

– Đại sư quá khen đó thôi.

Thiết Mộc lại nói tiếp:

– Tưởng chưa cần đến họ phải ra tay, để bần tăng qua tiếp sức cho Phí đại hiệp một lúc.

Phí Công Lượng vừa nhảy qua bên thuyền hai buồm thì gặp phải Thanh Thành Song Kiếm dùng thế kiếm kiên thủ ngăn cản không tiến được bước nào Thiết Mộc đại sư phát tay áo một cái, người đã vọt lên không, nhảy xuống thuyền hai buồm.

Thanh Thành Song Kiếm đột nhiên biến đổi thế đánh ánh kiếm vung ra thật rộng, hào quang lấp lánh.

Thiết Mộc đại sư bị những luồng kiếm quang bao vây.

Mười hai chiếc thuyền thoi lướt sóng rất lẹ tiến lại phía thuyền hai buồm.

Nữ lang áo trắng lên tiếng cười lật xoay tay lại vậy. Trong khoang thuyền bóng người thấp thoáng, mười hai gã đại hán vận áo chên đen chui ra.

NGƯỜI nào cũng lưng giắt trường kiếm, trước ngực đeo một vật đen sì dài chừng hai thước, lớn bằng chén trà, chạy mau ra mạn thuyền. Mỗi người đứng đối diện một chiếc thuyền thoi dừng lại. Những thuyền này chỉ còn cách thuyền lớn không đầy hai trượng.

Bỗng thấy quân sư Đường Toàn thò tay vào bọc lấy ra một lá cờ to phát hoải.

Âu Dương Thống biết y có điều muốn nói, mà dưới thuyền hiện đang lâm vào tình trạng khẩn cấp, hai bên đánh nhau kịch liệt. Song ông trông thấy cờ hiệu Đường Toàn có vẻ khẩn trương đành phải phi thân sang chiếc thuyền nhỏ.

Trong lúc âu Dương Thống còn đang lơ lửng trên không, thì đồng thời nữ lang áo trắng, đang đứng trên thuyền lớn cũng nhảy vọt lên không lộn đi mấy vòng, đặt chân xuống thuyền nhỏ. Nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình vào Thượng Quan Kỳ giải khai huyết đạo cho y.

Phạm Mộc đại sư tay trái ra chiêu “Huy trần thanh đạm” dùng đến tám phần kinh lực phóng ra khiến cho Đỗ Thiên Ngạc phải lùi lại một bước, đồng thời lạng chân phải tạt ngang ra một bước, vung tay mặt nhằm đánh vào nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng xòe năm ngón tay trái ra nhằm chụp vào cổ tay của Phạm Mộc đại sư, còn tay phải vỗ trúng vào chỗ huyết đạo của Thượng Quan Kỳ đã bị điểm.

Phạm Mộc đại sư nhú cặp lông mày từ bi, phóng ra một cước “Khôi tinh thích đầu” để chống lại thế công của Đỗ Thiên Ngạc. Nhà sư hạ tay phải xuống dùng cả mười phần công lực đẩy mạnh một cái.

Nữ lang áo trắng vỗ trúng huyết đạo của Thượng Quan Kỳ, tám lưng mềm mại lạng đi, vai bên hữu đụng vào lưng chàng. Nàng chấp hai tay để chống lại chương lực của Phạm Mộc đại sư. Nội lực của nàng đâu có được thâm hậu như nhà sư nên hai chương lực chạm nhau, người nàng run lên, lùi lại hai bước. Thượng Quan Kỳ vừa được giải khai huyết đạo bị thân uyển chuyển của nàng đụng vào, chàng không tự chủ được toàn thân bị xiêu về phía trước hai bước, toàn chân chàng lại cử động lại được như thường.

Nữ lang áo trắng vừa lùi rồi lại tiến lên ngay, phóng cả hai tay ra phản kích. Tuy công lực nàng không bằng Phạm Mộc, song chiêu thuật kỳ ảo, thân pháp linh hoạt cũng đủ bổ sung được vào nhược điểm kia. Hai người dùng cả quyền cước chiến đấu kịch liệt, Đỗ Thiên Ngạc bỗng hóa ra người bàng quan.

Thượng Quan Kỳ được khai thông huyết mạch, lập tức cảm thấy một nhòai, vội vận động chân khí, điều hòa hơi thở. Đỗ Thiên Ngạc lẳng lặng quan sát tình thế.

Ông tính rằng bên Cùng gia Bang tuy chiếm được ưu thế về nhân số song khó lòng nhảy cả được lên thuyền để động thủ. Bên này có Thượng Quan Kỳ, Thanh Thành Song Kiếm, nữ lang áo trắng và mình nữa đều đem toàn lực ra ứng phó thì cuộc đại chiến này chưa chắc bên nào thắng bên nào bại. Ấy là chưa biết trong thuyền còn dấu tay cao thủ nào nữa hay không?

Trong lúc Đỗ Thiên Ngạc còn đang suy tính bỗng nghe Âu Dương Thống gọi:

– Phái huynh cùng hai vị lão thiền sư hãy dừng tay, tại hạ có điều thỉnh giáo. Bang chúa nội lực sung mãn, tiếng nói sang sảng như chuông đồng. Quân hào tuy đang động thủ mà nghe rất rõ ràng.

Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng đánh với Thanh Thành Song Kiếm dư hai mươi hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại. Thiết Mộc bồn chồn trong dạ nghĩ thầm:

“Phái Thiếu Lâm và phái Thanh Thành xưa nay vẫn giao hảo với nhau nếu mình đánh bại Song kiếm tất gây ra mối xích mích, mà mình không hạ độc thủ thì Song kiếm lợi hại vô cùng khó bề thủ thắng. Đang lúc khó nghĩ thì thốt nhiên nghe tiếng Âu Dương Thống gọi, Thiết Mộc nghĩ thầm:

“Âu Dương Thống kêu mình hoặc giả đã có kế thắng địch” liền bảo Phí Công Lượng:

– Phí đại hiệp, Âu Dương bang chúa đã gọi bọn ta hẳn có việc quan trọng, chúng ta phải lên xem!

Phí Công Lượng dường như cũng không muốn kéo dài cuộc đấu với Thanh Thành Song Kiếm nên vừa nghe lời của Thiết Mộc đại sư cũng nghĩ ngay:

“ Thanh Thành Song Kiếm bị bỏ thuốc mê, tinh thần không còn sáng suốt mới đánh liều mạng với ta. Nếu ta đánh bị thương hai người này tất gây ra một mối thâm thù với phái Thanh Thành.” Nghĩ vậy Phí Công Lượng nhảy từ thuyền lớn sang thuyền nhỏ rồi lấy đà nhảy tót lên bờ. Thiết Mộc đại sư phất tay áo mạnh một cái, phóng kinh lực mạnh ra khiến Thanh Thành Song Kiếm phải lùi lại một bước, rồi nhảy vọt sang thuyền nhỏ.

Nữ lang áo trắng đang cùng Phạm Mộc đại sư động thủ bỗng nhiên la lên:

– Mau chen đường đại sư!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thấy Thiết Mộc đại sư liền vung quyền đánh ra, Thiết Mộc đại sư liền vung chưởng chống trả lại, Thượng Quan Kỳ cũng đưa chưởng lên đỡ. Hai bên chưởng lực chạm nhau làm rung chuyển chiếc thuyền nhỏ, Thượng Quan Kỳ thừa cơ chiếc thuyền đang chòng chành, hai tay thi triển những chiêu thuật hiểm độc nhằm đánh vào các huyệt trọng yếu của Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc mới chiến đấu với Thượng Quan Kỳ bốn năm hiệp đã biết đây là địch thủ ghê gớm hơn ai hết từ trước tới nay bất giác khen thầm:

“Thảo nào Phí Công Lượng và Âu Dương Thống không thắng nổi gã này. Bản lãnh gã thật trên đời hiếm có”. Thượng Quan Kỳ đánh dồn dập hơn hai chục quyền nữa.

Nữ lang áo trắng để ý nhìn Thượng Quan Kỳ đánh với Thiết Mộc đại sư, thấy chàng tay mau lẹ, thế đánh hiểm độc, bản lãnh có phần hơn mình nữa thì trong bụng mừng thầm. Nàng lẩm bẩm:

“Anh chàng này võ công tuyệt cao, thật là một tay đắc lực cho ta, từ nay ta phải trọng đãi chàng hơn”.

Vì nàng phân tâm nghĩ đến Thượng Quan Kỳ nên bị Phàm Mộc đại sư chiếm mất thượng phong.

Phàm Mộc đánh dồn dập liền hai chiêu khiến tay chân nàng luống cuống, phải lùi lại đến tận mạn thuyền. Giữa lúc ấy có tiếng gầm vang lên, một bóng người từ trên không rơi xuống thuyền nhỏ. Tiếng gầm vang lên lạnh lạnh rất chói tai, kinh hồn động phách, quần hào không khỏi rung mình. Mọi người đang động thủ nghe tiếng gầm khiếp đảm đều dừng tay lại, chú ý nhìn ra thấy Viên Hiếu trong tay cầm một ống tiêu bạc, ánh sáng lấp lánh, đứng sững trong thuyền nhỏ.

Gã về đến nơi một cách lặng lẽ, quần hào không một ai biết gã về lúc nào. Bỗng gã cầm ống tiêu bạc giơ lên gọi to:

– Đại ca! đại ca!

Thượng Quan Kỳ lơ đãng cười nhìn gã rồi đột nhiên vung quyền đánh Phàm Mộc đại sư. Phàm Mộc đại sư biến sắc, tung người tránh khỏi, xoay tay lại đánh ra một chiêu. Viên Hiếu vung tay trái để gạt chiêu rồi nói:

– Đại ca tôi bị thuốc mê, xin đại sư phụ đừng tưởng lầm đại ca tôi vẫn còn sáng suốt.

Viên Hiếu nói xong đưa ống tiêu lên miệng thổi. Một chàng tiếng tiêu uyển chuyển vọng lên trong không gian.

Tiếng tiêu vừa nổi dậy, Thượng Quan Kỳ lập tức dừng tay. Thiết Mộc đại sư giơ tay ra vẫy nói:

– Chúng ta lên đi thôi.

Nói rồi nhảy lên trước. Phí Công Lượng và Phàm Mộc cũng nhảy lên theo.

Đôi mắt sáng như sao của thiếu nữ bỗng giương lên tròn xoe, chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Viên Hiếu. Nàng lộ dậy vẻ kinh ngạc và oán ghét.

Thượng Quan kỳ thốt nhiên buông một tiếng thở dài rồi ngồi xuống lòng thuyền.

Thanh Thành Song Kiếm tựa hồ cũng bị tiếng tiêu làm xúc động, bảo kiếm đang cầm trong tay từ từ hạ xuống. Đỗ Thiên Ngạc thấy vẻ mặt đờ đẫn của Thượng Quan Kỳ và Thanh Thành Song Kiếm vội giả vờ làm như người mất hết tinh thần cũng ngồi phệt xuống lòng thuyền.

Nữ lang áo trắng thấy tình hình như vậy, xiêu tám lưng liều đi một cái lướt tới trước mặt Viên Hiếu rồi nhanh như chớp đưa tay ra điểm vào huyệt

“Mệnh Môn” của gã.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nhưng không tiện đưa lời cảnh cáo gã, trong lòng hồi hộp vô cùng. Bỗng thấy Viên Hiếu lạng người sang bên bước chéo chân đi hai bước tránh khỏi chiêu nữ lang áo trắng. Đầu gã vẫn không xoay đi, gã tiếp tục thổi ống ngân tiêu. Tiếng tiêu du dương uyển chuyển khiến cho mười

hai gã áo đen đứng trên thuyền lớn hai cột buồm cũng bị quuyến rũ từ từ lùi về phía sau.

Nữ lang áo trắng đánh một chuông chưa trúng, lập tức phóng cả chuông lẫn chỉ tới tấp đánh vào các huyết trọng yếu trên thân của Viên Hiếu.

Viên Hiếu một mặt tung người tránh khỏi các đòn nữ lang tập kích, một mặt vẫn thổi ống tiêu bạc. Nữ lang áo trắng đánh liền một lúc hơn hai mươi chiêu, bỗng dừng lại, lên giọng lạnh lạnh nói:

– Thôi! Người đừng thổi nữa?

Viên Hiếu rung mình hạ ngân tiêu xuống hỏi:

– Sao vậy?

Gã nhớ lại mẫu thân gã khi bức mình cũng cất tiếng lạnh lạnh mà đượm vẻ thê lương lên gọi gã. Gã nghe tiếng nữ lang áo trắng không khỏi tâm thần rung động. Nguyên nữ lang áo trắng để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Thanh Thành Song Kiếm đều bị tiếng tiêu chế ngự. Lòng nàng không khỏi hoang mang nàng không ngờ về sau tâm thần nàng cũng bị chi phối, hồi hộp không yên.

Bình thường nàng là một người trầm tĩnh, lạnh lùng hơn ai hết. Song lúc tâm thần rối loạn, nàng không thoát khỏi nữ nhi thường tình, bất giác la hoảng lên.

Dư âm tiêu hòa tan vào trong không gian, trên mặt sông trở lại yên tĩnh.

Bỗng một cơn gió lốc thổi qua bốc tung nước lên. Ánh mặt trời chiếu xuống sông thật rực rỡ. Nữ lang áo trắng liếc mắt nhìn ánh nước, tựa hồ như nhớ đến một việc đã qua, khẽ nhíu cặp lông mày, ngưng thần suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, buông một tiếng thở dài với nét mặt đăm chiêu.

Đường Toàn đứng trên bờ sông vẫn chú ý nhìn nữ lang, theo dõi cả nét mặt biến đổi của nàng.

Viên Hiếu đứng ngây người một lúc rồi hỏi:

– Tại sao cô nương không để cho tôi thổi tiêu?

Nữ lang áo trắng cười lạt đáp:

– Người thổi khó nghe lắm!

Viên Hiếu lắc đầu cười nói:

– Tôi vừa mới học nên thổi chưa hay nhưng rồi tập lâu chắc cũng nghe được.

Nữ lang áo trắng mắt long lanh, miệng tủm tỉm cười gờ ngón tay ngà ngọc lên nói:

– Người đưa ống ngân tiêu cho ta coi một chút.

Viên Hiếu nói:

– Không được! Ống tiêu này của sư phụ tặng cho, không thể đưa cho người ngoài coi được.

Nữ lang áo trắng hồn hậu thẳng thắn, thấy gã bảo vậy nên thôi không nài ép.

Nàng co tay lại nói:

– Đồ khi! Ta coi một chút thì đã sao?

Viên Hiếu nói:

– Nhưng sư phụ tôi đã dặn không được đưa ống tiêu này cho người khác, bất luận là ai.

Gã đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói tiếp:

– Chỉ một mình đại ca tôi muốn xem là được thôi.

Nữ lang hỏi:

– Sư phụ ngươi là ai?

Viên Hiếu đáp lẩn quẩn:

– Sư phụ đại ca cũng là sư phụ tôi?

Nữ lang áo trắng đằng hắng rồi nghĩ ngẫm:

“Thằng nhóc nửa người nửa vượn này mà cũng giao hoạt đến thế.” Nàng cười lạt hỏi:

– Đại ca ngươi với ngươi cũng học một thầy?

Viên Hiếu mừng rỡ nói:

– Đúng rồi! Cô nương đoán đúng quá?

Nữ lang áo trắng tuy rất bức mình, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Nàng biết Viên Hiếu tuy ngớ ngẩn nhưng hay nói thật nên nàng phải nén lòng nói:

– Người đó tên họ là chi?

Viên Hiếu hỏi lại:

– Cô nương hỏi ai?

Nữ lang áo trắng:

– Ta hỏi sư phụ ngươi.

Viên Hiếu nói:

– Cô nương hỏi tên họ sư phụ tôi ư? Tôi chẳng biết gì hết thì nói sao bây giờ?

Nữ lang áo trắng gất lên:

– Chẳng lẽ y lại không có danh tính?

Viên Hiếu nói:

– Cần gì phải danh tính, chúng tôi gọi người bằng sư phụ được rồi.

Nữ lang áo trắng lại hỏi:

– Giả tỷ có người khác đến thăm thì ngươi bảo sao?

Viên Hiếu nói:

– Tôi chưa thấy một ai đến kiểm sư phụ tôi hết.

Nữ lang áo trắng tức giận xám mặt nhưng chẳng biết làm thế nào? Nàng vừa tập kích Viên Hiếu, đã biết gã bản lĩnh tuyệt luân, nếu động thủ chưa chắc đã nắm vững phần thắng. Hơn nữa ống ngân tiêu trong tay gã là một vật làm cho nàng hoảng sợ.

Nếu gã cầm ống ngân tiêu thôi thì chẳng những kìm chế được bọn thuộc hạ

mà chính nàng cũng vô phương chịu đựng, nên nàng bất đắc dĩ phải nén giận, gượng cười hỏi:

– Quý tính người là chi?

Viên Hiếu đáp:

– Tôi họ Viên, còn đại ca tôi họ Thượng Quan.

Nữ lang áo trắng nói:

– Ta có hỏi đại ca người đâu?

Viên Hiếu nghiêm nét mặt, nói:

– Đại ca là người thứ ba mà tôi sùng kính trên đời. Sao cô nương lại không hỏi?

Nữ lang áo trắng nói:

– Thế người mà người tôn kính nhất là ai?

Viên Hiếu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Người thứ nhất là người đã sinh ra tôi.

Nữ lang áo trắng biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua, khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngay. Nàng hỏi:

– Người thứ hai là ai?

Viên Hiếu đáp:

– Người thứ hai là sư phụ đã truyền thụ võ công cho tôi.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đưa cặp mắt sáng như sao nhìn Thượng Quan Kỳ, hỏi tiếp:

– Còn người thứ ba, phải chăng là gã sắc mặt vàng khè kia mà người kêu bằng đại ca?

Viên Hiếu khẽ thở dài đáp:

– Đại ca tôi vốn là người tuấn tú lại rất thông minh, có điều...

Chưa nói dứt lời, gã liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc rồi đột nhiên không nói nữa.. Nữ lang áo trắng trong lòng rung động, vừa vẫy tay vừa nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các người về thuyền lớn đi.

Thượng Quan Kỳ tung mình nhảy vọt lên, hạ mình xuống thuyền lớn, Đỗ Thiên Ngạc cũng nhảy theo Thượng Quan Kỳ.

Nữ lang áo trắng giơ cổ tay đẹp như ngọc lên vẫy rồi khẽ hỏi Viên Hiếu:

– Sao? Nói có muốn lên thuyền lớn cùng bọn ta không?

Viên Hiếu ngó Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Đại ca tôi ở đó, dĩ nhiên tôi muốn lên theo.

Rồi gã nhảy vọt sang thuyền lớn.

Thiết Mộc đại sư thấy nữ lang áo trắng cùng bọn Thượng Quan Kỳ vào trong khoang rồi, mới vẫy tay hỏi Âu Dương Thống:

– Bang chúa triệu bản tăng có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống đưa mắt ngó quân sư Đường Toàn. Ông toan mở miệng

thì Đường Toàn đã cướp lời:

– Thừa hai vị đại sư cùng Phí đại hiệp, tiểu đệ đã bảo thuộc hạ sắp đặt bữa chay, xin mời các vị ăn uống một chút đã rồi tiểu đệ sẽ thừa chuyện.

Phí Công Lượng ngoảnh đầu nhìn con thuyền lớn hai buồm, nói:

– Chúng ta đi rồi, tôi e rằng nữ lang áo trắng khai thuyền cho chạy, mình dù muốn đuổi cũng không kịp nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Đại hiệp bất tất phải quan tâm, tại hạ đã phái người tề bang giám sát nghiêm mật chiếc thuyền lớn đó. Họ hành động gì đã có người ngăn trở giữ lại và báo tin ngay. Tại hạ đã dự bị mấy chục chiếc thuyền nhỏ canh chừng. Bất luận họ làm cách gì cũng không thoát được.

Quân sư Đường Toàn phe phẩy quạt lông nói tiếp:

– Theo sự quan sát của tiểu đệ thì trong vòng mấy giờ nữa, quyết nhiên chiếc thuyền đó chưa hành động gì đâu.

Phí Công Lượng hỏi:

– Sao ông biết?

Đường Toàn đáp:

– Nữ lang áo trắng xuống thuyền đã lâu, nếu định đi đâu là họ đi ngay rồi. Song nàng trì hoãn không giương buồm, nên tiểu đệ biết thị còn đợi thuyền lại đây chờ.

Phí Công Lượng hỏi:

– Chờ gì?

Đường Toàn đáp:

– Cái đó tiểu đệ cũng chưa biết, chắc là họ chờ người đến tiếp viện.

Phí Công Lượng trầm ngâm một lúc rồi nắm chặt tay Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ nghe đại danh Đường huynh đã lâu, bữa nay hội diện, quả nhiên danh bất hư truyền, tiểu đệ rất khâm phục.

Đường Toàn cười nói:

– Phí đại hiệp quá khen!

Rồi khoanh tay thi lễ hướng về Thiết Mộc đại sư, nói:

– Tiểu đệ xin dẫn đường cho ba vị.

Nói xong trở gót đi trước.

Bọn Thiết Mộc đại sư theo sau. Đi chừng hai ba dặm đến dưới một gốc cây ngô đồng lớn. Tại đây đã bày sẵn một bữa thịnh soạn. Bốn gã mặc quần áo chèn sặc tro đang chờ dưới gốc cây, thoáng nhìn đã biết ngay là người Cùng Gia Bang.

Đường Toàn vẫy tay gọi bảo chúng:

– Các người chia ra bốn mặt để coi chừng. Nếu thấy động tĩnh gì thì lập tức báo tin ngay!

Bốn gã đại hán cúi đầu vâng lệnh đi ngay.

Thiết Vệ Chu Đại Chí cùng Thần Hành Bách Công Bảo đi theo sát bên Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống mời khách ngồi. Hai gã vẫn đứng thị lập hai bên, một tả một hữu, phía sau Âu Dương Thống. Phí Công Lượng đưa mắt ngó hai gã, tươi cười hỏi:

– Hai vị đứng sau Bang chúa phải chăng là Thần Hành, Thiết Vệ, từng nổi danh trên chốn giang hồ?

Âu Dương Thống cười đáp:

– Chẳng bỏ Phí đại hiệp cười cho.

Nói rồi nâng chén mời:

– Xin liệť vị cạn chén này?

Đoạn uống cạn chén trước tiên.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cửa Phật giới tửu, bản tăng xin uống trà để thay thế.

Phí Công Lượng sau khi uống hết hai chén, cất tiếng hỏi:

– Bang chúa triệu chúng tôi đến đây, chưa rõ chỉ giáo điều chi?

Đường Toàn tùm tùm cười đáp:

– Vừa nãy các vị động thủ, tiểu đệ đã theo dõi chiến cuộc, nhận thấy rằng, ta không nên ganh đua bằng sức mạnh, phải dùng mưu trí để thủ thắng.

Phí Công Lượng nói:

– Lời Đường huynh thật chí lý. Chưa hiểu Đường huynh có diệu kế gì?

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ mời các vị ra đây, là để ăn uống chút đỉnh, hai là để bàn kế hoạch phá địch.

Thiết Mộc đại sư nói:

Đường huynh học đủ năm xe, lắm mưu nhiều trí, hẳn đã có diệu kế xin cho bản tăng được nghe cao luận.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Lão thiền sư dạy quá lời. Tiểu đệ là kẻ hủ nho, len lỏi vào trong đám giang hồ, may được Âu Dương Bang Chúa trọng người, giao cho chức quân sư ở Cùng Gia Bang, tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh đừng khách khí nữa.

Đường Toàn khẽ thở dài, nói:

– Cùng Gia Bang chúng tôi hiện nay phải gặp đại địch. Đại địch này chẳng những riêng cho Cùng Gia Bang mà uy hiếp cả các phái võ khác.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Phải chăng Đường huynh nói về nữ lang áo trắng kia?

Đường Toàn cười nói:

– Thị mới là một tên tiểu tốt trước ngựa mà thôi, còn nhân vật đứng sau sân

khẩu giật dây, so với thị còn lợi hại gấp trăm ngàn lần.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Không hiểu nhân vật đó là ai? Hãn Đường huynh đã tìm ra manh mối?

Đường Toàn đáp:

– Y là người mà trên giang hồ thường gọi là Cỗn Long Vương. Nhưng gốc gác là ai thì hiện nay chưa có cách nào biết rõ được. Có điều người này chẳng những võ công tuyệt thế mà mưu trí cũng hơn người. Thật là một nhân vật trên đời ít ai bì kịp.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Không những thế, y cử động rất thần bí, bao giờ cũng giấu mặt, không để lộ chân tướng. Y hoạt động trên chốn giang hồ chẳng khác gì con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, không ai biết đầu mà dò.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Bằng cứ vào đâu mà Đường tiên sinh nói như vậy.

Đường Toàn đáp:

– Nếu không đủ chứng cứ xác thực, không bao giờ tiểu đệ dám buột miệng nói càn. Xin đại sư hỏi lại tiên sinh đây cùng Quan huynh bên tề bang, sẽ biết là tiểu đệ không nói hão huyền.

Đường Toàn vừa nói vừa trở vào Vương Càn.

Quan Tam Thắng đứng dậy nói:

– Vụ này chính mắt tiểu đệ cùng Vương huynh trông thấy, quyết không có sự giả trá nữa.

Đoạn Quan Tam Thắng đem những việc mắt thấy tai nghe trong tòa cổ miếu ra thuật lại từ đầu đến cuối.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 35

Đường Quân Sư Lý Luận Phục Quân Hào

Ba tay cao thủ võ lâm:

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng nghe Quan Tam Thắng thuật chuyện đều biến sắc. Phí Công Lượng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Quan huynh chưa nhìn rõ mặt mũi người đó?

Quan Tam Thắng đáp:

– Lúc đó chúng tôi bị cái bàn thờ trước mặt pho tượng che khuất đi, không còn cách nào thò đầu ra được.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nói tiếp:

– Giả tỷ chúng tôi không bị cái bàn thờ trước mặt che lấp thì mình trông rõ hơn được một chút, song hình tích không khỏi bị bại lộ.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng dù ít bôn tẩu giang hồ, song đã được nghe tên Côn Long Vương. Người này có tiếng đã lâu, mà ít ai thấy mặt.

Đường Toàn nói:

– Có thể nói quyết rằng chưa ai thấy mặt. Vì vậy mà tiểu đệ tưởng đến một sự kiện rất trọng đại.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Xin Đường huynh nói cho nghe.

Đường Toàn nói:

– Vân trang chúa tức Vân Cửu Long bề ngoài tựa hồ quý sầu mà ngấm ngấm lãnh đạo các phái võ Giang Nam, hình như lâu nay bất tín. Người đó trước kia giao tình rất hậu với Bang chúa chúng tôi. Tiểu đệ cũng đã được thấy mặt hai lần.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nói:

– Đường huynh nêu ra vụ này khiến tôi nghĩ tới một việc.

Quần hào chăm chú nhìn Vương Càn, tựa hồ rất quan tâm đến lời gã vừa nói.

Vương Càn hăng giọng nói tiếp:

– Đã có một thời kỳ mỗi năm Vân Cửu Long mời mấy vị tri kỷ đi chơi hồ Động Đình, trong khoảng mười năm liền không hề gián đoạn.

Phí Công Lượng đột nhiên hỏi xen vào:

– Vương huynh có chắc là Vân Cửu Long đi du hồ thật không?

Dạ Ứng Tử Vương Càn cười ha hả đáp:

– Dĩ nhiên là không. Hàng năm y mời toàn những tay võ công trác tuyệt. Và

lại cuộc chơi đều kéo dài ba ngày. Chẳng lẽ mỗi năm là một lần hứng chí, hơn nữa thời gian đi hồ đâu có nhất định được?

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Thời gian nào?

Vương Càn đáp:

– Đường như sau tiết Trung Thu tháng tám và trước ngày rằm tháng chín.

Gã nâng chén rượu nhấp cạn, đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Nếu tiểu đệ nhớ không lầm thì Âu Dương Bang Chúa là một trong các vị thượng khách của Vân Cửu Long.

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi, mấy năm trước đây thường thường tại hạ được y mời. Nhưng mấy năm sau này, vì bận nhiều việc quá nên tại hạ từ chối hai lần. Rồi từ đó không tiếp được thiệp mời nữa.

Phí Công Lượng nói:

– Xin Âu Dương Bang Chúa thứ cho tiểu đệ nhiều lời được hỏi một câu:

Vân Cửu Long trang chúa mời Bang chúa đi hồ có mục đích gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Bề ngoài thì y bảo đi xem hoa bạch vi trong cảnh thu tàn, song tại hạ xem ra thì dường như y muốn tìm kiếm một vật gì. Những người cùng đi hồ đều thấy rõ điểm này, song Vân Cửu Long tuyệt không đề cập tới.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng thường nghe người nói đến Vân Cửu Long là lãnh tụ các phái võ miệt Giang Nam mà mình vô duyên chưa gặp được lần nào.

Đường Toàn nói:

– Vân trang chúa là người rất hòa nhã.

Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Nhưng bản tăng lại nghe người ta đồn đại rất nhiều, bảo là y giả nhân nghĩa mà thực ra rất gian trá. Y giả vờ quy ẩn, ở trong bóng tối ban bố hiệu lệnh, chỉ huy bọn lục lâm miệt Giang Nam, ngồi một chỗ để chia tài vật.

Đường Toàn cười nói:

– Lời đồn đến tai đại sư không phải là không đúng. Đại hiệp hay đại đạo chỉ cách nhau sợi tóc. Vân Cửu Long đã làm việc thương luân bại lý không biết bao nhiêu, song những hành vi nghĩa hiệp cũng không phải ít. Người đó ở giữa khoảng vừa chính vừa tà. Bảo là quân cường bạo cũng đúng mà cho là người đại hiệp cũng không sai.

Thiết Mộc chấp tay tuyên Phật hiệu nói:

– Bản tăng nghe người ta bình luận, nhưng tự mình vẫn không tin.

Đường Toàn nói:

– Giả tử gặp người này, bạn tốt khuyên răn y đừng càn rỡ, thì y rất dễ trở nên một tay đại hiệp trong võ lâm hiện nay.

Âu Dương Thống vô cũng cảm khái nói:

– Về nhân cách Vân Cửu Long, tại hạ không dám phê bình. Song về đường võ công thì y thật là người siêu quần xuất chúng. Tại hạ còn kém xa.

Phí Công Lượng nói:

– Đáng tiếc cho một nhân vật anh hùng, tiểu đệ vô duyên không được gặp. Sau này mong được Âu Dương Bang Chúa tiến dẫn một phen.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ xin hết sức.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Nhưng gần đây Vân Cửu Long đột nhiên mất mặt trên chốn giang hồ và không ai được tin tức gì về y nữa.

Phí Công Lượng nói:

– Phải chăng Đường huynh nghi ngờ Cồn Long Vương tức là Vân Cửu Long hóa thân.

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ dám nói quyết Cồn Long Vương không phải là Vân Cửu Long.

Phí Công Lượng nói:

– Trên đời rất nhiều việc bất ngờ, sao Đường huynh dám quyết đoán như vậy?

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ vui miệng xin nói mấy câu rò dại, chẳng những Vân Cửu Long không phải là Cồn Long Vương, mà còn bị Cồn Long Vương gia hại nữa là khác.

Phí Công Lượng nói:

– Sao Đường huynh biết?

Đường Toàn nói:

– Sông Trường Giang chia giới hạn phân minh, mặt dưới xuống tới Vân Nam gồm nửa sơn hà, một giải Trung Nguyên, hai bên bờ sông, bất luận việc gì cũng giấu không được Cùng Gia Bang chúng tôi. Có điều Âu Dương Bang Chúa bên tệ bang làm việc rất thận trọng, không chịu khinh xuất vọng động. Khi chưa biết rõ ngọn ngành thì bất luận ai làm việc gì trên bờ cõi tệ bang, chúng tôi cũng không can thiệp một cách hấp tấp.

Phí Công Lượng hỏi:

– Giả tỷ y hiếp tróc phụ nữ, cướp của giết người, quý bang cũng không can thiệp ư?

Đường Toàn cười nói:

– Nếu xảy ra những việc đó, tệ bang phái người ngầm ngầm ngăn cản, không để họ mặc sức hoành hành. Chờ bao giờ xét rõ lai lịch thuộc về môn phái nào, tệ bang sẽ thông tri cho bang phái ấy, phái người đến bắt về dùng kỷ luật bản môn trị tội. Trường hợp mà bản môn không chịu nghiêm trị, hoặc là

kẻ đại đạo độc thân trên đám giang hồ, thì tề bang mới tự xử lý.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Bần tăng đi qua đâu, dân gian cũng coi quý bang như đức Phật sống che chở cho đời. Mấy tỉnh Trung Nguyên đều đội đức sâu xa của quý bang.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Nhưng hành vi của Vân Cửu Long lại khác hẳn tề bang.

Phí Công Lượng khẽ thở dài, muốn nói nhưng lại thôi.

Đường Toàn đảo mắt nhìn quanh, tựa hồ để xem bọn Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng có cảm ứng gì không, rồi nói tiếp:

– Các phái võ miệt Giang Nam tuy không hết thầy đều bị Vân Cửu Long chi phối, song y thể lực rất mạnh tương tự như Cồn Long Vương. Ai chưa được Vân Cửu Long thỏa thuận, tất y không chịu để cho hoành hành ở Giang Nam.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Nhưng hiện trạng ngày nay thì Cồn Long Vương hoành hành ngang ngược đối với các phái võ Giang Nam, còn Vân Cửu Long lại bất tin.

Đường Toàn nói:

– Đó chính là chỗ khiến cho người ta phải đánh dấu hỏi. Nhưng Cồn Long Vương không phải là Vân Cửu Long hóa thân, tại hạ dám quyết như vậy, vì thế mà e rằng Vân Cửu Long đã bị nạn rồi.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Vân Cửu Long lừng lẫy tiếng tăm, bất luận gây ra việc gì cũng náo động đến giang hồ, hay ít ra Hắc đạo Bạch đạo ở Giang Nam truyền tin đi.

Đường Toàn nói:

– Giả tỷ mà Vân Cửu Long gặp nạn ở nơi hoang vắng, thân nhân lại bít đi để lừa đời mấy năm, phỏng có gì là khó?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Cũng có thể là bị Cồn Long Vương ngấm ngầm đánh thuốc mê để thu dụng.

Mọi người ngồi ăn uống xem chừng có vẻ khâm phục Đường Toàn lắm, ai cũng chăm chú nghe, không nói câu gì. Đường Toàn ung dung phe phẩy quạt lông nói tiếp:

– Tiểu đệ tuy thừa thấy mặt Cồn Long Vương, song căn cứ vào những tài liệu lượm được thì biết đích là một tay văn võ kiêm toàn. Bất luận về võ công hay về mưu trí, Vân Cửu Long không thể bì kịp, thì đâu phải là tay địch thủ với y.

Phí Công Lượng xen vào:

– Âu Dương Bang Chúa cùng Vân Cửu Long đã là chỗ thâm tình sao không viết thơ phái người đến bên gia trang hỏi xem?

Âu Dương Thông cười nói:

– Phí huynh dạy rất phải, tại hạ xin tuân mệnh.
 Rồi quay ra bảo Bách Công Bảo:
 – Người lấy giấy bút ra đây.
 Bách Công Bảo đem giấy bút ra, Âu Dương Thống viết thơ xong dặn Thần Hành Bách Công Bảo:
 – Người cầm thơ này lập tức khởi trình đến Vân gia trang, diện trình Vân trang chúa Cửu Long.
 Bách Công Bảo đón lấy thơ đi hai bước quay lại hỏi:
 – Trường hợp mà Vân trang chúa không có nhà thì làm thế nào?
 Âu Dương Thống trầm ngâm rồi đáp:
 – Thì người xin yết kiến Vân phu nhân, xin người mở xem ngay rồi hoặc viết thư hoặc nhắn tin cho ta.
 Bách Công Bảo trở gót chạy liền. Phí Công Lượng chấp tay hỏi:
 – Tôi đã nghe tiếng Thần Hành Bách Công Bảo bên quý bang từ lâu. Chuyện này vừa đi vừa về mất chừng bao lâu?
 Âu Dương Thống cười nói:
 – Chỉ có hư danh vậy thôi. Một ngày y đi bắt quá chừng được sáu bảy trăm dậm.
 Đường Toàn tiếp:
 – Cứ theo lộ trình mà đoán, như gặp chính Vân Cửu Long ngay, thì khoảng canh hai đêm nay sẽ về đến nơi. Nếu không gặp thì chưa biết chừng.
 Dạ Ứng Tử Vương Càn đột nhiên nói xen vào:
 – Chắc chắn là không gặp Vân Cửu Long rồi!
 Đường Toàn cười nói:
 – Lấy chỗ giao tình giữa Vân Cửu Long cùng Bang chúa tể bang mà nói, trừ phi y không ở nhà, chứ đâu có lý không cho gặp. Cái khó là có tìm được Vân Cửu Long hay không. Dù sao việc này cũng không quan trọng. Chỉ cần bắt được nữ lang áo trắng trong chiếc thuyền lớn kia là việc tra ra nhân vật đứng sau bức màn không khó khăn gì nữa.
 Đường Toàn từ từ đảo mắt ngó quần hào, ai nấy ngồi yên không nói gì. Nguyên bọn này sau khi cùng nữ lang áo trắng động thủ đã biết rõ lực lượng cường địch ghê gớm, chẳng ai tin tưởng vào võ công để bắt sống được nữ lang, nên họ đành ngồi nín thinh.
 Đường Toàn khề phe phẩy cây quạt nói tiếp:
 – Nếu chúng ta trông cậy vào võ công để tranh thắng với nữ lang áo trắng thì dù mình có thắng thì, tất cũng bị tổn thương. Vì thế mà tiểu đệ chủ trương dùng mưu để thủ thắng.
 Phí Công Lượng nói:
 – Đường huynh bàn rất chí lý, nhưng biết dùng kế gì bây giờ?
 Đường Toàn cười đáp:

– Ta dùng độc trị độc. Bọn họ chuyên dùng chất độc để chi phối thuộc hạ, thì chúng ta cũng lấy chất độc để đối phó với họ. Tiểu đệ đã phái mười hai tên bơi lặn giỏi bắt ghim thuyền lớn lại để khi cần đến là đục thủng đáy cho đắm thuyền rồi bắt sống bọn họ. Nhưng sau tôi nghĩ rằng bọn họ đã dám đậu thuyền dưới sông thì chắc họ bơi lội dưới nước cũng thuần thục, nên tiểu đệ thay đổi phương pháp là dùng thuốc mê. Nếu việc này có hiệu quả thì bắt họ dễ lắm, tránh khỏi một trận huyết chiến.

Đường Toàn lại nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc nói tiếp:

– Chắc hai vị lão thiền sư cũng cười tiểu đệ dùng thủ đoạn này. Nhưng hiện nay mình lâm vào tình thế đặc biệt, chẳng những cường địch võ công xuất chúng mà trong đám thuộc hạ đa số là bị họ dùng chất độc chi phối, cả những người không có tội tình gì với họ.

Một khi tinh thần của những người này đã bị kìm chế không biết gì nữa, họ sẽ hung dữ vô cùng! Tiểu đệ vừa đứng trên bờ lược trận đã nhận thấy Thanh Thành Song Kiếm cố nhiên là người trong phái lớn, gã thiếu niên sắc mặt vàng khè, không chừng cũng là tay cao thủ danh gia. Tay gã đẹp như ngọc, mà sắc mặt lại vàng bủng, có lẽ là gã đã nhồi thuốc hóa trang.

Đường Toàn nói đến chỗ hứng chí, bất giác mỉm cười phẩy quạt luôn mấy cái rồi nói tiếp:

– Khi gã gột rửa vết bôi trên mặt, biết đâu chư vị lại không nhận ra là người quen biết.

Thiết Mộc đại sư khen rằng:

– Võ lâm đồn đại rất nhiều về tiếng tăm hai vị văn thừa, võ tướng Cùng Gia Bang, bữa nay được nghe lời cao kiến, mới biết mắt thấy còn hơn tai nghe.

Đường Toàn thốt nhiên nghiêm sắc mặt nói:

– Hai vị lão thiền sư cùng Phí đại hiệp? Tiểu đệ còn mấy câu khó nghe, nói ra mong chư vị miễn trách.

Thiết Mộc nói:

– Bản tăng xin rửa tai để nghe lời cao luận.

Phí Công Lượng cũng nói:

– Đường huynh có điều gì xin cứ nói toạc ra.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ xem nét mặt mấy vị đây dường như đã trúng phải kịch độc, có điều bị nhẹ thôi, nên thời gian bộc phát có thể chậm lại, không chừng hơn mười bữa, nửa tháng hay vào ba tháng cũng nên. Nếu không điều trị thì sau này phiền lắm đó!

Phí Công Lượng hỏi:

– Thật khó nói quá? Tiểu đệ tuy có biết sơ qua cách dùng thuốc độc và giải độc. Nhưng phương pháp dùng độc rất phức tạp. Người tinh về môn này, thường hòa nhiều loại chất độc với nhau, nên dù là tay danh y chữa độc cũng

không thể ngó qua mà đoán rõ bệnh tình.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đường tiên sinh coi giùm anh em bản tăng có bị trúng độc không?

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng rồi! Hai vị lão tiên thiên còn bị nặng hơn Phí đại hiệp nhiều.

Thiết Mộc nói:

– Bản tăng đã vận khí thử, sao chưa thấy gì khác lạ?

Đường Toàn nói:

– Hiện nay các bạn trong võ lâm nhiều người có quan niệm sai lầm, căn cứ vào nội công thâm hậu của mình, tưởng chỉ vận khí hành quyết là có thể tự biết mình có bị trúng độc hay không? Kể ra thì biện pháp này cũng hợp lý. Song cách dùng mỗi ngày một cải biến. Các chất độc kỳ dị pha lộn với nhau rồi đem sử dụng đã thành tập quán. Mấy năm nay người dùng thuốc độc lại có chủ trương cho chất độc ngấm vào dây thần kinh chứ không cần cho đi qua dạ dày và ruột gan, khiến cho người bị trúng độc vẫn không hay biết. Mãi đến khi chất độc bộc phát, người bị hại mới cảm thấy thì đã quá muộn rồi, dù Hoa Đà tái thế cũng vô phương cứu chữa.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Ngồi nghe tiên sinh một lúc còn hơn đọc sách mười năm, lời cao luận tiên sinh thật là phi phàm.

Đường Toàn lắc đầu mỉm cười nói:

– Bản luận binh cơ trên giấy tờ, tiểu đệ chẳng qua xem sách thấy thế, còn thực hành ra sao khó nói quá. Xin lão tiên sư đừng vội quá khen.

Phí Công Lượng cũng nói:

– Nghe lời cao luận của Đường huynh như người đang ở chỗ tối được thấy ánh sáng.

Đường Toàn nói:

– Về cách chế thuốc độc cũng có lắm lỗi, có người chủ trương tương khắc, dùng toàn thuốc cay đắng, thế mà vô dụng. Có nhiều thứ thuốc không lấy gì làm mãnh liệt, nhưng sau khi hòa với nhau lập tức biến ra kịch độc. Cách đánh thuốc độc cũng tiến bộ rất nhiều, có người mượn gió đưa hơi, có người dùng nước lửa, hoặc ám khí để phóng ra. Mùi sắc thuốc độc trải bao phen biến cải đến nay thì không có màu sắc mùi vị gì cả, mà chất thuốc rất mạnh, chỉ một chút đã khiến người bị trúng thương...

Đường Toàn đưa mắt từ từ nhìn mọi người rồi nói – Chư vị đây bị trúng độc, biết mà không đề phòng được.

Đường Toàn khẽ thở dài rồi nói tiếp:

– Tiểu đệ nghe Quan huynh kể lại tình hình thì liệt vị có thể trúng độc trong lúc ghi tên vào ký tử bạ. Nếu quả như vậy thì không phải là giấu ở trong sổ mà đã luyến vào bút, nên các vị trúng độc mà không biết.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đường tiên sinh quả là cao kiến, bần tăng giờ biết mình trúng độc rồi. Nhưng ở trong tình thế cấp bách, không có thì giờ rảnh để mà điều trị, đành chờ về chùa Thiếu Lâm rồi hãy hay.

Đường Toàn nói:

– Mặc dù lão thiền sư ở vào tình thế cấp bách, nhưng vẫn không thể để chất độc bộc phát ra sao thì ra, ít nhất cũng phải uống thuốc cầm để nó lên cơn chậm lại.

Thiết Mộc cười hỏi:

– Đường tiên sinh có thứ thuốc đó không?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ đóng cửa, theo sách bắt chúc tiền hiền chế ra một thứ thuốc giải. Nhưng thứ này chỉ thích hợp với một loại thuốc độc. Còn đối với những chất độc vô song, chưa biết có công hiệu gì không?

Đường Toàn vừa nói vừa móc trong bọc ra cái bình sứ trắng, mở nút lấy mấy viên đưa cho quần hào rồi cười nói:

– Thứ thuốc hoàn này tuy chưa chắc đã chữa được chất độc cho quý vị, nhưng có bảo đảm là dùng nó không hại gì. Các vị cứ phóng tâm mà uống. Phí Công Lượng tựa hồ vẫn không yên tâm, cầm viên thuốc lên ngửi, chờ cho Quan Tam Thắng, Vương Cán quét rồi, lão mới bỏ thuốc vào miệng. Thiết Mộc, Phàm Mộc cầm lấy nuốt ngay.

Đường Toàn nói:

– Sau khi uống thứ thuốc này nên vận động một lúc cho thuốc mau thấm vào cơ thể song chớ vội đây đều có tuyệt kỹ thì không cần, chỉ vận khí điều hòa hơi thở là đủ trợ lực để dẫn thuốc.

Thiết Mộc đại sư tùm tùm cười rồi nhắm mắt vận khí đầu tiên. Quần hào cũng làm theo như vậy chỉ trong khoảnh khắc cảm thấy một luồng nhiệt khí trong huyết đạo đan điền chuyển động, rồi từ từ lưu hành khắp cơ thể.

Đường Toàn đập nắp bình lại cất vào bọc, chăm chú nhìn quần hào thấy mí mắt chuyển thành màu hồng lạt thì biết rằng thuốc đã phát sinh công hiệu.

Ông nghĩ thầm:

“Sau khi thuốc này thấm vào người toàn thân sẽ nóng ran, khó chịu. Mình không bảo họ trước e rằng sẽ đưa đến chỗ hiểu lầm.” Đường Toàn đang ngẫm nghĩ, Thiết Mộc đại sư bỗng mở to mắt, hai tia thần quang kỳ dị chiếu thẳng vào mắt Đường Toàn.. Đường Toàn mỉm cười hỏi:

– Phải chăng lão thiền sư thấy trong mình nóng lên?

Thiết Mộc gật đầu đáp:

– Đúng thế.

Đường Toàn cất cao giọng lên nói:

– Các vị đừng ngại chi hết. Chất thuốc này đã gặp chất độc trong mình đại

sư, nhiệt khí sắp bốc lên khiến cho phủ tạng nôn nao. Nhưng chỉ chừng ăn xong bữa cơm sẽ trở lại dễ chịu.

Đường Toàn chưa dứt lời thì Phí Công Lượng cùng Phàm Mộc đại sư cũng mở mắt trừng trừng. Phí Công Lượng còn ra vẻ oán hờn, nhìn chăm chăm vào Đường Toàn, nhưng khi nghe Đường Toàn giải thích rồi, lão cũng nguôi đi một chút, cười lạt hỏi:

– Phải chăng đó là những lời gan ruột của tiên sinh?

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Tiểu đệ thực có lỗi không nói trước, không dám trách Phí đại hiệp đã hiểu lầm.

Phí Công Lượng cười hềnh hếch hỏi:

– Nếu thuốc này không phải là thuốc giải độc?

Đường Toàn nhú lông mày đáp:

– Phí đại hiệp không tin tại hạ thì dù tại hạ có miệng lưỡi như Tô Tần cũng không thể giải bày được. Nhưng chỉ trong chốc lát các vị sẽ phục hồi như cũ. Phí Công Lượng giương mắt nhìn Âu Dương Thống rồi từ từ cúi đầu xuống, ngậm vận nội công, đột nhiên lão phóng chân phải điểm vào huyệt tam âm giao Đường Toàn.

Đường Toàn bị đánh đòn này, toàn thân run bắn lên, sắc mặt lợt lạt.

Âu Dương Thống cả kinh hỏi:

– Tiên sinh, làm sao thế?

May mà Phí Công Lượng lúc đưa chân ra đá, chuẩn bị chỉ điểm huyệt

Đường Toàn bằng sức, âm nhu chưa đến nổi bị chấn động. Đường Toàn thò tay vào bọc lấy khăn tay lau mồ hôi trán cười nói:

– Tôi không sao cả, vì đêm qua gặp gió lạnh, trong người hơi khó chịu, chỉ ngồi một lúc là khỏi.

Thốt nhiên Phí Công Lượng nhìn bọn Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Hai vị lão thiên sư đã thấy dễ chịu chưa?

Thiết Mộc đáp:

– Trong nội phủ hơi nôn nao một chút và người phát nóng, chưa có gì khó chịu cho lắm.

Phí Công Lượng tủm tỉm cười nói:

– Nếu hôm nay bọn ta uống đây không phải là thuốc giải độc thì...

Đường Toàn mỉm cười ngắt lời:

– Nếu Phí đại hiệp bị chết về thuốc của tiểu đệ, thì chắc tiểu đệ cũng khó lòng sống được.

Phí Công Lượng cười nói:

– Đường huynh không có tâm địa độc ác thì bất tất phải sợ hãi.

Đường Toàn nói:

– Trên chốn giang hồ có tiếng đồn rằng rất khó mà lừa bịp được Phí đại hiệp.

Nay xem ra quả nhiên đúng.

Phí Công Lượng nói:

– Tiểu đệ chả có tài cán gì đâu, duy có một điều là không muốn để người ta chơi khăm.

Đường Toàn cảm thấy nửa người tê nhức, tay phải cũng đau buốt, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh cười nói:

– Bây giờ Phí huynh có thể khoan vận nội công được rồi đó.

Những người ngồi nghe câu chuyện đối đáp giữa Đường Toàn và Phí Công Lượng không hiểu đến ý kiến sâu sắc chỉ nhìn chăm chú vào hai người.

Âu Dương Thống thấy Đường Toàn sắc mặt dần dần tươi lại, thở phào nói:

– Tiên sinh người vẫn yếu, lại vì việc bang bề bộn mà lao tâm quá độ, nên thể chất lại càng kém đi. Nếu tiên sinh thấy khó ở thì nên nằm nghỉ. Các vị đây toàn là người hào hiệp, độ lượng rộng rãi, không ai trách tiên sinh thất lễ đâu.

Đường Toàn nói – Đa tạ Bang chúa có lòng săn sóc. Thuộc hạ tuy hơi khó ở, nhưng không hề chi.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh giỏi nghề thuốc, sao không uống một chút cho đỡ.

Đường Toàn đáp:

– Không cần phải thế, thuộc hạ thấy dễ chịu nhiều rồi.

Thực ra tay ông tê nhức, cử động khó khăn ông sợ móc tay vào bọc lấy thuốc, Âu Dương Thống sẽ nhận ra cử động ngượng nghịu nên nói quanh cho xong chuyện. Thiết Mộc đại sư cũng cảm thấy trong mình có điều gì khác lạ quay lại nhìn Phí Công Lượng hỏi:

– Phí huynh có thấy gì không?

Phí Công Lượng đáp:

– Tiểu đệ chỉ thấy phát nhiệt, còn lão thiên sư thấy thế nào?

Thiết Mộc nói:

– Đường nhiên tiên sinh quả đã không làm, bản tăng cảm thấy trong người khoan khoái hơn nhiều.

Phí Công Lượng bẽn lèn cười đáp:

– Tại hạ chưa thấy gì hết.

Nói xong nhắm mắt, vận khí điều hòa hơi thở.

Trên chiếu rượu, ai nấy đều ngồi yên lặng.

Âu Dương Thống tựa hồ đã nhận thấy có điều kỳ dị quay lại nói nhỏ với Chu Đại Chí mấy câu.

Chu Đại Chí gật đầu chạy đi ngay. Âu Dương Thống cũng đứng lên, từ từ lại bên Đường Toàn khẽ hỏi:

– Có thật tiên sinh khó ở không?

Đường Toàn từ từ quay lại, đưa mắt ra hiệu Âu Dương Thống biết chẳng cần

quan tâm gì hết, rồi cả cười đáp:

– Thuộc hạ tự biết cách giữ mình, xin Bang chúa trở lại chỗ ngồi cho.

Âu Dương Thống vốn rất tin phục Đường Toàn, thấy y đưa mắt ngăn trở mình, biết là đã có dụng ý, liền trở về chỗ ngồi ngay. Phí Công Lượng đột nhiên mở mắt ra cười nói:

– Thuốc của Đường huynh quả là công hiệu như thần, tiểu đệ đã cảm thấy thuốc chạy rần rần trong người.

Đường Toàn cười nói:

– Thế là may lắm? Tại hạ chỉ mong Phí đại hiệp uống vào không đến nỗi sinh biến chứng.

Phí Công Lượng đột nhiên đứng phắt dậy nói:

– Nếu Đường huynh tin tôi thì xin mời ra ngoài kia nói chuyện một chút..

Đường Toàn hỏi:

– Chẳng hay Phí đại hiệp có điều chi chỉ giáo?

Phí Công Lượng đáp:

– Tiểu đệ có chút việc cần thỉnh giáo Đường huynh.

Đường Toàn tùm tùm cười, lắc đầu ngồi yên.

Phí Công Lượng nghĩ thầm:

“Chắc là thương thế trong mình y đã bộc phát, e rằng y không cử động được”.

Nghĩ vậy, Phí đưa tay ra nắm lấy cổ tay Đường Toàn ngằm vận thân lực vào rồi kéo Đường Toàn dậy.

Đường Toàn níu lấy Phí Công Lượng cất bước. Hai người đi ra phía bờ sông.

Âu Dương Thống cũng đứng phắt dậy muốn đi theo, Thiết Mộc đại sư đưa tay ra ngăn lại, khẽ nói:

– Bang chúa cứ yên lòng, Phí Công Lượng có to gan đến đâu cũng không ám hại Đường tiên sinh. Bọn họ có việc gì bàn tính với nhau đó.

Hai người đưa nhau ra ngồi đối diện dưới một gốc cây Phí Công Lượng vẫy tay tựa hồ đang cùng Đường Toàn bàn luận một vấn đề quan trọng. Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, hai người đều đứng dậy trở về. Mọi người chú ý nhìn thấy nước da Đường Toàn đã trở lại hồng hào, vẻ mặt tươi tỉnh.

Thiết Mộc đại sư thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

– Hai vị đều là bậc mưu cao, hẳn đã tìm ra kế phá địch.

Đường Toàn cười đáp:

– Phí đại hiệp chẳng những võ công hơn đệ nhiều mà mưu lược cũng không kém gì tiểu đệ.

Phí Công Lượng lớn tiếng nói:

– Tiên sinh thực khéo nói! Tại hạ còn kém tiên sinh xa lắm.

Thiêt Mộc nói:

– Thôi hai vị đừng khách sáo nữa, xin bàn ngay vào chính đề. Bây giờ chúng ta phải đối phó với nữ lang áo trắng ra sao?

Đường Toàn ngoảnh đầu nhìn trời đáp:

– Tại hạ đã phái người mang thuốc mê trà trộn vào bọn họ. Chỉ đến tối là có tin tức. Có chậm cũng chỉ đến nửa đêm là cùng.

Thiêt Mộc hỏi:

– Theo ý Đường tiên sinh thì hãy chờ hồi âm rồi ta hãy đi tìm bọn họ hay sao?

Đường Toàn nói:

– Nếu thuốc mê hiệu nghiệm thì chúng ta đỡ nhọc sức rất nhiều.

Phí Công Lượng hỏi:

– Giả tỷ bọn họ đã đề phòng, không hạ thủ được thì sao?

Đường Toàn đáp:

– Thì chúng ta sẽ tính cách khác...

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói:

– Tại hạ chắc là kế hoạch công kỳ vô bị (đánh lúc bất ngờ) này không đến nỗi thất bại. Có sợ là sợ tay tiếp viện của địch đến nơi trước khi thuốc mê bộc phát, giải cứu kịp thời.

Thiêt Mộc hỏi:

– Sao tiên sinh lại biết bọn họ có người tiếp viện?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ đã điều tra chung quanh đây thấy có dấu hiệu ngấm ngầm. Những dấu hiệu đó chỉ rõ phương hướng, tiểu đệ đã phái người đi điều tra khắp nơi, quả nhiên tìm ra vô số ám hiệu giống nhau từ các nẻo đưa về và tiểu đệ khám phá ra rằng bọn họ dùng thuyền ở đây hẳn có dụng ý gì?

Phí Công Lượng cười nói:

– Nếu vậy tiểu đệ hóa trang làm ngư ông trà trộn vào chiếc thuyền lớn để xem sao?

Đường Toàn cười đáp:

– Bất tất phải thế, tiểu đệ đã phái những thuyền nhỏ mau lẹ vây quanh chiếc thuyền lớn, bọn họ quyết không chạy đâu được và trên thuyền lớn có điều gì biến chuyển cũng không qua khỏi mắt giám sát của bọn ta.

Thiêt Mộc đại sư nói:

– Chúng ta vào đây đã lâu, bây giờ thử trở lại bờ sông xem sao.

Nhà sư nhận thấy câu vừa nói chưa tỏ rõ được ý kiến mình, liền đứng dậy nói tiếp:

– Bàn tăng đi chuyến này đây là vãng mệnh chương môn phương trượng để điều tra về cái chết của Mẫn lão anh hùng, nhưng chưa ra manh mối chi cả.

Bây giờ chỉ còn cách bắt nữ lang áo trắng đưa về chùa phục mệnh. Luật lệ tề

tự rất nghiêm. Chương môn phương trượng đã ra lệnh, không thể nào trở về với hai bàn tay trắng được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hai vị đại thiên sư định y vào võ công để bắt nữ lang áo trắng chăng?

Thiết Mộc đáp:

– Quý bang dùng thuốc mê mà thành sự, bọn lão tăng được giảm bớt sức lực thì còn gì hay bằng? Có điều nữ lang áo trắng là người chủ chốt trong vụ này e rằng quý bang muốn giữ thị lại để điều tra. Về điểm này, lão tăng cầu xin

Âu Dương Bang Chúa phá lệ, giúp cho lạc tăng một phen.

Âu Dương Thống cười nói:

– Vụ này tại hạ rất mong được việc cho lão thiên sư. Nhưng có bắt sống được nữ lang áo trắng, tề bang cũng rất cần khai thác ở nơi thị về sự thực trong vụ này, tìm cho ra cái nguyên nhân thâm kín mà bọn họ đối đầu với tề bang.

Thiết Mộc đại sư lấy làm khó nghĩ chỉ mỉm cười, trầm ngâm không nói gì.

Âu Dương Thống nói:

– Về vụ này tại hạ có một biện pháp dung hòa, không hiểu đại sư có đồng ý chăng?

Thiết Mộc hỏi:

– Biện pháp gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Sau khi bắt được nữ lang, bản bang xin tra hỏi thị trước cho biết ngọn ngành, rồi sẽ do đại sư lãnh về quý tự được không?

Thiết Mộc hỏi lại:

– Quý bang định truy vấn thị ở đâu? Có cần đưa về căn cứ bên quý bang không?

Âu Dương Thống đáp:

– Tuy tại hạ không dùng nghiêm hình để bắt buộc cung khai. Nhưng đối với nữ lang này thì khác, bất luận bằng cách nào, tề bang cũng phải tra ra cho rõ trắng đen.

Dạ Ứng Tử Vương Càn nói:

– Bây giờ tưởng chưa cần bàn đến chuyện đó, chờ khi bắt được nữ lang sẽ đem thảo luận cũng chưa muộn.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bản tăng tưởng ta nên bàn luận trước, để tránh khỏi sự tranh chấp về sau.

Âu Dương Thống nói:

– Đại sư dạy chí phải. Tề bang chỉ nội điều tra trong vòng giờ.

Thiết Mộc nói:

– Một lời Bang chúa như đinh đóng cột, bản tăng xin ghi lời. Hiện giờ bản

tăng tường thuốc độc chưa lên cơn thì động thủ trước đi, bản tăng xin giúp Bang chúa một tay để sớm hạ cường địch.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 36

Võ Không Xong Phải Dụng Mưu Thần

Quân sư Đường Toàn lại ngửa mặt trông trời nói:

– Xin chư vị hãy chờ lát nữa, nếu không có tin tức gì, chúng ta sẽ tính kế cũng chưa muộn.

Ngừng một lát ông nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Đúng là chư vị trúng độc rồi! Không phải đệ nói ngoa đâu. Nếu không điều trị sớm đi thì sau này nguy hại lắm, các vị tự chữa được là hay và nên liệu trước đi. Vạn nhất không thể tự chữa được thì xin đến tổng trại tỵ bang tại Hồ Động Đình, tiểu đệ xin tìm cách điều trị cho liệt vị. Đệ xin chờ trong thời hạn từ một đến hai tháng ở công trại Quân Sơn.

Thiết Mộc chấp tay nói:

– Bần tăng rất cảm kích thịnh tình của tiên sinh. Tại chùa Thiếu Lâm chúng tôi cũng có dược phẩm, nhưng chưa rõ có chữa được chất độc này không? Nếu không chữa được thì trong thời hạn đó sẽ đến Quân Sơn để thỉnh giáo tiên sinh.

Phí Công Lượng nghiêng mình cung kính nói:

– Tiểu đệ chắc là phải nhờ đến tiên sinh rồi.

Đường Toàn khoanh tay đáp lễ cười nói:

– Không dám. Chính đệ đây lấy làm vinh hạnh được trị bệnh cho liệt vị.

Âu Dương Thống đột nhiên thờ dài ngồi ngay ngắn lại nâng chén lên mời:

– Xin liệt vị cạn chén cho!

Rồi nâng chén uống cạn trước. Thiết Mộc nhú lông mày hỏi:

– Dường như Bang chúa có tâm sự gì trọng đại? Bọn bần tăng muốn nghe được không?

Âu Dương Thống cảm khái nói:

– Từ khi đệ lên ngôi Bang chúa Cùng Gia Bang đã hơn hai mươi năm nay. Những biến cố diễn ra liên miên, hùng tâm tráng khí tựa hồ dòng nước chảy xuôi.

Mười mấy năm nay nếu không được Đường tiên sinh trù hoạch đại kế thì rằng ba chữ Cùng Gia Bang cũng không còn nữa. Tưởng được ngày gió lặng sóng yên, thì lại xảy đến cái chết của Mẫn lão anh hùng làm cho trong võ lâm lại nổi phong ba.

Phí Công Lượng bật lên một tràng cười, nói:

– Những sự nguy hiểm trên khôn giang hồ khác nào những đợt sóng trên

sông. Đợt này chưa qua đợt sau đã tiếp, bao giờ mà hết được. Tiểu đệ đây treo kiếm mười năm, biệt tích giang hồ, mà rồi sau cũng vướng vào vòng thị phi ân oán, bắt buộc phải trở lại giang hồ...

Âu Dương Thống ngoảnh trông lên trời hỏi:

– Hôm nay có phải là mười bốn tháng bảy không?

Thiết Mộc đáp:

– Đúng mười bốn tháng bảy!

Âu Dương Thống nói bằng một giọng buồn thảm:

– Nếu như nhị vị cần Đường tiên sinh trị độc cho thì nhớ đến Quân Sơn trước ngày rằm tháng chín. Qua ngày đó Đường tiên sinh đi nơi khác rồi!

Phí Công Lượng ngạc nhiên hỏi:

– Sao Đường tiên sinh không ở Quân Sơn nữa?

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi! Kỳ hẹn tại hạ cùng Đường tiên sinh là mười hai năm, đến rằm tháng chín là hết. Đường tiên sinh sẽ từ biệt tề bang, bỏ lại cơ nghiệp do tay mình xây dựng trong mười hai năm trời để vào rừng sâu ẩn lánh.

Quan Tam Thắng nghe nói nhảy lên hỏi:

– Sao? Quân sư định bỏ đi ư?

Âu Dương Thống nói:

– Lúc ta xin tiên sinh ra giúp đã ước hẹn trong cùng một thời hạn mười hai năm. Nay sắp đến kỳ hạn ta không dám thất tín.

Âu Dương Thống, khước mắt lộ ra cảm tình lưu luyến vô hạn nhìn Đường Toàn.

Quan Tam Thắng đột nhiên lớn tiếng hỏi:

– Đương huynh đi thật ư?

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt đáp:

– Còn những hai tháng kia mà? Đến bây giờ sẽ hay. Hiện nay phải lo kế đối địch đã.

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng không muốn xen vào việc nội bộ Cùng Gia Bang, nhưng thấy bọn họ được Đường Toàn một nhân vật rất quan trọng giúp đỡ. Đường Toàn đi thì không còn ai bổ khuyết được sự tổn thất đó. Giữa lúc chiếu rợp đang im lặng, bất thành linh có tiếng chân người. Hai gã đệ tử Cùng Gia Bang mặc áo sắc tro, hốt hoảng chạy vào. Thoáng trông sắc mặt chúng, quần hào đã biết ngay là họ đến có chuyện quan hệ, tình hình đột nhiên có vẻ khẩn trương.

Đường Toàn đứng dậy hỏi ngay:

– Bên địch có người đến tiếp viện phải không?

Hai gã đứng trước khoanh tay thi lễ. Gã bên tả nói:

– Đệ tử vâng mệnh tuần tiểu những đường hiểm yếu bốn mặt, phát giác ra rằng có bốn năm chỗ những cọc đóng đã bị nhổ đi.

Quan Tam Thắng lớn tiếng hỏi:

– Những người được phái đến canh giữ đi đâu?

Gã bên phải đáp:

– Đệ tử điều tra ra thì những người giữ nơi đó bị chết lâu rồi.

Âu Dương Thống được tin báo kinh người, không khỏi giật mình hỏi xen vào:

– Chúng chết ra sao?

Gã bên phải đáp:

– Đường như bị trúng ám khí chất độc. Toàn thân không có thương tích, chỉ có màu da biến ra xanh xám.

Thiệt Mộc đại sư cũng hỏi:

– Những thi thể đó hiện giờ ở đâu?

Hai gã đồng thanh đáp:

– Vẫn ở nguyên chỗ. Chưa có lệnh Bang chúa, chúng tôi không dám tự chuyên dời đi nơi khác.

Đường Toàn nói:

– Xin chớ vội yên tâm uống rượu, để tôi cùng Quan huynh đến trước xem sao rồi sẽ bàn.

Phí Công Lượng nói:

– Bọn này hiểm độc vô cùng! Tiểu đệ xin cùng đi với Đường huynh, Quan huynh để giúp một tay.

Âu Dương Thống đột nhiên quay lại bảo Thiệt Vệ Chu Đại Chí:

– Người đến bảo Tứ Thập Bát Kiệt chia ra một nửa giám sát thuyền lớn, con một nửa về đây nghe lệnh.

Dạ Ứng Tử Vương Càn đứng dậy nói:

– Tôi cũng xin đi theo Đường huynh.

Đường Toàn tủm tỉm cười, đảo mắt nhìn mọi người rồi nói:

– Đã có Quan huynh, lại thêm Vương huynh giúp đỡ tiểu đệ không còn lo gì nữa. Xin chớ vội ngồi chờ đây một chút. Tiểu đệ đi rồi lập tức trở về ngay.

Nói xong rũ áo đứng dậy bảo hai gã mặc áo sắc tro:

– Các người đi trước dẫn đường cho chúng ta!

Hai đại hán áo sắc tro trở gót thông thả cất bước, vì chúng biết Đường Toàn kém võ công nên không đi mau.

Quan Tam Thắng, Vương Càn đứng dậy đi theo Đường Toàn. Đi chừng được ba mươi trượng đột nhiên một cỗ xe lừa chạy lại đón. Trên xe có một gã áo đen đầu đội mũ đại thảo sụp xuống mặt.

Vương Càn mấy lần ngấp nghé muốn nhìn, song gã này dường như có ý muốn giấu mặt. Gã tránh tia mắt Vương Càn một cách rất tài tình.

Quan Tam Thắng khẽ bảo Vương Càn:

– Quảng đường này khá xa, mời tiên sinh lên xe đi!

Đường Toàn tùm tùm cười bước lên xe lừa nói:

– Tiểu đệ lên xe đừng tranh thủ thời gian.

Hai gã dẫn đường thấy Đường Toàn lên xe rồi lập tức rào bước. Gã ngồi phía trước xe mặc áo đen giơ tay lên, xe lừa lập tức chạy rất mau đuổi sát hai gã dẫn đường.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn chạy theo xe, vừa chạy vừa ngẩng nhìn bên mặt để quan sát cảnh vật xung quanh, đồng thời, để bảo vệ Đường Toàn.

Đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì đến một chỗ ngã ba.

Hai gã mặc áo sắc tro giơ tay trở một bụi cỏ rậm gần đó, nói:

– Những cọc ngấm nơi đây đã bị nhổ đi, còn thi thể người của ta ở trong bụi cỏ này.

Đường Toàn giơ quạt ra chỗ, gã áo đen dong xe đột nhiên buông lỏng tay khiến cho xe chạy lại gần bụi cỏ. Mọi người để mắt nhìn kỹ quả thấy một xác chết nằm lẫn trong bụi cỏ.

Lúc đó Quan Tam Thắng cùng Vương Càn cũng theo đến nơi. Quan Tam Thắng toan đưa tay lật xác lên xem gã đó là ai?

Bỗng Đường Toàn la to lên:

– Quan huynh chớ đụng vào xác chết.

Ngón tay Quan Tam Thắng vừa chạm vào tử thi giật mình quay lại hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn cười đáp:

– Đó là phòng xa, Quan huynh bẻ một cành cây đẩy xác chết lại cho tiểu đệ coi.

Quan Tam Thắng nói:

– Quân sư cẩn thận quá. Người chết chẳng lẽ còn phòng ám khí được ư?

Tuy miệng nói thế, nhưng Quan Tam Thắng làm theo lời Đường Toàn. Ông bẻ cành cây đẩy tử thi lại. Đường Toàn để ý nhìn xác chết, sắc mặt xám xanh tựa như người trúng ám khí tuyệt độc mà chết. Lại cũng giống người bị kẻ khác dùng thủ pháp “Trảm Mạch” làm đứt hết những đường kinh mạch, máu tụ lại mà chết.

Đường Toàn quay lại hỏi hai đại hán áo sắc tro:

– Các người đã xem xét trong mình y có thương tích gì chưa?

Hai gã cung kính đáp:

– Thuộc hạ đã xem rất kỹ, toàn thân không có vết tích gì cả.

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi cười nói với Quan Tam Thắng:

– Tiểu đệ không hiểu võ công, phiền Quan huynh coi xem y bị ám khí có chất độc hay bị kẻ khác làm đứt kinh mạch mà chết.

Quan Tam Thắng xem xét một lúc rồi đáp:

– Toàn thân gã đúng là không có thương tích, dường như y bị người ta bít các huyết đạo bằng thủ pháp trảm mạch. Máu không lưu hành được, ngừng

lại mà chết.

Quan ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

– Giả tỷ Đường huynh không cho tôi lấy tay mó vào xác chết thì tôi không xem ra được.

Đường Toàn cười nói::

– Các vị ghi tên vào ký tử bạ, chỉ trong nháy mắt đã bị trúng độc. Huống chi là sờ vào người để khám nghiệm tử thi. Nếu đối phương bỏ chất kịch độc vào áo quần tử thi này thì người trúng độc phải lập tức té lăn ra, liệu Quan huynh có phòng bị được không?”

Quan Tam Thắng nói:

– Cái đó...

Đường Toàn cười nói:

– Không cái đó, cái điếc gì hết, tôi thử hỏi Quan huynh bị trúng độc thì làm thế nào?

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười không nói gì nữa, cầm cành cây bới đầu tóc tử thi xem kỹ một lượt rồi nói:

– Tôi có thể xác định gã không bị chết vì ám khí, mà bị nội thương ở sau lưng. Có lẽ hung thủ võ công tuyệt cao, phóng chưởng đánh đứt kinh mạch một cách bất thành linh.

Đường Toàn nói:

– Thế võ này đã được coi là tuyệt giỏi chưa?

Quan Tam Thắng đáp:

– Phải là hạng võ công thượng thừa mới sử dụng được. Trên chốn giang hồ rất ít người có thủ pháp này.

Đường Toàn đột nhiên nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Té ra bọn ta đã gặp phải tay kinh địch, chúng đã chuẩn bị từ trước rồi. Cơ cục bữa nay ai ăn ai thua chưa thể biết trước được.

Ông quay lại bảo đại hán áo sắc tro:

– Người dẫn ta đi coi mấy chỗ nữa.

Hai người vâng lệnh dẫn đi coi thêm hai chỗ nữa và những xác chết đều bị ám khí mà chết, hoặc bị chưởng thế đả thương. Tình trạng mọi xác chết đại khái giống nhau.

Đường Toàn xem xong các thương thế, dặn hai gã đại hán áo sắc tro:

– Các ngươi tìm cách tập trung những thi thể này vào một chỗ, dùng mớ lửa đốt để hỏa táng cho họ.

Hai gã vâng lời.

Đường Toàn ngửa mặt nhìn trời nói:

– Chúng ta về thôi.

Quan Tam Thắng biết Đường Toàn là người rất cẩn thận, bất luận việc gì ông ta cũng điều tra rất kỹ, mà sao đối với vụ này ông chỉ nói sơ qua không

ngiên cứu tường tận, nên Quan rất lấy làm kỳ hỏi:

– Chúng ta mới coi qua đã về thôi ư?

Đường Toàn nghiêm nghị đáp:

– Đúng rồi. Chúng ta cần về sớm để còn bố trí lại mọi việc.

Rồi ông khề bảo gã áo đen:

– Chạy lẹ đi!

Gã áo đen giật dây cương, xe lừa đột nhiên chạy như bay.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn đưa mắt nhìn nhau rồi chạy theo xe.

Xe chạy rất nhanh, chớp mắt đã về đến chiếu tiệc.

Bọn Âu Dương Thống đang ngồi chờ, vừa thấy Đường Toàn về tới nơi, lập tức chạy ra nghênh tiếp.

Thiết Mộc đại sư chấp tay hỏi:

– Tiên sinh đã khám phá được gì chưa?

Đường Toàn từ từ xuống xe, chấp tay đáp lễ, nói:

– Nữ lang áo trắng đậu thuyền ở bờ sông là đã có dự mưu từ trước.

Âu Dương Thống nhú cặp lông mày hỏi:

– Chẳng lẽ thi dừng thuyền không nhổ neo là có ý dụ bọn ta?

Đường Toàn bước vào chiếu tiệc, nghiêm nét mặt đáp:

– Cứ lấy tình hình trước mắt mà đoán thì đúng thế thật. Nhưng chúng tôi theo dõi đã tìm ra một điều. Bây giờ chưa tiên liệu được phải chờ lúc đến việc mới quyết định. Như vậy thì hoặc giả trong bang ta có kẻ nội phản cũng không kịp thông báo cho bên địch.

Nói tới đây đột nhiên ông dừng lại, đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi nói tiếp:

– Cứ tình thế hiện giờ mà nói thì ai cũng phải nghi ngờ. Song bất luận bề nào cũng không ra ngoài hai nguyên nhân đó.

Phí Công Lượng vẫn tự phụ là người liệu việc rất chuẩn đích, lão nghe Đường Toàn nói liền ngưng thần suy nghĩ. Quần hào cũng lẳng lẳng không ai nói gì, để tâm suy xét lời Đường Toàn.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Phí Công Lượng lên tiếng trước:

– Phải chăng Đường huynh hoài nghi trong bọn chúng ta ngồi đây có kẻ giao thông với địch?

Lão vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Dạ Ứng Tử Vương Càn.

Vương Càn đằng hắng một tiếng rồi quay đi chỗ khác.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Ông bạn đây thật quả đa nghi. Các vị còn ngồi đây dù ai tư thông với địch, cũng không có cách nào trong thời gian ngắn báo cho đối phương được.

Tiểu đệ nêu ra hai nguyên nhân đó là về nội bộ tệ bang. Nếu quả đối phương có dùng nội phản thì gian nhân rất có thể là người kẻ cận Bang chúa chúng tôi.

Quan Tam Thắng nghiêm sắc mặt nói:

– Xin Đường huynh chớ nói đùa, những nhân vật kể cận Bang chúa đều là những người đã theo phò Bang chúa trên mười năm trời.

Đường Toàn hắng giọng nói:

– Còn nguyên nhân thứ hai là đôi phương có mưu đồ chuyện khác thì đang bị bọn ta theo dõi.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Theo ý kiến lão tăng thì nguyên nhân thứ hai có lẽ trọng đại hơn.

Phí Công Lượng gật đầu nói:

– Đệ cũng quan niệm như vậy.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng la thê thảm vọng lại rồi một bóng người hốt hoảng chạy tới. Quân hào ngoảnh đầu nhìn ra thì là một đại hán áo lam.

Gã này ráng thu hết tàn lực để chạy tới trước mặt quân hào. Nhưng nghe tiếng chân chệnh choạng thì biết gã kiệt sức mất rồi.

Âu Dương Thống cau mày khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Người mau ra đỡ gã vào đây.

Vâng lời, Quan Tam Thắng chạy ngay. Nhưng tiếc rằng đã chậm mất rồi.

Đại hán áo lam kiệt lực ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn vội gọi to lên:

– Quan huynh ôm gã vào đây ngay xem còn cứu được không?

Quan Tam Thắng ôm xốc đại hán chạy vào, từ từ đặt xuống trước mặt

Đường Toàn.

Thiết Mộc đại sư cúi xuống xem thì đại hán tuổi chừng bốn mươi, sắc mặt xám xanh hầy còn thoi thóp thở.

Nhà sư nhìn Âu Dương Thống chấp tay than rằng:

– A Di Đà Phật! Người này phải chăng là đệ tử quý bang?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Không phải. Nếu là đệ tử bản bang thì tại hạ chẳng đến nỗi phải kinh ngạc.

Phí Công Lượng lấy làm kỳ hỏi:

– Y không phải là người quý bang, sao lại trà trộn vào đây được?

Âu Dương Thống đáp:

– Đó chính là điều tại hạ chưa hiểu.

Vừa nói vừa từ từ đưa mắt nhìn Đường Toàn hỏi:

– Tiên sinh xem còn có thể cứu được y nữa không?

Đường Toàn xem kỹ rồi nói:

– Tuy bị trọng thương, nhưng vẫn chưa đến nỗi mất hết nguyên khí. Chỉ cần điểm vào kinh mạch và cho uống chút thuốc là y có thể tạm thời hồi tỉnh.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy thì còn gì hay bằng, tiên sinh lẹ tay cho! Tôi cần hỏi y mấy câu.

Đường Toàn vừa móc tay vào bọc lấy bình thuốc vừa khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Quan huynh điểm huyết kỳ môn cho y.
Quan Tam Thắng vâng lời ra tay điểm huyết.
Đường Toàn lấy một viên thuốc cúi xuống nhét vào miệng đại hán áo lam.
Phí Công Lượng nghĩ thầm:
“Đường Toàn đã có lời hứa trị độc cho ta, mà chưa biết y thuật ông ra sao?”.
Nghĩ vậy ông chú ý nhìn Đường Toàn cùng gã đại hán.
Sau một lát, đại hán đang nằm ngửa dưới đất, đột nhiên thở mạnh rồi ngồi nhồm dậy.
Âu Dương Thống chăm chú nhìn đại hán, hỏi:
– Quý tính ông bạn là gì?
Đại hán áo lam đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:
– Tôi họ Hồng. Ở đây vị nào là Bang chúa Cùng Gia Bang Âu Dương Thống
đáp:
– Chính là tại hạ. Ông bạn có điều gì xin cứ nói.
Đại hán áo lam nhìn kỹ Âu Dương Thống một lượt rồi đáp:
– Có phong thư đệ trình Bang chúa...
Gã vừa nói vừa móc trong bọc lấy phong thư ra đưa vào tận tay Âu Dương Thống.
Âu Dương Thống toan bóc thư coi thì đột nhiên Đường Toàn ngăn lại nói:
– Bang chúa hãy khoan? Để thuộc hạ coi trước được không?
Âu Dương Thống trầm ngâm giây phút rồi đưa thư cho Đường Toàn.
Đường Toàn giờ tay đón lấy, đặt vào cây quạt, chưa mở xem ngay, ngó mặt đại hán hỏi:
– Phong thư này của ai chuyển cho Bang chúa tề bang?
Đại hán áo lam mỉm cười chưa chút hỏi lại:
– Sao? Ông nghi ngờ lòng tôi phải không?
Đường Toàn nói:
– Không phải thế. Trước nay bao nhiêu văn thư gửi cho Bang chúa tề bang đều do tôi xem trước. Lần này cũng không thể vượt ra ngoài lệ đó.
Đại hán áo lam cố gượng đáp:
– Được lắm! Bất luận các ông mở xem lời nào cũng mặc, công việc của tôi chỉ đưa thư đến tận tay Bang chúa Cùng Gia Bang là xong. Nếu phong thư này không có gì quan hệ, tôi cũng không cần biết.
Nói xong đột nhiên trở gót. Gã gắng gượng từ từ bước đi.
Quan Tam Thắng dềnh dàng rồi gọi:
– Hay nhỉ! Người muốn đến là đến, muốn đi là đi? Thế gian đâu có chuyện dễ dàng như vậy. Hãy đứng lại đó.
Nói xong rảo bước đuổi theo.
Đường Toàn đột nhiên lớn tiếng nói:
– Chúc Hồng huynh lên đường bình yên. Miễn cho đệ khỏi ra tiền.

Vừa nói vừa khoát tay ngăn Quan Tam Thắng lại không cho đuổi theo. Đường Toàn cầm thư đưa trả lại cho Âu Dương Thống. Âu Dương Thống đón lấy mở ra xem rồi đột nhiên biến sắc.

Đường Toàn dường như đã liệu trước trong thư có việc kinh hồn động phách, nên thấy Bang chúa biến sắc cũng không lộ vẻ kinh hãi. Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư xem ra có vẻ hồi hộp. Thiết Mộc chấp tay để trước ngực, khẽ hỏi:

– Bang chúa khó ở chăng?

Âu Dương Thống vẻ mặt đau khổ một lúc, rồi dần dần trấn tĩnh trở lại, cất phong thư vào bọc.

Đường Toàn tuy muốn coi thư cho rõ việc gì, nhưng không tiện nói ra. Ông lẩm bẩm:

– Trước nay bất luận việc trọng đại gì, Bang chúa cũng bàn với mình, mà sao lần này lại không thấy đưa thư cho mình xem?

Thiết Mộc đại sư thấy Âu Dương Bang Chúa không trả lời mình trong lòng rất lấy làm kỳ lạ, khẽ nhíu cặp lông mày cất cao giọng hỏi lại:

– Phải chăng Âu Dương Bang Chúa trong mình khó ở?

Âu Dương Bang Chúa từ lúc xem thư, tâm thần hoang mang. Giờ nghe tiếng Thiết Mộc đại sư hỏi to, như người ngủ mơ sức tỉnh, cất tiếng đáp:

– Đa tạ đại sư đệ vẫn như thường.

Đường Toàn tủm tỉm cười, khoanh tay hỏi Thiết Mộc:

– Lão thiền sư định đến bao giờ trở về chùa Thiếu Lâm?

Ông coi vẻ mặt Thiết Mộc đối với Âu Dương Thống có vẻ hoài nghi, nên tìm câu hỏi để dành trống lảng.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cũng chưa thể biết được. Bần tăng vâng lệnh xuống núi điều tra cái chết của Mẫn lão anh hùng. Ngày nào chưa biết rõ nguyên nhân thì bọn lão tăng không còn mặt mũi nào mà trở về chùa.

Đường Toàn nói:

– Cái chết của Mẫn lão anh hùng tựa hồ là một vụ nghi án trên chốn giang hồ. Đường lối duy nhất để điều tra là ở trên mình nữ lang áo trắng.

Thiết Mộc nói:

– Tình thế hiện giờ như vậy. Nếu chưa tra ra nội tình thì chỉ còn cách bắt nàng đưa về chùa Thiếu Lâm.

Đang lúc nói chuyện, bỗng thấy Thiết Vệ Chu Đại Chí dẫn hai mươi gã đại hán hấp tấp đi đến. Gã nào cũng quần áo chèn sắc đen, giắt hai thứ binh khí, tướng mạo hiên ngang, chân bước mau lẹ, thoạt trông đã biết ngay là những người có căn bản đặc biệt về võ công.

Bọn này còn cách quần hào chừng bốn năm trượng đều dừng cả lại.

Thiết Vệ Chu Đại Chí chạy đến trước mặt Âu Dương Bang Chúa khom lưng

nói:

– Vâng lệnh Bang chúa, tôi điều động Nhị Thập Tứ Kiệt về đây, xin Bang chúa phát lạc.

Âu Dương Bang Chúa trầm tĩnh hồi lâu, thần trí đã khôi phục lại rất nhiều.

Bang chúa vẫy tay, bảo Chu Đại Chí:

– Hãy cho bọn chúng nghỉ ngơi một lát.

Chu Đại Chí vâng lệnh. Chợt nghĩ đến điều gì Âu Dương Thống gọi giật giọng:

– Hãy đứng lại!

Chu Đại Chí quay lại, Âu Dương Thống hỏi:

– Chiến thuyền lớn hai buồm đã thấy động tĩnh gì chưa?

Chu Đại Chí đáp:.

– Tình trạng chưa có gì thay đổi. Những thuyền nhỏ vẫn vây bọc canh giữ.

Âu Dương Thống vẫy tay Chu Đại Chí lại trở gót đi ra.

Thiết Mộc đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Tình thế bình tĩnh lúc này để đưa đến một cơn giông tố. Người tiếp viện cho bên địch đã đến, mà tứ thập bát kiệt nổi tiếng giang hồ bên quý bang cũng đều tập trung ở đây cả. Đến lúc động thủ, chiến cục quyết là thảm khốc!

Ngừng một lát, nhà sư lại nói tiếp:

– Theo ý bọn bản tăng thì nhân lúc cường địch chưa ra mặt, chúng ta nên động thủ trước đi. Tiên sinh tính sao?

Đường Toàn nói:

– Lão thiền sư đã có thành kiến như vậy, tại hạ không dám khuyên can.

Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Bản tăng tưởng ta hãy ra bờ sông xem chiếc thuyền hai buồm có động tĩnh gì không. Rồi hãy chờ cơ hội động thủ.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Tiên sinh...

Đường Toàn ngắt lời:

– Bây giờ kẻ địch đã có tay tiếp viện, cục diện vị tất đã đem lại ích lợi gì cho ta. Nếu hai vị đại sư muốn dùng võ công để chế phục nữ lang áo trắng, chưa chắc đã là thất sách.

Âu Dương Thống nghe Đường Toàn nói vậy, không tiện khuyên ngăn Thiết Mộc đại sư, nên không nói gì nữa.

Thiết Mộc đại sư chấp tay nhìn Đường Toàn cười nói:

– Mệnh lệnh của chương môn tệ tự rất là nghiêm ngặt, nếu để nữ lang áo trắng trốn mất bọn bản tăng trở về tay không thì thật hết đường phục mệnh lại chương môn phương trượng. Vì thế bản tăng bắt buộc phải hành động gấp rút, chỉ e có điều trở ngại cho kế hoạch toàn diện của tiên sinh, dám

mong tiên sinh thể tất cho.

Nói xong, đứng dậy đi về phía bờ sông.

Phí Công Lượng nói:

– Tại hạ có mối thâm giao cùng hai vị lão hòa thượng mấy chục năm trời, phải đi giúp hai vị một tay cho phải lẽ.

Đường Toàn cười nói:

– Phí đại hiệp cứ việc tự tiện cho?

Phí Công Lượng tùm tùm cười đi theo hai nhà sư.

Âu Dương Thống muốn phái các cao thủ trong bang ra bờ sông tiếp viện, song Đường Toàn khoát tay ngăn lại.

Đường Toàn thấy mấy vị đi đã xa, khẽ thở dài nói:

– Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nóng lòng ra tay tranh đấu là vì sợ chúng ta đoạt mất tiên cơ. Bấy giờ không tiện mở miệng cầu xin chúng ta giao nữ lang áo trắng cho đem về chùa Thiếu Lâm, mà ép uổng chúng ta giao người lại cho cũng không xong.

Ông vẫn chăm chú nhìn nét mặt Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

– Còn một việc khác nữa là sau khi Bang chúa đọc bức thư của đại hán áo lam đưa tới, rồi đột nhiên biến sắc chúng tôi rất áy náy không yên.

Âu Dương Bang Chúa thở dài, muốn nói lại thôi.

Đường Toàn tinh mắt quan sát sắc diện, biết rằng Âu Dương Thống trong lòng còn có điều đau khổ vô hạn, liền nói lảng sang chuyện khác:

– Các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm tránh ra tay trước là chỉ muốn nhanh chân hơn mình, có phải Bang chúa cũng muốn giúp họ không thì xin định đoạt.

Âu Dương Thống nói:

– Hoặc giả nữ lang áo trắng có bị phái Thiếu lâm bắt được trước chúng ta cũng không thể không viện trợ.

Đường Toàn nói:

– Điều đó Bang chúa khỏi lo. Dù cho các vị thiền sư Thiếu Lâm có độc lực bắt được nữ lang áo trắng cũng phải giao cho Cùng Gia Bang tra hỏi trước. Xin Bang chúa hãy chờ cho biết rõ tin tức rồi sẽ điều động.

Chẳng qua mấy vị cao tăng này muốn ra tay bắt được thiếu nữ đem về chùa phục mệnh. Nhưng việc bắt sống thì đâu phải dễ dàng Âu Dương Thống nói:

– Thiết Mộc, Phạm Mộc là những tay cao thủ vào bậc nhất phái Thiếu Lâm hiện nay, không những chỉ có danh tiếng ở chùa Thiếu Lâm mà thôi, hai vị còn liệt vào hạng nhất trong toàn thể võ lâm.

Phí Công Lượng cũng vang danh bốn bể, vừa rồi y đấu với thuộc hạ nữ lang áo trắng dường như chưa dốc toàn lực. Giả tí cả ba vị này đem toàn lực ra mà đối phó thì chắc chắn phần thắng.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Bang chúa nhận xét như thế chỉ đúng về khía cạnh nào thôi. Theo ý kiến thuộc hạ còn chỗ bất đồng. Nữ lang áo trắng có những tay thủ hạ lợi hại vô cùng!

Tôi chưa kể đến người khác, hãy đơn cử Song Kiếm Thanh Thành, gã thiếu niên sắc mặt vàng khè khô đét cùng quái nhân nửa người nửa vượn cũng đủ đối phó với Thiết Mộc, Phàm Mộc và Phí Công Lượng.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

– Thiết Mộc đại sư nóng bắt nữ lang áo trắng đem về chùa phục mạng, định ninh rằng nhanh chân tắt được nước. Tôi đã xét đến cùng thì hành động của mấy nhà sư cũng không trở ngại gì lớn cho cuộc an bài của chúng ta có khi giúp cho mình được đôi chút cũng nên. Ý Bang chúa đã quyết định ra tay giúp bọn họ thì mấy tay cao thủ xuống thuyền tiếp viện cũng chẳng hề chi. Cử động này không những vẹn nghĩa giao tình với phái Thiếu Lâm mà vạn nhất võ công bọn Thiết Mộc, Phàm Mộc có ra ngoài sự tiên liệu của thuộc hạ, cũng là cách lấy máu ăn phần. Khi bắt được nữ lang áo trắng, cuộc thâm vắn của chúng ta cũng được danh chính ngôn thuận.

Âu Dương Thống nói:

– Lời tiên sinh thật là chí lý. Chúng ta ra bờ sông coi đi!

Nói xong đứng dậy đi trước, Đường Toàn, Quan Tam Thắng, Vương Càn nối đuôi theo sau.

Chu Đại Chí xuất lĩnh Nhị Thập Tứ Kiệt cùng tùy tùng để hộ vệ. Đoàn người ra đến bờ sông thì thấy hai bên đã động thủ.

Thiết Mộc, Phàm Mộc xuống thuyền nhỏ rồi nhảy vọt sang thuyền lớn đấu với Thanh Thành Song Kiếm.

Người giữ chiếc thuyền nhỏ bây giờ không phải là chàng thiếu niên mặt vàng khè mà chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc múa cây nhuuyến tiên kêu veo veo ở trên không đang kịch đấu với Phí Công Lượng.

Quái nhân nửa người nửa vượn cùng chàng thiếu niên mặt vàng thì không thấy đâu nữa. Hai gã này đối với con mắt Đường Toàn là những nhân vật bí mật mà cũng là những nhân vật ông ta rất chú ý.

Đỗ Thiên Ngạc hiển nhiên không địch nổi Phí Công Lượng. Cây nhuuyến tiên trong tay sử dụng dần dần kém thế, Phí Công Lượng thì càng đánh càng hăng, ra những đòn lợi hại vô cùng.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn bao quát tình thế rồi khẽ hỏi Đường Toàn:

– Chúng ta đã nên phái người xuống trợ chiến chưa?

Đường Toàn cười nói:

– Xin Quan huynh xuống đi cho.

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười hỏi:

– Tôi xuống giúp ai bây giờ? Thanh Thành Song Kiếm đấu cùng Thiết Mộc,

Phàm Mộc đang vào tình thế bất phân thắng bại... Phí Công Lượng dường như đã chiếm được thượng phong, kiềm chế đại cuộc. Chỉ trong vòng trăm hiệp nữa tất nhiên toàn thắng. Nếu mình xuống giúp sức không khỏi mang tiếng tranh công.

Đường Toàn cười nói:

– Quan huynh cứ xuống đi nhất định sẽ có người ra nghênh địch ngay.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 37

Tả Hữu Nhị Đồng

Quan Tam Thắng tùm tùm cười nói:

– Phải rồi! Bọn ta xuất chiến thì bất luận là bên nào thắng, mình cũng không có quyền ăn nói.

Đường Toàn nói:

– Đó mới là một nguyên nhân...

Quan Tam Thắng không đợi cho Đường Toàn nói hết câu, phi thân nhảy xuống thuyền nhỏ.

Quả nhiên một bóng người cũng từ trên thuyền lớn có hai buồm nhảy tót xuống. Chân chưa tới lòng thuyền, gã đã vung quyền ra đánh, khí thế rất hung mãnh.

Quan Tam Thắng vung chưởng lên đỡ, cảm thấy luồng kinh lực đối phương rất mạnh, liền ra chiêu Lưu Tinh Cảm Nguyệt dùng toàn lực phản kích.

Hai luồng chưởng gặp nhau, hai bên đều biết là gặp phải tay cường địch ghê gớm không dám nhượng bộ nữa.

Người kia hai tay chuyển động mạnh, người đã hạ xuống thuyền. Đột nhiên gã lại nhảy vọt lên cao mấy trượng để tránh đối phương rồi hạ mình xuống.

Quan Tam Thắng nhìn kỹ lại người đấu với mình là gã thiếu niên mặt vàng, bất giác rung mình thầm nghĩ:

– Trong những tay thủ hạ nữ lang áo trắng thì võ công của gã này kỳ bí hơn cả. Gã lại vừa mới ra khỏi lều tranh, chưa có tiếng tăm gì với đời. Thắng gã chẳng lấy gì làm vinh, mà thua gã thì thanh danh một đời mình theo dòng nước.

Quan Tam Thắng còn đang ngẫm nghĩ thì đối phương ra tay. Gã giơ tay phải lên đánh ra một chưởng lên không.

Quan Tam Thắng liền tay phải ra chiêu Kim Ty Chuyển Uyên đánh tạt ngang. Đó là trong chiêu Cầm Nã Thủ Pháp. Chiêu này gồm cả cách điểm huyết ngấm ngấm.

Chàng thiếu niên mặt vàng đó chính là Thượng Quan Kỳ. Chàng đánh dư một đòn rồi lại thu chưởng về ngay, để tránh đòn tay phải Quan Tam Thắng đánh tạt ngang. Chưởng thế chàng đánh ra, khác với lối thông thường là chỉ đánh hờ bên ngoài, nhưng mau lẹ dị thường. Thoáng cái đã đánh ra hai mươi mấy chưởng và đoạt được thượng phong. Quan Tam Thắng hình như bị thế công nhanh như chớp của Thượng Quan Kỳ làm cho ông rối loạn. Đối

phương đã đánh dư hai mươi mấy chưởng mà ông không phản kích được chưởng nào.

Âu Dương Thống khẽ thở dài, nói nhỏ với Đường Toàn:

– Gã thiếu niên mặt vàng kia võ công kỳ bí khôn lường, e rằng Quan Tam Thắng khó lòng địch nổi.

Thốt Nhiên Thiết Vệ Chu Đại Chí đột nhiên cất tiếng nói ồm ồm:

– Thừa Bang chúa! Chúng tôi bắt được một tên gian tặc.

Âu Dương Thống quay đầu nhìn lại, thì ra đại hán áo lam bị hai gã đệ tử trong bang giữ lại còn đứng cách xa ngoài hai trượng để chờ lệnh.

Đường Toàn thoáng nhìn đã nhận ra đại hán áo lam, người vừa đưa thơ lúc nãy, bất giác nghĩ ra điều gì vội quay đầu đi, giả vờ như chưa trông thấy, để ý xem Âu Dương Thống đối xử việc này ra sao. Bỗng thấy Âu Dương Thống nói:

– Y đã bị nội thương rất nặng, không nên lưu lại đây nên đưa đến chỗ nào yên ổn hơn để dưỡng thương một lúc.

Chu Đại Chí hỏi:

– Sai ai đưa y đi bây giờ?

Âu Dương Thống đáp:

– Bách Công Bảo chưa về thì người đưa y đi vậy!

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Nếu y muốn ở lại thì các người đừng vặn hỏi lai lịch y. Bằng y muốn đi thì cứ buông tha ra đừng ngăn trở gì cả.

Chu Đại Chí rùng mình thở dài nói:

– Bang chúa dạy sao, lão Chu xin làm theo như vậy!

Chu Đại Chí tỏ ra rất hoang mang về cách đối xử của Âu Dương Thống đối với đại hán áo lam.

Đường Toàn nhíu đôi lông mày hỏi:

– Bang chúa đã nhận ra gã đại hán áo lam đó chưa?

Âu Dương Thống khẽ thở dài đáp:

– Tiên sinh mắt sáng như điện. Chắc đã nhìn ra những điều khuất khúc bên trong. Tuy ta chưa biết y, song người sai y đưa thơ đến chính là ông bạn cũ lâu nay chưa được gặp.

Âu Dương Thống nói tới đây, nét mặt rầu rầu, thở dài không nói gì nữa.

Đường Toàn tuy biết Âu Dương Thống chưa nói gì hết lời, nhưng xem ra ông có vẻ đau khổ vô cùng, nên không tiện hỏi vặn nữa.

Đường Toàn quay đầu lại thấy Chu Đại Chí dẫn tám tên đệ tử trong bang đi hộ tống đại hán áo lam.

Bất thành linh nghe thấy tiếng Phí Công Lượng hô:

– Cảm ơn Đỗ huynh đã nhân nhượng cho tôi.

Đường Toàn đưa mắt nhận ra tay trái Phí Công Lượng đang nắm giữ cây

nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc giật mạnh.

Đỗ Thiên Ngạc dường như không giữ nổi, buông tay ra rồi nhảy sang bên.

Phí Công Lượng tay trái cướp được cây nhuyễn tiên rồi, liền tiến lại gần phóng ngón tay phải nhằm huyết “Kiên Tĩnh” Đỗ Thiên Ngạc thật nhanh.

Đỗ Thiên Ngạc lùi lại tránh khỏi huyết “Kiên Tĩnh” thì lại phải đụng vào bả vai.

Phí Công Lượng khẽ rùng mình tự hỏi:

“Rõ ràng đối phương có thể tránh chiêu này dễ dàng, sao y lại cố đưa bả vai ra hứng lấy? Chẳng lẽ y tự ý mình nội công ghê gớm chẳng?” Phí Công Lượng mãi nghĩ, nên điểm huyết chậm lại.

Bỗng thấy Đỗ Thiên Ngạc rú lên một tiếng, nghiêng mình gã lăn ra.

Phí Công Lượng châu mày, lẩm bẩm:

“Anh này chơi trò gì đây, rõ ràng tay mình chưa đụng vào người y đã ngã lăn ra?” Nhưng Phí vụt nghĩ lại, ngầm tự trách mình:

– Người ta quả đã nhân nhượng, sao mình còn hồ đồ chẳng biết gì?

Lão liền đưa mắt chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc khẽ gật đầu ngấm ngấm tỏ ý cảm ơn, rồi tung mình nhảy lên thuyền lớn.

Lúc này Thiết Mộc, Phàm Mộc đưa hai bàn tay bằng xương bằng thịt ra để chống chọi với cặp kiếm Thanh Thành. Tuy bên Thiết Mộc chưa đến nổi thấp kém nhưng vẫn chưa phiếm được ưu thế. Song Kiếm phối hợp với nhau đánh đỡ rất kín đáo, không có chỗ nào sơ hở.

Thiết Mộc đại sư tuy cường lực hùng hậu nhưng Thanh Thành Song Kiếm công lực cũng rất tinh vi, thế kiếm trầm trọng vô cùng. Thủy chung Thiết Mộc, Phàm Mộc vẫn không đánh văng được thế kiếm đối phương, mà chỉ làm chệch đi được vài tấc.

Phí Công Lượng vừa đặt chân xuống ván thuyền, đã lớn tiếng hỏi:

– Bây giờ là bao giờ mà hai vị đại sư còn giữ lòng từ bi không chịu dùng binh khí động thủ?

Chưa dứt lời, bỗng cổ tay vung lên tung cây nhuyễn tiên trong tay ra, lòng vòng trên không rồi quất xuống cây trường kiếm của Thanh Thành Song Kiếm. Roi kiếm chạm nhau bật ra thành tiếng kêu loảng choảng.

Cây nhuyễn tiên quán lấy cặp kiếm.

Thanh Thành Song Kiếm tựa hồ như không biết sức mạnh của đối phương ghê gớm. Khi thấy cặp kiếm bị nhuyễn tiên quán lấy, hai người tâm ý tự nhiên thông cảm nhau, đồng thời giật mạnh một cái. Cây nhuyễn tiên bị tung ra ngoài.

Tuy Thanh Thành Song Kiếm giật được kiếm ra, nhưng thế công cũng bị trì hoãn lại.

Giả tử Thiết Mộc đại sư có thủ đoạn độc ác thì đã nhân cơ hội này hạ thủ xong Thanh Thành Song Kiếm rồi. Tầm lòng từ thiện của hai nhà sư bỏ lỡ

cơ hội đánh đối phương bị thương.

Phí Công Lượng tuy nội công tinh thâm, song không chống cự lại được với Song Kiếm phái Thanh Thành. Cây nhuyễn tiên bị hai người hợp lực hất ra, tay lão bị tê chồn, suýt nữa rơi cả binh khí của mình.

Phí Công Lượng đã vung roi ra quần được cặp kiếm là đề Thiết Mộc, Phàm Mộc có cơ hội hạ đối phương. Ngờ đâu hai vị lão hòa thượng lại đứng ý ra bỏ lỡ cơ hội.

Phí Công Lượng bất giác nổi giận, cười gằn, nói móc:

– Hai vị đại sư đã lòng dạ từ bi thì nên ở quách lại chùa Thiếu Lâm, niệm kinh bá phát mới phải. Chẳng lẽ hai vị chạy vào đám giang hồ để phổ độ chúng sinh hay sao?

Thốt nhiên một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng vang lên:

– Thôi người đừng can thiệp vào việc người khác nữa!

Phí Công Lượng nhìn ra thì đúng là nữ lang áo trắng mặt lạnh như tiền, đang đứng trước cửa khoang thuyền, tay cầm ngang một cây trường kiếm. Nàng cười lạt nói tiếp:

– Nếu trong lòng người chưa phục thì chúng ta đánh mấy chiêu thử chơi!

Phí Công Lượng nghĩ thầm trong bụng:

– Bọn ta đánh qua đánh lại chỉ nhằm bắt sống con nhóc này. Bây giờ ta dụ thị đến chiếc thuyền kia rồi để bọn Âu Dương Thống chẹn đường về của thị. Bây giờ bất luận là ai ra bắt thị và kết liễu vụ này cũng được.” Nghĩ vậy Phí Công Lượng đáp:

– Nếu cô nương muốn động thủ cùng tại hạ, thì chúng ta nên đến đó phân thắng bại.

Nữ lang áo trắng nói:

– Không cho người khác vào tiếp tay thì cô nương đây rất sẵn lòng đón tiếp.

Phí Công Lượng đưa mắt nhìn lại rồi nói:

– Trong chiếc thuyền nhỏ này đã có Thanh Thành Song Kiếm cùng hai vị thiền sư đang chiến đấu. Nếu cô nương là cao kiếm thì chúng ta lên bờ để quyết một trận sống mái, nên chăng!

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói:

– Người muốn nhử ta lên bờ ư?

Phí Công Lượng nghiêm nét mặt đáp:

– Thuyền này nhỏ quá không tiện xoay sở.

Nữ lang áo trắng ngoảnh lại nhìn chiếc thuyền lớn hai buồm nói:

– Phí Công Lượng! Khinh công người có khá không?

Phí Công Lượng đáp:

– Đại khái là không đến nỗi thua cô nương.

Nữ lang áo trắng nói:

– Nếu vậy hay! Chúng ta lên cột buồm kia tha hồ mà tung hoành một trận.

Phí Công Lượng ngẩng nhìn hai cây cột buồm cao ngất nghĩ thầm:

“Ta vừa cướp được cây nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc, có thể dụng vào cuộc tranh đấu này”.

Lão cười ha hả nói:

– Biện pháp này hay đấy!

Dứt lời nhảy lên trước. Nữ lang áo trắng hai vai vừa rung động đã nhảy vọt lên theo.

Nàng nhảy cao chừng hai trượng, tay trái bám lấy lèo buồm, tay kia xuống kiếm, ra chiêu Xuân Phong Dương Nhứ đu người lại đâm Phí Công Lượng. Phí Công Lượng tay trái ôm cột buồm, hít mạnh chân khí vào huyết đan điền, lại tung người lên cao tám thước, tránh khỏi nhát kiếm nữ lang rồi vung cây nhuyễn tiên trong tay ra quét.

Nữ lang áo trắng giật mạnh lèo thuyền cho người lảng ra chỗ khác tránh khỏi nhuyễn tiên.

Hai người mới ra một chiêu mà nữ lang áo trắng đã phát giác ra mình kém thế nhiều. Cây nhuyễn tiên trong tay Phí Công Lượng dài đến tám thước mà lão vận dụng lại rất linh hoạt dài ngắn tùy ý. Còn cây đoản kiếm nữ lang có hai thước tám, không thể dụng để uy hiếp cường địch, mà cây nhuyễn tiên ở xa cũng quét đến nơi được.

Hai cột buồm cách nhau chừng hai trượng, Phí Công Lượng đưa cánh tay ra là cây nhuyễn tiên có thể đánh tới nữ lang áo trắng đứng trên ngọn cột buồm. Còn nữ lang áo trắng thì phải bám vào lèo thuyền, đu sang mới tới.

Phí Công Lượng đánh chiêu đầu đã thấy mình chiếm được phần tiện nghi rất lớn, đủ chứng minh ý nghĩ của mình rất phải. Lão vung cây nhuyễn tiên nhanh như gió. Mới trong khoảnh khắc đã đánh liên hai ba chục chiêu.

Nữ lang áo trắng lúc nào không phải né tránh hoặc dùng trường kiếm chống đỡ, thường thường là nàng phải mượn lèo thuyền đu qua đu lại để tránh khỏi.

Phí Công Lượng trông nàng tựa hồ như con bướm vùn vút qua lại trên vườn hoa, tà áo phất phơ trước gió, bất giác lão nảy ra một ý nghĩ:

“Nếu ta đánh một roi vào dây lèo thì để chân rồi sau hãy hạ thủ thì có lẽ thì trở tay không kịp”. Nghĩ vậy lão tập trung nội lực vút đánh ra một roi quét dây lèo buồm.

Nữ lang áo trắng tuy thông tuệ hơn đời, song kinh nghiệm ứng chiến vẫn còn chưa đủ. Hơn nữa, Phí Công Lượng vung roi đánh tới tấp, khiến nàng không đủ thì giờ suy nghĩ.. Thết nhiên vang lên một tiếng “Phình”, cây nhuyễn tiên đánh trúng quán vào cây lèo buồm. Phí Công Lượng giật mạnh cây nhuyễn tiên một cái, dây lèo bị đung mạnh, người nữ lang áo trắng cũng rung động theo, chúi về phía Phí Công Lượng.

Cây cột buồm cao ngất cũng vang lên tiếng kéo kẹt.

Nữ lang áo trắng muốn giữ cho người khỏi rung động, liền thi triển phép Thiên Cân Trụ, cột buồm tuy vững chãi, nhưng không chống nổi sức nặng về phép Thiên Cân Trụ của nữ lang nên phát ra tiếng kêu.

Phí Công Lượng lại rung tay một cái, cây nhuyễn tiên quán vào dây lèo, tự nhiên bật ra, đồng thời hướng về phía nữ lang đánh tới.

Lúc nữ lang ở trên cột buồm đã nghiệm ra rằng khí giới của mình ngắn quá thành ra bất lợi. Song nàng vốn tính tự phụ, lại chính mình thách đấu trước, giờ không tiện thay lời, đành bám lấy cột buồm để tiếp tục tranh đấu.

Bên tai vang lên những tiếng “keng keng”, cây nhuyễn tiên chạm vào thanh trường kiếm. Nữ lang áo trắng đột nhiên né tám thân mềm mại đu tới.

Nguyên hai bên đều đem hết nội lực ra tranh đấu, mỗi khi binh khí chạm nhau, cả hai đều cảm thấy cánh tay rung động. Phí Công Lượng tay cầm cây nhuyễn tiên đã thấy tê chồn, tay trái ôm cột cây buồm mà đột nhiên cũng cảm thấy mỏi nhúc. Bất giác lão lầm bầm:

“Con nhỏ này luyện nội lực được đến bậc này, thực không phải là dễ”.

Nữ lang áo trắng tuy võ công tùy bí tuyệt luân, song nội lực cũng không có già dặn được bằng Phí Công Lượng, nàng lại kém cả tiện nghi vệ binh khí. May mà cây nhuyễn tiên sức đẩy còn nhẹ, một khi bị cường kinh giật mạnh, lập tức nàng phải né sang một bên để đu đi.

Phí Công Lượng nhìn dòng nước chảy cuộn cuộn đột nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ lạ, tự hỏi:

“Không hiểu thị có biết bơi lội không? Nếu thị không biết bơi thì mình nhè lúc thị đu qua đu lại, thì mình gắng sức giựt đứt dây lèo cho thị ngã xuống sông, rồi hoặc người Cùng Gia Bang lội xuống bắt thị, hoặc tự mình nhảy xuống sông bắt lấy là xong việc”.

Giữa lúc lão đang nghĩ, nữ lang áo trắng lại vừa đu lại ánh bảo kiếm lóe lên đâm tới.

Phí Công Lượng đang phân tâm, thì đối phương đã vung kiếm đâm bên mình.

Cây nhuyễn tiên trong tay lão tuy chiếm được ưu thế, nhưng cũng có chỗ bất lợi là khi nữ lang đu tới sau lưng, cây nhuyễn tiên tự nhiên mất công dụng. Huống chi lại đánh nhau trên ngọn cột buồm, cách vận dụng càng thêm khó khăn.

Lâm vào tình thế cấp bách, Phí Công Lượng đành buông tay trái đang ôm cột buồm ra đập mạnh chân trái vào cột tung người ra xa để tránh bảo kiếm của nữ lang, đồng thời lão vung roi nhanh như chớp đánh tới, người lão đang lơ lửng, sức đè xuống càng mạnh.

Lúc Phí Công Lượng lạng băng ra cao ngang với cột buồm, lại lao vào phía trong lòng sông, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hồn. Giả tỷ nữ lang áo trắng thừa cơ vung tay chém đứt dây lèo, thì Phí Công Lượng rơi tòm xuống

sông. Song chân trái nàng điểm vào cột buồm, người nàng lại cho đi ra phía sau, nên không chém tới.

Cuộc ác chiến hung hiểm hãn hữu này, khiến người đứng trên đầu hồi hộp ngay từ đầu. Cả hai đều mượn những dây lèo lòng thòng để lấy đà chiến đấu. Lúc mới bắt đầu động thủ, hai người đều chưa quen, không kiểm chế được dây lèo ăn theo ý mình. Nhưng sau khi động thủ chừng vài chục chiêu, dần dần biết kiểm hãm dây lèo đu qua đu lại vừa tầm thì cuộc chiến lại càng kịch liệt.

Bóng roi ánh kiếm liên tiếp nhảy múa trên không gian.

Hai bên chiến đấu chừng ba chục hiệp, Phí Công Lượng cảm thấy trong dạ bồn chồn, tự hỏi:

“Nếu cuộc chiến cứ dằng dai như thế này mãi thì biết bao giờ cho phân thắng bại?” Lão liền ngấm ngấm tự tập chân khí, đem toàn lực ra tấn công. Bỗng lão thấy nữ lang tay cầm dây lèo đu mình lùi lại phía sau, vì nàng cũng tưởng vận dụng kinh lực để thắng địch bằng cách lùi lại để lấy đà tiến. Phí Công Lượng rất giàu kinh nghiệm chiến đấu thấy mặt nữ lang lộ đầy sát khí, biết ngay nàng dùng toàn lực để đánh một đòn thật nặng. Lão liền hạ chân khí vào đan điền để chờ.

Vừa thấy nữ lang đu người tới còn cách chừng một trượng, đột nhiên nàng buông tay trái đang giữ lèo thuyền ra để nhảy chồm tới đối phương.

Phí Công Lượng không ngờ rằng nàng dám mạo hiểm như vậy không khỏi giật mình, tay phải lão vùng nhuyển tiên ra đánh tới.

Nữ lang áo trắng dường như đã phòng bị từ trước, giơ kiếm lên ngang ngực, nhìn cây nhuyển tiên điểm tới một cách thản nhiên. Nàng chờ cho ngọn roi gần đến trước ngực, đột nhiên vùng kiếm quét ngang. Roi, kiếm chạm nhau đánh choang một tiếng.

Nữ lang áo trắng tựa hồ dùng toàn lực ghém xuống cây nhuyển tiên, đồng thời để mượn đà tung tảo thân mềm mại vọt cao lên hơn tám chín thước, rồi giơ tay trái nắm lấy lèo thuyền.

Phí Công Lượng lúc biết ra muốn ngăn trở thì chậm mất rồi. Nữ lang đã nắm chắc được dây lèo.

Giữa lúc này cả hai người đều bám vào một dây lèo. Bỗng thấy nữ lang chuyển mình nhoài đầu xuống dưới, chân lên trên. Nàng dùng hai chân cặp lấy dây lèo rồi vùng kiếm ra đánh.

Từ lúc hai người cùng bám một dây, tình thế này thay đổi hẳn:

nữ lang ở trên đánh xuống lại cách rất gần! Cây nhuyển tiên trong tay Phí Công Lượng, không vận dụng được linh động. Lão bị thế kiếm của đối phương bức bách rất nguy cấp.

Quan Tam Thắng cùng Thượng Quan Kỳ, đánh nhau trên chiếc thuyền nhỏ đã rõ thắng bại, phần thắng về Thượng Quan Kỳ mà Quan Tam Thắng bị

thua đến nơi.

Dè đầu vừa đến lúc sắp thủ thắng thì đột nhiên Thượng Quan Kỳ thấy khớp xương đầu gối bị tê chôn, kinh lực tự nhiên mất hết.

Quan Tam Thắng thừa cơ đánh một quyền vào huyệt “Kiên Tĩnh” đối phương. Thượng Quan Kỳ loạng choạng rồi ngã khụy xuống thuyền.

Nguyên Đỗ Thiên Ngạc thấy chàng đánh rất lợi hại mà Quan Tam Thắng gắng gượng chống đỡ. Chỉ mấy hiệp nữa Quan tất bị thương về tay chàng ông biết Cùng Gia Bang thế lực rất lớn, nếu để Thượng Quan Kỳ đánh viên võ tướng này bị thương, tất gây ra một mối thâm thù với Cùng Gia Bang, nên ông lập tức điểm huyệt Thượng Quan Kỳ một cách đột ngột.

Thượng Quan Kỳ biết đâu mà đề phòng ám toán không một tiếng động ở phía sau. Chàng đang đề hết tâm trí vào phút quyết liệt cùng Quan Tam Thắng, hơn nữa lại không sáng suốt được như khi bình thường.

Kinh lực đã mất hết, lại bị Quan Tam Thắng đánh một quyền trúng huyệt “Kiên Tĩnh” liền ngã quay.

Quan Tam Thắng được cuộc một cách bất ngờ không khỏi giật mình, Nhìn Thượng Quan Kỳ nằm lăn dưới lòng thuyền nhỏ rồi tung mình nhảy sang thuyền lớn.

Âu Dương Thống đứng trên bờ theo dõi chiến cuộc, trông thấy rõ ràng:

Đỗ Thiên Ngạc đã nhường phần thắng cho Phí Công Lượng, lại ám trợ cho Quan Tam Thắng. Nhất cử nhất động đều của Đỗ đều lọt vào mắt ông. Ông quay lại khẽ bảo Đường Toàn:

– Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc đã giúp bọn ta.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa giữ bí mật cho, đừng tiết lộ ra ngoài.

Hai người đang nói chuyện thì Quan Tam Thắng đã nhảy lên thuyền lớn.

Bỗng thấy cửa khoang mở ra, năm gã đại hán võ trang áo đen chạy ra, đều cầm ngang một lưỡi quỹ đầu đao sóng dày, đứng thành hàng chữ nhất để ngăn chặn Quan Tam Thắng.

Quan Tam Thắng quát lên một tiếng vung chưởng đánh ra, năm gã nhất tề lùi lại một bước để tránh rồi vung quỹ đầu đao đánh tới tấp.

Quan Tam Thắng né mình tránh những luồng ánh đao dày đặc, vung hai tay ra theo phép Nhị Long Phân Hủy đánh hai gã gần nhất.

Quan Tam Thắng tuy không phải là tay địch thủ với Thượng Quan Kỳ, song ở trong võ lâm, ông cũng là hạng cao thủ bậc nhất, nên đánh với hạng không tên tuổi này phỏng có khó gì? Chưa đầy mười hiệp đã có ba gã bị thương và một thanh quỹ đầu đao bị Quan Tam Thắng cướp mất.

Trong tay sẵn đao, uy thế càng tăng, Quan Tam Thắng quát to liền một tiếng, vung đao chém trúng binh khí của gã đại hán mé tả, còn tay phải ra chiêu Phù Vân Yểm Nguyệt đánh vào trước ngực đại hán mé hữu.

Mới trong khoảnh khắc mà cả năm gã đại hán áo đen đều bị thương về tay Quan Tam Thắng.

Giữa lúc này, nữ lang áo trắng cùng Phí Công Lượng đã đến phút gay go nhất. Nữ lang tiến xuống gần đối phương đánh rất kịch liệt, khiến cho Phí Công Lượng không còn sức phản kích. Cây nhuyễn tiên trong tay lão thành ra một vật trở ngại và vô dụng. Nữ lang áo trắng vùng kiếm loang loáng nhằm đánh vào những yếu huyệt đối phương, khiến cho Phí Công Lượng không còn lúc nào rảnh tay để lấy khí giới khác mà chống đỡ.

Bổng Thiết Mộc đại sư gọi to lên:

– Hai vị đạo hữu cố tình bức bách, đừng trách lão tăng gây ra tội lỗi.

Thoáng nghe lời Thiết Mộc, nữ lang không khỏi phân tâm chậm đòn lại. Phí Công Lượng thừa cơ đu mạnh một cái bắm được cọng dây lèo khác mới thoát chết.

Nhà sư vừa nói vừa biến đổi thế chưởng, đánh liền ba chiêu, bức bách Thanh Thành Song Kiếm phải lùi lại hai bước.

Phàm Mộc đại sư thừa cơ ra chiêu “Đại khai bì thủ” đánh ra một chưởng vào mé tả cổ tay đạo nhân làm bắn trường kiếm ở trong tay đạo nhân ra.

Thiết Mộc sát đến gần, cướp lấy thanh trường kiếm trong tay đạo nhân mé hữu, đồng thời ra chiêu “Phân Hoa Phát Liễu” đánh trúng vào huyệt đạo nhân.

Thanh Thành Song Kiếm hai người đã bị thương một, còn vị kia bất giác ngẩn người ra, liền bị Phàm Mộc điểm huyệt Khúc Trì tay phải, ngồi phệt xuống thuyền.

Nên biết rằng Thanh Thành Song Kiếm tuy chưa uống phải thuốc mê vị tất đã thắng nổi Thiết Mộc, Phàm Mộc nhưng cũng không đến nỗi thua một cách dễ dàng như vậy. Chỉ vì hai người uống phải thuốc mê, nên sau khi chiến đấu hồi lâu, thần trí mất hết minh mẫn, chỉ kém một đòn là nao núng ngay rồi lập tức đến chỗ luống cuống.

Thiết Mộc đại sư đem hai người để sang một bên rồi khẽ bảo Phàm Mộc:

– Sư đệ sắp ra tiếp tay cho Phí Công Lượng, để ta vào trong khoang trước xem.

Phàm Mộc dặn:

– Sư huynh phải cẩn thận đây?

Rồi rảo bước lại chân cột buồm, ngẩng đầu lên coi Phí Công Lượng chiến đấu cùng nữ lang áo trắng.

Quan Tam Thắng chạy lại cửa khoang thuyền thì thấy Thiết Mộc cũng sắp vào, liền nhảy một bước tới nơi đồng thời hai người đứng trước cửa khoang. Quan Tam Thắng nhường Thiết Mộc vô trước còn mình thì đứng ngoài cửa canh chừng.

Trong khoang có tám chín gã đại hán áo đen, tay cầm binh khí, mỗi gã đứng

một chỗ dường như để chờ bên địch vào là đánh. Gã nửa người nửa vượn ngồi trên ghế, sau một cái bàn gỗ. Gã đang ngưng thần tư lự, không hiểu đang nghĩ gì?

Thiết Mộc đã thấy gã này khinh công tuyệt thế đi lướt trên làn sóng, nên không dám khinh thị. Nhà sư chấp hai tay nói:

– Lão tăng xin có lời chào hảo hán. Viên Hiếu tựa hồ như đang nhập thần, không nghe thấy lời Thiết Mộc.

Thiết Mộc rất lấy làm kỳ, vận khí ngấm ngấm phòng bị rồi từ từ bước lại gần. Mấy gã áo đen kia thấy Thiết Mộc đi lướt qua mình mà vẫn không giơ tay cản trở, mắt vẫn dờ ra không chuyển động.

Nhà sư lại càng nghi hoặc, đưa tay trái ra nắm lấy một gã áo đen mà vẫn không nhúc nhích. Cả gã ngồi bên Viên Hiếu dường như mắt cũng không trông thấy gì.

Thiết Mộc đại sư lấy ngón tay sờ vào người đại hán thấy có điều khác lạ, dường như gã đã bị ai điểm huyết.

Nên biết rằng đại sư thấy nhiều, hiểu rộng. Nơi đây nhà sư trông thân pháp Viên Hiếu lướt sóng mà đi đã biết ngay một tay võ công tuyệt thế. Trong đám cường địch trước mắt nhà sư lúc này thì gã vào hạng khó đối phó nhất. Trong khoang thuyền, Viên Hiếu cùng đồng bọn đã bị điểm huyết nên bên ngoài không nghe động tĩnh gì hết.

Quan Tam Thắng đứng chờ ngoài cửa khoang, đột nhiên rảo bước tiến vào. Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Muốn bắt nữ lang áo trắng thì hiện giờ những tay tiếp viện cho thị chưa đến, tưởng là một cơ hội tốt nhất, mình chỉ ra tay một cái là xong.

Thiết Mộc đại sư thấy Quan Tam Không không tỏ vẻ gì kinh ngạc về những người trong thuyền bị điểm huyết, trong lòng rất lấy làm kỳ, quay lại nói:

– Lão tăng có điều chưa hiểu, mong Quan huynh chỉ giáo cho.

Quan Tam Thắng cười nói:

– Phải chăng đại sư muốn hỏi về việc mấy người bị điểm huyết?

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Không biết đây là võ công của ai?

Quan Tam Thắng đáp:

– Phải chăng Lung, Á hai vị lão gia đã đến? Hay là hành động của Bang chúa quý bang Quan Tam Thắng nghĩ thâm:

– Phái Thiếu Lâm có bề ngoài tựa hồ không hay cập vắn đến việc trên chốn giang hồ, mà sự thật vẫn quan tâm về võ công các môn phái khác. Hai lão Lung, Á bên bang mình đang đóng cửa giữ bí mật mà sao nhà sư già này cũng biết?

Quan nghĩ vậy liền cười nói:

– Lão thiền sư thật là cơ linh hơn người.

Thiết Mộc đại sư tự biết mình lỡ lời, mỉm cười không nói gì nữa.

Quan Tam Thắng lại nói:

– Vụ điểm huyết đây tuy do người tề bang làm nhưng không phải là hai lão Lung, Á mà cũng không phải là Bang chúa tề bang.

Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Viên Hiếu hỏi Quan Tam Thắng:

– Quan huynh xem võ công gã nửa người nửa vượn này thế nào?

Quan Tam Thắng nói:

– Dễ thường không kém gì gã thiếu niên mặt vàng.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Riêng về môn phái phi hành trên mặt nước, lão tăng đã chịu thua gã...

Quan Tam Thắng nói:

– Phải chăng vì thế mà lão thiền sư hoài nghi lời tại hạ không đúng?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Thực tình lão tăng khó lòng tin được.

Quan Tam Thắng nói:

– Chắc lão thiền sư còn nhớ:

Đường quân sư tề bang đã nói về thuyết sử dụng thuốc mê, đem gậy ông đập lưng ông rồi chứ.

Thiết Mộc gật đầu nói:

– Vâng! Bần tăng nhớ lắm. Có điều người trong thuyền này rõ ràng đã bị điểm huyết rồi thì phải?

Quan Tam Thắng cười đáp:

– Nhưng họ bị thuốc mê trước rồi mới bị điểm huyết thì liệu họ còn kháng cự được chăng?

Thiết Mộc đại sư “À” một tiếng rồi nói:

– Té ra quý bang phái người đánh thuốc độc đã có hiệu nghiệm từ trước.

Quan Tam Thắng cười nói:

– Tại hạ chắc thế.

Thiết Mộc đại sư lại hỏi:

– Đánh thuốc độc đã công hiệu, người bên địch đã bị điểm huyết, sao không thấy người đánh thuốc độc ở đây?

Quan Tam Thắng ngăn người ra nghĩ thầm:

“Hết thấy người bên địch đã bị điểm huyết không còn nhúc nhích được nữa, tất bên mình phải có người đến đây, mà sao không thấy ai?” Ông đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

– Chắc bọn đó điểm huyết xong lại trở về thuyền mình rồi.

Quan Tam Thắng tựa hồ cảm thấy câu mình nói có vẻ hồ đồ, nên nóng ran cả mặt. Thiết Mộc đại sư tủm tỉm cười nói:

– Bất luận là ai đã điểm huyết thì cũng đã giúp đỡ bọn ta rất nhiều.

Bất thành linh nghe thấy tiếng cười như tiếng trẻ con, rồi thấp thoáng có

bóng hai chú nhỏ tóc để trái đào mình mặc áo lam, chừng mười ba mười bốn tuổi, đứng sững giữa khoang thuyền.. Hai chú nhỏ này tuổi xấp xỉ ngang nhau, y phục cũng giống nhau, đều toét miệng ra cười, để lộ hai hàm răng trắng nõn và đều đặn.

Quan Tam Thắng vừa thấy hai chú bé thì long mừng hơn hở, mỉm cười hỏi:

– Hai cái chú quý này đến đây bao giờ?

Chú bé bên trái cười nói:

– Chúng tôi đến đây đã lâu rồi!

Thiệt Mộc đại sư hỏi:

– Phải chăng hai vị tiểu thí chủ đây là Tả, Hữu Nhị Đồng mà người ta thường đồn đại?

Chú bé bên hữu đáp:

– Giang hồ thuận miệng gọi thế thôi, chứ chúng tôi chả khác gì nhau, tại sao họ còn phân chia tả với hữu? Lão thiền sư nghĩ thế nào?

Thiệt Mộc đại sư khen:

– Hai tiểu thí chủ khẩu tài cũng rất hoạt bát. Lão tăng nghe đại danh hai vị từ lâu rồi?

Nhị Đồng trông nhau tùm tùm cười và không nói gì nữa.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Phải chăng bọn này bị hai chú điểm huyết?

Chú bé bên tả đáp:

– Đúng đó! Chúng tôi vâng lệnh Đường gia đến đây đánh thuốc độc xong rồi điểm huyết bọn này. Có điều đáng tiếc là nữ lang áo trắng ra ngoài mất rồi nên chưa hạ thủ được cô ta.

Thiệt Mộc quay lại nhìn Quan Tam Thắng hỏi:

– Quan huynh? Bây giờ chúng ta phải làm gì bọn này?

Chú bé bên hữu nói:

– Lão thiền sư bắt tất phải nghĩ ngợi. Chúng tôi vâng mệnh Đường gia đánh thuốc độc cho bọn này bị thương thôi chứ không được đánh chết, rồi nhất luật cho đội thuyền đưa đi.

Thiệt Mộc bàn thân hỏi:

– Dem họ đi đâu?

Chú bé bên tả đáp:

– Cái đó chúng tôi cũng không được rõ, hoặc đưa về trang trại Quân Sơn bên tề trang, hoặc đưa đi nơi khác cũng nên.

Chú bé bên hữu nói tiếp:

– Thuyền nhỏ đã áp mạn rồi, chúng ta hành động đi thôi?

Chú bé bên trái theo lời, giơ tay ra cặp hai gã áo đen chạy sang thuyền sau.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 38

Vào Nơi Bí Mật Gạn Hối Phu Nhân

Chỉ trong khoảnh khắc tất cả bao nhiêu đại hán áo đen cùng Viên Hiếu đều bị Tả, Hữu Nhị Đồng đem ra hết.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Thảo nào Bang chúa quý bang rất trọng vọng Đường quân sư. Quả nhiên y tiên liệu như thần, không sót mảy may.

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười nói:

– Hiện giờ số đông cường địch đã bị bắt rồi, chỉ còn bức bách nữ lang áo trắng phải chịu đầu hàng thì góc gác nhân vật bí mật kia tất phải lộ ra, tương cuộc điều tra không còn gì khó khăn nữa.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Quan huynh nói phải đó. Lão tăng ra thay phiên cho Phí đại hiệp đây!

Nhà sư nghĩ thầm:

Những người trong thuyền này đều bị Đường Toàn thiết kế bắt sống cả rồi, còn nữ lang áo trắng, nếu cũng bị người Cùng Gia Bang hoặc người khác bắt đi thì mình phải mở miệng cầu cạnh họ, tương cũng ê mặt...

Thiết Mộc đại sư vừa nghĩ vừa chạy ra khỏi khoang thuyền, ngẩng đầu lên xem thấy Phí Công Lượng cùng nữ lang áo trắng đang mỗi người nắm một dây lèo buồm đu qua đu lại đánh nhau. Nhà sư chau mày tự hỏi:

“Hai bên đánh kiểu này biết bao giờ mới phân thắng bại?”

Nghĩ vậy nhà sư ngậm vận chân khí, chờ cho Phí Công Lượng lên tới bên, lớn tiếng nói:

– Xin Phí huynh hãy dừng tay, lão tăng có điều thỉnh giáo.

Phí Công Lượng buông tay trái ra, hạ mình xuống bên Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lão thiền sư có điều chi dạy bảo?

Thiết Mộc nói to dường như để nữ lang nghe rõ:

– Lũ cường địch nấp trong khoang thuyền đã bị Đường Toàn thiết kế bắt hết rồi. Hiện giờ chỉ còn nữ lang áo trắng là địch thủ mà thôi.

Phí Công Lượng giật mình hỏi:

– Có đúng thế không?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Chính mắt bản tăng trông thấy, còn sai thế nào được!

Nữ lang áo trắng thấy tình thế nguy cấp, tay trái buông lèo thuyền ra nhảy xô đến trước cửa khoang thuyền định vào. Thiết Mộc đại sư phát tay áo đánh ra một chưởng, nói:

– Cô nương đừng vào nữa!

Nữ lang áo trắng xoay tay phải lại, đưa hai ngón tay trở vào giữa điểm huyết Thiết Mộc đại sư vừa hỏi:

– Tại sao vậy?

Thiết Mộc xoay gót chân, đột nhiên bước tạt ngang sang bên tả ba bước tránh khỏi, rồi lại bước về chỗ cũ, đứng ở trước khoang thuyền chắn lối.

Nữ lang áo trắng mày liễu dựng ngược, lớn tiếng nói:

– Ông xích ra cho tôi vào coi, xem ông nói có thật không!

Thiết Mộc đại sư nói:

– Nếu trong thuyền còn có người, nghe tiếng cô hô hoán tất đã ra cứu cô rồi.

Nữ lang áo trắng chớp mắt hai cái, uốn mình, đột nhiên nhảy lên cột buồm bên tả.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt ra hiệu cho Phàm Mộc và Phí Công Lượng để ý theo dõi cử động nàng.

Hai người thấy nữ lang toan kiếm đường thoát thân liền đồng thời động thủ phóng ra một chưởng.

Nữ lang áo trắng thấy hai người ra chưởng mãnh liệt không dám chống lại vội khoa chân lướt tạt ngang sang phía bên hai bước.

Thiết Mộc đại sư phát tay áo bên hữu phóng tiềm lực ra ngăn chặn, rồi xòe năm đầu ngón tay điểm lẹ vào bên trái nữ lang. Nữ lang áo trắng né tránh, đồng thời giơ ngón tay nhằm điểm vào huyết mạch môn Thiết Mộc đại sư. Chiêu này thế đánh rất mạnh, khiến Thiết Mộc đại sư phải thu tay về.

Phàm Mộc đại sư tiến lại một bước nói:

– Xin nữ thí chủ tha lỗi cho lão tăng đã vô lễ.

Vừa nói vừa điểm huyết phong thủ sau bả vai nữ lang.

Nữ lang áo trắng hai chân vẫn đứng nguyên, chỉ né nửa trên người tránh khỏi nửa đòn của Phàm Mộc, rồi hai tay đồng thời phóng ra phản kích một chưởng đánh về phía Thiết Mộc, một chưởng đánh về phía Phàm Mộc.

Thiết Mộc đại sư chỉ muốn bắt sống nữ lang, ngấm ngấm vận động chân khí để chờ cho ngón tay nữ lang sắp chạm vào vai là đột nhiên xoay bàn tay chụp xuống cổ tay nữ lang...

Chiêu này mệnh danh là Hỏa Trung Thủ Lật, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Hình thế chiêu này rất hiểm ác. Nếu là người không đủ hỏa hầu khí thì không dám dùng đến.

Nhà sư xoay bàn tay, đồng thời người phải né sang bên lẹ để tránh khỏi ngón tay của nữ lang điểm tới. Năm ngón tay Thiết Mộc nhanh như điện chớp, chụp lấy cổ tay ngọc ngà của nữ lang.

Chiêu thức kỳ diệu này trong Cầm Nã Thủ Pháp mau lẹ phi thường, cả những tay cao thủ cũng rất ít người tránh kịp. Nữ lang áo trắng tuy cơ linh hơn đời nhưng vẫn không tránh khỏi. Khi nàng phát giác ra điều kỳ dị thì đã

chậm mắt rồi. Cổ tay bị tê chồn, kinh lực trong người bị tổn thất.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Xin nữ thí chủ tha tội vô lễ cho bản tăng.

Rồi giờ tay điểm huyết nữ lang áo trắng.

Quan Tam Thắng khoanh tay thi lễ cười nói:

– Võ học Thiếu Lâm, tôi vẫn nghe đồn, quả nhiên được mở rộng nhãn giới.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cái đó chỉ là tiểu xảo trong lúc hiểm nghèo, chẳng có chi đáng kể.

Phí Công Lượng nói:

– Chiêu Bại trung Thủ Thắng vừa rồi của đại sư biến hóa ra ngoài ý tưởng của con người. Tiểu đệ bôn tẩu giang hồ đã nhiều mà hôm nay mới được thấy lần đầu.

Trong lời lão nói có ngụ ý xin được truyền dạy cho.

Đây là một môn bí truyền của phái Thiếu Lâm, dù Thiết Mộc có độ lượng rộng rãi đến đâu cũng không dám tiết lộ ra ngoài. Nên tuy nghe lời Phí Công Lượng có ý bóng bẩy, nhà sư giả vờ không hiểu, tủm tỉm cười nói:

– Phí đại hiệp quá khen rồi!

Đoạn nhắc bổng nữ lang nhảy lên bờ.

Quần hào cũng nhảy lên theo.

Âu Dương Thống cùng Đường Toàn đã đứng trên bờ đón sẵn. Hai người khoanh tay thi lễ. Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ trước năm lần trong thuyền nhỏ, không biết biến đâu từ bao giờ.

Cả bao nhiêu thuyền thoi bao vây chiếc thuyền lớn cũng rời đi cả rồi, không còn một chiếc.

Thiết Mộc thấy bọn Cùng Gia Bang lúc tập hợp đã mau lẹ, lúc phân tán lại càng mau lẹ hơn thì trong lòng ngấm ngầm bội phục. Nhà sư đặt nữ lang áo trắng xuống, chấp tay nhìn Đường Toàn nói:

– Tiên sinh thật là thần cơ diệu toán, bản tăng khâm phục vô cùng.

Đường Toàn khoanh tay cười nói:

– Tôi là kẻ thư sinh vô dụng, đại sư tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ. Đường mờ thật chưa bằng trong muôn một.

Thiết Mộc đảo mắt nhìn quanh, không thấy những người bị bắt đâu nữa, trong lòng rất lấy làm kỳ. Nhà sư còn đang ngơ ngẩn thì bọn Quan Tam Thắng đã nhảy lên bờ.

Đường Toàn khoanh tay vái mọi người rồi lớn tiếng nói:

– Tệ bang đã được tin báo, những tay tiếp viện cho cường địch sắp đến nơi rồi. Chúng ta không nên lưu lại lâu phải sớm rời khỏi nơi này!

Phí Công Lượng thốt nhiên cười lạt hỏi:

– Tại sao người quý bang không đồng đạo với họ mà biết được những tay tiếp viện cho họ sắp đến nơi?

Đường Toàn. cười nói:

– Người tề bang theo dấu vết bí mật của họ lưu lại mà điều tra ra.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Huống chi tề bang ở giải đất này hơn mấy chục năm. Bất luận người phái võ nào ở Trung Nguyên lộ diện một hai lần là nhận biết được ngay. Song bọn này mặt mũi đều lạ hết. Vì thế tiểu đệ cả gan đoán giả họ là đồng bọn với nữ lang áo trắng.

Phí Công Lượng nói:

– Nếu chỉ căn cứ vào điểm đó mà quyết đoán là bọn người sắp đến đây cùng phe với nữ lang áo trắng, thì tôi tưởng cũng hơi hấp tấp.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thực ra chỉ căn cứ vào hai điểm kia mà quyết đoán thì rất có thể xảy ra những sự bất ngờ không may cho mình. Vậy tốt hơn hết là chúng ta không nên động thủ cùng bọn họ. Như thế thì nếu họ không về phe địch, cũng không đến nỗi có điều lầm lỡ quá đáng.

Đường Toàn nói rất khiêm tốn, không để mất lòng Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng trầm ngâm một hồi rồi hỏi:

– Bên quý bang phát giác có người tới chừng bao lâu?

Đường Toàn đáp:

– Mới chừng độ nửa giờ.

Phí Công Lượng cười nói:

– Người quý bang phát giác nửa giờ về đây báo tin, thế mà cường địch vẫn chưa tới nơi thì dù bọn này có đến tiếp viện cho đối phương, cũng là phường ăn theo mà thôi, chả có gì đáng sợ.

Đường Toàn nghe giọng lưỡi Phí Công Lượng có ý châm biếm thì nghĩ thầm:

“Thằng cha này đã mấy phen chống đối mình, không biết hắn có dụng ý gì?”

Nghĩ vậy liền cười lạt nói:

– Tiểu đệ đã ngầm sai người thay đổi những mặt hiệu để đánh lạc đường cho họ không biết phương hướng mà tìm tới đây.

Phí Công Lượng ngẩn người ra không nói gì nữa.

Đường Toàn đột nhiên khoanh tay hỏi Thiết Mộc:

– Bây giờ lão thiên sư đã có thể giao nữ lang áo trắng cho tề bang tra hỏi chưa?

Thiết Mộc đáp:

– Bàn tăng chuẩn bị sáng sớm mai đưa thị về chùa Thiếu Lâm. Nếu trong khoảng thời gian từ giờ đến sáng mai, quý bang có thể tra hỏi thị xong được thì bàn tăng lẽ nào không đồng ý?

Âu Dương Thống nói:

– Nếu hai vị lão thiên sư đồng ý thì chúng ta đi ngay bây giờ?

Thiết Mộc đã biết Cùng Gia Bang không những thực lực rất lớn mà mấy tỉnh Trung Nguyên đều có tai mắt, không chừng chỗ nào cũng có phân chi, hoặc đặt hành tung bí mật, liền chấp tay đáp:

– Bang chúa dạy thế nào, bản tăng cũng nghe theo.

Âu Dương Thống nói:

– Tiểu đệ xin đi trước dẫn đường.

Nói xong trở gót đi trước.

Thiết Mộc đại sư cũng cất bước theo sau Âu Dương Thống.

Phàm Mộc cùng bọn Phí Công Lượng cũng theo thứ tự ra đi hết, nhưng

Đường Toàn vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Âu Dương Thống đi ven sông ước chừng bốn năm dặm thì đột nhiên chuyển hướng quay về phía chính Nam mà đi, và từ đây bắt đầu đi lẹ hơn. Bọn Thiết Mộc cũng rảo bước theo cho kịp.

Đi chừng bốn dặm nữa thì rẽ sang phía Tây, đi thêm bảy tám dặm nữa thì đến một thôn trang. Bọn Thiết Mộc do dự một lát rồi rảo bước vào theo.

Nơi đây là một trang viện rất sâu rộng. Trong cổng là một khu vườn hoa bát ngát, màu hoa tươi đẹp lóa mắt, hương đưa ngào ngạt. Một lối đi nhỏ trải đá trắng quanh các vòm hoa. Âu Dương Thống từ từ cất bước.

Thiết Mộc khẽ bảo Phàm Mộc:

– Nơi đây tựa hồ không phải nhà ở tầm thường, bọn ta chẳng nên đường đột tiến vào, phá hoại lệ luật nhà người ta.

Phàm Mộc nói:

– Xin sư huynh cứ yên tâm.

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Luật lệ Ở đâu mà thú vị thế?

Sở dĩ mọi người dè dặt là vì thấy Âu Dương Thống từ lúc chưa bước vào lối đi trải đá cũng đã đi lúc mau lúc khoan tựa hồ phòng ngừa sự gì.

Thiết Mộc khẽ chau mày trầm nghĩ:

“Âu Dương Thống là vị chúa tể một bang, đối với bọn mình rất khiêm cung. Thế mà Phí Công Lượng luôn luôn thốt ra những điều xúc phạm, e rằng chọc giận ông ta”.

Nhưng cũng không tiện can ngăn Phí Công Lượng, một mình bần khoản trong dạ.

Quan Tam Thắng còn đang ngẫm nghĩ thì đã tới trước nhà đại sảnh. Âu Dương Thống bước lên bốn bậc đá, quay lại khoanh tay nói:

– Xin mời các vị vào cho.

Thiết Mộc vừa cất bước đi lên, vừa để ý cảnh vật chung quanh thấy tòa đại sảnh này dựng ở chính giữa khoảng đất trồng hoa rộng đến tám chín mẫu, thì trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

“nơi đây thần bí khác thường, không hiểu tòa viện gì?” Âu Dương Thống trở

những bàn ghế trong nhà đại sảnh mời:

– Xin quý vị an tọa.

Bàn ghế sạch như chùi, không một hạt bụi, dường như có người quét tước luôn. Thiết Mộc đại sư nghiêng mình ngồi xuống hỏi:

– Phải chăng Bang chúa định dùng nơi đây thăm vấn cô gái kia?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp:

– Nơi đây đâu phải là chỗ thăm vấn. Hơn nữa những tay tiếp viên của thị đến chỗ hẹn mà không tìm thấy, có khi họ tìm vào đây.

Phí Công Lượng lẳng lẳng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn ra bốn phía, tựa hồ để ghi nhớ vị trí từng khóm cây từng ngọn cỏ.

Phàm Mộc đại sư vốn ít mồm miệng, cũng đột nhiên hỏi xen vào:

– Chỗ này địa thế khác thường, riêng một tòa hoa viên rộng bát ngát, tất không phải địa điểm tầm thường.

Âu Dương Thống cười đáp:

– Đại sư đoán viên như thần. Hôm nay các hạ dẫn các vị đến yết kiến một bậc cao nhân đã từng nổi danh trong võ lâm...

Chưa dứt lời, có bóng người thấp thoáng từ trong khóm hoa vội vã chạy ra.

Mọi người nhìn xem thì ra một tên nữ tỳ áo xanh.

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều chú ý nhìn nữ tỳ, thấy ả lướt nhanh như gió, chớp mắt đã lên tới nhà đại sảnh.

Nữ tỳ dường như đã quen biết Âu Dương Thống. ả nghiêng mình thi lễ cười nói:

– Chủ nhân tôi mời chư vị vào hậu đường, đừng trễ.

Âu Dương Thống tươi cười đáp lễ rồi đứng dậy trước.

Nữ tỳ áo xanh nói:

– Tôi xin phép đi trước để dẫn đường quý vị.

ả nói xong ra khỏi nhà đại sảnh, từ từ đi vào vườn hoa.

Vườn hoa rộng bát ngát, tuy hoa cỏ xanh tươi, nhưng rất là vắng vẻ khiến người ta cảm thấy nổi quạnh hiu, vì vườn hoa không có một phòng ốc nào cả.

Bọn Thiết Mộc nhất tề đứng dậy theo sau Âu Dương Thống. Người nào cũng động tính hiếu kỳ hơn là lòng sợ hãi.

Nữ tỳ áo xanh đi quanh quẩn trong vườn hoa một hồi rồi đột nhiên rẽ vào khu rừng rậm rạp. Đường lối khu vườn này nhỏ hẹp chỉ vừa một người đi.

Đi chừng được vài trăm dặm, nữ tỳ áo xanh dừng chân trước một bụi hoa, thò tay vào đẩy một cái, đột nhiên lộ ra một cái cửa tròn.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Té ra bọn này ở dưới hầm, thảo nào không thấy phòng ốc chi cả”. Nữ tỳ áo xanh chui vào động trước.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi lông mày hỏi:

– Âu Dương Bang Chúa! Chúng ta có nên vào trong động không?

Âu Dương Thống đáp:

– Xin liệť vị cứ vào, bên trong rộng rãi lắm, không đến nỗi bứt rứt đâu mà ngại.

Dứt lời ông lạng mình di chai vào cửa hầm. Bọn Thiết Mộc ngần ngừ giây lát rồi cũng cúi đầu vào theo. Trong cửa động có bậc thang đi xuống.

Phí Công Lượng lạnh lùng nói:

– Xuống đây chẳng khác vào địa ngục, có khác là khác ở cách kiến trúc mà thôi!

Âu Dương Thống luôn luôn bị Phí Công Lượng chọc hông, không khỏi bực mình nói:

– Nơi đây không thuộc quản hạt Cùng Gia Bang chúng tôi. Nếu Phí huynh không muốn vào thì cứ việc tùy tiện.

Phí Công Lượng né người đi một cái xông lại nói:

– Đã không phải thuộc hạ Cùng Gia Bang thì tại hạ ra hay vào, can chi Bang chúa nhọc lòng?

Thiết Mộc đại sư tay trái vẫn cắp nữ lang áo trắng, tay phải khẽ vỗ vai Phí Công Lượng nói:

– Phí huynh nhẫn nại một chút nên chăng?

Phí Công Lượng nghĩ mình gây oán đã nhiều, nên nể lời Thiết Mộc khuyên can không nói gì nữa.

Đoàn người đi một lúc, đột nhiên thấy chuyển hướng đi ngược lên.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đều sinh lòng nghi hoặc, đưa mắt nhìn nhau nhưng không tiện gạn hỏi.

Thốt nhiên phía trước mặt có ánh sáng lòa, bên tai nghe tiếng nữ tử áo xanh nói:

– Đến nơi rồi! Xin chư vị lên đi.

Quần hào ra khỏi cửa hầm, bắt giắc ngăn người ra nhìn.

Trước mặt mọi người hiện ra ba gian nhà tranh, xung quanh toàn trồng cây trúc. Trong nhà trần thiết rất đơn sơ, chỉ có cái bàn bát tiên và mấy cái ghế.

Ở trong nhà trông ra, rừng xanh bát ngát, chẳng còn hiểu đây là chỗ nào.

Vách sau có một cánh cửa sổ. Phí Công Lượng đột nhiên rảo bước tới nơi, toan chui đầu nhìn ra ngoài thì đột nhiên đánh “Bình” một tiếng, cánh cửa sổ đóng lại.

Bên tai có tiếng người thở thê:

– Người quân tử phải biết tự trọng, ngó trộm vào nhà người ta, há phải hành vi của bậc đại trượng phu?

Phí Công Lượng quay đầu nhìn lại chỉ thấy một bà già quần áo lam lũ, rấp rím, vẻ mặt nghiêm nghị.

Thiết Mộc đại sư cảm thấy có điều khác lạ, khẽ hỏi Âu Dương Thống:

– Âu Dương Bang Chúa! Đây là đâu? Và có chuyện gì?

Âu Dương Thống tùm tùm cười đáp:

– Đại sư bất tất phải hoang mang. Tại hạ không có ý gia hại chư vị đâu.

Phí Công Lượng tức giận đưa mắt nhìn mục giả, lạnh lùng nói với Âu Dương Thống:

– Một đời tiểu đệ đã gặp không biết bao nhiêu con sóng to gió cả. Âu Dương Bang Chúa muốn giở trò gì cũng chỉ nhọc lòng vô ích mà thôi.

Âu Dương Thống cười nói:

– Phí đại hiệp quả thật đa nghi? Tại hạ dẫn chư vị đến đây bất quá là để tra xét cho ra một việc, cần mượn uy thế của các vị, quyết không hai lòng.

Thiệt Mộc nói:

– Đã vậy thì Âu Dương Bang Chúa chẳng nên giữ vẻ thần bí nữa...

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt nói:

– Chúng ta đã được đón vào đây còn lo gì không người tiếp đón? Xin chư vị hãy nhẫn nại một chút, lát nữa tất có người ra mắt...

Chưa dứt lời, bỗng nghe ngọc đeo xoang xoảng, cửa nhà tranh mở rộng. Bốn người đàn bà quần áo diêm dúa uyển chuyển bước vào.

Phí Công Lượng đưa mắt nhìn một lượt thì cả bốn thiếu phụ này đều trạc tuổi ba mươi, lão bất giác nhíu cặp lông mày, nghĩ thầm:

“Mấy mục nà dòng này đều ăn mặc trai lơ, không hiểu họ có dụng ý gì?” Âu Dương Thống cũng tỏ vẻ nghiêm trọng, giương cặp mắt tròn xoe nhìn chằm chặp vào bốn thiếu phụ áo quần sắc sỡ. Ông đề tâm phòng bị như gặp đại địch.

Thiệt Mộc đại sư ho luôn mấy tiếng, nhắm mắt đứng yên.

Nguyên bốn thiếu phụ áo sắc sỡ dán mắt nhìn chằm chặp vào nhà sư.

Mấy vị lão hòa thượng đạo cao đức trọng này cảm thấy trong lòng hồi hộp, nên phát ho lên rồi nhắm mắt lại.

Bốn thiếu phụ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên nét mặt nghiêm trọng, khép nép đứng vào một bên. Phạm Mộc đại sư huých khuỷu tay vào Âu Dương Thống hỏi nhỏ:

– Đây là đâu? Chúng ta vào đây yết kiến ai?

Âu Dương Thống chưa kịp trả lời thì ngoài cửa có tiếng chân người, mùi hương thoang thoảng đưa ra, một người đàn bà đứng tuổi khoan thai bước vào.

Phí Công Lượng nhìn ra thấy người này độ tứ tuần mà vẻ phong lưu này hãy còn xúc động lòng người. Tuy mục không phải là hạng sắc nước hương trời, song đầu mày cuối mắt ra chiều lẳng lơ, toàn thân phát ra mùi hương quyến rũ.

Thiếu phụ giơ tay phải lên vuốt lại mái tóc rồi nói:

– Không hiểu ngọn gió nào thổi Âu Dương Bang Chúa đến đây? Ba năm trời

đẳng đẳng, Bang chúa còn nhớ đến tôi, thật đáng là người có lòng tốt.

Âu Dương Bang Chúa chấp tay nói:

– Bấm ngón tay tính lại đã mấy năm trời, ba tháng trước đây phu nhân đã mãn kỳ hạn ẩn cư. Nhân nay qua đây ghé vào thăm phu nhân để thỉnh giáo và xin đưa mấy vị cao thủ võ lâm vào yết kiến.

Thiếu phụ đưa cặp mắt long lanh nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng cười nói:

– Ở góa bao năm trời tưởng đi tái giá, mà vì tiếc cơ nghiệp này không muốn bỏ đi, nhưng lại e phụ nhũ ý của Bang chúa...

Thiết Mộc để một tay trước ngực lên tiếng:

– A Di Đà Phật! Bần tăng là kẻ xuất gia, không nên nghe lời nói bông đùa.

Âu Dương Thống giới thiệu luôn:

– Đây là Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư, hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm đó. Người đàn bà đột nhiên để ý nhìn Thiết Mộc đang xách nữ lang áo trắng, thì tùm tùm cười nói:

– Tiểu phụ đã từng nghe danh hai vị đại sư đạo cao đức trọng từ lâu rồi.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Phí Công Lượng nói:

– Còn vị này là Huỳnh Sơn Phí đại hiệp, vùng vầy giang hồ đã mấy chục năm mà thịnh danh vẫn chưa suy giảm.

Thiếu phụ đột nhiên cười khanh khách nói:

– Những vị đến đây hôm nay so với Âu Dương Bang Chúa, vị nào cũng môn đăng hộ đối, biết lấy ai bỏ ai, khiến cho tôi khó nghĩ quá!

Thiết Mộc đại sư chau mày nói:

– Xin nữ thí chủ ăn nói thận trọng cho, kẻ tu hành không nghe lời phi lễ...

Thiếu phụ lại đảo mắt nhìn mọi người cười nói:

– Tiên phụ từng có lời di huấn:

“thiên hạ không có việc gì khó, người ta lập chí phải nên kiên. Cửa Phật nghiên cứu Tứ hành phổ độ cùng giải thoát chúng sinh, đại sư phụ đây, lòng như sắt đá chẳng?

Nói xong mục nhớn miệng cười, đưa mắt tổng tình.

Thiết Mộc đại sư vẻ mặt nghiêm trang đột nhiên đỏ bừng, nhìn ra phía khác.

Thiếu phụ chăm chú nhìn Thiết Mộc không thể nhịn được, vội lên tiếng cười khanh khách. Âu Dương Thống chau mày nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư là những bậc cao tăng đặc đạo không nói cười giỡn với ai. Người nào giờ thói trăng hoa phóng đãng thì đừng trách các vị đây thất lễ.

Thiếu phụ đột nhiên thôi không cười nữa, nghiêm nét mặt quay ra quát bốn mục nà dòng:

– Khách đến bấy lâu, tại bây không biết lấy ghế mời ngồi ư?

Bốn mục nà dòng quần áo sắc sỡ, hấp tấp chạy đi lấy ghế đặt ở phía sau mấy

người.

Âu Dương Thống ngồi xuống đầu tiên, đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi trở nữ lang áo trắng trong tay Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Phu nhân có nhận ra cô nương đây là ai không?

Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm cùng Phí Công Lượng nghe Âu Dương Thống hỏi vậy liền hiểu ý ông đến đây làm gì bất giác trong lòng sung sướng, ngồi cả xuống ghế.

Người đàn bà đứng tuổi nhìn kỹ nữ lang áo trắng một hồi rồi lắc đầu đáp:

– Tôi không biết ai.

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt nói:

– Xin phu nhân nhìn kỹ lại, nếu quả có quen biết thì xin nói thật, chẳng nên phủ nhận một cách hàm hồ.

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp:

– Cô này bản lĩnh phi thường, nên tôi liên tưởng ngay đến phu nhân.

– Vô sự đã chẳng dám đến đây. Hiện nay tôi có mấy điều xin phu nhân chỉ giáo.

Ông hần giọng, nhìn nữ lang áo trắng, nói tiếp:

– Cô này cùng tệt bang xung đột làm chết mấy chục mạng người chớ không phải chuyện đùa. Dĩ nhiên tệt bang không thể bỏ qua được...

Thiếu phụ đột nhiên cả cười ngắt lời:

– Quý bang không muốn gây thù với tôi, nên mới đến đây hỏi phải không?

– Đúng thế. Ngoài vụ này còn một việc nữa.

Thiếu phụ hỏi:

– Việc gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Phu nhân đã mãn kỳ ẩn dật, chưa hiểu mai sau liệu định thế nào?

Thiếu phụ đưa mắt nhìn bọn Thiết Mộc cười nói:

– Phải chăng Bang chúa có ý mời chúng tôi sang Cùng Gia Bang?

Âu Dương Thống nói:

– Nếu phu nhân chịu giá lâm thì tệt bang rất hoan nghênh.

Phí Công Lượng nghe hai bên chuyển sang vấn đề khác, không khỏi cau mày. Thái độ khó chịu đã lọt vào mắt Âu Dương Thống, cả thiếu phụ cũng nhận thấy.

Thốt nhiên thiếu phụ đứng lên vỗ tay nói với bọn Âu Dương Thống:

– Chuyện tôi có sang được quý bang hay không, xin để cho tôi nghĩ lại mấy bữa, Âu Dương Bang Chúa giá lâm tệt xá nếu không còn việc gì, thì tôi không dám lưu các vị lại nữa!

Hành động trực khách một cách trực tiếp này của thiếu phụ ít thấy trên đám giang hồ. Thiết Mộc, Phạm Mộc, Phí Công Lượng đều là những người có danh vọng trong võ lâm mà bị kẻ khác khinh miệt như vậy thực là mất thể

diện, nên không khỏi biến sắc.

Âu Dương Thống cười lạt đứng dậy nói:

– Cô nương đây đã không liên quan gì đến phu nhân thì tề bang tự xử lấy vậy. Thiếu phụ tự nhiên tiến lại gần phía Thiết Mộc, Phàm Mộc. Tình hình bỗng trở nên căng thẳng, Thiết Mộc đại sư ngấm ngấm vận động nội công đề phòng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh.

Thiếu phụ đến gần Thiết Mộc đại sư, cười rất tươi hỏi:

– Đại hòa thượng có thể giải huyệt cho cô nương đây để tôi hỏi cô mấy câu được chăng?

Thiết Mộc nghĩ thầm:

Bọn mình đây có bốn người thì dù giải huyệt, thì cũng chẳng trốn đâu được mà ngại.

Nhà sư nghĩ vậy liền giơ tay vỗ vào nữ lang áo trắng để giải huyệt đạo cho nàng. Phàm Mộc cùng Phí Công Lượng bước ra đề phòng ngừa nữ lang áo trắng thừa cơ tẩu thoát.

Âu Dương Thống vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Ông khẽ nhíu đôi mày, tựa hồ đang suy tính một việc quan trọng.

Bỗng thấy nữ lang áo trắng mở bừng cặp mắt sáng như sao nhìn ngang nhìn ngửa một hồi rồi từ từ ngồi dậy.

Vẻ mặt rất trầm trọng, nàng đưa tay lên quét tóc, lạnh lùng hỏi buông thông:

– Đây là đâu?

Câu hỏi đầy vẻ ngạo mạn. Thiết Mộc, Phàm Mộc đã dày công tu dưỡng, tằm tẩm chứ không nói gì. Nhưng Phí Công Lượng lạnh lùng đáp:

– Đây không phải là Mẫn gia trang, cũng không phải là chiếc thuyền lớn hai buồng, cô nương có muốn nói gì thì liệu mà từ từ lỗ miệng một chút thì khỏi phải ăn đòn.

Nữ lang áo trắng trừng mắt hung dữ nhìn Phí Công Lượng, từ từ đứng dậy, rồi lại nhìn Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư. Khi nhìn tới thiếu phụ, nàng bất giác giật mình run lên, tựa hồ như gặp việc gì kinh hồn táng đờm.

Thiếu phụ khẽ thở dài nói:

– Con lỏi hoạt đầu này xem ra mi còn giỏi hơn ta?

Phí Công Lượng duỗi tay phải ra nhằm điểm huyệt nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng né sang bên tránh khỏi. Phí Công Lượng xoay mình đi một cái, ra đứng chắn trước cửa.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn bốn phía rồi quát to lên:

– Xin các vị tự trọng, không nên động thủ ngay trong hàn xá này.

Âu Dương Thống chau mày, nhìn chăm chặp nữ lang, dần giọng:

– Cô nương đừng tính bài trốn chạy nữa. Giờ phút này và tại nơi đây cô đừng giở trò gì cho khổ thân.

Nữ lang áo trắng để mắt nhìn thiếu phụ nói:

– Nếu phu nhân giúp tôi thoát khỏi bước lao lung này, tôi xin biếu chục hạt minh châu có giá trị bằng mấy thành trì để tạ Ôn.

Thiếu phụ cười nói:

– Minh châu tuy quý nhưng còn là vật có giá, tôi không thể tuân mạng được.

Nữ lang áo trắng hỏi:

– Phu nhân muốn điều chi cứ nói ra.

Thiếu phụ nói:

– Tôi muốn một thứ nhưng chỉ e cô nương không chịu cho.

Nữ lang áo trắng nói:

– Nếu tôi có quyết chẳng tiếc làm gì.

Thiếu phụ cười nói:

– Tôi có thằng con bất hiếu chưa lấy vợ, chỉ mong cô nương ưng chịu làm dâu họ Hà và có như thế tôi mới giúp cô nương danh chính ngôn thuận được.

Nữ lang áo trắng tủm tỉm cười nói:

– Được lắm! Nhưng tôi chưa hiểu con trai phu nhân có diễm phúc lấy được tôi chăng? Thiếu phụ nói:

– Hôn nhân là việc quan trọng, không phải trò đùa, cô hãy suy nghĩ kỹ rồi trả lời tôi.

Phí Công Lượng đột nhiên cười khanh khách, nói:

– Tôi cứ tưởng là ai, té ra đại tẩu họ Hà.

Thiêt Mộc đại sư hỏi:

– Đây là Hà quả phụ.

Thiếu phụ lạnh lùng cười đáp:

– Phải đấy! Tôi là quả phụ họ Hà.

Thiêt Mộc đại sư chấp hai tay nói:

– Khi lão tăng ở chùa Thiếu Lâm đã được nghe đại danh Hà phu nhân.

Hà quả phụ cười lạt nói:

– Đại sư phụ quá khen! Một người đàn bà như tôi không dám nhận hai chữ đại danh.

Thiếu phụ từ từ đảo mắt nhìn quần hào, nói:

– Cô nương đây đã thuận về làm dâu họ Hà, xin chớ vị rộng lượng tha cho nàng.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ đến đây chỉ bái phỏng, chứ không phải đưa dâu về cho phu nhân.

Mấy chục nhân mạng Cùng Gia Bang chúng tôi, bây giờ ai đền đây?

Phí Công Lượng lớn tiếng tiếp lời:

– Ngày trước Hà đại gia còn tại thế cùng tại hạ có mối thâm giao. Chúng tôi đã cùng nhau tỷ thí tại Huỳnh Sơn suốt một ngày một đêm rồi kết nghĩa huynh đệ.

Khi đó Hà đại ca có đề cập tới tiểu thư nhưng tiếc rằng tôi chưa được bái

kiến, ngờ đâu bữa nay lại được hội ngộ.

Thiếu phụ lạnh lùng nói:

– Hội ngộ mà làm khi? Nếu đại hiệp là chỗ thâm giao với tiên phụ thì nên thay mặt tôi nói với các vị giúp cho vài câu.

Phí Công Lượng định hãy giở đến tình kết giao ngày trước rồi sẽ bảo thiếu phụ đừng can thiệp vào việc này. Dè đâu bà quả phụ lại lung lạc mình trước. Lão bất giác thộn mặt ra hồi lâu không nói được câu gì.

Âu Dương Thống nghiêm nghị nói:

– Hà phu nhân! Thời gian ba năm phu nhân đóng cửa, chẳng những chúng tôi không quấy nhiễu gì mà còn ngấm ngầm phái người bảo vệ cho phu nhân mới được yên ổn. Tệ bang đối với phu nhân như vậy...

Hà quả phụ cười nửa miệng nói:

– Cô nương đây đã ưng chịu làm dâu con, thực là một việc ngoài sự tưởng tượng của tôi. Dù sao đã nói ra miệng, không có lý gì tranh cãi nữa, mong Âu Dương Bang Chúa rộng dung cho.

Hồi 39

Cuộc Thảm Ván Trong Rừng Sâu

Âu Dương Thống cười nói:

– Nếu tại hạ không đem cô nương này bái phỏng thì dễ lệnh lang suốt đời không lấy ai nữa chắc?

Thiếu phụ khẽ thở dài đáp:

– Việc đã đến thế này, chỉ còn biết trông vào đại lượng các vị mà thôi?

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Sự việc hiện nay đã như mũi tên đặt vào cây cung, vậy Bang chúa quyết định đi!

Âu Dương Thống chăm chú nhìn thiếu phụ nghiêm trang nói:

– Chuyến này tại hạ không phải đến đây bái phỏng: một là để điều tra một việc, hai là triệu thỉnh phu nhân. Nhưng không ngờ cục diện lại xoay chuyển như thế này khiến chúng tôi khó nghĩ quá!

Hà quả phụ thở dài sườn sượt nói:

– Nhục tử đau khổ về vụ này, Bang chúa đã biết rõ. Nếu người cố ý không chịu nhân nhượng thì thật là đã giày xéo lên bọn đàn bà chúng tôi đó!

Nữ lang áo trắng lặng lẽ đứng nghe mấy người nói chuyện, Khi thấy Hà quả phụ nói con bà đau khổ, nàng không khỏi nghi ngờ, liền hỏi:

– Con bà mù hay điếc mà đau khổ?

Thiếu phụ đáp:

– Nếu con tôi tướng mạo đường đường nghi dung tuấn tú thì tôi chả tội gì mà xin Âu Dương Bang Chúa gia ơn cho cô.

Âu Dương Thống cũng lớn tiếng nói:

– Nỗi đau lòng của phu nhân, tại hạ rất thông cảm, song cô gái này có quan hệ rất lớn đến đại cuộc. Huống chi cô ta lại là người độc ác, đã dám hạ thủ giết cha thì tất nhiên có thể mưu hại cả chồng nữa.

Thiếu phụ hỏi:

– Quả có việc đấy ư?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lời Âu Dương Bang Chúa đều là sự thực, người bị hại lại là một nhân vật được các giới võ lâm rất trọng vọng tức Mẫn lão anh hùng đó. Trong khoảng thời gian trước đây chưa bao lâu, hãn nữ thí chủ cũng đã biết tiếng.

Âu Dương Thống toan ngăn lại nhưng không kịp, Thiết Mộc đại sư đã nói ra mất rồi.

Hà quả phụ biến sắc nói:

– Té ra người bị hại lại là lão thất phu Mẫn Đại Thành ư?

Thiệt Mộc ngạc nhiên đáp:

– Chính là Mẫn lão thí chủ, mười mấy năm trước đã gia ơn cho cái cao thủ trong năm phái lớn chốn giang hồ.

Hà quả phụ nói:

– Hừ? Té ra thằng cha đó...

Phu nhân quay lại nhìn nữ lang áo trắng, lớn tiếng hỏi:

– Phải chăng mi là con gái Mẫn Đại Thành?

Nữ lang áo trắng sau một lúc điều dưỡng, công lực đã hồi phục, nhìn Hà quả phụ nói:

– Phải thì sao? mà không phải thì sao?

Hà quả phụ nét mặt lộ vẻ đau thương, nói:

– Gia gia mi bề ngoài ra chiều trung hậu, mà bề trong cực kỳ thâm hiểm...

Thiệt Mộc chấp tay nói:

– A Di Đà Phật! Mẫn lão anh hùng thanh danh lừng lẫy chốn giang hồ, tạo nên bao nhiêu công đức lớn lao cho các giới võ lâm chúng tôi. Hoặc giả nữ thí chủ có điều chi xích mích với Mẫn lão gia thì đó chỉ là việc riêng của hai bên. Nữ thí chủ thóa mạ lão gia như vậy kể cũng hơi quá đáng.

Hà quả phụ đột nhiên giơ tay phải lên, tát nữ lang áo trắng đánh bốp một cái. Nữ lang áo trắng vẫn đứng yên không nhúc nhích, chỉ nhìn Hà quả phụ bằng con mắt lạnh lùng. Nhưng cái nhìn này làm cho lòng người phải rung động kinh hãi, có khi khiến người phải phát run.

Âu Dương Thống bỗng tiến lại một bước nghiêm nghị nói:

– Bây giờ phu nhân đã biết gốc gác cô này, hẳn không muốn dàn xếp cô làm dâu con nữa?

Hà quả phụ khẽ thở dài nói:

– Con tiện tỳ này đã mưu hại phụ thân, tôi chẳng thể làm ngơ mà không tra hỏi đã buông tha ngay thị được.

Âu Dương Thống nói:

– Cô này có đích thực là con của Mẫn lão anh hùng hay không, hiện giờ cũng chưa biết rõ. Nếu phu nhân muốn điều tra thì dự vào cuộc thẩm vấn của chúng tôi sẽ rõ.

Thiệt Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Té ra Âu Dương Thống dẫn bọn mình đến đây là vì việc này.” Bỗng thấy

Hà quả phụ cười khanh khách nói:

– Nhà tôi tuy không phải thành đồng vách sắt, song không có người đưa đường thì quyết nhiên khó mà tìm đến nơi được, vậy chư vị hãy yên tâm?

Nữ lang áo trắng đột nhiên lên tiếng:

– Chưa chắc đâu nhé?

Hà quả phụ tức giận nói:

– Mi không tin thì hãy thử cho ta coi.

Nữ lang áo trắng đảo mắt nhìn ra khu rừng rậm bên ngoài. Căn nhà tranh này tựa hồ như che giấu vào trong bụi cây um tùm.

Âu Dương Thống đột nhiên đưa tay phải ra nói:

– Cô nương lấy đoản kiếm ở trong bọc ra trước đi.

Nữ lang áo trắng hẩn tỉnh cương cường lại rất bình tĩnh, đầy lòng tự tin, nói tiếp:

– Trên những quãng đường tới đây tôi đã để ám hiệu. Chỉ trong vòng hai giờ, thế nào cũng có người tìm đến nơi.

Hà quả phụ cười nói:

– Ta ở trong rừng sâu này, đường lối phức tạp, dù có người đến mà ta không phải người đón tiếp cũng chẳng dám tự tiện vào đây.

Nữ lang áo trắng đột nhiên cất tiếng cười vang nói:

– Các vị không tin lời tôi thì sẽ biết Cồn Long Vương lợi hại như đền chùng nào?

Âu Dương Thống nói:

– Nhưng bây giờ những tay tiếp viện cho cô chưa tới thì cô đừng hí hửng vội mà bị nhử đòn. Tét hơn hết là ít mồm miệng đi..

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại hỏi:

– Cô nương có tự tin chống nổi bốn chúng tôi không?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu các vị động thủ cùng một lúc thì tôi tự biết là không địch nổi. Nhưng nếu cử một chọi một, chắc tôi không đến nỗi chịu thua.

Phí Công Lượng đằng hắng một tiếng rồi mắng:

– Con nhóc này như ếch nằm đáy giếng coi trời bằng vung, dám mở miệng khoác lác.

Âu Dương Thống dường như trong bụng đã có thành kiến, ông nói:

– Hiện giờ không phải là lúc chúng tôi luận võ với cô nương. Cô nương mở to mắt ra mà coi, đã có người sắp hành tội cô đó.

Nữ lang áo trắng từ từ thò tay vào bọc rút đoản kiếm ra cười nói:

– Vị nào muốn đối phó với tôi đây?

Âu Dương Thống đáp:

– Chính tôi còn phải ai nữa!

Nữ áo trắng nói:

– Ông muốn thử thì được lắm!

Nàng thùng thỉnh cầm đoản kiếm đưa cho Âu Dương Thống.

Mọi người đều chăm chú nhìn cây đoản kiếm đưa cho Âu Dương Thống, vì không một ai tin rằng nữ lang áo trắng bình tĩnh giao kiếm cho ông.

Thanh đoản kiếm sắp chạm vào tay phải Âu Dương Thống, nữ lang áo trắng thốt nhiên xoay cổ tay ngọc ngà cho thanh bảo kiếm chuyển động loang

loáng như một đóa hoa.

Âu Dương Thống đã đề phòng từ trước, thấy tay nữ lang chuyển động thì đồng thời ông lùi lại phía sau.

Động tác của hai bên cực kỳ nhanh lẹ, ánh kiếm vừa lấp lánh, Âu Dương Thống đã lùi xa đến ba thước.

Nữ lang áo trắng đánh một chiêu chưa trúng, lập tức lạng tấm thân mềm mại tiến sát lại bên Hà quả phụ. Hà quả phụ hứ một tiếng rồi mắng::

– Con quỷ này mi chưa biết lão nương ư?

Bà vừa nói vừa phóng song chưởng ra.

Nữ lang áo trắng chưa tới bên quả phụ, đã thấy một luồng kinh khí rất mạnh xông lại. Nàng không khỏi giật mình, lảo đảo:

“Mụ yêu phụ này bản lĩnh gớm thật.” Nàng uốn mình đi nằm xuống mé tả.

Hai luồng chưởng lực kế tiếp nhau quét qua y phục nữ lang xông thẳng tới Thiết Mộc đại sư. Một là căn nhà nhỏ hẹp lại có nhiều người khó tránh khỏi va chạm, hai là muốn giữ tư cách, chẳng lẽ động một cái là né tránh, Thiết Mộc phát tay áo để chống lại chưởng lực Hà quả phụ. Ngờ đâu Hà quả phụ luyện đến mực thu phát công lực tùy theo ý muốn. Bà thấy nữ lang tránh khỏi chưởng lực mình rồi, lập tức đề khí thu cường lực về.

Trong nháy mắt, nữ lang áo trắng đã đứng phắt dậy vùng vẫy kiếm lên đâm.

Hà quả phụ uốn éo tấm thân liễu, xiêu chân trái đi lùi lại một bước để tránh nhát kiếm.

Đã đến lúc liều mạng để thoát thân, khi nào nữ lang áo trắng chịu ngừng tay. Nàng vùng kiếm vun vút như bóng theo hình, công kích Hà quả phụ luôn bốn năm chiêu.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, né tránh rất khó, mà nữ lang ra chiêu cực kỳ huyền bí hiểm độc, nên Hà quả phụ bị thế kiếm của nàng cứ nhè những huyết đạo trọng yếu phóng đến tới tấp, không có cách nào thoát ra được.

Võ công kỳ bí của nữ lang áo trắng làm cho Hà quả phụ phải kinh hãi mà cả người đứng xem như Thiết Mộc, Phạm Mộc, Âu Dương Thống và Phí Công Lượng cũng phải bỏ vía nghĩ thầm:

giả tử con nhóc này thi triển thân pháp linh động như vậy để sử dụng bảo kiếm chụp xuống những huyết đạo trọng yếu của mình, thì e rằng mình cũng không thoát được.

Hà quả phụ tuy công lực hùng hậu nhưng bị nữ lang chiếm mất thượng phong, để thanh đoản kiếm vây bọc những điểm trí mạng của mình, không còn cách nào phản kích được. Bà chỉ còn trông vào thân pháp linh diệu để né tránh, nghiêng bên tả, nghiêng bên hữu trong căn phòng.

Thiết Mộc đại sư thấy thân pháp nữ lang áo trắng di chuyển mỗi lúc một thêm linh hoạt. Chỉ một lúc nữa, nếu Hà quả phụ không chịu khuất phục đối

phương, thì tất bị trọng thương. Nhà sư trông thấy không khỏi chau mày lo nghĩ.

Au Dương Thống cũng đâm ra kinh hãi, nghĩ thầm:

– Cô gái này võ công ghê gớm thật! Nếu mình chủ động thủ e rằng chỉ trong vòng hai trăm hiệp đã rõ hơn thua.

Nữ lang áo trắng một mặt đánh mạnh hơn, một mặt khê bảo Hà quả phụ:

– Nếu phu nhân muốn thoát khỏi chết dưới lưỡi kiếm này thì tôi vì phu nhân mà giữ thể diện cho. Chừng hơn trăm hiệp nữa, tôi sẽ nhường cho phu nhân cướp lưỡi kiếm và để cho phu nhân bắt sống được tôi. Nhưng phu nhân phải nghe tôi một điều là chúng ta đánh nhau trăm chiêu nữa, cần phải trùng trình kéo dài thời gian ra chừng một giờ và phu nhân phải ngăn ngừa bọn họ ra tay tiếp viện.

Nàng thi triển phép Truyền âm Nhập Mật, trừ quả phụ ra không ai nghe thấy lời nàng.

Mấy câu tán tỉnh này quả nhiên có hiệu lực, vì Hà quả phụ nghĩ rằng trước mặt bọn Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư, nếu mình bị hạ vì tay nữ lang áo trắng thì bị thương còn là việc nhỏ, bẽ mặt mới là việc lớn. Tình thế đã rõ ràng, kiếm pháp nữ lang kỳ diệu vô cùng, thủy chung vẫn uy hiếp được huyết đạo trọng yếu. Mình gỡ mấy chục chiêu mà không sao thoát khỏi chắc khó lòng đoạt lại thượng phong. Phu nhân nghĩ một lát rồi cũng dùng phép Truyền âm Nhập Mật nói:

– Đánh xong trăm chiêu thì chỉ trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, sao phải kéo dài ra hàng giờ?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Tôi phỏng đoán chừng một giờ nữa thì sẽ có người đến cứu viện, nên mới ước hẹn như vậy.

Hà quả phụ hỏi:

– Nếu họ không đến thì sao?

Nữ lang đáp:

– Họ không đến tôi vẫn thi hành lời hứa.

Hà quả phụ nói:

– Những tay cao thủ hiện ở đây là nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm, làm sao che mắt họ được?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Chỉ cần chúng ta thận trọng một lúc, hai bên dùng toàn lực tranh đấu, quyết họ không khám phá ra được.

Hà quả phụ lại nói:

– Dù sao thì đánh nhau trăm chiêu cũng không thể kéo dài ra hàng giờ được.

Nữ lang áo trắng nói:

– Chúng ta tìm cách kéo dài, chẳng đến một giờ cũng qua nửa giờ!

Hà quả phụ nói:

– Thôi được! Tôi nghe theo lời cô.

Nữ lang áo trắng lại nói:

– Còn một việc nữa, nếu phu nhân ưng chịu thì lời ước hẹn trăm chiều sẽ giảm đi một nửa.

Hà quả phụ hỏi:

– Còn việc gì?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu phu nhân có thể ngăn trở họ để tôi nghe tin tức thì tôi sẽ giảm đi năm mươi chiều.

Hà quả phụ nói:

– Được lắm! Tôi ưng chịu như vậy.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đánh ra tới tấp. Chát, chát, chát! Nàng tấn công luôn ba nhát kiếm.

Hà quả phụ thấy nữ lang ra đòn cực kỳ lợi hại phải tránh tả né hữu mới thoát khỏi ba nhát kiếm. Nữ lang liền thay đổi thế đánh hòa hoãn lại, và khẽ giục:

– Phu nhân phản kích đi!

Hà quả phụ nghĩ thầm:

Tình thế trước mắt, vì thị vận thế kiếm bao vây những yếu huyệt mình khiến mình không thi triển được kinh lực để phản kích. Bây giờ nàng giục mình phản công, chỉ bằng hãy thừa nhân cơ hội này để đoạt lại uy thế rồi sẽ liệu. Nghĩ vậy, Hà quả phụ huy động cả chương lẫn chỉ. Trong nháy mắt thiếu phụ đánh ra ba chương và phóng luôn bốn chỉ. Liền một lúc phản kích luôn bảy chiêu.

Thiếu phụ lật ngược lại tình thế.

Nữ lang áo trắng bị đối phương bức bách đến chân tay luống cuống, thế kiếm không được đúng mức nữa, thành ra Hà quả phụ thoát khỏi thế kiếm bao vây.

Nàng hết sức kinh ngạc, múa tít đoản kiếm, hy vọng dùng thế kiếm vây bọc lại Hà quả phụ.

Hà quả phụ vừa bị khốn đốn, có lý đâu còn để cho nữ lang đoạt lại thượng phong Bà ta vừa vận dụng cả chương lẫn chỉ phản kích, vừa né tránh những đòn tấn công.

Nữ lang áo trắng đánh luôn mấy chiêu, thủy chung vẫn không uy hiếp được Hà quả phụ, trong lòng vừa căm tức vừa nóng nảy, lên giọng lạnh lùng trách:

– Chà! Bà này chẳng thủ tín chút nào!

Hai người vừa rồi thi triển phép Truyền âm Nhập Mật để bàn tính với nhau.

Bây giờ nữ lang áo trắng vì hấp tấp quên đi buột miệng nói ra. Âu Dương Thống nghe thấy giật mình, khẽ bảo Thiết Mộc đại sư:

– Trong tình thế này, lão thiền sư bất tất phải giữ thể lệ giang hồ nữa. Hễ khi cần là chúng ta nhất tề động thủ.

Bỗng thấy Hà quả phụ lớn tiếng nói:

– Ta chỉ cần người chống nổi trăm chiêu nữa là ta chịu thua.

Câu này quả phụ ngấm ngầm trả lời nữ lang là mình không quên ước trăm chiêu.

Nữ lang áo trắng càng đánh lẹ hơn, liên tiếp phóng ra mười mấy chiêu đều bị Hà quả phụ tránh khỏi. Nàng phát giác ra rằng võ công Hà quả phụ chẳng kém gì Phí Công Lượng, thì ra vừa rồi lúc mình mới ra tay đã dùng ánh kiếm vây bọc được các yếu huyệt của mục khiến mục không phản kích được. Bây giờ mục đã chuẩn bị không bị mắc vào tròng nữa, nếu đem thực lực mà tranh đấu đường hoàng thì ta quyết không địch nổi mục. Nữ lang bỗng nghĩ ra một kế tấn công từ từ lại.

Hà quả phụ biết nàng muốn trùng trùng để kéo dài thời gian thì cười thâm.

Đột nhiên bà ra chiêu khẩn cấp, bắt buộc nữ lang không đánh không được.

Lúc này hai người đánh nhau coi rất kỳ lạ:

Hà quả phụ thì tấn công mau lẹ dị thường mà nữ lang lại trả đòn dờ dẩn, cố ý trùng trùng. Giả tỷ Hà quả phụ muốn hạ đối phương thì cô thừa thời gian.

Nhưng bà vì lời ước trăm chiêu không chịu hạ thủ ngay. Thiết Mộc đại sư cùng Âu Dương Thống đều trông rõ tình thế.

Hai người đưa mắt nhìn nhau nhất tề tiến ra.

Hà quả phụ sợ hai người ra tay tiếp viện, vội nói:

– Xin hai vị hãy xa ra!

Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư ngăn người ra rồi dừng chân lại.

Hà quả phụ càng đánh gấp hơn. Chưởng, chỉ nào cũng nhằm bao vây các yếu huyệt nữ lang, bức bách nàng phải tận lực giải cứu.

Hai bên chiến đấu dư trăm chiêu mà đã mất chừng nửa giờ.

Nữ lang áo trắng tỏ ra thủ tín, quá hạn trăm chiêu, nàng đột nhiên thu kiếm về cát vào bọc, giờ hai tay lên nói:

– Tôi đánh không lại phu nhân, đành bó tay chịu trời.

Cuộc diễn biến xảy ra ngoài ý tưởng của mọi người, Âu Dương Thống, Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều thộn mặt ra mà nhìn.

Bỗng thấy Hà quả phụ từ từ bước lại đưa tay ra điểm huyệt nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng máy môi như muốn nói, nhưng nàng chưa thốt ra lời thì đã bị điểm huyệt.

Âu Dương Thống chấp tay nói với Hà quả phụ:

– Cô này có tâm địa hiểm độc, nguy kế rất nhiều. Tra hỏi cô ta càng sớm càng hay, chúng tôi xin phu nhân cho mượn căn nhà này làm nơi thẩm vấn được chăng?

Hà quả phụ đột nhiên nổi lên một tràng cười khanh khách nói:

– Bây giờ tôi mới hiểu là chư vị đến đây có dụng ý mượn khu Hảo Lâm lũng thế bí mật này làm nơi tra hỏi cô ta.

Âu Dương Thống cười nói:

– Chúng tôi đến đây một là để thăm viếng phu nhân, hai để mượn địa điểm này, ba nữa là xin phu nhân cho hai vị thuộc hạ động hình để tra hỏi cô.

Hà quả phụ quay lại nhìn mục lão ầu, quần áo lam lũ ngồi trong góc nhà nói:

– Một mình mục này cũng đủ rồi.

Lão ầu thốt nhiên run cầm cập bước ra. Đôi mắt mục vẫn nhắm nghiền, đột nhiên mở to sáng như điện, nhìn vào mặt Hà quả phụ nói:

– Xin phu nhân tha cho tôi cái tật lẩm mồm...

Hà quả phụ dường như quý trọng mục lắm, bà tủm tỉm cười, vẻ cực kỳ cung kính hỏi:

– Dư bà có điều chi cứ việc nói ra?

Lão ầu đảo mắt nhìn nữ lang áo trắng nói:

– Cô này chẳng có thù oán chi với ta. Ta chẳng nên dính vào Cùng Gia Bang để gây nên mối thâm thù với nàng.

Hà quả phụ nói:

– Âu Dương Bang Chúa đối với bọn người ở trong rừng xanh đứng ra đây, trước nay vẫn có tình thân mật. Chẳng lẽ người mượn địa điểm này một phút mà cũng không cho.

Lão ầu mà phu nhân gọi bằng Dư bà kia khẽ thở dài nói:

– Già này vừa xem cô ta lúc động thủ với phu nhân, cô đã thi triển phép dùng kiếm quang để vây bọc lấy yếu huyệt, lại nhớ đến một việc đã qua.

Hà quả phụ hỏi:

– Việc gì?

Dư bà dường như đối với việc đã qua mà vẫn còn khựng khiếp e dè. Mục ngửa mặt trông lên nóc nhà, cặp mắt lão liên một hồi rồi nói:

– Đó là một cuộc giết chóc rừng rợn:

hai mươi bốn tay cao thủ võ lâm bị thiêu sống!

Thiết Mộc đại sư đôi mắt nhấp nháy hỏi:

– Phải chăng vụ này đã cách đây trên ba mươi năm?

Lão ầu từ từ gật đầu đáp:

– Trong hai mươi bốn người này có hai người mặc áo nhà sư, dường như là đệ tử của phái Thiếu Lâm thì phải Thiết Mộc đại sư đáp:

– Ba mươi năm trước đây có hai gã đệ tử trong bốn tự võ công rất cao cường, tự nhiên biệt tích trên chốn giang hồ. Bốn tự đã phái những tay cao thủ cô công đi tìm kiếm mấy tháng trời nhưng chẳng thấy tăm hơi chi hết.

Dư bà nói:

– Người đó tuy thủ đoạn cực kỳ thâm khốc, song lúc y động thủ tuyệt không dùng mưu thần chước quỷ gì cả.

Mụ từ từ đưa mắt chăm chú nhìn Hà quả phụ nói:

– Vì thế mà vừa rồi già đây thấy cô gái trẻ có võ công đó, già nhớ ngay vụ trước kia. Người đó cũng dùng kiếm quang để vây bọc các yếu huyết. Thủ pháp y cũng hết như cô bé đây. Nếu bữa nay ta giúp Cùng Gia Bang nghiêm hình thẩm vấn cô ta thì e rằng trong chỗ Hắc Lâm này từ đây trở đi vĩnh viễn không được ngày nào yên ổn.

Âu Dương Thống nhìn Hà quả phụ tủm tỉm cười nói:

– Nếu phu nhân có ý sợ họ thì tại hạ không dám quấy nhiễu nữa.

Hà quả phụ trầm ngâm một lát rồi bảo lão ầu:

– Trong thời kỳ ta ẩn dật, Âu Dương Bang Chúa đã chiếu cố rất nhiều. Nay người đem cô gái này đến đây thẩm vấn tuy có thể xảy ra nhiều tai họa bất ngờ, nhưng theo lẽ ta chẳng nên từ chối.

Phu nhân nói với Dư bà câu này mà cũng là nói với Âu Dương Thống, để tỏ ra mình chịu lời cho Bang chúa thẩm vấn nữ lang áo trắng tại đây.

Phí Công Lượng đột nhiên tiến lại giơ tay ra kéo nữ lang áo trắng dậy nói:

– Bây giờ đã muộn lắm rồi. Nếu có thẩm vấn thì thẩm vấn ngay đi, đừng để đến đêm dễ sinh rắc rối. Hơn nữa hai vị đại sư còn đem thị về chùa Thiếu Lâm để phúc trình.

Âu Dương Thống nói:

– Phí huynh nói phải đó...

Ông ngoảnh lại nhìn thiếu phụ nói:

– Xin phu nhân điểm huyết, rồi rút thanh đoản kiếm trong mình thị ra.

Hà quả phụ đưa mắt nhìn Dư bà khẽ bảo:

– Cô bé này không phải bọn ta bắt. Việc này có liên lụy đến Hắc Lâm chúng ta, thì trước hết đồng đảng cô có tìm đến Cùng Gia Bang, đến chùa Thiếu Lâm rồi sau cùng mới tìm đến chúng ta. Vậy mụ chẳng cần phải quan tâm cho lắm.

Hà quả phụ bước vội bên nữ lang áo trắng thò tay vào người nàng rút thanh đoản kiếm ra, rồi giải huyết đạo cho nàng.

Nữ lang áo trắng đột nhiên buông một tiếng thở dài, mở bừng hai mắt toan cất tiếng nói thì bị Phí Công Lượng đưa tay ra, điểm vào huyết phong phủ bên cánh tay trái nàng.

Lão điểm huyết nữ lang vì sợ nàng chưa kịp ép một bẻ, còn ra tay chống cự làm mất thì giờ.

Nữ lang áo trắng tuy huyết đạo bị kiềm chế, nhưng còn mở miệng được.

Nàng lạnh lùng nhìn Phí Công Lượng nói:

– Sau này mà ngươi còn đụng chạm vào tay ta thì cái thân ngươi không chặt ra làm muôn khúc không xong.

Phí Công Lượng cười ồ nói:

– Về sau thì chưa biết đâu mà nói. Cô nương hãy chờ đến bây giờ rồi hãy

làm phách. Còn bây giờ thì cô nên tỏ ra biết điều một chút kéo lại ốm đòn. Nữ lang áo trắng tuy bị điểm huyết mà vẫn bướng bỉnh quật cường. Nàng cười lạt nói:

– Hiện chung quanh tòa nhà mật thất này có lẽ đang bị bao vây mấy tầng rồi. Chà! Để ta xem bọn người còn lên mặt được mấy hồi?

Âu Dương Thống chấp tay nói:

– Tại hạ cần nhắc nhở cô nương một điều là bây giờ bọn người cứu viện cô chưa đến, chúng tôi hãy dùng thủ đoạn thâm khốc để trừng trị cô..

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

– Dù sao đó cũng chỉ là trường hợp bất đắc dĩ mới dùng tới. Chúng tôi thực tâm không muốn cho cô phải chịu cực hình làm chi.

Nữ lang áo trắng vẫn lạnh lùng nói:

– Hễ tôi thoát khỏi nạn này thì việc đầu tiên là tiêu diệt Củng Gia Bang. Dù đứa trẻ nít lên ba mới gia nhập vào bang cũng không để sống sót.

Âu Dương Thống hơi có sắc giận nói:

– Việc tương lai để sau này bàn đến. Cô nương rất mực điều ngoa, đừng trách tại hạ bắt cô phải đau khổ.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một chút rồi nói:

– Nào! Các người hỏi gì thì hỏi đi?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cô nương quả nhiên khí khái không kém tụi râu mày.

Ngừng một giây ông hỏi luôn:

– Cỗ Long Vương là nhân vật thế nào?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Cỗ Long Vương là Cỗ Long Vương chứ còn là ai? Sao người hỏi vớ vẩn thế?

Âu Dương Thống chau mày nói:

– Tôi khuyên cô đừng giở thói điều ngoa nữa. Tôi đã bảo không muốn dùng cực hình khảo đả cô mà.

Nữ lang áo trắng nói:

– Điều gì ta biết thì ta bảo là biết, còn điều ta không biết thì bọn người giết ta cũng thế thôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Tại sao cô nương lại xưng là quận chúa?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Bốn người nghĩa nữ Cỗ Long Vương thì ta đây là một, dĩ nhiên họ kêu ta bằng quận chúa.

Miệng nàng nói ráo hoảnh trơn tru khiến người nghe chẳng khai thác được chút gì, lại không phải là lời dối trá nên khó mà bắt bẻ được.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng rồi

hỏi:

– Cô trà trộn vào trong Mẫn trạch, giả làm con gái Mẫn lão anh hùng là có dụng ý gì?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Một là để điều tra xem tam bảo giấu đâu, hai là để trả cái thù giết cha.

Âu Dương Thống hỏi:

– Cô trà trộn vào trong Mẫn trạch mấy năm? Mẫn lão anh hùng có biết góc gác cô không? Tên họ thật cô là gì?

Nữ lang đáp:

– Ta ở trong Mẫn trạch năm năm, trưởng thành tại đó như con ruột lão vậy. Vả lại lão Linh lãnh đạm, ít khi trò chuyện cùng con trai con gái. Công việc đầu tiên của ta là thu phục bọn người dưới trướng để cô lập lão và bức bách lão đưa tam bảo ra.

Phí Công Lượng vội hỏi:

– Tam bảo hiện giờ ở đâu?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu ta đã truy ra tam bảo giấu đâu thì ta chẳng cần ở lại trong Mẫn trạch mấy năm làm gì?

Nàng liếc mắt nhìn Âu Dương Thống rồi nói tiếp:

– Sau khi ta ở nhà lão Mẫn một năm, lão phát giác ra ta không phải con ruột lão. Nhưng bây giờ ta đã được nghĩa phụ Cổ Long Vương ban thuốc cho để chế phục mấy nhân vật chủ yếu trong Mẫn trạch, như Tổng Quản Kim Thiều Hòa, Mẫn Chính Liêm con trai độc nhất của lão Mẫn...

Thiết Mộc đại sư xen vào:

– Không hiểu cô con gái ruột Mẫn lão anh hùng ở đâu?

Nữ lang tức mình đáp:

– Bọn người ai cũng chồm vào hỏi loạn lên thì ta biết trả lời ai?

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói:

– A Di Đà Phật! Nữ thí chủ nói phải đó. Chúng tôi xin nhường lời cho một mình Âu Dương Bang Chúa hỏi cô.

Âu Dương Thống giục:

– Xin cô nương kể tiếp đi!

Nữ lang kể:

– Sau khi ta thu dụng được mấy tên trọng yếu trong Mẫn trạch, ta liền bắt đầu công cuộc trừng trị lão Mẫn. Trước hết ta dùng thủ pháp độc đáo của nghĩa phụ truyền thụ cho, điểm vào mấy huyệt trọng yếu trong người lão, khiến lão không tự tử được, rồi hằng ngày vặn hỏi lão:

tam bảo giấu đâu? Trước ta còn nghi lão kiên quyết không chịu nói, nhưng rồi sau ta biết chính lão cũng không biết tam bảo cất giấu ở đâu thật.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Mẫn lão anh hùng bị cô nương áp bức hỏi tra, chắc là cực khổ nhiều lắm.
Nữ lang áo trắng nhanh nhẩu đáp:

– Lão cướp báu vật của người bằng những thủ đoạn hèn mạt mà lại giương danh với đời thì dù da thịt lão có phải đau đớn e chề cũng chẳng có chi là quá đáng.

Âu Dương Thống hỏi:

– Còn Mẫn tiểu thư thật đúng là người vô tội, không biết các cô xử trí với tiểu thư ra sao?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Thì cô ta vẫn còn sống đó chứ có sao đâu?

Âu Dương Thống hỏi:

– Hiện giờ tiểu thư ở đâu?

Nữ lang đáp:

– Trước kia cô ta bị cầm tù trong Mẫn trạch, song hiện giờ thì nghĩa phụ ta đem giam vào thiết bốn rồi.

Âu Dương Thống nói:

– Cô nương là người mẫn tiệp, nói năng dứt khoát, tại hạ quyết không làm khó dễ cô, chỉ hỏi cô mấy điều nữa rồi lập tức giao cho hai vị đại sư đưa về Tung Sơn. Các giới võ lâm coi chùa Thiếu Lâm như sao Bắc Đẩu, như núi Thái Sơn, quyết nhiên cô không bị cực hình tra tấn đâu.

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói:

– Ta không cần các người an ủi. Việc sống chết đối với ta chẳng có nghĩa lý gì...

Ngừng một lát, nàng nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Có điều ta đây là nguồn gốc mọi tai họa. Bất luận ta đi đến đâu cũng gieo tai rắc vạ đến đó.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Cái đó bất tất phải biện bạch. Tên họ thật cô là gì? Xuất thân từ đâu sao cô chưa nói.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm giây lát rồi đáp.

– Thân phụ ta là Liên Tam Bảo, ta tên gọi Liên Tuyết Kiều. Thân thể ta chỉ có bấy nhiêu điều để nói với các người thôi. Người còn hỏi nữa cũng vô ích.

Âu Dương Thống nói:

– Vậy là đủ rồi! Liên cô nương đã không muốn nói nhiều về thân thể mình, tại hạ cũng không hỏi nữa. Bây giờ chúng ta đổi sang đề mục khác.

Phí Công Lượng thốt nhiên nhú lông mày lăm lăm:

– Liên Tam Bảo, Liên Tam Bảo. Cái tên nghe quen quá!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thi hài gia phụ đã hóa cỏ rồi, người bất tất phải phí tâm suy nghĩ.

Lần này Phí Công Lượng chỉ mỉm cười chứ không nói gì để phản đối.

Âu Dương Thống nói:

– Liên cô nương đã được Cồn Long Vương nhận làm nghĩa nữ, và một địa vị tôn trọng, làm đến quận chúa, chắc biết rõ Cồn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều đáp ngay:

– Nghĩa phụ ta như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Ta biết thân thế người sao được?

Âu Dương Thống than rằng:

– Dù cô nương không biết thật hay biết mà không chịu nói, tại hạ cũng không miễn cưỡng vặn hỏi cô nữa...

Nói tới đây đột nhiên vang lên một tiếng ầm ầm như sấm dậy. Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Người tiếp viện cho ta đã tìm đến nơi, hiện giờ đã ở gần đâu đây. Chắc chỉ trong vòng một giờ là có thể tìm vào chốn này.

Hà quả phụ đột nhiên vẫy tay ra hiệu cho bốn người sư nữ lại gần rồi bảo nhỏ:

– Các người đi truyền chỉ dụ của ta bảo chúng canh các nơi hiểm yếu, nhất thiết không được ra nghinh địch.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt ra nhìn Phàm Mộc hỏi:

– Sư đệ thử tính xem còn mấy ngày nữa thì về đến chùa?

Phàm Mộc đáp:

– Kể cả hôm nay nữa là bảy ngày.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nói xen vào:

– Tính toán làm chi nữa? Chỉ trong một vài giờ bọn người cứu viện cho ta sẽ tới đây, mà các người còn tính đến việc bảy ngày, chẳng hóa ra ngu ngốc lắm sao?

Âu Dương Thống tùm tùm cười nói:

– Chưa nói đến bốn mặt khu Hắc Lâm này đường lối phức tạp, cách bố trí lại tinh vi, bọn người đến cứu cô vị tất đã tìm vào được đến đây. Giả sử bọn họ có vào được chưa chắc chúng ta đã thua chúng, Liên cô nương chớ mừng vội?

Liên Tuyết Kiều tùm tùm cười nói:

– Các người cứ yên trí! Bất luận hiểm trở bí mật đâu người ta cũng mò tới nơi được.

Nàng nói bằng một giọng quả quyết, không có vẻ chi là cố ý. Âu Dương Thống cùng Phí Công Lượng là những tay lão luyện giang hồ vừa nghe đã biết không phải nàng nói hoang đường.

Âu Dương Thống khẽ rùng mình hỏi:

– Cô nương nói chắc không sai rồi. Nhưng vì lẽ gì mà chúng tìm được lối vào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đó là một bí mật ta không thể tiết lộ được. Lát nữa các ngươi sẽ biết.
 Bỗng thấy nữ tỳ áo xanh tóc đỏ trái đào hốt hoảng chạy vào nói:
 – Phu nhân! Nguy đến nơi rồi! Bọn người theo đường ngầm hoa viên vào tới nơi.
 Hà quả phụ biến sắc đưa mắt nhìn Âu Dương Thống hỏi:
 – Lúc chur vị theo đường ngầm trong hoa viên vào đây có để lại vết tích gì không?
 Âu Dương Thống đáp:
 – Điều đó phu nhân bất tất phải quan tâm, tại hạ tin rằng không để lại chút dấu vết nào cả.
 Hà quả phụ nói:
 – Thế thì lạ thật! Đường ngầm trong hoa viên này là một lối tắt rất bí mật, nếu không có vết tích thì làm sao người ngoài biết mà tìm vào được. Đây là một nguyên nhân khiến cho người ta khó hiểu.
 Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:
 – Có chi mà khó hiểu. Chẳng lẽ ta không biết để ám hiệu hay sao?
 Phí Công Lượng hần học nói:
 – Lúc đó các huyết đạo mi bị kiềm chế, không nhúc nhích được, thì còn để ám hiệu bằng cách nào. Thôi đừng nói dóc nữa!
 Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:
 – Nghĩa phụ ta là Cỗn Long Vương thần thông quảng đại. Những cơ mưu tính toán thần diệu của người há dễ lừa người liệu biết được?
 Âu Dương Thống trầm tư một lúc rồi than rằng:
 – Giả tử Đường tiên sinh tề bang ở đây, nhất định là y tìm ra được điều bí mật này.
 Hà quả phụ quay lại biểu mộ lão ẩu ngồi trong góc nhà:
 – Thời cơ cấp bách lắm rồi! Cường địch không do những đường mình đã bố trí ngầm ngầm đánh vào, Dư bà phải mau ra chống nhau với chúng, đừng để chúng bao vây.
 Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Phàm Mộc nói:
 – Sư đệ đi theo nữ thí chủ đây ra giúp một tay.
 Lão ẩu từ từ đứng lên lẩm bẩm:
 – Hừ? Không nghe lời người già, bây giờ mới trắng mắt lên.
 Mụ vừa nói vừa bước chệnh choạng run rẩy đi ra.
 Phàm Mộc đại sư cũng từ từ cất bước theo sau lão ẩu.
 Liên Tuyết Kiều trông thấy hai người bước ra khỏi nhà đặc chí nổi lên một trận cười ngặt nghèo.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 40

Rừng Hắc Lâm, Thần Điều Đưa Đường

Phí Công Lượng cả giận trừng mắt hỏi:

– Mi nói cái gì? Dù những tay cứu viện mi có tìm đến nơi thực, nhưng chưa chắc cứu được mi đâu?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu các vị tự tin chống lại nổi với bọn người đến cứu ta thì nên giết cho hết, kéo một người sống sót cũng là một mối hậu họa rất lớn cho các người đó.

Âu Dương Thống giật mình nghĩ thầm:

“Câu nói này đúng thật, nhưng bất tất phải từ miệng cô này nói ra”. Ông cúi xuống thấy nữ lang nhắm nghiền hai mắt, nằm nghiêng dưới đất như người ngủ say. Ông nhú cặp lông mày khế nói với Thiết Mộc đại sư:

– Trước khi ta chưa đánh lui được bọn người đến cứu viện cho thị, e rằng thị không chịu trả lời những câu ta hỏi nữa.

Thiết Mộc nói:

– Chắc thế.

Âu Dương Thống nói:

– Vì vậy tại hạ chủ trương. Ta hãy điếm vào huyệt cô này đem giấu một nơi rồi ra ngoài coi xem những tội người tới đây có bản lĩnh ghê gớm đến mức nào?

Phí Công Lượng vung tay một cái điếm vào á huyệt Liên Tuyết Kiều, nói:

– Con nhóc này điều ngoa vô cùng, đối phó với thị rất khó. Chi bằng nhân cơ hội này lâm cho thị mất hết võ công chẳng hay các vị có đồng ý hay không?

Liên Tuyết Kiều tuy bị điếm á huyệt không nói được nữa, song nghe lời Phí Công Lượng, đột nhiên nàng mở to mắt ra.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Phí huynh dùng biện pháp đó thật là khôn ngoan, tại hạ rất tán thành.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư, đôi mắt lộ vẻ khẩn cầu, vì nàng biết rằng chỉ còn chờ Thiết Mộc đồng ý là Phí Công Lượng lập tức ra tay.

Thiết Mộc đại sư nhấp nháy cặp lông mày từ bi, thở dài nói:

– Con người học võ sợ nhất là võ công bị tước bỏ. Nhưng cô gái này lòng đã thâm độc lại tàn khốc. Hai vị đã có ý tước bỏ võ công của cô ta, bản tăng cũng không phản đối.

Vừa nói tới đây, bỗng nghe hai tiếng vang dội vọng vào.

Hà quả phụ thất sắc, uốn mình đi một cái người đã lảng ra ngoài. Thiết Mộc đại sư nói nhỏ:

– Chúng ta đã đem cô này đến đây, gây nhiều chuyện rắc rối cho người, chẳng lẽ cứ thông tay mà nhìn? Hai vị hãy ở lại trong nhà này, đề bàn tăng ra xem sao.

Nhà sư phát tay áo thoăn thoắt đi ra.

Phí Công Lượng bỏ nữ lang áo trắng nằm đó cười nói:

– Xin Âu Dương Bang Chúa chiếu cố cho Liên cô nương, tại hạ cũng phải đi xem sao mới được.

Nói xong tung mình nhảy ra khỏi nhà.

Trong căn nhà tranh chỉ còn lại Âu Dương Thống cùng Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống khai á huyệt cho Liên Tuyết Kiều rồi nghiêm nghị nói:

– Cô nương nghĩ kỹ đi? Xem chừng trong những tay cứu viện chưa chắc đã có Cồn Long Vương tới đây.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Nếu nghĩa phụ ta thân hành tới đây thì lũ nguoi đừng hòng sống nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Cồn Long Vương không tới, thì bản lĩnh những người đến đây so với cô nương thế nào?

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Nếu chỉ lấy võ công không mà nói thì bọn họ chưa chắc đã địch nổi các nguoi, nhưng họ còn các yếu tố khác thủ thắng.

Thốt nhiên bên ngoài lại có tiếng quát tháo.

Âu Dương Thống giật mình nghĩ thầm:

“Sao họ vào mau thế được? Chẳng lẽ Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng và bọn gia nhân Hà quả phụ hợp sức mà không chống nổi?

Ông đưa tay ra điểm vào á huyệt và vận huyệt Liên Tuyết Kiều rồi đem nàng đi ra lối cửa sau.

Vừa ra khỏi cửa chưa kịp nhìn bốn phía, đột nhiên có luồng gió mạnh vụt xuống đầu. Âu Dương Thống giật mình lắm bầm:

“Gió gì mà ghê thế!”. Ông phóng chưởng đánh lên trên không véo một tiếng, luồng kinh phong đang xông thẳng xuống đột nhiên bật ngược lại.

Âu Dương Thống cả kinh ngẩng đầu lên xem thì ra một con chim lông trắng như tuyết, mỏ đỏ, đứng trên đầu cao chừng hai trượng. Nó lượn đi lượn lại tựa hồ như đang tìm đường xuống đánh. Bất giác ông bật cười lắm bầm:

Tường là ai té ra là một giống súc sinh”.

Con chim này giống điều mà không phải điều tựa như hạc mà không phải

hạc. Toàn thân lông trắng như tuyết, mỏ đỏ, dài đến ba tấc. Âu Dương Thống tuy bôn tẩu giang hồ đã lâu mà chưa từng thấy qua giống khả ái này,

bất giác ông chăm chú nhìn hồi lâu thì thấy nó bay lượn một lúc một nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc, trông tựa hồ như một vết trắng hình tròn ở trên đầu mình.

Giữa lúc ấy, về phía chính tây bỗng vang lên một tiếng quát. Âu Dương Thống giật mình đảo mắt nhìn về phía đó thấy Hà quả phụ cùng Phạm Mộc đại sư đang đánh nhau với mấy gã đại hán. Bất giác ông thở dài nghĩ thầm: – Tiêu dao Tú Tài Đường Toàn quả là liệu việc như thần. Nếu mình không đem nữ lang áo trắng tách rời khỏi bọn Thanh Thành Song Kiếm thì chắc là cường địch sẽ theo đường thủy kéo đến Cùg Gia Bang rồi...” Còn đang nghĩ ngợi thì lại thấy một luồng kinh phong vụt tới trước mặt, Âu Dương Thống biết là con chim vừa rồi liền vung tay đánh tạt ngang. Ông thấy con chim xinh đẹp khả ái, không có vẻ dữ tợn, sinh lòng thương tiếc, nên phóng chưởng chỉ dùng có hai phần lực lượng.

Bên tai đánh rạc một tiếng, rồi thấy tay tê nhức. Âu Dương Thống giật mình, vội phóng tay trái đánh ra một chưởng.

Con quái điều tựa hồ biết thế chưởng lợi hại, rú lên một tiếng vỗ cánh bay đi.

Âu Dương Thống chú ý nhìn lại thì thấy tay áo bên trái bị quái điều cào rách một miếng và da bị thủng một lỗ bằng hạt đậu, máu tươi đang rỉ ra, thì trong lòng rất lấy làm kinh dị nghĩ thầm:

“Mình đã vận chân khí đề phòng, người tâm thường khó lòng đánh bị thương được, thế thì mỏ con chim này ghê gớm quá, mình không thể coi thường được”.

Nghĩ vậy ông ngấm ngầm ngưng tụ công lực phóng chưởng đánh ra.

Một luồng kinh lực mạnh vô cùng đã tưởng đánh chết được con quái điều.

Dè đâu nó cơ biến lạ thường, cặp hai cánh lại bay chúi xuống tránh khỏi. Âu Dương Thống chau mày nghĩ thầm:

“Con chim này linh tính tuyệt diệu như vậy, giả tỷ dưới có cường địch tấn công trên không có quái điều tập kích, thì người võ công cao đến mức nào cũng không thể đề phòng được. Chỉ bằng mình sớm nghĩ cách trừ nó đi để tránh cho mọi người khỏi bị thương vì mỏ nhọn móng sắc của nó.” Chủ ý đã định ông ngấm ngầm nhìn nhận từng cử động của quái điều. Bề ngoài ông giả vờ như không để ý gì mà bề trong tụ tập công lực để chờ cơ hội.

Con quái điều lông trắng mỏ dài dù tinh khôn đến đâu cũng không bằng con người. Nó thấy Âu Dương Thống thản nhiên như không, đâu hiểu được tâm cơ người, quả nhiên nó bay lượn hai vòng, rồi đột nhiên sà xuống. Nhưng vừa tới đầu đối phương, đột nhiên nó bay lên. Âu Dương Thống khen thầm:

“Con chim khôn thật. Nếu mình hấp tấp ra tay, tất bị nó khám phá ra mưu cơ của mình.” Con quái điều sà xuống không thấy động tĩnh gì, lập tức bay vụt lên liệng một vòng rồi sà xuống lần thứ hai. Còn cách Âu Dương Thống

chùng tám chín thước đột nhiên nó xòe cánh ra há mỏ giơ móng nhất tề chụp xuống.

Âu Dương Thống tuy đã chuẩn bị mà không khỏi ngấm ngấm kinh hãi về uy thế tập kích mãnh liệt của con quái điều, ông quát lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Chưởng này ông dùng đến bảy phần chân lực, thế mạnh khủng khiếp, con chim tuy có cơ linh nhưng không phòng bị chi cả thì tránh sao cho kịp? Nó rú lên một tiếng vì bị chưởng lực đánh tung ngược trở lại. Hai mảng lông trắng bay phát phới rồi rơi xuống đất.

Con quái điều bị chưởng hất cao lên hai trượng rồi rớt xuống đất đánh bộp một tiếng.

Âu Dương Thống thò tay ra lượm một cái lông chim lên, nhưng chưa kịp xem thì đột nhiên nghe thấy mấy tiếng oăng oăng. Ông quay đầu nhìn ai thấy hai con chó ngao lớn chạy đến. Đồng thời thấy bóng người lồ nhô đương vây đánh, Thiết Mộc đại sư cùng Hà quả phụ, tựa hồ như bên địch đến đông thêm.

Hai con chó ngao chạy rất lẹ, chớp mắt đã đến trước mặt Âu Dương Thống. Âu Dương Thống quát to một tiếng và phóng quyền ra chiêu Lực Phách Hoa Sơn đánh một con, đồng thời co chân ra chiêu Khôi Tinh Thích Đầu đá con kia. Ông tự hỏi:

“Bọn chúng đem cả quái điều cự ngao đi là có dụng ý gì? Chẳng lẽ lại dùng chim cùng chó đánh nhau với người?” Hai con chó tuy dữ như hùm song chống nổi thế nào lại thần lực của Âu Dương Thống. Bỗng nghe thấy tiếng sủa lên oăng oăng, con bị quyền đánh trúng văng ra đến ba bốn thước rồi lăn kên ra, còn con kia bị đá cũng lăn đến ba bốn vòng.

Bỗng bên tai vang lên những tiếng quát tháo ầm ầm. Bọn địch xem chùng võ nghệ không vừa. Thiết Mộc đại sư cùng Hà quả phụ hiệp lực mà không sao chống nổi đôi phương. Hai gã đại hán xong thắng về phía căn nhà tranh do Âu Dương Thống phòng thủ. Giữa lúc ấy, con quái điều lông trắng đang nằm lăn dưới đất thốt nhiên đứng dậy chạy mấy bước, rồi vỗ cánh bay lên từng mây chớp mắt đã mất hút.

Âu Dương Thống rung mình nghĩ thầm:

“Chưởng lực mình mạnh như thế mà sao con chim này chưa chết”. Ông đang suy nghĩ thì hai gã đại hán đã xông tới trước mặt. Gã mé tả vung quyền lên đánh vào trước ngực, còn gã mé hữu thì né người đi toan xông vào trong nhà.

Âu Dương Thống tự nhủ:

“Cường địch đến rất đông, nếu mình không sớm hạ độc thủ, e rằng khó lòng đối phó nổi.” Ông liền xoay tay phải lại, năm ngón tay nhắm huyết mạch môn gã đại hán mé hữu chụp xuống, tay trái đánh ra một chưởng quét ngang

về phía đại hán mé tả. Đại hán mé hữu nhảy tránh sang bên.

Còn gã đại hán mé tả thì phóng chưởng ra để chống lại chưởng lực Âu Dương Thống.

Hai chưởng lực chạm nhau đánh bình một tiếng, Âu Dương Thống không tự chủ được phải bước tránh sang một bên, còn gã đại hán thì bị hất lùi lại bốn năm thước.

Âu Dương Thống cả kinh nghĩ thầm:

“Chưởng lực của gã này gớm thật, mình chớ nên khinh địch.” Rồi ông vận hết công lực phóng chưởng đánh ra. Ông biết rõ hai gã này giương đông kích tây. Chú ý của chúng không phải đánh mình mà cốt sấn vào nhà để cứu nữ lang áo trắng. Nếu mình không hạ độc thủ đánh chết một tên đi thì khó lòng giữ không cho đôi phương vào nhà được. Nghĩ vậy Âu Dương Thống vận hết công lực đánh ra một chưởng rất mạnh.

Đại hán mé tả sau khi chạm phải một chưởng của Âu Dương Thống đã biết nội lực đối phương mạnh hơn mình nhiều. Nhưng thấy đối phương đứng xa phát chưởng nên không né tránh, chỉ quát một tiếng rồi vung song chưởng ra chống lại.

Chỉ một chiêu này đã phân rõ hơn thua. Âu Dương Thống thấy cánh tay tê chồn, toàn thân run lên, còn đại hán rung chuyển cả hai vai, hộc máu tươi ra ngã lăn xuống đất. Đại hán mé hữu thấy bạn bị trọng thương, nhưng chí quyết chiến không giảm sút. Gã quát to lên một tiếng vung quyền đánh ra. Âu Dương Thống đã động sát khí, sẽ lạng người đi một chút, tay phải thì triển phép cầm nã mau lệ dị thường, chụp đúng vào vai bên hữu đại hán. Ông bóp mạnh một cái, cánh tay gã đại hán gãy ngay. Gã đau quá toát mồ hôi trán, nhỏ xuống từng giọt.

Gã này gan dạ phi thường, tuy bị đau đớn như vậy mà không kêu la chi hết.

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt khen:

– Ngươi cũng là bậc anh hùng đó?

Tay trái ông nắm vào huyết vai bên hữu đại hán rồi buông tay ra. Nên biết Âu Dương Thống là bậc độ lượng hơn người, ít khi hạ độc thủ. Nhưng vì cường địch đến, mỗi lúc đến một đông và tai họa này do mình gây ra, nên chẳng những ông không yên tâm lại còn tức giận nữa. Có điều ông là người trầm tĩnh, dù trong lòng căm tức mà bề ngoài vẫn thản nhiên như không.

Bỗng thấy Thiết Mộc đại sư lên tiếng:

– Các vị ý mình nhiều người tủa cả ra như thế là trái với quy củ võ lâm, thì cũng đừng trách lão tăng thất lễ.

Thốt nhiên nhà sư biến đổi thế đánh, liền một lúc điểm huyết luân bốn gã.

Những gã kia thấy Thiết Mộc thần lực vô biên, sinh ra khiếp sợ, lập tức dừng tay không dám tấn công nữa.

Hà quả phụ đưa mắt nhìn bọn chúng lạnh lùng hỏi:

– Bọn người cả thầy có bao nhiêu người?

Một gã đại hán trong bọn đáp:

– Bọn ta đã vây kín khu rừng bí mật này của các người rồi.

Hà quả phụ đưa mắt sáng như điện cười gằn hỏi:

– Trong bọn người đây còn sáu tên chưa việc gì. Các người muốn sống hay muốn chết?

Một gã đại hán dường như là trưởng toán hỏi lại:

– Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

Hà quả phụ nói:

– Các người muốn chết thì là việc dễ dàng quá rồi, chúng ta chỉ giết đi là xong. Nhưng nếu muốn sống thì hãy chịu lép vế một bề, đừng giở thói hung hăng nữa.

Thiếu phụ nói câu sau cùng, vẻ mặt bỗng tươi lên.

Trong mười hai gã đại hán đánh vào rừng Hắc Lâm thì hai gã bị thương về tay Âu Dương Thống, bốn gã kia bị Thiết Mộc đại sư điểm huyết. Còn sáu gã nữa tuy chưa bị thương nhưng đã mất hết nhuệ khí, biết rằng nếu còn đánh nữa thế nào cũng bị tử thương. Con tuyết điêu (chim điêu trắng) đã báo tin ra ngoài, những tay cao thủ tiếp viện chỉ chừng trong một giờ nữa là tới nơi. Chỉ bằng bây giờ hãy tạm ẩn nhẫn để kéo dài thời gian là hơn hết.

Sáu gã đưa mắt nhìn nhau, rồi một gã cất tiếng hỏi:

– Phải chăng phu nhân muốn bảo chúng tôi bó tay chịu trời?

Hà quả phụ khẽ nhíu đôi lông mày đáp:

– Các người đừng nghĩ nhiều cho mất thì giờ. Nếu các người muốn trùng trình kéo dài thời gian để bịp ta thì không được đâu. Tình thế đã rõ ràng lắm rồi, nếu ưng theo lời ta thì bó tay chịu trời, bằng không thì động thủ ngay đi. Đại hán kia chưa kịp trả lời đột nhiên từng hồi trống vang dội báo tin khẩn cấp.

Hà quả phụ thất sắc, khẽ bảo Thiết Mộc đại sư.

– Lão thiền sư hạ độc thủ đi thôi! Không thể từ bi được nữa đâu!

Thiếu phụ nói xong chuyển mình chạy ngay.

Thiết Mộc đại sư thấy thiếu phụ hốt hoảng ra đi biết là trong rừng Hắc Lâm đã xảy ra cuộc đại biến ghê hồn.

Tiếng trống liên hồi không ngớt, chắc là để loan tin khẩn cấp. Thiết Mộc đảo mắt nhìn sáu gã đại hán, trong lòng vẫn chưa hết băn khoăn vì Hà quả phụ lúc bỏ đi đã dặn nhà sư phải giết hết bọn này đi. Việc hạ thủ sáu tên này chả có chi là khó. Nhưng nhà sư dưỡng tâm bấy lâu thành bậc cao tăng. Tuy võ công lừng lẫy khắp võ lâm mà tâm địa vẫn từ bi khác thường. Bây giờ phải ra tay giết sáu mạng người, nhà sư lấy làm khó nghĩ. Có điều cuộc đại họa này tự mình đưa đến. Tuy mình không phải là người đầu tiên, nhưng cũng dự phần trách nhiệm. Hơn nữa nhà sư lại muốn giữ cho nữ lang áo trắng

được yên ổn để đưa về chùa Thiếu Lâm.

Nhà sư nghĩ ngợi quanh co, chưa quyết định ra sao, thì đột nhiên bên tai vang lên những tiếng lanh lảnh. Âm thanh này tựa hồ có âm luật nhất định, lúc nổi lên lúc tắt đi khác nào hai bên đối thoại. Thiết Mộc đại sư tuy không hiểu âm thanh này là gì nhưng cũng đoán ra đây chắc là một lối thông tin của bên địch.

Sáu gã đại hán khi nghe âm thanh lúc có lúc không này, đều thoáng lộ vẻ mừng thầm. Đột nhiên một gã lớn tiếng nói:

– Đại đội cứu viện cho bọn ta đã đến, biết điều thì bó tay chịu trời mau đi! Gã chưa dứt lời, bỗng nổi lên một tiếng gầm như xé tan bầu không khí vọng lại, rồi một bóng người lẹ như sao sa ở trên trời rơi xuống đứng chỗ sau gã đại hán đứng, đồng thời vung chưởng đánh ra.

Gã đại hán đang nói dở câu bị chưởng đánh trúng vào trước ngực, rú lên một tiếng ngã lảo lổ xuống đất. Thiết Mộc nhìn xem ai, té ra là Huỳnh Sơn Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng đánh chết một tên, vẫn chưa thỏa mãn, quát to lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Dường như lão có điều gì căm hận vô cùng nên phóng chưởng cực kỳ mãnh liệt. Năm gã đại hán kia tựa hồ bị uy thế mãnh liệt của đòn chưởng vừa rồi trấn áp, bất giác đứng thộn mặt ra.

Năm gã còn đang ngơ ngẩn, Phí Công Lượng động thủ quá, lại hai tên té nhào.

Thiết Mộc đại sư nhìn thấy mấy người trúng chưởng đều hộc máu tươi ra chết liền, trong lòng bất nhẫn, vội nói:

– Bọn này đương nổi thế nào được võ công tuyệt thế của Phí đại hiệp. Xin đại hiệp hãy tạm dừng tay để cho bản tăng nói chuyện.

Phí Công Lượng đằng hắng rồi nói:

– Lão hòa thượng hãy khoan rồi hãy giả nhân giả nghĩa.

Vừa nói vừa ra chiêu Cuồng Lãng Triều Nham (sóng đánh những mồm đá ngầm) trúng vào một gã mé phải. Gã rú lên một tiếng ôm bụng ngã lảo lổ ra.

Phí Công Lượng dường như vận đủ mười thành công lực đánh ra. Ai đã trúng thương lão là lập tức té nhào. Chớp mắt đã hạ luôn bốn gã.

Thiết Mộc đại sư động lòng từ bi toan lên tiếng phản đối nhưng rồi lại nín nhịn không nói nữa.

Còn hai gã đại hán thấy Phí Công Lượng ra tay khủng khiếp, trong lòng sợ hãi vô cùng, đều lùi lại phía sau.

Phí Công Lượng đã động sát khí khi nào còn chịu tha chúng. Lão vận động chưởng lực quát to lên một tiếng, phóng chưởng ra. Lại một tiếng thê thảm rú lên, đại hán bên hữu hất tung lên cao đến ba, bốn thước rồi mới rớt xuống, thất khiếu phun máu ra mà chết.

Gã bên tả run sợ lên, tay trái Phí Công Lượng đã chụp tới như chim ưng vỗ mồi, nắm lấy gã giơ lên rồi đánh một quyền vào sau lưng. Đại hán bắn ra xa đến tám chín thước rồi mới rớt xuống chết chưa kịp ngáp.

Phí Công Lượng đánh chết sáu gã đại hán xong, quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư, thùng thỉnh bước lại gần.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng đã nghe oai danh Phí đại hiệp từ lâu mà hôm nay mới được mắt thấy, sức mạnh đại hiệp quả là ghê gớm. Sao lúc ở trên thuyền nhỏ, Phí đại hiệp lại không dùng toàn lực đối phó với cô gái kia?

Phí Công Lượng đáp:

– Chắc lão thiền sư cũng đã rõ:

một là vì nữ lang áo trắng ra những đường quyền quái dị khôn lường, hai là đệ không muốn đem toàn lực phô bày ra trước mắt mọi người để tranh thắng bại với cô ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Võ công Phí đại hiệp khiến cho bần tăng bội phục vô cùng, có điều hơi tàn nhẫn quá?

Phí Công Lượng cười nhạt nói:

– Đức từ bi của lão thiền sư khiến cho tại hạ phải cảm động. Chỉ tiếc rằng lão thiền sư không rõ tình hình bên địch khiến cho tại hạ phải buồn cười.

Thiết Mộc đại sư biến sắc nói:

– Bần tăng chẳng để tâm làm gì về những lời sỉ nhục của Phí đại hiệp.

Nhưng oai danh của Thiếu Lâm không được để cho ai làm sút mẻ. Vậy Phí đại hiệp phải từ từ lời nói...

Phí Công Lượng nói:

– Giả tỷ tại hạ không đánh chết sáu gã đại hán này, thì e rằng chúng ra hiệu cho nhau xong và cường địch sẽ đến đây ngay.

Thiết Mộc đại sư lắng tai nghe quả thấy tiếng hú lúc gần lúc xa tựa hồ như người lạc đường ở một địa phương nào đang quanh quẩn chưa tìm được lối ra.

Phí Công Lượng hắng giọng nói tiếp:

– Vì nề thanh danh đại sư oai vọng chùa Thiếu Lâm. Tại hạ dù to gan đến đâu cũng không dám xúc phạm, có điều bốn mặt cường địch đang vây đánh vùng Hắc Lâm này, sở dĩ họ chậm vào tới đây được là vì đường lối quanh co khó tìm ra phương hướng. Nếu không đánh chết mấy gã này, để chúng lấy cớ đồng ra rúc lên ra hiệu cho đồng đảng thì chúng sẽ tìm vào đến đây ngay tức khắc.

Thiết Mộc đại sư giật mình đáp:

– Phí đại hiệp quả là kiến thức rộng, lịch duyệt nhiều, bần tăng rất khâm phục.

Phí Công Lượng lại nói tiếp:

– Tai họa tại Hắc Lâm này đều do bọn ta gây ra thì bất luận trường hợp nào, chúng ta cũng phải đem toàn lực ra để đối phó.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đại hiệp hẳn rất phải, song bản tăng hiện chưa rõ tình hình bên địch ra sao?

Phí Công Lượng đáp:

– Rừng Hắc Lâm đã nổi trống báo hiệu khẩn cấp, dường như cường địch đo bốn mặt đánh vào. Hà quả phụ đang sợ cuống quýt. Những người trong Hắc Lâm này đại khái là hết thầy đã ra nghênh địch.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi mày nói:

– Tình hình nghiêm trọng đến thế kia ư?

Phí Công Lượng chưa kịp trả lời, đột nhiên có tiếng oang oác một con quái điều lông trắng mỏ đỏ bay vút qua trên đầu hai người. Những tiếng hú vẫn theo dõi bóng chim bay lại vang lên không ngớt:

Phí Công Lượng nói:

– Hai con chó ngao lớn đã đến đây và cả con chim lông trắng mỏ đỏ này có lẽ của bên địch thả ra.

Tiếng Âu Dương Thống từ đằng xa vọng lại:

– Lão thiền sư cùng Phí đại hiệp, con quái điều đó đúng là cường địch thả ra để dẫn đường. Nếu hai vị thấy nó thì hay hơn hết là vùng chường đánh chết đi.

Thiết Mộc đại sư ngẩng đầu lên coi, chỉ thấy bầu trời xanh ngắt, con quái điều không biết đã bay đi phương nào rồi. Nhà sư bất giác thở dài nói:

– Cường địch dùng chim để dẫn đường thì thật khó mà đề phòng được.

Phí Công Lượng cười nói:

– Lão thiền sư đã biết cường địch hiểm độc thì tốt hơn hết là đừng ra dạ từ bi nữa...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Hai bên đã lâm địch thì mạnh sống yếu chết. Lão thiền sư không chịu được thủ đánh người, nhưng nào người có để cho thiền sư được sống đâu? Vừa rồi tại hạ phải đem toàn lực giết liền một lúc sáu người rồi trong bụng cảm thấy có điều khác lạ, thế thì việc ghi tên vào ký tử bạ mà phải trúng độc là đúng sự thật rồi.

Phí Công Lượng khẳng khái nói mấy câu sau cùng rồi tung người chạy đi băng băng để trợ Thiết Mộc đại sư ở lại.

Lúc đó những tiếng hú thốt nhiên ngừng bật, bốn bề phẳng lặng như tờ, nhưng là cái trầm lặng đầy vẻ khẩn trương.

Khu rừng này lấy tên là Hắc Lâm thật đúng quá, bốn mặt cây dày, chi chít tối om. Cây cối trong rừng tuy không to lắm nhưng đầy gai góc, dây leo

chẳng chịt, tứ bề chỉ thấy một màu xanh om, kín mít, gió cũng không thổi qua được, ngoài vài ba gian nhà tranh và cái sân cỏ rộng chừng mười trượng vuông không còn thứ khác gì nữa. Nhà sư rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

“Ngoài ba gian nhà tranh này không còn chỗ nào trú ngụ được. Vậy mấy mụ nà dòng mặc áo sắc sỡ cùng Hà quả phụ Ổ vào đâu?” Thiết Mộc còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng rất trong trẻo của một cô gái gọi:

– Lão thiền sư!

Thiết Mộc giật mình quay lại thì thấy một cô gái mặc áo đỏ chùng, tuổi, đứng ở sau lưng cách xa chừng một trượng.

Cô gái này mặt mũi xinh tươi, tóc chải mượt quấn lại thành hai túm buộc ở hai bên đầu. Mắt cô sáng như sao, lúc nhấp nháy chứa lộ vẻ tình tứ.

Nhà sư thấy cô bé xuất hiện một cách đột ngột không khỏi giật mình. Cô bé áo đỏ thốt nhiên cất tiếng hỏi:

– Tỷ nương tôi đâu?

Thiết Mộc đại sư hỏi lại:

– Tỷ nương nữ thí chủ là ai?

Cô bé áo đỏ đáp:

– Tỷ nương tôi ưa mặc bộ đồ trắng...

Thiết Mộc giật mình nghĩ thầm:

đúng là cô này hỏi nữ lang áo trắng tên gọi Liên Tuyết Kiều rồi. Không hiểu cô làm thế nào mà đột nhập được khu vực trung tâm hiểm yếu rừng Hắc Lâm này mà lại xuất hiện một cách đột ngột không một tiếng động. Nhà sư tuy trong lòng xôn xao, song bề ngoài vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, tươi cười hỏi lại:

– Phải chăng cô chị nữ thí chủ họ Liên?

Cô bé áo đỏ đáp:

– Đúng rồi! Chẳng hay hiện giờ chị tôi ở đâu?

Nhà sư nghĩ thầm:

Cô bé này hãy còn thiên tính chất phác, ta thử tìm lời hỏi khéo may ra biết được thân thế Cỗ Long Vương chút nào chẳng. Nhà sư nghĩ vậy liền hỏi:

– Nữ thí chủ có phải là nghĩa nữ Cỗ Long Vương không?

Cô bé áo đỏ cười hì hì đáp:

– Đại sư biết nhiều nhỉ? Có phải Liên tỷ nương nói với đại sư không?

Thiết Mộc đại sư cười lạt không trả lời vào câu hỏi.

Nhà sư nói:

– Liên cô nương đã bị bọn lão tăng bắt sống rồi.

Cô bé áo đỏ nói:

– Cái đó tôi biết rồi. Tôi chỉ cần hỏi đại sư hiện giờ Liên tỷ nương ở đâu mà thôi.

Thiết Mộc đại sư lại hỏi sang chuyện khác:

– Nghĩa phụ nữ thí chủ là Cỗn Long Vương có đến đây không?”

Cô bé áo đỏ cười đáp:

– Nghĩa phụ tôi mà thân hành đến đây thì đã thiêu rụi khu rừng này rồi.

Thiết Mộc đại sư rất ít cơ hội nói chuyện với nữ giới nên chỉ quanh quẩn vài câu rồi không biết gợi chuyện gì nữa, liền trở gót thung thỉnh bước đi. Cô bé áo đỏ quát lên:

– Nhà sư này dừng lại? Định đi đâu đấy?

Thiết Mộc dừng chân, từ từ quay đầu lại hỏi:

– Nữ thí chủ còn muốn hỏi điều chi nữa?

Cô bé áo đỏ vội bước đến gần, khẽ nói:

– Tỷ cô nương tôi bị giấu ở đâu? Nói mau cho tôi hay, kẻo lúc nữa họ kéo đến nhiều thì phiền lắm đó.

Thiết Mộc đại sư cười nhạt nói:

– Bọn lão tăng đã dám bắt sống lệnh tỷ nương, dĩ nhiên là không sợ ai đâu.

Cô bé áo đỏ trừng mắt lên nhìn, tức giận nói:

– Lão hòa thượng thật không biết điều. Người ta có lòng tốt khản cầu mình thì lại làm tàng, nhẹ không ưa ưa nặng.

Thiết Mộc đại sư bị cô bé mắng nhiếc, chỉ chau mày, lắc đầu thở dài nói:

– Nữ thí chủ chẳng nên ra điều khinh bạc.

Cô bé áo đỏ cười nói:

– Tại đại sư không chỉ chỗ giấu tỷ nương tôi, tôi mới mắng đấy chứ.

Thiết Mộc là một vị cao tăng đắc đạo. Bất luận trường hợp nào nhà sư cũng giữ gìn, không mắng trả, chỉ nghiêm sắc mặt nói:

– Lão tăng là người tu hành, thanh qui nghiêm mật, không dám nói giỡn.

Cô bé áo đỏ đột nhiên thò tay vào bọc móc ra một cái còi đồng để lên miệng thổi. Tiếng còi lanh lảnh chói tai vang lên trong khu rừng âm u.

Thiết Mộc đại sư chau mày nói:

– Nữ thí chủ đừng thổi còi nữa.

Cô bé áo đỏ còi vẫn ngậm miệng rúc lên ba tiếng cộc lốc. Thiết Mộc đại sư lúc nào cũng giữ bề thế, không muốn ra tay đối phó với trẻ con, trừ khi bảo không được bấy giờ mới động thủ. Nhà sư lớn tiếng gọi:

– Nếu nữ thí chủ còn rúc còi thì đừng trách lão tăng ra tay.

Nhà sư vươn tay phách ra chụp nhanh vào vai bên trái cô bé áo đỏ. Cô bé áo đỏ thối rít lên một hồi, đồng thời tránh xa ba thước.

Thiết Mộc đại sư tưởng lầm là cô ta sợ quá kêu rú lên, bắt giắc rút tay lại.

Nhà sư chú ý nhìn lại thì miệng cô bé đang ngậm còi đồng, vẻ mặt tươi tỉnh không có vẻ chi là sợ hãi. Nhà sư lại nhớ đến lúc cô né tránh, thân pháp lẹ làng thì thở dài lắc đầu:

Phí Công Lượng quả nhiên nói đúng, tâm địa từ bi như ta chẳng nên len lỏi vào chốn giang hồ làm chi. Cô bé nhỏ tuổi này là trẻ nít mà tâm địa đã xảo

quyệt như vậy, thật mình hãy còn kém xa.

Nhà sư đang nghĩ ngợi, bên tai bỗng vang lên những tiếng còi hiệu từ bốn mặt vọng lại.

Cô bé áo đỏ bỏ cái còi trong miệng ra, tùm tùm cười nói:

– Nhà sư không chịu chỉ chỗ giấu tử nương tôi, thì tôi mời những người khác đến kiếm giúp.

Thiêt Mộc đại sư nghiêm nét mặt nói:

– Lão tăng không muốn giết một đứa bé, mới để cô thoải còi gọi người khác đến, nhưng tôi e rằng cô sắp chết đến nơi rồi đó.

Cô gái áo đỏ tùm tùm cười nói:

– Lão hòa thượng chẳng nên nói vậy, hòa thượng cho tôi là người xấu hay tốt?

Thiêt Mộc đại sư nhìn lại cô bé thấy mặt mũi xinh tươi con người thanh nhã, tuy có vẻ xảo quyệt, nhưng không mất thể thống một người thực nữ đoan trang, nên không nỡ hạ thủ giết cô.

Nhà sư xua tay nói:

– Thôi cô đi đi..

Cô gái áo đỏ hỏi:

– Nhà sư thử quay lại mà xem!

Thiêt Mộc đại sư đáp:

– Cô mau rời khỏi chốn này, chờ lát nữa sẽ trở lại...

Cô bé hỏi:

– Tại sao vậy?

Thiêt Mộc nói:

– Lão tăng không nỡ hại cô, song hai ông bạn lão tăng dữ lắm, cô đứng đây mà họ trông thấy thì không thoát chết được đâu.

Cô gái áo đỏ đột nhiên biến sắc, không cười đùa, trầm ngâm một lúc thở dài nói:

– Lão hòa thượng thật là người nhân hậu, không trách người ta bảo các nhà tu hành tâm địa từ bi quả đã không sai.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 41

Trúng Thuộc Mê Cao Tăng Bị Bắt

Bốn mặt tiếng hú nổi lên vang dội chói tai, dường như có người sắp vào đến trung tâm khu Hắc Lâm. Lạ hơn nữa là Hà quả phụ đi rồi, không thấy đâu nữa.

Bao nhiêu nhân vật trong Hắc Lâm cũng đi đâu mất hút. Phí Công Lượng, Âu Dương Thống cũng chẳng thấy đâu. Trong khoảng mười trượng vuông, ngoài cô bé áo đỏ cùng mấy xác chết nằm lăn ra đó chẳng còn một ai.

Cô bé áo đỏ xoay mình bước vào trong căn nhà tranh.

Những tiếng hú rùng rợn bốn bề như xé bầu không khí tịch mịch chốn rừng sâu làm cho tình hình rất khẩn trương.

Thiết Mộc đại sư là một vị cao tăng đã quen tu dưỡng với sự yên tĩnh, tình thế ngấm ngầm kinh hãi này làm cho nhà sư thêm phần hồi hộp.

Nhà sư khẽ thở dài một tiếng lầm bầm:

– Tình thế úp mở này làm tinh thần dao động, khó chịu hơn là cường địch xuất hiện để tranh đấu thật sự.

Đột nhiên lại một tiếng “oang oác”. Con quái điều lông trắng mỏ đỏ bay lướt qua. Nó toan xông thẳng vào căn nhà tranh, rồi đột nhiên ngoắt trở lại ra theo lối cũ.

Thiết Mộc đại sư thấy cô bé áo đỏ đã đến trước cửa căn nhà tranh vội quát to:

– Đứng lại!

Rồi tung mình nhảy tới nơi.

Cô bé áo đỏ đột nhiên né người sang bên, xoay tay đánh ra một chưởng.

Thiết Mộc đại sư phát tay áo một cái, chuyển lệ người đến trước mặt cô bé áo đỏ, chắn trước cửa nhà, nói:

– Nữ thí chủ chưa được sự đồng ý của chủ nhà này, sao đã tự tiện bước vào?

Cô bé áo đỏ thở phào nói:

– Các người đã bị bọn ta bao vây rồi, họ chỉ còn chờ lệnh ta là ba bề bốn bên phóng hỏa đốt liền.

Thiết Mộc đại sư run lên hỏi:

– Nữ thí chủ là người cầm đầu bọn họ?

Cô bé áo đỏ cười lạt hỏi lại:

– Sao? Nhà sư coi bộ ta không xứng đáng ư?

Thiết Mộc đại sư cúi đầu ngẫm nghĩ rồi đáp:

– Nữ thí chủ đã cầm đầu một bên chắc võ công cùng cơ mưu đều có chỗ hơn

người.

Cô bé áo đỏ nghiêm nét mặt nói:

– Nhà sư đừng hỏi loanh quanh nữa. Nếu muốn động thủ thì động thủ ngay đi. Nhà sư thấy ta đây nhỏ tuổi, lại là con gái, nên tưởng ta không xứng đáng là đối thủ với nhà sư phải chăng?

Thiêt Mộc thấy cô bé thoáng nhìn đã hiểu rõ tâm sự mình thì không khỏi chột dạ, nghĩ thầm:

cô bé này chẳng những ăn nói lanh lợi mà con mắt quan sát cũng rất thấu đáo, ta chớ nên khinh địch.

Thiêt Mộc nghĩ vậy chấp tay nói:

– Lão tăng đành thất kính vậy!

Nói xong phát tay áo phóng một luồng kinh lực đánh tạt ngang.

Nhà sư thấy cô bé tự xưng là nhân vật đầu não bên địch trong cuộc chiến đấu này, trong lòng vẫn chưa tin, nên tuy phát tay áo đánh ra mà chỉ dùng ba phần công lực.

Cô bé áo đỏ liếc mắt nhìn một cái, đột nhiên nhảy vào trong nhà.

Chẳng những cô không tung mình đi để né tránh, cũng không vung chưởng nghênh địch mà lại xông thẳng vào nhà.

Thiêt Mộc tuy không có ý đánh cô bị thương, nhưng đã trót phóng kinh lực ra rồi không thể thu về được nữa, hốt hoảng la lên:

– Lùi trở lại...

Miệng vừa nói, luồng kinh lực đã phóng ra, song chỉ trượt qua bên mình cô gái như trượt qua một phiến đá nhẵn nhụi. Nhà sư trong lòng kinh hãi tự hỏi: Đây là thứ võ công gì? Thiêt Mộc còn đang kinh ngạc thì cô gái áo đỏ lạng người vào trong nhà nhanh như chớp.

Thiêt Mộc đại sư xoay mình đi, thò tay ra chụp lấy cô. Lần này nhà sư dùng đến năm phần công lực và ra đòn cực kỳ mau lẹ, định ninh thể nào cũng nắm được cô.

Dè đâu ngón tay nhà sư chạm vào áo cô chẳng khác chụp vào con cá nheo, trơn tuột nên không nắm được.

Cô bé áo đỏ làm như không có chuyện gì, đảo mắt nhìn khắp căn nhà một lượt. Cô vẫn chẳng ngoái đầu lại tựa hồ không biết có Thiêt Mộc đứng sau lưng.

Thiêt Mộc đánh hai đòn không trúng mới biết là bản lĩnh cô này cũng vào hàng tuyệt thế. Bao nhiêu ý niệm khinh địch tiêu tán hết. Nhà sư ngấm ngấm tụ tập chân khí để phòng bị, đồng thời cũng đảo mắt nhìn quanh, thấy trong nhà tuyệt không có ai, Âu Dương Thống cùng nữ lang áo trắng cũng đã đi đâu mất rồi.

Cô bé áo đỏ từ từ quay mặt lại, lạnh lùng hỏi:

– Căn nhà trống rỗng này mà lại là nơi đặt cơ quan trung tâm phát lệnh tại

vùng Hắc Lâm của các người ư?

Câu hỏi này có ý trách nhà sư đã dối mình.

Thiết Mộc đại sư cũng lấy làm lạ nghĩ thầm:

– Bọn Âu Dương Thống, Phí Công Lượng đi đâu đã đành, nhưng những người trong Hắc Lâm cũng chẳng thấy bóng một ai thì thật là khó hiểu. Chẳng lẽ trong vùng Hắc Lâm này lại còn chỗ nào bí mật để họ ẩn nấp hay sao? Hay là họ theo đường hầm bí mật trốn đi rồi...

Nhà sư mãi nghĩ quên cả trả lời cô bé áo đỏ.

Cô gái áo đỏ thanh âm lạnh lạnh nhắc lại:

– Tôi hỏi nhà sư không nghe thấy hay sao?

Thiết Mộc cũng chẳng hiểu nội tình khu Hắc Lâm này ra sao, không tiện buột miệng nói, liền nghiêm nghị đáp:

– Lão tăng không phải là người trong Hắc Lâm, nên tình hình nơi đây cũng không biết mấy.

Cô bé áo đỏ đột nhiên cười ròn nói:

– Nhà sư thử quay lại mà xem!

Thiết Mộc quay đầu nhìn lại thấy hai người, vẻ mặt tro như đá, đứng trân trân ngoài cửa.

Cô bé áo đỏ lạnh lùng hỏi:

– Nhà sư có nhận ra hai vị đó không?

Thiết Mộc chú ý nhìn lại suốt từ đầu đến chân hai ông già, thấy hai lão tiết ra một luồng hơi lạnh lẽo khác thường, tựa hồ như người trên núi tuyết tại vùng bắc cực, cả năm không thấy bóng mặt trời, màu da trắng bột, không có huyết sắc.

Hai lão này có tính chất đặc biệt là tựa hồ như nghe tiếng người nói, rồi chỉ một lúc đã quên không biết ai nói gì?

Hai lão cùng mặc áo sắc tro, cặp mắt lạnh lùng chăm chỉ nhìn mặt Thiết Mộc đại sư không chớp mắt.

Thiết Mộc ngậm vận chân khí nói:

– Trông khí sắc hai vị, lão tăng dường như đã nghe có người nói tới mà bây giờ chưa nghĩ ra ai.

Lão già bên tả miệng mấp máy lạnh lùng nói:

– Những người trong võ lâm khắp thiên hạ biết tên tuổi chúng tôi nhiều lắm, bất tất nhà sư phải nói dối lòng.

Lão bên phải đột nhiên khoa chân phải bước vào trong nhà.

Thiết Mộc giơ tay phải định ra, trầm giọng nói:

– Chưa được chủ nhân Hắc Lâm ưng thuận sao hai vị đã tự tiện vào nhà người ta?

Lão bên phải cười lạt nói:

– Khắp thiên hạ có mấy ai dám cản trở hành động của lão phu?

Vừa nói vừa đưa tay phải lên chống lại chưởng lực của Thiết Mộc. Chưởng lực đôi bên đụng nhau, tung bụi lên xoáy thành một cơn lốc bốc cát bụi dưới đất bay mù mịt.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Chưởng này mình đã dùng đến bảy phần công lực mà lão chống lại một cách nhẹ nhàng. Cuộc chiến đấu bữa nay chắc là hung hiểm vô cùng”.

Nhà sư còn đang suy nghĩ thì lão bên trái cũng bước vào.

Thiết Mộc đại sư biết rằng trông vào công lực để ngăn trở hai người quyết là không nổi, đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi lui lại rất mau tìm chỗ đứng tựa điểm trong góc nhà để thủ thế. Cô bé áo đỏ nhằm cơ hội Thiết Mộc cùng hai lão mặc áo sắc sỡ đối thoại, sục tìm khắp trong căn nhà tranh.

Thiết Mộc đại sư đưa cặp mắt lạnh lùng nói với ba người:

– Nếu ba vị không ra khỏi căn nhà này ngay thì đừng trách lão tăng thất lễ. Cô bé áo đỏ không tìm thấy nữ lang áo trắng, trong lòng nóng nảy vô cùng, lớn tiếng quát:

– Lão thầy chùa này thật không biết điều. Chẳng những toàn khu Hắc Lâm đã bị bao vây mà xung quanh căn nhà này cũng bị bọn ta vây kín rồi. Một mình người võ công dù mạnh đến đâu cũng không thể chống lại với nhiều người. Huống chi đồng đảng người đã bỏ trốn đi hết rồi thì người thí mạng làm gì?

Thiết Mộc đại sư cười nhạt nói:

– Lão tăng đây là hạng người nào mà ai nói gì cũng nghe?

Cô bé áo đỏ đột nhiên trợn đôi mắt tròn xoe lớn tiếng quát:

– Không biết tại sao từ thuở nhỏ ta đối với bọn người tu hành có một thứ cảm tình kỳ lạ nên mới nói với người bấy nhiêu lời. Nếu người còn không nghe lời ta nhủ bảo thì đừng trách bọn ta cậy nhiều hiệp ít.

Thiết Mộc đại sư nhìn hai lão rồi nghiêm nghị bảo – Suốt đời bản tăng chưa bao giờ đem toàn lực tranh đấu với ai. Nếu cô đã cao hứng thì cứ việc ra lệnh cho thuộc hạ động thủ đi. Lão tăng tự tin đủ sức đối phó.

Cô bé áo đỏ trầm ngâm một lát rồi vung chưởng đánh vào ngực nhà sư. Cô ra chưởng rất mau lẹ.

Thiết Mộc đại sư đang lúc bất ngờ không khỏi giật mình, nghĩ thầm:

– Cô bé này thủ pháp mau lẹ ghê gớm không thể khinh địch được. Nghĩ vậy tay phải vung chưởng đánh xéo ra để chống lại thế chưởng cô bé.

Cô bé áo đỏ mình trợn tuốt né mình đi lẹ như sao dời ngôi tránh xa ba thước, khẽ bảo với hai lão:

– Hai vị ngăn cản nhà sư đừng cho lão ra khỏi nhà này.

Rồi băng mình ra ngoài.

Thiết Mộc thấy cô chưa đánh đã lui, chẳng hiểu ra sao, vừa phát tay áo vừa quát hỏi:

– Nữ thí chủ chạy đi đâu? Đoạn cũng nhảy theo ra.

Lão già bên tả lạnh lùng bảo Thiết Mộc:

– Vào đi!

Lão giơ tay đánh ra một chưởng vào giữa mặt nhà sư.

Thiết Mộc ý mình võ công thâm hậu, lại đủ sức luyện được môn Kim Cương Chưởng nên hể động thủ với ai liền dùng chưởng thế chống lại. Nhà sư vung chưởng ra nói:

– Lão tăng không tin rằng ngươi cản trở nổi ta.

Hai chưởng lực chạm nhau. Thiết Mộc vẫn tiến ra. Lão bên trái phóng chưởng ra cản trở nhưng bị sức mạnh của chưởng thế nhà sư hất lùi lại hai bước.

Lão bên phải lớn tiếng nói:

– Tiếng đồn về nhà sư chùa Thiếu Lâm quả đã không ngoa.

Lão phóng chân đá miếng Khôi Tinh Thích Đầu vào huyệt đan điền ở bụng dưới Thiết Mộc.

Thiết Mộc vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, đưa ngón tay trở và ngón tay giữa hạ thấp xuống điểm vào huyệt quan nguyên chân phải đối phương.

Lão này thu chân trái về rồi đột nhiên phóng chân phải ra đá tới.

Lão bên trái đồng thời cũng vung chưởng đánh lại.

Thiết Mộc đại sư một mình chống lại hai người đến mười bốn mười lăm hiệp. Tuy nhà sư không đến nỗi thất bại, nhưng cũng cảm thấy hao tổn sức lực.

Nguyên hai lão này không những công lực thâm hậu, dám đem nội lực ra phân đấu với Thiết Mộc một cách cương ngạnh, mà đường quyền lại rất quái dị.

Thế đòn, thế đánh phối hợp với nhau rất mật thiết.

Thiết Mộc đại sư chống chọi thêm mấy hiệp nữa, không khỏi bồn chồn, nghĩ thầm:

“Nếu cứ đánh nhau kiểu này mãi thì biết đến bao giờ mới kết liễu? Mình không hiểu rõ lai lịch cùng tuyệt nghệ đối phương thì khó lòng thủ thắng được”.

Tiếng quát tháo bên ngoài thêm phần nhốn nháo, lại văng vẳng có tiếng quyền cước. Rõ ràng bên ngoài căn nhà này cũng có cuộc chiến đấu kịch liệt.

Thiết Mộc đại sư nhấp nháy cặp mắt từ bi lớn tiếng niệm:

– A Di Đà Phật? Xin tha thứ cho đệ tử bữa nay phải khai sát giới.

Đoạn thay đổi thế chưởng, ra chiêu Phi Bạt Chàng Chung đánh thẳng vào mặt lão bên trái.

Chưởng lực mạnh quá phát ra những tiếng veo veo. Chiêu này nhà sư dùng cả mười phần kinh lực, sức mạnh kinh người.

Lão mé tả đường như bị uy thế chưởng lực của Thiết Mộc trấn áp, lão không dám cương ngạnh chống lại chưởng thế nữa, mà phải né tránh.

Thiết Mộc đại sư thần oai lẫm liệt, lớn tiếng quát:

– Kẻ nào ngăn trở lão tăng là mất mạng. Ai dám chống lại chưởng lực của ta nào?

Đoạn phóng ra một chiêu Kim Cương Khai Sơn.

Thế chưởng này tựa hồ sét đánh, mạnh đến trời long đất lở. Nhà sư bình nhật hiền hòa mà bữa nay thi triển thần oai đến sắc mặt cũng biến đổi, thái độ Oai nghiêm khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Hai lão già mặc áo sắc tro đột nhiên co người lại nhảy ra ngoài nhà, không hiểu vì bị chưởng thế Thiết Mộc làm cho hoảng sợ, hay là còn có quỷ kế gì?

Thiết Mộc phát tay áo sùng sức bước ra.

Nhà sư ngẩng đầu nhìn ra thấy ngoài sân cỏ có đến dư hai mươi người đứng đó. Trừ cô bé là mặt áo đỏ còn ngoài ra toàn thị đại hán phục trang sắc đen, lưng giắt quỷ đầu đao. Bọn này đã đứng thành thế bao vây, dường như để đợi nhà sư đi ra. Hai lão già cũng mau lẹ lại đứng bên cô bé áo đỏ.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn hết một lượt, chẳng thấy ai đánh nhau, tiếng quát tháo cũng ngừng bật trong lòng rất lấy làm ngờ, tự hỏi:

“Mình vừa nghe rõ tiếng quát tháo, vội chạy ra ngay chẳng lẽ mới trong chớp mắt mà những người kháng cự đã bị tiêu diệt hết rồi ư?” Bỗng nghe cô gái áo đỏ cười lạt hỏi:

– Nhà sư ngó lui ngó tới tìm ai vậy?

Nhà sư bị cô bé hỏi một cách đột ngột, không biết trả lời ra sao, nghĩ bụng:

“Nếu mình thổ lộ ý nghĩ tất bị cô bé này chê cười. Nhưng mình nghe rõ ngoài này có tiếng đánh nhau quát tháo om sòm, chẳng lẽ mình lại nghe lầm ư?” Bỗng thấy cô bé áo đỏ vẫy tay nói:

– Phải chăng nhà sư tìm kiếm người đồng bọn?

Thiết Mộc đại sư chú ý nhìn kỹ thấy hai người đàn bà đứng tuổi bị hai gã đại hán cấp nách đứng sau cô bé. Hai người này đã bị điểm huyết, đầu óc rũ rượi không nói năng gì được nữa.

Cô bé áo đỏ liếc mắt nhìn hai người đàn bà lạnh lùng cười nói:

– Bây giờ chắc nhà sư hiểu rõ rồi, trừ hai người đàn bà này ra, chỉ còn mình nhà sư đó thôi.

Thiết Mộc đại sư tuy bề ngoài trấn tĩnh mà trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

“Quái lạ thật? Bảo rằng Âu Dương Thống, Phí Công Lượng bỏ mình đây mà đi thì không có lý nào thế được. Nhưng mấy người đột nhiên mất tích thì thật là khó hiểu. Kể về võ công thì mấy vị này không thể bị đối phương hãm hại mau lẹ đến thế. Lại càng khó hiểu hơn nữa là bao nhiêu người trong Hắc Lâm này trừ hai mục mặc áo sắc sỡ kia bị bắt, còn ngoài ra chẳng thấy một ai là nghĩa làm sao?” Cô bé áo đỏ nhìn thấy Thiết Mộc trầm ngâm, lặng lẽ

không thể nhìn được nữa, lớn tiếng hỏi:

– Ta để nhà sư một thời gian uống cạn tuần trà để mà nghĩ rồi cho biết muốn đánh hay là đành bỏ tay chịu trời?

Thiết Mộc lại đảo mắt ngoảnh quanh một lượt nữa rồi cười lạt đáp:

– Dù lão tăng có ý muốn chịu trời cho xong, song không thể làm thế để tổn hại đến thanh danh phái Thiếu Lâm.

Cô bé áo đỏ nói:

– Thế là nhà sư quyết tâm đánh rồi.

Thiết Mộc nói:

– Quyền, chương đều không có mắt, xin nữ thí chủ nghĩ kỹ đi. Nếu gặp tình thế bất buộc, bản tăng e rằng cục diện hôm nay sẽ thê thảm vô cùng.

Cô gái áo đỏ đưa mắt nhìn người áo đen đứng ở phía sau, với vẻ mặt đầy sát khí, khẽ bảo gã:

– Hãy giết hai người này trước đi. Bỗng thấy hai gã áo đen thò tay vào bọc lấy ra hai lưỡi dao găm thuận tay đâm vào huyết đạo hai người đàn bà mặc áo màu sắc sỡ.

Thiết Mộc đại sư rùng mình nghĩ thầm:

“Cô bé này còn nhỏ tuổi mà tâm địa đã tàn nhẫn đến thế!” Nhà sư nghĩ vậy rồi lấy ngón tay khẽ búng vào dây tràng hạt giấu trong tay áo. Hai hạt tràng gỗ đàn lập tức bắn ra.

Bỗng nghe hai tiếng rú vang lên. Hai gã đại hán cầm dao găm đột nhiên đao rời khỏi tay, lùi lại phía sau.

Cô bé áo đỏ thốt nhiên biến sắc quát lên:

– Chà! Giỏi thật? Lão sư già này không biết điều!

Cô tung người nhảy lại.

Thiết Mộc nghĩ thầm:

“Cô bé này tuy nhỏ tuổi, nhưng là một nhân vật quan trọng cầm đầu cục diện này, phải bắt cô ta trước, rồi hãy tìm kiếm xem bọn Âu Dương Thống ở đâu?” Nhà sư nghĩ vậy vung tay đánh ra, tay trái ra chiêu Thập Bát La Hán Chương, tay phải thi triển Cầm Nã Thủ Pháp. Nhà sư không để cô bé áo đỏ kịp ra tay, để tranh đoạt lấy thế ưu tiên. Song cô bé áo đỏ thân pháp kỳ dị mà người lại trơn tuột, nên tuy nhà sư chiếm được thượng phong đánh liền mười mấy chiêu mà đều trượt hết. Nhà sư không khỏi rùng mình, biết rằng gặp phải tay kinh địch.

Cô bé áo đỏ rất ít phản kích. Thiết Mộc đánh ba chiêu, cô mới trả được một, dường như cô có ý phô trương thân pháp linh diệu, né tránh lẹ làng. Hai bên chiến đấu đã mười mấy hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Thiết Mộc đại sư không nhẫn nại được nữa, đột nhiên biến đổi thế chương, thi triển cả môn Kim Cương Chương của phái Thiếu Lâm, đánh liền ra hai chương, kinh lực mãnh liệt vô cùng, đụng vào đá cũng phải tan nát.

Cô bé áo đỏ dường như bị chưởng lực của nhà sư làm cho bỏ vĩa, nhảy lùi lại xa chừng bảy, tám thước rồi đứng ngửa cổ ra mà cười.

Thiết Mộc đại sư sau khi đánh ra hai chưởng, thốt nhiên thấy mắt hoa, đầu vãng, lão đảo muốn té, bất giác cả kinh, tự hỏi:

“Hắn lại có chuyện gì đây?”.

Thiết Mộc để ý nhìn xem thấy cô bé áo đỏ đứng trước mặt, hai mắt trông hóa bốn, trời đất như quay cuồng.

Thiết Mộc là người kiến thức rộng, biết rằng có điều kỳ dị, đoán ngay mình đã bị người ám toán, trúng phải thứ thuốc mê gì đây. Nhà sư vội nhắm mắt lại, ngấm ngầm vận động chân khí, điều hòa hơi thở để trấn tĩnh lại.

Những người vào hạng nội công thượng thừa nơi cửa Phật quả nhiên có chỗ hơn người. Thiết Mộc chỉ điều dưỡng được một lúc thì khỏi vãng đầu hoa mắt, nhưng khốn nỗi đứng trước mặt cường địch thì vận khí dưỡng thần sao được.

Bỗng thấy có bé áo đỏ giơ tay ra vẫy. Hai gã đại hán áo đen tay cầm binh khí, lập tức chạy ra.

Hai gã tự chọn lấy địa điểm lợi thế, tay cầm binh khí giơ lên. Cô bé áo đỏ tươi cười nói:

– Lão hòa thượng. Hãy mở mắt ra mà coi.

Thiết Mộc đại sư biết lúc này điều dưỡng thêm được giây phút nào hay giây phút ấy để có thể khôi phục lại phần nào thực lực. Nhưng đối phương đã gọi rõ danh hiệu mình, đành phải mở mắt ra coi. Nhà sư hé mắt đầu tiên nhìn thấy hai lưỡi nhận linh đao sáng loáng, chìa ra đứng hai bên tả, hữu.

Nhà sư đột nhiên run lên, hai mắt giận đến tóe lửa, dãn giọng quát:

– Nữ thí chủ hãy còn nhỏ tuổi mà thủ đoạn đã độc ác đến thế. Bọn thủ hạ Cổ Long Vương quả nhiên đều một loạt giống nhau cả. Sau này lão tăng có gặp hắn thì cây quyền trượng này không thể có đức hiếu sinh với hắn được. Nguyên nhà sư lại ngó thấy hai người đàn bà đứng tuổi, y phục sắc sỡ bị lột hết áo, cởi trần đứng đó, lộ cả vú vê, hai lưỡi đao cắm vào trước ngực ngập đến tận chuôi mà không thấy một giọt máu tươi nào chảy ra.

Hai người đàn bà này bị điểm huyết từ trước nên không cử động và nói năng gì được, chỉ có nét mặt lộ ra đau khổ vô cùng. Nếu không rút hai lưỡi đao ra thì hai người còn phải sống thêm một lúc nữa.

Đây là một cảnh tượng cực kỳ tàn nhẫn, khiến cho tâm thần Thiết Mộc đại sư phải chấn động, mà không biết làm thế nào được. Cô bé áo đỏ ngửa mặt lên cười như con nắc nẻ rồi nói:

– Chỉ một lát nữa xung quanh bốn khu rừng Hắc Lâm này sẽ bốc ngát trời. Có điều hiện giờ người đại biểu Hắc Lâm đủ tư cách để thảo luận với ta chỉ còn mình nhà sư. Nhà sư tuy không phải là chủ nhân, song lúc này nắm quyền định đoạt cho khu Hắc Lâm được tồn tại hay bị thiêu rụi...

Thiêt Mộc đại sư nói:

– Lão tăng chưa hiểu ý cô nương muốn nói gì?

Nhà sư nghĩ thầm trong bụng:

Nữ chủ nhân khoảnh rừng này cùng bọn Phí Công Lượng không biết đi đâu, sao mãi không thấy xuất hiện. Chẳng lẽ bọn họ đã bỏ rơi mình đây rồi trốn đi như lời cô gái này vừa nói.

Sau nhà sư đoán rằng đã có con đường ngầm từ ngoài đi vào đây, bọn Phí Công Lượng, Âu Dương Thống có thể theo đó mà trốn khỏi nơi đây. Chắc họ tưởng mình biết con đường đó rồi, nên không cần bảo cho mình hay nữa. Trước tình cảnh này, chỉ có cách ức đoán đó là giải được tấm lòng nghi hoặc cho nhà sư.

Bỗng thấy cô gái áo đỏ nghiêm nét mặt hỏi:

– Chắc giờ nhà sư nghĩ bấy nhiêu là đủ rồi!

Thiêt Mộc đại sư thấy cô bé áo đỏ giục, không biết trả lời ra sao, bèn nói:

– Nữ thí chủ muốn thế nào thì cứ việc nói ra.

Cô bé áo đỏ nói:

– Thế là nhà sư ưng thuận rồi, chỉ còn một lời quyết định nữa thôi.

Thiêt Mộc đại sư nghiêm trang nói; – Việc gì có liên quan đến lão tăng thì lão tăng mới quyết định được. Còn việc trong khu Hắc Lâm này thì lão tăng định đoạt thế nào được.

Cô bé áo đỏ cười lạt đáp:

– Đã thế tức là nhà sư không can thiệp vào việc này.

Thiêt Mộc đại sư đột nhiên lại hoa mắt không đứng vững được. Nhưng nhà sư là người kiến thức quảng bác, nội công thâm hậu, biết mình trúng phải quỷ kế của đối phương, liền một mặt ngấm ngấm ngưng tụ chân khí, một mặt tiến lại gần cô bé áo đỏ, cặp mắt chiếu ra những tia sáng căm hờn, thần oai lẫm liệt.

Vị lão hòa thượng từ thiện này đã phát giác ra chỉ trong thời gian ngắn nữa là mình mất hết năng lực chống lại địch nhân, mà cô bé này cố ý trùng trùng để chờ chất độc bộc phát.

Nhà sư tu luyện nội công thượng thừa trong cửa Phật đã mấy chục năm, nên đủ sức chịu đựng chất độc hơn người thường. Một khi vận động chân khí trong khắp cơ thể là lại tạm thời áp chế được chất độc lên cơn.

Về mặt cảm xúc, thoáng lộ sát khí, nhà sư từ từ giơ tay phải lên nghiêm nghị nói:

– Nữ thí chủ tuy còn nhỏ tuổi mà không ngờ lại thâm độc đến thế. Có điều trước khi bản tăng chết về chất độc, bọn ngươi cũng phải trả bằng một giá rất đắt.

Cô bé áo đỏ cười lạt nói:

– Việc dụng binh không kiêng điều giả trá, càng giả trá được càng hay.

Cô ngẩng mặt lên cười một tràng dài rồi nói tiếp:

– Nhà sư hiện giờ đã đến lúc gãy chết, chỉ trong khoảnh khắc, chất độc lên cơn là hết đời.

Thiết Mộc vùng vẫy lên, một luồng kinh phong mãnh liệt theo tay phát ra. Bỗng một tiếng rú thê thảm vang lên, một gã áo đen ngã lăn xuống đất, miệng hộc máu tươi, tắt thở chết liền.

Thiết Mộc đã bản lĩnh tuyệt luân lại nội công thâm hậu, một khi nhà sư nổi giận, dùng toàn lực phóng chưởng ra là lập tức có người chết.

Cô bé áo đỏ không ngờ công lực nhà sư thâm hậu ghê gớm đến mức đó, bất giác nàng biến sắc quay lại nhìn hai bên, nói:

– Lão hòa thượng này trúng độc rồi nên liều lĩnh như thế, các người lại tước bỏ võ công của lão đi.

Bốn gã áo đen vâng lời chạy ra, chia bốn mặt xông vào Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói:

– A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi tha thứ cho đệ tử đã phạm sát giới.

Rồi khép hai tay vào, vùng vẫy đánh ra.

Gã đại hán xông vào trước mặt đụng phải luồng kinh lực mãnh liệt, bắn nảy người lại phía sau té lăn xuống đất. Thiết Mộc đại sư chuyển động thân oai, hai tay liên tiếp đánh ra những luồng chưởng phong vút lên véo véo Nhà sư phóng liền một lúc hơn hai chục chưởng đánh ngã hai người. Song lối đánh này rất hao mòn sức lực, vì thế mà chất độc bộc phát sớm hơn. Nhà sư lại mất hoa đầu vàng, chân bước loạng choạng, suýt ngã.

Một gã áo đen thấy thế sấn lại nắm huyệt đạo bên cổ tay nhà sư.

Lúc này Thiết Mộc đại sư, tinh thần không còn tỉnh táo nữa, sát khí đằng đằng. Vừa thấy tay phải bị người nắm chặt, nhà sư quát lên một tiếng, xoay tay lại, ra chiêu Cầm Nã Thủ Pháp, lại nắm được cổ tay gã áo đen và đánh luôn một chưởng vào trước ngực.

Gã áo đen chỉ kịp rú lên một tiếng, chết liền. Xác chết bị tung ra xa, cát bụi bay mù.

Hai lão già mặc áo sắc tro thấy tám chín gã áo đen bao vây Thiết Mộc đại sư mà vẫn chưa hạ được đôi phương, lại bị hại mất bốn người, liền đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh quát lên:

– Các người hãy tránh ra!

Thiết Mộc thấy bọn họ đang đánh đã chạy cũng để mặc kệ, liền nhân cơ hội này hít mấy hơi. Từ lúc nhà sư bị thuốc độc lên cơn, hoàn toàn trông cậy vào công lực để áp chế chất độc. Thiết Mộc hít mạnh một hơi mà vẫn chưa tiếp xúc được với luồng hơi trong bụng. Nhà sư liền vận động đến các kinh mạch, thì thấy trời nghiêng đất lệch, đầu nặng chân nhẹ, lão đảo mấy vòng rồi không chống nổi nữa, ngã lăn xuống đất.

Hai lão già mặc áo sắc tro vẫn chưa động thủ mà Thiết Mộc đại sư đã mất

hết sức kháng cự. Bốn gã áo đen chạy lại điểm huyết nhà sư rồi khiêng chạy đi.

Không biết nhà sư đã mê đi bao lâu, đột nhiên tỉnh lại, thấy mình nằm trên chỗ lạnh, toan ngồi nhồm dậy.

Bỗng nghe một thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói:

– Không được nhúc nhích!

Thiết Mộc đại sư từ từ mở mắt ra, bỗng run lên vì thấy mười hai mũi dao nhọn chĩa vào người. Nhà sư biết rằng mình chỉ hơi nhúc nhích một chút là bị những mũi dao kia đâm vào yếu huyết.

Những lưỡi dao này không phải do người cầm mà là một cái thiết bồn đặc biệt chế ra cũng bằng hình người, chia làm hai nửa trên nửa dưới. Nhà sư đặt nằm vào đáy bồn, ngửa mặt lên, chẳng khác gì nằm trong cái lồng sắt mà hình thức khác đi một chút, và trong có cắm nhiều mũi dao.

Những lưỡi dao nhọn hoắt lấp loáng ánh hào quang, gần chạm vào người.

Một âm thanh lạnh ngắt lại vang lên:

– Ta chỉ vặn vào khuy ở nắp hộp này một cái là lập tức có sức nặng ngàn cân nén xuống, làm cho hai mũi dao nhọn đâm vào nhà sư đó, mà chỉ một mũi dao cũng đủ giết người rồi.

Cô bé bật lên một tràng cười nói:

– Hay ta xếp củi dưới cái hộp này đốt lửa cho hộp đỏ như than hồng để thiêu sống cũng được.

Thiết Mộc đại sư nghiêng đầu nhìn ra thì người nói đó chính là cô bé áo đỏ.

Nhà sư nói:

– Lão tăng cũng tin rằng cô nương có thể làm được như thế.

Cô bé áo đỏ cười nói:

– Nhà sư tin như vậy là được rồi.

Thiết Mộc cười lạt nói:

– Cô giết lão tăng sớm đi cũng xong rồi. Nhưng còn trùng trùng chưa động thủ hẳn là có dụng ý gì đây?

Cô bé áo đỏ đáp:

– Nhà sư đoán đúng đấy! Ta cũng biết nhà sư không quan tâm gì đến chuyện sống chết nữa. Có điều muốn chết cũng không xong thì con người khó lòng chịu đựng được.

Thiết Mộc ngậm ngậm kinh hãi, nghĩ thầm:

“Nếu cô này dùng thủ đoạn bắt mình sống dở chết dở để hành hạ mình thì đúng là mình không thể chịu được”.

Thiết Mộc là người trầm tĩnh phi thường, tuy trong dạ bản khoăn sợ hãi, mà ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên, nói tiếp:

– Trước khi nữ thí chủ chưa hỏi đến lão tăng, lão tăng muốn hỏi nữ thí chủ trước vài câu được không?

Cô bé áo đỏ dường như không tính trước đến chuyện nhà sư muốn hỏi mình, nên nghe nhà sư nói vậy không khỏi sửng sốt, hỏi:

– Nhà sư muốn hỏi gì?

Thiệt Mộc đáp:

– Cô đã phóng hỏa chưa?

Cô bé áo đỏ cười đáp:

– Đốt à! Có chứ! Mà phải đốt hết cả lá cây ngọn cỏ.

Thiệt Mộc nét mặt buồn rầu hỏi:

– Những người trong rừng Hắc Lâm này chạy thoát cả rồi hay bị cô đốt chết?

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 42

Cô Bé Áo Đỏ Là Ai?

Cô bé áo đỏ, vẻ mặt trầm tĩnh, cười oang oang nói:

– Trong rừng Hắc Lâm này có bao nhiêu người cũng không chạy thoát. Ngọn lửa cháy lên là bao nhiêu phòng ốc trong phạm vi năm dặm đều bị thiêu rụi.

Lửa cháy ba ngày chưa tắt. Thế mà trong rừng này còn có người sống sót thì chẳng hóa ra kỳ dị lắm sao?

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài rồi hỏi:

– Sao cô còn bé mà thủ đoạn thâm độc đến thế? Cô đốt chết luôn cả chị cô nữa!

Cô bé áo đỏ lạnh lùng đáp:

– Chị ấy có bị chết cũng là tại số. Tôi không thể vì chị mà bỏ việc đốt rừng.

Thiết Mộc đại sư nghe nàng nói mà phát run, hỏi lại:

– Tâm địa cô độc ác đến thế kia! Chẳng lẽ giữa chỗ chị em cũng không có chút mây may tình nghĩa?

Cô bé áo đỏ nghiêm chỉnh, mặt lạnh như tiền nói:

– Nhà sư hỏi gì mà hỏi lắm thế?

Thiết Mộc đại sư đột nhiên cảm thấy tâm hồn trống trải bàng hoàng. Từ khi người quy y cửa phật đến nay, chưa bao giờ có cảm giác lạnh lùng như vậy. Nhà sư thở dài một tiếng, nhắm mắt lại rồi nói:

– Lão tăng bằng lòng trả lời cô những điều mà lão tăng đã biết. Và người cửa phật giới luật thâm nghiêm, lão tăng không thể phúc đáp ra ngoài giới hạn nhất định.

Cô bé áo đỏ lạnh lùng nói:

– Ta có cầu nhà sư nói đâu? Chỉ mong nhà sư nhận được những sự đau khổ thân xác, còn không nói thì thôi.

Thiết Mộc đại sư tủm tỉm cười nói:

– Đã đem cả tâm hồn hướng về điều thiện, thì kiếp người còn đó chỉ là đáng tiếc?

Cô bé áo đỏ cười lạt nói:

– Ta có nghe nhà sư giảng đạo đâu? Những câu chuyện phổ độ chúng sinh nhà sư nói cũng bằng thừa.

Thiết Mộc nói:

– A di đà phật? Quan niệm về thiện ác có dính líu với nhau. Ai mà chẳng có chút lòng từ bi?

Cô bé áo đỏ tức giận nói:

– Ta không ưa nghe nói những chuyện mơ hồ mà chỉ hỏi: nhà sư tham dự vào cuộc chiến với phe Hắc Lâm vậy còn có những nhân vật nào? Nhà sư chỉ nói dối một câu là một ngón tay bị cắt đứt ngay tức khắc.

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng đáp:

– Mồm miệng cô bé này cũng vào bậc người lớn rồi đây?

Thiết Mộc đột nhiên mở mắt quay đầu nhìn ra, bỗng thấy Âu Dương Thống đứng cách xa ngoài hai trượng. Phía sau ông có Thiết Vệ Chu Đại Chí đứng xa ngoài ba thước và tám gã đại hán áo đen đứng sắp hàng hai bên. Người nào lưng cũng một cái đai da, trong đai cài mười hai món ám khí hình thù rất lạ tựa như con dơi.

Cô bé áo đỏ dường như sợ run lên khi nhìn thấy Âu Dương Thống xuất hiện một cách đột ngột. Lát sau nàng mới lạnh lùng quát hỏi:

– Người là ai?

Âu Dương Thống tung mình lại cả cười hỏi:

– Cô có phải là một trong bốn vị quận chúa ở dưới trướng Cỗ Long Vương không?

Cô bé áo đỏ tức mình hỏi lại:

– Ta đang hỏi người sao người lại hỏi đi đằng khác?

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ không từ bi như Thiết Mộc đâu nhé? Vậy liệu mà ăn nói. Cô chưa gặp ta bao giờ nhưng ít ra cũng đã nghe biết về cách phục sức của bọn tại hạ rồi!

Cô bé áo đỏ đảo mắt nhìn lại rồi hỏi:

– Có phải các người là người Cùng Gia Bang không?

Âu Dương Thống nói:

– Cô nương phóng hỏa đốt Hắc Lâm nhưng chỉ đốt được cây cối rậm rạp trong rừng này mà thôi chứ không người nào bị thương hết.

Ông lại đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư rồi nói tiếp:

– Cô nương tuy là người có tài, song tại hạ xem ra cũng chỉ là một cô gái vị thành niên, chứ không phải là người dưới quyền bản Bang chúa, tại hạ không cần dính líu đến, mà cũng không cần động thủ với cô, chỉ cần một điều là cô buông ngay Thiết Mộc đại sư.

Cô bé áo đỏ cười lạt nói:

– Ta lại chỉ cần bấm một cái nút trên nắp hộp này là lập tức những mũi kim đao xuyên thẳng vào mười hai yếu huyệt lão...

Âu Dương Thống nghiêm nghị nói:

– Nói thật cho cô hay, nếu cô bấm nút nắp hộp này thì đừng hòng sống mà ra khỏi đây.

Bang chúa lại cười giòn một tràng rồi nói:

– Trên chốn giang hồ, người Cùng Gia Bang vốn không có lượng bao dung. Nếu cô nương không nghe lời trung thực của tại hạ thì bữa nay khó tránh khỏi một trận huyết chiến.

Cô gái áo đỏ chăm chú nhìn kỹ Âu Dương Thống một lúc, cảm thấy ông có oai trấn áp được người. Cô thoáng nghĩ rồi hỏi:

– Nghe giọng lưỡi của ngươi thì dường như ngươi là Bang chúa Cùng Gia Bang?

Âu Dương Thống đáp:

– Đúng rồi? Âu Dương Thống chính thị là tại hạ. Ông thử phào một cái rồi nói tiếp:

– Khi nào cô nương gặp Cồn Long Vương, xin nói cho là Âu Dương Thống này vẫn đem lòng ngưỡng mộ thịnh danh từ lâu. Xin hạn trong vòng ba tháng mời người đến trại Quân Sơn!

Cô bé áo đỏ lạnh lùng nói:

– Cồn Long Vương đi tới đâu là máu chảy thịt rơi tới đó. Không hiểu bọn người Cùng Gia Bang các người ở trại Quân Sơn có bao nhiêu người để chịu chết?

Âu Dương Thống thấy cô bé nói bằng một giọng trang nghiêm chứ không phải câu nói khích, bất giác trong lòng hồi hộp.

Ông đã từng chạm trán với nhiều tay đại địch nổi tiếng ở Trung Nguyên.

Thế mà nghe tin Cồn Long Vương tâm thần dao động, trước nay có thể bao giờ, không biết tại sao? Ông vừa nghe cô bé áo đỏ nói mấy câu mà đã bần khoản trong dạ.

Cô bé áo đỏ hắng giọng nói tiếp:

– Cồn Long Vương đã nhất định sẽ đến trại Quân Sơn của các người, nhưng chưa biết ngày nào và không phải do các người quyết định.

Âu Dương Thống mỉm cười nói:

– Thế thì để bọn Cùng Gia Bang tôi tìm đến y trước, cô đã không tác chủ được thì hãy tạm gác việc này không nói đến nữa.

Ngừng một lát cô bé áo đỏ lại nói:

– Cứ theo lời ngươi thì trong Hắc Lâm này không ai bị chết cháy. Vậy tỷ nương ta chắc vẫn còn sống?

Âu Dương Thống đáp:

– Cô hãy tha Thiết Mộc đại sư trước rồi tại hạ sẽ dẫn cô đi gặp lệnh tỷ.

Cô bé áo đỏ đột nhiên đưa tay ra xoay chiếc vòng cơ quan, nắp hộp tử tử mở ra. Thiết Mộc đại sư đứng dậy chấp tay nói với Âu Dương Thống:

– Đa tạ Bang chúa đã ra tay cứu viện.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ đến tiếp viện chậm trễ, khiến đại sư phải một phen hoang mang, trong lòng rất là áy náy.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn tám gã đệ tử đứng sắp hàng sau lưng Bang chúa rồi hỏi:

– Bần tăng không hiểu Phí đại hiệp cùng mọi người trong Hắc Lâm đã thoát nạn chưa?

Âu Dương Thống đáp:

– Chỉ tổn thất chút đỉnh mà thôi, còn phần lớn đều đã an toàn dời khỏi nơi đây. Đến như lão thiền sư..

Âu Dương Thống nói dở câu rồi ngưng bật.

Thiết Mộc thở dài nói:

– Lão tăng nghệ thuật kém cỏi đến nỗi bị bắt sống còn oán chi được?

Cô bé áo đỏ đột nhiên xen vào:

– Ta đã tha cho lão hòa thượng rồi, vậy ngươi phải thực hành lời hứa dẫn ta đi hội kiến tỷ nương chứ.

Âu Dương Thống quay lại nhìn mấy người đứng sau lưng rồi cười hỏi:

– Dẫn cô nương đi thì chẳng khó gì, nhưng không hiểu cô nương có đủ can đảm không?

Cô bé áo đỏ hỏi lại:

– Can đảm gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Tôi chỉ dẫn mình cô nương đi thôi, còn bao nhiêu tùy tùng nhất luật phải ở lại.

Cô bé áo đỏ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Được lắm. Một mình ta đi thôi.

Cô giơ bàn tay trắng như tuyết vẫy bọn thuộc hạ bảo:

– Các ngươi ở đây chờ ta.

Nói xong rào bước đến bên Âu Dương Thống.

Thiết Mộc đại sư đã bị đau đón về cô bé, liền bước tới trước mặt Âu Dương Thống vội nói:

– Âu Dương Bang Chúa! Cô này thiện về môn thuốc mê lắm đó. Bang chúa phải cẩn thận lắm mới được!

Thiết Vệ Chu Đại Chí đang đứng ở phía sau Âu Dương Thống đột nhiên khoa chân đứng ngang tới phía trước, cái bụng to tướng ra cản đường cô bé áo đỏ nói:

– Đứng lại!

Cô bé áo đỏ chau mày hỏi:

– Mi muốn giở trò gì đây?

Chu Đại Chí nói:

– Bang chúa ta địa vị cao cả, há để một đứa nhóc con như mi tự tiện đến gần.

Cô bé áo đỏ dừng bước, nghiêng răng nói:

– Một ngày kia mi còn dám xúc phạm đến ta thì ta sẽ mổ cái bụng phệ của mi ra xem...

Chu Đại Chí cười ha hả nói:

– Cái bụng lão Chu này há dễ mổ lắm sao? Chẳng tin thì mi thử đánh một chưởng coi!

Thiết Mộc đại sư cả kinh kêu lên:

– Không được đâu! Cô bé này võ công đã ghê gớm, thử đoạn lại thâm hiểm vô cùng!

Âu Dương Thống vờ như không có chuyện gì nhìn tả hữu nói chuyện khác.

Chu Đại Chí bình tĩnh nói:

– Tay chân cô nương đẹp như gấm như hoa. Lão Chu này tự tin có thể chống được. Cô cứ việc động thủ đi!

Cô bé áo đỏ tuy giơ tay lên, song hai mắt vẫn nhìn Âu Dương Thống, tựa hồ như chờ ông ta nói một câu rồi mới hạ thủ.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Kẻ thuộc hạ ngu dại không biết gì, dám hỗn xược với quận chúa. Quận chúa nên cho hắn một bài học để hắn nếm mùi đau đớn, đừng răn hắn về sau.

Thiết Mộc thấy Âu Dương Thống nói vậy thì trong dạ thấy hoang mang nhưng không tiện ngăn trở. Nhà sư tâm địa từ bi đành ngậm ngậm niệm phật.

Cô bé áo đỏ chau mày, trên mặt thoáng lộ sát khí, liếc mắt lướt qua cái bụng to tướng của Chu Đại Chí chỉ thấy nó tròn ủng như cái trống, không có cách gì nhìn rõ huyết đạo được.

Âu Dương Thống nhìn mặt cô bé thấy phân vân không quyết liền nói:

– Nếu cô không muốn thí nghiệm thì thôi, đừng miễn cưỡng làm gì.

Ông chưa dứt lời thì cô bé đột nhiên phóng ra một chưởng cực mạnh. Bỗng nghe đánh binh một tiếng, chẳng khác gì đánh trên mặt da thuộc. Chu Đại Chí cười ha hả vì gã có việc gì đâu.

Thiết Mộc đại sư nhú cặp lông mày lắm bả:

“Cô bé này võ công ghê gớm, chưởng cô đánh ra cực kỳ mãnh liệt mà sao gã không việc gì thì lạ thật”.

Chu Đại Chí hết cơn cười rồi nói:

– Cô đánh lão Chu một chưởng, thì lão Chu cũng phải trả lại một quyền chứ!

Cô bé áo đỏ ngẩn người ra không biết trả lời thế nào.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười rồi quát lên:

– Quận chúa là bậc cảnh vàng lá ngọc, há để cho người xúc phạm, mau mau tránh ra.

Chu Đại Chí khoa chân bước tạt ngang để nhường lối rồi khoanh tay nói:

– Xin mời quận chúa cử bộ.

Âu Dương Thống vừa trở gót vừa nói:

– Tại hạ xin đi trước để dẫn đường cho quận chúa.

Rồi cùng Thiết Mộc sánh vai mà đi.

Cô bé áo đỏ cất bước đi theo.

Chu Đại Chí cũng phưỡn cái bụng phệ đi theo sau cô bé. Tám gã đại hán mặc áo vải sắc tro đột nhiên bước ra. Chúng rút mũi phi tiêu hình con dơi cài ở dây lưng ra cầm lăm lăm, trừng mắt nhìn bọn tùy tùng cô bé áo đỏ để chờ, hễ bọn này cử động là lập tức phóng ám khí để ngăn cản.

Chờ cho Âu Dương Thống cùng cô bé áo đỏ đi xa khuất dạng, tám gã đột nhiên hú lên một tiếng dài rồi trở gót chạy mau.

Âu Dương Thống cùng cô bé áo đỏ đi chừng bốn năm dặm thì giẫm chân lên giậu tre ở trước cửa nhà tranh.

Cửa giậu vừa mở, một người đàn bà đứng tuổi đầy vẻ phong lưu mỉm cười ra nghênh tiếp.

Thiết Mộc đại sư trông thấy giật mình, chấp tay chào:

– Hà phu nhân?

Hà quả phụ vẻ mặt cũng đã trở lại bình tĩnh, tủm tỉm cười nói:

– Lão thiền sư! Vị vong nhân (người góa bụa) đã quy thuận Cùng Gia Bang rồi, và được Bang chúa quá yêu cho làm chức Đường Chúa Hình Đường.

Âu Dương Thống nói:

– Đường huynh quyết tâm ra đi, trước khi lên đường đã bày kế hoạch chia ra văn thừa võ tướng cùng các vị Các chúa, Đường chúa đều do y tiến cử, còn chức Hình Đường Đường Chúa thì y tiến cử Hà phu nhân...

Âu Dương Thống Bang chúa nói đến đây vẻ mặt buồn rầu rồi nói tiếp:

– Các vị Đường chúa, Các chúa đã cắt đặt đâu vào đó tôi e rằng ngày y từ già sắp đến nơi rồi.

Một nhân vật hùng cứ các phái võ ở Trung Nguyên oai quyền thét ra lửa mà thốt ra những lời thương cảm với vẻ mặt cực kỳ thảm đạm tỏ ra lưu luyến Đường Toàn vô hạn.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Khi lão tăng ở chùa Thiếu Lâm đã nghe đến tài năng của quân sư Đường Toàn, y đã phò tá quý bang hơn mười năm trời, chắc là tình nghĩa thâm thiết lắm, sao Bang chúa không giữ y lại? Hoặc giả y hồi tâm nghĩ lại cũng chưa biết chừng?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cùng Gia Bang mà được như ngày nay phần lớn là nhờ ở sức Đường Toàn.

Nếu y kiên quyết ra đi thì Cùng Gia Bang chúng tôi tổn thất rất nhiều.

Hà quả phụ đột nhiên nói xen vào:

– Cái lão Tiêu Dao Tú Tài đó đã bày kế cho tiên phu kinh doanh khu Hắc Lâm này rồi lại tính cả đến việc đưa nhau vào đây để bên địch phóng hỏa

thieu rụi không còn một ngọn cỏ, khiến cho cái thân góa bụa này phải len lỏi vào chốn giang hồ giữ chức Hình Đường tại bản bang, thế rồi lão toan cất bước ra đi cho lẹ.

Rồi đây tôi gặp lão ta sẽ phải hỏi cho ra lẽ.

Hà quả phụ nói tới đây đột nhiên đứng tránh sang bên để nhường lối.

Âu Dương Thống nghiêng mình nói:

– Xin mời đại sư vào.

Thiết Mộc đại sư đang cất bước qua cổng thì cô bé áo đỏ né mình, lướt qua mặt Thiết Mộc đại sư xông vào trước.

Giậu trúc bao quanh một cái sân có ba gian nhà tranh, cách kiến trúc rất xinh xắn. Trong nhà bóng người lồ nhỏ, mà vẫn yên lặng như tờ.

Cô bé áo đỏ đột nhiên bước mau tiến thẳng vào nhà. Hà quả phụ cười lạt nói:

– Vị tiểu cô nương này không hiểu xã giao một chút nào.

Bà vươn tay phải toan nắm lấy cổ tay cô bé áo đỏ. Nhưng người cô trơn tuột, nên cô tránh thoát một cách dễ dàng.

Vì cô né tránh nên đà bước chậm lại, mà Thiết Mộc đại sư vào trong nhà trước.

Hà quả phụ bước ngang ra chắn phía trước mặt cô bé áo đỏ khẽ nói:

– Xin mời bang chủ vào.

Âu Dương Thống theo Thiết Mộc đại sư bước vào.

Hà quả phụ bảo cô bé:

– Bây giờ thì đến lượt cô có thể vào được rồi.

Cô bé áo đỏ nguýt Hà quả phụ nói:

– Mụ nhớ lấy việc bữa nay, rồi sau sẽ biết thân.

Hà quả phụ nói:

– Việc chưa đến để sau hãy bàn. Bây giờ thì cô nên cẩn thận một chút để khỏi phải đau đớn.

Cô bé áo đỏ tuy có tính dối trá, nhưng rất khôn ngoan, quả nhiên không nói gì nữa, lặng lẽ tiến vào trong nhà.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh thấy trong nhà đầy người. Ở góc mé tây kê một cái ghế bằng gỗ thông. Một cô gái mình mặc áo trắng bù đầu tóc rối đang ngồi trên ghế này.

Cô bé áo đỏ vội vàng chạy lại cất tiếng gọi:

– Tỷ nương!

Cô mặc áo trắng đây chính là Liên Tuyết Kiều. Nàng từ từ mở mắt ra cười lạt hỏi:

– Ngươi đã đến đó ư?

Cô bé áo đỏ không đáp ngay, đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều một lượt rồi mới hỏi:

– Bọn họ có hành hạ gì chị không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Họ chỉ điểm huyết thôi chứ chưa dùng hình phạt nào cả.

Cô bé áo đỏ nghiêm trang hỏi:

– Bọn họ đã hỏi chị gì chưa?

Liên tuyết Kiều đáp:

– Dĩ nhiên là họ hỏi rồi!

Cô bé áo đỏ lại hỏi:

– Chị nói thật hết rồi?

Liên Tuyết Kiều giương đôi mắt tròn xoe sáng như sao, chăm chăm nhìn vào mặt cô bé áo đỏ, lạnh lùng hỏi lại:

– Người hỏi ta như vậy là có dụng ý gì?

Cô bé áo đỏ không đáp lời Liên Tuyết Kiều, đột nhiên quay lại nhìn Âu

Dương Thống hỏi:

– Những lời ông hẹn với tôi lúc nãy có đúng mực không?

Âu Dương Thống đáp:

– Bậc đại trượng phu đã hứa ra miệng câu gì có lý nào còn tranh cãi?

Cô bé áo đỏ tủm tỉm cười nói:

– Thế thì hay lắm! Với hai bàn tay trắng, tôi đơn thương độc mã theo các người đến đây. Vậy lúc nào tôi muốn đi thì đi chứ?

Âu Dương Thống nói:

– Về điểm này, dường như chưa có giao hẹn nhưng cô nương đã nêu ra, nếu ta không thuận thì sao khỏi mang tiếng là người hẹp lượng!

Cô bé áo đỏ nói:

– Thế là ông ưng thuận rồi!

Âu Dương Thống gật đầu rồi nói tiếp:

– Nhưng chỉ một lần này thôi. Sau khi cô nương ra khỏi căn nhà này cùng bọn thuộc hạ hội diện rồi, thì lời hứa hẹn của tôi đến đó là hết.

Cô bé áo đỏ nói:

– Cái đó đã hẳn.

Rồi nàng quay ra nói với Liên Tuyết Kiều:

– Nếu tỷ nương đã tiết lộ những điều bí mật của nghĩa phụ thì tiểu muội có cứu được tỷ nương ra khỏi nơi đây, e rằng cũng không thoát khỏi được luật lệ nghiêm khắc của nghĩa phụ.

Liên Tuyết Kiều cất tiếng lạnh lạnh hỏi lại:

– Ai bảo ta tiết lộ bí mật?

Cô bé áo đỏ vẫn thản nhiên, tủm tỉm cười nói:

– Nếu tỷ nương chưa tiết lộ thì hay lắm.

Cô thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc nói tiếp:

– Tỷ nương uống viên thuốc này đi. Từ đây vĩnh viễn không còn phải lo đến việc tiết lộ cơ mật nữa.

Liên Tuyết Kiều biến sắc, toàn thân run lên, hỏi:

– Phải chăng đây là thuốc mê?

Cô bé áo đỏ nghiêm nghị gật đầu đáp:

– Đúng đó! Chắc tử nương cũng biết rằng tôi hoàn toàn làm lợi cho tử nương. Tử nương uống thuốc này rồi, nghĩa phụ không còn nghi ngờ tử nương tiết lộ cơ mật nữa, vì bất luận ai dù có dùng thủ đoạn tàn khốc đến đâu tra khảo tử nương cũng vô ích.

Trên trán Liên Tuyết Kiều, mồ hôi nhỏ giọt, tỏ ra nàng sợ hãi vô cùng.

Bỗng nghe cô bé áo đỏ nói:

– Tôi tự biết rằng không thể dùng võ công mà cứu được tử nương ra. Hành động hấp tấp cũng bằng vô ích. Vậy tử nương uống viên thuốc này còn hơn là chịu cực hình.

Cô bé nói câu này với bộ mặt rất bình tĩnh, không xúc động chút nào. Liên Tuyết Kiều cũng chẳng coi sống chết vào đâu, thế mà nàng đưa mắt nhìn chăm chú viên thuốc trong tay cô bé áo đỏ cũng lộ vẻ vô cùng xúc động. Bọn Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư đều chăm chú để mắt nhìn hai cô gái, thấy nét mặt Liên Tuyết Kiều luôn luôn biến đổi thì biết rằng tâm hồn nàng đang bị dao động. Hồi lâu nàng đảo mắt nhìn Âu Dương Thống, khẽ thở dài nói:

– Thôi được! Người cầm viên thuốc bỏ vào miệng cho ta.

Cô bé áo đỏ mặt tươi cười nói:

– Tử nương uống viên thuốc này rồi hãy yên tâm ở đây điều dưỡng, tôi sẽ gắng tìm cách báo tin đến nghĩa phụ để người phái những tay cao thủ đến cứu tử nương ra.

Nói xong cô cầm viên thuốc từ từ bỏ vào miệng Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống lạng người một cái nhanh như chớp, đưa tay phải ra cướp lấy viên thuốc. Ông ra tay một cách mau lẹ dị thường, khiến cho Thiết Mộc cũng phải rùng mình, nghĩ thầm:

“Ông này võ công ghê thật, thân pháp mau lẹ như vậy, trên đời thật hiếm có”.

Cô bé áo đỏ tuy đã ngấm ngầm phòng bị, song Âu Dương Thống lẹ tay quá khiến cô không đề phòng kịp. Liên Tuyết Kiều lại dường như không muốn uống thuốc, miệng còn đang từ từ mở ra thì viên thuốc đã bị Âu Dương Thống cướp mất.

Âu Dương Thống nhìn qua viên thuốc một lượt rồi cầm giao cho Chu Đại Chí nói:

– Người cất giữ viên thuốc này cẩn thận nghe.

Ông lại đưa mắt nhìn chăm chú cô bé áo đỏ cười lạt nói:

– Tại hạ chỉ ưng thuận cho cô nương hội kiến với lệnh tử, chứ không hứa cho cô nương đem thuốc vào.

Cô bé áo đỏ tuy nhỏ tuổi mà tâm cơ linh mẫn, thấy tình thế bên địch đông người, biết mình không làm gì nổi, bèn cười lạt nói:

– Đó là việc riêng của chị em chúng tôi.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Cô nương đừng quên rằng lệnh tử đã bị bọn ta bắt rồi. Nếu không còn việc gì can hệ nữa thì nên đi đi thôi!

Cô bé áo đỏ đáp:

– Nếu tôi không chịu đi thì sao?

Âu Dương Thống nói:

– Thế thì tại hạ không bảo toàn sự an ninh cho cô nữa.

Cô bé áo đỏ dường như biết mình không phải là tay đối thủ với Âu Dương Thống, liền cố nhẫn nại nói:

– Thôi được! Chúng tôi xin cáo biệt đây.

Âu Dương Thống ngoảnh lại bảo Thiết Vệ Chu Đại Chí:

– Người đưa cô ta ra!

Cô bé áo đỏ trở gót đi được mấy bước, đột nhiên quay lại nói với Liên Tuyết Kiều:

– Tử nương nghĩ kỹ đi nhé! Tục ngữ có câu:

“Sống khổ thà chết đi còn hơn!”.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Hiền muội cứ yên tâm mà về sớm báo tin cho nghĩa phụ biết, phái người đến cứu ta.

Cô bé áo đỏ nghiêm nghị nói:

– Có điều hành tung nghĩa phụ không nhất định mà anh em mỗi người mỗi nơi, không thể tụ họp nhanh chóng được. Nếu tử nương thấy sống mà bị khổ nhục thì liệu tìm cách tự tử đi cho rồi. Sau này nếu tử nương mà chết thì chúng tôi sẽ báo thù cho.

Cô bé nói rất tự nhiên tuyệt không xúc động chút nào.

Bọn Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư nghe mà rùng mình, nghĩ thầm:

“Con nhóc này tâm địa độc ác vô cùng”.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều nói bằng một giọng buồn nản:

– Dừng ý của hiền muội ta đã hiểu rồi! Khi nào không chịu nổi tự ta sẽ theo lời hiền muội thiết kế tự tử.

Cô bé áo đỏ nói:

– Tử nương có làm như vậy mới không phụ công ơn dưỡng dục của nghĩa phụ.

Thiết Vệ Chu Đại Chí không nhẫn nại được nữa, lớn tiếng giục:

– Nói gì mà nói lảm thế! Thôi đi đi!

Cô bé áo đỏ lườm Chu Đại Chí nói:

– Đi thì đi chứ sao? Việc gì mi phải làm tàng?

Chu Đại Chí tức mình nói:

– Nếu không có lệnh Bang chúa ta, thì ai thèm đưa đón con bé nữ tỳ miệng còn hơi sữa này?

Cô bé áo đỏ không nói nữa, trở gót đi thẳng ra ngoài.

Tám gã đại hán lưng thắt đai da cài những mũi kim tiêu kỳ dị thấy cô bé áo đỏ từ trong nhà đi ra, liền chạy tới đứng sắp hàng để cản đường.

Thiết Vệ Chu Đại Chí tiến lên hai bước chấp tay nói:

– Bang chúa có lệnh tha cho thị, lão phu phải đưa ra, xin anh em mở đường cho.

Tám gã đại hán đứng tránh sang bên nhường lối một cách miễn cưỡng, về mặt vẫn ra chiều căm tức.

Cô bé áo đỏ đưa mắt nhìn tám gã đại hán mặc áo sắc tro nghĩ thầm:

“Tám gã này quyết không phải đệ tử Cùng Gia Bang”.

Nguyên tám gã đại hán này không những trang phục giống nhau mà trạc tuổi, tầm vóc cũng sần sần như nhau. Về mặt và cử chỉ lại càng giống nhau, tỏ ra bọn này đã được tuyển lựa và huấn luyện rất kỹ.

Khi thấy Chu Đại Chí đi trước dẫn đường, đưa cô bé ra xa rồi, Âu Dương Thống mới quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Phải chăng cô bé vừa rồi là sư muội cô nương?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Chúng tôi cùng là nghĩa nữ dưới gối Cồn Long Vương, tất nhiên gọi nhau bằng chị em.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Tôi trông tình ý giữa hai chị em các cô thật là phức tạp.

Liên Tuyết Kiều lẳng lặng hồi lâu rồi mới nói:

– Y cho tôi uống thuốc là có lòng tốt để khỏi bị các ông dùng cực hình tra tấn.

Âu Dương Thống lạnh mắt đã nhìn rõ Liên Tuyết Kiều có ý khiếp sợ viên thuốc đó.

Ông quay ra thấy Chu Đại Chí tiến chân cô bé áo đỏ đã trở về liền bảo:

– Người đưa viên thuốc cho ta.

Chu Đại Chí từ từ móc viên thuốc đặt lên vào tay Âu Dương Thống.

Liên Tuyết Kiều trông thấy viên thuốc mặt sợ tái xanh. Song nàng gắng trấn tĩnh lại, giả vờ như không coi vào đâu. Tuy nhiên vì trong lòng nàng khủng khiếp quá không thể nào bình tĩnh lại được, về mặt vẫn còn hoảng hốt. Âu Dương Thống lại gần Liên Tuyết Kiều, nghiêm nét mặt hỏi:

– Cái bí quyết của Cồn Long Vương phải chăng là mượn thứ thuốc độc để kiềm chế thuộc hạ. Viên thuốc này chắc là độc lắm đây.

Ông chưa dứt lời thì người đã lạng đến trước mặt Liên Tuyết Kiều. Ông dùng ngón tay giữa và ngón tay trỏ cặp lấy viên thuốc bỏ vào miệng nàng.

Âu Dương Thống dùng cách khảo nghiệm chân thực này, quả nhiên thấy vẻ mặt Liên Tuyết Kiều nhăn nhó rất khó coi, rồi mồ hôi từ từ nhỏ giọt xuống má.

Thiêt Mộc đại sư đột nhiên niệm phật rồi gọi:

– Âu Dương Bang Chúa!

Âu Dương Thống quay lại hỏi:

– Lão thiền sư có điều chi dạy bảo?

Thiêt Mộc đại sư nói:

– Xin Bang chúa lưu tình để bản tăng đưa nữ thí chủ này về chùa Thiếu Lâm phục mệnh.

Âu Dương Thống tùm tùm cười đáp:

– Lão thiền sư đã dạy, tại hạ xin tuân theo.

Rồi ông không cười nữa nói tiếp:

– Giả tử có Đường huynh ở đây thì việc phân chất viên thuốc này chẳng khó gì.

Liên Tuyết Kiều nói xen vào.

– Uống viên thuốc này vào rồi, người sẽ mất hết ký ức, biến thành một kẻ si ngốc.

Âu Dương Thống nói:

– Có phải vì thế mà cô nương vừa trông thấy viên thuốc này đã hoảng sợ?

Thốt nhiên một gã mặc áo sắc tro hấp tấp chạy vào nhìn Âu Dương Thống thì lễ nói:

– Đường gia đã tới!

Âu Dương Thống mừng quá run lên, cười nói:

– Ra mời Đường huynh vào mau!

Ông vừa nói vừa đi ra ngoài nghênh tiếp.

Hà quả phụ, Thiêt Mộc đại sư cũng đi theo Âu Dương Thống.

Chiếc xe lừa chạy như bay, có năm người cưỡi ngựa theo sau chạy đến giậu trúc thì dừng lại.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn khấn đóng áo dài từ từ bước xuống.

Năm người cưỡi ngựa theo xe là Quan Tam Thắng, Phàm Mộc đại sư, Phí Công Lượng, Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ.

Đường Toàn tiến lên một bước vén áo để toàn sụp lạy Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống vội vàng đưa tay ra kéo dậy nói:

– Xin tiên sinh miễn lễ!

Đường Toàn đứng lên nghiêng mình thi lễ nói:

– Thuộc hạ xin vâng mệnh.

Đoạn đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi cười hỏi:

– Cuộc chiến ở Hắc Lâm thiệt hại hết bao nhiêu người?

Âu Dương Thống đáp:

– Nhờ tiên sinh thần cơ diệu toán chỉ tổn hại mất vài tên thị tỳ của Hà Đường chúa.

Đường Toàn quay lại nhìn Hà quả phụ chấp tay nói:

– Đường mỗ bố trí không được chu đáo để đến nỗi thiệt hại đến mấy người thị tỳ của Hà Đường chúa, vậy Đường mỗ xin tạ tội.

Hà quả phụ khẽ thở dài nói:

– Ông quân sư mưu thần chước quỷ ời? Ông đẩy gái góa này vào chốn giang hồ thị phi là có dụng ý gì. Sau khi ông trăm tuổi, liệu còn dám đến hội kiến tiên phu ở dưới Diêm đài không?

Tuy miệng bà ra điều trách móc, mà vẫn khom lưng thi lễ.

Đường Toàn cười nói:

– Bang chúa mền tài mà Đường chúa lại thao lược chẳng kém bọn tu mi, ra chấp trưởng Hình Đường, nhất định làm cho luật mệnh Cùng Gia Bang được nghiêm minh, dựng khuôn mẫu cho võ lâm. Chốn Hắc Lâm tuy đẹp nhưng không phải là nơi phu nhân ở lâu được...

Hà quả phụ tủm tỉm cười nói:

– Thôi ông đừng tăng bốc tôi nữa. Hiện giờ nhà tôi không có một viên ngói, đành ung chịu chức Hình Đường của Bang chúa. Từ nay tôi xin hết lòng đảm đương trách nhiệm, không dám đổi chí.

Lúc ấy bọn Quan Tam Thắng, Phàm Mộc đại sư đều nhảy xuống ngựa, lục tục vào bái kiến Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư. Chỉ có mình Thượng Quan Kỳ là vẫn ngơ ngẩn ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt thần thờ.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi Đường Toàn:

– Còn mấy người nữa đi đâu?

Đường Toàn chưa kịp trả lời thì Quan Tam Thắng đã nói:

– Thanh Thành Song Kiếm đã được Chương môn phái Thanh Thành là Thái Hư Đạo Trưởng đưa về rồi. Còn gã nửa người nửa vượn đang đi giữa đường đã tính bộc phát cựa mình đứt cả giây trời rồi trốn mất.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao các vị không đuổi theo?

Phí Công Lượng nói xen vào:

– Thân pháp gã đó mau lẹ dị thường, trên đời hiếm có. Tại hạ cùng Quan huynh và Phàm Mộc đại sư đã ra tay ngăn cản mà không được.

Phàm Mộc đại sư thở dài nói:

– Phí đại hiệp nói đúng đó. Bình sinh lão tăng chưa thấy một tay cao thủ nào thân pháp mau lẹ đến thế.

Âu Dương Thống ngạc nhiên hỏi:

– Có việc lạ đến thế kia ư?

Đường Toàn cười nói:

– Bang chúa hãy khoan tâm. Nếu thuộc hạ đoán không lầm thì tối hôm nay

thế nào y cũng trở lại đây.

Âu Dương Thống không hỏi vặn nữa, đứng tránh sang bên nói:

– Các vị đi đường vất vả, xin mời vào trong nhà nghỉ ngơi rồi sẽ nói chuyện sau.

Đường Toàn quay lại nhìn tám gã đại hán mặc áo màu tro đang từ từ đi tới.

Tám gã này rất kính nể Đường Toàn, thấy ông thông thả bước tới, nhất tề lay phục xuống đất.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Các người đứng dậy đi.

Tám gã theo lời đứng dậy miệng chào:

– Xin kính chúc sự thúc.

Đường Toàn cười nói:

– Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang đã từng nổi danh trên chốn giang hồ. Vậy còn các người đây, cố mà theo gót, đừng có phụ tấm lòng Bang chúa cùng ta đây đã hết dạ rèn luyện các người.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 43

Liên Tuyết Kiêu Thoát Khỏi Quần Hào

Tám gã đại hán mặc áo tro đồng thanh nói:

– Nhờ ơn sư thúc dạy dỗ trong tám năm trời, chúng tôi đã lãnh hội được khá nhiều, chỉ mong có ngày gặp cơ hội ra tay..

Đường Toàn nhú cặp lông mày khê bảo:

– Xưa nay hễ khinh địch là tất thua, thế mà các người chưa ra khỏi lều tranh, đã có ý khinh địch. Nên biết rằng trên chốn giang hồ không thiếu gì nhân tài, các người chưa lập được mấy may công trạng sao đã có ý nghĩ điên cuồng như vậy?

Tám gã đại hán cúi đầu đáp:

– Bọn đệ tử xin kính cẩn vâng lời chỉ giáo.

Đường Toàn tủm tỉm cười, thùng thỉnh bước vào nhà.

Quần hào đã an tọa cả, còn một ghế trống, để nhường chỗ cho Đường Toàn.

Đường Toàn lại chỗ ngồi rồi khê hỏi Âu Dương Thống:

– Bang chúa đã hỏi được lai lịch Cồn Long Vương chưa?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Chưa! Cô ta ngậm miệng không chịu nói, không có cách gì hỏi cho ra được.

Phí Công Lượng lạnh lùng nói:

– Tôi không tin như thế, cô ta đâu có phải người bằng sắt đúc nên. Để tôi thử hỏi coi, xem cô có chịu nói không?

Phí Công Lượng nói dứt lời, đứng phắt dậy rảo bước đến gần Liên Tuyết Kiêu.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên giơ tay cản lại nói:

– Bọn lão tăng xin đem cô này về Tung Sơn phục mệnh. Nếu Phí đại hiệp nặng tay đánh cô ta bị thương thì khi đi đường có điều bất tiện.

Giữa lúc ấy, bất thành linh có tiếng chân người vang lên. Quần hào quàng đầu lại xem thì ra Thượng Quan Kỳ đang bước tới. Chân chàng chậm chạp nện mạnh xuống đất. Hai tay bị trói bằng gân bò giơ lên trước ngực. Đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào mặt Liên Tuyết Kiêu, thái độ ngạo nghễ như vào chỗ không người.

Đỗ Thiên Ngạc đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn bóng Thượng Quan Kỳ thấy chàng sắc mặt vàng khè, thoáng lộ vẻ căm hờn, đang tiến lại bên mình Liên Tuyết Kiêu.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng thật to, dây trói bằng gân bò, đứt tung

ra từng khúc rơi xuống lả tả.

Thần lực ghê hồn của Thượng Quan Kỳ khiến cho mọi người đều phải khiếp sợ. Ai nấy đưa mắt chăm chú nhìn chàng.

Thượng Quan Kỳ cựa đứt dây trói rồi đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, giơ bàn tay lên như lưỡi đao chém xuống dây trói Liên Tuyết Kiều.

Chàng ra tay mau lẹ, dị thường nên không ai ngăn trở kịp.

Liên Tuyết Kiều tuy những dây trói đã đứt tung, song nàng còn bị điểm huyết mấy chỗ nên không cử động được. Nàng ráng vẫy Thượng Quan Kỳ lại gần khẽ bảo:

– Ta bị chúng điểm huyết, không cử động được. Tốt hơn hết là ngươi cởi ta ra khỏi nơi này.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt lên nghĩ một lát rồi gật đầu. Chàng thò tay ra nhắc Liên Tuyết Kiều để lên lưng rồi chạy thẳng.

Quần hào thấy Thượng Quan Kỳ cởi Liên Tuyết Kiều chạy, thì trong lòng nóng nảy. Thiết Mộc đại sư tiến ra cản đường, hỏi:

– Thí chủ đi đâu đó?

Thượng Quan Kỳ trừng mắt nhìn Thiết Mộc đột nhiên đánh ra một quyền.

Thiết Mộc đại sư tầm vóc cao lớn, né tránh sang bên, đưa tay phải tạt ngang chụp rất nhanh vào huyết mạch môn ở cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tuy vẻ mặt ngơ ngẩn, song võ công còn nguyên vẹn chưa tổn thất chút nào, chàng hạ thấp tay xuống để tránh thế Cầm Nã của Thiết Mộc rồi co chân đá ra, đồng thời vùng quyền bên trái đánh tới. Thiết Mộc đại sư bị chàng phóng quyền cước tấn công theo thế liên hoàn, phải lùi lại hai bước.

Thượng Quan Kỳ đã chiếm được thượng phong, hai quyền đánh ra như mưa. Thiết Mộc bị đánh rất quá, phải né tránh sang bên.

Phí Công Lượng thấy Thượng Quan Kỳ sắp ra khỏi căn nhà tranh thì nghĩ thầm:

“Nếu gã đem nữ lang áo trắng chạy thoát, mà muốn bắt lại lần thứ hai thì e rằng khó hơn mò kim đáy biển. Bây giờ không ra tay cản trở, sau này có hối cũng không kịp”.

Nghĩ vậy rồi lão sừng sực bước tới, không nói năng gì vùng chưởng ra đánh Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ gạt chưởng Phí Công Lượng ra, rồi đánh trả hai quyền. Ba người chiến đấu rất kịch liệt, đến mười lăm hiệp mà chưa phân thắng bại.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên biến đổi thế quyền, đánh ra hai chiêu rất kỳ quái và ảo diệu. Thiết Mộc đại sư bị chàng ra quyền mau lẹ dị thường đánh sát đến mang tai, sợ quá phải tránh sang bên trái hai bước.

Phí Công Lượng bị trúng một quyền vào vai bên hữu phải lùi lại đến bốn bước. May mà Phạm Mộc đưa tay ra chặn kịp phía sau lưng Phí Công

Lượng, không thì đã bị thương nặng.

Thượng Quan Kỳ thừa cơ hai người lảng tránh đột nhiên nhảy vọt ra, nhanh như tên bắn.

Đỗ Thiên Ngạc từ nãy đến giờ vẫn đứng ngoài cửa vội né sang bên nhường lối cho Thượng Quan Kỳ nhảy ra, rồi cũng trở gót chạy theo sau chàng.

Âu Dương Thống thấy trong đại sảnh rất đông quần hào, mà không có cách nào ngăn trở được Thượng Quan Kỳ chạy đi, ông không khỏi chau mày rồi băng mình đuổi theo.

Phí Công Lượng hít mạnh một hơi rồi cũng chạy theo sau Âu Dương Thống.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn vội chạy ra cửa phe phẩy cây quạt liên hồi.

Lúc đó Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc đã bị tám gã đại hán mặt áo sắc tro cản lại và đang đánh nhau. Tám gã này sức mạnh phi thường, tuy võ công không phải là những tay địch thủ được với Thượng Quan Kỳ, song họ luân phiên chia ra các mặt đánh vào khiến cho hai người không chạy thoát được.

Âu Dương Thống, Phí Công Lượng cũng đuổi đến nơi thành ra hai mặt giáp công.

Nữ lang áo trắng nằm phục trên lưng Thượng Quan Kỳ, thốt nhiên ghé vào tai chàng nói nhỏ:

– Phía trước có cường địch cản đường, mặt sau có truy binh đuổi đến. Ngươi phải mau mau giải huyết đạo cho ta, để ta giúp các ngươi cự địch.

Nàng nói chưa dứt lời, Âu Dương Thống đã đuổi tới nơi, buông một tiếng cười gần rồi vung tay đánh ra một chưởng.

Thượng Quan Kỳ quay phắt lại, xoay chưởng lên đón. Hai chưởng chạm nhau đánh “bình một tiếng, cả hai người cùng bị rung chuyển phải lùi lại một bước.

Đỗ Thiên Ngạc vội vàng chạy tới đưa hai tay ra còn bị trói lên che mặt cho Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều nằm phục trên lưng Thượng Quan Kỳ vội giục:

– Ngươi mau chặt đứt dây trói trên mình Đỗ Thiên Ngạc để y chống với truy binh, rồi ngươi giải huyết đạo cho ta.

Thượng Quan Kỳ tay phải đánh ra một chưởng rất mạnh vào Âu Dương Thống, còn tay trái giơ lên chặt đứt dây trói cho Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc khôi phục được tự do, liền quát lên một tiếng rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra quét mạnh một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân. Cây nhuyễn tiên phát ra tiếng kêu veo veo.

Âu Dương Thống chống lại chưởng Thượng Quan Kỳ, người bị run lên rồi lùi lại phía sau. Ông lầm bầm:

– “Gã này võ công thật là cao cường còn để gã sống tât sinh hậu hoạn. Chi bằng thừa cơ cuộc chiến đấu bữa nay trừ khử gã đi cho rồi”.

Nghĩ vậy sát khí nổi lên, ông là chúa tể một bang không phải như những tay cao thủ bình thường trong võ lâm, bất cứ trường hợp nào ông cũng lưu tâm cho biết rõ tình thế bên địch. Ông suy nghĩ sâu xa lại có lòng quyết đoán. Đỗ Thiên Ngạc vung roi đánh tới tấp, tạm thời ngăn trở được bọn quần hào đuổi theo.

Tám gã đại hán mặc áo sắc tro đều rút một mũi tiêu hình con dơi, chuẩn bị phóng ra. Bỗng thấy Đường Toàn đang quạt phành phạch bỗng nhiên dừng lại không quạt nữa. Thượng Quan Kỳ đặt Liên Tuyết Kiều ở trên lưng xuống nhanh như chớp để khai huyết đạo cho nàng.

Liên Tuyết Kiều hít mạnh một hơi vào huyết đan điền rồi đứng phất dậy.

Lúc này Thiết Mộc, Phàm Mộc cũng ra khỏi nhà.

Phí Công Lượng thấy hai nhà sư đứng đó dường như không muốn ra tay, liền cười lạt hỏi móc:

– Hai vị lão thiền sư bây giờ có định đem Liên Tuyết Kiều cô nương về núi nữa thôi?

Thiết Mộc vẫn ôn tồn:

– Lão tăng vì cô ta mà phải xuống núi. Nếu không đưa cô về chùa lấy gì phục mệnh?

Phí Công Lượng nói:

– Vậy mời hai vị lão thiền sư đối phó với Liên cô nương đi.

Nói xong lão nhảy xổ vào Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống đang vung tay ra đánh với Đỗ Thiên Ngạc. Song Đỗ Thiên Ngạc đã được người đời tặng cho cái biệt hiệu Quan Ngoại Tiên Thần. Cây nhuyễn tiên trong tay y biến hóa khôn lường. Âu Dương Thống mấy lần toan cướp cây nhuyễn tiên, nhưng chưa kịp hạ thủ thì y đã biết rồi.

Liên Tuyết Kiều đứng dậy được rồi, nàng nhắm mắt lại, vận động chân khí điều hòa hơi thở cho kinh mạch trong người được thư thái. Nàng chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những tay cao thủ đông gấp bội.

Phí Công Lượng nhảy xổ vào Thượng Quan Kỳ. Hai bên cùng muốn tranh đoạt thượng phong. Phí Công Lượng đã biết rõ bản lĩnh đối phương tuyệt cao nên đem hết sở trường ra để hạ đối phương.

Hai bên cùng vận dụng cả chương lẫn chỉ, biến hóa nhanh như chớp. Mới trong khoảnh khắc đã đánh dư bốn mươi hiệp, công thủ rất là kín đáo, không ai tranh được ưu thế.

Liên Tuyết Kiều sau một lát điều dưỡng, đột nhiên mở bừng mắt ra, khẽ giục:

– Phải đánh cho mau!

Thượng Quan Kỳ quát to lên một tiếng, biến đổi thế đánh, phóng quyền ra vù vù đánh luôn ba chiêu.

Ba quyền này không những biến hóa kỳ diệu, mà thế công cực kỳ mãnh liệt

như dùi sắt đập vào đá hay như lưỡi búa lớn để phá núi. Phí Công Lượng bắt buộc phải lùi lại.

Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc theo sát phía sau Thượng Quan Kỳ chạy ra ngoài.

Thiết Mộc, Phàm Mộc thấy ba người phá được vòng vây thì trong dạ bồn chồn. Thiết Mộc đưa ngang người ra để cản đường Thượng Quan Kỳ, đồng thời phóng ra hai chưởng.

Thượng Quan Kỳ là tay ngang ngành phi thường, chàng không né tránh, chống lại chưởng lực của nhà sư bằng sức cương cường.

Cả hai người đều bị rung chuyển lùi lại phía sau hai bước. Thiết Mộc vận động chân khí điều hòa hơi thở còn Thượng Quan Kỳ tiến sát lại tấn công, điểm ra một chỉ.

Thiết Mộc không ngờ chưởng hai bên vừa chạm nhau ghê rợn mà Thượng Quan Kỳ còn đủ sức đánh ngay. Nhà sư chậm tay một chút bị Thượng Quan Kỳ điểm trúng cánh tay phải, khiến cho nửa người tê nhức.

Phàm Mộc thì đánh với Liên Tuyết Kiều. Một bên cố ý bắt lại cường địch để đưa về chùa phục mệnh, một bên gắng thoát vòng vây để khỏi mất mạng, nên đều phóng ra những chiêu thức cực kỳ lợi hại với ý muốn hạ đối phương ngay tức khắc.

Thượng Quan Kỳ sau khi đã đánh Thiết Mộc đại sư bị thương, xoay tay lại phóng ra một chưởng nhằm đánh vào vai bên trái Phàm Mộc.

Lúc chàng sắp phát chưởng, tuyệt không có chút dấu hiệu nào cả, nên đến lúc chưởng thế gần sát người, nhà sư mới biết. Đồng thời bị Liên Tuyết Kiều đang đánh kịch liệt, không thể ra chưởng phản kích được, đành vận nội lực vào vai để chống đỡ.

Phàm Mộc trúng chưởng không tự chủ được nữa loạng choạng ngã chúi về đằng trước. Thế là công trại bỏ ngõ không ai ngăn giữ.

Liên Tuyết Kiều xông ra trước tiên, trông về phía trước mà chạy, Đỗ Thiên Ngạc đi giữa, còn Thượng Quan Kỳ đi sau cùng. Chàng quay lại đem toàn lực phóng ra một chưởng để ngăn cản bọn Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống không ngờ đến nỗi Thiết Mộc, Phàm Mộc hiệp lực mà không ngăn cản nổi ba người. Đến lúc Thiết Mộc, Phàm Mộc đều bị trúng chưởng, ông mới nhảy vào cứu viện, thành ra chậm mất một bước, nên bọn địch vọt ra ngoài cổng được.

Lúc Thượng Quan Kỳ ra đi lại phóng ra một chưởng rất mạnh, khiến cho Âu Dương Thống và Phí Công Lượng đang đuổi phải dừng lại một chút. Bọn Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ nhân cơ hội đó chạy xa được thêm mấy trượng nữa. Ba người đều khinh công rất giỏi, quần hào muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp nữa.

Âu Dương Thống nhìn bóng sau lưng ba người ngơ ngẩn một lát, sức nhớ ra

tám tên đệ tử mặc áo sắc tro sao lại chống tay đứng ngó không chịu động thủ. Giả tử cả tám gã này cũng ra tay ngăn trở thì làm gì bên địch chạy thoát được dễ dàng.

Nghĩ vậy ông quay lại nhìn tám gã thì gã nào cũng đứng phưỡn ngực ra, thái độ rất là ngạo nghễ.

Tám gã đại hán dường như đọc được ý nghĩ Âu Dương Thông, đưa mắt nhìn nhau, rồi từ từ cúi đầu xuống nói:

– Bang chúa bắt tất phải bắn khoăn. Tuy bọn họ trốn chạy nhưng chắc cũng chưa xa mấy. Chúng tôi đã phái người theo dõi hành tung để rồi nghĩ cách bắt lại cũng chưa muộn.

Âu Dương Thông là người lạnh trí nghĩ thầm:

“Đường Toàn xưa nay nói rất thận trọng. Mấy câu này do thâm ý của ông ta”.

Âu Dương Thông nghĩ vậy nên không hỏi vặn về chuyện tám người không chịu động thủ nữa. Ông chấp tay nói với Thiết Mộc:

– Âu Dương Thông này rất hồ thẹn chưa giao trả nữ lang áo trắng để đại sư dẫn về Tung Sơn. Bây giờ tại hạ xin có lời tạ tội.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đó là một việc không thể tránh được, bản tăng đâu dám trách Bang chúa.

Ngừng một lát, nhà sư lại nói tiếp:

– Bản tăng không ngờ gã thiếu niên mặt vàng khè công lực ghê gớm đến nỗi cựa đứt tung dây trói bằng gân bò.

Phí Công Lượng cũng xen vào:

– Gã còn giơ tay chém đứt gân bò trói Liên Tuyết Kiều, chẳng khác gì chém vào cành cây mục nát, tại hạ lại càng bội phục.

Âu Dương Thông nói:

– Đúng thế. Võ công gã thật đã ra ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, nên mới để bọn chúng tâu thoát. Có điều tại hạ khinh địch để lỡ việc, thật là tội nặng.

Phí Công Lượng đột nhiên thở dài nói:

– Ngoài bề cả lớp sóng sau đê lớp trước, thanh niên đã thắng tuổi già nua.

Mới mười năm trời, tại hạ treo kiếm mà tình thế trong võ lâm đã biến đổi rất nhiều.

Lão đưa tay vuốt mấy sợi tóc bạc nói tiếp:

– Nghĩ lại chẳng mấy chốc, con người đã già mất rồi.

Câu này lão nói bằng một giọng thâm lương của con người xế bóng. Thiết Mộc đại sư nghe lời Phí Công Lượng cảm khái cũng buồn khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Lão tăng cũng trở về chùa Thiếu Lâm quay mặt vào tường mười năm.

Mấy tay cao thủ, võ nghệ siêu quần này tựa hồ mình kém khí trước thần lực

ghê hồn của Thượng Quan Kỳ. Cả Âu Dương Thống mặt cũng buồn rười rượi.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tủm tỉm cười lên tiếng sang sảng:

– Các vị bất tất cảm khái về nỗi già nua. Tại hạ tuy không biết võ nghệ, nhưng cũng hiểu rằng võ công phải tuần tự mà tiến lên dần dần, chứ không thể đột nhiên vượt mức được. Gã thiếu niên mặt vàng khè cho dù có giỏi đến đâu vẫn chưa có bản lĩnh già dặn được. Nếu các vị đem toàn lực ra quyết sống mái, chưa chắc gã đã ăn đứt các vị.

Phí Công Lượng nhăn nhó cười nói:

– Chúng ta đều vào hạng năm, sáu mươi cả rồi còn gì. Gã mới chừng hai mươi tuổi mà võ công đã ghê gớm đến thế. Những tay cao thủ luyện tập trong hai mươi năm chưa chắc đã bén gót, không lẽ lọt lòng mẹ, gã đã luyện võ ngay. Riêng về phần hỏa hầu như gã ít nhất cũng phải vào hạng trên ba mươi tuổi, chứ chưa kể đến võ lực.

Đường Toàn cười nói:

– Về võ công quan hệ nhất là ở bản ngã trời cho, còn thầy dạy chỉ là tay chạm trổ. Tuy viên ngọc thô sơ không thành vật báu, nhưng không gao ai thối nên cơm. Gã này có bản lĩnh như vậy, mình phải điều tra gốc gác mới biết. Nếu gã quả là môn hạ Tiêu Tiên đã lừng danh khắp võ lâm mấy chục năm thì bản lĩnh đó không có chi là lạ nữa.

Phí Công Lượng nói:

– Đúng thế! Nếu gã xuất thân là môn hạ của Tiêu Tiên thì dù mới tuổi thành niên mà đã ngang hàng với bọn ta không có chi là lạ.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói tiếp:

– Các vị đoán thế thôi, mặt gã đã bôi thuốc cải trang, che giấu chân tướng chứ chưa rõ tuổi thật gã bao nhiêu.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng đành chịu tội với chưong môn, phải điều tra cho rõ gốc gác gã này đã.

Nghe Thiết Mộc nói câu này đã biết nhà sư thay đổi ý kiến chưa muốn trở về Tung Sơn vội.

Âu Dương Thống nói:

– Trong phạm vi trăm dặm đều có tai mắt người Cùng Gia Bang chúng tôi. Chỉ trong vòng một ngày là có tin tức báo về.

Đường Toàn nói:

– Đồ Thiên Ngạc cùng gã thiếu niên mặt vàng suốt ngày chưa được ăn uống gì, mà phải gắng sức chiến đấu chắc bọn họ bụng đói miệng khát, không thể chịu được. Tại hạ đoán chừng hiện giờ đã đang tìm chỗ ăn uống, chưa ra ngoài ba mươi dặm.

Phí Công Lượng nói:

– Nếu vậy chúng ta có nên đuổi theo để điều tra không?

Đường Toàn phe phẩy cây quạt đáp:

– Theo ý kiến tại hạ nhận xét thì nữ lang áo trắng kia không phải là một nhân vật trọng yếu, bắt cô ta về cũng chẳng ích gì, sao bằng thả cô ta ra để làm đích mà theo dõi.

Phí Công Lượng vỗ đùi đánh đét một cái, giơ ngón tay cái lên nói:

– Giỏi! Tiêu Dao Tú Tài quả nhiên mưu trí siêu quần.

Âu Dương Thống đột nhiên tỉnh ngộ nghĩ thầm:

“Té ra vì thế mà tám gã đại hán kia chỉ đứng bàng quang không chịu ra tay là để mưu đồ chuyện khác”.

Đường Toàn khẽ thở dài nói tiếp:

– Mấy bữa nay tiểu đệ tiếp được tin các nơi báo về có mấy chỗ xuất hiện những nhân vật võ lâm chưa từng lộ diện ở Trung Nguyên, liên tiếp kéo tới đây, hành động của bọn này rất là kỳ cục, lúc thì hốt hoảng ra đi, có lúc cả ngày nằm ý một chỗ.

Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Đường lối hành động như vậy quả là khác thường. Bọn ta phải gia tâm đề phòng.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ nghĩ kỹ thì những bọn này đã hành động theo một mật lệnh, nên mới đi, đứng thất thường như thế. Việc khẩn yếu hiện giờ là phải dò la cho ra con người ngấm ngầm phát lệnh.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Vì thế mà tiểu đệ nghĩ rằng giữ nữ lang áo trắng tại đây hay để hai lão thiền sư giải về Trung Sơn đều không bằng thả ra để ngấm ngầm dò la hành động của cô ta. Cô ta đã là một tay khá quan trọng trong bọn thủ hạ của Cồn Long Vương thì người tiếp xúc với cô cũng không phải hạng tầm thường.

Phí Công Lượng nói:

– Nhưng võ công cô đã cao cường lại có Quan Ngoại Tiên Thần Đồ Thiên Ngạc cùng gã thiếu niên mặt vàng giúp đỡ nên bọn mình không ngăn trở được.

Nếu còn người khác nữa thì chắc là ghê gớm lắm.

Chính lão muốn nói:

“Bọn đệ tử quý bang không chống cự nổi Nhưng rồi lão biết nói thế mạo phạm thái quá nên mới đổi lại.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Vì việc này mà bản phái điều động hết những tay tinh nhuệ. Tả Hữu Nhị Đồng, tuy đã về tổng trại, nhưng còn Bát Anh tức tám gã đại hán mặc áo sắc tro cùng Tứ Thập Bát Kiệt đều được điều động. Ngoài ra..

Nói tới đây, Đường Toàn đột nhiên ngừng lại mỉm cười nói tráo đi:

– Lại có các vị Ở đây giúp đỡ thì dù có gặp cường địch cũng không đến nỗi chịu thua.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng vừa nghe Quan huynh biểu Chương môn phái Thanh Thành là Thái Hư đạo trưởng thân hành hạ sơn chẳng hiểu có gặp được Song Kiếm không?” Đường Toàn nói:

– Đúng rồi! Thái Hư đứng địa vị chương môn một phái lớn mà đã thân hành xuống núi thì đâu phải chuyện thường. Tiểu đệ tưởng rằng ở Trung Nguyên sắp có cuộc đại hội.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Phàm Mộc hỏi:

– Sư đệ bị thương ở vai có nặng không?

Phàm Mộc nói:

– Không can gì.

Thiết Mộc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Bây giờ sư đệ lập tức lên đường, trở về Tung Sơn phục mệnh và đem hết mọi sự tình bẩm lên chương môn phương trượng, để lãnh phạt thay cho tiểu huynh.

Phàm Mộc chấp tay đáp:

– Tiểu đệ xin đi ngay.

Nói xong quay lại chấp tay tỏ lời từ biệt bọn Âu Dương Thống rồi rảo bước ra đi.

Âu Dương Thống nhìn sau lưng Phàm Mộc đại sư, thoáng cái đã mất hút, thở dài nói:

– Lệnh sư đệ võ công cất cao cường, bây giờ người ra đi, chúng tôi lại thiếu mất một vị giúp sức rất đắc lực.

Thiết Mộc chấp tay nói:

– Thời gian lão tăng còn ở lại đây chờ lệnh, xin đem hết khả năng ra giúp đỡ Bang chúa.

Âu Dương Thống chấp tay cảm ơn. Đường Toàn nói:

– Chỗ này không tiện nói chuyện, chúng ta vào nhà ngồi chơi.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói:

– Những tên mã khoái gần đây báo tin rằng các phái võ Trung Nguyên đang ngầm ngầm nổi lên một phong trào. Cứ xem tình hình thì bọn người này đối đầu với Cùng Gia Bang chúng tôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hành tung những người này có phải đều ở trong phạm vi giám sát của bọn ta không?

Đường Toàn cười đáp:

Thuộc hạ đã phái người đi các ngả điều tra về những hành động của họ, rồi sẽ có tin báo về.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát nói:

– Giả tỷ mục đích của bọn chúng đều nhắm vào tổng trại Quân Sơn của bọn ta thì...

Đường Toàn nói tiếp:

– Xin Bang chúa hãy khoan tâm. Thuộc hạ đã phái người báo tin Quân Sơn dặn họ phải phòng bị.

Âu Dương Thống nói:

Thế là được rồi.

Lại nói đến Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc cùng nữ lang áo trắng chạy liền một mạch được mấy chục dặm mới đi thông thả lại.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn không thấy có người đuổi theo, mới dừng chân, lạnh lùng nói:

– Mấy tỉnh Trung Nguyên chỗ nào cũng có tai mắt Cùng Gia Bang. Bọn mình chỉ đi mấy chục dặm nữa là có thể thoát khỏi vòng giám sát của họ.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn thấy nữ lang dừng chân cũng đứng lại.

Đỗ Thiên Ngạc muốn nói xen vào, thốt nhiên nhìn đến vẻ mặt Thượng Quan Kỳ, vội ngậm miệng lại không nói nữa.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn hai người toan nổi đóa, song nhớ lại họ đã uống thuốc mê hồn nên nén cơn giận, cười lạt một tiếng rồi ngoảnh nhìn ra phía khác. Nàng đã khôi phục lại bình tĩnh.

Thượng Quan Kỳ quay sang nhìn Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười rồi đi sau nữ lang áo trắng.

Đỗ Thiên Ngạc theo sát Thượng Quan Kỳ. Ông lấy làm lạ tự hỏi:

“Thượng Quan Kỳ đang lúc thần trí mê man, sao còn biết tuân theo mệnh lệnh của nữ lang áo trắng?” Ông đang mải suy nghĩ thì đi đến trước một tòa nhà cao lớn.

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên kéo mạnh dây chuông giật luôn một hồi. Hai tay đánh mạnh, một tiếng kệt vang lên, hai cánh cổng từ từ mở ra. Một gã thiếu niên chừng hai mươi tuổi đứng giữ cửa. Gã lộ vẻ kinh ngạc về sắc đẹp của Liên Tuyết Kiều. Hai cánh cửa mở rồi, mắt gã chăm chặp nhìn nàng.

Liên Tuyết Kiều vẫn mặt lạnh như tiền, làm bộ cười lạt nói:

– Chúng tôi là người qua đường, đêm tối bị kẻ cường đạo đánh cướp, ngựa cưỡi cùng hành lý đều bị cướp hết, muốn vào đây xin chủ nhân cho ở đỡ vài ngày, chẳng biết có tiện chăng?” Gã thiếu niên gật đầu đáp:

– Nhà tôi cũng ít người, nhiều phòng bỏ trống, mời ba vị tạm lưu trú tại đây cũng được.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Được vậy là may lắm.

Gã thiếu niên chưa kịp trả lời thì Liên Tuyết Kiều lại nói:

Nghe công tử nói văn nhã, chắc cũng thuộc dòng thi lễ.

Thiếu niên đáp:

– Tiên phụ tôi trước đã từng đọc sách thánh hiền.

Liên Tuyết Kiều ngắt lời:

– Sao? Gia gia công tử mất rồi ư?

Thiếu niên đáp:

– Tiên phụ mất đã lâu.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Vậy thì tòa viện cao lớn này chỉ còn lệnh đường cùng công tử nữa là hai người thôi ư?

Thiếu niên đáp:

– Tiên phụ lúc tuổi già, suốt ngày niệm phật không ra khỏi cửa. Cả cơ nghiệp ruộng nương đều giao cho tôi trông coi.

Liên Tuyết Kiều cười hì hì nói:

– Không biết cô nào phúc lớn được gả vào nơi công tử để mà hưởng thụ.

Ngừng một lát nàng lại hỏi:

– Chắc công tử đã lấy vợ rồi?

Thiếu niên lắc đầu cười đáp:

– Tôi chưa lấy ai. Cũng vì thế mà má tôi thường trách mắng cho là bất hiếu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Công tử còn kén cá chọn canh chứ gì?

Thiếu niên đột nhiên quay mặt lại, chăm chú nhìn vào mặt Liên Tuyết Kiều, cười nói:

– Nếu được người sắc nước hương trời như cô nương...

Gã thấy sau lưng nàng còn có Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ nên không dám buông lời suồng sã nhiều, đang nói dở câu phải dừng lại.

Đỗ Thiên Ngạc rửa thắm:

“Thằng ôn mê nhan sắc con này thật là ngốc. Sao mi không nhìn kỹ lại coi bọn ta có giống người bị cướp đường không”. Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều bật lên tiếng cười sang sảng nói:

– Trong này ngoài mẹ con công tử, còn có ai nữa không?

Thiếu niên đáp:

– Có người làm công chưa về, trong hậu đường chỉ có hai mẹ con tôi thôi.

Liên Tuyết Kiều mặt lộ sát khí hỏi:

– Công tử đưa tôi vào bái kiến lệnh đường được không?

Thiếu niên trầm ngâm một lát, quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị này cũng theo vào nhà trong, tôi e rằng không tiện.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn hai người bảo:

– Các người hãy đứng đây!

Rồi nàng trở gót sánh vai cùng thiếu niên vào trong hậu điện.

Đỗ Thiên Ngạc thấy hai bóng người đi khuất rồi, lẩm bẩm:

– Thôi! Thăng lỗi này tự tìm lấy cái vạ sát thân.

Dường như ông cũng có chút cảm tình muốn giải cứu gã, nhưng thấy cử chỉ bất chính của gã, đâm ra chán ghét chẳng buồn nghĩ tới gã nữa.

Liên Tuyết Kiều đi vào một lúc rồi trở ra cười hì hì nói:

– Các người vào đi!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác toét miệng cười, rào bước đi vào. Nàng ngừng một lát, lại nói tiếp:

– Cái lùm lớn nhất này là xây dựng tòa nhà lớn ở đây, khác nào chim hạc đứng giữa đàn gà, chỉ tổ khiến cho người ta để ý. Cái lùm thứ hai là địa điểm này ở ngay bên đường cái khiến cho người ta phải nghỉ ngơi.

Nàng lên mặt quận chúa cất tiếng lạnh lạnh, mắng phủ đầu bọn đại hán một chập rồi nói:

– Bọn ta đói lắm rồi, lo sắp gì ăn đây!

Nàng đưa mắt nhìn gã thiếu niên hỏi:

– Người là thuộc hạ ai? Tên gì?

Thiếu niên đáp:

– Thuộc hạ tên gọi Đơn Chương, dưới quyền quản hạt của Đông Bình Hầu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong mấy vị hầu gia thì Đông Bình Hầu nổi tiếng về sức mạnh cùng thiện chiến. Người đã được y ủy thác cho trọng trách đứng chủ đại cuộc một phương thì hãn võ công phải có chỗ độc đáo.

Đơn Chương kính cẩn đáp:

– Quận chúa quá khen! Thuộc hạ tuy được hầu gia tín dụng, song thật hồ thẹn không có tài cán gì để báo đáp cái ơn đề bạt.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười hỏi:

– Nơi đây có chỗ nào tĩnh mịch để bọn ta nghỉ ngơi một lát không?

Đơn Chương đáp:

– Quận chúa không sai bảo, thuộc hạ cũng đã thu dọn ba gian tĩnh mịch trang nhà để quận chúa tạm nghỉ. Có điều nơi đây quê mùa, trong một thời gian ngắn không chuẩn bị được đầy đủ.

Không chờ gã nói hết, Liên Tuyết Kiều đã đứng dậy ngắt lời:

– Nếu không có việc gì khẩn cấp thì đừng vào phiền nhiễu bọn ta nghe.

Nàng vừa nói, vừa bước ra ngoài cửa.

Đơn Chương vội vàng tiến lên nói:

– Xin quận chúa để thuộc hạ dẫn đường.

Đi qua một cái sân lớn thì một tòa nhà tĩnh mịch. Ngoài nhà là đại sảnh, phía trong có hai phòng. Liên Tuyết Kiều đảo mắt, nhìn xung quanh một lượt, thấy tòa nhà này rất trang nhã, nàng tươi cười hỏi:

– Có phải tòa nhà này để người ở không?

Đôn Chương đáp:

– Thuộc hạ đâu dám thế. Tòa nhà này dùng làm chỗ nghỉ ngơi cho hầu gia.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Đông Bình Hầu đã tạm trú nơi đây lần nào chưa?

Đôn Chương đáp:

– Hầu gia công việc man mác. Người có qua đây cũng chỉ vào trong nhà thất này nghỉ chốc lát rồi lại đi ngay.

Gã chưa dứt lời, thì có người mang thức ăn vào.

Liên Tuyết Kiều cùng Đỗ Thiên Ngạc đang lúc đói meo, thấy rượu ngon nhắm tốt, liền ngồi vào ăn uống. Đôn Chương đứng một bên hầu tiếp.

Liên Tuyết Kiều chẳng bảo gã ngồi mà cũng chẳng cho gã lui ra. Ba người rượu đủ cơm no rồi, nàng mới vẫy tay ra hiệu bảo Đôn Chương gọi người nhà cất dọn đi.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 44

Hình Cụ Đặc Biệt Của Đông Bình Hầu

Trong nhà thất chỉ còn lại ba người là Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên lại bên Thượng Quan Kỳ, gơ bàn tay trắng như tuyết khẽ vỗ vai Thượng Quan Kỳ nói nhỏ:.

– Võ công ngươi thật giỏi. Nếu không có ngươi thì cả ba chúng ta còn bị giam giữ trong tay bọn Củng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ ngớ ngẩn một hồi rồi cười lạt.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nghĩ bụng:

“Không ngờ anh chàng bị thuốc mà thần trí mê man đến thế. Nếu không tìm cách làm cho chàng hồi tỉnh lại để lâu ngày thân thể tất bị thương tổn rất nhiều.” Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều buông một tiếng thở dài, trên mặt thoáng lộ vẻ thương tiếc. Nàng dắt anh chàng Thượng Quan Kỳ bộ mặt vàng khè lại sánh vai cùng ngồi trên chiếc ghế gỗ.

Đỗ Thiên Ngạc cũng giả vờ trúng độc, lại ngồi phía sau Liên Tuyết Kiều.

Đây là lần thứ nhất Đỗ nghe nàng buông tiếng thở dài, mà cũng là lần thứ nhất mặt nàng thoáng lộ vẻ thương tiếc.

Thượng Quan Kỳ vẫn ngớ ngẩn như người si ngốc, chẳng ra vẻ vui tươi mà cũng không ra chiều buồn thảm. Trừ việc ăn cơm ra, chàng tựa hồ không quan tâm đến bất luận là sự việc gì trên thế gian.

Liên Tuyết Kiều không e dè gì cả, trước mặt Đỗ Thiên Ngạc nàng cũng cầm tay Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Võ công cùng chiêu thức ngươi đã thành một phái đặc biệt không hiểu ngươi học được ở đâu?

Lần này Thượng Quan Kỳ dường như đã nghe lời nàng hỏi, khẽ nhú cặp lông mày, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

– Ở trong một ngôi chùa lớn.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Chùa Thiếu Lâm phải không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu, rồi lại lắc đầu nói:

– Ở một ngôi chùa lớn, nhưng những người trong chùa đó đều biến thành những bộ xương khô.

Liên Tuyết Kiều hỏi lại:

– Ngươi bảo sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Điều biến thành những bộ xương khô!

Chàng nói liền mấy câu, nhưng không còn cách nào thuật được rõ ràng.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Ta phải cho người uống chút thuốc giải mới được!

Nàng thò tay vào bọc lấy ra một cái bình sứ nhỏ, móc một viên thuốc trắng cầm trong tay. Nàng trầm ngâm một lúc rồi lại bỏ vào bình.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên thay đổi ý kiến không cho Thượng Quan Kỳ uống thuốc giải độc nữa.

Trong sảnh đường bỗng nổi lên tiếng ngáy nhè nhẹ, thì ra Thượng Quan Kỳ đã nằm ngã xuống ghế ngủ thiếp đi.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, nhưng vẫn ngấm ngấm để ý xem nữ lang áo trắng cất bình thuốc vào đâu, ông theo dõi từng cử động của nàng.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều thung thảng đi vào phòng. lát sau nàng trở ra mang theo một cái chăn mền và kê hai chiếc ghế dài sát vào nhau để Thượng Quan Kỳ nằm được thư thái hơn. Nàng lại mở chăn ra đắp cho Thượng Quan Kỳ.

Đoạn thông thả trở vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc không khỏi cười thầm tự nhủ:

“Coi điệu này thì lão Đỗ sẽ bị ra rìa!”.

Đỗ còn đang ngẫm nghĩ vẫn vợ, lại thấy Liên Tuyết Kiều trở ra cầm cái gối thêu hoa gối vào đầu cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ dường như mệt nhọc phi thường. Tuy Liên Tuyết Kiều mấy lần nâng lên đặt xuống, mà thủy chung mắt chàng vẫn nhắm chặt.

Liên Tuyết Kiều gối đầu cho Thượng Quan Kỳ xong, cũng vươn vai ngáp dài, dường như bị mấy ngày đêm chật vật nên ra chiều mỏi mệt. Nàng trở gót vào phòng. Nhưng đi được mấy bước đột nhiên quay trở lại, đến ngồi bên Thượng Quan Kỳ, rút khăn tay trong túi ra khẽ lau mặt chàng.

Đỗ Thiên Ngạc chột dạ nghĩ thầm:

“Con quỷ này gớm thật, dễ thường thị đã phát giác ra trên mặt Thượng Quan Kỳ bôi thuốc cải trang. Đỗ còn đang suy nghĩ, lại thấy nữ lang áo trắng lục trong người Thượng Quan Kỳ. Ông thở dài lắm bầm:

“Thôi hỏng rồi! Thị mà tìm thấy thuốc cải trang trong người Thượng Quan Kỳ, thì không khéo liên can cả đến mình?”.

Đỗ Thiên Ngạc vẫn đem theo bên mình thứ thuốc phục hồi chân tướng cho Thượng Quan Kỳ và cũng đưa cho chàng một bình. Ông chắc bình thuốc đó chàng cất trong bọc, bây giờ Liên Tuyết Kiều đã khám xét mình chàng thế nào cũng lòi ra.

Dè dặt, sự việc lại diễn xuất ra ngoài ý nghĩ của ông ta. Liên Tuyết Kiều lục tìm khắp trong người Thượng Quan Kỳ hồi lâu mà chẳng thấy chi hết. Bỗng

nghe nàng khẽ thở dài lắm lắm:

“Thế này thì lạ thật”. Đỗ Thiên Ngạc biết rõ Liên Tuyết Kiều đã nhất quyết là Thượng Quan Kỳ bôi thuốc cải trang, nhưng không có cách nào chứng minh ra mà thôi. Ông thấy Liên Tuyết Kiều tìm không ra thuốc cải trang, bắt giắc cũng thò tay sờ vào chỗ giấu thuốc trong người mình.

Ông vội choàng người lên, tựa như người bị đánh một quyền thật mạnh, suýt nữa thất thanh la lên. Vì những thuốc ông giấu trong mình cũng đi đâu mất hết.

Bây giờ ông chẳng phải cần suy nghĩ cũng hiểu là Liên Tuyết Kiều sở dĩ không tìm thấy thuốc trong mình Thượng Quan Kỳ là nhất định có người lấy mất rồi.

Chế được thứ thuốc này không phải dễ dàng vì mấy vị chính ấy, ở thứ cây mọc ở núi Bạch Sơn ngoài quan ải. Muốn chế được thứ thuốc này không tới đó để tìm kiếm mấy vị chính không xong.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm lo lắng trong lòng vì nếu không có thứ thuốc để phục hồi chân tướng thì Thượng Quan Kỳ suốt đời có bộ mặt vàng khè, khô đét, không tài nào khôi phục lại được bản tướng tuấn tú nữa.

Liên Tuyết Kiều không tìm thấy thuốc trong mình Thượng Quan Kỳ để chứng minh sự xét đoán của nàng, song dường như nàng vẫn không nản chí đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc. Nàng trầm ngâm một lát rồi từ từ tiến tới.

Đỗ Thiên Ngạc vội ngấm ngấm vận động chân khí, giả vờ ngủ say.

Liên Tuyết Kiều tới gần Đỗ Thiên Ngạc, thoạt tiên nàng rút lấy cây nhuyễn tiên trên lưng ông ra rồi lục tìm khắp trong người một cách rất kỹ càng mà chẳng thấy gì. Nàng băng khuâng đứng dậy, thở phào một cái lắm lắm một mình:

“Lạ thật!” Đỗ Thiên Ngạc hé mắt nhìn Liên Tuyết Kiều đứng quay lưng về phía mình và không phòng bị gì hết. Ông chỉ đưa tay ra là lập tức điểm trúng huyệt đạo nàng.

Ông rất quan tâm về Thượng Quan Kỳ bị thuốc mê. Nếu để lâu ngày thì thần trí chàng bị tổn thương rất nhiều. Đã mấy lần ông toan ra tay điểm huyệt Liên Tuyết Kiều để lấy thuốc giải độc cho chàng rồi sẽ tính. Nhưng mỗi lần ông sắp động thủ lại cố gượng dằn lòng.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều ngẩng mặt lên nhìn nóc nhà ngơ ngẩn một hồi, rồi lại từ từ đi vào trong phòng.

Nhà đại sảnh trở lại yên tĩnh, chỉ có tiếng ngáy pho pho của Thượng Quan Kỳ phá tan bầu không khí tịch mịch.

Đỗ Thiên Ngạc cố nhắm mắt lại, hy vọng một giấc ngủ thật sự đến với mình, một là để lấy lại sức khỏe, hai là khỏi phải che đậy bằng cách giả vờ ngủ say. Ông biết rõ Liên Tuyết Kiều là người thông tuệ khác thường, mình chỉ sơ hở một chút là đủ gieo vào óc nàng một mối nghi ngờ ghê gớm.

Bỗng trong phòng có tiếng động lịch kịch, rõ ràng là Liên Tuyết Kiều cũng không tài nào ngủ được.

Lát sau, quả nhiên Liên Tuyết Kiều lại từ từ đi ra, đưa mắt sắc như dao nhìn Đỗ Thiên Ngạc rồi thung thả bước tới ngồi bên Thượng Quan Kỳ. Nàng chăm chú nhìn chàng một lúc lâu rồi tự hỏi:

“Rõ ràng gã dùng thuốc cải trang, mà sao không mang thuốc giải đi theo”?
Thượng Quan Kỳ mới dùng thuốc cải trang lần đầu, nên chưa được thận trọng, phía dưới trái tai gần cổ hầy còn để hở một vết nhỏ xíu. Nói là vết thì không đúng mà chính là màu da trắng. Chính điểm này đã khiến cho Liên Tuyết Kiều phải nghi ngờ. Sau khi nàng kiểm tra kỹ lại một lúc, nàng nhất định là Thượng Quan Kỳ đã bôi thuốc cải trang. Những người trong võ lâm một khi cải trang rồi ai cũng giắt thuốc phục hồi bản tướng trong mình để phòng khi dùng đến.

Đỗ Thiên Ngạc lưu tâm nhìn sắc mặt nàng thay đổi luôn luôn, mấy lần thoáng lộ vẻ sát khí rồi trở lại bình tĩnh, rõ ràng trong tâm trạng nàng đang có những ý nghĩ xung đột nhau.

Mấy ngày ở gần Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc nhận ra tâm địa nàng độc ác vô cùng. Trái lại, sắc đẹp nàng lại khiến cho nguyệt thẹn hoa nhường, thì ra dung nhan và tâm địa nàng là hai thái cực.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm tụ tập nội lực, đồng thời hé mắt nhìn cử động của nàng. Để phòng nàng định giết Thượng Quan Kỳ thì lập tức ra tay cứu viện.

Nhưng sự tình lại diễn biến khác với ý nghĩ của ông. Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên đưa hai tay ra bồng Thượng Quan Kỳ lên đem vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc sợ run lên nghĩ thầm:

“Nếu nàng đem Thượng Quan Kỳ vào phòng để hạ sát thì thật là thâm độc bí hiểm vô cùng. Mình đang giả vờ ngủ say, không có lý gì lại dậy theo vào phòng. Nhưng ông là người bôn tẩu giang hồ đã nhiều, lịch duyệt càng lắm. Ông trấn tĩnh lại ngay, vì nghĩ rằng nàng có ý muốn giết Thượng Quan Kỳ thì bất tất đem vào trong phòng. Ông nín thở lắng tai nghe nhưng không thấy một chút thanh âm nào.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, trong phòng vẫn im lặng như tờ, Đỗ Thiên Ngạc không nhẫn nại được nữa, nghĩ lần thân, hay là nàng đem Thượng Quan Kỳ vào phòng, bóp cổ hạ sát chàng cho kín đáo cũng chưa biết chừng.

Nghĩ vậy ông nóng ruột quá, hé mắt nhìn quanh nhìn quanh rồi sẽ nhón chân đứng dậy từ từ đi vào cửa phòng. Ông ghé mắt nhìn qua khe cửa thấy Thượng Quan Kỳ đang nằm ngửa trên giường, ngủ say chưa tỉnh.

Nữ lang áo trắng thì ngồi bên cửa sổ trông ra ngoài, chẳng biết nàng đang có

tâm sự gì. Búi tóc nàng xõa ra rũ xuống vai. Thỉnh thoảng luồng gió hiu hiu bay hất mái tóc lên, để lộ da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn phía sau lưng nàng coi có vẻ rất nhàn nhã. Con người tuyệt mỹ lòng như rắn rết kia, tựa hồ khôi phục lại nhân tính với bản ngã lương thiện. Không hiểu nàng trông sắc mây bên ngoài cửa là biến ảo thất thường để hồi tưởng lại những điều dĩ vãng, hay là nàng sức nhớ đến những chuyện thương tâm, bỗng nàng buông một tiếng thở dài, từ từ xoay người lại, mở chiếc chăn bông ra đắp cho Thượng Quan Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc rất lấy làm lạ tự hỏi:

“Tại sao thốt nhiên nàng đem lòng quyến tiếc Thượng Quan Kỳ như vậy không hiểu có dụng ý gì”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe thấy tiếng chân người lật đật đi vào. Liên Tuyết Kiều ở trong phòng rất thính tai nghe tiếng vội quay phắt lại.

Đỗ Thiên Ngạc muốn tránh thì đã không kịp. Ông sợ Liên Tuyết Kiều phát giác ra mình giả vờ trúng độc rồi có thể đi đến chỗ ngờ luôn cả Thượng Quan Kỳ giả trá trà trộn vào để dò thám nàng. Ông nơm nớp sợ nàng hạ thủ một cách đột ngột, liền nhảy vào phòng đứng bên giường.

Liên Tuyết Kiều đôi mắt long lanh ngó Đỗ Thiên Ngạc rồi giục.

– Người ốm ngay gã nằm trên giường đó dậy.

Đỗ Thiên Ngạc chẳng kịp suy nghĩ nàng có dụng ý gì đưa tay ra ẵm Thượng Quan Kỳ lên. Mới trong chớp mắt, mà tiếng bước chân đã đến sau lưng rồi dừng lại. Đỗ Thiên Ngạc nhìn ra thấy một người toàn thân vận đồ đen đứng lù lù ngay trong cánh cửa phòng.

Bộ mặt người này cũng đen chẳng kém gì quần áo, tựa như người trong lò than mới móc ra. Dưới cằm để bộ râu dài cũng đen nhánh. Song đôi mắt lão sáng rực, tường chừng như nhìn thấu gan, ruột người ta.

Liên Tuyết Kiều gương cặp mắt lạnh lùng sắc như dao nhìn trừng trừng người áo đen. Hai cặp mắt nẩy lửa nhìn nhau và cả hai người cùng không nói gì.

Nhưng cứ trông tia mắt họ mà đoán thì biết tình ý hai bên chẳng ưa gì nhau, lại còn gườm nhau là khác. Tình trạng này kéo dài trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, người áo đen hỏi bằng giọng rất sắc bén:

– Quận chúa vất vả lắm phải không?

Liên Tuyết Kiều cũng cất tiếng chào:

– Hầu gia vẫn mạnh khỏe chứ? Đã đến ba bốn năm ta chưa gặp nhau rồi nhỉ?

Người áo đen ngoác miệng ra cười khẩy rồi nói:

– Quận chúa là tay tài hoa tuyệt thế, dò la “Tam bảo” chắc là đã ra manh mối. Bản tòa xin có lời kính mừng quận chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy chưa điều tra được “Tam bảo” giấu đâu nhưng đã bắt được người cất giấu tam bảo giao cho nghĩa phụ tôi phát lạc.

Người áo đen nói:

– Thế cũng kể là thu lượm được một chút kết quả nhỏ xíu.

Hắn lại đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Vị này phải chăng quận chúa mới thu làm thuộc hạ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y tuy là người mới thu phục được, song không phải là thuộc hạ tôi.

Người áo đen cười nhạt nói:

– Y cũng không phải là người quản hạt dưới quyền lão phu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nghĩa phụ tôi thu phục y vào đội cận vệ.

Người áo đen nói:

– À! thế ra y thuộc hàng cận vệ của Vương gia. Võ công y chắc là giỏi lắm?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y chính là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy với cái biệt hiệu Quan Ngoại Tiên Thần, tên gọi Đỗ Thiên Ngạc.

Người áo đen lạnh lùng nói:

– Tiếng tăm y cũng xoàng thôi. Thế mà đứng vào hàng cận vệ của Vương gia thì chỉ kể vào hạng tầm thường.

Đỗ Thiên Ngạc nghe lão nói, tức giận đầy ruột, song ngoài mặt vờ như không để ý gì.

Liên Tuyết Kiều đưa tay ra vén mớ tóc xõa xuống vai, nhìn lên hỏi:

– Hầu gia đảm nhận chức vụ trọng yếu, qua đây hẳn có việc gì?

Người áo đen bước đến bên Đỗ Thiên Ngạc, phóng hai luồng nhãn quang nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ.

Lão không trả lời Liên Tuyết Kiều lại hỏi nàng:

– Vị này cũng mới được thu phục vào hàng cận vệ của Vương gia ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hầu gia lại đoán trật rồi. Tôi mới thu gã vào dưới trướng tôi.

Người áo đen đột nhiên chìa ngón tay đen thui sờ vào Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều lạng người đi một cái đến sát bên người áo đen, rút cây ngọc trâm trên đầu ra làm binh khí chỉ vào huyệt “Khúc tri” lão. Người áo đen rút tay về, cười gằn hỏi:

– Quận chúa có biết đây là đâu không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Là một phân đà nhỏ xíu chứ gì?

Người áo đen ngẩng nhìn nóc nhà, giọng oai vệ hỏi:

– Quận chúa có biết bản tòa đến đây về việc gì không?

Liên Tuyết Kiều cũng đáp buông thõng:

– Là một cuộc tuần tra thường lệ chứ gì?

Người áo đen nghiêm nghị nói:

– Tôi tuân lệnh Vương gia đến đây điều tra một vụ trọng đại.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Mặc dù Hầu gia tuân hành vương mệnh, nhưng vẫn không thể hạ thủ để gây thương tích cho thuộc hạ tôi Xin Hầu gia hãy lui lại một bước rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn, Người áo đen nổi giận nói:

– Phải chăng quận chúa muốn động thủ với bản tòa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đầu cây ngọc trâm của tôi tẩm thuốc kịch độc. Dù Hầu gia muốn động thủ, tôi e rằng không nổi đâu.

Người áo đen đã bị điểm huyết đành chịu nước lép lùi lại hai bước. Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc bảo:

– Người đặt y xuống giường mau! Lúc nữa sẽ cứu cũng chưa muộn.

Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi:

“Không biết Thượng Quan Kỳ bị thương chỗ nào”.

Nhưng cũng theo lời nữ lang đặt chàng xuống giường.

Liên Tuyết Kiều búi tóc cài trâm lại rồi nói:

– Hầu gia có điều chi dạy bảo, bây giờ xin nói đi.

Người áo đen nói:

– Việc quận chúa bị người bắt sống, Vương gia đã biết rồi đó!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nghĩa phụ tôi bản lãnh nghiêng trời, tai mắt khắp thiên hạ. Việc gì mà người chả biết? Điều đó có chi là lạ?

Người áo đen nói:

– Vương gia mắc bận, dùng chim thần ưng đưa thư đến sai tôi điều tra việc này để làm báo cáo tường tận.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đệ tứ quận chúa đã vâng mệnh tới nơi và đem theo thuốc của Vương gia ban đưa cho tôi uống.

Người áo đen hỏi:

– Quận chúa đã uống chưa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuốc này uống vào là quên hết mọi việc về trước.

Người áo đen hỏi:

– Sao! Quận chúa không uống ư? Chà? Thế thì gan to thật!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đã là mệnh lệnh của Vương gia, lẽ nào tôi dám kháng cự.

Người áo đen hỏi:

– Vậy quận chúa đã uống hay chưa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu tôi uống rồi thì bây giờ sao còn nói chuyện với Hầu gia được.

Người áo đen khẽ thở dài nói:

– Quận chúa nói vậy thì ra chưa uống tí nào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Khi ấy đệ tứ quận chúa bức bách tôi uống, tôi lại đang bị giam hãm trong tay địch thủ, muốn sống chẳng được, muốn chết không xong, thì nghĩ thầm rằng:

“Thuốc này uống vào bất quá chỉ quên hết những sự đã rồi. Nhưng vừa toan uống thì bị Bang chúa Cùng Gia Bang là Âu Dương Thống cướp mất. Đệ tứ quận chúa cũng bị áp lực của bọn chúng y đồng người đuổi đi”.

Người áo đen hỏi:

– Đệ tứ quận chúa bây giờ ở đâu?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tôi cũng không biết nữa.

Người áo đen cười lạt hỏi:

– Tôi nghe nói quận chúa sênh tay bị bắt, chẳng biết có đúng không?

Liên Tuyết Kiều nhìn thẳng vào mặt người áo đen đáp:

– Việc tôi bị bắt quả nhiên có thật. Nhưng Hầu gia gạn hỏi để làm gì?

Người áo đen trừng mắt hỏi lại:

– Sao? Quận chúa không biết thân phận mình ư? Chẳng lẽ bản tòa không có quyền tra hỏi quận chúa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đông, tây, nam, bắc bốn vị Hầu gia tuy quyền cao chức trọng thật. Song cái quyền tra hỏi bản quận chúa thì chưa chắc đã được.

Người áo đen ngửa mặt lên cười khanh khách nói:

– Quận chúa gửi thân nơi nhà phú hào, mấy năm chưa về vương phủ, chắc là chưa rõ luật lệ nơi đây thay đổi nhiều rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy tôi gửi thân nơi Mẫn Trạch, song vẫn thường được phủ dụ của Vương gia. Nên những việc trong Vương phủ, tuy không dám nói láo là biết hết các chi tiết, song những việc thay đổi lớn, đều có dụ đưa đến. Trong bản tu chính luật pháp, không có điều nào nói đến bản quận chúa phải lệ thuộc vào Đông Bình Hầu...

Ngừng một lát nàng lại nói:

– Hầu gia tuy ở ngôi vị cao nhất trong tứ hầu, song bản quận chúa vị tất đã kém gì Hầu gia?

Người áo đen dường như bị những lời sắc bén của Liên Tuyết Kiều làm cho căm tức, hai mắt lão long lên sòng sọc, xẵng giọng nói:

– Chẳng lẽ lão phu giữ chức quyền của Vương gia ban cho lại kém cả con

tiện tỳ như người?

Đang lúc cáu giận, người áo đen thốt ra hai chữ “tiện tỳ”, biết rằng lỡ miệng, vội ngừng lại không nói nữa. Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Ta gọi người một điều Hầu gia, người lại y mình già nua mở miệng nói càn...

Người áo đen đang bẽn lễn lại bị Liên Tuyết Kiều ăn miếng trả miếng, lão biến sắc nói tiếp:

– Bản tòa giữ luật lệ trong tay, chấp pháp nghiêm minh, bất luận người thân thích đến đâu cũng không dám nhìn nhận. Quận chúa tuy được Vương gia sủng ái, nhưng nếu phạm luật thì bản tòa cứ phép gia hình.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là bản quận chúa lại không phạm pháp.

Người áo đen nói:

– Quận chúa bị địch bắt hàng mấy ngày trời khó lòng giữ cho khỏi tiết lộ những việc cơ mật của bọn ta.

Liên Tuyết Kiều chau mày nói:

– Hầu gia không được ngậm máu phun người.

Người áo đen lạnh lùng nói:

– Vì lão phu là người hành pháp, không thể không nghi ngờ...

Đỗ Thiên Ngạc đang ôm Thượng Quan Kỳ, dường như hai bên gây gổ làm chàng tỉnh giấc. Chàng mở hai mắt thao láo, đứng phắt dậy, lạnh lùng nhìn người áo đen, rồi từ từ bước lại đứng bên Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen cặp mắt láo liên hết nhìn Đỗ Thiên Ngạc lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Bản tòa nhân danh chấp chương hình pháp, xin quận chúa tự trời mình lại. Nói xong lão thò tay vào bọc lấy ra một dây khóa sắc vàng, quăng đánh xoảng một tiếng.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn dây khóa này ánh vàng rực rỡ, tựa hồ đánh bằng hoàng kim. Khóa hình quả đào còn dây dài ba thước. Vừa trông đã biết ngay là một thứ hình cụ đặc biệt.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn thứ hình cụ bằng vàng đó rồi đột nhiên đưa tay ra vỗ vai Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên toàn thân run lên, phóng hai tia mắt dữ dội nhìn chăm chặp vào người áo đen dường như muốn động thủ.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Hầu gia! Gã đã được nghĩa phụ ân ban cho thuốc “Xá mệnh đơn”. Tôi đeo xiềng e rằng gã lại vô lễ với hầu gia.

Người áo đen ngó Thượng Quan Kỳ một lúc lạnh lùng nói:

– Bản tòa lại sợ lỡ tay đánh chết thuộc hạ của quận chúa.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Hình cụ dây xiềng này là của nghĩa phụ ban ra, thấy dây xiềng cũng như thấy mặt nghĩa phụ. Giờ Hầu gia đã lạm dụng đến hình cụ này, dĩ nhiên tôi không dám phản kháng. Nhưng chờ khi tôi gặp nghĩa phụ, chúng ta sẽ tính món nợ này.

Nàng nói xong từ từ đưa tay ra đút vào xiềng rồi buộc lên cổ. Hai tay nàng nắm chặt lấy cái khóa. Bỗng nghe tiếng loảng xoảng vang lên, dây khóa rít chặt lại, cổ tay cùng cổ nàng cột liền vào nhau. Dây xiềng xích vàng này chế rất tinh xảo, một khi khóa lại thì người nội lực thâm hậu, võ công cao cường đến đâu cũng không thoát ra được.

Người áo đen cười khanh khách nói:

– Xin thứ cho tôi đã mạo phạm quận chúa...

Chưa dứt lời, Thượng Quan Kỳ nhảy xổ lại giơ chưởng lên đánh vào trước ngực người áo đen.

Người áo đen dường như biết chưởng thế Thượng Quan Kỳ rất mãnh liệt, lão không vùng chưởng ra đỡ, né mình đi tránh khỏi.

Thượng Quan Kỳ đánh một chưởng không trúng, liền đuổi theo phóng cả quyền cước ra. Trong chớp mắt chàng đánh luôn năm quyền ba cước. Mấy chiêu này chẳng những mau lẹ tuyệt vời mà cực kỳ mãnh liệt, khiến người áo đen phải lùi ra ngoài phòng. Đỗ Thiên Ngạc đứng bên đã nhìn thấy Thượng Quan Kỳ có vẻ thất thường, song chưa nghĩ ra những chỗ khác lạ, bất giác ông thông thả theo ra ngoài phòng và thấy hai người đang chiến đấu kịch liệt.

Người áo đen bản lĩnh cũng rất cao siêu, phóng quyền cước phát ra những tiếng gió vù vù.

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã đánh nhau năm sáu chục chiêu.

Thượng Quan Kỳ, càng đánh càng hăng, chiêu thức biến hóa rất là kỳ diệu, thoát vùng chưởng thoát phóng chỉ, đòn nào cũng hiểm độc vô cùng. Thật là một cuộc đấu thí mạng.

Người áo đen không ngờ bản lĩnh của chàng cao siêu đến thế, mặt lão lộ vẻ kinh dị và trong lòng đã có ý khiếp sợ.

Liên Tuyết Kiều buông tràng cười ngạo nghễ hỏi:

– Hầu gia? Võ công gã thuộc hạ mới thu được này có khá không?

Người áo đen vừa vùng chưởng cự địch vừa lớn tiếng:

– Quận chúa bảo gã ngừng tay ngay? Nếu còn để gã tiến lên thì bản tòa phải hạ độc thủ, dùng binh khí kết liễu tính mệnh gã.

Liên Tuyết Kiều cười lạt khẽ bảo:

– Ngươi dừng tay thôi?

Thượng Quan Kỳ vâng lời ngừng tay, tung mình lại đứng bên Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen không ngờ một gã vô danh mà võ công lợi hại đến thế, nên đối

với người tiếng tăm lừng lẫy là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, lão không dám coi thường nữa.

Người áo đen đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Quận chúa mới thu được tên thuộc hạ, võ công gã quả nhiên cao cường. Bản tòa thành thực mừng cho quận chúa.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng hỏi:

– Nghĩa phụ tôi hiện giờ ở đâu. Bao giờ tôi mới được bái kiến?

Người áo đen đáp:

– Vương gia hành tung không nhất định, gặp được người không phải là một chuyện dễ.

Liên Tuyết Kiều tức giận nói:

– Nếu chưa biết nghĩa phụ ta hiện giờ ở đâu sao còn xiềng xích ta làm gì.

Mau mau buông tha ta ra!

Người áo đen nói:

– Quận chúa đã trót đeo xiềng vào thì đành hãy chịu để đó ít lâu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu ngươi không chịu mở xiềng cho ta thì ta phải độc đoán.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng chân người đi tới.

Người áo đen khoát tay, cười nói:

– Có người tới, quận chúa hãy trở vào phòng chờ một chút.

Liên Tuyết Kiều cười lật trở gót vào phòng. Thượng Quan Kỳ đi sát Liên Tuyết Kiều vào phòng, còn Đỗ Thiên Ngạc thì đứng giữa cửa. Mọi người quay mặt nhìn ra thì người mới đến là chủ nhân tòa nhà này. Gã thấy người áo đen thì lập tức lạy phục xuống đất nói:

– Hầu gia đến từ lúc nào? Tiểu nhân tội đáng muôn thác không kịp ra nghênh tiếp.

Thái độ cung kính của gã đối với người áo đen còn trịnh trọng hơn cả đối với Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen cười lật nói:

– Ngươi hãy đứng dậy. Đệ tứ quận chúa có tin tức gì về không?

Đại hán vâng lời đứng dậy, thông tay đáp:

– Tại hạ vừa tiếp được tin đệ tứ quận chúa do thần điều báo về phải điều động người đi tiếp viện. Nhưng tại hạ phòng thủ nơi này cũng rất hệ trọng nên phân vân chưa quyết, muốn vào xin chỉ thị quận chúa định đoạt không ngờ lại gặp hầu gia ở đây.

Người áo đen hỏi:

– Ngươi có mang thơ của đệ tứ quận chúa trong mình không?

Đại hán cung kính đáp:

– Hầu gia đã muốn coi thì để thuộc hạ xin đưa.

Đại hán nói xong lấy thơ ra kính cẩn đặt vào tay người áo đen. Thơ viết vào

mảnh giấy trắng nhỏ, chữ dày chi chít. Người áo đen coi xong biến sắc mặt, tỏ vẻ khẩn trương nói:

– Đệ tứ quận chúa đang gặp tình trạng nguy bách, cần phải giải vây ngay. Nếu để chậm tất sinh đại biến.

Đại hán đường như không biết trả lời ra sao, chỉ đứng cúi đầu, thái độ cực kỳ cung kính.

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi lạnh lùng cất tiếng gọi:

– Đôn Chương!

Đôn Chương khom lưng đáp:

– Thuộc hạ kính cẩn chờ lệnh.

Người áo đen hỏi:

– Ở đây người đã phái đi bao nhiêu người?

Đôn Chương đáp:

– Thuộc hạ đã phái mười tay cao thủ đi với quận chúa. Còn những tay ở lại đây e rằng ít người có thể dùng được.

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi nói:

– Người lựa lấy hai tên nhanh nhẹn, thuộc đường lối cùng địa thế, nói để chờ ta. Ta phải thân hành đến nơi tiếp viện quận chúa mới được.

Đôn Chương đáp:

– Thuộc hạ xin vâng thượng dụ.

Gã quay ra đi được mấy bước, đột nhiên quay lại nói:

– Đại quận chúa hiện ở đây, Hầu gia đã cùng người hội kiến chưa?

Người áo đen khoát tay đáp:

– Ta đã cùng quận chúa hội kiến rồi.

Đôn Chương thấy sắc mặt người áo đen có điều khác lạ, không dám nói nữa lui thủ lui ra.

Người áo đen thấy Đôn Chương đi khỏi, mới quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc đang đứng chắn giữa cửa, bảo:

– Mời quận chúa ra!

Đỗ Thiên Ngạc lâm bầm:

“Một lũ giang hồ thảo khấu, lục lâm đại đạo mà huênh hoang nào Hầu gia, nào quận chúa không biết thẹn mặt. Chẳng lẽ Đỗ mỗ cũng theo hùa các người tâng nhau là Hầu gia, quận chúa hay sao?”

Nghĩ vậy nhưng không biết xưng hô nữ lang áo trắng thế nào cho phải? Ông giả vờ như không nghe tiếng, lạnh lùng nhìn người áo đen với vẻ mặt băng khuâng.

Người áo đen thấy Đỗ Thiên Ngạc lững lờ không nói gì hết, bất giác cả giận lớn tiếng quát:

– Vào mời đại quận chúa! Người không nghe rõ hay sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười thâm trong bụng rồi lâm bầm:

“Thằng cha này tướng ngũ đoản, mặt điều ngoa xảo quyết mà lại muốn có dạng Hầu gia”.

Ông nghĩ vậy lạnh lùng hỏi lại:

– Ông bảo gọi ai?

Người áo đen găm lên:

– Ta bảo mi mãi, mi mắt đui tai điếc hay sao?

Đỗ Thiên Ngạc chưa trả lời, thì Liên Tuyết Kiều đã vội vàng bước ra tới cửa phòng nói:

– Bọn y đã uống phải thuốc mê thân, trừ nghĩa phụ ta, y chỉ nghe một mình ta mà thôi.

Thượng Quan Kỳ đứng sau Liên Tuyết Kiều vẻ mặt giận dữ hăm hăm nhìn người áo đen.

Người áo đen cười lạt nói:

– Quận chúa kiêu ngạo vừa vừa chứ! Nếu còn chọc giận bản tòa thì bản tòa cho quận chúa ném mùi đầu đón rồi có bị Vương gia trách phạt cũng đành.

Liên Tuyết Kiều cười hỏi:

– Ngoài cái xiềng của nghĩa phụ tặng cho, không biết Hầu gia còn thứ quyền oai gì nữa để khuất phục ta?

Người áo đen cười lạt nói:

– Kẻ nào đã bị đeo xiềng tức là phạm nhân bản tòa trong tay chấp chương hình pháp, dĩ nhiên có quyền dùng trọng hình!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đông, tây, nam, bắc, bốn vị hầu gia tuy trong tay nắm nhiều quyền hành.

Nhưng quyền hành để đối phó với người trong vương phủ, gia hình đến quận chúa thì tôi e rằng không được.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 45

Người Áo Đen Tử Vờ Thượng Quan Kỳ

Người áo đen cười lạt nói:

– Xiềng này đã khóa người quận chúa thì dù có võ công cũng không thi triển được nữa. Chắc quận chúa cũng đã rõ rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng thế. Cái đó tôi đã biết rồi. Song Hầu gia không trừ khử những người hộ vệ cho tôi thì e rằng Hầu gia có muốn giết tôi cũng không bịt miệng họ được...

Người áo đen chưa trả lời thì Đôn Chương vừa ra khỏi lại hốt hoảng chạy vào nói:

– Hầu gia!

Người áo đen từ từ quay lại nói:

– Có điều chi người cứ nói ra.

Đôn Chương nói:

– Thuộc hạ vừa tiếp được mật dụ của đệ tứ quận chúa cho con thần ung bay về báo là cả đoàn đang bị những cao thủ Cùng Gia Bang bao vây rất nguy cấp.

Như vậy chắc không khỏi xảy ra một trường ác đấu...

Người áo đen nhíu lông mày nói:

– Người loan truyền là tuân dụ của bản tòa, điều động hết những tay cao thủ nơi đây đi tiếp ứng cho tứ quận chúa và chính bản tòa thân hành đốc suất.

Đôn Chương nói:

– Sau khi phụng tiếp thượng vụ của đệ tứ quận chúa, thuộc hạ lại được tin đội tuần tra báo cáo là có dấu hiệu cường địch đang dòm dò bản trang.

Người áo đen hỏi:

– Có biết rõ là nhân vật phái nào không?

Đôn Chương nói:

– Cứ theo lời báo cáo thì bọn người đến đây rất phức tạp, không rõ nhân vật phái nào.

Người áo đen khoát tay nói:

– Thôi ta hiểu rồi.

Đôn Chương thông tay đứng để chờ chỉ thị của người áo đen, lâu không thấy lão nói gì, gã ngẩng đầu lên trông thấy người áo đen đang đứng trân trân tựa hồ N đang tính toán một vấn đề trọng đại rất nan giải. Gã không dám kinh động, lặng lẽ lui ra.

Đỗ Thiên Ngạc đứng chắn cửa phòng, ngoài mặt tuy tỏ vẻ thản nhiên như không để ý đến cuộc đối thoại giữa hai người, song trong lòng đang suy nghĩ lung lăm, ông lăm bằm:

“Đại khái là ban giám sát Cùng Gia Bang đã phát giác ra những điều khả nghi nơi đây nên phái người đến điều tra. Bọn đánh lông tìm vết tới đây là tụi Âu Dương Thống hay tụi Thiết Mộc đại sư chứ không còn ai. Bất luận là bọn nào thì chẳng bao lâu nữa nơi đây cũng nổi trận phong ba. Về mặt Thượng Quan Kỳ mỗi ngày thấy một nguy ngập thêm. Nếu không tìm được thuốc giải mê cho y, để lâu tất thành cố tật. Nữ lang áo trắng đang bị xiềng, dù có võ công cũng không thi thố được. Ta chỉ lừa trong khi bất ý điểm trúng huyết đạo nang, lấy bình thuốc giải mê cho Thượng Quan Kỳ rồi sẽ tính”...

Bụng nghĩ như vậy, Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn trộm nữ lang áo trắng thì thấy nàng cặp mắt lim dim đứng tựa cửa sổ. Về mặt nàng lúc mừng lúc giận, không rõ đang có tâm sự gì?

Thượng Quan Kỳ đang đứng ngoài xa đến bốn thước, đột nhiên vung tay lên nhằm người áo đen đánh một chưởng. Đỗ Thiên Ngạc ngoái lại trông thấy người áo đen lẩn tránh rất lẹ, may mà Thượng Quan Kỳ phóng chưởng ra kịp, không thì chính mình đã bị thương về tay người áo đen rồi.

Thượng Quan Kỳ đánh một chưởng không trúng, liền nhảy ra bên phòng đuổi đánh người áo đen.

Liên Tuyết Kiều liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Ngươi lại đây.

Đỗ Thiên Ngạc chợt dạ nghĩ thầm:

“Trước nay nàng nói với ai câu gì cũng lên mặt hách dịch như hạ lệnh cho kẻ dưới trướng. Sao hôm nay lại ôn tồn như vậy”.

Bụng tuy nghĩ thế, nhưng vẫn theo lời nàng tiến lại. Còn cách Liên Tuyết Kiều chừng ba thước, Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên dừng bước hỏi:

– Quận chúa có điều chi dạy bảo?

Liên Tuyết Kiều lại nói:

– Ta xem thần trí ngươi vẫn sáng suốt. Vậy ra thứ thuốc Xá mệnh thần hoàn độc nhất trên thế gian của nghĩa phụ ta đối với ngươi vẫn không công hiệu?

Đỗ Thiên Ngạc chớp mắt đáp:

– Quận chúa quả là mắt sáng như điện, nhìn rõ cả từng dây tơ kẽ tóc...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta đã đem lòng ngờ vực ngươi từ lâu rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nghe cuộc đầu ngoài sảnh đường đang lúc kịch liệt, chưởng phong phát ra vù vù, ông mạnh dạn tiến lại gần nàng thêm hai bước nữa nói:

– Tôi chỉ đưa ra một cái là có thể điểm trúng những huyết đạo trọng yếu trong toàn thân quận chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Gã thiếu niên mặt vàng kia tuy là bạn người, song tâm thần gã đã hoàn toàn bị ta chi phối, quyết gã không ra tay giúp người đâu.

Nàng quay đầu lại nhìn ra cửa sổ lơ đãng nói tiếp:

– Ta chỉ bảo một câu là gã lập tức dừng tay đem toàn lực ra đối phó với người.

Đỗ Thiên Ngạc xẵng giọng nói:

– Quận chúa nói không lầm. Nhưng một khi quận chúa ra lệnh cho họ ngừng đấu ngoài kia tức là rước lấy cái vạ sát thân đó.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chưa chắc đâu! Người quay lại mà xem.

Đỗ Thiên Ngạc quả nhiên quay đầu lại phía sau.

Bỗng thấy một luồng gió lướt qua mình. Liên Tuyết Kiều đã nhảy vút ra cửa phòng.

Đỗ Thiên Ngạc rửa thầm một câu:

“Con tiện tỳ này thật là xảo quyệt”. Rồi băng mình đuổi theo sau Liên Tuyết Kiều.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều lớn tiếng quát:

– Thôi không được đánh nữa!

Tiếng nàng sang sảng vang lên dường như quyền rũ mãnh liệt Thượng Quan Kỳ. Quả nhiên chàng thu thường nhảy lùi lại.

Người áo đen lạnh lùng nhìn Thượng Quan Kỳ cùng nữ lang áo trắng nói:

– Đệ tứ quận chúa đang bị vây hãm nguy cấp, hiện rất trông mong người đến tiếp viện.

Liên Tuyết Kiều hắng giọng chưa kịp hồi đáp thì người áo đen nói luôn:

– Nơi đây cũng bị con mắt do thám của bọn Cùng Gia Bang đang theo dõi.

Không chừng chỉ lúc nữa sẽ có cường địch xông vào đây.

Liên Tuyết Kiều vừa quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc vừa nói:

– Tôi đã biết rồi.

Người áo đen đằng hắng nói:

– Vì vậy mà bản tòa quyết định tháo xiềng cho quận chúa để đối phó với cường địch. Chờ khi xong việc sẽ chiếu luật thi hành.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm vận động chân khí để phòng vệ bản thân và chuẩn bị sẵn sàng để khi cần thì nhảy xổ vào Liên Tuyết Kiều, đánh đòn “Sấm nổ không kịp bung tai”.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:

– Thế ra Hầu gia lúc nào muốn xiềng tôi thì xiềng, muốn bỏ thì bỏ?

Người áo đen lạnh lùng đáp:

– Trong hai cái hại, phải tìm cái nhẹ hơn, bản tòa có quyền cân nhắc. Quận chúa đừng nghĩ làm chi cho nhọc lòng.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Mắc xiềng vào cho tôi thì dễ nhưng tháo ra thì rất khó. Hầu gia tưởng tạm thời tháo xiềng để dùng sức tôi chống cường địch. Cường địch đi rồi, Hầu gia lại dùng xiềng xích tôi lại, biện pháp Hầu gia giỏi đấy!

Người áo đen lạnh lùng nói:

– Chuyến này bản tòa đi tuần tra cần giữ hành tung bí mật chứ không đem bọn tùy tùng.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Đáng tiếc là bản quận chúa không phải thuộc hạ của Hầu gia.

Người áo đen nói:

– Bản tòa lãnh trọng trách cầm đầu một địa phương. Quận chúa tuy là một vị thiên kim của Vương gia nhưng nói đến địa vị thì hãy còn kém bản tòa mấy bậc.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thôi được! Hầu gia hãy tháo xiềng cho tôi đã?

Người áo đen thò tay vào bọc lấy ra một cái chìa khóa vàng rồi từ từ bước lại phía Liên Tuyết Kiều. Lão chợt để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, chỉ sợ chàng ra tay một cách đột ngột. Lão cử động rất thận trọng tỏ ra lão biết rõ đường quyền của chàng rất lợi hại, chiêu thuật lại kỳ bí khiến lão lúc nào cũng nơm nớp.

Liên Tuyết Kiều cười ha hả nói:

– Đông Bình Hầu hãy khoan tâm. Không có lệnh tôi gã quyết không dám động thủ đâu. Hầu gia cứ mạnh dạn lại đây.

Người áo đen đằng hắng một tiếng rồi bước mau đi tới. Tuy lão ngoài mặt không tỏ ra khiếp nhược, song cách cử động không được tự nhiên, lúc nào cũng rụt rè, lo lắng điều gì.

Liên Tuyết Kiều đưa tay ra để chờ người áo đen tháo xiềng. Đỗ Thiên Ngạc đứng sau lưng nàng, tuy ngoài mặt vẫn thản nhiên mà trong dạ nao nao:

Vì hành tung nguy trang của ông đã bị bại lộ mà bây giờ Liên Tuyết Kiều lại được tháo xiềng, tay không còn bị trói buộc, tất không úy kỵ gì nữa, không biết nàng sẽ đối phó với mình cách nào? Nàng lại là tay võ nghệ cao cường, trí mưu tuyệt thế, thật là một tay kinh địch.

Lúc này Đỗ Thiên Ngạc đứng cách Liên Tuyết Kiều không đầy ba thước.

Giả tỷ ông hạ độc thủ một cách bất thành linh thì có thể trúng những yếu huyệt của nàng. Nhưng ông suy nghĩ hồi lâu, mấy lần toan giơ tay lên đột kích. Nhưng ông không biết ma lực nào cản trở, nên ông lại thôi.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang do dự chưa quyết, thì người áo đen đã tháo xiềng cho Liên Tuyết Kiều. Nàng từ từ quay đầu lại, phóng tia mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc, lạnh lùng cười nói:

– Còn may đấy?

Đỗ Thiên Ngạc vờ như không nghe tiếng, đứng yên, mặt không biến sắc.

Người áo đen thu lại lấy xiềng vàng cười lạt nói:

– Bản tòa thường nghe mấy vị Hầu gia nói chuyện thì trong bốn quận chúa, đại quận chúa đây võ công tuyệt diệu lại được Vương gia sủng ái hơn hết...

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Hầu gia quá khen đó thôi! Ba vị muội nương tôi mỗi vị có một bản lãnh đặc biệt. Vương gia coi bốn chúng tôi như nhau.

Người áo đen hàm hồ đáp:

– Quận chúa nói đúng đó.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tôi tưởng ta nên phân công ra mà hành động. Hầu gia người đi cứu viện đệ tứ quận chúa, còn tôi ở lại để đối phó những kẻ địch tìm vào đây.

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi nói:

– Nếu phân đà này đã bị người Cùng Gia Bang khám phá ra, không ai nên ở lại đây nữa. Theo ý tại hạ thì tất cả mọi người trong tra này, kể cả quận chúa, nên đi tiếp viện cho đệ tứ quận chúa, rồi phóng lửa thiêu rụi, hoặc bỏ nhà trống, để cường địch khó biết đâu mà dò.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Biện pháp của Hầu gia tuy đúng nhưng hiện giờ chưa điều tra được rõ ràng mà đã hốt hoảng đốt nhà, phí mất bấy nhiêu công lực của phân đà, kể thật đáng tiếc...

Nàng ngừng một lát nói tiếp:

– Nghĩa phụ thường giảng dạy tôi:

Bất cứ làm việc gì cũng không được khinh xuất...

Chưa dứt lời, đột nhiên nghe phía ngoài có tiếng chân người đi đến rất gấp.

Một bóng người vun vút tới nơi, thân pháp mạnh mẽ phi thường. Lúc gã dừng chân mới nhìn rõ là một tiểu đồng mặt sáng, mình mặc áo lam.

Gã tiểu đồng này mới chừng mười ba mười bốn tuổi mà nét mặt trông đã già dặn. Gã đứng giữa nhà đại sảnh, đưa mắt từ từ nhìn người áo đen cùng Liên Tuyết Kiều một lượt rồi cất tiếng nói:

– Đại quận chúa an hảo đây a?

Gã vừa nói vừa nghiêng mình vái chào rồi quay lại nhìn người áo đen nói:

– Xin kính chào Hầu gia!

Liên Tuyết Kiều cùng người áo đen thấy gã tiểu đồng đến một cách đột ngột đều lộ vẻ hoảng hốt. Người áo đen đáp lễ rồi hỏi:

– Phải chăng đại giá Vương gia sắp đến?

Đồng tử gật đầu mỉm cười đáp:

– Vương gia rất bận rộn mà phải đến đây là vì sự yên nguy của quận chúa.

Người áo đen hỏi:

– Hiện giờ Vương gia ở đâu?

Đồng tử đáp:

– Vương gia sắp tới đây.

Người áo đen nói:

– Chúng ta phải mau ra nghênh giá.

Đồng tử lắc đầu cười đáp:

– Vương gia ngồi chiếc xe nhẹ, chỉ đem theo ba người tùy tùng, dọc đường không kinh động đến người các phân đà, không nên đi tiếp giá.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc rồi giới thiệu với đồng tử:

– Vị này Vương gia mới thu phục để cho vào hàng thị vệ.

Đồng tử liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Võ công y thế nào?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đứng vào hạng nhì hạng ba, chưa đương nổi trọng nhiệm.

Đồng tử áo lam từ từ bước lại, đưa tay ra chụp xuống cổ tay trái Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc xoay mình né tránh. Đồng tử áo lam cười lạt một tiếng phóng chỉ ra điểm vào ngực Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc thấy đối phương phóng chỉ phát ra một giây kinh phong, đòn đánh rất nặng, liền vừa tránh đòn, vừa nghĩ thầm:

“Bọn này tên nào cũng thâm độc ghê gớm, không biết hấn làm gì mình đây? Hay là Liên Tuyết Kiều đã ngấm ngầm ra hiệu cho đồng tử áo lam này trừ khử mình đi cũng nên”.

Nghĩ như vậy, thốt nhiên, ông nổi lòng kháng cự, lập tức phóng ra chiêu Nhật Nguyệt Tinh Huy giáp công cả hai mặt trước sau.

Đồng tử áo lam quát lên:

– Giải!

Gã khoa chân bước tạt ngang né tránh, đồng thời phóng song phương ra phản kích.

Hai người đánh nhau ở khoảng giữa nhà đại sảnh và hậu đường, và cùng ráng chiếm thượng phong. Chưởng đánh chỉ điểm trong vài lát đã ngoài ba mươi chiêu.

Gã đồng tử áo lam thốt nhiên lùi lại cười bảo Liên Tuyết Kiều.

– Người này võ công cũng giỏi đấy, chắc không phải là tay vô danh.

Liên Tuyết Kiều ha hả cười đáp:

– Tôi đã nói cho Đông Bình Hầu biết người này là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, tiếng tăm lừng lẫy mấy chục năm.

Đồng tử áo lam tuy coi Đỗ tầm thường nhưng cũng là một gã hiểu đời, liền tủm tỉm cười nói:

– Thảo nào thân pháp mau lẹ, té ra là y..

Đỗ Thiên Ngạc nghe giọng lưỡi đồng tử ra điều một kẻ hiểu biết rất nhiều, bất giác đưa mắt nhìn lại gã.

Đến bây giờ người áo đen dường như mới có cơ hội xen vào. Lão chấp tay nói với đồng tử áo lam:

– Đệ tứ quận chúa bị bao vây, tình trạng rất nguy hiểm, nơi đây cũng bị con mắt Cùng Gia Bang theo dõi, không hiểu Vương gia bao giờ đến?

Đồng tử áo lam đáp:

– Cứu binh như cứu hỏa. Chúng ta bắt tất phải chờ Vương gia nữa, bây giờ lập tức đi cứu viện đệ tứ quận chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tứ muội nương tôi là người rất cơ trí lại biết người biết địch chắc y không thí mạng với cường địch đâu. Trong khoảng thời gian này chắc không có sự gì nguy hiểm, các vị hãy khoan tâm. Nếu có nghĩa phụ tôi đến xin hãy chờ người một lát, để người thân hành điều động.

Người áo đen dường như có vẻ đặc biệt quan tâm đến đệ tứ quận chúa, không chờ Liên Tuyết Kiều nói hết câu đã ngắt lời:

– Đại quận chúa! Tại hạ tường đệ tứ quận chúa đã gửi thư xin cứu viện, chắc là đang bị nguy khốn.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đã thế thì tôi xin ở lại đây cự địch, còn hai vị đi tiếp viện cho đệ tứ quận chúa không biết ý hai vị ra sao?

Đồng tử áo lam đảo mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tôi muốn đưa vị này cùng đi, chưa biết ý quận chúa thế nào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tốt lắm! Y là người nghĩa phụ mới thu phục làm thị vệ, được tạm thời đặt dưới quyền điều khiển của tôi. Hai vị đem y đi, tôi mong rằng y sẽ được trông nom cẩn thận. Nếu để y bị thương thì e rằng nghĩa phụ tôi không bằng lòng.

Đồng tử áo lam nói:

– Quận chúa cứ yên lòng. Vương gia có hỏi tội, tôi xin tự lãnh lấy.

Gã quay lại hỏi người áo đen:

– Hầu gia có biết đệ tứ quận chúa bị vây ở đâu không?

Người áo đen gật đầu đáp:

– Đơn Chương đã điều động hết những tay cao thủ phân đà này để chờ lệnh...

Đồng tử áo lam ngắt lời:

– Trong vòng hai giờ, Vương gia sẽ tới đây. Xin đại quận chúa bẩm Vương gia cho.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hai vị cứ yên lòng ra đi.

Đồng tử áo lam chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc bảo:

– Chúng ta đi thôi.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều, rồi đứng yên không nhúc nhích.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay nói:

– Người cứ đi đi!

Giọng nàng rất ôn tồn, nét mặt thoáng lộ vẻ vui tươi dường như nàng đột nhiên khôi phục lại tính tình nhu mì của người thiếu nữ.

Đỗ Thiên Ngạc lại từ từ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, tự hỏi:

“Không biết mình đi rồi, thân thể của anh chàng này sẽ ra sao”. Ông nhận thấy mình có một trách nhiệm nặng nề đối với Thượng Quan Kỳ. Sự yên nguy của chàng ông phải gánh một phần lớn trách nhiệm. Nhưng tình thế này, ông không có thì giờ để tính toán lâu hơn, tuy trong lòng rất bối rối mà phải cất bước ra đi.

Tại ông còn nghe tiếng Liên Tuyết Kiều nói bằng một giọng rất ôn nhu:

– Người cứ yên tâm mà đi, các vị ấy sẽ chiếu cố cho!

Người áo đen cùng đồng tử áo lam đứng sẵn chờ ngoài cửa, và thấy Đỗ Thiên Ngạc bước ra lập tức đi ngay. Trong nhà tranh thốt nhiên chỉ còn Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ. Bầu không khí trở lại tĩnh mịch.

Liên Tuyết Kiều nhìn theo bóng ba người ra đi vùn vụt. Khi bọn người đã mất hút, nàng từ từ quay lại phía Thượng Quan Kỳ dịu dàng nói:

– Người lại gần đây?

Thượng Quan Kỳ nở nụ cười ngơ ngác rồi chạy lại.

Liên Tuyết Kiều khẽ đập tay xuống giường bảo:

– Người ngồi xuống đây!

Thượng Quan Kỳ đã mất hết khả năng tự chủ nhất nhất đều tuân lệnh Liên Tuyết Kiều.

Nàng từ từ móc trong bọc ra một cái bình ngọc, lấy hai viên thuốc nhưng còn cầm trong tay chưa cho chàng uống ngay. Nàng đứng trầm ngâm không nói, tựa hồ như đứng trước một vấn đề rất trọng đại.

Thượng Quan Kỳ hai tia mắt như ngây như dại nhìn vào viên thuốc trong tay Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên khẽ thở dài nói:

– Nghĩa phụ ta sắp tới đây, ta không thể cho người uống thuốc giải được.

Người hãy chờ lại ít lâu.

Thượng Quan Kỳ chỉ lơ đãng gật đầu không nói gì, chẳng qua không không hiểu câu nàng nói. Liên Tuyết Kiều lại từ từ bỏ viên thuốc vào bình ngọc, thung thủng đến bên cửa sổ, nhìn mây trắng lơ lửng bay trên trời, lặng lẽ không nói gì.

Suốt ngày mặt nàng tựa như có một đám sương lạnh đang bao phủ, thốt

nhiên nàng lộ vẻ bồn chồn lo lắng, rõ trong lòng đang bị một vấn đề nan giải dày vò.

Thượng Quan Kỳ ngồi trên giường, lơ đãng nhìn sau lưng nữ lang áo trắng. Chàng bị một thứ thuốc mê kinh hồn khiến cho con người anh hùng, thông tuệ khác thường đã mất hết bản tính và quên hết thật sự, không còn phân biệt được ai là bạn, ai là thù, lệ thuộc vào Liên Tuyết Kiều và chịu sự kiểm chế của nàng.

Bất thành linh một thanh âm lạnh như băng vọng vào hỏi:

– Kia con! Con có tâm sự chi vậy?

Lời nói rất thân thiết ở trong miệng một người không chút thân thiện nói ra trở nên lạnh lẽo khó nghe.

Liên Tuyết Kiều vội ngoảnh đầu lại thì thấy một người mình mặc bào xanh, vẻ mặt lạnh lùng đứng sừng sững trước cửa buồng. Bộ mặt tro như gỗ, lạnh như băng rất khó coi, thật là bộ mặt của xác chết trong quan tài mới móc lên. Liên Tuyết Kiều không tự chủ được nữa, phát run, hấp tấp chạy lại cất tiếng gọi:

– Nghĩa phụ? Con...

Người áo xanh khẽ hé miệng ngắt lời:

– Con đã bị vất vả nhiều lại bị mất một thanh gươm sứ giả.

Liên Tuyết Kiều vội vàng quỳ móp xuống nói:

– Nữ nhi chưa hoàn thành được sứ mạng của vương phụ giao cho, tội đáng muôn thác.

Người áo xanh đột nhiên thò tay ra khỏi áo rộng thùng thình đỡ Liên Tuyết Kiều dậy. Cặp mắt lạnh như băng lại chăm chú nhìn vào Thượng Quan Kỳ từ đầu đến chân. Y nhìn kỹ hồi lâu hỏi:

– Gã này là ai?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thời kỳ nữ nhi còn ở Mẫn phủ đã thu gã làm thuộc hạ. Phụ vương thấy gã có điều chi đáng để ý?

Người áo xanh từ từ buông Liên Tuyết Kiều ra, nói:

– Phải chăng gã đã bôi thuốc cải trang?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Phụ vương thật quả là mắt sáng như điện, gã quả đã bôi thuốc cải trang, song từ lúc nữ nhi phát giác ra đã lục tìm khắp trong mình gã mà không thấy thuốc khôi phục bản tướng.

Ngừng một lúc nàng lại nói tiếp:

– Nữ nhi cùng gã này đều lọt vào tay Cùng Gia Bang, chắc là thuốc phục dạng của gã đã bị người Cùng Gia Bang lấy mất.

Người áo xanh trầm ngâm một hồi rồi bảo:

– Con hãy đem những việc bị bắt ra sao, thoát thân thế nào, thuật kỹ lại cho

ta nghe.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Con xin vâng mệnh.

Rồi nàng đem việc đánh nhau ở bên sông, việc bị bắt vào Hắc Lâm cho đến lúc thoát hiểm, thuật tỉ mỉ một lượt. Nàng biết rõ tài xét việc của người áo xanh nên không dám nói dối nửa câu.

Người áo xanh nghe xong, thốt nhiên tủm tỉm cười nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Con kể không sai một chữ.

Liên Tuyết Kiều biết rằng đã qua một chặng nguy hiểm nàng nói:

– Nữ nhi dù lớn mật đến đâu cũng không dám dối trá phụ vương một lời.

Người áo xanh nói:

– Vì con lỡ tay bị bắt, suýt hỏng cả kế hoạch toàn bộ của ta. Nếu con điều tra ở lão Mẫn biết được tam bảo giấu đâu thì có thể lấy công chuộc tội.

Liên Tuyết Kiều lại sợ run, nghĩ thầm:

“Mình chịu khổ mấy năm trời, trải bao phen mạo hiểm gian nan làm con gái lão Mẫn, nhục nhã là thế, nguy hiểm là thế, tưởng không tra ra tam bảo thì cái khổ nhục cũng đáng một lời khuyên khích”.

Bỗng người áo xanh buông tiếng cười the thé, thâm độc hỏi:

– Phải chăng lòng con đang hậm hực?

Liên Tuyết Kiều khác nào người bị đánh luôn mấy đòn, bất giác run lên bần bật, vội vàng đáp:

– Nữ nhi chịu ơn phụ vương dưỡng dục cùng giáo huấn, dám có lòng bất phục lời phán quyết của phụ vương.

Người áo xanh khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Con biết thế là được.

Ngừng một giây, y lại nói:

– Đối với ta, ta vẫn giữ một lòng nghiêm khắc. Chỉ có bốn chị em con là hơi nới tay. Nếu quả các con tự mình hối lỗi, không dối dạ, lòng trung trinh thì tự nhiên ta đối xử với các con một cách đặc biệt. Nhưng lại nếu các con ăn ở hai lòng thì lại bị trừng phạt nặng hơn người khác.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Một khi lệnh phụ vương ban cho, nữ nhi nơm nớp trong lòng, chẳng dám đơn sai, đem thân mình buộc vào pháp lệnh...

Nàng khẽ thở dài nói tiếp:

– Vừa rồi Đông Bình Hầu đem chiếc xiềng vàng của phụ vương vào ban cho y để cột người con lại. Con thấy xiềng cũng như thấy mặt phụ vương, không dám có một chút cử động ngỗ nghịch.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Giả tử ngươi không đánh mất thanh kiếm sứ giả thì Đông Bình Hầu dù có được ta ban xiềng vàng cũng không dám thiện tiện lấy ra để động chạm vào

người các con.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên ngẩng mặt lên, nước mắt chảy quanh nói:

– Lưỡi gươm sứ giả đã hệ trọng như vậy, nữ nhi xin cùng gã thuộc hạ mới thu được này trở lại Cùng Gia Bang, bất luận thế nào, cố gắng thiết pháp lấy về cho bằng được.

Người áo xanh khề lắc đầu không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, hình như đã quen biết thiếu niên này hay đã được gặp ở đâu, nhưng chưa nhớ ra được. Y nhìn hồi lâu thấy có cảm giác hoảng sợ.

Thượng Quan Kỳ bị thuốc mê chi phối tâm thần, con người trở nên ngờ ngác.

Chàng chẳng lúc nào vui cười mà không khi nào hoảng sợ.

Người áo xanh trừng mắt nhìn chàng thì chàng cũng trừng mắt nhìn lại. Liên Tuyết Kiều ngấm ngấm để ý, thấy vẻ mặt nghĩa phụ thay đổi luôn, hai mắt không ngớt rung động.

Tuy mắt y giống mắt người chết, khiến người ngoài khó mà biết được lúc y có cảm giác kỳ dị. Có điều lúc nào mắt y chuyển động luôn thì đồng thời trong lòng y cũng có nhiều điều nghĩ ngợi lung lăm.

Liên Tuyết Kiều thấy người áo xanh xúc động trong lòng nghĩ thầm:

Trước nay nghĩa phụ gặp việc gì cũng vẫn trầm tĩnh, bất luận là những việc to tát đến đâu cũng ung dung đối phó, không bao giờ lộ ra ngoài mặt. Thế mà phen này tình hình thật khác thường. Hay gã này có điều gì liên quan đến nghĩa phụ? Liên Tuyết Kiều còn đang suy nghĩ, bỗng thấy người áo xanh lên tiếng:

– Nào!

Rồi tiến lại trước Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều thốt nhiên thấy ớn da gà, bất giác đưa mắt chú ý nhìn người áo xanh. Nàng biết rõ người áo xanh chỉ giơ tay lên một cái là kết liễu xong tính mạng Thượng Quan Kỳ. Y giết người dễ dàng như giẫm chết con kiến, trước khi ra tay lại tuyệt không thấy triệu chứng gì để đối phương nhìn thấy. Vẻ mặt cũng không nổi sát khí, vì bộ mặt y trơ như gỗ. Y tức giận hay mừng vui nét mặt vẫn thế thôi.

Thượng Quan Kỳ tuy thần trí đã bị thuốc mê chi phối, song ngũ quan chưa mất hết tác dụng. Hai mắt chàng chăm chăm nhìn người áo xanh.

Từ lúc khởi đầu cuộc xung đột kịch liệt, Liên Tuyết Kiều có hai ý nghĩ trái ngược nhau:

Nàng không dám phản kháng thần oai của người áo xanh, mà cũng không muốn tính mạng Thượng Quan Kỳ chết một cách vô tội vạ dưới bàn tay y. Thốt nhiên nàng phát giác ra một điều là anh hùng thiếu niên mặt vàng khê khô đét, tay vượn, lưng ong kia đã xâm chiếm tâm hồn nàng. Lúc bình thường nàng không nhận biết cảm giác này, song đến lúc chàng gặp hoàn

cảnh nguy hiểm đến tính mạng thì nàng đau khổ vô cùng. Nàng chỉ cần giơ tay lên một cái là Thượng Quan Kỳ lập tức mạnh dạn, bước ra để đánh nhau thí mạng với người áo xanh.

Bình sinh nàng có bao giờ lo lắng cho ai, nên chưa nếm mùi đau khổ đến bản thân khi bận tâm bản thân vì người khác.

Người áo xanh từ từ giơ tay phải lên thông thả đặt lên xương sống Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Người có nhận ra được ta không?

Lúc này y chỉ phóng nội lực ở lòng bàn tay ra một cái là lập tức Thượng Quan Kỳ phải giật gân mà chết.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu mơ màng toét miệng ra cười.

Người áo xanh đột nhiên quay đầu lại nhìn Liên Tuyết Kiều và hỏi nàng:

– Gã đã uống nhiều thuốc mê rồi phải không?

Liên Tuyết Kiều dẹp bộ mặt lo âu, cất tiếng đáp:

– Gã này võ công tuyệt cao khó cầm đầu, nên nữ nhi không dám coi thường mà phải cho gã uống một liều rất nặng.

Người áo xanh khẽ nhếch miệng nói:

– Con để gã cùng ta thử mấy chiêu, để xem võ công gã ra sao?

Liên Tuyết Kiều là người thông tuệ khác thường, vừa nghe lời người áo xanh nói đã hiểu dụng ý của y ngay. Nàng nghĩ thầm trong bụng:

Từ lúc nghĩa phụ ta thấy gã này, trong lòng bỗng sinh ra mối nghi ngờ. Có điều mặt gã đã nhồi thuốc cải trang nên người chưa nhận ra được, nên nghĩa phụ mượn cơ hội động thủ để xem đường lối võ công, hoặc giả có thể chứng minh được sự ước đoán chẳng. Cứ xem tia mắt sắc nhọn của nghĩa phụ thì gã này tất đã gặp người rồi. Trong khi nghĩ ngợi, Liên Tuyết Kiều nhớ lại trong bọn tân khách đến viếng tang tại Mẫn phủ, có một nhân vật giống như con vượn đi cùng Quan Ngoại Đồ Thiên Ngạc. Điềm ký ức này khiến cho nàng liên tưởng đến một chàng thiếu niên anh tuấn cùng ngồi với hai người kia một chỗ. Liên Tuyết Kiều tập trung tư tưởng để nghĩ ngợi liên miên, quên khuấy mất, không trả lời câu hỏi của người áo xanh.

Bỗng thấy người áo xanh lạnh lùng hỏi:

– Phải chăng, con sợ ta đánh chết gã?

Liên Tuyết Kiều giật mình, đáp một cách rất khôn ngoan:

– Hải nhi đâu dám để cho thuộc hạ so chiêu với phụ vương.

Liên Tuyết Kiều ngấm ngấm kinh sợ vì nàng biết võ công nghĩa phụ nàng siêu quần xuất chúng. Y đã động thủ với ai thì đối phương không chết cũng bị thương, chưa có ai được yên ổn mà về, Thượng Quan Kỳ võ công cao cường, song quyết không là đối thủ của y. Nàng biết rõ nếu mình hạ lệnh cho Thượng Quan Kỳ động thủ với người áo xanh thì chẳng khác nào xua dê vào miệng cọp.

Nhưng nàng không dám trái lệnh người áo xanh, phải cố trấn tĩnh tươi cười nói đỡ cho chàng:

– Trong bọn thuộc hạ của nữ nhi thì võ công gã này hơn cả. Gã là một thứ đồ dùng đặc lực. Xin phụ vương nhẹ đòn cho.

Người áo xanh nói:

– Ta biết rồi. Con bảo gã động thủ đi!

Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ rồi giơ tay phải lên.

Thượng Quan Kỳ ở trên giường nhảy ngay xuống, rồi nhảy xổ vào người áo xanh đánh ra một chưởng Kim Bảo Lộ trảo vào trước ngực. Đó là một chiêu bình thường nhưng chàng vận động cả mười phần kinh lực nên uy thế cực kỳ mãnh liệt.

Hai vai người áo xanh hơi run lên, người y đã nhảy lùi vào nhà đại sảnh.

Thượng Quan Kỳ ra một chưởng chưa trúng, lập tức biến chiêu giơ hai tay lên đỡ ngực phóng mình đuổi theo.

Người áo xanh cất tiếng khen:

– Khinh công giỏi đấy!

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ đứng vững đã phóng chưởng ra phản kích, một luồng kinh lực hung mãnh tuyệt luân đánh ngang trở lại.

Liên Tuyết Kiều thấy người áo xanh phóng chưởng lực ghê gớm thì trong lòng sợ run, lấm bầm:

“E rằng gã khó chống nổi chưởng lực này”.

Dè dặt tình hình diễn biến ra ngoài sự tưởng tượng của nàng, Thượng Quan Kỳ xoay hai chưởng ra chiêu Nghinh Vân Phùng Nhật để chống lại một cách cương cường. Hai luồng chưởng lực chạm nhau trên không, xoáy lại như cơn gió lốc.

Người áo xanh lại nói:

– Chưởng lực mạnh đấy!

Rồi thốt nhiên xoay người di dời sang bên tả năm bước.

Thượng Quan Kỳ đuổi sát như bóng theo hình, hai quyền đánh theo thế liên hoàn, như hoa bay trước gió. Chỉ trong chớp mắt chàng đã đánh luôn tám quyền.

Tám quyền này đi liền thành một khối, tuyệt không một khe hở. Người áo xanh không có chỗ nào phản kích, nhưng công lực y rất thâm hậu tuy không phá được thế đối phương mà vẫn phong tỏa giữ kín thế thủ.

Liên Tuyết Kiều nhìn thấy Thượng Quan Kỳ thần dũng lại càng hồi hộp vì võ công chàng càng cao thì người áo xanh càng động sát khí mà chàng khó lòng thoát khỏi độc thủ của đối phương.

Nghĩ vậy nàng cảm giác thấy cuộc sống của Thượng Quan Kỳ là hệ trọng.

Nhưng nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại có cảm giác như vậy. Phải

chẳng nàng bội phục Thượng Quan Kỳ là người anh dũng hay chàng là người rất quan trọng để bảo hộ bên mình nàng...

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 46

Cuộc Đấu Trí Gay Go

Giữa Đường Toàn Và Người Áo Xanh

Lúc ấy người áo xanh cùng Thượng Quan Kỳ đã ngừng cuộc tỷ thí bằng nội lực. Hai người đứng xa nhau chừng mấy thước và cùng phóng ra những chiêu biến hóa kỳ dị để tranh đoạt thượng phong.

Người áo xanh nét mặt vẫn trơ như đá, không lộ vẻ vui mừng hay tức giận, còn Thượng Quan Kỳ thì bị thuốc mê kìm hãm tâm thần, cũng mặt lạnh như tiền.

Hai bên đang động thủ để tranh thắng bại mà thần sắc vẫn không có chút tỏ ra thù nghịch. Những thế chiêu biến hóa vô cùng của hai bên khiến cho Liên Tuyết Kiều chú ý theo dõi.

Bỗng người áo xanh la lên:

– Bảo gã dừng tay thôi?

Liên Tuyết Kiều giơ bàn tay trắng nõn vẫy một cái khế bảo Thượng Quan Kỳ:

– Dừng tay!

Người áo xanh thu chiêu thế lại rồi hỏi:

– Gã họ gì?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Con cũng chưa biết gã họ gì?

Người áo xanh nói:

– Võ công của gã rất kỳ dị, để gã ắt sinh hậu họa.

Liên Tuyết Kiều run lên hỏi:

– Phải giết y ngay bây giờ hay sao?

Người áo xanh trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hiện giờ đang lúc cần người. Bản lãnh gã đủ để chống chọi cả mọi mặt, nên tạm thời phải để gã sống, nhưng trong vòng mười ngày tất phải giết đi để tránh hậu họa.

Liên Tuyết Kiều nói ngay:

– Tuy con bị người Cùng Gia Bang bắt được, may mà chưa đến nỗi bị thương. Xin phụ vương định đoạt việc này.

Người áo xanh toét miệng cười nói:

– Ta đã điều động nhân vật mấy nơi vào sâu đất Trung Nguyên để cố làm rối loạn tai mắt bọn Cùng Gia Bang, khiến bọn chúng phải điều động hết những

tay cao thủ đi khắp nơi mà để trống tổng trại Quân Sơn, rồi mình sẽ tụ tập những tay cao thủ đánh một trận là phá hủy được cơ nghiệp của bọn họ, bằng cách thiêu rụi trại Quân Sơn không còn để một viên ngói nào lành lặn. Hành động này tuy không làm cho thực lực mình mạnh lên, nhưng chỉ cốt làm tê liệt mấy tỉnh Trung Nguyên của Cùng Gia Bang. Có điều bọn họ đã nổi tiếng giang hồ mà đánh cho họ phải tàn tạ là việc rất khó.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Phụ vương thật là thần cơ diệu đoán, người đời khó lòng dò được.

Người áo xanh nói tiếp:

– Hiện ba chữ Cỗ Long Vương tuy người các giới võ lâm đều biết hết. Nhưng rất ít người biết đến gốc gác của bọn ta. Được như thế cố nhiên là nhờ sức thuốc mê khiến cho bọn thuộc hạ không dám sinh lòng phản叛. Khi thấy có điều khác lạ là lập tức xử quyết ngay. Đông, Nam, Tây, Bắc bốn vị hầu gia tuy chúng quyền trọng, song những việc cơ mật thì bọn họ vẫn chưa được tham dự, chỉ biết nghe lệnh ta mà thi hành...

Ngừng một lát y lại nói tiếp:

– Mấy năm nay ở Mẫn phủ chắc là cực lắm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đó là bổn phận của con. Đối với ơn đức nuôi dạy của phụ vương dù có muôn thác con cũng chưa đủ báo đền.

Người áo xanh nói:

– Con có quan niệm như vậy thì còn gì bằng. Nhưng trước đây, ta vẫn chủ trương tha mình phụ người chứ không để ai phụ mình. Bất luận tình thân như cha con hay vợ chồng cũng thế.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên cảm thấy một luồng ớn lạnh từ xương sống lên đến đỉnh đầu. Trong lòng bàn tay nàng mồ hôi ra ướt đẫm. Nàng cố gắng nén lòng xúc động để giữ cho thanh âm bình tĩnh, ráng tạo ra một nụ cười và nói bằng một giọng ôn hòa:

– Phụ vương có điều khi dạy bảo, dù muốn thác con cũng không từ.

Người áo xanh nói:

– Ta muốn con ăn một chút này.. Liên Tuyết Kiều nói:

– Dù là độc dược uống vào đứt hết ruột gan, con cũng xin uống một hơi cạn sạch.

Người áo xanh nói:

– Nếu vậy thì hay!

Đột nhiên y thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc móc hai viên thuốc khác màu nói tiếp:

Hai viên thuốc ta cầm đây màu sắc khác nhau, con vận khí đi rồi uống.

Liên Tuyết Kiều giơ tay ra cầm lấy hai viên thuốc.

Người áo xanh cười nói:

– Hãy đặt xuống.

Liên Tuyết Kiều vội cầm hai viên thuốc đặt trả vào lòng bàn tay của người áo xanh rồi hỏi:

– Phụ vương còn muốn chỉ thị điều chi?

Người áo xanh đáp:

– Hai viên thuốc này đều do chính tay ta chế ra. Một viên phát độc chậm, sau khi uống, nó từ từ thấm vào nội tạng làm cho hư nát, đại khái là sau một năm mới bộc phát ra mà chết, còn viên thứ hai lại tăng gia công lực cho thêm tuổi thọ, bổ ích cho thân thể. Bây giờ ta để hai viên thuốc lên trên bàn bát tiên để con chọn lấy một viên mà uống.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi xin tuân lệnh phụ vương.

Người áo xanh quả nhiên đặt hai viên thuốc xuống bàn rồi vừa rảo bước lui vào góc nhà vừa nói:

– Con cứ tự ý chọn thuốc mà uống, không cần phải ngó ta.

Liên Tuyết Kiều đáp ngay:

– Đa tạ phụ vương.

Cặp mắt nàng chú ý hai viên thuốc thì một viên xanh biếc còn một viên trắng tinh. Cả hai viên sáng bóng. Nàng nghĩ mãi rồi đưa tay cầm lấy viên thuốc màu xanh biếc.

Người áo xanh đột nhiên lạnh lùng hỏi:

– Sao ngươi không lấy viên trắng?

Liên Tuyết Kiều trong lòng xúc động, nước mắt chảy quanh, thông thả hỏi lại:

– Thừa phụ vương, viên xanh biếc này phải chăng là thuốc độc?

Người áo xanh cười ha hả đáp:

– Con hãy nhìn màu sắc nó mà phân biệt.

Liên Tuyết Kiều giơ tay áo lên lau nước mắt tiến lại gần lại nói:

– Ôn đức phụ vương nuôi dưỡng bấy lâu, hài nhi đành không báo đáp được.

Người áo xanh hắng giọng nhưng chưa bảo sao thì Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp:

– Sở dĩ nữ nhi uống viên thuốc này là vì phụ vương đã sinh lòng nghi ngờ nhi nữ. Con lấy cái chết để tỏ rõ lòng trung canh...

Ngừng một lát nàng lại nói:

– Trước khi con chết đi, có mấy lời muốn trình bày lại phụ vương...

Người áo xanh nói:

– Được lắm. Có điều gì con nói đi?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Phụ vương đối với bốn chị em con tuy đều hết lòng yêu dấu, thế mà người ta cứ đồn rằng:

“Riêng con đây được phụ vương thương hơn hết...” Người áo xanh nói:

– Có thể! Chính ta cũng nghe họ nói vậy.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vì thế hai em con sinh lòng đố kỵ, lúc nào cũng muốn tìm cách hại con.

Người áo xanh nhìn Liên Tuyết Kiều bằng một con mắt lạnh lùng hỏi:

– Con có lấy làm bất bình về sự phán xét của ta không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Dù con có lớn mật đến đâu cũng không dám căm hờn về sự phán xét của phụ vương. Nhưng con nhận thấy hai cô em tàn nhẫn thái quá. Ai lại vì muốn tranh lòng sủng ái của phụ vương mà coi con như kẻ cự thù, muốn giết được con mới cam tâm...?

Ngừng một giây nàng lại nói:

– Con vâng lệnh phụ vương ẩn thân tại Mẫn phủ trong mấy năm trời, dù chẳng lập công trạng gì cho lắm, nhưng vẫn chưa xảy ra sự gì lầm lỗi. Bọn Cùng Gia Bang thế lực rất lớn lại bao nhiêu cao thủ. Trong mấy năm con ngấm ngấm nắm giữ mọi việc tại Mẫn phủ, tùy cơ ứng biến, mọi sự trơn tru. Không ngờ đến lúc cuối cùng bị thua về tay Cùng Gia Bang...

Người áo xanh dường như không nhẫn nại được nữa, vẫy tay nói:

– Thôi đừng nói nữa?

Liên Tuyết Kiều vẻ mặt đau khổ, gượng cười, chăm chú nhìn viên thuốc xanh biếc cầm trong tay, há miệng ra, cầm viên thuốc từ từ bỏ vào.

Thượng Quan Kỳ ngẩn ngơ đứng bên Liên Tuyết Kiều, chàng thộn mặt ra mà nhìn đôi má ửng hồng.

Liên Tuyết Kiều đang bỏ thuốc vào miệng thì thốt nhiên người áo xanh lớn tiếng quát:

– Hãy dừng tay!

Liên Tuyết Kiều tựa hồ vẫn còn lưu luyến cuộc đời, nghe người áo xanh quát, đột nhiên dừng tay lại. Người áo xanh từ từ đưa tay ra nói:

– Trả lại cho ta?

Đồng thời y đưa tay phải ra cướp viên thuốc lại nói tiếp:

– Con chọn đúng đây! Viên thuốc xanh biếc này, trông bề ngoài tưởng là thuốc độc, song sự thực là một linh đơn Cổ Nguyên Bảo Mệnh. Giả tỷ con không do dự gì, cứ bỏ vào miệng nuốt ngay thì sẽ bổ ích cho con rất nhiều.

Lão vừa nói cầm viên thuốc bỏ vào miệng nuốt đi.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm:

“Mình đoán quả không sai. Viên thuốc này màu sắc thắm đậm mà lại không độc” Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt nàng làm bộ ngạc nhiên, đứng ngây người ra.

Liên Tuyết Kiều từ thuở nhỏ đã đầy sát khí. Những hoàn cảnh biến ảo khôn lường đã nuôi cho nàng thành một tập quán có thể khóc đấy mà lại cười

ngay đây.

Người áo xanh cất viên thuốc trắng đi rồi nói:

– Trước khi chưa rõ hết mọi hoàn cảnh, thì khó mà phán xét được công, tội của con. Bây giờ hãy tạm dẹp việc này lại, chờ bao giờ ta xét rõ chân tướng rồi sẽ liệu.

Người áo xanh đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Nhờ võ công, gã này có thể dễ trọng trấn một nơi, nhưng có điều đáng tiếc là không thể giữ gã lâu được. Hiện giờ đang lúc cần người, chờ cho việc xong rồi sẽ giết đi. Con đưa gã đi ngay một nơi...

Đột nhiên người áo xanh nói nhỏ đi. Liên Tuyết Kiều vốn biết nghĩa phụ có tính đa nghi, nghiêm khắc, nàng liền chú ý lắng tai nghe. Quả nhiên người áo xanh dùng phép truyền âm nhập mật nói:

– Ta đã điều động nhiều tay cao thủ tụ tập tại Trung Nguyên, dẫn dụ những tay cao thủ Cùng Gia Bang đi vào con đường sai lạc.

Bất thành linh có tiếng bước chân rất cấp bách, rồi thấy một đại hán tay cầm đơn đao hấp tấp chạy vào đại sảnh, đứng sững trước cửa. Gã đưa mắt nhìn người áo xanh rồi quay mặt lại nói với Liên Tuyết Kiều:

– Bẩm quận chúa! Có người tự xưng là Đường Toàn bên Cùng gia Bang đến thăm quận chúa.

Gã này tuy thuộc hạ Cỗ long Vương, nhưng chưa rõ vị thủ lĩnh của người cầm đầu mình là ai, nên không biết mặt người áo xanh.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn người áo xanh rồi hỏi đại hán:

– Bọn họ có mấy người?

Đại hán đáp:

– Cả thảy bốn người, kể cả gã đánh xe.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thôi được! ra mời họ vào đây!

Đại hán vâng lời trở gót đi ra.

Người áo xanh khẽ bảo Liên Tuyết Kiều:

– Ta từng nghe tiếng đã lâu, gã Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn bên Cùng gia bang là người túc trí đa mưu. Hắn đến đây tất có việc gì.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Phụ vương có muốn hội kiến hắn không?

Người áo xanh nói:

– Không cần. Ta ẩn ở trong này để nghe hắn nói với con những gì.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi xem ra thì gã Đường Toàn này không biết võ công, những người tùy tùng hộ vệ cho hắn hẳn là những tay cao thủ Cùng gia bang.

Người áo xanh ngoác miệng ra cười nói:

– Con cứ hội kiến với hắn, thử xem hắn nói gì?

Nói xong y ẩn vào sau nhà.

Liên Tuyết Kiều thở phào một cái, từ từ đi ra cửa nhà đại sảnh, ngẩng lên trông đám mây trắng lơ lửng bên trời, trong lòng cực kỳ bối rối.

Tiếng bước chân lạo xạo đã vào tới nơi. Nàng ngoảnh đầu nhìn ra thấy Tiêu Dao Tú Tài khăn đóng áo lam đi trước. Theo sau lão là hai người thiếu niên diện mạo thanh tú lưng đeo bảo kiếm.

Đường Toàn còn ở đằng xa đã thi lễ, tiếng nói sang sảng:

– Tại hạ đến đây đột ngột, làm kinh động quận chúa.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Kể ra ngươi cũng lớn mật đó!

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp bằng một câu sáo ngữ:

– Hai nước giao tranh không chém sứ giả. Tại hạ tới đây tuyệt không có ác ý gì cả.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình nói:

– Ai không chém sứ giả là người ấy tốt đó. Mời sứ giả vào trong sảnh đường.

Đường Toàn thùng thình bước vào, tự động ngồi ngay xuống ghế bành. Hai gã thiếu niên đeo kiếm đứng hai bên.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn hai gã thiếu niên, cười lạt nói:

– Người ý vào sức hai gã này mà dám thiện tiện vào nơi đầm rồng hang cọp thì lại càng to gan lắm.

Đường Toàn cười đáp:

– Tại hạ nào phải đến đây để gây sự?

Liên Tuyết Kiều giương cặp mắt tròn xoe rồi cười hỏi:

– Ngươi có việc gì hay đến đây để tìm ta.

Đường Toàn đưa mắt ngó Thượng Quan Kỳ, không đáp ngay câu hỏi của Liên Tuyết Kiều, nói sang chuyện khác:

– Vị này trúng độc nặng lắm nhì?

Liên Tuyết Kiều vẫy tay khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Ngươi ra giữ cửa lớn đi?

Thượng Quan Kỳ tung mình nhảy ra đứng trước cửa nhà đại sảnh quay mặt vào, để giữ lối ra.

Hai gã thiếu niên đeo kiếm đứng bên Đường Toàn đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Đường Toàn rút quạt ở cổ áo ra phe phẩy nói:

– Liên cô nương cũng tin rằng tại hạ vào nơi đầm rồng hang cọp ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Dù ngươi có phải thông reo là lưới, nước chảy là tài thì bữa nay muốn yên lành ra khỏi đất này tưởng cũng khó lòng.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Tứ Thập Bát Kiết bên Cùng Gia Bang đã bao vây tòa viện này, tại hạ chỉ ra lệnh một tiếng là bốn mặt tám phương sẽ đánh ập vào ngay.
Liên Tuyết Kiều không khỏi chột dạ, song ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nói:
– Ta lại sợ rằng ngươi không đủ thì giờ để hạ lệnh.
Ngừng một giây, nàng nói tiếp:
– Ngươi hãy nói cho ta biết đến đây có việc gì rồi sẽ xem ai hạ ai?
Đường Toàn vẫn phe phẩy cây quạt, nói:
– Tại hạ muốn vào đây để hỏi cô nương về tin tức một người.
Liên Tuyết Kiều hỏi lại:
– Ai?
Đường Toàn đáp:
– Cỗ Long Vương.
Liên Tuyết Kiều cau mày hỏi:
– Ngươi muốn yết kiến Cỗ Long Vương?
Đường Toàn đáp:
– Đúng thế. Tôi muốn yết kiến y để chứng thực một điều.
Liên Tuyết Kiều hỏi:
– Điều gì?
Đường Toàn nói:
Tôi vẫn nghĩ trong bụng, y là một nhân vật dị thường tung hoành thiên hạ, chẳng biết có đúng không?
Liên Tuyết Kiều cả cười nói:
– Ngươi có biết lẽ lối muốn yết kiến Cỗ Long Vương phải thế nào không?
Đường Toàn đáp:
– Xin cô nương chỉ giáo cho.
Liên Tuyết Kiều nói:
– Muốn được vào yết kiến Cỗ Long Vương chỉ có hai đường. Một là xen vào đầu hàng để làm môn hạ, suốt đời hết dạ trung thành. Còn điều thứ hai thì vốn vẹn chỉ có hai chữ “Chịu chết.” Đường Toàn tủm tỉm cười nói:
– Điều đó tại hạ e rằng cô nương không tác chủ được. Cả hai đường lối này, Đường mỗi đều không muốn.
Liên Tuyết Kiều nói:
– Ngươi đã không muốn thì đừng yết kiến Vương gia nữa là hơn.
Đường Toàn nói:
– Tôi nhất định hội kiến với y.
Liên Tuyết Kiều run lên, cả giận nói:
– Cỗ Long Vương là nhân vật thế nào, mà bất luận để kẻ nào vào cầu kiến cũng được?
Đường Toàn cười lạt nói:
– Cô nương đừng vội nóng tính. Nếu Đường mỗi đoán không lầm thì Cỗ

Long Vương hiện nấp trong khe nhà kia.

Liên Tuyết Kiều không quay đầu lại, vẫn thản nhiên cười lạt nói:

– Trên chốn giang hồ thường đồn đại ngươi là người túc trí đa mưu nhưng chưa từng thấy ai nói võ công ngươi hơn người.

Đường Toàn cười nói:

– Văn tài võ học đều rất được việc. Trong thiên hạ không nhất định chỉ có võ công mới giải quyết được mọi việc.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay bảo Thượng Quan Kỳ.

– Lại đây! Ngươi lại cho y ném mùi đi?

Thượng Quan Kỳ nhìn theo tay Liên Tuyết Kiều từ từ bước lại.

Hai chàng thiếu niên tuần tú đứng bên hộ vệ cho Đường Toàn đột nhiên tiến ra hai bước để chắn phía trước Đường Toàn. Ánh hào quang lóe lên, hai gã đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

Bỗng nghe một thanh âm lạnh như băng truyền ra:

– Hãy dừng tay!

Liên Tuyết Kiều không cần quay đầu lại cũng hiểu thanh âm đó là ai, liền khoát tay lớn tiếng bảo Thượng Quan Kỳ:

– Ngươi hãy lùi lại!

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều một cái rồi lui.

Đường Toàn ngoảnh lại xem thấy một người mặc áo xanh đứng trước cửa hậu đường, bộ mặt trơ như đá không lộ vẻ chi hết. Người này không có vẻ gì khác lạ, ngũ quan cũng ngay ngắn, chỉ có bộ mặt như người chết rồi, khiến ai trông thấy cũng phải rùng mình.

Đường Toàn từ từ đứng lên, khẽ bảo hai gã thiếu niên chống kiếm đứng bên mình:

– Các ngươi hãy lui ra ngoài đại sảnh chờ ta!

Hai gã do dự một chút rồi thu kiếm lui ra ngoài đại sảnh.

Chỉ trong chớp mắt, tại nhà đại sảnh chỉ còn lại hai người là Tiêu Dao Tú Tài cùng người áo xanh.

Đường Toàn từ từ gấp quạt lại, thò tay vào bọc rút cây đoản kiếm ra khom lưng nói:

– Sư huynh lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ? Tiểu đệ đem kiếm đến trả đây.

Người áo xanh liếc mắt nhìn thanh đoản kiếm rồi từ từ bước lại ngồi xuống ghế bành hỏi:

– Ai là sư huynh ngươi?

Đường Toàn đáp:

– Cỗn Long Vương chứ ai?

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp:

– Trừ sư huynh ra thì trên cõi đời này tiểu đệ chưa thấy ai dựng nổi một thứ oai quyền thần bí.

Người áo xanh ngoác miệng ra cười, nói:

– Ta cũng nghe tiếng Đường Toàn bên Cùng Gia Bang từ lâu. Bữa nay may mà được gặp.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh tuy đã dùng bộ mặt giả rất khéo léo để che dấu chân tướng, nhưng không sao biến cải được thanh âm mà tiểu đệ đã từng nghe từ thuở nhỏ.

Người áo xanh lẳng lặng chưa trả lời thì Đường Toàn lại cười nói:

– Trước hết xin sư huynh hãy cất lưỡi gươm sứ giả này đi, rồi tiểu đệ hãy dùng tạm đại lễ để tham bái sư huynh.

Người áo xanh thốt nhiên trừng mắt có lộ khí, lạnh lùng nói:

– Ta chỉ giờ tay một cái là giết chết được ngươi ngay!

Đường Toàn vẫn ung dung cười nói:

– Sư huynh mà ra chưởng đánh chết tiểu đệ thì cách dùng chât độc hoặc dùng mưu trí không còn ai sánh kịp nữa, có thể một ngày dựng nên nghiệp bá trong võ lâm, nhưng sư huynh sẽ phải hối hận là không tìm được kẻ đối thủ, làm mai một cái tài hoa tuyệt thế của sư huynh đi.

Người áo xanh bật tiếng cười the the, nói:

– Không trách gần đây oai danh Cùng Gia Bang lung lay trong đám giang hồ, thì ra trung gian có người tác quái.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ tính sai một nước cờ, nên tiếng tăm không bằng sư huynh...

Người áo lạnh lạnh lùng ngắt lời:

– Ngươi đừng tưởng đem tình cố hữu ra lung lạc ta. Dù ngươi có ngọn lưỡi như Tô Tần, cũng đừng hòng chuyển động được tấm lòng sắt đá của ta.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Hiện nay trên cõi đời này chỉ còn một mình ngươi có thể so đo về mưu với ta được. Giết ngươi rồi, ta sẽ làm nghiệp bá trong võ lâm.

Y vừa nói vừa bước lại gần Đường Toàn.

Tiêu Dao Tú Tài càng lộ vẻ ung dung phe phẩy cái quạt cười nói:

– Sư huynh nén cơn giận để nghe tiểu đệ nói hết rồi sẽ giết cũng chưa muộn mà.

Người áo xanh từ từ giờ tay giục:

– Ngươi nói đi!

Đường Toàn đưa mắt nhìn bàn tay người áo xanh giờ lên cười nói:

– Chúng ta cùng học một thầy, sư huynh đã biết sức tiểu đệ trời gà không chặt, nếu sư huynh muốn giết đệ thì chỉ trở tay một cái là xong...

Người áo xanh đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Đó là ngươi đến đây chịu chết sao còn trách ta độc thủ?

Đường Toàn nói:

– Sư huynh đã biết tư cách của đệ:
 Bình sinh không làm việc mạo hiểm.
 Tiểu đệ đã dám tương hội với sư huynh cũng biết chắc sư huynh sẽ giết đệ.
 Người áo xanh nói:
 – Dù người có điều động hết những tay tinh nhuệ Cùng Gia Bang, cũng chẳng làm trò gì được ta.
 Đường Toàn đột nhiên nghiêm nét mặt nói lớn:
 – Xin sư huynh hãy lùi lại hai bước, tiểu đệ có một vật hộ thân, xin lấy ra cho sư huynh coi.
 Người áo xanh thấy Đường Toàn nói bằng giọng trang nghiêm bắt giắc lùi lại một bước, Đường Toàn lạnh lùng nói:
 – Xin sư huynh lùi lại hai bước nữa.
 Lão ngừng một lát lại nói:
 – Nếu tiểu đệ và sư huynh cùng chết thì trong vòng năm năm trên chốn giang hồ không ai dám cản trở mưu đồ bá nghiệp trong võ lâm.
 Người áo xanh theo lời lùi lại hai bước song bàn tay phải giờ lên vẫn chưa hạ xuống. Y nói:
 – Ta phóng chưởng lực ra không trung dù tấm bia, phiến đá cách xa mười bước cũng phải tan tành, cái thân thể bằng xương bằng thịt của người tất là không chống nổi. Cái bàn tay ta giờ lên đây đã vận đủ mười hai thành công lực và như mũi tên trên giây cung rồi, không phóng ra cũng không được nữa.
 Đường Toàn tủm tỉm cười nói:
 – Sư phụ lúc lâm chung đã dặn tiểu đệ là hai mươi năm sau giữa hai anh em ta sẽ có một cuộc xung đột. Hỡi ôi! Không ngờ sư phụ quả nhiên đúng thật!
 Người áo xanh nói:
 – Nếu sư phụ có tài tiên tri đã không thu ta làm đồ đệ.
 Đường Toàn nói:
 – Sư phụ nghiên cứu cả trời lẫn người, thông hiểu độ số. Những lời người khuyên cáo tiểu đệ nhất nhất đều linh nghiệm.
 Người áo xanh ngoác miệng ra nói:
 – Người chớ nói hồ đồ.
 Đường Toàn lạnh lùng nói tiếp:
 – Sư phụ hiểu tâm địa sư huynh hẹp hòi, trên đầu có một cái xương phản nghịch, nên tuy là người rất cơ biến, song thủ đoạn rất độc ác và trở nên một người thâm hiểm nhất đời. Lúc cơ nghiệp của sư huynh tạm ổn thì người thứ nhất mà sư huynh muốn giết là tiểu đệ đây.
 Người áo xanh cười lạt nói:
 – Sư phụ đoán đúng đó.
 Đường Toàn lại nói:
 – Tài trí của người đã khiến ta đem lòng đồ kị mà muốn giết người từ lâu

chứ không phải mới bây giờ. Có điều người ẩn nấu vào trong bọng Củng Gia Bang nên chưa có cơ hội đó thôi. May sao bữa nay người lại tự dẫn xác đến đây.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ tuy không có ý ám hại sư huynh, nhưng vẫn đề ý đề phòng. Nếu đệ không bố trí đâu đó thì đã không dám đến đây cùng sư huynh hội kiến.

Người áo xanh nói:

– Trong giới võ lâm hiện nay, người là một chương ngại vật rất lớn trong công cuộc xây dựng bá nghiệp của ta. Không giết người đi thì ta ngủ không ngon giấc, ăn không ngon miệng. Bất luận ngoài tòa nhà này người có bố trí thiên la, địa võng gì gì đi nữa, ta cũng không bỏ ý định giết người đâu. Có điều ta còn nghĩ lại chút tình đồng môn ngày trước, nên phá lệ luật để ưu đãi người hơn người khác một bậc. Ta cho người được nói hết những điều tâm nguyện và tự chọn lấy cách chết.

Y thò tay cởi sợi dây sắc xanh trên lưng ra, quăng một cái lên xà nhà, còn một đầu kết thành cái thông lọng để gần bên ghế bành. Y lại thò vào bọc lấy ra một thanh đoản kiếm đặt trên bàn, rồi nói:

– Tùy ý người chọn lấy cách chết hoặc thắt cổ hoặc dùng kiếm. Lưỡi kiếm này đã bôi thuốc độc, hễ gặp máu là ngưng trệ ngay rồi đứt mạch máu ra mà chết.

Nếu người tin lời ta khuyên bảo thì nên dùng kiếm tự sát là hơn, vì cách này giảm bớt được sự đau đớn về da thịt.

Nói xong y từ từ lui lại hai bước rồi nói tiếp:

– Ta để cho người một khoảng thời gian uống cạn tuần trà để lựa chọn. Nếu người không tự mình ra tay thì đừng trách ta động thủ.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn nhú cặp lông mày đưa mắt nhìn thông lọng và thanh đoản kiếm rồi nói:

– Sư huynh có thể bỏ lớp da trên mặt để tiểu đệ được nhìn chân tướng sư huynh một lần cuối cùng nữa chăng?

Người áo xanh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Được lắm!

Y đưa tay quét một cái, bộ mặt quái lạ như mặt chết trôi đột nhiên biến mất để lộ bộ mặt đỏ tía, hai bên má đều có vết sẹo to tướng rất khó coi.

Đường Toàn đột nhiên quỳ xuống, buồn rầu nói:

– Tiểu đệ cùng sư huynh học một thầy trong mười năm trời, kể cả lần này nữa mới là hai đã được nhìn bản tướng sư huynh.

Một thanh âm lạnh lẽo ngắt lời:

– Lần này là lần cuối cùng rồi đó!

Đường Toàn ngẩng lên nhìn thì bộ mặt đỏ tía nhưng xấu xa đã đột nhiên biến mất. Người áo xanh lại đeo mặt nạ vào rồi. Bộ mặt trở như gỗ lại hiện

ra.

Đường Toàn từ từ đứng lên đảo mắt nhìn người áo xanh rồi xoay tay lại cầm thanh kiếm sắc vàng.

Người áo xanh cười nói:

– Rút kiếm ra đi!

Đường Toàn rút kiếm ra, ánh kiếm xanh lờ lóa mắt rồi hỏi:

– Sư huynh đã bôi lưỡi kiếm này bằng thuốc độc?

Người áo xanh đáp:

– Không những bôi thuốc độc rất nặng mà còn sắc bén dị thường. Người chỉ khẽ chí mũi kiếm vào da là trúng độc chết ngay, không phải đau đớn gì cả.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ đã biết thứ thuốc này chạm vào máu là sưng lên ngay, không phải đau đớn gì.

Người áo xanh tựa hồ không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi:

– Người có chịu chết hay không?

Đường Toàn tay trái cầm thanh kiếm vàng tay phải móc một cái hộp ngọc sắc trắng từ trong bọc ra nói:

– Sư huynh đã biết vật báu này chưa?

Người áo xanh vừa trông thấy hộp ngọc đã hỏi ngay:

– Có phải trong hộp này đã cất di vật của sư phụ là Thiên Giản Tục Thiên không?

Đường Toàn cười đáp:

– Sư huynh đoán đúng đó!

Người áo xanh nói:

– Người đặt hộp ngọc xuống rồi lùi lại ba bước.

Đường Toàn theo lời đặt hộp ngọc xuống vừa lùi lại vừa nói:

– Lúc sư phụ lâm chung, giao hộp này cho tiểu đệ có dặn rằng:

Khi nào tiểu đệ đối diện sư huynh thành kẻ thù nghịch thì để cho sư huynh mở hộp. Trong Thiên Giản Tục Thiên này đã chép rõ những biện pháp để đối phó với sư huynh.

Người áo xanh lạnh lùng hỏi:

– Người đã mở hộp ra xem bao giờ chưa?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Sư huynh tuy đã vô tình, song tiểu đệ không dám bắt nghĩa nên chưa bao giờ mở ra..

Người áo xanh nói:

– Người cũng tự phụ là bậc tài hoa, hẳn đã đem sở học của mình so hơn kém với ta?

Đường Toàn nói:

– Nay anh em đồng đạo đã chống đối nhau, như nước với lửa, tất nhiên tiểu

đệ cũng phải đứng lên đi ra.

Người áo xanh nói:

– Nếu thế thì ngươi giỏi thật.

Rồi vung tay phải điểm cách không. Đường Toàn khẽ rú lên một tiếng, rồi không thể tự chủ được, phải lùi lại hai bước. Cây quạt bên tay trái rớt xuống đất, cánh tay nhũn ra rồi rũ xuống. Trên trán toát mồ hôi nhỏ giọt, ông cố chịu đau nói:

– Công lực của sư huynh càng ngày càng thâm hậu, ngón điểm cách không đã làm trật xương tay tiểu đệ ra rồi.

Người áo xanh ngoác miệng ra cười nói:

– Ta muốn hai tay hai chân ngươi đều gãy hết.

Đường Toàn tựa hồ không chống nổi được nữa cố nhích đi hai bước sang bên rồi ngồi xuống ghế gỗ. Người áo xanh hình như sinh lòng bất nhẫn, tay phải đã giơ lên lại từ từ hạ xuống.

Đường Toàn phát ho lên mấy tiếng, giơ tay áo lên lau mồ hôi trán nói:

– Trong hộp ngọc này có đựng Thiên Giản Tục Thiên hay không, tiểu đệ cũng chưa rõ vì chưa mở ra bao giờ. Vậy sư huynh thử mở ra xem.

Người áo xanh cặp mắt lộ sát khí, cười lạt nói:

– Bất luận ngươi nói thế nào thì nói, nhưng vẫn không làm xúc động nổi tâm lòng trắc ẩn của ta.

Nói xong giơ tay lên phóng chỉ điểm ra.

Bản năng tự vệ của Đường Toàn thúc đẩy hai chân ông đạp mạnh một cái, cả người lẫn ghế cũng lặn đi.

Người áo xanh vừa điểm ra một chỉ vừa nhảy lại. Chân phải y đạp lên ngực Đường Toàn lạnh lùng nói:

– Chúng ta tuy có nghĩa đồng song trong mười năm, nhưng tình thế hiện giờ không thể nhân nhượng được nữa. Nếu bữa nay ta để ngươi sống thì không tránh khỏi mối hậu hoạn về sau...

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Nếu sư huynh chỉ phát chiêu cách không thì hoặc giả tiểu đệ chỉ có cách ngồi để đợi chết, song sư huynh lại sẵn đến đạp vào người tiểu đệ thì thật là một cử động bất trí.

Đường Toàn đáp:

– Vì lúc sư huynh bước lại gần đã bị tiểu đệ hạ thủ ám toán.

Gã áo xanh nói:

– Ngươi lại nói nhăng rồi!

Đường Toàn nói:

– Trước nay tiểu đệ không nói nhăng bao giờ, hửn sư huynh cũng đã biết.

Người áo xanh hỏi:

– Ngươi có gì chứng minh là ta đã bị ngươi ám toán không?

Đường Toàn đáp:

– Sư huynh hãy vén tay áo bên trái lên mà coi.

Người áo xanh trầm ngâm giây phút rồi quả nhiên vén áo lên xem rất kỹ nhưng chẳng thấy gì, bất giác cả giận đã toan nổi hung thì thốt nhiên cảm thấy chân phải mình đang đập trên ngực Đường Toàn bỗng tê nhói.

Đường Toàn cả cười nói:

– Tiểu đệ chẳng hiểu gì về võ công, sư huynh đã biết rồi đấy?

Người áo xanh hỏi:

– Mấy chục năm nay chưa gặp nhau, ai mà biết được trong thời gian đó ngươi có học võ công hay không?

Đường Toàn nói:

– Dù tiểu đệ có học chẳng nữa cũng khó lòng kịp sư huynh trong muôn một.

Người áo xanh nói:

– Thế thì ngươi cũng tự biết mình vậy.

Đường Toàn nói:

– Nhưng về phương diện tâm cơ cùng trí mưu thì sư huynh hãy còn thua tiểu đệ một bậc.

Người áo xanh chỉ đặng hắng chứ không nói gì.

Đường Toàn cố nhin đau nói tiếp:

– Giả tỷ sư huynh không chịu nghe lời tiểu đệ vén tay trái lên thì tiểu đệ quyết nhiên không thể ám toán chân phải sư huynh được.

Người áo xanh từ từ nhấc chân đập trên ngực Đường Toàn ra, hỏi:

– Ngươi ám toán ta bằng gì?

Đường Toàn không trả lời vào câu hỏi. Ông nói:

– Tiểu đệ không hiểu võ công, không biết vận động chân khí để trị nội thương. Sư huynh hãy đem xương bả vai tiểu đệ lắp vào tay cho ăn khớp được không?

Người áo xanh chụp lấy vai Đường Toàn nắn mạnh một cái. Đường Toàn rú lên một tiếng mình mảy mồ hôi ướt đầm. Người áo xanh giục:

– Bây giờ ngươi nói đi!

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Anh em mình lâu năm không gặp, bữa nay mới được trùng phùng, kẻ cũng là một sự vui mừng lớn trong đời người, há nỡ bỏ qua.

Người áo xanh hỏi:

– Ngươi muốn điều chi?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ muốn bồi tiếp sư huynh mấy chén rượu.

Người áo xanh nói:

– Ngươi không sợ ta bỏ thuốc độc vào rượu?

Đường Toàn nói:

– Chính vì tiểu đệ không nỡ sống một mình ở đời, rất muốn được cùng chết với sư huynh.

Lời nói hai bên đều sắc bén, chẳng khác chi vỏ quít dày gập móng tay nhọn. Hai người nguyên trước cùng học một thầy, trong lòng đều để lại những ký ức sâu xa. Ấn tượng năm xưa càng tăng gia mối đố kỵ giữa đôi bên.

Người áo xanh lẳng lặng ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi:

– Sư phụ đã truyền cho ngươi những điều bí mật mà không truyền cho ta..?

Đường Toàn cười nói:

– Sư huynh đã biết võ rồi mới nhập môn. Sư phụ tiếc tài của sư huynh mà truyền tuyệt kỹ cho. Sư huynh đã được tận hưởng những môn võ công của sư phụ.

Suốt trên cõi đời này khó tìm ra được một người thứ hai có bản lĩnh bằng sư huynh.

Người áo xanh nói:

– Về dùng chất độc và mưu lược chắc là sư phụ đã truyền cho ngươi hết?

Đường Toàn nở một nụ cười thần bí nói:

– Mười năm trước đây tiếng tăm Cồn Long Vương mới nổi lên, tiểu đệ đã ngờ ngay là sư huynh mà bữa nay mới chứng thực được tiểu đệ đoán không sai.

Người áo xanh nói:

– Giả tử ngươi cũng len lỏi vào bước giang hồ sớm hơn, thì thế lớn trong thiên hạ đã chia làm hai ngôi bá chủ, nhưng ngươi ra đời chậm mất mười năm.

Hiện nay những tay cao thủ trong đám giang hồ đã bị ta giết gần hết, khắp thiên hạ không còn ai là địch thủ với ta nữa.

Đường Toàn nói:

– Hai vị Lung, Á bên Cùng Gia Bang võ công trác tuyệt có thể ngang sức với sư huynh. Hơn nữa, tiểu đệ đã tuyển cho Cùng Gia Bang được Bát Anh và Tứ Thập Bát Kiệt. Tuy cơ nghiệp sư huynh đã hơi vững vàng, nhưng vì thiên tính hay nghi ngờ nên khó thu phục được lòng người. Sư huynh chỉ hoàn toàn trông cậy vào những cuộc tàn sát thảm khốc cùng chất độc rừng rợn để tạo nên quyền thế lớn lao. Nếu bọn họ tìm được thuốc giải tất không liều mạng vì sư huynh nữa đâu.

Người áo xanh nói:

– Phóng tầm mắt mà coi thì dưới thế gian này có hai người giải được chất độc của ta là ngươi và ta mà thôi. Cho nên ngươi đã ở trong tay ta thì khó mà ra khỏi chốn này.

Đường Toàn phe phẩy cái quạt nói:

– Đúng thế! Bữa nay sư huynh chỉ giơ tay một cái là tiểu đệ phải chết ngay. Nhưng sau khi tiểu đệ chết trong vòng ba giờ thì sư huynh cũng xuống suối

vàng bầu bạn với tiểu đệ.

Người áo xanh nói:

– Ta không tin ngươi ám toán được ta. Huống chi ta đã vận chân khí để bít kín các huyết đạo chân phải lại. Cùng lắm ta chỉ chặt một chân đi là xong.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu tiểu đệ không có biện pháp để kiềm chế sư huynh thì quyết không dám đến đây một mình.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Hiện giờ chỉ có hai biện pháp để giải quyết cuộc tranh luận giữa chúng ta.

Người áo xanh hỏi:

– Biện pháp gì?

Đường Toàn đáp:

– Ngày Âu Dương Thống bang chúa Cùng Gia Bang thỉnh tiểu đệ, tiểu đệ đã nói rõ chỉ giúp ông ta trong mười năm. Đền nay chỉ còn một tháng nữa là hết hạn...

Người áo xanh ngắt lời:

– Nếu ngươi chịu bỏ chốn giang hồ đi tìm thú lâm tuyền thì không những giữ được hòa khí giữa chúng ta mà tiểu huynh xin hết sức xây dựng cho sư đệ một tòa tẩm cung hạng nhất thiên hạ.....

Đường Toàn nói tiếp:

– Nếu sư huynh cùng tiểu đệ đi ẩn dật với nhau, rũ tay ra khỏi chốn võ lâm thì chỉ nhà tranh, mảnh trúc, tiểu đệ cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

Người áo xanh cười lạt ngắt lời:

– Xem chừng hai ta đây tất phải có một người chết...

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ e rằng chết cả hai chứ không phải một. Có điều kẻ trước người sau mà thôi. Tiểu đệ có chết trước thì thi thể chưa kịp lạnh, sư huynh cũng hết sống rồi...

Đường Toàn thở dài nói tiếp:

– Thực ra tiểu đệ không có lòng chống đối lại sư huynh.

Người áo xanh nói:

– Ngươi mà không có lòng chống đối lại ta, tức là tham luyến oai quyền.

Vậy ngươi bỏ Cùng Gia Bang đến với ta, ta sẽ giao cho trọng trách. Nếu hai ta cùng đồng tâm hiệp lực thì việc làm bá chủ võ lâm dễ như trở bàn tay.

Đường Toàn nói:

– Từ cổ chí kim, nhân tài bao giờ cũng có nhiều người, chưa một ai là độc chiếm ngôi bá chủ võ lâm để truyền lệnh cho khắp thiên hạ được. Một người xưng hùng xưng bá thì biết bao nhiêu người phải thân nát nhà tan. Lúc sư phụ lâm chung, người quét nước mắt mà để lời di chúc cho tiểu đệ không được thông tay ngồi nhìn, để mặc cho sư huynh gây nên bao nhiêu cảnh giết

chóc cực kỳ thảm khốc.

Người áo xanh lớn tiếng nói:

– Người mồm năm miệng mười kêu ta bằng sư huynh thì phải hiểu thứ bậc lớn nhỏ. Trong võ lâm đáng trọng nhất là bề bậc, thế mà ngươi dám không coi người tôn trưởng vào đâu, ra điều dạy cả ta.

Đường Toàn chấp tay nói:

– Khi nào tiểu đệ dám phạm thượng, thực ra là tiểu đệ không dám trái lời di huấn của sư phụ.

Người áo xanh nói:

– Người giỏi tài miệng lưỡi nói quanh, ta tin thế nào được?

Đường Toàn nói:

– Nếu tiểu đệ bên mình mang di mệnh của ân sư, thì sư huynh có chịu làm theo không?

Người áo xanh trầm ngâm một rồi nói:

– Ta không tin rằng ngươi lại có di mệnh của ân sư.

Đường Toàn tủm tỉm cười, thò tay vào bọc, lấy ra một phong gói kín bằng lụa trắng đưa cho người áo xanh.

Người áo xanh từ từ mở ra, trên mảnh lụa, quả có bút tích của sư phụ. Mấy hàng chữ trong thư như rồng bay phượng múa.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh xem thủ bút của sư phụ đây, chắc không còn bảo tiểu đệ giả mạo nữa.

Người áo xanh xem qua một lượt rồi dứt vào bọc, lạnh lùng nói:

– Nếu chỉ có tờ di mệnh này thì ta chưa hết nghi ngờ, hử sư phụ còn có tín vật khác nữa?

Đường Toàn nói:

– Quả có tín vật nhưng tiếc rằng tiểu đệ không giắt bên mình. Nếu sư huynh phóng chưởng đánh chết đệ ngay thì không thể lấy được nữa. Người áo xanh cặp mắt lại lộ sát khí nói:

– Ngươi dám một mình mạo hiểm đến đây hội kiến với ta hử là đã chuẩn bị.

Người tự tin rằng ta không dám giết ngươi ư?

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ đến đây đã cầm chắc cái chết trong tay.

Người áo xanh nói:

– Thế thì được? Ta cho ngươi được như nguyện.

Đường Toàn thốt nhiên thở dài, tuôn đôi dòng lệ, nói:

– Lúc tiểu đệ đến đây là đã biết khó lòng khuyên giải được sư huynh.

Nhưng nghĩ tình đồng song hơn mười năm trời, tiểu đệ không nỡ ngồi nhìn...

Người áo xanh buông tiếng cả cười nói:

– Bậc đại trượng phu coi nước mắt quý như vàng, há để lúc nào cũng đổ ra.

Nếu ngươi đã biết không còn hy vọng thoát chết thì nên sớm liệu mình đi là hơn.

Dù ta có phải chặt đi một bên chân cũng đành. Bữa nay không thể không giết ngươi được.

Đường Toàn biến sắc, lau nước mắt nói:

– Sư huynh cố tình bức bách, tiểu đệ không thể không thi hành lời di chúc của ân sư.

Người áo xanh thách thức:

– Dù bao nhiêu tay cao thủ Cùng Gia Bang đã đến vây bọc tại sảnh đường này, đã làm gì nổi ta.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh chớ vội khoe mình. Đã là người hiểu võ công thì nên vận khí để kiểm tra lại xem trong mình đã thấy gì khác chưa?

Người áo xanh nói:

– Cần gì mà phải kiểm tra. Ta đã biết bên chân phải bị người ám toán rồi. Nhưng ngươi quên rằng lúc ta vừa bị thương đã vận khí để bít kín những huyết đạo rồi.

Người áo xanh lại cả cười nói tiếp:

– Ngươi tưởng ta vận nội công để thí nghiệm làm cho chất độc chạy vào tâm tạng. Thế thì ngươi chưa biết ta là hạng người nào mà còn mắc lừa ngươi.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh mưu trí ghê thật! Tiểu đệ bội phục lắm!

Người áo xanh đảo mắt nhìn chiếc hộp ngọc đặt trên bàn hỏi:

– Trong hộp này có Thiên Giản Tục Thiên thật không?

Đường Toàn đáp:

– Sư huynh mở ra mà coi sẽ biết, tiểu đệ không nói dối.

Người áo xanh nói:

– Sư phụ đã truyền vật này lại cho ngươi để chế phục ta, sao ngươi còn trao lại cho ta?

Đột nhiên y dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

– Hiện giờ ta chưa được rảnh để mở hộp ra coi. Ngươi hãy yên tâm chịu chết đi. Bất luận trong hộp đựng gì thì ta cũng không nén nổi tính hiếu kỳ, tất phải mở xem. Dù là trong hộp này đựng một vật có thể làm chết ta ngay tức khắc cũng đành.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh chớ tự khoe mình thông minh phá hủy hộp ngọc này đi mà phải ân hận suốt đời đó.

Người áo xanh nói:

– Ngươi nên biết rằng có việc gì ta đã làm lại còn ân hận.

Đường Toàn nói:

– Sư phụ trao hộp cho tôi để chế phục sư huynh, tất trong hộp có đựng thứ gì đó. Sư huynh gìn giữ hay phá hủy thì mặc ý. Tiểu đệ chắc chắn sư phụ đã có biện pháp để chế ngự, chẳng lẽ để một mình sư huynh tung hoành thiên hạ mà không ai làm gì nổi.

Người áo xanh nói:

– Chà? Người vẫn còn có ý muốn dọa ta phải không?

Đường Toàn đáp:

– Sư huynh đã vô tình thì đừng trách tiểu đệ bất nghĩa.

Người áo xanh nói:

– Nhưng tiếc rằng người không còn có cơ hội nào rời khỏi nơi đây để thi hành quỷ kế.

Đường Toàn nói:

– Cái đó chưa chắc!

Người áo xanh nói:

– Trừ khi người biết độn thổ, còn ngoài ra không có cách nào.

Đường Toàn giơ cây quạt lên, đột nhiên một luồng khí đặc từ trong quạt phóng ra. Chớp mắt luồng khói đã bao phủ một vùng chừng bảy tám thước.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Làm chi cái nghề mọn ấy mà còn múa rìu qua mắt thợ!

Y giơ tay lên phóng chưởng ra. Một luồng chưởng phong mãnh liệt khác nào một luồng khói lớn đánh rẽ đôi làn khói đặc. Song Đường Toàn tựa hồ đã mượn làn khói này để trốn mất, chẳng rõ tung tích đâu, mà cũng không thấy một tiếng động. Người áo xanh tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng rất đổi kinh nghi, nghĩ thầm:

“Nếu để hắn trốn thoát thì đại cuộc võ lâm sau này còn phải khó nhọc nhiều với hắn”.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 47

Thượng Đại Quan Kỳ Đại Chiến Thiết Mộc

Người áo xanh còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy tiếng Đường Toàn gọi:

– Sư huynh phải bít hết đường hô hấp, chất độc trong làn khói này có thể làm chết người đó.

Người áo xanh đã đề khí bế tắc hô hấp từ trước. Y vận mục lực để nhìn qua làn khói xem Đường Toàn ở chỗ nào. Đồng thời vận hết công lực chuẩn bị sẵn sàng chờ khi hể thấy Đường Toàn là phóng chưởng đánh chết ngay.

Người áo xanh cùng Đường Toàn đồng môn với nhau hơn mười năm trời.

Người áo xanh biết Đường Toàn là sư đệ nhưng đã nhập môn từ trước. Trừ môn võ công, hần đã được sư phụ truyền hết các môn kỳ diệu khác. Tài trí cũng đảm lược, hần cũng có chỗ còn hơn mình nhiều. Hần làm việc cẩn thận, không chịu lao mình vào những cuộc nguy hiểm mà không tính toán.

Đây là một cơ hội duy nhất để giết hần. Nếu lỡ mất thì e rằng suốt đời không còn dịp nào khác.

Nhà đại sảnh đột nhiên trở nên tịch mịch, có điều làn khói mỗi lúc một lan rộng và mỗi lúc một dày thêm. Chẳng mấy chốc gần hết nhà đại sảnh đã bị làn khói bao phủ. Người áo xanh tuy có mục lực khác người thường mà cũng không tìm ra được Đường Toàn ẩn mình chỗ nào. Y liền một mặt vận mục lực để tìm Đường Toàn, một mặt phóng chưởng ra khoảng không.

Người áo xanh công lực rất thâm hậu, chưởng lực cũng kinh người. Những luồng chưởng phong phát ra tiếng kêu veo veo. Bao nhiêu bàn ghế trong nhà đại sảnh bị chưởng lực hất tung lên rồi gãy nát rơi xuống âm âm.

Trong lúc những tiếng bàn ghế va chạm nhau loảng xoảng thì làn khói đen cũng bay đi bay lại và vẫn dày đặc. Lại một điều là làn khói bay này bị chưởng lực đánh rẽ ra một cái rồi lại liền ngay, mật độ vẫn không giảm sút. Giữa làn khói tỏa mờ nịt, thanh âm trong trẻo của Liên Tuyết Kiều bỗng vang lên:

– Xin nghĩa phụ hãy khoan tâm. Con đã giữ cửa sảnh đường rồi hần không chạy đâu được mà ngại.

Người áo xanh phóng chưởng hất làn khói ra xa rồi mở miệng nói:

– Con bảo đốt đuốc lên mau!

Lát sau hai bó đuốc đưa vào trong sảnh đường. Vì làn khói dày đặc, ánh đuốc có vẻ yếu ớt chỉ soi sáng được trong vòng ba thước. Ánh lửa yếu ớt này đối với người khác thì chẳng ăn thua gì, song người áo xanh nhờ nó mà có

thể nhìn rõ cảnh vật trong vòng ba trượng. Y chỉ thấy bàn ghế ngổn ngang mà chẳng thấy Đường Toàn đâu hết. Người áo xanh không khỏi nóng ruột, nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ hần mượn làn khói đặc để trốn thoát” Còn đang nghĩ ngợi thì hai bó đuốc nữa đưa vào nhà đại sảnh. Ánh sáng trong nhà được tăng lên rất nhiều, người áo xanh phóng hết nhớn lực gần hết khắp nhà mà vẫn không thấy bóng Đường Toàn đâu cả.

Làn khói đen đã bắt đầu nhạt dần. Những cảnh vật trong nhà sảnh đường đã trông rõ hết. Liên Tuyết Kiều toàn thân áo trắng từ ngoài cửa thủng thỉnh đi vào khẽ gọi:

– Phụ vương!

Người áo xanh trong tia mắt lại nổi sát khí, cất giọng the thé lên hỏi:

– Gã thư sinh đó trốn thoát rồi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nữ nhi vẫn đứng gác ngoài cửa không thấy có người ra.

Người áo xanh nghĩ ngợi giây lát rồi nhảy một bên chân trái đến chỗ hèm hai nhà giáp nhau, ngẩng đầu lên thì thấy cửa sổ này mở rộng. Y tức mình nói:

– Ta quên không để ý đến nơi đây, quả nhiên hần trốn qua cửa sổ này rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng trách là con sơ hở để hần mượn cửa này tẩu thoát Nhưng chắc hần chưa chạy được xa, đuổi theo hãy còn kịp.

Người áo xanh từ từ lắc đầu, thủng thỉnh bước lại ngồi xuống giường, nói:

– Chân phải ta bị gã ám toán.

Liên Tuyết Kiều vội ngồi thụp xuống ngay, thò đôi tay ngà ngọc ra, vén ống quần người áo xanh lên thấy bắp chân y bị một mũi kim châm có mũi cắm vào.

Nàng ngẩng đầu nhìn người áo xanh hỏi:

– Thưa phụ vương, bây giờ rút kim châm này ra hay sao?

Người áo xanh nói:

– Ta đã vận khí bít kín các huyết đạo, dù mũi kim châm độc đến đâu cũng chẳng hề chi, con cứ nhổ ra!

Liên Tuyết Kiều cầm mũi kim châm giựt mạnh rút ra.

Mũi kim châm dài chừng hai tấc, lạ một chỗ là đầu nó có mũi, nếu không thì còn cắm ngập vào trong thịt, rút ra khó khăn hơn nhiều.

Liên Tuyết Kiều khẽ cau đôi mày biếc, tựa hồ nàng thấy làm kỳ về mũi kim châm này lại có mũi, nhưng không dám nói ra.

Người áo xanh cầm lấy mũi châm xem kỹ thì chỉ thấy sắc vàng rực rỡ, nhắc lên thấy nặng, rõ ràng chế bằng vàng mười mà không có vẻ gì là tẩm thuốc độc.

Bổng Liên Tuyết Kiều ồ lên một tiếng, thò tay ra ngoài cửa sổ lượm được một tờ giấy trắng.

Người áo xanh cầm lấy tờ giấy coi, trên có mấy dòng chữ sau đây:

“Đây là một mũi kim châm đặc biệt chế ra để dùng làm kế thoát thân. Đề biết rằng sư huynh tất nghi ngờ mũi châm này có bôi chất kịch độc”...

Người áo xanh hắng giọng mắng thắm:

“Mình mà động thủ một cách đột ngột thì phóng chưởng đánh chết gã rồi, không đến nỗi để gã tẩu thoát”.

Người áo xanh lại đọc tiếp:

– “Thực ra thì mũi châm có mủ này không tẩm chút nào thuốc độc nào cả. Đòi ta có tình đồng môn hơn mười năm trời, lẽ nào tiểu đệ nỡ lòng hạ độc thủ”.

Hiện nay các môn phái lớn trong chốn giang hồ đều đang theo dõi cử động của sư huynh, nếu những môn phái lớn liên hiệp với Cùng Gia Bang hợp lực lại để đối phó với sư huynh thì sư huynh sẽ bị nguy đó. Xin sư huynh nghĩ kỹ lại”.

Người áo xanh xem xong xé vụn tờ giấy ra liệng xuống đất. Y ngẩng mặt nhìn lên nóc nhà hồi lâu rồi nói:

– Hắn không biết võ công thì việc chuồn qua cửa sổ trốn ra không phải dễ dàng...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bọn chúng thừa lúc khói tỏa mờ mịt, có người chuồn vào nhà đại sảnh rồi cấp hấn chui qua cửa sổ mà ra.

Người áo xanh lạnh lùng nhìn Liên Tuyết Kiều bảo:

– Con đi đuổi hắn ngay! Hắn đã ngồi xe mà đến, tất nhiên hắn cũng ngồi xe mà đi.

Liên Tuyết Kiều vâng lệnh, nhún hai tay một cái, người đã chuồn qua cửa sổ.

Người áo xanh khép cửa sổ lại, từ từ ngồi xuống giường, vén ống quần bên phải lên, để ý nhìn chỗ kim châm không thấy vết tím bầm thì biết là Đường Toàn nói thật, bất giác khẽ thở dài nghĩ thắm:

“Nếu ta ở vào địa vị hắn thì quyết không dùng mũi châm không chất độc như thế này.” Y vận chân khí để khai thông những huyết đạo, nhận ra quả là không có thuốc độc Người áo xanh mưu kế rất thâm, không muốn cho Liên Tuyết Kiều trông thấy mình hoảng sợ trúng độc, nên phái nàng đi nơi khác rồi mới vén quần lên coi.

Lại nói đến Liên Tuyết Kiều băng mình qua cửa sổ rồi không đuổi theo ngay, lại nhảy về mặt trước nhà đại sảnh gọi Thượng Quan Kỳ cùng đi.

Nàng tựa hồ nhận ra rằng Thượng Quan Kỳ có mối liên quan hệ trọng với mình.

Hai người vừa nhảy ra phía sau tòa viện, quả nhiên thấy một cỗ xe ngựa, chạy rất nhanh về phía chính tây.

Liên Tuyết Kiều vừa trở chiếc xe ngựa chạy trước để đuổi theo.

Thượng Quan Kỳ nhất cử nhất động đều bắt chước Liên Tuyết Kiều. Chàng thấy nàng chạy rất lẹ, liền lập tức cũng phóng tốc lực chạy theo. Thân pháp hai người mau lẹ, vun vút như tên bắn.

Cỗ xe ngựa tuy tốc lực rất nhanh, nhưng bằng thể nào được hai người cố sức đuổi theo.

Chẳng bao lâu, hai người đã đuổi kịp. Liên Tuyết Kiều toan mở miệng quát xe dừng lại thì bất thành linh một luồng gió lướt qua. Bên tai cô tiếng cười lạnh lẽo cùng tiếng ngựa hí, rồi đột nhiên chiếc xe ngựa dừng lại. Nàng chú ý nhìn thấy người áo xanh tay trái nắm lấy càng xe, con ngựa to lớn kéo xe đã nằm lăn trên mặt đất. Nguyên trong chớp mắt đó, người áo xanh đã phóng chưởng ra đánh chết ngựa rồi vận động thần lực nắm xe giữ lại.

Liên Tuyết Kiều thê tiên đã lẹ, thể thoát lại càng lẹ hơn. Nàng nghe tiếng quát của người áo xanh, lập tức xoay mình lui trở lại.

Người áo xanh từ từ hạ tay xe xuống đẩy lui lại năm bước quát lên:

– Người không trốn thoát được rồi, ra mau đi.

Y vừa nói vừa vận động chưởng lực, từ từ giơ tay phải lên.

Chiếc xe ngựa bị rung động mạnh, bức rèm hãy còn rung động, nhưng không thấy người đáp lại.

Người áo xanh đương phát chưởng, sức nhớ ra điều gì, liền lạnh lùng nói:

– Ta nghĩ lại chỗ người không dùng kim độc ám toán ta, ta quyết tha chết cho người một lần, người ra mau đi!

Trong xe vẫn lặng như tờ, không một tiếng phản ứng.

Liên Tuyết Kiều khẽ nói:

– Ta mắc phải kế Kim Thuyền Thoát Xác của hãn rồi. Xin phụ vương hộ vệ cho nữ nhi, để nữ nhi mở rèm ra coi.

Người áo xanh biết rằng có điều khác lạ trầm ngâm một chút rồi bảo:

– Ừ! Con thử mở rèm ra coi.

Liên Tuyết Kiều lạng mình đi một cái, đưa tay ra vén rèm lên. Nàng chuẩn bị sẵn sàng, tấm rèm vừa mở, nàng tránh ngay sang bên.

Người áo xanh chú ý nhìn vào, thấy trong xe có hai người sánh vai cùng ngồi. Một người đứng tuổi mặc áo sắc tro, thân thể gầy còm, còn một người tuổi trạc bảy mươi mình mặc áo cà sa sắc trắng.

Bỗng nghe tiếng:

– A di đà phật!

Một vị hòa thượng bước ra trước. Người đứng tuổi gầy còm cử động rất mau lẹ, theo sau vị lão tăng nhảy ra. Cả hai cặp mắt nhìn chăm chú vào người áo xanh.

Hai bên sáu mắt nhìn nhau hồi lâu. Nhà sư cất tiếng hỏi:

– Các hạ có phải là một nhân vật thần bí trong võ lâm hiện nay tự xưng là Cồn Long Vương không?

Người áo xanh đưa mắt nhìn quanh, nét mặt vẫn trơ trơ, lẳng lẳng không đáp.

Nhà sư chấp tay nói:

– Lão tăng là Thiết Mộc quy y tại chùa Thiếu Lâm, núi Tung Sơn.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Tôi được nghe đại danh đã lâu.

Người đứng tuổi mặc áo sắc tro cũng chấp tay tự giới thiệu:

– Tại hạ là Âu Dương Thống...

Người áo xanh nói:

– Té ra các hạ là Bang chúa Cùng Gia Bang mà tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi.

Âu Dương Thống nói:

– Các hạ quá khen!

Thiết Mộc đại sư lại nói:

– Đại danh các hạ chấn động giang hồ song chỉ nghe như con thần long trong đám sương mù. Hôm nay may lão tăng lại hội diện.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Chùa Thiếu Lâm nổi tiếng giang hồ mấy trăm năm. Cùng Gia Bang nay chính gặp thời hưng thịnh. Nếu các vị liên hợp với nhau thì thực là một công cuộc tốt đẹp trên chốn giang hồ.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Quyền thế bí mật của các hạ đã lan tràn cả hai miền nam bắc sông Đại Giang. Hôm nay tại hạ được kiến diện, thật là...

Luồng nhãn quang ông từ từ đảo nhìn khắp người áo xanh, nói:

– Có điều đáng tiếc là các hạ đeo bộ mặt giả, khiến người người ngoài không được chiêm ngưỡng chân tướng tôn giá.

Người áo xanh nhếch mép hỏi:

– Hai vị có nhận được tôi là ai không?

Âu Dương Thống đáp:

– Cồn Long Vương.

Người áo xanh nói:

– Cồn Long Vương có tài hóa trang thành trăm, ngàn người, tôi e rằng hai vị thấy chân tướng cũng khó nhận ra được chân, giả.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Đáng tiếc! Các hạ ngàn lần tính kế bị một lần lầm lỡ. Bữa nay chúng tôi gặp đây thế nào cũng mong các hạ cho nhìn thấy bộ mặt thật.

Người áo xanh ngửa mặt lên trời cười một tràng dài nói:

– Cục diện bữa nay, theo con mắt quan sát của hai vị thì ai thắng, ai bại?

Thiết Mộc đại sư miệng lưỡi không được mau lẹ, gặp phải lời phản kích sắc bén, không biết đáp thế nào, chấp hai tay để trước ngực, lớn tiếng niệm phật hiệu.

Âu Dương Thống lạnh lùng cười nói:

– Hai bên chiến đấu khó mà liệu trước được ai sống, ai chết?

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp:

– Suốt mấy tỉnh Trung Nguyên, đâu cũng có nhân vật Cùng Gia Bang bố trí sẵn sàng, tôi chỉ cần ra một tín hiệu, là trong khoảnh khắc đã có ba chục tay cao thủ đến tiếp viện.

Người áo xanh thân nhiên nói:

– Cái đó tại hạ đã biết, nhất nhất đều do Đường Toàn xếp đặt.

Hai mắt đưa đi đưa lại, y cả cười nói tiếp:

– Tại hạ, trong lúc thắng thoát không cẩn thận bị trúng kế y. Chà! Nhưng y có biết đâu rằng tại hạ đã mai phục từ trước bốn tay cao thủ tại bốn mặt nhà đại sảnh.

Con bộ ngựa bắt được con ve sáu tường là đặc sách, ngờ đâu lại bị con chim sẻ đứng chực sẵn đằng sau. Chắc y khó lòng trốn thoát những tay cao thủ của tại hạ rượt theo. Không chừng hiện giờ y đã phơi thây trong nhà đại sảnh.

Âu Dương Thống biến sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt, ông khôi phục lại vẻ bình tĩnh được ngay, cười nói:

– Tôn giá tuy liệu việc như thần, nhưng tiếc rằng tôn giá đã tính sai một nước cờ. Đường quân sư đã biết trước tôn giá có đặt mai phục rồi.

Thiết Mộc đại sư dường như đột nhiên nhớ ra việc gì trọng đại, cất tiếng lớn gọi:

– Cỗn Long Vương!

Nhà sư thét lên ba chữ Cỗn Long Vương oang oang như tiếng lệnh vỡ, khiến người nghe phải chói tai, mà nhà sư cũng phí sức rất nhiều.

Người áo xanh cùng Âu Dương Thống bất giác quay lại chú ý nhìn Thiết Mộc, vẫn thấy nhà sư vẻ mặt nghiêm trang, cặp mắt long lanh chuyển động, dường như trong lòng đang bị cảm xúc mãnh liệt.

Người áo xanh trước nay vẫn mặt lạnh như tiền, dường như cũng bị thái độ đột ngột của nhà sư làm cho kinh dị. Y trầm ngâm khá lâu, rồi lạnh lùng hỏi lại:

– Có điều chi?

Thiết Mộc đại sư trang nghiêm nói:

– Lão tăng vừa nhớ ra một việc, xin các hạ chỉ giáo cho.

Người áo xanh nói:

– Xin đại sư nói ra!

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Trong khoảng mười năm nay, rất nhiều tay cao thủ võ lâm tự nhiên mất tích. Phải chăng các hạ đã tàn sát hết?

Người áo xanh hỏi lại:

– Việc đó có can dự gì đến đại sư?

Thiết Mộc nói:

– Lão tăng muốn biết tin mấy người.

Người áo xanh nói:

– Xin đại sư kể ra, nếu tại hạ biết thì xin nói rõ.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Phe Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên.

Người áo xanh đáp:

– Chết hết rồi!

Thiết Mộc đại sư đột nhiên cất cao giọng hỏi:

– Thanh Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm có phải cũng bị người sát hại rồi không?

Người áo xanh hỏi lại:

– Phải thì đã sao?

Thiết Mộc lớn tiếng quát:

– Nghiệt đồ!

Rồi phóng chưởng đánh ra!

Người áo xanh đằng hắng rồi đứng yên không nhúc nhích, vung tay phải một cái, một luồng tiềm lực theo tay phóng ra. Kinh lực cực kỳ mãnh liệt hai bên chạm nhau trên không xoáy thành một trận cuồng phong làm cho cát bụi tung bay.

Âu Dương Thống run lên, quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Xin đại sư hãy khoan rồi sẽ động thủ.

Chưởng lực Thiết Mộc đã va chạm chưởng lực người áo xanh đều nhận thấy rằng gặp phải tay kinh địch ghê gớm và trong lòng không khỏi kinh hãi.

Nhà sư nghe lời Âu Dương Thống, vội nhảy sang bên hỏi:

– Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Người áo xanh đột nhiên cười lạt, cướp lời:

– Một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, lại một vị Bang chúa Cùng Gia Bang, nếu cả hai vị liên kết với nhau để chống địch, thì bất luận thắng hay bại, cũng là một giai thoại trong đám giang hồ.

Vừa dứt lời, tay trái phóng chưởng đánh Thiết Mộc đại sư còn tay phải phóng chỉ, điểm tới Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống lớn tiếng quát:

– Rồi, hãy động thủ.

Vừa nói vừa phóng xéo ra một chưởng, người nhảy tránh sang bên. Người áo xanh hỏi móc:

– Hai vị sợ rồi chứ?

Âu Dương Thống ôn tồn đáp:

– Xin để cho tại hạ hỏi Thiết Mộc đại sư đôi lời, rồi chúng ta hãy động thủ cũng chưa muộn.

Người áo xanh trầm ngâm một giây rồi nói:

– Các vị đã biết tại hạ, tại hạ cũng nhân nhượng cho hai vị một chút. Bang chúa hỏi gì đại sư thì lệ lên.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thiết Mộc thấy vẻ mặt nhà sư lợt lại rồi lại xanh xám, toàn thân run lên, dường như đang bị xúc động mạnh.

Người áo xanh ngẩng mặt trông trời ra vẻ ung dung, làm như chưa nhìn thấy thái độ Thiết Mộc.

Âu Dương Thống khẽ nói:

– Xin lão thiền sư hãy dẹp cơn thịnh nộ. Cường địch đang ở trước mặt, cần phải bình tĩnh lắm mới được.

Thiết Mộc đại sư là người đã tu luyện thành tính trầm mặc khác thường, vừa nghe lời cảnh cáo, tâm thần trấn tĩnh lại được ngay, đồng thời vận động chân khí, điều hòa hơi thở. Chỉ giây lát, nhà sư đã khôi phục lại tính tình trầm mặc, quay lại nhìn Âu Dương Thống nói:

– Xin Bang chúa đứng lên lược trận cho. Bữa nay bản tăng muốn cùng tên đồ đệ phản trắc này quyết một trận tử chiến.

Âu Dương Thống đưa tay ra ngăn lại nói:

– Đại sư khoan đã rồi hãy động thủ.

Thiết Mộc hỏi:

– Bang chúa còn muốn hỏi điều chi?

Âu Dương Thống hỏi:

– Dường như đại sư đã biết rõ gốc gác y?

Thiết Mộc đại sư thở dài đáp:

– Y là một đồ đệ phản nghịch của phái Thiếu Lâm.

Âu Dương Thống vẫn chưa hết ngạc nhiên, hỏi lại:

– Sao? Y là tên phản đồ phái Thiếu Lâm ư?

Thiết Mộc đáp:

– Đúng thế!

Ngừng một giây, nhà sư lại nói bằng một giọng cả quyết:

– Xin Bang chúa ngăn cản bọn tùy tùng y cho, còn tên đồ đệ ngỗ ngược vô đạo này để một mình bản tăng đối phó. Bản tăng muốn bắt sống y đưa về chùa Thiếu Lâm.

Người áo xanh đột nhiên buông tiếng cười ngạo mạn nói:

– Chỉ e nhà sư không phải là đối thủ của tôi, mà dám nói khoác, sao không biết thẹn?

Thiết Mộc đại sư lạnh lùng quát mắng:

– Ta xem ngươi mới biết được mấy thế võ, mà đã dưới mắt không còn biết ai là bậc tôn trưởng.

Người áo xanh tựa hồ mặc nhiên thừa nhận mình xuất thân ở phái Thiếu Lâm. Nhà sư muốn quát mắng thế nào, y cũng không đáp. Sau y đảo mắt nhìn Thiết Mộc cùng Âu Dương Thống một lượt rồi thách thức:

– Bất luận vị nào động thủ trước cũng được, nhưng hay hơn hết là hiệp lại với nhau để đối địch.

Ngừng một lát, người áo xanh lại nói:

– Đã ba chục năm nay, tại hạ chưa từng phải đấu với ai tới trên mười hiệp, chỉ dưới mười hiệp là máu đã lênh láng chảy dưới tay tại hạ rồi.

Giọng y nói rất trang nghiêm dường như là một điều quan trọng lắm.

Âu Dương Thống nhìn chăm chú vào hai mắt người áo xanh vì mặt y tro như gỗ, chỉ biểu lộ tâm trạng ra đôi mắt mà thôi.

Thiết Mộc đại sư đã vận động đủ phần chân lực tiến sát lại.

Âu Dương Thống biết nhà sư này có một địa vị cao cả trong chùa Thiếu Lâm, nên không khuyên can nữa, lẳng lặng đứng sang bên để theo dõi cuộc ác đấu sắp diễn ra.

Người áo xanh ra vẻ ung dung, dường như không để ý đến nhà sư đã tiến sát lại gần mình.

Bỗng thấy có âm thanh nhỏ nhẹ mà trong trẻo lọt vào tai:

– Thừa phụ vương. Xin phụ vương nhường trận này cho nữ nhi, được chăng?

Người áo xanh khẽ nhếch môi đáp:

– Nhà sư già này là một trong những tay cao thủ của Thiếu Lâm, võ công rất cao cường, không thể khinh địch được đâu.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nhảy ra đứng chắn phía trước người áo xanh.

Thiết Mộc đại sư đã vận động đủ mười thành công lực chuẩn bị động thủ đánh ra, không ngờ Liên Tuyết Kiều ở đâu nhảy vọt ra, nhà sư bất giác khẽ chau cặp lông mày từ bị, nói:

– Lão tăng chỉ muốn đối phó với tên phản đồ phái Thiếu Lâm mà thôi, không muốn đấu với cô làm gì. Cô mau tránh đi!

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Nhà sư hãy đánh bại tôi đi đã!

Âu Dương Thống cũng xen vào:

– Nếu quả nữ anh hùng muốn chiến đấu thì tại hạ muốn bồi tiếp mấy chiêu được chăng?

Liên Tuyết Kiều không quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

– Trong phe các vị, bất luận là ai ra tay cũng được.

Nàng quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, bảo:

– Ngươi ra ngăn nhà sư này cho ta.

Thượng Quan Kỳ vâng lời bước ra, vung quyền lên nhắm đánh vào trước ngực Thiết Mộc đại sư.

Liên Tuyết Kiều cũng phát động theo Thượng Quan Kỳ, giờ ngón tay nhỏ nhấn ra điểm vào trước ngực Âu Dương Thống.

Thiết Mộc đại sư đằng hắng một tiếng rồi vung cánh tay cứng như sắt ra quét ngang để phản kích Thượng Quan Kỳ.

Vị lão hòa thượng này trước nay không hạ độc thủ một cách hấp tấp bất cứ đối với ai, dường như đẹp bót cơn nóng giận xuống để đối phó với Thượng Quan Kỳ, chỉ ra chiêu vừa phải thôi.

Ngờ đâu Thượng Quan Kỳ biến thế rất mau lẹ, tay phải vừa vung ra gặp chưởng lực đối phương, vội thu về ngay phóng tay trái điểm tới. Chiêu thuật thu về phóng ra mau lẹ dị thường.

Thiết Mộc cũng phóng tay trái ra rất mau lẹ để nhắm điểm vào huyết mạch. Hai bên mới giao thủ hai chiêu và đều dùng thủ pháp mau lẹ chống lại thủ pháp mau lẹ. Chưởng và chỉ phóng ra, thu về biến hóa tuyệt diệu.

Thượng Quan Kỳ hạ thấp cổ tay xuống để tránh đòn Thiết Mộc đại sư, rồi nhanh như chớp phóng chân ra đá vào bụng dưới Thiết Mộc. Cái đá này trông tựa hồ như rất tầm thường để đánh lừa đối phương không nhận ra.

Thiết Mộc đại sư nhú cặp lông mày lùi lại ba bước, quát lên một tiếng rồi lại phóng chưởng. Chưởng lực rất mãnh liệt phát ra một luồng gió quạt mạnh tới.

Thượng Quan Kỳ từ khi uống phải thuốc mê, biến thành tính kiêu hãnh vô cùng, không kể đối phương, là hạng người nào chàng cũng không sợ. Hơn nữa bất luận chưởng lực đối phương mãnh liệt thế nào chàng cũng không né tránh. Vừa thấy Thiết Mộc phóng chưởng ra, chàng lập tức giờ tay lên phản kích.

Hai đường chưởng lực ghê gớm chạm vào nhau xoáy lại thành một cơn gió thổi bay tung tà áo cả hai bên.

Công lực Thiết Mộc đại sư thâm hậu hơn Thượng Quan Kỳ một bậc, hát người chàng lên rung chuyển mấy cái.

Thượng Quan Kỳ vừa mới đứng vững lại đã sẵn đến phóng chưởng ra phản kích vào trước ngực đối phương.

Thiết Mộc vung tay quét ngang để gạt chưởng lực đối phương. Hai người bắt đầu đánh nhau thật mạnh và mau để hòng chiếm được thế thượng phong. Những người theo dõi cuộc đấu đều nhìn chăm chú vào hai bên. Chưởng chỉ giao nhau, biến hóa khôn lường đều nhằm vào những yếu huyệt đối phương đánh tới. Bên nào chỉ sơ hở một chút là lập tức bị trọng thương ngay.

Người áo xanh dường như đặc biệt lưu tâm đến đường lối võ công Thượng Quan Kỳ. Mắt y nhìn không chớp, chân tay chàng ra chiêu.

Hai bên đang kịch chiến, Thiết Mộc đại sư đột nhiên khẽ niệm phật hiệu, phóng chỉ ra nhanh như gió.

Đây là phép Kim Cương Chỉ, một trong những tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, Thiết Mộc đại sư công lực đã thâm hậu, mà tuyệt kỹ này đã luyện thành thạo ba mươi năm nay. Chỉ phóng cực kỳ mãnh liệt có thể điểm thủng được cả vàng, đá...

Liên Tuyết Kiều bất giác chau mày, máy môi như muốn nói nhưng lại thôi. Nàng thốt nhiên sinh lòng lo lắng cho Thượng Quan Kỳ, suýt nữa buột miệng rú lên một tiếng thất thanh.

Song nàng từ thuở nhỏ sinh trưởng trong những hoàn cảnh nguy hiểm và tàn ác và đã nuôi thành khả năng kiềm chế những cảm giác hoang mang, nên nàng sắp mở miệng cất tiếng mà còn ngăn lại kịp.

Thượng Quan Kỳ khoa chân bước rất lẹ sang bên, vừa xoay hết nửa mình thì tránh được Kim Cương Chỉ của đối phương.

Thân pháp này trông rất dễ dàng mà thật ra là một tác động rất khó và phải là bậc võ công thượng thừa mới sử dụng được thân pháp này.

Liên Tuyết Kiều phải một phen bở vĩa, lo thay cho Thượng Quan Kỳ.

Nhưng lòng nàng không khỏi khen thầm về thân pháp kỳ tuyệt của chàng.

Sắc mặt người áo xanh cũng hơi rung động, tỏ ra rất kinh dị về võ công Thượng Quan Kỳ.

Thiết Mộc đánh không trúng, lập tức thuận đà tiến sát lại không để cho Thượng Quan Kỳ kịp trở tay, phóng cả hai chưởng ra đánh tới tấp theo thế liên hoàn.

Thượng Quan Kỳ bị ngón chỉ cực kỳ lợi hại vừa rồi làm cho lún thế, đôi phương tranh mất thượng phong và hãm chàng vào tình thế bị động. Chàng vung tít hai tay để chống đỡ lại. Vị đại hòa thượng trước nay tâm địa rất nhân từ, tựa hồ đã động sắt khí. Cả chưởng lẫn chỉ toàn lực đánh ra không còn nể nang gì nữa.

Âu Dương Thống vẫn nghe danh Thiết Mộc, Phàm Mộc là những tay cao thủ bậc nhất phái Thiếu Lâm hiện nay, các phái võ lại phải coi phái Thiếu Lâm như núi Thái Sơn, như sao Bắc Đẩu, nên ông rất lưu tâm đến võ công của Thiết Mộc đại sư.

Mới trong chớp mắt hai bên đấu đến bốn, năm mươi hiệp. Thế công mãnh liệt của Thiết Mộc cố nhiên khiến cho Âu Dương Thống phải ngấm ngấm thán phục. Song võ công kỳ bí của Thượng Quan Kỳ cùng là thân pháp xảo diệu của chàng cũng khiến cho mọi người khen không ngớt miệng. Thiết Mộc tranh được tiên cơ nên tấn công rất gấp, nhưng vẫn chưa bức bách được Thượng Quan Kỳ phải phục cũng chưa làm cho chàng bị thương. Đánh nhau một lúc lâu nữa, Thượng Quan Kỳ dần dần tranh lại được thế chủ động.

Người áo xanh tựa hồ không nhẫn nại được nữa, quát lên:

– Dừng tay thôi! Hai bên đừng đánh nhau nữa!

Thiết Mộc đại sư ngừng tay trước nhảy lui ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ toan đuổi theo thì bị Liên Tuyết Kiều mật truyền lệnh cho chàng phải thôi và lui về đứng ở bên mình. Dường như nàng đã biết rõ tình thế nguy hiểm của chàng, vì người áo xanh vẫn dụng tâm giết Thượng Quan Kỳ. Nàng thấy cặp mắt y vẫn lờm lờm nhìn chàng. Liên Tuyết Kiều đã theo bên mình Cồn Long Vương nên biết rất rõ ràng tính tình y, chỉ nhìn vào đôi mắt y là biết y đã động sát khí.

Người áo xanh mắt lừ lừ nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng đứng sau lưng Liên Tuyết Kiều, chưa có cách nào hạ thủ giết chàng. Y bất giác chau mày từ từ quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 48

Kỳ Môn Cửu Cung Trận

Thiết Mộc đại sư cười lạt hỏi:

– Tên nghiệt đồ ngỗ ngược kia! Phải chăng ngươi muốn cùng lão tăng động thủ?

Người áo xanh nghiêm nghị đáp:

– Đại sư quyết không phải là địch thủ với tại hạ đâu. Nếu đại sư không tin thì cứ thử mấy chiêu mà coi.

Thiết Mộc đại sư cả giận nói:

– Ngươi dám nói vậy với lão tăng ư?

Nhà sư nhảy xổ lại đánh vào cả hai mặt trước sau cùng một lúc.

Thế này thật là kỳ dị, nó không phải hai chiêu hợp nhất để đánh ra mà mà lại giống như mỗi chiêu sử dụng cả hai tay.

Người áo xanh đằng hắng một tiếng, bỗng nghiêng người đi, tay trái để ngang trước ngực, tay phải từ dưới đưa lên.

Tay trái Thiết Mộc đại sư đánh ra trước, khi gần tới mình người áo xanh thì đột nhiên dừng lại để vận thêm nội kinh rồi mới đánh thẳng vào trước ngực người áo xanh. Thế đánh tay phải như cá đang biến hóa thành rồng, trước chậm sau mau, đưa chân nhích lên đổi thành chiêu thức Cầm Nã theo sát với tay trái. Tay này đã vận ám kinh đánh ra từ trước, chờ lúc đi ngang tới cổ tay người áo xanh là nắm lấy.

Tay trái người áo xanh để dừng trước ngực, thốt nhiên xoay lại để đón tay trái của đối phương, còn tay phải thì xòe năm ngón ra theo thế Cầm Nã để nhắm điểm vào huyết khúc tri ở khuỷu tay đối phương.

Hai người mới đầu một chiêu vừa mạnh vừa xảo diệu biến hóa vô cùng. Tựa hồ cả hai bên đều chống đối nhau bằng sức cương cường chứ không né tránh. Tay trái Thiết Mộc đã vận ám kinh, đột nhiên phóng ra.

Hai luồng tiềm lực chạm mạnh vào nhau.

Thiết Mộc xuống tấn nhẹ hơn, toàn thân rung lên hai cái. Còn người áo xanh chỉ rung động hai vai. Song cả hai bên vẫn đứng nguyên chỗ. Hai bên đều nghiệm ra rằng ám kinh ngang sức nhau.

Hai tay dừng lại một giây rồi lại phóng ra.

Bỗng thấy Thiết Mộc đại sư khê niệm Phật hiệu, còn người áo xanh lại buông một tiếng cười lạt. Chỗ hai người đứng, hai bàn chân lún sâu xuống đến hơn một tấc.

Hai bên cùng dùng tay trái đánh xéo tới. Còn tay phải thì biến chiêu thành phép Cầm Nã mà cả hai bên đều chưa bắt trúng huyết đạo đối phương.

Thật là một cuộc ác đấu hiểm có với những chiêu thức biến ảo ly kỳ. Hai bên đứng gần nhau, giờ tay ra có thể tới yếu huyết đối phương, càng làm cho cuộc chiến đấu thêm phần hung hiểm.

Âu Dương Thống, Liên Tuyết Kiều chăm chú theo dõi cuộc ác đấu đều lộ vẻ khẩn trương.

Hai bên đều dùng tay phải để công kích đối phương, dần dần chậm lại, tựa hồ như mấy chiêu sau chưa tiếp đủ nội lực. Nhưng coi thần sắc thì hai bên đều lộ vẻ nghiêm trọng.

Tiếng thở ồ ồ mỗi lúc một mau. Đầu Thiết Mộc nhăn thín đã trông rõ mồ hôi thoát ra.

Âu Dương Thống để ý nhìn người áo xanh tuy cũng nhọc, thở ồ ồ, song mồ hôi chưa thoát ra. Rõ ràng là Thiết Mộc đại sư đã kém thế. Mồ hôi trên đầu Thiết Mộc đại sư mỗi lúc ra một nhiều, chảy xuống ròng ròng sắc mặt biến thành lợt lạt.

Âu Dương Thống xem tình thế mỗi lúc một nguy ngập, không khỏi nóng ruột nghĩ thầm:

Thiết Mộc đại sư là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, từng nổi tiếng một thời. Nếu mình ra tay lại sợ nhà sư không chịu. Cục diện đã rõ ràng rành, mình không ra tay thì nhà sư chẳng còn hơi sức đâu mà chống chọi được nữa. Ông phân vân mãi chưa biết quyết định ra sao, thì thấy người áo xanh đột nhiên ngã người về phía trước, tay trái hai bên chạm vào nhau và đồng thời tiến thêm nửa thước.

Thiết Mộc đại sư toàn thân run lên vì bị chưởng thế đối phương bức bách phải lùi lại hai thước. Tình thế mỗi lúc một rõ rệt thêm:

Thiết Mộc đại sư nhất định phải thua cuộc đến nơi.

Nếu không có người ra thay thế ngay thì e rằng nội lực nhà sư đã tận dụng hết rồi, có thể bị chưởng đối phương đánh chết được.

Đứng trước tình thế sống chết, Âu Dương Thống không chần chờ được nữa ho lên mấy tiếng rồi bước lại gần Thiết Mộc đại sư.

Người áo xanh để ý nhìn sắc mặt Thiết Mộc, đột nhiên trông thấy Âu Dương Thống, y liền phóng tay trái đánh ra nhanh như chớp.

Thiết Mộc đại sư đã mệt nhoài không thể chịu nổi thế chưởng của đối phương dùng toàn lực đánh ra. Nhà sư ho lên một tiếng rồi miệng ọc máu tươi ra.

Hai chân chệnh choạng lùi lại phía sau.

May có Âu Dương Thống đến kịp, giờ tay phải ra đỡ lấy sau lưng Thiết Mộc.

Một luồng nhiệt khí từ bàn tay Âu Dương Thống chuyển vào mạch môn

Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư đã ngồi trong thiền đường tu luyện mấy chục năm nội công cực kỳ thâm hậu, vừa được nội lực Âu Dương Thống truyền vào cho, nên người suýt ngã, gượng lại được ngay.

Người áo xanh thấy Thiết Mộc đại sư sắp bị chưởng của mình đánh chết lại gặp Âu Dương Thống ra tay cứu viện kịp thời, bất giác nổi giận cười gần một tiếng rồi thách thức:

– Tại hạ chấp cả hai vị cùng ra tay một lúc, không ngờ hai vị còn muốn giữ thể diện, bây giờ thì chậm mất rồi.

Âu Dương Thống không nói năng gì khế vỗ vào huyết mạch môn Thiết Mộc, nói khế:

– Lão thiền sư cần giữ mình làm trọng, không nên nghe lời nói khích mà nổi cơn nóng giận.

Nói xong né mình bước ra đứng chắn trước mặt Thiết Mộc đại sư.

Người áo xanh đưa tay phải ra dùng ngón trỏ và ngón giữa điểm tới trước ngực Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống đã thấy Thiết Mộc bị thua, không dám sơ hở, vung tay trái ra chiêu Uyển Đê Phiên Vân chém tạt ngang vào huyết mạch môn người áo xanh.

Người áo xanh cười lật thu tay trái về đánh vào ngực đối phương.

Hai tay cao thủ tranh đấu, chưởng chỉ biến hóa cực kỳ mau lẹ. Người áo xanh thu chưởng về để phản kích, thế thủ liền với thế công, khiến cho Âu Dương Thống bất đắc dĩ phải nhường tiên cơ cho địch, tung người lên nhảy lùi lại ba bước.

Người áo xanh thốt nhiên biến đổi thế đánh, tay trái ra chưởng, tay phóng quyền, đánh những đòn lợi hại tuyệt luân. Chưởng phóng, quyền đánh, chớp mắt ra liền bảy, tám chiêu.

Thế công mãnh liệt, thế thủ kín đáo của người áo xanh khiến cho Âu Dương Thống không tìm được khe hở nào để phản kích chỉ còn có đường đón đỡ mà thôi.

Thiết Mộc đại sư được Âu Dương Thống cứu viện, nhà sư vừa vận khí điều hòa nội lực vừa nghĩ thầm:

Tên nghiệt đồ này dùng những chiêu thức không phải là phái Thiếu Lâm mà biến hóa rất kỳ ảo, không hiểu hẳn học được ở đâu, chẳng lẽ mình nhận lầm hẳn ư?

Nhà sư ngẩng đầu lên xem, thấy người áo xanh cùng Âu Dương Thống đã đến lúc kịch chiến. Hai bên công thủ biến hóa, đòn nào cũng hiểm độc trí mạng.

Nguyên Âu Dương Thống bản lĩnh cực cao, có tài làm chúa tể một bang, há phải hạng tầm thường. Hơn nữa ông đã từng trải nhiều chiến trận, gặp đại

địch cũng không phải ít. Ông vừa đánh vừa quan sát. Không kể về thắng bại, ông có nhiều chỗ độc đáo, vừa thấy người áo xanh có tài thắng được Thiết Mộc thì trong lòng lúc nào cũng nơm nớp. Ông biết rằng:

Nếu mình dùng toàn lực để đánh ngay thì không phải là thượng sách ông chỉ chống đỡ để chờ cơ hội đồng thời đề ý đến thế võ đối phương, muốn biết rõ lai lịch y xuất thân từ đâu.

Âu Dương Thống có ý nghĩ rất hay. Song người áo xanh ra những đường quyền, cước rất phức tạp. Thoắt dùng môn La Hán Chương của phái Thiếu Lâm, thoắt xoay sang môn Kê Tâm Quyền của nhà họ Ngôn ở Thần Châu, thoắt lại sử môn Tiểu Thiên Tinh của phái Võ Đang. Có lúc sang cả đến môn tuyệt học Lục Dương Chương của phái Côn Luân.

Thứ võ công phức tạp này, chẳng có gì dính dấp với nhau. Thế mà người áo xanh sử dụng những chiêu thức kế tiếp liên miên một cách rất kỳ diệu, không miễn cưỡng chút nào.

Âu Dương Thống toan xem thế võ để hiểu đối phương, song thế công biến hóa kỳ dị của người áo xanh rất ghê gớm, khiến ông không thể không đem toàn lực ra để đối phó.

Hai bên kịch chiến đã ba bốn chục hiệp, bề ngoài tuy chưa phân thắng bại rõ rệt, nhưng thật ra người áo xanh đã chiếm được thượng phong. Âu Dương Thống không những chưa khám phá ra được lai lịch người áo xanh mà còn bị những đòn phức tạp đánh đến tới tấp, ông phải chống đỡ liên miên không lúc nào rảnh tay.

Một đời Âu Dương Thống đã gặp không biết bao nhiêu tay cao thủ nhưng chưa bao giờ gặp phải cục diện ghê gớm như hôm nay. Mỗi chiêu của đối phương đều làm ông hao tổn sức lực tâm thần rất nhiều.

Người áo xanh dường như có ý muốn làm nhục Âu Dương Thống. Y thấy đối phương phân thủ kín đáo nhiều hơn phần công, liền lập tức tự động thu chiêu về.

Tay trái thu về thì tay phải lại đánh ra, không để Âu Dương Thống tĩnh trí lúc nào.

Hai người đánh nhau trên năm mươi hiệp, Âu Dương Thống biết mình kém thế, nếu còn kéo dài cuộc chiến đấu thì mình cũng không có cơ hội nào đánh thắng địch.

Nguyên người áo xanh càng đánh lâu càng ra chiêu kỳ dị. Y đánh đã dư trăm chiêu mà không chiêu nào đánh đến lần thứ hai.

Âu Dương Thống mỗi lúc một thêm hồi hộp về võ học uyên bác của đối phương, vì thế mà chí chiến đấu của ông bất giác giảm đi rất nhiều. Song ông là người cơ trí, chứ không phải chỉ biết một điều nhân hậu như Thiết Mộc đại sư. Khi đã phát giác ra rằng không thể công được, lập tức ông giữ kín môn hộ quay về thế thủ.

Liên Tuyết Kiều tuy đã biết nghĩa phụ mình võ công cao cường, song chưa từng được xem y cùng người giáp chiến bao giờ. Bữa nay nòng mục kích cuộc đấu thấy bản lĩnh y quả nhiên phi thường. Cứ tình hình này mà đoán thì chỉ trong vòng trăm chiêu nữa, Âu Dương Thống tất nhiên bị bại.

Người áo xanh tuy thắng thế, song Âu Dương Thống nội lực thâm hậu, thủy chung quyền, chương vẫn không rời loạn, nhất định chỉ thủ không công, môn hộ giữ thật kín đáo.

Bỗng người áo xanh quát lên:

– Con thú đã đến lúc gãy chết, cây nỏ đã giương đến cùng. Nếu không bó tay chịu trời sẽ bị chết về tay ta lập tức.

Âu Dương Thống chỉ tùm tùm cười, vờ như không nghe tiếng.

Người áo xanh đằng hắng rồi lên tiếng bảo Liên Tuyết Kiều:

– Lão sư già kia hiện chưa khôi phục được sức lực, con cùng gã thiếu niên áo vàng hợp lực đánh lão đi. Bất luận dùng phương pháp gì, cốt sao giết được y thật lẹ rồi ra đây trợ lực cho ta.

Liên Tuyết Kiều vâng lời vung tay ra đánh.

Thượng Quan Kỳ tuy động thủ sau nòng mà đòn quyền lại đến trước. Chàng ra chiêu Hiệp Sơn Siêu Hải đánh vào trước ngực Thiết Mộc đại sư.

Liên Tuyết Kiều đánh vào cạnh sườn bên phải nhà sư.

Thiết Mộc đại sư đang lúc vận khí điều hòa nội lực, thốt nhiên bị hai người công kích mãnh liệt, đành phải ngừng lại, ra tay đón đỡ.

Thượng Quan Kỳ kêu hãnh dị thường, đòn đánh như vũ bão. Một mình chàng còn ngang sức với Thiết Mộc. Huống chi bây giờ hai người hiệp lực, mà Thiết Mộc nội thương chưa được phục hồi, nên mới đánh chục chiêu đã thấy đuối sức.

Giữa lúc ấy, bất thành linh tiếng tiêu réo rắt lại nổi lên từ phía xa vọng tới.

Thượng Quan Kỳ đang tấn công cực kỳ mãnh liệt, chợt nghe tiếng tiêu, chàng bất giác rùng mình một cái rồi ngừng lại không đánh nữa.

Liên Tuyết Kiều thấy Thiết Mộc sắp thua đến nơi mà Thượng Quan Kỳ dừng tay một cách đột ngột, liền khế quát:

– Đánh lẹ đi chứ?

Thượng quan Kỳ ngó ngán đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Liên Tuyết Kiều một hồi rồi lắc đầu. Đột nhiên chàng xoay người lại, tung mình nhảy xổ đến đánh người áo xanh bằng một đòn Xuyên Tâm Chương vào ngực y.

Người áo xanh cả giận quát:

– Mi thật đáng chết!

Y vờng tay lại để tránh thế quyền.

Thượng Quan Kỳ đánh nhột quyền không trúng, lập tức phóng cả chương lẫn cước ra đánh tới tấp.

Âu Dương Thống vẫn giữ địa vị chúa tể một bang, thấy Thượng Quan Kỳ

tấn công mãnh liệt người áo xanh liền tạm dừng tay lùi ra. Ông nghĩ bụng: Thượng Quan Kỳ quyết nhiên không phải là đối thủ với người áo xanh, nên vẫn vận khí đề phòng, chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời tái chiến.

Thượng Quan Kỳ quay lại đánh người áo xanh rồi, Thiết Mộc đại sư đỡ bị uy hiếp được nhiều. Tuy nhà sư chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, nhưng nhờ công lực thâm hậu hơn có thể vừa chống lại Liên Tuyết Kiều, vừa vận khí điều hòa nội lực.

Sau khi đánh được mười lăm hiệp, nhà sư chuyển thế thủ sang thế công.

Vị lão hòa thượng tâm địa nhân từ này, tựa hồ đã thấy rõ cục diện hôm nay.

Nếu không hạ độc thủ hại người, thì tất bị người hạ thủ giết mình. Nhà sư liền tay trái thi triển môn La Hán Chương, tay phải thi triển phép Kim Cương Chi của phái Thiếu Lâm. Mới đánh được vài chiêu, nhà sư đã cướp lại được thế chủ động mà Liên Tuyết Kiều bị núng thế.

Bên này Thượng Quan Kỳ cùng người áo xanh dần dần đi đến chỗ chiến đấu kịch liệt.

Người áo xanh tuy võ công quảng bác, chiêu thức quái dị, song bản lĩnh Thượng Quan Kỳ được luyện phép Tiên Thiên của nhiều nhà, thân hình lại lẹ làng, thoát ở bên này, thoát đã qua bên kia. Chàng phối hợp thế công vào với thế thủ vừa ra chương vừa chuyển mình. Chương pháp biến đổi theo thân pháp trong khi ra chiêu.

Âu Dương Thông đứng ngoài coi hai người đánh nhau đến ba mươi chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại, thì trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

“Không biết anh chàng này gốc gác từ đâu mà cầm cự nổi cùng người áo xanh bấy nhiêu lâu, thế lực vẫn chưa kém sút”.

Tiếng tiêu đang réo rất, thốt nhiên đổi sang giọng cấp bách và ngấm ngấm có âm thanh sát phạt.

Thế quyền Thượng Quan Kỳ cũng biến chuyển theo điệu sáo trở nên cấp bách, rồi từ chỗ cấp bách đến chỗ dồn dập ghê gớm.

Cục diện lúc này đã biến chuyển rất lớn. Thượng Quan Kỳ tuy không thể thắng được người áo xanh, song phần thắng bại còn phải chờ một thời gian khá lâu nữa mới biết.

Bên này Thiết Mộc đại sư đem tuyệt nghệ phái Thiếu Lâm ra áp đảo Liên Tuyết Kiều và cơ thủ thắng đã rõ rệt.

Cuộc chiến đấu đang kịch liệt, người áo xanh đột nhiên đánh ra hai chương rất lẹ để ngăn trở thế công lợi hại của Thượng Quan Kỳ, rồi tung mình lùi lại quát lên:

– Hãy dừng tay!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn toét miệng cười, rồi đột nhiên xông lại đánh nữa.

Người áo xanh lại phóng chương ra để ngăn cản Thượng Quan Kỳ, đồng

thời cất tiếng gọi:

– Kiều nhi! Dừng tay ngay rồi lại đây!

Liên Tuyết Kiều tuy có sút kém song vẫn còn đủ sức chiến đấu nữa. Nàng nghe tiếng người áo xanh gọi, lập tức nhảy lùi lại, đến đứng bên y.

Thiết Mộc đại sư tuy đã đạt được thượng phong, song chưa tranh thủ được ưu thế tuyệt đối. Huống chi công lực chưa được phục hồi như cũ, nên không đuổi theo Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ vẫn kiêu hãnh tuyệt luân, công kích mãnh liệt người áo xanh.

Liên Tuyết Kiều chau đôi mày liễu, đứng ngay ra chắn Thượng Quan Kỳ rồi quát to lên:

– Dừng tay!

Thượng Quan Kỳ sau khi tiếp đón chưởng lực người áo xanh, vận toàn lực đánh trả một quyền. Liên Tuyết Kiều đứng đó hứng lấy quyền phong đành phải vung chưởng ra đỡ.

Dè đâu Thượng Quan Kỳ ra đòn cực kỳ mãnh liệt, quyền phong hất Liên Tuyết Kiều lùi lại ba bước. Người áo xanh đột nhiên bước lại gần khế bảo Liên Tuyết Kiều:

– Con dẫn dụ gã ra tay đi!

Liên Tuyết Kiều vốn biết nghĩa phụ có thủ đoạn hiểm độc vô cùng. Y hạ lệnh cho mình dẫn dụ chàng ra tay, đúng là để mượn cơ hội giết chàng. Nàng bất giác rung mình khiếp sợ.

Thượng Quan Kỳ ở với Liên Tuyết Kiều đã lâu, tuy chàng bị thuốc mê làm mất bản tính. Song kiến thức chàng vẫn còn nhớ được dung nhan tươi thắm của nàng. Chàng thấy nàng bị quyền lực mãnh liệt của mình hất lùi lại bất giác thộn mặt ra.

Giữa lúc ấy tiếng tiêu từ xa vọng lại đột nhiên ngừng bật.

Tiếng tiêu vừa ngừng, Thượng Quan Kỳ lại trở lại mơ mộng như trước.

Người áo xanh thấy Liên Tuyết Kiều có ý trì hoãn mệnh lệnh của mình đã ngầm vận nội lực định đánh một đòn cho Thượng Quan Kỳ phải chết ngay nhưng chưa phóng ra, lờm lờm nhìn Liên Tuyết Kiều.

Trong giây phút này, bất thành linh từ trên những cành cây nhảy xuống, hoặc ở trong những đám cỏ rậm nhảy ra cả bốn phía ồ tới mấy chục người.

Những người này bộ mặt nghiêm trang, tay cầm lợi đao hoặc trường mâu (dao dài), lưng đeo một cái bọc sắc vàng, dường như bên trong có đựng binh khí.

Người áo xanh đảo nhìn bọn người này xuất hiện, mà chưa thấy họ xông vào. Ai nấy đều đứng tại phương vị của mình thành thế bao vây nghiêm mật. Người áo xanh đếm được bốn mươi tám người cả thầy.

Âu Dương Thống đột nhiên chấp tay cười nói:

– Cỗ Long Vương.

Người áo xanh vẫn lẳng lặng không trả lời.

Âu Dương Thống thấy Cỗ Long Vương không có phản ứng gì liền nói tiếp:

– Thân thể các hạ đã rõ ràng, dù có vờ câm, giả điếc cũng không che giấu được nữa.

Người áo xanh cặp mắt lảo liên nhìn khắp bốn mặt vẫn vờ như chưa nghe tiếng Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói tiếp:

– Bất luận các hạ là ai, nhưng hiện giờ đã bị bao vây trùng trùng điệp điệp, đừng hòng trốn thoát nữa.

Người áo xanh lạnh lùng quát lên:

– Chưa chắc bọn người đã vây hãm nổi ta.

Âu Dương Thống vẫn tủm tỉm cười nói:

– Tiếng tăm Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang hẳn các hạ đã được nghe rồi!

Người áo xanh nói:

– Chẳng qua là những hạng vô danh tiểu tốt mà thôi. Võ công bọn chúng so với các hạ ra sao?

Âu Dương Thống đáp:

– Nếu từng người một động thủ với các hạ thì họ không địch nổi. Song cả Tứ Thập Bát Kiệt hợp lực xuất chiến thì tại hạ e rằng các hạ không thắng nổi chúng.

Người áo xanh nói:

– Đánh một người mà toàn quân phải tan vỡ. Cho bọn chúng hợp lực động thủ, chưa chắc đã làm gì nổi tại hạ.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Trước nay bọn Tứ Thập Bát Kiệt Cùng Gia Bang vẫn liên thủ cự địch. Bọn họ có nhất tề xuất chiến cũng không phải là lấy nhiều hiếp ít.

Người áo xanh trong lòng vẫn e dè Thượng Quan Kỳ hơn cả. Y đưa mắt nhìn chàng rồi bảo Liên Tuyết Kiều:

– Nếu bọn chúng hợp lực tấn công, thì con chỉ đối phó với mình gã này, còn ngoài ra để mình ta cự địch, cũng không đáng sợ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trước nay gã vẫn một lòng tuân theo mệnh lệnh của con. Không biết tại sao tự nhiên bữa nay, gã đâm ra bướng bỉnh?

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Đó là tại tiếng tiêu tác quái, con phải cẩn thận đó. Ta e rằng gã bị tiếng tiêu chi phối, không nhìn nhận cả con nữa.

Liên Tuyết Kiều gật đầu đáp:

– Nữ nhi xin ghi lời nghĩa phụ.

Lúc đó Tứ Thập Bát Kiệt đã thu vòng vây nhỏ lại vào gần tới hai người.

Người áo xanh thì triển phép truyền âm nhập mật bảo Liên Tuyết Kiều:

– Cuộc chiến đấu hôm nay chưa rõ ai được ai thua, nhưng xem ra cục diện hung dữ vô cùng. Nếu trong mình con có giắt binh khí thì lấy ra để nghênh địch.

Chỉ trong vòng một giờ sẽ có người đến tiếp viện. Trong khoảng thời gian này phải chịu gian nan, cố mà chống chọi. Dù thân con có bị ám khí hay chất độc gì, vẫn phải gắng gượng đánh đỡ. Bữa nay có thể là giờ quyết định sự mất còn của chúng ta.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi xin tuân mệnh.

Tứ Thập Bát Kiệt thắt chặt vòng vây đứng cách hai người chừng hơn trượng, rồi dừng cả lại.

Người áo xanh đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, thốt nhiên lùi lại hai bước, nói:

– Mau tìm chỗ sau lưng có điểm tựa mà đứng. Bọn chúng bày Kỳ Môn Cửu Cung trận. Trận này biến hóa rất là kỳ diệu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Phía sau đã bị chúng án ngữ rồi không còn thể lùi được nữa.

Người áo xanh bị Tứ Thập Bát Kiệt hãm trong trận đồ, đâm ra kinh hãi, không tự đắc như trước nữa. Cặp mắt không ngớt lảo liên, dường như để coi chỗ nào xung yếu là chuẩn bị động thủ.

Âu Dương Thống đột nhiên lớn tiếng nói:

– Ngoài Tứ Thập Bát Kiệt tề bang còn phải dư trăm tên đệ tử rất tinh nhuệ mai phục cả bốn mặt để ngăn ngừa bọn người đến tiếp viện cho các hạ.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Vèn vèn một cái Kỳ Môn Cửu Cung trận há làm gì nổi ta?

Tuy ngoài miệng y thế mà trong bụng rất lo âu. Y biết rõ ràng Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang do Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn lựa chọn và khổ công huấn luyện mới thành và cái dụng tâm của y là để đối phó với mình. Y ẩn thân bên Cùng Gia Bang mười năm trời chắc còn dự định khá nhiều biện pháp để đối phó với mình.

Âu Dương Thống nghe người áo xanh vừa mở miệng đã gọi đúng tên Kỳ Môn Cửu Cung trận thì không khỏi giật mình nghĩ thầm:

Cổ Long Vương đúng là một tay phi thường. Y vừa trông đã biết thế trận, chắc trong bụng y có đủ phương lược phá được trận này.

Trong lúc hai bên suy tính chưa biết cục diện ra sao, lẳng lặng hằm hè nhau, thì Liên Tuyết Kiều nhân cơ hội đó móc trong bọc ra một vuông khăn lụa cầm trong tay.

Hai bên ở trong tình trạng găm ghè nhau trong khoảng thời gian uống cạn

tuần trà, Âu Dương Thống đột nhiên vẫy tay gọi:

– Cỗ Long Vương!

Người áo xanh đằng hắng nói:

– Bất tất phải màu mè. Các hạ ra lệnh cho thuộc hạ phát động trận thế đi!

Âu Dương Thống cười ha hả nói:

– Các hạ đã gọi đúng tên trận đồ, chắc biết rõ bên trong có nhiều điều ảo diệu! Trận này một khi đã phát động thế công sẽ liên miên không dứt, khác nào sóng lớn sông Đại Giang. Nếu các hạ không bị thương thì bọn Tứ Thập Kiệt bên tề bang phải chết hết. Vì thế mà trước khi phát động, tại hạ phải có mấy lời thưa trước để các hạ được rõ!

Người áo xanh bị Âu Dương Thống nói mấy câu khích động, y trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Các hạ có điều chi muốn nói?

Âu Dương Thống cặp mắt loang loáng nhìn chăm chăm vào người áo xanh nói:

– Tuy các hạ không chịu nhìn nhận là Cỗ Long Vương, song cứ xem tình hình cùng thái độ các hạ cũng đủ chứng minh là tôi đoán không sai.

Người áo xanh cười lạt hỏi:

– Nếu tại hạ đúng là Cỗ Long Vương thì sao?

Âu Dương Thống đáp:

– Giang hồ bao giờ chả có nhân tài. Trong võ lâm đời đời sản xuất ra bao nhiêu kiệt sĩ, nhưng hàng ngàn năm để mấy ai hoàn thành được giấc mộng làm bá chủ. Các hạ y vào thuốc độc thu phục biết bao nhiêu hào kiệt trong võ lâm, khiến cho ba chữ “Cỗ Long Vương” trở nên một lực lượng thần bí.

Người áo xanh làm mặt giận nói:

– Các hạ nói đi nói lại toàn là những câu chuyện phiếm vô vị.

Nói đến đây, người áo xanh đột nhiên phóng chưởng ra nhằm Âu Dương Thống đánh tới.

Tứ Thập Bát Kiệt mượn cơ hội hai bên điều qua tiếng lại để mở đầu cuộc phát động trận thế, chạy đi chạy lại, từ từ áp đến gần người áo xanh.

Âu Dương Thống phấn khởi thần dũng, chưởng bên trái đặt lên trên cổ tay phải để đón thế đánh của người áo xanh.

Ông đem toàn lực ra cự địch. Chưởng lực hai bên vừa tiếp xúc, người áo xanh bị rung chuyển, lùi lại một bước. Song nhờ đó mà y chuyển đến phương vị dễ hợp với Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ thành hình thế tam giác.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 49

Cổn Long Vương Ra Thoát Cửu Cung Trận Bằng Cách Nào

Âu Dương Thống sau khi đón một chiêu của người áo xanh, liền nhảy lui ra ngoài một trượng vì ông e làm trở ngại đến sự biến hóa Kỳ Môn Cửu Cung trận.

Người áo xanh trước nay thanh âm vẫn lạnh lẽo, thốt nhiên trở nên rất hiền hòa gọi Liên Tuyết Kiều.

– Kiều nhi! Con thử xem còn kiếm chế được tâm thần gã đó không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nữ nhi đã chuẩn bị sẵn sàng. Vạn nhất không còn cách nào kiếm chế được gã thì phải dùng Hạng lệnh ngũ nhật tán của phụ vương để đối phó với gã.

Người áo xanh dường như rất hài lòng về câu nói của Liên Tuyết Kiều. Y hé miệng cười, khen:

– Hay lắm? Mấy cô em con đều bảo ta đặc biệt cung con. Hôm nay mới chứng minh được là ta đã quan sát không lầm.

Liên Tuyết Kiều lại nói:

– Nữ nhi chịu ơn dưỡng dục của phụ vương, há dám chẳng cúc cung tận tụy để báo đáp.

Người áo xanh đằng hắng một tiếng rồi nhắc nhở Liên Tuyết Kiều:

– Hiện giờ chúng ta đang bị hãm vào Kỳ Môn Cửu Cung trận. Những biến hóa về Cửu Cung chưa lấy gì làm kỳ. Song trong cửu cung có lẫn cả Kỳ Môn độn số thì sự biến hóa tự nhiên ghê gớm hơn nhiều.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong bụng phụ vương chưa đủ lực thao tam lược, ngũ thanh bát quái, chẳng lẽ nói với thế Kỳ Môn Cửu Cung trận này...

Nàng định hỏi:

Đối với Kỳ môn Cửu Cung trận này không có phép gì phá được hay sao?

Nhưng đang nói dở, nàng biết mình lỡ lời, nên hỏi dở câu rồi bỏ lửng.

Người áo xanh nói sang chuyện khác:

– Con hãy thử xem gã đó còn chịu sự kiềm chế của con nữa không. Nếu còn dùng được thì dùng mà không điều khiển được tâm thần gã thì hạ thủ trừ khử quách đi đừng để liên lụy về sau.

Liên Tuyết Kiều ngậm ngậm thở dài, giơ tay ra vẫy Thượng Quan Kỳ quát:

– Lại đây!

Thượng Quan Kỳ cặp mắt ngơ ngẩn nhìn bàn tay ngọc Liên Tuyết Kiều rồi riu riu vâng lời bước lại.

Liên Tuyết Kiều tựa hồ như cất được gánh nặng, thở phào một cái, nói:

– Gã vẫn chịu dưới quyền điều khiển của nữ nhi.

Người áo xanh quát lên:

– Nếu tâm thần gã còn chịu dưới quyền điều khiển của con thì bảo gã lui về nguyên vị cho mau. Chúng ta chia thành hình thế tam giác để cự địch.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay bảo Thượng Quan Kỳ:

– Về nguyên vị cho mau!

Thượng Quan Kỳ quả nhiên là hoàn toàn chịu quyền điều khiển của Liên Tuyết Kiều nhảy về nguyên vị.

Người áo xanh nói:

– Thế công Kỳ Môn Cửu Cung trận nhất định mở đầu bằng cuộc xung kích nghiêng non dốc biển, thanh thế tuy rất kinh khủng. Nhưng nếu ung dung kháng địch thì vẫn có thể đối phó được. Bọn ta giữ nguyên phương vị, phát chương cứu ứng cho nhau.

Người áo xanh chưa dứt lời thì Kỳ Môn Cửu Cung trận bắt đầu phát động. Thoạt tiên một tiếng quát vang lên, ba cây trường mâu chia phương vị nhằm đâm vào ba người.

Người áo xanh vung chương ra quét, bắt buộc những ngọn trường mâu phải dàn ra rồi một quyền đánh tới trước ngực.

Người ra tay trước tiên đâm một đao không trúng lập tức tự động nhảy sang mé tả để tránh đòn phản kích.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên né sang bên tránh mũi giáo chưa kịp trả đũa thì đối phương đã lạng người sang một bên.

Thượng Quan Kỳ lại thi triển tuyệt kỹ, tay không đánh vào guom giáo.

Chàng vung tay trái lên để chống lại mũi giáo dài đâm tới.

Người cầm giáo tựa hồ không có ý định đâm trúng đối phương, chỉ phóng giáo ra rồi lập tức lạng người sang một bên.

Người thứ nhất vừa né tránh thì hai mũi giáo dài khác tiếp tục đâm tới.

Người áo xanh đột nhiên lớn tiếng gọi:

– Kiều nhi? Mau lui đến mé bên trái ta.

Liên Tuyết Kiều vâng lời tránh khỏi hai mũi giáo đâm tới rồi nhảy sau đứng bên tả người áo xanh.

Ba người trước đứng theo thế tam giác, bây giờ đã biến thế, thành ra một mình Thượng quan Kỳ phải chống cả ba mặt. Chàng trơ ra bị địch bao vây.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn người áo xanh muốn nói lại thôi.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Dường như con quan tâm đến gã lắm.

Y vừa nói vừa phóng chương ra đánh chệch mũi giáo đi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hiện giờ đang lúc cần người, mà bên ta chỉ có ba. Địch nhiều ta ít, tình thế rõ quá rồi. Thêm được một người tức là thêm phần thực lực cho mình. Nữ nhi sống hay chết tuy không có gì đáng tiếc, song phụ vương coi rẻ mình thế nào được?

Người áo xanh nói:

– Không cần! Võ công cùng thân pháp gã không vừa, hướng chi gã biết nhiều tuyệt nghệ của vô số môn phái. Nếu chúng ta phóng chưởng kịp thời tiếp viện cho gã chống đỡ thì quyết nhiên cường địch không làm gì được.

Ngừng một lát người áo xanh lại nói tiếp:

– Hiện giờ Kỳ Môn Cửu Cung trận mới bắt đầu, lát nữa tất biến thành một cuộc tấn công mãnh liệt vô cùng, gươm đao phối hợp, uy thế rùng rợn. Gã tuy phải chống đối hải hùng, nhưng không có gì nguy hiểm. Bình sinh ta ít khi động thủ để giúp ai một cách chân thành, mà bữa nay phải đem toàn lực ra viện trợ cho gã.

Người áo xanh đang nói thì thế công Kỳ Môn Cửu Cung trận mở rộng, trường mâu nhảy múa tới tấp, ánh sáng lập lòe lẫn với ánh đao loang loáng khác nào mây bay tuyết rụng.

Thượng Quan Kỳ giữ nguyên phương vị:

chưởng phóng, chỉ quét, chân đá, quyền đánh tựa hồ như chớp nhoáng sao sa để chống với bao nhiêu gươm giáo phối hợp, tấn công rất mãnh liệt.

Người áo xanh quả nhiên đem toàn lực chống đỡ cho Thượng Quan Kỳ. Tay phải phóng chưởng liên tiếp, phát ra những luồng chưởng phong vu vu để ngăn trở những gươm giáo đánh tới, còn tay trái thì vung tả đánh hữu bảo hộ một bên Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều một mình chống mặt sau, tuy áp lực rất lớn nhưng chưa có ác chiến.

Nguyên Kỳ Môn Cửu Cung trận lấy thủ làm điều cốt yếu, sở dĩ có thể công lợi hại này là do Đường Toàn đặc biệt nghĩ ra. Lão để hai mươi bốn người giữ vững trận đồ, lấy ra hai mươi bốn người hợp lực tấn công. Hễ ai đâm không trúng cũng lập tức quay về bản vị để thay thế cho người khác ra công kích. Lối đánh luân phiên này khiến cho toàn trận lúc nào cũng hoạt động mà người được luân lưu dưỡng sức. Nó còn có lợi là làm cho địch phải nhúc nhai rối mắt, không còn cách nào nhìn rõ được những sự biến hóa ảo diệu của toàn trận.

Dù Đường Toàn là hạng thông minh tuyệt thế cũng không có cách nào điều động thế trận cho được tận thiện tận mỹ. Cái khuyết điểm lớn nhất của trận này là sự tấn công mãnh liệt tập trung cả vào một chỗ, không mở rộng ra đến toàn lực tấn công cả bốn mặt. Vì thế mà người áo xanh chiếm hết tiện nghi, một mình Thượng Quan Kỳ chính diện thụ địch, hứng lấy nguy hiểm. Người

áo xanh nấp ở phía sau người chàng chỉ việc xuất chiêu không gặp nguy nan.

Âu Dương Thông quan sát một lúc, đột nhiên vung hai tay lên phóng chiêu ra. Thế công trận Kỳ môn Cửu Cung đột nhiên chuyển hướng gươm giáo lại tới tập nhắm người áo xanh mà đánh. Thượng Quan Kỳ sau khi trải qua một lúc kịch chiến người đã mệt nhoài, mà bên địch vẫn còn tiến công. Chàng không thể dừng tay được.

Người áo xanh mấy lần dùng thế thường để di động người chàng, nhưng chàng vẫn đứng yên phương vị.

Trận thế đã biến đổi, người áo xanh bắt buộc phải trực tiếp đương đầu những cuộc tấn công.

Liên Tuyết Kiều bỗng quát lên một tiếng, đem toàn lực xông lại phía trước người áo xanh. Một mũi trường mâu đâm lại nhằm đúng giữa ngực Liên Tuyết Kiều.

Người áo xanh ở trong hoàn cảnh nguy ngập này, dường như động môi từ tâm, lớn tiếng quát lên:

– Kiều nhi! Con phải cẩn thận!

Y nghiêng người đi một cái đưa tay phải ra nhanh như chớp nắm được mũi trường mâu đâm tới, kéo mạnh một cái.

Gã đại hán cầm cây mâu này đáng lẽ đâm xong rồi né sang bên, song cây trường mâu trong tay gã bị người áo xanh nắm được giật mạnh người chúi về đằng trước.

Một người đã bị kiềm chế khiến cho toàn trận bị vướng víu, thành ra thế công đang mãnh liệt do đó mà bị chậm lại.

Liên Tuyết Kiều đánh xéo ra một chiêu vào bả vai đại hán cầm cây trường mâu. Gã kêu rú lên một tiếng rồi xiêu sang một bên.

Bỗng thấy ánh sáng lóe lên, một lưỡi đao đưa ngang ra để đỡ cho gã khỏi té nhào.

Người áo xanh vừa vung tay lên một cái đã cướp ngay được cây trường mâu. Nhưng vì thế mà chậm lại một giây. Bốn mũi trường mâu khác lại phóng tới, bắt buộc Liên Tuyết Kiều cùng người áo xanh phải bỏ cơ hội đánh cho gã đại hán kia bị thương.

Trận Kỳ môn Cửu Cung khôi phục lại được tình thế công mãnh liệt và những thế biến chuyển mỗi lúc một giúp cho trận đồ được thêm thuận thực. Có lúc cả đao lẫn mâu cùng đánh tới, mâu dài đao ngắn hỗ trợ cho nhau. Có lúc đồng thời bốn cây mâu đánh vào mỗi cây một chỗ. Rồi những ánh đao liên tiếp chụp xuống. Trận thế lúc này không còn tro tro bất biến như trước nữa.

Một việc đã hiển nhiên là Tứ Thập Bát Kiết Cùng Gia Bang phen này mới thí nghiệm lần đầu bày trận Kỳ môn Cửu Cung để đối địch. Cuộc ác chiến

kéo dài đã đến một giờ, sự biến hóa của trận Kỳ môn Cửu Cung càng đánh càng kỳ diệu.

Cuộc xung kích đã thành liên tục không dứt đoạn và đã đánh vào cả cạnh sườn với những thế công kỳ ảo.

Liên Tuyết Kiều tuy được người áo xanh giúp đỡ chống địch, song nàng cầm cự đã lâu không được giây nào nghỉ xả hơi. Nàng mệt nhoài, mồ hôi ra như tắm, thở lên hồng hộc.

Thượng Quan Kỳ cử động cũng đã kém phần linh diệu. Thế chưởng biến hóa dần dần chậm lại. Trong bộ ba, chỉ còn người áo xanh có tài bách chiến. Thượng Quan Kỳ tỏ vẻ nhọc mệt còn Liên Tuyết Kiều thì đã đến lúc kiệt lực. Bên Tứ Thập Bát Kiết, thế trận Kỳ môn Cửu Cung công kích mãnh liệt chẳng kém gì lúc ban đầu vì lẽ luân lưu ứng chiến mà giữ được nội lực liên miên bất tuyệt.

Tình thế cuộc chiến đấu đã rõ rệt. Nếu còn kéo dài thì Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều nếu không kiệt lực mà chết thì cũng bị đối phương đâm trúng.

Nhưng lạ ở chỗ Tứ Thập Bát Kiết bên Cùng Gia Bang đều không có dụng ý đánh bị thương Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều. Có lúc đao thương phóng gần đến nơi rồi tự động thu hồi.

Cuộc ác đấu kéo dài thêm một thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì Liên Tuyết Kiều không còn chống đỡ được nữa, tám thân mềm mại loạng choạng rồi ngồi phệt xuống đất.

Người áo xanh trước vẫn nấp sau lưng Liên Tuyết kiều để phát chưởng, giờ nàng ngồi xuống đất, bao nhiêu mũi trường mâu, lợi đao tập trung đâm thẳng vào người y.

Người áo xanh chính diện phải đối phó với cường địch. Y vận động thần oai song chưởng đồng thời phát chiêu. Chưởng phong véo véo như rít lên.

Người áo xanh nội lực ghê hồn, phóng chưởng liên hồi, chưởng lực mỗi lúc một thêm mãnh liệt khiến cho Tứ Thập Bát Kiết không tới gần được, phải ở ngoài xa chừng mười thước.

Bất thành linh một tiếng quát to:

– Dừng tay!

Thế công trận Kỳ môn Cửu Cung lập tức dừng lại.

Người áo xanh quay đầu nhìn ra thì thấy một người mặc áo lam tay cầm cây quạt, chính là Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn đang thủng thỉnh bước tới.

Đường Toàn đi còn cách chừng bảy bước thì dừng lại chấp tay thi lễ nói:

– Vương gia!

Người áo xanh đưa mắt nhìn Đường Toàn rồi ngoảnh mặt nhìn ra bên trời, lạnh lùng hỏi:

– Người nghĩ rằng cái trận Kỳ môn Cửu Cung còn con này vậy hãm được ta

chăng?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Tuy trận này không vây hãm được Vương gia..

Ngừng một lát lão đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều rồi nói tiếp:

– Nhưng nếu các hạ nghĩ rằng cả hai người tùy tùng kia cũng thoát nổi, thì tôi e rằng không phải là chuyện dễ.

Người áo xanh nói:

– Dù chúng không còn đủ sức đánh nữa, nhưng dưới bàn tay hộ vệ của ta mà các người muốn đánh bị thương chúng, ta cũng e rằng các người khó lòng như nguyện. Chẳng tin thì các người hãy thử coi.

Y bản tính ương ngạnh, dù ở vào tình thế hiểm nghèo, vẫn không tỏ ra khiếp nhược.

Đường Toàn cười nhạt nói:

– Trước hết tiểu đệ xin có lời cáo lỗi với sư huynh.

Nên biết rằng lúc Đường Toàn xưng hô người áo xanh bằng Vương gia thì ngoài tính cách trào phúng còn có nghĩa cắt đứt tình huynh đệ.

Người áo xanh mắt vẫn đăm đăm nhìn ra phương trời, đột nhiên quay lại nhìn Đường Toàn hỏi:

– Cục diện hôm nay người đã nắm chắc phần thắng chưa?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ không bao giờ có ý tưởng chủ quan như vậy, có điều đôi ta đem trí mưu ra để tranh thắng mà không có một người chết thì không còn cách nào xác định ai thắng ai bại.

Người áo xanh cười nhạt nói:

– Chỉ trong một thời gian chưa ăn xong bữa cơm thì những tay tiếp viện cho ta sẽ đến nơi.

Rồi y nổi lên một tràng cười lớn, nói tiếp:

– Lúc đó sẽ biến thành một cuộc ác đấu bằng thực lực. Nếu những tinh tú Cùng Gia Bang không bị rã rời thì những tay cao thủ dưới trướng ta cũng bị tan tành.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, lơ đãng nói:

– Giả tỷ Tứ Thập Bát Kiệt Cùng Gia Bang có bị chết hết cũng đôi được cảnh gió lạnh sóng yên trên chốn giang hồ mấy chục năm. Vậy thì thiệt mấy chục người để cứu cho hàng ngàn nhân mạng, cái chết đó phỏng có chi là đáng tiếc?

Người áo xanh mắt lộ sát khí, nói:

– Người đã được nghe tiếng Thập bộ nhiếp hồn chương lợi hại thế nào chưa?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ tuy không hiểu võ học, song đã được nghe ân sư đề cập tới môn võ này.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Ngươi đã nghe qua là được rồi. Nên nhớ rằng hiện giờ ngươi chỉ đứng cách ta có bảy bước thôi nhé.

Đường Toàn nói:

– Chung quanh tiểu đệ đâu có người hộ vệ, dù sư huynh có phát chiêu chưa chắc đã đánh tiểu đệ bị thương được.

Người áo xanh từ từ giơ tay phải lên chưa kịp phóng chiêu thì đột nhiên bóng người lay động, hai gã đại hán tay cầm đơn đao, đột nhiên chạy ra đứng chắn trước mặt Đường Toàn.

Người áo xanh lại từ từ hạ tay xuống rồi nhanh như chớp nắm lấy Liên Tuyết Kiều giờ người nàng lên, võ rất mau vào huyết mệnh môn sau lưng nàng.

Chiêu này tựa hồ có mãnh lực kích thích Liên Tuyết Kiều khiến cho tiềm lực trong người nàng trỗi dậy. Nàng run lên một cái rồi đứng phắt dậy, mắt hết cả nhọc mệt.

Đường Toàn bỗng thở dài một tiếng nói:

– Dù sư huynh nhẫn tâm kích thích Ngũ Âm tâm huyết của cô ta, thúc đẩy cả đến tiềm lực cầu cho sinh mệnh cô, tiểu đệ vẫn e rằng cô không ra thoát Kỳ Môn Cửu Cung trận.

Người áo xanh cười nhạt, xoay tay lại vỗ vào sau lưng Thượng Quan Kỳ. Đột nhiên một luồng chiêu lực mãnh liệt sập tới hất chéo chiêu thế người áo xanh sang một bên.

Người áo xanh chú ý nhìn xem ai thì thấy Âu Dương Thống từ từ thu tay phải về. Rõ ràng luồng chiêu phong vừa rồi do ông phát ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Bên tai người áo xanh văng vẳng có tiếng Đường Toàn:

– Vương gia cẩn thận đấy! Kỳ Môn Cửu Cung trận đã phát động trở lại đó. Phen này nếu không phân thắng bại, sinh tử, quyết không ngừng lại nữa. Bất thành linh một tiếng hú rất dài từ đằng xa vọng lại cắt đứt câu nói của Đường Toàn.

Người áo xanh đột nhiên buông tiếng cười giòn, nói:

– Tay tiếp viện cho ta đã đến rồi. Chỉ lát nữa là cục diện sẽ biến chuyển bất ngờ.

Liên Tuyết Kiều bỗng quát lên một tiếng lạng mình đi xông ra, giờ bàn tay thọc lên nắm lấy một mũi trường mâu.

Nguyên người áo xanh đã ngấm ngầm dùng phép truyền âm nhập mật chỉ thị cho Liên Tuyết Kiều hành động. Y thấy nàng vừa ra tay đã thành công liền lập tức xông ra.

Cửu cung trận đang linh hoạt dị thường, vô cùng biến hóa mà nhân một người bị kiềm chế toàn trận phải phụ ảnh hưởng, thế trận đang biến hóa mau lẹ phải trì hoãn lại.

Người áo xanh cử động thân tốc phóng chân trái ra đá bằng gã đại hán đứng bên tả đang cầm đao hộ vệ cho Đường Toàn, y lại vung tay trái lên đánh xuống bả vai đại hán mé hữu.

Y nhảy xổ lại gần, phóng chân vung tay, dường như phát động hai chiêu cùng một lúc khiến cho đại hán không kịp né tránh.

Chớp mắt người áo xanh đã đến sát Đường Toàn thò tay ra nắm lấy cổ tay trái ông. Những tay cao thủ Cùng Gia Bang từ bốn mặt chạy lại ứng cứu nhưng đã chậm mất rồi.

Người áo xanh cười ha hả nói:

– Ngươi biết bao nhiêu mưu thần chúc quý, phen này chắc không thoát nổi tay ta.

Đường Toàn tuy bị người áo xanh nắm chặt cổ tay, song tuyệt không lộ vẻ khiếp sợ nói:

– Nếu tiểu đệ không có ý định thí mạng thì đã không mạo hiểm đến đây.

Người áo xanh không cười nữa, lạnh lùng nói:

– Ta đã biết miệng lưỡi ngươi rồi. Đừng hòng ta động tâm nữa.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh chỉ bóp mạnh một cái là tiểu đệ chết liền. Không hiểu tại sao mãi chưa ra tay!

Người áo xanh nói:

– Ngươi tưởng ta không dám ư?

Rồi từ từ giơ tay trái lên.

Đường Toàn đột nhiên nổi lên một tràng cười, nhắc lại câu của người áo xanh trước:

– Con bộ ngựa bắt con ve sầu tưởng là đặc sách ngờ đâu có con sẽ đứng sau lưng. Sư huynh sẽ thấy nguy hiểm đến với mình.

Người áo xanh quay đầu nhìn ra quả thấy Âu Dương Thống nắm chắc một cây trường mâu chỉ còn cách huyết Mệnh Môn mình không đầy nửa thước.

Nếu mình phóng chưởng đánh chết Đường Toàn tất Âu Dương Thống sẽ đâm mũi giáo vào huyết Mệnh Môn ở sau lưng mình.

Mệnh Môn là một tử huyết của con người. Dù hạng võ công cao đến đâu cũng không có cách nào luyện cho đao thương đâm không vào. Huống chi Âu Dương Thống nội lực kinh người cầm lăm lăm mũi mâu nhọn hoắt.

Người áo xanh khẽ bảo Đường Toàn:

– Ngươi bảo thuộc hạ thu khí giới về. Nếu không chịu ta xử tử ngươi lập tức.

Đường Toàn nói:

– Bất luận sư huynh muốn làm thế nào thì làm, tiểu đệ cũng xin thừa tiếp.

Dù có phải chết cũng không từ chối.

Người áo xanh vừa đảo mắt nhìn chung quanh, tìm kẻ thoát thân, vừa ngậm vận kinh lực, nắm chặt lấy cổ tay trái Đường Toàn.

Bỗng thấy Âu Dương Thống lạnh lùng nói:

– Cây trường mâu trong tay tại hạ chỉ đâm thêm một chút là lập tức trúng huyết mệnh môn các hạ đó.

Người áo xanh nói:

– Ta đây chỉ vận thêm chút kinh lực là bóp nát tay hấn ngay.

Hai bên tuy đều nói cứng mà rút cục chẳng ai dám động thủ trước.

Hai bên găm ghè nhau như vậy trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà.

Trận Kỳ môn Cửu Cung nhân cơ hội ấy bắt đầu luân chuyển, bày thành thế bao vây rất nghiêm cẩn.

Âu Dương Thống thấy Đường Toàn nghiêng rằng chịu đau, trong lòng không yên, ngậm ngậm thở dài rồi lớn tiếng gọi:

– Cổn Long Vương!

Người áo xanh một mặt nghĩ kẻ thoát thân, một mặt lưu tâm xem xét trận thế biến chuyển. Nhưng Đường Toàn là một tay kỳ tài, trận cửu cung sau một phen biến hóa đã khác trước nhiều. Người áo xanh lặng lẽ nhận xét hồi lâu mà vẫn chưa tìm được chỗ sơ hở và chưa nghĩ được kế phá trận. Y còn đương băn khoăn, bỗng nghe tiếng Âu Dương Thống gọi, liền ngoảnh đầu ra, mắt nhìn ông chăm chú, nhưng lặng lẽ không nói gì.

Âu Dương Thống nói tiếp:

– Cục diện hôm nay, tình thế đã rõ ràng. Các hạ hiện bị hãm vào giữa trùng vây, đừng nói tại hạ chỉ khế đâm một giáo, các hạ chết ngay lập tức, dù cho đâm không chết nữa, thì các hạ cũng khó lòng ra khỏi trận Kỳ môn Cửu Cung này.

Người áo xanh cười nhạt, ngắt lời:

– Lời giáo huấn của các hạ chẳng lọt tai tại hạ chút nào. Có điều chỉ xin các hạ nói toạc ra.

Âu Dương Thống nói:

– Phe các hạ ít người dĩ nhiên không địch nổi với số đông. Tại hạ trước nay không muốn động thủ ngay lần đầu với những người gây oán thù cùng tề bang, yêu cầu các hạ buông tha ngay vẫn thừa Đường Toàn, bản bang sẽ buông tha cả ba vị.

Đường Toàn cản ngăn thì người áo xanh đã cướp lời:

– Được lắm! Tại hạ thả quân sư quý bang trước đây.

Nói xong quả nhiên buông Đường Toàn ra.

Âu Dương Thống không ngờ y vừa nói đã làm ngay, cũng đành vẫy tay hạ lệnh:

– Các ngươi tránh đi, mở một đường cho họ ra.

Luật lệ Cùng Gia Bang trước nay rất nghiêm ngặt. Âu Dương Thống vừa ra lệnh, bọn thuộc hạ lập tức lùi ra.

Người áo xanh lùi lại hai bước, giơ tay ra nắm lấy Liên Tuyết Kiều rồi rào bước đi ngay.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có đem gã này đi không?

Người áo xanh nói:

– Hiện tại cường địch hãy còn dòm ngó, chờ cơ hội tiến đánh, không cần đưa gã đi.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Để gã lại đây há chẳng tăng thêm một phần thực lực cho bên địch.

Người áo xanh trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thế thì con đưa gã đi.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay khê quát:

– Lại đây!

Thượng Quan Kỳ quả nhiên theo lời nàng tiến lại.

Đường Toàn duỗi tay ra túm túm cười nói với người áo xanh:

– Hôm nay cáo biệt, chưa biết bao giờ được gặp nhau. Tiểu đệ xin tiễn hành ngay ở đây.

Người áo xanh hắng giọng lạnh lùng nói:

– Lần sau ngươi còn thấy mặt ta thì tất bị chết về tay ta liền.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ chỉ sợ sự thật sẽ khác với tâm nguyện của sư huynh.

Người áo xanh ngửa mặt lên, cả cười nói:

– Đáng tiếc cho ngươi phải một phen nhọc lòng vô ích.

Đường Toàn nói:

– Cùng sư huynh đồng môn trong mười năm trời, tiểu đệ mà không nghĩ đến tình nghĩa cũ, lánh mặt đi thì bữa nay sư huynh quyết không thoát khỏi trùng vây trận Kỳ môn Cửu Cung này.

Người áo xanh ngửa mặt lên trời nhìn làn mây trắng lơ lửng, nói:

– Ta nghĩ rằng thế lớn trên cõi giang hồ ba năm sau đây sẽ biến đổi hẳn. Khi ấy hầu hết các tay đầu não những môn phái lớn đã chết cả rồi. Hai phe cũ mới không còn liên tiếp với nhau, tự nhiên thành cuộc biến đổi lớn. Những bậc anh hùng cũ sẽ bị đào thải thay thế bằng một lớp người mới, trên hợp lẽ trời, dưới thuận nhân tình.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Có điều tiểu đệ đứng ra cản trở khiến cho mưu lược của sư huynh không được như nguyện.

Người áo xanh nói:

– Đúng rồi! Ngươi tốn bao tâm huyết hơn mười năm trời hẳn đã bố trí được

nhiều biện pháp để ngăn trở ta.

Đường Toàn nói:

– Vương gia liệu việc như thần, quá đoán không sai chút nào. Ngay trận Kỳ môn Cửu Cung này cũng chỉ là một trong những biện pháp mà tiểu đệ dự tính để đối phó với Vương gia.

Người áo xanh đột nhiên cả cười nói:

– Dù ngươi có thủ đoạn lệch đất nghiêng trời, cũng không thể vãn hồi kiếp sống cho mọi người. Ta chỉ hạ lệnh một cái là bao nhiêu nhân vật đầu não các môn phái lớn chỉ trong một đêm sẽ trúng độc chết hết.

Đường Toàn cười nhắc lại câu:

– Con bộ ngựa bắt con ve sâu tưởng là đặc sách, ngờ đâu có con sẻ đứng đằng sau. Dưới trướng Vương gia nào Tứ Hầu, nào tả, hữu thị vệ chắc đâu ai này cũng liều chết vì Vương gia.

Mấy câu này tựa hồ thức tỉnh tâm thần người áo xanh. Đôi luồng nhãn quang của y nhìn chăm chăm vào Đường Toàn. Y lạnh lùng nói:

– Nếu bọn họ có hạ thủ được, thì ta tin rằng ngươi nhúng tay vào.

Đường Toàn nói:

– Một đảng thủ đoạn độc ác, một đảng lòng dạ từ bi để đối phó với những người đồng đạo trong võ lâm. Tiểu đệ không thể không bắt chước sư huynh dùng độc kế.

Người áo xanh gục đầu xuống nói:

– Biết thế này thì ta giết quách ngươi mười năm trước tại Tiêu dao thảo lư trên Huỳnh sơn cho xong. Không ngờ vì chút lòng nhân từ mà để vạ lớn cho ngày nay.

Đường Toàn cười nói:

– Cơ hội sư huynh giết được tiểu đệ đã qua mất rồi. Tình nghĩa anh em đến đây là hết. Từ nay đôi ta đã thành thế nước lửa, không nhường nhịn nhau nữa.

Cuộc sống chết thắng bại chỉ còn trông vào tài thao lược của mình. Xin sư huynh trân trọng bước tiến trình, miễn cho tiểu đệ khỏi đi tiễn chân.

Người áo xanh từ từ đưa mắt nhìn Đường Toàn cùng Âu Dương Thống một lần nữa rồi cười lạt, trở gót cất bước ra đi.

Liên Tuyệt Kiều theo sau người áo xanh, Thượng Quan Kỳ cũng ngó ngán đi sau Liên Tuyệt Kiều.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 50

Tiêu Dao Thảo Lư

Thiết Mộc đại Sư đột nhiên thở dài kêu lên một tiếng:

– Nghiệt đồ!

Âu Dương Thống quay lại nhìn Đường Toàn khẽ hỏi:

– Bọn ta tha y thật ư?

Đường Toàn nhăn nhó cười đáp:

– Trần Kỳ môn Cửu Cung đã không vây hãm được y nếu còn đánh nữa, tất nhiên bị y tìm ra chỗ sơ hở để phá, đành buông tha y còn hơn, khiến y thủy chung vẫn đem lòng nghi hoặc.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Người này võ công rất rộng, những ngón tuyệt kỹ khắp thiên hạ dường như y hiểu cả. Có thể nói y là tay cao thủ thứ nhất, trước nay tại hạ chưa gặp ai bằng y.

Thiết Mộc đại sư tựa hồ nhớ ra một việc trọng yếu nói:

– Lão tăng phải về Trung Sơn, xin có lời từ biệt hai vị.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói:

– Xin lão thiền sư hãy thông thả. Tại hạ còn có việc cần thỉnh giáo.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trong võ lâm thường đồn đại về tài năng của tiên sinh, đem tư cách một người thư sinh dần thân vào chốn giang hồ, tung hoành thiên hạ. Bữa nay bản tăng được mục kích cuộc chiến đấu này, mới biết lời đồn chưa hết được tài hoa của tiên sinh.

Đường Toàn cảm khái thở dài nói:

– Lão thiền sư quá khen rồi. Một gã thư sinh chỉ nên vùi đầu vào đóng sách để tìm thú vui, sao dám có ý niệm vào rừng đuổi hươu?

Ông quay lại nhìn Âu Dương Thống rồi nói tiếp:

– Một là vì tại hạ cảm tấm lòng tri ngộ của Âu Dương Bang chúa không lẽ chối từ. Hai nữa là vì sư huynh gây nên tội nghiệt đã nhiều, tại hạ đã chịu di mệnh của ân sư trao lại, chẳng thể thông tay ngồi nhìn, đành đem cái sức của kẻ hàn nho trói gà không chặt, dần thân vào chốn giang hồ mua ân chuốc oán.

Âu Dương Thống nét mặt rầu rầu ngẩng mặt trông lên trời nói:

– Ước hẹn mười năm đã sắp mãn kỳ. Âu Dương Thống này trót đã nhận lời dám đấu canh cải. Đã đến lúc tiên sinh sắp đi quy ẩn, mà vẫn chẳng được

yên tâm nghỉ ngơi vài ngày, còn phải dày dạn phong trần bốn ba trong chốn giang hồ. Tại hạ nghĩ rất lấy làm hổ thẹn.

Giọng nói thê lương, lời lẽ khôn xiết cảm tình. Đường Toàn phóng tầm mắt nhìn ra nội cỏ mênh mông, lặng lẽ không nói câu gì.

Thiết Mộc toan hỏi lại Đường Toàn xem ông giữ mình lại có việc gì. Song đứng trước tình cảnh này, nhà sư không mở miệng. Hồi lâu mới chấp tay trước ngực tuyên đọc phật hiệu rồi nói:

– Đường tiên sinh...

Đường Toàn khoanh tay thi lễ đáp:

– Lão thiền sư..

Thiết Mộc nói:

– Lão tăng có mấy lời, nói ra xin tiên sinh đừng chấp.

Đường Toàn nói:

– Xin lão thiền sư cứ nói.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Hiện nay võ lâm đang lúc lăm việc, võ công Cỗ Long Vương gồm thấu cả các tuyệt nghệ những phái lớn. Y lại mưu mô thâm độc, khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Phi tài tiên sinh thì không còn ai kiềm chế được tâm địa hung hãn của y. Nếu tiên sinh bỏ đi ẩn cư, không dòm ngó gì đến võ lâm nữa, chẳng hóa rạ..

Nguyên Thiết Mộc là người ít hoạt bát nên nói đến đây rồi không biết nên nói thế nào nữa, đành thở dài luôn mấy tiếng rồi ngừng lại.

Âu Dương Thống trầm giọng nói:

– Tiên sinh!

Vén vén có hai chữ mà hàm súc không biết bao nhiêu nỗi quyền luyện bị thương.

Đường Toàn nghiêng mình nói:

– Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống đáp:

– Cuộc chiến với Cỗ Long Vương hôm nay đã chứng minh vận mệnh Cùng Gia Bang không thể xa rời tiên sinh. Tình hình loạn lạc đã nẩy mầm, nếu tiên sinh nhất định quy ẩn thì chẳng những Cùng Gia Bang sẽ bị thua trận toi bời mà hết thầy võ lâm không tránh khỏi một trường chu lục.

Ông ngẩng đầu nhìn ra phương trời nói tiếp:

– Âu Dương Thống này có duyên may được gặp tiên sinh. Sinh linh khắp thiên hạ có tội tình gì mà phải chịu thảm họa chu lục? Tiên sinh nữ nào bỏ đi cho đành?

Thiết Mộc đại sư cũng nói:

– Lão tăng không biết nói khéo, song Cùng Gia Bang quật khởi trong đám giang hồ chưa được bao lâu mà tất cả các môn phái võ lâm không đâu bì kịp.

Hiện giờ quý bang lâm vào tình trạng khẩn trương thì tuy có ước xưa, tưởng cũng nên tùy theo tình thế mà di chuyển.

Bất thành linh, một tiếng hú dài từ đằng xa vọng lên cắt đứt lời Thiết Mộc.

Âu Dương Thống quay về phía có tiếng hú rồi nói:

– Chắc tay tiếp viện cho Côn Long Vương đã đến.

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Đó là họ phô trương thanh thế mà thôi, nếu quả có người đến tiếp viện y đã chẳng cảm cổ chạy dài.

Âu Dương Thống vốn tin phục Đường Toàn, nghe ông nói vậy liền lãng sang chuyện khác hỏi:

– Tiên sinh cùng Côn Long Vương quen biết nhau đã lâu chưa?

Đường Toàn thở dài sườn sượt đáp:

– Chẳng những quen biết mà còn có tình đồng môn nữa là khác.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Thiết Mộc nói:

– Nếu lão thiên sư có thể đình đãi lại một chút để nghe qua thân thế Côn Long Vương.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng vừa thấy Côn Long Vương bỗng nhớ tới một việc thâm đã phát sinh ra tại chùa Thiếu Lâm mấy chục năm trước. Lão tăng sở dĩ vội về chùa Thiếu Lâm là để điều tra những điều bí mật về Côn Long Vương. Nếu Đường tiên sinh cho biết được một phần thân thế y, lão tăng có thêm được một yếu tố thì việc tìm ra chân tướng y sẽ dễ hơn.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, ngồi xuống đất gật đầu cười nói:

– Trừ tại hạ ra, tưởng ít người biết được lai lịch y.

Đột nhiên ông ngừng lại, vẻ mặt trầm ngâm tựa hồ để tìm xem nên bắt đầu câu chuyện từ đâu.

Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc ngồi xuống.

Đường Toàn nói tiếp:

– Nói đến tình đồng môn của chúng tôi, thật là một việc rất lạ lùng. Tại hạ nhập môn trước y mấy năm, y đến sau mà lại là bậc trên, tại hạ phải kêu y bằng sư huynh.

Thiết Mộc nói:

– Theo thể lệ võ lâm thì ai nhập môn trước là anh, ai đến sau là em, ít khi theo tuổi nhiều ít để định bề bậc.

Đường Toàn nói:

– Một là y nhiều tuổi hơn tại hạ nhưng điều thứ hai còn quan trọng hơn là bất luận ngón gì y cũng giỏi hơn tại hạ. Y có một thiên tư khác thường, nghề văn nghiệp võ y đều luyện được thành tựu đến bậc tối cao. Ân sư tại hạ dù biết y có bụng gian hiểm sau có thể thành người phản nghịch, vẫn truyền thụ cho y, vì tại hạ thể chất yếu đuối, không thích hợp với nghề võ. Ân sư tại hạ

không muốn để tuyệt kỹ thất truyền luyện võ cho y với quan niệm nhân định thắng thiên.

Thiết Mộc đột nhiên nói xen vào:

– Lệnh sư đã giáo huấn được tiên sinh thành bậc đại tài chẳng lẽ lại không biết hậu quả của con người mình truyền võ thuật?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Hai năm đầu ân sư tại hạ chưa tìm được nhân tài có hoài bão quan niệm nhân định thắng thiên, thu y làm đồ đệ. Đến lúc phát giác ra không thể sửa đổi được tâm thuật y thì đã chậm mất rồi. Sau vì tình thế bất buộc, không tiếp tục truyền thụ văn lược võ học cho y không xong, chỉ giấu được những điều tinh vi biến hóa để y không có cách nào đi tới được chỗ huyền bí ảo diệu mà thôi.

Thiết Mộc đại sư biến sắc hỏi:

– Phải chăng y ngấm ngấm dùng quỷ kế cường bức lệnh sư phải truyền tuyệt nghệ cho y?

Đường Toàn đáp:

– Lão thiên sư đoán đúng đó. Không biết y dùng phương pháp gì để ép buộc ân sư phải truyền thụ võ công? Đến nay tại hạ vẫn chưa tra ra. Nhưng xem ý tứ thì tại hạ biết rằng gia sư lâm vào tình thế bị bức bách.

Đường Toàn buồn rầu thở dài tiếp:

– Bây giờ hồi tưởng lại tình thế lúc đó rất là nguy hiểm. Y không hạ sát tại hạ không phải vì tại hạ không hiểu võ nghệ, mà y nghĩ rằng một anh đồ kiết xác, sức trói con gà không chặt thì làm gì tranh hùng được với y? Hơn nữa lúc gia sư truyền kỳ môn độn số, lục thao tam lược cho y vẫn giấu nhem những chỗ ảo diệu chỉ truyền thụ riêng cho tại hạ, nên y để sống là muốn cùng tại hạ nghiên cứu thêm những chỗ huyền diệu đó.

Âu Dương Thống nói:

– Bức bách tôn sư cùng bạn phải dạy võ công, tâm thuật, y thật là tàn nhẫn.

Đường Toàn phe phẩy quạt nói:

– Một hôm y không có lời từ biệt mà bỏ đi, không biết tông tích đâu nữa.

Nhờ cơ hội đó ân sư gọi tại hạ đến bảo cho biết người đã sắp đến ngày viên tịch và giao lại cho tại hạ một tờ di chúc người đã viết sẵn từ trước rồi dặn: Không được tùy tiện mở ra, phải chờ khi rời khỏi Tiêu Dao thảo lư đến chỗ an toàn mới được mở ra.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Sau khi từ biệt lệnh sư lần ấy rồi tiên sinh còn được gặp lần nào nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Tại hạ vốn một lòng sùng kính ân sư, biết lời dặn của người ngụ ý sâu xa, nhưng không dám hỏi vặn. Tại hạ bái biệt ân sư sang ở căn nhà Tiêu Dao

thảo luận.

Đây là biệt thự trước kia ân sư dùng làm nơi đọc sách. Trong thảo luận này không thiếu gì sách vở, tại hạ ở đó đọc sách một năm nhưng trong lòng vẫn hằng lo đến tình trạng yên nguy của gia sư.

Thiệt Mộc nói:

– Lệnh sư huynh có tìm đến Tiêu Dao thảo luận không?

Đường Toàn đáp:

– Ban đầu thì y không biết nhưng sau một năm tại hạ không dần lòng tưởng nhớ ân sư được, toan trở lại nơi người dưỡng tâm để thăm dò tình hình, thì đột nhiên y tìm đến Tiêu Dao thảo luận báo cho biết ân sư đã tịch rồi và lúc lâm chung, ân sư có bảo cho y biết tại hạ đến đây thu xếp sách vở, nên y đến thăm...

Ngừng một lát, Đường Toàn thở dài kể tiếp:

– Tuy tại hạ đã được ân sư cho biết trước người sắp đến ngày viên tịch, nhưng được tin dữ, tại hạ không nén nổi bi thương bất giác khóc rống lên. Tại hạ tuy trong lòng cực kỳ xúc động, song tâm thần vẫn tỉnh táo ngấm ngầm dò xét tâm thần sư huynh thì thấy y tuyệt không có vẻ gì thương tiếc ân sư cả.

Âu Dương Thống ngắt lời:

– Giả tử mà bấy giờ y động sát khí giết tiên sinh đi thì các giới võ lâm ngày nay không biết ra sao?

Đường Toàn kể tiếp:

– Tại hạ thấy y tuyệt không có vẻ xót thương mà sát khí đã lộ ra đôi mắt. Tại hạ liền thôi không khóc nữa. Quả nhiên y thấy tại hạ không đau khổ cho lắm, thần sắc y dần dần trở lại hòa hoãn. Y kể sơ qua tình hình lúc ân sư tạ thế, rồi đề cập ngay đến võ thuật thần cơ diệu toán đem ra hỏi tại hạ.

Đường Toàn ngẩng mặt trông trời từ từ kể tiếp:

– Lúc đó tại hạ đã biết y có lòng đen tối. Mấy câu trả lời có thể quyết định sự sống chết cho tại hạ. Nếu tại hạ giả vờ ngu dốt, y tất sinh lòng ngờ vực, mà tiết lộ hết những chỗ tinh vi cũng khiến cho y ghen ghét rồi giết tại hạ ngay trong thảo luận. Tại hạ phải làm bộ nghĩ ngợi hồi lâu mới giải thích được những vấn đề y hỏi để tỏ cho y biết mình có lòng giúp y đồng thời để y thấy tài trí tại hạ rất tầm thường, không đáng làm cho y lo ngại. Bấy giờ y ra điều ước cho tại hạ là phải hạn chế hoạt động và không được ra khỏi Tiêu Dao thảo luận ngoài trăm bước.

Thiệt Mộc đại sư nói:

– Đã giết sư phụ lại cầm tù sư đệ, y quả nhiên lòng lang dạ thú.

Đường Toàn nói:

– Biết y đã gài bẫy chung quanh Tiêu Dao thảo luận, tại hạ có tranh luận với y về điều hạn chế hoạt động thì y chỉ cười mà không đáp. Tại hạ tranh chấp

một hồi nữa thì y tỏ vẻ phần nộ, chỉ bảo mỗi câu là nếu ra khỏi thảo lư trăm bước, có thể mất mạng ngay tức khắc, rồi giũ áo ra đi.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Từ đó trở đi tiên sinh bị cầm tù trong Tiêu Dao thảo lư?

Đường Toàn đáp:

– Đúng vậy. Cứ cách một hai tháng y lại đến Tiêu Dao thảo lư một lần và ở lại chừng hai giờ đem những vấn đề nghi ngờ ra hỏi. Tại hạ tuy không hiểu võ công song cũng nhớ được ít nhiều bí quyết. Ngoài ra những cách dùng chất độc, luyện thuốc tại hạ cũng giúp cho y được vài ba thứ. Tại hạ đã ngầm chia các môn võ học ra làm thượng cách, trung cách, hạ cách và phần nhiều chỉ đem trung cách ra chỉ dẫn cho y.

Thiết Mộc đại sư thở dài hỏi:

– Tiên sinh ở trong tình trạng nguy hiểm đó bao lâu?

Đường Toàn đáp:

– Chừng ngót hai năm. Sau tại hạ biết ra rằng tình trạng này rất nguy hiểm không thể để lâu đến năm thứ ba được. Tại hạ đã bắt đầu chuẩn bị những việc sau khi chết rồi cần để lại. Tiêu Dao thảo lư ở vào chỗ thâm sơn cùng cốc núi Huỳnh Sơn ít có vết chân người đến đó, không còn biết cầu cứu vào ai. Tại hạ liền nghiên cứu những trận đồ kỳ lạ, đồng thời biên chép những lời y đến cùng tại hạ nghiên cứu, đem cất giấu đi. Tại hạ ghi chú cả những thế phá các trận đồ để ngày sau may ra có người dùng đến đặng đối phó với y.. Bất thành linh có tiếng tù và vọng lại làm gián đoạn câu chuyện của Đường Toàn đang nói dở.

Thiết Mộc đại sư quay lại bảo Âu Dương Thống:

– Hiệu tù và đó phải chăng là của đệ tử quý bang thổi lên?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Không phải.

Thiết Mộc lại hỏi:

– Thế thì những tay tiếp viện cho Cỗ Long Vương đã đến hay sao?

Đường Toàn nói:

– Đại sư cứ yên lòng, tại hạ biết rõ y lắm. Nếu quả có người viện trợ cho y đến nơi thì quyết không bao giờ nổi hiệu tù và trước.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Xin tiên sinh cho tôi hỏi một câu:

Tiên sinh đã nhìn thấy bộ mặt thật của sư huynh bao giờ chưa?

Phải chăng má bên phải y có vết đao chém rất sâu?

Đường Toàn đáp:

– Đúng rồi! Đúng rồi! Sao đại sư lại biết?

Thiết Mộc đại sư bỗng kêu lên:

– Quân nghiệt chương. Quả nhiên là y rồi!

Vị lão tăng tuổi cao đạo trọng, đã thoát tục, đột nhiên thoáng lộ vẻ khích động, buồn bã thở dài nói:

– Trước đây ba mươi năm, chùa Thiếu Lâm đã phát hiện một việc nghiệt đồ giết sư phụ, rồi tên nghiệt đồ đó trốn biệt tích. Lý do chỉ vì y muốn học một môn tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm không được, mà bức tử sư huynh bản tăng là Thanh Mộc đại sư. Cứ tình hình này mà đoán thì đúng y đã bức tử lệnh sư rồi.

Đường Toàn nói:

– Tâm địa y cực kỳ thâm độc. Giả tử mà Âu Dương Bang chúa không đến kịp Tiêu Dao thảo lư trên núi Huỳnh Sơn thì e rằng tại hạ cũng chết về độc thủ của y. Hồi đó tại hạ cơ hồ mất hết sinh thú trừ cách lấy sách vở làm vui, ngoài ra không còn hứng thú gì nữa. Tại hạ quan sát về mặt thì có lúc y nhận thấy tại hạ là người tài cao, có lúc y lại nghĩ cho là hạng tầm thường.

Đường Toàn nở một nụ cười thâm lương nói tiếp:

– Tự cổ chí kim, sư huynh sư đệ có xích mích nhau, đại khái là do sự phần nộ hoặc do sự tiên quan đến lợi hại riêng tư. Đằng này y muốn giết tại hạ chẳng qua vì nhìn thấy trên đời còn có kẻ tài cao hơn mình.

Tại hạ chịu đựng được hơn nửa năm, trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ, không biết sẽ chết vào tay y ngày nào.

Thiệt Mộc đại sư hỏi:

– Y đến hỏi tiên sinh về mưu lược, cơ sở sao lại chỉ nghiên cứu trong hai giờ?

Đường Toàn đáp:

– Trong vòng hai giờ, những môn thần toán rất phức tạp chưa làm cho y rồi óc, song y sợ tại hạ không còn tỉnh táo để hội thảo một cách vững chắc.

Âu Dương Thống nói:

– Giả tử tại hạ đến Tiêu Dao thảo lư sớm hơn thì tiên sinh không đến nỗi phải chịu cực bấy lâu.

Đường Toàn cười kể tiếp:

– Sau nửa năm tình thế mỗi lúc một nguy hiểm hơn vì cứ theo thời gian mà tiến thì tài trí y rất thông minh, y có thể bức bách tại hạ truyền thụ hết những điều mình biết cho y. Võ công y đã siêu quần xuất chúng lại học thêm hết cả mưu lược trận đồ của tại hạ thì trên đám giang hồ không còn một tay đối thủ nào chế phục nổi y nữa. Tại hạ đã tính đến bài thoát thân, song y canh phòng rất là nghiêm mật.

Có điều tại hạ rất tin cậy ở di sách của ân sư. Ân sư đã an bài tại hạ ở Tiêu Dao thảo lư thì tất người cũng xếp đặt đường lối thoát thân cho tại hạ. Có lúc tại hạ đã tính đến cách chết thì cùng chết.

Thiệt Mộc đại sư hỏi:

– Tiên sinh không biết võ công, đối với một tay cao thủ thứ nhất trong võ

lâm thì thế nào chết thì cùng chết được?

Đường Toàn cười đáp:

– Quả thế! Thật là một việc khó khăn dị thường.

Tại chốn lều tranh hoang dã chỉ có sách vở. Ngoài cách phóng hỏa không còn cách nào khác.

Âu Dương Thống nói:

– Phải chăng tiên sinh chuẩn bị mượn sách vở bày ra một trận lạ, dẫn dụ y vào trận rồi phóng hỏa đốt nhà.

Đường Toàn đáp:

– Đúng thế! Sư huynh tại hạ vốn tính đa nghi mà làm việc lại rất cẩn thận. Nếu mình bày trận trước thì y quyết nhiên không mắc bẫy, phải mượn thời cơ y cùng tại hạ đang nghiên cứu mưu lược, mới di chuyển sách vở để cầm hãm y rồi phóng lửa đốt cho cả hai người cùng chết trong Tiêu Dao thảo lư. Đường Toàn ngửa mặt lên trời cười nói:

– Con người tính toán không bằng số trời định sẵn. Trong chốn u minh dường như đã có sự an bài. Hồi tại hạ đang tính kế hoạch đốt Tiêu Dao thảo lư thì ba tháng liền sư huynh tại hạ đột nhiên không đến nữa mà cũng không biết tin tức gì về y.

Thiết Mộc đại sư chấp tay trước ngực nói:

– A Di Đà Phật, lão tăng xin mừng cho sư huynh cùng Âu Dương Bang chúa.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói tiếp:

– Đầu tháng thứ tư Bang chúa đến Tiêu Dao thảo lư đón tại hạ rời khỏi Huỳnh Sơn. Lúc ra đi, tại hạ có bày một trận đồ kỳ dị và sắp đặt cả vật liệu dẫn hỏa. Người nào bước vào trận này đụng phải cơ quan phát hỏa tất sẽ bị cháy trong Tiêu Dao thảo lư.

Thiết Mộc đại sư thốt nhiên nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Lão tăng có một điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo Âu Dương Bang chúa.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Phải chăng đại sư muốn hỏi tại sao tại hạ đột nhiên đến Tiêu Dao thảo lư?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đúng vậy! Việc Đường tiên sinh bị khốn ở Tiêu Dao thảo lư chính tiên sinh chưa cầu viện, tại sao Bang chúa lại biết?

Âu Dương Thống nói:

– Nguyên mười năm trước đây, tại hạ đang chấp chương quyền hành tề bang, nhân sự phân phối phẩm vật tề bang rất là phức tạp, vật dụng không đều, tuy tại hạ đã điều tra, nhưng trong một địa hạt rộng lớn mấy tỉnh, một mình tại hạ không đủ tài lập thế quân bình cho mọi nơi. Trải qua mấy năm không trừ hết những mối tệ đoan gây ra những bọn tham tàn. Tại hạ bắt đầu hoài nghi tài năng của mình, nghĩ rằng:

Một tay lương tướng có thể cai trị cả vạn dân khắp thiên hạ, mà mình chỉ vền vện một địa hạt Cùng Gia Bang cũng không có biện pháp sắp đặt cho đâu ra đấy.

Thiết Mộc đại sư khen rằng:

– Bang chúa có tâm địa như vậy mới dung nạp được Đường tiên sinh khiến cho Cùng Gia Bang trở nên hưng thịnh nổi tiếng trong võ lâm, thanh danh lừng lẫy hơn cả chín môn phái lớn.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói tiếp:

– Vì tại hạ đi điều tra hành vi của bọn đệ tử ít khi ở tổng trại. Tại hạ thường đi một mình khắp mấy tỉnh Trung Nguyên. Khi đi tới Hoàn Bắc, thường nghe thấy thổ dân hát khúc đồng dao. Ban đầu tại hạ cũng không để ý, vì trẻ nít hát không được rõ chữ nên mình không hiểu thấu. Song khúc hát rất là hào hùng khiến người nghe đều phấn khởi chí anh hùng.

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại nói tiếp:

– Khi tại hạ rời khỏi Hoàn Bắc, dọc đường nghe trẻ chăn trâu hát thấy quen tai, nhưng lúc đầu không nhớ ra, vì khúc hát không giống nhau. Nghe khúc phát đại ý là người tài cao chưa gặp thời, hay bậc anh hùng đang cơn khốn đốn.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Bang chúa còn nhớ khúc hát đó không?

Âu Dương Thống trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Trải qua mười mấy năm trời, hiện thời chỉ nhớ được đại ý như vậy. Còn chính bài thì chỉ còn nhớ lõm bõm. Câu đầu khúc hát đó là:

“Cối thần châu mù mịt, Loạn lạc đã nảy mầm...” Thiết Mộc đại sư ngắt lời:

– Mười mấy năm trước đang ở trong cảnh tượng thái bình. Vậy mà tác giả đã tiên đoán được tình thế giang hồ ngày nay thì không những là một bậc cao nhân trong võ lâm, chẳng lẽ lại tính cả những việc quá khứ vị lai?

Đường Toàn thở dài nói:

– Tại hạ đã nửa đời người đem hết tâm trí vào việc nghiên cứu. Song thiên tư mình có hạn, không thể nào theo kịp được ân sư, nhưng tại hạ biết rằng thần toán cơ số bất quá há lạc chỉ cô thể thích dụng vào việc dùng binh.

Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Bang chúa thử nhớ lại câu dưới bài hát đó xem.

Âu Dương Thống nói:

– Những câu ở khúc giữa thì tôi quên hết rồi, chỉ còn mấy câu sau chót:

“Tiêu Dao căn nhà cỏ, Rừng thăm núi Huỳnh Sơn.

Có phải Lưu Huyền Đức Tim đến gặp tiên sinh” Âu Dương Thống lại nói tiếp:

– Khúc đồng dao này lưu hành đến nay mấy trăm năm và điệu hát khiến tại hạ động tâm, quyết định tìm đến Huỳnh Sơn. Dãy Huỳnh Sơn trùng trùng

điệp điệp rất là hiểm trở, chẳng biết Tiêu Dao thảo lư ở ngọn nào? Tại hạ tìm mất hàng tuần mà vẫn không tìm ra được chút dấu vết nào, đành trở lại Quân Sơn, nghỉ ngơi mấy bữa rồi lại ra đi. Lần này tại hạ đem theo mấy tên đệ tử, chuẩn bị đầy đủ lương khô nước uống, cố tìm cho bằng được Tiêu Dao thảo lư.

Ông đưa mắt nhìn Đường Toàn rồi nói tiếp:

– Hoàng thiên quả đã không phụ người tâm huyết, tại hạ tìm được đến chỗ tiên sinh.

Còn đang trò chuyện bỗng thấy một người phóng ngựa như bay đi tới.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày nói:

– Người này phải chăng là Thần Hành Bách Công Bảo?

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi? Y từ Giang Nam trở về, không biết có đem được tin gì về không?

Vừa dứt lời Thần Hành Bách Công Bảo cũng đến nơi, đầy người cát bụi, mặt dạn gió sương chân đi giày đế mỏng đã rách nát hết.

Còn cách Âu Dương Thống sáu bảy bước, gã đã chấp tay vái chào mọi người.

Âu Dương Thống hỏi:

– Người có gặp Vân Trang chúa không?

Bách Công Bảo đáp:

– Tại hạ không thấy Vân Cửu Long đâu, nhưng được gặp Vân phu nhân.

Âu Dương Thống nhíu cặp lông mày nói:

– Trước nay Vân phu nhân không bao giờ cùng người ngoài tương kiến. Ta đây là chỗ thân tình với Vân Cửu Long mà cũng chưa được thấy mặt bà bao giờ, sao người lại được gặp?

Bách Công Bảo đáp:

– Chính thuộc hạ cũng rất lấy làm kỳ...

Nói tới đây gã đột nhiên ngừng lại, dường như hối hận là mình đã lỡ lời. Gã ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

– Thuộc hạ vâng mệnh Bang chúa đến thẳng Giang Nam, đưa danh thiếp của Bang chúa xin vào yết kiến Vân Trang chúa. Người quản gia ra đưa thuộc hạ vào nghỉ ngơi trong tịnh xá và bảo cho biết danh thiếp đã đệ trình và hỏi nào được vào kiến diện thì chưa nhất định, bảo thuộc hạ hãy ngồi trong tịnh xá chờ đợi.

Âu Dương Thống từ từ gật đầu nhưng không nói gì.

Bách Công Bảo thấy Bang chúa đang chú ý nghe liền nói tiếp:

– Tại hạ tưởng rằng có thiếp Bang chúa cần kiến chắc không phải chờ lâu.

Ngờ đâu chờ đến hai ba giờ, từ sáng đến trưa vẫn chưa được tin tức. Hai gã nha hoàn bưng cơm ra. Thuộc hạ mới biết còn phải chờ lâu, tưởng họ có ý

khinh mạn Bang chúa, thuộc hạ giận quá vung tay gạt đổ mâm con tung tóe. Nha hoàn vào báo với người quản lý thì y ra nói rằng:

“Hiện Trang chúa đang bận quá chưa rảnh để tiếp kiến. Nếu thuộc hạ không chờ được thì hãy về đi..” Thiết Mộc đại sư nói:

– A Di Đà Phật! Vân Trang chúa thật là làm phách.

Âu Dương Thống biết Vân Cửu Long trước đã có chuyện với phái Thiếu Lâm, ông tủm tỉm cười nói:

– Các phái võ lâm đều coi Vân Cửu Long là một tay kiệt sĩ.

Đường Toàn giục:

– Rồi sao nữa?

Bách Công Bảo nói tiếp:

– Thuộc hạ vừa nghe Vân Cửu Long có miệt thị Bang chúa chúng ta thì lửa giận bốc lên. Bao nhiêu binh họa tranh vẽ đều bị tại hạ đập phá tan tành.

Người quản lý toan ra tay ngăn trở rồi không biết hấn nghĩ sao lại thôi, chỉ bảo tôi chờ thêm nửa giờ nữa.

Sau khi đại náo một phen cũng hơi nguôi giận, thuộc hạ ngồi chờ lại nửa giờ nữa. Quả nhiên hấn dẫn thuộc hạ vào nội viện.

Đường Toàn hỏi:

– Lúc đang đi hấn có dặn gì không?

Thần Hành Bách Công Bảo trầm ngâm một lúc như để nhớ lại rồi nói:

– Hấn biểu Vân phu nhân trước nay chưa tiếp kiến ai thì tại hạ vào phải ăn nói nhỏ nhẹ, đừng làm cho phu nhân phải sợ hãi.

Đường Toàn hỏi:

– Thế ngươi có được yết kiến Vương phu nhân không?

Bách Công Bảo đáp:

– Hấn dẫn tại hạ qua mấy tầng đình viện mới vào đến nội trạch, bảo ngồi trong phòng khách rồi lui ra mau.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Chắc ngươi lại phải chờ một lúc rồi có tiểu tỳ áo xanh bưng trà ra chứ gì?

Bách Công Bảo lớn tiếng nói:

– Quả đúng thế thật.

Đường Toàn nói:

– Nếu ngươi uống chén trà thơm thì ta e rằng ngươi khó lòng về được.

Bách Công Bảo hỏi:

– Trong trà có thuốc mê ư?

Đường Toàn nói:

– Ta đoán thế thôi.

Âu Dương Thống thở dài một tiếng rồi giục:

– Thế rồi sao nữa?

Bách Công Bảo nhìn Đường Toàn nói tiếp:

– Tại hạ nóng ruột quá, song đối phương chỉ là một đứa nha hoàn bé nhỏ không tiện phát tác, tại hạ trừng mắt nhìn thị lui vào nhà trong. Tại hạ không biết làm thế nào đành ngồi chờ đến quá nửa giờ vẫn chẳng thấy gì. Tại hạ không nhịn được nữa, lửa giận bốc lên, quát tháo ầm ầm, bỗng thấy tấm rèm lay động, rồi hai đứa tiểu tỳ áo xanh đi ra và một vị phu nhân toàn thân mặc đồ trắng.

Âu Dương Thống vội hỏi:

– Vị phu nhân đó hình dạng thế nào?

Bách Công Bảo ấp úng một lúc rồi nói:

– Bà ta che mặt bằng chiếc khăn sa trắng, thuộc hạ nhìn không được rõ.

Đường Toàn cả kinh hỏi lại:

– Ngươi nghĩ lại xem có đúng bà ta che mặt bằng tấm khăn sa trắng không?

– Đúng lắm! Đúng là một tấm khăn sa trắng.

Đường Toàn nhắm mắt lại không nói gì nữa, tỏ ra đang có việc gì khó nghĩ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Rồi sao nữa?

Bách Công Bảo đáp:

– Bà lấy một phong thư ở trong tay áo ra giao cho tiểu tỳ áo xanh, bảo cầm lại trao cho tôi và nói rằng:

– Bà đã coi thiếp của Bang chúa. Mọi việc đã nói cả vào thư rồi, và dặn đi dặn lại tại hạ đem về đệ trình Bang chúa, đừng để thất lạc.

Bách Công Bảo vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy mật thư ra, cung kính đưa lên. Âu Dương Thống nhìn bao thư trắng, nói:

– Hay lắm! Thôi ngươi đi nghỉ.

Bách Công Bảo dường như có điều gì muốn nói lại thôi, chắp tay chào rồi trở gót đi ra.

Thiết Mộc đại sư cố ý nhìn ra phương trời, vờ như không thấy phong thư trong tay Âu Dương Thống.

Đường Toàn đột nhiên phe phẩy cây quạt nói:

– Bang chúa!

Âu Dương Thống toan bóc thư ra xem thấy Đường Toàn gọi liền dừng tay hỏi:

– Tiên sinh muốn hỏi điều chi?

Đường Toàn hỏi:

– Thuộc hạ muốn xin một điều không hợp lý chẳng rõ Bang chúa có ưng cho không?

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh có điều chi xin cứ nói ra.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa có thể cho thuộc hạ xem bức thư đó không?

Lời thỉnh cầu này Âu Dương Thống thật không ngờ đến. Ông ngần ngợ một lúc rồi đáp ứng:

– Cái này... cái này...

Ông phân vân một lúc rồi tiếp:

– Tiên sinh đã nhất định đòi xem cũng được, vì giữa hai ta chẳng có điều chi phải giữ bí mật.

Nói xong từ từ đưa thư lại.

Đường Toàn đón lấy thư trông qua rồi hỏi:

– Bang chúa có nhận được bút tích Vân phu nhân không?

Âu Dương Thống gật đầu không nói gì.

Đường Toàn đột nhiên nói rất nhỏ:

– Nếu Bang chúa chịu nghe lời thuộc hạ thì đừng mở thư này hay hơn.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao vậy?

Rồi như chợt tỉnh ngộ ra hỏi tiếp:

– Phải chăng tiên sinh nghi ngờ bức thư này có thuốc độc?

Đường Toàn nghiêm trang đáp:

– Trong lúc hấp tấp, thuộc hạ chưa dám quyết đoán. Nhưng thuộc hạ dám chắc chắn rằng bức thư này chỉ có tai hại cho Bang chúa chứ không ích gì.

Đoạn lão lên tiếng gọi to:

“Bách Công Bảo!” Bách Công Bảo thật không thẹn với cái biệt hiệu Thần Hành. Gã vừa đi xa ngàn dặm hành trình, thế mà tinh thần vẫn còn minh mẫn. Gã chưa đi nằm nghỉ còn đứng chờ bên cửa, nhắm mắt vận khí dưỡng thần.

Vừa nghe Đường Toàn gọi, gã rảo bước vào ngay, nghiêng mình hỏi:

– Tiên sinh có điều chi truyền dạy?

Đường Toàn cầm phong thư từ từ đưa lại cho gã và dặn:

– Người giữ kỹ phong thư này. Không có lệnh ta thì bất luận là ai cũng không được mở coi.

Bách Công Bảo ngơ ngẩn đón lấy thư rồi hỏi lại:

– Nếu Bang chúa đòi xem thì sao?

Đường Toàn khom lưng chấp tay thi lễ nói:

– Kính xin Bang chúa chỉ thị cho!

Âu Dương Thống khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

– Cả ta nữa cũng theo điều lệ ấy!

Bách Công Bảo nghe xong cất thư vào bọc.

Âu Dương Thống ngồi bên, nghĩ thầm trong bụng, xưa nay những bậc hiền tài có lắm điều kỳ dị, y không cho cả mình bóc thư coi, không hiểu có dụng ý gì.

Âu Dương Thống vẻ mặt buồn thiu, trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên ngừng

mắt lên thở dài một tiếng quay lại nói với Đường Toàn:

– Thân thể Cỗ Long Vương đã được chính miệng tiên sinh kẻ ra phần lớn, để hắc sống thì tất sinh nhiều hậu họa. Hắc giáo quyết, tàn ác vô cùng. Bữa nay đã lỡ mất thời cơ, e rằng sau này khó có cơ hội nào nữa.

Đường Toàn nói:

– Vừa rồi động thủ, tại hạ đã dò xét tình hình thì sau một hồi biến diễn, hắc đã hiểu dần dần trận Kỳ môn Cửu Cung biến hóa ra sao? Nếu còn đánh lúc nữa thì hắc sẽ khám phá ra những điều kỳ diệu bên trong.

Ông ngừng một lát lại nói tiếp:

– Tại hạ quên mất một điều là khi còn ở trong Tiêu Dao thảo lư, mười phần hắc đã học được tại hạ đến bảy tám. Ta có thể đem thể kỳ diệu để thủ thắng, chỉ một trận là bắt hắc phải hàng phục. Nếu để cho hắc nghiên cứu thêm một thời gian nữa thì tại hạ e rằng không còn cách nào kiềm chế được hắc.

Âu Dương Thống hỏi:

– Trừ kẻ đại gian, giết kẻ đại ác, tưởng không nên câu nệ tiểu tiết thái quá. Tại hạ cùng Thiết Mộc đại sư hợp lực với nhau, liệu có thể bắt hắc hàng phục được không?

Đường Toàn nói:

– Theo chỗ tại hạ biết thì bên mình y lúc nào cũng đem theo thuốc độc cùng ám khí. Thế liên hoàn trong trận Kỳ môn Cửu Cung đánh rất quá khiến hắc không còn lúc nào rảnh tay để thi hành thủ đoạn. Nếu y nhìn thấy chỗ sơ hở hoặc dồn y đến bước đường cùng, tất y sẽ phóng ám khí cùng chất độc ra thì tại hạ e rằng cục diện hôm nay đi đến chỗ cả đôi bên cùng khốn đốn.

Âu Dương Thống nói:

– Nhưng tha hắc như vậy kẻ cũng đáng tiếc. Huống chi tiên sinh sắp đi ẩn cư thì việc liệu địch đầu trí, Cùng Gia Bang tất thua y một bậc.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Xin Bang chúa yên tâm, ngày nào chưa trừ xong Cỗ Long Vương thì ngày ấy tại hạ chưa rời khỏi Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống được lời Đường Toàn mừng quá, khoanh tay vái dài nói:

– Âu Dương Thống này xin thay mặt Cùng Gia Bang, đa tạ tiên sinh.

Đường Toàn vội phục ngay xuống nói:

– Bang chúa có lòng quá yêu khiến tại hạ rất là áy náy.

Âu Dương Thống thò tay ra nắm Đường Toàn dậy, xúc động quá, nước mắt chạy quanh, nói:

– Cùng Gia Bang mà được có như ngày nay là hoàn toàn của tiên sinh ban cho. Mười năm ở với nhau, Âu Dương Thống này coi tiên sinh như mắt như tay.

Tiên sinh ra đi, khác nào người bị khoét mắt chặt tay.

Đường Toàn nói:

– Lời Bang chúa tại hạ coi nặng tày non.
 Bỗng nghe mấy tiếng binh binh, cả Tứ Thập Bát Kiệt quỳ xuống dập đầu, đồng thanh nói:

– Tiên sinh chịu lưu lại Cùng Gia Bang thật là phước lớn cho thuộc hạ.
 Âu Dương Thống nắm chặt tay Đường Toàn lắc mạnh nói:

– Sau khi trừ xong Côn Long Vương, Âu Dương Thống này cũng xin cùng tiên sinh đi ẩn cư để hưởng mấy năm yên tĩnh.
 Đường Toàn phe phẩy cây quạt khê bảo Tứ Thập Bát Kiệt:

– Các người dậy đi thôi!

Thiết Mộc đại sư đột nhiên chấp tay trước ngực nói:

– Lão tăng cũng đại diện cho anh em đồng đạo trong võ lâm rất thâm tạ tiên sinh đã nhận lời lưu lại Cùng Gia Bang.
 Đường Toàn vội vàng nghiêng mình đáp lễ nói:

– Một kẻ hàn nho đâu dám nhận những lời xưng tụng của lão thiền sư.
 Tứ Thập Bát Kiệt nhất tề đứng dậy.
 Đường Toàn ngẩng mặt nhìn trời nói:

– Bắt đầu từ giờ phút này, Côn Long Vương coi bọn Cùng Gia Bang chúng ta như cái đinh trước mắt. Trên đường võ lâm ở Trung Nguyên sắp xảy ra một trường huyết chiến rùng rợn. Chỉ trong vòng mười ngày, Côn Long Vương sẽ điều động những tay cao thủ dưới trướng y để cùng chúng ta quyết một trận tử chiến.
 Lời nói của Đường Toàn đầy vẻ cả quyết, chẳng hiểu có phải ông có ý nói để Thiết Mộc đại sư nghe thấy không?

Âu Dương Thống chau mày hỏi:

– Phải chăng Côn Long Vương là một người khí độ hẹp hòi?

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Y tính tình hẹp hòi, tâm địa lại nham hiểm, quyết không chịu đựng được cuộc thất bại hôm nay. Dù là cuộc thất bại nhỏ mọn đến đâu y cũng đem toàn lực ra để báo thù. Thời kỳ y tự biết chưa đủ sức chống đối thì y mới chịu rình rập để chờ cơ hội. Song hiện nay y đang ở vào thời kỳ toàn thịnh. Ba chữ “Côn Long Vương” là cả một oai quyền thần bí trong đám giang hồ. Chuyện thất bại bữa nay còn là một việc nhỏ nhưng chuyện vạch rõ lai lịch y là việc lớn. Đồng thời dưới mắt y thì bọn cửu địch chính cống không phải là chín môn phái lớn mà là Cùng Gia Bang chúng ta đây...

Thiết Mộc đại sư nói:

– Côn Long Vương quyết chí mưu đồ làm bá chủ võ lâm thì việc kháng cự cường địch không phải là trách nhiệm riêng của quý bang. Lão tăng định về chùa Thiếu Lâm để phúc trình cùng chưong môn phương trượng, nhưng bây giờ bản tăng đã thay đổi ý kiến quyết tâm ở lại đây, vâng theo mệnh lệnh của tiên sinh điều động để kháng cự cường địch.

Đường Toàn cười nói:

– Cỗ Long Vương võ công kỳ bí, mình hẳn kiềm chống các phái, lão thiền sư cùng Bang chúa tể bang là có thể chống cự được với y, còn ngoài ra tại hạ e rằng không còn ai là đối thủ của y. Lão thiền sư chí nguyện ở lại đây, tại hạ cảm kích vô cùng.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Tại hạ biết rằng đại sư có địa vị lừng lẫy trong võ lâm. Đại sư chịu lưu lại đây thì ngoài việc kháng cự cường địch, còn có thể điều hòa những cuộc xích mích giữa những tay cao thủ các môn phái lớn. Theo những tin tức từ các nơi đưa về thì dường như các môn phái có phái những tay cao thủ đến Trung Nguyên. Về điểm này tại hạ không được hiểu rõ ý kiến của họ.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Chắc bọn họ cũng đến để dò la tông tích Cỗ Long Vương chứ gì?

Đường Toàn cười nói:

– Cỗ Long Vương tông tích rất bí mật, cải trang thành nhiều lối. Một tập người riêng rẽ thì quyết nhiên không thể nào dò la được.

Đường Toàn thốt nhiên khẽ thở dài nói:

– Bọn họ không hẹn nhau mà cùng xuống Trung Nguyên, khiến tại hạ nghĩ không ra. Lạ hơn nữa, là tựa hồ như bọn họ cũng giữ bí mật không muốn cho ai phát giác ra hành tung của mình.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lại có những chuyện ấy ư?

Đường Toàn cười lạt đáp:

– Trừ những môn phái lớn, còn vô số những hạng bình thường ít khi lộ diện trên chốn giang hồ cũng tới tấp kéo tới Trung Nguyên. Vì thế mà tại hạ nghĩ rằng sắp xảy ra cuộc phong ba khắp nơi.

Thiết Mộc trầm ngâm hồi lâu rồi tựa hồ như không tìm ra được nguyên nhân, ngẩng đầu lên hỏi:

– Tiên sinh đoán ra sao?

Đường Toàn đáp:

– Bọn họ đến một cách đột ngột. Không ai có thể dự đoán được vì lý do nào. Tại hạ ngờ rằng có lẽ đó là sự an bài của Cỗ Long Vương.

Thiết Mộc đại sư lấy làm kỳ hỏi:

– Cỗ Long Vương lại an bài trước như vậy ư?

Đường Toàn nói:

– Có lẽ thế. Cỗ Long Vương chỉ cần phao tin ra, hoặc phái người trà trộn vào những môn phái lớn theo dõi nên chuyện là có thể gây ra những vụ lộn xộn.

Rồi thốt nhiên ông cả cười nói tiếp:

– Nhưng hẳn có một chỗ thất sách là không tính đến tại hạ đã chuẩn bị kế

hoạch mười năm trời ở Cùng Gia Bang.

Thiết Mộc đại sư lắc đầu nói:

– Lão tăng nghĩ vẫn chưa ra hẳn tìm cách phao ngôn thể nào mà khiến cho các môn phái lớn đều sai người đến đây?

Đường Toàn nói:

– Tôi xin đưa ra một tỷ dụ là đại sư hiểu rõ ngay. Giả tỷ giang hồ đương bàn tán về vụ giấu tam bảo thì lão thiên sẽ xử trí ra sao?

Thiết Mộc đại sư tỉnh ngộ à lên một tiếng rồi nói:

Và địa vị bản tăng ở chùa Thiếu Lâm, thì một mặt phái người đến thỉnh mệnh chương môn phương trượng, một mặt xuống núi để điều tra xem tam bảo hiện giấu đâu?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Ngụy kế của Cỗ Long Vương không đơn giản như thế đâu. Y còn bày kế để các đại môn phái ngờ vực nhau, chống đối nhau nữa là khác.

Thiết Mộc đại sư nghiêng mình tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Những lời nghị luận của tiên sinh là rành mạch.

Đường Toàn nói tiếp:

– Vì thế mà tại hạ xin lão thiên sư lưu lại đây. Địa vị của đại sư trong võ lâm có đủ tư cách điều hòa những cuộc xung đột giữa các môn phái lớn.

Thiết Mộc đại sư nhìn Âu Dương Thống nói:

– Thanh thế của Âu Dương Bang chúa còn được trọng vọng gấp mười lão tăng.

Đường Toàn cười nói tiếp:

– Tại hạ nghĩ rằng Cỗ Long Vương bày đặt ra cuộc hỗn loạn này là có dụng ý để đối phó với Cùng Gia Bang chúng tôi. Bang chúa tề bang điều giải thể nào được?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Vậy lão tăng xin vâng mệnh.

Đường Toàn ngẩng mặt trông trời chiều rồi nói:

– Chúng ta nên đi thôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đi đâu bây giờ?

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ đã dự định đến chỗ hội họp có ba lộ quân để đối địch, không hiểu lộ nào thu lượm được nhiều kết quả?

Âu Dương Thống hỏi:

– Cái đó khó mà biết được, ngay bọn mình đây bốn năm chục người còn chưa vây hãm được ba người bọn họ.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Kể về tranh đấu thì cũng ngang sức còn về mưu trí liệu địch mình cũng

hơn được y một bậc. Song một trận chưa bắt sống được Cỗ Long Vương thì đó là lỗi tại Đường mõ.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Tiên sinh mà còn tự trách mình như vậy thì lão tăng thật lấy làm xấu hổ quá.

Nói xong gượng cười cúi đầu xuống. Đường Toàn cười nói:

– Xin lão thiền sư miễn thứ cho tại hạ nói thẳng. Nếu trông vào võ công để tranh thắng thì lão thiền sư cùng Bang chúa tể bang đều không phải là tay đối thủ với y, nên tại hạ chưa dự tính đến chuyện lấy võ công để thủ thắng mà phải tìm cơ hội uy hiếp địch hoặc dùng Kỳ Môn Cửu Cung trận hoặc dùng gã thiếu niên mặt vàng, võ công gã thật ra ngoài sự tưởng tượng của chúng ta.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Công lực gã tuy không thâm hậu bằng Cỗ Long Vương nhưng nói về cơ biến thì thật gã không chịu thua hẳn.

Đường Toàn nói:

– Nếu không nhờ có gã thiếu niên mặt vàng võ công ghê gớm thì vừa rồi Cỗ Long Vương không còn được rảnh lúc nào để lảng lạng điều tra thể trận biến hóa. Lúc hắn chưa nhìn ra chỗ ảo diệu thì đã bị uy lực trận thế kiềm chế rồi.

Đường Toàn thở dài tự trách mình, nói tiếp:

– Tại hạ đã biết rõ võ công gã thiếu niên đó không vừa mà đem lòng khinh xuất để đến nỗi bị thua.

Âu Dương Thống an ủi:

– Tiên sinh chẳng nên tự trách, trận đánh hôm nay đâu phải chúng ta chịu thua. Hơn nữa lại vén được bức màn bí mật Cỗ Long Vương, cũng làm cho hắn phải mất nhuệ khí.

Đường Toàn nói:

– Nhưng do đó mà hắn đề cao cảnh giác khiến cho trong võ lâm còn xảy ra nhiều chuyện tàn khốc vì hắn.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Số trời đã định như vậy, nhân lực không thể vặn hỏi được. Tiên sinh lưu lại giang hồ là một phước lớn cho anh em đồng đạo trong võ lâm rồi.

Đường Toàn lại ngẩng đầu lên nhìn trời chiều, nói:

– Chúng ta không nên lưu lại đây nữa.

Rồi đột nhiên ông nói rất nhỏ trừ Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư, còn ngoài ra không ai nghe thấy gì.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 51

Viên Hiếu Lại Xuất Hiện Đột Ngột

Lại nói đến người áo xanh ra khỏi Kỳ Môn Cửu Cung trận cùng Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ trông về phía chính nam mà đi.

Liên Tuyết Kiều thấy y đi vào quãng rất hoang vu chẳng có đường lối gì thì trong lòng sinh nghi nhưng không dám hỏi. Nàng theo Cỗ Long Vương từ lâu đã hiểu tính tình y, không khỏi lo thăm cho Thượng Quan Kỳ.

Nàng nghĩ thầm:

“Cục diện hôm nay nếu Cỗ Long Vương không muốn cho chuyện mất thể diện đồn đại ra ngoài, y có thể giết mình cùng Thượng Quan Kỳ đi để bịt miệng”.

Nàng còn đang nghĩ ngợi liên miên, người áo xanh đột nhiên dừng bước.

Liên Tuyết Kiều ngẩng đầu nhìn lên thì chỗ dừng chân lại là một bãi tha ma mộ địa vô cùng hoang vu tịch mịch.

Người áo xanh cặp mắt nghiêm nghị lạnh lùng nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Con! Ta đối đãi với con thế nào?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tình sâu tựa biển.

Người áo xanh ngoác mồm ra cười nói:

– Tốt lắm! Con đào một cái huyệt đi!

Liên Tuyết Kiều thộn mặt ra nói:

– Trong tay nữ nhi không một tác sắt, lấy gì đào được?

Người áo xanh nói:

– Con vận nội lực vào hai cánh tay rồi dùng hai bàn tay mà móc đất, sao lại không đào được.

Liên Tuyết Kiều miễn cưỡng đáp:

– Nữ nhi xin tuân mệnh.

Nàng từ từ đưa hai bàn tay đẹp như ngọc trắng như tuyết dưới ánh trăng lộ màu hồng. Mười ngón tay tháp búp trông rất xinh đẹp. Nàng ngấm ngấm thở dài, từ từ vận chân lực vào hai tay. Mười ngón tay trắng muốt biến thành đỏ tươi và lớn hơn gấp bội lúc bình thường.

Người áo xanh khen:

– Võ công của con so với trước hơn nhiều. Chắc khi ở Mẫn phủ, con vẫn luyện tập đều đặn.

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười thê lương nói:

– Nghĩa phụ nói đúng đó. Có điều trong mấy năm ấy không được kề cận

nghĩa phụ để học thêm ít tuyệt kỹ nữa.

Người áo xanh nói:

– Con đã học khá nhiều rồi đấy mà...

Ngừng một lát y lại giục:

– Con đào mau đi?

Liên Tuyết Kiều di động hai tay bắt đầu móc đất đào huyết. Chỗ này đất lẫn đá tuy không rắn lắm nhưng có những mảnh đá vụn nhọn hoặc rất sắc. Nàng đã vận chân khí để chống đỡ mà vẫn còn mấy chỗ máu chảy đầm đìa. Hai tay bị thương. Nàng hy vọng nghĩa phụ cảm động xót thương, từ từ ngẩng đầu lên nói:

– Hai tay nữ nhi bị đá đâm vào nát cả rồi.

Người áo xanh ồ lên một tiếng rồi nói:

– Còn được! Nếu bị thương vào mạch máu thì mới sợ máu ra nhiều mà ngất đi.

Liên Tuyết Kiều cay đắng mà vẫn phải nói hùa theo:

– Nghĩa phụ nói đúng đó.

Câu này nàng phải dùng hết khí lực mới nói ra được vì mỗi tiếng nói ra lại đau nhói trong lòng. Nàng phải cúi đầu xuống, hai tay giao nhau móc đất rất nhanh, một là để cho chóng xong, hai là để che dấu nỗi đau thương trong lòng cùng vẻ mặt căm hờn. Nàng phân tích tình cảm trước mắt thì chỉ thấy sự hung hiểm cùng chết chóc. Nàng lại hồi hận sao không sớm đưa thuốc giải cho Thượng Quan Kỳ uống. Nếu chàng uống thuốc giải rồi thì lúc này hai người hợp sức lại, quyết tâm phản kháng một phen. Dù chưa chắc mình đã thoát khỏi độc thủ của nghĩa phụ, nhưng cuộc tranh đấu biết đâu không kinh động đám người Cùng Gia Bang và may ra còn có cơ may sống được. Nàng vốn biết nghĩa phụ thâm độc lại có tính đa nghi, nàng không dám ngẩng đầu lên hoặc dừng công tác một chút nào.

Chẳng mấy chốc, nàng đã đào xong một cái huyết sâu chừng ba thước, dài độ bốn thước, rộng hai thước.

Nguyên dưới tầng cát cùng đá sỏi trên mặt, bên dưới toàn là đất cát nguyên chất, nên càng đào xuống dưới càng lẹ, mà công tác mau được hoàn thành.

Bỗng nghe tiếng người áo xanh trầm giọng nói:

– Tốt lắm! Con hãy dừng tay nghỉ đã.

Liên Tuyết Kiều dừng tay lại, từ từ đứng lên, lùi lại hai bước đứng bên Thượng Quan Kỳ.

Người áo xanh ngẩng mặt nhìn ra bên trời nói:

– Con có muốn đẩy gã này xuống huyết lấp đất đá lên để chôn sống gã này không?

Dường như Liên Tuyết Kiều đã biết trước người áo xanh sẽ hỏi câu đó nên nàng chẳng kinh ngạc chút nào. Nàng quay lại nhìn. Thượng Quan Kỳ, khề

hỏi người áo xanh:

– Tâm trí gã tuy mê muội, nhưng bảo y nằm xuống huyết này, chẳng biết gã có chịu không.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Con biểu gã đến bên ta!

Liên Tuyết Kiều vội lùi lại hai bước, khẽ quát:

– Người qua bên kia!

Thượng Quan Kỳ ngớ ngẩn toét miệng ra cười rồi từ từ bước sang.

Người áo xanh ngấm ngấm vận động chân lực từ từ giơ tay phải lên, chờ cho Thượng Quan Kỳ đi qua miệng huyết là lập tức phóng chưởng ra.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên có cảm giác môi hờ rãng lạnh, Thượng Quan Kỳ mà bị người áo xanh phóng chưởng đánh chết rồi sẽ đến lượt mình bị thủ tiêu. Ý định muốn sống của con người kích thích ý chí nàng phản kháng lại.

Đột nhiên nàng lớn tiếng gọi:

– Nghĩa phụ!

Người áo xanh dường như không ngờ đến thái độ của nàng dám to tiếng với mình, bất giác y run lên hỏi:

– Con điên rồi hay sao?

Liên Tuyết Kiều đã liệu trước bữa nay khó lòng thoát chết, ý chí phản kháng lại càng kiên quyết. Nàng đáp bằng một giọng khá gay gắt.

– Con không điên đâu, con chỉ sợ không sống được qua hôm nay.

Người áo xanh từ từ hạ tay xuống nói:

– Chỉ một câu đó đáng xử tử rồi đấy.

Liên Tuyết Kiều cãi:

– Nếu nghĩa phụ không nghĩ đến thâm tình cha con, thì nữ nhi cũng không cam lòng chịu chết.

Người áo xanh cười gằn nói:

– Ta không ngờ mi dám phản kháng ta!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nghĩa phụ bức bách rồi đẩy con đến bước đường cùng...

Nàng đột nhiên thở dài một tiếng, nét mặt lộ vẻ khẩn cầu, năn nỉ:

– Nếu nghĩa phụ để con sống sót, thì con tình nguyện mai danh ẩn tích lánh mình vào chôn rừng sâu, không len lỏi vào đám giang hồ nữa.

Người áo xanh nói:

– Giới lắm Con dám mặc cả với ta.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên vẩy tay lên tiếng lạnh lạnh gọi Thượng Quan Kỳ:

– Trở lại đây mau!

Thượng Quan Kỳ tung mình nhảy lại đứng bên Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều đã chuẩn bị sẵn từ trước móc trong bọc ra viên thuốc giải độc, nhét luôn vào miệng chàng.

Người áo xanh suốt đời chưa hề tường đến những kẻ thuộc hạ mình đem lòng phản bạn. Y rất đỗi ngạc nhiên, đứng thộn mặt ra, hồi lâu y mới buông tiếng cười gằn nói:

– Mấy đứa em mi nói quả không sai. Biết vậy ta giết đi từ trước cho rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bọn Cùng Gia Bang cách đây phòng xa. Nếu con hô hoán lên có thể gọi họ đến ra tay cứu viện.

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói tiếp:

– Gã này đã uống thuốc giải độc, chỉ trong chốc lát là thần trí gã trở lại sáng suốt.

Người áo xanh hai mắt lộ đầy sát khí nói:

– Ta cho mi một thời gian uống cạn tuần trà để mi nghĩ cho chín. Một là mi bó tay chịu chết, hai là mi quyết tâm ngỗ ngược phản ta.

Liên Tuyết Kiều nghe y nói mỗi chữ là một đòn thiết chùy đập vào tim gan mình. Trong lúc hoảng hốt, nàng không biết trả lời thế nào cho phải.

Hai tia mắt sắc như đao của người áo xanh từ từ nhìn hết Thượng Quan Kỳ lại nhìn qua Liên Tuyết Kiều nói tiếp:

– Mi nghĩ kỹ đi, có kẻ nào phân bội ta mà được chết yên lành không? Ta nghĩ đến chút tình cha con đã thi ơn đặc biệt với mi rồi đó.

Người áo xanh ngẩng mặt nhìn ra phương trời rồi nói tiếp:

– Mi mê gã phải không? Kể về võ công gã đáng được cùng mi sống ngủ cùng giường, chết chôn cùng huyệt. Con người ta bất luận nam nữ được chôn cùng huyệt với người yêu cũng là một điều hạnh phúc vô cùng.

Y nói một câu bằng một giọng đầy vẻ từ ái khiến ai nghe cũng phải động lòng. Liên Tuyết Kiều dường như bị câu nói của người áo xanh lung lạc, bất giác nhìn xuống huyệt. Bỗng thấy người áo xanh trầm giọng nói:

– Bây giờ mi chỉ cần vỗ một chưởng vào huyệt mạch môn sau lưng gã là lập tức có thể khiến gã yên lặng nhảy vào trong huyệt rồi mi tuần tiết sấn vai cùng gã. Ta sẽ lấp đất đi cho.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên ngừng đầu lên hai hàng nước mắt nóng hổi tuôn ra nói:

– Nghĩa phụ nói phải đó!

Người áo xanh lại nói:

– Dù sao ta với mi cũng là cha con, lẽ nào chẳng có chút tình nghĩa. Ta thực không nhẫn tâm ra tay giết mi..

Ngừng một lát y lại nói:

– Và đến thế này thì không còn cách nào lưỡng toàn được nữa.

Liên Tuyết Kiều biến sắc nói:

– Thôi được! Con tự biết mình không thể trốn thoát độc thủ của nghĩa phụ. Nếu để nghĩa phụ ra tay hạ sát, thì thà con tự tử đi là hơn.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ gượng cười vớ vớ về mặt thê lương nói:

– Chúng ta cùng chết với nhau thôi!

Nàng nói xong từ từ giơ tay lên...

Giữa lúc một tiếng hú dài vang dội nổi lên, một bóng người nhanh như tên bắn từ không trung vụt tới. Chớp mắt đã đứng ngay trước mặt hai người.

Bỗng người mới đến thốt nhiên lớn tiếng quát:

– Không được động đến đại ca ta.

Liên Tuyết Kiều quay đầu nhìn lại thì thấy gã nửa người nửa vượn đứng sững trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Người áo xanh thấy gã này thân pháp mau lẹ phi thường, không khỏi giật mình quát hỏi:

– Mi là ai?

Gã chính là Viên Hiếu. Tuy gã đã hiểu tiếng người rất nhiều nhưng miệng lưỡi chưa vận dụng được mau lẹ, diễn giảng rất khó khăn. Gã ho lên mấy tiếng rồi mới đáp:

– Đây là đại ca ta. Ta là tiểu đệ của đại ca ta.

Gã tưởng mình nói mấy câu là rõ ràng lắm, song người ngoài nghe vẫn chưa minh bạch. Người áo xanh hắng giọng nói:

– Đại ca mi thì làm sao?

Viên Hiếu đáp:.

– Bất luận là ai ta cũng không để động đến mình đại ca ta.

Gã xoay tay lấy một ống tiêu bằng trúc thổi lên. Người áo xanh nghe tiếng tiêu, âm điệu rất quen tai, dường như đã nghe ở đâu rồi. Bỗng thấy gã đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào Thượng Quan Kỳ, miệng thổi tiêu mỗi lúc một khẩn cấp.

Người áo xanh đột nhiên thi triển phép truyền âm nhập mật, bảo Liên Tuyết Kiều.

– Kiều nhi! Con vận hết công lực điểm vào huyết mạch môn sau lưng gã, ta sẽ tha chết cho.

Vì y đứng cạnh Viên Hiếu đến năm, sáu thước, và lại đứng đối diện, nếu mình ra tay lại bị Viên Hiếu phát giác. Còn Liên Tuyết Kiều đứng ngay sau lưng gã, chỉ giơ một tay lên một cái là điểm trúng những huyết đạo trong toàn thân gã.

Liên Tuyết Kiều sau khi nghe tiếng tiêu, thần trí đang mê man, đột nhiên tỉnh táo lại. Tuy nàng còn ít tuổi nhưng đã trải nhiều cơn hoạn nạn, nên tâm cơ rất sâu sắc. Nàng vô ý cất cao giọng lên nói:

– Nghĩa phụ muốn giết gã phải không?

Thượng Quan Kỳ trước vẫn nhắm mắt đứng yên, đột nhiên mở bừng mắt ra. Đôi luồng nhơn quang loang loáng đảo nhìn Viên Hiếu rồi lại nhìn sang Liên

Tuyết Kiều. Đôi mắt chàng nhấp nháy không ngớt, tựa hồ như thần trí và kỷ ức khôi phục lại dần.

Viên Hiếu đột nhiên ngừng thổi tiêu, cả mừng cất tiếng gọi:

– Đại ca!

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều vội hô lên:

– Tránh mau đi!

Viên Hiếu vừa nghe tiếng hô hoán đột nhiên ôm Thượng Quan Kỳ nhảy tạt ngang sang bên chừng ba bước. Một luồng chỉ phong mãnh liệt lướt ngang mình gã.

Nếu Liên Tuyết Kiều không kêu kịp thời thì cả gã lẫn Thượng Quan Kỳ đã bị chỉ phong quét trúng.

Người áo xanh đang hăng nói:

– Giỏi lắm! Quả nhiên mi dám bội phản ta.

Liên Tuyết Kiều nhăn nhó cười đáp:

– Chẳng biết con có bội phản nghĩa phụ không? Nhưng con không được nghĩa phụ dung thứ.

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Thường thường nghĩa phụ dạy cho bí quyết phải biết người biết mình.

Tình thế trước mắt hiện đã rõ ràng. Chỉ còn cách ba người chúng ta hợp sức lại, họa là mới có cơ may thoát chết.

Thượng Quan Kỳ tinh thần đã tỉnh táo, khẽ quát:

– Hiền đệ buông ta ra!

Viên Hiếu nghe lời, buông chàng ra.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn mặt người áo xanh hỏi:

– Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa?

Người áo xanh nghe chàng hỏi, động tâm nhớ lại, từ từ gật đầu đáp:

– Đúng, dường như chúng ta gặp nhau rồi.

Y ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Đại khái người nào đã gặp ta đều bị ta đưa hồn xuống suối vàng.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhảy lên nói:

– Ta nhớ ra rồi! Mi đá ta xuống vực thăm ngàn trùng, mi là người áo xanh!

Người áo xanh đột nhiên tiến sát lại. Bỗng Viên Hiếu lớn tiếng quát:

– Không được đánh đại ca ta.

Gã vung tay quét ngang một cái. Người áo xanh cười lạt một tiếng, tay phải vẫn đánh xuống Thượng Quan Kỳ, đồng thời ngấm vận nội lực quét ngang để đón lấy tay phải Viên Hiếu đánh tới.

Kinh lực y cứng mạnh như gang thép tưởng đánh một đòn đủ làm gãy tay

Viên Hiếu. Ngờ đâu vừa chạm nhau đã cảm thấy cánh tay đối phương cũng cứng như thép, không bị thương mảy may nào, thật là kinh khủng vô cùng.

Y nghĩ thầm trong bụng:

Không ngờ cái quái nửa người nửa ngợm này mà nội lực thâm hậu đến thế! Bỗng thấy Viên Hiếu hú lên một tiếng dài đánh tới tấp. Người áo xanh trong lúc thất thần, để Viên Hiếu chiếm thượng phong lại đánh rất sát, phải lùi lại ba bước.

Liên Tuyết Kiều đã ngằm vận chân khí, chuẩn bị cứu ứng Viên Hiếu, vì nàng chưa biết gã có đủ sức một mình chiến đấu với Côn Long Vương, kẻ tám lạng người nửa cân, không phân thắng bại.

Người áo xanh bị bức bách phải lùi lại ba bốn thước mới đứng vững lại được.

Y vận nội công phản kích, đột nhiên đánh ra năm chưởng liên tiếp. Trận phản kích này không những ngăn chặn được thế công của Viên Hiếu mà đoạt lại được ưu thế.

Viên Hiếu nổi xung, hú lên một tiếng nhảy tung người lên đảo lộn đầu xuống đất chân giơ lên trên, chụp vào người áo xanh.

Người áo xanh đột nhiên vung tay phải lên đánh. Lòng bàn tay y chạm phải cánh tay đầy lông lá của Viên Hiếu.

Y định đem chưởng này đánh cho nội lực Viên Hiếu phải tổn thương, bao nhiêu nội kinh tụ tập vào cả lòng bàn tay đột nhiên đẩy mạnh ra.

Viên Hiếu người treo lơ lửng trên không bị luồng cường kinh của đối phương lật tung người lên như điều đứt dây bắn lên không trung.

Thượng Quan Kỳ cả kinh lạng người đi một cái để ngăn cản người áo xanh, rồi chẳng nói năng gì tung chưởng đánh luôn.

Người áo xanh phóng chưởng ra đã đánh tung Viên Hiếu đi, trông ông cao hứng dị thường, phóng ra chỉ điểm, bắt buộc Thượng Quan Kỳ phải thu chiêu về, đồng thời y vung tay trái tạt ngang, dùng luồng chưởng lực rất nặng từ xa phóng tới Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều thấy Viên Hiếu bị người áo xanh hất tung lên, đã toan ra tay giúp Thượng Quan Kỳ, vì nàng nghĩ rằng Thượng quan Kỳ mà bị thương, mình còn trợ lại một mình thì vô phương chống đối.

Nàng thấy người áo xanh phóng chưởng ra, hai tay để ngang trước ngực, lập tức bung ra.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên dùng toàn lực đánh ra một quyền vào cạnh sườn, bắt buộc người áo xanh dùng chưởng lên đỡ, đồng thời y phải đánh trả một quyền.

Thượng Quan Kỳ ra tay kịp thời, bắt buộc người áo xanh chia nửa phần thực lực để chống lại, nên đòn chưởng đánh Liên Tuyết Kiều đã giảm đi rất nhiều.

Thế mà Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều đều bị rung người lên, đồng thời lùi lại một bước.

Người áo xanh công lực thâm hậu vô cùng. Tuy phải phân chia thực lực để

chống cự với cường địch giáp công hai bên tả hữu, mà vẫn chiếm được thượng phong.

Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều bị kinh lực đối phương chấn động làm cho nửa mình tê buốt, xương tay mỏi rời. Giả tử y đem toàn lực tập trung đánh vào một người thì nhất định phải chết.

Hai người tuy chưa bị thương, song nếu không được nghỉ xả hơi một chút thì không thể nào cầm cự được nữa.

Giả tử giữa lúc này người áo xanh lại phóng ra một chưởng thì hai người tất bị trọng thương. May mà Viên Hiếu vừa đến kịp thời, vung quyền ra nhằm đánh vào ngực người áo xanh.

Người áo xanh cặp mắt long lanh đầy sát khí, cười gằn một tiếng nói:

– Những tay cao thủ võ lâm hiện nay, bất luận là ai, đã chịu được đòn chưởng của ta vừa rồi, ta quyết giết bằng được mới nghe. Mi đã chịu nổi đòn chưởng đó thì đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Y vừa nói vừa phóng cả quyền lẫn cước ra. Bóng chưởng đều nhắm vào những huyệt trí mạng phóng tới.

Viên Hiếu nhờ được bản chất thân thể nhanh nhẹn và chiêu thuật tinh diệu, giữ môn hộ rất kín đáo, chống được hơn mười hai hiệp.

Người áo xanh tiếp tục đưa ra những chiêu kỳ ảo tới tấp khiến cho gã chân tay luống cuống. Bỗng thấy người áo xanh hét lên một tiếng rồi lùi lại năm thước.

Viên Hiếu đứng ngây người ra như phỗng.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ, tung mình nhảy lại gọi rồi rít:

– Viên đệ! Viên đệ.....

Viên Hiếu cặp mắt lơ lơ đảo nhìn Thượng Quan Kỳ, ngây ngô nở một nụ cười, bỗng miệng học máu tươi ra, té nhào xuống đất.

Thượng Quan Kỳ cả kinh, đưa tay ra nắm lấy Viên Hiếu. Chàng sờ ngón tay vào người vào áo gã, trong lòng sực nhớ ra một điều gì đó vội rút tay lại.

Chàng nhìn sang người áo xanh thì thấy y hai mắt lim dim đứng yên.

Liên Tuyết Kiều vội chạy đến bên bảo Thượng Quan Kỳ:

– Em ngươi bị thương nặng rồi.

Thượng Quan Kỳ gật đầu. Chàng lớn tiếng hỏi người áo xanh.

– Ngươi cũng bị thương ư?

Người áo xanh mở choàng mắt ra cười lạt hỏi:

– Bây giờ mi tự sát hay còn để ta động thủ?

Y vừa nói vừa phóng chưởng ra. Thượng Quan Kỳ biết y nội lực thâm hậu mình không thể địch nổi, không dám chống lại chưởng lực. Chàng vừa né tránh, vừa đưa ngón tay trở và ngón giữa dùng thế Hoa Long Điểm Tinh điểm vào huyệt mạch người áo xanh.

Người áo xanh thu chưởng bên phải về, phóng tay trái ra chiêu Phân Hoa

Phát Liễu quét ngang ngực đối phương.

Thượng Quan Kỳ phóng cả song quyền ra để giữ thế chủ động. Trong chớp mắt chàng đánh liên năm quyền bốn cước.

Người áo xanh đột nhiên biến đổi tư thế đánh, không chịu phản kích chỉ giữ kín không để những chiêu của đối phương đánh tới.

Liên Tuyết Kiều đứng bên theo dõi cuộc giao phong. Mặt nàng lợt lạt, tựa hồ như đang gặp phải vấn đề nan giải.

Người áo xanh một mặt né tránh đòn Thượng Quan Kỳ, một mặt lưu tâm tra xét đường quyền cước của chàng, tựa hồ như để tìm hiểu một điều gì mà y đã lãng quên.

Liên Tuyết Kiều sau một lúc ngẫm nghĩ đột nhiên ôm gã dậy. Trong tay nàng đã cầm sẵn viên thuốc, nàng vội nhét vào miệng gã rồi buông ra. Đoạn nhảy mau về chỗ đứng trước.

Người áo xanh để hết tinh thần vào đường quyền cước Thượng Quan Kỳ.

Mặt y loang loáng lộ vẻ nghi ngờ, dường như trong chiêu thức của chàng có hiển hiện ra một vài cử chỉ của một vị cô nhân nào đó.

Liên Tuyết Kiều ngẫm thử phả một cái, quay lại tiếp tục coi hai người tranh đấu.

Thốt nhiên người áo xanh lạng người sang một bên rồi lùi lại ba thước, kêu lên:

– Dừng tay!

Thượng Quan Kỳ theo lời dừng tay hỏi:

– Chuyện chi vậy?

Người áo xanh đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Kiều Nhi! Thần trí gã đã hoàn toàn phục hồi chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Khôi phục hoàn toàn rồi.

Người áo xanh cặp mắt lạnh lùng, sắc như dao, nhìn Viên Hiếu nằm dưới đất rồi lại đảo nhìn sang Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Võ công ngươi cùng gã nửa người nửa vượn kia về thủ pháp có nhiều chỗ giống nhau. Phải chăng các ngươi cùng học một thầy?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Phải thì làm sao?

Người áo xanh đưa tầm mắt nhìn ra phương trời xa thẳm nói:

– Nếu ngươi cho biết vị nào đã truyền thụ võ công cho ngươi và hiện giờ ở đâu, thì ta sẽ tha chết cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ sau khi khôi phục lại được thần trí cảm thấy nội lực tổn thất nhiều, tứ chi bại hoại, chân khí hư nhược. Nếu đánh mấy chiêu nữa thì quyền chưởng sẽ mềm nhũn kiệt sức. Chàng tự biết cuộc chiến đấu này dữ nhiều lành ít, cần phải dùng trí mới được.

Chàng vào ngấm ngấm vận khí điều dưỡng, vừa nghĩ cách dụ địch, liền đáp:
– Người có nhận ra y không?

Người áo xanh nói:

– Phàm những người có tên có tuổi trong võ lâm, ta đều có thể nêu tên được. Nhưng bọn họ thì chưa biết rõ ta. Người chỉ nói hình trạng sư phụ người là ta có thể gọi đích danh y ngay.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

Nếu ta nói rõ tướng mạo ân sư ra không chừng gã này sẽ có những cử động bất lợi cho ân sư. Chi bằng ta gạt để y khó lòng dò ra được. Đồng thời mượn thời gian này để điều dưỡng thể lực. Nghĩ vậy chàng giả vờ cười lạt nói:

– Vị ân sư truyền thụ võ nghệ cho ta ít khi lộ diện ra ngoài nhân thế. Dù ta có nói, chắc người cũng không biết.

Người áo xanh nói:

– Có lý nào thế được! Người thử nói ta nghe.

Thượng Quan Kỳ nói hàm hồ, dè dặt đôi phương hỏi vặn đến cùng. Chàng lầm bầm:

“Hồng bát! Bình sinh ta ít khi nói dối. Chỉ sợ nói điều ngây ngô tất bị y lật tẩy”.

Trong lúc hoang mang chàng chợt nhớ đến hai bộ thi thể trong hang động đá bí mật ở rặng núi Bạch Mã mây mù dày đặc.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 52

Nghe Tiếng Tiêu Hào Kiệt Trở Thành Oai

Địa phương thần bí đó với bao nhiêu sự rùng rợn đã in sâu vào óc Thượng Quan Kỳ. Người áo xanh vặn hỏi, chàng nhớ lại những hiện tượng nơi đây để đem ra lừa bịp y. Chàng ngẩng mặt lên nhìn đám mây trắng bay trên trời, thung thình đáp:

– Người truyền thụ võ công cho ta..

Chàng xưa nay không biết nói dối, vừa nói tới đây, cảm thấy trong lòng không yên bèn dừng lại.

Người áo xanh nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Kỳ. Y rất giàu kinh nghiệm, chú ý đặc biệt đến chỗ Thượng Quan Kỳ thay đổi sắc mặt vì sợ đối phương nói dối để lừa mình. Y thấy Thượng Quan Kỳ lộ vẻ băn khoăn lại tưởng lầm là vì chàng sắp tiết lộ hành tung của sư phụ. Mỗi nghi ngờ giảm đi mấy phần.

Y nói tiếp:

– Ta tuy giết người rất nhiều, bàn tay đầm máu, làm cho võ lâm phải khiếp sợ, nhưng bình sinh ta không cãi lời hứa bao giờ. Ngươi cứ nói tướng mạo sư phụ ngươi, hôm nay ta quyết không sát hại các ngươi.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn thấy trong mắt Liên Tuyết Kiều lộ vẻ khẩn cầu. Nàng nói:

– Ngươi nói mau đi? Sư phụ ta xưa nay đã hứa với ta điều gì là đúng thế.

Người áo xanh đằng hắng một tiếng rồi bảo Liên Tuyết Kiều:

– Mi thì đừng hòng ta tha mạng.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói:

– Nếu các hạ không ưng cho cô nương đây đi với chúng tôi, thì tại hạ liều chết chống cự, quyết không chịu nói tướng mạo sư phụ.

Người áo xanh trầm ngâm đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều, nói:

– Thôi thì ta cũng phóng sinh cho con tiện tỳ này.

Đoạn y giục Thượng Quan Kỳ:

– Ngươi nói mau đi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ còn một điều nữa, các hạ có ưng chịu tại hạ mới nói!

Người áo xanh nói:

– Điều gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tôi chỉ nói tướng mạo thôi. Các hạ đừng hỏi tôi về chỗ người ẩn thân.

Người áo xanh cười lạt, toan nổi hung. Song y ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

– Ta ưng thuận điều kiện đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Người truyền võ công cho tại hạ không chỉ có một.

Người áo xanh mắt loang loáng hỏi:

– Không phải một? Chẳng lẽ là hai người ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Một ông và một bà.

Người áo xanh hỏi:

– Phải chăng là một cặp vợ chồng?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Hai cái thi hải trong sơn động kia, xem không phải là vợ chồng”. Chàng lắc đầu đáp:

– Không phải.

Người áo xanh hỏi:

– Thế họ là anh em hay sao?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Bất luận họ là anh em hay không, mình cứ nói bừa đi”. Chàng vừa nghĩ vừa gật đầu đáp lại.

Người áo xanh hỏi:

– Hai người đó tướng mạo thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hai vị này đối với tại hạ tuy là tình thầy trò vì có ơn truyền thụ võ nghệ, nhưng thực ra không phải thầy trò chính thức.

Người áo xanh hỏi:

– Phải chăng họ không thu nhận đồ đệ?

Thượng Quan Kỳ không biết nói dối thế nào, liền gật đầu đáp:

– Đúng thế.

Người áo xanh lại hỏi:

– Người đàn ông chừng độ bốn mươi còn người đàn bà mới độ ba mươi phải không?

Thượng Quan Kỳ chỉ gật đầu không nói gì.

Ngày ấy chàng vào sơn động tuy hình ảnh hai người còn nhớ rõ, nhưng họ bao nhiêu tuổi chàng không biết nên chàng chỉ gật đầu.

Người áo xanh bỗng cất cao giọng hỏi:

– Hai người này đều ở trong núi Bạch Mã phải không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi đã nói với các hạ trước là không thể cho biết chỗ ở của sư phụ kia mà!

Người áo xanh cười lạt hỏi:

– Họ ăn mặc thế nào?

Câu này vừa hỏi ra, lập tức nhắc nhở Thượng Quan Kỳ nhớ lại cái chết thảm thiết của hai người, bất giác thở dài.

Bỗng một tiếng hú nhỏ nổi lên, Viên Hiếu đang nằm dưới đất đột nhiên đứng dậy.

Người áo xanh đưa mắt nhìn Viên Hiếu mắg luôn:

– Mi sống dai thật?

Thượng Quan Kỳ ngoảnh nhìn Viên Hiếu rồi đáp:

– Hai vị thụ nghiệp cho tại hạ đều mặc y phục như người thường.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Nếu ngươi không được hai người này cứu thì ngày ấy ta đá ngươi xuống vực thăm chắc đã tan xương nát thịt rồi.

Thượng quan Kỳ toan trả lời nhưng lại nghĩ thầm:

“Nếu mình thừa nhận hai người đó cứu mình thì không khác gì vạch rõ nơi để hai xác chết”.

Nghĩ vậy chàng ho luôn mấy tiếng rồi nói:

– Những điều tại hạ nói với các hạ đến đây là xong. Vậy chúng tôi đi đây.

Người áo xanh đột nhiên nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Kiều nhi lại đây đã!

Liên Tuyết Kiều ngán ngừ rồi từ từ bước lại.

Người áo xanh thi triển phép truyền âm nhập mật hỏi:

– Ngươi phản bội ta thực chẳng?

Liên Tuyết Kiều áp ứng:

– Nữ nhi.. nữ nhi..

Nàng hoảng hốt không biết nói gì thêm nữa.

Người áo xanh nói:

– Hiện giờ con còn có cơ hội lấy công chuộc tội.

Ngừng một lúc, y nói tiếp:

– Chắc con cũng đã biết rồi. Nếu ta quyết tâm giết hại các người thì các người không thể sống qua giờ tý đêm nay.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi cảm tạ Ôn đức nghĩa phụ đã lưu tình.

Người áo xanh nói:

– Bây giờ con có thể đi theo chúng. Nhưng mỗi khi tới đâu con cần để lại ám hiệu tại đó, hiểu chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nữ nhi xin ghi nhớ.

Người áo xanh nói:

– Thế là được rồi, con đi đi!

Liên Tuyết Kiều từ từ gót toan cất bước đi, bỗng thấy cánh tay phải đau nhói khiến cho mặt hoa nhăn nhó.

Nàng quay đầu nhìn lại thì người áo xanh đã cầm đầu đi thẳng, bất giác nàng cất tiếng gọi to:

Xin nghĩa phụ hãy dừng bước! Nữ nhi có việc phải thỉnh mệnh.

Người áo xanh nói vọng lại:.

– Con cứ yên tâm mà đi làm theo lời dặn rồi tự khắc có người đem thuốc giải đến cho.

Nói vừa xong y đã mất hút.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều một cái, không biết đối với nàng nên thương hay nên giận. Chàng lắc đầu buông tiếng thở dài rồi chạy đến Viên Hiếu hỏi:

– Viên đệ bị thương có nặng lắm không?

Viên Hiếu từ từ ngẩng đầu lên hỏi lại:

– Người áo xanh đi rồi ư?

Thượng Quan Kỳ gật đầu. Viên Hiếu từ từ ngồi dậy, trở Liên Tuyết Kiều nói:

– Cô này đã cho em uống một viên thuốc.

Tâm địa gã trung hậu, ai đã thi ơn cho là gã ghi nhớ vào lòng.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều rồi hỏi:

– Không biết coi cô nương là bạn hay thù?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thù hay bạn tùy người quyết định. Nếu các người không muốn ta đi theo thì ta từ biệt đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương đi đâu?

Liên Tuyết Kiều đáp:.

– Người bắt tất phải lo cho ta. Từ thuở nhỏ ta sinh trưởng cô độc, lớn lên lại sống cô độc, còn sợ gì ai.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cô có sợ người áo xanh không?

Liên Tuyết Kiều thẳng thắn đáp:

– Y cùng ta đã có công dưỡng dục, lại là tình nghĩa phụ. Dĩ nhiên ta phải sợ y.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Nhớ tới cô nương cho uống thuốc mê, tôi không khỏi cảm hờn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu ta sớm biết người không một chút lòng cảm kích thì ta quyết không cho người uống thuốc giải.

Viên Hiếu thấy hai người sắp gây lộn vội nói xen vào:

– Cô này tốt lắm, tốt lắm!

Gã định nói:

Liên Tuyết Kiều đối với mình có cái ơn cứu mạng, nhưng không thốt ra lời được.

Thượng Quan Kỳ ở cùng gã đã lâu nên rất hiểu ý tứ gã, liền gật đầu nói:

– Ta biết rồi! Hiền đệ nhắm mắt lại điều dưỡng một lúc rồi còn phải đi!

Viên Hiếu nhấp nháy đôi mắt tròn xoe rồi nhắm lại vận khí điều hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn thấy Liên Tuyết Kiều giương đôi mắt thao láo ra nhìn chàng. Bốn cặp mắt gặp nhau, hai bên cùng ngơ ngẩn và cùng muốn nói nhưng không mở miệng.

Liên Tuyết Kiều thốt nhiên trở gót vừa bước đi vừa nói:

– Anh em người điều dưỡng xong rồi mau rời khỏi nơi này nghe.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương không đi với chúng tôi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không được! Nếu ta đi với các người thì vĩnh viễn còn bị nghĩa phụ ta theo dõi. Huống chi trong mình ta đang bị ám khí kịch độc chi trong vòng giờ là chất độc bộc phát.

Nàng đứng quay lưng lại phía Thượng Quan Kỳ nên chàng chỉ nghe tiếng nói chứ không nhìn rõ vẻ mặt.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô đã biết vậy, sao không sớm tìm cách điều trị.

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Trừ nghĩa phụ ta thì trên đời này chẳng hiểu có ai chữa được cho ta không?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Cô nương bị thương thế nào?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta bị ám khí Phụ Cốt Độc Châm.

Thượng Quan Kỳ giật mình nói:

– Mới nghe đến tên ám khí đã cảm thấy rùng rợn vô cùng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Những người dưới trướng nghĩa phụ ta hầu hết là trong mình có phụ cốt độc châm. Nhưng họ không biết đó thôi.

Thượng Quan Kỳ tự biết mình không có tài cứu chữa được nên không hỏi đến độc châm nữa. Chàng nâng Viên Hiếu dậy nói:

– Cô nương bảo trọng mình vàng, chúng tôi đi đây.

Chàng thốt nhiên nghĩ rằng nếu mình đi với nàng thì không tài nào thoát khỏi con mắt rình rập của người áo xanh, nên không mời nàng kết bạn đồng hành nữa.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Người khá thông minh đấy, không đi với ta thì may ra còn giữ được hành

tung bí mật.

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói:

– Tôi bị cô nương đánh thuốc mê thành ra ngớ ngẩn trong một thời gian khá lâu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu ta không liều chết cho người uống thuốc giải thì đến giờ người vẫn còn ngớ ngẩn chẳng biết gì.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bậc đại trượng phu chỉ biết nhớ ơn, không nghĩ đến thù oán. Tôi không truy cứu đến việc cô nương đã đánh thuốc mê tôi nữa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trên chốn giang hồ ân oán lẫn lộn, khó mà phân biệt được ai là bạn ai là thù. Nhưng con người...

Nói tới đây đột nhiên nàng đổi giọng:

– Có người đến đó, chúng ta phải ăn nấp đi thôi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trên đường thiếu gì người qua lại việc gì mà phải ăn nấp?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nhưng mà lúc này khác, hướng chi đây là nơi tịch mịch hoang vu.

Nàng vừa nói vừa ẩn vào trong bụi cỏ rậm trước tiên:

Thượng Quan Kỳ ngoài miệng phản đối nhưng trong lòng cũng cảm thấy nơi đây không phải là chỗ người thường đi lại. Chàng đặt Viên Hiếu nấp vào bụi cỏ.

Ba người vừa nấp xong thì có bốn người phi ngựa nhanh như chớp.

Người đi đầu trạc tuổi năm mươi, râu đen chùng đến rốn. Vừa trông đã biết lão là một tay cao thủ vào hạng võ công thượng thừa. Còn ba người kia mình đều mặc áo màu lam, chân đi giày đế mỏng. Trên lưng giắt binh khí khác nhau.

Thượng Quan Kỳ liếc mắt nhìn trộm thì thấy Liên Tuyết Kiều tựa hồ rất chú ý đến lão râu dài.

Lão râu dài phóng tám mắt nhìn xung quanh hồi lâu rồi đột nhiên cất tiếng cười nói:

– Chỗ này đẹp đây! Chỗ này đẹp đây!

Ba đại hán áo xanh vẫn đứng nghiêm chăm chăm không dám nói năng gì.

Lão râu dài lại nói:

– Lấy giấy bút cho ta!

Một gã đại hán áo lam lập tức lấy giấy bút ở trong túi đặt bên yên đưa ra.

Lão râu dài vẽ mặt đang tươi cười, đột nhiên biến sắc, tựa hồ phát giác ra điều chi kinh dị. Tia mắt lão nhìn thẳng về phương đông và phương nam lặng lẽ không nói gì.

Đại hán áo lam tay bung nghiên bút vẫn đứng thộn mặt ra, chứ không dám giục.

Tình trạng đó kéo dài trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, lão râu dài vẽ mặt lại tươi cười, vẩy tay nói:

– Bày bàn ra đây!

Hai gã đại hán áo lam kia lấy ở trên lưng ngựa xuống mấy cái chân gỗ và mấy miếng ván để giáp vào nhau thành một cái bàn dài.

Đại hán kia vội đặt nghiên bút lên bàn, rồi rút ở sau yên ngựa ra cái ghế gấp đặt ở phía sau lão râu dài.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm quái lạ. Chàng tự hỏi, – Nơi đây chỉ có mấy dãy núi thẳng tắp đã không cảnh dưới sông trên cầu lại không khói lửa thôn trang, toàn thể là một bãi hoang liêu. Lão này vẽ phong cảnh gì đây?

Chàng ngó trộm Liên Tuyết Kiều thì thấy nàng rất lưu ý đến hành động của bọn này.

Viên Hiếu vẫn nằm ý trên đám cỏ rậm ngựa mặt lên trời như đang suy nghĩ điều gì.

Lão râu dài chấp bút vẽ lia lịa một hồi, tay đưa rất nhanh, rồi đột nhiên dừng lại, chống bút ngẩng mặt lên nghĩ ngợi giây lát rồi lại cúi xuống vẽ. Chừng ăn xong bữa cơm thì đã vẽ xong.

Thượng Quan Kỳ tuy nóng lòng muốn coi xem lão vẽ gì. Song lại sợ kinh động đối phương thành ra thủy chung vẫn không dám ngẩng đầu lên xem.

Ba gã đại hán áo lam thu xếp nghiên bút bàn ghế rất nhanh, rồi cả bốn người lên ngựa ra đi.

Thượng Quan Kỳ thấy mấy người đi rồi, thở phào một tiếng, đứng dậy nói:

– Viên đệ! Chúng ta đi thôi!

Chàng gọi luôn mấy tiếng vẫn không thấy Viên Hiếu đáp lại thì nghi ngờ rằng gã bị trọng thương ngất đi chẳng. Chàng kinh hãi vô cùng quay đầu nhìn lại thì thấy gã hai mắt tròn xoe, ngựa mặt trông trời ra chiều khoan khoái.

Từ khi Thượng Quan Kỳ quen biết Viên Hiếu đến nay, chưa bao giờ chàng thấy gã lộ vẻ vui tươi như lúc này. Chàng muốn để gã tận hưởng phút khoái lạc nên không gọi nữa. Bên tai có tiếng sột soạt, Liên Tuyết Kiều từ từ rẽ cỏ bước lại gần bên chàng.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm đề khí đề phòng bị, nhưng ngoài mặt chàng vẫn ra vẻ trấn tĩnh. Hai người chăm chú nhìn nhau, lặng lẽ không nói gì. Hồi lâu Liên Tuyết Kiều mỉm cười hỏi:

– Ngươi sợ chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Lần trước bị đau, lần sau phải ngán. Tôi sợ cô nương lại đánh thuốc mê.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta mà định ám toán thì dù các người để ý đến đâu cũng không phòng bị nổi.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Nếu tôi cùng Viên đệ hợp lực để đối phó với cô nương thì không đầy trăm chiêu, nhất định cô phải đổ máu.

Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:

– Ở trên cái cõi đời này ta chỉ sợ có hai người mà thôi, còn ngoài ra dù gươm kẻ cô ta tự tin rằng sẽ thoát hiểm như không.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng người thứ nhất là Cỗ Long Vương, nghĩa phụ cô nương?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng! Còn ai nữa người biết không?

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Tuy không phải anh em người, song là người đứng ngay bên anh em người đó.

Thượng Quan Kỳ giật mình, bất giác ngoảnh nhìn bốn phía, đột nhiên cổ tay phải chàng đau nhói, huyết mạch chàng bị người nắm chặt.

Bên tai chàng bỗng vang lên một tràng cười ha hả, chính là Liên Tuyết Kiều.

Nàng nói:

– Về kinh nghiệm giang hồ người hãy còn kém cõi lắm.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Dùng thủ đoạn giáo tuyết để ám toán người, đâu có phải là hành động của đáng anh hùng?

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Được lắm! Cho người là bậc đại anh hùng đại hào kiệt... Nhưng ta cứ chém người một nhát để người biến thành con quỷ anh hùng.

Ngừng một lát, nàng nghiêm nghị nói:

– Trên chốn giang hồ những người ưa dùng quỷ kế như ta không biết bao nhiêu mà kể. Ngoài chiến trường sống chết chỉ cách nhau chừng sợi tóc.

Những kẻ làm bộ anh hùng như người tức là đem tính mạng ra làm trò đùa.

Thượng Quan Kỳ tức giận hỏi:

– Cô nương lên mặt dạy đời phải không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu người chịu nghe lời giáo huấn của ta là khôn lắm. Có thể kéo dài cuộc sống thêm mấy năm.

Thượng Quan Kỳ nói bằng một giọng mỉa mai:

– Nhưng cuộc sống chết của tại hạ không mượn cô nương quan tâm đến.

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi nói:

– Cả một đời người chỉ có một lần chết.

Đột nhiên nàng buông tay, giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Kỳ rồi

cười nói:

– Đáng tiếc là ta chẳng còn sống được mấy nổi!

Đoạn nàng trở gót từ từ bước đi.

Ngọn gió ngoài nội thổi bạt tà áo Liên Tuyết Kiều. Nàng thất thểu bước đi chẳng khác gì chiếc nhạn cô đơn lạc lõng. Trông sau lưng nàng, người ta có cảm giác thê lương vô hạn.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên cảm thấy xúc động vì nét thê lương tịch mịch của Liên Tuyết Kiều, chàng bỗng nảy ra ý nghĩ đồng tình với nàng, lắm bầm:

Tuy nàng đánh thuốc mê khiến cho thần trí ta ngơ ngẩn song nàng không nỡ hại tính mạng ta. Rồi tắc lòng hào hiệp bỗng nổi lên, lớn tiếng quát:

– Đứng lại!

Liên Tuyết Kiều đột nhiên dừng bước từ từ quay lại hỏi:

– Chi vậy?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Có phải cô nương bị Cỗ Long Vương đuổi đi không?

Liên Tuyết Kiều hỏi lại:

– Phải thì làm sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương định một mình đi đâu?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vũ trụ bao la thiếu gì chỗ gửi thân.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương hành động một mình nguy hiểm lắm. Tạm thời đi theo chúng tôi là hơn.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Người bảo vệ cho ta được chăng?

Rồi nàng buông một tràng cười khanh khách nói tiếp:

– Người hãy giữ thân người đó!

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– À ra cô này không biết điều.

Liên Tuyết Kiều nhún đôi mày nói:

– Người còn ra vẻ anh hùng lắm nhỉ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô đi với chúng tôi, dù sao cũng thêm được đôi phần an toàn hơn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Dù có thêm đến ba người nữa, tức là gấp đôi cũng không có cách gì đề phòng được sự ám toán của nghĩa phụ ta.

Nàng từ từ trở lại nói tiếp:

– Ngay một cái Phụ Cốt Độc Châm trong mình ta, người cũng chưa giải cứu

được.

Thượng Quan Kỳ ngăn người ra không biết nói sao.

Liên Tuyết Kiều thở dài sườn sượt nói:

– Trong vòng mười dặm vuông, khu vực này sắp diễn ra một cuộc tàn sát rất thảm khốc. Các người không nên lưu lại đây nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao cô nương biết?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người có biết lão râu dài vừa rồi vẽ gì không?

Thượng Quan Kỳ cười lại đáp:

– Chẳng lẽ bức họa đồ đồ cũng có tác dụng ghê gớm hay sao?

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Người là người vô tình vô ý như vậy, thế mà cũng len lỏi vào chốn giang hồ thì dù có đến trăm cái đầu cũng không khỏi mất mạng.

Thượng Quan Kỳ tuy trong lòng rất hoài nghi lão râu dài họa đồ vừa rồi, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, chàng nói kích:

– Giả tử người đời ai cũng đa nghi như cô nương thì thiên hạ loạn mất.

Liên Tuyết Kiều chau mày hỏi:

– Người đã nhìn rõ phong cảnh nơi đây chưa?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

Nàng hỏi mình câu này chắc là đã biết người đó vẽ gì? Chi bằng mình giả vờ ngớ ngẩn để thăm dò cho ra. Nghĩ vậy chàng nhìn quanh bốn phía rồi đáp:

– Đây chỉ là một bãi hoang vu tịch mịch rộng rãi bao la.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi:

– Nhưng có phong cảnh gì đẹp không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trời xanh bát ngát, mây trắng lững lờ, tuy không có phong cảnh đẹp song cũng là một cảnh đồng rộng mông mênh.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thật là những lời biện luận miễn cưỡng. Quả nhiên người phải học nhiều.

Nàng ngẩng mặt trông trời, nghĩ ngợi một hồi rồi nói tiếp:

– Ta nghĩ mình chẳng còn sống trên thế gian được mấy chốc, ta bảo cho người hay, sở dĩ nghĩa phụ ta còn để hai người sống chưa phóng ám khí Phụ cốt độc châm là còn có mục đích điều tra ở các người về tung tích một người. Tuy ta chưa biết người đó là ai, song sự sinh tử của họ có quan hệ rất lớn. Nghĩa phụ ta muốn dùng tất cả tai mắt thiên hạ để theo dõi hành tung bọn người.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Điều đó tôi cũng nghĩ như cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người biết vậy là hay. Chưa tìm ra tông tích người đó, hoặc giả các người còn tạm thời sống được ít ngày. Song một khi đã tìm ra tông tích người đó rồi thì là các người phải chết ngay.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Về thông minh tài trí, tại hạ còn kém cô nương, song có điều tại hạ chưa hiểu, cô nương đã biết Cỗ Long Vương thâm hiểm độc ác, sao lại không tìm cách thoát thân.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người tưởng ta phản nghĩa phụ được ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Người ta vì đại nghĩa phải diệt cả đến người thân thích. Nghĩa phụ cô nương đã là người đại ác, sao cô nương còn giúp y làm điều tàn bạo.

Liên Tuyết Kiều cười nói – Đừng nói ta mới là nghĩa nữ y mà dù là con ruột y, y vẫn không hoàn toàn tín nhiệm. Ai đã ở trong tay y đều bị y thiết kế kiềm hãm. Câu chuyện dài lắm, một lúc nói không xiết được. Nhưng ta đây là người không chịu để ai kiềm chế mình. Tuy ta biết rõ không có hy vọng gì chống cự lại được nhưng cũng giãy giụa một phen rồi đến đâu thì đến. Có điều việc của ta, ta không cần ai giúp sức mà cũng không ai giúp nổi.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

– Ở nơi bình nguyên hoang dã này sắp xảy ra một cuộc ác chiến đẫm máu, không biết có đến bao nhiêu tay cao thủ võ lâm sẽ bị chết phen này. Nếu người còn có lòng nhân từ cứu đời thì không gì bằng mau mau đưa tin này báo cáo với Bang chúa Cùng Gia Bang, yêu cầu người phái các đệ tử chia đi các ngã khuyên ngăn những tay cao thủ võ lâm đừng đến chốn bình nguyên này để khỏi bị chết uổng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Câu chuyện không đầu không đuôi này, cô nương thử nghĩ xem, người ta tin mình thế nào được.

Liên Tuyết Kiều tức giận nói:

– Thế thì người đừng nói nữa!

Đoạn nàng trở gót toan đi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tuy tại hạ tin lời cô nương, song chỉ sợ người ta không tin lời tại hạ.

Rồi tựa hồ như chàng biết là một vụ rất nghiêm trọng, chàng thở dài nói tiếp:

– Nếu cô nương có lòng muốn cứu người thì xin nói rõ những chuyện bí mật để tại hạ biết đường báo cáo.

Liên Tuyết Kiều cặp mắt long lanh nói:

– Người nói vậy cũng phải.

Nàng giơ tay lên vuốt lại mái tóc xõa ra, rồi nói tiếp:

– Nghĩa phụ ta có không biết đến bao nhiêu là tay cao thủ kỳ nhân, nhưng

chỉ có hai gã siêu quần. Một gã chuyên về dùng độc pha thuốc, võ công tuyệt thế là một lão già tàn phế. Còn một gã nữa là lão râu dài vừa rồi người cũng thấy đó.

Lão già tàn phế kia ta chưa từng được thấy mặt lần nào vẫn còn nghi ngờ tài lão.

Nhưng lão râu dài thì thật là một kẻ sĩ kỳ tài. Lão ít khi xuất hiện trên chốn giang hồ. Bao nhiêu vương cung, hầu phủ đều do một tay lão thiết kế xây dựng.

Không những lão chuyên về thô học mà dùng hỏa cũng rất tài tình. Nay lão đột nhiên xuất hiện đến Trung Nguyên quyết không phải là chuyện tầm thường.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hay là lão dùng chốn bình nguyên hoang dã này để bố trí thành một biển lửa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta không tin rằng lão có thể biến cõi hoang vu này thành biển lửa, nên không dám đoán càn. Nhưng lão vừa đặt bàn họa, chắc chắn là có dụng ý đặc biệt gì đây. Họa xong lão vui vẻ ra đi chắc là đã có kế hoạch ghê gớm lắm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Những lời cô nương nói đây liệu có làm cho Bang chúa Cùng Gia Bang đủ tin được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tin hay không ta cũng chẳng quản, người cứ đem bấy nhiêu lời báo cáo với họ là mình đã tận tâm rồi.

Nàng ngẩng lên trông trời nói:

– Ta còn sống được một ngày nên còn chuẩn bị lấy chút việc để về sau.

Nói xong nàng xoay mình cất bước.

Thượng Quan Kỳ gọi to:

– Cô nương hãy đình bộ!

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Người làm gì mà nhộn lên thế?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương có cần người giúp sức không?

Liên Tuyết Kiều không quay đầu lại lớn tiếng đáp:

– Không cần!

Nàng đột nhiên chạy thật lẹ, khoảnh khắc đã biến vào rừng.

Thượng Quan Kỳ buông tiếng thở dài, quay lại gọi:

– Viên đệ!

Chàng thấy gã đang giơ cao tay bên hữu lên luyện môn Thần Hội ý Tự nên

chàng gọi to đến thế mà gã vẫn không nghe tiếng. Thượng Quan Kỳ từ từ bước đến gần lớn tiếng gọi:

– Viên đệ!

Viên Hiếu hạ tay xuống hỏi:

– Đại ca, đại ca gọi em đây ư?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười đáp:

– Ta gọi đến mấy câu rồi, đệ đang nghĩ gì vậy.

Viên Hiếu nói:

– Chà! Hôm nay em nghĩ nhiều quá, nghĩ đến sư phụ truyền dạy võ công, còn...

Hai mắt gã lấp loáng nhìn vào Thượng Quan Kỳ rồi đột nhiên không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ vẻ mặt gã rất quái lạ, dường như sợ sệt, vừa bền lên. Chàng nhíu cặp lông mày nói:

– Còn điều gì nữa nói đi. Dù nói thật cũng không sao mà.

Viên Hiếu nói:

– Còn nữ lang áo trắng...

Nửa câu dưới dường như gã không thốt nên lời há hốc miệng ra.

Thượng Quan Kỳ run lên hỏi:

– Nữ lang áo trắng làm sao?

Viên Hiếu đáp:

– Cô ta tốt lắm, tốt lắm...

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm:

Gã đột ngột nói mấy câu này với ta là có ý gì? Chẳng lẽ gã thốt nhiên sinh lòng yêu mến Liên Tuyết Kiều. Chàng nghĩ tới vụ con vượn già kia vào cướp con gái nhà người ta, thì câu chuyện quả là có thể lắm. Chàng không biết an ủi gã bằng cách nào, chỉ làm bộ đáp:

– Ừ! Cô ấy tốt thật.

Viên Hiếu dường như nghĩ ra một điều gì quan trọng. Gã nhảy lên thò tay vào bọc, móc ra một ống tiêu ngắn nói:

– Ống tiêu bằng đồng này...

Rồi cầm đưa cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ cầm lấy hỏi:

– Phải chăng đồng tiêu này sư phụ đã cho hiền đệ?

Viên Hiếu đáp:

– Đúng thế, sư phụ cho em.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Thế thì hiền đệ giữ lấy.

Viên Hiếu lắc đầu đáp:

– Sư phụ bảo đưa cho đại ca.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi:

– Hiện giờ sư phụ Ở đâu?

Viên Hiếu đáp:

– Em không biết. Sư phụ đi rồi.

Gã lại thò tay móc ra một cái bao thư trắng đưa cho Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca coi cái này.

Thượng Quan Kỳ đón lấy mở ra thấy có tờ giấy xanh viết mấy hàng chữ:

“Tuyệt học suốt đời ta phổ hết vào khúc này, không có tên gì đặt cho xứng đáng, tạm gọi là vô danh. Nếu hiểu được những điều huyền diệu trong khúc này tức là hấp thu được hết những điều sở học của ta đó.

Trân trọng”.

Phía dưới mấy câu đơn giản này toàn là những dấu hiệu về ngữ âm.

Thượng Quan Kỳ vốn hiểu sơ qua về âm luật, xem xét hồi lâu dần hiểu ra, cầm ống tiêu đưa lên thổi.

Tiếng tiêu réo rất nổi lên tan vào không gian. Nhưng những cung điệu ghi tên tờ giấy trắng chuyển điệu gấp quá không được uyển chuyển nên không lọt tai.

Viên Hiếu nghe xong một lúc, đột nhiên giơ tay ra giằng lấy ống tiêu trong tay Thượng Quan Kỳ đặt lên miệng thổi, âm luật biến hóa khác hẳn với Thượng Quan Kỳ, nghe rất du dương, rung động lòng người.

Thượng Quan Kỳ nghe kỹ hồi lâu, phát giác ra rằng âm điệu này rất ít biến chuyển dường như chỉ thay đổi trong vài ba cung, khác nào tiếng chuông chiều một thức tỉnh lòng người một cách mãnh liệt.

Chàng lại nghe một lúc nữa, dường như bị tiếng tiêu làm cho xúc động rồi phát ra những linh cảm tiềm tàng trong khúc nhạc. Bỗng nhiên chàng nhảy lên một cái, buông tiếng cười ròn rã, khoa chân múa tay la ầm lên:

– Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!

Viên Hiếu thấy vậy đột nhiên ngừng thổi, gọi:

– Đại ca, đại ca..

Thượng Quan Kỳ vẫn nhảy nhót hoài, tay vung chân quét khiến cho cỏ dài xung quanh đứt bay lên tứ tung. Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ trước nay chưa từng có cử động kỳ dị này, gã đâm ra hoảng sợ, đứng trợn mắt nhìn chàng, chân tay đờ đẫn không biết làm thế nào.

Thượng Quan Kỳ la ó mỗi lúc một thêm lớn tiếng. Chân tay đâm đá mỗi lúc một mãnh liệt thêm.

Viên Hiếu tuy kém mồm miệng nhưng không phát biểu được tâm ý mình, nhưng tư chất gã rất thông minh. Vừa rồi Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyệt Kiều nói chuyện với nhau, gã nghe được khá nhiều và ngấm ngấm suy nghĩ một hồi và đã hiểu được ý kiến của hai người. Gã biết rằng Thượng Quan Kỳ bị người cho uống thuốc mê thành ra ngơ ngẩn. Bây giờ gã thốt nhiên

thấy Thượng Quan Kỳ đâm đá lung tung gã tưởng chàng lại bị thuốc độc phát nên trong lòng kinh hãi vô cùng.
Viên Hiếu vốn tính trung hậu. Trừ mẫu thân gã ra Thượng Quan Kỳ là người gã quan hoài đến nhất. Gã gọi chàng hai câu mà chàng vẫn lơ đi như không nghe thấy gì. Gã bồn chồn trong dạ vò đầu bứt tai, chân dậm thành thịch không biết làm thế nào.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 53

Mười Dặm Đồng Hoang, Một Sông Máu Đỏ

Thượng Quan Kỳ vùng tay đá chân càng lâu, càng mau lẹ càng thuần thục. Viên Hiếu hai mắt đỏ ngầu, càng suy nghĩ càng thấy nguy nan. Gã không nhẫn nại được nữa, lẩm bẩm:

ta dùng sức mạnh ôm chặt đại ca lại, xem y còn múa may quay cuồng được nữa thôi. Gã nghĩ sao là làm vậy ngay, khoa chân bước đến gần né người đi xông vào, hai tay giơ ra rất mau toan ôm lưng Thượng Quan Kỳ.

Bóng người lạng đi một cái, Thượng Quan Kỳ vùng quyền rất lẹ như chớp đánh trúng vào vai Viên Hiếu. Quyền này mãnh liệt vô cùng, khiến cho Viên Hiếu phải loạng choạng lùi ra xa bốn năm bước mới đứng vững.

Thượng Quan Kỳ là người gã kính yêu nhất hiện nay mà lại vùng quyền đánh gã, khiến gã vô cùng kinh dị, giương hai mắt tròn xoe tự hỏi:

“Sao đại ca lại đánh mình?” Gã bối rối mê man, gào lên:

– Đại ca, đại ca!

Thượng Quan Kỳ bao nhiêu tâm trí để cả vào chuyện vùng quyền đá cước. Tuy Viên Hiếu quát lên mà tựa hồ chàng vẫn không nghe tiếng.

Viên Hiếu ngẩng mặt trông mây nổi bên trời, đột nhiên nhảy vọt lên cao nhằm Thượng Quan Kỳ bay tới. Đến đỉnh đầu Thượng Quan Kỳ, gã hạ mình xuống rất lẹ vừa trúng sau lưng chàng. Đồng thời gã vận toàn thể nội lực vào hai tay ôm chặt được lưng Thượng Quan Kỳ.

Gã được trời phú cho sức khỏe dị thường đâm chết cả hổ, giờ ôm được lưng Thượng Quan Kỳ nhấc bổng lên, nhất định không buông ra nữa.

Thượng Quan Kỳ bị gã nhấc bổng người lên, toan day qua để gỡ ra thì bên tai nghe tiếng Viên Hiếu hoảng hốt gọi vang lên. Chàng đã tỉnh lại vội gọi:

– Viên đệ, buông ta ra.

Viên Hiếu cố sức ghì thật chặt nói:

– Em không buông!

Thượng Quan Kỳ vội quát lên:

– Buông ta ra rồi ta nói cho em nghe!

Viên Hiếu rất kính trọng Thượng Quan Kỳ. Chàng đã nói gì và biểu làm sao gã cũng tuân theo. Nghe lời chàng quát gã lập tức buông tay, mắt trừng trừng nhìn chàng hỏi:

– Đại ca, đại ca làm sao vậy?

Thượng Quan Kỳ vui mừng đáp:

– Viên đệ! Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi.

Ngừng một lát chàng lại cười nói:

– Ta đang gặp lúc cao hứng.

Viên Hiếu nghe không hiểu chàng nói gì, hai mắt gã vẫn nhìn chàng chăm chăm.

Thượng Quan Kỳ nhân nghe tiếng tiêu dần dần lĩnh hội được chỗ cao thâm về võ học, chàng xuất thần luyện tập, nhận thức được chỗ ảo diệu về võ học, trong lòng khoan khoái vô cùng. Chàng thấy vẻ mặt Viên Hiếu đang ngơ ngẩn nhìn mình, biết rằng gã chưa hiểu. Chàng muốn nói rõ cho gã biết, nhưng việc này khó lòng diễn giảng cho gã hiểu được. Ngẫm nghĩ một lúc chàng bảo:

– Những lời sư phụ dặn dò ta hiểu cả rồi.

Viên Hiếu gật đầu mấy cái nói:

– Thảo nào...

Gã nghĩ một lúc lâu rồi mới chịu nói thêm:

– Thảo nào đại ca vui sướng quá!

Gã nói câu này tuy còn cứng nhắc mà mặt đã đỏ lên lấy làm đắc ý phát ra được một câu đặc thể, rồi gã cũng sung sướng, toét miệng ra cười với Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ lại đem những điều vừa lãnh hội được ôn lại trong chớp nhoáng để ghi nhớ.

Chàng nhớ đến lời Liên Tuyết Kiều định ninh dặn bảo lúc ra đi, nghĩ thầm trong bụng:

“Coi vẻ mặt lúc nàng nói mấy câu đó tuyệt không có ý lừa dối ta, huống chi việc này có quan hệ lớn đến các phái võ. Ta phải chuyển đạt những câu đó đến Cùng Gia Bang Chủ ý đã định, Thượng Quan Kỳ dặt tay Viên Hiếu cười nói:

– Viên đệ! Chúng ta đi thôi.

Viên Hiếu giương đôi mắt thao láo hỏi:

– Đại ca? Chúng ta đi đâu?

Thượng Quan Kỳ giật mình lắm bả:

“ừ nhỉ! ừ nhỉ! Biết đi đâu tìm Bang chúa Cùng Gia Bang bây giờ?” Chàng đưa mắt nhìn làn cỏ rậm, một cảnh bình nguyên bát ngát, không biết nên đi về phương nào.

Viên Hiếu thốt nhiên kéo áo Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca! Có người tới.

Thượng Quan Kỳ đã biết gã mất tinh tai thính hơn người, liền kéo gã núp vào trong bụi cỏ rậm.

Một lát, từ mé Nam quả có hai bóng người đi tới. Thượng Quan Kỳ cùng

Viên Hiếu núp trong bụi cỏ ngó trộm thấy hai người này sóng vai mà đi. Người bên trái thân hình nhỏ bé và cao lêu nghêu, thân thể gầy còm, trên đầu có búi tóc to bằng vải đỏ, tay phải cầm cây xà đầu trượng, mặt mũi hốc hác như người bị bệnh, cặp mắt sâu hoắm như mắt chim ưng, tướng mạo có vẻ thâm độc.

Người bên hữu tuổi chừng ngoài sáu mươi, đầu nhẵn thín, dưới cằm không một sợi râu, người lảo đảo lùn thùn mà béo trùn béo trục, sắc mặt hồng hào, mình mặc áo đại hồng bào, lưng giắt đôi vòng nhật nguyệt luân.

Viên Hiếu trông tướng hai người kỳ dị này, nghe răng ra cười nói:

– Hai lão này coi hay đấy!

Thượng Quan Kỳ toan ngăn trở thì đã không kịp nữa. May mà hai người tựa hồ mãi miết đi nhanh, thoáng cái đã qua rồi họ cứ nhắm hướng bắc mà tiến. Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu chờ một lúc nữa cho hai người đi thật xa rồi định đứng lên thì lại nghe phía Đông Nam cũng có tiếng chân người vang lên.

Chàng nghech mắt nhìn ra thì thấy tám nhà sư mặc áo trắng, phía trước ba, phía sau năm, đi hộ vệ một vị hòa thượng thân thể cao lớn mình mặc áo cà sa đỏ, vai vác cây thiền trượng đi về hướng bắc.

Ở chốn hoang dã bát ngát này đột nhiên xuất hiện hai người tướng mạo kỳ dị, cùng chín nhà sư, đồng thời đi về phía bắc thì đúng không phải là việc tầm thường.

Hai người nán lại lúc nữa rồi mới bước ra khỏi bụi rậm.

Thượng Quan Kỳ không nén được tính hiếu kỳ, dắt Viên Hiếu đi về phía bắc để theo hút bọn kia.

Đi chừng được ba dặm, đột nhiên lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ phía tây đi tới.

Hai người lại nhảy núp vào bụi rậm, nằm phục xuống đất trông ra thấy cát bụi bay mù, một con ngựa vàng rầm rập chạy đến. Người cưỡi trên lưng ngựa là một đại hán đứng tuổi mặc võ trang sắc đen, trán dầy mồ hôi, tay không ngót ra roi quất vào hông ngựa, vẻ mặt nóng nảy hoang mang vô cùng.

Con ngựa vàng này dường như đã đi rất nhiều đường đất, miệng nhỏ dải trắng, mình toát mồ hôi ướt đầm. Viên Hiếu ở nơi sơn dã lâu ngày, hiểu rõ tính chất cầm thú. Gã vừa nhìn ngựa đã bảo ngay với Thượng Quan Kỳ:

– Đại ca ơi! Con ngựa này chết đến nơi rồi.

Chưa dứt lời, ngựa đã đi qua năm bảy trượng. Bỗng nghe nó hí vang lên rồi đánh huych một tiếng. Viên Hiếu chau mày buồn rầu nói:

– Thế là con ngựa chết rồi.

Chưa dứt lời lại thấy cát bụi bay mù, bốn con tuấn mã chạy tới. Những người cưỡi ngựa toàn là đại hán võ trang áo đen.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu hết mực lực nhìn ra quả thấy con ngựa vàng chết lẫn kền dưới đất. Đại hán áo đen cười con ngựa này toan nhảy vào bụi cỏ để lẫn tránh thì thấy phía sau bốn người đuổi tới. Đại hán ngẩng mặt nhìn trời hú một tiếng xoay tay rút trường kiếm ra đứng thủ thế chờ địch đến nơi. Đại hán vừa xuống tấn thì bốn người cười ngựa đã tới. Gã đại hán đi đầu cười lạt quát lên:

– Mi chưa hạ khí giới theo bọn ta trở về, chẳng lẽ còn chờ chúng ta phải ra tay.

Đại hán kia cầm ngang lưỡi kiếm nói:

– Bốn vị chẳng nên bức bách tôi thái quá.

Một đại hán khác cười lạt nói:

– Chắc người còn muốn tìm đến sông Hoàng Hà rồi mới chịu chết.

Đại hán đi trước quát lên:

– Nếu người không hạ khí giới bỏ tay chịu trói thì đừng trách bọn ra quên tình cố cữu.

Đại hán cầm ngang thanh kiếm, tựa hồ biết rằng nói nhiều vô ích vung kiếm lại chém đại hán đi đầu.

Đại hán này quát lên một tiếng vung roi đánh trúng vào đại hán cầm trường kiếm.

Tiếng quát chưa dứt, cả bốn con ngựa chạy sấn lại, bốn đại hán vung chưởng đánh ra. Bỗng vang lên một tiếng rú thê thảm. Đại hán cầm trường kiếm miệng học máu tươi ngã lẫn xuống đất.

Viên Hiếu thấy vậy sinh lòng bất nhẫn, nét mặt lộ vẻ bất bình, tay sờ cây đồng tiêu, muốn xông ra. Bỗng thấy một đại hán cất tiếng lạnh lùng nói:

– Chà! Người lớn mật thật, dám phản bội Vương gia.

Thượng Quan Kỳ nghe nói giật mình, xoay tay nắm giữ Viên Hiếu lại, cặp mắt chăm chú nhìn vào bốn gã áo đen đang ngồi trên lưng ngựa.

Bốn đại hán này bỗng nhảy xuống ngựa. Gã đại hán đi đầu nói:

– Bốn chúng ta vâng lệnh Vương gia. Theo ý tôi thì chúng ta đưa y về để Vương gia định đoạt.

Vừa nói tới đó gã không đợi ba gã kia đồng ý hay không, rút đao truy thủ ra, ánh hào quang lấp lánh, xẻo tai bên hữu đại hán nằm dưới đất, khiến cho y rú lên một tiếng thê thảm.

Gã khác cũng rút truy thủ ra toan động thủ thì một tiếng rú thê thảm kinh người, khiến Viên Hiếu không nhẫn nại được, toan giật khỏi tay Thượng Quan Kỳ nhảy ra.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng:

– Thiện tai! Thiện tai!

Năm vị đạo nhân lệ làng đi tới, đứng trước mặt các đại hán kia. Một đạo nhân mặc áo vàng râu đen chùng đến rốn, mắt sáng như điện lạnh lùng nói:

– Đáng thương để còn có đức hiếu sinh, không ngờ bốn vị tráng sĩ lại độc ác đến thế.

Đại hán cầm cây trường liên (roi dài) lé mắt đi nói:

– Xin đạo gia đi đi, đừng can thiệp vào việc của chúng tôi nữa.

Đạo nhân cười khà khà nói:

– Giữa lúc càn khôn trong sáng, thanh thiên bạch nhật, mà thấy việc giết người thì bất luận là ai cũng có thể can thiệp được, huống chi tôi là kẻ tu hành lấy từ bi làm gốc.

Bốn đại hán võ trang đưa mắt nhìn nhau vội vàng đứng lùi ra bày thành thế trận để cự địch.

Năm vị đạo nhân thấy đối phương ra chiều muốn động thủ lập tức cùng đứng giãn ra rút trường kiếm ở sau lưng, ánh mặt trời chiếu vào hào quang lấp lánh.

Thế là hai bên đã giàn trận. Bốn đại hán nói nhỏ với nhau một hồi rồi đại hán ở góc Tây Nam cất tiếng hỏi:

– Coi chừng vị bày thành kiếm trận dường như là những tay cao thủ, phái Võ Dương.

Năm vị đạo nhân trừ một vị mặc áo hoàng bào, còn bốn vị kia đều mặc thanh bào và tương đối ít tuổi hơn, tỏ ra vị mặc áo hoàng bào là thủ lĩnh cả bọn.

Đạo nhân áo vàng vung kiếm lên cười nói:

– Các vị mắt tinh đấy! Bần đạo chính là môn hạ phái Võ Dương.

Bốn gã đại hán đều lùi lại sau, cầm cương nhảy thót lên ngựa rồi gia roi cho ngựa chạy tuốt.

Năm vị đạo trưởng này thật là chưa có kinh nghiệm giang hồ, thấy đối phương giả vờ bày trận để động thủ tưởng là thế nào cũng xảy chuyện đánh nhau.

Không ngờ đối phương giả vờ rút lui. Họ làm bộ sắp ra tay chiến đấu rồi đột nhiên lên ngựa đông tuốt.

Bốn con ngựa chạy rất nhanh. Năm vị đạo trưởng còn đang ngơ ngác thì họ đã chạy ra xa ngoài bảy tám trượng.

Đạo nhân áo vàng nhìn sau lưng bốn gã nói:

– Chẳng đuổi làm gì mất công, dù có đuổi cũng chẳng kịp nào.

Bốn đạo nhân áo xanh cũng tra kiếm vào vỏ. Đạo nhân áo vàng quay đầu nhìn đại hán bị thương khẽ hỏi:

– Thí chủ bị thương có nặng lắm không?

Đại hán cố sức mới nói lên được:

– Phủ tạng tôi đã bị chấn động, thương thế rất nặng, e rằng không sống được nữa.

Đột nhiên gã cố gượng ngồi dậy. Nhưng vì bị thương nặng quá, gã không

còn đủ sức để gượng được, ngồi chưa yên lại ngã ra.

Gã giơ tay lên cổ nói một câu:

– Xin đạo trưởng nâng tôi ngồi dậy.

Đạo nhân áo xanh tuy có lòng hào hiệp đuổi kẻ cường định để cứu người, song không có lòng từ bi, xót thương đến gã đại hán bị trọng thương, hay là trong lòng đạo nhân còn lo điều gì. Trầm ngâm hồi lâu, đạo nhân mới từ từ phất tay áo rộng thùng thình một cái, quần lấy tay trái đại hán đang giơ lên, rồi ra sức kéo gã ngồi dậy, đoạn lại buông tay áo ra.

Đại hán tựa hồ có điều gì muốn nói nhưng thấy đạo nhân áo vàng đối với mình có cử chỉ lạnh nhạt liền đột nhiên thay đổi ý định chấp tay nói:

– Nhờ ơn các vị đạo trưởng đã cứu mạng cho, tại hạ cảm kích vô cùng. Có điều tại hạ bị thương quá nặng khó mà sống ở nhân gian được, e rằng không còn cách nào để báo đáp ơn sâu các vị.

Đạo nhân áo vàng nói:

– Bọn bản đạo cứu thí chủ, không mong gì báo đáp.

Đại hán bị thương nói:

– Các vị đã không có lòng mong báo đáp thì xin lên đường cho. Tại hạ bị thương nặng quá, không thể tiến chân để tỏ lòng cung kính được.

Đạo nhân áo vàng nhú mày, trở gót ra đi. Bốn đạo nhân áo xanh thấy đạo nhân áo vàng đi rồi cũng lập tức đi theo. Đại hán bị thương một tay chống xuống đất, ngẩng mặt lên cười một tràng dài tự nói một mình:

“Mười dặm đồng hoang, một sông máu đỏ”. Rồi thốt nhiên hộc máu tươi ngã lăn ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn thấy màn thảm kịch giang hồ biến diễn trên cánh đồng hoang, bất giác trong lòng cảm thấy nổi thê lương khôn tả. Chàng lâm bầm một mình:

“Con người toi mạng dễ dàng thế đó. Cảnh giết chóc tàn khốc trên chốn giang hồ khiến cho người ta phải rùng mình”.

Bỗng thấy Viên Hiếu thở dài hỏi:

– Đại ca ơi! Không biết người đó đã chết chưa? Chúng ta thử lại cứu y xem.

Thượng Quan Kỳ nghe lời Viên Hiếu chợt tỉnh, nhảy lại bên đại hán hỏi:

– Huynh đài bị thương nặng lắm ư?

Hỏi luôn mấy câu, vẫn không thấy đại hán trả lời. Chàng giơ tay phải ra nắm lấy vai đại hán, tay trái vỗ vào ba đại huyệt ở trước ngực gã để thúc đẩy nguyên khí đang tiêu tán đi mọi ngã, dồn về huyệt đan điền. Tâm tạng gã yên lại, huyết mạch lại bắt đầu chạy.

Thượng Quan Kỳ chống đỡ sau lưng gã để gã thở hít một hồi, hơi thở thấy điều hòa hơn một chút.

Đại hán bỗng thở dài một tiếng, từ từ mở mắt ra nhìn Thượng Quan Kỳ, giơ tay phải lên nhắc lại câu:

Mười dặm đồng hoang, một sông máu đỏ! Rồi thanh âm thốt nhiên nhỏ hẳn đi.

Thượng Quan Kỳ vội nâng gã dậy hỏi:

– Huynh đài nói chi vậy?

Đại hán cố gượng nói tiếp:

– Cánh đồng cỏ hoang liêu này sắp biến thành một cuộc tàn sát cực kỳ thảm khốc.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại sao vậy?

Đại hán đáp:

– Nhân vì Cồn Long Vương...

Rồi thốt nhiên gân cốt co quắp, mắt nhắm chặt lại.

Thượng Quan Kỳ vội đưa bàn tay vỗ vào ngực đại hán, nhưng vì gã bị thương quá trầm trọng, nguyên khí trong người tiêu tán đi hết, Thượng Quan Kỳ dù tận tâm đến đâu cũng không có cách nào làm cho gã sống lại được.

Chàng ngó thi thể đại hán, nét mặt buồn thảm, thở dài sườn sượt từ từ đặt thi thể đại hán xuống, tự hỏi:

“Mười dặm đồng hoang, một sông máu đỏ” là nghĩa gì?

Bỗng thấy Viên Hiếu hỏi:

– Đại ca, người này chết rồi phải không? Chúng ta mai táng cho họ chứ?

Thượng Quan Kỳ gật đầu. Viên Hiếu tùm tùm cười, vận nội lực vào cánh tay cứng như thép, rồi hai tay móc xuống mặt đất lẫn đá cứng rắn, để đào một cái huyệt. Chỉ trong khoảnh khắc gã đã đào xong.

Thượng Quan Kỳ coi thủ pháp gã đào huyệt, dường như võ công gã lại tiến bộ rất nhiều, năm đầu ngón tay cứng rắn như thép, khác nào gươm đao khoét xuống đất.

Viên Hiếu bỗng xác lên đặt vào trong huyệt từ từ lấp đất lại.

Cánh đồng cỏ hoang lương trở lại tịch mịch, luồng gió thổi lay động làm cỏ rậm, bốc bụi ở ngôi mả mới tung lên.

Viên Hiếu xoa tay cho đất cát rơi đi, rồi quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca ơi? Em nghĩ một việc chẳng biết có nên nói ra không.

Thượng Quan Kỳ nhìn gã cười nói:

– Có điều chi, Viên đệ cứ nói đi!

Viên Hiếu nói:

– Hồi em còn ở trong hang núi, thường được coi hổ báo đánh nhau chí tử, rồi những giống mãnh xà rắn trăn cũng đánh nhau, đất đá tung bay. Thế mà má em vĩnh viễn ở lý trong nhà. Em tưởng người với người không đánh nhau bao giờ, ngờ đâu cũng đánh nhau kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Loài điều thú chỉ tranh nhau về miếng ăn, cốt sao no bụng thì thôi. Còn

giữa người với người ngoài cuộc tranh nhau vì tiền của, quyền thế, họ còn đánh nhau để tranh đoạt danh vị, gây mối thù hằn nhau như nước với lửa. Thế thì cuộc tranh đấu giữa loài người còn tệ hại hơn nhiều. Viên Hiếu chỉ gật đầu, chẳng biết gã có hiểu hay không. Gã xuất thần nhìn ra phương trời, tựa hồ như để suy nghĩ về ý nghĩa câu nói của Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng nói:

– Viên đệ bất tất phải nghĩ ngợi làm gì? Việc đời phức tạp lắm. Trong khoảng thời gian ngắn, ta e rằng Viên đệ không thể hiểu rõ, để sau này ta sẽ từ từ giải thích cho đệ hay. Chúng ta đi thôi!

Nói xong, chàng cất bước đi ngay. Viên Hiếu lảo đảo theo sau. Gã đi được một lúc lại hỏi:

– Em lại nghĩ ra một việc nữa muốn hỏi đại ca.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

xem ra tư tưởng gã này mỗi lúc một phức tạp hơn. Tuy nhiên chàng tùm tùm cười hỏi:

– Viên đệ muốn hỏi gì, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện cũng được.

Viên Hiếu tựa như đương tìm câu nói trầm ngâm một hồi lâu rồi lên tiếng:

– Đại ca! Nữ lang áo trắng đỏ đối với chúng ta bạn hay thù?

Thượng Quan Kỳ không ngờ gã đột ngột đề cập đến vấn đề này, chàng ngo ngác đáp:

– Hiện giờ nàng không còn là kẻ thù của chúng ta, nhưng cũng chưa thể coi là bạn được.

Viên Hiếu hỏi:

– Không biết từ đây sắp tới còn được thấy mặt nàng nữa không?

Thượng Quan Kỳ thấy gã hỏi ngay một câu khó trả lời, chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Cái đó chưa thể biết được. Nếu nàng không chết thì tất có ngày lại gặp nhau.

Viên Hiếu mấp máy môi muốn nói lại thôi.

Thượng Quan Kỳ sợ gã đưa ra vấn đề nan giải không trả lời được, đột nhiên đi rất mau.

Khinh công hai người đã đến bậc siêu quần, chạy băng băng một lúc được hơn mười dặm. Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời đã sắp lặn, từng luồng khói tỏa lên giữa đám rặng chiều. Thế là hai người đã ra khỏi cánh đồng hoang, đến một thôn trang.

Thượng Quan Kỳ đi thông thả lại, ngoảnh đầu nhìn Viên Hiếu hỏi:

– Viên đệ đã đói chưa?

Viên Hiếu đáp:

– Em đói lâu rồi, mà nơi đây không có trái đào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ Ổ ngoài này chờ ta. Ta vào thôn trang mua ít thực vật rồi lại ra ngay.

Viên Hiếu trở cây thùy dương cao lớn nói:

– Em lên trên cây kia ngủ để chờ đại ca.

Thượng Quan Kỳ thấy gã vẫn còn giữ tập quán của loài vượn, tùm tùm cười nói:

– Được lắm! Đừng đi đâu xa nghe!

Rồi chàng rảo bước đi vào thôn trang. Đây là một thôn xóm nhỏ rộng độ mười mấy nóc gia, toàn là nhà tranh vách tre. Cách kiến trúc rất đơn giản nghèo nàn.

Thượng Quan Kỳ tìm vào một căn nhà tương đối khá hơn, khẽ gõ cửa.

Bỗng nghe có tiếng ho sù sụ, hai cánh cửa mở ra, một bà già ngoài năm mươi đứng trước cửa.

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình thi lễ nói:

– Lão má má! Tại hạ qua đây, vì hết lương thực, đói bụng xin lão má ban cho một ít thực vật để ăn cho đỡ đói.

Mụ già từ từ lắc đầu nói:

– Nhà tôi có gì bán hết cả rồi, mời ông khách qua nhà khác hỏi vậy.

Nói xong khép cửa đánh bình một tiếng.

Thượng Quan Kỳ ngớ ngẩn rửa thầm:

“Mụ này thật là vô lễ”. Chàng vừa chạy qua nhà khác gõ cửa. Một cô bé mười sáu, mười bảy mở cửa ra. Cô này mặc áo cũ rách, tóc dài chải buộc thành một búi lớn. Mắt cô lộ vẻ đau khổ.

Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:

– Tại hạ đến đây quấy nhiễu cô nương, xin bán cho một chút thực phẩm.

Cô bé lắc đầu đáp:

– Nhà tôi đây không phải là hàng cơm, quán rượu, có gì mà bán.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ nói gì nữa, đóng bật cửa lại.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu than thầm:

“Sao người thôn trang này ai cũng có tính nết xấu xa thế!” Chàng lại đến gõ cửa một nhà thứ ba nữa. Cánh cửa vừa mở ra, một thiếu phụ trạc ba mươi tuổi lộ mặt ra. Thượng Quan Kỳ vội vàng thi lễ hỏi mua thực vật.

Phụ nhân nét mặt sầu khổ nói:

– Nhà tôi không còn một hột gạo, một ngọn rau, làm gì có thừa mà bán?

Nói xong cũng đóng sập cửa lại ngay.

Thượng Quan Kỳ tựa đầu gối vào khế đẩy cánh cửa. Phụ nhân bị rung chuyển phải lùi lại ba thước, chân đi loạng choạng một lúc rồi mới đứng vững lại được.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Ta lại mua thực vật trả tiền, sao các người lại không bán?

Phụ nhân nói:

– Chúng tôi đây không có gạo, lấy đâu ra cơm, rượu mà bán cho người?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế thì có gà bán cho chúng tôi một đôi cũng được.

Phụ nhân lắc đầu đáp cộc lốc:

– Không có.

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– Tôi không tin như vậy, phải vào coi mới được.

Phụ nhân đột nhiên dang tay ra ngăn Thượng Quan Kỳ lại nói:

– Không được? Trong nhà tôi có người ốm.

Thượng Quan Kỳ dừng lại trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thế thì... tôi vào coi người ốm.

Chàng giơ tay phải ra khẽ đẩy cửa.

Phụ nhân sa sầm nét mặt lớn tiếng quát; – Ngươi cậy quyền thế gì mà dám tự tiện sấn vào nhà người ta?

Thị vung tay một cái không biết vô tình hay hữu ý cho cườm tay đụng vào cổ Thượng Quan Kỳ.

Thủ pháp này coi nhẹ như không mà thực ra là một chiêu thức tuyệt cao trong võ lâm, cườm tay phụ nhân đi chênh chếch đánh lên, Thượng Quan Kỳ bất buộc phải đỡ.

Thượng Quan Kỳ vung tay lùi lại đến ba thước, trong lòng rất đổi tình nghi buột miệng hỏi:

– Mụ cũng là con nhà võ ư?

Nguyên chàng không khéo nói, lời chàng có vẻ cứng cỏi, không ra con người có học vấn.

Phụ nhân mặt lạnh như tiền nói gay gắt:

– Mi nói cái gì ta không hiểu?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Có thật mụ không hiểu lời ta nói không?

Phụ nhân hắng giọng đáp:

– Bất luận ta có hiểu hay không, mi không có quyền vào nhà ta, nếu ta là người nham hiểm bỏ thuốc độc vào đồ ăn rồi mới đưa cho liệu mi có biết không?

Phụ nhân nói xong đóng cửa lại đánh sầm một cái.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn đứng trơ ra đó trong lòng lại càng nghi hoặc, chàng tự hỏi:

“Hay là trong cái thôn xóm nhỏ này có điều gì bí mật? Trên chôn giang hồ thật là nhiều sự khó hiểu.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên nghe sau lưng có tiếng người ho rồi hỏi:

– Ông khách đói lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ xoay người lại thấy một ông già râu tóc bạc phơ đứng trước cửa căn nhà đối diện, đang tùm tùm cười nhìn mình. Chàng đáp:

– Quả vậy, tại hạ đang đói quá!

Ông già cười nói:

– Nếu ông khách không hiềm thôn quê hủ lậu thì xin mời qua bên tôi dùng vài lưng cháo hầm.

Thượng Quan Kỳ cả mừng nói:

– Được vậy tại hạ cảm tạ lão trượng vô cùng.

Chàng rào bước chạy sang, đột nhiên thấy trong tia mắt lão già lộ vẻ quái dị chàng không khỏi chột dạ lắm bầm:

– Nơi thôn nhỏ này nhiều sự kỳ quái, ta phải đề phòng mới được. Nếu lão bỏ thuốc độc vào trong thức ăn, làm sao ta biết được?

Nghĩ vậy chàng dừng chân lại. Lão tóc bạc nói:

– Dù ông khách có phải là người sắt cũng không thể nhịn đói được. Ông khách chẳng nên ngần ngại nữa.

Thượng Quan Kỳ nghĩ lại:

“Người ta với mình chưa từng quen biết có lý đâu lại bỏ thuốc độc hại mình”.

Chàng liền cất bước đến cửa nhà lão đảo mắt nhìn vào thấy trong nhà đầu đẳng tây có bày một cỗ bàn bát tiên và mấy cái ghế gỗ. Trên vách phía đông treo bức tranh Đào viên kết nghĩa và tích Lưu Quan Trương.

Đó là cách bài trí thông thường ở thôn quê, không có gì khác lạ. Chàng đã hơi yên dạ, tươi cười nói:

– Lão trượng có lòng khảng khái như vậy, tại hạ cảm kích vô cùng.

Ông già tóc bạc cười nói:

– Cái đó có chi đáng kể. Ông khách ngồi chờ tôi lấy thức ăn lên.

Nói xong lão trở gót đi vào, chân bước rất lẹ làng.

Thượng Quan Kỳ ngồi một mình ngoài nhà khách, đảo mắt nhìn bốn phía, đột nhiên nghe phía sau có tiếng cười khúc khích hỏi:

– Ngươi đã lại đây ư?

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng quen quen nhưng trong lúc thảng thốt chưa nghĩ ra ai.

Chàng quay đầu nhìn lại, thấy cửa vẫn đóng chặt, thanh âm này dường như ở bên trong phòng. Chàng muốn chạy xông vào phòng trong xem ai. Song chàng đã lịch duyệt giang hồ được ít nhiều, nên cố nén lòng, một mặt ngấm ngầm vận khí đề phòng, một mặt giả vờ không nghe tiếng bên trong, lòng suy nghĩ về thanh âm vừa rồi.

Chẳng mấy chốc ông già vào nhà trong bưng ra một bát cháo lớn nói:

– Lão như không thổi nấu, trong nhà còn được bát cháo, ông khách xơi tạm

cho đỡ đói.

Thượng Quan Kỳ đã chuẩn bị từ trước, mỉm cười đỡ lấy bát cháo nói:

– Đa tạ lão trượng.

Chàng đưa bát cháo lên miệng toan húp thì đột nhiên tựa hồ nhớ ra điều gì quan trọng, vội hỏi:

– Lão trượng! Trong tòa nhà này chỉ có mình lão trượng thôi ư?

Chàng vừa nói vừa đặt bát cháo xuống bàn bát tiên.

Ông già đảo mắt nhìn hai lần khẽ thở dài nói:

– Nhà này chỉ có mình lão phu thôi!

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười, toan hỏi nữa thì ông già cướp lời:

– Nhưng vừa rồi có một vị nữ khách nhân mới đến.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nữ khách nhân?

Ông già tóc bạc đáp:

– Vâng? Nữ khách nhân mà lại là nữ nhân mình mang trọng bệnh. Lão phu thương cô ta quá, nên giữ lại đây.

Lão vuốt bộ râu bạc tủm tỉm cười nói tiếp:

– Trong thôn này trừ lão phu ra, không ai muốn cho khách trọ, để tránh mọi điều phiền nhiễu.

Thượng Quan Kỳ à lên một tiếng rồi hỏi:

– Lão trượng có thể cho tại hạ biết nguyên nhân?

Ông trầm ngâm một lúc, ra chiều khó nghĩ đáp:

– Kể về nguyên nhân rất là phức tạp. Có điều lão phu đây đã đến ngày tàn tạ, không quan tâm gì đến sự sống chết nữa, vì thế mà dám làm những việc người khác không dám.

Thượng Quan Kỳ bụng đang đói meo, nhìn bát cháo thèm quá, mà phải ngậm ngậm vận động chân khí, cố gượng chống lại cơn đói lòng nói:

– Tại hạ đã học qua về thuốc có thể chữa được những bệnh thường thường, xin lão trượng dẫn tại hạ vào coi vị cô nương đó, may ra chữa giúp cô được chăng?

Ông già râu bạc vuốt râu nghĩ một lúc rồi nói:

– Cô nương đó ư? ở trong phòng ngay mé sau ông khách đó. Ông khách cứ tự tiện vào coi.

Thượng Quan Kỳ chạy lại khẽ gõ cửa, hỏi vọng vào:

– Bệnh tình cô nương có nặng lắm không?

Chàng vừa hỏi vừa ngậm ngậm vận nội lực đẩy cửa, thì chỉ thấy bức vách chuyển động, còn cánh cửa gỗ vẫn đóng im ỉm không mở ra được.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Hai cánh cửa này chắc quá!” Rồi chàng vận động thêm mấy thành công lực đập mạnh một cái.

Chàng đập mạnh quá, gãy cả then cửa. Hai cánh cửa mở toang ra.
Thượng Quan Kỳ toan bước vào nhưng chàng thốt nhiên nghĩ ra là mình có
cử chỉ lỗ mãng quá, liền dừng chân lại. Chàng ho lên mấy tiếng nói:
– Xin cô nương tha lỗi cho tại hạ quá đường đột.
Rồi rảo bước vào phòng. Chàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Liên Tuyết Kiều
đang nhắm mắt ngồi trên chiếc giường gỗ. Thì không khỏi giật mình.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 54

Sinh Thú Gì Hơn Thú Vẽ Mày

Liên Tuyết Kiều giữ một thái độ cực kỳ trầm tĩnh. Tuy nàng biết có người vào phòng mà vẫn ngồi yên không nháy mắt.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Cô nương đây ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ai ngờ lại gặp oan gia.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu vậy tại hạ xin cáo từ.

Chàng vừa nói vừa trở gót.

Bỗng Liên Tuyết Kiều lên tiếng lạnh lạnh:

– Hãy đứng đó!

Thượng Quan Kỳ quay lại nói:

– Cô nương đã bị trọng thương quyết nhiên không đánh được tại hạ đâu. Tại hạ vào đây không có ý cùng cô nương động thủ.

Liên Tuyết Kiều từ từ mở cặp mắt sáng như sao ra cười hỏi:

– Ngươi đã biết ta đang bị trọng thương không đánh nổi ngươi thì ngươi còn sợ gì nữa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Nơi thôn trang nhỏ xíu này rất nhiều việc kỳ quái. Người nào cũng mặt lạnh như băng tựa hồ bị tử thần ám ảnh, chẳng khác vào nơi tổ quỷ, tuyệt không một chút sinh khí...

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Ngươi khiếp sợ ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ khi còn theo thầy luyện võ, ở yên trong một ngôi chùa cổ. Nơi đó ít có vết chân người, một mình hủi quanh trong gian thiền đường toàn xác chết rữa hết da thịt. Suốt ngày tại hạ làm bạn với mấy bộ xương khô hàng mấy năm trời vẫn chẳng sợ gì, thế mà vào đến chốn thôn xóm con con này tuy đầy không khí rùng rợn cũng chưa thấm vào đâu, mà cô nương bảo tại hạ khiếp sợ e rằng không đúng.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói:

– Những bộ xương khô không còn huyết nhục có gì đáng sợ? Dù có ma quỷ chẳng nữa cũng chỉ là hạng quỷ chết rồi. Sợ là sợ bọn quỷ sống. Trong thôn xóm này toàn là quỷ sống, há phải như ngôi chùa cổ, chỗ ngươi đã học nghề

trước?

Thượng Quan Kỳ rung mình suy nghĩ về câu nói của nàng, tuy vu vơ không có gì thiết thực, song có điều bí mật như ẩn như hiện.

Thượng Quan Kỳ vốn là người thông minh dị thường, ngẫm nghĩ hồi lâu, đột nhiên tỉnh ngộ chấp tay thi lễ nói:

– Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Chàng bước từ từ lại bên giường khẽ nói:

– Tuy cô nương dùng thuốc mê làm cho tại hạ mất cả bản tính, song tại hạ không oán hận gì cô đâu.

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi nói:

– Người có giận ta thì đã sao?

Thượng Quan Kỳ thấy mặt nóng bừng đỏ lên như gấc chín, trầm ngâm một hồi lâu rồi mới nói:

– Khi đã buông con dao đồ tể xuống, người có thể thành Phật. Tuy cô nương xuất thân nơi ma quỷ...

Liên Tuyết Kiều ngắt lời:

– Người mắng ta đó phỏng? Hừ, thôi bước đi mau!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ rất muốn hết sức vì cô nương. Có điều gì cô nương sai bảo.

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên cài cây ngọc trâm lại cười nói:

– Thôn này tuy đầy không khí ma quỷ song cũng là một nơi xuân sắc. Nếu người nhất định đòi giúp ta một việc thì vẽ mày cho ta đi.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Cô nương lại nói giỡn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ai nói giỡn với người? Đó là những lời phế phủ, còn tin hay không là tùy ở nơi người.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn ra ngoài thì lão già không biết đi đâu rồi.

Chàng lập tức bước gần lại hai bước nói:

– Cô nương đang ở vào tình trạng lâm nguy đến tính mạng mà hãy còn ra vẻ phong lưu khác đời. Chẳng lẽ trên cõi đời này không còn ai giải độc cho cô nương được nữa ư?

Liên Tuyết Kiều cười lạt hỏi:

– Dường như người quan tâm đến sự sống chết của ta lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tôi có linh cảm rằng cuộc sống chết của cô nương có ảnh hưởng rất lớn đến tình thế trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người quá khen thế thôi, chứ cuộc sống chết của ta làm gì quan hệ đến thế?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Theo tình thế hiện nay, người biết rõ gốc gác Cỗ Long Vương chỉ có một mình cô nương mà thôi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cái đó vị tất.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đừng ngắt lời, để cho tôi nói hết đã.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chắc người cũng biết rằng thời gian lúc này đối với ta là quý lắm. Ta chỉ muốn nghe những điều hoan lạc, không muốn nghe đến chuyện võ lâm phiền não nữa, vì ta sắp giải thoát khỏi cái thế giới này để sang thế giới khác. Trong quãng thời gian ngắn ngủi tối hậu về cuộc sống của ta, ta không muốn lo nghĩ phiền não làm gì.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Cô này có vẻ chán đời rồi”.

Nhưng chàng vẫn hỏi:

– Bây giờ biết làm thế nào cho cô nương được hoan lạc?

Liên Tuyết Kiều ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Bao nhiêu sự đau khổ trên cõi đời, cơ hồ ta phải chịu hết. Vì vậy ta có muốn hưởng thụ một chút khoái lạc cũng chẳng còn được mấy tý. Theo ta nghĩ thì sự ta đòi hỏi khoái lạc trong mấy giờ, có chi là quá đáng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại hạ không kể gì đến chuyện quá đáng, chỉ không hiểu cô nương muốn điều gì cho được khoái lạc.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Thói đời người ta lấy những chuyện đại đẳng khoa bảng vàng bìa đá, tiểu đẳng khoa động phòng hoa chúc làm những việc đại hoan hỉ. Ta muốn tìm một ban nhạc thử làm cô dâu chơi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nói:

– Ý kiến của cô nương thật là ngộ nghĩnh.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Bất luận là việc gì khiến cho ta được khoái lạc, ta cũng cứ làm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đáng tiếc? Bây giờ tối rồi, ở trong thôn xóm cỏn con này tại hạ e rằng không tìm được phường nhạc.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Vậy thì thôi việc hôn lễ. Người vẽ mây cho ta. Trong suốt đời ta chưa được ai cầm bút vẽ cho mình cả.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc này tại hạ lại chưa có kinh nghiệm.

Liên Tuyết Kiều đang ngồi thẳng người, đột nhiên lão đảo mồ hôi nhỏ giọt xuống. Nàng phải cố gượng nhin đau. Vốn là người kiên cường rất mực, nàng chỉ hơi nhúu cặp mày biếc, giơ tay áo lên lau mồ hôi nói:

– Ngươi lại gần đây một chút.

Thượng Quan Kỳ theo lời tiến thêm hai bước hỏi:

– Cô nương cần tại hạ vận khí để trợ lực mà chống cự lại thương thế không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không cần. Ta có bình thuốc ngươi lấy ra cho ta.

Nàng vỗ vào sườn bên phải nói:

– Bình thuốc ở trong túi áo này.

Thượng Quan Kỳ nhớ câu:

“Nam nữ thọ thọ bất thân” lấy làm khó nghĩ, ngần ngừ một lát rồi nói:

– Tại hạ e rằng như thế không tiện.

Liên Tuyết Kiều tức mình nói:

– Ngươi là người quả câu nệ, không xứng đáng mặt đại trượng phu. Lấy mau đi!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

nàng nói phải lắm.

Nàng là một vị cô nương còn chẳng úy kỵ gì, mình là chàng trai sao lại còn rụt rè. Nghĩ vậy chàng thò tay móc túi Liên Tuyết Kiều lấy ra bình thuốc màu lục, hỏi:

– Có phải bình này không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng đó? Ngươi giữ lấy nghe. Hễ gặp người nào đã thụ danh vào ký tử bạ Ở Mẫn phủ, thì ngươi cho mỗi người một viên thuốc này là có thể giải độc được đó.

Khi còn ở Mẫn phủ, Thượng Quan Kỳ đang bị thuốc mê nên không biết việc đó. Nhưng giờ thấy vẻ mặt nàng rất đau khổ, không tiện hỏi nhiều chỉ vâng lời cầm lấy.

Liên Tuyết Kiều dường như không muốn có bộ mặt đau khổ trước Thượng Quan Kỳ liền vẫy tay bảo chàng:

– Ngươi đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Cô này tính khí quật cường, thà rằng một mình chịu đau khổ mà chết, chứ không muốn người khác giúp mình. Nhưng xem cử động của nàng đưa tặng thuốc, rõ ra con người có thiện tâm”.

Đối với nàng không thể coi như người thường được, muốn cứu nàng không cưỡng ép không xong. Thượng Quan Kỳ là người trẻ tuổi, khi chàng đã nghĩ đến việc cứu người thì không kể gì đến việc lễ giáo nữa. Đột nhiên chàng giơ tay lên điểm trúng huyệt Kiên Tĩnh Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều run lên hỏi:

– Người làm chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tôi muốn cứu cô nương.

Liên Tuyết Kiều la lên:

– Người giải khai huyết đạo cho ta mau. Người không cứu nổi ta đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù tại hạ không cứu nổi cũng thử xem.

Chàng giơ tay ra ôm lấy lưng Liên Tuyết Kiều bỗng hẫng nàng lên chạy đi.

Thương thế Liên Tuyết Kiều đã bộc phát, toàn thân nàng đau đớn tê nhức, vai bên phải lại bị điểm huyết, không tài nào kháng cự được nữa. Thượng Quan Kỳ lại có sức khỏe ôm chặt, khiến nàng không nhúc nhích được. Nàng chỉ lớn tiếng chửi mắng.

Thượng Quan Kỳ đã quyết ý, nàng mắng thế nào cũng mặc, vẫn chạy nhanh như bay một mạch đến gốc cây bạch dương, lớn tiếng gọi:

– Viên đệ? Viên đệ xuống mau đi!

Viên Hiếu đang ngủ say nghe tiếng Thượng Quan Kỳ gọi choàng tỉnh dậy vội mắt nhắm ngay xuống. Gã vừa trông thấy Liên Tuyết Kiều quên cả bụng đói, giơ hai tay ra nói:

– Đại ca để tôi đỡ cô nương cho.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm giây lát rồi vừa đưa Liên Tuyết Kiều cho Viên Hiếu vừa nói:

– Nàng bị thương nặng lắm đó. Người phải cẩn thận nghe!

Viên Hiếu thận trọng đưa hai cánh tay lông lá ra nói:

– Đại ca cứ yên tâm, tôi xin tận lực trông nom cho cô nương.

Gã đón lấy Liên Tuyết Kiều một cách cực kỳ thận trọng, ôm nàng vào lòng với vẻ mặt vô cùng thương xót.

Thượng Quan Kỳ trông thấy tình trạng này không khỏi run lên lắm bầm:

“Thảo nào gã hay o bế cô này”.

Chàng lại đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy mắt nàng hé mở nhìn mặt Viên Hiếu. Nàng khẽ chau mày tỏ ra vẫn tỉnh táo và cũng không lộ vẻ chán ghét Viên Hiếu lắm.

Thượng Quan Kỳ khẽ ho một tiếng nói:

– Viên đệ! Trong thôn trang bé nhỏ này, bầu không khí rất nguy hiểm. Dù có thực vật cũng không dám ăn. Cứ tình thế này chỉ chúng ta đành nhịn đói ra đi.

Viên Hiếu từ lúc ẵm Liên Tuyết Kiều tựa hồ được của báu thế gian rất lấy làm thỏa mãn, gã không biết đói là gì nữa, nói với Thượng Quan Kỳ:

– Đại ca nói gì, em thấy đều phải cả.

Thượng Quan Kỳ vừa quay đi vừa nói:

– Chúng ta phải đi mau!

Nói xong chạy trước.

Viên Hiếu ôm Liên Tuyết Kiều rất ngay ngắn, không để chuyển động đến nàng. Thế mà gã vẫn chạy lẹ như không, theo sát Thượng Quan Kỳ.

Hai người chạy nhanh như gió, chẳng mấy chốc đã được mười mấy dặm đường. Trong lúc đang chạy, Viên Hiếu bỗng la lên:

– Đại ca ơi, đừng chạy nữa!

Thượng Quan Kỳ dừng bước hỏi:

– Sao vậy?

Viên Hiếu đáp:

– Nàng phát bệnh rồi.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thấy miệng Liên Tuyết Kiều đã ứa máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, người rũ ra trên vai Viên Hiếu. Chàng khẽ thở dài bảo:

– Thương thể nàng bộc phát rồi, mau đặt nàng xuống đất.

Viên Hiếu từ từ đặt Liên Tuyết Kiều xuống. Thượng Quan Kỳ trước tiên khai huyết Kiên Tĩnh cho nàng, rồi khẽ vỗ vào huyết huyền cơ. Chàng toan vận khí để thúc đẩy huyết mạch cho nàng, nhưng nghĩ sao lại bảo Viên Hiếu:

– Viên đệ hãy vận khí cho huyết mạch lưu thông đã rồi chúng ta sẽ tìm biện pháp cứu nàng sau.

Viên Hiếu vâng lời ấn tay vào huyết huyền cơ Liên Tuyết Kiều.

Dưới ánh sao lơ mờ, Thượng Quan Kỳ ngó thấy Viên Hiếu hai mắt ứa lệ. Đó là một triệu chứng rất đáng sợ rõ ràng. Viên Hiếu là anh chàng bản tính chất phác, không hiểu những sự nguy hiểm ở nhân gian, đã sa chân vào lưới tình ái. Đôi này thật không cân đối. Nữ lang thì mặt đẹp như hoa, tâm địa như rắn rết. Chàng trai tính tình thuần hậu mà người chẳng ra người. Đó là những điểm khác nhau một trời một vực...

Thượng Quan Kỳ cầu trời đừng để gã Viên Hiếu ngay thật bị lôi cuốn vào bể tình đầy sóng gió.

Ánh sao lập lờ khi tỏ khi mờ, chiếu xuống cánh đồng hoang vu. Ngọn gió đêm thổi lên lay động mái tóc mây của Liên Tuyết Kiều đồng thời thổi lật tà áo Thượng Quan Kỳ.

Viên Hiếu công lực rất thâm hậu, thúc đẩy chân khí vào mình Liên Tuyết Kiều một lúc, khiến cho nàng hồi tỉnh lại.

Gã thở phào một cái, hai tay chấp để trước ngực, ngược mắt trông lên trời, miệng lâm râm nói những gì không biết.

Liên Tuyết Kiều từ từ mở mắt ra nhìn hai người.

Thượng Quan Kỳ ngồi ôm đầu gối ngửa mặt trông trời như đang suy nghĩ, còn Viên Hiếu thì đang quỳ ở trước mặt nàng chấp tay lẩm bẩm. Bức tranh hoạt họa này đối với con người vừa mới cải tử hồi sinh, gây nên một mối

xúc động rất mãnh liệt.

Liên Tuyết Kiều cựa mình, giơ tay lên quết vết máu trên miệng cười hỏi:

– Anh em người đang nghĩ ngợi điều gì đó?

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu bị thanh âm Liên Tuyết Kiều kinh động, giật mình quay lại chăm chú nhìn vào mặt nàng rồi cười hỏi:

– Thương thế cô nương có đỡ không?

Liên Tuyết Kiều chống tay xuống đất, ngồi dậy nói:

– Thương thế ta vĩnh viễn không thể nào khỏi được.

Viên Hiếu nét mặt đang vui tươi, thốt nhiên trở lại buồn thiu hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Đại ca? Cô nương nói câu đó có đúng hay không?

Thượng Quan Kỳ từ từ gật đầu thờ dãi nói:

– Cô nương bị trúng Phụ Cốt Độc châm của Cỗ Long Vương.

Viên Hiếu vội hỏi:

– Khắp trên thế gian này không còn một ai cứu được cô nương nữa ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cái đó không thể biết được.

Viên Hiếu gãi tai không ngớt, hỏi:

– Sư phụ thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Sư phụ là người kiến thức bao quát, kỹ nghệ tuyệt luân. Còn người có chữa được Phụ cốt độc châm của Cỗ Long Vương hay không ta không dám quyết đoán.

Viên Hiếu nhảy lên nói:

– Đại ca trông coi cho cô nương, cũng như lúc má má em trông coi cho đại ca, để em đi kiếm sư phụ đến cứu cô nương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư phụ hành tung vô định, biết đâu mà tìm?

Bỗng thấy tiếng Viên Hiếu chạy đã khá xa, nói vọng lại:

– Đại ca cứ trông coi cẩn thận cô nương.

Tiếng gã như mũi tên bắn lại, thoáng cái bóng người đã mất hút.

Dưới ánh sao thăm đậm, ngọn gió đồng nội thê lương hiu hắt thổi chỉ còn lại hai người là Thượng Quan Kỳ và Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Gã anh em với người này thực là một con người nhiệt tâm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã có thiên tính thuần hậu, coi sự đau khổ của cô nương cũng như chính mình gã phải đau khổ vậy.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là lòng nhiệt thành của gã cũng uổng mà thôi. Vì trên cái cõi đời

này ngoài nghĩa phụ ta, không còn người thứ hai nào chữa được thương thế cho ta.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã đi chuyến này chẳng biết bao giờ mới trở lại. Tôi thổi khúc tiêu này để cô nương giải muộn.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ta không ngờ ngươi lại hiểu cả âm luật nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi thổi còn kém lắm, xin cô nương chớ cười.

Chàng rút trong ngực ra một ống tiêu ngắn rồi nói tiếp:

– Thật tình tôi thổi chưa ra gì, cô nương nghe tạm vậy.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn xung quanh hai vòng, nói:

– Khoan đã! Ngươi hãy đỡ ta vào bụi cỏ rậm rồi hãy thổi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại sao vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta tìm cách hủy mình làm cho độc chất của nghĩa phụ ta bộc phát trước kỳ hạn. Cứ tình hình này ta tưởng rằng chết đến nơi rồi. Ta để ngươi thổi xong khúc tiêu được thấy ta đang say đắm nghe tiêu mà chết trong bụi cỏ rậm.

Thượng Quan Kỳ rùng mình hỏi:

– Tình hình nghiêm trọng đến thế ư?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trời ơi! Đã đến lúc này ta còn gặt ngươi làm gì?

Thượng Quan Kỳ theo lời, ôm Liên Tuyết Kiều chạy vào đám cỏ rậm rạp đặt nàng xuống khê nói:

– Tại hạ cũng đã trải qua nhiều cơn nguy hiểm chết người, tưởng chẳng kém gì cô nương bị thương lúc này. Nghĩa phụ của cô nương là Cồn Long Vương đánh tại hạ một chưởng rớt xuống vực sâu trăm trượng giữa chốn rừng núi hoang vu, không có vết chân người. Ấy thế mà nhờ ý chí kiên cường cầu sống đã qua được cơn nguy hiểm.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Cô nương hãy gắng gượng phấn đấu với thần chết, ít ra là chờ cho Viện đệ về đây.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Gã nửa người nửa vượn ấy à? Gã thật là người tốt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ phát giác một việc, nói ra cô nương đừng giận.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi cứ nói đi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Viên đệ mền cô lắm.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Tiếc rằng ta chết đến nơi rồi?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tâm địa gã trung hậu, một dạ chân thành. Nếu gã không được nhìn mặt cô nương lần cuối cùng, tất gã ôm một mối hận ngàn thu. Rồi suốt đời gã không còn gì là lạc thú nữa.

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười thê lương nói:

– Ta cũng muốn hỏi ngươi một điều.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Điều chi?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi có yêu ta không?

Thượng Quan Kỳ không ngờ nàng hỏi thẳng câu đó ngẩn người ra một lúc rồi đáp:

– Dung nhan cô nương tuyệt đẹp. Đã là trai ai chả say mê, chẳng cứ gì tại ha..... Có điều...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Có điều ngươi không yêu ta lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Theo ý tại hạ thì cô nương nặng bề sát khí, tính nết không thuần. Nếu cô nương nhuần nhả lại thì thật là mười phần vẹn mười.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi nịnh ta rồi!

Thượng Quan Kỳ tay cầm đoản tiêu nói:

– Tại hạ thổi tiêu để cô nương nghe đây.

Rồi chàng bắt đầu thổi. Tiếng tiêu réo rắt nổi lên. Ban đầu điệu sáo còn trầm, rồi dần dần lên giọng, khác nào mùa xuân về với thế gian, hoa cỏ đua tươi, nhựa sống tràn trề.

Liên Tuyết Kiều tựa hồ bị tiếng tiêu kích động ý chí muốn sống, bất giác vận động chân khí kháng cự thương thế.

Thượng Quan Kỳ thổi tiêu luồng hơi giữa chưa được thuần thực, chỉ thổi được một hồi lại phải dừng lại để lấy hơi.

Liên Tuyết Kiều thêu thảo hỏi:

– Ngươi thổi khúc gì vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Khúc này không có tên.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiếng sáo của ngươi khiến người nghe rất xúc động, chẳng lẽ cứ thổi bừa mà thành điệu?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Giả tí biết phổ vào khúc nhạc đường hoàng, có lẽ lại không xúc động lòng người mấy.

Liên Tuyết Kiều thở dài nói:

– Ta yêu cầu ngươi một việc có được chăng?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu khả năng của tôi có thể đạt được, thì bất luận điều gì tôi cũng không từ chối. Cô nương cứ nói đi?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta muốn ngươi đừng thổi tiêu nữa, vì nghe tiếng tiêu của ngươi khiến trong người đầy đầy nhựa sống, lại làm cho tâm thần ta bồi rối sinh lòng quyến luyến sâu xa cõi nhân thế này. Ta biết rằng mình sắp chết đến nơi rồi, dù có chí muốn sống cũng không được nữa, chỉ tổ kéo dài sự đau đớn cho mình. Ta muốn được yên tĩnh trong thời gian ngắn ngủi lúc lâm chung.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu cất ống tiêu đi hỏi:

– Cô nương theo Cồn Long Vương bấy lâu, chẳng lẽ không có cánh nào giải độc được ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tại nơi hoang dã này, nghĩa phụ đã phái người đem thuốc đến cho ta giải độc nhưng ta cự tuyệt rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao vậy? Cô nương đã quay về đường thiện, sao lại coi rẻ mạng sống mình như thế?

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Phải rồi! Ngươi tưởng ta nói gạt ngươi ư?

Nàng ngửa mặt trông trời cười khanh khách nói tiếp:

– Nếu Cồn Long Vương dễ bị ngươi gạt như vậy thì làm nên bá chủ, cầm đầu bao nhiêu tay cừ khôi đại đạo thế nào được?

Thượng Quan Kỳ muốn nói mấy câu an ủi, nhưng thấy nàng không còn chút sinh lực nào nữa dù có an ủi cũng bằng thừa. Chàng khẽ hắng giọng rồi nói:

– Theo lời cô nương thì nhất định là cô nương chịu chết rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người ta bất luận là ai đứng trước tử thần cũng có đôi phần khiếp sợ, nhưng ta lúc này thấy mình bình tĩnh lắm, không thấy đau khổ về cái chết chút nào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc sinh tử trong đời người chỉ có sớm muộn mà thôi. Khi đã nhận thức như vậy thì cái chết cũng không đủ sợ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Từ lúc ta biết đời đến giờ, chẳng lúc nào là không sống trong tình trạng

rừng rợn, sống được lúc nào hay lúc ấy hoàn cảnh nào cũng có thể đưa vào đất chết. Tuy ta còn nhỏ tuổi mà đã trải không biết bao nhiêu hoạn nạn kinh khủng rồi.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng dậy nói:

– Cô nương nằm nghỉ đi! Tôi hi vọng cô mạnh dần, kéo dài đời sống cho đến lúc Viên đệ về để gã nhìn mặt cô nương lần cuối cùng.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ta tin rằng sau khi ta chết rồi, em ngươi nhất định sẽ cố gắng sửa sang ngôi mộ cho ta rất mỹ quan.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi lại lo lắng gã sẽ chết theo cô.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Em ngươi trung hậu như vậy, ta rất tiếc rằng không có phước để mà hưởng thụ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi chỉ mong gã về sớm để được nói với cô mấy câu.. Chàng vừa nói vừa từ từ bước đi ra xa hơn một trượng rồi quay lại dặn:

– Cô yên tâm nằm nghỉ, tôi ở ngoài này canh gác cho.

Liên Tuyết Kiều ngồi chờ lâu không thấy Viên Hiếu trở về thì nghĩ thầm: “Tôi nghiệp cho Viên đệ. Tâm địa gã rất trung hậu. Hành tung sự phụ bất định e rằng gã cố tìm cho bằng được, nhưng mờ mịt biết đâu mà tìm. Đừng nói Liên Tuyết Kiều bị trọng thương nguy đến nơi rồi, mà ngay mình chưa chắc đã ngồi đây chờ mãi được”.

Thượng Quan Kỳ còn đương nghĩ ngợi liên miên, bỗng nghe có tiếng chân người, rồi thấy có thanh âm vọng lại. Chàng liền nấp vào bụi cỏ để nghe ngóng.

Một đại hán tiếng nói ồm ồm:

– Phen này nếu thành công thì những tay cao thủ võ lâm bị mắc lưới hết.

Lại thấy tiếng một người khác thở dài nói:

– Tôi không tin rằng những tay cao thủ khắp thiên hạ đều bị dẫn dụ vào trong cánh đồng hoang đó.

Tiếng người sau chàng nghe rất quen tai nhưng chưa nghĩ ra ai.

Giọng nói ồm ồm lại tiếp:

– Chuyên này không những điều động Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn vị hầu gia mà cả những tay cao thủ trong Vương phủ cũng tham dự vào cuộc đại chiến này.

Nếu Vương gia không nắm chắc được phần thắng, quyết không có cuộc làm nhục sức biết bao nhiêu thuộc hạ. Vương gia trước nay vốn là người cẩn thận, chưa chịu thất bại lần nào.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ hồi lâu, quả nhiên nhớ ra người nói vừa nãy

chính là Đỗ Thiên Ngạc, người bạn kết giao tại Mẫn phủ.

Tiếng chân bước mỗi lúc một gần, chàng trông rõ bóng hai người sánh vai đi tới đều mặc áo đen. Người bên phải chính là Đỗ Thiên Ngạc, người bên trái là một đại hán thân thể cao lớn.

Giữa lúc Thượng Quan Kỳ ngó trộm hai người thì dường như chàng cũng bị họ phát giác, đều dừng bước lại. Đại hán bên trái gần giọng quát hỏi:

– Ai?

Rồi tung mình nhảy tới.

Thượng Quan Kỳ ngậm đề khí bít những huyết đạo lại và ngưng thở vì chàng biết Cồn Long Vương chuyên dùng thuốc độc, nên phải đề phòng rất cẩn thận.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nhảy theo sau đại hán. Y vừa trông thấy đã biết ngay là Thượng Quan Kỳ, bất giác buột miệng la lên một tiếng kinh ngạc.

Đại hán đã rút thanh quý đầu đao ở sau lưng ra chuẩn bị động thủ bỗng nghe tiếng la của Đỗ Thiên Ngạc quay lại hỏi:

– Anh biết gã ư?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Trông gã giống như một người anh em trong bọn ta.

Y chưa biết Thượng Quan Kỳ đã được giải độc tưởng chàng vẫn còn mê mờ mịt, lạch lổng đến đây.

Đại hán chau mày nói:

– Bất luận là ai, chúng ta cũng không thể để gã sống được.

Ngừng một lát đại hán nói tiếp:

– Bây giờ làm thế này:

Anh điềm vào á huyết gã rồi chặt tay gã đi, thế là miệng không nói được, tay không vạch được, rồi tha chết cho gã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Chặt hai tay, điềm á huyết thì thà rằng giết đi để gã đỡ phải đau đớn.

Đại hán ngạc nhiên quay lại nhìn Thiên Ngạc hỏi:

– Anh gia nhập đội thị vệ áo đen trong vương phủ đã được bao lâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiểu đệ mới gia nhập.

Đại hán nói:

– Dường như anh có dụng ý vì tư tình mà bỏ việc công. Nếu Vương gia biết ra tất sẽ bị xử trọng hình đó.

Đỗ Thiên Ngạc cười gằn nói:

– Nếu vậy thì ta phải giết ngươi đi để bịt miệng.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 55

Cổn Long Vương Phủ Nhân Xuất Hiện

Đại hán giật mình hỏi:

– Người điên rồi sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười hỏi:

– Trong đời người đã giết bao nhiêu người rồi?

Đại hán lại càng ngạc nhiên hỏi lại:

– Chắc người không uống thuốc giải độc đúng kỳ hạn.

Gã thấy Đỗ Thiên Ngạc đang chuyện nọ chuyện kia thì cho là y không nhớ uống thuốc giải đến nỗi mất trí.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng mặt trông lên trời cười nói:

– Nghe giọng lưỡi người, ta e rằng người đã giết nhiều người lắm rồi.

Nói xong vung tay đánh luôn một chưởng vào trước ngực đại hán.

Đại hán không ngờ Đỗ Thiên Ngạc nói xong đánh liền, không kịp đề phòng suýt nữa trúng chưởng, gã vội hít mạnh một hơi rồi lui ba thước. Đỗ Thiên Ngạc dường như biết là đánh một chưởng khó lòng làm cho đối phương bị thương. Đồng thời với tay phải phóng chưởng, tay trái rút cây Tử kim phi long nhuyễn tiên phóng chiêu Lăng Kích Tiêu Nham đánh chéo xuống.

Đại hán áo đen cầm thanh quý đầu đao sống dày ra chiêu Hoành Đoạn Vân Sơn quét ngang cây nhuyễn tiên nói:

– Dừng tay!

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng nói:

– Ta không cần nói nhiều.

Cây nhuyễn tiên trong tay vung tít lên ánh roi loang loáng đánh rất gấp.

Đại hán bị bức bách không rảnh tay chút nào để nói nữa, luôn luôn vung đao lên đỡ.

Đỗ Thiên Ngạc đã nổi sát khí, cây Tử kim phi long nhuyễn tiên đánh tới tấp toàn nhằm vào những huyết trọng yếu đại hán.

Trong chớp mắt hai bên đã đánh nhau đến hai ba mươi hiệp. Tuy Đỗ Thiên Ngạc chiếm được ưu thế, song võ công đại hán cũng không phải tầm thường. Đỗ Thiên Ngạc muốn hạ gã mau chóng không phải là chuyện dễ.

Thượng Quan Kỳ thấy hai bên kẻ đao người roi tranh đấu kịch liệt tuy chưa phân thắng bại, song Đỗ Thiên Ngạc đánh rất rát, nên chàng chưa ra tay giúp sức lắng lặng theo dõi cuộc đấu.

Giữa lúc kịch chiến bỗng có tiếng quát vang lên, hai bóng người chạy như bay tới nơi. Đỗ Thiên Ngạc thấy có người đến, thu nhuyễn tiên lại trước. Đại

hán ham chiến đầu óc mê man, có người đến gã cũng không hay. Đỗ Thiên Ngạc vừa thu roi về, gã lập tức gươm đao chém Đỗ Thiên Ngạc.

Bỗng đánh choang một tiếng, cây côn sáng như bạc vung ra đón lấy đao vừa chạm nhau. Đại hán tay cầm thanh quý đao bị rung lên, tuốt tay văng đi mất. Đại hán bị văng mất đao mới tỉnh trí lại nhìn ra thì thấy một đại hán kia thân thể cũng cao lớn, tay cầm cây lượng ngân côn đang đứng trước mặt mình đầy vẻ giận dữ.

Phía sau đại hán này còn ở đằng xa, bốn đại hán võ trang khác đều giắt bội đao đứng lại để hộ vệ một lão già thấp lùn gầy nhom. Bỗng thấy đại hán tay cầm cây lượng ngân côn lạnh lùng hỏi:

– Người trong nhà mà các người dùng binh khí đánh nhau trí mạng ư?

Đại hán vội vàng đáp:

– Y dùng binh khí đánh tôi trước, sao lại trách tôi?

Đại hán cầm côn quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các người tuy ở đội thị vệ áo đen trong Vương phủ, nhưng đã trông thấy hầu gia, cũng không thể ngạo mạn được.

Đỗ Thiên Ngạc tuy không biết bọn này nhưng đã được nghe bọn thủ hạ Cồn Long Vương phân chia cho bốn vị hầu gia thông lĩnh, ngoại trừ những người ở trong Vương phủ là không ở dưới quyền các hầu gia. Lúc đó y nghiêng mình nói:

– Tại hạ muốn gia nhập vào đội thị vệ áo đen, tuy đã nghe tiếng bốn vị hầu gia, song chưa có dịp được bái kiến.

Đại hán sử dụng cây lượng ngân côn lạnh lùng nhìn đại hán áo đen nói:

– Không trách người khinh khi hán, thì ra hán mới gia nhập.

Đại hán áo đen vội nói:

– Đừng nghe lời hán nói nhăng.

Bỗng thấy lão già thấp lùn gầy nhom ho luôn mấy tiếng, rồi nói:

– Trước mặt bốn hầu gia đây mà mi còn dám ngang ngược, thì việc người khinh thị người mới đến không cần phải hỏi cũng biết. Ta hãy bắt mi đưa về để Vương gia phát lạc...

Đại hán cầm côn dạ lộ tiếng rồi quay mặt lại hỏi đại hán áo đen:

– Bây giờ người tự trói lại hay để ta phải động thủ?

Đại hán áo đen biết lão hầu gia đang cơn thịnh nộ, dù mình có giải thích cũng vô ích, gã chăm chú nhìn đại hán cầm côn chậm rãi nói:

– Cổ hầu gia tuy quyền hành rộng lớn, song tại hạ trực thuộc Vương phủ.

Đại hán cầm côn cười lạt nói:

– Hầu gia đã dám ra lệnh bắt người thì người sẽ có lời giao lại cho Vương gia. Người đừng lời thôi nữa, nếu không bó tay chịu trói, đừng trách ta sau này.

Đại hán áo đen biết gã sử dụng côn là tay dũng sĩ thứ nhất dưới quyền Bắc

thành hầu. Ba năm trước đây, bốn vị Đông, Tây, Nam, Bắc hầu gia hội họp trong Vương phủ đều cho một tên dũng sĩ thi đấu với nhau. Gã này thắng luôn mười hai trận và được Cồn Long Vương ban cho danh hiệu là đệ nhất đại lực sĩ và được tặng cho một thể kim bài miễn tử cho một lần. Cây lượng ngân côn trong tay gã đập xuống bằng sức nặng ngàn cân. Đại hán sử dụng đao biết mình quyết không phải là tay địch thủ với gã sử dụng côn liền từ từ giơ tay lên nói:

– Hôm nay người bắt ta gia hình, ta chỉ sợ người chọc giận toàn thể đội thị vệ áo đen. Lúc đó người sẽ biết thân.

Gã sử dụng côn ngửa mặt lên trời cười rồi nói:

– Kim Nguyên Bá này bình sinh chỉ biết theo lệnh hai người là Vương gia và Bắc Thành hầu mà thôi. Còn ngoài ra dù tất cả anh hùng thiên hạ muốn đối đầu với ta, ta cũng chẳng thêm để vào lòng.

Đỗ Thiên Ngạc rung mình nghĩ thầm:

“Gã này khẩu khí gớm thật”.

Bỗng thấy lão già gầy nhom lại ho mấy tiếng rồi nói:

– Bắt lấy nó mau. Để ta cho nó biết mùi. Chẳng lẽ đội thị vệ áo đen trong Vương phủ lại làm gì được ta.

Kim Nguyên Bá đột nhiên giơ cây lượng ngân côn lên, cả giận quát lớn:

– Nếu người không bó tay chịu trời, ta sẽ đập vào xác người.

Đại hán áo đen suy nghĩ một lát rồi từ từ giơ tay lên, tiến gần lại trước mặt lão già gầy nhom.

Bốn gã đại hán đeo kiếm hộ vệ cho lão, lập tức có hai gã chạy lại, rút dây ở sau lưng ra trói đại hán áo đen.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ bụng nếu mình bỏ đi tất lão này sinh nghi. Y cứ đứng yên một bên nghĩ cách ứng phó. Y là người lịch duyệt giang hồ, biết rằng đại hán áo đen quyết chẳng chịu cam tâm. Gã mà nói toạc ra câu chuyện vừa rồi, lão già tất sinh lòng ngờ vực.

Nghĩ vậy, Đỗ Thiên Ngạc vội tiến đến trước mặt lão già gầy nhom chấp tay nói:

– Xin Hầu gia tha cho. Tại hạ mới được tiến vào Vương phủ chưa biết tước hiệu của ngài...

Lão già gầy nhom vuốt râu đáp:

– Lão phu đây là Bắc Thành Hầu Cổ Bát Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thừa Cổ hầu gia. Tại hạ vừa mới cùng Đồng huynh đây tuy cô chuyện xích mích nhỏ nhất sinh gây lộn động thủ nhưng cùng là người trong Vương phủ với nhau cả, thân tình như chân tay. Tại hạ xin Hầu gia tha cho y để tránh khỏi gây nên thù oán vì một việc nhỏ mọn.

Cổ Bát Kỳ nhíu cặp lông mày nói:

– Người có lòng độ lượng rộng rãi đấy!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn tại hạ đồng đội với nhau, tại hạ không muốn có chuyện thủ túc tương tàn.

Cố Bát Kỳ gật đầu nói:

– Người gia nhập đội thị vệ áo đen được bao lâu rồi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Bẩm chưa được ba tháng.

Đại hán áo đen toan mở miệng tố giác Đỗ Thiên Ngạc nhưng nghe y đang xin cho mình nên yên lặng không nói gì nữa.

Cố Bát Kỳ đưa mắt trừng trừng nhìn đại hán nói:

– Đội thị vệ áo đen tuy trực thuộc Vương phủ, nhưng bản tòa không tin rằng trước mặt Vương gia, các người lại được trọng vọng hơn bản tòa. Lẽ ra là giải người về để Vương gia xử trí, nhưng đại gia nghĩ đây mới là lần đầu người dám phạm bản tòa lại có người xin cho người. Vậy bản tòa rộng dung không cứu xét nữa.

Rồi lão sai người cởi trói cho đại hán áo đen.

Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống lượm thanh quý đầu đao rảo bước tới trước mặt đại hán nói.

– Xin Đồng huynh tha tội cho tiểu đệ trót mạo phạm.

Đại hán áo đen nói:

– Thôi xong rồi mà!

Gã đón lấy thanh đao rồi cất bước ra đi.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn quanh. Không thấy tông tích Thượng Quan Kỳ đâu nữa thì trong bụng mừng thầm. Y lẩm bẩm:

Nếu chàng bị thuốc mê chưa tỉnh thì quyết nhiên không biết lánh mặt khi gặp cường địch. Y ngẩng lên vái dài Cố Bát Kỳ nói:

– Tại hạ xin đa tạ Hầu gia.

Rồi vội vàng đi theo đại hán áo đen. Thoáng cái hai người đã đi được nửa dặm.

Đại hán áo đen đột nhiên dừng bước hỏi:

– Gã đồng đội với anh đâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Không biết gã đi đâu mất rồi.

Đại hán áo đen hỏi:

– Gã có biết võ nghệ không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Biết được mấy miếng gia truyền, cũng gọi là sạch nước căn.

Đại hán áo đen nói:

– Lát nữa có gặp bọn người trong vương phủ, anh đừng nói gì đến chuyện vừa rồi nhé.

Đỗ Thiên Ngạc giả vờ kinh ngạc hỏi:

– Nói ra thì đã sao? Chẳng lẽ gã đồng đội vừa rồi như thế là phạm pháp hay sao?

Đại hán áo đen nói:

– Bỏn phận đội thị vệ áo đen là chỉ biết vâng mệnh Vương gia mà thôi, pháp luật cực kỳ nghiêm ngặt. Dù là người thân thích đến đâu cũng không được nhìn nhận, thế mà bạn lại nghĩ đến tình anh em, tức là trái luật thị vệ. Nếu câu chuyện đó bị trưởng toán hay biết, tất bị thảm hình.

Đỗ Thiên Ngạc chấp tay vái một cái rồi nói:

– Đa tạ Đồng huynh sẵn lòng chỉ bảo, tại hạ cảm kích vô cùng. Vừa rồi tại hạ vì nổi nóng mà xúc phạm đến Đồng huynh, thật là bất kính, xin Đồng huynh đại lượng bao dung.

Đại hán nói:

– Nếu tôi đề tâm thì đã chẳng bảo anh mọi điều.

Rồi gã đột nhiên nhớ lại việc trước vội hỏi:

– Người anh em lúc này đi đâu rồi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chắc gã thấy tại hạ cùng Đồng huynh động thủ, sợ quá bỏ trốn rồi.

Đại hán nói:

– Anh nên bảo gã đi khỏi chỗ thị phi này là hơn.

Rồi gã thở dài tiếp:

– Trong vòng hai mươi dặm vuông này sắp diễn ra một cuộc tàn sát không tiền khoáng hậu. Bắc thành Hầu Cốc Bát Kỳ đã đến đây, chắc ba vị hầu tước kia cũng thống lĩnh những tay cao thủ dưới trướng sắp đến bây giờ.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Tại hạ tuy được gia nhập vào đội thị vệ trong Vương phủ, song thủy chung vẫn ở dưới trướng đại công chúa, thành ra những việc trong Vương phủ chẳng biết mấy, mong rằng Đồng huynh đừng tiếc lời chỉ giáo.

Đại hán họ Đồng tùm tùm cười nói:

– Thảo nào! Anh mới vào đội áo đen lại đưa vào phục vụ đại công chúa, chẳng trách không biết việc trong Vương phủ.

Gã đang nói thì bất thành linh một hồi còi lạnh lạnh vọng lại. Tiếng còi lúc dài lúc ngắn tựa hồ như có chi tiết nhất định.

Gã họ Đồng khẽ hỏi:

– Bạn đã được gặp chánh, phó đội thị vệ bao giờ chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không chừng gặp rồi, nhưng tại hạ vẫn không nhớ rõ.

Đại hán áo đen nói:

– Họ đã đến đó.

Gã móc túi lấy ra một còi động thổi lên lạnh lạnh, dường như để trả lời hỏi

còi vừa rồi. Lát sau bỗng nghe tiếng vó ngựa chạy lộp cộp, ba. con ngựa rất khỏe mạnh ruổi thẳng đến nơi.

Người đi đầu cưỡi ngựa trắng mặc áo đen, ngoài khoác áo choàng đỏ. Hai người đi sau đều võ trang áo đen. Vừa trông đã biết ngay là người trong đội thị vệ.

Đại hán cưỡi ngựa trắng khoác áo choàng đỏ cất tiếng hỏi khê:

– Ai?

Đại hán khoanh tay đáp:

– Tại hạ là thị vệ ngoài phủ tên gọi là Đồng Lôi.

Đại hán khoác áo choàng liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Người ở ngoài hay ở trong Vương phủ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ mới gia nhập đội thị vệ áo đen.

Đại hán khoác áo choàng tức mình hỏi lại:

– Sao người không trả lời vào câu hỏi của bản tòa lại đi nói vớ vẩn?

Đồng Lôi vội đỡ lời:

– Xin Phó tòa bớt giận. Y nhập đội chưa bao lâu, lại đặt dưới quyền điều khiển của đại công chúa, nên chưa biết gì về luật lệ trong đội.

Đại hán khoác áo choàng đỏ chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc lạnh lùng hỏi:

– Người có biết hành tung của đại công chúa không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ vâng mệnh đi tiếp viện đệ tứ công chúa, giữa đường gặp phục binh Cùng Gia Bang. Sau một cuộc kịch chiến, người đi tiếp viện bị thương rất nặng.

Tại hạ may phá được trùng vây chạy về thì gặp Đồng huynh đây.

Đại hán khoác áo choàng dường như không muốn nghe thêm nữa, khoát tay nói:

– Đại công chúa đã phản bội Vương gia. Vương gia truyền dụ xuống nghiêm lệnh tróc nã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thuộc hạ không biết việc này.

Đại hán khoác áo choàng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đại giá Vương gia sắp đến đây, triệu tập bốn vị hầu gia để thượng nghị việc lớn. Hiện giờ đại công chúa đã phản bội, tạm thời người hãy theo lệnh Đồng Lôi. Chờ gặp thủ lĩnh người sẽ phân phối cho người chức mới.

Đỗ Thiên Ngạc không biết mảy may gì về tình hình các ban trong Vương phủ, đành vâng dạ đáp:

– Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Đại hán khoác áo choàng ngẩng mặt lên nhìn trời rồi bảo:

– Hiện giờ chưa sang canh hai, các người lập tức đi về hướng chính bắc,

chừng độ mười dặm thì đến một khu rừng rậm. Tới đó sẽ có người chỉ bảo các người. Bản chức còn có việc gấp, vậy các người phải lập tức đăng trình. Nói xong dắt ngựa giắt cương cho đi. Hai gã đại hán tùy tùng vội vàng ruổi ngựa chạy theo. Đỗ Thiên Ngạc thấy Đồng Lôi khoanh tay khom lưng thì lễ cũng bắt chước cúi xuống thì lễ.

Cả ba người đi rất nhanh, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa. Đồng Lôi thấy ba người đã đi xa rồi, quay lại bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Các chánh, phó thủ lĩnh cùng nội, ngoại thị vệ trong Vương phủ đều lấy võ công để định chức phận. Võ công Đỗ huynh giỏi hơn tiểu đệ nhiều, chắc chẳng bao lâu sẽ được thăng lên trọng nhiệm. Tuy chưa chắc đã được liệt vào đội thị Vệ mười hai người của Vương gia, song chân thị vệ trong phủ thì ăn chắc rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ mới nhập đội, nhất thiết đều trông cậy vào Đồng huynh hướng dẫn cho. Sau này có tiền thêm được chút nào nhất định sẽ xin báo đáp.

Đồng Lôi tủm tỉm cười nói:

– Đội thị vệ tuy hôm sớm thấy nhau, nhưng tuyệt không có tình nghĩa chi hết.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ xưa nay là người trọng nghĩa, được ai làm ơn cho điều gì, tất phải nghĩ cách báo đáp.

Đồng Lôi khẽ thờ dài nói:

– Tình nghĩa của chúng ta bữa nay phải giấu kỹ vào tận đáy lòng. Chớ để lộ chút vết tích nào cho kẻ khác trông thấy.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ xin tuân lời.

Đồng Lôi nói:

– Đỗ huynh đã cùng tiểu đệ mấy lời tâm phúc, tiểu đệ biết được điều gì cũng cho Đỗ huynh hay.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ rất mong Đồng huynh chỉ bảo thể lệ để khỏi phạm pháp, thế là tiểu đệ cảm ơn vô cùng.

Hai người lên đường vừa đi vừa nói chuyện. Đồng Lôi nói cho Đỗ Thiên Ngạc biết đội thị vệ chia làm ba ban:

đệ nhất là mười hai người tùy tùng Vương gia, thứ nhì là phủ nội thị vệ, thứ ba là phủ ngoại thị vệ.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cũng là thị vệ thì biết lấy gì làm mực để phân chia ra trong phủ ngoài phủ?

Đồng Lôi nói:

– Thị vệ trong phủ được ra vào trong Vương phủ tự do, còn ngoài phủ chỉ

trông coi bên ngoài mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cách tuyển dụng những đội thị vệ vào trong phủ và ở ngoài phủ thế nào?

Đồng Lôi đáp:

– Việc này rất giản dị. Cứ hai năm một lần, trong đội hắc y lại mở cuộc tỉ võ với nhau. Ai tin rằng võ công mình hơn người thì cứ việc đề tên vào danh sách. Lúc tỉ võ chết hay bị thương ráng chịu. Võ công người nào giỏi nhất sẽ được tuyển vào đội mười hai người tùy tùng vương gia. Hạng thứ nhì thì được tuyển vào đội thị vệ trong phủ. Dưới nữa là thị vệ ngoài vương phủ.

Ngừng một lát Đồng Lôi lại nói tiếp:

– Trừ hai năm một lần tỉ võ thường xuyên, lại có những cuộc tỉ võ bất thường. Tỷ như trong trường hợp mười hai người thị vệ kề cận Vương gia có chân khuyết thì lập trường tỉ thí giữa những phủ nội thị vệ để bổ sung vào đội thị vệ Vương gia, mà đội thị vệ phủ nội có chân khuyết thì tuyển những người ở ngoài phủ vào thay thế.

Đỗ thiên Ngạc hỏi:

– Trường hợp mà ngoài phủ có khuyết chân thị vệ thì tuyển ở đâu vào?

Đồng Lôi hỏi:

– Đội thị vệ ngoài phủ không hạn chế nhân số. Những người mới được vương gia thu phục, nhất luật cho vào đội này.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Gã này biết rất nhiều công việc trong Vương phủ, ta không nên bỏ lỡ cơ hội do thám”. Đỗ Thiên Ngạc liền hỏi:

– Đội thị vệ ngoài phủ không nhất định là bao nhiêu người, thế thì số người trong nội phủ cũng không nhất định hả?

Đồng Lôi lắc đầu đáp:

– Đội này nhất định hai mươi bốn người. Nếu đội viên nào bị chết thì lập tức tuyển đội ngoài phủ sung vào.

Hai người đi được chừng mười dặm quả nhiên đến một khu rừng rậm.

Bỗng thấy trong rừng có tiếng quát hỏi:

– Ai!

Đồng Lôi dừng chân đáp:

– Đông phương giáp ất mộc.

Hai gã áo đen trong rừng từ từ đi ra. Người đi trước khẽ bảo:

– Đồng huynh đây hả? Mau ẩn vào trong rừng.

Đồng Lôi cũng nói nhỏ giới thiệu:

– Đỗ huynh đây mới gia nhập vào đội thị vệ chúng ta, hiện là đương sai dưới trướng đại công chúa.

Gã đi trước ngăn không cho Đồng Lôi nói thêm.

Gã bảo:

– Đại công chúa đã phản bội Vương gia, không nên đề cập đến là hơn.
Đồng Lô gật đầu không nói gì nữa, gã theo gã áo đen kia vào trong rừng.
Đỗ Thiên Ngạc gật đầu thì lễ cùng hai gã áo đen, nhưng hai gã này không lý gì đến, tựa hồ như không trông thấy.
Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:
Đồng Lô nói đúng quá, giữa đội thị vệ với nhau chẳng ai lộ chút tình ý gì với ai cả.
Gã áo đen bên phải trở lại gốc cây lớn cách đó chừng bảy tám thước nói:
– Hai anh giữ ở phía sau gốc cây kia.
Đồng Lô không hỏi nữa, kéo Đỗ Thiên Ngạc nấp sau một gốc cây lớn khế bảo:
– Trong rừng có cuộc phòng bị nghiêm mật này, không chừng Vương gia sắp đến.
Gã ngừng một lát lại, nói tiếp:
– Hành động của Vương gia, quý thần cũng không biết đâu mà dò. Ngài thường hành động một mình. Mấy tháng nay không về tới vương phủ. Ngài không đem tùy tùng đi bao giờ, chỉ khi nào cần phòng vệ nghiêm mật thì đem hết mười hai thị vệ đi theo.
Đồng Lô khẽ ho lên một tiếng lại nói tiếp:
– Đỗ huynh giữ ở sau còn đệ qua gốc cây mé tả, nếu có việc gì đệ sẽ báo Đỗ huynh.
Nói xong gã lạng người sang mé tả.
Đỗ Thiên Ngạc nấp sau gốc cây nhắm mắt dưỡng thần. Bỗng thấy tiếng vó ngựa lộp cộp vọng tới. Đỗ mở mắt ra nhìn xem thì thấy hai con ngựa chạy đến rất mau.
Cửa rừng lại có tiếng quát hỏi:
– Ai?
Rồi thấy mười mấy bóng người nhảy vụt ra.
Hai con ngựa đột nhiên dừng lại, người cưỡi ngựa nhảy xuống. Hai người này xem ra chức phận khá lớn, mười mấy gã đại hán nhảy ra bu quanh lại. Hai gã đón lấy ngựa dắt vào rừng, còn lại thì hộ vệ hai người mới đến dẫn vào con đường nhỏ mé tả, đi vòng vào rừng sâu.
Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:
“Hai người này không biết vào hạng nào, tiếc rằng đêm tối không được rõ”.
Khoảnh khắc lại có người khác đến và cách tiếp đón cũng tương tự. Chắc cũng vào hạng cao cấp nên được mọi người nghênh tiếp rất cung kính.
Đỗ Thiên Ngạc đếm từ nãy đến giờ có tới mười mấy vị tới nơi, trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:
“Cổn Long Vương với bốn vị Hầu gia nữa là những tay có địa vị cao cả, thì cũng chỉ năm bảy người thôi chứ, sao lại nhiều thế này? Đỗ còn đang nghĩ

ngồi phân vân chợt thấy một bóng trắng ở đằng xa lướt tới. Đội thị vệ hắc y nhất tề nhảy ra đón. Đỗ Thiên Ngạc cũng chạy nhanh theo bọn họ ra khỏi rừng rậm. Bóng trắng đi tới cửa rừng, ngừng lại là một cỗ kiệu nhỏ trắng toát, do bốn người đàn bà khỏe mạnh khiêng.

Đỗ Thiên Ngạc chau mày tự hỏi:

“Không biết người này là ai mà giữa đêm tối lại ngồi kiệu trắng, há chẳng dễ bị người dòm ngó”.

Bọn đại hán ở trong rừng ra nghênh tiếp đều lạy phục xuống trước kiệu. Đỗ Thiên Ngạc cũng theo mọi người lạy xuống...

Kiệu vẫn không rềm, dường như người trong không biết có người đang đón tiếp mình. Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Không biết người mới đến là một nhân vật thế nào mà bọn này tiếp đón một cách đặc biệt?” Bất giác y ngẩng đầu lên xem thì thấy có người kéo vạt áo sau.

Đỗ Thiên Ngạc vốn là người cơ trí lại giàu kinh nghiệm, không quay lại nhìn cũng biết là Đồng Lôi, vội cúi đầu thấp xuống.

Đội thị vệ áo đen lạy phục dưới đất, chờ cho cỗ kiệu đi khỏi rồi mới đứng lên.

Đỗ Thiên Ngạc bỗng nghe Đồng Lôi nói nhỏ:

– Đỗ huynh đi theo tôi.

Rồi lập tức trở gót đi trước.

Đỗ Thiên Ngạc cũng không nói gì lầm lùi đi theo. Đồng Lôi vào rừng rậm đi thêm chừng sáu bảy trượng, mới dừng lại dưới một gốc cây lớn, khẽ rí tai:

– May mà đệ ở sau lưng Đỗ huynh, nếu phải người khác thì e rằng bữa nay Đỗ huynh chết mất xác rồi đó.

Đỗ Thiên Ngạc tuy hiểu rồi, song giả vờ ngớ ngẩn hỏi:

– Sao vậy?

Đồng Lôi nói:

– Thế Đỗ huynh không biết người ngồi trong kiệu bạch đó là ai ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiểu đệ không biết.

Đồng Lôi nói:

– Vương gia phu nhân đó.

Đỗ Thiên Ngạc thất kinh hỏi:

– Vậy ư?

Đồng Lôi đáp:

– Đúng rồi? Vương gia phu nhân ở trong vương phủ quy củ rất nghiêm ngặt.

Đừng nói người thường không ai được nhìn mặt mà đội thị vệ trong phủ cũng chưa ai thấy mặt bao giờ. Vì vậy mới chế ra thứ kiệu nhỏ chớp trắng này, bất luận là ai, thấy kiệu nhất luật phải cúi rạp xuống không được tự tiện

ngẩng đầu lên.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Chết chưa! Nếu không được Đồng huynh chỉ giáo thì tiểu đệ làm sao mà biết được luật lệ này. Suýt nữa thì hôm nay tiểu đệ bị chết uống.

Đồng Lôi nói:

– Tiểu đệ làm thị vệ đã hai năm nay mà chưa thấy phu nhân ra khỏi Vương phủ một bước, không biết hôm nay sao người lại đến đây? Chắc là...

Thốt nhiên gã không nói nữa, vẫy tay bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh hãy ở đây, đừng có đi đâu. Tiểu đệ đi một chút trở lại ngay.

Rồi không đợi Đỗ Thiên Ngạc trả lời, hấp tấp chạy đi.

Đỗ Thiên Ngạc băn khoăn nghĩ thầm:

Bọn thị vệ trong Vương phủ, dường như dễ bị khùng bỏ tinh thần, biết rằng mình bị bao vây theo dõi, đến giữa người đồng đội cũng gia tâm phòng bị lẫn nhau”.

Đỗ Thiên Ngạc đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy một hồi còi thổi khê vọng lại, tiếp đến bước chân nhộn nhịp, phần lớn đội thị vệ rào bước tiến vào rừng.

Đỗ Thiên Ngạc cũng đi theo bọn họ.

Đi ước chừng hai mươi trượng thì đến một bức tường đỏ bao quanh mặt trước một ngôi chùa cổ. Cây cối rậm rạp, bóng sao chỉ hơi mờ mà Đỗ Thiên Ngạc cũng nhìn rõ cánh cổng lớn đen sì nửa khép nửa mở. Bên trong chẳng thấy đèn đuốc chi hết mà cũng tuyệt không một tiếng người.

Đội thị vệ áo đen đến gần, vội vàng chia nhau canh gác ngoài cửa miếu.

Dường như bọn họ rất quen thuộc với nơi này, chỉ trong chớp mắt mọi người đã đến vị trí của mình, ẩn vào trong bóng tối không còn trông rõ một ai.

Đỗ Thiên Ngạc đoán là bọn này thuộc đội thị vệ trong nội phủ mà Đồng Lôi đã nói cho nghe. Y biết rằng, nếu đứng yên đây không nhúc nhích, tất sẽ bị nghi ngờ liền chạy vội đến bên cổng miếu nấp vào bóng tối, vì y biết rằng bên cổng lớn không có người canh giữ nên chọn chỗ này.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, trong miếu bỗng có tiếng hỏi vọng ra:

– Bố trí xong chưa?

Một người đứng ngoài, xa hơn một trượng đáp:

– Bố trí xong cả rồi.

Trong cổng bỗng thấy ánh sáng bật lên.

Đỗ Thiên Ngạc bắt giác lộ đầu ra nhìn vào phía trong thì thấy một gã áo đen tay cầm bó đuốc châm vào một ngọn đèn lồng có tua xung quanh tựa như đèn treo trước cửa nhà đám ma.

Đèn vừa thấp lên, ánh sáng huy hoàng soi rõ cả trong ngoài.

Đỗ Thiên Ngạc thấy trong cổng lớn có một cái sân nhỏ chỉ rộng chừng hai trượng. Người đứng lộ nhỏ. Chiếc kiệu nhỏ sắc trắng đặt ở trước đại điện.

Một thanh âm trầm giọng từ trước đại điện hô lên:

– Phu nhân xuống kiệu, hồi ty cho mau!

Rồi thấy bao nhiêu người trong sân nhất tề lạy phục sát đất, không dám ngẩng đầu lên. Đỗ Thiên Ngạc do dự một chút rồi thừa cơ mọi người đang cúi rạp lên vào qua cổng chạy vào phục xuống. Y đã để ý hình thế từ trước tìm được một chỗ dễ dòm ngó nhất phục xuống, rồi giơ tay áo lên che mặt ngó trộm vào trong chiếc kiệu nhỏ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 56

Một Cuộc Đại Hội Trong Ngôi Chùa Cổ

Đỗ Thiên Ngạc thấy rèm kiệu vén lên, một người đàn bà mặc áo màu lục từ từ bước ra khỏi kiệu đi vào đại điện. Tuy dưới ánh đèn sáng nhưng thiếu phụ không quay đầu lại nên không nhìn thấy mặt.

Thiếu phụ vào trong đại điện rồi, quần hào mới từ từ đứng lên.

Đỗ Thiên Ngạc lặng lẽ quan sát tình thế thì người trong viện coi nhau rất lạnh nhạt, dường như chưa quen biết nhau, bất giác mạnh dạn lên nhiều. Y nghĩ thầm:

Người ta thường nói rằng “Không vào hang hùm sao bắt được cọp con”. Xem tình thế này chẳng ai biết ai, mình có thể trà trộn vào trong điện để dò la.

Trong viện rất đông người, thỉnh thoảng lại có người thay đổi vị trí. Đỗ Thiên Ngạc mượn lúc nhốn nháo chuyển mình vào tới phía trước đại điện. Chỗ giáp sân nhỏ đại điện này tuy nhỏ hẹp nhưng không có ai, nếu cất bước đặt chân lên bậc đá tất bị người ta nghi ngờ. Đỗ Thiên Ngạc chưa có cách gì đi vào, đành trà trộn vào chỗ đông người để chờ cơ hội. Hồi lâu đột nhiên có tiếng quát lớn nói:

– Đông Bình hầu đã đến!

Trong điện nhốn nháo cả lên, mọi người đều giãn ra để nhường lối đi. Hai gã đại hán lực lưỡng mở đường đi vào trước cửa điện thì đứng tránh sang bên ngay trước mặt Đỗ Thiên Ngạc che khuất mắt y đi. Y trông thấp thoáng một lão già mặc áo dài bước lên bậc đá tiến vào đại điện.

Đỗ Thiên Ngạc tránh sang một bên để khỏi bị đại hán che khuất mắt. Bỗng lại thấy tiếng quát vọng ra:

– Nam Điện hầu đã đến...

Tiếng quát chưa dứt, hai gã tiểu đồng áo xanh từ từ bước vào. Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn ra thấy một gã thiếu niên mặc áo lam đi sau hai tiểu đồng áo xanh tiến vào.

Thiếu niên mới chừng hai mươi. lăm, hai mươi sáu tuổi mắt sáng mày thanh, vẻ mặt ung dung, chân bước cùng cữ chỉ rõ ra là một văn nhân.

Hai gã tiểu đồng áo lam lưng đeo trường kiếm, gần đến bậc đá ngoài cửa điện, đều đứng tránh sang bên. Thiếu niên áo lam bước lên bậc đá vào thẳng cửa điện.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Bọn tứ hầu của Cỗ Long Vương chắc võ công không phải tầm thường. Gã

này nhỏ tuổi như vậy mà cung được liệt vào hàng tứ hầu. Nếu gã không có bản lĩnh tuyệt luân, tất phải có kỹ thuật cực kỳ độc ác. Y còn đang nghĩ ngợi bồng nổi lên một tiếng quát:

– Tây Vọng hầu và Bắc Thành hầu hai vị đã đến nơi.

Một đại hán tay cầm ngân lượng côn tiến vào trước, một lão già thấp lùn thun, gầy nhom cùng một gã đứng tuổi, chột mắt, đầu trọc, sóng vai tiến vào cửa đại điện.

Đỗ Thiên Ngạc sợ Kim Nguyên Bá (tức là gã vác cây ngân lượng côn) nhận ra mình, vội lùi lại phía sau hai thước, nấp vào trong đám đông ông nghĩ thầm:

Bốn vị hầu gia đã tề tập trong đại điện, không biết Cỗ Long Vương đã đến chưa?

Bỗng thấy mọi người hấp tấp lay phục xuống, Đỗ Thiên Ngạc cũng theo họ nằm rạp xuống, lấy tay áo che mặt, hé mắt nhìn ra thì một người mặc áo bào xanh, lệ làng tiến vào đại điện.

Người áo xanh mặt lạnh như băng, trơ như gỗ không lộ vẻ gì hết. Nhưng nhìn bước chân y lạnh lẽo đủ biết trong lòng y thanh thoi khoan khoái.

Một âm thanh vang dội từ trong đại điện truyền ra:

– Xin cái vị ngồi xuống đất!

Quần hào trong sân theo lời đều ngồi xếp bằng xuống. Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn ra hai bên, thấy một bên là gã vận võ trang màu lam và một bên là gã vận võ trang màu vàng. Ông vừa trông đã biết ngay không phải là người ở trong Vương phủ, cảm thấy mình mạnh dạn hơn, từ từ tiến về phía trước hai thước để nhìn vào trong đại điện. Trong đại điện bố trí rất trang nghiêm, trước án thờ bày một cái bàn gỗ hình vuông. Trên bàn gỗ trải một tấm vải vàng, trên tấm vải đặt một cái đỉnh ngọc nhỏ. Trong đỉnh trầm hương khói bốc lên nghi ngút bay khắp trong đại điện. Cỗ Long Vương cùng thiếu phụ mình mặc áo màu lục, đầu đội mũ cánh phượng, đặc biệt chế ra. Xung quanh đỉnh đầu căng một tấm sa sắc vàng, khói hương bay lượn bên trong, càng tăng thêm vẻ thần bí.

Hai bên bàn gỗ phủ vải vàng chia ra bốn góc. Đông, Tây, Nam, Bắc bốn vị hầu tước theo phương hướng mà ngồi.

Ngoài bốn vị hầu tước còn một lão râu đen chùng đến rón, trạc tuổi ngũ tuần mặc áo dài ngồi bên cạnh Cỗ Long Vương. Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi:

“Lão này không biết là nhân vật thể nào mà địa vị còn cao hơn bốn vị hầu gia”.

Đột nhiên thấy Cỗ Long Vương nghiêng đầu đi khẽ vẩy tay, lập tức có hai gã áo đen chạy tới. Cỗ Long Vương mấp máy môi, không biết bảo gì, chỉ thấy hai gã rào bước ra ngoài đại điện, đứng trên bậc thềm đảo mắt nhìn khắp một lượt, đột nhiên chạy đến chỗ Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc tuy biết rằng có điều khác lạ thì hai người đã đến trước mặt rồi. Gã bên tả vẫy tay gọi:

– Người lại đây!

Đỗ Thiên Ngạc tuy biết rõ là gã kêu mình, nhưng vẫn giả vờ như không thấy gì đảo mắt nhìn qua hai bên. Gã áo đen bên hữu chau mày bước gần lại, thò tay nắm lấy Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Người giả vờ ngớ ngẩn hay là người không nghe rõ thật.

Đỗ Thiên Ngạc thấy gã nắm lấy mình bằng một kinh lực rất mạnh trong lòng ngấm ngấm kinh hãi, đành chịu đứng yên.

Gã áo đen bên tả giục:

– Vương gia truyền cho người lên điện.

Đỗ Thiên Ngạc biết vánh ngoài ngôi chùa cổ này canh gác rất nghiêm mật, khó lòng trốn thoát được, đành bạo theo sau hai gã áo đen bước lên bậc đá, tiến vào trong đại điện. Hai gã áo đen đứng gác ngoài cửa.

Người áo xanh ngồi chỗ cao nhất chính giữa đại điện cười lạt nói:

– Phải chăng mi là thị vệ trong nội phủ?

Đỗ Thiên Ngạc đã nghĩ trước cách trả lời Cồn Long Vương. Y để mắt nhìn tình thế biết rằng dù mình có nói dối, cũng không thể gạt được mọi người trong đại điện, y liền đáp:

– Tại hạ là thị vệ ngoài Vương phủ!

Cồn Long Vương cười lạt nói:

– Mi trả lời bản tòa mà dám tự xưng là tại hạ, thật không coi lệ luật vào đâu cả.

Đỗ Thiên Ngạc cúi đầu xuống khoanh tay nói:

– Tiểu nhân mới gia nhập vào đội thị vệ chưa được bao lâu, nên chưa hiểu luật lệ trong vương phủ.

Cồn Long Vương hỏi:

– Người vào đội thị vệ áo đen được bao lâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Thuộc hạ mới gia nhập chưa được ba tháng.

Cồn Long Vương nhìn kỹ Đỗ Thiên Ngạc một hơi bằng đôi mắt lạnh lùng sâu hoắm rồi hỏi:

– Bản tòa có phải là người ai cũng gạt được không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Thuộc hạ nói câu nào cũng thật hết.

Cồn Long Vương giơ tay lên một cái, lập tức một luồng chỉ phong phóng trúng vào huyệt đạo Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc thấy Cồn Long Vương thi triển phép cách không điểm huyệt không dám né tránh cũng không dám chống lại, bị điểm trúng huyệt xiêu đi một cái ngã lảo xuống đất.

Cồn Long Vương ra một đòn trúng đích, bảo hai gã áo đen:

– Kéo nó qua một bên, để lúc nữa sẽ thấm vắn hẳn.

Đỗ Thiên Ngạc tuy bị điểm huyết, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo, thấy mình bị người khiêng lên quăng vào một xô đại diện.

Lúc này Đỗ Thiên Ngạc biết mình sống hay chết là ở tay người. Y nhắm chặt hai mắt ngấm ngấm vận khí điều hòa hơi thở, thử tìm cách tự mình giải khai lấy huyết đạo.

Bỗng nghe một thanh âm khàn khàn nói:

– Tôi đã tính kỹ thời tiết và phương hướng, giờ chỉ còn dẫn dụ bọn họ vào trong trận là một mẻ giết hết được. Đồ án này là địa thế cánh đồng hoang, xin Vương huynh coi xem.

Đỗ Thiên Ngạc động tính hiếu kỳ không nhịn được, hé mở một mắt trông ra, thấy người râu chùng đến rón, ngồi bên Cồn Long Vương, lấy trong bọc ra một bức đồ án bằng lụa trắng đưa cho Cồn Long Vương.

Cồn Long Vương đón lấy đồ án xem rất kỹ một lượt rồi đặt xuống bàn. Lão đưa mắt chăm chú nhìn Bắc thành hầu Cổ Bát Kỳ hỏi:

– Ngoài phái Võ Dương còn nhân vật phái nào đến nữa không?

Cổ Bát Kỳ nghiêng mình đáp:

– Theo chỗ thuộc hạ biết thì ngoài phái Võ Dương còn có mấy tay cao thủ phái Thiếu Lâm cùng phái Nga Mi.

Cồn Long Vương gật đầu, đưa mắt nhìn Nam Diện hầu hỏi:

– Có tìm được ai làm nội ứng bên Cùng Gia Bang không?

Nam Diện hầu long lanh đôi mắt sáng như sao đáp:

– May mà thuộc hạ không đến nỗi nhục vong mạng.

Cồn Long Vương nói:

– Hay lắm! Dem gã vào đây ra mắt ta.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nghĩ thầm:

“Cùng Gia Bang là luật nghiêm ngặt là thế, lại có Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn, tài năng xuất chúng, vậy mà Cồn Long Vương có nội ứng trong đó được. Việc này thật ghê gớm quá, nhưng thừa biết ai làm nội ứng cho lão?”
Bỗng thấy gã thiếu niên anh tuấn, mặc áo màu lam đang ngồi ghé hầu tước, đứng dậy đi ra ngoài đại diện. Một lát thấy gã trở vào theo sau là một đại hán bịt mặt bằng mảnh vải đen.

Cồn Long Vương chăm chú nhìn đại hán rồi bảo:

– Người bỏ tấm khăn che mặt ra.

Đại hán theo lời cởi mảnh vải đen ra để hở bộ mặt hồng hào. Tưởng ai! Té ra một gã tùy tùng bên cạnh Âu Dương Thống Bang chủ Cùng Gia Bang, tên gọi Thần Hành Bách Công Bảo.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình nghĩ thầm:

“Không ngờ chính thẳng cha này lại là tay sai Cồn Long Vương phái qua

Cùng Gia Bang để làm nội ứng”.

Cổn Long Vương quay sang nhìn lão râu dài nói:

– Vương đệ thay mặt ta hỏi hấn xem!

Lão râu dài đưa tay ra vẫy Bách Công Bảo nói:

– Người lại đây!

Bách Công Bảo tiến lại gần, nói nhỏ:

– Nơi đây có nhiều tai mắt, tại hạ e rằng không tiện nói chuyện. Lão râu dài đứng lên nói:

– Chúng ta vào phía sau pho thần tượng kia.

Rồi đứng dậy đi luôn. Cổn Long Vương thấy hai người đi rồi, khẽ vỗ bàn nói:

– Hiện nay trên chốn giang hồ, chín môn phái lớn không đứng ngang hàng với ta, chỉ đáng sợ thanh thế cùng thực lực Cùng Gia Bang mà thôi.

Lão đột nhiên không nói nữa đảo mắt nhìn bốn vị đại hâu tước, lạnh lùng nói tiếp:

– Những tay cao thủ Cùng Gia Bang nhiều không biết đâu mà kể, Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tài trí hơn người, bốn vị đây đều võ công tuyệt thế, bản tòa trông cậy rất nhiều, mong rằng trận đánh này hoàn toàn thành công và tuyệt diệt được hết những tay cao thủ Cùng Gia Bang.

Bắc Thành hâu Cổ Bát Kỳ đột nhiên nói chen vào:

– Vương gia đã muốn hạ Cùng Gia Bang, tường nên thẳng thắn mời họ, hẹn kỳ quyết chiến, hoàn toàn trông vào võ công để quyết sống mái với bọn họ.

Cổn Long Vương lắc đầu nói:

– Đó là hạ sách. Nếu đem thực lực ra quyết một trận tử chiến, tuy chỉ trong một ngày là phân thắng bại, nhưng đôi bên cùng thiệt hại lớn. Mặt khác chín môn phái lớn, tuy chưa ra mặt xung đột với ta, nhưng họ đều dưỡng uy sức nhuệ, chuẩn bị hợp lực với nhau chống đối với ta. Họ mà phái những tay cao thủ đến viện trợ cho Âu Dương Thống thì cuộc thắng bại khó lòng tiên liệu được.

Lão nói đến đây ngừng lại, móc tay vào túi lấy ra bốn phong giản rồi nói tiếp:

– Trong phong giản này đã dặn kỹ mọi việc, các vị cứ theo đó mà thi hành cho nghiêm mật, thì việc tiêu diệt Cùng Gia Bang cũng không khó gì.

Nam hâu đón lấy phong giản, cặp mắt loang loáng nhìn qua rồi nói:

– Đây là Huyết Hà trận.

Cổn Long Vương cười nói:

– Đúng là Huyết Hà trận. Ta muốn bày trận Huyết Hà tại cánh đồng hoang rộng mười dặm. Các vị tùy theo phương hướng của mình trấn giữ mỗi người một mặt.

Nam Diện hâu nói:

– Vương gia thần cơ diệu toán thế gian không ai bì kịp. Bọn thuộc hạ xin đem toàn lực ra để thi hành trách nhiệm.

Cổn Long Vương ngoác mồm ra cười, nói:

– Ta hoàn toàn trông vào bốn vị Hầu tước.

Các hầu gia đều nghiêng mình nói:

– Thuộc hạ không dám!

Cổn Long Vương vẫy tay nói.

– Trong phong giản này đã nói kỹ. Các vị cứ xem đó sẽ rõ. Hiện giờ không còn sớm nữa, các vị đến ngay vị trí mình đi.

Bốn vị khoanh tay vái dài bước lùi đi ra, gia lễ rất cung kính.

Đỗ Thiên Ngạc nghe Cổn Long Vương cùng tứ hầu họp bàn, trong lòng xiết bao kinh hãi nghĩ thầm:

“Cổn Long Vương vốn có dự mưu, lão muốn trong một trận này là giết hết nhân vật Cùng Gia Bang. Mình phải tính cách nào báo tin mới được”.

Bỗng nghe Cổn Long Vương ho luôn mấy tiếng rồi nói tiếp:

– Trong phong này, ngoài những lời dặn cách hành động, có phụ thêm bản đồ hình thế. Các vị cứ chiếu đúng thời hạn mà làm cho hoàn hảo thì trận Huyết Hà này thật là biến ảo kỳ diệu.

Bốn vị hầu gia chờ Cổn Long Vương nói xong rồi mới ra khỏi đại điện.

Tiếng chân người nhộn nhịp mỗi lúc một xa. Chắc là bốn vị Đông, Tây, Nam, Bắc hầu gia đã dẫn thuộc hạ đi rồi.

Đỗ Thiên Ngạc bị bỏ vào góc đại điện không có cách nào nhìn ra cảnh vật bên ngoài, chỉ lắng tai nghe mà suy nghĩ ra những hành động của mọi người.

Cổn Long Vương thấy bốn người ra khỏi điện rồi, khẽ nói gì với người đàn bà đầu đội mũ cánh phượng, mình mặc áo màu lục. Lão ghé tai nói rất nhỏ nên không nghe rõ. Rồi thấy lão đứng dậy bon bon ra đi.

Nhà đại điện đột nhiên im lặng như tờ. Bảy tám gã áo đen phân chia canh gác các chỗ trong nhà đại điện. Cách đề phòng rất là nghiêm mật, tuyệt không một tiếng động.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm lạ tại sao lão râu dài đưa Bách Công Bảo vào phía sau thần tượng đã lâu mà không thấy trở ra. Nhà đại điện im phăng phắt, đến cái kim rớt cũng nghe tiếng, mà sao không nghe thấy tiếng hai người nói chuyện. Đỗ mãi lo lắng về chuyện Bách Công Bảo phản bội Cùng Gia Bang mà quên cả chính mình đang lâm vào tình trạng rất nguy ngập.

Đỗ Thiên Ngạc cũng lấy làm lạ về người đàn bà mặc áo màu lục, từ lúc vào đại điện đến giờ, chưa thấy hé răng nói câu nào, vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tình trạng này kéo dài không biết đã bao lâu, đột nhiên thiếu phụ áo màu lục giơ tay ra vẫy, khẽ bảo thị vệ:

– Các người tất hết đến đi, rồi ra hết ngoài kia, ta cần ngồi đây tĩnh tọa một

lúc. Đỗ Thiên Ngạc không hiểu bọn áo đen quên mình hay là một uy quyền thần bí nào khiến bọn này không dám vặn hỏi nhiều. Mấy gã tắt đèn xong, theo nhau ra ngoài. Trong nhà đại điện tối om, giờ bàn tay không trông rõ. Đỗ Thiên Ngạc từ từ cất đầu lên gối vào tường, tự hỏi:

“Cổn Long Vương vốn là người tàn ác đối với thiếu phụ áo màu lục lại rất là cung kính. Phải chăng đây là Cổn Long Vương phu nhân”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang nghĩ ngợi liên miên, bỗng nghe tiếng tiêu réo rất nổi lên.

Đỗ Thiên Ngạc lắng tai nghe, biết là ở phía thiếu phụ vọng lại. Lúc ban đầu tiếng tiêu nghe rất thê lương ảo não khiến người nghe phải xúc động tựa hồ như giọng ai oán của gái khuê phòng kể lể thân thể thảm đạm của mình. Đỗ Thiên Ngạc bất giác cảm nhiễm tiếng tiêu, nổi lòng thương xót, buột miệng than rằng:

– Thưa phu nhân. Tiếng tiêu này khiến người nghe phải nôn nao trong dạ. Thật là buổi sớm ai mà được nghe một lúc thì đến tối có thét cũng không ân hận gì nữa.

Tiếng tiêu đột nhiên dừng lại. Nhà đại điện trở lại tịch mịch.

Đỗ Thiên Ngạc cảm thấy sau lưng có luồng gió thổi mát, tinh thần đột nhiên tỉnh táo. Y giơ tay lên sờ thấy nước mắt mình đương nhỏ giọt.

Tiếng tiêu dừng lại một lúc rồi đột nhiên lại nổi lên. Nhưng khúc sau này không thê lương thảm đạm như khúc trước. Bây giờ tiếng tiêu nhỏ nhẹ xuống trầm, khiến cho người nghe cảm thấy có sinh thú. Đỗ Thiên Ngạc không những bị tiếng tiêu làm cho ý chí muốn sống thêm phần kiên quyết mà còn khiến cho tinh thần linh mẫn hơn. Y vận khí điều dưỡng cũng bị tiếng tiêu chi phối luôn.

Hồi lâu, Đỗ Thiên Ngạc thấy những huyết đạo bị điểm tự nhiên cởi mở, khí huyết lưu thông điều hòa.

Tiếng tiêu thất nhiên trầm xuống, thần trí Đỗ Thiên Ngạc mỗi lúc một tỉnh táo hơn. Y là một tay lão luyện giang hồ, tuy thấy huyết đạo đã lưu thông mà chưa dám mạo hiểm hành động ngay, giương hai mắt dòm vào đại điện để xem động tĩnh.

Tiếng tiêu ngừng bật. Trong đại điện đã tối tăm lại tịch mịch. Bên ngoài ngôi chùa cổ chỉ còn văng vẳng tiếng gió rừng thổi vi vút. Nội lực Đỗ Thiên Ngạc thật đã khác người thường, y lại điều dưỡng được một lúc, tinh thần khỏe khoắn, nhìn rõ cả trong bóng tối. Ngoài thiếu phụ mặc áo màu bạc, không còn thấy bóng một người nào nữa.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng tiêu mà phát giác ra một vài nguyên nhân đã khiến cho Cổn Long Vương phải cực kỳ tôn trọng thiếu phụ. Không phải thiếu phụ là người đàn bà có tài mà từ cách ăn mặc cho đến điệu bộ đều tăng thêm vẻ thần bí.

Đỗ Thiên Ngạc tuy không nghĩ ra được thiếu phụ thần bí này tại sao cứu mình, nhưng y biết chắc được một điều là tiếng tiêu của bà đã khai phóng huyết đạo cho mình. Y từ từ đứng dậy rón rén tiến lên hai bước để ngấm ngấm điều tra xem thiếu phụ có cử động gì không. Một việc không ngờ xảy đến:

đồng thời lúc y rón rén chuyển mình. Thiếu phụ cũng từ từ đứng lên, thung thỉnh đi vào phía sau pho tượng thần.

Hành động của bà khiến cho Đỗ Thiên Ngạc nhớ tới việc lão râu dài dẫn Bách Công Bảo vào đó rồi không thấy trở ra, hay là sau pho tượng này có lối đi ngầm thông ra ngoài?

Đỗ Thiên Ngạc không có cách nào nhìn rõ được cử động của thiếu phụ sau pho tượng. Y tự hỏi:

Phải chăng bà cố ý ngấm ngấm chỉ bảo cho mình lối thoát?

Nhưng y tin chắc rằng chung quanh mũ của bà có rũ tua, bà vẫn có thể trông ra ngoài được và nhất cử nhất động của mình không thể thoát khỏi con mắt của bà.

Ngoài cửa đại điện bố trí rất đông thị vệ áo đen, trong rừng xung quanh chùa, cách phòng bị cũng cực kỳ nghiêm mật. Nếu phía sau pho tượng có đường thông ra ngoài thì thật là một cơ hội thoát hiểm tốt nhất.

Đỗ Thiên Ngạc thử vận chân khí, biết ngay là võ công mình đã phục hồi nguyên vẹn, liền từ từ cất bước đi vào phía sau pho tượng. Gần tới nơi y cúi đầu nhìn vào quả không thấy hành tung thiếu phụ đâu cả. Lão râu dài cùng Bách Công Bảo cũng không ở đó. Đỗ Thiên Ngạc do dự một lúc rồi cẩn thận đi vào.

Sau pho thần tượng cao lớn quả thấy một cửa hang ba thước vuông có bậc đá đi xuống. Y nghĩ thầm, trong cửa hang này nếu không có lối thông ra ngoài thì tất nhiên phải có một tòa mật thất.

Đứng trước đôi đường sống chết rõ rệt. Nếu có lối thoát thì may ra sống.

Nếu chỉ là lối vào nhà mật thất thì đành nắm vững cái chết.

Y trầm ngâm một lát rồi từ từ bước xuống, vừa đi vừa vận khí đề phòng hễ gặp cường địch là phải quyết đấu một phen.

Bậc đá này chỉ có bảy cấp là xuống đến đất. Hết bậc đá đến một đường hầm rộng ba bốn thước thông ra ngả sau.

Đỗ Thiên Ngạc vào chùng được mười trượng thì địa thế chênh chênh đi lên.

Đi thêm chút nữa Đỗ Thiên Ngạc ngẩng đầu lên đã thấy ánh sao thì biết rằng đây là cửa động.

Đỗ Thiên Ngạc thoát nơi nguy hiểm một cách bất ngờ. Y ẩn mau vào đám cỏ rậm để quan sát tình thế bốn mặt, biết rằng chỗ này gần tới cửa rừng, tất gần đây còn trong vòng canh gác nghiêm mật. Nếu mình chạy trốn tất họ sinh nghi, chỉ bằng cứ đường hoàng tiến bước. Với bộ quần áo mình mặc đây, họ

cho là người đồng đội, mình ra thoát một cách dễ dàng cũng chưa biết chừng.

Đỗ Thiên Ngạc sắp đứng dậy đi, bất thành linh thấy vai bên trái mình bị người nắm giữ. Đỗ không khỏi kinh hãi, nhưng trấn tĩnh lại ngay. Y không cựa quậy mà cũng không phản kháng từ từ quay đầu lại.

Dưới ánh sao mờ mờ y trông rõ cổ tay trắng nõn, năm ngón tay tháp bút nắm chặt lấy xương bả vai mình. Y nhận ra là một người đàn bà.

Bàn tay này nắm chặt lấy vai Đỗ Thiên Ngạc khiến y không xoay mình được. Ngoài cổ tay nõn nà, y không thể trông thấy gì khác hơn nữa.

Đỗ Thiên Ngạc lại nghe có tiếng bước chân từ xa lại gần, tựa hồ như có người đến nơi.

Đỗ Thiên Ngạc trong lòng rất nao núng vì người y đã thò lên trên đám cỏ đến quá nửa, người kia đi gần tới nơi là trông thấy ngay.

Bản năng tự vệ của con người khiến y tự nhiên lùi lại. Bàn tay thiếu phụ chưa kịp vận kinh để nắm giữ, bị y co mình lại để nấp vào trong đám cỏ rậm. Đỗ Thiên Ngạc co người lại phía sau chạm vào một thân thể mềm mại, mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Hai gã đại hán áo đen kẻ trước người sau đi lướt qua bụi cỏ, chạy thẳng vào rừng. Đỗ Thiên Ngạc khẽ chuyển mình nói nhỏ:

– Đa tạ phu nhân trở nẻo cho thoát hiểm, tại hạ cảm kích vô cùng.

Bàn tay nõn nà đang nắm vai y từ từ rút về, nhưng y không nghe có tiếng đáp lại.

Đỗ Thiên Ngạc đi ra, thấy vô số đại hán áo đen đứng sau các gốc cây bụi cỏ, nhưng không ai ngăn trở hay hỏi han gì hết. Đỗ Thiên Ngạc cứ dằng hoàng mà đi tựa hồ như không có việc gì, rồi trà trộn vào với bọn thị vệ canh gác. Đỗ Thiên Ngạc dần dần ra khỏi rừng rậm, mỗi lúc một xa, rồi bắt đầu đi rất mau, luôn một mạch đến sáu bảy dặm. Y tính rằng đây chắc chắn đã ra khỏi vùng giới bị của Cỗn Long Vương, liền chạy nhanh như bay.

Đỗ Thiên Ngạc chạy một hồi nữa đột nhiên dừng lại nghĩ thầm:

“Nếu mình cứ mặc bộ áo này để đến gặp người Cùng Gia Bang tất họ hiểu lầm. Trường hợp mình tìm được đến Âu Dương Thống chẳng nói làm chi, nếu gặp bọn thuộc hạ, đâu họ có chịu nghe mình giải thích. Hay hơn hết là mình chờ đến lúc trời sáng, tìm vào một nhà ở thôn dân đổi y phục rồi sẽ tời Cùng Gia Bang báo cáo việc Cỗn Long Vương đồ mưu tiêu diệt hết những tay cao thủ của bang này”.

Nghĩ vậy y liền tìm đến một gốc cây lớn ngồi xuống đất tựa gốc cây nhắm mắt để dưỡng thần.

Đêm đã khuya lắm, thốt nhiên Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng gió thổi bay tà áo lạch phạch.

Tiếng động rất nhỏ, nhưng y vừa thức giấc, tai mắt rất linh mẫn. Hơn nữa,

lại đêm khuya thanh vắng, nên y nghe rất rõ ràng.

Đỗ Thiên Ngạc nhanh mắt trông thấy một đại hán cao lớn đang chạy như bay, tốc độ kinh hồn, rõ ra là một tay khinh công tuyệt thể đang thi triển thuật phi hành.

Y chợt nhớ đến Thần Hành Bách Công Bảo thì nghĩ thầm:

“Xem gã này, phi hành tốc độ không phải người thường, chắc là Bách Công Bảo không sai. Gã luôn luôn kề cận Âu Dương Thống, chỉ bằng mình đuổi theo gã xem sao”. Nghĩ vậy, Đỗ Thiên Ngạc đứng phắt dậy thi triển khinh công vội vã đuổi theo...

Ban đầu Đỗ Thiên Ngạc chưa thấy gì, nhưng chỉ một lúc cảm thấy rất tốn hơi sức. Đối phương đi mỗi lúc một mau thêm, y phải đem toàn lực ra để đuổi theo.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Đỗ Thiên Ngạc hai cẳng mỏi ròi, mà đại hán vẫn đi nhanh như chớp bỏ y một quãng khá xa rồi dần dần mất hút vào trong bóng tối.

Đỗ Thiên Ngạc khen thầm:

“Biệt hiệu Thần Hành quả nhiên danh bất hư truyền”. Y vẫn lẻo đẻo chạy theo, nhưng không thấy tăm dạng gã đâu nữa đành liệu tìm lấy phương hướng mà đuổi.

Đỗ Thiên Ngạc đi thêm bảy tám dặm thì đến một ngã ba đường, không biết theo nẻo nào cho phải. Đỗ còn đang do dự, bỗng nghe có tiếng quát hỏi:

– Ai?

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

Đúng là chỗ mai phục rồi, nếu đây là bọn thủ hạ Côn Long Vương thì nguy to, nên y không thừa, nhắm thẳng chỗ phát ra tiếng nói vội vã đi tới. Bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo bay lạch phạch, một người toàn thân mặc áo sắc tro từ trong bóng tối nhảy vọt ra. Đại hán tay cầm đơn đao giơ ra cản đường. Đỗ Thiên Ngạc vừa trông y phục đặc biệt của gã, đã biết ngay là người Cùng Gia Bang. Đại hán cặp mắt hau háu nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Coi bộ áo các hạ tựa như người trong đội thị vệ áo đen dưới trướng Côn Long Vương?

Đỗ Thiên Ngạc chấp tay hỏi lại:

– Tráng sĩ phải chăng là người Cùng Gia Bang”?

Đại hán nói:

– Chính thị! Các hạ đến có việc gì?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tôi muốn vào ra mắt Âu Dương Bang chúa.

Đại hán ngạc nhiên hỏi:

– Quý danh các hạ là gì?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ họ Đỗ.

Đại hán lại hỏi:

– Đỗ gì?

Đỗ Thiên Ngạc rút cây Tử Kim Phi Long nhuyễn tiên ở sau lưng ra đưa cho đại hán nói:

– Nhờ tráng sĩ cầm cây roi này vào trình Bang chúa quý bang, người sẽ nhận ra tôi là ai.

Đại hán mặc áo sắc tro giơ đơn đao ra khều lấy cây nhuyễn tiên rồi nói:

– Tệ Bang chúa tuy rất nhân hòa, bất luận là ai xin vào yết kiến cũng được người trọng đãi nhưng hiện thời không thể thế được, cần mạo phạm các hạ một chút.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Mạo phạm bằng cách nào?

Đại hán đáp:

– Xin trói tay các hạ lại.

Đỗ Thiên Ngạc chau mày hỏi:

– Nhưng tại hạ không chịu thì sao?

Đại hán cười đáp:

– Hiện giờ các hạ đã bị hãm thân trong chốn trùng vây, nếu không chịu trói thì tại hạ e rằng khó yên lành mà ra được.

Đỗ Thiên Ngạc quay đầu nhìn ra chỉ thấy trời tối lơ mờ, bốn mặt không một bóng người.

Đại hán áo tro nói tiếp:

– Các hạ không tin chẳng?

Đột nhiên gã ngựa mặt lên huyết một tiếng còi dài như xé bầu không khí trầm tĩnh lúc canh khuya.

Mấy bóng người nhảy ra, vây Đỗ Thiên Ngạc vào giữa.

Đại hán mặc áo sắc tro thủng thẳng cuộn cây nhuyễn tiên lại nói:

– Các hạ hãy giao khí giới này lại cho tại hạ. Về đường quyền cước, chắc các hạ có một bản lĩnh ghê người.

Đỗ Thiên Ngạc thấy bọn người vừa nhảy ra, gã nào cũng mặc áo sắc tro, trong lòng không còn nghi ngờ họ là thủ hạ Cổn Long Vương nữa, liền chấp tay giơ lên nói:

– Đến đâu phải theo phong tục đó, xin các vị trói tôi lại.

Đại hán cởi một quãng màu trắng ở sau lưng ra trói tay Đỗ Thiên Ngạc lại rồi cười nói:

– Bây giờ thì chúng ta vào được rồi.

Những người nhảy ra vây Đỗ Thiên Ngạc lập tức phân tán ra mọi ngã lẫn vào trong bóng tối.

Đỗ Thiên Ngạc giơ hai tay bị trói lên, đi theo sau đại hán áo sắc tro hết một

lối đi nhỏ hoang vu thì tới trước căn nhà tranh, đại hán dừng bước vỗ tay ba cái.

Một tiếng kẹt, cánh cửa mở toang. Một đại hán cao lớn mặt đỏ tía, mây rậm chạy ra, chính là Thần Hành Bách Công Bảo.. Đỗ Thiên Ngạc giật mình nghĩ thầm:

“Thằng cha này kề cận luôn bên mình Âu Dương Thống, nếu hán định ám toán thật dễ như trở bàn tay”.

Bách Công Bảo giương cặp mắt tròn xoe nhìn Đỗ Thiên Ngạc, lạnh lùng bảo đại hán:

– Gã này thuộc đội thị vệ áo đen của Cỗ Long Vương. Đưa hán ra ngoài kia giết đi cho ta.

Đại hán nói:

– Y đã tuân theo lệ luật bốn bang, chịu trói tay để xin vào ra mắt Bang chúa.

Bách Công Bảo xua tay, ngắt lời:

– Thế thì người móc hai mắt hán ra đã.

Đại hán rùng mình, ấp úng:

– Cái này, cái này...

Bách Công Bảo lại nói:

– Không cái này, cái no..... gì cả. Nếu Bang chúa hỏi tội người, ta sẽ chịu thay cho là xong.

Đỗ Thiên Ngạc vừa vận động nội lực phòng bị vừa lạnh lùng hỏi:

– Bách Công Bảo! Người sợ ta vào tới trước mặt Âu Dương Thống Bang chúa sẽ lật tẩy âm mưu của người đã phản bội Cùng Gia Bang rồi chăng? Mấy câu này khiến đại hán vô cùng kinh hãi, quay lại hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Các hạ bảo sao?

Đỗ Thiên Ngạc cả cười đồng dặc đáp:

– Bách Công Bảo sợ tai hạ đến trước mặt Bang chúa quý bang tiết lộ âm mưu của y nên định giết tại hạ để bịt miệng.

Đỗ vừa nói, vừa nhìn Bách Công Bảo chăm chăm, sợ y đánh bất thành linh.

Dè dặt sự tình lại khoe hán với ý nghĩ của Đỗ Thiên Ngạc. Bách Công Bảo chẳng những không cáu giận động thủ, nét mặt trở lại ôn hòa cười nói:

– Gã này điên rồi. Ta từng nghe những người dưới trướng Cỗ Long Vương đều phải uống thuốc kịch độc, nếu không dùng thuốc giải đúng kỳ hạn thì ngũ tạng sẽ nát ra mà chết. Vì thế mà bao nhiêu người bị Cỗ Long Vương thu dụng dưới cờ, chung thân không dám phản bội. Nay xem ra lời đồn đó quả đã không sai.

Đại hán áo sắc tro nghe hai người nói với nhau ăn miếng trả miếng không ai kém ai. Gã không biết làm thế nào, trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Bách huynh từng theo hầu Bang chúa lâu năm. Dù Cỗ Long Vương có muốn thi hành thủ đoạn ly gián cũng chẳng ăn thua. Huống chi Bang chúa ta

tài trí hơn người, phán đoán không sai chút nào. Người này đã đến đây xin vào yết kiến, hoặc giả có điều khẩn yếu, tướng Bách huynh cứ vào bẩm Bang chúa cho một tiếng, cũng không có điều gì đáng ngại.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 57

Một Tay Hào Kiệt Minh Đầy Những Mặt

Bách Công Bảo nói:

– Đã vậy ngươi cứ để hán đẩy cho ta.

Đại hán cầm cây Tử Kim Phi Long nhuyển tiên đưa cho Bách Công Bảo rồi nói:

– Tôi giao luôn cả cây nhuyển tiên này cho Bách huynh.

Bách Công Bảo đón lấy cây nhuyển tiên rồi y trở gót đi ngay.

Đỗ Thiên Ngạc quan sát tình hình, biết nói gì nữa cũng vô ích, liền đứng sững vận động kinh lực để chuẩn bị đối phó.

Bách Công Bảo chờ cho gã đại hán mặc áo tro đỏ đi xa rồi, mới cười lạt nói:

– Dây chảo trói ngươi đó bằng những sợi gân bò bện lại với tóc. Ngươi có vận động khí lực định cựa cho đứt tung cũng vô ích, chỉ tổ nát da thịt mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm nghị nói:

– Dù tại hạ không cựa đứt được dây trói, các hạ vị tất đã làm gì nổi?

Bách Công Bảo nói:

– Ta nghe miệng lưỡi ngươi ra vẻ anh hùng lắm. Nhưng ta không tin đâu.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các hạ đã có biệt hiệu là Thần Hành chắc chả lo gì tại hạ trốn thoát. Còn các hạ muốn đánh tôi bị thương thì hãy thử đi coi. Có điều trước khi động thủ, tại hạ xin hỏi đôi điều.

Bách Công Bảo giục:

– Điều gì ngươi nói đi?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Âu Dương Bang chúa lừng danh thiên hạ võ công tuyệt thế. Có lý đâu tại mắt ngươi lại không linh mẫn. Tiếng cười nói của chúng ta lúc canh khuya có thể vọng ra ngoài mấy dặm, sao ngươi lại không nghe thấy?

Bách Công Bảo cười nói:

– Ngươi tưởng đến đây sẽ được vừa lòng ư? Đáng tiếc là ngươi đến chậm mất một chút.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình hỏi:

– Sao Âu Dương Bang chúa...

Bách Công Bảo lạnh lùng đáp:

– Người ngủ say rồi.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên ngửa mặt lên trời than rằng:

– Người ta thường khen Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tài hoa tuyệt thế, xét kỹ ra chỉ hư danh mà thôi.

Bách Công Bảo hỏi:

– Sao ngươi biết?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn nếu quả có tài như lời đồn thì đã sớm biết cái âm mưu gian ác của ngươi rồi.

Bách Công Bảo cười lạt nói:

– Đáng tiếc là ngươi vĩnh viễn không còn cơ hội nào hội kiến với Đường Toàn nữa.

Nói xong gã vung tay lên cây Tử Kim Phi Long nhuyển tiên đánh véo một tiếng nhằm quệt ngang Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc vội đề khí nhảy tung mình lên cao ba bốn thước tránh khỏi ngọn roi rồi mượn đà phóng chân đá lại.

Bách Công Bảo không ngờ đối phương hai tay bị trói vẫn còn phóng cước phản kích được. Gã phải nhảy lùi lại mấy thước.

Ngờ đâu Đỗ Thiên Ngạc lơ lửng trên không phóng cước đánh úp là một tuyệt kỹ mà y trước nay vẫn giấu kín, trừ phi lúc nguy đến tính mạng mới phải đem sử dụng. Cước thứ nhất vừa đá ra cước thứ hai liên tiếp phóng tới..

Bách Công Bảo lại phải lùi thêm hai bước mới tránh được ngọn cước.

Đỗ Thiên Ngạc đá song cước theo thế liên hoàn, chớp mắt đã phóng luôn ra sáu cước, bức bách Bách Công Bảo chân tay phải luôn đề phòng đối phó lại.

Đỗ Thiên Ngạc phóng ra sáu cước rồi từ trên không hạ mình xuống.

Bách Công Bảo bỏ khí giới phóng chường cùng chỉ ra phản kích, chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt Đỗ Thiên Ngạc. Gã lạnh lùng nói:

– Nếu ta dùng khí giới thắng ngươi, e rằng ngươi không phục.

Đỗ Thiên Ngạc vừa tránh thế công của đối phương vừa để ý tìm cơ hội trả đòn. Y biết rõ rằng trước tình cảnh này phải đánh một đòn sao cho trúng ngay, nếu kéo dài tất là bất lợi cho mình. Song võ công đối phương cũng chẳng kém gì mình.

Chân tay gã mau lẹ, chường, chỉ linh hoạt, hai tay lại không bị trói như mình. Trong một thời gian ngắn khó lòng phân thắng bại được, hướng chỉ hai tay mình bị trói.

Nếu không nghĩ kế mạo hiểm để thủ thắng, tất sẽ bị thương vào tay đối phương.

Nghĩ như vậy, Đỗ Thiên Ngạc cố ý lộ vẻ thất bại đến nơi. Y làm như đánh lâu kiệt sức, cử động chậm lại rất nhiều.

Bách Công Bảo cười lạt hỏi:

– Ngươi có muốn ta cởi trói cho không?

Gã vừa hỏi vừa ra chiêu Trục Đảo Hoàng Long đánh đến trước mặt. Đỗ

Thiên Ngạc né tránh sang bên, Bách Công Bảo đã đuối tới tay trái đánh xéo ra nhằm phóng vào bả vai Đỗ Thiên Ngạc.

Thế chưởng của Bách Công Bảo vừa sắp chạm tới vai Đỗ Thiên Ngạc. Đỗ đã ngã lăn xuống đất, tựa hồ như không chống đỡ nổi được nữa, chỉ bị một chút áp lực là lập tức ngã ngay.

Bách Công Bảo ngăn người ra một chút rồi giơ tay ra điểm huyệt Kiên Tĩnh trên vai Đỗ Thiên Ngạc.

Bỗng thấy Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng, đột nhiên nhảy vùng dậy chân phải phóng ra nhanh như chớp đá vào huyệt Khúc Trì bên tay phải Bách Công Bảo.

Bách Công Bảo vội đề khí nhảy lùi lại phía sau năm bước.

Dè dặt Đỗ Thiên Ngạc phóng cước ra đã mượn thế nhảy lại như bóng theo hình đuối. tới. Đồng thời hai chân thay đổi nhau phóng cước nhanh như gió. Bách Công Bảo bị thế cước liên hoàn của đối phương, bắt buộc phải liên tiếp lùi lại. Trong lúc thất thần gã bị Đỗ Thiên Ngạc đá trúng huyệt Kiên Tĩnh bên trái ngã lăn xuống đất ngửa mặt lên trời.

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng chạy đến bên Bách Công Bảo hỏi mớ:

– Sao thế? Ta chỉ bồi thêm một cước nữa là lập tức phủ tạng người phải tan nát.

Bách Công Bảo cười gượng nói:

– Ta bị người hạ chưởng qua là do một sự rủi ro.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bây giờ ta muốn giết người là được ngay..

Bách Công Bảo nói:

– Xung quanh đây đã bố trí rất nhiều tay cao thủ Cùng Gia Bang. Người giết ta rồi cũng không thoát được đâu.

Đỗ Thiên Ngạc thốt nhiên thở dài dịu giọng hỏi:

– Tại hạ có điều chưa hiểu, muốn được thỉnh giáo các hạ.

Bách Công Bảo hỏi:

– Điều gì xin các hạ cứ nói!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Âu Dương Bang chúa đối với các hạ rất tử tế mà sao các hạ phản bội Bang chúa?

Bách Công Bảo lạnh lùng đáp:

– Mỗi người xem một sự việc đều theo một khía cạnh khác nhau có chi rằng lạ?

Đỗ Thiên Ngạc nghe miệng lưỡi Bách Công Bảo tuyệt không thấy chỗ nào lúng túng, bất giác sinh lòng nghi hoặc liền hỏi:

– Phải chăng các hạ đã bị Cồn Long Vương cho uống thuốc?

Bách Công Bảo đột nhiên lộ vẻ rất đau khổ, nhú cặp lông mày nói:

– Các hạ đừng hỏi lời thôi nữa. Mỗi người có một cảnh ngộ khác nhau. Sở dĩ tôi phản bội Âu Dương Bang chúa cũng chỉ là việc vạ bất đắc dĩ.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thôi được. Bây giờ các hạ dẫn tôi vào thăm Âu Dương Bang chúa. Tôi xin lập tức khai phóng huyết đạo cho các hạ.

Bách Công Bảo nói:

– Thôi đừng xin ra mắt nữa, có vào cũng vô ích mà thôi...

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Các hạ sát hại Bang chúa rồi ư?

Bách Công Bảo đột nhiên nhắm mắt lại đáp:

– Từ giờ trở đi, tại hạ không trả lời các hạ nữa đâu.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tòa nhà tranh này rộng được là bao, các hạ không chịu dẫn tôi đi, tôi cũng tìm ra được.

Nói xong đá hất Bách Công Bảo vào xó tối bên trong cửa rồi nói tiếp:

– Các hạ đã không muốn nói thì để tôi điểm vào á huyết.

Đỗ Thiên Ngạc đưa bàn chân ra khẽ điểm vào á huyết Bách Công Bảo rồi đi vào nhà trong. Tòa nhà tranh này có bốn viện. Đỗ Thiên Ngạc lắng tai nghe mà chẳng thấy động tĩnh gì. Các cửa ngõ đều khép hờ. Đỗ Thiên Ngạc nhòm qua không thấy gì, liền đi thẳng tới cửa phòng phía Bắc. Y đưa bả vai khẽ đẩy cửa phòng để nhìn vào.

Nhờ ánh sao lơ mờ, Đỗ Thiên Ngạc nhìn thấy một người nằm duỗi chân trên giường gỗ, quay mặt vào phía trong. Đỗ Thiên Ngạc đành hắng cất tiếng hỏi:

– Có phải Âu Dương Bang chúa trong phòng đây không?

Y hỏi luôn mấy câu vẫn không thấy tiếng trả lời.

Ngọn gió thoảng qua đưa mùi thơm vào nhà. Đỗ Thiên Ngạc do dự một lúc, rồi bước qua cửa đi vào phòng. Y cất tiếng hơi cao hơn hỏi:

– Âu Dương Bang chúa! Xin Bang chúa thứ tội cho tại hạ dám tự tiện vào phòng.

Người nằm trên giường tựa hồ ngủ say chưa tỉnh vẫn không đáp lại.

Đỗ Thiên Ngạc có cảm giác là gặp việc không may, lắm bầm:

“Bất luận người này có phải Âu Dương Bang chúa hay không, nhưng cũng là một nhân vật Cùng Gia Bang, đó là một điều chắc chắn. Một người bản tính cao cường, tuy đang ngủ say, tai mắt quyết không đến nỗi mất hết linh cơ. Đỗ vừa nghĩ vừa tiến lại gần giường thấy người này nằm nghiêng, phần nửa mặt đặt trên trốc gối, không có cách nào coi xem có phải Âu Dương Bang chúa không”.

Đỗ Thiên Ngạc đưa hai tay bị trói, khẽ lật người đó lại Y chú ý nhìn thấy quả nhiên là Âu Dương Bang chúa thì không khỏi giật mình. Song toàn thân Âu Dương Thống không xét thấy một thương tích nào, hai mắt nhắm nghiền,

hơi thờ thoi thóp.

Đỗ Thiên Ngạc thò tay để lên ngực Âu Dương Thống thì thấy trái tim đập rất yếu ớt. Hai tay y bị trói, không có cách nào để tra xem Âu Dương Thống bị người điểm huyết hay bị thuốc mê.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang khó nghĩ, bỗng nghe có tiếng vạt áo gió thổi lạch phạch, y quay đầu nhìn lại thấy hai gã mặc áo sắc tro đứng ngay trước cửa. Một gã lên giọng khàn khàn hỏi:

– Ai?

Rồi tiếng bật lửa lóe lên. Đỗ Thiên Ngạc khẽ ho một tiếng nói.

– Hai vị đến đây vừa gặp lúc. Quý Bang chúa vừa bị nội gian ám toán đang mê man bất tỉnh.

Hai gã vừa nghe Âu Dương Thống bị ám toán đều choáng óc lên như búa bổ. Viên đá lửa cầm trong tay đột nhiên rơi xuống đất, ánh lửa vừa lóe lên lại tắt ngay.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Hai vị bất tất phải lo sợ, Quý Bang chúa tuy bị ám toán, nhưng may mà chưa tắt hơi, khắp người lại không thương tích. Nếu không phải bị thuốc mê thì bị điểm huyết.

Bỗng nghe gã bên phải hỏi:

– Quý tính các hạ là gì? Đang đêm khuya sao lại chạy vào phòng nghỉ của tể Bang chúa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hai vị đã nhìn nhận tay tôi bị trói chưa?

Gã bên tả đáp:

– Nếu không thấy các hạ bị trói thì bọn tôi đã động thủ rồi.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Xin hai vị vào đây coi. Quý Bang chúa còn có cơ cứu được Gã bên tả nói:

– Xin các hạ hãy ra ngoài đã.

Đỗ Thiên Ngạc thản nhiên, đường hoàng bước ra. Hai gã đứng tránh sang bên để nhường lối đi. Đỗ Thiên Ngạc giơ hai tay lên bước qua cửa. Lúc y đang bước chợt thấy tình hình khác lạ vội thu chân về. Hai gã đồng thời đưa tay chụp xuống Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc cảm giác tuy lạ, song hai gã áo sắc tro này võ công không phải hạng tầm thường, động thủ đã nhanh lại ra đòn rất trúng. Bỗng nghe “Xoạc” một tiếng, cả hai tay áo Đỗ Thiên Ngạc đều bị đứt. Hai gã liên thủ đột ngột đánh ra mà chưa nắm được đối phương rất lấy làm lạ, đưa mắt nhìn nhau rồi nhảy vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc biết trước hoàn cảnh này, không thể lấy lời lẽ để giải thích được.

Cùng Gia Bang đã nhiều người lại nể Bách Công Bảo là thị vệ kẻ cận Bang

chúa. Mình có nói thế nào họ cũng không thể ngờ vực Bách Công Bảo được. Bây giờ chỉ còn cách uy hiếp họ rồi sau mới đi tới cuộc thảo luận thì hơn. Nhưng trước tình thế này chỉ có Âu Dương Thống là bảo được họ, còn ngoài ra không có kẻ nào khác.

Đỗ Thiên Ngạc đã tính kế trước, lập tức quay phắt trở lại nhảy tới giường Âu Dương Thống. Hai gã đuôi đến bên Đỗ Thiên Ngạc thì y đã giơ cao hai tay lên nhắm huyết huyền cơ trước ngực Âu Dương Thống toan chụp xuống. Y lạnh lùng nói:

– Nếu các vị không muốn Âu Dương Bang chúa bị thương vì tay tôi thì mau tránh ra.

Hai gã bị Đỗ Thiên Ngạc lớn tiếng hăm dọa phải lùi lại ba bước, ngẩn người ra nhìn Đỗ Thiên Ngạc. Đỗ lại cất tiếng nói:

– Các vị có đao cho tại hạ mượn một chút.

Gã bên trái nói:

– Chắc các hạ muốn mượn đao để cắt dây trói chẳng?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đúng thế!

Gã bên phải lạnh lùng đáp:

– Thử dây trói tay các hạ bằng tóc pha với gân bò do người Cùng Gia Bang đặc biệt chế ra, không có loại binh khí thông thường nào chặt đứt được, dù có đao cũng vô ích.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Chẳng lẽ quý bang trói người rồi vĩnh viễn để đó không cởi ra được hay sao?

Hai gã nhìn nhau lẳng lặng không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng nếu không lấy tính mạng Âu Dương Thống để bức bách họ thì họ quyết không cởi trói cho mình. Y liền giơ chân phải lên nhắm đúng huyết thái dương Âu Dương Thống, nói:

– Nếu các người cậy đông người thì dù tại hạ võ công có giỏi đến đâu cũng không thể địch lại, huống chi hai tay lại bị trói...

Ngừng một lát, Đỗ lại nói tiếp:

– Nhưng tại hạ quyết không chịu uống mạng. Đến bước đường cùng thì tại hạ phải lấy mạng Bang chúa đây để đền bồi.

Hai gã mặc áo sắc tro trong lòng kinh hãi vô cùng, song ngoài mặt vẫn ra vẻ trấn tĩnh, đồng thanh nói:

– Các hạ mà động chạm đến Bang chúa chúng tôi tất sẽ bị thảm hình.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tại hạ mà được đổi mạng với một vị anh hùng lừng danh khắp thiên hạ là Âu Dương Bang chúa thì còn vinh dự nào bằng.

Hai gã ngờ ngác nhìn nhau thì thềm bàn tán một lúc rồi gã bên tả nói:

– Các hạ muốn cho tôi cỡi trời cũng không khó gì. Song các hạ chịu giữ đúng như lời hứa không?

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm nghị nói:

– Tại hạ chỉ thỉnh cầu có hai việc. Nếu các vị ưng thuận thì tại hạ quyết không động chạm đến tính mệnh Âu Dương Bang chúa.

Hai gã nói:

– Hai điều gì xin các hạ cho nghe.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Điều thứ nhất là cỡi trời cho tại hạ, thứ hai là cho tại hạ vào yết kiến văn thừa Đường Toàn. Tôi chỉ cần ra mắt Đường quân sư, nói xong mấy câu rồi các vị muốn chém, muốn mổ thế nào, tại hạ quyết không trả đũa.

Gã bên tả nói:

– Chúng tôi tin thế nào được các hạ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đại trượng phu đã nói thế nào là đúng như vậy. Chẳng lẽ các vị muốn tôi phải tuyên thệ nữa chăng?

Bỗng thấy ngoài cửa có tiếng cười lạt vọng vào nói:

– Đến mạng người còn chả ra gì, há sợ người phản bội lời thề?

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng rất quen tai, nhưng chưa nhớ ra ai. Y định thân trông ra thấy một đại hán thân thể cao lớn đang đi vào, chính là Bách Công Bảo.

Phía sau một gã đại hán đầu to bụng lớn chính là Chu Đại Chí.

Chắc là Chu Đại Chí đi đâu về nhìn thấy Bách Công Bảo nằm lăn dưới đất đã giải khai huyết đạo cho gã.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh lâm bảm:

“Những điều bí mật của gã này đã bị ta khám phá ra. Thế nào gã cũng tìm cách giết được ta mới nghe”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ, Bách Công Bảo đã tới nơi.

Ta nên nhớ rằng Thần Hành Bách Công Bảo cùng Thiết Vệ Chu Đại Chí là hai gã thị vệ rất được Âu Dương Thống tin nhiệm. Hằng ngày hai gã tùy tùng kẻ cận Bang chúa. Các phân đà lớn Cùng Gia Bang chỉ trông thấy hai gã này là biết Bang chúa sắp đến. Vì thế mà hai gã được đồng đội rất kính trọng. Hai gã đại hán mặc áo sắc tro đến trước thấy Bách, Chu tiến vào lập tức đứng tránh ra để nhường lối.

Bách Công Bảo trở Đỗ Thiên Ngạc nói với Chu Đại Chí:

– Chính thẳng lời này đây!

Thiết vệ Chu Đại Chí phưỡn cái bụng to tổ bố, lớn tiếng hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Người lại đây đấu với lão Chu vài trăm hiệp.

Đỗ Thiên Ngạc cười ha hả đáp:

– Tôi vừa nói với hai vị này thỉnh cầu hai điều. Hai vị còn đang nghĩ ngợi,

nhưng tại hạ chắc rằng họ không định đoạt được.

Chu Đại Chí cả giận quát:

– Nếu người không tự động ra đây thì lão Chu cũng kéo cô ra?

Đỗ Thiên Ngạc nghe Chu Đại Chí nói, biết rằng gã này không có cơ mưu, nói sao làm vậy. Ta phải cảnh tỉnh hắn để hắn không dám động thủ mới được.

Nghĩ vậy Đỗ nói:

– Đáng tiếc rằng tính mạng quý Bang chúa hiện ở trong tay tại hạ. Nếu các hạ động thủ thì tại hạ phải gia hại quý Bang chúa trước.

Quả nhiên Thiết Vệ Chu Đại Chí không dám tiến lại gần nữa. Gã theo Âu Dương Thống đã lâu ngày, một dạ trung thành với Bang chúa. Gã trầm ngâm một lát rồi dịu giọng:

– Vậy bây giờ các hạ muốn điều chi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Trước hết là cởi trói cho tại hạ và trả lại khí giới.

Chu Đại Chí rất quan tâm đến sự an nguy của Âu Dương Thống, thuận tay quay lại rút cây tử kim phi long nhuyển tiên ở trong tay Bách Công Bảo rồi nói:

– Lời nói của một đại trượng phu xem nặng bằng non. Đây tại hạ trả lại khí giới cho các hạ. Không những tại hạ cởi trói cho các hạ mà còn thân hành đưa các hạ ra khỏi nơi đây, miễn là các hạ hứa cho một lời là không gia hại đến Bang chúa chúng tôi.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tại hạ còn một thỉnh cầu nữa. Phiền đại giá dẫn tại hạ vào yết kiến quan văn thừa quý Bang là Đường Toàn.

Chu Đại Chí trầm ngâm một lát rồi nói:

– Được lắm! Chúng ta chỉ nói một lời quyết không thay đổi.

Nói xong gã tiến lại cởi trói cho Đỗ Thiên Ngạc, đưa trả cây Tử kim phi long liền, rồi lùi lại năm bước nói:

– Bây giờ các hạ có thể đi với tôi.

Đỗ Thiên Ngạc chăm chú nhìn Âu Dương Thống buồn bã thở dài nói:

– Bang chúa ơi! Một đời Bang chúa nổi tiếng anh hùng, không ngờ bị kẻ thuộc hạ ám toán.

Đỗ Thiên Ngạc nói câu này bằng một giọng tha thiết, tuyệt không ý giả trá. Chu Đại Chí cùng hai gã mặc áo sắc tro, nghe rõ, đều giật mình bắn khoản hỏi:

– Các hạ nói gì vậy?

Đỗ Thiên Ngạc giắt cây roi vào lưng xong, nghiêm trang đáp:

– Tại hạ có nói cho các vị nghe, các vị cũng không phân biệt được chân, giả.

Đoạn Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống cầm hai tay Âu Dương Thống lên rồi nói

tiếp:

– Cảm phiền các vị dẫn tôi vào ra mắt văn thừa Đường Toàn!

Chu Đại Chí nói:

– Các hạ buông Bang chúa chúng tôi ra, rồi tại hạ dẫn các hạ đi cũng được chứ sao.

Bồng nghe thấy tiếng cười huyền ảo, phía ngoài căn nhà tranh đã bố trí vô số người Cùng Gia Bang.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không ngờ tại hạ ngờ vực Chu huynh, thật ra quý bang nhiều người rất phức tạp. Tại hạ e rằng buông Âu Dương Bang chúa ra, lập tức bị bao vây bốn mặt. Tại hạ sống chẳng có chi đáng kể, song quý Bang chúa mà bị tổn thương là một việc trọng đại vô cùng, vậy mong Chu huynh lượng xét cho.

Bách Công Bảo lạnh lùng nói:

– Con người đã nói mà thất tín thì còn mặt mũi nào góp mặt với thế gian.

Gã vừa nói vừa xông lại phóng chưởng đánh Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc phóng chân đá ra khiến Bách Công Bảo phải lùi lại rồi lớn tiếng quát:

– Ăn cây táo rào cây thầu đầu, bán chúa để cầu vinh. Trong bọn ta đây chưa biết ai không còn mặt mũi nào góp mặt với thế gian?

Bách Công Bảo đã biết đòn liên cước của Đỗ cực kỳ lợi hại hướng chỉ Đỗ lại giữ Âu Dương Thống làm con tin, nếu như mình miễn cưỡng ra tay, tất bị Chu Đại Chí cản trở, đành thu chưởng về.

Đỗ Thiên Ngạc nổi lên một tràng cười giòn giã, hỏi:

– Bách Công Bảo! các hạ có dám cùng tại hạ vào yết kiến văn thừa Đường Toàn không?

Chu Đại Chí sinh nghi, nhưng chẳng hiểu ra sao, quay lại hỏi Bách Công Bảo:

– Bách huynh! Có câu chuyện gì vậy?

Bách Công Bảo đáp:

– Gã nói toàn chuyện điên rồ, ai mà biết được?

Chu Đại Chí nói:

– Quả vậy! Hễ là người dưới trướng Cồn Long Vương, ai cũng phải uống thuốc mê. Vị này đã là thủ hạ Cồn Long Vương, dĩ nhiên không ra ngoài lệ đó.

Đỗ Thiên Ngạc vẫn lo Chu Đại Chí bị Bách Công Bảo lừa bịp. Nếu mình ra tay rất là bất lợi. Mình đã không thể sát hại Âu Dương Thống mà lại còn bị người Cùng Gia Bang bao vây. Đối phương đã nhiều người lại lắm tay phức tạp, một mình chống đối chắc không nổi. Thân mình chết là việc nhỏ nhưng trận “Thập Lý Huyết Hà” kia rồi đây, không biết bao nhiêu tay cao thủ võ lâm phải vùi xác tại đó thì sao?

Nghĩ tới đây Đỗ Thiên Ngạc không khỏi nóng lòng, ôm Âu Dương Thống lên, lớn tiếng nói:

– Quý Bang chúa đã bị nội gian ám toán, ngất đi từ lâu nếu không đưa mau đến ra mắt văn thừa, tại hạ e rằng không kịp mất.

Bách Công Bảo hỏi:

– Ai là nội gian? Người thử nói xem.

Đỗ Thiên Ngạc quát lên:

– Đứng lại ngay! Người trong nhà này bất luận ai đi cũng được chỉ trừ một mình người.

Chu Đại Chí phưỡn bụng xông lại quát hỏi:

– Đây là đâu mà để người phải lựa chọn người đi theo?

Đỗ Thiên Ngạc phóng chân ra đá bắt buộc Bách Công Bảo phải lùi ra xa rồi trả lời Chu Đại Chí:

– Quý Bang chúa mà để cho Bách Công Bảo đụng tay vào thì dù người lẽ ra không chết cũng phải chết.

Chu Đại Chí hỏi:

– Người nói vậy nghĩa là làm sao?

Gã vừa nói vừa đi sát lại gần Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc xê người đi một chút nói:

– Các hạ thử để tay sờ lên ngực quý Bang chúa xem còn thoi thóp thở hay tắt hơi rồi.

Đỗ vừa nói vừa nhìn chăm chú vào Bách Công Bảo để giám sát cử động gã.

Chu Đại Chí để tay lên ngực Âu Dương Thống quả nhiên thấy trái tim còn đập khê. Gã chau mày hỏi:

– Người dùng thuốc gì để hạ độc Bang chúa chúng ta?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Võ công quý Bang chúa cao thâm biết đến đâu mà kẻ, tai mắt lại vô cùng linh mẫn, dù tại hạ có lòng muốn hại người cũng không thể tới gần được.

Ngoại trừ cách ra tay ám sát, không còn cách nào khác nữa.

Chu Đại Chí nói:

– Người nói vậy đúng lắm, ta dẫn người đến yết kiến Đường gia.

Đỗ Thiên Ngạc tay trái ôm Âu Dương Thống, tay phải cầm cây Tử Kim Phi Long nhuyển tiên nói:

– Xin chư vị phải đề phòng cẩn thận cho.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn Bách Công Bảo rồi nói tiếp:

– Trong các vị đây có một kẻ ngấm ngầm làm nội ứng cho Côn Long Vương để ám toán quý Bang chúa.

Chu Đại Chí hỏi:

– Ai vậy?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Hiện giờ dù tại hạ có nói họ tên y ra, chắc chắn các vị cũng không tin. Tốt hơn hết là chờ lúc vào yết kiến văn thừa Đường Toàn sẽ nói cũng chưa muộn.

Chu Đại Chí đưa mắt nhìn hai gã mặc áo sắc tro rồi quay lại nói với Bách Công Bảo:

– Nếu y là quân gian tế của Côn Long Vương phái đến để ám sát, Bang chúa đã vào tay y, sao không hạ thủ ngay lại còn trùng trùng. Chắc trong vụ này còn có điều khuất khúc, chỉ bằng dẫn y vào yết kiến Đường gia.

Bách Công Bảo nói:

– Bang chúa sống chết thế nào, chúng ta còn chưa hiểu rõ, mà gã này cứ mồm năm miệng mười đòi đến yết kiến Đường gia. Tôi e rằng gã còn có mưu mô gì đây.

Chu Đại Chí vốn là người ruột ngựa, không có mưu cơ nghe ai nói làm sao cũng bảo nhau làm vậy. Gã nói:

– Đúng đó. Nếu không được Bách huynh đề cao cảnh giác thì lão Chu bị mắc lừa y.

Đỗ Thiên Ngạc cười lật nói:

– Quý Bang chúa hãy còn thoi thóp thở, nếu các vị không tin thì cho người lại coi.

Bách Công Bảo khẽ bảo Chu Đại Chí:

– Để tiểu đệ lại xem. Nếu Bang chúa còn hơi thở thì chúng ta dẫn y đến yết kiến Đường gia.

Nói xong rào bước chạy lại.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Gã lại thì không được. Nếu gã đột nhiên ám toán, tại hạ không phòng bị kịp.

Đỗ Thiên Ngạc lại nhìn Bách Công Bảo nói tiếp:

– Người liệu đừng có lòng đen tối.

Chu Đại Chí chau mày hỏi:

– Sao y chỉ chuyên phản đối Bách huynh.

Bách Công Bảo nói:

– Bang chúa ở trong tay hắn. Tiểu đệ dù có giận đến sôi máu cũng không làm thế nào được.

Nguyên Chu Đại Chí cùng Bách Công Bảo hầu cận Bang chúa như bóng với hình chơi với nhau rất thân thiết. Song Chu Đại Chí là người chất phác trung hậu, còn Bách Công Bảo lại âm mưu xảo quyệt.

Đỗ Thiên Ngạc theo mấy người ra khỏi căn phòng, thấy ngoài sân đầy cả người Cùng Gia Bang. Ai nấy hầm hầm mặt giận, tay cầm binh khí chỉ toan động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc tuy đã trải qua nhiều phen gặp đại địch, lăn lộn giang hồ mà

nay ở trong tình thế này, không khỏi nao núng.

Bỗng thấy Chu Đại Chí giơ hai tay lên, vỗ tay mấy cái rồi nói:

– Các vị không được động thủ để tránh cho Bang chúa khỏi bị tổn thương.

Quần hào trong sân nghe lời Chu Đại Chí, quả nhiên giãn ra hạ khí giới xuống. Chu Đại Chí rảo bước đi khỏi tòa nhà tranh, thẳng về phía Bắc.

Chừng hơn mười trượng thì đến một cái trại nhỏ lụp xụp lợp cỏ. Trong trại một người mặc áo dài, tay cầm cây quạt ngồi trên ghế tre. Bên cạnh có hai gã mặc áo dài sắc tro đứng hầu.

Người này đang ngẩng mặt lên trời xem sao. Ông để hết tâm trí vào việc coi thiên văn nên mấy người đến gần mà vẫn chưa biết.

Chu Đại Chí vái dài từ xa nói:

– Tại hạ xin tham kiến Đường gia.

Người mặc áo dài từ từ quay đầu lại, đưa mắt nhìn mọi người hỏi:

– Có việc chi vậy?

Chu Đại Chí đáp:

– Vị này muốn yết kiến Đường gia.

Đỗ Thiên Ngạc tiến lên hai bước tự giới thiệu:

– Tại hạ là Đỗ Thiên Ngạc.

Đường Toàn đưa mắt nhìn thấy Đỗ Thiên Ngạc đang ôm Âu Dương Thống liền nói:

– Tôi vẫn có lòng ngưỡng mộ Đỗ đại hiệp.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bang chúa quý Bang bị thương rất nặng. Trước hết xin tiên sinh xem thử coi thương thế quý Bang chúa thế nào?

Đường Toàn đột nhiên nhìn chăm chăm vào Đỗ Thiên Ngạc một hồi rồi vẫy tay bảo Chu Đại Chí:

– Các người hãy tạm lui ra.

Bách Công Bảo nói:

– Người này đem tính mạng Bang chúa để ức hiếp chúng tôi phải theo y một phép. Tiên sinh nên đề phòng mới được.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Ta biết rồi. Các người cứ việc đi đi!

Chu Đại Chí biết Đường Toàn tuy không hiểu võ công nhưng tài trí liệu việc như thần. Gã khâm phục vô cùng, quay lại bảo với Bách Công Bảo:

– Trước nay Đường gia đã nói gì cũng không sai. Chúng ta đi thôi.

Nói xong trở gót đi liền.

Chu Đại Chí đi rồi, mọi người cũng lui ra, chớp mắt đã biến vào trong bóng tối.

Trong nhà tranh lụp sụp giữa cánh đồng hoang vu chỉ còn lại Đỗ Thiên Ngạc, Đường Toàn và Âu Dương Thống còn đang mê man chưa tỉnh.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng mặt trông trời cười nói:

– Gia cát tiên sinh thuở xưa một đời cẩn thận. Tiên sinh cũng nổi tiếng là Gia Cát nhưng hãy còn kém Gia Cát một chút.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 58

Cuộc Do Thám Huyết Hà Đại Trận

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Tiếng lớn Quan Ngoại Tiên Thần của đại hiệp vang dội khắp thiên hạ chẳng lẽ lại đi ám toán người ta ư?

Đỗ Thiên Ngạc giật mình hỏi:

– Tiên sinh nhận xét tư cách tại hạ là hạng người nào?

Đường Toàn chỉ cười lạt không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc từ từ đặt Âu Dương Thống xuống hỏi:

– Quý Bang chúa bị người ám toán, thương thế rất trầm trọng xin tiên sinh coi lại xem còn có cơ cứu vãn được không?

Đường Toàn cúi đầu nhìn Âu Dương Thống, cười nói:

– Không can chi! Bang chúa tại hạ bất quá bị họ đánh thuốc mê mà thôi.

Lúc nào hết hơi thuốc, tự nhiên người tỉnh lại.

Đỗ Thiên Ngạc nghe giọng nói Đường Toàn ra vẻ không quan tâm gì đến tính mạng Âu Dương Thống thì rất lấy làm kỳ, ngơ ngác hỏi:

– Tại hạ coi thái độ tiên sinh dường như không quan tâm gì đến quý Bang chúa thì phải?

Đường Toàn nghiêm sắc mặt hỏi:

– Tôn giả mặc bộ y phục của đội thị vệ áo đen dưới trướng Cỗ Long Vương mạo muội tới đây, có điều chi dạy bảo?

Đỗ Thiên Ngạc khí tức xung lên, xẵng giọng:

– Âu Dương Bang chúa là một nhân vật anh hùng nổi tiếng ở thế gian, không ngờ dưới trướng toàn người ngoài mặt ra chiều trung hậu mà trong lòng gian trá!

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Lời thóa mạ hay quá! Phải chăng tôn giá liệu chết mạo hiểm tìm đến đây để thóa mạ tại hạ?

Đỗ Thiên Ngạc tay cầm cây Tử Kim Phi Long nhuyển tiên run lên vì tức giận nói tiếp:

– Tuy tại hạ chưa bao giờ có tình gì với Âu Dương Bang chúa, song tại hạ chẳng quản nguy hiểm...

Đường Toàn phe phẩy cây quạt, ngắt lời:

– Đỗ huynh tuy mặc áo thị vệ mà xem lời nói tuyệt không có vẻ gì là đã trúng độc.

Đỗ Thiên Ngạc càng tức lớn tiếng:

– Giả tử mà tại hạ đã uống thuốc độc để Cồn Long Vương kìm chế như những tên thuộc hạ khác thì e rằng không biết đường lại đây.

Đường Toàn cười nói:

– Đỗ huynh còn sống vào ra mắt tôi được là may lắm đó.

Ngừng một chút Đường Toàn lại nói tiếp:

– Đỗ huynh có một tấm lòng tốt, nhưng khéo quá hóa vụng, làm hỏng hết kế hoạch của tại hạ. Phen này không chừng tại hạ phí uổng bao tâm huyết rồi không đi đến đâu.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm kỳ hỏi:

– Tiên sinh nói vậy thực tại hạ chưa hiểu ra sao.

Đường Toàn thở dài đáp:

– Đúng như lời Đỗ huynh nói, Âu Dương Bang chúa là bậc anh hùng nổi tiếng với thế gian, há phải hạng tầm thường ám toán được người?

Đỗ Thiên Ngạc ngờ ngẩn nói:

– Càng nghe lời tiên sinh, tại hạ càng đi sâu vào chỗ mơ hồ.

Đường Toàn đưa mắt nhìn Âu Dương Thống hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh có biết Âu Dương Bang chúa không nhỉ?

Đỗ Thiên Ngạc dường như sức tinh nói:

– Phải rồi! Chắc người này là Âu Dương Bang chúa giả? Diệu kế của tiên sinh quý thần cũng không biết đâu mà lường. Biện pháp này rất hay. Không thể thì làm sao tra ra được kẻ nội phản.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Giả mạo Âu Dương Bang chúa hoặc giả Đỗ huynh mắc lừa chứ gạt Bách Công Bảo là người suốt ngày tùy tùng luôn bên mình người thế nào được?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phải rồi! Điều này tại hạ đoán sai...

Đường Toàn nói:

– Người này chẳng những đích thị là Âu Dương Bang chúa mà đúng là Bách Công Bảo đánh thuốc độc nữa.

Đỗ Thiên Ngạc nhú cặp lông mày, lắc đầu nói:

– Kế đó tuyệt diệu tuy nhiên mạo hiểm quá! Giả tử như Bách Công Bảo thừa cơ người ngộ độc có thể sát hại thì sao? Bậc tri giả quyết không dùng biện pháp này.

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ nếu trước rằng Bách Công Bảo quyết nhiên không dám hạ độc thủ, vì gã còn lưu tính mạng người để duy trì sự an toàn cho gã. Tại hạ lại phải cao thủ luôn luôn giám sát hành động của gã để chuẩn bị kế “Gậy ông đập lưng ông”, bất ngờ...

Đỗ Thiên Ngạc xen vào:

– Không ngờ bị tại hạ làm hỏng mất.

Đường Toàn nói:

– Đỗ huynh không biết là không có lỗi. Huống chi tại hạ tin rằng Đỗ huynh...

Đường Toàn nói dở câu đột nhiên dừng lại vừa phe phẩy cây quạt vừa tủm tỉm cười. Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Tiên sinh tin tại hạ thế nào?

Đường Toàn nói tiếp:

– Tin rằng Đỗ huynh không đưa bang chúa tể bang vào bước đường nguy hiểm nữa.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tại hạ mạo hiểm đến đây có việc gấp, mong được ra mắt bang chúa quý bang, không ngờ lại làm hư kế hoạch của tiên sinh.

Ngừng một lát Đỗ lại nói tiếp:

– Xin tiên sinh hãy cứu tỉnh quý Bang chúa dậy rồi sẽ bàn cũng chưa muộn.

Đường Toàn ngẩng trông sao trên trời cười nói:

– Chỉ lát nữa Bang chúa tự nhiên tỉnh lại không cần phải dùng thuốc.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm kỳ hỏi:

– Có đúng thế không?

Đường Toàn đáp:

– Đúng thế, tại hạ đã cho uống thuốc giải từ trước và tính thời gian thì cũng gần đến nơi rồi. Theo tại hạ tính thì đáng lẽ giờ phút này Bách Công Bảo đã đem Bang chúa ra ngoài mấy dặm rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phải tay tài năng không tiền khoáng hậu như tiên sinh thì sao lại an bài đúng từng li như vậy được? Người khác dù có nghĩ ra được kế này, song không biết được lý cũng không làm nổi.

Đường Toàn nói:

– Đỗ huynh quá khen rồi!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cỗ Long Vương triệu tập bốn vị đại hầu tước dưới trướng y để bàn việc cơ mật trong một khu rừng rậm cách đây ngoài mười dặm.

Đường Toàn cười nói:

– Việc đó tại hạ đã biết rồi, song chưa hiểu họ bàn chuyện gì?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cỗ Long Vương huy động hết những tay cao thủ dưới trướng bày thành trận đồ Huyết Hà đại trấn định một mẻ này tiêu diệt hết những tay cao thủ quý Bang.

Đường Toàn giật mình hỏi:

– Huyết Hà đại trận?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Đúng thế! Tại hạ bị Cỗ Long Vương phát giác cầm tù ngay trong đại điện mà bọn họ bàn việc. Tại hạ nghe rõ ràng quyết không làm được.

Đường Toàn hỏi:

– Đỗ huynh làm thế nào mà thoát được?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Nói ra thật khó mà tin được, song sự thật như tranh vẽ không sai chút nào.

Đỗ nghĩ một lát rồi nói tiếp:

– Nói ra e rằng tiên sinh không tin. Người phóng thích tại hạ thoát hiểm lại là Cỗ Long Vương phu nhân mới lạ chứ!

Đường Toàn đột nhiên tiến lên hai bước trước mặt Âu Dương Thống chấp tay nói:

– Vãn thừa Đường Toàn xin vãn an Bang chúa.

Bỗng thấy Âu Dương Thống từ từ mở mắt ra ngó Đường Toàn, ngồi dậy hỏi:

– Đây là chỗ nào? Tên phản nghịch đi đâu rồi?

Đường Toàn cười đáp:

– Kế hoạch của con người đành chịu thua trời, để Bang chúa uống một phen kinh hãi.

Âu Dương Thống ngẩng đầu nhìn sao trên trời cười nói:

– Tiên sinh tính thời khắc không sai một li.

Đoạn từ từ đứng lên phủi bụi quần áo.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ ngồi coi tinh tú, lòng nóng như lửa, may mà tính không sai.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tiên sinh tính toán như thần, trước nay không sai tí gì bao giờ...

Bang chúa đảo mắt ngó thấy Đỗ Thiên Ngạc vừa cười vừa chấp tay thi lễ nói:

– Kính chào Đỗ đại hiệp.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêng mình đáp lễ:

– Tại hạ không dám. Bang chúa anh hùng cái thế, suýt nữa bị thuộc hạ ám toán.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Biết người, biết mặt, biết lòng làm sao? Ngờ đâu Bách Công Bảo đã theo hầu mười mấy năm trời lại là thủ hạ Cỗ Long Vương Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Tại hạ chắc rằng Bách Công Bảo đang bắn khoăn về vụ này tất thế nào cũng đến đây nhòm ngó. Chúng ta vào trong trại đàm luận tiện hơn.

Âu Dương Thống gật đầu mỉm cười, tiến vào trong rạp trước. Đường Toàn cùng Đỗ Thiên Ngạc theo sau.

Trong căn nhà tranh lụp sụp đã bày bàn ghế trà nước sẵn. Ba người ngồi trên

ghế tre xung quanh một cái bàn.

Đường Toàn cười nói:

– Vì muốn tránh con mắt tò mò của kẻ phản nghịch, đành chịu ngồi tối tăm thế này...

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Hiện giờ Bang chúa tể bang đã hồi tỉnh, xin Đỗ huynh đem hết tình hình Cồn Long Vương âm mưu thế nào nói cho tại hạ hay.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Theo ý tại hạ thì xin Bang chúa hãy hạ lệnh bắt tên phản nghịch trước đừng để gã tẩu thoát.

Đường Toàn nói:

– Không hề chi. Tại hạ liệu rằng gã chưa biết được tin đích xác Bang chúa sống chết thế nào, tất gã chưa đi.

Đỗ Thiên Ngạc liền đem hết tình hình mình vừa trải qua thuật lại rất tường tận.

Âu Dương Thống lấy làm kỳ, hỏi:

– Cứ lời Đỗ huynh thì người mặc áo lục đó đúng là Cồn Long Vương phu nhân rồi không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng xem cử động của bà ta dường như có ý phóng thích Đỗ huynh. Về điểm này không biết họ có dụng ý gì? Tại hạ nghĩ không ra.

Đường Toàn nói:

– Đó chính là một điều rất quan hệ. Xin cho thuộc hạ suy nghĩ một lúc rồi sẽ thưa.

Âu Dương Thống đã biết tính Đường Toàn khi gặp việc nghi nan là nhắm mắt suy nghĩ, nên không nói gì nữa.

Đỗ Thiên Ngạc tuy là đương sự, mà đến việc người mặc áo màu lục có ý phóng thích mình cũng không sao đoán ra được. Y nghĩ thầm, lấy tình lý mà suy thì Cồn Long Vương phu nhân quyết nhiên không phải là người gian tế hay phản bạn.

Thế mà rõ ràng bà ta dụng ý tha mình, thật là khó hiểu, mình chờ nghe

Đường Toàn tài trí tuyệt luân thử xem y cao đoán thế nào.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Đường Toàn đột nhiên lên tiếng:

– Theo lời Đỗ đại hiệp thì người áo màu lục đó nhất định là Cồn Long Cương phu nhân không sai.

Âu Dương Thống hỏi:

– Chẳng lẽ bà ta lại nội phản ư?

Đường Toàn nói:

– Trường hợp của bà với Bách Công Bảo khác nhau, ta không vợ đưa cả nắm cho bà là hạng phản phúc được. Theo chỗ thuộc hạ đoán thì bà ta quyết nhiên không phản phúc Cồn Long vương. Có điều Cồn Long Vương kính sợ

bà thì chắc chắn rồi, nên bà muốn làm gì thì làm chẳng úy kỵ ai.

Âu Dương Thống nói:

– Bà ta đã biết rõ Đỗ huynh là người ngoài trà trộn vào đội thị vệ áo đen mà còn thả hổ về rừng. Thế thì dù Cồn Long Vương có kính nể bà đến đâu đi nữa cũng không để bà nhắm mắt làm bừa.

Đường Toàn nói:

– Về điểm này, thuộc hạ đã nghĩ rồi...

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

– Do đó mà thuộc hạ ngờ rằng giữa Cồn Long Vương và bà ta hoặc giả eo điều không vừa lòng. Kiến thức đàn bà thường không nghĩ gì đến đại thể và bản tính lại ôn hòa nhu nhược. Việc bà phóng thích Đỗ huynh có lẽ là để trừu gan Cồn Long Vương. Tóm lại việc này ta hãy tạm coi là sự ngẫu nhiên không nên suy luận một chiều.

Âu Dương Thống khẽ lắc đầu nói:

– Mọi khi nghe tiên sinh cao luận, bản tòa rất kính phục, nhưng việc này thì bản tòa chưa dám hấp tấp đồng ý với tiên sinh.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ cũng biết rằng Bang chúa chưa đồng quan điểm và việc này, nên thuộc hạ đã nói trước rằng ta không thể coi là việc tầm thường mà suy luận một chiều được. Nếu mình chỉ nhìn vào khía cạnh kém cỏi của Cồn Long Vương thì rồi một cái lầm này có thể đẻ ra trăm cái lầm khác.

Âu Dương Thống lẳng lẳng không nói gì nữa tỏ ra chưa hoàn toàn đồng ý với Đường Toàn.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên xen vào:

– Cồn Long Vương là tay hiểm độc vô cùng, khi hắn biết tại hạ trốn thoát rồi tất mở cuộc điều tra cho rõ nguyên nhân. Tại hạ e rằng người đàn bà áo lục...

Đường Toàn ngắt lời:

– Điều đó Đỗ huynh bắt tất phải lo ngại. Nếu bà ta không nắm vững tình thế, quyết chẳng dám thả Đỗ huynh.

Âu Dương Thống tùm tùm cười nói:

– Bọn họ tánh tình biến ảo chúng ta khó lòng dò được. Bản tòa chưa đồng ý với tiên sinh về việc này. Nhưng trong chốc lát không thể tìm ra được nguyên nhân. Vậy phải tạm gác vụ này lại.

Âu Dương Thống lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đỗ huynh thử nghĩ lại xem còn nhớ ra được điều gì khác nữa nói cho bản tòa hay để chúng ta chuẩn bị kế hoạch đối địch.

Đường Toàn khẽ phe phẩy quạt, muốn nói lại thôi. Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi thuật kỹ lại một lần nữa.

Âu Dương Thống suy nghĩ một lúc quay lại bảo Đường Toàn:

– Cồn Long Vương huy động hết những tay cao thủ võ lâm dưới trướng bày

trận rõ ràng muốn đem thực lực ra quyết sống mái với ta.

Đường Toàn nói:

– Đúng thế!

Mọi khi y nghị luận thao thao bất tuyệt, mà bây giờ đột nhiên đáp cộc lốc hai tiếng, không chịu nói nhiều.

Âu Dương Thống hỏi:

– Theo ý tiên sinh thì chúng ta có nên điều động hết những tay tinh nhuệ bổn bang ra quyết một trận sống mái với họ không?

Đường Toàn đáp:

– Sự tình đã như tên đặt lên dây cung không bắn ra không được, nhưng thuộc hạ không chủ trương đem hết người tinh nhuệ ra để quyết liều một trận tử chiến.

Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy chắc tiên sinh trong bụng đã có kế hoạch?

Đường Toàn đáp:

– Về việc trừ mưu tính kế thuộc hạ và Cồn Long Vương cùng học một thầy chỉ suýt soát nhau, nhưng y hơn hẳn thuộc hạ về mặt võ công rất cao cường.

Âu Dương Thống nói:

– Về tài trí tiên sinh còn cao hơn hẳn mấy phần.

Đường Toàn nói:

– Chỉ có thể nói rằng thuộc hạ đọc sách nhiều, hơn y được mấy năm.

Nói xong đứng dậy đi đi lại lại trong nhà rõ ràng trừ tính kế hoạch đối địch.

Âu Dương Thống biết Đường Toàn đang vận dụng toàn lực để suy nghĩ tính toán nên không nói gì nữa.

Thốt nhiên Đường Toàn dừng bước gọi:

– Đỗ huynh!

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn nói:

– Không hiểu Đỗ huynh còn dám trà trộn vào đội thị vệ áo đen nữa không?

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Việc trà trộn vào đội thị vệ áo đen lần này tuy hung hiểm vô cùng nhưng nếu tiên sinh xét ra là cần thì dù tại hạ có muôn thác cũng không dám từ chối.

Đường Toàn nói:

– Kể ra thì nhiều nguy hiểm thật, nhưng nếu Đỗ huynh chịu làm, theo kế của tiểu đệ thì sự nguy hiểm có thể bớt đi được một nửa.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin tiên sinh cho nghe.

Đường Toàn nói:

– Mật kế không thể truyền vào sáu tai (tức ba người). Đỗ huynh ghé tai lại đây?

Đỗ Thiên Ngạc nghe xong vừa gật đầu vừa khen rằng:

– Tiên sinh thần cơ diệu toán đến quý thần cũng không biết đến mà dò. Tại hạ xin cáo biệt.

Nói xong khoanh tay vái chào, ra khỏi nhà rạp, lật đật đi ngay.

Âu Dương Thống khẽ hỏi Đường Toàn:

– Tiên sinh vừa bảo gì y vậy?

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ bảo y cách cứu nguy.

Âu Dương Thống vốn biết tính nết Đường Toàn nói vậy là không muốn tiết lộ bí mật với mình nên thôi không hỏi nữa, đứng dậy nói:

– Mấy bữa nay tiên sinh ít khi được nghỉ ngơi, vậy bây giờ nằm xả hơi một chút.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Xin Bang chúa hãy khoan, thuộc hạ còn có điều thưa lại.

Âu Dương Thống lại ngồi xuống hỏi:

– Có chuyện chi?

Đường Toàn nhắc lại:

– Cỗ Long Vương bày Huyết Hà đại trận ngoài cánh đồng hoang rộng mười dặm, định một mẻ tuyệt diệt những cao thủ Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ tin rằng tiên sinh đã có kế phá trận.

Đường Toàn nói:

– Cái tên “Huyết Hà đại trận” nghe lạ tai quá, nếu thuộc hạ không đến tận nơi xem xét trước thì e rằng lúc lâm sự trở tay không kịp.

Âu Dương Thống cả kinh hỏi:

– Tiên sinh định đi một mình hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ xin Bang chúa mời Thiết Mộc đại sư cùng Huỳnh Sơn đại hiệp Phí Công Lượng và cho luôn Chu Đại Chí, Bách Công Bảo cùng đi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hành động phản bạn của Bách Công Bảo đã bại lộ, đem gã đi há chẳng thêm nguy hiểm cho mình.

Đường Toàn cười nói:

– Chính vì thế mà cần đem gã đi. Bang chúa cứ giả tảng như không biết gì, để mặc thuộc hạ điều tra hành động của gã.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đang lúc canh khuya mình cho mời Thiết Mộc cùng Phí Công Lượng chẳng hóa ra quấy nhiễu tân khách? Sao không lựa mấy tay cao thủ trong

bang đi theo?

Đường Toàn đáp:

– Những thứ sách vở tồn trữ tại Tiêu Dao thảo lư trừ phần thuộc hạ đã học rồi, không biết Cỗ Long Vương đã đọc hết chưa, điều đó khó mà biết được? Xem hành động của y tựa hồ y hiểu biết rộng lắm, không phải như mấy năm trước. Hiện giờ chưa thể tiên liệu thuộc hạ còn có thể so tài với y được chẳng. Huống chi văn tài võ học hỗ trợ cho nhau. Thuộc hạ không hiểu võ công, đó là một điểm khiếm khuyết lớn.

Đường Toàn đột nhiên thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

– Trên đời này hiện có hai người tài trí hơn tại hạ. Nếu cả hai người này cũng bị mắc lưới Cỗ Long Vương thì cái kiếp vận gang hồ khó lòng tránh khỏi.

Âu Dương Thống lấy làm kỳ hỏi:

– Trong võ lâm hiện nay chẳng lẽ lại còn người tài cao hơn tiên sinh nữa ư?

Đường Toàn đáp:

– Thiên hạ rộng lớn có nhiều sự lạ. Thuộc hạ tuy được gia sư nhủ lòng thương yêu, bao nhiêu mưu lược truyền thụ cho hết. Song gia sư thường nhắc đến lúc người học nghệ còn có một vị sư đệ, nhân xúc phạm lễ luật bị đuổi ra khỏi sư môn. Mười năm thâm thoát, lúc sư tổ mắc phải bệnh nặng. Ba ngày trước hôm tạ thế đột nhiên nhận được một phong thư, nhưng gia sư là người cẩn thận không dám tự tiện mở coi, để nguyên niêm trình vào giường bệnh. Sau khi sư tổ mở coi không nói câu gì, đem đốt đi ngay, còn sót lại một mảnh rớt xuống gầm giường.

Ngay lúc ấy, gia sư cũng chưa biết, mãi sau khi tổ sư tạ thế, gia sư thu xếp lại những di vật của tổ sư mới phát giác ra mảnh thơ đó, cầm lên xem, thì dưới có ký tên của vị sư đệ bị trục xuất ấy.

Âu Dương Thống hỏi:

– Không hiểu trong thư đó viết những gì?

Đường Toàn đáp:

– Trên mảnh thơ chưa cháy hết thì ngoài chữ ký không còn lưu tích gì nữa, cũng không rõ địa chỉ. Gia sư tuy hết lòng tìm kiếm sư đệ, song góc biển chân trời mờ mịt biết là tìm đâu, rồi đành chịu bỏ. Sau đó mười năm không được tin tức gì nữa. Gia sư nhân khi vô tình đã đề cập đến vụ này với thuộc hạ. Nghe người thở ngán than dài, tựa hồ như không bao giờ lãng quên vị sư đệ đó.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Vừa rồi Đỗ đại hiệp đã đề cập tới Huyết Hà đại trận, khiến cho thuộc hạ đột hạ đột nhiên xúc động tâm linh mà liên tưởng đến vị sư thúc này.

Âu Dương Thống cười nói:

– Việc dĩ vãng đã mấy chục năm, vị sư thúc tiên sinh bị trục xuất đó chắc

đâu còn sống ở thế gian? Trên đời đâu có chuyện xảo hợp như thế Còn giữa sư huynh, sư đệ tiên sinh thì chính ta đã rõ, chạm trán nhau trên chốn giang hồ cũng đã là một chuyện gặp gỡ ly kỳ. Chẳng lẽ lại còn chuyện hai đời sư thúc sư đệ gặp nhau trên trường đấu trí trong võ lâm nữa? Tiên sinh thật quá lo xa!

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thuộc hạ lo rằng Cồn Long Vương cũng nghe thấy lời gia sư luyện tiếu sư đệ. Có thể y gặp được sư thúc trong một nơi ẩn cư rồi cùng đưa nhau vào chốn giang hồ thị phi này cũng chưa biết chừng.

Âu Dương Thống nói:

– Trường hợp này ít khi xảy ra, tiên sinh bất tất phải bận lòng.

Đoạn đứng lên nói tiếp:

– Tiên sinh hãy chờ ở đây một chút, tại hạ đi rồi sẽ trở lại ngay.

Đường Toàn nghiêng mình đáp:

– Xin Bang chúa tùy tiện.

Âu Dương Thống rảo bước ra đi. Mới trong chốc lát đã trở lại cùng bọn Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng.

Đường Toàn trông thấy tự đằng xa đã khoanh tay thi lễ nói:

– Giữa lúc canh khuya kinh động quý vị, tại hạ rất áy náy trong lòng.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Sao tiên sinh lại nói thế? Bang chúa nêu cao chính nghĩa cho võ lâm, trừ tai họa cho nhân gian, lão tăng đương nhiên phải gắng sức hết lòng giúp đỡ, nghe lời điều động.

Đường Toàn ngẩng đầu trông chiều trời nói:

– Chúng ta đi thôi!

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ đã bảo chúng sắp xe ngựa đường như chuẩn bị xong cả rồi.

Bỗng thấy vó ngựa lộp cộp đi đến. Chu Đại Chí đi đầu vừa thấy Âu Dương Thống khom lưng nói:

– Người ngựa xe cộ đã sắp sẵn cả rồi, còn chờ lệnh Bang chúa và Đường gia.

Âu Dương Thống nói:

– Cho xe ngựa vào đây, chúng ta lập tức khởi hành.

Chu Đại Chí vỗ tay ba cái, lập tức trong bóng tối có mười con tuần mã và một cỗ xe chạy đến. Người dẫn đầu đi bộ chính là Bách Công Bảo.

Bách Công Bảo vẫn tỏ vẻ trầm tĩnh. Gã đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh một lượt rồi lại đứng bên Âu Dương Thống.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn kinh dị nghĩ thầm:

“Gã này thái độ vẫn ung dung, thật không ai ngờ”. Ông vừa nghĩ vừa cất bước lại xem những nút cơ quan trong xe.

Âu Dương Thống đón lấy dây cương do Chu Đại Chí đưa cho, vừa nhảy lên lưng ngựa vừa khẽ bảo Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng:

– Xin hai vị lên ngựa đi?

Thiết Mộc đại sư lắc đầu nói:

– Bình sinh lão tăng chưa cười lên lưng sinh vật nào, thật là phụ lòng tốt của Bang chúa.

Phí Công Lượng nhảy tót lên ngựa, cười nói:

– Đại sư là bậc cao tăng đắc đạo, Bang chúa chẳng nên ép uống.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cung kính không gì bằng tuân mệnh, đoạn giật cương cho ngựa chạy.

Bách Công Bảo chân bước thật dài đi theo không ra vẻ hấp tấp mà cũng không chần chờ theo sau Âu Dương Thống, vẻ mặt vẫn bình thản không có gì lạ.

Thiết Mộc đại sư áo cà sa bay phất phới chạy theo sau xe Đường Toàn. Phía sau Âu Dương Thống cách chừng hơn trượng, chín con tuấn mã dành cho gã Chu Đại Chí bụng phệ và các anh hùng Cùng Gia Bang.

Trăng mờ sao tỏ, canh khuya thâm đạm, tiếng xe ngựa rong ruổi như xé bầu không khí tịch mịch.

Đường Toàn ngồi trong xe đưa mắt nhìn bốn phía, trong lòng nặng trĩu. Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tài trí tuyệt luân, thường vẫn tươi cười mà hôm nay vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Xe ngựa rong ruổi chừng một giờ, cảnh vật thốt nhiên đại biến. Một đám mây đen ùn ùn nổi lên.

Đường Toàn lớn tiếng nói:

– Tới nơi rồi đó.

Rồi dừng xe lại.

Âu Dương Thống cũng dừng ngựa khẽ hỏi:

– Bây giờ xuống ngựa đi bộ hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Không cần phải thế. Bọn ta rầm rộ đến đây đều thoát khỏi tai mắt Cỗ Long Vương thế nào được?

Âu Dương Thống hỏi:

– Phải chăng tiên sinh có ý muốn cho bọn y biết mình đến đây.

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng thế! Thuộc hạ để Cỗ Long Vương biết rõ mình đã vào sâu trong cánh đồng hoang mướt dăm này.

Âu Dương Thống biết Đường Toàn đã có dụng ý nên không hỏi nữa, từ từ cho ngựa đi vào.

Đường Toàn khẽ bảo bọn dong xe:

– Đi xuyên vào đám cỏ rậm đây chông gai kia!

Cỗ xe của Đường Toàn đặc biệt chế ra, không những đặt đầy cơ quan mà trực cùng bánh xe kết hợp rất linh hoạt, có thể trên đèo đi vào đường lối gập ghềnh trên núi.

Mỗi lần đi được chừng mười mấy trượng. Đường Toàn dừng xe một lúc rồi lại cho đi.

Kiểu đi này rất chậm chạp khiến cho bao nhiêu người phải nóng lòng. Nhưng họ đều biết Đường Toàn là bậc kỳ tài. Hành động này, hẳn có dụng ý gì nên không ai dám thúc giục, chỉ một mực theo ý ông ta, khi dừng khi chạy xuyên vào đường cỏ rậm đầy chông gai trong cánh đồng hoang. Gã vẫn nhọc thư sinh Đường Toàn dường như lấy thế làm thú vị mà không mệt nhọc. Hết xuống xe rồi lại lên xe, rong ruổi cho đến lúc trời sáng vẫn chưa dừng bước.

Âu Dương Thống cố nhẫn nại, sau không chịu được nữa, cất tiếng nhắc:

– Tiên sinh! Trời sáng rồi đó.

Đường Toàn ngẩng mặt nhìn chiều trời nói:

– Trời đã sáng rồi, không biết cánh đồng cỏ này còn dài bao nhiêu nữa?

Âu Dương Thống nở một nụ cười mơ màng nói:

– Tiên sinh vốn người văn nho yếu ớt, có việc gì bảo đại chúng làm cho cũng được.

Đường Toàn lẳng lặng không nói gì, vịn lấy mũi xe nhìn khắp bốn phía một lúc, đột nhiên tủm tỉm cười nói:

– Đúng chỗ này rồi, chúng ta lại xem sao.

Rồi dong xe đi trước. Quần hào ruổi ngựa theo sau.

Đi chừng ba bốn dặm, Đường Toàn đột nhiên dừng xe lại nói:

– Đây rồi!

Đoạn nhảy xuống xe.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn địa thế xung quanh một lượt chỉ thấy toàn cỏ dại mọc xanh um hoặc những cây thấp lè tè cùng những phiến đá ngổn ngang.

Âu Dương Thống thấy đây chẳng có gì khác lạ thì trong lòng rất lấy làm kỳ, ông từ từ xuống ngựa hỏi:

– Tiên sinh vừa nói “Đây rồi” là thế nào?

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng chỗ này rồi.

Âu Dương Thống lại đảo mắt nhìn lại hỏi:

– Chỗ này so với các nơi khác có gì đặc biệt đâu?

Đường Toàn đáp:

– Bang chúa chưa rõ. Thuộc hạ vừa đi vừa ngắm ngẫm dò xét tình thế, lấy ngũ hành làm cơ sở để tính toán, đây là trung tâm điểm cánh đồng hoang này.

Nếu quả Cỗ Long Vương có bày Huyết Hà đại trận tất đặt cơ quan trung ương tại nơi đây. Giả tử Cỗ Long vương đích thân chỉ huy chiến trận, tất ở địa phương này để ban truyền hiệu lệnh.

Âu Dương Thống nói:

– Chúng tôi đi đường chẳng thấy chỗ nào có điều chi khác lạ. Cái thuyết bày Huyết Hà đại trận chưa chắc đã đúng.

Đường Toàn nói:

– Theo ý kiến của thuộc hạ thì việc này không phải vô căn cứ, Cỗ Long Vương đã điều động hết những tay cao thủ dưới trướng vào sâu trong Trung Nguyên tất là có chuyện, thế mà chỗ nào y cũng có vẻ dè dặt không để ta theo dõi tông tích. Y không chịu ra mặt chiến đấu hẳn là có mưu đồ chuyện khác.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Về điểm này quả là đáng nghi.

Đường Toàn lại nói:

– Huống chi vụ này càng kéo dài bao nhiêu càng bất lợi cho Cỗ Long Vương bấy nhiêu. Y cùng thuộc hạ là bạn đồng môn với nhau đã lâu, thuộc hạ biết rõ tình hình y ngông cuồng mà không kiêu ngạo. Nếu không có dụng tâm làm một việc gì đặc biệt quyết nhiên không huy động hết những tay cao thủ mạo hiểm vào sâu đất Trung Nguyên.

Âu Dương Thống hỏi:

– Theo ý tiên sinh thì nên làm thế nào bây giờ?

Đường Toàn nói:

– Hiện giờ, dù ta có phải nhọc mình mà chẳng nên công cán gì cũng đành phải chịu chờ nên coi thường.

Âu Dương Thống cười nói:

– Xin tùy tiên sinh an bài, tại hạ nhất quyết đồng ý.

Đường Toàn lên xe lấy giấy bút ngồi vẽ một lúc xong một bức họa đồ.

Bách Công Bảo khoanh tay đứng lên bên cạnh Âu Dương Thống, thỉnh thoảng lại liếc mắt ngó bức họa đồ trong tay Đường Toàn.

Chu Đại Chí lúc này cũng ngấm ngầm để ý theo dõi cử động của Bách Công Bảo, thỉnh thoảng lại nhíu mày. Trang dừng sĩ thô hào này tựa hồ đã đem lòng ngờ vực người bạn thân tình không rời nửa bước mấy chục năm trời.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 59

Một Vụ Đánh Cuộc Khá Ly Kỳ

Bách Công Bảo vẫn lạnh lùng bình tĩnh dị thường, sắc mặt tự nhiên không tỏ vẻ gì khác lạ.

Âu Dương Thống thở dài nghĩ thầm:

Vẻ điềm tĩnh của gã này thật người thường không thể bì kịp. Ông còn đang nghĩ ngợi, bỗng nghe có tiếng chân người lật đật đi tới.

Phí Công Lượng chau mày lớn tiếng quát hỏi:

– Ai?

Một thanh niên thanh âm khàn khàn đáp lại:

– Tôi.

Từ trong đám cỏ rậm đầy chông gai một đạo nhân đứng tuổi chạy ra. Còn cách quần hào chừng hơn một trượng thì dừng bước lại khẽ hỏi:

– Ai là Đường Toàn?

Chu Đại Chí cả giận nói:

– Trên chốn giang hồ hiện nay chẳng một ai không xưng hô là Đường gia, sao mình người dám gọi trống không hai chữ Đường Toàn?

Đường Toàn tủm tỉm cười bảo Chu Đại Chí:

– Người đừng để ý đến chuyện không đâu.

Đoạn khoanh tay nhìn đạo nhân thi lễ nói:

– Tại hạ đây là Đường Toàn. Đạo trưởng có điều chi dạy bảo?

Đạo nhân dường như chưa hết giận, lườm lườm nhìn Chu Đại Chí rồi từ từ quay lại đáp:

– Tại hạ vâng mệnh đến mời tiên sinh...

Đường Toàn hỏi hộp hỏi lại:

– Đạo trưởng vâng mệnh ai đến đây? Tìm tại hạ có việc chi?

Đạo nhân đáp:

– Tại hạ vâng mệnh đến đây, nhưng không tiện nói rõ họ tên người ra lệnh.

Đường Toàn cười nói:

– Đạo trưởng đã không chịu nói tên họ vị đó, thì chắc cũng chả có chuyện gì quan hệ.

Đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

– Tiên sinh khiếp sợ phải không?

Âu Dương Thống lạnh lùng hỏi:

– Mi nói lằng nhằng gì vậy? Thôi bỏ đi!

Đạo nhân đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Coi y phục và khẩu khí người chắc là Âu Dương Bang chúa Cùng Gia Bang Âu Dương Thống cố nén cơn giận, vẫy tay hỏi:

– Đạo trưởng là người môn phái nào, tại hạ mong rằng đạo trưởng nói thật đi, đừng để Âu Dương Thống này phải thất lễ.

Phí Công Lượng cười gằn một tiếng nói:

– Đối với hạng này cần chi phải phí lời?

Đoạn rảo bước tiến ra phóng chưởng nhanh đánh vào ngực đạo nhân. Đạo nhân vội lùi lại hai bước để tránh đòn rồi xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra, nói bằng một giọng khinh khỉnh:

Trông cách ăn mặc rõ ràng không phải người Cùng Gia Bang.

Phí Công Lượng nói:

– Lão phu mà ngươi cũng không nhận ra ư?

Vừa nói vừa vung quyền ra đánh. Chớp mắt đã phóng năm chưởng ba quyền.

Đạo nhân này dường như võ công không phải tầm thường. Y vung cây trường kiếm trong tay vừa gạt vừa đỡ chống lại được tám đòn rất mau lẹ của Phí Công Lượng đánh tới tấp.

Thiết Mộc đại sư, xem đạo nhân vung kiếm giống như chiêu thức phái Võ Đương không khỏi động lòng lớn tiếng gọi:

– Hai vị hãy dừng tay? Lão tăng có lời muốn nói.

Phí Công Lượng thu chưởng về trước tránh qua một bên.

Thiết Mộc đại sư nhìn đạo nhân cười nói:

– Đạo huynh có phải là môn hạ phái Võ Đương?

Đạo nhân hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng trấn tĩnh lại ngay đáp:

– Đúng đó? Bần đạo xuất thân tại phái Võ Đương. Lão thiền sư phải chăng là Thiết Mộc đại sư phái Thiếu Lâm?

Bây giờ đến lượt Thiết Mộc đại sư lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn kỹ lại đối phương thì mình chưa gặp bao giờ mà sao y gọi đúng danh hiệu mình.

Giữa lúc ấy Bát Anh Cùng Gia Bang đã theo Âu Dương Thống cùng Đường Toàn tản ra bao vây lấy đạo nhân.

Đường Toàn thốt nhiên khoát tay nói:

– Xin Bang chúa cùng đại sư ở lại đây chờ một lát, tại hạ cùng đạo trưởng đây đi một chút rồi trở lại ngay.

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Đường tiên sinh! Sao tiên sinh mạo hiểm như vậy?

Đường Toàn nói:

– Bang chúa cứ yên lòng, thuộc hạ đã tiên liệu đạo trưởng đây quyết không có ý gia hại.

Âu Dương Thống vẫn hết hoài nghi, song Đường Toàn đã rảo bước đến bên đạo nhân khề bảo:

– Chúng ta đi thôi!

Đoạn hai người sánh vai ra đi.

Bọn Bát Anh vây quanh, thấy Đường Toàn ra đi với đạo nhân, đành tránh sang bên nhường lối.

Thiết Mộc đại sư thấy hai người ra đi rồi khẽ hỏi:

– Âu Dương Thống, bang chúa có quen biết đạo nhân đó không?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Tại hạ chưa gặp bao giờ.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Hay là Đường thí chủ có bản lĩnh tuyệt vời mà chưa biểu lộ chân tướng?

Âu Dương Thống đáp:

– Theo chỗ tại hạ biết thì Đường tiên sinh không hiểu võ công. Hoặc giả có biết chăng nữa cũng chỉ biết biến hóa chiêu thức, song thiếu hẳn về mặt nội lực, khó lòng chống lại cường địch.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Thế mà Bang chúa để y đi há chẳng nguy hại cho y ư?

Âu Dương Thống cười đáp:

– Không hề chi! Tuy y không hiểu võ công nhưng y đầy bụng kinh luân.

Nếu y không nắm chắc được phần thắng quyết không nhắm mắt đi liều.

Tuy ngoài miệng ông nói cười như thường ngoài mặt tỏ vẻ trấn tĩnh, song mà kỳ thực lòng nóng như lửa đốt.

Thiết Mộc đại sư thấy Âu Dương Thống không lộ vẻ bồn chồn, chẳng tiện hỏi nhiều, đành lẳng lặng không nói nữa.

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông chiều trời nói:

– Chúng ta hãy ở yên đây chờ y một lát, chắc rồi y sẽ trở lại.

Nói xong ngồi xuống đất.

Phí Công Lượng đột nhiên cười khà khà nói với Thiết Mộc:

– Lão hòa thượng! Ngồi không cũng uống, chúng ta đánh cuộc chơi chăng?

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Trước nay lão tăng chưa hiểu cách đánh cuộc thế nào?

Phí Công Lượng nói:

– Cuộc đố của chúng ta không giống người thường. Chúng ta đem tài trí và lịch duyệt để đoán xem Đường Toàn đi rồi để còn về được nhà không.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Vụ này Âu Dương Bang chúa dĩ nhiên hiểu rõ hơn chúng ta.

Phí Công Lượng nói:

– Thế càng tốt! Vậy đại sư cùng Âu Dương Bang chúa về một bè, còn tại hạ đoán chắc rằng y không thể yên ổn trở về. Đạo nhân vừa rồi cũng là người Cồn Long Vương phái đến.

Phí Công Lượng sợ Thiết Mộc đại sư chiếm mất tiên cơ nên vội nói ra trước.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười hỏi:

– Phí đại hiệp định đặt cuộc thế nào?

Phí Công Lượng nói:

– Tùy Bang chúa quyết định.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tại hạ rất tin ở tài Đường Toàn, quyết không bị người ám toán. Hơn mười năm nay, tại hạ chưa thấy y hành động mạo hiểm bao giờ.

Phí Công Lượng nói:

– Nhưng lần này khác. Bang chúa có cho người đi theo không?

Âu Dương Thống đáp:

– Tại hạ tin rằng y không cần đến chúng ta cứu viện mà vẫn vô sự trở về.

Phí Công Lượng nói:

– Vậy chúng ta đánh cuộc nào?

Âu Dương Thống nói:

– Đặt cuộc thế nào xin đại hiệp quyết định.

Phí Công Lượng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Nếu tiểu đệ thua cuộc, xin đem tính mạng ra thường.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Không nên. Con người ta chỉ có một mạng mà đem ra đặt cuộc chẳng đáng tiếc lắm ru? Theo ý tại hạ chúng ta đổi cách đặt cuộc nên chăng?

Phí Công Lượng hỏi:

– Đổi thế nào?

Âu Dương Thống đáp:

– Nếu tại hạ thua cuộc thì lập tức lui khỏi chốn giang hồ, theo Phí huynh để suốt đời làm nô lệ.

Phí Công Lượng nói:

– Cái đó tiểu đệ không dám...

Ngừng một lát, Phí Công Lượng hỏi:

– Còn tiểu đệ thua thì sao?

Âu Dương Thống đáp:

– Nếu Phí huynh thua thì xin gia nhập vào Cùng Gia Bang với chúng tôi mười năm. Hết hạn rồi muốn đi đâu thì đi.

Phí Công Lượng nói:

– Được rồi! Nếu tiểu đệ thua cuộc đành về Cùng Gia Bang theo mệnh lệnh của Bang chúa trong mười năm. Trong thời gian này Bang chúa có bảo nhảy vào đồng lửa tại hạ cũng không dám từ chối.

Thiết Mộc đại sư nghe hai bên đánh cuộc không khỏi thở dài nghĩ thầm:

Xem ra người trong võ lâm không thể nào thoát khỏi hai chữ “Hiếu danh”.

Bọn người Cùng Gia Bang nghe Âu Dương Thống cùng Phí Công Lượng đánh cuộc ai nấy đều hồi hộp lo cho Âu Dương Thống bị thua sẽ bỏ Cùng

Gia Bang đi luôn.

Trên cánh đồng cỏ đại hoang vu đột nhiên trở lại tịch mịch, không còn nghe thấy gì nữa. Mọi người ở đó đều chăm chú nhìn về phía Đường Toàn đã ra đi, những mong y trở về. Chỉ một mình Phí Công Lượng xếp bằng ngồi yên, nhắm mắt lại.

Bất thành linh vang lên mấy tiếng quát lớn từ phía Đường Toàn ra đi vọng lại. Người Cùng Gia Bang đã hơi nhón nháo.

Chu Đại Chí hỏi Âu Dương Thống:

– Bang chúa! Chúng ta có cần phải đi xem sao không?

Âu Dương Thống tuy trong lòng nóng nảy, nhưng vẫn cố trấn tĩnh cười đáp:

– Không cần! Với tài năng của tiên sinh thì dù có gặp dữ cũng hóa lành.

Phí Công Lượng thốt nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Thà là tại hạ chịu thua, đi theo Bang chúa mười năm, thực tình rất mong y vô sự trở về.

Thốt nhiên Chu Đại Chí thất thanh la lên:

– Có ánh kiếm từ đâu đến!

Quần hào chú ý nhìn ra thấy ngoài mười trượng có ánh chớp trắng chành chạch bay lên nhanh hơn điện, vụt một cái lại tắt.

Phí Công Lượng nhảy vùng dậy nhưng lại ngồi xuống rất mau.

Hiệu lệnh Cùng Gia Bang rất nghiêm. Âu Dương Thống chưa truyền chỉ dụ ra, ai nấy đều đứng yên không nhúc nhích.

Kiểm khí bay lên vừa rồi, từ lúc tắt đã không thấy xuất hiện nữa, mà cũng không nghe thấy một tiếng động nào khác.

Thiết Mộc đại sư lo ngay ngáy về sự an nguy của Đường Toàn, không nhẫn nại được nữa, khê bảo Âu Dương Thống:

– Âu Dương Bang chúa! Chúng ta phải đi xem sao chứ? Lão tăng cảm thấy xung quanh chúng ta đây dường như có rất nhiều nhân vật trong võ lâm.

Âu Dương Thống nói:

– Lão thiền sư cứ yên lòng. Tại hạ rất tin Đường tiên sinh thao lược hơn đời, quyết nhiên bình yên trở về.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Luồng phi kiếm vừa rồi, rõ ràng là một bậc kiếm khách võ công vào hạng thượng thừa. Hiện trong võ lâm chẳng được mấy người vào hạng này.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu Đường tiên sinh bị người mưu hại thì đã chết lâu rồi, còn nếu tiên sinh thoát nạn, chắc cũng sắp về.

Thiết Mộc đại sư ngẩng mặt lên nhìn đá, mây trắng bay trên trời nói:

– Lão tăng thấy hai vị đánh cuộc vừa rồi, rất lấy làm lo nghĩ.

Âu Dương Thống nói:

– Phí đại hiệp cũng là bậc tài trí hơn đời, khó lòng biết được ai sẽ thắng

cuộc.

Thốt nhiên Chu Đại Chí reo lên:

– A ha! Đường gia về rồi!

Âu Dương Thống, Phí Công Lượng bất giác đứng phắt dậy, định thần nhìn ra thấy Đường Toàn phe phẩy cây quạt thủng thỉnh đi tới.

Âu Dương Thống đột nhiên mồ hôi toát ra như tắm, ướt hết áo quần.

Đường Toàn đi rất thông thả. Mỗi bước chân y tựa hồ như xéo trên trái tim

Âu Dương Thống, ông phải cố gắng mới nhìn được cho đến lúc Đường Toàn tới gần.

Âu Dương Thống khẽ hỏi:

– Tiên sinh bình yên chăng?

Đường Toàn khoanh tay thi lễ đáp:

– Tại hạ đã làm nhọc lòng Bang chúa phải trông đợi...

Thốt nhiên y la lên:

– Bang chúa làm sao vậy?

Âu Dương Thống giơ tay ra cười nói:

– Tại hạ không sao cả. Từ nay tiên sinh đừng làm việc quá mạo hiểm như vậy nữa nhé!

Đường Toàn cảm động khôn xiết, nước mắt chạy quanh nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Âu Dương Thống nói.

– Hay quá! Hay quá! Cùng Gia Bang ta lại thêm được một cao nhân tài trí cùng võ công đều tuyệt diệu...

Chưa dứt lời, Âu Dương Thống lạng người đi rồi ngã lăn xuống đất, Chu Đại Chí cả kinh gọi to:

– Bang chúa!

Đột nhiên đưa tay ra ôm Âu Dương Thống dậy.

Đường Toàn vội la lên:

– Đừng động chạm vào người Bang chúa, cứ để người nằm yên dưới đất.

Chu Đại Chí ngơ ngẩn, không hiểu ra sao, theo lời Đường Toàn lại đặt Âu Dương Thống xuống.

Thiêt Mộc đại sư về mặt buồn rầu hỏi:

– Đường tiên sinh! Liệu Bang chúa có sao không?

Đường Toàn đáp:

– Xin đại sư an tâm! Tệ Bang chúa vì cảm xúc mạnh, khí huyết xông lên bế tắc kinh mạch, chỉ nằm điều dưỡng một lúc là hồi phục ngay.

Ngừng một lát Đường Toàn lại hỏi:

– Đại sư có thể đem việc đánh cuộc vừa qua nói lại cho tại hạ biết không?

Thiêt Mộc đại sư quay lại nhìn Phí Công Lượng nói:

– Hai vị đặt cuộc rất kinh khủng. Trường hợp mà tiên sinh không thể trở về

nữa thì Âu Dương Bang chúa lập tức rút lui khỏi chốn giang hồ. Chung thân làm nô lệ cho Phí đại hiệp. Nhưng tiên sinh yên ổn trở về thì Phí đại hiệp chịu đặt dưới quyền chỉ huy của quý Bang chúa trong hạn năm. Trong thời gian này có phải nhảy vào đồng lửa, Phí đại hiệp cũng không từ chối.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Tệ Bang chúa trong lòng cực kỳ hồi hộp, lo cho tính mạng tại hạ nhưng ngoài mặt người vẫn gắng gượng tỏ ra bình tĩnh. Vừa thấy tại hạ yên ổn trở về, tâm tình khai phóng một cách đột ngột. Người đang từ chỗ đau khổ lo buồn rất mực chuyển sang chỗ hoan hỉ vô cùng. Đây là sự biến chuyển giữa hai thái cực, khí huyết bỗng bột bế tắc kinh mạch nên ngất đi.

Đường Toàn vừa nói vừa đưa tay nắm bóp trước ngực Âu Dương Thống. Y tự biết kinh mạch những đầu ngón tay mình không có nội lực, mà Âu Dương Thống lại cần được nội lực trút vào mới mau hồi tỉnh nên phải cố gắng quá sức, mới làm một lúc mà trán toát mồ hôi nhỏ xuống tong tong.

Lúc này mọi người Cùng Gia Bang đều xúm quanh Âu Dương Thống, ai cũng lộ vẻ nghiêm trọng, đưa mắt nhìn nhau.

Âu Dương Thống thở dài từ từ mở mắt ra, ngồi dậy nhìn Đường Toàn hỏi:

– Đạo nhân có phải chăng là thủ hạ Côn Long Vương?

Đường Toàn lắc đầu cười đáp:

– Không phải, đó là người phái Võ Dương.

Âu Dương Thống lại hỏi:

– Y mời tiên sinh có việc gì?

Đường Toàn cười đáp:

– Bọn họ hỏi thuộc hạ về cách dùng một thứ thuốc.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh có gặp người chương môn phái Võ Dương không?

Đường Toàn đáp:

– Không. Bọn họ chỉ có hai người mà thôi.

Âu Dương Thống không khỏi vui mừng quay đầu nhìn Phí Công Lượng nói:

– Nhờ hoàng thiên trông lại, được đại hiệp về giúp đỡ Cùng Gia Bang, Âu Dương Thống này mừng vui kể sao cho xiết.

Phí Công Lượng nói:

– Từ giờ phút này, tại hạ là thuộc hạ của Bang chúa, có điều gì sai bảo xin cứ truyền lệnh, tại hạ nguyện đem hết sức mọn ra để thừa hành.

Phí nói với vẻ mặt nghiêm cẩn, rõ là trong lòng cực kỳ cảm khái.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt cười hỏi:

– Các vị đã thấy đói bụng chưa?

Quần hào nghe hỏi đột nhiên cảm thấy đói bụng. Chu Đại Chí khom lưng thi lễ nói:

– Tiểu nhân đói quá rồi.

Đường Toàn nói:

– Vậy thì được, trên xe đã có lương khô, người lên lấy xuống đây để mọi người cùng ăn.

Âu Dương Thống lấy làm kỳ hỏi:

– Tiên sinh! Chúng ta còn giữ ở chỗ này lâu không?

Đường Toàn đáp:

– Theo ý thuộc hạ thì tốt hơn hết là chúng ta giữ lấy nơi đây để chờ họ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Chờ gì?

Đường Toàn đáp:

– Hiện giờ chỗ chúng ta đóng đây là trung tâm điểm cánh đồng cỏ. Nếu Cồn Long Vương không chiếm được chỗ này để đặt cơ quan điều khiển thì khó lòng bày được “Huyết Hà đại trận”.

Âu Dương Thống cười hỏi:

– Phải chăng tiên sinh định cùng họ quyết một trận tử chiến ở chỗ này?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Không cần! Tại hạ định bày một trận nhỏ ở đây trước khác nào một mũi dao sắc bén đâm vào trái tim “Huyết Hà đại trận”.

Âu Dương Thống hỏi:

– Có cần điều động thêm người nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Đã có Bát Anh ở đây là đủ rồi.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Bát Anh lẳng lặng không nói gì, nghĩ thầm: “Chỉ có tám người thì làm sao mà kháng cự nổi với bao nhiêu tay cao thủ dưới trướng Cồn Long Vương.” Đường Toàn hiểu tâm sự Âu Dương Thống, tủm tỉm cười nói:

– Xin Bang chúa cứ yên tâm, thuộc hạ bày trận này nửa kín nửa hở, mỗi người có một phạm vi hoạt động nhất định, mượn những bụi cỏ khóm gai để ẩn mình. Nếu che được mắt Cồn Long Vương là hay mà dù có bị bọn họ phát giác cũng không quan hệ mấy.

Lúc này Chu Đại Chí đã mang thức ăn từ trên xe xuống. Đường Toàn chăm chú nhìn Bát Anh khẽ bảo:

– Các người ăn cho thật no. Trong vòng một ngày một đêm, ta e rằng khó có cái gì mà ăn.

Quần hào mãi nuốt ăn cho xong bữa. Đường Toàn lật đật dẫn Bát Anh đi ngay. Thiết Mộc đại sư nhìn Âu Dương Thống cười hỏi:

– Âu Dương Bang chúa! Dường như Đường Tiên sinh đã có sự xếp đặt đặc biệt phải không?

Âu Dương Thống đáp:

– Từ trước đến nay bất luận việc gì không bao giờ y thoả lộ trước khi hoàn

thành công việc.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Bách Công Bảo thấy gã vẫn tự nhiên, dường như không có việc gì xảy ra cả, ông bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt, cười lạt gọi:

– Bách Công Bảo! Lại đây!

Bách Công Bảo dạ một tiếng, rảo bước tiến lại nghiêng mình hỏi:

– Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống hỏi lại:

– Ta đối đãi với người thế nào?

Bách Công Bảo đáp:

– Ân tình thâm trọng.

Âu Dương Thống hỏi tiếp:

– Thanh danh của Cùng Gia Bang tại chốn giang hồ như thế nào?

Bách Công Bảo đáp:

– Tiếng dậy như sóng cồn, nhân dân coi Bang chúa như đức Phật sống.

Âu Dương Thống cười nói:

– Lời người nói đây có đúng như ý nghĩ của người không?

Bách Công Bảo đáp:

– Toàn là những lời gan ruột.

Âu Dương Thống nói:

– Ta xem miệng lưỡi người chỉ khéo đưa đẩy tâng bốc.

Bách Công Bảo nói:

– Thuộc hạ đâu dám thế.

Âu Dương Thống biến sắc nói:

– Giả tí ta bảo người đi vào chỗ chết thì người tính sao?

Bách Công Bảo đáp:

– Dù muôn thác thuộc hạ cũng không chối từ.

Âu Dương Thống nói:

– Hay lắm! Người cầm kiếm tự sát đi!

Bách Công Bảo rùng mình hỏi:

– Không hiểu thuộc hạ đã phạm tội gì quá nặng để Bang chúa phải nổi lôi đình?

Âu Dương Thống hỏi lại:

– Người khéo giả vờ? Chẳng lẽ người muốn ta kể rõ tội trạng mới chịu phép chăng?

Bách Công Bảo đưa mắt nhìn Chu Đại Chí từ từ rút đoản đao ra khỏi vỏ.

Lúc này mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu vào lưỡi đao lấp lánh xanh lè.

Thiết Mộc đại sư nhìn lưỡi đao nói:

– Lưỡi đao này bôi thuốc độc rất nặng.

Bỗng thấy một người từ đằng xa quát lên:

– Dừng tay!

Bách Công Bảo ngẩng đầu trông ra thấy Đường Toàn tay cầm quạt thùng thỉnh đi tới.

Âu Dương Thống giơ tay ra nói:

– Bách Công Bảo! Người đưa thanh đao đây cho ta!

Bách Công Bảo nói:

– Cái này, cái này...

Rồi gã không tự chủ được nữa lùi lại hai bước.

Chu Đại Chí đột nhiên giơ tay ra nắm lấy cổ tay trái Bách Công Bảo gần giọng nói:

– Bách huynh? Có nghe thấy lệnh truyền của Bang chúa không?

Rồi đoạt lấy thanh đoản đao của Bách Công Bảo giao lại Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống tiếp lấy đoản đao, xem kỹ một lượt rồi cười nói:

– Chà! Thanh độc đao hay quá? Người đưa cả túi cho ta!

Bách Công Bảo quay nhìn Chu Đại Chí rồi đưa túi đao cho Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống cầm lấy túi tra đao vào cất đi.

Đoạn nhìn Đường Toàn hỏi:

– Đường tiên sinh! Chúng ta ở lại đây chờ họ hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ e rằng dù chúng ta muốn đi cũng không có lối thoát.

Âu Dương Thống lấy làm lạ hỏi:

– Tại sao vậy?

Đường Toàn đáp:

– Chúng ta bị thủ hạ Cỗn Long Vương vây kín rồi.

Âu Dương Thống lại càng kinh hãi hỏi:

– Có thật thế không?

Đường Toàn đáp:

– Dĩ nhiên là đúng. Có điều không phải chỉ mình bọn ta bị bao vây mà thôi.

Chưa dứt lời đột nhiên có tiếng chân lật đật đi đến. Hai vị đạo nhân diu dặt nhau mà đi, mình đầy những máu, ướt cả áo đạo bào.

Âu Dương Thống nhíu lông mày, rảo bước chạy ra nói:

– Hai vị đạo huynh!

Hai đạo nhân dường như không chống đỡ nổi nữa. Bốn con mắt lơ lơ nhìn

Âu Dương Thống rồi đột nhiên đều ngã lảo ra.

Thiết Mộc đại sư quỳ xuống xem kỹ thương tích hai người nói:

– Hai vị này bị thương nặng lắm!

Đường Toàn thở dài nói:

– Nếu bọn mình chỉ chậm một chút thì e rằng trung tâm điểm này...

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Cỗ Long Vương đã bắt đầu thanh trừ những tay cao thủ võ lâm mai phục trong cánh đồng hoang này. Nếu thuộc hạ đoán không sai thì trong trận này còn có nhiều người bị tử thương chạy đến đây.

Âu Dương Thống hỏi:

– Nếu vậy thì bọn ta ở đây chờ địch phải không?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thuộc hạ được tin báo Cỗ Long Vương thiết kế gạt người và đã dụ được hơn mười tay cao thủ võ lâm dẫn vào cánh đồng hoang. Chuyện này y đem toàn lực ra định một mẻ tuyệt diệt các tay cao thủ võ lâm vào ẩn nấp ở đây. Trừ diệt xong mọi người các phái, họ mới bày “Huyết Hà đại trận” để quyết sống mái với Củng Gia Bang.

Đường Toàn ngẩng mặt nhìn đám mây trắng lơ lửng trên không, trầm ngâm một lát rồi lại nói tiếp:

– Hiện tại, chỗ chúng ta đang đóng đây là khu vực trung tâm cánh đồng. Cỗ Long Vương đánh người đến bị thương khắp bốn mặt và khiến họ tự nhiên chạy vào khu này. Trước khi ra đi, thuộc hạ đã thay mặt Bang chúa truyền lệnh cho võ tướng Quan Tam Thắng vào lúc hoàng hôn đêm nay, thống lĩnh những tay cao thủ đến đây tiếp viện, trừ mấy vị trong nội các ở lại giữ cổng trại. Cả Đường chúa hình viện, cùng Tứ Thập Bát Kiệt cũng đều đến đây tham dự cuộc đại chiến này. Thuộc hạ đã tính lập một trận bát quái cửu cung chiếm lấy khu trung ương Huyết Hà đại trận của Cỗ Long Vương, khiến cho cuộc biến hóa kỳ trận của y bị cản trở. Nếu bây giờ chúng ta rút khỏi nơi đây, chẳng những để cho Cỗ Long Vương một cơ hội tốt bày trận mà còn khiến cho biết bao nhiêu cao thủ võ lâm ngấm ngầm mai phục trong cánh đồng này bị hãm vào tình thế cô lập không ai đến tiếp viện được, rồi y tia dần từng đám một. Rốt cuộc sẽ bị y tuyệt diệt hết.

Âu Dương Thống vừa nghe vừa gật đầu khen rằng:

– Tiên sinh thần cơ diệu toán thật khiến cho ai nấy đều phải phục sát đất.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa đừng quá khen thuộc hạ vội. Giả tử mà Cỗ Long Vương mời được sư thúc hạ sơn, sẽ có nhiều cuộc an bài kỳ dị, bao nhiêu công phu của thuộc hạ đều oan uổng hết.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa lộc cộc chạy rất gấp cắt ngang câu chuyện của Đường Toàn.

Mọi người quay đầu nhìn ra thì thấy đôi ngựa rất khỏe rầm rập chạy đến.

Ngồi trên lưng ngựa là hai đại hán mặc võ trang, nhưng họ đều nằm phục trên lưng ngựa, không nhúc nhích. Ánh mặt trời chiếu vào trông rõ hai người nằm phục trên ngựa, mình đầy những máu.

Âu Dương Thống khẽ quát:

– Mau đỡ người ta xuống ngựa!

Chu Đại Chí, Bách Công Bảo vâng lệnh ra tay. Mỗi gã cầm lấy dây cương một con, tay kia ôm người trên yên xuống. Nhưng hai người mắt đã nhắm nghiền, chết tự lúc nào. Trên mình hãy còn chỗ đọng máu tươi, tỏ ra chết cũng chưa lâu.

Thiết Mộc đại sư chấp tay niệm Phật hiệu.

Đường Toàn khẽ bảo Thiết Mộc:

– Đại sư! Tiêu diệt kẻ ác cũng là làm điều thiện, ta phải giết một số người để ngăn ngừa những kẻ đã sát hại nhiều tính mạng. Hiện thời là thế đó.

Đôi mắt nhà sư đột nhiên chiếu ra tia sáng, lạnh lùng nói:

– Lời nói kim ngọc của tiên sinh khiến cho lão tăng đang ở chỗ tối được thấy ánh sáng.

Đường Toàn thở dài nói:

– Lão thiền sư đức cao đạo trọng đã nói một lời coi trọng bằng non. Lão thiền sư nên biết cho rằng mình đã dẫn thân vào chốn vô lâm, mắt nhìn thấy thảm trạng thì khó lòng đặt mình ra ngoài vòng thị phi được.

Thiết Mộc nói:

– Nếu lão tăng được về chùa Thiếu Lâm sẽ gắng cầu xin chư ông môn phương trượng điều động hết những tay cao thủ bốn phái cùng ra văn hồi kiếp vận này.

Đường Toàn nói:

– Nếu được hết các tay cao thủ chùa Thiếu Lâm cùng ra can thiệp thì Cồn Long Vương không có gì đáng sợ nữa.

Phí Công Lượng đột nhiên thở dài nói:

– Lại có người đến đó!

Đường Toàn quay lại nhìn Chu Đại Chí nói:

– Người chạy ra coi xem còn có thể cứu họ được không?

Chu Đại Chí chạy ra đón người mới đến, đưa bàn tay ra sờ mình y.

Cử động của người mới đến này tuy chẳng khác gì người đui cưỡi con ngựa mù, loạng choạng đi tới, song y tựa hồ còn một chút khí lực đối địch, thốt nhiên vung quyền ra đánh.

Thoi quyền này đánh ra bất ngờ, Chu Đại Chí không kịp đề phòng, cái bụng to tướng bị trúng phải quyền.

Gã biệt hiệu là Thiết Vệ, đứng vào bậc cao thủ hạng nhất Cùng Gia Bang.

Gã chỉ kém khinh công một chút, còn về quyền cước và nội lực đều rất thuận thực.

Gã phưỡn bụng ra để chống lại quyền của người kia, tay mặt thuận đà nắm lấy cổ tay đại hán.

Đại hán dường như đã đem hết khí lực phóng quyền ra. Quyền vừa đánh trúng Chu Đại Chí thì người gã ngã ngửa về đằng sau.

Chu Đại Chí ôm người gã lên chạy về đến trước mặt Đường Toàn từ từ đặt

xuống đồng cỏ. Đường Toàn chú ý nhìn. Thấy đại hán mặt đã xám xanh, tai mũi đều rỉ máu tươi ra. Gã bị thương trầm trọng, xem chừng không thể còn cứu được nữa, thì lắc đầu thở dài nói:

– Người này bị đánh một đòn rất nặng, tâm mạch bị trọng thương chỉ gượng gạo được tới đây là hết, không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Bỗng lại thấy tiếng chân người chạy lịch bạch. Hai vị đạo nhân mình đầy những máu tay cầm bảo kiếm chạy đến.

Phí Công Lượng cùng Bách Công Bảo vội vàng chạy ra mỗi người đỡ lấy một đạo nhân.

Đường Toàn chú ý nhìn thương thế hai vị đạo nhân này rồi bảo:

Mau để họ nằm duỗi thẳng người ra? Hai người này tuy bị thương nặng, song còn có cơ cứu vãn được.

Y thò tay vào bọc móc ra hai viên thuốc cho hai người uống.

Âu Dương Thống trầm giọng hỏi:

– Tiên sinh? Chúng ta đã ít người mà còn dung nạp bao nhiêu kẻ bị thương, lỡ ra thuộc hạ Cồn Long Vương kéo đến vây đánh bốn mặt, mình lo cho mình chưa xong còn hơi sức đâu mà đi chiêu cố cho người?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Thuộc hạ kiên trì giữ nơi đây, một là để ngăn trở “Huyết Hà đại trận” hai là để cứu bọn người này. Cồn Long Vương chuyên việc giết người. Bang chúa chuyên đi cứu người. Ai hay ai dở bày ra trước mắt thiên hạ. Mấy tỉnh Trung Nguyên nhà nào nhà nấy coi Bang chúa từ bi tựa hồ Phật sống. Quả được hồi kiếp vận này, chinh đốn lại đường lối võ lâm. Đâu đấy đều truyền tụng uy đức Bang chúa. Thiên hạ còn có chỗ nào phân tranh, lời nói của Bang chúa đều có thể hòa giải được.

Âu Dương Thống cảm khái trầm giọng nói:

– Gan dạ anh hùng, tâm địa từ bi như tiên sinh, thế gian này phỏng được mấy người? Âu Dương Thống này không biết tu mấy kiếp mà được gặp tiên sinh.

Đường Toàn cười nói:

– Kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết là thường, Bang chúa bắt tất phải dễ dạ.

Chu Đại Chí đột nhiên la lên:

– Lại có người đến!

Đường Toàn nhìn ra, quả thấy một lão già mặc áo xanh đứng đối diện với mọi người. Lão ôm trong lòng một người con gái mặc áo xanh đầu tóc rũ rượi.

Chu Đại Chí chạy ra đón hỏi:

– Ông bạn! Không đi thêm được mấy bước nữa sao?

Lão già áo xanh vẻ mặt oai nghiêm, lạnh lùng nhìn Chu Đại Chí đột nhiên thở dài nói:

– Con gái lão phu bị thương rất nặng, cần một chỗ yên tĩnh để điều trị thương thế cho nó.

Lão nói mấy câu này bằng một giọng rất uyển chuyển, song thần sắc có vẻ hiên ngang, rõ ra là một ông già lạnh lùng kiêu ngạo, chỉ vì tình thế bắt buộc mà phải nhẫn nhục. Đường Toàn rảo bước lại đón, chấp tay nói:

– Lão tiên bối! Lệnh ái bị thương nặng lắm phải không?

Lão từ từ gật đầu đáp:

– Tiệm nữ ngắt đi hôn mê bất tỉnh, cần phải cứu chữa ngay!

Đường Toàn nói:

– Vãn bối có biết qua về y thuật, không hiểu tiên bối có cần đến không?

Lão già áo xanh lắc đầu đáp:

– Không cần? Lão phu tự biết cách chữa, chỉ cần cho tiệm nữ một nơi yên tĩnh.

Đường Toàn nói:

– Trong cánh đồng hoang này đầy sự chém giết. Vãn bối e rằng khó mà tìm được một nơi yên tĩnh.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 60

Cuộc Đại Chiến Mở Màn

Đường Toàn để ý nhìn những xác chết nằm lẫn ra đó hỏi tiếp:

– Chỗ này tuy hơi huyền não một chút, song là khu vực tương đối an toàn nhất trong cánh đồng hoang. Nếu lão tiên bối không hiềm huyền não thì xin chữa lệnh ái tại đây được chăng Lão già áo xanh đảo mắt nhìn tình thế xung quanh một lượt, đoạn cúi đầu trông thiếu nữ áo màu lục mà lão đang ôm trong lòng, thở dài nói:

– Đây là tại gia gia bất tài, không bảo vệ được, khiến cho con phải chịu đau thương thế này!

Thốt nhiên từ đằng xa vọng lại những tiếng căm giận, quát tháo lạnh lạnh vang lên.

Lão già áo xanh biến sắc, hai mắt căm tức đỏ ngầu, người run bần bật, dường như lão đang phải cố gắng đến cực điểm để nén lửa hờn cho khỏi bốc lên.

Đường Toàn khẽ nói:

– Xin lão tiên bối tạm dẫn lòng nén giận, cứu chữa cho lệnh ái là việc khẩn cấp hơn. Chúng tôi đã bố trí bên ngoài, cách đây mấy trượng, cuộc phòng thủ để ngăn trở không cho địch tiến vào. Trong một khoảng thời gian ngắn, quyết nhiên cường địch không thể đột nhập ngay được. Lão tiên bối cần tranh thủ quãng thời gian quý báu này để chữa thương thế cho lệnh ái.

Lão áo xanh vẻ mặt dần dần trở lại hòa hoãn gật đầu nói:

– Đa tạ huynh đài có lòng chỉ giáo.

Nói xong rảo bước đi thêm hơn một trượng nữa, tìm chỗ có nệm cỏ đặt cô gái xuống.

Lại một phen lão tỏ ra tư cách cực kỳ lãnh đạm. Trong lúc tình thế nguy hiểm, lão đi qua bên mình Phí Công Lượng cùng Thiết mộc đại sư mà cũng không ngoảnh mặt nhìn ra một cái, tựa hồ như lão không trông thấy hai vị này.

Đường Toàn gọi theo, lớn tiếng nói:

– Lão tiên bối cần thuốc men gì xin cứ kêu tại hạ một tiếng là có ngay.

Lão áo xanh khẽ đáp:

– Không cần.

Thanh âm lão hạ thấp, chỉ đứng cách độ ba, bốn thước đã nghe không rõ.

Âu Dương Thống thùng thảng tiến lại bảo Đường Toàn:

– Người bị thương cứ tiếp tục đến mãi, chắc bọn thuộc hạ Côn Long Vương

sắp tìm đến đây. Hay hơn hết là tiên sinh không nên dẫn thân vào nơi hiểm địa nữa.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Đa tạ Bang chúa có lòng quan hoài đến thuộc hạ, thuộc hạ xin thận trọng.

Phí Công Lượng đột nhiên chạy đến hỏi:

– Bang chúa có nhận ra được lão già áo xanh đó không?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Tại hạ chưa được gặp lão bao giờ.

Phí Công Lượng nói:

– Lão này trông rất giống Nam Ông Thân...

Bỗng một tiếng hét lên lanh lảnh vọng lại ngắt lời phí Công Lượng đang nói dở.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra thấy một thiếu phụ đứng tuổi đầu tóc rũ rượi mình đầy những máu chạy đến.

Âu Dương Thống vội nói:

– Bách Công Bảo, người mau ra đón bà ta vào đây!

Bách Công Bảo vâng lời chạy ra đỡ lấy thiếu phụ đưa lên trước mặt Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống thấy thiếu phụ bị thương khắp người đến sáu, bảy chỗ. Dù có linh dược, vị tất đã cứu được bà ta.

Thiếu phụ nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Các hạ phải chăng là Bang chúa Cùng Gia Bang?

Âu Dương Thống đáp:

– Tại hạ chính là Âu Dương Thống.

Thiếu phụ nói:

– Âu Dương Bang chúa!

Bà vừa nói được mấy tiếng đột nhiên mắt nhắm nghiền, tắt hơi mà chết.

Lão già áo xanh nấp trong bụi cỏ thốt nhiên ngẩng đầu lên nhìn thiếu phụ một cái, rồi thụt vào bụi cỏ.

Âu Dương Thống đầy vẻ công phần hỏi:

– Tiên sinh! Bọn thuộc hạ Cỗn Long Vương tàn nhẫn đến thế kia à? Chúng hạ độc thủ đến đàn bà con trẻ.

Đường Toàn đáp:

– Y có một loại thuốc độc rất là kỳ quái. Ai đã uống vào là lập tức mất hết cả nhân tính, trở nên tàn nhẫn, hiếu sát vô cùng, coi mạng người như trò chơi.

Bỗng nghe có tiếng quát:

– Đứng im!

Tiếp đến tiếng khí giới đánh nhau chát chúa.

Đường Toàn nói:

– Bọn thuộc hạ Cỗn Long Vương đã đến, xin Bang chúa cùng Phí đại hiệp ra

tiếp ứng bốn mặt. Thuộc hạ đã dẫn bọn Bát Anh hễ gặp tay cao thủ không chống nổi thì lập tức lui về bày thành Cửu Cung Kỳ Trận hợp lực cự địch. Âu Dương Thống nói:

– Xin tiên sinh bảo trọng quý thể.

Đoạn tung mình nhảy ra chỗ có tiếng quát. Phí Công Lượng cùng chạy lên.

Đường Toàn đảo mắt nhìn Bách Công Bảo và Chu Đại Chí nói:

– Các người mau đem những người bị thương tập trung cả vào trong bụi cỏ.

Chu Đại Chí hỏi:

– Thế còn những xác chết thì sao?

Đường Toàn đáp:

– Đành bỏ đó bây giờ chưa kịp mai táng.

Bốn mặt đều có tiếng quát:

“Đứng lại” nghe đĩnh tai nhúc óc.

Đường Toàn tay cầm quạt vẫy chiếc xe đậu ngoài xa hơn một trượng. Xe chạy vút lại, gã áo đen dong xe đỏ vắn ngồi yên không nhúc nhích.

Bỗng thấy người thoáng qua. Tường ai, té ra là Phí Công Lượng. Phí chạy theo Âu Dương Thống, đột nhiên quay trở lại nói:

– Tiên sinh! Những tay cao thủ dưới trướng Côn Long Vương đã bao vây khắp bốn mặt.

Đường Toàn gật đầu nói:

– Cuộc chiến đấu này không thể nào tránh khỏi. Sự hưng vong của Cùng Gia Bang là ở trận đánh này.

Phí Công Lượng nói:

– Theo ý Bang chúa thì cuộc bố trí của chúng ta xa nhau quá. Người sai tại hạ về hỏi ý kiến tiên sinh đã nên rút về để tập trung vào một chỗ chưa.

Đường toàn cười nói:

– Tại hạ đã dẫn những người ở các vị trí bốn mặt nếu gặp cường địch không thể chống nổi là tự nhiên, họ biết rút về đóng ở phương vị trận bát quái. Phí đại hiệp chỉ cần tùy cơ ứng biến, đừng để cho họ bị thương là được Đường Toàn khẽ thở dài nói tiếp:

– Đây là một cuộc ác chiến rất hiểm nghèo vì thực lực chênh lệch quá xa.

Trong vòng ba giờ, bọn tiếp viện cho ta chưa thể đến kịp, mà bọn thuộc hạ Côn Long Vương mỗi lúc một nhiều. Bọn Bát Anh không thể để cho bị thương một người nào. Một gã bị thương là toàn trận mất hết thế quân bình. May ra có Bang chúa, Phí đại hiệp cùng Thiết Mộc đại sư ba tay cao thủ tiếp viện kịp thời, có thể giữ cho bọn Bát Anh không việc gì.

Phí Công Lượng nghiêm nghị nói:

– Chắc là tiên sinh xếp đặt đâu vào đó rồi, vậy tại hạ đi trình lại Bang chúa.

Nói xong chạy vù đi.

Bỗng thấy Chu Đại Chí âm âm la hoảng:

– Đường Gia phải cẩn thận.
 Rồi gã bước chạy ra hướng chính nam.
 Đường Toàn đưa mắt nhìn ra, bỗng thấy hai đại hán áo đen, tay cầm binh khí, vượt qua hàng rào Bát Anh chạy đến.
 Bách Công Bảo đột nhiên tiến lại gần một bước nói:
 – Đường gia, tình thế nguy hiểm lắm rồi, thuộc ha.....
 Đường Toàn đột nhiên vẩy quạt nói:
 – Ngươi lùi lại.
 Bách Công Bảo hơi run, lùi lại một bước.
 Bỗng nghe Chu Đại Chí lới tiếng quát:
 – Thăng lỗi này hãy ném một quyền của lão Chu!
 Tay phải phóng ra một chiêu Lăng Chàng Tiêu Nham.
 Bỗng nghe gã đại hán cầm đao phía trước rú lên một tiếng thê thảm ngã lăn xuống đất.
 Chu Đại Chí ngẩn ngơ nói:
 – Lão Chu chưa đến nơi, mi đã sợ ngất đi ư?
 Ánh đao lấp loáng, gã đại hán kia vung đao nhắm vào cái bụng to tướng của Chu Đại Chí đâm tới.
 Chu Đại Chí tuy người béo mập, nhưng mau lẹ dị thường, đưa bụng sang bên, tránh khỏi thế đao rồi thuận tay ra chiêu Hải Đế Lao Nguyệt nắm lấy tay phải đại hán áo đen rồi giơ tay trái lên đánh xuống.
 Quyền chưa trúng vào ngực đại hán, mà đại hán đã ngã ngửa ra rồi. Chu Đại Chí cướp lấy đòn đao, quay về nói với Đường Toàn:
 – Đường gia, thủ hạ Cồn Long Vương toàn là đồ bị thịt, không chịu nổi lão Chu một quyền.
 Đường Toàn cười lạt, bước lên xe chấp tay nhìn về phía bụi cỏ thi lễ nói:
 – Đa tạ tiên bối đã giúp cho.
 Chu Đại Chí nghe nói giật mình, nhìn kỹ lại hai gã đại hán ngã lăn dưới đất thấy họ đều nhắm mắt, mặt mũi xám xanh, không phải chết vì trúng quyền, bất giác trong lòng ngờ vực. Nhưng bản tính gã chậm chạp một lúc chưa tìm ra nguyên nhân. Gã trầm ngâm hồi lâu đột nhiên vỗ trán la lên:
 – Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!....
 Gã rảo bước đến bụi cỏ cất tiếng hỏi:
 – Phải chăng tiên bối đã yểm trợ lão Chu?
 Từ trong bụi cỏ, lão già áo xanh thò đầu ra vẩy tay nói:
 – Đi đi thôi!
 Lão nói xong lập tức thụt đầu xuống ẩn vào bụi cỏ.
 Chu Đại Chí run lên nói:
 – Chà! Lão này làm phách tệ!
 Đường Toàn khẽ quát bảo:

– Không được quấy nhiễu, người ta đang điều trị thương tích, mau lui ra ngay!

Chu Đại Chí quay lại nhìn Bách Công Bảo, rồi rảo bước chạy đến trước xe Đường Toàn khẽ nói:

– Lão già áo xanh võ công ghê gớm lắm.

Đường Toàn khoát tay không để gã nói hết, ngắt lời:

– Người đừng dính vào những chuyện không đâu...

Đột nhiên một luồng bạch quang xẹt qua trên không nhằm Đường Toàn đánh xuống.

Đường Toàn không hiểu võ công, thấy ám khí tập kích, cũng chẳng biết đường nào mà tránh. Chu Đại Chí tuy nội lực thâm hậu, thể quyền mãnh liệt, song về mặt khinh công lại chẳng biết gì.

Gã thấy luồng bạch quang xẹt tới gần Đường Toàn nhưng không kịp cứu viện.

Đang lúc nguy cấp chỉ khe một sợi tóc là mất mạng, thì đột nhiên một luồng kinh lực phóng ra hất luồng bạch quang chéch sang bên trút xuống đám cỏ rậm.

Đường Toàn thấy lưỡi phi đao rớt xuống đất mỉm cười quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Nếu không được lão thiền sư phóng chuông ra không trung thì Đường Toàn này mất mạng về lưỡi phi đao đó rồi.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói:

– Người phóng mũi phi đao này thủ kinh thật là ghê gớm. Nếu lão tăng đoán không lầm thì y đứng ngoài xa năm trượng.

Ngừng một lát nhà sư lại nói tiếp:

– Sự an nguy của Đường tiên sinh có quan hệ đến võ lâm, lão tăng rất mong tiên sinh bảo trọng tâm thân. Ngồi trên xe cố nhiên là quan sát được bốn mặt, nhưng ngồi cao quá lộ liễu dễ để người ta trông thấy.

Nhà sư đang nói bỗng thấy trong bụi cỏ có bóng người lay động từ từ lùi lại phía sau.

Đường Toàn khẽ bảo với Thiết Mộc:

– Bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương đã tiến gần mãi vào, Bát Anh của bọn bang đã di chuyển lùi lại phía sau.

Bỗng thấy tiếng gió thổi tung bay tà áo, Âu Dương Thống cùng Phí Công Lượng đã nhảy về phía trước xe Đường Toàn.

Âu Dương Thống khẽ hỏi:

– Trận đồ của tiên sinh, phạm vi rộng độ bao nhiêu?

Đường Toàn trầm ngâm giây lát rồi đáp:

– Chỗ chiếc xe tại hạ đây là trung tâm, chu vi không rộng quá hai trượng.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng đem toàn lực giúp đó may ra có thể chống đỡ được một thời gian.

Phí Công Lượng đột nhiên cười giòn nói:

– Bây giờ Phí mỗ đã là người Cùng Gia bang. Bang chúa có sai khiến điều gì, xin cứ nói ra. Thuộc hạ dù muôn thác cũng không từ chối.

Bỗng thấy Bát Anh từ từ chuyển về phía sau trong tay đều cầm binh khí. Chợt có một thanh âm khàn khàn vọng lại:

– Vị nào là Bang chúa Cùng Gia Bang, xin ra đây nói chuyện.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư mỉm cười, toan lên tiếng đáp lại, thì Phí Công Lượng đã cướp lời:

– Gã nào mà làm tàng thế? Bang chúa chúng tôi há để người bảo sao cũng được? Người muốn nói gì thì đến đây!

Qua một lúc nữa, giọng nói khàn khàn lại vang lên:

– Lão phu đây là Cố Bát Kỳ, một trong bốn vị đại hầu tước dưới trướng Cồn Long Vương.

Phí Công Lượng múa kiếm quát:

– Bất luận người là hầu tước hay chẳng hầu tước, nếu muốn yết kiến Bang chúa ta cũng phải theo lễ luật giang hồ, thân hành đến đây xin vào ra mắt. Một tiếng đằng hắng vang lên, rồi nói tiếp:

– Bọn người đã bị chúng ta bao vây trùng trùng, điệp điệp, chết đến gáy rồi mà còn chưa biết chết ư?

Ngừng một lát, thanh âm đó lại tiếp:

– Giả tử không có mệnh lệnh của Vương gia thì lão phu đã hạ lệnh đánh vào rồi.

Phí Công Lượng nói:

– Các người có trò gì hiểm độc thì cứ việc giở ra.

Yên lặng hồi lâu, thanh âm đó lại vang lên:

– Được rồi, ta đã vâng mệnh Vương gia thế nào cũng phải đến ra mắt Bang chúa. Vậy ta đi ngay đây.

Âu Dương Thống ngẩng đầu nhìn Đường Toàn nói:

– Đường tiên sinh! Tình thế trước mắt khác nào cá nằm trong lưới mà sao Cồn Long Vương chưa hạ lệnh tấn công lại còn phái người đến đàm phán?

Đường Toàn cười nói:

– Cồn Long Vương không ngờ bọn ta mạo hiểm tới đây.

Bỗng thấy Thiết Mộc lên tiếng:

– Sứ giả của Cồn Long Vương đã đến.

Âu Dương Thống thò ra thấy một đại hán thân thể cao lớn, vác cây lượng ngân côn rào bước đi tới.

Lúc này Bát Anh đã lui về phương vị của mình, bày thành trận thế.

Âu Dương Thống nói:

– Chu Đại Chí! Người ra đón khách vào đây!

Chu Đại Chí vâng mệnh phuờn bụng ra đón khách.

Đi sau đại hán cao lớn là một lão già gầy nhom và thấp lùn thùn.

Đại hán đi gần tới chỗ Bát Anh đột nhiên vung cây lượng ngân côn lên nói:

– Mở lối cho ta đi!

Tiếng lão nghe chói tai, lão cầm ngang ngọn côn mà đứng, oai phong lẫm liệt.

Chu Đại Chí khen thầm:

“Thật là một tay đại hán oai vệ. Gã tiến mau ra đón, khẽ bảo Bát Anh:

– Bang chúa truyền cho ta ra đón, các người nhường lối cho họ đi!

Bọn Bát Anh đang từ từ chuyển động trận thế, đột nhiên dừng lại, mở một lối đi.

Đại hán to lớn chú ý nhìn Chu Đại Chí một cái rồi né sang nhường lối đi vào cho lão già vừa thấp vừa gầy từ từ đi trước.

Chu Đại Chí khoanh tay hỏi đại hán cao lớn:

– Quý tính ông bạn là gì?

Đại hán đáp:

– Tại hạ là Kim Nguyên Bá.

Chu Đại Chí nói:

– Tên ông bạn thật xứng với người. Tiểu đệ tên gọi Chu Đại Chí.

Kim Nguyên Bá cười ha hả nói:

– Tại hạ đã nghe danh Thiết Vệ bên Cùng Gia Bang từ lâu. Hôm nay được gặp thật là may mắn.

Chu Đại Chí nói:

– Các hạ quá khen!

Kim Nguyên bá nói:

– Trên chốn giang hồ, người ta đồn đại rằng:

“Thiết vệ vững như thành, khó mà vượt qua được”. Tại hạ chưa tin. Chờ lúc nữa chúng ta tỉ thí một phen.

Chu Đại Chí cười nói:

– Đương nhiên tại hạ phải liều mạng bồi tiếp.

Kim Nguyên Bá nói:

– Hay lắm! Lúc đó bất luận tỉ thí bằng quyền cước hay bằng khí giới đều do Chu huynh lựa chọn.

Nói xong, Chí theo sau, trông thấy cây lượng ngân côn to bằng quả trứng vịt thì nghĩ thầm:

“Gã này sử dụng món khí giới rất trầm trọng, tất nhiên hai cánh tay có sức mạnh ghê gớm. Đến lúc động thủ, mình phải cẩn thận lắm mới được Lão già thấp lùn, gầy nhom đi trước còn cách Âu Dương Thống chừng ba bước thì dừng lại nói:

– Tại hạ là Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ vâng mệnh Vương gia đến ra mắt Bang chúa để cùng nhau thương nghị một việc.

Âu Dương Thống nét mặt trang nghiêm hòa nhã, tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ xin rửa tai nghe lời các hạ.

Cố Bát Kỳ đảo mắt nhìn mọi người xung quanh một lượt rồi nói:

– Các vị đã bị vây hãm rồi, khác nào cá mắc lưới.

Âu Dương Thống lạnh lùng nói:

– Điều đó bất tất các hạ phải nhọc lòng.

Cố Bát Kỳ nói:

– Xung quanh đây hiện đã trang bị củi khô cùng đồ dẫn hỏa. Chúng tôi chỉ châm một ngòi lửa cho cháy lên thì các vị trừ phi mọc cánh bay lên mới trốn thoát, còn ngoài ra không có cách nào nữa.

Âu Dương Thống nghe nói hoảng hồn nghĩ thầm:

“Nếu quả như vậy thì nguy lắm!”.

Song ngoài mặt ông vẫn giữ vẻ bình tĩnh cười nói:

– Dùng hỏa công để đốt cánh đồng cỏ mười dặm này thật là một biện pháp rất hay!

Cố Bát Kỳ hơi biến sắc nói:

– Song Vương gia bên tại hạ không muốn nhìn thấy cái thảm cảnh các vị bị chết cháy, nên phái tại hạ đến đây yết kiến Bang chúa.

Âu Dương Thống tươi cười ngắt lời:

– Các hạ nói như vậy thì Cỗ Long Vương phải là một bậc nhân từ?

Cố Bát Kỳ nói:

– Tại hạ nói đây hoàn toàn là những lời gan ruột, mong rằng quý Bang chúa chớ nên coi thường.

Âu Dương Thống liếc mắt nhìn Đường Toàn rồi quay sang nhìn Cố Bát Kỳ.

Cố Bát Kỳ nói tiếp:

– Cứ như lời Bang chúa nói đây thì Bang chúa quyết tâm cố giữ khu vực này?

Phí Công Lượng lớn tiếng quát:

– Ngươi thật không biết điều chút nào! Bang chúa ta là hạng người nào mà đi nói đùa với ngươi.

Đôi luồng nhãn quang Cố Bát Kỳ đảo nhìn bốn mặt một lượt. Đột nhiên lão cười lên khanh khách quay lại bảo Kim Nguyên Bá:

– Chúng ta đi thôi!

Âu Dương Thống lặng lẽ nhìn sau lưng Cố Bát Kỳ không nói gì nữa.

Đường Toàn khẽ nói với Âu Dương Thống:

– Thằng cha đó về rồi, tất Cỗ Long Vương sẽ hạ lệnh tổng tấn công.. Âu Dương Thống hỏi:

– Hắn đến đây làm gì?

Đường Toàn nhìn vào bụi cỏ rậm nói:

– Chúng ta không rút đi thì “Huyết Hà đại trận” không có cách nào dàn trận được. Cỗ Long Vương phải hấn đến ra mắt Bang chúa một là để coi thực lực bên ta ra sao, hai là dọa dẫm xem có chịu rút đi không.

Bất thành linh những hồi còi rít lên vọng lại. Chỉ trong khoảnh khắc, ba bề bốn bên phía nào cũng có tiếng còi lạnh lạnh chói tai không ngớt.

Đường Toàn đột nhiên khẽ bảo gã dong xe ngồi phía trước:

– Người tháo dây cương cho ngựa chạy đi!

Người áo đen vẫn lẳng lẳng không nói gì, cởi dây thả ngựa ra.

Đường Toàn ngồi trên xe cất cao giọng nói:

– Xin Bang chúa cùng đại sư đem hết tâm lực vào việc tiếp viện cho Bát Anh, không cần để ý đến sự an nguy của tại hạ.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh...

Bỗng thấy Đường Toàn ấn vào cái nút phía trước chiếc xe đặc biệt phát ra mấy tiếng lách cách, bốn tấm ván gỗ từ từ giương lên che kín người Đường Toàn đi.

Thiết Mộc đại sư ngơ ngẩn nói:

– Ngày xưa Gia Cát Không Minh phát minh ra thứ xe “Mộc ngư lưu mã” đã là tuyệt diệu, tiên sinh chở thứ xe này để bảo hộ thân...

Chưa dứt lời, bỗng rít lên những tiếng veo veo, một bầy ám tiễn như xé không khí vù vù bay tới. Thiết Mộc đại sư vội phát tay áo cà sa đánh ra một luồng kinh phong mãnh liệt. Âu Dương Thống cũng giơ tay phải lên phóng chưởng vào không gian, Phí Công Lượng, Chu Đại Chí, Bách Công Bảo cùng nhắm vào bầy ám tiễn phát chưởng lực ra.

Bỗng nghe tiếng Đường Toàn từ trong xe vọng ra nói:

– Bang chúa và đại sư cần phải dùng binh khí vì cuộc chiến này khốc liệt vô cùng.

Bầy ám tiễn bị mấy người phát chưởng ra ngăn chặn lập tức như gặp phải một bức tường cản trở đều rớt hết xuống đất.

Lại những tiếng veo veo vang lên, một bầy tên nỏ bắn đến như mưa.

Phí Công Lượng nghe thấy trước tiên, lớn tiếng nói:

– Thừa Bang chúa? Đây là đối phương bày kế dụ địch, ta nên dùng binh khí để gạt những mũi tên này.

Quần hào quả nhiên chẳng phát chưởng ra nữa, giơ binh khí lên gạt. Mười mấy mũi tên bắn ra nhắm bắn vào xe Đường Toàn, song bốn miếng ván gỗ bao quanh xe kiên cố dị thường, tên chỉ cắm vào sâu được chừng nửa tấc.

Tiếng Đường Toàn từ trong xe lại vang lên:

– Mỗi vị hãy rút lấy một thứ khí giới thuận tiện để đối địch.

Vừa dứt lời, những tiếng lách cách vang lên, cái thùng ở phía sau xe, đột

nhiên hé mở rồi một phiến gỗ từ từ đưa ra. Trên phiến gỗ này có đủ khí giới: Nào đao, nào kiếm, nào côn, nào bút... cả thấy đến mười thứ.

Âu Dương Thống thầm nghĩ:

“Không ngờ cái xe này lại có chỗ diệu dụng đến thế! Vậy mà mười năm nay mình chẳng biết gì. Tuy trong lòng ông kinh ngạc, song ngoài mặt vẫn giữ vẻ trầm tĩnh rút lấy cây trường kiếm nói:

– Vị nào quên không mang khí giới thì rút lấy một cái mà dùng.

Thiết Mộc, Phí Công Lượng đều lựa lấy một thứ binh khí hợp với tay mình.

Phí Công Lượng khẽ thở phào một tiếng nói:

– Chiếc xe của Đường tiên sinh chắc còn nhiều công dụng rất thần kỳ...

Tiếng Đường Toàn lại từ trong xe vọng ra:

– Trong xe tôi còn có mười hai thứ ám khí về khói độc lửa độc, nước độc, kim độc, bạch hổ đinh... Song những thứ đó, trừ trường hợp nguy cấp, không dùng đến không xong mới phóng ra, chứ không phải lúc nào cũng tiện tiện sử dụng.

Bất thành linh một hồi còi lạnh lạnh, lại rít lên.

Phía chính Nam xuất hiện một làn ánh đao, mấy mươi gã đại hán đều vung binh khí lên xông đánh, ánh hào quang lấp loáng dưới bóng mặt trời.

Bát Anh đã bày thành Bát Quái Trận và bắt đầu chuyển động từ từ thu hẹp phạm vi lại.

Phí Công Lượng đột nhiên vỗ vai Bách Công Bảo nói:

– Chúng ta ra mặt Nam trợ chiến.

Bách Công Bảo rung lên nói:

– Cảm ơn đại hiệp có lòng nhớ đến. Xin chờ tại hạ lấy một món binh khí đã. Nói rồi gã rút một thanh trường kiếm và hai cây ngôn bút.

Phí Công Lượng nói:

– Một mình người mà sao mang nhiều binh thế, chẳng thêm phiền cho mình. Bỗng nghe tiếng quát tháo và những tiếng khí giới va chạm nhau loảng choảng.

Phí Công Lượng ngoảnh đầu ra thì thấy phía chính Nam cường địch đã giàn trận, vừa quát tháo vừa tiến lên.

Bọn người này sát cánh với nhau, khí giới cũng liên kết thành một khối rất kiên cường để xông vào trận. Bát Anh bày trận Bát Quái quả nhiên biến hóa tinh diệu dị thường, thủ thế rất kín đáo, lúc cầm cự, tự nhiên từ từ chuyển động khiến mọi người thay phiên nhau đối địch. Song đối phương đánh thí mạng rất mãnh liệt khiến cho Bát Anh phải luôn luôn đối phó, không được rảnh tay chút nào.

Nguyên bọn thuộc hạ Côn Long Vương giàn trận, cứ mười người liên kết thành một đoàn. Tuy có kẻ bị tử thương, nhưng thì thể được những người trong đoàn vẫn giữ không để ngã xuống. Máu thịt bắn ra tung tóe, gươm đao

chạm nhau loảng choảng thành một cuộc chiến đấu rất thảm khốc. Trận thế của Bát Anh bị đối phương đánh rất quá khiến cho sự biến hóa không được linh diệu mà thế trận cơ hồ bị phá vỡ.

Phí Công Lượng tung mình nhảy lên, chân chưa chạm đất đã phóng chưởng ra. Một luồng kinh lực rất mãnh liệt ngăn cản đối phương làm cho thế công phải chậm lại. Phí lại vung đại đao chém tạt ngang.

Cách giằng trận liên kết của đối phương tuy mãnh liệt thật, song cũng có nhược điểm của nó là người sống và xác chết liên kết với nhau, vận dụng không được linh hoạt. Lưỡi đao của Phí Công Lượng vừa chém tạt ngang, lập tức vang lên hai tiếng rú thê thảm. Hai gã đại hán bị chém đứt thành bốn khúc.

Phí Công Lượng múa tít đại đao chém bị thương mấy tên nữa, giữ vững lại được mặt trận.

Bên địch hơn hai mươi tên kết hợp giằng trận, sau cuộc xung sát vừa chết vừa bị thương mất quá nửa, lực lượng công kích giảm đi rất nhiều.

Bỗng từ đằng xa một hồi còi lại vang lên. Trận thế đối phương đột nhiên lùi lại phía sau.

Sau một trận kịch chiến, cục diện trở lại yên tĩnh. Dưới mặt đất đầy máu tươi thịt nát trông rất thê thảm.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Tiên sinh! Cỗ Long Vương điều động thuộc hạ một cách rất tàn nhẫn. Trận đánh này chưa biết thành bại ra sao, nhưng cảm thấy thân phơi máu đỏ thật là rùng rợn...!

Tiếng Đường Toàn trong xe vọng ra đáp:

– Bọn này đa số đã uống phải thuốc mê, họ không biết sợ chết là gì nữa, chỉ có cách làm cho bọn họ tỉnh táo lại.

Chưa dứt lời bỗng nghe những tiếng vù vù vọng lại. Một đoàn kiếm khí từ ngoài xa chừng hơn mười trượng phóng nhanh như chớp.

Từ trong bụi cỏ rậm những bóng người lố nhố nhảy ra ngăn cản đoàn kiếm khí này.

Bụi cỏ rậm cách chỗ mọi người khá xa nên không rõ tình hình trận đấu. Có điều thấy ánh binh khí loang loáng mà bóng người chuyển động rất mau, thì biết rằng cuộc ác đấu đang biến chuyển khốc liệt vô cùng.

Âu Dương Thống thở dài một tiếng hỏi:

– Không biết người đó là ai? Y đang bị thuộc hạ Cỗ Long Vương vây kín.

Lại thấy luồng bạch quang bay lượn loang loáng, vụt phóng lên cao một trượng, khiến cho những bóng đen vây quanh phải giạt ra.

Phí Công Lượng nói:

– Kiếm thuật người này đã vào hạng tuyệt luân, chắc là một nhân vật rất nổi tiếng trong võ lâm.

Thiết Mộc nói:

– A di đà phật! Chỉ mong sao cho y phá được vòng vây của bọn thuộc hạ Côn Long Vương để chạy thoát.

Bỗng nghe một tiếng réo vang lên, luồng bạch quang vọt ra ngoài hơn một trượng. Người đó đã phá được vòng vây chạy nhanh về phía mấy người đang đứng.

Những bóng đen lớn nhỏ đuổi theo đường kiếm quang rất gấp. Lại thấy trong bụi cỏ đột nhiên một lũ bóng đen nhảy ra cản đường. Người kia lại bị bao vây.

Nhưng chỉ được một lúc, y lại phá được vòng vây nhảy ra.

Phí Công Lượng thở phào một tiếng khen rằng:

– Người này chẳng những kiếm thuật vào hạng thượng thừa mà công lực cũng cực kỳ thâm hậu, đánh liền mấy trận ác chiến, mà y vẫn còn dư lực phá được trung vị.

Chưa dứt lời, lại mười mấy tên đại hán trong bụi rậm khác nhảy ra bao vây kiếm khách.

Âu Dương Thống quay lại nói với Thiết Mộc:

– Đại sư! Người này võ công không phải tầm thường. Nếu bị thuộc hạ Côn Long Vương sát hại thì thật đáng tiếc! Chúng ta có nên lại tiếp ứng cho y không?

Thiết Mộc đáp:

– Lão tăng cũng nghĩ thế.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy ta đi thôi.

Phí Công Lượng đột nhiên giơ tay ra cản Âu Dương Thống nói:

– Bang chúa ở ngôi cao cả, không nên khinh xuất dẫn mình vào nơi nguy hiểm, để thuộc hạ đi với Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư bỗng nói:

– Chúng ta bắt tất phải đi nữa. Y đã phá vòng vây ra thoát rồi.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra, thấy người đó cầm kiếm ba lần phá trùng vây đang chạy lại, không còn xa mấy và đã trông rõ hơn. Người này mình mặc áo xanh, tay phải cầm kiếm, tay trái ôm một thiếu nữ áo trắng đầu tóc rũ rượi.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 61

Trận Bát Quái Biến Ảo Ly Kỳ

Nữ lang áo trắng đầy mình những máu. Kiếm khách ôm che mặt nàng không trông rõ. Chàng chạy nhanh như biến, chớp mắt đã đến gần. chỉ còn cách chừng ba trượng.

Bỗng thấy hai tiếng quát to. Hai bóng người vụt ra nhanh như chớp cản lối kiếm khách.

Kiếm khách vung nhanh thanh trường kiếm ra quét ngang một cái. Hai đại hán áo đen cản đường, một gã sử cây đại hoàn đao, còn một gã hai tay cầm hai cây thiết bút, vừa thấy đối phương vung kiếm quét ngang, một gã giơ binh khí lên đỡ. Đao kiếm chạm nhau vang lên một tiếng choang. Đại hán sử dụng cặp phán quan bút thừa cơ phóng tới, bắt buộc đối phương phải lui lại hai bước.

Hai bên mới ra một chiêu cũng đủ biết gã sử đao cũng như gã sử bút đều vào hạng cao thủ võ lâm.

Kiếm khách ra liền mấy trận mà tuyệt nhiên không có vẻ gì là nhọc mệt. Chàng múa rít cây trường kiếm đánh ra rất mãnh liệt. Chớp mắt một luồng bạch quang xông lại phía trước, song hai gã cản đường võ công cực cao. Đao bút liên kết nhau, trông tựa hồ như một bức màn bạch quang chống lại kiếm khí. Thật là một cuộc ác chiến kịch liệt.

Chẳng những chiêu thức hai bên rất là kỳ diệu mà nội lực cũng suýt soát nhau. Chiến đấu đã hơn mười hiệp, vẫn chưa thắng bại.

Âu Dương Thống theo dõi cuộc đấu không khỏi băn khoăn nghĩ thầm:

Hai tên thủ hạ Côn Long Vương này không biết đứng vào địa vị nào mà võ công cao cường đến thế! Âu Dương Thống còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên lại nghe tiếng quát om sòm rồi từ trong bụi cỏ rậm mười người nhảy ra vây chặt lấy kiếm khách.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói:

– Bọn cường địch cậy nhiều người lấn áp mà chàng kia lại ôm một người trong tay. Chúng ta phải ra tay cứu chàng mới được.

Bỗng thấy ánh bạch quang vung ra đến bảy tám thước, khí lạnh ghê người. Bỗng một tiếng rú lên thê thảm, tiếp theo một đầu người từ trong đoàn kiếm khí bay ra.

Mọi người chú ý nhìn xem thì ra gã đại hán sử cây đại hoàn đao đã bị chém bay đầu. Chàng lại vung chân đá vào cái cây không đầu máu phun ra như mưa, bắn tung lên đung vào vòng vây.

Bọn người áo đen bất giác phải tránh ra để hờ một lối đi.

Kiểm khách bỗng quát lên một tiếng:

– Kẻ nào cản đường ta ắt phải chết!

Cây trường kiếm vung lên như hoa bay, khiến gã sử bút phải tránh. Kiểm khách vọt ra ngoài được. Đường kiếm lợi hại vô song lại mau lẹ dị thường khiến cho bọn đại hán áo đen bao vây, không ngăn cản kịp, mà dù có ngăn cản chẳng nữa cũng không chống lại được thế kiếm tuyệt luân này.

Phi Công Lượng bất giác buột miệng trầm trồ:

– Kiếm pháp tuyệt diệu! Kiếm pháp tuyệt diệu!

Tiếng hô chưa dứt, kiểm khách đã đến trước trận bát quái!

Âu Dương Thống lớn tiếng gọi:

– Các người mau tránh ra nhường lối cho y lại đây.

Sự thực tiếng hô đó cũng bằng thừa, vì Bát Anh đã nhường lối cho y đi từ trước rồi.

Kiểm khách tung mình nhảy vào trong trận bát quái.

Âu Dương Thống chấp tay nói:

– Xin tráng sĩ hãy nghỉ một chút...

Khách lạ buông cây trường kiếm rồi từ từ đặt nữ lang áo trắng xuống, chấp tay đáp lễ.

Âu Dương Thống chú ý nhìn thì chàng mới đến đây trạc tuổi đôi mươi, phong tư tuấn nhã, mày thanh mắt sáng. Tuy chàng vừa trải qua mấy trận ác chiến, mà hơi thở vẫn bình thường. Âu Dương Thống trong lòng bội phục vô cùng, ông tòm tòm cười nói:

– Kiếm thuật các hạ, Âu Dương Thống bình sinh chưa thấy được mấy tay.

Người mới đến nghiêng mình nói:

– Nhìn y phục và thái độ tiên sinh, tại hạ đoán chắc là Âu Dương bang chúa lừng danh trong giới võ lâm.

Trước tuy chàng đã mấy lần gặp Âu Dương Thống, song lúc đó còn bị thuốc mê, tinh thần không được tỉnh táo và mặt còn để thuốc cải trang, vì thế mà cả hai bên không nhận được nhau.

Âu Dương Thống nói.

– Tại hạ chính là Âu Dương Thống. Còn quý tính các hạ là gì?

Chàng thiếu niên khoanh tay đáp:

– Tại hạ tên gọi Thượng Quan Kỳ.

Phi Công Lượng bỗng thất thanh la lên:

– Cô gái này có phải là đại quận chúa mạo xưng là con gái Mẫn lão anh hùng không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng đó! Nhưng hiện nay đã thành người phản bang Cổn Long Vương rồi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Phải chăng nàng gặp nguy hiểm rồi được Thượng Quan huynh giải cứu?
Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:
– Vụ này nói ra dài lắm. Song không thuật rõ đầu đuôi tại hạ e rằng các hạ đây không khỏi đem lòng ngờ vực.
Đoạn chàng kể tóm tắt từ lúc cải trang vào Mẫn phủ thế nào và uống thuốc mê ra sao, được thuốc giải trong trường hợp nào, thuật lại một lượt.
Thiết Mộc đại sư hỏi:
– Còn một vị người giống như vượn hiện giờ ở đâu?
Thượng Quan Kỳ đáp:
– Y là sư đệ tại hạ tên gọi Viên Hiếu.
Thiết mộc đại sư nói:
– Khinh công y là một tay cao thủ vào bậc nhất mà lão tăng đã được mục kích.
Thượng Quan Kỳ nói:
– Đại sư quá khen! Bọn hậu tiến chúng tôi mong được liệt vị lão tiền bối chỉ giáo...
Chàng đưa mắt ngơ ngác nhìn bốn mặt một lượt. Chu Đại Chí tức mình lớn tiếng hỏi:
– Người làm gì nhìn nhón nhác?
Thượng Quan Kỳ hỏi lại:
– Đường tiên sinh bên quý bang không tới đây hay sao?
Âu Dương Thống nói:
– Các hạ có điều chi dạy bảo, xin cứ nói với tại hạ cũng thế.
Thượng Quan Kỳ nói:
– Cô nương đây bị thương rất trầm trọng. Tại hạ có được nghe về y thuật của tiên sinh đã đến chỗ độc đáo trong võ lâm. Tại hạ muốn nhờ người xem còn có thể cứu được nàng nữa không.
Âu Dương Thống nhìn vào chiếc xe ngựa đáp:
– Giữa lúc tình thế này, tại hạ e rằng không tiện.
Vừa dứt lời một hồi còi inh tai nổi lên. Mọi người quay đầu nhìn ra, thấy mười mấy gã đại hán võ trang xông vào trận bát quái.
Gã đi đầu thân thể to lớn, tay cầm cây lượng ngân côn, thân coi lắm liệt, rảo bước đi tới.
Chu Đại Chí thò tay vào trong xe Đường Toàn, rút lấy cây Thiết Côn, khề hỏi Âu Dương Thống:
– Khí giới của lão kia rất trầm trọng, cánh tay lão chắc mạnh kinh người, để thuộc hạ ngăn chặn lão, nên chăng?
Âu Dương Thống gật đầu nói:
– Nhưng chớ nên hung hăng quá đổi làm trở ngại công cuộc biến hóa của Bát Anh trong trận.

Chu Đại Chí cầm cây Thiết Côn ra đón đánh.

Thượng Quan Kỳ thấy nữ lang áo trắng đôi mắt nhắm nghiền thì thở dài nói:

– Xin cô nương bảo trọng mình vàng...

Tay trái chàng ôm nàng lên, tay phải cầm ngang thanh trường kiếm. Chàng nói:

– Chúng tôi xin đi đây!

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Xin Thượng Quan huynh hãy dừng bước.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Có việc chi?

Âu Dương Thống nói:

– Kiếm thuật của Thượng Quan huynh, tiểu đệ nhân thấy là một trong những tay cao thủ hạng nhất đời này..

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lời Âu Dương Bang chúa lễ ra tại hạ phải dừng lại lâu rửa tai mà nghe, nhưng người bị thương nguy kịch lắm rồi, tại hạ không thể chờ được.

Âu Dương Thống nói:

– Kiếm thuật của các hạ tuy đến bậc phi thường, song đã chiến đấu lâu với bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương, chắc cũng phải mệt sức. Huống chi trong tay còn phải ôm một cô gái bị thương nặng sắp chết đến nơi...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ đành phải ráng sức hết lòng kéo dài hơi thở cho nàng, chờ Viên Đệ trở về đặng y được ngó mặt nàng lần cuối cùng.

Âu Dương Thống hỏi:

– Không hiểu cô ta bị thương thế nào tại hạ muốn coi mặt chút may ra có giúp được chút nào chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Nàng trúng phải Phụ Cốt độc châm.

Âu Dương Thống nói:

– Mới nghe cái tên đã biết là một thứ ám khí kịch độc, chắc lại do Cỗ Long Vương hạ thủ.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế! Giả tỷ nàng tiếp tục dốc lòng trung thành với nghĩa phụ thì được y cho uống thuốc cầm để khỏi nổi đau khổ về độc châm bộc phát, song nàng ráng chịu cái đau khổ ấy mà người khác không chịu được, không mong đổi tội lập công.

Âu Dương Thống nhìn kỹ khắp thân thể nữ lang một lượt mà tìm không ra một chút thương tích nào cả, ông chán nản nói:

– Xem ra cô nương cần được Đường tiên sinh coi thương thể cho, may ra mới có hy vọng cứu chữa được.

Thốt nhiên từ trong đám cỏ rậm một giọng khàn vọng ra hỏi:

– Bị thương, làm sao? Dem cho ta coi thử?

Thượng Quan Kỳ trông thấy một người đầu tóc bạc phơ thò lên trên bụi cỏ.

Lão này tướng mạo oai nghiêm, tuy mới có cái đầu nhô lên đã khiến cho người ta phải khiếp oai.

Thượng Quan Kỳ thấy Liên Tuyết Kiều như ngọn đèn hết dầu sắp tắt dù cho mình cố vượt trùng đi tìm thầy cứu chữa nhưng thương thể của Liên Tuyết Kiều không thể chần chờ được nữa. Chàng nghe lão già hô hoán, lập tức ôm Liên Tuyết Kiều chạy ngay đến nơi.

Lão già áo xanh đưa hai tay ra đón lấy Liên Tuyết Kiều rồi lại thụt vào trong đám cỏ rậm.

Bỗng nghe ba tiếng “Chát, chát” văng tai. Chu Đại Chí đã cùng Kim Nguyên Bá động thủ. Cả hai bên đều sử dụng binh khí trầm trọng và sức mạnh ở cánh tay cực kỳ thâm hậu. Hai cây côn vung lên đập vào nhau choang choảng như sét đánh.

Kim Nguyên Bá sức mạnh vô song. Sau khi đụng chạm ba chiêu cùng Chu Đại Chí, gã vung côn quét ngang, phát ra tiếng vù vù, khí thế hung mãnh ghê người.

Lúc này, vùng thái dương đã lên đến giữa trời, chiếu ánh sáng xuống khắp nơi, từng toán người cầm ngang binh khí, bốn mặt vây kín.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn xung quanh một lượt nhằm tính rồi lắc đầu thở dài nói:

– Trước đây trong võ lâm chưa bao giờ thấy cuộc hỗn chiến đại quy mô như lần này. Cường địch dùng làn sóng người đánh vào trận có đến hơn trăm tay cao thủ.

Đột nhiên từ trong xe tiếng Đường Toàn vọng ra:

– Cường địch cậy nhiều người, họ không kể gì đến sống chết. Trận đồ của Bát Anh tuy kỳ diệu, nhưng khó lòng chống nổi với thế địch xung kích mãnh liệt nên phải hoàn toàn trông vào sức đại sư cùng Phí đại hiệp cứu viện kịp thời chớ..

Ngâm nghĩ một lúc Đường Toàn lại nói tiếp:

– Bất luận dùng cách nào, đừng để cho bọn Bát Anh bị tử thương, vì chỉ một người trong đó chết là toàn trận phải rung động.

Âu Dương Thống lớn tiếng đáp:

– Dĩ nhiên bọn bản tòa phải đem toàn lực ra tiếp viện cho Bát Anh, nhưng trong lúc giao đấu mà nói quyết giữ trọn vẹn không để ai bị tử thương thì chưa chắc. Vậy tiên sinh tính kế sẵn đi.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa cùng các vị yên tâm tiếp viện cho Bát Anh. Thuộc hạ ngồi đây chỉ huy trận thế và lựa chiều biến hóa.

Đường Toàn thở dài nói tiếp:

– Đường như Côn Long Vương đã khám phá ra cuộc biến hóa của trận này, nên y chia ra từng đợt tấn công vào, định để khắc chế trận bát quái của chúng ta.

Những biến chuyển huyền diệu về sinh khắc thất lợi sẽ đưa đến sự thất bại hoàn toàn. May mà tại hạ đã dự liệu trước. Có điều bát quái luân chuyển mãi, khó lòng che mặt Côn Long Vương được lâu, nên tại hạ ngấm ngấm dần dò nguy cơ biến hóa, trừ khi trong Bát Anh bị chết đến hai người trở lên không kể còn thì vẫn cầm cự được một cách rất hiệu nghiệm. Dù Côn Long Vương đông người đến đâu cũng không có cách nào phá trận được.

Vừa dứt lời một hồi chuông vang lên, trận đồ của Bát Anh thốt nhiên bắt đầu thu hẹp lại. Trong khoảnh khắc, chỉ còn một quầng tròn chừng hai trượng. Trong quầng tròn này đặt cái xe ngựa của Đường Toàn và bao nhiêu xác chết.

Những tiếng khí giới liên tục chạm nhau choang choảng vang lên.

Đường Toàn lên tiếng nói:

– Xin Bang chúa truyền dụ ra:

Bên Cùng Gia Bang nhất luận không ai được mạo hiểm tự ý ra tay đối địch.

Âu Dương Thống lớn tiếng quát:

– Chu Đại Chí lui về mau!

Chu Đại Chí đang đánh nhau với Kim Nguyên Bá vội dừng lại nói:

– Bang chúa có lệnh gọi tại hạ về, không hiểu có việc gì? Lát nữa chúng ta tỉ thí cũng chưa muộn.

Kim Nguyên Bá nói:

– Được lắm! Ta cùng ngươi quyết một phen thắng bại.

Chu Đại Chí thu côn về rào bước trước mặt Âu Dương Thống.

Chu Đại Chí lui về rồi, Bát Anh lập tức chuyển động trận Bát Quái, phong tỏa rất nghiêm mật.

Kim Nguyên Bá cầm ngay cây lưỡng ngân côn chú ý nhìn Bát Anh đang từ từ chuyển động để tìm chỗ hở đánh vào trong trận, nhưng tìm mãi không thấy chỗ nào để xông vào được.

Giữa lúc ấy, Bát Anh đang chuyển động trận thế và chuẩn bị cự địch, nhìn thấy có đến dư trăm người bao vây bốn mặt. Nhưng lạ thay, những người bao vây chưa động thủ ngay, dường như còn chờ đợi gì.

Đây chỉ là giai đoạn tạm thời trước cơn sóng gió dữ dội. Một cuộc ác đấu thảm khốc sắp diễn ra trên cánh đồng hoang bát ngát.

Âu Dương Thống ngoài mặt tuy giữ vẻ trầm tĩnh, song thấy cường địch thế lớn thì không khỏi hoang mang, nghĩ thầm:

“Cuộc ác chiến thảm khốc này lúc diễn ra tất cả hai bên đều tổn thất nặng nề”.

Bồng Chu Đại Chí lớn tiếng hỏi:

– Bang chúa truyền thuộc hạ về có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống gượng cười đáp:

– Trước tình thế địch nhiều mà ta ít, ta không nên đem sức mạnh ra đối chọi. Võ công già kia lại suýt soát với người, nếu hai bên tranh đấu ác liệt tất có người bị tử thương...

Chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, từ đằng xa đi tới. Người đi đầu mặc áo bào xanh nước da vàng lợt. Trừ hai con mắt đưa đi đưa lại, bộ mặt y tro như gỗ.

Bồng Đường Toàn trong xe nói vọng ra:

– Cỗ Long Vương đã đến!

Âu Dương Thống nhìn ra thấy bảy tám người áo xanh trong đó có cả Cổ Bát Kỳ lão già vừa đến lúc này.

Phí Công Lượng khẽ nói với Âu Dương Thống rằng:

– Bang chúa! Bọn này có lẽ là những nhân vật đầu não dưới trướng của Cỗ Long Vương, ta thường nghe nói đến bốn vị hầu tước, chắc cũng có mặt trong đám này.

Âu Dương Thống đáp:

– Đúng rồi bọn họ thân hành đến đây chắc là quyết tâm đem toàn lực ra tranh đấu.

Phí Công Lượng là người hào khí hiên ngang, song thấy thế địch hơn mình quá nhiều trong lòng không khỏi hồi hộp, gượng cười nói:

– Cỗ Long Vương thân hành thống lĩnh những nhân vật trọng yếu đến đánh.

Nếu hai bên quyết đấu một trận sống mái thì...

Nói tới đây, đại hiệp nhìn Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Lão hòa thượng! Bây giờ tại hạ kêu Cỗ Long Vương cử người ra khiêu chiến. Hòa thượng có dám thử sức với họ không?

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, nghiêm nghị đáp:

– Lão tăng đã tám chục tuổi rồi, há còn tham sống sợ chết?

Nhà sư tay cầm một thanh giới đao, sau lưng giắt cây trường kiếm nói:

– Người đời bảo phái Thiếu Lâm không tự tiện dùng kiếm, bữa nay lão tăng tự phá lệ đó.

Nói xong rảo bước tiến ra.

Âu Dương Thống vội nói:

– Xin lão sư hãy tạm dừng bước.

Thiết Mộc đại sư quay lại hỏi:

– Bang chúa có điều chi chỉ thị?

Âu Dương Thống nói:

– Địch nhiều ta ít. Thế lực chênh lệch quá xa, nếu mình đem thực lực ra đối

phó với họ, tất nhiên bị kém thế...

Phí Công Lượng nói tiếp:

– Cũng vì thực lực chênh lệch quá nhiều, nên thuộc hạ mới có ý khiêu chiến với nhân vật đầu não đối phương, cốt sao hạ được mấy tên để làm cho họ mất nhuệ khí. Vậy Bang chúa cho thuộc hạ và Thiết Mộc đại sư ra khiêu chiến Côn Long Vương. Bất luận là thắng hay bại, cũng có thể hãm chặn lại thế công của địch.

Âu Dương Thống nói:

– Việc này để bản tòa thương lượng với Đường tiên sinh rồi sẽ quyết định.

Bỗng nghe từ trong xe có tiếng Đường Toàn vọng ra:

– Biện pháp tuy hợp lý, nhưng chưa phải là thượng sách. Không phải tại hạ giương oai thế cử địch đâu. Tuy hai vị dũng cảm có thừa, song chưa nắm chắc được phần thắng, huống chi Côn Long Vương vị tất đã đích thân xuất chiến. Vậy không có gì bằng ta hãy duy trì thực lực để tiếp ứng cho Bát Anh là điều quan trọng hơn.

Trận bát quái không bị phá vỡ thì bọn ta không có gì đáng lo. Các vị ráng cùng Côn Long Vương kéo dài thời gian cầm cự thì rất có lợi cho đại cuộc của chúng ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng rất kính phục trí mưu của Đường tiên sinh, tiên sinh đảm bảo không nên vọng động, tất người không làm.

Bỗng thấy mấy con tuấn mã chạy quanh thế trận đột nhiên dừng lại. Người áo xanh giơ tay lên tiếng gọi:

– Âu Dương Thống! Người bảo Đường Toàn ra đây nói chuyện.

Âu Dương Thống nói:

– Vương gia có điều chi xin cứ nói với tôi cũng được!

Côn Long Vương lạnh lùng nói:

– Người biết gì mà nói. Ta nói với người có khác gì đàn gảy tai trâu.

Âu Dương Thống tức giận nói:

– Côn Long Vương kia! Người dám khinh thị bản tòa, chẳng hóa ra khoác lác quá ư?

Ông là chúa tể một bang, tuy trong lòng căm tức nhưng ngoài miệng cũng không nói những câu khiếm lễ.

Côn Long Vương nhếch mép cười nói:

– Không phải ta khinh thị Âu Dương Bang chúa, mà ta muốn báo cho Đường Toàn hay rằng trận bát quái của hắn đã bị ta khám phá ra những cuộc biến hóa kỳ diệu cũng là phép khắc chế của nó. Hắn khôn hồn dẹp bỏ chuyện này để tránh khỏi bị tiêu diệt hoàn toàn.

Âu Dương Thống cả cười nói:

– Tường gì chứ thế thì tại hạ có thể trả lời tôn giá được. Tôn giá cứ phá trận

đi!....

Cổn long Vương lạnh lùng nói:

– Bản tòa đã biết trước rằng nói với ngươi cũng bằng phí lời, quả nhiên đúng thế.

Nói xong giựt cương quay ngựa đi ngay.

Mấy hồi còi hét lên như xé bầu không khí tĩnh mịch chốn rừng hoang.

Cường địch bao quanh bốn mặt đột nhiên tuốt khí giới ra chuẩn bị động thủ.

Ánh bảo kiếm lấp loáng dưới mặt trời.

Phí Công Lượng nhìn Âu Dương Thống nói:

– Bang chúa tha lỗi cho. Thuộc hạ vẫn tin rằng ra khiêu chiến với Cổn Long Vương không phải là thất sách.

Lão trước nay ít khi chịu ai bó buộc, quen nết một mình phóng khoáng tự do.

Quan niệm phải trái tự mình quyết lấy. Lão không chờ Âu Dương Thống trả lời lớn tiếng quát:

– Cổn Long Vương! Hãy đứng lại!

Cổn Long Vương đã giục ngựa ra đi mấy chục trượng nghe tiếng Phí Công Lượng hô hoán đột nhiên quay ngựa quát hỏi:

– Ai?

Phí Công Lượng cười rộ lớn tiếng hỏi lại:

– Cổn Long Vương! Phải chăng ông ý đông người để thủ thắng?

Cổn Long Vương mặt trở như đá không lộ vẻ gì tức giận, nhưng hỏi lại bằng một giọng phần nộ:

– Ngươi có dám cùng bản tòa động thủ không?

Phí Công Lượng đáp:

– Ta muốn cùng ngươi quyết một trận tử chiến, sao lại không dám?

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Giỏi đây!

Phí Công Lượng nói:

– Chưa chắc ai chết về tay ai đừng có ngang tàng!

Cổn long Vương cả cười nói:

– Phí Công Lượng! Không phải bản tòa coi thường ngươi. Ngươi quyết không địch nổi bản tòa, để bản tòa lựa người ra thay cũng đủ đối phó với ngươi.

Phí Công Lượng quay lại chấp tay nói với Âu Dương Thống:

– Xin Bang chúa hạ lệnh cho thuộc hạ ra đánh.

Âu Dương Thống chau mày nói:

– Keo này thắng bại chưa đủ là bậc anh hùng. Phí huynh nên cẩn thận.

Phí Công Lượng nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Nói xong tiện tay vợ lấy một thanh đơn đao rảo bước ra ngoài mặt trận.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng xin ra áp trận.

Nói xong tay trái cầm đao tay phải cầm kiếm theo sau Phí Công Lượng.

Âu Dương Thống nhìn theo sau lưng hai người, thở dài một tiếng, quay lại nhìn vào chiếc xe ngựa nói:

– Đường tiên sinh ơi! Đã đến thế này đành phải ra tay chiến đấu.

Đường Toàn ngồi trong xe đáp vọng ra:

– Thuộc hạ biết rõ tâm tình Bang chúa. Nhưng trước tình thế này cũng đành vậy chứ biết làm sao?

Âu Dương Chông lại nói:

– Phí đại hiệp mới gia nhập bản bang, chưa kịp hãm được hết cao ngạo, Thiết mộc đại sư là bậc cao tăng của phái Thiếu Lâm. Nếu bản tòa không ra tiếp ứng hai vị này tất không khỏi mang tiếng với võ lâm.

Đường Toàn nói:

– Cảm phiền tiên sinh thống lĩnh đại cuộc cho.

Đoạn cùng Chu Đại Chí lật đặt ra khỏi trận bát quái.

Lúc này Phí Công Lượng và Thiết Mộc đại sư đã đứng đối diện với người dưới trướng Cồn Long Vương được phái ra nghinh chiến.

Cồn Long Vương tựa hồ không có ý tham dự vào cuộc tranh đấu này. Lão thông tay đứng yên, nhìn bọn Bát Anh từ từ chuyển động bát quái. Hiển nhiên, lão đã xem rõ thế trận, ngoài sự biến hóa phương vị những thế biến ảo kỳ dị mà trong thời gian ngắn lão chưa nhận ra.

Bỗng nghe tiếng âm thanh lạnh lùng cất tiếng hỏi:

– Cả hai vị cùng ra một lúc, hay là một chọi một!

Phí Công Lượng cười lật nói:

– Đừng nói ba hoa vô ích. Hay dở rồi đây sẽ biết.

Thanh âm lạnh lẽo vừa rồi lại nói:

– Lão phu hãy xin đấu cùng tôn giá ba trăm hiệp.

Quần hào nhìn ra thì chính là Cổ Bát Kỳ.

Hai người thân thể ngang nhau và thân thể thấp lùn gầy nhom cũng giống nhau.

Cổ Bát Kỳ nhìn Phí Công Lượng rồi phóng chương đánh tới.

Phí Công Lượng nhảy tránh ra ngoài bốn năm thước, nói:

– Lấy binh khí ra rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Cổ Bát Kỳ nói:

– Lão phu tưởng cũng chẳng cần. Nói xong vùng quyền đánh tới.

Phí Công Lượng thấy một luồng kinh khí ngấm ngầm phát ra mãnh liệt dị thường, bất giác nghĩ thầm:

Lão này nội lực rất thâm hậu, ta không nên khinh địch.

Phí Công Lượng vừa nghĩ vừa vận nội lực vung tay phải ra đón thế quyền của Cổ Bát Kỳ. Cả hai người cùng bị rung chuyển, không tự chủ được phải lùi lại hai bước.

Cổ Bát Kỳ không ngờ Phí Công Lượng lại chống được thế quyền của mình và công lực đối phương cũng ghê gớm lắm. Lão nhìn chăm chú vào Phí Công Lượng hỏi:

– Các hạ có dám chống lại ấy quyền nữa không?

Phí Công Lượng đáp:

– Các hạ cứ phóng quyền nữa đi! Sao lại không dám!

Cổ Bát Kỳ vạch xuống đất một vòng tròn nói:

– Chúng ta mỗi người vạch một vòng ranh giới, đồng thời phóng quyền ra.

Ai bị hất ra ngoài vòng, kẻ là thua trận.

Phí Công Lượng cũng dùng mũi đao vạch một vòng tròn rồi cầm mạnh lưỡi đao xuống đất sâu chừng nửa thước. Đoạn thu tay về để trước ngực.

Cổ Bát Kỳ quát lên một tràng đánh ra hai quyền liên hoàn. Một luồng quyền phong vù vù không ngớt, lão phóng liên tiếp tám quyền một lúc.

Phí Công Lượng tựa hồ cảm thấy tiềm lực đối phương mỗi lúc một mạnh hơn, trong lòng rất là hồi hộp thâm nghĩ:

“Lão này vốn xuất thân ở một môn phái cực cao, chẳng trách lão tự phụ là phải. Cuộc chiến này mình khó lòng thắng nổi”.

Phí Công Lượng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng Cổ Bát Kỳ lại quát hỏi:

– Ngươi còn dám dùng binh khí chiến đấu nữa không?

Phí Công Lượng biến sắc, tụ tập chân khí từ từ giơ tay lên. Bàn tay cùng ngón tay y dưới ánh mặt trời biến thành đỏ tươi.

Bỗng nghe Cổn long Vương quát lên:

– Phải đề phòng Châu Sa Chương của hắn!

Cổ Bát Kỳ trầm giọng nói:

– Vương gia cứ yên tâm!

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Ngươi có dám chống lại châu sa chương của ta không?

Rồi phóng chương tay mặt ra thật mạnh.

Cổ Bát Kỳ cũng lớn tiếng quát:

– Sao lại không dám?

Đoạn vung tay phải ra chống lại Châu Sa Chương của đối phương. Hai luồng chương lực chạm nhau, xoáy lại như cơn gió lốc thổi tung vạt áo những người chung quanh.

Phí Công Lượng đột nhiên tiến sát thêm một bước lại đánh ra một chương.

Cổ Bát Kỳ chau mày, vung chương ra đón. Chuyển này chương lực hai bên sắp chạm nhau, Cổ Bát Kỳ đã cảm thấy có điều khác lạ, là ngoài kinh lực mãnh liệt của đối phương còn có một luồng khí nóng xông tới.

Bỗng Phí Công Lượng lại quát to:

– Người dám hứng một chưởng nữa chẳng?

Vừa hỏi vừa vung chưởng đánh vào ngực đối phương. Phí Công Lượng chỉ dùng một bên tay mặt để công kích. Tuy y đánh ra ba chiêu liền, song tốc độ biến hóa tương đối chậm hơn. Kể về công lực thì Cố Bát Kỳ dĩ nhiên chống lại một cách dễ dàng. Lão bị Phí Công Lượng nói khích không giữ được bình tĩnh. Lão biết rõ Châu Sa Chưởng của đối phương tà một kỳ công đặc biệt của phái, ngoài ra chưởng lực mỗi lúc một mạnh thêm.

Lão cảm thấy trong luồng chưởng lực có tiềm tàng một sức nóng cháy da, lão toan tính tránh thì đã không kịp. Hai tay lão chạm vào đối phương.

Bỗng nghe Cố Bát Kỳ rú lên một tiếng, lùi lại ba bước.

Côn Long Vương lạng người một cái đã xông tới, đưa ngón tay ra điểm vào huyệt khúc trì bên phải Cố Bát Kỳ rồi khẽ bảo:

– Phải vận khí điều dưỡng cho mau.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 62

Ngoài Mặt Trận, Tiếng Còi Chen Tiếng Sáo

Phí Công Lượng nổi lên một trận cười giòn hỏi:

– Cồn Long Vương người có dám tiếp chương của ta không?

Cồn Long Vương cười lạt đáp:

– Nếu người muốn chết thì cứ thử đi.

Cồn Long Vương đằng hắng một tiếng, khẽ vung tay phải ra đón lấy bàn tay đỏ như máu của đối phương.

Hai chương sắp chạm nhau đã vang lên. Rồi nghe Phí Công Lượng rú lên một tiếng, lùi lại phía sau, hai vai rung chuyển, người lão đạo cơ hồ muốn té.

Âu Dương Thống nghiêng người đi đỡ lấy vai Phí Công Lượng, thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc cho Phí Công Lượng uống.

Phí Công Lượng sắc mặt tái mét, trên trán mồ hôi nhỏ giọt, há miệng nuốt viên thuốc trong tay Âu Dương thống.

Cồn Long Vương cười lạt hỏi:

– Âu Dương Thống! Người có muốn cùng ta thắng bại không?

Âu Dương Thống chưa kịp trả lời, Thiết Mộc đại sư đã nói trước:

– Lão tăng xin thỉnh giáo mấy hiệp.

Nói xong tay trái cầm giới đao, tay phải cầm trường kiếm đề ngang trước mặt phóng ra.

Cồn Long Vương đột nhiên nhảy tránh sang bên, tay phải phóng chỉ ra như gió nhằm điểm huyết vân đài của Thiết Mộc đại sư, tay trái thi triển Cầm Nã Thủ Pháp chụp lấy cổ tay Thiết Mộc.

Thiết Mộc đại sư bị Cồn Long Vương phản kích hai chiêu, phải lùi lại hai bước. Nhà sư thấy đối phương ra đòn phong tỏa mất đường biến hóa. Đao, kiếm của mình không thi triển được, bất giác cả kinh, nghĩ thầm:

Võ công Cồn Long Vương quả là ghê gớm.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Chu Đại Chí nói:

– Người đỡ Phí đại hiệp vào trong trận để người điều dưỡng.

Chu Đại Chí vâng lời ôm Phí Công Lượng chạy vào trong trận bát quái.

Chớp mắt, Cồn Long Vương đã thi triển thế công rất lợi hại, đánh bằng cả chương lẫn chỉ, bức bách Thiết Mộc đại sư phải lùi mãi. Thủ pháp lão hiểm độc kỳ bí dị thường, chiêu nào cũng chiếm thượng phong, khiến cho đao kiếm của Thiết Mộc không tài nào thi triển được.

Âu Dương Thống thấy tình thế mỗi lúc một nguy ngập, Thiết Mộc không còn phản kích được đòn nào. Nếu cứ đánh mãi tất là nguy hiểm. Ông liền

ngầm vận động chân khí, chuẩn bị ra tay để thay thế cho Thiết Mộc. Lúc này những người tùy tùng Cồn Long Vương cũng rút khí giới ra muốn động thủ.

Các đội võ trang bốn phía cũng đã dàn trận để xung kích. Họ chỉ còn chờ lệnh Cồn Long Vương, hoặc Cồn Long Vương thắng rồi là lập tức đánh ủa vào.

Bất thành linh tiếng tiêu réo rất thỗi lên vọng vào chiến trường.

Cồn Long Vương vừa nghe tiếng tiêu tâm thần chấn động. Do đó mà ra chiêu chậm lại, chương chỉ phóng ra đã kém phần linh hoạt. Thiết Mộc đại sư thừa cơ phản kích, phóng cả đao kiếm ra đánh liền ba chiêu, đoạt được tiên cơ.

Tiếng tiêu dần dần bay bổng, thanh âm lại càng vang dội.

Âu Dương Thống quay đầu nhìn lại thì người thổi tiêu thính là Thượng Quan Kỳ. Chàng thổi khúc này rất nảo nuốt thê lương, mà bên trong chứa đựng một bầu sát khí, tựa hồ như người cầm hờn mà phải nhẫn nhục, toan trời dậy để báo thù.

Đao kiếm của Thiết Mộc giao nhau tỏa ra một làn ánh sáng, thể khí dường nghiêng non, dốc biển đánh thẳng vào đối phương. Thủ pháp nhà sư thật là lợi hại, vung đao kiếm ra uy lực mãnh liệt vô song. Cồn Long Vương phải lùi hoài.

Ta nên biết rằng những tay cao thủ tuyệt luân đối chọi nhau, sự tranh giành thế ưu tiên rất là trọng yếu. Một quyền một hường phóng ra đầu tiên có thể ảnh hưởng đến cuộc thắng bại.

Điều sáo đang lúc bị thương chuyển thành khảng khái hiên ngang như người vút kiếm vùng dậy. Cũng là một tiếng tiêu song cảm giác mỗi người một khác.

Thiết Mộc đại sư nghe tiếng tiêu mà tinh thần phấn khởi, càng đánh càng mạnh, song song với điệu sáo. Trái lại, Cồn Long Vương nghe tiếng tiêu thì chí phấn đấu lại giảm sút, thể công kém dần.

Âu Dương Thống đã vận động chân khí, đứng chờ, hễ thấy Thiết Mộc đại sư sắp bại là lập tức ra tay cứu viện. Song cuộc biến diễn đã trái với sự tiên liệu của ông. Thiết Mộc đại sư dường như được tiếng tiêu làm cho tiềm lực trỗi dậy, chẳng những ổn định được thể thủ mà còn phản công được nữa là khác, còn Cồn Long Vương lại trái hẳn, lão bị tiếng tiêu réo rất áp đảo tinh thần dường như có một sức mạnh vô hình đánh vào tâm lý lão, khiến lão bị ảnh hưởng rất sâu xa.

Thốt nhiên Cồn Long Vương kêu to lên một tiếng phóng ra hai chương rồi nhảy lùi lại.

Một gã thanh niên áo lam tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tay cầm cây quạt nhảy vọt ra đón lấy Thiết Mộc đại sư.

Cổn Long Vương bỗng giơ cao tay phải lên vẫy, một đại hán võ trang áo đen móc tay vào túi lấy ra một cái còi sắc vàng đưa lên trên miệng thổi.

Tiếng còi lạnh lạnh trộn lẫn với tiếng tiêu réo rất. Hiệu còi vừa nổi, cường địch bốn mặt lập tức huy động binh khí bày thành trận thế toan đánh vào.

Âu Dương Thống khề bảo Thiết Mộc:

– Cường địch sắp bắt đầu khởi thế công. Nếu chúng ta phải chống đối hai mặt thì thực lực giảm đi rất nhiều mà còn trở ngại cho cuộc biến hóa trong trận.

Chỉ bằng hãy lui về giữ bản trận.

Thiết Mộc đại sư đã cùng thanh niên áo lam động thủ. Gã tuy còn nhỏ tuổi, dùng cây quạt làm khí giới nhưng mà chiêu thức rất là lão luyện hiểm độc, nhằm điềm vào các huyết trọng yếu nhà sư.

Mới tranh đấu được mấy hiệp, mà thế công đang mãnh liệt của Thiết Mộc đại sư đã phải chùn lại và gã đã có cơ sắp phản công.

Thiết Mộc đại sư đang nghĩ thêm:

“Dưới trướng Cổn Long Vương tựa hồ toàn những tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Gã này còn trẻ tuổi mà võ công đã ghê gớm đến thế?

Không biết gã đứng vào địa vị gì dưới trướng Cổn Long Vương”.

Bỗng nghe Âu Dương Thống gọi, lập tức phóng ra hai chiêu bắt buộc thanh niên phải lùi lại hai bước rồi mình cũng nhảy lùi lại đứng bên Âu Dương Thống nói:

– Bang chúa nói phải đó. Địch nhiều mình ít, không thể chống cự cả hai mặt được.

Thanh niên áo lam cũng dừng tay không đánh nữa, chỉ dán mắt chăm chú nhìn Thiết Mộc đại sư.

Bỗng Chu Đại Chí chạy ra cất giọng ồm ồm nói:

– Đường gia thỉnh Bang chúa cùng đại sư lui về trong trận để hiệp lực cự địch.

Âu Dương Thống vẫy Thiết Mộc đại sư lật đật lui về trong trận.

Trận bát quái phải dừng lại một chút để mở lối cho Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đi vào, rồi lại bắt đầu chuyển động mau lẹ.

Lúc đó những toán võ trang bao vây xung quanh đã dàn thành bốn mặt trận dàn ập vào.

Gã thanh niên sử dụng quạt toan đuổi theo Thiết Mộc đại sư, song bị Cổn Long Vương ra tay ngăn lại.

Thanh niên nói:

– Vương gia thường đề cập đến trên đám giang hồ hiện nay chỉ có Cùng Gia Bang là đủ thực lực ngang hàng với ta. Bây giờ chúng ta đã dồn mấy tay đầu não nắm giữ đại cuộc của họ vây hãm nơi đây, sao Vương gia chưa chịu ban lệnh cho những tay cao thủ vào tuyệt diệt bọn chúng đi?

Cổn Long Vương nói:

– Trước nay Đường Toàn chưa bao giờ hành động cầu thả. Y đã đến trước đây bố trí, lòng ta không khỏi nghi ngờ. Đột nhiên xông vào trong trận biến hóa bất thành linh, tất mình trở tay không kịp...

Ngừng một lát lâu lại nói:

– Tuy y gọi đây là trận bát quái, nhưng phương vị biến cải, không phải hoàn toàn là trận bát quái.

Đột nhiên lão đề mắt tới chiếc xe ngựa của Đường Toàn lại nói tiếp:

– Đường Toàn chẳng những là một gã cơ biến xảo trá, không ai dò được. Y lại chế tạo ra cỗ xe kia, trong đặt nhiều cơ quan tự động trang bị rất nhiều thứ ám khí nhỏ bé, khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Nếu người không tin thì phải người ra thử coi?

Thanh niên đó là Hồng Đào nói:

– Vương gia đã nói, quyết nhiên là không sai rồi.

Cổn Long Vương nói:

– Vì thế mà ta chưa đem toàn lực tấn công, phải tạm thời đình chiến lại để coi biến diễn. Trận “Huyết Hà đại trận” đã thành hình rồi, dù cường địch xâm phạm vào cũng có thể ngăn trở được. Mặt khác ta đã sai người xếp củi khô cùng vật liệu dẫn hỏa để rồi đây cho một mối lửa thiêu rụi cánh đồng này không còn một gốc cây ngọn cỏ.

Hồng Đào không nói gì nữa, lặng lẽ lui về phía sau Cổn Long Vương. Lúc đó, bốn đội võ trang đã đụng chạm với trận bát quái. Cả bốn mặt đều công kích mãnh liệt.

Bát Anh đột nhiên chuyển động theo phương thức mau lẹ. Trận thế biến hóa phân kích theo phương pháp đánh vào cạnh sườn. Các đội mặt trước bên địch đều có hai người bị thương, mặt trận vẫn giữ được vững vàng.

Nguyên bốn thuộc hạ Cổn Long Vương kết lại thành từng đội rất kỳ dị để phá trận. Một đội hai, ba mươi người võ trang giáo dài đao lớn đánh vào mặt trước, còn hai cạnh sườn thì dùng binh khí chi để hộ vệ. Giáo dài đao lớn kết hợp với nhau thành rừng gươm đao để xông trận.

Đường Toàn đã liệu trước Cổn Long Vương sẽ sai thuộc hạ dàn trận theo cách trên đây. Phương pháp này tuy hại người, song không ảnh hưởng đến sự biến hóa kỳ diệu về thế trận liên hoàn.

Sở dĩ Cổn Long Vương dàn trận lối này vì y dự dụng về nhân lực dù chết bao nhiêu cũng không hại.

Song cách dàn trận chỉ đánh vào chính diện, còn bên Bát Anh thì nhằm đánh vào cạnh sườn, biến diễn kỳ ảo khiến cho thế liên hoàn của Cổn Long Vương mất hết công hiệu. Mấy lần xung kích bị thương luôn mấy chục người!

Bọn Âu Dương Thông, Thiết Mặc đại sư, Chu Đại Chí đều vào cả phía sau

Bát Anh tùy cơ ra tay giúp sức.

Tiếng tiêu vọi vọi lên rất cao, vang dội cả cánh đồng hoang.

Cổn Long Vương, con người hung ác, tựa hồ bị tiếng tiêu làm cho tâm thần rối loạn, thốt nhiên lao tới, từ từ đi vào đám cỏ ẩn mình.

Các đại hán kết hợp thành trận liên hoàn dường như cũng bị ảnh hưởng của tiếng tiêu, mặt mũi người nào cũng lộ vẻ bơ phờ, dừng lại không tấn công nữa, để cả tâm trí vào nghe tiếng tiêu.

Đường Toàn ngồi trong xe nói vọng ra:

– Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương, đại khái đều bị thuốc mê chi phối tâm thần. Lúc này họ mất hết chủ ý là vì chất thuốc thốt nhiên mất hết công hiệu. Nếu bọn họ tỉnh lại thì ta có thể thu nạp và dùng được...

Đường Toàn nói câu này rất cao giọng, tựa như cố ý để cho quân hào trong trận đều nghe thấy.

Âu Dương Thống vội vàng lui lại đến bên xe hỏi:

– Tiên sinh có biện pháp nào khôi phục lại thần trí cho họ không?

Đường Toàn đáp:

– Dù có thuốc để khôi phục thần trí cho họ đi chăng nữa, nhưng không có cách nào đưa cho họ uống được.

Bỗng thấy các đại hán bao vây bốn mặt trận bát quái đều thông tay hạ thấp khí giới, rồi có một người ngồi phệt xuống đất. Trước mới có một hai người rồi chỉ trong chớp mắt bọn họ theo nhau ngồi xuống hết.

Mặt trận tấn công dừng lại, cánh đồng hoang im lặng như tờ, chỉ còn tiếng tiêu réo rắt như xé bầu không khí tĩnh mịch.

Đột nhiên vọng lên những hồi tù và inh ỏi, lẫn vào tiếng tiêu réo rắt. Tiếng tiêu lúc này nghe rất hòa bình, thì trái lại hiệu tù và lại gay gắt đầy sát khí. Bọn đại hán võ trang bao vây trận bát quái đang ngồi, chợt nghe hiệu tù và nhiều người từ từ đứng lên.

Tình thế đã rõ rệt:

Tiếng tiêu của Thượng Quan Kỳ khiến cho bọn này tiêu tan chí phấn đấu thì tiếng tù và thảm hại lại kích thích chí liều mạng của bọn họ.

Ở giữa hai loại thanh âm mâu thuẫn nhau, tinh thần dư trăm đại hán võ trang vây ngoài trận bát quái thốt nhiên lại bị tiếng tiêu ám ảnh thông tay hạ thấp binh khí, không còn chí phấn đấu thì đột nhiên hiệu tù và chói tai lại nổi lên kích thích.

Thượng Quan Kỳ bất thành đứng phắt dậy đi đi lại lại thổi tiêu.

Giữa sự xung đột của hai thanh âm, nhiều người từ chỗ nản chí chiến đấu, chuyển sang cương vị kích thích lại tiến vào phá trận.

Bước chân của Thượng Quan Kỳ đang mau lẹ bỗng nhiên biến thành thận trọng. Trên đầu chàng nhom nhóp mồ hôi.

Hiệu tù và từ xa vọng lại đang thổi hòa hoãn chuyển sang cấp bách, sát phạt.

Mồ hôi trán Thượng Quan Kỳ đã nhỏ giọt.

Bọn đại hán vừa bị tiếng tiêu cảm nhiễm giảm khí chiến đấu, đột nhiên trở lại phần chân, múa tích gươm đao xông vào phá trận mãnh liệt.

Thượng Quan Kỳ tựa hồ mệt mỏi, tiếng tiêu thấp dần đi, mồ hôi ướt đầm cả quần áo, đi lại chậm chạp, cất bước nặng nề, cơ hồ không chống nổi được nữa.

Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư tuy là những tay cao thủ võ lâm, nhưng đối với việc thổi nhạc khí để tranh đấu đành chịu bó tay. Tuy hai vị có lòng tương trợ cho Thượng Quan Kỳ, song không có tài về môn này.

Hai vị còn đang nghĩ ngợi thì thấy Thượng Quan Kỳ loạng choạng mấy bước rồi ngồi phệt xuống đất.

Âu Dương Thống liền rảo bước tiến lại phía sau Thượng Quan Kỳ, giơ tay phải ra chống vào sau lưng cho chàng, ngấm vận nội lực, phát ra một luồng nhiệt khí trút vào huyết mạch môn Thượng Quan Kỳ và khẽ bảo Thiết mộc đại sư:

– Nhờ cây lão thiền sư ráng giúp Bát Anh qua khỏi giờ phút nguy hiểm này. Nguyên bọn đại hán võ trang lại khởi thế công mãnh liệt, có phần ghê gớm hơn trước. Tuy Bát Anh ỷ vào thể trận biến hóa không lường và đã đánh tử thương được vài chục người, nhưng bọn đại hán tựa hồ quên cả thân mình bằng xương bằng thịt, liều lĩnh xông vào nên Bát Anh dần dần đi đến chỗ không chống nổi.

Thiết Mộc đại sư liền tay trái cầm dao, tay phải chống kiếm, rảo bước ra giữ mặt Nam.

Lúc này cường địch công kích mãnh liệt vào một chỗ. Thiết Mộc tùy theo thế trận Bát Anh chuyển động, nhằm những kẻ hở ra tay, đánh bị thương luôn mấy tên, giữ vững lại được mặt trận.

Tiếng tiêu của Thượng Quan Kỳ đang yếu ớt đột nhiên lại lên bỗng chen lẫn tiếng tù và.

Âu Dương Thống hơi yên lòng chú ý nghe tiếng tiêu đã làm cho tiếng tù và phải rối loạn và một khi tiếng tù và bị rối loạn thì lập tức sát khí bị giảm sút. Song tiếng tù và lại cố vọt lên cao trấn áp tiếng tiêu đi.

Mỗi lần tiếng tiêu bị chìm xuống lại phải một thời gian khá lâu mới thoát khỏi tiếng tù và đè ép để lọt ra ngoài. Âu Dương Thống chú ý nghe hồi lâu, phát giác ra rằng sự tranh đấu giữa hai thứ tiếng này cũng rất là kịch liệt, chẳng khác gì đánh nhau bằng khí giới và sự hao tổn tâm lực có lẽ còn quan trọng hơn.

Thượng Quan Kỳ tựa hồ không chống nổi nữa, mặc dù chàng đã được Âu Dương Thống vận công trút vào cho.

May thay! Tiếng tù và đang thét lên lanh lảnh đột nhiên không nghe thấy nữa, Thượng Quan Kỳ cũng hạ tiêu xuống thở phào một cái rồi nằm ngả ra.

Nguyên Thượng Quan Kỳ tiềm lực đã bị mất hết, nội lực Âu Dương Thống truyền vào chỉ giúp chàng tạm thời gắng gượng chống đỡ, rồi bị tiếng tù và lần áp tiếng tiêu làm cho chàng mệt lả người. Đến khi tiếng tù và im bật, tinh thần chàng mới được giải phóng.

Từ lúc Âu Dương Thống đề tâm nghe, lúc tỉnh ra ông cũng cảm thấy tinh thần mình rất đổi mới mẻ. Ông liếc mắt nhìn Thượng Quan Kỳ thấy sắc mặt lợt lạt đôi môi xám xịt, hơi thở yếu ớt, dường như người ngủ say.

Âu Dương Thống thở dài, thò tay vào bọc lấy một viên thuốc khế nói:

– Thượng quan huynh! Uống viên thuốc Bảo thần đan này đi.

Thượng quan Kỳ từ từ mở cặp mắt thất thần, nở một nụ cười gượng rồi lại nhắm nghiền. Môi chàng mấp máy, muốn nói lại thôi, dường như nói ra vài câu, phải phí tâm lực rất nhiều.

Cường địch càng đánh mạnh hơn, tiếng khí giới chạm nhau choang choảng không ngớt.

Thốt nhiên Chu Đại Chí lớn tiếng nói:

– Cường địch mỗi lúc một đông, chúng ta cố giữ thế này mãi phỏng có khác gì ngồi mà đợi chết?

Âu Dương Thống ngẩng đầu lên nhìn thấy trong đám cỏ rậm cách xa chừng mười trượng, một bọn đại hán võ trang, tay cầm đao lớn thương dài, từng đôi nhảy ra, cả thấy có đến hơn trăm người, bất giác nhú cặp lông mày.

Nhưng ông là chúa tể một bang, nên ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, lạnh lùng hỏi Chu Đại Chí:

– Người còn nhớ lệ luật Cùng Gia Bang thế nào không?

Chu Đại Chí thộn mặt ra đáp:

– Thuộc hạ nhớ rồi.

Âu Dương Thống không nói gì nữa, đưa tay ra đỡ Thượng Quan Kỳ dậy, rồi bỏ viên thuốc vào miệng chàng.

Thượng Quan Kỳ mở hé mắt, gật đầu, nở một nụ cười để tỏ ý cảm ơn.

Bất thành lình một tiếng rú vọng lại, tiếp đến tiếng Chu Đại Chí gầm lên:

– Bọn tiểu tử kia! Hôm nay lão Chu quyết sống mái với bọn ngươi!

Âu Dương Thống quay đầu nhìn ra thì hai gã Bát Anh đã bị thương. Một gã bị thương nhẹ, xé mảnh áo ra buộc vết thương rồi lại tiếp tục chiến đấu. Còn một gã bị thương nặng hơn té lăn xuống đất, nửa người gã máu ra ướt đầm.

Trận bát quái có đến hai người bị thương, là một ảnh hưởng lớn cho cuộc biến hóa, rồi đi đến chỗ không tiếp chiến được nữa. Những đại hán bên địch đánh mạnh thêm. Trận bát quái tuy biến ảo vô cùng, song không thể chịu đựng nổi với sức mạnh quá đông người. Huống chi trong Bát Anh hùng chỉ còn lại sáu người, gã bị thương nhẹ tuy cũng gắng gượng tham chiến song khí giới sử dụng không được linh hoạt.

Lại một tiếng rú lên, một người nữa trong Bát Anh bị thương ngã ra.

Cả bốn rất cường địch đánh vào dồn dập, ánh đao lóa mắt như nước triều dâng.

Thiết Mộc đại sư cùng Chu Đại Chí tuy đem toàn lực ra chống cự, nhưng cũng chỉ giữ được một mặt không thể ổn định được toàn cục.

Âu Dương Thống thở dài khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Thượng Quan huynh tự mình vận động chân khí điều hòa lại hơi thở.

Nói xong bằng mình tiến ra.

Trong xe ngựa, Đường Toàn lên tiếng điều khiển:

– Lập tức biến thành trận Luồng nghi tứ tượng và để hở một chỗ!

Năm gã Bát Anh chưa bị thương cũng mệt quá rồi, vừa nghe tiếng Đường Toàn chỉ huy, lập tức chuyển động các phương vị lập trận. Đường Toàn lại nói:

– Xin Bang chúa cùng đại sư mau ra cướp hai gã bị thương về!

Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư vừa nghe tiếng Đường Toàn, lập tức ra tay. Âu Dương Thống phóng ra hai chưởng, rất mãnh liệt, đánh lui bọn địch trước mặt. Thiết Mộc đại sư vung thanh giới đao quét ngang rồi thét lên một tiếng, ném thanh trường kiếm ra, luồng kiếm đi vù vù như gió cuốn. Hai tiếng rú thê thảm vang lên, hai gã đại hán bị đâm trúng.

Thiết Mộc đại sư liệng kiếm ra rồi, đưa tay ôm lấy một người bị thương chạy về.

Âu Dương Thống ngậm vận nội lực phóng luôn hai chưởng yểm hộ cho bọn Bát Anh biến trận. Nội lực ông đã thâm hậu, chưởng lực cũng không vừa. Luồng chưởng phong nghe vù vù không dứt. Bảy gã đại hán đứng gần đều bị thương về chưởng lực của Âu Dương Thống.

Bọn Bát Anh được Âu Dương Thống, Thiết Mộc cùng Chu Đại Chí đem toàn lực ra yểm hộ, nhuệ khí bên địch bị giảm sút, thừa cơ biến hóa trận bát quái thành trận Luồng nghi tứ tượng một cách rất mau lẹ.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa không nên đem toàn lực ra lúc này, mà cần phải duy trì thực lực. Nếu bọn này không phá nổi toàn cuộc trận thứ hai, tất Cồn Long Vương sẽ thống xuất những tay cao thủ ra đánh. Bang chúa là người chủ trương đại cuộc, chưa phải lúc khẩn yếu thì đừng đem toàn lực ra đối phó...

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Bang chúa hãy lùi về nhường cho thuộc hạ đối phó.

Âu Dương Thống lẩm bẩm:

“Người đã ngồi trong xe giường ván gỗ che kín, làm sao mà cự địch được?”.

Tuy ông nói như vậy nhưng thấy Đường Toàn trước nay ăn nói đúng mực, đã thốt ra lời, hẳn có diệu kế. Ông liền giơ tay ra ôm lấy một gã bị thương lui về.

Trận pháp Luồng nghi tứ tượng tuy vận dụng linh hoạt hơn nhưng không kín

đảo bằng trận Bát quái. Âu Dương Thống lùi lại lập tức để hở ra một chỗ. Thiết Mộc đại sư cùng Chu Đại chí có đủ thời giờ cùng cơ hội để vút vào lỗ hồng đó, nhưng vẫn đứng yên không cử động.

Giây phút trì hoãn đó khiến cho bên địch lọt vào được. Hai gã đại hán cầm đại đao xông vào trước. Mé bên phải một gã đại hán cầm đao nhằm đâm Thiết Mộc đại sư đứng cách xa bảy tám thước.

Chu Đại Chí vung côn đánh lại. Choang một tiếng, cây trường mâu (đao dài) bị gạt sang bên.

Mé bên trái lại một mũi đao phóng tới để đề ngọn thiết côn của Chu Đại Chí. Hai gã đại đao cũng múa tít song đao. Một làn bạch quang phong tỏa được những khí giới đánh vào hai bên.

Bỗng nghe tiếng Đường Toàn quát lên:

– Chu Đại Chí! Tránh ra mau.

Nguyên Chu Đại Chí phóng côn ra gạt cây trường mâu rồi đứng đó chắn trước mặt cỗ xe của Đường Toàn.

Gã vừa nghe lời Đường Toàn, vội đứng tránh ra. Bỗng thấy từ trong xe vụt ra một tia nước mùi thơm, tưới xuống như mưa.

Làn nước phun ra này rộng đến mười thước. Bốn gã đại hán đi đầu xông vào trận đấu trúng phải thứ hương thủy này. Chúng vừa thấy mát mặt, mùi thơm đã thấm vào trong bụng. Đột nhiên cả bốn gã thét lên một tiếng, xoay mình chạy về bản trận.

Sau bốn gã xông trận, lập tức có mấy chục người tràn vào. Bốn gã kia quay trở lại chạy ra vấp phải đám vào sau, mười ngọn đao chìa ra đâm vào bốn gã này khiến cho tình thế rối loạn.

Thiết Mộc đại sư thấy bọn địch tàn sát nhau miêng lâm râm đọc phật hiệu. Trong xe ngựa lại vang lên một tiếng lách cách một lần tên độc phóng ra vùn vụt. Trong mấy chục gã đại hán có đến một nửa bị trúng thương rú lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Âu Dương Thống thấy trong xe Đường Toàn bắn ám tiễn ra để cự địch, bất giác lầm bầm:

– Mình cùng y ở mười năm trời mà không biết y sắp đặt những cơ quan này từ bao giờ.

Bọn đại hán xông vào trận như nước triều dâng, chớp mắt đã bị thương mất mười lăm, mười sáu gã. Thế công đang mãnh liệt tự nhiên chùn lại. Hiệu còi đồng nổi lên, bọn địch lùi lại phía sau chừng ba mươi trượng.

Trận đánh như vũ bão tạm thời bị tiêu diệt. Cánh đồng hoang tạm thời khôi phục lại bầu không khí trầm lặng.

Âu Dương Thống ngẩng mặt nhìn trời chiều nhảm:

– Ba giờ đã qua, sao còn chưa thấy bọn Quan Tam Thắng đưa người đến tiếp ứng?

Rồi ông lại nghĩ:

“Bọn thủ hạ Cồn Long Vương vây bọc mấy lần thực lực quá lớn. Dù Quan Tam Thắng có đưa Tứ Thập Bát Kiệt và những tay cao thủ Củng Gia Bang cũng khó lòng phá được vòng vây để vào khu trung tâm này.

Nghĩ vậy liền rảo bước tới gần chiếc xe Đường Toàn, nói:

– Tiên sinh bố trí bao nhiêu thứ ám khí trong xe, thế mà bản tòa không biết.

Đường Toàn nói:

– Tình thế bên địch nhiều mà ta ít, về thực lực cũng như về nhân số chênh lệch quá nhiều. Những ám khí thuộc hạ cất giấu trong xe cất để phòng thân, song vì tình thế hôm nay nguy cấp mà phải đem ra cự địch.

Âu Dương Thống lại nói:

– Thuộc hạ Cồn Long Vương vây bọc chúng ta trùng trùng điệp điệp dù cho Quan Tam Thắng, có thống lĩnh những tay cao thủ đến tiếp viện bản tòa e rằng khó lòng xông vào được.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa lo là phải. Nếu chỉ trông vào lực lượng Quan Tam Thắng cùng Tứ Thập Bát Kiệt thì quyết nhiên khó lòng phá được vòng vây để xông vào.

Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy bữa nay cuộc cầm cự của chúng ta không mong gì có người đến tiếp viện hay sao?

Đường Toàn nói:

– Nếu Quan huynh đem Tứ Thập Bát Kiệt xông vào mặt Đông, nhân vật chùa Thiếu Lâm cứ mặt Tây xông tới thì dù thủ hạ Cồn Long Vương có nhiều cũng khó lòng giữ được cả hai mặt.

Âu Dương Thống lẳng lặng không nói gì nữa, nhưng lòng nghĩ thầm:

“Trước nay y liệu việc như thần không một kế hoạch nào bị lỡ. Nhưng lần này e rằng khó lòng được việc như nguyện. Giả tí Cồn Long Vương lại một phen tấn công mãnh liệt, Bát Anh khó lòng giữ cho khỏi bị tử thương. Thiết Mộc đại sư cùng Chu Đại Chí cũng sắp mỗi một đến nơi. Nếu những tay viện trợ không đến mà phá được trùng vây xông vào thì chỉ còn cách ngồi mà đợi chết...”

Trong bụng ông nghĩ như vậy nhưng chưa nói ra miệng, song Đường Toàn đã biết ý, khẽ thở dài nói:

– Nếu bọn ta triệt thoái nơi đây, Cồn Long Vương thừa cơ chiếm lấy khu vực trung tâm này, thì chỉ trong một giờ là họ bày xong Huyết Hà đại trận.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Một khi Cồn Long Vương đã bày trận xong, bao nhiêu tay cao thủ dưới trướng đều chuyển vận dễ dàng, luân phiên tập kích, đồng thời tung thuốc mê hôn ra cùng là hỏa công ám tiễn, độc châm... Ngoài ra còn bao nhiêu biến diễn ly kỳ.

Khi đó bên mình mất cơ hội phản kích, ngay việc muốn tìm những tay cao thủ liều mạng cũng không được.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Cùng Gia Bang ta mà tiêu diệt thì những tay cao thủ các môn phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đang ở trong Huyết Hà đại trận cũng bị tiêu diệt.

Âu Dương Thống hỏi:

– Trong một cánh đồng hoang vài chục dặm này mà tình thế nghiêm trọng như vậy ư?

Đường Toàn nói:

– Sự trọng đại này không biết đến đâu mà kể. Hai phe chúng ta trong võ lâm bị tiêu diệt hay được trường cửu có quan hệ đến mấy trăm năm trên chốn giang hồ đều do sự thắng bại cuộc chiến trong cánh đồng hoang này mà ra.

Âu Dương Thống rùng mình hỏi:

– Cuộc chiến đã quan trọng như vậy, thì ngoài cách cố chết giữ nơi đây không còn cánh nào nữa ư?

Đường Toàn thở dài nói:

– Thuộc hạ được tin này mình đoán không lầm, Cồn Long Vương bày ra Huyết Hà đại trận tuy với mục đích duy nhất là để đối phó với Cùng Gia Bang ta, nhưng chính Cùng Gia Bang lại không phải ghé đầu chịu báng...

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn nói:

– Cồn Long Vương mượn trận này để đầu tiên thí nghiệm giết một phần những tay cao thủ võ lâm rồi dùng nó để đối phó với Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống nói:

– Cánh đồng hoang cỏ dại này không phải là nơi tranh đấu, lại không có vật gì đáng tranh giành, thì Cồn Long Vương có bày ra với mục đích để tiêu diệt những tay cao thủ võ lâm, song chưa phắc mấy người đã đến đây.

Đường Toàn nói:

– Cồn Long Vương nghĩ cách dẫn dụ một số người đến, vào sâu trong cánh đồng hoang này...

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Những người bị tử thương lúc này mà Bang chúa nhìn thấy, đã có bao nhiêu người vào hàng sư trưởng, sư huynh các phái võ bị Cồn Long Vương thí nghiệm trận pháp tiêu diệt, là kết quả kế hoạch của y đó...

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 63

Chiếc Xe Cự Địch Rất Công Hiệu

Âu Dương Thống đang cùng Đường Toàn nói chuyện thì tiếng còi đồng lại lạnh lạnh vang lên rất gắt gao khắp cõi đồng hoang. Vô số đại hán cả bốn mặt, đánh ập vào. Âu Dương Thống thấy vậy không khỏi chột dạ vì lần này thanh thế bên địch lớn hơn lúc trước nhiều.

Tất cả tám đội có đến hai trăm người phân làm tám đội chia giữ tám phương. Dao lớn giáo dài, bạch quang lóe mắt.

Âu Dương Thống đột nhiên gầm lên một tiếng dài khác nào tiếng cộp rống vang dội đến tận trời xanh, lấn áp cả tiếng còi đồng.

Phí Công Lượng mở to mắt nhìn khắp bốn phía một lượt cũng không khỏi thộn mặt ra. Công lực lão đã thâm hậu lại được uống một viên Hoài linh đơn của Âu Dương Thống và nghĩ ngợi một lúc, tinh thần phục hồi lại như cũ.

Lão buông một tiếng cười gầm lên tiếng:

– Tốt lắm! Bữa nay chúng ta tha hồ mà giết cho sướng tay!

Lão băng mình nhảy ra, chạy như bay đến bên trận pháp của Bát Anh, cúi xuống đất lượm một cây trường mâu và một thanh đơn đao vung cản đường oai phong lẫm liệt.

Âu Dương Thống vội chạy theo hỏi:

– Phí huynh mạnh rồi ư?

Phí Công Lượng nghiêng đầu đáp:

– Được Bang chúa quan tâm cho uống thuốc thương thế thuộc hạ đã hoàn toàn bình phục.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy, tay cầm trường kiếm, chạy ra phía ngoài mặt trận. Chớp mắt chàng đã đến nơi, tay mặt vẫn cầm kiếm, tay trái lượm thêm cây trường mâu.

Âu Dương Thống thấy tình thế đại cuộc không ra đánh không xong, liền cúi xuống đất lượm một thanh đại đao. Những đao lớn giáo dài của các đại hán võ trang bên Cồn Long Vương bị độc tiễn của Đường Toàn bắn chết rất nhiều, còn bỏ tại đó.

Đột nhiên Đường Toàn lại lên tiếng:

– Các vị hãy tránh ra, duy trì thực lực đi chuẩn bị một trận quyết chiến với Cồn Long Vương và bốn gã hầu tước dưới trướng y bây giờ. Các vị động thủ ra tranh đấu với bọn này, hao phí sức lực thật là đáng tiếc!

Âu Dương Thống biết ông đã trù tính kế hoạch đối địch, liền cất tiếng nói tiếp:

– Các vị hãy tạm lui về phía sau xe kia!

Rồi ông tự mình lui về trước.

Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng nhất tề theo sau ông. Chớp mắt cường địch dần trận từ bốn mặt xông vào như nước chảy.

Bỗng thấy Đường Toàn cất cao giọng ngâm câu:

“Vương hầu thẹn mấy tài thao lược Mười dặm xương phơi, máu đỏ hồng”

Rồi nói tiếp:

– Lão thiền sư, xin tha thứ cho tại hạ sắp phạm vào sát giới.

Chưa dứt lời, cường địch xông vào như ong vỡ tổ.

Bỗng trong xe vang lên mấy tiếng đồng la. Đội Bát Anh còn lại năm gã vây bọc xung quanh đột nhiên nằm phục xuống đất.

Lại nghe thấy tiếng lách cách, chiếc xe bắt đầu từ từ chuyển động, một làn khói lờ mờ từ trong xe bắn ra. Tiếp theo là những tiếng huỳnh huých không ngớt.

Những đại hán võ trang cả bốn phương tám mặt xông vào đều phải lùi lại hoặc ngã ngựa ra.

Chỉ trong giây phút bọn người xông trận đã bị thương đến quá nửa. Thế công mất hẳn nhuệ khí.

Chiếc xe đang luân chuyển đột nhiên dừng lại, làn khói mờ cũng thôi không bắn ra nữa.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn xung quanh một lượt ước lượng người bị tử thương lên đến bảy tám chục. Ông bất giác thở dài nói:

– Tại hạ dẫn thân vào chốn giang hồ mười năm nay, trải qua trăm trận mà chưa có lần nào số người bị tử thương thảm khốc như lần này!

Từ trong xe tiếng Đường Toàn lại vọng ra:

– Cỗ Long Vương đã chuẩn bị dùng được vật để kiềm chế mấy tay cao thủ rồi dốc toàn lực tấn công. Y chờ cho các vị kiệt lực rồi mới phái những tay cao thủ ra hiệp lực tấn công, định chỉ một trận là tiêu diệt hết bọn tạ..

Ngừng một lát Đường Toàn lại cười nói:

– Nhưng dù sao con người tính toán cũng thua trời. Cỗ Long Vương có ngờ đâu Đường mỗ này đã chế ra thứ xe đặc biệt này, sắp đặt những ám khí kịch độc khiến cho những điều y dự tính điều sai hết...

Đột nhiên hồi còi chói tai lại nổi lên, một đội đại hán áo đen khác xông vào.

Âu Dương Thống nhìn ra ước lượng bọn áo đen này chừng trên ba chục người.

Bọn áo đen ngoài binh khí cầm bên tay phải, tay trái mỗi gã đều mang một chiếc lá chắn vuông hai thước.

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Bọn họ chuẩn bị khá hoàn hảo đấy.

Nói xong cúi xuống nhặt hết những trường mâu mà bọn đại hán bị tử thương

trước còn bỏ lại, xếp để bên mình.

Thiết Mộc đại sư cũng nói:

– Những binh khí này đều có thể dùng để đánh giặc, bỏ lại đây kẻ cũng đáng tiếc.

Nói rồi nhà sư cũng cúi xuống thu nhặt lại.

Âu Dương Thống, Thượng Quan Kỳ, Chu Đại Chí đều ra tay. Chỉ trong khoảnh khắc, bao nhiêu khí giới của võ trang bỏ lại đều lượm hết, để chung quanh xe.

Từ lúc bọn Bát Anh bị thương ba người trong trận bát quái, chỉ còn lại Ngũ Anh. Trận bát quái được biến thành trận Lưỡng nghi tứ tượng để cự địch. Phạm vi này thu hẹp lại cho dễ bề cầm cự. Chiếc xe ngựa của Đường Toàn vẫn đặt ở trung tâm điểm. Bao nhiêu khí giới bên địch bỏ lại đều xếp cả chung quanh xe.

Phí Công Lượng nhìn thấy chết ngổn ngang bất giác thở dài nói:

– Trên chốn giang hồ người ta thường đồn đại về Đường tiên sinh, tại hạ trước vẫn chưa tin. Bữa nay chính mắt trông thấy thì quá nhiên tài trí tiên sinh còn giỏi hơn lời đồn nhiều. Những xác chết nằm đây, lúc sinh thời ít ra cũng mất mười mấy năm rèn luyện tâm khổ mới thành được bản lãnh này. Tuy võ công họ có kẻ hơn người kém, nhưng họ có sức gượng nổi cũng cứng, có đủ tài nhảy ngựa cướp cờ, thì bất luận hạng võ công cao cường đến bậc nào cũng không thể trong khoảnh khắc mà giết hết được. Trời ơi! Đường tiên sinh sức trối gà không chặt mà có thể trông vào cơ quan biến hóa một cỗ xe mà giết hàng trăm kẻ địch một cách rất mau lẹ, khiến cho Phí mỡ phải phục sát đất!

Thiết Mộc đại sư nói:

– A di đà phật. Bần tăng mong rằng Cỗ Long Vương nẩy chút thiện tâm, đừng xua thuộc hạ đi vào thí mạng nữa...

Âu Dương Thống đột nhiên cầm một cây trường mâu cười nói:

– Đại sư mở lòng từ bi, nhưng rất tiếc Cỗ Long Vương bản lĩnh hiếu sát. Cứ tình thế lúc này chi còn cách giết người để chống lại hành động đa sát của y.

Nói xong vung tay phải ra, cây trường mâu từ từ phóng vào bọn áo đen. Gã đi đầu thấy cây trường mâu liệng tới, gã không né tránh giờ lá chắn lên đỡ. Chiếc lá này không biết làm bằng gì mà kiên cố lạ thường.

Tuy Âu Dương Thống mạnh là thế, mũi mâu lại sắc nhọn đâm không thủng. Những gã áo đen bị Âu Dương Thống liệng giáo lại rung lên phải lùi lại phía sau.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Âu Dương Thống nói:

– Âu Dương Bang chúa? Bọn áo đen này đâu ở trong đội thị vệ dưới trướng Cỗ Long Vương. Nếu bắt sống một hai gã thì có thể điều tra những việc bí

mặt của y.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bọn thuộc hạ Cồn Long Vương đều bị thuốc mê, làm thế nào mà điều tra được?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Người trong đội thị vệ áo đen đều có trách nhiệm bảo vệ Vương phủ, nên cần phải có tinh thần tỉnh táo. Giả tí chúng có phải uống thuốc nhưng số lượng cũng không nhiều đâu.

Phí Công Lượng nói:

– Thượng Quan huynh nói phải đó! Ta chỉ cần bắt sống một hai tên về tra hỏi, ít ra cũng biết thêm một hai phần về bên định.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin đi bắt sống một tên mang về.

Nói xong tra kiếm vào bao, tiện tay lượm một cây trường mâu chạy đi.

Phí Công Lượng quay lại nhìn Âu Dương Thống nói:

– Thiếu niên này tuy bản lĩnh cao cường, nhưng mình chàng độc lực cũng có nhiều điều bất tiện, để thuộc hạ đi giúp chàng một tay.

Âu Dương Thống nói:

– Hai vị nên cẩn thận.

Phí Công Lượng rút một cây Đại phá đao theo sát Thượng Quan Kỳ.

Bọn áo đen cầm lá chắn thấy hai người đang đi tới liền dừng chân lại.

Bỗng nghe một khúc nhạc du dương vọng lại.

Giữa chốn chiến trường đao kiếm như rừng, đàng đàng sát khí, bỗng nhiên nổi lên một khúc nhạc êm đềm bất giác khiến cho tâm thần mọi người thư thái lại một chút.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn thì thấy một cỗ kiệu trắng nhỏ từ từ đi đến. Bốn ả thị tỳ đeo kiếm hộ vệ trước sau.

Một đội đàn sáo âm nhạc theo sau kiệu. Bọn áo đen cầm lá chắn đột nhiên tránh sang bên để mở một lối đi.

Cỗ kiệu bạch này đi xuyên qua đội thị vệ áo đen thẳng về phía trước.

Thượng Quan Kỳ vung trường mâu lên lớn tiếng quát:

– Dừng lại ngay.

Bốn ả thị tỳ đều rút kiếm ra khỏi vỏ. Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Bây giờ nên làm thế nào?

Bốn ả thị tỳ rút kiếm ra hộ vệ cho chủ ngồi trên kiệu, ngang nhiên tiến lên đến trước mũi giáo Thượng Quan Kỳ. Nếu chàng không phóng ra, tất nhiên phải lùi lại.

Bốn ả thị tỳ này, ả nào cũng mặt mũi xinh tươi. Thanh bảo kiếm cầm trong tay so với thứ kiếm thường thì ngắn hơn nhiều. Cứ trông mấy ả đáng người

tha thướt thì chỉ đâm một giáo là chết ngay.

Thượng Quan Kỳ ngẩn ngừ chưa biết làm thế nào, Phí Công Lượng cười lại một tiếng quát lên:

– Cỗ Long Vương rất nhiều quý kẻ, chớ mắc lừa y.

Nói xong phóng trường mâu ra. Ả thị tỳ xinh đẹp giơ kiếm lên gạt mũi mâu ra.

Phí Công Lượng nghĩ thầm:

Con này muốn tự chuốc lấy cái đau khổ hay sao?

Cây trường mâu của ta đã nặng lại cứng, thanh bảo kiếm của mi phòng chống lại được chăng.

Phí Công Lượng còn đang nghĩ ngợi thì thanh bảo kiếm đã chạm vào cây trường mâu. Thật là một sự mà Phí Công Lượng không ngờ tới:

Cây trường mâu của mình vừa chạm vào đoản kiếm của đối phương, lập tức lão thấy một luồng kinh lực ghê gớm gạt được mũi mâu của mình qua một bên. Lão không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ vung kiếm lên lớn tiếng quát:

– Hãy dừng lại ngay! Nếu không nghe lời thì đừng trách ta vô lễ.

Nguyên ả thị tỳ bên phải gạt được cây trường mâu của Phí Công Lượng sang bên rồi, ả đột nhiên xông về phía trước bốn năm bước. Thượng Quan Kỳ đã gần địch quá mà mũi trường mâu trong tay mình lại quá dài, khó bề hoạt động.

Cỗ kiệu bạch đột nhiên dừng lại, chỉ còn cánh quân hào mấy bước. Hai người đàn bà khỏe mạnh khiêng kiệu, đặt kiệu xuống xong, lập tức lùi lại phía sau.

Mấy vị cô nương lớn mặt này, tựa hồ như không coi bản lãnh tuyệt luân của Âu Dương Thống vào đâu, cứ ngang nhiên như không có ai, mà cũng không cần phòng bị chi cả. Hai nữ tỳ áo xanh đi trước lại vén rèm kiệu lên.

Một người đàn bà toàn thân áo đen, mặt phủ khăn sa từ từ bước ra. Tay bà ta không cầm binh khí mà quần chùng lướt thướt đắp kín cả gót chân. Trừ hai bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn, toàn thân che kín bằng lụa đen, không trông thấy gì nữa.

Âu Dương Thống chú ý nhìn thấy thiếu phụ có vẻ ung dung tựa hồ không ai dám đụng đến mình. Thượng Quan Kỳ tuổi trẻ nóng nảy thấy thiếu phụ đứng đỉnh tiền lại thì lộ vẻ tức giận, cầm thanh kiếm vung lên đâm một cái, ánh hào quang lướt bên mình thiếu phụ. Chàng hô lên:

– Dừng lại!

Thiếu phụ áo đen dường như bị ánh kiếm của Thượng Quan Kỳ bức bách liền dừng lại, lạnh lùng cất tiếng hỏi:

– Xung quanh đây vô số xác chết phải chăng bọn ngươi hạ sát?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Bọn ta giết thì đã sao?

Thiếu phụ áo đen nói bằng một giọng sắc bén:

– Giết người thì phải thường mạng...

Rồi mỉm cười khinh khách nói tiếp:

– Cỗ Long Vương tuy độc ác nhưng chưa bao giờ một lúc giết hàng bấy nhiêu người!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trên chiến trường tránh sao khỏi nạn chết chóc. Nếu Cỗ Long Vương mà có lòng từ thiện thì đã không xua bọn thuộc hạ mà y đã cho uống thuốc mê đến đây để chịu chết...

Thượng Quan Kỳ chưa nói hết thì thiếu phụ đã ngắt lời..

– Ta nhận thấy trong một lúc các ngươi đã dám giết bấy nhiêu người là quá tàn nhẫn rồi.

Nói xong cất bước tiến lên.

Thượng Quan kỳ lại nói:

– Đứng lại ngay!

Chàng không muốn đánh bị thương một người đàn bà, nhưng mỉm cười lại, nếu thanh bảo kiếm trong tay không phóng ra thì chỉ còn cách cầm ngang để chặn lối đi. Chàng tức giận quát mắng om sòm.

Thiếu phụ áo đen giả vờ như không nghe thấy gì, vẫn từ từ tiến bước.

Thượng Quan Kỳ bị mỉm ép đến gần mình, đành phải lui lại mấy bước. Chàng lên ruột không nhìn được, thốt nhiên phóng kiếm đâm vào trước ngực mỉm.

Thiếu phụ áo đen từ lúc xuống kiệu đến giờ đi đứng vẫn ung dung, khác nào một trang thục nữ yếu điệu.

Thượng Quan Kỳ phóng kiếm ra rồi, trong lòng rất là áy náy. Chàng nghĩ thầm:

“Nếu chẳng may mà mỉm này bị thương về nhất kiếm của ta thì thật là một việc rất đáng hối hận”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên thấy cổ tay mình tê buốt, thì ra mấy ngón tay nhỏ nhắn của thiếu phụ đã nắm được cổ tay phải chàng đang cầm kiếm.

Thượng Quan Kỳ không ngờ thủ pháp thiếu phụ áo đen lại kỳ tuyệt đến thế. Chàng không khỏi giật mình ngấm ngấm vận động chân khí chuẩn bị đoạt lại thanh kiếm. Một mặt chàng buông cây trường mâu ở trong tay trái xuống để chuẩn bị đánh lại.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy năm ngón tay thiếu phụ xiết chặt dần vào, khiến cho huyết chạy ngược chiều vào trong nội phủ. Năm đầu ngón tay chàng tê nhức khó bề giữ kiếm được nữa.

Thiếu phụ áo đen cười gằn nói:

– Nếu ngươi không buông thanh trường kiếm ra thì những mạch máu chạy.

vào trái tim sẽ bị trọng thương.

Vừa nói vừa giựt mạnh cướp lấy thanh trường kiếm.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng, tay trái ra chiêu Khởi Phụng Đăng

Giao đánh mạnh vào trước ngực đối phương.

Thiếu phụ áo đen dường như không tưởng đến tay phải Thượng Quan Kỳ đã bị nắm giữ huyết đạo mà còn sức mạnh đến thế! Thiếu phụ suýt nữa bị trúng quyền, tám thân mềm mại vội né sang bên bước xéo đi nửa bước, vừa tránh khỏi đòn quyền của đối phương.

Thượng Quan Kỳ đánh một quyền không trúng, huyết mạch lại bị xiết chặt thêm, toàn thân nội lực mất hết.

Nguyên thiếu phụ áo đen nhận ra thế quyền của đối phương rất mãnh liệt nên vội xiết chặt thêm mạch huyết của chàng.

Phí Công Lượng quát lên một tiếng, vung trường mâu lên đâm thẳng vào ngực thiếu phụ áo đen.

Hai ả tiểu tỷ giờ kiếm lên đánh xéo vào cây trường mâu của Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng đã một lần khốn đốn vì bị người vung kiếm lên gạt trường mâu, nên lần này lão không dám sơ hở, ngâm vận nội lực để tăng gia sức đè ép của cây trường mâu. Lão yên trí rằng dù đòn này chưa đánh cho hai ả thị nữ bị thương thì ít ra cũng hất được hai thanh bảo kiếm tung đi.

Dè dặt sự thực lại khác hẳn với ý nghĩ của Phí Công Lượng:

cây trường mâu lại bị hai thanh trường kiếm gạt ra như không. Kiếm của hai thị nữ dường như có một nội lực rất mạnh và xảo diệu vô cùng.

Cây trường mâu vừa chạm vào kiếm thì dường như nội lực bị mất hết sức đè ép, rồi bị gạt ra một cách rất dễ dàng.

Hai thị nữ gạt được cây trường mâu trong tay Phí Công Lượng ra rồi lập tức tiến sát lại vung đôi kiếm lên chia ra đánh vào trước ngực và vai đối phương.

Hai thị nữ đã sát vào gần mà cây trường mâu của Phí Công Lượng lại quá dài, thi triển rất là bất tiện, lão đành phải lùi lại bốn bước. Hai thị nữ rượt theo như bóng với hình.

Thiết Mộc đại sư niệm Phật hiệu, vung đại đao chém tạt ngang.

Hai thị nữ thấy thế đao chém lại vù vù như gió, không dám giờ kiếm lên gạt, đều lùi lại.

Phí Công Lượng thừa cơ múa tít cây trường mâu phát ra một luồng hào quang đâm vào hai thị nữ. Lão đã biết bản lĩnh hai ả này không phải tầm thường nên dùng toàn lực ra đòn, không dè dặt chút nào nữa.

Cây trường mâu trong tay Phí Công Lượng mỗi lúc một mạnh thêm, ánh mâu lấp loáng hoa mắt.

Hai thị nữ bị lùi ra xa hơn trượng và bị chặn đứng không tiến vào được nữa.

Lúc này, bọn áo đen cầm lá chắn tụ tập mỗi lúc một đông, có đến sáu bảy

mười người.

Bọn Ngũ Anh thừa cơ bên địch hoãn chiến được một lúc, vận khí nghỉ ngơi. Thời gian ngắn ngủi này đối với Ngũ Anh rất là bổ ích vì từ lúc nhập trận tới giờ, bọn chúng chưa được giây phút nào ngừng tay.

Ngũ Anh sau khi nghỉ ngơi một lúc, giờ lương khô ra ăn được một chút, tinh thần lại thấy phấn khởi. Âu Dương Thống lặng lẽ đến bên Thượng Quan Kỳ. Thiếu phụ áo đen kìm chế được Thượng Quan Kỳ rồi cũng không tiến sát thêm nữa. Mụ đưa mắt nhìn bốn phía dường như để tìm kiếm thứ gì.

Âu Dương Thống từ từ gior chường lên ngấm ngấm vận nội lực và chuẩn bị chụp xuống mấy huyết đạo trọng yếu trong người thiếu phụ Ông nói:

– Xin phu nhân buông tay!

Thiếu phụ áo đen tựa hồ như không nghe thấy lời Âu Dương Thống, mụ cũng không ngoảnh đầu lại nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Chúng ta đã gần nhau không đầy ba thước. Tôi đã tập trung công lực vào đầu ngón tay, chỉ chụp xuống một cái vào các huyết đạo thì dù phu nhân có bản lãnh cao cường đến đâu cũng không tránh được.

Thiếu phụ áo đen từ từ quay lại, thông thả gior tay lên, ngón tay vừa tới trước ngực thì đột nhiên điểm vào Âu Dương Thống.

Luồng chỉ phong này phóng ra mãnh liệt dị thường. Âu Dương Thống không ngờ mụ ra tay hiểm độc như vậy. Trước tình thế cấp bách, ông bất đắc dĩ phải vung chưởng lên phản kích.

Hai bên vừa gặp nhau một chiêu, Âu Dương Thống lại ngấm vận công lực chuẩn bị đánh ra nữa, vì chỉ lực của đối phương vừa phóng ra đủ khiến cho sự chuẩn bị từ trước mất hết công hiệu.

Thiếu phụ áo đen sau khi phóng chỉ ra rồi, đột nhiên lên tiếng:

– Ta cứ tưởng trên đời này chỉ một mình Cỗn Long Vương là có tính cách tàn nhẫn, không ngờ trên đời còn vô số kẻ tàn ác chẳng kém gì y như bọn người chẳng hạn.

Nói xong, mụ buông tay phải Thượng Quan Kỳ ra rồi từ từ trở gót bỏ đi.

Bốn ả thị tỳ đang đánh nhau với Phí Công Lượng cùng Thiết Mộc đại sư thấy thiếu phụ áo đen ngừng tay, cũng thu trường kiếm về, rồi nhất tề lùi lại phía sau.

Đột nhiên tiếng Đường Toàn ngồi trong xe nói vọng ra:

– Xin phu nhân hãy đình bộ.

Thiếu phụ áo đen khẽ rùng mình, nhưng cũng theo lời dừng bước.

Đường Toàn cất cao giọng nói:

– Chúng tôi bị vây ở đây không đủ đất đứng, phạm vi chỉ còn được vài trượng. Thế mà Cỗn Long Vương nghiêm lệnh cho đại quân tiến vào như nước thủy triều. Chúng tôi chỉ còn có hai đường, một là phải giết người, hai

là bó tay chịu trôi.

Thiếu phụ áo đen từ từ quay mặt lại nói:

– Người nói đúng đó! Trời ơi! Xung quanh đây cây chết như rạ, nom có đến hai trăm xác chết, mà phần lớn thân thể tím bầm, không phải chết vì gươm dao.

Đường Toàn nói:

– Đó là ngân châm thuốc độc.

Bỗng thấy tiếng một thiếu nữ gọi vang lên:

– Mẫu hậu!

Một nữ lang áo trắng chạy lại rất nhanh.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn ra thì người đó chính là Liên Tuyết Kiều vừa lúc này chỉ còn thoi thóp thở. Chàng không ngờ lão áo xanh lại có tài vãn hồi được tính mệnh cho nàng. Mới trong chốc lát mà nội thương của nàng đã khỏi hẳn.

Thiếu phụ áo đen chưa quay đầu lại, tựa hồ mới nghe đã biết là tiếng Liên Tuyết Kiều. Thiếu phụ hỏi:

– Người có phải là Tuyết Kiều đó không?

Liên Tuyết Kiều đã chạy đến trước mặt thiếu phụ áo đen nói:

– Xin mẫu hậu vạn an! Chính thần nhi đây!

Rồi nàng lại phục xuống đất.

Thiếu phụ áo đen đưa tay ra từ từ nâng Liên Tuyết Kiều dậy, hỏi:

– Ta nghe nói người đã phản lại nghĩa phụ, việc đó có thực không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nghĩa phụ đã phóng Phụ Cốt Độc Châm vào người thần nhi.

Thiếu phụ áo đen thốt nhiên thở dài đáp:

– Nhìn cây phơi đầy nội, máu chảy thành sông, ta khó lòng nhận cho rõ ai chính là tà trong những cuộc ân oán thị phi chốn võ lâm.

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói:

– A di đà phật? Bản ác khó lòng sang ngang. Lão tăng chủ trương lấy việc giết người để ngăn cản bọn sát nhân tàn nhẫn.

Thiếu phụ áo đen khẽ bảo Liên Tuyết Kiều bằng một giọng rất ôn hòa:

– Hải nhi! Con có theo ta về nhà không?

Liên Tuyết Kiều ngần ngừ một lát rồi đáp:

– Thần nhi không muốn trở về nữa.

Thiếu phụ áo đen buông Liên Tuyết Kiều ra nói:

– Mỗi người cô một chí hướng riêng, ta để tùy ý con, không miễn cưỡng làm gì...

Thiếu phụ buồn rầu thở dài nói tiếp:

– Trông cảnh cây chết ngổn ngang đây, ta không muốn khuyên can nghĩa phụ con nữa. Hỡi ôi! Ta biết y đúng là người tàn ác, hai tay đầm máu tanh

hôi, gây nên vô số điều ác nghiệt. Song bọn người ở đây trong một hơi thở đã giết bấy nhiêu người thì cũng chẳng lương thiện gì.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Các vị đây đều là những bậc đại hiệp, chính nhân quân tử đời nay. Các vị bắt đắc dĩ phải giết người đến thế này là khổ tâm lắm!....

Nàng đảo mắt nhìn bọn áo đen tay cầm lá chắn bao vây bốn phía nói:

– Mẫu hậu nhìn mà xem. Mẫu hậu chỉ dời khỏi đây một bước thì bọn người áo đen cầm lá chắn kia từ bốn mặt lập tức đánh ập vào. Vậy bọn người bị vây này nếu không hạ độc thủ thì làm sao tự bảo vệ cho mình được.

Thiếu phụ áo đen trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Người nói thế cũng phải!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đời nay chỉ còn một mình mẫu hậu là có thể can ngăn được nghĩa phụ khỏi làm điều tàn nhẫn. Chỉ có mẫu hậu nói là phụ vương phải nghe lời, triệt hạ chiến trường này đi, để gỡ tính mạng cho bao nhiêu người.

Trong khi đang nói chuyện, bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa rồn rập. Mấy người cười ngựa xông tới.

Người đi đầu mặt tươm như gỗ, chính là Côn Long Vương. Theo sau y một lão áo đen râu chùng đến rốn, tuổi chừng năm mươi.

Liên Tuyết Kiều vừa thấy Côn Long Vương, trong lòng đã sợ run khẽ nói với thiếu phụ áo đen:

– Xin mẫu hậu vạn an, thần nhi cáo từ đây!

Nói xong rảo bước lùi về phía sau.

Côn Long Vương cặp mắt lạnh lùng sâu hoắm nhìn Liên Tuyết Kiều chăm chặp, nhưng mặt không lộ vẻ gì cả. Y lớn tiếng gọi to:

– Đường Toàn! Người thử coi ai đến đây?

Đường Toàn lớn tiếng hỏi:

– Tam sư thúc lâu nay mạnh giỏi đấy à? Tiểu đệ là Đường Toàn ngồi trong thùng xe này xin có lời chào sư thúc.

Lão râu dài lạnh lùng hỏi lại:

– Sao người không ra đây tiếp kiến ta?

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ chắc Tam sư thúc cũng biết rồi, nếu tiểu đệ ra ngoài cái thùng xe này, thì sư huynh đâu có chịu buông tha?

Lão râu dài nghe Đường Toàn nói mấy câu, lửa giận bốc lên nói:

– Thấy bậc tôn trưởng mà vẫn không xuống xe nghênh tiếp là một đứa dưới mắt không còn có bậc sư trưởng nữa.

Đường Toàn nói:

– Sư thúc nặng lời quá! Tiểu đệ đâu dám thế!

Lão râu đen tức quá gầm lên:

– Mi đã vô lễ, đừng trách ta vô tình.

Nói xong thò tay vào bọc móc ra một viên đạn sắc đỏ nhằm liệng tới xe Đường Toàn.

Âu Dương Thống muốn ra tay ngăn trở, nhưng thấy Đường Toàn gọi lão bằng sư thúc, nên trong lòng do dự. Ông thấy viên đạn sắc đỏ liệng ra kêu veo veo rồi đánh bình một tiếng. Đạn nổ biến thành một khối lửa đỏ ngùn ngụt bốc cháy.

Ngọn lửa này ghê gớm vô cùng tốc độ rất mau, chớp mắt đã cháy lan rộng đến mấy thước vuông.

Âu Dương Thống giật mình nghĩ thầm:

“Thứ ám thí này thật là bá đạo. Nếu liệng trúng ai ngọn lửa cháy lên bùng bùng, người khó lòng thoát chết cháy.

Bây giờ biết tìm cách nào để dập tắt.

Âu Dương Thống còn đang nghĩ ngợi, lão râu dài lại móc trong bọc ra một viên đạn sắc đỏ nữa cầm trong tay.

Ông thấy Đường Toàn ngồi trong xe bằng gỗ mà lửa cháy lên ầm ầm, một bên xe đã bị lửa vây bọc nếu viên đạn này lại ném ra nữa thì nguy mất. Ông liền tiện tay chụp lấy trường mâu ngấm ngấm vận nội lực quát lên một tiếng rồi tiến sát lại, ánh mâu lấp loáng nhắm giữa ngực lão già râu dài phóng tới.

Âu Dương Thống ra tay rất mau, lão râu dài chưa kịp ném đạn ra thì mũi trường mâu đã phóng tới.

Cồn Long Vương đằng hắng một tiếng, tay phải vung ra một cái nhanh như chớp nắm được mũi trường mâu.

Chiêu này mạo hiểm vô cùng, làm rung động cả võ trường. Âu Dương Thống cũng không khỏi kinh khiếp.

Cồn Long Vương nắm chặt mũi trường mâu quát lên:

– Buông tay ra!

Âu Dương Thống nói:

– Chưa chắc ngươi đã giật được!

Vừa nói vừa vận nội lực giữ chắc cây trường mâu.

Cồn Long Vương đột nhiên đẩy về phía trước một cái phóng chân ra đá.

Cái đẩy cùng cái đá này dùng sức rất mạnh. Âu Dương Thống bị đẩy phải lùi lại phía sau hai bước. Ông chưa đứng vững thì chân Cồn Long Vương lại đá tới.

Trong lúc hoang mang, Âu Dương Thống vung chưởng phóng xéo ra.

Cồn Long Vương vội thu chân phải về, đá chân trái ra. Chiêu này gọi là Uyên ương Liên Hoàn Thoái. Chỉ trong nhóp mắt đã đá luôn năm phát, khiến cho Âu Dương Thống phải lùi lại ba bước.

Giữa lúc ấy, Ngũ Anh đã lấy bình nước đeo bên mình ra tưới vào đồng lửa.

Ngờ đâu, nước dội vào làm lửa tắt, hết nước lại cháy bùng lên. Dù chỉ còn

tàn lửa nhỏ bằng cái cốc, cũng bùng lên được.

Phí Công Lượng rút thanh bảo đao ra xông lại, ra chiêu Hoàn Đạn Vân Sơn chém rất mau vào sau lưng lão râu dài.

Bỗng nghe một tiếng cười gằn, một gã thiếu niên anh tuấn mặc áo lam đứng sau lão râu dài bước ra, tay trái gã cầm cây quạt đập vào thành đại đao của Phí Công Lượng. Gã giơ tay phải lên, đột nhiên một loạt hào quang từ trong tay áo bay ra nhanh như rồng quẫy uốn khúc, vụt đánh vào Phí Công Lượng. Phí Công Lượng bị ánh hào quang vút tới vội nhảy lùi lại phía sau để tránh. Gã thiếu niên áo lam rút tay về ánh hào quang đang bay lượn đột nhiên chui vào trong tay áo.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên gầm lên một tiếng, tay phải giơ cao trường kiếm lên.

Chiêu thức này chưa từng thấy trong các phái võ. Quân hào trong trận ai nấy đều hoang mang không hiểu. Chỉ có mình Côn Long Vương dường như bị chấn động mạnh, chân đá ra chậm lại.

Âu Dương Thống thừa cơ đoạt lại thượng phong, phóng chiêu ra phản kích rồi phóng cước đá liên khiến cho Côn Long Vương phải lùi lại hai bước.

Cả hai bên, tay phải đều nắm giữ một đầu trường mâu, chỉ đánh bằng tay trái và hai chân. Thế mà chân đá tay đánh vào đầu cũng khiến cho đối phương đều gặp nguy hiểm vô cùng.

Côn Long Vương đôi mắt lấp lánh, nhìn chằm chập vào Thượng Quan Kỳ. Vì y phân tâm nhìn chàng mà lỡ mất thượng phong, để Âu Dương Thống chiếm được ưu thế.

Thiếu niên áo lam sau khi đánh lui được Phí Công Lượng, liền đuổi theo rất gấp.

Gã giơ cây quạt lên đánh xéo vào. Phí Công Lượng vung đại đao đánh quạt lại bằng chiêu thức Nghinh Phong Đoạn Thảo nhằm chém vào bả vai gã áo lam.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ từ từ giơ chân trái lên trông tựa hồ như chim ưng giương cánh đang sắp bay lên trên không.

Thiếu niên áo lam đột nhiên gấp quạt lại vội nhảy về sau miệng quát to:

– Phí Công Lượng hãy coi chừng đôi Phi Long Trung Thủ của ta đây!

Gã giơ tay trái lên ánh hào quang từ trong tay áo lại bay vụt ra.

Phí Công Lượng thấy ánh hào quang có lúc bay vòng vèo, có lúc như cây cầu vòng ngang trời. Một khoảng chu vi trong vòng hơn một trượng đều bị ánh hào quang úp chụp xuống. Phí Công Lượng cả kinh, lẩm bẩm:

“Thôi nguy mất rồi?”...

Thốt nhiên một đạo kiếm quang xông tới chạm vào ánh hào quang kia đánh “Choang” một tiếng làm cho ánh hào quang bắn đi nhanh như điện chớp về

phía lão râu dài. Côn Long Vương quát lên một tiếng phóng chưởng ra không gian nhằm đánh trúng kiếm khí.
Luồng chưởng phong cực kỳ lợi hại phát ra tiếng vo vo.
Âu Dương Thống thừa lúc Côn Long Vương sơ hở đánh ra một quyền.
Côn Long Vương không kịp né tránh đành bỏ cây trường mâu ra, nhảy lộn trở về.
Lão râu dài thấy ánh hào quang phóng tới, lão không né tránh, chấp hai tay để trước ngực đứng yên.
Ánh kiếm quang bay tới bị chưởng lực mãnh liệt của Côn Long Vương ngăn chặn nên đi chậm lại.
Lão râu dài đột nhiên hô lên một tiếng rồi phóng hai chưởng ra cùng một lúc nhằm đánh vào kiếm khí bay tới.
Luồng bạch quang tan đi lộ thân hình Thượng quan Kỳ ra khác nào điều giấy đứt dây quay lông lóc ở trên không mấy vòng rồi rớt xuống phía sau.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 64

Ôm Hỏa Dược Xông Vào Bên Địch

Liên Tuyết Kiều phóng mình nhảy lên nhanh như chim én lướt sóng, thoáng cái đã ôm Thượng Quan Kỳ vào lòng.

Âu Dương Thống quát một tiếng dùng toàn lực liệng cây trường mâu vào lão râu dài. Lão râu dài phóng cả hai chưởng ra. Vì lão dùng hết sức bình sinh nên né tránh hơi chậm. Cây trường mâu lướt qua bên mình đứt mất tay áo bên trái. Cây trường mâu bay xa ra ngoài ba trượng, dư lực hãy còn mãnh liệt, trúng vào một gã đại hán tay cầm lá chắn khiến gã chỉ kịp rú lên một tiếng.

Nguyên gã này đang chú ý đứng xem hai bên chiến đấu không ngờ cây trường mâu bay xéo tới xuyên qua ngực gã.

Thiết Mộc đại sư lớn tiếng hô Phật hiệu phóng cả hai cây trường mâu vào lão râu dài.

Âu Dương Thống sau khi đã phóng cây trường mâu ra rồi, chụp lấy một thanh đại đao, quát lên xông tới.

Cổn Long Vương khê kêu lên một tiếng vung tay ra đón được cây trường mâu. Lão râu dài cũng nắm được một cây.

Hai cây mâu này do Thiết Mộc phóng tới.

Chớp mắt Âu Dương Thống đã xông tới nơi tay cầm đại đao chém ngang bỏ dọc uy thế mãnh liệt lạ thường.

Cổn Long Vương đón được cây trường mâu do Âu Dương Thống phóng ra quát hỏi:

– Âu Dương Thống? Ngươi có dám cùng ta lấy một chọi một, quyết một trận tử chiến không?

Âu Dương Thống có một địa vị tôn trọng trên chốn giang hồ, lẽ nào chịu để Cổn Long Vương khiêu khích. Ông cười lại toan trả lời thì một tiếng quát lạnh lạnh vọng lại:

– Dừng lại!

Lúc này Ngũ Anh đã cởi áo ra đắp nước trùm lên đồng lửa đốt xe cho tắt đi. Tiếng quát dường như rất gần ở ngay phía sau Cổn Long Vương. Y bất giác ngoảnh đầu lại xem.

Âu Dương Thống thừa cơ tiến sát lại chém luôn một đao.

Bỗng nghe có tiếng nhỏ nhẹ quát lên:

– Dừng tay?

Âu Dương Thống chưa ngoảnh đầu lại tựa hồ đã biết thanh âm đó là ai, liền

thu đao lùi lại.

Cổn Long Vương giơ cao tay phải lên khoanh một vòng tròn, rồi vung tay về phía trước. Gã đại hán tay cầm lá chắn lập tức chạy tới.

Tiếng quát ở phía sau Cổn Long Vương có ảnh hưởng rất lớn đến chí phấn đấu của y.

Những đại hán áo đen đi tới đều giơ lá chắn trong tay lên kết thành một hàng rào vững chắc như tường đồng vách sắt.

Lại có tiếng Đường Toàn nói vọng ra:

– Những người tiếp viện cho ta dù chưa đến, các vị chỉ ráng cầm cự trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm nữa là được rồi.

Bỗng nghe một tiếng hú vang lên, chớp mắt một người đã đến sau lưng bọn đại hán cầm lá chắn.

Một gã áo đen tay cầm lá chắn bị người mới đến nắm được giờ lên liệng mạnh ra.

Âu Dương Thống chú ý nhìn ra thì người mới đến đó hai tay vung ra sức khỏe vô cùng. Chính là gã nửa người nửa vượn thường đi theo bên Thượng Quan Kỳ, tên gọi Viên Hiếu.

Hai cánh tay dài gã vượn ra lại nắm lấy một gã đại hán áo đen khác. Đại hán kêu gào lên một tiếng, vì bị Viên Hiếu dùng gã làm binh khí quăng vào Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương nghĩ thầm:

“Gã này trời cho đôi cánh tay đã có sức mạnh hơn người, những thế quyền chương lại rất là quái dị, ta phải trừ gã ngay mới được”.

Cổn Long Vương nghiêng răng ra lệnh:

– Bất luận các người dùng thủ đoạn gì hễ hạ được gã ta nhất luật trọng thưởng cho.

Y vừa nói vừa xoay tay đón lấy đại hán áo đen.

Viên Hiếu sức mạnh vô cùng, gã vung tay ra đến đâu là có người bị quyền chương của gã đánh cho bị thương đến đó.

Thân pháp Viên Hiếu mau lẹ dị thường trên đời ít có. Những đại hán tuy đã hết sức ngăn trở mà không sao cản lại được. Gã xuyên mình qua ánh đao bóng kiếm một cách rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc mà đến mười mấy đại hán bị Viên Hiếu tóm được quăng đi làm cho bị thương nặng.

Pháp lệnh của Cổn Long Vương cực kỳ nghiêm ngặt. Tuy bọn áo đen có người bị thương liên tiếp, vẫn phải dồn lại bao vây đối phương trùng trùng điệp điệp.

Viên Hiếu thấy ánh đao kiếm mỗi lúc một dày đặc thì trong lòng cực kỳ nóng nảy nghĩ thầm:

“Nếu cứ theo cách này xông vào đánh thì biết bao giờ phá được vòng vây?”.

Gã gầm lên một tiếng rất dài nhảy vọt lên cao hai trượng rồi ở trên không

lộn người đi mấy vòng vượt qua những gã áo đen cản đường. Cỗ Long Vương chăm chú nhìn Viên Hiếu. Âu Dương Thống và Thiết Mộc đại sư đều là những cao nhân nổi tiếng một thời thì y lại chẳng quan tâm mà chỉ đem lòng sợ sệt Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ. Cỗ Long Vương đang căm giận không giết được hai gã, lại thấy Viên Hiếu lộn người qua trên đầu mình một cách tự do, y điên tiết lập tức phóng chưởng rất mạnh ra đánh gã.

Viên Hiếu tuy trông bề ngoài giống vượn mà tâm tính rất là linh động. Người gã lơ lửng trên không trông rõ bốn mặt. Gã thấy Cỗ Long Vương phóng chưởng đánh lên, cũng vung chưởng đánh xuống. Hai luồng cường lực chạm nhau, người gã lại tung lên cao thêm rồi rớt vào trong trận Củng Gia Bang.

Mấy mũi tên dài bắn ra veo véo vọt lên trên không nhằm bắn vào Viên Hiếu. Song Viên Hiếu đã mượn thế của Cỗ Long Vương đẩy bật lại rất nhanh, tên bắn đến nơi thì gã đã rơi vào trong trận...

Viên Hiếu vừa đặt chân xuống đất, đôi mắt lấp loáng nhìn thấy hai người liền lập tức chạy tới nơi.

Lúc đó Thượng Quan Kỳ đã được Liên Tuyết Kiều đặt xuống bụi cỏ rậm. Nàng vận chân khí để truyền vào người cho chàng.

Viên Hiếu vừa đứng yên vội hỏi ngay:

– Đại ca tôi... bị thương nặng lắm không?

Tiếng gã nói đã trọ trọ, lại trong lúc hốt hoảng càng khó nghe.

Liên Tuyết Kiều hiểu ý gã, liền đáp:

– Không can chi! Chỉ cần nghỉ một lúc là khỏi, vì y chiến đấu với mấy tay cao thủ, bị chưởng lực của đối phương làm cho rung động nội phủ.

Viên Hiếu tuy nói không được rõ ràng nhưng gã nghe người khác nói thì lại hiểu cả. Gã vừa gật đầu vừa đưa tay ra sờ ngực Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều vì nóng ruột cứu chàng nên tuy trước mặt đông người, nàng cũng không e dè giữa hai bên trai gái. Một tay ẵm Thượng Quan Kỳ và một tay nắn huyệt đạo cho chàng. Nàng vừa thấy Viên Hiếu liền giao Thượng Quan Kỳ cho gã trông coi, rồi từ từ đứng lên lùi lại phía sau.

Viên Hiếu ngẩng đầu nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Liên cô nương! Cô nương hãy chờ một phút.

Liên Tuyết Kiều hơi lộ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng dừng bước lại.

Giữa lúc ấy bao nhiêu người đứng sau lão áo đen râu dài đột nhiên bắt đầu lùi lại phía sau. Bọn này lúc tiến lên như nước triều dâng, thì lúc lùi lại cũng lẹ như gió cuốn. Chớp mắt đã đi hết chẳng còn một ai.

Cánh đồng hoang trở lại tịch mịch. ánh mặt trời chiếu xuống những vùng máu tươi lấp loáng. Bao nhiêu xác chết ngổn ngang lù lù từng đống tựa hồ như những mả mả rải rác khắp nơi.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Thật là một trận tàn sát khốc liệt!

Bỗng nghe tiếng Đường Toàn từ trong xe vọng ra hỏi:

– Tại hạ xin hỏi các vị, giả tử Cồn Long Vương lại thống lĩnh thuộc hạ công kích nữa, các vị còn có thực lực cầm cự được không?

Âu Dương Thống rung mình hỏi lại:

– Tiên sinh hỏi vậy là có ý gì?

Đường Toàn đáp:

– Có việc xảy ra ngoài ý nghĩ của tại hạ. Đi sai một nước cờ rất có thể thua cả bàn.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc chi vậy?

Đường Toàn ngập ngừng đáp:

– Thiếu phụ áo đen lúc này...

Phí Công Lượng hỏi:

– Sao? Chẳng lẽ võ công mụ lại giỏi hơn cả Cồn Long Vương ư?

Bỗng nghe tiếng lách cách. Những tấm ván giường lên che kín bốn mặt xe, đột nhiên hở ra một lối đi, Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tay cầm quạt đứng đỉnh bước ra. Nét mặt y lộ vẻ mệt nhọc, dường như tinh thần bị hao tổn rất nhiều.

Âu Dương Thống từ từ bước lại nghênh tiếp, khẽ hỏi:

– Tiên sinh nhận biết thiếu phụ áo đen đó ư?

Đường Toàn nghiêm nghị nói:

– Tuy thuộc hạ chưa rõ mặt mụ, song đoán chắc chính là...

Âu Dương Thống hỏi:

– Ai?

Đường Toàn ngẩng mặt trông trời, lặng lẽ không nói gì, vẻ mặt rất nghiêm trọng, tựa hồ như đang suy nghĩ một việc quan hệ dị thường.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi ngồi dậy, duỗi tay, vươn vai, hỏi Viên Hiếu:

– Viên đệ về bao giờ?

Viên Hiếu toét miệng cười đáp:

– Em về đã lâu rồi...

Gã đứng dậy móc trong bọc ra một viên thuốc nói:

– Liều thuốc này dâng cho Liên cô nương.

Nói xong rào bước tiến lại đưa viên thuốc cho Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều ngần ngừ một lát rồi cầm lấy nói:

– Ta bị trúng Phụ Cốt Độc Châm đã được vị lão tiên bói kia lấy ra cho rồi, không cần dùng đến viên thuốc này nữa...

Bỗng nghe một tiếng thở dài thườn thượt từ trong bụi cỏ rậm vọng ra. Lão

già áo xanh ẵm cô gái đầu tóc rũ rượi thong thả bước ra.

Quần hào quay đầu nhìn lại thấy lão lộ vẻ lo buồn, hai hàng nước mắt già nua nhỏ giọt xuống má.

Âu Dương Thống vội chấp tay thi lễ nói:

– Thưa huynh đài! Cô nương bị thương có bớt chút nào không?

Lão già áo xanh mắt sáng như điện từ từ đảo nhìn mọi người một lượt, rồi đột nhiên ngẩng mặt nhìn trời, kêu to lên:

– Ta cứu chữa biết bao nhiêu người đời. Chẳng hiểu có ai cứu sống được con ta chẳng? Có ai cứu sống được con ta chẳng...

Tiếng lão nói như tên bắn ra, vút lên cao đến tận tầng mây.

Đường Toàn run lên, y đang ngẫm nghĩ chột như người tỉnh giấc mơ, lớn tiếng hỏi:

– Lão tiền bối có thể cho tại hạ coi thương thế lệnh ái được chẳng?

Lão áo xanh thôi không la nữa, từ từ đưa mắt nhìn Đường Toàn lạnh lùng nói:

– Hiện nay trên thế gian này về y thuật hầu như chưa có ai hơn được lão phu.

Đường Toàn cười nhạt nói:

– Thương thế của lệnh ái, lão tiền bối tự biết không thể cứu được, song cứ cho tại hạ coi, may ra giúp được phần nào chẳng?

Lão áo xanh trầm ngâm giây lát rồi cũng đặt thiếu nữ xuống đám cỏ. Một cơn gió thoảng thổi lật vạt áo thiếu nữ đưa mùi huyết lên tanh lè.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt, chú ý nhìn mặt thiếu nữ thì thấy hai mắt cô nhắm nghiền tựa hồ như người ngủ say. Tuy sắc mặt lợt lạt mà vẫn không kém vẻ kiều diễm. Cô mặt trái xoan mũi thẳng dọc dừa, đôi mày cong vút, đều là những nét tuyệt mỹ do thợ tạo khéo vẽ vờ.

Đường Toàn bỏ cây quạt xuống đưa tay trái ra cầm cổ tay ngọc ngà thiếu nữ, tay phải chẩn mạch cho cô.

Lão già áo xanh cặp mắt loang loáng nhìn chăm chặp Đường Toàn, tựa hồ như giám sát từng cử động của y. Coi bộ lão chỉ chờ Đường Toàn có một hành động khinh bạc, hoặc một ý nghĩ tà tâm là lập tức ra tay đối phó.

Đường Toàn từ từ nhắm mắt lại, lắc đầu không ngớt. Dường như y mượn những cái lắc đầu để vận dụng trí nghĩ.

Trong thời gian uống cạn tuần trà đột nhiên y mở bừng mắt ra nhìn chăm chặp lão già áo xanh nói:

– Các mạch của lệnh ái đã đến chỗ hư tuyệt. Nếu không có những phương thuốc kỳ diệu thì không thể nào chữa được.

Lão áo xanh nói:

– Thuốc kỳ diệu thì còn có thể kiếm được. Nhưng chỉ sợ thể chất của tiểu nữ suy nhược quá rồi không chịu nổi.

Đường Toàn trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Tại hạ có một điều không tiện nói ra, chẳng hiểu lão tiên bối có cho phép không?

Lão áo xanh nói:

– Ngươi cứ nói ra.

Đường Toàn nói:

– Xem tình hình này thì không những lệnh ái mới bị nội thương mà thôi, ngay trước khi cô bị thương đã mắc phải trọng bệnh rồi.

Lão già áo xanh gật đầu nói:

– Đúng thế! Thể chất tiểu nữ đã ẻo lả lại thích đi xem những nơi danh lam thắng cảnh. Ta không muốn bắt y ở nhà mãi mới đem y đi chu du ngoạn cảnh khắp nơi. Không ngờ y không chịu nổi đường trường nhọc mệt và không hợp thủy thổ nên mắc phải trọng bệnh.

Đường Toàn đảo mắt nhìn xung quanh, muốn nói lại thôi. Y ngẩng đầu trông trời một lát rồi nói:

– Nếu lão tiên bối có thể tin được tại hạ thì Đường mỗ xin dùng phép Kim Châm Qúa Huyết khiến cho lệnh ái đang lúc nguy ngập này có thể kéo dài thọ mạng thêm mấy ngày.

Lão áo xanh trầm ngâm không nói gì, song vẻ mặt tỏ ra rất cảm động.

Đường Toàn lại phe phẩy cây quạt nói:

– Theo nhận xét của tại hạ thì lệnh ái còn có thể chống chọi được vài ngày, song cần phải có nội lực thâm hậu truyền vào giúp cho khí huyết lưu thông, giữ cho tâm mạch khỏi ngừng đập. Nếu lão tiên bối không tiếp vận nội lực thì tại hạ e rằng lệnh ái không chống nổi trong bốn giờ nữa.

Lão áo xanh từ từ ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Đường Toàn hỏi:

– Phép Kim Châm Qúa Huyết của ngươi có thể đảm bảo cho tiểu nữ sống thêm được mấy ngày?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Cái đó khó mà quyết định được. Ít ra là được năm ba ngày không có điều gì đáng ngại. Nếu tiếp tục đối chứng lập phương thì còn có thể chống được mười ngày không chừng.

Lão áo xanh nghiêm nét mặt lạnh lùng nói:

– Được rồi! Ngươi đã tự tin có thể kéo dài sinh mạng tiểu nữ trong ba ngày thì cứ việc ra tay. Nếu thuật Kim Châm Qúa Huyết của ngươi làm thiệt mạng tiểu nữ thì ngươi phải đem tính mạng ra mà bồi thường.

Âu Dương Thống nhíu mày nghĩ thầm:

“Xưa nay có ai chữa bệnh mà phải thương mạng bao giờ”.

Ông rất tin vào y thuật của Đường Toàn song thấy bộ mặt lạnh lùng của lão áo xanh dường như đã nói ra miệng thế nào là làm đúng như thế. Giả tử mà Đường Toàn lăm lăm một chút tất rầy rà to.

Âu Dương Thống toan kiểm lời ngăn trở thì Đường Toàn đã gật đầu đáp:
– Vâng! Chúng ta quyết hứa với nhau một lời là đủ. Tại hạ tự tin rằng thuật Kim Châm Qúa Huyết có thể kéo dài tánh mạng lệnh ái trong ba ngày. Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cái hộp ngọc. Y mở hộp ra lấy ba mũi kim châm dài chừng hai tấc rưỡi.
Lão già áo xanh lạnh lùng nói:
– Ngươi liệu đó mà làm!
Rồi lão ngẩng đầu nhìn đám mây lơ lửng trên trời.
Đường Toàn biết lão quá thương ái nữ không dám trông đến con chịu đau thì nghĩ thầm:
“Lão này trông vẻ mặt lạnh như tiền, đúng là người vô tình, song đối với con gái thì lão tỏ ra xót thương vô kể”.
Đường Toàn chú ý nhắm huyết đạo thiếu nữ cắm phập mũi châm vào. Y giơ tay lên ba lần, cắm xong ba mũi châm vào người thiếu nữ.
Lão áo xanh khẽ ho một tiếng hỏi:
– Thế nào?
Đường Toàn đáp – Tại hạ đã cắm kim châm vào huyết đạo lệnh ái rồi.
Lão áo xanh cúi đầu xuống nhìn ba mũi kim châm cắm vào người ái nữ mà phát run, vội quay đầu nhìn ra chỗ khác, hỏi:
– Những mũi kim châm này có rút ra không?
Đường Toàn đáp:
– Chờ cho lệnh ái hơi thở vững vàng hơn rồi rút ra cũng chưa muộn.
Ngừng một lát, Đường Toàn hỏi:
– Lão tiền bối thử coi tại hạ nhận huyết đạo có đúng không?
Lão áo xanh đưa mắt nhìn vị trí những mũi kim châm rồi vội ngoảnh mặt đi, đáp:
– Huyết đạo thì đúng rồi, song ta e rằng để mũi kim châm lâu tại đó thì khí huyết sẽ bị ngừng trệ. Vậy nên sớm rút ra hay hơn.
Đường Toàn nói:
– Lão tiền bối đừng quên tại hạ đã có lời giao ước, nếu lệnh ái thiệt mạng về mấy mũi kim châm của tại hạ thì dĩ nhiên tại hạ phải thương mạng.
Lão áo xanh rùng mình không nói gì nữa.
Đường Toàn nhổ một mũi kim châm ra nhưng lại nhắm huyết đạo khác cắm vào. Chỉ trong khoảnh khắc, y đổi chỗ cắm vào mười hai huyết đạo.
Lão áo xanh không dám nhìn nữa, nhưng trông cặp lông mày lão nhú lại thì biết rằng lão quan tâm vô cùng.
Đường Toàn từ từ rút kim châm ra bỏ vào hộp ngọc rồi nói:
– Lão tiền bối! Công việc của tại hạ đã xong rồi.
Lão áo xanh hỏi:
– Được rồi chứ?

Lão từ từ đảo mắt nhìn khắp người thiếu nữ. Nét mặt đau khổ của lão thoáng lộ vẻ tươi cười. Lão đưa tay ra bông thiếu nữ dậy.

Thuật Kim Châm Qúa Huyết của Đường Toàn dường như đã lượm kết quả như lời y dự liệu trước. Lão áo xanh vừa ẵm thiếu nữ dậy thì thấy nàng mở bừng mắt ra. Song nhãn quang hãy còn lơ lạc, chưa có tinh thần, vẻ mặt ra chiều mệt nhọc bơ phờ. Đôi mắt mở ra, rồi từ từ nhắm lại.

Lão áo xanh nhìn Đường Toàn khẽ gật đầu tỏ vẻ tạ ơn đoạn ẵm thiếu nữ rảo bước đi ngay.

Âu Dương Thống chấp tay nói:

– Xin lão tiên bối hãy dừng bước, Âu Dương Thống này có lời thưa lại.

Lão già áo xanh dừng bước quay lại nói:

– Lão phu tuy chưa biết mấy trên chôn giang hồ, song từng nghe đại danh Âu Dương Bang chủ đã lâu. Không hiểu Bang chủ có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống vội nói:

– Tại hạ không dám nhận những lời tán dương của lão tiên bối. Bây giờ Cỗn Long Vương chưa thua đã rút lui, rõ ràng y có dụng ý gì đây. Lão tiên bối đã đơn thương độc mã lại đeo thêm lệnh ái mình mang trọng bệnh. Giả tí mà gặp bọn thuộc hạ Cỗn Long Vương ở dọc đường ngăn trở, tuy lão tiên bối chẳng sợ gì, nhưng không nên để lệnh ái mạo hiểm như vậy.

Lão áo xanh nói:

– Lời Âu Dương Bang chủ tuy đúng lý, song tiểu nữ bệnh tình nguy hiểm, cần phải tìm thuốc cứu cấp ngay. Nếu còn ở đây chần chờ e rằng không kịp mất.

Vừa rồi nếu không được Đường tiên sinh thi triển thủ thuật Kim Châm Qúa Huyết kéo dài thọ mạng cho tiểu nữ mấy ngày, thì dù có thuốc thánh nhưng còn ở xa cũng không cứu kịp.

Câu nói của lão vừa có ý để cảm ơn Đường Toàn vừa nhất định muốn đi ngay.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Xin lão tiên bối hãy chờ một chút, để tại hạ thương lượng với Đường tiên sinh xem có biện pháp nào toàn vẹn chăng.

Rồi ông quay lại khẽ hỏi với Đường Toàn:

– Đường tiên sinh ơi! Nước uống cùng lương ăn của bọn ta đã gần hết rồi. Không biết bọn ta còn phải cầm cự với Cỗn Long Vương bao lâu nữa?

Đường Toàn cười hỏi lại:

– Theo ý Bang chủ thì bây giờ nên thế nào?

Âu Dương Thống nói:

– Tứ Thập Bát Kiệt mãi chưa thấy đến, hoặc giả bọn chúng gặp phải biến cố gì rồi. Coi tình hình này, dường như các môn phái lớn cũng không thấy còn ai bị vây hãm tại đây. Theo ý bản tòa, thì không gì bằng ta đưa lão áo xanh

ra, đồng thời phá vòng vây chạy về chinh đồn nhân mã rồi sẽ cùng Cồn Long Vương quyết một trận sống mái.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Thuộc hạ không dám hấp tấp nghe theo Bang chủ về điểm đó. Lúc này mặt trận yên lặng, chẳng qua là một thời gian trầm tịch trước cơn bão táp. Vào khoảng giờ tý đêm nay, cánh đồng hoang này sẽ có một cuộc biến diễn rất khủng khiếp. Nếu bọn ta rút khỏi khu trung tâm này, thì bọn Cồn Long Vương sẽ bày xong “Huyết hà đại trận” một cách hoàn hảo ngay tức khắc. Bây giờ rút lui thì dễ, sau này dù có đem toàn lực Cùng Gia Bang để hòng cướp lại khu trung tâm này cũng không thể được nữa.

Âu Dương Thống dường như có vẻ không tin, đảo mắt nhìn bốn mặt một lượt rồi nói:

– Chẳng lẽ một cánh đồng hoang không đầy mười dặm này mà quan hệ đến thế kia ư?

Đường Toàn tiến lại gần lão áo xanh, chấp tay vái nói:

– Xin lão tiên bối hãy lưu lại một lúc nữa. Theo sự dự tính của tại hạ thì chỉ trong vòng đêm nay, kế hoạch của Cồn Long Vương sẽ hoàn toàn bị tan vỡ. Đêm nay là một đêm có quan hệ vô cùng đến kiếp vận của các phái võ lâm...

Lão áo xanh trầm ngâm một lát rồi nói:

– Song tính mạng tiểu nữ nguy trong sớm tối, cần đi tìm gấp thuốc thần để cứu mạng cho nó. Dù lão phu có lòng muốn lưu lại đây giúp đỡ các vị, song quả là tình thế không cho phép.

Âu Dương Thống nhú lông mày nói:

– Huynh đài không nên hiểu lầm ý kiến của bọn tại hạ.

Đường Toàn biết Âu Dương Thống sắp nói ra một câu có thể gây nên xích mích, vội ngắt lời:

– Sở dĩ tể Bang chủ khuyên lão tiên bối nên nán lại đây là có ý mưu chuyện hoàn hảo cho lệnh ái.

Câu nói của lão áo xanh vừa rồi dường như chạm đến oai danh của Âu Dương Thống, Âu Dương Thống nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Nếu đại giá nhất định ra đi thì Âu Dương Thống này xin phái người hộ tống đại giá một đoạn đường.

Đường Toàn sợ hai bên hục hặc nhau, liền nói một câu vui lòng:

– Lão tiên bối sức mạnh hơn đời lại nhiều tuyệt kỹ, song lệnh ái vết thương chưa lành, tấm thân mảnh khảnh không thể để cô gặp một trận hoang mang nào nữa... Lão tiên bối tính lại lời tại hạ nói vậy nên chăng?

Lão áo xanh đương tức mình về câu nói của Âu Dương Thống giờ nghe lời Đường Toàn, lão đã nguôi dần. Lão trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Phép Kim Châm Qúa Huyết của tiên sinh có quả kéo dài sinh mạng cho tiểu nữ được ba ngày không?

Đường Toàn đáp:

– Lão tiến bồi khoan tâm. Tại hạ tin chắc rằng được ba ngày trở lên...

Lão áo xanh ngẩng mặt trông trời tự tính toán một mình:

– Nếu sáng mai ta khởi hành thì đến lúc mặt trời lặn ngày kia sẽ đến nơi.

Rồi quay lại nói với Đường Toàn:

– Vậy lão phu lưu lại đây một đêm cũng được.

Đường Toàn nói:

– Sở dĩ có biến cố đêm nay trọng đại là vì tại hạ tính lầm, gây nên cục diện phải tranh đấu mãnh liệt.

Y đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi nói:

– Giờ phút này đối với bọn ta quý như vàng. Ta phải dùng nó vận động chân khí, điều dưỡng nghỉ ngơi, để chuẩn bị đối phó với cuộc đại chiến đêm nay. Quần hào trước nay vẫn một niềm kính phục Đường Toàn. Ai nấy xếp bằng ngồi yên vận khí điều dưỡng.

Vàng thái dương đã ngậm non đồi. ánh vàng rực rỡ khắp bầu trời. Bóng tịch dương đẹp nhất là trước lúc hoàng hôn, song chỉ được một lát là bức màn đêm từ từ buông xuống.. Mấy chòm sao đã xuất hiện trên nền trời đen thẫm.

Đường Toàn ngồi tựa trong xe ngựa gật được một lúc, thấy tinh thần tỉnh táo.

Y mở mắt nhìn quần hào thấy ai nấy đang vận khí điều hòa hơi thở. Y từ từ đứng dậy, ngửa mặt trông sao trên trời.

Thốt nhiên từ chính đông vụt lên một tia sáng đỏ đến lưng chừng trời thì nổ vang một tiếng rồi xuất hiện một điểm sáng tựa sao sa rớt xuống.

Âu Dương Thống khẽ hỏi:

– Dường như sắp có chuyện gì rồi đây, phải không tiên sinh?

Đường Toàn đáp:

– Đã thấy hỏa pháo lưu tinh, tất không phải là vô cớ nhưng theo thuộc hạ phán đoán thì lưu tinh hỏa pháo này không phải do bọn thuộc hạ Cồn Long Vương phóng ra.

Âu Dương Thống từ từ bước lại, cùng Đường Toàn đi sóng vai. Hai người đi được chừng bốn năm thước, Âu Dương Thống khẽ nói:

– Lương khô nước uống của bọn ta hết sạch cả rồi. Qua một đêm không ăn thì còn được, nhưng không có nước uống, e rằng có ảnh hưởng lớn đến sức chiến đấu của quần hào.

Đường Toàn cười nói:

– Không cần. Trong xe tôi đã dự trữ sẵn nước uống, có điều lương ăn thì không còn mấy. Nhưng giờ chưa phải là lúc cấp bách, không nên nói ra vội.

Âu Dương Thống cả mừng nói:

– Kế hoạch của tiên sinh thật là chu đáo.

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại hỏi:

– Thiếu phụ áo đen che mặt đó là ai? Nghe lời tiên sinh nói thì dường như mụ là bậc cao nhân nắm giữ phần lớn đại cục này.

Đường Toàn khẽ thở dài đáp:

– Tuy mụ che kín mặt bằng vải đen, song tại hạ dự đoán thì có đến tám phần là bà ta..

Dường như Đường Toàn rất băn khoăn về chỗ này, nên chỉ nói tới đó rồi thôi.

Âu Dương Thống lấy làm kỳ hỏi:

– Bà ta là ai vậy?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ chưa có đủ bằng chứng nên không tiện nói ra, xin Bang chủ lượng thứ cho.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên chạy tới nơi hỏi xen vào:

– Có phải tiên sinh bàn về vị sư mẫu của tôi đó chẳng?

Đường Toàn nói:

– Đúng rồi? Cô nương đã trông thấy rõ mặt thiếu phụ đó bao giờ chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Chưa! Song tôi biết chỉ một mình bà có thể ngăn ngừa Cỗ Long Vương khỏi làm điều tàn ác được mà thôi. Mọi người trong Vương phủ từ trên đến dưới ai cũng một niềm kính ái bà ta. Bà ta là một người rất nhân từ, mỗi khi gặp Cỗ Long Vương toan giết ai là bà ta lại ra tay ngăn trở. Vì thế mà người trong Vương phủ coi bà như một vị Phật sống.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thế thì bà ta quả là người lương thiện.

Đột nhiên một hồi tù và thổi vang lên. Âu Dương Thống đảo mắt nhìn xung quanh nói:

– Hiệu tù và đã thổi vang, chắc Cỗ Long Vương đã gặp bọn cường địch nào đây.

Đường Toàn nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì e rằng có nhiều người bị hãm vào trong “Huyết hà đại trận” của Cỗ Long Vương.

Âu Dương Thống khẽ nói:

– Hiện giờ bọn ta nhiều tay rất phức tạp. Lúc cự địch phải điều động cho có kỹ thuật mới được.

Đường Toàn nói:

– Lực lượng của bọn ta khá hùng hậu, tuy Cỗ Long Vương không dám coi thường, song tình trạng này khác nào mình đâm vào tâm trạng y một lưỡi dao, tất y phải trừ cho được mới nghe và đem toàn lực ra chiến đấu với bọn ta. Khi đó y bất chấp là thủ đoạn tàn ác nào cũng dám làm, cốt sao tiêu diệt bọn ta là được.

Đang lúc nói chuyện, chợt thấy bóng người chạy lại Người này đi rất nhanh, thoảng cái đã đến phía trước còn cách độ ba trượng.

Đường Toàn hốt hoảng la lên:

– Phải giết gã này ngay đi!

Âu Dương Thống rùng mình hỏi:

– Sao vậy? Gã chỉ có một mình, dù bản lĩnh có cao đến đâu, bọn ta há sợ gã?...

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều cúi xuống lượm một cây trường mâu, hết sức phóng ra.

Gã tuy chạy rất nhanh, nhưng cứ thẳng đường mà tiến. Gã trông thấy Liên Tuyết Kiều liệng mâu tới mà không kịp nhảy lên né tránh. Mũi mâu vừa lóe ánh hào quang đã đâm trúng ngực gã. Gã loạng choạng mấy bước rồi té lăn xuống đất.

Thiết Mộc đại sư quay nhìn Liên Tuyết Kiều, lẫm lẫm:

– Thủ hạ Cỗ Long Vương toàn những tay độc ác. Cô này nhan sắc kiều diễm là thế mà lòng dạ chẳng khác chi rắn rết...

Thiết Mộc còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nổ bùng một tiếng, ánh lửa lóe lên bao trùm cả một phạm vi vuông một trượng.

Đường Toàn thở dài nói:

– Họ lấy hỏa dược buộc đầy vào người này, thủ đoạn tàn nhẫn đến thế là cùng! Cũng may mình biết trước không thì nguy cả đồng.

Thiết Mộc đại sư tưởng mình nghe lầm quay lại hỏi Đường Toàn:

– Có phải tiên sinh biết trong người gã mà Cỗ Long Vương phái tới đây chất đầy hỏa dược?

Đường Toàn đáp:

– Đúng đó! Cách đó tuy độc địa, song là một biện pháp dễ nhất. Giả tí chúng ta không kịp ngăn trở gã đó từ ngoài kia, để gã chạy tới bên mình thì mấy người chúng ta tất bị thương vì hỏa dược của gã rồi.

Lửa tắt khói tan, trông rõ cảnh vật. Xác gã vừa chạy đến đã bị nổ tan ra từng mảnh.

Thiết Mộc đại sư lắc đầu thở dài nói:

– A di đà Phật. Thực là một hành vi bạo tàn vô nhân đạo.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao tiên sinh lại biết gã mang hỏa dược trong người?

Đường Toàn đáp:

– Cỗ Long Vương nghĩ được cách hại người này khoái quá thành ra sơ hở một chút. Giả tí y cẩn thận hơn, tìm cách che lấp tia khói đen sau lưng người này, thì tại hạ e rằng bọn ta đây bị thương đến quá nửa.

Đường Toàn lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Nhưng điều cốt yếu là ta nên cảm tạ cô nương đây. Nếu cô không mắt sáng

tai lẹ, phóng mâu trúng ngực gã thì dù có muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng quyết không thể ra tay một cách hấp tấp được.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Vì thời gian cấp bách quá, tại hạ không thể nói rõ được, chỉ nói thêm hai câu nữa là gã đã chạy đến bên mình chúng ta.

Âu Dương Thống chấp tay nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Đa tạ cô nương đã ra tay kịp thời khiến cho chúng tôi qua khỏi tai nạn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nạn nữ rất cảm tạ Ôn các vị đã bao dung lẽ ra phải liêu mình để báo ơn.

Công việc nhỏ nhất này có chi đáng kể.

Ngừng một lát nàng chăm chú nhìn Đường Toàn nói tiếp:

– Nạn nữ biết rằng trước nay Cỗn Long Vương chưa có việc gì là không đạt được mục đích, hai ba lần kỳ cho đến lúc thành công mới nghe. Y đã tài trí hơn người mà vô cùng gan dạ. Có điều đáng ghê gớm là khi y mong thành sự thì bất luận tàn nhẫn hiểm độc đến đâu y cũng dám làm người thường không thể bì kịp.

Nàng ngẩng mặt lên trầm ngâm một lát rồi nói:

– Kế này không thành y nghĩ kế khác mà những kế về sau càng thâm độc hơn.

Âu Dương Thống nói:

– Đa tạ cô nương sẵn lòng chỉ điểm, chúng tôi phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Liên Tuyết Kiều muốn nói gì lại thôi. Nàng từ từ xếp bằng ngồi xuống một bên.

Đường Toàn mở xe ra, khẽ bảo lão áo xanh:

– Lệnh ái mình mang trọng bệnh, không nên mạo hiểm ở ngoài mũi tên hòn đạn. Xin lão tiên bồi đặt cô vào trong xe.

Lão áo xanh để ý nhìn trong xe, có đủ chỗ cho một người nằm ngửa. Lão do dự một chút rồi đặt nàng vào trong xe.

Đường Toàn đóng cửa xe lại, ngồi tựa vào thành xe.

Trời mỗi lúc một tối đen, cánh đồng hoang vắng lặng như tờ.

Thốt nhiên bốn mặt đều có tiếng sột soạt, rồi một mùi tanh lè đưa lại.

Âu Dương Thống bỗng la lên:

– Trời ơi! Rắn!

Tiếng la làm kinh động quần hào. Ai nấy cầm binh khí đứng lên. Mọi người đưa mắt nhìn ra ngoài thì trong các bụi cỏ bốn mặt nhung nhúc không biết bao nhiêu là rắn độc đang bò vào.

Âu Dương Thống tay cầm thanh đại đao vung lên, chém đứt mấy con đã bò

gần đến bên mình. Ông vội nói:

– Đối với bọn rắn độc này không thể chần chờ được, phải động thủ cho mau!
Nếu để chúng tới gần thì khó lòng đối phó được.

Quần hào vùng binh khí chia mấy mặt để chém rắn, chỉ một mình Liên

Tuyết Kiều là đứng yên không nhúc nhích.

Tuy quần hào đông người ai nấy dùng binh khí đâm chém rất mau lẹ. Rắn độc bị chết rất nhiều, nhưng chúng ùn ùn kéo đến, chém giết không xuể và quần hào vẫn bị chúng bao vây bốn mặt.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 65

Mối U Tình Nặng Trữ Bên Lòng

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Đường Toàn hỏi:

– Tiên sinh có sợ rắn độc không?

Nàng vừa nói vừa vung dao chém chết hai con rắn độc bò đến bên Đường Toàn.

Đường Toàn nói:

– Cỗn Long Vương thả nhiều rắn độc ra thế này là cốt để làm nhiễu loạn tai mắt chúng tôi.

Liên Tuyết Kiều cầm đại dao vung lên chém luôn bốn năm con nữa rồi khẽ bảo Đường Toàn:

– Giả tí Cỗn Long Vương lúc này hạ lệnh cho đoàn cung nô mai phục bốn mặt nhất tề bắn ra thì tôi e rằng phần lớn chúng ta đây chỉ để ý chém rắn mà không tránh được tên bắn và tất cả sẽ bị thương.

Đường Toàn hỏi:

– Cô nương có ý gì cao kiến không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cỗn Long Vương thi triển cách tấn công bên địch mỗi lần một khác, chứ không giống nhau, khiến cho người ta không biết đâu mà liệu trước.

Đường Toàn nói:

– Cô nương nói thế chẳng hóa ra trong bụng đã có sẵn thành kiến như vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Theo ý tôi thì bây giờ tiên sinh chỉ còn một cách gọi là “Dĩ độc công độc”.

Đường Toàn khẽ hỏi tiếp:

– Dùng hỏa công phải không?

Liên Tuyết Kiều gật đầu đáp:

– Đúng đó! Dùng hỏa công đốt cháy tả tơi cánh đồng hoang mười dặm này thì chẳng những khiến cho “Huyết Hà đại trận” của Cỗn Long Vương tan như bọt nước dưới sông mà còn cứu được bao nhiêu tay đồng đạo trong võ lâm.

Đường Toàn nói:

– Phương pháp này rất hay, song chỉ e rằng Cỗn Long Vương đã chuẩn bị từ trước.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiên sinh hãy cho mớ lửa đốt lên triệt đường đám rắn độc này trước rồi sẽ tính sau. Nếu còn chần chừ thì chỉ trong nửa giờ tất có người bị thương.

Hai người còn đang bàn luận, đột nhiên vang lên tiếng quát rất lớn:

– Thăng cha Cồn Long Vương chó má này đánh người không được, phá trận không xong, lại dùng cách đồn mạt thả rắn độc cho cắn người.

Mọi người nghe tiếng quát ồn ồn biết ngay là Chu Đại Chí.

Liên Tuyết Kiều chau mày vội bảo Đường Toàn:

– Nghe thanh âm gã này dường như là một người chất phác dị thường, e rằng gã bị rắn độc đớp trúng rồi. Tiên sinh phải gọi y lui ngay, để lâu nọc độc loang ra khắp người thì khó chữa lắm đó.

Đường Toàn nói:

– Lời cô nương quả là không sai...

Đoạn cất tiếng hỏi Chu Đại Chí:

– Có phải người bị rắn độc cắn bị thương rồi không?

Chu Đại Chí vẫn kính phục Đường Toàn, không dám nói dối lớn tiếng đáp:

– Không sao đâu! Thuộc hạ da dày thịt cứng tuy bị rắn độc đớp một miếng cũng không có gì đáng ngại.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm:

“Gã này quả nhiên ngậy ngô. Đến rắn độc cắn cũng coi là thường”... rồi khẽ bảo Đường Toàn:

– Gọi y lại đây để xem thương thế ra sao?

Đường Toàn hỏi lại:

– Cô nương có thuốc trị rắn độc không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hãy gọi gã lại đây xem sao đã, rồi hãy tính.

Đường Toàn gọi to:

– Chu Đại Chí! Lại đây mau!

Chu Đại Chí vâng dạ chạy đến ngay, hỏi:

– Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn hỏi:

– Người bị thương chỗ nào?

Chu Đại Chí đáp:

– Ở đùi non. Thuộc hạ đâm lên đuôi rắn bị nó đớp một miếng.

Đường Toàn nói:

– Ngươi cho ta coi vết thương!

Bỗng nghe véo một tiếng. Một mũi tên vù vù bay tới. Liên Tuyết Kiều nhanh mắt tay lẹ vung đại đao lên gạt mũi trường tiễn rớt xuống đất.

Đường Toàn nhú cặp lông mày nói:

– Dưới có rắn độc bao vây, nếu trên lại có tên nỏ bắn đến tới tấp thì quả nhiên không còn cách nào tránh được.

Chưa dứt lời bốn mặt tên bắn veo véo như mưa, phá tan bầu không khí tịch mịch ban đêm.

Liên Tuyết Kiều múa tít thanh đại đao, ánh đao lấp loáng hộ vệ cho Đường Toàn.

Âu Dương Thống nhảy tới, hốt hoảng nói:

– Tiên sinh lên xe ngay để tránh tên. Cỗ Long Vương khởi thế công phen này chắc còn mãnh liệt hơn hai lần trước.

Đường Toàn trầm ngâm một giây rồi nói:

– Y đã thâm độc đến thế thì tại hạ cũng không thể lưu tình được nữa.

Âu Dương Thống ngơ ngác hỏi:

– Tiên sinh nói vậy là nghĩa làm sao?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ tính cho mớ lửa đất cháy la liệt cánh đồng hoang mười dặm này cho không còn một tấc. Bang chủ mau mau hạ lệnh, một mặt đuổi rắn phòng tên, một mặt trừ bỏ hết những đám cỏ rậm trong vòng ba trượng.

Âu Dương Thống lắc đầu thở dài đáp:

– Dù mình có phóng hỏa chẳng nữa, cũng không có cách nào đốt cháy cả cánh đồng được, vì bọn Cỗ Long Vương rất đông khi nào họ chịu ngồi nhìn mà không dập tắt?

Đường Toàn nói:

– Chẳng giấu gì Bang chủ, lúc thuộc hạ tiến vào cánh đồng này, đã bố trí sẵn nhiều dây thuốc dẫn hỏa. Chỉ cần đốt đầu dây lên là lập tức có mấy trăm chỗ đồng thời phát hỏa. Cánh đồng hoang này rất nhiều cỏ khô. Chúng ta đã lâm vào tình thế không đốt lửa không xong rồi.

Thốt nhiên y thò tay vào bọc, lấy ra một viên đá lửa, lại móc xuống gầm xe kéo ra ba đầu dây thuốc, bật lửa đốt lên, lập tức lửa cháy truyền đi sáng rực. Chuột bọ thấy lửa cháy chạy tứ tung. Lửa cháy truyền ra ngoài mười thước, ba đầu dây lửa lại phân ra làm mấy chục tia cháy len vào những bụi cỏ rậm.

Âu Dương Thống giật mình nói:

– Tiên sinh đã bố trí đến như vậy kia ư?

Đường Toàn đáp:

– Xin Bang chủ hạ lệnh mau mau phải nhổ hết cỏ xung quanh ta đừng để đến nỗi phóng hỏa tự đốt mình.

Âu Dương Thống nói:

– Trừ cỏ thì dễ nhưng đuổi rắn thì khó. Lửa cháy lên tắt rắn xông cả vào đây thì làm thế nào?

Đường Toàn nói:

– Bang chủ...!

Véo một tiếng, một mũi tên bắn thủng tấm khăn xanh bịt đầu Đường Toàn.

Liên Tuyết Kiều vội vung đao lên múa tít để hộ vệ cho Đường Toàn.

Lúc này quần hào Cùng Gia Bang, dưới phòng rắn độc trên gạt mưa tên.

Những tay bắn lãnh cao cường như Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư

còn phải luôn luôn đối phó không rảnh tay chút nào. May mà Đường Toàn đã dự bị dây lửa, bao thuốc để ứng dụng lúc này. Tiếng nổ lẹt đẹt liên hồi, hơn mười chỗ cỏ rậm đồng thời cháy bùng.

Cánh đồng cỏ này lâu năm không có người đốt phát, cỏ khô chất thành từng đồng. Mười chỗ phát hỏa một lúc, rồi cháy tan ra mau lẹ dị thường. Chỉ trong chớp mắt đã thành bể lửa.

Những tay cung nỏ nấp trong bụi rậm đều bị thế lửa bức bách phải chạy cho mau. Tên bắn vào mỗi lúc một thưa thớt. Đàn rắn độc bốn mặt bị lửa cháy, xông cả vào chỗ quần hào đặt chân. Ánh lửa chiếu sáng tựa thể ban ngày, đem lại cho quần hào một phương tiện chém rắn rất dễ. Song rắn độc nhiều quá xông vào như nước triều dâng, đâm chém không xiết.

Đang lúc quần hào bị nguy khốn về rắn độc, Đường Toàn đột nhiên chạy tới tay cầm một cái bao trắng nói:

– Các vị mau lấy thuốc hùng hoàng này để đuổi rắn!

Quần hào theo lời, mỗi người bốc từng nắm thuốc hùng hoàng liệng vào đàn rắn. Quả nhiên chúng thấy hùng hoàng sợ quá, tới tấp lùi lại phía sau, chịu để lửa cháy, không dám xông vào nữa.

Thế lửa mỗi lúc một mãnh liệt, sức nóng xông cả tới chỗ quần hào. Tuy nhiên quần hào đã nhô cổ trong một phạm vi ngoài ba trượng nên không lo lửa cháy tới nơi.

Thế lửa to quá, ai trông thấy cũng phải táng đờm kinh hồn.

Liên Tuyết Kiều ngấm ngấm lo sợ, nghĩ thầm “Lúc này mọi người đang ở giữa cái lòng lửa khổng lồ, nếu đột nhiên trận gió to nổi lên thì bất luận từ phương nào lại cũng rất nguy hiểm”.

Mọi người bị thế lửa trấn áp, đứng thộn mặt ra mà nhìn. Cũng may là lá khô cỏ rậm tuy rất dễ cháy nhưng cũng mau tàn. Chẳng bao lâu những chỗ bắt đầu phát hỏa, cỏ rậm, lá khô cháy hết chỉ còn tro lại đồng than. Lửa cháy loang mãi ra xa trong khoảng hai ba mươi trượng chung quanh quần hào, hơi nóng đã giảm dần.

Âu Dương Thống chấp tay sau lưng nhìn bốn mặt lửa cháy ngất trời bất giác thở dài nói:

– Thực là một bể lửa kinh hồn động phách.

Đường Toàn từ từ đi tới gần Âu Dương Thống, nói:

– Bang chúa! Côn Long Vương tốn bao nhiêu tâm huyết, bị một trận bể lửa này là bao nhiêu công trình trôi theo dòng nước. Tuy nay đã phá được “Huyết Hà đại trận” của y cùng cứu thoát bao nhiêu anh em đồng đạo võ lâm song đã gây ra một mối thù không đội trời chung giữa y và Cùng Gia Bang ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– A di đà Phật! Tội nghiệp cho những loài điều thú rắn rết trong cánh đồng

này đều hóa kiếp thành than.

Lúc ấy, Liên Tuyết Kiều đã châm chích vết thương rấn cắn cho Chu Đại Chí và cho gã uống một viên thuốc tiêu độc Con người thô hào như Chu Đại Chí tuy sức mạnh đứng đầu ba quân mà đối với bộ mặt đẹp như hoa của Liên Tuyết Kiều đâm ra chân tay luống cuống. Nàng bảo làm gì gã cũng nghe làm vậy, bảo uống thuốc cũng riu riu nghe lời, há miệng ra nuốt luôn. Liên Tuyết Kiều bảo gã buộc vết thương lại, gã lập tức đuổi chân ra.

Lão áo xanh đột nhiên đứng dậy chạy đến trước xe, cất tiếng nói to:

– Xin mở cửa xe ra.

Đường Toàn vội chạy lại mở.

Lão áo xanh thò tay vào trong xe ẵm lấy ái nữ nói:

– Từ thuở nhỏ lão phu bình sinh chưa chịu ơn ai bằng dây tơ sợi tóc, nhưng phen này được nhờ liệt vị giúp đỡ lão phu xin ghi lòng tạc dạ. Sau này tất có lúc báo đền, bây giờ thì xin tạm biệt.

Lão nói đơn sơ vài câu rồi không chờ Âu Dương Thống trả lời đã chạy nhanh như biến.

Âu Dương Thống toan cất tiếng gọi thì Đường Toàn nói ngay:

– Xin để cho lão đi. Đối với những nhân vật hào sảng phi phàm này càng nói nhiều câu khách sáo càng tỏ ra tầm thường.

Âu Dương Thống nói:

– Ta thường nghe tiếng đồn Nam Ông Khương Sĩ ẩn có lẽ là lão này.

Phí Công Lượng nói:

– Thuộc hạ cũng nghĩ vậy.

Đường Toàn nói:

– Phải lão hay không, điều đó chẳng có gì quan hệ. Chúng ta chuẩn bị lên đường thôi!

Âu Dương Thống kiểm điểm lại thì thấy trong Bát Anh có hai người bị trọng thương và ba người bị thương nhẹ. Chu Đại Chí bị rấn độc dớp một miếng, Bách Công Bảo không thấy hành tung đâu nữa, có lẽ gã thừa cơ lúc kịch chiến bỏ trốn đi rồi. Mấy người bị trọng thương tuy cứu chữa được song cũng bị hại trong lúc hỗn chiến, không bị rấn độc dớp thì cũng bị trúng tên mà chết. Năm người bị thương trong bọn Bát Anh, nếu không có người hết sức săn sóc cũng khó lòng thoát chết.

Âu Dương Thống nhìn đồng xác chết, buồn rầu thở dài nói:

– Tại chúng ta bảo hộ không được chu đáo, nên không cứu được một người nào.

Đường Toàn nói:

– Bang chủ bắt tất phải tự trách mình. Bọn ta tiếp thu lúc bọn chỉ còn hơi thở thoi thóp. Dù có linh dược cho uống, cùng người chuyên việc trông nom vị tất đã cứu nổi, huống chi gặp Cỗ Long Vương huy động thể công cực kỳ

mãnh liệt.

Phí Công Lượng nói:

– Ngựa sợ chạy hết rồi, bây giờ lấy gì cho tiên sinh đi?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ đi bộ cùng các vị cũng được chứ sao?

Âu Dương Thống kinh ngạc hỏi:

– Cổ xe của tiên sinh là một cái kho vô tận, nào khí giới nào ám khí không thiếu thứ gì. Du Mộc Ngưu lưu ma của Gia Cát Võ Hầu ngày xưa cũng chỉ đến thế mà thôi, bỏ đi chẳng đáng tiếc lắm ư?

Đường Toàn cười đáp:

– Diệu dụng của chiếc xe này đã bị Cỗ Long Vương phát giác mất rồi, không thể dùng nó được nữa.

Nói xong mở cửa xe thò tay vào lấy đi vài cái rồi nói:

– Chúng ta đi thôi.

Người áo đen dong xe vẫn nằm dưới gầm xe. Quân hào cùng cường địch chiến đấu kịch liệt là thế mà tựa hồ gã vẫn không hay biết gì hết. Mãi đến lúc Đường Toàn làm cho bánh xe chuyển động, gã mới lộ đầu ra và vẫn e dè như bị người ta trông rõ mặt.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn quân hào nói:

– Chúng ta đi thôi!

Nói xong rảo bước đi trước. Quân hào lũ lượt theo sau.

Lúc này thế lửa cháy bốn mặt lại càng to dù ai có muốn dập tắt cũng không được nữa. Tất cả những gì trong cánh đồng hoang này phải cháy thành than hết.

Quân hào từ từ theo thế lửa cháy dần ra xa, đi chừng hai giờ mới ra khỏi cánh đồng cỏ.

Đường Toàn trở một tòa núi đất nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì Quan huynh đã dẫn người đến và hiện đang chờ chúng ta ở trên núi này.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy chúng ta lên đó coi.

Quân hào trèo lên đỉnh núi quả nhiên thấy võ tướng Cùng Gia Bang Quan Tam Thắng đã dẫn Tứ Thập Bát Kiệt đến chờ đợi trên núi.

Quan Tam Thắng khoanh tay nói:

– Thuộc hạ đến cứu viện chậm trễ vì gặp biển lửa ngăn trở không tới nơi được, xin Bang chủ thứ tội.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Người đến được đây là hay lắm rồi?

Rồi dường như đột nhiên nhớ ra điều gì quan trọng, ông hỏi tiếp:

– Các người có gặp bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Dọc đường có gặp mấy tên tuần tiễu của Côn Long Vương đặt ám hiệu, song đều bị thuộc hạ cùng Tứ Thập Bát Kiệt giết chết không để sót một tên.

Âu Dương Thống nói:

– Trên đỉnh núi này cảnh vật rất đẹp. Bọn ta trải qua một trận ác chiến lâu dài mệt nhọc, chi bằng hãy ở trên núi này nghỉ ngơi một lúc, chư vị tính sao? Đường Toàn phải đi từ cánh đồng hoang ra tới đây, rất là nhọc mệt, song y bản tính quật cường, vẫn không chịu tỏ vẻ khiếm nhược. Y thấy Âu Dương Thống nêu ra vấn đề ở lại trên núi nghỉ ngơi, liền tán thành ngay.

Quan Tam Thắng nhìn kỹ lại thấy bọn Âu Dương Thống đều có vẻ mỗi mệt thì trong bụng nghĩ thầm:

“Bang chủ nội công rất thâm hậu lại được nghỉ ngơi khá lâu mà vẫn chưa hoàn hồn, chắc là trận đánh vừa rồi nguy hiểm vô cùng”. Y liền tùm tùm cười nói:

– Thuộc hạ đã mang theo lương khô nước uống, xin lấy ra để Bang chủ xơi một chút chẳng?

Âu Dương Thống biết quần hào thấy đều đang bụng đói miệng khát liền gật đầu nói:

– Quan huynh bảo chúng đem ra đây.

Quan Tam Thắng ghé tai thì thầm mấy câu. Đại hán luôn luôn gật đầu vâng mệnh đi ngay.

Một lúc sau cơm nước được bày ra trước mặt quần hào.

Âu Dương Thống cùng quần hào sau một trận ác chiến lâu dài, đói quá cùng ngồi vào ăn uống rất ngon lành, ăn uống xong nghỉ ngơi một lúc, ai nấy đều cảm thấy tinh thần hồi phục.

Quan Tam Thắng đã sai người đi kiếm một con ngựa đủ yên cương cho Đường Toàn cưỡi.

Âu Dương Thống thấy quần hào đã hết mệt nhọc liền đứng dậy cười nói:

– Cùng Gia Bang chúng tôi có một phân khu cách đây không đầy ba mươi dặm. Mời các vị qua đó ăn uống nghỉ ngơi vài ngày, bồi bổ tinh thần rồi sẽ cùng bàn mưu đối phó với Côn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình đứng dậy nói:

– Nạn nữ nhờ ơn Bang chúa bao dung mới thoát chết, trong lòng rất là cảm kích, lẽ ra phải đi theo đem chút sức mọn giúp đỡ Bang chúa. Song Côn Long Vương lại là nghĩa phụ nạn nữ. Nạn nữ từng tham dự vào những kế hoạch lớn lao bí mật trong Vương phủ nên biết rất nhiều. Một khi đã đi theo, tất là phải tiết lộ công việc bí mật của nghĩa phụ. Côn Long Vương tuy là người thâm độc tàn nhẫn chẳng ai không oán ghét, song nạn nữ đối với y có tình cha con, không tiện tiết lộ kế hoạch của y. Bang chủ đã có lòng bao dung, nạn nữ còn được sống ngày nào tất sau này có dịp đền đáp. Bây giờ

nạn nữ xin cáo biệt Bang chúa.

Nói xong nghiêng mình thi lễ, trở gót ra đi.

Âu Dương Thống đáp lễ nói:

– Cô nương là người ân oán phân minh, Âu Dương Thống này rất là bội phục. Song lúc này tưởng cô nương không nên đi đâu một mình. Cồn Long Vương cùng mấy trăm thuộc hạ hiện còn lẫn quần gần đây, nếu cô nương gặp bọn họ không khỏi rầy rà. Theo ý tại hạ muốn mời cô nương lưu lại đây mấy bữa rồi sẽ ra đi cũng chưa muộn. Lúc đó tại hạ quyết không lưu lại nữa. Còn việc cô nương không tham dự vào kế hoạch đối phó với Cồn Long Vương, tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Liên Tuyết Kiều dừng chân, chờ cho Âu Dương Thống nói xong mới nghiêm nghị đáp:

– Thịnh tình của Bang chúa, nạn nữ xin ghi dạ nhưng không dám để Bang chủ phải nhọc lòng vì nạn nữ.

Âu Dương Thống toan kiếm lời lưu nàng lại, nhưng Đường Toàn nói ngay:

– Cô nương đã muốn ra đi, tặc Bang chúa không tiện cưỡng lưu, xin chúc cô nương lên đường được mọi sự may mắn.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Đường tiên sinh thần cơ diệu toán, hiện trên thế gian này không ai bì kịp. Công việc định quốc an bang đối với tiên sinh chẳng có khó gì, mong rằng tiên sinh sẽ đem tài ra chấn chỉnh lại đường lối giang hồ.

Đường Toàn cười nói:

– Cô nương quá khen! Đường Toàn này tự biết không thể qua lệnh trời. Việc lớn trong võ lâm sau này trông cậy ở cô nương nhiều lắm.

Liên Tuyết Kiều mới nghe nói hơi ngẩn ngơ một chút, rồi nàng tủm tỉm cười đáp:

– Tiên sinh nói giỡn rồi. Chút phận nữ nhi có đâu kham nổi việc lớn.

Đường Toàn nói:

– Nghe lời cô nương, Đường mỗ đã trông rõ hùng tâm tráng chí rồi.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình chào:

– Xin tiên sinh bảo trọng.

Rồi trở gót quay đi.

Đường Toàn nói:

– Đường mỗ mong rằng cô nương vững tâm bền chí, đừng vì thất bại nhất thời mà nản lòng.

Bỗng thấy Viên Hiếu đứng dậy đi theo Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ cũng rảo bước đi theo.

Viên Hiếu đi được mấy bước rồi dường như sức nhớ tới Thượng Quan Kỳ.

Gã dừng chân toan quay trở lại thì Thượng Quan Kỳ đã theo đến nơi. Chàng khẽ hỏi:

– Viên đệ định đi đâu?

Viên Hiếu thở dài đáp:

– Tiểu đệ đang định có lời thừa đại ca, xin cho đệ đi bảo hộ Liên cô nương...
Gã nói vụng về, diễn giải tư tưởng một cách rất khó khăn. Song trông vẻ mặt biết rằng gã đã quyết tâm.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn ra thì Liên Tuyết Kiều đã đi xa đến bảy tám trượng. Chàng trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

– Chuyến đi vừa rồi Viên đệ có được gặp sư phụ không?

Viên Hiếu đáp:

– Gặp rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hiện giờ sư phụ Ở đâu?

Viên Hiếu đáp:

– Sư phụ cũng đi rồi. Tiểu đệ không biết người đi đâu song đại ca muốn gặp người cũng có cách.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cách gì?

Viên Hiếu đáp:

– Đêm khuya thanh vắng, đại ca đi đường thổi ống tiêu lên, sư phụ nghe tiếng tiêu sẽ tìm đến đại ca..

Gã không nhìn thấy bóng Liên Tuyết Kiều nữa, vội nói:

– Liên cô nương đi xa rồi không nhìn thấy nữa, chúng ta phải đuổi theo nàng cho kịp!

Thượng Quan Kỳ gật đầu.

Chàng quay mình lại bái biệt Âu Dương Thống rồi cất bước đi mau.

Cả hai người tăng gia cước lực nhằm hướng Liên Tuyết Kiều đuổi theo.

Liên Tuyết Kiều vẫn giữ một tốc độ vừa phải, không mau không chậm. Hai người chỉ đuổi theo một lúc là kịp.

Viên Hiếu đi thong thả lại vẫn giữ mức độ cách Liên Tuyết Kiều chừng bốn năm thước.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm để ý xem xét vẻ mặt chất phác của Viên Hiếu lộ ra một mối lo buồn man mác, dường như trong tâm nặng trĩu một mối tình thâm kín.

Liên Tuyết Kiều vẫn nghiễm nhiên tựa hồ không biết có người theo sau, nàng không ngoảnh đầu nhìn lại lần nào.

Cả ba người cùng giữ vẻ trầm lặng, nghe rõ cả tiếng bước chân.

Đi một mạch chừng hơn mười dặm, Liên Tuyết Kiều mới dừng bước, đứng dưới gốc cây lớn bên đường. Nàng đảo mắt nhìn thấy hai người liền hỏi:

– Các người đi theo ta làm chi? Không sợ gặp Cỗ Long Vương ư?

Viên Hiếu muốn trả lời nhưng gã máy môi mãi mà không biết nói sao, rồi

đột nhiên gã cúi đầu xuống, lẳng lặng không nói gì.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đi một mình cũng không sợ Côn Long Vương ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Một mình ta dù có bị y giết cũng chẳng cần, còn sợ hãi gì?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tại hạ không thể cùng đi với cô nương được, vì còn có việc gấp phải giải quyết.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vậy người cứ tùy ý. Chúng ta đi với nhau một bọn thực ra không tiện.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ chỉ yêu cầu cô nương ưng thuận cho một điều là có thể yên tâm đi ngay được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người đối với ta đã có cái ơn cứu mạng. Nếu là việc ta có thể làm được là ưng thuận ngay. Vậy người cứ nói ra?

Thượng Quan Kỳ nhìn Viên Hiếu nói:

– Tại hạ có người anh em đây tính tình đôn hậu mà thiên tư rất nhanh, sau này võ công gã nhất định hơn người.

Liên Tuyết Kiều nhíu cặp lông mày hỏi:

– Việc đó liên can gì đến ta?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chỉ vì gã là người lương thiện, không hiểu những sự hiểm độc trên thế gian. Mong rằng cô nương chiếu cố cho gã.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Viên Hiếu nói:

– Ta mặc kệ gã. Rồi trở gót đi luôn.

Thượng Quan Kỳ vội gọi theo:

– Xin cô nương hãy dừng bước?

Liên Tuyết Kiều quay lại lạnh lùng nói:

– Ta đã bảo mặc kệ gã, người thật lắm chuyện quá!

Thượng Quan Kỳ chấp tay xá dài nói:

– Người anh em tại hạ trông bề ngoài thì trung hậu chất phác mà bên trong ý định kiên quyết phi thường, không thể nào lung lay được. Gã đã quyết tâm đi theo cô nương là vĩnh viễn không thay đổi chí hướng. Dù tại hạ có bức bách y trở lại đi theo tại hạ, thì gã tất ngờ ngắc suốt đời, không còn biết sinh thú là gì nữa. Cô nương cứ coi một việc gã đi tìm thuốc cho cô nương mới đây là đủ chứng tỏ lời tại hạ nói không sai.

Liên Tuyết Kiều cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

– Thôi được! Ta ưng thuận lời người.

Dưới ánh dương quang, người ta nhìn rõ cặp mắt nàng cố giấu đôi giọt lệ

long lanh. Nàng vội quay gót đi ngay. Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:
– Lời nói cô nương coi nặng bằng non. Tại hạ xin phó thác Viên đệ cho cô. Liên Tuyết Kiều lẳng lẳng như không nghe tiếng, nàng vẫn cất bước từ từ, không ngoảnh đầu lại nữa.

Ngọn gió núi thổi lật tà áo trắng phát phơ. Viên Hiếu ngoảnh đầu nhìn sau lưng Liên Tuyết Kiều rồi đột nhiên quỳ xuống thụp lạy Thượng Quan Kỳ một lạy nói:

– Đại ca! Đại ca!....

Gã vụng về không biết lúc chia tay nên nói câu gì cho phải.

Thượng Quan Kỳ cũng lạy xuống nói:

– Viên đệ đi mau thôi! Liên cô nương đã đi xa rồi. Cuộc đời còn dài, chúng ta còn nhiều dịp tái hội.

Viên Hiếu nói:

– Đại ca đối với đệ rất tốt, Viên Hiếu này không bao giờ quên được.

Thượng Quan Kỳ thấy rõ lỗ mũi hơi cay, cơ hồ sắp sa lệ nhưng chàng cố nhịn vẫy tay nói:

– Viên đệ đi đi, kéo không theo kịp Liên cô nương.

Viên Hiếu nói:

– Xin đại ca bảo trọng thân thể. Rồi đứng dậy trở gót chạy ngay.

Thượng Quan Kỳ trông theo cho đến lúc Viên Hiếu mất hút, chàng cảm thấy băng khuâng trong dạ, thở dài một tiếng, trông về hướng Đông mà đi.

Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều đi song song về phía Bắc. Phía chính Nam là bọn quần hào Cùng Gia Bang còn ở lại đó. Phía chính Tây là cánh đồng hoang bát ngát, khói lửa chưa tàn. Chỉ còn phương chính Đông là không có vết chân người.

Thượng Quan Kỳ thông thả cất bước, lòng buồn rười rượi.

Hình ảnh Liên Tuyết Kiều đã in sâu vào tâm khảm chàng và chiếm giữ một địa vị quan trọng. Lúc này chàng cảm thấy cái buồn phải xa rời người ngọc.

Những mối thâm tình ấp ủ bấy lâu nay đành chôn sâu xuống tận đáy lòng.

Thượng Quan Kỳ trong lòng chứa đầy bao nỗi tâm sự khôn tả, vẻ mặt thần thờ.

Đột nhiên phía sau có tiếng gọi to:

– Thượng Quan huynh đệ!

Thượng Quan Kỳ giật mình quay đầu nhìn lại thấy một người toàn thân vận đồ đen, chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, chàng liền chấp tay cười thi lễ nói:

– Đỗ huynh!....

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Chỗ này không tiện nói chuyện.

Liên nắm tay Thượng Quan Kỳ rảo bước chạy mau.

Hai người chạy một mạch chừng sáu bảy dặm thì đến một bãi tha ma mộ địa hoang lương. Một cây bách cổ thụ cao ngất trời bao trùm một ngôi cổ mộ xanh xanh.

Đỗ Thiên Ngạc dắt Thượng Quan Kỳ vào sau ngôi mộ cao lớn nói:

– Trong hoàn cảnh nguy hiểm này, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể bị cường địch tập kích một cách đột ngột, mà hiền đệ trong lòng đầy mỗi tâm sự thần thờ, tuyệt không đề phòng gì cả. Tiểu huynh có lời nói thẳng, mong rằng hiền đệ đừng giận...

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Đỗ huynh có điều gì xin cứ nói ra.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Vừa rồi giả tí hiền đệ không gặp tiểu huynh mà lại gặp phải Côn Long Vương hoặc những tay cao thủ dưới trướng y thì hiền đệ thử tưởng tượng xem cục diện sẽ đến thế nào?

Thượng Quan Kỳ gượng cười nói:

– Thì bị chúng giết chết là cùng chứ gì?

Đỗ Thiên Ngạc thộn mặt ra hỏi:

– Sao hiền đệ lại nói vậy?

Thượng Quan Kỳ biết mình buột miệng lỡ lời, vội chấp tay nói:

– Tiểu đệ trong lòng không được bình tĩnh, ăn nói thất thường, thật là đắc tội. Mong rằng Đỗ huynh chẳng để vào lòng.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dường như hiền đệ có tâm sự gì nặng trĩu bận lòng?

Thượng Quan Kỳ thở dài không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn ra phương trời thỏ phào một cái nói:

– Chôn xác cần chi nơi đất tốt, thế gian đâu chẳng có non xanh? Chúng ta đã là những người bôn tẩu giang hồ thì sự gặp nguy hiểm hay sống chết là thường.

Song dường như hiền đệ đầu óc mơ màng không hề phòng bị để bị người ám toán thì đó lại là việc không nên...

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói:

– Tiểu đệ biết tội rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu huynh bôn tẩu giang hồ đã quá nửa đời người, có lý nào còn nhận xét làm được. Hiền đệ sâu thẳm trong lòng, một người lẻo đẻo, chắc là trong lòng hoài bão một tâm sự khác thường. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì hiền đệ đang bị nữ nhi tình trường khắc chế.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao Đỗ huynh lại biết?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tiểu huynh đã ngần này tuổi đầu mà chẳng biết gì thì chẳng hóa sống uống hay sao?

Thượng Quan Kỳ vẻ mặt buồn thiu cúi đầu xuống nói:

– Tiểu đệ thực xấu hổ quá khiến cho Đỗ huynh phải nhọc lòng.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Người ta có câu rằng:

“Nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản” bất luận những bậc hào kiệt đến đâu cũng khó lòng khám phá ra cái bí mật về chữ tình.

Tiểu huynh...

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên, hai tia mắt lấp loáng nói:

– Đỗ huynh! Vì người mà hi sinh để chu toàn cho bạn, phải chăng là hành vi của kẻ đại trượng phu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Không cướp giật cái sở thích của người đã là trang quân tử, quên mình để chu toàn cho người thì còn cao hơn một tấc...

Thượng Quan Kỳ đột nhiên tinh thần phấn khởi xá dài Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đa tạ Đỗ huynh có lòng chỉ giáo, tiểu đệ mới mở mắt ra..

Chàng ngẩng đầu lên nhìn đám mây trắng trên đầu nổi lên một trảng cười ròn rã.

Đỗ Thiên Ngạc tuy giàu kinh nghiệm, nhiều lịch duyệt, mà thấy Thượng Quan Kỳ nổi lên trảng cười rộ một cách đột ngột, ông không khỏi hoang mang, kinh ngạc, hồi lâu mới hỏi lại:

– Hiền đệ cười chi vậy?

Thượng Quan Kỳ thôi không cười nữa từ từ đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ nghĩ đến đời người trên thế gian...

Đỗ Thiên Ngạc kéo Thượng Quan Kỳ vội nép vào sau một ngôi cổ mộ cách đó vài thước.

Ông chú ý nhìn ra thì thấy hai đạo nhân áo xanh râu dài, tay cầm trường kiếm sóng vai đi đến.

Một người ngoảnh nhìn bốn mặt một lượt rồi nói:

– Quái lạ, rõ ràng mình nghe tiếng cười từ khu này vọng ra. Sao lại không thấy bóng người nào?

Người kia đáp:

– Đúng là tiếng cười của một trảng sĩ hiên ngang. Chúng ta đều nghe rõ, khi nào lắm được. Vì thế mà theo ý kiến tiểu đệ, chắc người đó ẩn nấp gần đâu đây, chúng ta thử tìm xem.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng nói và coi vẻ mặt hai vị này biết không phải là người thường bôn tẩu giang hồ. Giả tí là những bậc lão giang hồ thì chỉ lẽ bước chút nữa là đã nhìn thấy mình cùng Thượng Quan Kỳ.

Đạo nhân nói trước lại lên tiếng:

– Nếu người ta đã muốn ẩn lánh, tất là đã trông thấy bọn ta rồi, nhưng không muốn ra tương kiến, thế là họ không thích gặp mình, hà tất bức bách họ lộ diện làm chi?

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Coi vẻ mặt thì mấy đạo nhân này không phải có ý nói dối để gạt mình và nhất định xuất thân trong một môn phái lớn, có điều y ít khi len lỏi vào chốn giang hồ...”.

Còn đang ngẫm nghĩ, Đỗ Thiên Ngạc lại thấy một đạo nhân nữa, nhiều tuổi hơn, đầu tóc đã hoa râm, song cặp mắt sáng ngời. Vừa trông đã biết ngay là một tay cao thủ vào bậc võ công thượng thừa.

Hai đạo nhân đến trước đối với người đến sau này rất mực cung kính, nghiêng mình thi lễ.

Đạo nhân đến sau tùm tùm cười hỏi:

– Nhị vị sư đệ vừa rồi có nghe tiếng người cười lớn không?

Hai người đồng thanh đáp:

– Lúc chúng tôi chạy đến đây thì người đó đã lánh xa, dường như có ý muốn tránh mặt bọn ta.

Đạo nhân râu đốm bạc đưa mắt nhìn hai lão, đột nhiên để tay lên nghe nói:

– Hai vị tráng sĩ! Ra đây hội kiến với chúng tôi, có điều gì đáng ngại?

Hai đạo nhân đến trước lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

“Cả bốn mặt nào mình có thấy ai đâu?”.

Bỗng thấy cây cỏ động dậy, sau ngói cổ mộ Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc từ từ đứng lên.

Đỗ Thiên Ngạc chấp tay nói:

– Tại hạ xin có lời kính chào đạo trưởng.

Nói xong, rảo bước đi ra.

Đạo trưởng râu bạc đưa mắt lấp loáng nhìn hai người một lúc rồi chấp tay nghiêng mình đáp lễ, cười nói:

– Kính chào hai vị tráng sĩ.

Hai đạo nhân đến trước thăm phục sư huynh, đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Thượng Quan Kỳ đáp lễ nói:

– Phải chăng ba vị đạo trưởng là...

Đạo nhân râu bạc đáp:

– Bọn bản đạo chúng tôi ở Võ Dương tới đây.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ thật đã thất kính. Khắp thiên hạ đều biết tiếng phái Võ Dương, danh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ, ai cũng kính trọng.

Đạo nhân râu bạc chấp tay nói:

– Không dám...

Rồi chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Hai vị Ổ môn phái nào có thể cho bản đạo nghe được chăng?

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 66

Dưỡng Nguyên Đạo Trưởng

Tiết Lộ Thân Thế Cỗ Long Vương

Đỗ Thiên Ngạc biết đạo nhân nhìn thấy bộ áo mình nên sinh lòng nghi hoặc, liền đáp:

– Tiểu đệ là Đỗ Thiên Ngạc.

Ba vị đạo nhân này ít khi lui tới giang hồ nên chưa từng nghe thấy ai đề cập đến Đỗ Thiên Ngạc, chấp tay tươi cười nói:

– Xin chào Đỗ đại hiệp!

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói tiếp:

– Kẻ hậu tiến là Thượng Quan Kỳ, mong được liệt vị chỉ giáo.

Đạo trưởng râu đốm bạc nói:

– Chào Thượng Quan đại hiệp!

Ngừng một lát lão lại nói tiếp:

– Hai vị bôn tẩu giang hồ đã lâu, tại hạ đề cập đến một người, chẳng hiểu hai vị có quen biết không?

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Chưa hiểu đạo trưởng nói ai?

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nói xen vào:

– Chúng tôi chưa hiểu pháp hiệu của ba vị đạo trưởng là gì?

Đạo nhân đáp:

– Bản đạo pháp danh là Dưỡng Chính.

Đoạn lão hỏi tiếp:

– Hai vị có quen biết Cỗ Long Vương không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Nói là biết cũng phải mà bảo là không biết cũng đúng.

Dưỡng Chính đạo trưởng lấy làm kỳ, hỏi:

– Đại hiệp nói vậy là nghĩa làm sao?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Bọn tại hạ đã gặp Cỗ Long Vương, nhưng chưa được trông rõ bộ mặt thật của y. Chẳng những mình tại hạ mà hầu hết mọi người trong võ lâm cũng ít người được trông thấy chân tướng y.

Dưỡng Chính đạo trưởng lấy làm kỳ hỏi:

– Bản đạo ít khi bước chân vào chốn giang hồ nên hiểu biết rất ít. Xin lỗi đại hiệp nói rõ cho nghe.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Quanh năm Cồn Long Vương đeo mặt nạ, che kín chân tướng đi. Vì không thấy rõ bộ mặt thật y nên y mừng hay y giận cũng không biểu lộ ra ngoài mặt.

Dưỡng Chính nói:

– À ra thế đấy.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Lão đã bảy nhiều tuổi mà vẫn chưa hiểu việc giang hồ, thì những việc kỳ dị nói với lão hàng ngày cũng không hết”.

Dưỡng Chính đạo nhân lại nói:

– Bần đạo có nghe người ta nói dưới trướng Cồn Long Vương có một đội thị vệ áo đen. Y phục của bọn họ cũng giống các hạ đây.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dạ đúng thế! Bộ áo tại hạ mặc đây chính là y phục của đội thị vệ dưới trướng Cồn Long Vương.

Dưỡng Chính biến sắc hỏi:

– Nếu vậy thì hai vị nhất định là thủ hạ Cồn Long Vương rồi!

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát, cười hỏi lại:

– Phải chăng đạo trưởng muốn kiếm Cồn Long Vương?

Dưỡng Chính đạo nhân nghiêm nét mặt đáp:

– Nếu hai vị là thuộc hạ Cồn Long Vương thì xin đi với bọn bần đạo.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đi đâu bây giờ?

Dưỡng Chính đáp:

– Đi ra mắt chương môn tề phái.

Đỗ Thiên Ngạc nhíu cặp lông mày nói:

– Nếu vậy thì hay. Xin đạo trưởng cứ đi trước dẫn đường cho.

Dưỡng Chính đạo nhân đưa mắt ra hiệu cho hai đạo nhân râu đen rồi trở gót đi trước.

Hai đạo nhân râu đen chưa có kinh nghiệm giang hồ, trong bụng nghĩ làm sao là lập tức để lộ ra ngoài mặt. Hai lão tỏ vẻ khần trương, chia hai người đi hai bên theo sát Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ từng nghe tiếng Dưỡng Nguyên đạo trưởng phái Võ Dương, chúng ta đến ra mắt người đi!

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn hai vị đạo nhân cười nói:

– Hai vị đạo huynh bất tất phải hoang mang. Chúng tôi quyết chẳng chạy đi đâu.

Hai đạo nhân râu đen đưa mắt nhìn nhau, mặt đỏ bừng lên.

Dưỡng Chính rảo bước dẫn đường đi hết khu cổ mộ, đằng xa đã thấy một ngôi chùa nhỏ.

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi lại vị đạo nhân:

– Quý trưởng môn ở cách đây bao xa?

Một đạo nhân giơ tay trở về phía chùa cổ đáp:

– Ở trong ngôi chùa cổ kia.

Dưỡng Chính đột nhiên đi mau hơn, một lát đã đến phía ngoài một ngôi chùa nát.

Ngôi chùa này chỉ có ba gian, thoáng nhìn đã trông rõ hết cảnh vật trong chùa.

Một đạo nhân đầu tóc bạc phơ ngồi xếp bằng bên án thờ, vẻ mặt trang nghiêm, khiến ai trông thấy cũng đem lòng kính trọng.

Dưỡng Chính đạo trưởng khẽ nói:

– Xin hai vị hãy chờ một chút, để tại hạ vào bẩm trước...

Đạo trưởng tóc bạc đang ngồi nhắm mắt đột nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Ta đã biết rồi.

Dưỡng Chính vội chấp tay nói:

– Tiểu đệ mời được hai vị biết rõ hoạt động của Côn Long Vương.

Đạo trưởng tóc bạc tùm tùm cười nói:

– Xin mời hai vị vào đây!

Đỗ Thiên Ngạc vào trước, Thượng Quan Kỳ theo sau. Hai người còn cách đạo trưởng chừng bốn năm thước, đột nhiên chấp tay nói:

– Tại hạ xin ra mắt đạo trưởng.

Đạo nhân tóc bạc tùm tùm cười nói:

– Không dám! Bần đạo là Dưỡng Nguyên chưa được biết quý tính cao danh hai vị tráng sĩ.

Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ chấp tay xưng danh.

Dưỡng Nguyên gật đầu cười nói:

– Trong ngôi chùa cổ chốn rừng hoang này thiếu cả đến cái ghế mời khách ngồi. Xin mời hai vị ngồi xuống chiếu vậy.

Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ ngồi xuống, Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiên bối vời bọn tại hạ đến đây có điều chi dạy bảo?

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo thỉnh giáo hai vị mấy việc.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin đạo trưởng cứ nói ra.

Dưỡng Nguyên cặp mắt lim dim, bỗng hé mở chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bần đạo đã ngoại bảy mươi. Mười năm trước đây đã treo kiếm, ẩn cư, không muốn hỏi han gì đến chuyện võ lâm nữa. Không ngờ trong mười năm nay trên chốn giang hồ đã xảy ra bao nhiêu việc kinh thiên động địa, mà những việc này có dính líu đến chính bần đạo, vì thế mà bần đạo bắt buộc

phải trở lại giang hồ...

Dưỡng Nguyên nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói tiếp:

– Coi bộ áo của Đỗ đại hiệp giống như người ta đồn đại thuộc đội thị vệ áo đen dưới trướng Cồn Long Vương, không hiểu đúng hay sai?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Đạo trưởng nói đúng đó! Bộ áo này là chế phục trong đội thị vệ áo đen.

Dưỡng Nguyên gật đầu nói:

– Nếu vậy Đỗ tráng sĩ hẳn được Cồn Long Vương vừa ý.

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ nói ra chỉ sợ đạo trưởng không tin. Tại hạ tuy mặc áo thị vệ trong Vương phủ, nhưng không phải là thủ hạ Cồn Long Vương.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo quả chưa hiểu được ý tứ tráng sĩ...

Bất thành linh ngoài cửa miếu có tiếng Dưỡng Chính nói:

– Xin thí chủ hãy dừng bước, trong chùa hiện đang có khách...

Hiển nhiên lại có người vào chùa, và hình như người mới đến này không nghe lời Dưỡng Chính cứ tự tiện đi vào.

Bỗng thấy Dưỡng Chính cả giận quát lên:

– Bần đạo đã bảo thí chủ dừng bước, thí chủ không nghe thấy hay sao?

Một thanh âm gắt gỏng đáp lại:

– Nghe thấy hay không nghe thấy ta cũng cứ vào thì đã sao?

Dưỡng Chính thấy người mới đến không chịu đứng lại liền đuổi theo.

Người mới đến lạnh lùng nói:

– Quyền cước không có mắt đâu nhé, người ngăn trở lão phu, nếu bị lão phu đánh cho bị thương thì đừng oán trách.

Dưỡng Nguyên nhú cặp lông mày trắng, khẽ nói:

– Dưỡng Chính! Đề thí chủ vào đây!

Tiếng bước chân vang lên, một lão giá áo xanh ẵm một thiếu nữ đầu tóc rũ rượi đi vào.

Thượng Quan Kỳ nhận ra chính là lão mà chàng đã gặp ngoài cánh đồng hoang. Chàng vội vàng chấp tay thi lễ nói:

– Xin chào lão tiên bối.

Lão khẽ gật đầu, mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc đăm đăm, cười lạt một tiếng rồi đột nhiên vung chưởng đánh ra.

Thượng Quan Kỳ ngồi phía trước Đỗ Thiên Ngạc, sợ Đỗ bị thương vì luồng chưởng phong rùng rợn của lão áo xanh, chàng vội vung chưởng ra ngăn lại.

Hai luồng chưởng lực mãnh liệt chạm nhau, Thượng Quan Kỳ rung chuyển cả người, suýt ngã ra.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng giơ tay ra đỡ, Thượng Quan Kỳ mới khỏi ngã.

Thượng Quan Kỳ thấy chưởng lực của lão này cực kỳ hùng hậu thì trong

lòng rất là bội phục.

Lão áo xanh cười lạt nói:

– Gã tiểu tử kia giỏi đấy! Chồng nổi một chương của lão phu.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Lão tiên bối quá khen.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

– Khương đại hiệp cũng bị lôi cuốn vào vòng thị phi chốn võ lâm ư?

Lão áo xanh cười lại đáp:

– Lão phu nghe tin đạo trưởng đã đóng cửa gác kiếm không dấn thân vào chốn giang hồ nữa. Ai ngờ nay lại có mặt trong trường tranh đấu này.

Dưỡng Nguyên thở dài nói:

– Bần đạo bất tài, trót đã gieo gió thì đành gặt bão chứ biết sao bây giờ?

Lão áo xanh thở dài, đặt thiếu nữ xuống.

Lão vốn là người lạnh nhạt, tiếng thở dài càng tỏ vẻ thê lương vô hạn.

Thượng Quan Kỳ hỏi xen vào:

– Thương thế lệnh ái đã bớt chưa?

Lão áo xanh đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt hằm hằm nhìn Thượng Quan Kỳ hồi lâu tựa hồ muốn kiếm chuyện với chàng.

Thượng Quan Kỳ ngậm vận chân khí đề phòng.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

“Lão này thật là khó chịu. Mình vì lòng tốt mà hỏi thăm con gái lão, ngờ đâu lão ra vẻ hằn học với mình”. Bỗng thấy lão áo xanh nói:

– Thằng lỏi này lớn mật thật! Vừa bị một chương mà chưa biết thân.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vãn bối vì lòng tốt mà hỏi thăm...

Lão áo xanh ngắt lời:

– Việc của lão phu không cần người phải quan tâm. Thế là người đã phạm vào điều húy kỵ của lão phu rồi đó.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, chỉ cười thầm trong bụng. Chàng lắm bầm:

“Nếu trên thế gian không ai nói đến lão thì lão tìm đâu ra người để tiết hận”...

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tuy quen biết lão áo xanh mà dường như cũng không muốn nói nhiều với lão. Đạo trưởng nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đồ tráng sĩ đây đã không phải thuộc hạ Cỗ Long Vương sao lại vận trang phục thị vệ áo đen, thực khiến cho bần đạo không thể hiểu được.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hai phe đánh nhau phải dùng kỳ mưu, thì cả hai phe đều cho người vào do thám bên địch. Lão tiên bối bất tất phải lo ngại.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Cồn Long Vương rất nhiều nguy kế, nếu Đỗ tráng sĩ không có đủ bằng chứng thì bản đạo khó lòng tin được.

Lão áo xanh đột nhiên nói xen vào:

– Đạo huynh bắt tất phải đa nghi. Vị này tiếng tăm lừng lẫy ngoài quan ải, quyết không phải thủ hạ Cồn Long Vương. Nếu có sai lầm lão phu xin chịu trách nhiệm.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Một lời Khương huynh coi trọng bằng non, lẽ nào bản đạo lại không tin?

Bỗng một trận ho nhỏ nhẹ, tiếp theo là một tiếng thiếu nữ nói:

– Khát nước lắm! Cho con uống nước đi.

Lão áo xanh đối với ai cũng lạnh nhạt, song rất yêu thương con gái. Lão ẵm cô ta lên nựng:

– Con ngoan mà, đừng có la.

Rồi lão ngừng đầu lên hỏi:

– Vị nào có bình nước uống không?

Đỗ Thiên Ngạc cởi bầu nước khế bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ đưa nước cho cô nương uống.

Thượng Quan Kỳ đón lấy bầu nước từ từ đưa cho lão áo xanh khế nói:

– Lão tiên bối...

Lão áo xanh đón lấy bình nước chẳng thêm tạ Ôn một câu, tay ẵm con gái tay cầm bầu nước đột nhiên đứng phắt dậy đi ra khỏi chùa không một lời cáo từ.

Thượng Quan Kỳ trông theo sau lưng lão đã đi xa rồi, lẩm bẫm một mình:

“Lão này tính khí quái lạ, ăn nói cử chỉ đều trái tai chướng mắt, chắc suốt đời lão không kết bạn được với ai”.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng bỗng nói:

– Nam Ông Khương Sĩ Ân vì gàn dở mà nổi tiếng ở thế gian. Lão muốn làm việc gì là tự ý làm chẳng nể ai. Tuy đối với mọi người có tính kỳ quái, lạnh nhạt, bất cần phải trái, song bình sinh cũng không làm việc gì lầm lỗi lớn.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi:

– Lão tiên bối biết lão đã lâu chưa?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Kể ra thì quen biết mấy chục năm nay, nhưng cũng vẫn nhạt nhẽo như khách qua đường.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Con người quái gở như vậy, suốt đời không có lấy một người bạn lòng, tưởng cũng là một điều khổ sở.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng khế thở dài nói:

– Thế đạo vô thường, nhân tâm nan trắc. Nếu bản đạo cũng quái gở như Khương Sĩ Ân thì không đến nỗi gây thêm lầm lỗi lớn để tai hại cho võ lâm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối đạo cao đức rộng lòng danh bốn bể, người trong võ lâm ai không kính ngưỡng. Sao lại ví mình với Khương Sĩ Ân?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Vì bản đạo có lòng từ bi mới gây ra hậu quả ngày nay, nghĩ đến càng thêm xót dạ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối có thể cho nghe việc đó để vẫn bối được hiểu đời thêm một chút chăng?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đột nhiên hai mắt lóe ánh hào quang nhìn

Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc rồi nói:

– Bốn mươi năm trước đây, nếu bản đạo không mở lòng từ bi cứu cho một gã bị thương, để gã chết vùi chết dập bên đường, thì việc gì bây giờ trong võ lâm có tên ác quỷ Cồn Long Vương?

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra hỏi:

– Thế ra đạo trưởng đã có cái ơn sâu cứu mạng cho Cồn Long Vương ư?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Nếu bản đạo không có hành động làm lỡ đó thì ngày nay làm gì còn có Cồn Long Vương”. Chỉ vì ngày trước bản đạo động mối từ tâm truyền nội công chính tông phái Võ Đương vào người gã mới cứu được thương thế. Cứu gã rồi bản đạo không ngăn nổi tám lòng muốn truyền thụ tuyệt nghệ cho gã liền đưa gã vào chốn hoang sơn ở mấy tháng. Gã được trời phú cho óc thông minh ít người bì kịp.

Mới trong mấy tháng mà gã đã học được rất nhiều môn võ chính yếu của phái Võ Đương. Ấy mà còn may bản đạo kịp thời nghĩ đến gã không phải người bốn phái nên không chịu truyền thụ môn tuyệt học. Rồi gã bỏ ra đi..

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Gã đó chính là Cồn Long Vương ư?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Thời bấy giờ trong võ lâm chưa có ai tên là Cồn Long Vương, gã chẳng qua là tên đồ đệ phản trắc phái Thiếu Lâm. Mấy nhà sư chùa Thiếu Lâm đuổi đánh gã bị thương nằm bên đường...

Đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Giả tí mà bản đạo chỉ đến chậm một lát sau thì gã đã bỏ mạng rồi, hoặc bị dã thú ăn thịt. Nếu thương thế gã nhẹ, bản đạo cũng không cần ra tay giải cứu.

Vừa đúng lúc bản đạo đi qua thì thương thế gã lên cơn, mắt nhìn thấy gã chết đến nơi, bản đạo chạnh lòng thương ra tay cứu cấp. Thương thế gã cực kỳ nghiêm trọng, không thể chỉ dùng thuốc mà chữa được. Bản đạo phải dùng nội công chính tông mới cứu được gã để đến nỗi xảy ra tai họa ngày

nay..

Nói đến đây lão đột nhiên thở dài không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối cứu nhân độ thế, sao lại gọi là làm lỗi được?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Nếu vô ý mà phạm lỗi thì còn có thể tha thứ, nhưng cố ý phạm lỗi thì không thể trách người ta hận mình được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng nói vậy là nghĩa làm sao? Văn bối nghĩ mãi không ra.

Dưỡng Nguyên nói:

– Sau khi bản đạo cứu gã rồi. Giá việc đó kết thúc thì cũng không sao. Ngờ đâu nửa năm sau gã lại tìm đến núi Võ Đương. Bản đạo đã biết gã tâm thuật không tốt, song vẫn yêu gã có thiên tài xuất chúng. Thế rồi trong lòng nảy ra ý muốn gây dựng cho gã thành một bậc tài cao trong phái Võ Đương. Bản đạo tự mình truyền thụ võ nghệ ngày đêm không ngớt, thấy gã có tinh thần đặc biệt không cần ngủ mà cũng không cần nghỉ ngơi thì trong bụng mừng thầm, chắc mâm sau này gã sẽ làm rạng rỡ cho môn phái Võ Đương. Hỡi ôi! Vì tham luyện tài hoa của gã mà gây nên cục diện ngày nay.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sớm tối gã được đạo trưởng điểm hóa cho, gã có đổi lòng hướng thiện chút nào không?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Ngày tháng vùn vụt, từ lúc gã nhập môn phái Võ Đương, thắm thoát đã hai năm. Trong khoảng thời gian này, gã không xuống núi lần nào. Về võ công gã được bản đạo truyền thụ đến bảy tám phần chân truyền rồi. Bản đạo toan truyền nốt phép Thái Cực Tuệ Kiếm là môn tuyệt nghệ để trấn sơn của bản phái, thì thốt nhiên hai cao tăng phái Thiếu Lâm tìm đến, bản đạo thân ra đón vào chùa. Hai vị vừa thấy mặt đã trách bản đạo thu tên đồ đệ phản nghịch của phái Thiếu Lâm trên bước đường trốn tránh. Tuy bản đạo cũng tỉnh ngộ ra, nhưng không khỏi o bế tên nghiệt đồ tìm lời che chở cho gã.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng do đó mà lão tiên bối gây nên cừ hận cùng phái Thiếu Lâm?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Khi bản đạo nghe hai nhà sư tả hình dạng tên bạo đồ và kẻ tội gã, bản đạo liền cho gọi gã ra ngoài sảnh đường để gã thú tội cùng xin lỗi. Bản đạo đã chuẩn bị ra mặt bênh vực gã. Nào ngờ tìm nửa ngày trời chẳng thấy tông tích gã đâu nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã biết mình mắc tội, cố nhiên phải chạy trốn.

Dưỡng Nguyên nói:

– Đã đành là gã chạy trốn, sao lúc xuống núi lại còn hạ sát một tên sư đệ canh gác tại góc đường hiểm yếu?

Thượng Quan Kỳ chau mày nói:

– Nếu thế thì tệ quá!

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo không tiện nói rõ với hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, chỉ biểu hai vị là bần đạo sai gã xuống núi có việc. Trong vòng một tháng gã sẽ về chùa và khát hai vị đến tháng sau sẽ trở lại.

Đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Bần đạo tưởng rằng trong vòng một tháng sẽ tìm ra hành tung nghiệt đồ ở đâu và bắt luận hoặc bắt sống hoặc giết chết gã để giao lại chùa Thiếu Lâm. Nào ngờ tìm thấy lại gã, gã đã không chịu về lại vung kiếm giết luôn bốn tên sư đệ. Bần đạo được tin, lập tức thân hành đuổi theo thì gã lại trốn mất.

Thượng Quan Kỳ khò:

– Côn Long Vương giáo quyết chẳng khác chi cáo già muốn bắt sống gã thực là khó vô cùng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói tiếp:

– Trông đệ tử bị chết thảm, bần đạo đau xót và hối hận vô cùng. Chỉ tại mình có tham vọng để gã trở nên người xuất sắc, mở mang môn phái Võ Đương nên mới xảy ra thảm kịch này.

Dưỡng Nguyên nói tới đây, bộ râu trước ngực rung lên, tỏ vẻ xúc động vô cùng. Đạo trưởng trầm ngâm hồi lâu rồi lại nói:

– Hạn giao người với chùa Thiếu Lâm lại gần đến nơi mà truy tầm vẫn không thấy tông tích gã đâu. Mãi đến đêm hôm trước ngày hết hạn mới có tin báo về:

– Côn Long Vương xuất hiện tại phủ Khai Phong, vì tình thế cấp bách bần đạo đành viết thư để lại cho hai nhà sư chùa Thiếu Lâm, nói rõ tình hình, rồi ngay đêm hôm ấy xuống núi đến phủ Khai Phong...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng có gặp được Côn Long Vương không?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Bần đạo đến chậm một chút, lại hai tên đệ tử phái Võ Đương đi truy tầm bị gã giết chết ngoài thành Khai Phong.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Trên đời thật ít kẻ tàn ác như gã.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng kể tiếp:

– Sau mấy vụ thảm thương trước, bần đạo đã truyền dụ cho các đồ đệ bắt luận là ai, gặp gã chỉ việc tức tốc thông tin cho bần đạo hay và một mặt theo dõi gã chứ không được động thủ. Hai gã bị Côn Long Vương hạ sát ở Khai Phong tuyệt không có dấu vết gì, dường như không phải vì đánh nhau mà

chết. Không biết gã đã dùng thủ đoạn gì để hại hai tay cao thủ Võ Đương.
Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiên bối có gặp Côn Long Vương không?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Bần đạo thấy đệ tử chết thảm, trong lòng phần nộ không nén được nữa, quyết tâm tìm cho thấy gã, dù là phải theo đuổi gã đến tận góc bể chân trời. Không ngờ bần đạo ra đến bến sông Hoàng Hà thì gặp gã. Lúc đó người qua sông rất nhiều, bần đạo phải nhẫn nại vì sợ mình động thủ sẽ làm bị thương lây đến người vô tội, liền kiếm lời bảo gã theo về núi, đồng thời đứng sát lại bên gã, đề phòng khi có phải động thủ cũng không đến nỗi làm bị thương nhiều người. Không ngờ gã chẳng cựa nự chi hết, ung chịu theo bần đạo về núi. Đi đến chỗ bãi cát hoang vu không có vết chân người, tên bạo đồ thốt nhiên rút trường kiếm ra với vẻ mặt hung dữ, gã ra tay đánh nhau với bần đạo...

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn trộm thì thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng vẻ mặt hiền từ tự nhiên lộ vẻ phần nộ, dường như đạo trưởng vẫn canh cánh bên lòng không bao giờ quên được vụ này.

Đạo trưởng trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc biết Dưỡng Nguyên đang lúc thương tâm, không dám hỏi xen vào.

Bỗng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Bần đạo kịch chiến với tên nghiệt đồ trong ba giờ, mặt trời đã lặn, mặt trăng đã mọc mà vẫn chưa phân thắng bại. Võ công của tên bạo đồ rất phức tạp.

Ngoài những môn của phái Võ Đương cùng phái Thiếu Lâm, gã còn nhiều chiêu thuật kỳ bí, khiến cho bần đạo phải thi triển môn trấn sơn tuyệt nghệ của bản phái là Thái Cực Tuệ Kiếm để chiến đấu với gã mới khỏi bị thương dưới lưỡi kiếm của gã. Rồi gã lại tẩu thoát.

Ngừng giây lát, Dưỡng Nguyên kể tiếp:

– Lúc gã chạy, có tung ra một nắm thuốc bột, bần đạo không kịp đề phòng hít phải một chút. Vì trúng phải thuốc kịch độc, bần đạo liền tạm bỏ việc đuổi theo tên bạo đồ, quay về núi chữa bệnh. Thứ thuốc của gã lợi hại quá, bần đạo phải uống luôn một lúc mười viên Tích Độc Thần Đơn và phải điều trị nửa năm mới khỏi. Nhưng từ bấy giờ tên bạo đồ cũng mai danh ẩn tích. Bần đạo cùng người phái Thiếu Lâm đi truy tầm gần một năm mà không tìm ra nơi gã ẩn thân. Sau một năm bần đạo trở về núi Võ Đương thì lại được mục kích một việc thảm khốc kinh người.

Đêm hôm trước ngày bần đạo về tới núi Võ Đương, chùa Tam Nguyên phát sinh một việc bi thảm. Một người bịt mặt đêm lên núi Võ Đương giết một trong bốn vị đại hộ pháp chùa Tam Nguyên, còn ba vị nữa bị trọng

thương. Giữa đám đệ tử đông đảo vây đánh mà gã ung dung tung người lên đi mất. Cứ theo bọn đệ tử thuật lại thì đúng là Cồn Long Vương. Thế là lòng từ thiện của bản đạo lại gây thêm một vụ bi thảm nữa.

Thượng Quan Kỳ thấy nét mặt đạo nhân rầu rầu buồn thảm, muốn tìm mấy câu an ủi mà không biết nói sao. Chàng chỉ thở dài ngồi yên.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng ngẩng mặt lên nhìn nóc nhà nói tiếp:

– Bản đạo còn một điều đau khổ nữa vẫn giấu kín ở góc lòng, lúc nào cũng khắc khoải bồn chồn.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng có việc gì xin cứ nói ra, nếu tại hạ có thể làm được thì...

Bồng chàng biết rằng mình lỡ lời vì chương môn phái Võ Đương địa vị cao cả, lại ở trước mặt bao nhiêu đệ tử trong phái, thiếu chí tay cao thủ mà cần đến mình giúp sức, nên chàng thôi không nói nữa.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng từ từ để mắt chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc này bản đạo giấu kín tận đáy lòng đã lâu chưa từng nói với ai.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu là việc bí mật của quý phái thì tại hạ không dám nghe.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bản đạo chẳng còn sống được mấy nổi, đành phải nói ra.

Đạo trưởng lại thở dài nói tiếp:

– Mấy chục năm nay nhân tài phái Võ Đương mỗi ngày một mòn mỏi, bản đạo muốn tìm người kế nghiệp nên đã đi tìm khắp nơi, hai miệt Nam Bắc sông Đại Giang chẳng đâu là không có vết chân. Song bậc hiền tài chỉ may mà gặp được, chứ tìm đâu cho thấy? Vì thế mà bản đạo thu nạp Cồn Long Vương vào làm môn hạ phái Võ Đương với triển vọng sau này gã mở mang cho môn phái, ngõ hầu oai danh mấy trăm năm khỏi bị trôi theo dòng nước.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Nỗi khổ tâm của đạo trưởng thật đáng phàn nàn?...

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đôi mắt sáng như điện lại chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ từ đầu xuống gót chân, luôn luôn gật đầu nói:

– Việc lựa chọn chương môn cho môn phái quan hệ thế nào chắc tráng sĩ cũng biết rồi.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp:

– Điều đó vẫn bồi quả là chưa biết.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Chương môn đã phải duy trì danh dự cho bản phái lại phải tìm cách tiếp tục mở rộng môn phái ra.

Tuy đó là hai việc nhưng thực chỉ là một. Thông thường thì việc lựa chọn người chương môn sau này là tìm kẻ có tài đức trong hàng đệ tử bản phái để

giáo huấn rèn luyện thành tài rồi cất nhắc lên, cốt sao cho môn phái ngày một rạng rỡ thêm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối có giáo huấn như vậy thì vẫn bồi mới hiểu được.

Dưỡng Nguyên nói tiếp:

– Thời kỳ môn phái hưng thịnh thì việc này cũng chẳng khó gì, nhưng gặp lúc nhân tài kém cỏi thì lại khiến cho người ta phải điên đầu. Có người suốt đời vất vả mà tìm không ra. Phái Võ Đương hết tuần cực thịnh chuyển sang tuần suy yếu, nhất là thời bản đạo nắm quyền chưởng môn lại càng nghiêm trọng. Nếu trong vòng mười năm nữa không chấn hưng được thì e rằng sẽ lâm vào cảnh tan rã. Hơn nữa lại đang gặp phải tên nghiệt đồ tàn ác Côn Long Vương đang chực phá hoại.

Hiện giờ trừ bản đạo ra không còn người nào đối thủ với gã được. Bản đạo mà chết đi tất gã lại tìm lên đây thì chỉ một trận là tiêu diệt hết phái Võ Đương. Hỡi ôi? Mình đã chẳng tìm được người kế nghiệp lại không giữ cho môn phái được an toàn thì còn mặt mũi nào trông thấy các bậc tiên sư khi mình chết xuống suối vàng.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 67

Dưỡng Nguyên Truyền Thái Cực Tuệ Kiếm Cho Thượng Quan Kỳ

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phải chăng vì thế mà đạo trưởng không gác kiếm về ẩn được nữa, vẫn phải len lỏi vào chốn giang hồ để truy tầm Côn Long Vương.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Bần đạo chuyến này trở lại giang hồ một là vì chưa tìm được người thừa kế bản phái, hai là tìm tên bạo đồ quyết một trận tử chiến để trừ tuyệt mối hậu họa cho phái Võ Đương.

Đạo trưởng lại từ từ đưa mắt chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ thờ dài nói:

– Nhưng xem ra thì cả hai điều tâm nguyện đều khó lòng được thỏa mãn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối bất tất phải băn khoăn. Võ Đương là một môn phái lớn trong võ lâm hiện nay. Chỉ cần đạo trưởng lựa lấy nhân tài, chắc sẽ có người đem lại thỏa mãn cho đạo trưởng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thờ dài nói:

– Việc tìm nhân tài đâu phải chuyện dễ dàng, bần đạo lê gót giang hồ mấy chục năm trời, coi người có đến hàng ngàn hàng vạn, nhưng trừ Côn Long Vương ra chưa thấy một ai khả dĩ khoác áo chương môn cho bản phái được.

Đạo trưởng vuốt râu nói tiếp:

– Có lẽ hoàng thiên không thương đến tuổi già của bần đạo.

Thượng Quan Kỳ giật mình nói:

– Sao? Đạo trưởng...

Thốt nhiên chàng biết câu sau quá xúc phạm nên không nói nữa.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng gật đầu nói:

– Bần đạo thấy trong người có khác, e rằng thọ mạng chỉ còn trong một tuần.

Vì thế mà điều tâm nguyện thứ nhất khó lòng hoàn thành được, đành hạ xuống mong mỗi điều tâm nguyện thứ hai. Bần đạo hy vọng rằng trong vòng mười ngày tìm thấy Côn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Nguyện vọng của đạo trưởng quả là khó khăn. Đừng nói hành tung Côn Long Vương rất bí mật khó lòng tìm đến. Mà dù thấy gã cũng khó lòng đến bên mình gã được vì đội thị vệ áo đen dưới trướng gã đều có mấy chiêu tuyệt kỹ. Gã để bọn này xông ra đối phó với đạo trưởng. Còn chính gã muốn đánh hay muốn chạy thoát đều do gã quyết định. Vậy thì đạo trưởng cố tìm

thấy gã chẳng ích gì.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo cũng biết Côn Long Vương vây cánh rất nhiều, dù có đem hết nhân vật phái Võ Đương cũng khó lòng bắt hay giết được gã. Nhưng than ôi! Dù sao mình cũng phải gắng sức hết lòng.

Dưỡng Nguyên đưa mắt nhìn Dưỡng Chính đang đứng giữ ngoài cửa chùa nói:

– Bọn ngươi phải nghiêm mật điều tra bốn mặt, nếu thấy có người lạ xuất hiện thì lập tức phải thông báo với ta.

Dưỡng Chính vâng dạ đi ngay.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng từ từ giơ tay ra khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Tráng sĩ thử rời tay bần đạo xem da lạnh chưa?

Thượng Quan Kỳ giơ tay ra nói:

– Vẫn bồi không hiểu.

Bỗng thấy năm ngón tay mình bị đối phương nắm chặt và cảm thấy kinh lực đối phương mỗi lúc một gia tăng bắt buộc chàng phải vận động nội lực để chống lại.

Đỗ Thiên Ngạc thấy vậy thộn mặt ra hỏi:

– Đạo trưởng có ý gì vậy?

Ông để ý nhìn hai người, đều mặt đỏ bừng nhom nhóp mồ hôi, rõ ràng cả hai bên đang vận nội lực đến mức tột độ.

Đỗ Thiên Ngạc đứng phắt lên, cả giận hỏi lại:

– Đạo trưởng làm thế này là có dụng ý gì?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tùm tùm cười, đột nhiên buông tay Thượng Quan Kỳ ra, nói:

– Đỗ đại hiệp đừng làm, bần đạo muốn thử công lực Thượng Quan tiểu hiệp ra sao.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Công lực đạo trưởng thâm hậu vô cùng, văn bồi chống thế nào được?

Bỗng Dưỡng Nguyên đạo trưởng nghiêm nét mặt nói bằng một giọng rất thành thực:

– Công lực của Thượng Quan tiểu hiệp đầy đủ để thi triển môn trấn sơn tuyệt nghệ của phái Võ Đương, tức là Thái Cực Tuệ Kiếm.

Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hiểu ý tứ Dưỡng Nguyên đạo trưởng, chàng cười nói:

– Đạo trưởng quá khen.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão giang hồ, coi từng cử động xem từng lời nói của Dưỡng Nguyên đã đoán ra manh mối, liền từ từ ngồi xuống hỏi:

– Phải chăng đạo trưởng đã động lòng yêu tài và có ý truyền thụ tuyệt kỹ?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài đáp:

– Hiện giờ bọn đệ tử bản môn không một ai đủ tài luyện tuyệt kỹ này, nếu chẳng may mà bản đạo chết đi thì môn Thái Cực Tuệ Kiếm đến hết đời bản đạo là thất truyền. Vì muốn cho tuyệt kỹ phái Võ Đương còn tồn tại với đời, bản đạo chỉ còn cách đem kiếm pháp đó truyền lại cho Thượng Quan tiểu hiệp...

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Việc này vẫn bởi làm sao mà tuân mệnh được?

Dương Nguyên đạo trưởng thở dài ngắt lời:

– Thượng Quan tiểu hiệp đừng hiểu lầm ý bản đạo. Cứ xem tiểu hiệp chưa đến tuổi thành niên mà nội công đã thâm hậu đến thế, tất phải có lương sư rồi.

Tranh đoạt đệ tử của người khác là việc mà bản đạo không muốn làm. Vì thế bản đạo chỉ có lòng truyền thụ kỹ thuật mà không có ý thu làm đồ đệ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lời đạo trưởng thật là hệ trọng.

Dương Nguyên lại thở dài nói:

– Bản đạo biết mình không thể sống được mười ngày nữa, mong rằng trong thời gian này đem Thái Cực Tuệ Kiếm của phái Võ Đương truyền thụ cho Thượng Quan tiểu hiệp. Bản đạo không dám miễn cưỡng yêu cầu tiểu hiệp vào làm môn hạ phái Võ Đương mà chỉ có ba điều kiện, mong rằng tiểu hiệp ưng thuận cho.

Thượng Quan Kỳ toan kiểm lời từ chối thì Đỗ Thiên Ngạc đã cướp lời:

– Xin đạo trưởng hãy cho biết trước ba điều kiện đó.

Dương Nguyên đạo trưởng nói:

– Điều thứ nhất sau khi thành tài rồi, không được đem truyền thụ cho người khác, bất luận con em trong nhà cũng vậy.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Thế là phải lắm. Còn điều thứ hai?

Dương Nguyên đạo trưởng đáp:

– Điều thứ hai là tùy thời giúp đỡ phái Võ Đương chúng ta để duy trì cho chùa Tam Nguyênặng an toàn.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cố nhiên là phải thế. Còn điều thứ ba?

Dương Nguyên đạo trưởng đáp:

– Sau này nếu trong môn hạ phái Võ Đương có tên đệ tử nào gồm đủ tài trí thì Thượng Quan tiểu hiệp đem môn Thái Cực Tuệ Kiếm truyền lại cho đệ tử phái Võ Đương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cả ba điều này đều rất hợp lý.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy vái dài nói:

– Được đạo trưởng có lòng quá thương, vẫn bồi mà từ chối thì phạm tội bất kính, mà vâng theo thì lấy làm xấu hổ quá! Hối ôi!... Dương Nguyên đạo trưởng lại thở dài ngắt lời:

– Không phải bản đạo dám nói càn. Thực ra Thái Cực Tuệ Kiếm là một kiếm pháp thượng thặng hiện nay, hay ít ra cũng là một tuyệt kỹ về kiếm thuật khắp thiên hạ. Đã là kiếm thuật thượng thặng thì người không đủ nội công tất không thể thành tựu. Người được truyền thụ chính mình phải có một căn bản rất thâm hậu của trời phú cho. Với tài trí và nội lực của Thượng Quan tiểu hiệp thì kỳ hạn mười ngày tuy ngắn ngủi, song có thể hấp thụ hết những bí quyết. Khi đã thuộc kỹ bí quyết rồi thì gắng công tự rèn luyện lấy trong một năm nữa có thể thành tài...

Ngừng một lát, Dương Nguyên lại nói:

– Tiểu hiệp không phải cảm tạ bản đạo, vì tiểu hiệp giữ cho tuyệt kỹ của phái Võ Đương ta khỏi thất truyền. Nói một cách khác thì bản đạo nên cảm ơn tiểu hiệp mới phải.

Thượng Quan Kỳ sụp xuống đất lạy, vẻ mặt nghiêm trang nói:

– Nếu Thượng Quan Kỳ này không chết thì trong vòng hai mươi năm, quyết thiết pháp kiếm một vị chương môn cho phái Võ Đương để truyền thụ lại môn Thái Cực Tuệ Kiếm. Tại hạ mà nói sai lời không như bụng nghĩ, thì nguyện trời tru đất diệt.

Dương Nguyên đạo trưởng vội nâng Thượng Quan Kỳ dậy nói:

– Tiểu hiệp bất tất phải lập trọng thệ, nếu bản đạo còn chút lòng ngờ vực tiểu hiệp thì đã không dám truyền thụ môn tuyệt kỹ này.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên đứng dậy vỗ tay nói:

– Thượng Quan hiền đệ! Tiểu huynh đi đây! Hiền đệ đưa chân tiểu huynh một quãng.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ trả lời, trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ vội chạy theo sóng vai cùng đi ra ngoài cửa chùa.

Đỗ Thiên Ngạc dừng bước quay lại nói:

– Môn Thái Cực Tuệ Kiếm của phái Võ Đương là một tuyệt kỹ nổi danh trong võ lâm. Nếu hiền đệ được môn chân truyền này thì việc đối phó với Cổ Long Vương không thành vấn đề nữa. Thật là cơ duyên khó kiếm. Hiền đệ cố dụng tâm mà học.

Thượng Quan Kỳ trầm giọng nói:

– Đa tạ Đỗ huynh có lòng chỉ giáo.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Tiểu huynh bản tính cô độc không muốn giao thiệp với ai, chỉ hợp tính với hiền đệ mà thôi.

Đỗ ngừng một lát rồi lại nói tiếp:

– Hiền đệ ở lại chùa này học kiếm thuật, sau mười ngày tiểu huynh lại tới

đây để kiếm hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ chấp tay vái, ngấp ngừng một lát rồi nói:

– Xin Đồ huynh thông thả lên đường, miễn cho tiểu đệ khỏi đưa chân nữa.

Đồ Thiên Ngạc đã lịch duyệt giang hồ, biết người kẻ có hàng vạn, mà không khỏi ngạc nhiên, dừng bước lại hỏi:

– Hiền đệ? Tiểu huynh xem dường như hiền đệ có tâm sự gì rất trầm trọng.

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp ứng:

– Tiểu đệ.....

Đồ Thiên Ngạc nghiêm sắc mặt gạt đi:

– Học kiếm kỳ nhất là phân tâm, huống chi hiền đệ chỉ còn có một thời gian ngắn ngủi trong mười ngày. Nếu hiền đệ để sơ hở một vài chiêu thức, tất phải hối hận suốt đời. Bất luận là tâm sự gì, hiền đệ phải gác ra một bên, chờ cho học kiếm xong rồi sẽ nói cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin đình ninh nhớ lời huynh trưởng.

Đồ Thiên Ngạc trở gót đi được mấy bước, quay lại lớn tiếng nói:

– Hiền đệ yên tâm học kiếm thuật. Nếu có việc gì tiểu huynh sẽ lại báo tin.

Dứt lời, Đồ Thiên Ngạc đi nhanh như bay, chớp mắt đã mất hút.

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng thở dài, chàng hít luôn hai lần chân khí cho tinh thần phấn khởi rồi rảo bước về chùa. Chàng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng chấp tay sau lưng đứng trước thần án, vẻ mặt nghiêm trang, râu bạc phát phơ, nghiêm nhiên như một vị thần tiên.

Thượng Quan Kỳ chạy đến trước mặt, phục xuống đất lạy nói:

– Đệ tử xin bái kiến đạo trưởng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng mỉm cười nói:

– Thời giờ gấp rút, ngươi dậy mau đi, hãy xem bản đạo biểu diễn một lượt.

Thượng Quan Kỳ vừa đứng dậy, Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã rút kiếm cầm tay, từ từ phóng kiếm ra.

Thượng Quan Kỳ không dám nghĩ đến chuyện khác, tập trung tinh thần chú ý nhìn. Chàng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng vẻ mặt rất là thành kính, tiếp tục biểu diễn từng chiêu từng thức. Đạo trưởng động tác thông thả, trông càng rất rõ ràng. Thượng Quan Kỳ chú ý ghi nhớ từng chiêu thức một.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng biểu diễn một bài Thái Cực Tuệ Kiếm chừng nửa giờ mới xong.

Đạo trưởng mỉm cười hỏi:

– Ngươi coi có hiểu không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Kể về toàn bộ chiêu thức, vẫn bối hiểu được cả chỉ còn chỗ tinh thâm chưa biết mà thôi.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Ngươi cũng đã hiểu được chiêu thức cũng không phải là chuyện dễ. Lại đây ta bắt đầu truyền thụ cho. Thời hạn mười ngày thật quá ngắn ngủi, dù có tài trí thông minh tuyệt thế, ta e rằng cũng khó nhớ được hết. Kiếm pháp này biến hóa toàn bộ tựa hồ như những con thuyền buộc liền vào nhau. Nếu quên một vài chiêu đầu hay chiêu cuối thì miễn cưỡng đối địch, nếu quên những chiêu thức ở quãng giữa thì chẳng khác gì bị giữ một sợi tóc mà động đến toàn thân, không thể xoay sở được nữa.

Thượng Quan Kỳ tuân lời bước gần lại rút kiếm ở sau lưng ra, bắt đầu diễn tập. Lúc ban đầu chàng chưa biết nó phức tạp thế nào, nhưng càng học càng đi vào chỗ sâu xa biến ảo vô cùng, thật là khó hiểu. Thầy đem hết tâm trí ra truyền dạy, trò gắng công học tập. Trời tối lúc nào không biết.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Mới có nửa ngày mà ngươi đã thuộc khá nhiều, chắc trong vòng mười ngày ta có thể truyền hết cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử vụng về khiến cho đạo trưởng hao phí tâm lực rất nhiều.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Ngươi bắt tất phải khiêm nhường, ta thấy ngươi tiến bộ mau hơn sự tiên liệu của ta. Bây giờ đã tối rồi, hãy ăn uống nghỉ ngơi một chút cho lại tinh thần rồi ta đem phép rèn luyện nội công chính tông phái Võ Đương truyền thụ cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đạo trưởng quá thương yêu như vậy, đệ tử dù có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Ngươi bắt tất phải đem lòng cảm kích. Ta đã hiểu truyền thụ kiếm thuật cho ngươi là cốt để môn tuyệt kỹ phái Võ Đương khỏi thất truyền và bảo vệ cho môn phái được an toàn.

Nói xong vỗ tay ba cái.

Lát sau Dưỡng Chính đạo nhân bưng một cái mâm gỗ rảo bước đi vào đặt bên mình Dưỡng Nguyên đạo trưởng, trên mâm toàn là thức ăn.

Dưỡng Nguyên ngó Thượng Quan Kỳ nói:

– Chắc ngươi đói bụng rồi? Cứ ăn tự nhiên đi!

Đạo trưởng lại quay ra bảo Dưỡng Chính:

– Tiểu huynh cùng Thượng Quan tiểu hiệp đây đàm luận kiếm thuật trong mười ngày. Vậy trong thời gian này nếu ta không gọi thì không ai được vào, và cũng không được nhòm trộm.

Dưỡng Chính đạo nhân khom lưng nói:

– Kính tuân lời pháp dụ của chương môn sư huynh.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng vỗ tay nói:

– Ngươi hãy ra đi, có việc gì ta sẽ gọi.

Dưỡng Chính chấp tay cung kính lui ra. Song thỉnh thoảng ngoảnh lại ngó Thượng Quan Kỳ, ra chiều nghi hoặc, y nghĩ không ra tại sao Chương môn sư huynh lại cùng một thằng nhỏ đàm đạo những mười ngày, không cho ai được thiện tiện bước vào, lại không được ngó trộm.

Tuy Dưỡng Chính đem lòng ngờ vực nhưng không dám hỏi lại.

Dưỡng Nguyên vờ như không biết ý nghĩ Dưỡng Chính, chờ cho y ra khỏi cửa rồi mới thở dài nói:

– Bần đạo không dám nói khoe Thái Cực Tuệ Kiếm là một kiếm thuật đứng vào bậc nhất thiên hạ, song kể những tuyệt kỹ trong võ lâm thì kiếm pháp này rất là kỳ dị. Người sử kiếm phát huy được nội lực. Do sự rèn luyện kiếm pháp này mà nội công cũng tăng tiến. Có điều công lực người nào đã thâm hậu đến tột độ, sau này mỗi lần dùng đến nó thì chân lực lại giảm đi rất nhiều. Đó là chỗ huyền diệu không thể đem lời nói cho rõ được. Sau khi người học xong rồi mới hiểu ra dần dần.

Ngừng một lát Dưỡng Nguyên lại nói tiếp:

– Vừa rồi, lúc ta truyền thụ kiếm thuật cho ngươi đã cảm thấy trong nội phủ có sự biến chuyển, chưa hiểu có sống được mười ngày nữa không? Vì vậy mà trước hơi thở cuối cùng, ta đem chân khí tu luyện trong mấy chục năm để cố gắng gượng chống chọi và truyền thụ cho ngươi thật mau.

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Lão tiên bối đã cảm thấy thân thể khiếm an, chi bằng hãy nghỉ mấy hôm rồi hãy truyền dạy, tội gì mà phải gắng gượng cho mệt.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Trên đời tiệc vui nào mà chả có lúc tan, con người ai mà chẳng chết. Bần đạo dù có sống đến trăm tuổi là cùng, thì cái chết chẳng qua cũng chỉ là sớm muộn mà thôi. Ngươi bắt tất phải quan tâm điều đó, ta chỉ cần ngươi ưng thuận với ta một việc rất trọng yếu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin lão tiên bối cứ nói ra, bất luận là việc gì mà vẫn bối làm được cũng xin tuân mệnh.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Bần đạo quan sát dường như trong lòng Thượng Quan tiểu hiệp có điều gì lo nghĩ không thể trút bỏ đi được.

Thượng Quan Kỳ rùng mình muốn nói lại thôi.

Dưỡng Nguyên nói:

– Tiểu hiệp bắt tất phải nói việc đó ra, ta chỉ mong thời kỳ luyện kiếm, tiểu hiệp gác bỏ mọi nỗi ưu phiền, thời gian mấy ngày thật là ngắn ngủi, chớp mắt là hết ngay.

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Văn bối xin tuân lời giáo huấn.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Thế thì hay lắm. Bây giờ tiểu hiệp nhắm mắt điều dưỡng, thanh lọc những tạp niệm trong lòng, rồi ta đem những khẩu quyết giảng giải cho, rồi sau cùng sẽ chia ra từng đoạn để truyền thụ.

Thượng Quan Kỳ tuân lời nhắm mắt, vận khí điều dưỡng, thanh lọc tạp niệm. Lúc chàng tỉnh lại, Dưỡng Nguyên đạo trưởng bắt đầu giảng giải khẩu quyết, rồi cầm kiếm chỉ dẫn cách thực dụng.

Quang âm thâm thoát chẳng bao lâu đã hết bảy ngày. Trong bảy ngày Dưỡng Nguyên đạo trưởng đốc thúc rất nghiêm, trừ bữa ăn cơm và ngồi dưỡng thần, còn bao nhiêu thời gian chuyên chú vào việc luyện tập Thái Cực Tuệ Kiếm.

Thượng Quan Kỳ tuy là một tay tài trí hơn đời, song môn Thái Cực Tuệ Kiếm rộng rãi và tinh thâm vô cùng càng học càng thấy khó khăn và phức tạp, huyền diệu khó hiểu.

Đến giữa trưa ngày thứ tám, Thượng Quan Kỳ mới thuộc hết những chỗ biến hóa về Thái Cực Tuệ Kiếm.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thì chẳng khác ngọn đèn hết dầu, truyền xong kiếm pháp cho Thượng Quan Kỳ thốt nhiên thở lên hồng hộc.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy cả kinh vội vàng nâng đỡ cho đạo trưởng ngồi xuống rồi hỏi:

– Lão tiền bối làm sao vậy?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng lắc đầu nói:

– Bần đạo thọ mạng hết rồi, nhưng tâm nguyện cũng coi như là thỏa mãn, vì đã lưu truyền lại thế gian môn Thái Cực Tuệ Kiếm.

Đạo trưởng tủm tỉm cười, vẫy tay nói tiếp:

– Ngươi mau gọi bọn chúng lên đây.

Thượng Quan Kỳ vốn tính thuần hậu, bất giác sa lệ nói:

– Giả tí đạo trưởng không truyền thụ kiếm thuật cho văn bối thì làm gì hao tổn chân lực mà nên nông nổi thế này?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng giục:

– Mau gọi bọn chúng lên đây. Chỉ chậm một lúc là không kịp nữa!

Thượng Quan Kỳ không dám chần chờ, vội chạy đi tìm Dưỡng Chính.

Hai người vào chùa đã thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã nhắm mắt ngồi xếp bằng, không dám kinh động chỉ thông tay đứng bên.

Bỗng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng nét mặt thoáng lộ vẻ hồng hào, hơi thở cũng không nghe thấy nữa, vẻ mặt bình tĩnh dị thường, không có gì khả nghi.

Dưỡng Chính đạo nhân đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi vì sợ làm kinh động đến Dưỡng Nguyên đạo trưởng.

Hai người lại đứng chờ trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Dưỡng Nguyên đạo trưởng đột nhiên mở mắt ra, tầm tầm cười khẽ bảo Dưỡng Chính:

– Thượng Quan tiểu hiệp đây là người bạn vong niên với tiểu huynh. Sau này tiểu hiệp có đến chùa Tam Nguyên chúng ta thì các sư đệ phải tiếp đãi trọng vọng.

Dưỡng Chính nói:

– Tiểu đệ xin kính cẩn vâng mệnh sư huynh.

Dưỡng Nguyên lại thở dài nói:

– Sau khi ta chết rồi, sư đệ tạm lãnh quyền chương môn bản phái.

Dưỡng Chính giật mình nói:

– Sao sư huynh lại nói câu bất tường làm vậy?

Dưỡng Nguyên nói:

– Tiểu huynh thọ mạng hết rồi, đại hạn đã đến, đi ngay bây giờ. Mọi việc trong chùa phiền sư đệ trông coi.

Dưỡng Chính nghe sư huynh nói mấy lời đột ngột, sợ quá đứng thộn mặt ra, mắt nhìn trừng trừng, lưỡi co rúm lại nói không ra lời.

Dưỡng Nguyên cười nói:

– Ta chết rồi các người đưa thi thể về chùa Tam Nguyên và phải giữ bí mật, đừng tiết lộ ra ngoài và đừng làm lễ đại táng theo lễ lối của môn phái.

Dưỡng Chính ấp úng:

– Thế thì...

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Nếu làm lễ đại táng, việc này sẽ bị tiết lộ.

Dưỡng Chính nói:

– Tiểu đệ xin ghi dạ.

Dưỡng Nguyên từ từ nhắm mắt lại nói:

– Thôi hai vị Ở lại...

Đoạn từ từ ngã đầu xuống.

Dưỡng Chính líu lưỡi gọi:

– Sư huynh! Sư huynh!

Dưỡng Chính gọi luôn mấy câu vẫn không thấy Dưỡng Nguyên trả lời, liền đưa tay ra sờ thì đạo trưởng đã tắt hơi rồi. Dưỡng Nguyên một đời làm tôn chủ phái Võ Đương, thế là đã êm ái ra đi không bao giờ trở lại.

Thượng Quan Kỳ bi thương quá đỗi, hai hàng châu lệ chảy ròng ròng lay phục xuống đất, vừa khóc vừa nói:

– Đạo trưởng cùng văn bối tuy không có tiếng là thầy trò, song thật là tình sư đệ. Văn bối còn sống chừng nào quyết không quên ơn đạo trưởng đã truyền dạy.

Dưỡng Chính gạt nước mắt nói:

– Theo di mệnh của chương môn thì chúng tôi phải đưa thi thể về núi. Sau này Thượng Quan tiểu hiệp có dịp đi qua núi Võ Dương, xin nhớ vào chùa Tam Nguyên.

Thượng Quan Kỳ nén nỗi bi thương nói:

– Tại hạ cứ mỗi năm một lần xin đến chùa Tam Nguyên để bái kiến đạo trưởng.

Dưỡng Chính nói:

– Không dám! Bần đạo xin mãi mãi trông chờ.

Nói xong công thi thể Dưỡng Nguyên lên lưng rồi rảo bước ra đi.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng dậy theo ra cửa chùa, thấy Dưỡng Chính khẽ nói với hai đạo nhân coi giữ cửa chùa mấy câu rồi cùng nhau đi rất mau.

Thượng Quan Kỳ trông sau lưng ba người cho đến khi mất hút. Trong lòng chàng cảm thấy một nỗi buồn man mác. Trong đầu óc chàng hình ảnh Dưỡng Nguyên đạo trưởng luyện kiếm cho mình hãy còn như in mà đạo trưởng đã hóa ra người thiên cổ.

Cái sống chết của con người thật quá dễ dàng, lúc sống tiếng tăm lừng lẫy đến đâu thì lúc chết cũng chỉ để lại nấm mồ.

Thượng Quan Kỳ đứng thộn mặt ra không biết đã bao lâu. Vầng thái dương đã lặn non đoài, trên trời còn lại từng đám nắng chiều huyền ảo.

Thốt nhiên có tiếng gọi vang lên:

– Thượng Quan hiền đệ!

Thượng Quan Kỳ như người ngủ mơ tỉnh giấc, ngoảnh đầu nhìn ra đã thấy Đỗ Thiên Ngạc chấp tay sau lưng, đứng cách xa mình ngoài một trượng, đang nhìn mình tủm tỉm cười, chàng bất giác thở dài, buồn rầu cất tiếng gọi:

– Đồ huynh!....

Rồi hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nhú cặp lông mày từ từ bước lại khẽ hỏi:

– Hiền đệ có chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Dưỡng Nguyên đạo trưởng quy tiên rồi!

Đỗ Thiên Ngạc tưởng mình nghe lầm, nhưng ông biết chắc là đúng nên không nói nữa chỉ lẩm bầm nhắc lại.

– Sao? Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã chết rồi ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Phải rồi!

Đỗ Thiên Ngạc vội hỏi:

– Thi thể đạo trưởng hiện giờ ở đâu? Tiểu huynh muốn vào khấn vong linh người.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đưa về núi Võ Dương rồi. Hỡi ôi! Đồ huynh...

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Dưỡng Nguyên đạo trưởng tạ thế, mong rằng Đỗ huynh giữ bí mật cho. Cuộc sinh tử của Dưỡng Nguyên đạo trưởng có quan hệ lớn đến sự tồn vong của phái Võ Đang.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

– Môn Thái Cực Tuệ Kiếm đạo trưởng đã truyền hết cho hiền đệ chưa?

Thượng Quan Kỳ buồn rầu đáp:

– Thái Cực Tuệ Kiếm truyền thụ xong rồi, nhưng đó là nguyên nhân khiến cho Dưỡng Nguyên đạo trưởng quy tiên sớm quá, tiểu đệ thật lấy làm áy náy không yên.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hiền đệ bất tất phải hối hận về việc đó. Dưỡng Nguyên đạo trưởng sớm hay muộn rồi cũng chết. Đạo trưởng đã chọn được nơi để truyền thụ tuyệt kỹ. Điều cốt yếu là hiền đệ đừng phụ lời đạo trưởng đã phó thác.

Thượng Quan Kỳ gạt nước mắt, thở dài nói:

– Hiền đệ nghĩ đến lời di chúc của Dưỡng Nguyên đạo trưởng cảm thấy là một việc rất trọng đại, sức mình khó mà chu toàn được.

Đỗ Thiên Ngạc từ từ ngẩng đầu lên trông đám mây trắng lơ lửng bên trời, nói:

– Chúng ta là những kẻ bôn tẩu giang hồ, khác nào áng mây phát phơ trên vòm trời bát ngát, chẳng biết đâu là bờ bến. Không có nơi ở nhất định rồi gặp đâu hay đó. Biết bao nhiêu việc không phải sức một hai người có thể làm được...

Thốt nhiên trên trời chiều vang lên một tiếng hú lạnh lạnh. Thượng Quan Kỳ biến sắc, buột miệng nói:

– Lạ thật!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không biết chuyện chi vậy? Cỗ Long Vương cùng Cùng Gia Bang vẫn còn hăm he nhau ở gần đây đây. Mớ lửa đã thiêu rụi cánh đồng hoang mướt dặm nhưng chưa đốt cháy tan được thực lực Cỗ Long Vương. Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn thật là một tay thần cơ diệu toán trù tính kế hoạch rất mưu nhiệm. Y là cao nhân bậc nhất trong võ lâm hiện nay, song Cỗ Long Vương cũng không phải tay vừa, hẳn cũng là một kỳ nhân trong thời đại này. Cả hai bên bắt đầu bằng những chiến trận khốc liệt rồi sau rút vào cuộc tranh đấu ngầm ngầm... Hiện giờ dường như hai bên đang tập trung thực lực, có thể một ngày gần đây lại cùng nhau quyết sống mái. Tiếng gầm đó có chi là lạ?

Thượng Quan Kỳ vội vàng nói tiếp:

– Không phải đâu? Tiểu đệ xem tiếng gầm này có vẻ khác lạ, dường như..

Đỗ Thiên Ngạc ngắt lời:

– Có phải dường như là một tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Hà hà! Hiền đệ nên biết rằng những người tụ tập quanh đây tuy không phải toàn bộ tinh tú các phái võ Trung Nguyên, song cũng đến bảy tám phần mười.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Tiểu đệ nghe tiếng gươm này giống như tiếng Viên đệ. Gã đi đã hơn mười ngày nay, sao lại ở gần đây?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Vậy chúng ta thử đi xem.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải đó!

Rồi chàng co giò chạy trước, nhắm về phía tiếng gươm mà đi. Qua một khu rừng rậm xa xa có một lũ người áo đen, vây kín một gã thiếu niên, ánh đao lấp loáng đang giao chiến kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn người áo đen kia đúng là đội thị vệ dưới trướng Côn Long Vương. Đồ huynh mặc bộ đồ trang phục thị vệ, không nên tiến thẳng vội, hãy ẩn mình trong bụi rậm này, chờ tiểu đệ đến xem sao đã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Nếu gặp phải tay kinh địch thì hiền đệ gọi ta.

Nói xong nấp vào trong bụi.

Thượng Quan Kỳ rút trường kiếm ra chạy thẳng đến nơi, quả nhiên người bị vây chính là Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ thấy gã tay không đánh với cường địch bốn mặt. Chương phong của Viên Hiếu cực kỳ mãnh liệt, chiêu thuật biến ảo vô cùng khiến cho bọn cường địch bốn mặt khó lòng tiến sát vào được.

Mười mấy gã áo đen múa tít binh khí mà không có cách nào tiến đến nơi được.

Viên Hiếu đang chuyển động thân oai để bảo vệ cho Liên Tuyết Kiều xếp bằng ngồi đó, sắc mặt nàng lợt lạt trên trán mồ hôi toát ra nhễ nhại, dường như nàng đang miễn cưỡng vận động chân khí mà phải cố nhịn với cơn đau dữ dội.

Thượng Quan Kỳ rùng mình tự hỏi:

“Chẳng lẽ vị cô nương gặp nhiều tai nạn kia lại bị trọng thương gì chăng?”

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa vung cây trường kiếm quét ngang.

Bọn thị vệ áo đen tuy võ công đều vào tay khá, nhưng vây đánh một mình Viên Hiếu cũng đã mệt sức mới giữ được thế quân bình không hơn không kém.

Bây giờ thêm Thượng Quan Kỳ thì chống nổi thế nào được, chúng bị

Thượng Quan Kỳ gạt mấy đường kiếm đã phải để hở ra một lối.

Viên Hiếu quát lên một tiếng phóng chưởng ra đánh ngã một tên thị vệ.

Thượng Quan Kỳ lại đánh luôn ba kiếm khiến cho một tên nữa bị thương. Viên Hiếu thấy đội thị vệ rút lui, cũng không đuổi theo, quay đầu lại cất tiếng gọi:

– Đại ca! Chúng tôi lại gặp đại ca ở đây.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn trời chiều nói:

– Viên đệ! Từ hôm chúng ta chia tay đến nay, đã hơn mười ngày sao Viên đệ còn quanh quẩn ở đây?

Viên Hiếu đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều đáp:

– Liên cô nương không muốn đi. Cô còn lưu lại đây để đợi một người.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đợi ai?

Viên Hiếu nói:

– Đệ cũng không biết. Cô bảo đệ chờ lại thì đệ chỉ biết thế thôi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nghĩ thầm:

“Cô ả ma quái này, không biết định làm gì đây? Cô ta bị Côn Long Vương làm đau khổ đến thế còn chưa đủ ư? Hay cô còn bị y kèm chế ở một điểm nào nữa? “

Điệu Sáo Mê Hồn

Hồi 68

Hào Kiệt Khôn Qua Khỏi Lụy Tình

Thượng Quan Kỳ tuy nghĩ ngợi rất nhiều, nhưng không hỏi vặn nữa, chàng chỉ để tâm chờ cơ hội.

Bọn thị vệ áo đen chạy đi đã mất hút không thấy đâu nữa, chỉ còn lại Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều là ba người ở trong cánh đồng rộng bát ngát.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi gọi:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều từ từ mở đôi mắt sáng như sao ra hỏi:

– Việc chi vậy?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải chăng cô nương còn đợi một người?

Liên Tuyết Kiều gật đầu.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Cô nương đợi ai?

Liên Tuyết Kiều thốt nhiên đứng phắt dậy thông thả đáp:

– Ta đợi người! Vì ta biết rằng trong vòng mười ngày không gặp người không xong.

Thượng Quan Kỳ ngờ ngẩn hỏi:

– Thế chẳng hóa ra cô mạo hiểm quá ư? Giả tử trong vòng mười ngày cô không gặp được chúng tôi thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta chắc rằng mình đoán không sai.

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Cô nương đợi tôi có việc chi?

Liên Tuyết Kiều hắng giọng rồi nói:

– Người không nhớ rằng đã yêu cầu ta nghe lời về việc gã anh em của người?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Có chứ!

Liên Tuyết Kiều thấy nỗi thống khổ của mình bỗng tiêu tan đi. Trên mí mắt nàng ẩn hiện một nét vui tươi. Nàng nói:

– Gã họ Viên biểu chỗ gã có một thanh đao vàng...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Gã bảo đó là thanh đao rất quý trên thế gian.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt, sức nhớ lại cảnh tượng chàng đã nhìn thấy trong núi Bạch Mã. Viên Hiếu trước ở trong khu rừng thẳm đó, tất biết hai cái xác chết, một đàn ông một đàn bà ở trong thạch động. Khi đó gã còn ngây ngô chưa hiểu việc nhân gian, nhưng cảnh tượng trong động đều đã in sâu vào óc gã, rồi về sau gã nhớ lại dần dần.

Đôi mắt trong suốt của Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ. Nàng hỏi:

– Người nghĩ gì mà thờ người ra, sao lại không nói?

Thượng Quan Kỳ “Ồ” một tiếng, nhớ lại những hình ảnh trước:

Lưỡi kim đao trong sơn động trông bề ngoài tựa hồ như lưỡi đao cùn, mà thực ra sắc bén vô cùng. Chàng nhớ cả trên chuôi đao có khắc tám chữ nhỏ “Kinh hồn chi đạo, vô kiên bất tồi” (Lưỡi đao kinh hồn, chạm vào vật cứng rắn mới đứt).

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều dậm chân hỏi:

– Người hóa câm rồi hay sao?

Thượng Quan Kỳ giật mình như người mơ ngủ, choàng tỉnh giấc đáp:

– Đúng đó! Chỗ Viên đệ Ở có thanh kim đao sắc vàng, gã không nói gạt cô nương đâu!

Liên Tuyết Kiều lắc đầu thờ dãi hỏi:

– Người có nghĩ rằng ta đi theo gã anh em với người tới đó không?

Thượng Quan Kỳ trợn mắt ra không biết trả lời thế nào. Chàng ngừng đầu trông thấy một đám mây trắng đang theo chiều gió bay đi.

Bỗng thanh âm trong trẻo của Liên Tuyết Kiều lại lọt vào tai chàng:

– Việc này ta đã suy nghĩ mười hôm nay. Bây giờ thì ta tin rằng người chân tâm để ta đi theo gã họ Viên.

Nàng đưa mấy ngón tay ngọc ngà quấn lại mớ tóc mai xõa ra. Dưới ánh mặt trời sáng lạng, dung nhan diễm lệ của nàng ửng hồng, làm tiêu tan quầng thâm trên mí mắt. Mặt nàng ẩn hiện nỗi mừng vui e thẹn.

Thượng Quan Kỳ khen thắm:

“Quả nhiên là một trang tuyệt thế mỹ nhân, để nàng bầu bạn với Viên đệ thì thật cay đắng cho nàng”.

Thượng Quan Kỳ lại đưa mắt ngó sang Viên Hiếu đứng cách xa chừng hơn một trượng. Gã giương đôi mắt đỏ sọc. Trông cặp mắt gã thấy đầy vẻ tự ti và buồn rầu, dường như trong thâm tâm gã cũng biết rằng cái bộ dạng nửa người nửa vượn của gã khó lòng được sánh đôi cùng Liên Tuyết Kiều là một vị tuyệt thế giai nhân.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng lên tiếng:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều mỉm cười hỏi:

– Chi vậy?

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Mấy hôm nay ta cảm thấy trong người biến đổi khá nhiều, tưởng mình như một cô gái thơ ngây, sắp phải về nhà chồng...

Rồi nàng ra chiều bẽn lèn không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy xúc động trong lòng, vội ho luôn mấy tiếng, hỏi:

– Có phải đúng như lời tôi đã thành thật nói với cô không?

Liên Tuyết Kiều biến sắc nói:

– Người biểu ta theo gã họ Viên đi tận góc bể chân trời...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã được trời phú cho bản lĩnh khác thường, lại được danh sư truyền dạy, sau này tất làm nên việc lớn. Nếu gã lại được tài trí của cô nương giúp đỡ cho thì việc bình trị những tà phái võ lâm chẳng có chi là khó...

Liên Tuyết Kiều chớp mắt hai cái rồi nói:

– Ta mạo hiểm đợi người mười ngày tại đây chỉ cốt để nghe người nói vài câu.

Rồi hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi đã nói từ trước rồi, bây giờ có nói lại cũng thế thôi.

Liên Tuyết Kiều lau ngón nước mắt trên má nói:

– Người nói lại một lần nữa, ta muốn nghe tiếng nói tự đáy lòng người.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương ráng mà chiều cổ cho Viên đệ.....

Đột nhiên chàng ngừng lại không nói nữa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Sao người không nói nữa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Giở đi giở lại cũng chỉ là một câu dù nói đến bao nhiêu lần cũng thế thôi.

Nét mặt Liên Tuyết Kiều đang hồng hào, bỗng biến thành lợt lạt. Người nàng loạng choạng cơ hồ suýt ngã.

Thượng Quan Kỳ ngửa mặt lên trời gọi:

– Viên đệ! Lại đây mau!

Viên Hiếu thần thờ bước lại hỏi:

– Đại ca gọi đệ!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Viên đệ mau đỡ lấy Liên cô nương vì cô khó chịu trong người. Viên đệ nhớ hết lòng săn sóc cho cô.

Viên Hiếu đưa tay ra, nhưng vội rút lại ngay. Gã là người kiêu dũng thiện

chiến, gan dạ phi thường, song đối với Liên Tuyết Kiều thì gã lại kính sợ dị thường.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy nổi đau lòng, không dám nhìn nữa vội quay đi chỗ khác và bất giác nhỏ hai giọt lệ.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều mặt mày cực kỳ thê thảm hỏi:

– Người tưởng ta không dám theo gã đi chăng?

Thượng Quan Kỳ từ từ quay lại, chấp tay xá dài nói:

– Xin cô nương chiếu cố cho Viên đệ. Thượng Quan Kỳ này còn sống ngày nào cũng hết lòng cảm kích cô nương ngày ấy.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên giang hai tay ra, châu lệ đầm đìa, mắt nhìn Viên Hiếu khẽ gọi:

– Lại đây mau!

Viên Hiếu vội chạy lại, khúm núm rụt rè không biết làm thế nào.

Liên Tuyết Kiều giục:

– Mau bồng ta lên!

Viên Hiếu đưa hai tay ra ôm lấy tấm lưng thon Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều gục đầu xuống vai Viên Hiếu, khẽ hỏi:

– Người có thể đem ta đi để lấy kim đao được không?

Viên Hiếu nói:

– Phải rồi! Thanh đao đó khác hẳn những đao trên thế gian.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chúng ta đi thôi!

Viên Hiếu nói:

– Tôi muốn cùng đại ca nói mấy câu rồi sẽ đi được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không cần! Từ đây trở đi chúng ta vĩnh viễn không muốn thấy mặt y nữa.

Viên Hiếu rùng mình nói:

– Nhưng đại ca đối với tôi rất tốt.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Rồi ta đối đãi với người còn tốt hơn nữa chứ sao?

Viên Hiếu đáp ứng:

– Nhưng đại ca, đại ca..

Trong lòng gã bị xúc động mạnh, không thốt ra lời được, chỉ gọi đại ca đến mấy chục lần rồi không nói được câu gì nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫy tay nói:

– Viên đệ! Thôi đi đi! Khi nào gặp sự phụ đừng quên nói ta có lời vấn an.

Viên Hiếu ngẩn ngơ giây lát, đột nhiên gã gầm lên một tiếng thật to vang đến tận mây xanh, rồi trở gót chạy nhanh như bay.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng hai người, trong lòng cay đắng mà không nói ra được. Bỗng chàng há miệng ộc máu tươi ra.

Chàng từ từ ngồi xuống, nhắm mắt vận khí điều hòa hơi thở, nhưng trong lòng phiền muộn vô cùng, khó lòng trấn tĩnh lại được và không còn cách gì điều hòa chân khí vào kinh mạch. Chàng lòng buồn rười rượi, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Bỗng nghe một tiếng thở dài vọng lại, rồi có người cất tiếng hỏi:

– Hiền đệ khó chịu lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ từ từ quay đầu lại thì thấy Đỗ Thiên Ngạc đứng cách xa chừng bốn năm thước, vẻ mặt nghiêm trang. Chàng lắc đầu gượng cười đáp:

– Không sao. Đa tạ Đỗ huynh có dạ quan hoài.

Đỗ Thiên Ngạc thung thính bước lại nói:

– Hiền đệ đã không hạ khí xuống được thì đừng vận nội công điều hòa hơi thở, vì như thế chẳng những không ích gì mà còn có hại đến thân thể.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tiểu đệ vẫn như thường mà!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thôi đệ đừng gạt ta nữa. Nếu ta để hiền đệ gạt được chẳng hóa ra mấy chục năm bôn tẩu giang hồ cũng uổng thôi ư? Các người nói gì ta đã nghe thấy cả rồi!

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười đáp:

– Tiểu đệ có làm điều gì lầm lỗi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Việc này khó mà quyết định ai phải ai quấy.

Ngừng một lát, Đỗ lại nói:

– Liên Tuyết Kiều nhan sắc như hoa tựa ngọc, Viên Hiếu trái lại xấu xí dị thường. Tuy hiền đệ tốn phí tâm cơ song khó gây thành lứa đôi cho hai người đó được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng biết thế. Liên Tuyết Kiều không những nhan sắc tuyệt vời, mà tài trí cũng ít người bì kịp. Còn Viên đệ thiên tính dị thường, khí độ hiên ngang, sau này rất có thể thành người bậc nhất trong võ lâm. Nếu gã được Liên cô nương đem tài trí ra giúp đỡ cho thì lo gì không ổn định được giang hồ. Đệ thiết tưởng cặp anh hùng mỹ nhân này sẽ để lại một tấm gương tốt đẹp cho hậu thế.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ nói thế cũng phải...

Rồi Đỗ ngẩng nhìn trời chiều nói tiếp:

– Không nên ở lâu chỗ này, chúng ta phải đi ngay. Đội thị vệ của Cồn Long Vương thua chạy, khi nào họ chịu bỏ đi. Huống chi họ đang nhằm bắt sống Liên cô nương. Nếu ta đoán không lầm thì chỉ lúc nữa sẽ có những tay cao thủ dưới trướng Cồn Long Vương đuổi tới đây.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng dậy nói:

– Đại ca thật là cao kiến. Chúng ta đi thôi!

Đỗ Thiên Ngạc đưa tay ra nói:

– Hiền đệ để ta đỡ dậy.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không cần!

Rồi lắc lư đi trước.

Đỗ Thiên Ngạc theo sau Thượng Quan Kỳ. Hai người đi chừng được bốn năm dặm thì đến một khu rừng.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ôm lấy một gốc cây, dừng lại nói:

– Tiểu đệ không đi được nữa rồi, chúng ta hãy nghỉ đây một lát.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn thấy mặt Thượng Quan Kỳ đỏ bừng lên thì không khỏi giật mình, ông đưa tay ra sờ, thấy đầu chàng nóng ran cả kinh nói:

– Hiền đệ bệnh mất rồi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không sao đâu! Mấy bữa nay tiểu đệ học kiếm mệt nhọc quá độ, chỉ cần nghỉ một một lúc là lại khỏi ngay.

Bỗng nghe thấy tiếng còi lạnh lạnh vọng lại.

Đỗ Thiên Ngạc biến sắc khẽ bảo:

– Bọn thuộc hạ Cồn Long Vương đuổi tới nơi rồi! Chúng ta lẩn đi thôi!

Lúc đó Thượng Quan Kỳ cảm thấy toàn thân phát nhiệt, tứ chi bải hoải.

Nhưng trong lòng chàng có một luồng khí mãnh liệt xông lên. Chàng đứng phắt dậy nói:

– Xin tiểu huynh lánh đi để tiểu đệ cùng bọn thuộc hạ Cồn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đỗ Thiên Ngạc nghe nói rùng mình, lắc đầu thở dài khẽ bảo:

– Trước tình trạng này mình chẳng nên hung hăng cậy tài. Khi ta trà trộn vào trong đội thị vệ áo đen, ta đã phân biệt được mấy hiệu còi thường dùng của họ.

Hồi còi vừa rồi dường như báo hiệu có rất đông người đến và từ bốn mặt ập lại.

Dù thân thể hiền đệ lành mạnh thì hai chúng ta cũng không có cách nào kháng cự được với họ, huống chi hiền đệ lại đang phát sốt.

Thượng Quan Kỳ vẫn quật cường nói:

– Không hề chi! Tiểu đệ biết mình còn chống chọi được.

Đỗ Thiên Ngạc biết chàng đang bàng hoàng vì Liên Tuyệt Kiều tức mình bỏ đi, lòng chàng đương đau khổ mà nghe tin Cồn Long Vương phất tay cao thủ đến vây đánh, tấm lòng đau khổ khiến chàng nổi xung không cần gì sống hay chết, liều mạng quyết chiến.

Hơn nữa bệnh thể bộc phát khiến chàng không thể bình tĩnh lại được. Con

người đã không coi sống chết vào đâu, chiến đấu không theo đúng lẽ lối, tất sẽ bị nguy với cường địch.

Bỗng lại nghe một hồi còi lanh lảnh, mỗi lúc một gần, chỉ còn cách vài chục trượng. Tiếng còi bốn mặt vang lên báo hiệu cho nhau, đúng là nguy cơ đến nơi rồi!

Đỗ Thiên Ngạc là người lịch duyệt, biết rằng không thể thuyết phục được Thượng Quan Kỳ, nếu còn chần chờ giây lát, tất càng thêm nguy ngập. Ông khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ muốn đánh thật ư?

Thượng Quan Kỳ xoay tay rút kiếm ra, cương quyết đáp:

– Người ta dù có sống đến trăm tuổi, rút cục cũng không khỏi chết...

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên giơ ngón tay ra điểm vào huyệt đạo Thượng Quan Kỳ rất nhanh rồi ôm chàng chạy vào bụi rậm.

Thượng Quan Kỳ tuy trong tâm vẫn tỉnh táo, song huyệt đạo bị kìm chế, miệng không nói được, người không cử động được đành để Đỗ Thiên Ngạc làm gì thì làm.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn quanh một lượt lựa một cành cây rậm rạp, rồi cùng Thượng Quan Kỳ trèo lên. Ông là người dày dạn giang hồ, làm việc cẩn thận, đặt Thượng Quan Kỳ vững chắc rồi lại nhảy xuống gốc cây xóa hết vết chân rồi mới nhảy lên nấp trong đám lá cây rậm rạp.

Đỗ Thiên Ngạc vừa nấp xong thì tiếng còi đã đến ngoài rừng. Bốn gã thị vệ áo đen tay cầm binh khí theo nhau đi vào.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn ra thì thấy gã đi đầu tay cầm quỹ đầu đao, lưng giắt cây hồ đầu câu, thân thể cao lớn. Chính là phó thủ lãnh đội thị vệ, tên gọi Lãnh Tiễn Quách Kiệt.

Đỗ Thiên Ngạc tuy mới trà trộn vào đội thị vệ trong một thời gian ngắn, song ông đã có dụng ý đặc biệt, lưu tâm dòm ngó khắp nơi. Những cao thủ trong đội thị vệ Ông nhớ mặt hết. Ông biết rằng Quách Kiệt chẳng những võ nghệ cao cường, nội công hùng hậu, lại còn rất nhiều ám khí, bắn ra trăm phát trúng cả trăm. Vì thế mà gã có biệt hiệu là Lãnh Tiễn. Trong đội thị vệ áo đen, Quách Kiệt đứng vào hàng thứ hai.

Thượng Quan Kỳ tuy bị điểm huyệt, song tai vẫn nghe mắt vẫn trông rõ. Chàng không cử động được, nhưng trông rõ cường địch đã đến gốc cây mình đang ẩn.

Bỗng thấy Lãnh Tiễn Quách Kiệt hỏi:

– Chúng ở khu này phải không?

Một gã áo đen khom lưng đáp:

– Đúng rồi! Ở cách đây không xa mấy.

Quách Kiệt nói:

– Mới trong khoảnh khắc, chắc bọn chúng chưa chạy xa được, hướng chi

chúng ta bốn mặt áp vào thì bọn chúng còn đi đâu được.

Quách Kiệt có một địa vị cao cả trong đội thị vệ, nên bọn thuộc hạ gã không dám nói xen vào, cứ để mặc gã nói gã nghe.

Tiếng còi lạnh lạnh khắp bốn mặt tám phương truyền lại. Chỗ này im thì chỗ khác nổi lên, liên miên không dứt.

Lãnh Tiên Quách Kiệt móc trong bọc lấy một cái còi đồng đặt lên miệng thổi, phát ra thanh âm chói tai. Tiếng còi mỗi lúc một gần, chớp mắt bốn mặt có đến mấy chục người áo đen kéo ập vào. Những người này vừa trông thấy Quách Kiệt lập tức đứng thẳng người, thông tay, tỏ vẻ rất cung kính.

Lãnh Tiên Quách Kiệt đảo mắt nhìn chung quanh một lượt lạnh lùng hỏi:

– Các người có gặp bên địch không?

Bọn áo đen ngơ ngác nhìn nhau, lẳng lặng chẳng ai lên tiếng.

Quách Kiệt cả giận gắt:

– Ta hỏi các người đã gặp bên địch chưa? Các người điếc cả à?

Bỗng thấy một gã đáp:

– Tại hạ từ phía chính đông tới, dọc đường chưa gặp một người nào.

Một gã khác nói:

– Hướng chính bắc cũng không thấy tung tích địch đâu.

Rồi cả hướng Nam, hướng Tây cũng đều báo cáo chưa gặp bên địch.

Lãnh Tiên Quách Kiệt trầm ngâm một lát rồi nói:

– Các người nói vậy thì chẳng lẽ bọn chúng mọc cánh bay trên không rồi hay sao?

Một gã áo đen đứng bên Quách Kiệt nói:

– Có lẽ bọn chúng cõn nấp quanh quần tròng rừng này.

Quách Kiệt chau mày nói:

– Ta cũng nghĩ thế. Bây giờ mình hãy sục tìm khu rừng này xem sao rồi hãy liệu.

Bọn áo đen vâng lời lập tức tản đi.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

“Mấy chục tên thị vệ này mà tìm ra hành tung mình thì khó lòng thoát chết với chúng...”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe nổi lên một trận cười khanh khách nói:

– Thằng nhãi này! Mi còn trốn được nữa thôi?

Đỗ Thiên Ngạc tưởng hành tung mình đã bị bại lộ trong lòng khôn xiết hoang mang, ông cầm sẵn cây nhuyễn tiên trong tay chuẩn bị đối địch.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão giang hồ lịch duyệt vẫn không lên tiếng chỉ hoảng hốt một chút rồi trầm tĩnh lại. Ông biết rằng Lãnh Tiên Quách Kiệt hăm dọa để kẻ nhát gan sợ hãi lên tiếng. Chính ông suýt nữa cũng bị mắc mưu. Bỗng có người kêu rú lên dường như bị trọng thương.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt đứng ngay dưới gốc cây mà Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ đang nấp trên ngọn. Song chính vì thế mà hai người lại được an toàn hơn.

Đội thị vệ áo đen này trực thuộc Vương phủ để nghe mệnh lệnh Cồn Long Vương. Chúng đã từng suu nã những người phạm tội bội phản, tìm kiếm rất kỹ lưỡng, lại giàu kinh nghiệm.

Chúng càng để ý xoi mói những chỗ lá cây rậm rạp. Song chỗ gốc cây Lãnh Tiễn Quách Kiệt đứng, bọn này không tiện sục sạo nên hai người nấp trên cây không bị bại lộ.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng rú một lần rồi im bật, không nghe thấy nữa thì biết là đôi phương ra đòn rất nặng, nạn nhân không chết cũng bị trọng thương.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt hấp tấp chạy đi, rồi cả đội thị vệ đứng rải rác dưới gốc cây này cũng theo gã đi luôn.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ vạch lá cây để ngó theo bọn họ, song bị rừng rậm che khuất không nhìn được rõ.

Bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau loảng choảng vọng lại, đúng là đội thị vệ đang cùng cường địch động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc ghé vào tai Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Đây hiền đệ! Trước tình cảnh này, mong rằng hiền đệ nghe lời tiểu huynh. Sau khi tiểu huynh giải phóng huyết đạo cho hiền đệ rồi, bất luận trường hợp nào, hiền đệ cũng phải nhẫn nại, nếu không bị bên địch phát giác thì nhất thiết không được động thủ.

Nói xong Đỗ Thiên Ngạc ngậm vận chân khí giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi hỏi:

– Không hiểu Liên cô nương cùng Viên đệ đã thoát thân được chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn họ đã lánh khỏi tầm truy nã của bọn áo đen, bây giờ chắc đi xa đến mấy chục dặm rồi.

Thượng Quan Kỳ âm thầm thở dài, giơ tay lên bóp đầu, ngồi tựa vào cành cây lớn nhắm mắt lại. Xem chừng bệnh thể chàng đã nặng lắm rồi.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ hỏi:

– Hiền đệ thấy trong lòng khó chịu lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ khẽ gật đầu nhắm mắt không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc giơ tay ra sờ trán chàng, bắt giắc cả kinh, vì chân hỏa đã phát tán, trán chàng hiện lạnh như băng.

Đỗ Thiên Ngạc để ý nhìn kỹ thì nét mặt Thượng Quan Kỳ trước đỏ bừng, giờ đã biến thành lợt lạt.

Ngoài xa tiếng khí giới vẫn chạm nhau không ngớt.

Đỗ Thiên Ngạc nhờ sự kinh nghiệm đã nhiều, nhận ra rằng trong khu rừng này đang tiếp diễn một cuộc chiến đấu kịch liệt do một số đông người, trong lòng không khỏi mừng thầm, khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ cố nhẫn nại chút nữa, dường như đội thị vệ Cỗ Long Vương đã gặp những tay cao thủ Cùng Gia Bang.

Chưa dứt lời, một hồi còi cấp bách vang lên, đội thị vệ gọi nhau rút lui.

Một đại hán mình mặc áo sắc tro, tay cầm trường kiếm đi trước, chính là võ tướng Quan Tam Thắng, theo sau ông có đến mấy chục người.

Đỗ Thiên Ngạc hắng giọng luôn mấy tiếng rồi ôm Thượng Quan Kỳ nhảy xuống. Vì ông mình mặc áo đen của đội thị vệ nên người Cùng Gia Bang lập tức bao vây.

Võ tướng Quan Tam Thắng nhìn kỹ Đỗ Thiên Ngạc rồi hỏi:

– Đỗ huynh đây ư? Sao lại ăn mặc thế?

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười, không trả lời câu hỏi Quan Tam Thắng, để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ đang ẩm trong tay, nói:

– Người anh em của tại hạ đang bị trọng bệnh, cần được chữa ngay. Tại hạ nghe Đường tiên sinh tinh thông y thuật, phiền Quan huynh đến tới đó, rồi còn chuyện gì sẽ nói sau cũng chưa muộn.

Quan Tam Thắng để ý nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, nước da xanh mướt, dường như bệnh tình rất là trầm trọng. Ông trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đường tiên sinh phái tại hạ đem Tứ Thập Bát Kiệt giữ khu rừng này. Đội thị vệ áo đen tuy đã rút lui nhưng tại hạ còn phải giữ ở đây, e rằng không dám bỏ đi..

Ngừng một lát Quan Tam Thắng lại nói:

– Bây giờ tại hạ đành giải quyết cách này vậy:

Phái bốn tay cao thủ trong Tứ Thập Bát Kiệt dẫn hai vị đi yết kiến Đường tiên sinh.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng Quan Tam Thắng phái bốn tay cao thủ, tiếng gọi là đưa mình đi, nhưng kỳ thực là để giám sát mình. Song ông cũng cho rằng trước tình cảnh này không thể trách người ta đa nghi được liền nghiêng mình nói:

– Làm rộn Quan huynh nhiều quá!

Quan Tam Thắng gật đầu cười nói:

– Văn thừa tề bang cảm mạch bốc thuốc, thật có tài khởi tử hồi sinh. Ông bạn Đỗ huynh chỉ uống một thang là khỏi.

Nói xong phái bốn tay cao thủ dẫn Đỗ Thiên Ngạc đi yết kiến Đường Toàn.

Đỗ Thiên Ngạc theo bốn đại hán luôn qua khu rừng rậm đến một cánh đồng bát ngát, bốn đại hán bắt đầu tăng gia cước bộ. Đỗ Thiên Ngạc cũng phải chạy nhanh cho kịp.

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, Đỗ Thiên Ngạc đã nhìn thấy đằng xa có một thôn trang độ bốn năm nóc nhà nhỏ.

Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống nhìn Thượng Quan Kỳ, thấy hai mắt chàng vẫn nhắm nghiền, ngủ say li bì. Ông chạy nhanh như vậy mà chàng cũng không tỉnh lại thì trong dạ bồn chồn.

Hai gã áo sắc tro dẫn đường đi trước đã rẽ vào trong thôn. Hai gã đi sau Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Xin đại giá chờ đây một chút, đã có hai vị vào thông báo rồi.

Chỉ một lát đã thấy Đường Toàn mình mặc áo dài, tay cầm quạt thủng thỉnh ra nghênh tiếp cười nói:

– Đỗ đại hiệp đến đây thật là may! Xin mời vào đây ngồi chơi một lúc.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ được tiên sinh ra đón tiếp, rất lấy làm áy náy!

Đường Toàn chột để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, hỏi ngay:

– Sao, y bị thương ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Y bị bệnh đó. Phiền tiên sinh coi mạch cho.

Đường Toàn nói:

– Xin mời Đỗ huynh vào đây nói chuyện.

Đoạn xoay mình đi trước dẫn đường. Đỗ Thiên Ngạc theo sau vào một căn nhà tranh, giậu tre bao bọc chung quanh. Trong nhà đại sảnh đặt một cái bàn gỗ sơn đỏ. Trên bàn đầy đủ giấy tờ bút mực.

Đường Toàn mời khách ngồi rồi vẫy tay bảo những người mặc áo sắc tro:

– Các ngươi hãy lui ra.

Hai gã cúi mình chấp tay lui ra.

Đường Toàn đặt cây quạt xuống bàn nói:

– Cứu người là gấp, để tại hạ cầm mạch cho y xem sao đã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Y mắc bệnh một cách khác lạ, e rằng không phải bệnh thông thường...

Đường Toàn gật đầu không nói gì, kéo tay trái Thượng Quan Kỳ chẩn mạch.

Đường Toàn nhắm mắt hồi lâu rồi mở choàng ra nói:

– Quả nhiên bệnh thể trầm trọng!

Đỗ Thiên Ngạc sợ quá vội hỏi:

– Còn có thể cứu được nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Không nguy đến tính mạng, song cần phải một thời gian mới chữa được.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin tiên sinh bốc thuốc ngay cho.

Đường Toàn nói:

– Ở nơi hoang dã này không có tiệm bán thuốc. Bây giờ đành cho y mấy

viên thuốc hoàn để giữ lại nguyên khí rồi mới phái người đi hốt thuốc.
 Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc móc hai viên thuốc hòa với nước cho Thượng Quan Kỳ rồi bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Đường như Thượng Quan huynh vì trong lòng sầu khổ quá đỗi mà mắc bệnh. Phần vì y lao thân quá độ, phần lại cảm mạo phong hàn.
 Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Tiên sinh đoán bệnh trúng lắm. Mấy bữa nay y vừa đau khổ vừa mệt nhọc.
 Đường Toàn nói:

– Có chỗ tại hạ còn chưa hiểu, xin Quan huynh nói thực cho hay.
 Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ biết được điều gì xin nói hết.
 Đường Toàn hỏi:

– Gần đây Thượng Quan huynh có gặp việc gì thương tâm quá độ không?
 Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dĩ nhiên là có. Hồi ôi! Gan dạ anh hùng, tâm tình nhi nữ. Điều ấy đã khiến cho con người nát ruột tan hồn để mà chịu đựng.
 Đường Toàn hỏi:

– Đỗ huynh nói thế là nghĩa làm sao?
 Đỗ Thiên Ngạc liền đem sự tình của Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay thuật lại một lượt, nhưng giấu nhẹm việc Thượng Quan Kỳ luyện kiếm. Đường Toàn khen rằng:

– Thật là một người hiệp sĩ nhân hậu. Trách nào y không muốn sống, chẳng thềm đem công lực chống cự với bệnh thế.
 Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Y liệu lĩnh đến thế kia ư?
 Đường Toàn nói:

– Tại hạ chẩn mạch biết rằng mạch yếu mà không trông rỗng, bệnh trầm trọng nhưng tiềm lực hãy còn dư đủ, cần phải tĩnh dưỡng.
 Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Xem thế thì biết, y đem lòng yêu Liên cô nương đến cực điểm, mối tình khó bề gỡ cho ra, nên y định tự tuyệt sinh cơ.
 Đường Toàn trầm ngâm một lúc, đột nhiên ngẩng mặt lên nói:

– Theo ý kiến tại hạ thì hành động này của Thượng Quan huynh không những tỏ ra khí phách anh hùng mà còn muốn thành toàn cho Liên cô nương cùng Viên huynh đệ.
 Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiên sinh liệu việc như thần. Tại hạ xin nghe lời cao luận.
 Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ có hiểu sơ qua về thuật tướng số. Trong cái đẹp của Liên cô nương đã lộ ra ý chí mãnh liệt, có phong độ một đấng trượng phu, đó là một điểm

sẽ nắm chủ quyền.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Liên cô nương tuy là đàn bà mà lãnh tụ quân hào. Nếu không phải bậc tài trí thì làm sao điều khiển nổi. Lời bàn của tiên sinh thật đúng.

Đường Toàn lại tủm tỉm cười nói:

– Liên Tuyết Kiều bề ngoài đã nắm quyền mà bề trong đầy ý chí cương nghị. Hơn nữa thông minh tài trí của cô có lẽ còn hơn cả Thượng Quan huynh. Nếu cô ta cùng Thượng Quan huynh ở với nhau sẽ đi đến chỗ cô rời bỏ võ công đi tập thiền thừa để học làm người hiền thê thì chẳng hóa ra uổng mất một đời tài hoa..

Ngừng một lát Đường Toàn lại thở dài nói tiếp:

– Trên đời không có việc gì tận thiện tận mỹ. Sắc nước hương trời như Liên Tuyết Kiều mà sánh vai với Viên Hiếu thì hồng bèo cá nước duyên ưa, song võ công hai người có thể thành tựu được những việc cực kỳ lớn lao. Viên Hiếu thiện tính khác thường. Bề ngoài ra vẻ vụng về mà bề trong cực kỳ linh mẫn.

Nhân gã tự biết mình mặt mũi xấu xa, khó lòng xứng đáng với vợ đẹp, tất gã phải đem hết tinh lực rèn luyện võ công cho thành người hào kiệt để kéo lại và như thế sau này bản lĩnh gã không biết đến đâu mà lường.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Lập luận của tiên sinh khiến cho ai nấy đều phải kính phục.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Liên Tuyết Kiều cốt cách hơn người, tuy nàng thấy lang quân tướng mạo xấu xa cũng không đến nỗi thay lòng đổi dạ. Vậy thì những lúc phòng loan tịch mịch, cô phải tìm cách gì để tiêu dao tuế nguyệt? Anh chàng Viên Hiếu đã chẳng hiểu gì về tình dâm thẩm, tất cô phải đem tinh lực ra mưu đồ việc lớn. Cô ta mà vận dụng hết tâm cơ để tính toán thì quyết chẳng kém gì Đường Toàn này. Nếu cô được...

Đường Toàn này. Nếu cô được...

Đường Toàn nói đến đây thốt nhiên ngừng lại.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêng mình nói:

– Tiên sinh ngày đêm lo nghĩ, không một lúc nào thành thoi. Lần này tôi gặp tiên sinh so với lần trước đã thấy gầy đi nhiều. Tiên sinh thứ cho Đỗ Thiên Ngạc này nói một câu càn rỡ, Đỗ mạo coi thân sắc tiên sinh...

Đường Toàn từ từ đứng dậy ngắt lời:

– Nhọc lòng Đỗ huynh phải quan hoài. Đêm đã khuya rồi, Đỗ huynh đi nghỉ thôi!

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài, nghiêng mình từ từ lui ra. Đỗ vừa ra đến cửa, đột nhiên ngừng lại nói:

– Còn Thượng Quan hiền đệ Ở đây chẳng lẽ để nhọc lòng tiên sinh?...

Đường Toàn đáp:

– Đồ huynh bất tất phải quan tâm. Chờ Thượng Quan huynh tỉnh lại, tại hạ sẽ gắng sức thuyết phục y để y hết nỗi sầu bi.
Đồ Thiên Ngạc lại chấp tay lui ra. Một gã áo sắc tro đã chờ sẵn đưa ông ta vào một phòng tĩnh mịch nghỉ ngơi.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 66

Dưỡng Nguyên Đạo Trưởng

Tiết Lộ Thân Thế Cỗ Long Vương

Đỗ Thiên Ngạc biết đạo nhân nhìn thấy bộ áo mình nên sinh lòng nghi hoặc, liền đáp:

– Tiểu đệ là Đỗ Thiên Ngạc.

Ba vị đạo nhân này ít khi lui tới giang hồ nên chưa từng nghe thấy ai đề cập đến Đỗ Thiên Ngạc, chấp tay tươi cười nói:

– Xin chào Đỗ đại hiệp!

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói tiếp:

– Kẻ hậu tiến là Thượng Quan Kỳ, mong được liệt vị chỉ giáo.

Đạo trưởng râu đốm bạc nói:

– Chào Thượng Quan đại hiệp!

Ngừng một lát lão lại nói tiếp:

– Hai vị bôn tẩu giang hồ đã lâu, tại hạ đề cập đến một người, chẳng hiểu hai vị có quen biết không?

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Chưa hiểu đạo trưởng nói ai?

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nói xen vào:

– Chúng tôi chưa hiểu pháp hiệu của ba vị đạo trưởng là gì?

Đạo nhân đáp:

– Bản đạo pháp danh là Dưỡng Chính.

Đoạn lão hỏi tiếp:

– Hai vị có quen biết Cỗ Long Vương không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Nói là biết cũng phải mà bảo là không biết cũng đúng.

Dưỡng Chính đạo trưởng lấy làm kỳ, hỏi:

– Đại hiệp nói vậy là nghĩa làm sao?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Bọn tại hạ đã gặp Cỗ Long Vương, nhưng chưa được trông rõ bộ mặt thật của y. Chẳng những mình tại hạ mà hầu hết mọi người trong võ lâm cũng ít người được trông thấy chân tướng y.

Dưỡng Chính đạo trưởng lấy làm kỳ hỏi:

– Bản đạo ít khi bước chân vào chốn giang hồ nên hiểu biết rất ít. Xin lỗi đại hiệp nói rõ cho nghe.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Quanh năm Cỗn Long Vương đeo mặt nạ, che kín chân tướng đi. Vì không thấy rõ bộ mặt thật y nên y mừng hay y giận cũng không biểu lộ ra ngoài mặt.

Dưỡng Chính nói:

– À ra thế đấy.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Lão đã bảy nhiều tuổi mà vẫn chưa hiểu việc giang hồ, thì những việc kỳ dị nói với lão hàng ngày cũng không hết”.

Dưỡng Chính đạo nhân lại nói:

– Bần đạo có nghe người ta nói dưới trướng Cỗn Long Vương có một đội thị vệ áo đen. Y phục của bọn họ cũng giống các hạ đây.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dạ đúng thế! Bộ áo tại hạ mặc đây chính là y phục của đội thị vệ dưới trướng Cỗn Long Vương.

Dưỡng Chính biến sắc hỏi:

– Nếu vậy thì hai vị nhất định là thủ hạ Cỗn Long Vương rồi!

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát, cười hỏi lại:

– Phải chăng đạo trưởng muốn kiếm Cỗn Long Vương?

Dưỡng Chính đạo nhân nghiêm nét mặt đáp:

– Nếu hai vị là thuộc hạ Cỗn Long Vương thì xin đi với bọn bần đạo.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đi đâu bây giờ?

Dưỡng Chính đáp:

– Đi ra mắt chương môn tề phái.

Đỗ Thiên Ngạc nhíu cặp lông mày nói:

– Nếu vậy thì hay. Xin đạo trưởng cứ đi trước dẫn đường cho.

Dưỡng Chính đạo nhân đưa mắt ra hiệu cho hai đạo nhân râu đen rồi trở gót đi trước.

Hai đạo nhân râu đen chưa có kinh nghiệm giang hồ, trong bụng nghĩ làm sao là lập tức để lộ ra ngoài mặt. Hai lão tỏ vẻ khần trương, chia hai người đi hai bên theo sát Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tùm tùm cười nói:

– Tại hạ từng nghe tiếng Dưỡng Nguyên đạo trưởng phái Võ Dương, chúng ta đến ra mắt người đi!

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn hai vị đạo nhân cười nói:

– Hai vị đạo huynh bất tất phải hoang mang. Chúng tôi quyết chẳng chạy đi đâu.

Hai đạo nhân râu đen đưa mắt nhìn nhau, mặt đỏ bừng lên.

Dưỡng Chính rảo bước dẫn đường đi hết khu cổ mộ, đằng xa đã thấy một ngôi chùa nhỏ.

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi lại vị đạo nhân:

– Quý trưởng môn ở cách đây bao xa?

Một đạo nhân giơ tay trở về phía chùa cổ đáp:

– Ở trong ngôi chùa cổ kia.

Dưỡng Chính đột nhiên đi mau hơn, một lát đã đến phía ngoài một ngôi chùa nát.

Ngôi chùa này chỉ có ba gian, thoáng nhìn đã trông rõ hết cảnh vật trong chùa.

Một đạo nhân đầu tóc bạc phơ ngồi xếp bằng bên án thờ, vẻ mặt trang nghiêm, khiến ai trông thấy cũng đem lòng kính trọng.

Dưỡng Chính đạo trưởng khẽ nói:

– Xin hai vị hãy chờ một chút, để tại hạ vào bẩm trước...

Đạo trưởng tóc bạc đang ngồi nhắm mắt đột nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Ta đã biết rồi.

Dưỡng Chính vội chấp tay nói:

– Tiểu đệ mời được hai vị biết rõ hoạt động của Côn Long Vương.

Đạo trưởng tóc bạc tủm tỉm cười nói:

– Xin mời hai vị vào đây!

Đỗ Thiên Ngạc vào trước, Thượng Quan Kỳ theo sau. Hai người còn cách đạo trưởng chừng bốn năm thước, đột nhiên chấp tay nói:

– Tại hạ xin ra mắt đạo trưởng.

Đạo nhân tóc bạc tủm tỉm cười nói:

– Không dám! Bần đạo là Dưỡng Nguyên chưa được biết quý tính cao danh hai vị tráng sĩ.

Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ chấp tay xưng danh.

Dưỡng Nguyên gật đầu cười nói:

– Trong ngôi chùa cổ chốn rừng hoang này thiếu cả đến cái ghế mời khách ngồi. Xin mời hai vị ngồi xuống chiếu vậy.

Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ ngồi xuống, Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiên bối vời bọn tại hạ đến đây có điều chi dạy bảo?

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo thỉnh giáo hai vị mấy việc.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin đạo trưởng cứ nói ra.

Dưỡng Nguyên cặp mắt lim dim, bỗng hé mở chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bần đạo đã ngoại bảy mươi. Mười năm trước đây đã treo kiếm, ẩn cư, không muốn hỏi han gì đến chuyện võ lâm nữa. Không ngờ trong mười năm nay trên chốn giang hồ đã xảy ra bao nhiêu việc kinh thiên động địa, mà những việc này có dính líu đến chính bần đạo, vì thế mà bần đạo bắt buộc

phải trở lại giang hồ...

Dưỡng Nguyên nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói tiếp:

– Coi bộ áo của Đỗ đại hiệp giống như người ta đồn đại thuộc đội thị vệ áo đen dưới trướng Cồn Long Vương, không hiểu đúng hay sai?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Đạo trưởng nói đúng đó! Bộ áo này là chế phục trong đội thị vệ áo đen.

Dưỡng Nguyên gật đầu nói:

– Nếu vậy Đỗ tráng sĩ hẳn được Cồn Long Vương vừa ý.

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ nói ra chỉ sợ đạo trưởng không tin. Tại hạ tuy mặc áo thị vệ trong Vương phủ, nhưng không phải là thủ hạ Cồn Long Vương.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo quả chưa hiểu được ý tứ tráng sĩ...

Bất thành linh ngoài cửa miếu có tiếng Dưỡng Chính nói:

– Xin thí chủ hãy dừng bước, trong chùa hiện đang có khách...

Hiển nhiên lại có người vào chùa, và hình như người mới đến này không nghe lời Dưỡng Chính cứ tự tiện đi vào.

Bỗng thấy Dưỡng Chính cả giận quát lên:

– Bần đạo đã bảo thí chủ dừng bước, thí chủ không nghe thấy hay sao?

Một thanh âm gắt gỏng đáp lại:

– Nghe thấy hay không nghe thấy ta cũng cứ vào thì đã sao?

Dưỡng Chính thấy người mới đến không chịu đứng lại liền đuổi theo.

Người mới đến lạnh lùng nói:

– Quyền cước không có mắt đâu nhé, người ngăn trở lão phu, nếu bị lão phu đánh cho bị thương thì đừng oán trách.

Dưỡng Nguyên nhíu cặp lông mày trắng, khẽ nói:

– Dưỡng Chính! Đề thí chủ vào đây!

Tiếng bước chân vang lên, một lão giá áo xanh ẵm một thiếu nữ đầu tóc rũ rượi đi vào.

Thượng Quan Kỳ nhận ra chính là lão mà chàng đã gặp ngoài cánh đồng hoang. Chàng vội vàng chấp tay thi lễ nói:

– Xin chào lão tiên bối.

Lão khẽ gật đầu, mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc đăm đăm, cười lạt một tiếng rồi đột nhiên vung chưởng đánh ra.

Thượng Quan Kỳ ngồi phía trước Đỗ Thiên Ngạc, sợ Đỗ bị thương vì luồng chưởng phong rùng rợn của lão áo xanh, chàng vội vung chưởng ra ngăn lại.

Hai luồng chưởng lực mãnh liệt chạm nhau, Thượng Quan Kỳ rung chuyển cả người, suýt ngã ra.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng giơ tay ra đỡ, Thượng Quan Kỳ mới khỏi ngã.

Thượng Quan Kỳ thấy chưởng lực của lão này cực kỳ hùng hậu thì trong

lòng rất là bội phục.

Lão áo xanh cười lạt nói:

– Gã tiểu tử kia giỏi đấy! Chồng nổi một chương của lão phu.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Lão tiên bối quá khen.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

– Khương đại hiệp cũng bị lôi cuốn vào vòng thị phi chốn võ lâm ư?

Lão áo xanh cười lại đáp:

– Lão phu nghe tin đạo trưởng đã đóng cửa gác kiếm không dấn thân vào chốn giang hồ nữa. Ai ngờ nay lại có mặt trong trường tranh đấu này.

Dưỡng Nguyên thở dài nói:

– Bần đạo bất tài, trót đã gieo gió thì đành gặt bão chứ biết sao bây giờ?

Lão áo xanh thở dài, đặt thiếu nữ xuống.

Lão vốn là người lạnh nhạt, tiếng thở dài càng tỏ vẻ thê lương vô hạn.

Thượng Quan Kỳ hỏi xen vào:

– Thương thế lệnh ái đã bớt chưa?

Lão áo xanh đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt hằm hằm nhìn Thượng Quan Kỳ hồi lâu tựa hồ muốn kiếm chuyện với chàng.

Thượng Quan Kỳ ngậm vận chân khí đề phòng.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

“Lão này thật là khó chịu. Mình vì lòng tốt mà hỏi thăm con gái lão, ngờ đâu lão ra vẻ hằn học với mình”. Bỗng thấy lão áo xanh nói:

– Thăng lỗi này lớn mật thật! Vừa bị một chương mà chưa biết thân.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vãn bối vì lòng tốt mà hỏi thăm...

Lão áo xanh ngắt lời:

– Việc của lão phu không cần người phải quan tâm. Thế là người đã phạm vào điều húy kỵ của lão phu rồi đó.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, chỉ cười thầm trong bụng. Chàng lắm bầm:

“Nếu trên thế gian không ai nói đến lão thì lão tìm đâu ra người để tiết hận”...

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tuy quen biết lão áo xanh mà dường như cũng không muốn nói nhiều với lão. Đạo trưởng nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đồ tráng sĩ đây đã không phải thuộc hạ Cỗ Long Vương sao lại vận trang phục thị vệ áo đen, thực khiến cho bần đạo không thể hiểu được.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hai phe đánh nhau phải dùng kỳ mưu, thì cả hai phe đều cho người vào do thám bên địch. Lão tiên bối bất tất phải lo ngại.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Cỗn Long Vương rất nhiều nguy kế, nếu Đỗ trảng sĩ không có đủ bằng chứng thì bản đạo khó lòng tin được.

Lão áo xanh đột nhiên nói xen vào:

– Đạo huynh bắt tất phải đa nghi. Vị này tiếng tăm lừng lẫy ngoài quan ải, quyết không phải thủ hạ Cỗn Long Vương. Nếu có sai lầm lão phu xin chịu trách nhiệm.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Một lời Khương huynh coi trọng bằng non, lẽ nào bản đạo lại không tin?

Bỗng một trận ho nhỏ nhẹ, tiếp theo là một tiếng thiếu nữ nói:

– Khát nước lắm! Cho con uống nước đi.

Lão áo xanh đối với ai cũng lạnh nhạt, song rất yêu thương con gái. Lão ẵm cô ta lên nựng:

– Con ngoan mà, đừng có la.

Rồi lão ngừng đầu lên hỏi:

– Vị nào có bình nước uống không?

Đỗ Thiên Ngạc cởi bầu nước khế bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ đưa nước cho cô nương uống.

Thượng Quan Kỳ đón lấy bầu nước từ từ đưa cho lão áo xanh khế nói:

– Lão tiên bối...

Lão áo xanh đón lấy bình nước chẳng thêm tạ Ôn một câu, tay ẵm con gái tay cầm bầu nước đột nhiên đứng phắt dậy đi ra khỏi chùa không một lời cáo từ.

Thượng Quan Kỳ trông theo sau lưng lão đã đi xa rồi, lẩm bẫm một mình:

“Lão này tính khí quái lạ, ăn nói cử chỉ đều trái tai chướng mắt, chắc suốt đời lão không kết bạn được với ai”.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng bỗng nói:

– Nam Ông Khương Sĩ Ân vì gàn dở mà nổi tiếng ở thế gian. Lão muốn làm việc gì là tự ý làm chẳng nể ai. Tuy đối với mọi người có tính kỳ quái, lạnh nhạt, bất cần phải trái, song bình sinh cũng không làm việc gì lầm lỗi lớn.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi:

– Lão tiên bối biết lão đã lâu chưa?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Kể ra thì quen biết mấy chục năm nay, nhưng cũng vẫn nhạt nhẽo như khách qua đường.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Con người quái gở như vậy, suốt đời không có lấy một người bạn lòng, tưởng cũng là một điều khổ sở.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng khế thở dài nói:

– Thế đạo vô thường, nhân tâm nan trắc. Nếu bản đạo cũng quái gở như Khương Sĩ Ân thì không đến nỗi gây thêm lầm lỗi lớn để tai hại cho võ lâm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối đạo cao đức rộng lòng danh bốn bể, người trong võ lâm ai không kính ngưỡng. Sao lại ví mình với Khương Sĩ Ân?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Vì bản đạo có lòng từ bi mới gây ra hậu quả ngày nay, nghĩ đến càng thêm xót dạ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối có thể cho nghe việc đó để vẫn bối được hiểu đời thêm một chút chăng?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đột nhiên hai mắt lóe ánh hào quang nhìn

Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc rồi nói:

– Bốn mươi năm trước đây, nếu bản đạo không mở lòng từ bi cứu cho một gã bị thương, để gã chết vùi chết dập bên đường, thì việc gì bây giờ trong võ lâm có tên ác quỷ Cồn Long Vương?

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra hỏi:

– Thế ra đạo trưởng đã có cái ơn sâu cứu mạng cho Cồn Long Vương ư?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Nếu bản đạo không có hành động làm lỡ đó thì ngày nay làm gì còn có Cồn Long Vương”. Chỉ vì ngày trước bản đạo động mối từ tâm truyền nội công chính tông phái Võ Đương vào người gã mới cứu được thương thế. Cứu gã rồi bản đạo không ngăn nổi tám lòng muốn truyền thụ tuyệt nghệ cho gã liền đưa gã vào chốn hoang sơn ở mấy tháng. Gã được trời phú cho óc thông minh ít người bì kịp.

Mới trong mấy tháng mà gã đã học được rất nhiều môn võ chính yếu của phái Võ Đương. Ấy mà còn may bản đạo kịp thời nghĩ đến gã không phải người bốn phái nên không chịu truyền thụ môn tuyệt học. Rồi gã bỏ ra đi..

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Gã đó chính là Cồn Long Vương ư?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Thời bấy giờ trong võ lâm chưa có ai tên là Cồn Long Vương, gã chẳng qua là tên đồ đệ phản trắc phái Thiếu Lâm. Mấy nhà sư chùa Thiếu Lâm đuổi đánh gã bị thương nằm bên đường...

Đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Giả tí mà bản đạo chỉ đến chậm một lát sau thì gã đã bỏ mạng rồi, hoặc bị dã thú ăn thịt. Nếu thương thế gã nhẹ, bản đạo cũng không cần ra tay giải cứu.

Vừa đúng lúc bản đạo đi qua thì thương thế gã lên cơn, mắt nhìn thấy gã chết đến nơi, bản đạo chạnh lòng thương ra tay cứu cấp. Thương thế gã cực kỳ nghiêm trọng, không thể chỉ dùng thuốc mà chữa được. Bản đạo phải dùng nội công chính tông mới cứu được gã để đến nỗi xảy ra tai họa ngày

nay..

Nói đến đây lão đột nhiên thở dài không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối cứu nhân độ thế, sao lại gọi là làm lỗi được?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Nếu vô ý mà phạm lỗi thì còn có thể tha thứ, nhưng cố ý phạm lỗi thì không thể trách người ta hận mình được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng nói vậy là nghĩa làm sao? Văn bối nghĩ mãi không ra.

Dưỡng Nguyên nói:

– Sau khi bản đạo cứu gã rồi. Giá việc đó kết thúc thì cũng không sao. Ngờ đâu nửa năm sau gã lại tìm đến núi Võ Đương. Bản đạo đã biết gã tâm thuật không tốt, song vẫn yêu gã có thiên tài xuất chúng. Thế rồi trong lòng nảy ra ý muốn gây dựng cho gã thành một bậc tài cao trong phái Võ Đương. Bản đạo tự mình truyền thụ võ nghệ ngày đêm không ngớt, thấy gã có tinh thần đặc biệt không cần ngủ mà cũng không cần nghỉ ngơi thì trong bụng mừng thầm, chắc mâm sau này gã sẽ làm rạng rỡ cho môn phái Võ Đương. Hỡi ôi! Vì tham luyện tài hoa của gã mà gây nên cục diện ngày nay.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sớm tối gã được đạo trưởng điểm hóa cho, gã có đổi lòng hướng thiện chút nào không?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Ngày tháng vùn vụt, từ lúc gã nhập môn phái Võ Đương, thắm thoát đã hai năm. Trong khoảng thời gian này, gã không xuống núi lần nào. Về võ công gã được bản đạo truyền thụ đến bảy tám phần chân truyền rồi. Bản đạo toan truyền nốt phép Thái Cực Tuệ Kiếm là môn tuyệt nghệ để trấn sơn của bản phái, thì thốt nhiên hai cao tăng phái Thiếu Lâm tìm đến, bản đạo thân ra đón vào chùa. Hai vị vừa thấy mặt đã trách bản đạo thu tên đồ đệ phản nghịch của phái Thiếu Lâm trên bước đường trốn tránh. Tuy bản đạo cũng tỉnh ngộ ra, nhưng không khỏi o bế tên nghiệt đồ tìm lời che chở cho gã.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng do đó mà lão tiên bối gây nên cừ hận cùng phái Thiếu Lâm?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Khi bản đạo nghe hai nhà sư tả hình dạng tên bạo đồ và kẻ tội gã, bản đạo liền cho gọi gã ra ngoài sảnh đường để gã thú tội cùng xin lỗi. Bản đạo đã chuẩn bị ra mặt bênh vực gã. Nào ngờ tìm nửa ngày trời chẳng thấy tông tích gã đâu nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã biết mình mắc tội, cố nhiên phải chạy trốn.

Dưỡng Nguyên nói:

– Đã đành là gã chạy trốn, sao lúc xuống núi lại còn hạ sát một tên sư đệ canh gác tại góc đường hiểm yếu?

Thượng Quan Kỳ chau mày nói:

– Nếu thế thì tệ quá!

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo không tiện nói rõ với hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, chỉ biểu hai vị là bần đạo sai gã xuống núi có việc. Trong vòng một tháng gã sẽ về chùa và khát hai vị đến tháng sau sẽ trở lại.

Đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Bần đạo tưởng rằng trong vòng một tháng sẽ tìm ra hành tung nghiệt đồ ở đâu và bắt luận hoặc bắt sống hoặc giết chết gã để giao lại chùa Thiếu Lâm. Nào ngờ tìm thấy lại gã, gã đã không chịu về lại vung kiếm giết luôn bốn tên sư đệ. Bần đạo được tin, lập tức thân hành đuổi theo thì gã lại trốn mất.

Thượng Quan Kỳ khò:

– Côn Long Vương giáo quyết chẳng khác chi cáo già muốn bắt sống gã thực là khó vô cùng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói tiếp:

– Trông đệ tử bị chết thảm, bần đạo đau xót và hối hận vô cùng. Chỉ tại mình có tham vọng để gã trở nên người xuất sắc, mở mang môn phái Võ Đương nên mới xảy ra thảm kịch này.

Dưỡng Nguyên nói tới đây, bộ râu trước ngực rung lên, tỏ vẻ xúc động vô cùng. Đạo trưởng trầm ngâm hồi lâu rồi lại nói:

– Hạn giao người với chùa Thiếu Lâm lại gần đến nơi mà truy tầm vẫn không thấy tông tích gã đâu. Mãi đến đêm hôm trước ngày hết hạn mới có tin báo về:

– Côn Long Vương xuất hiện tại phủ Khai Phong, vì tình thế cấp bách bần đạo đành viết thư để lại cho hai nhà sư chùa Thiếu Lâm, nói rõ tình hình, rồi ngay đêm hôm ấy xuống núi đến phủ Khai Phong...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng có gặp được Côn Long Vương không?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Bần đạo đến chậm một chút, lại hai tên đệ tử phái Võ Đương đi truy tầm bị gã giết chết ngoài thành Khai Phong.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Trên đời thật ít kẻ tàn ác như gã.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng kể tiếp:

– Sau mấy vụ thảm thương trước, bần đạo đã truyền dụ cho các đồ đệ bắt luận là ai, gặp gã chỉ việc tức tốc thông tin cho bần đạo hay và một mặt theo dõi gã chứ không được động thủ. Hai gã bị Côn Long Vương hạ sát ở Khai Phong tuyệt không có dấu vết gì, dường như không phải vì đánh nhau mà

chết. Không biết gã đã dùng thủ đoạn gì để hại hai tay cao thủ Võ Đương.
Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiên bối có gặp Côn Long Vương không?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Bần đạo thấy đệ tử chết thảm, trong lòng phần nộ không nén được nữa, quyết tâm tìm cho thấy gã, dù là phải theo đuổi gã đến tận góc bể chân trời. Không ngờ bần đạo ra đến bến sông Hoàng Hà thì gặp gã. Lúc đó người qua sông rất nhiều, bần đạo phải nhẫn nại vì sợ mình động thủ sẽ làm bị thương lây đến người vô tội, liền kiếm lời bảo gã theo về núi, đồng thời đứng sát lại bên gã, đề phòng khi có phải động thủ cũng không đến nỗi làm bị thương nhiều người. Không ngờ gã chẳng cựa nự chi hết, ung chịu theo bần đạo về núi. Đi đến chỗ bãi cát hoang vu không có vết chân người, tên bạo đồ thốt nhiên rút trường kiếm ra với vẻ mặt hung dữ, gã ra tay đánh nhau với bần đạo...

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn trộm thì thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng vẻ mặt hiền từ tự nhiên lộ vẻ phần nộ, dường như đạo trưởng vẫn canh cánh bên lòng không bao giờ quên được vụ này.

Đạo trưởng trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc biết Dưỡng Nguyên đang lúc thương tâm, không dám hỏi xen vào.

Bỗng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Bần đạo kịch chiến với tên nghiệt đồ trong ba giờ, mặt trời đã lặn, mặt trăng đã mọc mà vẫn chưa phân thắng bại. Võ công của tên bạo đồ rất phức tạp.

Ngoài những môn của phái Võ Đương cùng phái Thiếu Lâm, gã còn nhiều chiêu thuật kỳ bí, khiến cho bần đạo phải thi triển môn trấn sơn tuyệt nghệ của bản phái là Thái Cực Tuệ Kiếm để chiến đấu với gã mới khỏi bị thương dưới lưỡi kiếm của gã. Rồi gã lại tẩu thoát.

Ngừng giây lát, Dưỡng Nguyên kể tiếp:

– Lúc gã chạy, có tung ra một nắm thuốc bột, bần đạo không kịp đề phòng hít phải một chút. Vì trúng phải thuốc kịch độc, bần đạo liền tạm bỏ việc đuổi theo tên bạo đồ, quay về núi chữa bệnh. Thứ thuốc của gã lợi hại quá, bần đạo phải uống luôn một lúc mười viên Tích Độc Thần Đơn và phải điều trị nửa năm mới khỏi. Nhưng từ bấy giờ tên bạo đồ cũng mai danh ẩn tích. Bần đạo cùng người phái Thiếu Lâm đi truy tầm gần một năm mà không tìm ra nơi gã ẩn thân. Sau một năm bần đạo trở về núi Võ Đương thì lại được mục kích một việc thảm khốc kinh người.

Đêm hôm trước ngày bần đạo về tới núi Võ Đương, chùa Tam Nguyên phát sinh một việc bi thảm. Một người bịt mặt đêm lên núi Võ Đương giết một trong bốn vị đại hộ pháp chùa Tam Nguyên, còn ba vị nữa bị trọng

thương. Giữa đám đệ tử đông đảo vây đánh mà gã ung dung tung người lên đi mất. Cứ theo bọn đệ tử thuật lại thì đúng là Cồn Long Vương. Thế là lòng từ thiện của bản đạo lại gây thêm một vụ bi thảm nữa.

Thượng Quan Kỳ thấy nét mặt đạo nhân rầu rầu buồn thảm, muốn tìm mấy câu an ủi mà không biết nói sao. Chàng chỉ thở dài ngồi yên.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng ngẩng mặt lên nhìn nóc nhà nói tiếp:

– Bản đạo còn một điều đau khổ nữa vẫn giấu kín ở góc lòng, lúc nào cũng khắc khoải bồn chồn.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng có việc gì xin cứ nói ra, nếu tại hạ có thể làm được thì...

Bồng chàng biết rằng mình lỡ lời vì chương môn phái Võ Đương địa vị cao cả, lại ở trước mặt bao nhiêu đệ tử trong phái, thiếu chí tay cao thủ mà cần đến mình giúp sức, nên chàng thôi không nói nữa.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng từ từ để mắt chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc này bản đạo giấu kín tận đáy lòng đã lâu chưa từng nói với ai.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu là việc bí mật của quý phái thì tại hạ không dám nghe.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bản đạo chẳng còn sống được mấy nổi, đành phải nói ra.

Đạo trưởng lại thở dài nói tiếp:

– Mấy chục năm nay nhân tài phái Võ Đương mỗi ngày một mòn mỏi, bản đạo muốn tìm người kế nghiệp nên đã đi tìm khắp nơi, hai miệt Nam Bắc sông Đại Giang chẳng đâu là không có vết chân. Song bậc hiền tài chỉ may mà gặp được, chứ tìm đâu cho thấy? Vì thế mà bản đạo thu nạp Cồn Long Vương vào làm môn hạ phái Võ Đương với triển vọng sau này gã mở mang cho môn phái, ngõ hầu oai danh mấy trăm năm khỏi bị trôi theo dòng nước.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Nổi khổ tâm của đạo trưởng thật đáng phàn nàn?...

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đôi mắt sáng như điện lại chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ từ đầu xuống gót chân, luôn luôn gật đầu nói:

– Việc lựa chọn chương môn cho môn phái quan hệ thế nào chắc tráng sĩ cũng biết rồi.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp:

– Điều đó vẫn bồi quả là chưa biết.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Chương môn đã phải duy trì danh dự cho bản phái lại phải tìm cách tiếp tục mở rộng môn phái ra.

Tuy đó là hai việc nhưng thực chỉ là một. Thông thường thì việc lựa chọn người chương môn sau này là tìm kẻ có tài đức trong hàng đệ tử bản phái để

giáo huấn rèn luyện thành tài rồi cất nhắc lên, cốt sao cho môn phái ngày một rạng rỡ thêm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối có giáo huấn như vậy thì vẫn bồi mới hiểu được.

Dưỡng Nguyên nói tiếp:

– Thời kỳ môn phái hưng thịnh thì việc này cũng chẳng khó gì, nhưng gặp lúc nhân tài kém cỏi thì lại khiến cho người ta phải điên đầu. Có người suốt đời vất vả mà tìm không ra. Phái Võ Đương hết tuần cực thịnh chuyển sang tuần suy yếu, nhất là thời bản đạo nắm quyền chưởng môn lại càng nghiêm trọng. Nếu trong vòng mười năm nữa không chấn hưng được thì e rằng sẽ lâm vào cảnh tan rã. Hơn nữa lại đang gặp phải tên nghiệt đồ tàn ác Côn Long Vương đang chực phá hoại.

Hiện giờ trừ bản đạo ra không còn người nào đối thủ với gã được. Bản đạo mà chết đi tất gã lại tìm lên đây thì chỉ một trận là tiêu diệt hết phái Võ Đương. Hỡi ôi? Mình đã chẳng tìm được người kế nghiệp lại không giữ cho môn phái được an toàn thì còn mặt mũi nào trông thấy các bậc tiên sư khi mình chết xuống suối vàng.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 67

Dưỡng Nguyên Truyền Thái Cực Tuệ Kiếm Cho Thượng Quan Kỳ

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phải chăng vì thế mà đạo trưởng không gác kiếm về ẩn được nữa, vẫn phải len lỏi vào chốn giang hồ để truy tầm Côn Long Vương.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Bần đạo chuyến này trở lại giang hồ một là vì chưa tìm được người thừa kế bản phái, hai là tìm tên bạo đồ quyết một trận tử chiến để trừ tuyệt mối hậu họa cho phái Võ Đương.

Đạo trưởng lại từ từ đưa mắt chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ thờ dài nói:

– Nhưng xem ra thì cả hai điều tâm nguyện đều khó lòng được thỏa mãn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối bất tất phải băn khoăn. Võ Đương là một môn phái lớn trong võ lâm hiện nay. Chỉ cần đạo trưởng lựa lấy nhân tài, chắc sẽ có người đem lại thỏa mãn cho đạo trưởng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thờ dài nói:

– Việc tìm nhân tài đâu phải chuyện dễ dàng, bần đạo lê gót giang hồ mấy chục năm trời, coi người có đến hàng ngàn hàng vạn, nhưng trừ Côn Long Vương ra chưa thấy một ai khả dĩ khoát áo chương môn cho bản phái được.

Đạo trưởng vuốt râu nói tiếp:

– Có lẽ hoàng thiên không thương đến tuổi già của bần đạo.

Thượng Quan Kỳ giật mình nói:

– Sao? Đạo trưởng...

Thốt nhiên chàng biết câu sau quá xúc phạm nên không nói nữa.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng gật đầu nói:

– Bần đạo thấy trong người có khác, e rằng thọ mạng chỉ còn trong một tuần.

Vì thế mà điều tâm nguyện thứ nhất khó lòng hoàn thành được, đành hạ xuống mong mỗi điều tâm nguyện thứ hai. Bần đạo hy vọng rằng trong vòng mười ngày tìm thấy Côn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Nguyện vọng của đạo trưởng quả là khó khăn. Đừng nói hành tung Côn Long Vương rất bí mật khó lòng tìm đến. Mà dù thấy gã cũng khó lòng đến bên mình gã được vì đội thị vệ áo đen dưới trướng gã đều có mấy chiêu tuyệt kỹ. Gã để bọn này xông ra đối phó với đạo trưởng. Còn chính gã muốn đánh hay muốn chạy thoát đều do gã quyết định. Vậy thì đạo trưởng cố tìm

thấy gã chẳng ích gì.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo cũng biết Côn Long Vương vây cánh rất nhiều, dù có đem hết nhân vật phái Võ Đương cũng khó lòng bắt hay giết được gã. Nhưng than ôi! Dù sao mình cũng phải gắng sức hết lòng.

Dưỡng Nguyên đưa mắt nhìn Dưỡng Chính đang đứng giữ ngoài cửa chùa nói:

– Bọn ngươi phải nghiêm mật điều tra bốn mặt, nếu thấy có người lạ xuất hiện thì lập tức phải thông báo với ta.

Dưỡng Chính vâng dạ đi ngay.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng từ từ giơ tay ra khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Tráng sĩ thử sờ tay bần đạo xem da lạnh chưa?

Thượng Quan Kỳ giơ tay ra nói:

– Vẫn bồi không hiểu.

Bỗng thấy năm ngón tay mình bị đối phương nắm chặt và cảm thấy kinh lực đối phương mỗi lúc một gia tăng bắt buộc chàng phải vận động nội lực để chống lại.

Đỗ Thiên Ngạc thấy vậy thộn mặt ra hỏi:

– Đạo trưởng có ý gì vậy?

Ông để ý nhìn hai người, đều mặt đỏ bừng nhom nhóp mồ hôi, rõ ràng cả hai bên đang vận nội lực đến mức tột độ.

Đỗ Thiên Ngạc đứng phắt lên, cả giận hỏi lại:

– Đạo trưởng làm thế này là có dụng ý gì?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tùm tùm cười, đột nhiên buông tay Thượng Quan Kỳ ra, nói:

– Đỗ đại hiệp đừng làm, bần đạo muốn thử công lực Thượng Quan tiểu hiệp ra sao.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Công lực đạo trưởng thâm hậu vô cùng, văn bối chống thế nào được?

Bỗng Dưỡng Nguyên đạo trưởng nghiêm nét mặt nói bằng một giọng rất thành thực:

– Công lực của Thượng Quan tiểu hiệp đầy đủ để thi triển môn trấn sơn tuyệt nghệ của phái Võ Đương, tức là Thái Cực Tuệ Kiếm.

Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hiểu ý tứ Dưỡng Nguyên đạo trưởng, chàng cười nói:

– Đạo trưởng quá khen.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão giang hồ, coi từng cử động xem từng lời nói của Dưỡng Nguyên đã đoán ra manh mối, liền từ từ ngồi xuống hỏi:

– Phải chăng đạo trưởng đã động lòng yêu tài và có ý truyền thụ tuyệt kỹ?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài đáp:

– Hiện giờ bọn đệ tử bản môn không một ai đủ tài luyện tuyệt kỹ này, nếu chẳng may mà bản đạo chết đi thì môn Thái Cực Tuệ Kiếm đến hết đời bản đạo là thất truyền. Vì muốn cho tuyệt kỹ phái Võ Đương còn tồn tại với đời, bản đạo chỉ còn cách đem kiếm pháp đó truyền lại cho Thượng Quan tiểu hiệp...

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Việc này vẫn bởi làm sao mà tuân mệnh được?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài ngắt lời:

– Thượng Quan tiểu hiệp đừng hiểu lầm ý bản đạo. Cứ xem tiểu hiệp chưa đến tuổi thành niên mà nội công đã thâm hậu đến thế, tất phải có lương sư rồi.

Tranh đoạt đệ tử của người khác là việc mà bản đạo không muốn làm. Vì thế bản đạo chỉ có lòng truyền thụ kỹ thuật mà không có ý thu làm đồ đệ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lời đạo trưởng thật là hệ trọng.

Dưỡng Nguyên lại thở dài nói:

– Bản đạo biết mình không thể sống được mười ngày nữa, mong rằng trong thời gian này đem Thái Cực Tuệ Kiếm của phái Võ Đương truyền thụ cho Thượng Quan tiểu hiệp. Bản đạo không dám miễn cưỡng yêu cầu tiểu hiệp vào làm môn hạ phái Võ Đương mà chỉ có ba điều kiện, mong rằng tiểu hiệp ưng thuận cho.

Thượng Quan Kỳ toan kiểm lời từ chối thì Đỗ Thiên Ngạc đã cướp lời:

– Xin đạo trưởng hãy cho biết trước ba điều kiện đó.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Điều thứ nhất sau khi thành tài rồi, không được đem truyền thụ cho người khác, bất luận con em trong nhà cũng vậy.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Thế là phải lắm. Còn điều thứ hai?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Điều thứ hai là tùy thời giúp đỡ phái Võ Đương chúng ta để duy trì cho chùa Tam Nguyênặng an toàn.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cố nhiên là phải thế. Còn điều thứ ba?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Sau này nếu trong môn hạ phái Võ Đương có tên đệ tử nào gồm đủ tài trí thì Thượng Quan tiểu hiệp đem môn Thái Cực Tuệ Kiếm truyền lại cho đệ tử phái Võ Đương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cả ba điều này đều rất hợp lý.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy vái dài nói:

– Được đạo trưởng có lòng quá thương, vẫn bồi mà từ chối thì phạm tội bất kính, mà vâng theo thì lấy làm xấu hổ quá! Hối ôi!... Dương Nguyên đạo trưởng lại thở dài ngắt lời:

– Không phải bản đạo dám nói càn. Thực ra Thái Cực Tuệ Kiếm là một kiếm pháp thượng thặng hiện nay, hay ít ra cũng là một tuyệt kỹ về kiếm thuật khắp thiên hạ. Đã là kiếm thuật thượng thặng thì người không đủ nội công tất không thể thành tựu. Người được truyền thụ chính mình phải có một căn bản rất thâm hậu của trời phó cho. Với tài trí và nội lực của Thượng Quan tiểu hiệp thì kỳ hạn mười ngày tuy ngắn ngủi, song có thể hấp thụ hết những bí quyết. Khi đã thuộc kỹ bí quyết rồi thì gắng công tự rèn luyện lấy trong một năm nữa có thể thành tài...

Ngừng một lát, Dương Nguyên lại nói:

– Tiểu hiệp không phải cảm tạ bản đạo, vì tiểu hiệp giữ cho tuyệt kỹ của phái Võ Đương ta khỏi thất truyền. Nói một cách khác thì bản đạo nên cảm ơn tiểu hiệp mới phải.

Thượng Quan Kỳ sụp xuống đất lạy, vẻ mặt nghiêm trang nói:

– Nếu Thượng Quan Kỳ này không chết thì trong vòng hai mươi năm, quyết thiết pháp kiếm một vị chương môn cho phái Võ Đương để truyền thụ lại môn Thái Cực Tuệ Kiếm. Tại hạ mà nói sai lời không như bụng nghĩ, thì nguyện trời tru đất diệt.

Dương Nguyên đạo trưởng vội nâng Thượng Quan Kỳ dậy nói:

– Tiểu hiệp bất tất phải lập trọng thệ, nếu bản đạo còn chút lòng ngờ vực tiểu hiệp thì đã không dám truyền thụ môn tuyệt kỹ này.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên đứng dậy vỗ tay nói:

– Thượng Quan hiền đệ! Tiểu huynh đi đây! Hiền đệ đưa chân tiểu huynh một quãng.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ trả lời, trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ vội chạy theo sóng vai cùng đi ra ngoài cửa chùa.

Đỗ Thiên Ngạc dừng bước quay lại nói:

– Môn Thái Cực Tuệ Kiếm của phái Võ Đương là một tuyệt kỹ nổi danh trong võ lâm. Nếu hiền đệ được môn chân truyền này thì việc đối phó với Cổ Long Vương không thành vấn đề nữa. Thật là cơ duyên khó kiếm. Hiền đệ cố dụng tâm mà học.

Thượng Quan Kỳ trầm giọng nói:

– Đa tạ Đỗ huynh có lòng chỉ giáo.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Tiểu huynh bản tính cô độc không muốn giao thiệp với ai, chỉ hợp tính với hiền đệ mà thôi.

Đỗ ngừng một lát rồi lại nói tiếp:

– Hiền đệ ở lại chùa này học kiếm thuật, sau mười ngày tiểu huynh lại tới

đây để kiếm hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ chấp tay vái, ngấp ngừng một lát rồi nói:

– Xin Đồ huynh thông thả lên đường, miễn cho tiểu đệ khỏi đưa chân nữa.

Đồ Thiên Ngạc đã lịch duyệt giang hồ, biết người kẻ có hàng vạn, mà không khỏi ngạc nhiên, dừng bước lại hỏi:

– Hiền đệ? Tiểu huynh xem dường như hiền đệ có tâm sự gì rất trầm trọng.

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp ứng:

– Tiểu đệ.....

Đồ Thiên Ngạc nghiêm sắc mặt gạt đi:

– Học kiếm kỳ nhất là phân tâm, huống chi hiền đệ chỉ còn có một thời gian ngắn ngủi trong mười ngày. Nếu hiền đệ để sơ hở một vài chiêu thức, tất phải hối hận suốt đời. Bất luận là tâm sự gì, hiền đệ phải gác ra một bên, chờ cho học kiếm xong rồi sẽ nói cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin đình ninh nhớ lời huynh trưởng.

Đồ Thiên Ngạc trở gót đi được mấy bước, quay lại lớn tiếng nói:

– Hiền đệ yên tâm học kiếm thuật. Nếu có việc gì tiểu huynh sẽ lại báo tin.

Dứt lời, Đồ Thiên Ngạc đi nhanh như bay, chớp mắt đã mất hút.

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng thở dài, chàng hít luôn hai lần chân khí cho tinh thần phấn khởi rồi rảo bước về chùa. Chàng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng chấp tay sau lưng đứng trước thần án, vẻ mặt nghiêm trang, râu bạc phát phơ, nghiêm nhiên như một vị thần tiên.

Thượng Quan Kỳ chạy đến trước mặt, phục xuống đất lạy nói:

– Đệ tử xin bái kiến đạo trưởng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

– Thời giờ gấp rút, ngươi dậy mau đi, hãy xem bản đạo biểu diễn một lượt.

Thượng Quan Kỳ vừa đứng dậy, Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã rút kiếm cầm tay, từ từ phóng kiếm ra.

Thượng Quan Kỳ không dám nghĩ đến chuyện khác, tập trung tinh thần chú ý nhìn. Chàng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng vẻ mặt rất là thành kính, tiếp tục biểu diễn từng chiêu từng thức. Đạo trưởng động tác thông thả, trông càng rất rõ ràng. Thượng Quan Kỳ chú ý ghi nhớ từng chiêu thức một.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng biểu diễn một bài Thái Cực Tuệ Kiếm chừng nửa giờ mới xong.

Đạo trưởng tủm tỉm cười hỏi:

– Ngươi coi có hiểu không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Kể về toàn bộ chiêu thức, vẫn bối hiểu được cả chỉ còn chỗ tinh thâm chưa biết mà thôi.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Ngươi cũng đã hiểu được chiêu thức cũng không phải là chuyện dễ. Lại đây ta bắt đầu truyền thụ cho. Thời hạn mười ngày thật quá ngắn ngủi, dù có tài trí thông minh tuyệt thế, ta e rằng cũng khó nhớ được hết. Kiếm pháp này biến hóa toàn bộ tựa hồ như những con thuyền buộc liền vào nhau. Nếu quên một vài chiêu đầu hay chiêu cuối thì miễn cưỡng đối địch, nếu quên những chiêu thức ở quãng giữa thì chẳng khác gì bị giữ một sợi tóc mà động đến toàn thân, không thể xoay sở được nữa.

Thượng Quan Kỳ tuân lời bước gần lại rút kiếm ở sau lưng ra, bắt đầu diễn tập. Lúc ban đầu chàng chưa biết nó phức tạp thế nào, nhưng càng học càng đi vào chỗ sâu xa biến ảo vô cùng, thật là khó hiểu. Thầy đem hết tâm trí ra truyền dạy, trò gắng công học tập. Trời tối lúc nào không biết.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Mới có nửa ngày mà ngươi đã thuộc khá nhiều, chắc trong vòng mười ngày ta có thể truyền hết cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử vụng về khiến cho đạo trưởng hao phí tâm lực rất nhiều.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Ngươi bắt tất phải khiêm nhường, ta thấy ngươi tiến bộ mau hơn sự tiên liệu của ta. Bây giờ đã tối rồi, hãy ăn uống nghỉ ngơi một chút cho lại tinh thần rồi ta đem phép rèn luyện nội công chính tông phái Võ Đương truyền thụ cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đạo trưởng quá thương yêu như vậy, đệ tử dù có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Ngươi bắt tất phải đem lòng cảm kích. Ta đã hiểu truyền thụ kiếm thuật cho ngươi là cốt để môn tuyệt kỹ phái Võ Đương khỏi thất truyền và bảo vệ cho môn phái được an toàn.

Nói xong vỗ tay ba cái.

Lát sau Dưỡng Chính đạo nhân bưng một cái mâm gỗ rảo bước đi vào đặt bên mình Dưỡng Nguyên đạo trưởng, trên mâm toàn là thức ăn.

Dưỡng Nguyên ngó Thượng Quan Kỳ nói:

– Chắc ngươi đói bụng rồi? Cứ ăn tự nhiên đi!

Đạo trưởng lại quay ra bảo Dưỡng Chính:

– Tiểu huynh cùng Thượng Quan tiểu hiệp đây đàm luận kiếm thuật trong mười ngày. Vậy trong thời gian này nếu ta không gọi thì không ai được vào, và cũng không được nhòm trộm.

Dưỡng Chính đạo nhân khom lưng nói:

– Kính tuân lời pháp dụ của chương môn sư huynh.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng vỗ tay nói:

– Ngươi hãy ra đi, có việc gì ta sẽ gọi.

Dưỡng Chính chấp tay cung kính lui ra. Song thỉnh thoảng ngoảnh lại ngó Thượng Quan Kỳ, ra chiều nghi hoặc, y nghĩ không ra tại sao Chương môn sư huynh lại cùng một thằng nhỏ đàm đạo những mười ngày, không cho ai được thiện tiện bước vào, lại không được ngó trộm.

Tuy Dưỡng Chính đem lòng ngờ vực nhưng không dám hỏi lại.

Dưỡng Nguyên vờ như không biết ý nghĩ Dưỡng Chính, chờ cho y ra khỏi cửa rồi mới thở dài nói:

– Bần đạo không dám nói khoe Thái Cực Tuệ Kiếm là một kiếm thuật đứng vào bậc nhất thiên hạ, song kể những tuyệt kỹ trong võ lâm thì kiếm pháp này rất là kỳ dị. Người sử kiếm phát huy được nội lực. Do sự rèn luyện kiếm pháp này mà nội công cũng tăng tiến. Có điều công lực người nào đã thâm hậu đến tột độ, sau này mỗi lần dùng đến nó thì chân lực lại giảm đi rất nhiều. Đó là chỗ huyền diệu không thể đem lời nói cho rõ được. Sau khi người học xong rồi mới hiểu ra dần dần.

Ngừng một lát Dưỡng Nguyên lại nói tiếp:

– Vừa rồi, lúc ta truyền thụ kiếm thuật cho ngươi đã cảm thấy trong nội phủ có sự biến chuyển, chưa hiểu có sống được mười ngày nữa không? Vì vậy mà trước hơi thở cuối cùng, ta đem chân khí tu luyện trong mấy chục năm để cố gắng gượng chống chọi và truyền thụ cho ngươi thật mau.

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Lão tiên bối đã cảm thấy thân thể khiếm an, chi bằng hãy nghỉ mấy hôm rồi hãy truyền dạy, tội gì mà phải gắng gượng cho mệt.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Trên đời tiệc vui nào mà chả có lúc tan, con người ai mà chẳng chết. Bần đạo dù có sống đến trăm tuổi là cùng, thì cái chết chẳng qua cũng chỉ là sớm muộn mà thôi. Ngươi bắt tất phải quan tâm điều đó, ta chỉ cần ngươi ưng thuận với ta một việc rất trọng yếu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin lão tiên bối cứ nói ra, bất luận là việc gì mà vẫn bối làm được cũng xin tuân mệnh.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Bần đạo quan sát dường như trong lòng Thượng Quan tiểu hiệp có điều gì lo nghĩ không thể trút bỏ đi được.

Thượng Quan Kỳ rùng mình muốn nói lại thôi.

Dưỡng Nguyên nói:

– Tiểu hiệp bắt tất phải nói việc đó ra, ta chỉ mong thời kỳ luyện kiếm, tiểu hiệp gác bỏ mọi nỗi ưu phiền, thời gian mấy ngày thật là ngắn ngủi, chớp mắt là hết ngay.

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Văn bối xin tuân lời giáo huấn.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Thế thì hay lắm. Bây giờ tiểu hiệp nhắm mắt điều dưỡng, thanh lọc những tạp niệm trong lòng, rồi ta đem những khẩu quyết giảng giải cho, rồi sau cùng sẽ chia ra từng đoạn để truyền thụ.

Thượng Quan Kỳ tuân lời nhắm mắt, vận khí điều dưỡng, thanh lọc tạp niệm. Lúc chàng tỉnh lại, Dưỡng Nguyên đạo trưởng bắt đầu giảng giải khẩu quyết, rồi cầm kiếm chỉ dẫn cách thực dụng.

Quang âm thâm thoát chẳng bao lâu đã hết bảy ngày. Trong bảy ngày Dưỡng Nguyên đạo trưởng đốc thúc rất nghiêm, trừ bữa ăn cơm và ngồi dưỡng thần, còn bao nhiêu thời gian chuyên chú vào việc luyện tập Thái Cực Tuệ Kiếm.

Thượng Quan Kỳ tuy là một tay tài trí hơn đời, song môn Thái Cực Tuệ Kiếm rộng rãi và tinh thâm vô cùng càng học càng thấy khó khăn và phức tạp, huyền diệu khó hiểu.

Đến giữa trưa ngày thứ tám, Thượng Quan Kỳ mới thuộc hết những chỗ biến hóa về Thái Cực Tuệ Kiếm.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thì chẳng khác ngọn đèn hết dầu, truyền xong kiếm pháp cho Thượng Quan Kỳ thốt nhiên thở lên hồng hộc.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy cả kinh vội vàng nâng đỡ cho đạo trưởng ngồi xuống rồi hỏi:

– Lão tiền bối làm sao vậy?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng lắc đầu nói:

– Bần đạo thọ mạng hết rồi, nhưng tâm nguyện cũng coi như là thỏa mãn, vì đã lưu truyền lại thế gian môn Thái Cực Tuệ Kiếm.

Đạo trưởng tủm tỉm cười, vẫy tay nói tiếp:

– Ngươi mau gọi bọn chúng lên đây.

Thượng Quan Kỳ vốn tính thuần hậu, bất giác sa lệ nói:

– Giả tí đạo trưởng không truyền thụ kiếm thuật cho văn bối thì làm gì hao tổn chân lực mà nên nông nổi thế này?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng giục:

– Mau gọi bọn chúng lên đây. Chỉ chậm một lúc là không kịp nữa!

Thượng Quan Kỳ không dám chần chờ, vội chạy đi tìm Dưỡng Chính.

Hai người vào chùa đã thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã nhắm mắt ngồi xếp bằng, không dám kinh động chỉ thông tay đứng bên.

Bỗng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng nét mặt thoáng lộ vẻ hồng hào, hơi thở cũng không nghe thấy nữa, vẻ mặt bình tĩnh dị thường, không có gì khả nghi.

Dưỡng Chính đạo nhân đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi vì sợ làm kinh động đến Dưỡng Nguyên đạo trưởng.

Hai người lại đứng chờ trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Dưỡng Nguyên đạo trưởng đột nhiên mở mắt ra, tầm tầm cười khẽ bảo Dưỡng Chính:

– Thượng Quan tiểu hiệp đây là người bạn vong niên với tiểu huynh. Sau này tiểu hiệp có đến chùa Tam Nguyên chúng ta thì các sư đệ phải tiếp đãi trọng vọng.

Dưỡng Chính nói:

– Tiểu đệ xin kính cẩn vâng mệnh sư huynh.

Dưỡng Nguyên lại thở dài nói:

– Sau khi ta chết rồi, sư đệ tạm lãnh quyền chương môn bản phái.

Dưỡng Chính giật mình nói:

– Sao sư huynh lại nói câu bất tường làm vậy?

Dưỡng Nguyên nói:

– Tiểu huynh thọ mạng hết rồi, đại hạn đã đến, đi ngay bây giờ. Mọi việc trong chùa phiền sư đệ trông coi.

Dưỡng Chính nghe sư huynh nói mấy lời đột ngột, sợ quá đứng thộn mặt ra, mắt nhìn trừng trừng, lưỡi co rúm lại nói không ra lời.

Dưỡng Nguyên cười nói:

– Ta chết rồi các người đưa thi thể về chùa Tam Nguyên và phải giữ bí mật, đừng tiết lộ ra ngoài và đừng làm lễ đại táng theo lễ lối của môn phái.

Dưỡng Chính ấp úng:

– Thế thì...

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Nếu làm lễ đại táng, việc này sẽ bị tiết lộ.

Dưỡng Chính nói:

– Tiểu đệ xin ghi dạ.

Dưỡng Nguyên từ từ nhắm mắt lại nói:

– Thôi hai vị Ở lại...

Đoạn từ từ ngã đầu xuống.

Dưỡng Chính líu lưỡi gọi:

– Sư huynh! Sư huynh!

Dưỡng Chính gọi luôn mấy câu vẫn không thấy Dưỡng Nguyên trả lời, liền đưa tay ra sờ thì đạo trưởng đã tắt hơi rồi. Dưỡng Nguyên một đời làm tôn chủ phái Võ Đương, thế là đã êm ái ra đi không bao giờ trở lại.

Thượng Quan Kỳ bi thương quá đỗi, hai hàng châu lệ chảy ròng ròng lay phục xuống đất, vừa khóc vừa nói:

– Đạo trưởng cùng vân bối tuy không có tiếng là thầy trò, song thật là tình sư đệ. Vân bối còn sống chừng nào quyết không quên ơn đạo trưởng đã truyền dạy.

Dưỡng Chính gạt nước mắt nói:

– Theo di mệnh của chương môn thì chúng tôi phải đưa thi thể về núi. Sau này Thượng Quan tiểu hiệp có dịp đi qua núi Võ Dương, xin nhớ vào chùa Tam Nguyên.

Thượng Quan Kỳ nén nỗi bi thương nói:

– Tại hạ cứ mỗi năm một lần xin đến chùa Tam Nguyên để bái kiến đạo trưởng.

Dưỡng Chính nói:

– Không dám! Bần đạo xin mãi mãi trông chờ.

Nói xong công thi thể Dưỡng Nguyên lên lưng rồi rảo bước ra đi.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng dậy theo ra cửa chùa, thấy Dưỡng Chính khẽ nói với hai đạo nhân coi giữ cửa chùa mấy câu rồi cùng nhau đi rất mau.

Thượng Quan Kỳ trông sau lưng ba người cho đến khi mất hút. Trong lòng chàng cảm thấy một nỗi buồn man mác. Trong đầu óc chàng hình ảnh Dưỡng Nguyên đạo trưởng luyện kiếm cho mình hãy còn như in mà đạo trưởng đã hóa ra người thiên cổ.

Cái sống chết của con người thật quá dễ dàng, lúc sống tiếng tăm lừng lẫy đến đâu thì lúc chết cũng chỉ để lại nắm mồ.

Thượng Quan Kỳ đứng thộn mặt ra không biết đã bao lâu. Vầng thái dương đã lặn non đoài, trên trời còn lại từng đám nắng chiều huyền ảo.

Thốt nhiên có tiếng gọi vang lên:

– Thượng Quan hiền đệ!

Thượng Quan Kỳ như người ngủ mơ tỉnh giấc, ngoảnh đầu nhìn ra đã thấy Đỗ Thiên Ngạc chấp tay sau lưng, đứng cách xa mình ngoài một trượng, đang nhìn mình tủm tỉm cười, chàng bất giác thở dài, buồn rầu cất tiếng gọi:

– Đỗ huynh!....

Rồi hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nhú cặp lông mày từ từ bước lại khẽ hỏi:

– Hiền đệ có chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Dưỡng Nguyên đạo trưởng quy tiên rồi!

Đỗ Thiên Ngạc tưởng mình nghe lầm, nhưng ông biết chắc là đúng nên không nói nữa chỉ lẩm bầm nhắc lại.

– Sao? Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã chết rồi ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Phải rồi!

Đỗ Thiên Ngạc vội hỏi:

– Thi thể đạo trưởng hiện giờ ở đâu? Tiểu huynh muốn vào khấn vong linh người.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đưa về núi Võ Dương rồi. Hỡi ôi! Đỗ huynh...

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Dưỡng Nguyên đạo trưởng tạ thế, mong rằng Đỗ huynh giữ bí mật cho. Cuộc sinh tử của Dưỡng Nguyên đạo trưởng có quan hệ lớn đến sự tồn vong của phái Võ Đang.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

– Môn Thái Cực Tuệ Kiếm đạo trưởng đã truyền hết cho hiền đệ chưa?

Thượng Quan Kỳ buồn rầu đáp:

– Thái Cực Tuệ Kiếm truyền thụ xong rồi, nhưng đó là nguyên nhân khiến cho Dưỡng Nguyên đạo trưởng quy tiên sớm quá, tiểu đệ thật lấy làm áy náy không yên.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hiền đệ bất tất phải hối hận về việc đó. Dưỡng Nguyên đạo trưởng sớm hay muộn rồi cũng chết. Đạo trưởng đã chọn được nơi để truyền thụ tuyệt kỹ. Điều cốt yếu là hiền đệ đừng phụ lời đạo trưởng đã phó thác.

Thượng Quan Kỳ gạt nước mắt, thở dài nói:

– Hiền đệ nghĩ đến lời di chúc của Dưỡng Nguyên đạo trưởng cảm thấy là một việc rất trọng đại, sức mình khó mà chu toàn được.

Đỗ Thiên Ngạc từ từ ngẩng đầu lên trông đám mây trắng lơ lửng bên trời, nói:

– Chúng ta là những kẻ bôn tẩu giang hồ, khác nào áng mây phát phơ trên vòm trời bát ngát, chẳng biết đâu là bờ bến. Không có nơi ở nhất định rồi gặp đâu hay đó. Biết bao nhiêu việc không phải sức một hai người có thể làm được...

Thốt nhiên trên trời chiều vang lên một tiếng hú lạnh lạnh. Thượng Quan Kỳ biến sắc, buột miệng nói:

– Lạ thật!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không biết chuyện chi vậy? Cỗ Long Vương cùng Cùng Gia Bang vẫn còn hãm he nhau ở gần đây đây. Mớ lửa đã thiêu rụi cánh đồng hoang mướt dậm nhưng chưa đốt cháy tan được thực lực Cỗ Long Vương. Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn thật là một tay thần cơ diệu toán trù tính kế hoạch rất mưu nhiệm. Y là cao nhân bậc nhất trong võ lâm hiện nay, song Cỗ Long Vương cũng không phải tay vừa, hẳn cũng là một kỳ nhân trong thời đại này. Cả hai bên bắt đầu bằng những chiến trận khốc liệt rồi sau rút vào cuộc tranh đấu ngầm ngầm... Hiện giờ dường như hai bên đang tập trung thực lực, có thể một ngày gần đây lại cùng nhau quyết sống mái. Tiếng gầm đó có chi là lạ?

Thượng Quan Kỳ vội vàng nói tiếp:

– Không phải đâu? Tiểu đệ xem tiếng gầm này có vẻ khác lạ, dường như..

Đỗ Thiên Ngạc ngắt lời:

– Có phải dường như là một tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Hà hà! Hiền đệ nên biết rằng những người tụ tập quanh đây tuy không phải toàn bộ tinh tú các phái võ Trung Nguyên, song cũng đến bảy tám phần mười.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Tiểu đệ nghe tiếng gầm này giống như tiếng Viên đệ. Gã đi đã hơn mười ngày nay, sao lại ở gần đây?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Vậy chúng ta thử đi xem.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải đó!

Rồi chàng co giò chạy trước, nhắm về phía tiếng gầm mà đi. Qua một khu rừng rậm xa xa có một lũ người áo đen, vây kín một gã thiếu niên, ánh đao lấp loáng đang giao chiến kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn người áo đen kia đúng là đội thị vệ dưới trướng Côn Long Vương. Đồ huynh mặc bộ đồ trang phục thị vệ, không nên tiến thẳng vội, hãy ẩn mình trong bụi rậm này, chờ tiểu đệ đến xem sao đã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Nếu gặp phải tay kinh địch thì hiền đệ gọi ta.

Nói xong nấp vào trong bụi.

Thượng Quan Kỳ rút trường kiếm ra chạy thẳng đến nơi, quả nhiên người bị vây chính là Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ thấy gã tay không đánh với cường địch bốn mặt. Chương phong của Viên Hiếu cực kỳ mãnh liệt, chiêu thuật biến ảo vô cùng khiến cho bọn cường địch bốn mặt khó lòng tiến sát vào được.

Mười mấy gã áo đen múa tít binh khí mà không có cách nào tiến đến nơi được.

Viên Hiếu đang chuyển động thân oai để bảo vệ cho Liên Tuyết Kiều xếp bằng ngồi đó, sắc mặt nàng lợt lạt trên trán mồ hôi toát ra nhễ nhại, dường như nàng đang miễn cưỡng vận động chân khí mà phải cố nhịn với cơn đau dữ dội.

Thượng Quan Kỳ rùng mình tự hỏi:

“Chẳng lẽ vị cô nương gặp nhiều tai nạn kia lại bị trọng thương gì chăng?”

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa vung cây trường kiếm quét ngang.

Bọn thị vệ áo đen tuy võ công đều vào tay khá, nhưng vây đánh một mình Viên Hiếu cũng đã mệt sức mới giữ được thế quân bình không hơn không kém.

Bây giờ thêm Thượng Quan Kỳ thì chống nổi thế nào được, chúng bị

Thượng Quan Kỳ gạt mấy đường kiếm đã phải để hở ra một lối.

Viên Hiếu quát lên một tiếng phóng chương ra đánh ngã một tên thị vệ.

Thượng Quan Kỳ lại đánh luôn ba kiếm khiến cho một tên nữa bị thương. Viên Hiếu thấy đội thị vệ rút lui, cũng không đuổi theo, quay đầu lại cất tiếng gọi:

– Đại ca! Chúng tôi lại gặp đại ca ở đây.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn trời chiều nói:

– Viên đệ! Từ hôm chúng ta chia tay đến nay, đã hơn mười ngày sao Viên đệ còn quanh quẩn ở đây?

Viên Hiếu đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều đáp:

– Liên cô nương không muốn đi. Cô còn lưu lại đây để đợi một người.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đợi ai?

Viên Hiếu nói:

– Đệ cũng không biết. Cô bảo đệ chờ lại thì đệ chỉ biết thế thôi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nghĩ thầm:

“Cô ả ma quái này, không biết định làm gì đây? Cô ta bị Côn Long Vương làm đau khổ đến thế còn chưa đủ ư? Hay cô còn bị y kèm chế ở một điểm nào nữa? “

Điệu Sáo Mê Hồn

Hồi 68

Hào Kiệt Khôn Qua Khỏi Lụy Tình

Thượng Quan Kỳ tuy nghĩ ngợi rất nhiều, nhưng không hỏi vặn nữa, chàng chỉ để tâm chờ cơ hội.

Bọn thị vệ áo đen chạy đi đã mất hút không thấy đâu nữa, chỉ còn lại Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều là ba người ở trong cánh đồng rộng bát ngát.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi gọi:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều từ từ mở đôi mắt sáng như sao ra hỏi:

– Việc chi vậy?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải chăng cô nương còn đợi một người?

Liên Tuyết Kiều gật đầu.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Cô nương đợi ai?

Liên Tuyết Kiều thốt nhiên đứng phắt dậy thông thả đáp:

– Ta đợi người! Vì ta biết rằng trong vòng mười ngày không gặp người không xong.

Thượng Quan Kỳ ngờ ngẩn hỏi:

– Thế chẳng hóa ra cô mạo hiểm quá ư? Giả tử trong vòng mười ngày cô không gặp được chúng tôi thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta chắc rằng mình đoán không sai.

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Cô nương đợi tôi có việc chi?

Liên Tuyết Kiều hắng giọng rồi nói:

– Người không nhớ rằng đã yêu cầu ta nghe lời về việc gã anh em của người?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Có chứ!

Liên Tuyết Kiều thấy nỗi thống khổ của mình bỗng tiêu tan đi. Trên mí mắt nàng ẩn hiện một nét vui tươi. Nàng nói:

– Gã họ Viên biểu chỗ gã có một thanh đao vàng...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Gã bảo đó là thanh đao rất quý trên thế gian.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt, sức nhớ lại cảnh tượng chàng đã nhìn thấy trong núi Bạch Mã. Viên Hiếu trước ở trong khu rừng thẳm đó, tất biết hai cái xác chết, một đàn ông một đàn bà ở trong thạch động. Khi đó gã còn ngây ngô chưa hiểu việc nhân gian, nhưng cảnh tượng trong động đều đã in sâu vào óc gã, rồi về sau gã nhớ lại dần dần.

Đôi mắt trong suốt của Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ. Nàng hỏi:

– Người nghĩ gì mà thờ người ra, sao lại không nói?

Thượng Quan Kỳ “Ồ” một tiếng, nhớ lại những hình ảnh trước:

Lưỡi kim đao trong sơn động trông bề ngoài tựa hồ như lưỡi đao cùn, mà thực ra sắc bén vô cùng. Chàng nhớ cả trên chuôi đao có khắc tám chữ nhỏ “Kinh hồn chi đạo, vô kiên bất tồi” (Lưỡi đao kinh hồn, chạm vào vật cứng rắn mới đứt).

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều dậm chân hỏi:

– Người hóa câm rồi hay sao?

Thượng Quan Kỳ giật mình như người mơ ngủ, choàng tỉnh giấc đáp:

– Đúng đó! Chỗ Viên đệ Ở có thanh kim đao sắc vàng, gã không nói gạt cô nương đâu!

Liên Tuyết Kiều lắc đầu thờ dãi hỏi:

– Người có nghĩ rằng ta đi theo gã anh em với người tới đó không?

Thượng Quan Kỳ trợn mắt ra không biết trả lời thế nào. Chàng ngừng đầu trông thấy một đám mây trắng đang theo chiều gió bay đi.

Bỗng thanh âm trong trẻo của Liên Tuyết Kiều lại lọt vào tai chàng:

– Việc này ta đã suy nghĩ mười hôm nay. Bây giờ thì ta tin rằng người chân tâm để ta đi theo gã họ Viên.

Nàng đưa mấy ngón tay ngọc ngà quấn lại mớ tóc mai xõa ra. Dưới ánh mặt trời sáng lạng, dung nhan diễm lệ của nàng ửng hồng, làm tiêu tan quầng thâm trên mí mắt. Mặt nàng ần hiện nỗi mừng vui e thẹn.

Thượng Quan Kỳ khen thắm:

“Quả nhiên là một trang tuyệt thế mỹ nhân, để nàng bầu bạn với Viên đệ thì thật cay đắng cho nàng”.

Thượng Quan Kỳ lại đưa mắt ngó sang Viên Hiếu đứng cách xa chừng hơn một trượng. Gã giương đôi mắt đỏ sọc. Trông cặp mắt gã thấy đầy vẻ tự ti và buồn rầu, dường như trong thâm tâm gã cũng biết rằng cái bộ dạng nửa người nửa vượn của gã khó lòng được sánh đôi cùng Liên Tuyết Kiều là một vị tuyệt thế giai nhân.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng lên tiếng:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều mỉm cười hỏi:

– Chi vậy?

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Mấy hôm nay ta cảm thấy trong người biến đổi khá nhiều, tưởng mình như một cô gái thơ ngây, sắp phải về nhà chồng...

Rồi nàng ra chiều bẽn lèn không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy xúc động trong lòng, vội ho luôn mấy tiếng, hỏi:

– Có phải đúng như lời tôi đã thành thật nói với cô không?

Liên Tuyết Kiều biến sắc nói:

– Người biểu ta theo gã họ Viên đi tận góc bể chân trời...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã được trời phú cho bản lĩnh khác thường, lại được danh sư truyền dạy, sau này tất làm nên việc lớn. Nếu gã lại được tài trí của cô nương giúp đỡ cho thì việc bình trị những tà phái võ lâm chẳng có chi là khó...

Liên Tuyết Kiều chớp mắt hai cái rồi nói:

– Ta mạo hiểm đợi người mười ngày tại đây chỉ cốt để nghe người nói vài câu.

Rồi hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi đã nói từ trước rồi, bây giờ có nói lại cũng thế thôi.

Liên Tuyết Kiều lau ngón nước mắt trên má nói:

– Người nói lại một lần nữa, ta muốn nghe tiếng nói tự đáy lòng người.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương ráng mà chiều cổ cho Viên đệ.....

Đột nhiên chàng ngừng lại không nói nữa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Sao người không nói nữa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Giở đi giở lại cũng chỉ là một câu dù nói đến bao nhiêu lần cũng thế thôi.

Nét mặt Liên Tuyết Kiều đang hồng hào, bỗng biến thành lợt lạt. Người nàng loạng choạng cơ hồ suýt ngã.

Thượng Quan Kỳ ngửa mặt lên trời gọi:

– Viên đệ! Lại đây mau!

Viên Hiếu thần thờ bước lại hỏi:

– Đại ca gọi đệ!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Viên đệ mau đỡ lấy Liên cô nương vì cô khó chịu trong người. Viên đệ nhớ hết lòng săn sóc cho cô.

Viên Hiếu đưa tay ra, nhưng vội rút lại ngay. Gã là người kiêu dũng thiện

chiến, gan dạ phi thường, song đối với Liên Tuyết Kiều thì gã lại kính sợ dị thường.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy nổi đau lòng, không dám nhìn nữa vội quay đi chỗ khác và bất giác nhỏ hai giọt lệ.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều mặt mày cực kỳ thê thảm hỏi:

– Người tưởng ta không dám theo gã đi chăng?

Thượng Quan Kỳ từ từ quay lại, chấp tay xá dài nói:

– Xin cô nương chiếu cố cho Viên đệ. Thượng Quan Kỳ này còn sống ngày nào cũng hết lòng cảm kích cô nương ngày ấy.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên giang hai tay ra, châu lệ đầm đìa, mắt nhìn Viên Hiếu khẽ gọi:

– Lại đây mau!

Viên Hiếu vội chạy lại, khúm núm rụt rè không biết làm thế nào.

Liên Tuyết Kiều giục:

– Mau bồng ta lên!

Viên Hiếu đưa hai tay ra ôm lấy tấm lưng thon Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều gục đầu xuống vai Viên Hiếu, khẽ hỏi:

– Người có thể đem ta đi để lấy kim đao được không?

Viên Hiếu nói:

– Phải rồi! Thanh đao đó khác hẳn những đao trên thế gian.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chúng ta đi thôi!

Viên Hiếu nói:

– Tôi muốn cùng đại ca nói mấy câu rồi sẽ đi được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không cần! Từ đây trở đi chúng ta vĩnh viễn không muốn thấy mặt y nữa.

Viên Hiếu rùng mình nói:

– Nhưng đại ca đối với tôi rất tốt.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Rồi ta đối đãi với người còn tốt hơn nữa chứ sao?

Viên Hiếu đáp ứng:

– Nhưng đại ca, đại ca..

Trong lòng gã bị xúc động mạnh, không thốt ra lời được, chỉ gọi đại ca đến mấy chục lần rồi không nói được câu gì nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫy tay nói:

– Viên đệ! Thôi đi đi! Khi nào gặp sự phụ đừng quên nói ta có lời vấn an.

Viên Hiếu ngẩn ngơ giây lát, đột nhiên gã gầm lên một tiếng thật to vang đến tận mây xanh, rồi trở gót chạy nhanh như bay.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng hai người, trong lòng cay đắng mà không nói ra được. Bỗng chàng há miệng ộc máu tươi ra.

Chàng từ từ ngồi xuống, nhắm mắt vận khí điều hòa hơi thở, nhưng trong lòng phiền muộn vô cùng, khó lòng trấn tĩnh lại được và không còn cách gì điều hòa chân khí vào kinh mạch. Chàng lòng buồn rười rượi, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Bỗng nghe một tiếng thở dài vọng lại, rồi có người cất tiếng hỏi:

– Hiền đệ khó chịu lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ từ từ quay đầu lại thì thấy Đỗ Thiên Ngạc đứng cách xa chừng bốn năm thước, vẻ mặt nghiêm trang. Chàng lắc đầu gượng cười đáp:

– Không sao. Đa tạ Đỗ huynh có dạ quan hoài.

Đỗ Thiên Ngạc thung thính bước lại nói:

– Hiền đệ đã không hạ khí xuống được thì đừng vận nội công điều hòa hơi thở, vì như thế chẳng những không ích gì mà còn có hại đến thân thể.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tiểu đệ vẫn như thường mà!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thôi đệ đừng gạt ta nữa. Nếu ta để hiền đệ gạt được chẳng hóa ra mấy chục năm bôn tẩu giang hồ cũng uổng thôi ư? Các người nói gì ta đã nghe thấy cả rồi!

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười đáp:

– Tiểu đệ có làm điều gì lầm lỗi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Việc này khó mà quyết định ai phải ai quấy.

Ngừng một lát, Đỗ lại nói:

– Liên Tuyết Kiều nhan sắc như hoa tựa ngọc, Viên Hiếu trái lại xấu xí dị thường. Tuy hiền đệ tốn phí tâm cơ song khó gây thành lứa đôi cho hai người đó được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng biết thế. Liên Tuyết Kiều không những nhan sắc tuyệt vời, mà tài trí cũng ít người bì kịp. Còn Viên đệ thiên tính dị thường, khí độ hiên ngang, sau này rất có thể thành người bậc nhất trong võ lâm. Nếu gã được Liên cô nương đem tài trí ra giúp đỡ cho thì lo gì không ổn định được giang hồ. Đệ thiết tưởng cặp anh hùng mỹ nhân này sẽ để lại một tấm gương tốt đẹp cho hậu thế.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ nói thế cũng phải...

Rồi Đỗ ngẩng nhìn trời chiều nói tiếp:

– Không nên ở lâu chỗ này, chúng ta phải đi ngay. Đội thị vệ của Cồn Long Vương thua chạy, khi nào họ chịu bỏ đi. Huống chi họ đang nhằm bắt sống Liên cô nương. Nếu ta đoán không lầm thì chỉ lúc nữa sẽ có những tay cao thủ dưới trướng Cồn Long Vương đuổi tới đây.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng dậy nói:

– Đại ca thật là cao kiến. Chúng ta đi thôi!

Đỗ Thiên Ngạc đưa tay ra nói:

– Hiền đệ để ta đỡ dậy.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không cần!

Rồi lắc lư đi trước.

Đỗ Thiên Ngạc theo sau Thượng Quan Kỳ. Hai người đi chừng được bốn năm dặm thì đến một khu rừng.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ôm lấy một gốc cây, dừng lại nói:

– Tiểu đệ không đi được nữa rồi, chúng ta hãy nghỉ đây một lát.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn thấy mặt Thượng Quan Kỳ đỏ bừng lên thì không khỏi giật mình, ông đưa tay ra sờ, thấy đầu chàng nóng ran cả kinh nói:

– Hiền đệ bệnh mất rồi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không sao đâu! Mấy bữa nay tiểu đệ học kiếm mệt nhọc quá độ, chỉ cần nghỉ một một lúc là lại khỏi ngay.

Bỗng nghe thấy tiếng còi lạnh lạnh vọng lại.

Đỗ Thiên Ngạc biến sắc khẽ bảo:

– Bọn thuộc hạ Cồn Long Vương đuổi tới nơi rồi! Chúng ta lẩn đi thôi!

Lúc đó Thượng Quan Kỳ cảm thấy toàn thân phát nhiệt, tứ chi bải hoải.

Nhưng trong lòng chàng có một luồng khí mãnh liệt xông lên. Chàng đứng phắt dậy nói:

– Xin tiểu huynh lánh đi để tiểu đệ cùng bọn thuộc hạ Cồn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đỗ Thiên Ngạc nghe nói rùng mình, lắc đầu thở dài khẽ bảo:

– Trước tình trạng này mình chẳng nên hung hăng cậy tài. Khi ta trà trộn vào trong đội thị vệ áo đen, ta đã phân biệt được mấy hiệu còi thường dùng của họ.

Hồi còi vừa rồi dường như báo hiệu có rất đông người đến và từ bốn mặt ập lại.

Dù thân thể hiền đệ lành mạnh thì hai chúng ta cũng không có cách nào kháng cự được với họ, huống chi hiền đệ lại đang phát sốt.

Thượng Quan Kỳ vẫn quật cường nói:

– Không hề chi! Tiểu đệ biết mình còn chống chọi được.

Đỗ Thiên Ngạc biết chàng đang bàng hoàng vì Liên Tuyệt Kiều tức mình bỏ đi, lòng chàng đương đau khổ mà nghe tin Cồn Long Vương phất tay cao thủ đến vây đánh, tấm lòng đau khổ khiến chàng nổi xung không cần gì sống hay chết, liều mạng quyết chiến.

Hơn nữa bệnh thể bộc phát khiến chàng không thể bình tĩnh lại được. Con

người đã không coi sống chết vào đâu, chiến đấu không theo đúng lẽ lối, tất sẽ bị nguy với cường địch.

Bỗng lại nghe một hồi còi lanh lảnh, mỗi lúc một gần, chỉ còn cách vài chục trượng. Tiếng còi bốn mặt vang lên báo hiệu cho nhau, đúng là nguy cơ đến nơi rồi!

Đỗ Thiên Ngạc là người lịch duyệt, biết rằng không thể thuyết phục được Thượng Quan Kỳ, nếu còn chần chờ giây lát, tất càng thêm nguy ngập. Ông khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ muốn đánh thật ư?

Thượng Quan Kỳ xoay tay rút kiếm ra, cương quyết đáp:

– Người ta dù có sống đến trăm tuổi, rút cục cũng không khỏi chết...

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên giơ ngón tay ra điểm vào huyệt đạo Thượng Quan Kỳ rất nhanh rồi ôm chàng chạy vào bụi rậm.

Thượng Quan Kỳ tuy trong tâm vẫn tỉnh táo, song huyệt đạo bị kìm chế, miệng không nói được, người không cử động được đành để Đỗ Thiên Ngạc làm gì thì làm.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn quanh một lượt lựa một cành cây rậm rạp, rồi cùng Thượng Quan Kỳ trèo lên. Ông là người dày dạn giang hồ, làm việc cẩn thận, đặt Thượng Quan Kỳ vững chắc rồi lại nhảy xuống gốc cây xóa hết vết chân rồi mới nhảy lên nấp trong đám lá cây rậm rạp.

Đỗ Thiên Ngạc vừa nấp xong thì tiếng còi đã đến ngoài rừng. Bốn gã thị vệ áo đen tay cầm binh khí theo nhau đi vào.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn ra thì thấy gã đi đầu tay cầm quỹ đầu đao, lưng giắt cây hồ đầu câu, thân thể cao lớn. Chính là phó thủ lãnh đội thị vệ, tên gọi Lãnh Tiễn Quách Kiệt.

Đỗ Thiên Ngạc tuy mới trà trộn vào đội thị vệ trong một thời gian ngắn, song ông đã có dụng ý đặc biệt, lưu tâm dòm ngó khắp nơi. Những cao thủ trong đội thị vệ Ông nhớ mặt hết. Ông biết rằng Quách Kiệt chẳng những võ nghệ cao cường, nội công hùng hậu, lại còn rất nhiều ám khí, bắn ra trăm phát trúng cả trăm. Vì thế mà gã có biệt hiệu là Lãnh Tiễn. Trong đội thị vệ áo đen, Quách Kiệt đứng vào hàng thứ hai.

Thượng Quan Kỳ tuy bị điểm huyệt, song tai vẫn nghe mắt vẫn trông rõ. Chàng không cử động được, nhưng trông rõ cường địch đã đến gốc cây mình đang ẩn.

Bỗng thấy Lãnh Tiễn Quách Kiệt hỏi:

– Chúng ở khu này phải không?

Một gã áo đen khom lưng đáp:

– Đúng rồi! Ở cách đây không xa mấy.

Quách Kiệt nói:

– Mới trong khoảnh khắc, chắc bọn chúng chưa chạy xa được, hướng chi

chúng ta bốn mặt áp vào thì bọn chúng còn đi đâu được.

Quách Kiệt có một địa vị cao cả trong đội thị vệ, nên bọn thuộc hạ gã không dám nói xen vào, cứ để mặc gã nói gã nghe.

Tiếng còi lạnh lạnh khắp bốn mặt tám phương truyền lại. Chỗ này im thì chỗ khác nổi lên, liên miên không dứt.

Lãnh Tiên Quách Kiệt móc trong bọc lấy một cái còi đồng đặt lên miệng thổi, phát ra thanh âm chói tai. Tiếng còi mỗi lúc một gần, chớp mắt bốn mặt có đến mấy chục người áo đen kéo ập vào. Những người này vừa trông thấy Quách Kiệt lập tức đứng thẳng người, thông tay, tỏ vẻ rất cung kính.

Lãnh Tiên Quách Kiệt đảo mắt nhìn chung quanh một lượt lạnh lùng hỏi:

– Các người có gặp bên địch không?

Bọn áo đen ngơ ngác nhìn nhau, lẳng lặng chẳng ai lên tiếng.

Quách Kiệt cả giận gắt:

– Ta hỏi các người đã gặp bên địch chưa? Các người điếc cả à?

Bỗng thấy một gã đáp:

– Tại hạ từ phía chính đông tới, dọc đường chưa gặp một người nào.

Một gã khác nói:

– Hướng chính bắc cũng không thấy tung tích địch đâu.

Rồi cả hướng Nam, hướng Tây cũng đều báo cáo chưa gặp bên địch.

Lãnh Tiên Quách Kiệt trầm ngâm một lát rồi nói:

– Các người nói vậy thì chẳng lẽ bọn chúng mọc cánh bay trên không rồi hay sao?

Một gã áo đen đứng bên Quách Kiệt nói:

– Có lẽ bọn chúng cõn nấp quanh quần tròng rừng này.

Quách Kiệt chau mày nói:

– Ta cũng nghĩ thế. Bây giờ mình hãy sục tìm khu rừng này xem sao rồi hãy liệu.

Bọn áo đen vâng lời lập tức tản đi.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

“Mấy chục tên thị vệ này mà tìm ra hành tung mình thì khó lòng thoát chết với chúng...”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe nổi lên một trận cười khanh khách nói:

– Thằng nhãi này! Mi còn trốn được nữa thôi?

Đỗ Thiên Ngạc tưởng hành tung mình đã bị bại lộ trong lòng khôn xiết hoang mang, ông cầm sẵn cây nhuyễn tiên trong tay chuẩn bị đối địch.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão giang hồ lịch duyệt vẫn không lên tiếng chỉ hoảng hốt một chút rồi trầm tĩnh lại. Ông biết rằng Lãnh Tiên Quách Kiệt hăm dọa để kẻ nhát gan sợ hãi lên tiếng. Chính ông suýt nữa cũng bị mắc mưu. Bỗng có người kêu rú lên dường như bị trọng thương.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt đứng ngay dưới gốc cây mà Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ đang nấp trên ngọn. Song chính vì thế mà hai người lại được an toàn hơn.

Đội thị vệ áo đen này trực thuộc Vương phủ để nghe mệnh lệnh Cồn Long Vương. Chúng đã từng suu nã những người phạm tội bội phản, tìm kiếm rất kỹ lưỡng, lại giàu kinh nghiệm.

Chúng càng để ý xoi mói những chỗ lá cây rậm rạp. Song chỗ gốc cây Lãnh Tiễn Quách Kiệt đứng, bọn này không tiện sục sạo nên hai người nấp trên cây không bị bại lộ.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng rú một lần rồi im bật, không nghe thấy nữa thì biết là đôi phương ra đòn rất nặng, nạn nhân không chết cũng bị trọng thương.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt hấp tấp chạy đi, rồi cả đội thị vệ đứng rải rác dưới gốc cây này cũng theo gã đi luôn.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ vạch lá cây để ngó theo bọn họ, song bị rừng rậm che khuất không nhìn được rõ.

Bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau loảng choảng vọng lại, đúng là đội thị vệ đang cùng cường địch động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc ghé vào tai Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Đây hiền đệ! Trước tình cảnh này, mong rằng hiền đệ nghe lời tiểu huynh. Sau khi tiểu huynh giải phóng huyết đạo cho hiền đệ rồi, bất luận trường hợp nào, hiền đệ cũng phải nhẫn nại, nếu không bị bên địch phát giác thì nhất thiết không được động thủ.

Nói xong Đỗ Thiên Ngạc ngậm vận chân khí giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi hỏi:

– Không hiểu Liên cô nương cùng Viên đệ đã thoát thân được chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn họ đã lánh khỏi tầm truy nã của bọn áo đen, bây giờ chắc đi xa đến mấy chục dặm rồi.

Thượng Quan Kỳ âm thầm thở dài, giơ tay lên bóp đầu, ngồi tựa vào cành cây lớn nhắm mắt lại. Xem chừng bệnh thể chàng đã nặng lắm rồi.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ hỏi:

– Hiền đệ thấy trong lòng khó chịu lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ khẽ gật đầu nhắm mắt không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc giơ tay ra sờ trán chàng, bắt giắc cả kinh, vì chân hỏa đã phát tán, trán chàng hiện lạnh như băng.

Đỗ Thiên Ngạc để ý nhìn kỹ thì nét mặt Thượng Quan Kỳ trước đỏ bừng, giờ đã biến thành lợt lạt.

Ngoài xa tiếng khí giới vẫn chạm nhau không ngớt.

Đỗ Thiên Ngạc nhờ sự kinh nghiệm đã nhiều, nhận ra rằng trong khu rừng này đang tiếp diễn một cuộc chiến đấu kịch liệt do một số đông người, trong lòng không khỏi mừng thầm, khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ cố nhẫn nại chút nữa, dường như đội thị vệ Cỗ Long Vương đã gặp những tay cao thủ Cùng Gia Bang.

Chưa dứt lời, một hồi còi cấp bách vang lên, đội thị vệ gọi nhau rút lui.

Một đại hán mình mặc áo sắc tro, tay cầm trường kiếm đi trước, chính là võ tướng Quan Tam Thắng, theo sau ông có đến mấy chục người.

Đỗ Thiên Ngạc hắng giọng luôn mấy tiếng rồi ôm Thượng Quan Kỳ nhảy xuống. Vì ông mình mặc áo đen của đội thị vệ nên người Cùng Gia Bang lập tức bao vây.

Võ tướng Quan Tam Thắng nhìn kỹ Đỗ Thiên Ngạc rồi hỏi:

– Đỗ huynh đây ư? Sao lại ăn mặc thế?

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười, không trả lời câu hỏi Quan Tam Thắng, để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ đang ẩm trong tay, nói:

– Người anh em của tại hạ đang bị trọng bệnh, cần được chữa ngay. Tại hạ nghe Đường tiên sinh tinh thông y thuật, phiền Quan huynh đến tới đó, rồi còn chuyện gì sẽ nói sau cũng chưa muộn.

Quan Tam Thắng để ý nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, nước da xanh mướt, dường như bệnh tình rất là trầm trọng. Ông trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đường tiên sinh phái tại hạ đem Tứ Thập Bát Kiệt giữ khu rừng này. Đội thị vệ áo đen tuy đã rút lui nhưng tại hạ còn phải giữ ở đây, e rằng không dám bỏ đi..

Ngừng một lát Quan Tam Thắng lại nói:

– Bây giờ tại hạ đành giải quyết cách này vậy:

Phái bốn tay cao thủ trong Tứ Thập Bát Kiệt dẫn hai vị đi yết kiến Đường tiên sinh.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng Quan Tam Thắng phái bốn tay cao thủ, tiếng gọi là đưa mình đi, nhưng kỳ thực là để giám sát mình. Song ông cũng cho rằng trước tình cảnh này không thể trách người ta đa nghi được liền nghiêng mình nói:

– Làm rộn Quan huynh nhiều quá!

Quan Tam Thắng gật đầu cười nói:

– Văn thừa tề bang cảm mạch bốc thuốc, thật có tài khởi tử hồi sinh. Ông bạn Đỗ huynh chỉ uống một thang là khỏi.

Nói xong phái bốn tay cao thủ dẫn Đỗ Thiên Ngạc đi yết kiến Đường Toàn.

Đỗ Thiên Ngạc theo bốn đại hán luôn qua khu rừng rậm đến một cánh đồng bát ngát, bốn đại hán bắt đầu tăng gia cước bộ. Đỗ Thiên Ngạc cũng phải chạy nhanh cho kịp.

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, Đỗ Thiên Ngạc đã nhìn thấy đằng xa có một thôn trang độ bốn năm nóc nhà nhỏ.

Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống nhìn Thượng Quan Kỳ, thấy hai mắt chàng vẫn nhắm nghiền, ngủ say li bì. Ông chạy nhanh như vậy mà chàng cũng không tỉnh lại thì trong dạ bồn chồn.

Hai gã áo sắc tro dẫn đường đi trước đã rẽ vào trong thôn. Hai gã đi sau Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Xin đại giá chờ đây một chút, đã có hai vị vào thông báo rồi.

Chỉ một lát đã thấy Đường Toàn mình mặc áo dài, tay cầm quạt thủng thỉnh ra nghênh tiếp cười nói:

– Đỗ đại hiệp đến đây thật là may! Xin mời vào đây ngồi chơi một lúc.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ được tiên sinh ra đón tiếp, rất lấy làm áy náy!

Đường Toàn chột để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, hỏi ngay:

– Sao, y bị thương ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Y bị bệnh đó. Phiền tiên sinh coi mạch cho.

Đường Toàn nói:

– Xin mời Đỗ huynh vào đây nói chuyện.

Đoạn xoay mình đi trước dẫn đường. Đỗ Thiên Ngạc theo sau vào một căn nhà tranh, giậu tre bao bọc chung quanh. Trong nhà đại sảnh đặt một cái bàn gỗ sơn đỏ. Trên bàn đầy đủ giấy tờ bút mực.

Đường Toàn mời khách ngồi rồi vẫy tay bảo những người mặc áo sắc tro:

– Các ngươi hãy lui ra.

Hai gã cúi mình chấp tay lui ra.

Đường Toàn đặt cây quạt xuống bàn nói:

– Cứu người là gấp, để tại hạ cầm mạch cho y xem sao đã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Y mắc bệnh một cách khác lạ, e rằng không phải bệnh thông thường...

Đường Toàn gật đầu không nói gì, kéo tay trái Thượng Quan Kỳ chẩn mạch.

Đường Toàn nhắm mắt hồi lâu rồi mở choàng ra nói:

– Quả nhiên bệnh thể trầm trọng!

Đỗ Thiên Ngạc sợ quá vội hỏi:

– Còn có thể cứu được nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Không nguy đến tính mạng, song cần phải một thời gian mới chữa được.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin tiên sinh bốc thuốc ngay cho.

Đường Toàn nói:

– Ở nơi hoang dã này không có tiệm bán thuốc. Bây giờ đành cho y mấy

viên thuốc hoàn để giữ lại nguyên khí rồi mới phái người đi hốt thuốc.
 Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc móc hai viên thuốc hòa với nước cho Thượng Quan Kỳ rồi bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Đường như Thượng Quan huynh vì trong lòng sầu khổ quá đỗi mà mắc bệnh. Phần vì y lao thân quá độ, phần lại cảm mạo phong hàn.
 Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Tiên sinh đoán bệnh trúng lắm. Mấy bữa nay y vừa đau khổ vừa mệt nhọc.
 Đường Toàn nói:

– Có chỗ tại hạ còn chưa hiểu, xin Quan huynh nói thực cho hay.
 Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ biết được điều gì xin nói hết.
 Đường Toàn hỏi:

– Gần đây Thượng Quan huynh có gặp việc gì thương tâm quá độ không?
 Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dĩ nhiên là có. Hồi ôi! Gan dạ anh hùng, tâm tình nhi nữ. Điều ấy đã khiến cho con người nát ruột tan hồn để mà chịu đựng.
 Đường Toàn hỏi:

– Đỗ huynh nói thế là nghĩa làm sao?
 Đỗ Thiên Ngạc liền đem sự tình của Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay thuật lại một lượt, nhưng giấu nhẹm việc Thượng Quan Kỳ luyện kiếm. Đường Toàn khen rằng:

– Thật là một người hiệp sĩ nhân hậu. Trách nào y không muốn sống, chẳng thềm đem công lực chống cự với bệnh thế.
 Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Y liệu lĩnh đến thế kia ư?
 Đường Toàn nói:

– Tại hạ chẩn mạch biết rằng mạch yếu mà không trông rỗng, bệnh trầm trọng nhưng tiềm lực hãy còn dư đủ, cần phải tĩnh dưỡng.
 Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Xem thế thì biết, y đem lòng yêu Liên cô nương đến cực điểm, mối tình khó bề gỡ cho ra, nên y định tự tuyệt sinh cơ.
 Đường Toàn trầm ngâm một lúc, đột nhiên ngẩng mặt lên nói:

– Theo ý kiến tại hạ thì hành động này của Thượng Quan huynh không những tỏ ra khí phách anh hùng mà còn muốn thành toàn cho Liên cô nương cùng Viên huynh đệ.
 Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiên sinh liệu việc như thần. Tại hạ xin nghe lời cao luận.
 Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ có hiểu sơ qua về thuật tướng số. Trong cái đẹp của Liên cô nương đã lộ ra ý chí mãnh liệt, có phong độ một đấng trượng phu, đó là một điểm

sẽ nắm chủ quyền.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Liên cô nương tuy là đàn bà mà lãnh tụ quân hào. Nếu không phải bậc tài trí thì làm sao điều khiển nổi. Lời bàn của tiên sinh thật đúng.

Đường Toàn lại tủm tỉm cười nói:

– Liên Tuyết Kiều bề ngoài đã nắm quyền mà bề trong đầy ý chí cương nghị. Hơn nữa thông minh tài trí của cô có lẽ còn hơn cả Thượng Quan huynh. Nếu cô ta cùng Thượng Quan huynh ở với nhau sẽ đi đến chỗ cô rời bỏ võ công đi tập thiền thừa để học làm người hiền thê thì chẳng hóa ra uổng mất một đời tài hoa..

Ngừng một lát Đường Toàn lại thở dài nói tiếp:

– Trên đời không có việc gì tận thiện tận mỹ. Sắc nước hương trời như Liên Tuyết Kiều mà sánh vai với Viên Hiếu thì hồng bèo cá nước duyên ưa, song võ công hai người có thể thành tựu được những việc cực kỳ lớn lao. Viên Hiếu thiện tính khác thường. Bề ngoài ra vẻ vụng về mà bề trong cực kỳ linh mẫn.

Nhân gã tự biết mình mặt mũi xấu xa, khó lòng xứng đáng với vợ đẹp, tất gã phải đem hết tinh lực rèn luyện võ công cho thành người hào kiệt để kéo lại và như thế sau này bản lĩnh gã không biết đến đâu mà lường.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Lập luận của tiên sinh khiến cho ai nấy đều phải kính phục.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Liên Tuyết Kiều cốt cách hơn người, tuy nàng thấy lang quân tướng mạo xấu xa cũng không đến nỗi thay lòng đổi dạ. Vậy thì những lúc phòng loan tịch mịch, cô phải tìm cách gì để tiêu dao tuế nguyệt? Anh chàng Viên Hiếu đã chẳng hiểu gì về tình dâm thẩm, tất cô phải đem tinh lực ra mưu đồ việc lớn. Cô ta mà vận dụng hết tâm cơ để tính toán thì quyết chẳng kém gì Đường Toàn này. Nếu cô được...

Đường Toàn này. Nếu cô được...

Đường Toàn nói đến đây thốt nhiên ngừng lại.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêng mình nói:

– Tiên sinh ngày đêm lo nghĩ, không một lúc nào thành thoi. Lần này tôi gặp tiên sinh so với lần trước đã thấy gầy đi nhiều. Tiên sinh thứ cho Đỗ Thiên Ngạc này nói một câu can dở, Đỗ mạo coi thân sắc tiên sinh...

Đường Toàn từ từ đứng dậy ngắt lời:

– Nhọc lòng Đỗ huynh phải quan hoài. Đêm đã khuya rồi, Đỗ huynh đi nghỉ thôi!

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài, nghiêng mình từ từ lui ra. Đỗ vừa ra đến cửa, đột nhiên ngừng lại nói:

– Còn Thượng Quan hiền đệ Ở đây chẳng lẽ để nhọc lòng tiên sinh?...

Đường Toàn đáp:

– Đồ huynh bất tất phải quan tâm. Chờ Thượng Quan huynh tỉnh lại, tại hạ sẽ gắng sức thuyết phục y để y hết nỗi sầu bi.
Đồ Thiên Ngạc lại chấp tay lui ra. Một gã áo sắc tro đã chờ sẵn đưa ông ta vào một phòng tĩnh mịch nghỉ ngơi.

Điệu Sáo Mê Hồn

Hồi 68

Hào Kiệt Khôn Qua Khỏi Lụy Tình

Thượng Quan Kỳ tuy nghĩ ngợi rất nhiều, nhưng không hỏi vặn nữa, chàng chỉ để tâm chờ cơ hội.

Bọn thị vệ áo đen chạy đi đã mất hút không thấy đâu nữa, chỉ còn lại Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều là ba người ở trong cánh đồng rộng bát ngát.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi gọi:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều từ từ mở đôi mắt sáng như sao ra hỏi:

– Việc chi vậy?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải chăng cô nương còn đợi một người?

Liên Tuyết Kiều gật đầu.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Cô nương đợi ai?

Liên Tuyết Kiều thốt nhiên đứng phắt dậy thông thả đáp:

– Ta đợi người! Vì ta biết rằng trong vòng mười ngày không gặp người không xong.

Thượng Quan Kỳ ngờ ngẩn hỏi:

– Thế chẳng hóa ra cô mạo hiểm quá ư? Giả tử trong vòng mười ngày cô không gặp được chúng tôi thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta chắc rằng mình đoán không sai.

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Cô nương đợi tôi có việc chi?

Liên Tuyết Kiều hắng giọng rồi nói:

– Người không nhớ rằng đã yêu cầu ta nghe lời về việc gã anh em của người?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Có chứ!

Liên Tuyết Kiều thấy nỗi thống khổ của mình bỗng tiêu tan đi. Trên mí mắt nàng ẩn hiện một nét vui tươi. Nàng nói:

– Gã họ Viên biểu chỗ gã có một thanh đao vàng...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Gã bảo đó là thanh đao rất quý trên thế gian.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt, sức nhớ lại cảnh tượng chàng đã nhìn thấy trong núi Bạch Mã. Viên Hiếu trước ở trong khu rừng thẳm đó, tất biết hai cái xác chết, một đàn ông một đàn bà ở trong thạch động. Khi đó gã còn ngây ngô chưa hiểu việc nhân gian, nhưng cảnh tượng trong động đều đã in sâu vào óc gã, rồi về sau gã nhớ lại dần dần.

Đôi mắt trong suốt của Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ. Nàng hỏi:

– Người nghĩ gì mà thờ người ra, sao lại không nói?

Thượng Quan Kỳ “Ồ” một tiếng, nhớ lại những hình ảnh trước:

Lưỡi kim đao trong sơn động trông bề ngoài tựa hồ như lưỡi đao cùn, mà thực ra sắc bén vô cùng. Chàng nhớ cả trên chuôi đao có khắc tám chữ nhỏ “Kinh hồn chi đạo, vô kiên bất tồi” (Lưỡi đao kinh hồn, chạm vào vật cứng rắn mới đứt).

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều dậm chân hỏi:

– Người hóa câm rồi hay sao?

Thượng Quan Kỳ giật mình như người mơ ngủ, choàng tỉnh giấc đáp:

– Đúng đó! Chỗ Viên đệ Ở có thanh kim đao sắc vàng, gã không nói gạt cô nương đâu!

Liên Tuyết Kiều lắc đầu thờ dãi hỏi:

– Người có nghĩ rằng ta đi theo gã anh em với người tới đó không?

Thượng Quan Kỳ trợn mắt ra không biết trả lời thế nào. Chàng ngừng đầu trông thấy một đám mây trắng đang theo chiều gió bay đi.

Bỗng thanh âm trong trẻo của Liên Tuyết Kiều lại lọt vào tai chàng:

– Việc này ta đã suy nghĩ mười hôm nay. Bây giờ thì ta tin rằng người chân tâm để ta đi theo gã họ Viên.

Nàng đưa mấy ngón tay ngọc ngà quấn lại mớ tóc mai xõa ra. Dưới ánh mặt trời sáng lạng, dung nhan diễm lệ của nàng ửng hồng, làm tiêu tan quầng thâm trên mí mắt. Mặt nàng ẩn hiện nỗi mừng vui e thẹn.

Thượng Quan Kỳ khen thắm:

“Quả nhiên là một trang tuyệt thế mỹ nhân, để nàng bầu bạn với Viên đệ thì thật cay đắng cho nàng”.

Thượng Quan Kỳ lại đưa mắt ngó sang Viên Hiếu đứng cách xa chừng hơn một trượng. Gã giương đôi mắt đỏ sọc. Trông cặp mắt gã thấy đầy vẻ tự ti và buồn rầu, dường như trong thâm tâm gã cũng biết rằng cái bộ dạng nửa người nửa vượn của gã khó lòng được sánh đôi cùng Liên Tuyết Kiều là một vị tuyệt thế giai nhân.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng lên tiếng:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều mỉm cười hỏi:

– Chi vậy?

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Máy hôm nay ta cảm thấy trong người biến đổi khá nhiều, tưởng mình như một cô gái thơ ngây, sắp phải về nhà chồng...

Rồi nàng ra chiều bẽn lèn không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy xúc động trong lòng, vội ho luôn mấy tiếng, hỏi:

– Có phải đúng như lời tôi đã thành thật nói với cô không?

Liên Tuyết Kiều biến sắc nói:

– Người biểu ta theo gã họ Viên đi tận góc bể chân trời...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã được trời phú cho bản lĩnh khác thường, lại được danh sư truyền dạy, sau này tất làm nên việc lớn. Nếu gã lại được tài trí của cô nương giúp đỡ cho thì việc bình trị những tà phái võ lâm chẳng có chi là khó...

Liên Tuyết Kiều chớp mắt hai cái rồi nói:

– Ta mạo hiểm đợi người mười ngày tại đây chỉ cốt để nghe người nói vài câu.

Rồi hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi đã nói từ trước rồi, bây giờ có nói lại cũng thế thôi.

Liên Tuyết Kiều lau ngón nước mắt trên má nói:

– Người nói lại một lần nữa, ta muốn nghe tiếng nói tự đáy lòng người.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương ráng mà chiều cổ cho Viên đệ.....

Đột nhiên chàng ngừng lại không nói nữa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Sao người không nói nữa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Giờ đi giờ lại cũng chỉ là một câu dù nói đến bao nhiêu lần cũng thế thôi.

Nét mặt Liên Tuyết Kiều đang hồng hào, bỗng biến thành lợt lạt. Người nàng loạng choạng cơ hồ suýt ngã.

Thượng Quan Kỳ ngửa mặt lên trời gọi:

– Viên đệ! Lại đây mau!

Viên Hiếu thần thờ bước lại hỏi:

– Đại ca gọi đệ!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Viên đệ mau đỡ lấy Liên cô nương vì cô khó chịu trong người. Viên đệ nhớ hết lòng săn sóc cho cô.

Viên Hiếu đưa tay ra, nhưng vội rút lại ngay. Gã là người kiêu dũng thiện

chiến, gan dạ phi thường, song đối với Liên Tuyết Kiều thì gã lại kính sợ dị thường.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy nổi đau lòng, không dám nhìn nữa vội quay đi chỗ khác và bất giác nhỏ hai giọt lệ.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều mặt mày cực kỳ thê thảm hỏi:

– Người tưởng ta không dám theo gã đi chăng?

Thượng Quan Kỳ từ từ quay lại, chấp tay xá dài nói:

– Xin cô nương chiếu cố cho Viên đệ. Thượng Quan Kỳ này còn sống ngày nào cũng hết lòng cảm kích cô nương ngày ấy.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên giang hai tay ra, châu lệ đầm đìa, mắt nhìn Viên Hiếu khẽ gọi:

– Lại đây mau!

Viên Hiếu vội chạy lại, khúm núm rụt rè không biết làm thế nào.

Liên Tuyết Kiều giục:

– Mau bồng ta lên!

Viên Hiếu đưa hai tay ra ôm lấy tấm lưng thon Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều gục đầu xuống vai Viên Hiếu, khẽ hỏi:

– Người có thể đem ta đi để lấy kim đao được không?

Viên Hiếu nói:

– Phải rồi! Thanh đao đó khác hẳn những đao trên thế gian.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chúng ta đi thôi!

Viên Hiếu nói:

– Tôi muốn cùng đại ca nói mấy câu rồi sẽ đi được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không cần! Từ đây trở đi chúng ta vĩnh viễn không muốn thấy mặt y nữa.

Viên Hiếu rùng mình nói:

– Nhưng đại ca đối với tôi rất tốt.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Rồi ta đối đãi với người còn tốt hơn nữa chứ sao?

Viên Hiếu đáp ứng:

– Nhưng đại ca, đại ca..

Trong lòng gã bị xúc động mạnh, không thốt ra lời được, chỉ gọi đại ca đến mấy chục lần rồi không nói được câu gì nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫy tay nói:

– Viên đệ! Thôi đi đi! Khi nào gặp sự phụ đừng quên nói ta có lời vấn an.

Viên Hiếu ngẩn ngơ giây lát, đột nhiên gã gầm lên một tiếng thật to vang đến tận mây xanh, rồi trở gót chạy nhanh như bay.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng hai người, trong lòng cay đắng mà không nói ra được. Bỗng chàng há miệng ộc máu tươi ra.

Chàng từ từ ngồi xuống, nhắm mắt vận khí điều hòa hơi thở, nhưng trong lòng phiền muộn vô cùng, khó lòng trấn tĩnh lại được và không còn cách gì điều hòa chân khí vào kinh mạch. Chàng lòng buồn rười rượi, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Bỗng nghe một tiếng thở dài vọng lại, rồi có người cất tiếng hỏi:

– Hiền đệ khó chịu lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ từ từ quay đầu lại thì thấy Đỗ Thiên Ngạc đứng cách xa chừng bốn năm thước, vẻ mặt nghiêm trang. Chàng lắc đầu gượng cười đáp:

– Không sao. Đa tạ Đỗ huynh có dạ quan hoài.

Đỗ Thiên Ngạc thung thính bước lại nói:

– Hiền đệ đã không hạ khí xuống được thì đừng vận nội công điều hòa hơi thở, vì như thế chẳng những không ích gì mà còn có hại đến thân thể.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tiểu đệ vẫn như thường mà!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thôi đệ đừng gạt ta nữa. Nếu ta để hiền đệ gạt được chẳng hóa ra mấy chục năm bôn tẩu giang hồ cũng uổng thôi ư? Các người nói gì ta đã nghe thấy cả rồi!

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười đáp:

– Tiểu đệ có làm điều gì lầm lỗi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Việc này khó mà quyết định ai phải ai quấy.

Ngừng một lát, Đỗ lại nói:

– Liên Tuyết Kiều nhan sắc như hoa tựa ngọc, Viên Hiếu trái lại xấu xí dị thường. Tuy hiền đệ tốn phí tâm cơ song khó gây thành lứa đôi cho hai người đó được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng biết thế. Liên Tuyết Kiều không những nhan sắc tuyệt vời, mà tài trí cũng ít người bì kịp. Còn Viên đệ thiên tính dị thường, khí độ hiên ngang, sau này rất có thể thành người bậc nhất trong võ lâm. Nếu gã được Liên cô nương đem tài trí ra giúp đỡ cho thì lo gì không ổn định được giang hồ. Đệ thiết tưởng cặp anh hùng mỹ nhân này sẽ để lại một tấm gương tốt đẹp cho hậu thế.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ nói thế cũng phải...

Rồi Đỗ ngẩng nhìn trời chiều nói tiếp:

– Không nên ở lâu chỗ này, chúng ta phải đi ngay. Đội thị vệ của Cồn Long Vương thua chạy, khi nào họ chịu bỏ đi. Huống chi họ đang nhằm bắt sống Liên cô nương. Nếu ta đoán không lầm thì chỉ lúc nữa sẽ có những tay cao thủ dưới trướng Cồn Long Vương đuổi tới đây.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng dậy nói:

– Đại ca thật là cao kiến. Chúng ta đi thôi!

Đỗ Thiên Ngạc đưa tay ra nói:

– Hiền đệ để ta đỡ dậy.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không cần!

Rồi lắc lư đi trước.

Đỗ Thiên Ngạc theo sau Thượng Quan Kỳ. Hai người đi chừng được bốn năm dặm thì đến một khu rừng.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ôm lấy một gốc cây, dừng lại nói:

– Tiểu đệ không đi được nữa rồi, chúng ta hãy nghỉ đây một lát.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn thấy mặt Thượng Quan Kỳ đỏ bừng lên thì không khỏi giật mình, ông đưa tay ra sờ, thấy đầu chàng nóng ran cả kinh nói:

– Hiền đệ bệnh mất rồi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không sao đâu! Mấy bữa nay tiểu đệ học kiếm mệt nhọc quá độ, chỉ cần nghỉ một một lúc là lại khỏi ngay.

Bỗng nghe thấy tiếng còi lạnh lạnh vọng lại.

Đỗ Thiên Ngạc biến sắc khẽ bảo:

– Bọn thuộc hạ Cồn Long Vương đuổi tới nơi rồi! Chúng ta lẩn đi thôi!

Lúc đó Thượng Quan Kỳ cảm thấy toàn thân phát nhiệt, tứ chi bải hoải.

Nhưng trong lòng chàng có một luồng khí mãnh liệt xông lên. Chàng đứng phắt dậy nói:

– Xin tiểu huynh lánh đi để tiểu đệ cùng bọn thuộc hạ Cồn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đỗ Thiên Ngạc nghe nói rùng mình, lắc đầu thở dài khẽ bảo:

– Trước tình trạng này mình chẳng nên hung hăng cậy tài. Khi ta trà trộn vào trong đội thị vệ áo đen, ta đã phân biệt được mấy hiệu còi thường dùng của họ.

Hồi còi vừa rồi dường như báo hiệu có rất đông người đến và từ bốn mặt ập lại.

Dù thân thể hiền đệ lành mạnh thì hai chúng ta cũng không có cách nào kháng cự được với họ, huống chi hiền đệ lại đang phát sốt.

Thượng Quan Kỳ vẫn quật cường nói:

– Không hề chi! Tiểu đệ biết mình còn chống chọi được.

Đỗ Thiên Ngạc biết chàng đang bàng hoàng vì Liên Tuyệt Kiều tức mình bỏ đi, lòng chàng đương đau khổ mà nghe tin Cồn Long Vương phất tay cao thủ đến vây đánh, tấm lòng đau khổ khiến chàng nổi xung không cần gì sống hay chết, liều mạng quyết chiến.

Hơn nữa bệnh thể bộc phát khiến chàng không thể bình tĩnh lại được. Con

người đã không coi sống chết vào đâu, chiến đấu không theo đúng lẽ lối, tất sẽ bị nguy với cường địch.

Bỗng lại nghe một hồi còi lanh lảnh, mỗi lúc một gần, chỉ còn cách vài chục trượng. Tiếng còi bốn mặt vang lên báo hiệu cho nhau, đúng là nguy cơ đến nơi rồi!

Đỗ Thiên Ngạc là người lịch duyệt, biết rằng không thể thuyết phục được Thượng Quan Kỳ, nếu còn chần chờ giây lát, tất càng thêm nguy ngập. Ông khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ muốn đánh thật ư?

Thượng Quan Kỳ xoay tay rút kiếm ra, cương quyết đáp:

– Người ta dù có sống đến trăm tuổi, rút cục cũng không khỏi chết...

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên giơ ngón tay ra điểm vào huyệt đạo Thượng Quan Kỳ rất nhanh rồi ôm chàng chạy vào bụi rậm.

Thượng Quan Kỳ tuy trong tâm vẫn tỉnh táo, song huyệt đạo bị kìm chế, miệng không nói được, người không cử động được đành để Đỗ Thiên Ngạc làm gì thì làm.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn quanh một lượt lựa một cành cây rậm rạp, rồi cùng Thượng Quan Kỳ trèo lên. Ông là người dày dạn giang hồ, làm việc cẩn thận, đặt Thượng Quan Kỳ vững chắc rồi lại nhảy xuống gốc cây xóa hết vết chân rồi mới nhảy lên nấp trong đám lá cây rậm rạp.

Đỗ Thiên Ngạc vừa nấp xong thì tiếng còi đã đến ngoài rừng. Bốn gã thị vệ áo đen tay cầm binh khí theo nhau đi vào.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn ra thì thấy gã đi đầu tay cầm quỹ đầu đao, lưng giắt cây hồ đầu câu, thân thể cao lớn. Chính là phó thủ lãnh đội thị vệ, tên gọi Lãnh Tiễn Quách Kiệt.

Đỗ Thiên Ngạc tuy mới trà trộn vào đội thị vệ trong một thời gian ngắn, song ông đã có dụng ý đặc biệt, lưu tâm dòm ngó khắp nơi. Những cao thủ trong đội thị vệ Ông nhớ mặt hết. Ông biết rằng Quách Kiệt chẳng những võ nghệ cao cường, nội công hùng hậu, lại còn rất nhiều ám khí, bắn ra trăm phát trúng cả trăm. Vì thế mà gã có biệt hiệu là Lãnh Tiễn. Trong đội thị vệ áo đen, Quách Kiệt đứng vào hàng thứ hai.

Thượng Quan Kỳ tuy bị điểm huyệt, song tai vẫn nghe mắt vẫn trông rõ. Chàng không cử động được, nhưng trông rõ cường địch đã đến gốc cây mình đang ẩn.

Bỗng thấy Lãnh Tiễn Quách Kiệt hỏi:

– Chúng ở khu này phải không?

Một gã áo đen khom lưng đáp:

– Đúng rồi! Ở cách đây không xa mấy.

Quách Kiệt nói:

– Mới trong khoảnh khắc, chắc bọn chúng chưa chạy xa được, hướng chi

chúng ta bốn mặt áp vào thì bọn chúng còn đi đâu được.

Quách Kiệt có một địa vị cao cả trong đội thị vệ, nên bọn thuộc hạ gã không dám nói xen vào, cứ để mặc gã nói gã nghe.

Tiếng còi lạnh lạnh khắp bốn mặt tám phương truyền lại. Chỗ này im thì chỗ khác nổi lên, liên miên không dứt.

Lãnh Tiên Quách Kiệt móc trong bọc lấy một cái còi đồng đặt lên miệng thổi, phát ra thanh âm chói tai. Tiếng còi mỗi lúc một gần, chớp mắt bốn mặt có đến mấy chục người áo đen kéo ập vào. Những người này vừa trông thấy Quách Kiệt lập tức đứng thẳng người, thông tay, tỏ vẻ rất cung kính.

Lãnh Tiên Quách Kiệt đảo mắt nhìn chung quanh một lượt lạnh lùng hỏi:

– Các người có gặp bên địch không?

Bọn áo đen ngơ ngác nhìn nhau, lẳng lặng chẳng ai lên tiếng.

Quách Kiệt cả giận gắt:

– Ta hỏi các người đã gặp bên địch chưa? Các người điếc cả à?

Bỗng thấy một gã đáp:

– Tại hạ từ phía chính đông tới, dọc đường chưa gặp một người nào.

Một gã khác nói:

– Hướng chính bắc cũng không thấy tung tích địch đâu.

Rồi cả hướng Nam, hướng Tây cũng đều báo cáo chưa gặp bên địch.

Lãnh Tiên Quách Kiệt trầm ngâm một lát rồi nói:

– Các người nói vậy thì chẳng lẽ bọn chúng mọc cánh bay trên không rồi hay sao?

Một gã áo đen đứng bên Quách Kiệt nói:

– Có lẽ bọn chúng cõn nấp quanh quần tròng rừng này.

Quách Kiệt chau mày nói:

– Ta cũng nghĩ thế. Bây giờ mình hãy sục tìm khu rừng này xem sao rồi hãy liệu.

Bọn áo đen vâng lời lập tức tản đi.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

“Mấy chục tên thị vệ này mà tìm ra hành tung mình thì khó lòng thoát chết với chúng...”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe nổi lên một trận cười khanh khách nói:

– Thằng nhãi này! Mi còn trốn được nữa thôi?

Đỗ Thiên Ngạc tưởng hành tung mình đã bị bại lộ trong lòng khôn xiết hoang mang, ông cầm sẵn cây nhuyễn tiên trong tay chuẩn bị đối địch.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão giang hồ lịch duyệt vẫn không lên tiếng chỉ hoảng hốt một chút rồi trầm tĩnh lại. Ông biết rằng Lãnh Tiên Quách Kiệt hăm dọa để kẻ nhát gan sợ hãi lên tiếng. Chính ông suýt nữa cũng bị mắc mưu. Bỗng có người kêu rú lên dường như bị trọng thương.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt đứng ngay dưới gốc cây mà Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ đang nấp trên ngọn. Song chính vì thế mà hai người lại được an toàn hơn.

Đội thị vệ áo đen này trực thuộc Vương phủ để nghe mệnh lệnh Cỗn Long Vương. Chúng đã từng sưu nã những người phạm tội bội phản, tìm kiếm rất kỹ lưỡng, lại giàu kinh nghiệm.

Chúng càng để ý xoi mói những chỗ lá cây rậm rạp. Song chỗ gốc cây Lãnh Tiễn Quách Kiệt đứng, bọn này không tiện sục sạo nên hai người nấp trên cây không bị bại lộ.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng rú một lần rồi im bật, không nghe thấy nữa thì biết là đôi phương ra đòn rất nặng, nạn nhân không chết cũng bị trọng thương.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt hấp tấp chạy đi, rồi cả đội thị vệ đứng rải rác dưới gốc cây này cũng theo gã đi luôn.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ vạch lá cây để ngó theo bọn họ, song bị rừng rậm che khuất không nhìn được rõ.

Bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau loảng choảng vọng lại, đúng là đội thị vệ đang cùng cường địch động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc ghé vào tai Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Đây hiền đệ! Trước tình cảnh này, mong rằng hiền đệ nghe lời tiểu huynh. Sau khi tiểu huynh giải phóng huyết đạo cho hiền đệ rồi, bất luận trường hợp nào, hiền đệ cũng phải nhẫn nại, nếu không bị bên địch phát giác thì nhất thiết không được động thủ.

Nói xong Đỗ Thiên Ngạc ngậm vận chân khí giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi hỏi:

– Không hiểu Liên cô nương cùng Viên đệ đã thoát thân được chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn họ đã lánh khỏi tầm truy nã của bọn áo đen, bây giờ chắc đi xa đến mấy chục dặm rồi.

Thượng Quan Kỳ âm thầm thở dài, giơ tay lên bóp đầu, ngồi tựa vào cành cây lớn nhắm mắt lại. Xem chừng bệnh thể chàng đã nặng lắm rồi.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ hỏi:

– Hiền đệ thấy trong lòng khó chịu lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ khẽ gật đầu nhắm mắt không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc giơ tay ra sờ trán chàng, bắt giắc cả kinh, vì chân hỏa đã phát tán, trán chàng hiện lạnh như băng.

Đỗ Thiên Ngạc để ý nhìn kỹ thì nét mặt Thượng Quan Kỳ trước đỏ bừng, giờ đã biến thành lợt lạt.

Ngoài xa tiếng khí giới vẫn chạm nhau không ngớt.

Đỗ Thiên Ngạc nhờ sự kinh nghiệm đã nhiều, nhận ra rằng trong khu rừng này đang tiếp diễn một cuộc chiến đấu kịch liệt do một số đông người, trong lòng không khỏi mừng thầm, khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ cố nhẫn nại chút nữa, dường như đội thị vệ Cỗ Long Vương đã gặp những tay cao thủ Cùng Gia Bang.

Chưa dứt lời, một hồi còi cấp bách vang lên, đội thị vệ gọi nhau rút lui.

Một đại hán mình mặc áo sắc tro, tay cầm trường kiếm đi trước, chính là võ tướng Quan Tam Thắng, theo sau ông có đến mấy chục người.

Đỗ Thiên Ngạc hắng giọng luôn mấy tiếng rồi ôm Thượng Quan Kỳ nhảy xuống. Vì ông mình mặc áo đen của đội thị vệ nên người Cùng Gia Bang lập tức bao vây.

Võ tướng Quan Tam Thắng nhìn kỹ Đỗ Thiên Ngạc rồi hỏi:

– Đỗ huynh đây ư? Sao lại ăn mặc thế?

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười, không trả lời câu hỏi Quan Tam Thắng, để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ đang ẩm trong tay, nói:

– Người anh em của tại hạ đang bị trọng bệnh, cần được chữa ngay. Tại hạ nghe Đường tiên sinh tinh thông y thuật, phiền Quan huynh đến tới đó, rồi còn chuyện gì sẽ nói sau cũng chưa muộn.

Quan Tam Thắng để ý nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, nước da xanh mướt, dường như bệnh tình rất là trầm trọng. Ông trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đường tiên sinh phái tại hạ đem Tứ Thập Bát Kiệt giữ khu rừng này. Đội thị vệ áo đen tuy đã rút lui nhưng tại hạ còn phải giữ ở đây, e rằng không dám bỏ đi..

Ngừng một lát Quan Tam Thắng lại nói:

– Bây giờ tại hạ đành giải quyết cách này vậy:

Phái bốn tay cao thủ trong Tứ Thập Bát Kiệt dẫn hai vị đi yết kiến Đường tiên sinh.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng Quan Tam Thắng phái bốn tay cao thủ, tiếng gọi là đưa mình đi, nhưng kỳ thực là để giám sát mình. Song ông cũng cho rằng trước tình cảnh này không thể trách người ta đa nghi được liền nghiêng mình nói:

– Làm rộn Quan huynh nhiều quá!

Quan Tam Thắng gật đầu cười nói:

– Văn thừa tể bang cảm mạch bốc thuốc, thật có tài khởi tử hồi sinh. Ông bạn Đỗ huynh chỉ uống một thang là khỏi.

Nói xong phái bốn tay cao thủ dẫn Đỗ Thiên Ngạc đi yết kiến Đường Toàn.

Đỗ Thiên Ngạc theo bốn đại hán luôn qua khu rừng rậm đến một cánh đồng bát ngát, bốn đại hán bắt đầu tăng gia cước bộ. Đỗ Thiên Ngạc cũng phải chạy nhanh cho kịp.

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, Đỗ Thiên Ngạc đã nhìn thấy đằng xa có một thôn trang độ bốn năm nóc nhà nhỏ.

Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống nhìn Thượng Quan Kỳ, thấy hai mắt chàng vẫn nhắm nghiền, ngủ say li bì. Ông chạy nhanh như vậy mà chàng cũng không tỉnh lại thì trong dạ bồn chồn.

Hai gã áo sắc tro dẫn đường đi trước đã rẽ vào trong thôn. Hai gã đi sau Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Xin đại giá chờ đây một chút, đã có hai vị vào thông báo rồi.

Chỉ một lát đã thấy Đường Toàn mình mặc áo dài, tay cầm quạt thủng thỉnh ra nghênh tiếp cười nói:

– Đỗ đại hiệp đến đây thật là may! Xin mời vào đây ngồi chơi một lúc.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ được tiên sinh ra đón tiếp, rất lấy làm áy náy!

Đường Toàn chột để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, hỏi ngay:

– Sao, y bị thương ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Y bị bệnh đó. Phiền tiên sinh coi mạch cho.

Đường Toàn nói:

– Xin mời Đỗ huynh vào đây nói chuyện.

Đoạn xoay mình đi trước dẫn đường. Đỗ Thiên Ngạc theo sau vào một căn nhà tranh, giậu tre bao bọc chung quanh. Trong nhà đại sảnh đặt một cái bàn gỗ sơn đỏ. Trên bàn đầy đủ giấy tờ bút mực.

Đường Toàn mời khách ngồi rồi vẫy tay bảo những người mặc áo sắc tro:

– Các ngươi hãy lui ra.

Hai gã cúi mình chấp tay lui ra.

Đường Toàn đặt cây quạt xuống bàn nói:

– Cứu người là gấp, để tại hạ cầm mạch cho y xem sao đã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Y mắc bệnh một cách khác lạ, e rằng không phải bệnh thông thường...

Đường Toàn gật đầu không nói gì, kéo tay trái Thượng Quan Kỳ chẩn mạch.

Đường Toàn nhắm mắt hồi lâu rồi mở choàng ra nói:

– Quả nhiên bệnh thể trầm trọng!

Đỗ Thiên Ngạc sợ quá vội hỏi:

– Còn có thể cứu được nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Không nguy đến tính mạng, song cần phải một thời gian mới chữa được.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin tiên sinh bốc thuốc ngay cho.

Đường Toàn nói:

– Ở nơi hoang dã này không có tiệm bán thuốc. Bây giờ đành cho y mấy

viên thuốc hoàn để giữ lại nguyên khí rồi mới phái người đi hốt thuốc.
Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc móc hai viên thuốc hòa với nước cho Thượng Quan Kỳ rồi bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Đường như Thượng Quan huynh vì trong lòng sầu khổ quá đổi mà mắc bệnh. Phần vì y lao thân quá độ, phần lại cảm mạo phong hàn.
Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Tiên sinh đoán bệnh trúng lắm. Mấy bữa nay y vừa đau khổ vừa mệt nhọc.
Đường Toàn nói:

– Có chỗ tại hạ còn chưa hiểu, xin Quan huynh nói thực cho hay.
Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ biết được điều gì xin nói hết.
Đường Toàn hỏi:

– Gần đây Thượng Quan huynh có gặp việc gì thương tâm quá độ không?
Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dĩ nhiên là có. Hồi ôi! Gan dạ anh hùng, tâm tình nhi nữ. Điều ấy đã khiến cho con người nát ruột tan hồn để mà chịu đựng.
Đường Toàn hỏi:

– Đỗ huynh nói thế là nghĩa làm sao?
Đỗ Thiên Ngạc liền đem sự tình của Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay thuật lại một lượt, nhưng giấu nhẹm việc Thượng Quan Kỳ luyện kiếm. Đường Toàn khen rằng:

– Thật là một người hiệp sĩ nhân hậu. Trách nào y không muốn sống, chẳng thềm đem công lực chống cự với bệnh thế.
Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Y liệu lĩnh đến thế kia ư?
Đường Toàn nói:

– Tại hạ chẩn mạch biết rằng mạch yếu mà không trống rỗng, bệnh trầm trọng nhưng tiềm lực hãy còn dư đủ, cần phải tĩnh dưỡng.
Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Xem thế thì biết, y đem lòng yêu Liên cô nương đến cực điểm, mối tình khó bề gỡ cho ra, nên y định tự tuyệt sinh cơ.
Đường Toàn trầm ngâm một lúc, đột nhiên ngẩng mặt lên nói:

– Theo ý kiến tại hạ thì hành động này của Thượng Quan huynh không những tỏ ra khí phách anh hùng mà còn muốn thành toàn cho Liên cô nương cùng Viên huynh đệ.
Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiên sinh liệu việc như thần. Tại hạ xin nghe lời cao luận.
Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ có hiểu sơ qua về thuật tướng số. Trong cái đẹp của Liên cô nương đã lộ ra ý chí mãnh liệt, có phong độ một đấng trượng phu, đó là một điểm

sẽ nắm chủ quyền.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Liên cô nương tuy là đàn bà mà lãnh tụ quân hào. Nếu không phải bậc tài trí thì làm sao điều khiển nổi. Lời bàn của tiên sinh thật đúng.

Đường Toàn lại tủm tỉm cười nói:

– Liên Tuyết Kiều bề ngoài đã nắm quyền mà bề trong đầy ý chí cương nghị. Hơn nữa thông minh tài trí của cô có lẽ còn hơn cả Thượng Quan huynh. Nếu cô ta cùng Thượng Quan huynh ở với nhau sẽ đi đến chỗ cô rời bỏ võ công đi tập thiền thừa để học làm người hiền thê thì chẳng hóa ra uổng mất một đời tài hoa..

Ngừng một lát Đường Toàn lại thở dài nói tiếp:

– Trên đời không có việc gì tận thiện tận mỹ. Sắc nước hương trời như Liên Tuyết Kiều mà sánh vai với Viên Hiếu thì hồng bèo cá nước duyên ưa, song võ công hai người có thể thành tựu được những việc cực kỳ lớn lao. Viên Hiếu thiện tính khác thường. Bề ngoài ra vẻ vụng về mà bề trong cực kỳ linh mẫn.

Nhân gã tự biết mình mặt mũi xấu xa, khó lòng xứng đáng với vợ đẹp, tất gã phải đem hết tinh lực rèn luyện võ công cho thành người hào kiệt để kéo lại và như thế sau này bản lĩnh gã không biết đến đâu mà lường.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Lập luận của tiên sinh khiến cho ai nấy đều phải kính phục.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Liên Tuyết Kiều cốt cách hơn người, tuy nàng thấy lang quân tướng mạo xấu xa cũng không đến nỗi thay lòng đổi dạ. Vậy thì những lúc phòng loan tịch mịch, cô phải tìm cách gì để tiêu dao tuế nguyệt? Anh chàng Viên Hiếu đã chẳng hiểu gì về tình dâm thẩm, tất cô phải đem tinh lực ra mưu đồ việc lớn. Cô ta mà vận dụng hết tâm cơ để tính toán thì quyết chẳng kém gì Đường Toàn này. Nếu cô được...

Đường Toàn này. Nếu cô được...

Đường Toàn nói đến đây thốt nhiên ngừng lại.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêng mình nói:

– Tiên sinh ngày đêm lo nghĩ, không một lúc nào thành thoi. Lần này tôi gặp tiên sinh so với lần trước đã thấy gầy đi nhiều. Tiên sinh thứ cho Đỗ Thiên Ngạc này nói một câu càn dỡ, Đỗ mạo coi thần sắc tiên sinh...

Đường Toàn từ từ đứng dậy ngắt lời:

– Nhọc lòng Đỗ huynh phải quan hoài. Đêm đã khuya rồi, Đỗ huynh đi nghỉ thôi!

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài, nghiêng mình từ từ lui ra. Đỗ vừa ra đến cửa, đột nhiên ngừng lại nói:

– Còn Thượng Quan hiền đệ Ở đây chẳng lẽ để nhọc lòng tiên sinh?...

Đường Toàn đáp:

– Đồ huynh bất tất phải quan tâm. Chờ Thượng Quan huynh tỉnh lại, tại hạ sẽ gắng sức thuyết phục y để y hết nỗi sầu bi.
Đồ Thiên Ngạc lại chấp tay lui ra. Một gã áo sắc tro đã chờ sẵn đưa ông ta vào một phòng tĩnh mịch nghỉ ngơi.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 69

Đường Toàn Thuyết Phục Khương Sĩ Ân

Đỗ Thiên Ngạc trong thời gian qua không được yên tâm lúc nào, phần thì lo phòng bị thuộc hạ Cỗn Long Vương khám phá ra hành tung mình, phần thì lo người Cùng Gia Bang hiểu lầm vì ông vận trang phục đội thị vệ áo đen, ông ở vào tình thế bị cả hai bên đem lòng ngờ vực. Nhưng ông cần phải mặc bộ áo đen để tiếp xúc với bọn thị vệ đẳng do thám bọn thuộc hạ Cỗn Long Vương. Thật là một thời gian ông phải kiên tâm chịu nhiều nỗi gian nan và bất luận lúc nào cũng có thể mất mạng như chơi.

May mà bọn thủ hạ Cỗn Long Vương đều phải thuộc mê nên lãnh đạm với nhau. Đỗ Thiên Ngạc nhờ được chỗ mình đã từng trải giang hồ nên trong thời gian trà trộn vào với họ không bị phát giác, ông hao phí tâm lực rất nhiều và mỗi một vô cùng. Lúc này được chỗ an toàn mới thấy cõi mở tinh thần, ngủ đi lúc nào không biết.

Đỗ Thiên Ngạc không biết mình ngủ đã bao lâu, khi tỉnh dậy thì mặt trời vừa mọc, ánh hồng chiếu vào cửa sổ. Ngoài cửa có tiếng đặng đặng, Tiêu Dao Tú Tài tay cầm quạt từ từ bước vào. Đỗ Thiên Ngạc vội đứng dậy ngênh tiếp.

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Đỗ huynh mạo hiểm đến đây đã cung cấp tài liệu về những âm mưu hoạt động của Cỗ Long Vương, tặc Bang chủ cùng tạt hạ đều cảm kích vô cùng.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Những điều nhỏ nhặt đó có chi đáng kể!

Dưới ánh mặt trời ông nhìn thấy sắc mặt Đường Toàn xanh mướt, lộ vẻ mệt nhọc thì không khỏi âm thầm hổ thẹn, nghĩ bụng:

“Y là người không biết võ công, thân thể yếu đuối, mà tinh thần lo việc, suy nghĩ đúng lý trên đời thật ít người bì kịp!” Bỗng thấy Đường Toàn khẽ thờ dài nói:

– Tại hạ muốn đánh thức Đỗ huynh dậy nhưng sợ làm mất giấc ngủ ngon, không tiện kinh động, đành chịu ngồi chờ cho đến bây giờ.

Đỗ Thiên Ngạc thấy Đường Toàn nói một cách trịnh trọng, không khỏi giật mình hỏi:

– Tiên sinh có điều chi chỉ giáo?

Đường Toàn nói:

– Bệnh tình của ông bạn Đỗ huynh biến chuyển một cách không ngờ.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh hỏi:

– Tiên sinh coi có nặng lắm không?

Đường Toàn đáp:

– Cho đến bây giờ mà y vẫn chưa tỉnh lại lúc nào.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Liệu có nguy đến tính mạng không?

Đường Toàn đáp:

– Bây giờ chưa thể nói quyết được. Đỗ huynh thử đi coi xem.

Đỗ Thiên Ngạc chấp tay nói:

– Cảm phiền tiên sinh dẫn đường cho tạt hạ.

Đường Toàn vội bước ra khỏi cửa phòng. Đỗ Thiên Ngạc theo sau. Đi

khoảng bảy tám trượng thì tiến vào trong căn nhà tranh dưới gốc cây.

Căn nhà này có hai gian nhỏ nhưng quét tước rất sạch sẽ. Sát vách kê một chiếc giường gỗ. Thượng Quan Kỳ nằm trên giường nhắm mắt.

Đỗ Thiên Ngạc trầm giọng hỏi:

– Hiền đệ mệt lắm phải không?

Vừa hỏi vừa rảo bước đi vào. Thượng Quan Kỳ vẫn hai mắt nhắm nghiền.

Đỗ Thiên Ngạc lại đến bên giường đưa tay ra sờ, thấy đầu Thượng Quan Kỳ nóng bỏng, bắt giắc giật mình, thất thanh kêu lên:

– Y nóng ghê quá!

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Lòng y đã chết từ trước rồi. Y chán nản hết mọi sự đời thần trí mê man.

Có lúc hoảng hốt thì lại nhớ đến nỗi đau lòng, không chịu đem công lực ra để chống cự với bệnh thế. Than ôi! Nếu không thức tỉnh được ý chí muốn sống của y thì khó lòng chữa khỏi.

Đỗ Thiên Ngạc buồn rầu thở dài nói:

– Đến y thuật của tiên sinh mà không vẫn hồi được thì tại hạ e rằng tuyệt vọng mất rồi!

Đường Toàn lạnh lùng cười nói:

– Đỗ huynh bất tất phải nóng nảy. Bệnh tình Thượng Quan huynh tuy trầm trọng thật, nhưng chưa đến nỗi hoàn toàn vô phương cứu chữa. Tại hạ mời Đỗ huynh đến đây để xin Đỗ huynh quyết định cho một việc.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Việc gì?

Đường Toàn đáp:

– Việc căn bản bây giờ là phải làm cho Thượng Quan huynh tỉnh lại. Nhưng lúc y tỉnh rồi cần phải dùng phương pháp cứu nguy cấp tốc. Tại hạ e rằng y hồi tỉnh không thấy Đỗ huynh ở bên, có thể xảy ra sự hiểu lầm.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ xin tiên sinh tùy tiện cho.

Đường Toàn quay ra hỏi gã mặc áo sắc tro đứng ngoài cửa:

– Người đã chuẩn bị xong chưa?

Gã đáp:

– Chuẩn bị xong cả rồi, còn chờ tiên sinh dạy bảo.

Đường Toàn nói:

– Dem vào đây.

Gã nghiêng mình vâng lời lui ra.

Lát sau thấy hai đại hán khiêng một phiến đá dài bảy, tám thước, rộng hai thước đem vào. Theo sau hai người này, một gã áo sắc tro khác xách một thùng nước lạnh.

Đường Toàn bảo hai gã đặt phiến đá xuống, khiêng Thượng Quan Kỳ đặt lên phiến đá, rồi gã kia cầm thùng nước lạnh dội vào người Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái từ từ mở mắt ra. Đỗ Thiên Ngạc vội hỏi:

– Hiền đệ tỉnh rồi ư?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt hỏi:

– Đây là đâu? Bọn thuộc hạ Cỗn Long Vương chạy hết rồi ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chúng ta đã vào chỗ an toàn rồi. Đây là Đường tiên sinh, hiền đệ có nhận ra không?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt ngó Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ nhận ra rồi.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt bước gần lại nói:

– Thượng Quan huynh...!

Thượng Quan Kỳ cười lạt rồi từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi nói:

– Y thuật Đường tiên sinh tuy đã đến mức rất tinh vi song không thể chữa

khỏi được tại hạ đâu. Tiên sinh bắt tất nhọc lòng làm chi nữa!

Đường Toàn tùm tùm cười, từ từ lui ra ngoài cửa, vẫy tay gọi Đỗ Thiên Ngạc lại dặn:

– Đỗ huynh! Thần trí y tỉnh lại rồi, bệnh tình không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Bây giờ tại hạ lánh ra ngoài để Đỗ huynh khuyên giải y. Điều cốt nhất là kích động cho y có ý chí muốn sống. Tại hạ đã sai người lấy thuốc về, lát nữa sẽ có người đem thuốc lại.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ vỗ vai Thượng Quan Kỳ gọi:

– Hiền đệ Oi! Hiền đệ tỉnh lại để tiểu huynh bàn với hiền đệ việc này.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng đáp:

– Bắt tất phải bàn luận gì nữa. Tiểu đệ chẳng còn sống được bao lâu!

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nghĩ thầm:

“Quả nhiên y tuyệt không còn một chút ý chí muốn sống nữa”. Ông hắng giọng rồi hỏi:

– Hiền đệ tự hủy hoại mạng sống, để mặc cho bệnh tình trầm trọng, phải chăng là vì Liên cô nương?

Thượng Quan Kỳ chỉ hé một nụ cười thê lương chứ không nói gì.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói tiếp:

– Hiền đệ Oi! Chữ tình quả nhiên huyền bí, khó mà di chuyển được lòng người. Người đời mấy ai qua khỏi được nỗi thống khổ này? Song hiền đệ không nghĩ đến lời phó thác của Dương Nguyên đạo trưởng lúc truyền Thái Cực Tuệ Kiếm. Môn kiếm thuật tuyệt kỹ này không lưu truyền cho hậu thế được là một việc rất trọng đại. Huống chi hiền đệ lại hứa lời cùng Dương Nguyên đạo trưởng, đem toàn lực ra để cho giữ phái Võ Đang đặng an toàn. Hỡi ôi! Bậc đại trượng phu đã hứa một lời ngàn vàng khôn chuộc. Há nhân một việc riêng về nhi nữ mà làm hư đại sự.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên mở bừng hai mắt, chăm chú nhìn thẳng vào Đỗ

Thiên Ngạc hỏi:

– Đỗ huynh nói vậy thì tiểu đệ không thể chết được ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chẳng những không thể chết được mà là không nên chết mới phải.

Thượng Quan Kỳ nhắm mắt lại, hai hàng lệ ứa ra nói:

– Biết thế này thì tiểu đệ chẳng nhận lời Dương Nguyên đạo trưởng học Thái Cực Tuệ Kiếm làm chi nữa.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hiện giờ thì muộn mất rồi vì trên đời này, trừ hiền đệ ra không còn người thứ hai nào hiểu Thái Cực Tuệ Kiếm nữa.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên cố gượng ngồi dậy quệt những hạt nước đọng trên người nói:

– Đỗ huynh ơi! Tiểu đệ khỏi bệnh rồi! Đỗ huynh nghe tiểu đệ một việc.

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Đừng nói một việc, cả đến mười việc trăm việc tiểu huynh cũng không chối từ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế thì được rồi, Đỗ huynh dẫn tiểu đệ đi tìm Cỗ Long Vương.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình lập lại:

– Tìm Cỗ Long Vương?

Thượng Quan Kỳ đáp:

:

– Phải rồi! Tiểu đệ một mình một kiếm đến khiêu chiến với y.

Đỗ Thiên Ngạc lắc đầu nói:

– Tiểu huynh chưa nói đến tuyệt kỹ của tứ đại hầu gia dưới trướng Cỗ Long Vương, ngay đội thị vệ áo đen cũng đã đủ đối phó với hiền đệ.....

Ngừng một lát Đỗ lại nói tiếp:

– Ngay việc tìm thấy Cỗ Long Vương đã là khó rồi, chứ chưa nói đến chuyện liều mạng với y.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu y là người dễ tìm kiếm thì tiểu đệ đã không phiền tới Đỗ huynh.

Đỗ Thiên Ngạc thấy cặp mắt Thượng Quan Kỳ lại mơ màng, ông trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thôi được! Để tiểu huynh đưa hiền đệ đi tìm y.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ còn có một việc nữa xin Đỗ huynh nhớ cho.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hiền đệ cứ nói ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước khi ra đi, Đỗ huynh giữ tuyệt đối bí mật, đừng tiết lộ cho ai biết.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Chiến đấu để chết ngoài bãi sa trường còn hơn chết trên giường bệnh, tiểu huynh theo lời hiền đệ.

Chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng cười ròn vọng lại. Đường Toàn tà áo phất phơ tay cầm cây quạt từ từ đi vào tươi cười nói:

– Một lời của Đỗ đại hiệp đã khiến cho trách nhiệm tại hạ được nhẹ đi quá nửa.

Nói xong từ từ ngồi xuống. Nghiêm sắc mặt nói tiếp:

– Thượng Quan huynh đã tự mình muốn đoạn tuyệt cõi đời thì dù tại hạ có y thuật như Hoa Đà, Biển Thước cũng khó lòng vãn hồi được. Vì thế mà mấy hôm nay tại hạ dường như trên vai phải đeo khối nặng nghìn cân. Bây giờ Đỗ đại hiệp nói mấy câu khiến cho Thượng Quan huynh đã quyết chí cầu sinh, chỉ cần uống vài ba thang thuốc là khỏi.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm chỉnh thi lễ nói:

– Đường tiên sinh là bậc đại nhân đại nghĩa, Đỗ mỗ xin ghi vào tâm khảm.

Ngừng một lát ông lại nói tiếp:

– Tiên sinh thể chất đã gầy yếu, sắc mặt lại xanh xao, chắc là vì tiên sinh lo nghĩ nhiều quá, có vẻ mang bệnh đến nơi rồi!

Đường Toàn thở dài nói:

– Ăn uống ít mà lo nghĩ nhiều, tại hạ biết mình chẳng sống được bao lâu nữa!

Đỗ Thiên Ngạc thở dài chưa kịp trả lời thì Thượng Quan Kỳ đã nói:

– Tiên sinh là trụ thạch của võ lâm. Giữa lúc phong ba này tiên sinh không thể chết được.

Đường Toàn nở một nụ cười nói:

– Người ta giàu nghèo sống chết là do số trời định, tại hạ tự chủ thể nào được. Có điều hai vị quan hoài đến tại hạ như vậy khiến tại hạ cảm kích vô cùng.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Tiên sinh cần bảo trọng thân thể, phải có lúc tĩnh dưỡng mới được.

Đường Toàn lắng lặng hồi lâu đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

Chắc hai vị còn nhớ câu:

“Mình phải cúc cung tận tụy đến chết mới thôi”?

Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn nhau, tuy không nói câu gì nhưng tấm lòng tha thiết kính yêu Đường Toàn, và cùng quan tâm đến sự sinh tử của y.

Đường Toàn đảo mắt nhìn một lượt thở dài nói tiếp:

– Tại hạ tài sơ đức bạc, tuy chẳng dám ví mình với Gia Cát Võ Hầu, song đã chịu ơn tri ngộ của Âu Dương Bang chúa...

Đột nhiên ông thở dài rồi không nói nữa, sắc mặt biến đổi cực kỳ trầm trọng.

Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc muốn phá tan bầu không khí nặng trĩu,

nhưng không biết nói sao.

Hồi lâu Đường Toàn nở một nụ cười thủng thẳng nói:

– Hai vị hãy khoan tâm, tại hạ tuy chết, nhưng đã có người kế chân, vì thế mà tại hạ yên lòng.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đường tiên sinh là bậc kỳ tài trong thiên hạ. Đỗ mỗ đã phóng tầm mắt nhìn khắp bốn phương thì trên chốn giang hồ ngày nay không còn ai có thể nối chí tiên sinh được.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Người này tài trí không những chẳng kém gì Đường mỗ mà có phần còn hơn nữa là khác. Chi tiếc rằng cô tạ..

Rồi đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ không nói nữa.

Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi:

“Phải chăng Đường tiên sinh nói tới cô đó?” Đỗ Thiên Ngạc còn đang suy nghĩ thì hai gã mặc áo sắc tro tay bùng mâm đã từ ngoài cửa bước vào.

Đường Toàn đánh trống lảng cười nói:

– Xin có chén rượu nhạt thật không hết dạ kính thành, xin hai vị dùng qua một chút, gọi là mừng Thượng Quan huynh đã khỏi bệnh.

Hai gã đã đặt mâm thức ăn xuống nghiêng mình lui ra.

Đường Toàn chấp tay mời Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ theo thứ tự ngồi vào.

Trong suốt một ngày, Đỗ Thiên Ngạc chưa được ăn uống gì nên nâng chén lên uống. Ông uống liền một lúc ba chén rồi cười nói:

– Máy hôm nay tại hạ thêm rượu quá, cảm tạ tiên sinh có thịnh tình cho ăn uống.

Đường Toàn cười nói:

– Tệ Bang chúa muốn thân hành đến đây bồi tiếp hai vị, song lúc ra đi có tin

báo việc khẩn cấp lật đật đi ngay. Những tay cao thủ dưới trướng theo đi gần hết.

Vì thế mà chỉ có mình tại hạ Ở lại bồi tiếp hai vị. Song tại hạ tởm lượng kém lắm, xin hai vị tùy tiện.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Phải chăng đã nghe được động tĩnh về Cỗ Long Vương?

Đường Toàn phe phẩy cây quạt đáp:

– Đúng thế! Sáng sớm hôm nay có tin Cỗ Long Vương xuất hiện cách đây chừng năm dặm. Y có vẻ hoảng hốt, giấu nhẹm hành tung ngay.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Phải chăng quý Bang chủ đi theo y rồi?

Đường Toàn đáp:

– Cỗ Long Vương xuất hiện một cách đột ngột tất có âm mưu gì trọng đại đây, Tệ Bang chúa phải thống lãnh những tay cao thủ đi theo.

Bỗng thấy một gã sắc tro, tay cầm một thép áo lật đật đi tới nói:

– Đường gia! Y phục đã sắp sẵn rồi đây!

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Để đó rồi ngươi hãy lui ra.

Gã vâng lời đặt quần áo xuống xong đi ngay.

Đường Toàn chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Quần áo của Thượng Quan huynh bị ướt cả xin thay đi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đa tạ tiên sinh có dạ quan hoài.

Nói xong lấy áo vào trong mà thay.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ hỏi Đường Toàn:

– Trước nay tiên sinh liệu việc như thần, không bao giờ lầm lẫn. Tại hạ có lời khó nghe nên chưa dám nói ra.

Đường Toàn cười nói:

– Đỗ huynh cứ nói đi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Quý Bang chúa thống lãnh hết những tay cao thủ đi truy tầm Cồn Long Vương, như vậy lực lượng phòng thủ tại đây há không giảm sút bạc nhược! Giả tử Cồn Long Vương dùng thế “Điều hổ ly sơn” thừa cơ phái những tay cao thủ đến tập kích, tại hạ e rằng...

Chưa dứt lời Đỗ Thiên Ngạc cảm thấy câu sau thốt ra có điều bất lợi, nên không nói nữa.

Đường Toàn gật đầu nói:

– Đỗ huynh tính toán như vậy là phải, song tại hạ đoán rằng Cồn Long Vương chưa điều tra được rõ ràng sự phân chia lực lượng của Cùng Gia Bang chúng tôi. Tại hạ còn tiên liệu Cồn Long Vương bản lãnh tuyệt luân, cơ trí hơn đời, tự xưng là tay cao thủ bậc nhất thiên hạ, thì dù y có bị thua một trận nhỏ, quyết chẳng cam tâm bỏ chạy. Căn cứ vào lòng hiếu thắng của y đối với người Cùng Gia Bang chúng tôi, tại hạ mượn cơ hội này để huy động thực lực.

Đường Toàn nâng chén lên uống rồi cười nói:

– Dù sao thì cái hy vọng điên rồ, chí khí kiêu hãnh của y vừa bị trận hỏa công tại cánh đồng hoang cũng bị tủa chiết, không dám liều lĩnh khinh địch. Bỗng thấy một gã mặc áo sắc tro ghé tai Đường Toàn nói nhỏ mấy câu rồi lật đật đi ngay.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày, lẩm bẩm:

– Cái này mới lại phiền nữa.

Đỗ Thiên Ngạc không thể giấu nổi tính hiếu kỳ hỏi:

– Phải chăng bọn thuộc hạ Cồn Long Vương đã phát hiện?

Thượng Quan Kỳ tiến lại gần nói tiếp:

– Không lo gì! Hãy để tiểu đệ cùng Đỗ huynh đối phó với chúng một trận đã.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bậc anh hùng đến đâu cũng phải lo lúc mình đau yếu Thượng Quan huynh vừa mới tạm thời tỉnh lại nhưng thực lực chưa được hồi phục. Dù có gặp cường địch thật sự đi nữa cũng chưa thể động thủ ngay được. Huống chi kẻ sắp tới đây không phải là thuộc hạ Cỗn Long Vương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra vậy?

Đường Toàn hỏi lại:

– Đỗ huynh có biết Khương Sĩ Ân không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ đã được nghe qua nhưng chưa quen biết.

Đường Toàn nói:

– Thế thì phải rồi! Không biết lão bị việc đau thương gì, cứ chạy rống lên quanh vùng này mãi. Chúng tôi phái người đi dò la và đã mấy người bị thương về tay lão.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Phải chăng tiên sinh phái người đi đối phó với lão?

Đường Toàn cười đáp:

– Lão này võ công tuyệt cao và thần trí chưa đến nỗi hôn mê. Dù muốn phái người đối phó với lão cũng không tìm được người ngang sức.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Lão lại xuất hiện hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Lão đã xuất hiện và đánh bị thương hai người tỳ bang.

Đỗ Thiên Ngạc đặt chén đứng dậy nói:

– Để tại hạ đi xem sao!

Thượng Quan Kỳ cũng đứng dậy theo nói:

– Tiểu đệ cũng xin đi với Đỗ huynh.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Hai vị hãy ngồi xuống.

Bất thành linh có tiếng quát to vọng lại:

– Kẻ này đã đem con gái ta đi đâu?

Giọng nói đầy vẻ bi đát thê lương.

Bỗng thấy hai gã mặc áo sắc tro vẻ mặt hoảng hốt chạy vào nói:

– Đường gia ời! Lão đó xông vào trong thôn này. Thuộc hạ ra tay ngăn cản lão được không?

Đường Toàn chú ý nghe một lúc rồi nói:

– Lão mất con gái, ruột nóng như điên. Nếu không chữa sớm e rằng thành điên thật. Người ra dẫn lão vào đây.

Hai gã mặc áo sắc tro run lên nói:

– Lão này ra đòn rất nặng, mà ăn nói không có vẻ từ tốn gì hết, không thể lấy lễ phải đối với lão được. Dẫn lão vào đây thật là nguy hiểm.

Đường Toàn nói:

– Không hề chi! Các người cứ dẫn lão vào đây.

Hai gã không dám trái lệnh lo lắng ra đi.

Đường Toàn khề dạn Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ:

– Lão Khương Sĩ Ân vào đây, hai vị không nên động thủ.

Ông lại chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Thượng Quan huynh tuy đã có sinh cơ, song chưa hết bệnh. Điều tối kỵ là đừng có động thủ với ai.

Giữa lúc ấy lại có một gã sắc tro bùng thuốc vào. Đường Toàn bỏ quạt xuống, hai tay bùng thuốc đưa cho Thượng Quan Kỳ nói:

– Thượng Quan huynh hãy uống thuốc đi đã!

Thượng Quan Kỳ cả kinh nói:

– Chết chưa! Sao lại dám phiền đến tiên sinh thân hành trông nom thuốc thang cho?

Vừa nói vừa lật đật tiến lại, khom lưng đón lấy bát thuốc, ngẩng mặt lên uống một hơi cạn sạch.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Thuốc này trực hàn tiêu nhiệt, không phải kiêng ăn uống chi hết. Thượng Quan huynh lại đây để tại hạ kính mừng một chén rượu.

Nói xong nâng chén rượu lên.

Thượng Quan Kỳ vội đặt bát thuốc xuống, tay cầm chén rượu trước mặt, nói:

– Tiên sinh quan hoài đến tại hạ như vậy, khiến cho tại hạ xấu hổ vô cùng!

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ có một việc trọng đại cầu khẩn Thượng Quan huynh giúp cho.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu tại hạ làm được thì dù muôn thác cũng không dám từ chối.

Đường Toàn nói:

– Đa tạ lời trân trọng.

Nói xong ngửa mặt lên uống cạn chén rượu.

Thượng Quan Kỳ cũng cạn chén rồi hỏi:

– Không hiểu tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn đưa tay trái lên quét mồ hôi trán, tay phải phe phẩy cây quạt nói:

– Hiện giờ tình thế chưa rõ rệt, nói ra hơi sớm.

Thượng Quan Kỳ vốn biết điều gì ông chưa nắm chắc là không chịu nói ra, vặn hỏi cũng vô ích nên không nói gì nữa.

Bỗng nghe thấy một giọng thê lương tựa như người khóc mà không phải khóc vọng lại, rồi một lão già áo xanh đầu bù tóc rối rảo bước đi vào. Hai bên hông nhà hơn mười gã đại hán mặc áo sắc tro nhảy ra đứng thành hàng chắn lối đi.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Mình cứ tưởng đây không phòng bị gì, giờ mới biết chỗ nào Đường tiên sinh cũng có phục binh đề phòng.

Đường Toàn trầm giọng quát lên:

– Các người tránh ra! Thần trí lão chưa đến nỗi hôn mê.

Bọn áo sắc tro nghe lời Đường Toàn kêu, lập tức tránh ra.

Lão áo xanh cứ đi ngang nhiên như chỗ không người, dường như không trông thấy bọn người cản lối. Lão vào thẳng trong nhà.

Đỗ Thiên Ngạc thấy lão đầu tóc rũ rượi, có vẻ hung hăng, chỉ sợ lão đột nhiên động thủ thì trong lòng không khỏi hoang mang, liền đứng dậy chắn trước mặt Đường Toàn.

Bọn đại hán giữ ngoài cửa cũng đều tỏ vẻ khản trương, dán mắt nhìn lão áo xanh để xem hễ lão động thủ là lập tức ra tay.

Lão áo xanh đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi đột nhiên thò tay ra cầm lấy bình rượu đưa lên uống ừng ực một hơi cạn sạch.

Uống hết bình rượu, thần trí lão dường như tỉnh táo hơn. Lão quét tóc lên rồi cầm đĩa gấp ăn. Dường như lão đói đã lâu, ngốn một lúc hết cả mâm thức ăn.

Đường Toàn lạnh lùng ngồi xem lão cử động, chưa nói câu gì.

Lão ăn xong bỏ đĩa xuống, nhìn Đường Toàn hỏi:

– Con gái ta chết rồi phải không?

Đường Toàn thung thỉnh đáp:

– Lệnh ái vẫn còn sống trên thế gian.

Lão áo xanh hai mắt chuyển động chăm chú nhìn Đường Toàn hỏi:

– Người nói thật không?

Đường Toàn đáp:

– Tại hạ xưa nay không nói dối ai bao giờ!

Lão áo xanh cả cười hỏi:

– Hiện giờ con gái ta ở đâu?

Đường Toàn nói:

– Tiên bối hãy nhắm mắt dưỡng thần một lúc, chờ cho hết nhọc mệt, tinh thần tỉnh táo rồi sẽ nói chuyện sau.

Lão áo xanh đã kìm chế được mình từ từ nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Đường Toàn vẫy tay bảo:

– Bọn đại hán đứng ngoài cửa ai về chỗ nấy.

Mười mấy gã đại hán vâng lời lui ra nấp vào hai bên hông nhà, không còn thấy tông tích đâu nữa.

Đỗ Thiên Ngạc khen rằng:

– Tiên sinh phòng bị rất nghiêm mật và kín đáo.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Cỗ Long Vương hay dùng kỳ binh đánh úp, nếu không đề phòng từng bước tất có phen tại hạ bị bọn thuộc hạ y bắt sống đem đi.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói:

– Lão ngồi nghỉ rồi, chúng ta cũng nhân cơ hội này dưỡng thần một lúc.

Nói xong nhắm mắt gục xuống bàn nằm ngủ.

Mấy hôm nay Đường Toàn lo lắng quá nhiều, chưa được ngủ tí nào. Ông không ngủ thì thôi, mà đã ngủ là ngủ say li bì. Vì ông biết rõ võ công của Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc đủ hộ vệ cho ông an toàn nên không lo gì nữa.

Lão Khương Sĩ Ẩn từ lúc mất ái nữ, giận như điên cuồng. Suốt ngày lão đi

sục tìm kêu gọi, đã không nhắm mắt lúc nào, lại không được ăn uống. Sở dĩ lão còn chống đỡ được là vì có mấy chục năm rèn luyện công lực.

Bây giờ lão nghe Đường Toàn nói, biết con mình còn sống, lão lại chắc rằng Đường Toàn biết cả chỗ con mình hiện ở đâu nên đã khoan tâm, lại được ăn no uống say, lão lăn ra ngủ vùi, tiếng ngáy như sấm, mỗi lúc một vang dội.

Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đỗ huynh vì tiểu đệ mà bôn ba, mệt nhọc mất mấy hôm liền, cũng nên nhân lúc này ngủ đi một chút.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ bị trọng bệnh vừa mới thuyên giảm, cần nghỉ ngơi hơn. Nơi đây mình tiểu huynh trông nom cũng đủ.

Hai người nhường nhau mãi, rút cục chẳng ai chịu ngủ, giương mắt nhìn Đường Toàn cùng Khương Sĩ Ân.

Khương Sĩ Ân ngủ được một lúc đột nhiên gọi rống lên:

– Châu nhi! Hiền giờ con ở đâu?

Tiếng quát vừa dứt, lão ngồi nhồm dậy cặp mắt sáng như điện, đảo mắt nhìn bốn phía rồi đột nhiên giơ tay ra ôm lấy vai Đường Toàn, lớn tiếng quát hỏi:

– Gã họ Đường này! Con gái ta đâu?

Công lực gã thâm hậu vô cùng, trong lúc nóng nảy kinh lực lại càng ghê người.

Đường Toàn giật mình tỉnh dậy, cảm thấy bả vai đau nhói, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, tủm tỉm cười, thủng thẳng đáp:

– Hành tung lệnh ái, tại hạ đâu có biết!

Khương Sĩ Ân tức giận quát lên:

– Ngươi vừa nói rõ ràng, sao bây giờ lại chối là không biết?

Tay lão xiết chặt hơn một chút, vẻ mặt Đường Toàn tuy vẫn thản nhiên tươi

cười, song đã thấy mồ hôi toát ra.

Thượng Quan Kỳ tức giận trừng mắt nói:

– Khương đại hiệp! Dù đại hiệp có nóng nảy đến đâu cũng buông tay ra đã rồi hãy nói.

Đỗ Thiên Ngạc sa sầm nét mặt, đẩy bàn đứng lên, trừng trừng nhìn Khương Sĩ Ân.

Khương Sĩ Ân sau khi được ăn uống lại được ngủ một giấc, tinh thần dường như tỉnh táo lại. Lão nghe Thượng Quan Kỳ nói thì thộn mặt ra, tựa hồ biết mình có lỗi từ từ buông tay ra, nhưng vẫn lớn tiếng giục:

– Nói mau!

Đường Toàn tuy vai bị đau buốt mà tuyệt không đưa tay lên sờ, vẫn nói cứng:

– Tại hạ vì muốn lão tiên bồi bổ nóng nảy, để khôi phục lại thần trí cho nên...

Khương Sĩ Ân biến sắc, chặn họng ngay:

– Cho nên bảo Châu nhi chưa chết để an ủi ta phải không?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Lão tiên bồi bổ quả nhiên tỉnh táo rồi.

Khương Sĩ Ân run tay lên một lúc thở dài hỏi:

– Nếu thế này thì Châu nhi chết thật rồi hay sao?

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Không phải! Lời tại hạ vừa nói tuy là để an ủi lão tiên bồi, song không phải là điều vô căn cứ.

Khương Sĩ Ân cả mừng dịu giọng:

– Các hạ có được tin tức gì xin nói mau cho. Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Đường Toàn trầm giọng nói:

– Nếu Khương cô nương mà chết thì thi thể tất còn bên mình lão tiên bồi.

Khương Sĩ Ân hỏi:

– Việc đó lấy chi làm căn cứ?

Đường Toàn đáp:

– Công lực lão tiên bối như vậy, hung thủ có thừa cơ sát hại được Khương cô nương nhưng chí ít gã cũng bỏ chạy, khi nào còn dám cướp xác đem đi..

Khương Sĩ Ân vỗ bàn nói:

– Đúng rồi! Dù gã có gan như vậy, quyết cũng không đủ thời giờ.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nhíu cặp lông mày hỏi:

– Lúc Khương cô nương mất tích, lão tiên bối ở vào tình trạng nào? Có thể cho tại hạ hay thì tại hạ mới phân tích giúp tiên bối được một hai điều.

Khương Sĩ Ân nói:

– Tại hạ vẫn nghe tiếng Đường tiên sinh thần cơ diệu toán, trên đời có một.

Khương mỗ cảm kích vô cùng.

Thần trí lão mỗi lúc một tinh táo thêm, nói năng với Đường Toàn càng về sau càng cung kính.

Thượng Quan Kỳ khen thầm:

“Đường Toàn quả không phải người thường.

Mới vài câu hỏi hột mà đã khiến cho Khương Sĩ Ân, con người bướng bỉnh xưa nay, đối với tiên sinh bằng một tấm lòng cung kính”.

Hồi 70

Mất Ái Nữ, Khương Công Loạn Ốc

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Người ta thường đồn Nam Ông Khương Sĩ Ân là con người lạnh nhạt, tính nét kỳ quái, mà nay vì sự sống chết của ái nữ cũng hạ mình cung kính Đường Toàn như vậy. Xem thế đủ biết khắp thiên hạ bậc làm cha mẹ thương con vô bờ bến”.

Bỗng thấy Khương Sĩ Ân thở dài, nói:

– Tiểu nữ thân thể bạc nhược đau ốm luôn luôn, chả được mấy ngày không nằm trên giường bệnh. Tại hạ tuổi già mới được đưa con nhỏ, dĩ nhiên rất đổi cung chiều. Nhân gặp buổi ngày thu, khí trời êm ả dẫn thị đi du ngoạn sơn thủy.

Khương Sĩ Ân buồn rầu cất hơi cao giọng nói tiếp:

– Không ngờ thị không chịu nổi gió sương, đang đi đường thì mắc bệnh nặng.

Hôm đó đi đến bờ một cái ao, thốt nhiên thị muốn ăn canh cá tươi. Tại hạ không nỡ trái ý.

Đường Toàn thở dài nói:

– Tấm lòng thương con của lão tiên bối đáng đem ra nói cho những kẻ bất hiếu trên đời nghe.

Khương Sĩ Ân nhăn nhó gượng cười nói tiếp:

– Tại hạ xuống ao bắt cá, đến lúc lên bờ thì không thấy bóng thị đâu nữa.

Đường Toàn lặng lẽ hồi lâu, thủng thẳng hỏi:

– Trong khoảng thời gian chốc lát đó mà tên thủ phạm đã cướp viên ngọc quý của lão tiên bối ở gần ngay đó, thì chắc phải là một tay bản lĩnh thế nào? Lão tiên bối thử nghĩ xem.

Khương Sĩ Ân trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Kể ra thì chỉ có Bang chủ Cùng Gia Bang là Âu Dương Thông về võ công đã thành một môn hộ đáng cho tại hạ rất khâm phục!

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa tệt bang quả có một bản lĩnh không vừa, nhưng người hành vi quang minh chính đại, chắc lão tiên bối cũng đã biết rồi, quyết không làm việc này.

Khương Sĩ Ân thở dài nói:

– Âu Dương Bang chủ là một bậc quang minh lỗi lạc khắp thiên hạ đều biết

tiếng, có lý đâu người làm việc đê hèn này!

Lão lại ngẫm nghĩ một lúc nữa, chậm rãi nói tiếp:

– Ngoài Âu Dương Bang chủ ra chỉ còn có Côn Long Vương.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày nói:

– Y tuy có khả năng, song tại hạ không dám hấp tấp đoán bừa là y.

Khương Sĩ Ân hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn đáp:

– Y tuy có thủ đoạn bất luận việc gì cũng dám làm, nhưng không thể theo dõi hành tung lão tiên bối luôn luôn để chờ cơ hội động thủ làm việc này.

Khương Sĩ Ân hỏi:

– Tiên sinh nói vậy thì kẻ động thủ tất là người theo dõi tại hạ luôn phải không?

Đường Toàn nói:

– Có khi là sự ngẫu nhiên, song thường thường thì việc này có người chủ tâm theo dõi.

Khương Sĩ Ân nói:

– Kẻ theo dõi mà không bị tại hạ phát giác, thì trên chốn giang hồ hiện nay có rất ít người được như vậy.

Lão từ từ cúi đầu xương, ngẫm nghĩ. Lão càng nghĩ càng bồn chồn trong dạ, vẻ hoang mang lộ ra ngoài mặt.

Thượng Quan Kỳ cùng Đồ Thiên Ngạc lại sợ lão nổi cơn điên, liền chuẩn bị để bảo hộ Đường Toàn.

Đường Toàn cười nói:

– Dù sao lão tiên bối cứ yên tâm. Chẳng những lệnh ái không việc gì đến tính mệnh, mà chỉ trong vòng dặm ba bữa nữa là nhận được tin tức.

Khương Sĩ Ân cảm thấy tinh thần phấn chấn, lớn tiếng hỏi:

– Tại sao các hạ đoán chắc như vậy?

Đường Toàn nói:

– Lệnh ái đang lúc mắc bệnh, nếu kẻ đó muốn giết đi thì không khó gì.

Nhưng hấn mạo hiểm như vậy để cướp cô ta đi chứ không giết thì rõ ràng có âm mưu gì đây. Tại hạ ngờ rằng hấn dùng tính mạng của lệnh ái để bắt buộc lão tiên bối phải chịu điều kiện gì không sai.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Hấn đã có ý yêu sách tiên bối điều gì tất sẽ bán tin lại để đạt mục đích. Vì thế mà tại hạ đoán chắc như vậy.

Khương Sĩ Ân ngẫm nghĩ một hồi rồi thở dài nói:

– Các hạ đoán việc như mắt trông thấy. Thật khiến cho ai cũng bội phục.

Chưa dứt lời đột nhiên ở ngoài sảnh đường có tiếng hô:

– Bang chúa đã đến.

Rồi thấy Âu Dương Thống, Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng cùng Thiết Mộc đại sư theo nhau đi vào. Người nào cũng lộ vẻ lo âu.

Đường Toàn vội đứng dậy chấp tay thi lễ.

Âu Dương Thống khẽ gật đầu rồi vái chào Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc.

Bang chúa đảo mắt nhìn thấy Khương Sĩ Ân, liền chấp tay nói:

– Tại hạ không ngờ Nam Ông Khương đại hiệp lại đến chốn đây. Thế này thì Đường tiên sinh quả là có danh vọng khá lớn.

Khương Sĩ Ân ngơ ngẩn nhìn Âu Dương Thống mà tựa như không nhìn thấy ông.

Võ tướng Quan Tam Thắng chau mày tức giận la lên:

– Khương đại hiệp!

Khương Sĩ Ân như người nằm mơ chợt tỉnh hỏi:

– Chi vậy?

Quan Tam Thắng nói:

– Phải chăng Khương đại hiệp điếc tai?

Khương Sĩ Ân giật mình đáp:

– Lão phu vẫn nghe rất rõ.

Đường Toàn sợ hai bên gây lộn vội nói:

– Khương đại hiệp nhân ái nữ mạt tích, trong lòng đang bị cảm xúc. Quan huynh nói năng xin nhường nhịn đại hiệp đôi chút.

Quan Tam Thắng cùng Đường Toàn, kẻ văn thừa, người võ tướng, địa vị ngang nhau. Quan Tam Thắng lại rất kính trọng Đường Toàn, nên vừa nghe ông nói vậy liền chấp tay nhìn Khương Sĩ Ân tươi cười dịu giọng:

– Khương đại hiệp mạnh giỏi đấy à? Đường tiên sinh chẳng những liệu tính như thần, lại thông hiểu bói toán. Sao đạo hiệp không nhờ tiên sinh bói cho một quẻ để coi lệnh ái lành dữ ra sao?

Khương Sĩ Ân tuy thấy Quan Tam Thắng câu nói trước chẳng ăn nhập gì với câu nói sau. Nhưng vì lòng quá thương ái nữ, liền gật đầu nói:

– Mong nhờ được Quan huynh chi điểm, xin Đường huynh bói cho tiểu đệ một quẻ.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Những việc chiêm tinh bói toán tuy không phải là hoàn toàn vô căn cứ, song cũng chẳng nên quá tin. Khương đại hiệp đã muốn coi thì xin chờ một chút tại hạ sẽ tuân mệnh.

Khương Sĩ Ân thở dài nói:

– Thật làm nhọc lòng tiên sinh quá đổi, mong sao lão phu tìm thấy tiểu nữ, ân tình ấy quyết xin báo đáp.

Đường Toàn nói:

– Chút việc nhỏ mọn, đại hiệp bất tất phải quan tâm.

Đoạn quay sang hỏi Âu Dương Thống:

– Bang chúa có thấy Cỗ Long Vương không?

Âu Dương Thống lắc đầu thờ dài đáp:

– Cỗ Long Vương là người giáo quyết hiểm sâu, thế gian không ai bì kịp. Song y là người bản lĩnh cao cường, lại có tài hoa khiến người không thể không kính phục y được.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói tiếp:

– Bang chủ có được tin tức gì không?

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ cùng Thiết Mộc đại sư đuổi đến nơi thì Cỗ Long Vương vừa đi khỏi. Song y đã bày trước tại đó một thế trận. Đứng xa xa chỉ nhìn thấy mấy đồng đá. Y để thư lại mời tại hạ cùng Thiết Mộc đại sư vào trong trận tương hội.

Đường Toàn giật mình, cặp mắt chiếu ra tia sáng kỳ lạ hỏi:

– Bang chúa vào trận chưa?

Âu Dương Thống đáp:

– Tại hạ thường nghe tiên sinh bàn tới Bát Trận Đồ của Gia Cát Võ Hầu biến hóa kỳ diệu, nhưng tiếc rằng mình chưa trải qua. Mắt chỉ nhìn thấy vền vền vài đồng đá, không khỏi nổi lòng hiếu thắng. Ngờ đâu vào trong thạch trận, suýt nữa bị bỏ mạng tại đó.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày quạt mạnh lên phành phạch hỏi:

– Thạch trận đó chắc cũng biến hóa vô cùng xảo diệu phải chăng?

Âu Dương Thống đáp:

– Lúc mới vào thì chưa thấy gì, nhưng vào sâu chừng một trượng thì thấy một dây khói lạt bốc lên, chỉ trong khoảnh khắc người bị khói mù vây bọc không còn nhìn thấy gì nữa.

Đường Toàn nói:

– Bát Trận Đồ là một kỳ môn trận pháp. Võ Hầu phí bao nhiêu tâm lực mới sáng tạo ra, nhưng bị thất truyền đã lâu. Sao Cỗ Long Vương còn tìm được những điều bí ẩn của trận này?

Âu Dương Thống đáp:

– Đó là điều mà tại hạ nghĩ mãi không ra.

Đường Toàn bỗng ngửa mặt lên trời, thờ dài nói:

– Nếu Cỗ Long Vương quả bày được Bát Trận Đồ của Khổng Minh để lại, thì Đường mõ quyết nhiên không thể là địch thủ với y được.

Quần hào lẳng lẳng không ai nói gì.

Nguyên bọn Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng sau khi trải qua trận đánh ở cánh đồng hoang hiểu ra rằng trên chốn giang hồ có nhiều việc lạ, không thể chỉ trông vào võ công để giải quyết được. Mưu cơ thao lược so với võ công còn quan trọng hơn. Mấy vị này đã đem lòng kính phục Đường Toàn. Chẳng

những Âu Dương Thống trồng cây vào y mà Thiết Mộc đại sư cũng nhận ra rằng lực lượng chùa Thiếu Lâm không thể chống cự nổi với Cồn Long Vương.

Phen này chính nhà sư đã mắt thấy nhân vật Cùng Gia Bang chẳng kém gì tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Mấy trăm năm nay trên chốn giang hồ vẫn truyền tụng Thiếu Lâm là một phái võ lớn, chẳng những võ công tinh thâm mà lại đông người.

Nhưng ngày nay thì thanh thế Cùng Gia Bang dường như hơn Thiếu Lâm rồi.

Mấy chục năm nay, Cồn Long Vương lại đánh bấy được nhiều tay cao thủ dùng thuốc mê để kìm chế. Lấy võ công mà nói thì thực lực Cồn Long Vương chắc chắn hơn Cùng Gia Bang nhiều.

Đã đến hàng ngàn năm nay, trong võ lâm không bao giờ có cuộc biến đổi như vậy.

Thiết Mộc đại sư càng vào sâu chốn giang hồ lại càng kinh khủng. Thực lực Cùng Gia Bang dường như còn thua Cồn Long Vương một bậc. Công việc đặt bày kế hoạch để quyết thắng ngoài nghìn dặm đều trông cậy vào mình Đường Toàn.

Một vị thư sinh thân thể gầy còm, chẳng những là cột trụ cho Cùng Gia Bang mà lại nắm then chốt cả mấy phái võ lâm để đối phó với Cồn Long Vương. Cuộc thành bại chẳng những quan hệ đến sự tồn vong của Cùng Gia Bang, mà vận mạng mấy phái võ lâm đồng đạo đều do một mình tiên sinh giải quyết.

Mọi người nghe Đường Toàn thốt ra lời mất nhuệ khí, quần hào đều cảm thấy hoang mang.

Lại thấy Đường Toàn từ từ nhắm mắt lại, sắc mặt lúc xanh xao lúc lợt lạt, có lúc lại nổi lên màu hồng nhạt.

Âu Dương Thống chăm chú nhìn Đường Toàn đầy vẻ thương yêu. Ông biết tiên sinh vì lao tâm quá độ mà thân thể phải chịu tổn thương.

Âu Dương Thống tin rằng Đường Toàn trong thời gian ngắn sẽ tìm ra được cách giải quyết vấn đề khó khăn, nhưng lại rất lo ngại về thân thể y đã hư nhược lại hao tổn mất nhiều sinh lực.

Bỗng thấy Đường Toàn thở phào một cái từ từ mở mắt ra. Cặp mắt Đường Toàn lộ ra vẻ thông minh trong sáng, trái hẳn với nét mặt xanh xao ốm yếu.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Tiên sinh nên nghỉ ngơi một chút...

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đa tạ Bang chúa có dạ quan hoài.

Rồi ông hỏi:

– Các vị bị hãm vào trong Bát Trận Đồ, về sau làm sao thoát ra được?

Âu Dương Thống kể tiếp:

– Trong những đồng đá ấy khói bốc lên nghi ngút, che hết mọi cảnh vật, ban đầu tại hạ chưa để tâm, phóng ra một chưởng. Ngờ đâu phóng chưởng ra rồi, làn khói càng dày đặc, đồng thời có tiếng Cồn Long Vương vọng lại...

Đường Toàn lại tủm tỉm cười nói:

– Phải chăng y biểu các vị đã bị hãm vào trong Bát Trận Đồ của Võ Hầu để lại?

Thiết Mộc đại sư giật mình hỏi:

– Sao tiên sinh biết?

Đường Toàn nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì chắc sau y còn nói thêm:

“Trước tình trạng đó, nếu y muốn sát hại tính mạng mấy vị là một việc rất dễ dàng”.

Phí Công Lượng nhảy lên nói:

– Nghe lời tiên sinh, dường như chính mắt đã trông thấy, thật khiến cho người ta phải phục sát đất.

Đường Toàn từ từ đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói tiếp:

– Chắc y còn khuyên Bang chúa nên sớm rút lui đừng nhúng tay vào những việc thị phi chốn võ lâm nữa. Sở dĩ y phải đối phó với chín môn phái lớn là để trả thù cho những tay hào hiệp giang hồ độc lập không ở môn phái nào. Cùng Gia Bang ta nên bắt tay hợp tác với y để chống cự lại chín môn phái lớn. Nếu không hợp tác được thì cũng đừng dính líu vào phe họ.

Âu Dương Thống đáp:

– Những lời tiên sinh đoán không sai câu nào.

Đường Toàn cười nói:

– Sau khi Cồn Long Vương nói xong, y còn phái người đưa các vị ra khỏi trận đồ. Các vị ra khỏi rồi, y lập tức bày ra một sự vật kinh hồn động phách, khiến cho các vị phải chú ý vào đó, không còn rỗi rãi để quay đầu nhìn lại trận đồ.

Âu Dương Thống nói:

– Đúng thế! Cồn Long Vương nói xong, lập tức có hai thiếu nữ tay cầm quạt lông chạy đến... Hai thiếu nữ múa quạt không ngớt dẫn chúng tôi ra khỏi thạch trận.

Đường Toàn lại hỏi:

– Các vị có nhìn thấy sự vật gì kinh hồn động phách không?

Âu Dương Thống đáp:

– Coi lại thạch trận vẫn y nguyên dựa vào sườn đồi. Bọn tôi ra khỏi trận rồi bỗng nghe một tiếng rú thê thảm. Ngoài ra, đến chỗ vòng quanh có đóng năm chiếc cọc gỗ, trên mỗi cọc có treo một người. Người ở mé cực hữu bị phi đao ném tới làm cho bị thương. Trước tình trạng đó thực không ai còn

lòng nào mà quay lại nhìn thạch trận nữa, phải lập tức chạy đến cứu người. Ngờ đâu vừa chạy đến bên cọc thì đột nhiên bốn mặt tên bắn vào như mưa. Nguyên Cồn Long Vương đã đặt sẵn ở ngoài những cung mạnh tên sắc. Chắc y cũng tự biết rằng cung tên này không thể làm cho bọn tôi bị thương được. Chỉ trong chốc lát cung tên cũng ngừng lại không bắn nữa.

Đường Toàn nói:

– Trên đầu cọc đã treo những người nào?

Âu Dương Thống đáp:

– Toàn là đệ tử Cùng Gia Bang.

Đường Toàn khẽ thờ dài hỏi:

– Còn bốn người sống sót có cứu được về không?

Âu Dương Thống đáp:

– Chúng đều bị tử thương dưới làn mưa tên.

Đường Toàn thờ dài nói:

– Cồn Long Vương dụng tâm thật là độc ác, Đường mỗ như cái đinh trước mắt, cái dùi trên lưng y. Ngày nào y chưa nhổ đi được là chưa yên tâm ngày đó.

Nhưng y muốn ăn thua với Đường mỗ mà lại sát hại bốn gã đệ tử Cùng Gia Bang, khiến Đường mỗ áy náy vô cùng!

Âu Dương Thống ngạc nhiên hỏi:

– Đường tiên sinh nói vậy là có ý gì?

Đường Toàn nói tiếp:

– Cồn Long Vương toan dụ tại hạ đi điều tra bát trận đồ. Trận đồ có phải là của Gia Cát Khổng Minh truyền lại hay không chưa biết, nhưng y đặt những tay cao thủ mai phục bốn mặt...

Âu Dương Thống giật mình tỉnh ngộ nói:

– Tiên sinh nói rất đúng. Người ta truyền lại rằng bát trận đồ của Gia Cát đã chạy cát bay biến hóa vô cùng. Nhưng bát trận đồ của Cồn Long Vương bày ra thì ngoài mấy luồng khói đen để cho lấp sự vật bên ngoài, tuyệt không có chút biến ảo kỳ dị nào cả.

Đường Toàn ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên nét mặt ra chiều cương quyết nói:

– Bây giờ chúng ta tương kế tựu kế cũng bày một trận đồ để ganh đua với y..

Ông thờ phào một cái nói tiếp:

– Sức lực của tại hạ hãy còn chống đỡ được, phải quyết chiến với y một trận.

Âu Dương Thống run lên vội nói:

– Tiên Sinh phải cất giữ mình làm trọng trước đã. Cồn Long Vương là một gã kiêu hùng lại nhiều vây cánh, quyết không thể trong thời gian ngắn mà tiêu diệt được thực lực y. Tiên sinh chớ nên lấy sự hơn thua tạm thời làm trọng để tâm thần nhọc mệt quá độ.

Đường Toàn tủm tỉm cười, trên sắc mặt lợt lạt thoáng lộ một tia vui mừng nói:

– Đa tạ Bang chúa có lòng quan tâm.

Đột nhiên ông ngừng lại buồn rầu nói tiếp:

– Nếu trong vòng nửa tháng mà làm cho Cỗ Long Vương bị tởa nhụt nhuệ khí thì thuộc hạ, thuộc hạ.....

Rồi thốt nhiên ngừng lại, không nói nữa.

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Tiên sinh không đủ sức khỏe chống chọi thì ta hãy tạm rút về tổng trại Quân Sơn, chờ tiên sinh thực lực khôi phục rồi sẽ cùng Cỗ Long Vương quyết một trận sống mái.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Ta lui để địch tiến tức là để người chiếm mất thượng phong. Lửa thiêu cánh đồng hoang mười dặm đã làm cho Cỗ Long Vương chưa hết khùng khiếp, nên không dám khinh địch liễu lĩnh tấn công nữa, đúng là y đã đem lòng khiếp sợ Cùng Gia Bang ta rồi...

Đường Toàn từ từ đảo mắt nhìn xung quanh nói tiếp:

– Thuộc hạ quyết tâm nhân cơ hội này ăn thua một trận nữa. Nếu được hoàng thiên giúp ta thì chỉ một trận này là Cỗ Long Vương mất hết nhuệ khí và có thể được trăm ngày nhàn hạ.....

Đường Toàn hình như biết mình tiết lộ thiên cơ, ông vội đánh trống lảng, quay sang nói với Khương Sĩ Ân:

– Khương đại hiệp muốn Đường mỗ phô trương tài nghệ con mọn, vậy ta thử xem một quẻ “Lục nhân thần bốc”.

Khương Sĩ Ân đáp ngay:

– Nếu tiên sinh tìm ra được tiểu nữ cho thì ơn đức ấy lão phu xin ghi lòng tạc dạ.

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ chỉ lo câu chuyện huyền hư khó lòng chuẩn xác thành phụ nhĩ ý của đại hiệp.

Khương Sĩ Ân khẽ thở dài nói:

– Tài cao của tiên sinh lão phu đã hiểu lắm rồi, tiên sinh bất tất phải khiêm tốn.

Đường Toàn thò tay vào bọc lấy ra một cái mai rùa, sáu đồng tiền vàng, mở bàn lấy chén rượu và bát đĩa ra nói:

– Xin chư vị đừng cười.

Đoạn bỏ sáu đồng tiền vào trong xác rùa lắc lên một lúc rồi đổ tiền ra bàn.

Bọn Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng vốn đã biết tài Đường Toàn, một lòng kính ngưỡng, thấy ông gieo quẻ ai cũng nín thở ngồi xem.

Đường Toàn đổ tiền ra mặt bàn, quần hào đều ngó coi nhưng chẳng hiểu gì

cả.

Khương Sĩ Ẩn chăm chú nhìn Đường Toàn, nét mặt lộ vẻ khẩn trương.

Đường Toàn chú ý nhìn mấy đồng tiền vàng, lặng lẽ không nói gì.

Trong nhà yên lặng như tờ, bao nhiêu mắt đổ dồn vào cả Đường Toàn.

Thời gian nghiêm trọng kéo dài chừng ăn xong bữa cơm, Khương Sĩ Ẩn không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi:

– Đường tiên sinh, quẻ này lành dữ ra sao? Tiểu nữ còn sống hay đã chết?

Đường Toàn thở dài nói:

– Cứ theo quẻ mà đoán thì lệnh ái...

Khương Sĩ Ẩn nóng tính quá đưa tay ra nắm lấy Đường Toàn.

– Tiểu nữ chết rồi hay sao?

Trong lúc nóng nảy, lão ra tay mạnh quá, Đường Toàn đau điếng người, sắc mặt lợt lạt, nhưng trước mặt quần hào, ông ngiên rảng chịu đựng chứ không kêu lên.

Âu Dương Thống chau mày quát lên:

– Khương đại hiệp! Đường tiên sinh không biết võ công, đại hiệp nắm chặt như vậy thì làm sao tiên sinh chịu nổi? Đại hiệp phải buông tay ra rồi sẽ nói chuyện.

Khương Sĩ Ẩn vừa nghe tiếng quát, chợt tỉnh lại, vội buông tay ra nói:

– Xin tiên sinh tha thứ cho, tai hạ quá nóng, cử động bất thường.

Đường Toàn cười nói:

– Đó là vì Khương đại hiệp tha thiết thương con, có chi đáng trách.

Khương Sĩ Ẩn buồn rầu nói:

– Tiểu nữ gặp hung hiểm thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Xin Khương đại hiệp tha thứ cho tại hạ nói thẳng. Quẻ này mười phần hung hiểm, nhưng trong chỗ nguy hiểm có ẩn hiện một đường sinh cơ. Bình sinh tại hạ chưa gặp quẻ này bao giờ, không thể một lúc mà đoán ngay được, nên phải ngẫm nghĩ hồi lâu không nói.

Khương Sĩ Ẩn thốt nhiên ra nước mắt nói:

– Như vậy thì tiểu nữ dữ nhiều lành ít rồi.

Đường Toàn khẽ nói:

– Diệu ở chỗ bốn mặt đều nguy hiểm lại ẩn hiện một đường sống. Cứ theo quẻ mà đoán thì lệnh ái hãy còn sống ở nhân gian, có điều còn phải trải qua mấy phen nguy hiểm...

Khương Sĩ Ẩn thần thờ nói:

– Tiên sinh chẳng nên tìm lời an ủi lão phụ..

Đường Toàn đột nhiên vỗ bàn nói:

– Khương đại hiệp hãy khoan tâm. Lệnh ái chẳng những còn sống trên thế gian, mà cô chỉ bị kinh hãi chứ không nguy hiểm! Đường Toàn xin đem tính

mạng ra để bảo đảm. Nếu lệnh ái chết rồi thì đại hiệp cứ Đường mỡ mà đòi. Khương Sĩ Ẩn mắt lóe hào quang nói:

– Sinh tử là việc trọng đại, sao tiên sinh lại buột miệng nói đùa?

Đường Toàn nói:

– Đại hiệp cứ yên tâm, Đường mỡ không nói giỡn bao giờ.

Khương Sĩ Ẩn cảm thấy tinh thần phấn chấn hỏi:

– Tiên sinh nói thật đấy chứ?

Đường Toàn đáp:

– Khi nào tại hạ dám nói đùa với đại hiệp.

Khương Sĩ Ẩn nói:

Nếu tiểu nữ không sống trên nhân thế thì Đường tiên sinh đừng trách lão phu vô tình.

Âu Dương Thống biết Khương Sĩ Ẩn nói sao làm vậy liền xen vào:

– Có ai lại đem chuyện bói toán đánh cuộc bao giờ?

Khương Sĩ Ẩn ngoảnh lại nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Phải chăng Bang chúa lo thay cho Đường tiên sinh?

Âu Dương Thống chau mày đáp:

– Khương đại hiệp đây quá lời, không phải tiểu đệ có ý che chở cho Đường tiên sinh, nhưng bói toán là việc huyền bí cũng đem ra đánh đố thì không phải đường.

Khương Sĩ Ẩn cười lạt nói:

– Tính mệnh Đường tiên sinh là một mạng người, còn tính mạng tiểu nữ không phải là mạng người hay sao?

Lão giận quá mắt long lên, mặt đầy sát khí, nói chày nói cối.

Âu Dương Thống chỉ sợ Đường Toàn thua cuộc tất Khương Sĩ Ẩn sẽ không chịu bỏ qua. Ông thành tâm muốn ngăn trở cuộc đánh đố liền nói:

– Khương đại hiệp đã biết Đường Toàn là người Cùng Gia Bang thì trước khi đánh cuộc cũng nên thương lượng với tại hạ mới phải.

Khương Sĩ Ẩn thoát nghe cảm thấy rùng mình, nhưng rồi lão cả giận quát lên:

– Tiểu nữ còn sống chẳng nói làm chi, nếu y chết rồi thì ta phải tìm Đường Toàn đòi mạng.

Nói xong sùng sục đi ra cửa.

Âu Dương Thống tránh ra nhường lối nói:

– Khương đại hiệp nói vậy thì tới khi đó đầu tay đôi với Âu Dương Thống này cũng được.

Khương Sĩ Ẩn gằn giọng nói:

– Thêm một người nữa thương mạng cho tiểu nữ cũng không phải là nhiều!

Nói xong đi ngay.

Võ tướng Quan Tam Thắng cùng Phí Công Lượng thấy Khương Sĩ Ẩn

không biết điều thì lửa giận bốc lên, hai mắt đỏ hoe những muốn ra tay.

Âu Dương Thống nhìn sau lưng Khương Sĩ Ân cười lạt nói:

– Thật là con người cuồng ngạo!

Đường Toàn đột nhiên chạy theo gọi:

– Khương đại hiệp hãy dừng bước!

Âu Dương Thống muốn ngăn trở, nhưng đột nhiên lại rút tay về.

Khương Sĩ Ân dừng bước quay lại hỏi:

– Tiên sinh còn nói chi nữa Đường Toàn cười nói:

– Lệnh ái mà không còn sống trên thế gian, Khương đại hiệp sẽ đến lấy đầu tại hạ để rửa hận vì đã bị tại hạ lừa gạt...

Khương Sĩ Ân nói:

– Phải rồi!

Đường Toàn nói:

– Nếu lệnh ái còn sống thì sao?

Khương Sĩ Ân rùng mình đáp:

– Tại hạ sẽ dắt tiểu nữ đến đây để Đường tiên sinh sai bảo. Tiên sinh ra lệnh gì dù có phải nhảy vào lửa, tại hạ cũng không dám chối từ.

Đường Toàn cười nói:

– Hay lắm? Xin cứ nhất định như thế. Trong hạn mười ngày, Đường mỗ sẽ thăm dò được tin tức lệnh ái.

Khương Sĩ Ân thộn mặt ra từ từ trở lại.

Âu Dương Thống trong dạ băn khoăn lắm lắm:

“Ta đang vì người tìm cách ngăn trở cho khỏi phiền lụy, thì người lại tự châm lửa đốt mình”.

Nghĩ vậy ông nghiêm sắc mặt nói:

– Võ công của Khương đại hiệp cao biết đến đâu mà nói, vậy mà đại hiệp còn chưa tìm ra ái nữ thất lạc đi đâu. Sao tiên sinh lại nhận lấy trọng trách đó.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa cứ yên lòng. Tại hạ sẽ có kế tìm được Khương cô nương.

Khương Sĩ Ân vẻ mặt lạnh lùng nhìn Đường Toàn nói:

– Lão phu xin chờ trong mười ngày.

Đường Toàn nói:

– Trong mười ngày nhất định Đường mỗ sẽ điều tra được tin tức lệnh ái, xin lão tiên bối cứ yên tâm.

Âu Dương Thống tuy trong lòng ngờ vực, song vẫn biết Đường Toàn bao giờ cũng nắm chắc phần thắng mới làm, chứ không liều. Ông thấy Đường Toàn nói như đánh đống cột, nên không nói gì nữa.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Bình sinh Đường mỗ đã nói câu gì là phải thực hiện cho bằng được. Hạn

mười ngày bắt đầu tính từ hôm nay. Tùy ý lão tiên bối ở lại đây chờ hoặc đi đâu rồi đến đúng ngày sẽ trở lại cũng được.

Khương Sĩ Ẩn chưa hết hoài nghi nói:

– Lão phu xin ở lại đây mười ngày và tiên sinh nên nhớ cho rằng bình sinh lão phu không nói đùa bao giờ.

Đường Toàn cười nói:

– Trên khôn giang hồ hiện nay, dễ mấy ai dám nói đùa với Khương đại hiệp...

Đoạn ông quay ra bảo gã mặc áo sắc tro đứng chờ ngoài cửa thu dọn một gian phòng yên tĩnh cho Khương Sĩ Ẩn.

Gã mặc áo sắc tro vâng lời, khoanh tay nói với Khương Sĩ Ẩn:

– Xin mời Khương đại hiệp đi theo thuộc hạ.

Con người kiêu ngạo như Khương Sĩ Ẩn, dường như mất hết tự chủ, từ từ đứng lên đi theo sau đại hán mặc áo sắc tro.

Âu Dương Thống thấy Khương Sĩ Ẩn đi rồi, khẽ thở dài nói với Đường Toàn:

– Một mình tiên sinh có quan hệ đến sự an nguy của Cùng Gia Bang, trách nhiệm trọng đại biết là chừng nào, sao tiên sinh mạo hiểm quá như vậy?

Huống chi Khương Sĩ Ẩn là một nhân vật mà võ lâm ai cũng kiêng kị, không mấy ai dây vào với lão. Vạn nhất là trong hạn mười ngày, không tìm được Khương cô nương thì làm thế nào?

Đường Toàn tủm tỉm cười hỏi:

– Võ công Khương Sĩ Ẩn thế nào?

Âu Dương Thống đáp:

– Lão không kém gì hai vị Lung, Á ở Cùng Gia Bang ta.

Đường Toàn nói:

– Một nhân tài như vậy, nếu để Cỗn Long Vương thu phục mất thì Cùng Gia Bang ta há chẳng thêm một tay cường địch.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Này ta thu phục được lão thì Cỗn Long Vương lại bị thêm một tay cao thủ nữa chống đối.

Phí Công Lượng nói:

– Lão ta có tiếng kiêu ngạo chẳng ai là không biết e rằng khó lòng cai quản được.

Đường Toàn nói:

– Nếu trong hạn mười ngày mình tìm được con gái cho lão thì sao?

Phí Công Lượng nói:

– Tại hạ e rằng việc đó rất khó.

Đường Toàn cười nói:

– Thế thì may cho mình, lão đang bị đau khổ vì mất con gái, nếu lão cứ chạy

lăng nhăng tất bị Cỗ Long Vương thu dụng mất.

Âu Dương Thống nói:

– Lời tiên sinh tuy rất đúng lý, nhưng phải lấy tính mệnh làm cốt, đã đem tính mạng ra đánh cược với lão nếu không đúng thì khó lòng vẫn hồi được. Hỡi ôi!

Cuộc sinh tử của tiên sinh chẳng những quan hệ cho tiền đồ Cùng Gia Bang, cứ theo tình thế hiện nay mà nói thì kiếp vận các phái võ lâm đều trông vào mình tiên sinh cả.

Đường Toàn xá dài nói:

– Bang chúa đối với thuộc hạ đã có ơn cứu mạng, lại có tình tri ngộ, dù Đường Toàn nay muôn thác cũng không đủ báo đền, há dám ngại mình mỗi một tâm trí mà chẳng dốc lòng. Nếu để Khương Sĩ Ân bị Cỗ Long Vương thu mất thì hậu quả đáng sợ vô cùng!

Âu Dương Thống nói:

– Dụng ý của tiên sinh rất hay, song vô cùng mạo hiểm!

Đường Toàn cười nói:

– Khi thuộc hạ theo thầy học nghề, đã từng học Tiên thiên dịch số là một khoa bói toán rất kỳ diệu. Từ khi học được rồi, chưa dùng bao giờ. Nay vì việc ái nữ của Khương Sĩ Ân, thuộc hạ thử thí nghiệm xem.

Thiết Mộc đại sư ngạc nhiên hỏi:

– Chẳng lẽ trên thế gian quả có thuật bói toán đoán để biết những việc quá khứ vị lai nữa ư?

Đường Toàn cười nói:

– Việc bói toán bao la rất rộng, tại hạ tuy được ân sư truyền dạy, song vì tài trí có hạn, chưa biết được đến chỗ kỳ diệu.

Âu Dương Thống lại thở dài nói:

– Tại hạ mong rằng tiên sinh sẽ thành công để được mừng cho tiên sinh.

Đường Toàn cười nói:

– Đa tạ Bang chúa.

Ngừng một lát ông nói tiếp:

– Chư vị vừa chiến đấu với cường địch, chắc là mỗi một, xin đi nghỉ ngơi một chút.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đa tạ tiên sinh nhọc lòng hạ cố.

Đường Toàn đáp:

– Đại sư quá lời.

Đoạn sải bước ra ngoài.

Thiết Mộc đại sư nhìn sau lưng Đường Toàn ra chiều thương hại cho con người yếu ớt, bất giác thở dài, nhìn Âu Dương Thống nói:

– Đường tiên sinh mỗi một quá rồi! Cần được nghỉ ngơi một thời gian.

Âu Dương Thống nói:

– Hỡi ôi! Việc gì y cũng tự quyết định lấy, hay thân hành điều tra, suốt ngày lao tâm, thân thể mỗi ngày một suy yếu. Tại hạ đã bao lần khuyên giải, song y là người cẩn thận, tài trí tuyệt luân, bất luận việc lớn hay việc nhỏ, ai cũng đến xin ý giải quyết.

Phí Công Lượng nói:

– Đường Toàn là một tay tài hoa tuyệt thế vô song. Bang chúa đã dùng tài y, thuộc hạ mong rằng Bang chúa liệu bài khuyên giải được y.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 71

Biết Mạng Yếu, Danh Nhân Tận Tụy

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ đã khuyên y đến mấy trăm lần giữ gìn thân thể, nhưng y không chịu nghe theo, nên không biết làm thế nào được.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Xin Bang chúa tha lỗi cho bản tăng, lòng ngay nói thẳng, Đường tiên sinh biết mình đau yếu, không thiết pháp hành động mau lẹ, bệnh thể một ngày một trăm trọng thì e rằng...

Nhà sư biết những câu sau nói ra không tiện, nên phải ngừng lại.

Âu Dương Tiếng nói:

– Tại hạ cũng lo ngay ngáy về thân thể y.

Phí Công Lượng nói:

– Tại hạ có một điều chưa hiểu xin Bang chúa nói cho nghe.

Âu Dương Tiếng nói:

– Xin Phí đại hiệp cứ nói ra.

Phí Công Lượng nói:

– Đường tiên sinh là một tay tài hoa tuyệt thế, đầy bụng kinh luân, việc học

võ đối với y tưởng chẳng có chi là khó. Sao Bang chúa không truyền cho y phép tinh tọa điều dưỡng để giữ cho thân thể được cường kiện?

Âu Dương Thống nói:

– Tuy y không có võ công, song trong bụng y hiểu rõ thể thức luyện võ, chẳng kém gì bọn ta.

Phí Công Lượng ngạc nhiên hỏi:

– Quả như vậy ư?

Âu Dương Thống đáp:

– Đúng thế! Tại hạ biết rõ ràng, vì thường cùng y đàm luận võ công.

Phí Công Lượng hỏi:

– Nếu thế thì lạ quá! Y đã hiểu võ công thế sao không chịu luyện tập?

Âu Dương Thống nói:

– Mỗi lần tại hạ khuyên y luyện một chút để giữ cho thân thể được khỏe mạnh, y chỉ cười mà không đáp.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trước tình cảnh gấp rút này, không thể lấy việc luyện võ công để bỏ cứu được, xin Bang chúa để ý đến thân thể y.

Mấy người lo cho thân thể Đường Toàn bàn bạc hồi lâu rồi mới về căn nhà tranh nghỉ ngơi.

Âu Dương Thống vẫn băn khoăn về thân thể Đường Toàn, từ từ đi tới phòng tiên sinh nghỉ. Hai gã mặc áo sắc tro châu chực ngoài cửa, thấy Âu Dương Thống tới vội vàng thi lễ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Tiên sinh nghỉ rồi ư Hai gã đồng thanh đáp:

– Tiên sinh đang ngồi chờ Bang chúa.

Âu Dương Thống ngăn người ra thăm nghĩ:

“Mình ngẫu nhiên mà đến đây để thăm y sao y đã biết trước là mình đến”.

Ông vừa nghĩ vừa tiến vào phòng.

Trong phòng đèn lửa sáng trưng, Đường Toàn gục xuống án mà ngủ.

Âu Dương Thống không nỡ kinh động lặng lẽ đứng bên.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà Đường Toàn từ từ mở mắt ra nhìn

Âu Dương Thống hỏi:

– Bang chúa lại đây đã bao nhiêu lâu?

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ vừa tới.

Đường Toàn nói:

– Xin miễn cho thuộc hạ về tội không ra đón tiếp.

Âu Dương Thống ngồi xuống ghế. Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thuộc hạ có mấy việc trọng yếu cần bàn với Bang chúa.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh cứ nói ra, tại hạ sẽ gắng sức để làm cho được.

Đường Toàn nói:

– Đây là việc riêng của thuộc hạ.

Âu Dương Thống nói:

– Sao? Tiên sinh muốn lui về ẩn cư phải không?

Đường Toàn nói:

– Trong lúc tình hình nghiêm trọng này tại hạ đâu dám nghĩ đến việc về quy ẩn?

Âu Dương Thống nói:

– Ngoài việc đó ra, bất luận điều gì tại hạ cũng theo ý tiên sinh.

Đường Toàn từ từ đặt cây quạt xuống, thở một hơi dài, vẻ mặt xanh lợt, tinh thần có vẻ mệt nhọc vô cùng!

Âu Dương Thống lặng lẽ ngắm Đường Toàn, thấy y già đi rất nhiều. Thanh âm cũng biến thành một giọng nói của người tuổi tác.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa! Bang chúa nhận thấy trong người thuộc hạ có chỗ khác trước rồi chăng?

Âu Dương Thống đáp:

– Tiên sinh vì việc của Cùng Gia Bang mà hao tổn tâm lực, thân thể ngày một héo mòn. Tại hạ ngày đêm vẫn băn khoăn về việc này.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ vốn yếu tướng, thọ mệnh đã hết.

Ông ngửa mặt lên trời dài nói tiếp:

– Thuộc hạ xem chừng khó lòng chống chọi được trong vòng nửa năm nữa.

Âu Dương Thống thộn mặt ra nói:

– Tiên sinh thông y lý, tưởng có thể dùng thuốc để kéo dài thọ mệnh. Tại hạ sẽ dùng sức của toàn bang đi tìm linh dược cho tiên sinh.

Đường Toàn trầm giọng nói:

– Thuốc chỉ chữa được cho bệnh người chưa đến ngày tận số. Còn thuộc hạ tuổi thọ hết rồi, không còn thuốc nào cứu vãn được nữa. Bang chúa đừng nhọc lòng tốn thọ.

Trong dạ bồi hồi, Đường Toàn nói tiếp:

– Cỗ Long Vương nào chịu buông tha, nếu Bang chúa không ra tay cứu viện thì thuộc hạ đã biến thành nắm xương trắng từ lâu rồi.

Âu Dương Thống nói:

– Thân thể tiên sinh buộc chặt vào việc chinh đồn võ lâm, đâu có thể nói đến chuyện chết một cách dễ dàng như thế được.

Nói đến đây, đôi dòng lệ anh hùng đột nhiên trào ra.

Đường Toàn nghiêm sắc mặt nói:

– Bang chúa là anh hùng đại lược, há vì cuộc sinh tử của một mình Đường mỗ mà thất chí?

Ngừng một lát Đường Toàn nói tiếp:

– Thuộc hạ cảm tấm lòng tri ngộ của Bang chúa, đã đem hết khả năng thu phục khá nhiều nhân tài cho Cùng Gia Bang. Các vị chủ sự tam các nhất đường đều là bậc xuất chúng về võ công cũng như về cơ trí. Võ tướng Quan Tam Thắng là tay trung thực có thể trông cậy được nhiều, chỉ vì Bang chúa tài đức hơn người, nên tài năng y không phát triển ra được. Bang chúa có thể giao cho y trọng nhiệm một phương. Hỡi ôi? Mấy năm nay việc gì Bang chúa cũng hỏi đến Đường mỗ thành một thói quen. Cả Bang chúa cũng tự cho mình không đương nổi việc lớn.

Vết xe đồ của Gia Cát Võ Hầu trước kia, Đường mỗ đã thấy rồi mà còn phạm vào...

Âu Dương Thống nói:

– Không phải thế đâu. Tiên sinh là bậc tài cao tuyệt đích, bọn ta muôn phần không được một, tự nhiên trông cậy vào tiên sinh.

Đường Toàn thở dài nói:

– Nói vậy thì nói, song Cỗn Long Vương hiểm độc và xảo quyết vô cùng. Y thật là một nhân vật phi thường. Các vị chủ sự trong tam các nhất đường, tuy đều là người đương nổi đại nhiệm, song nói đến việc chống cự với Cỗn Long Vương thì còn kém một bậc. Vì thế mà Đường mỗ đã tìm được hai nhân vật có thể đương đầu được với Cỗn Long Vương.

Âu Dương Thống tựa hồ đã bị tài năng Cỗn Long Vương kiềm chế cõi lòng, buồn rầu nói:

– Trừ tiểu huynh ra, tại hạ chưa nhìn thấy ai khả dĩ đối phó được với Cỗn Long Vương.

Đường Toàn cười nói:

– Hai người đó Bang chúa đã gặp rồi.

Âu Dương Thống ngẩn ngơ hỏi:

– Ai vậy?

Đường Toàn nói:

– Dem võ công mà so bì thì muốn thắng được Cỗ Long Vương phải để Thượng Quan Kỳ vào hàng đầu.

Âu Dương Thống ngạc nhiên nói:

– Thượng Quan Kỳ... y làm gì mà địch lại được Cỗ Long Vương. Về điểm này tại hạ chưa dám hấp tấp đồng ý với tiên sinh.

Đường Toàn cười nói:

– Theo nhận xét của thuộc hạ thì võ công của Thượng Quan Kỳ có nhiều điểm kém chế được Cỗ Long Vương. Những môn võ bác tập của chàng tương khắc với võ công bác tập của Cỗ Long Vương. Hiện giờ nếu chàng chưa phải là địch thủ của Cỗ Long Vương, nhưng rồi đây, nhất định chàng dám quyết một trận sống mái với y. Sau nữa còn hai người có cơ thắng nổi Cỗ Long Vương.

Âu Dương Thống hỏi:

– Trừ Thượng Quan Kỳ ra còn hai người nào?

Đường Toàn đáp:

– Đó là gã Viên Hiếu, nửa người nửa vượn, y bẩm tính khác thường, cánh tay có sức mạnh phi thường. Bề ngoài hẳn có vẻ vụng về, song kỳ thực gã có tư cách luyện võ rất tốt. Võ công gã sau này quyết không kém Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống lặng lẽ ngẫm nghĩ những lời Đường Toàn nói để phân tích những điều nhớ lại.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Còn về trí mưu có thể chống lại Cỗ Long Vương, con mắt thuộc hạ đã phát giác ra một vị nữ lang. Đó là Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống rất lấy làm kỳ, lặp lại:

– Liên Tuyết Kiều?

Đường Toàn nói:

– Đúng đó! Nàng đã kề cận Cỗ Long Vương từ nhỏ đến lớn, nhìn rõ tư cách thâm hiểm của y như ban ngày. Về tài năng nàng có thể hơn Đường mỗ. Đường mỗ biết mình chẳng thọ được bao lâu, đã đem sở học của mình, chép thành sách, song chưa tìm được người truyền thụ. Thuộc hạ chính vì việc này mà lòng vẫn băn khoăn. May sao gặp được Liên Tuyết Kiều. Vấn đề phải giải quyết là làm cho nàng mắc bẫy để thu dụng.

Âu Dương Thống hỏi :

– Hành tung Liên Tuyết Kiều hiện ở đâu, chúng ta không rõ, biết đâu mà tìm?

Đường Toàn nhìn chăm chú vào mặt Âu Dương Thống, lặng lẽ không nói gì nữa.

Âu Dương Thống xem Đường Toàn có vẻ chưa yên lòng không nhận được nữa, liền hỏi:

– Tiên sinh có điều chi băn khoăn nữa không?

Đường Toàn nói:

– Nếu Bang chúa muốn thu dụng Liên Tuyết Kiều thì cần nhất là đối với nàng phải trịnh trọng hơn là đối với thuộc hạ hay ít ra cũng ngang với thuộc hạ.

Âu Dương Thống ngần ngừ hỏi:

– Tiên sinh có thực lòng tiến cử Liên Tuyết Kiều không?

Đường Toàn đáp:

– Đây là một việc có quan hệ đến sự an nguy của Cùng Gia Bang, thuộc hạ khi nào dám nói hồ đồ.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh hãy lấy việc điều dưỡng thân thể làm trọng, còn những việc kia

bây giờ đã bàn đến, tưởng đã sớm quá.

Đường Toàn thủng thỉnh đứng dậy cười đáp:

– Đây là thuộc hạ đưa ra một ấn tượng trước trong lòng Bang chúa, chứ không phải việc làm ngay tức khắc.

Âu Dương Thống biết Đường Toàn hết chuyện quan hệ rồi liền đứng dậy cáo từ rồi dặn:

– Nếu tiên sinh tìm được con gái Khương Sĩ Ân càng hay, mà không tìm được cũng thôi, chẳng nên lo nghĩ làm chi cho hao tổn tinh thần.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ đã hứa lời, tất phải tận tâm.

Âu Dương Thống thở dài đi ra cửa. Đường Toàn khom lưng nói:

– Xin Bang chúa miễn lễ cho.

Âu Dương Thống thở dài lo lắng ra đi.

Đường Toàn tiễn chân Âu Dương Thống rồi lập tức tắm gội thay áo đóng cửa sổ lại, lấy tiền vàng, bút giấy cúi xuống viết một hồi đoạn cảm lên gieo xuống, rồi lại vẽ thành quẻ, ông viết rất nhanh. Tuy ông mỗi một, nhưng đã bắt tay vào việc tinh thần lại phần chấn.

Đường Toàn tiếp tục công việc đó cho đến khi trời bình minh mới gục xuống án ngữ.

Khi tỉnh dậy thấy Âu Dương Thống chấp tay sau lưng ở bên mình nét mặt nghiêm trọng lộ vẻ thương xót. Âu Dương Thống lắc đầu thở dài hỏi:

– Tiên sinh suốt một đêm không ngủ hay sao?

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ đã xem “Thiên Tiên thần số” mà đoán ra Khương cô nương hiện giờ ở đâu.

Âu Dương Thống ngạc nhiên rồi lắc đầu nói:

– Dưới mắt tại hạ thân thể tiên sinh là điều quan trọng hơn tất cả.

Đường Toàn cười nói:

– Bây giờ phải tìm lấy hai tay cao thủ đi tìm Khương cô nương.

Âu Dương Thống chăm chú nhìn Đường Toàn ngồi, thấy bốn năm tờ giấy trắng còn để đó nào khuyết tròn, nào vạch ngang vạch dọc, hoặc chia chữ li ti, nhưng ông xem đi xem lại mà chẳng hiểu gì cả.

Đường Toàn trông đồ án trên bàn cười nói:

– Đây là lần đầu tiên thuộc hạ thí nghiệm “Tiên Thiên thần số,” chẳng hiểu có linh ứng không. Nếu may mà tìm được con gái Khương Sĩ Ân thì Cùng Gia Bang lại thêm được một tay võ công trác tuyệt.

Âu Dương Thống thấy Đường Toàn lộ vẻ vui mừng, nhưng ông không biết nên mừng hay nên lo. Lo là lo cho thân thể Đường Toàn suy nhược. Nhưng ông cũng cảm khái con người tận trung mưu sự, ông khẽ nói:

– Tiên sinh đem kết quả vụ coi tiên thiên thần số nói cho tại hạ nghe. Tại hạ muốn đích thân đi tìm cô ta.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:.

– Hiện giờ hãy còn nhiều chỗ chưa hiểu, phải đi đến nơi mới tính ra được, xin Bang chúa ở lại chủ trương mọi việc, thuộc hạ phải thân hành đi coi.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh suốt đêm không ngủ, mỗi mệt quá độ, làm sao đi được, bây giờ nghỉ một bữa để mai hãy đi.

Đường Toàn nói:

– Việc này không nên trì hoãn, chậm tất sinh biến. Khi tìm được Khương cô nương về rồi hãy nghỉ cũng không sao.

Âu Dương Thống thấy y cương quyết đòi đi, không tiện ngăn trở, chỉ thở dài nói:

– Tiên sinh đã quyết tâm ra đi, xin tùy ý lựa lấy người đi theo.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ đem Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc, hai người đi là đủ.

Âu Dương Thống ngạc nhiên nói:.

– Hai vị đó đều không phải người Cùng Gia Bang, tiên sinh đưa họ đi hành động, liệu có khỏi xảy ra sự gì chẳng?

Đường Toàn cười nói:

– Không hề chi. Thuộc hạ mượn cơ hội này để thuyết phục Đỗ Thiên Ngạc, cho y chịu nhập bọn Cùng Gia Bang với chúng ta.

Âu Dương Thống buồn rầu nói:.

– Tiên sinh vì Âu Dương Thống này mà lao tâm khổ tứ, khiến toàn bang phải ghi công đức vào phế phủ. Song nghĩ đến thân thể tiên sinh ngày một gầy yếu, ai nấy đều băn khoăn, mong rằng tiên sinh trân trọng giữ mình.

Đường Toàn cười nói:

– Cỗ Long Vương án binh bất động, tất có âm mưu gì đây. Hiện giờ chỉ là lúc bình tĩnh trước một trận phong ba. Thuộc hạ đi rồi, mong rằng Bang chúa lưu tâm mọi việc, chóng là năm ngày, chầy là bảy ngày, thuộc hạ nhất định trở về.

Âu Dương Thống nghe Đường Toàn kiên quyết ra đi đành phải y lời.

Đường Toàn thay áo xong, chọn lựa một con ngựa tốt để cưỡi rồi cùng Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc đi về phía đông.

Ba người lật đật ra đi một mạch chừng ba bốn chục dặm. Đỗ Thiên Ngạc không nhịn nổi tính hiếu kỳ, khẽ hỏi Đường Toàn:

– Tiên sinh không đem người Cùng Gia Bang đi theo, lại đi với hai chúng tôi, phải chăng là có dụng ý gì?

Đường Toàn cười nói:

– Được hai vị đi theo, tại hạ cảm thấy rất an toàn.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hành động này của Đường tiên sinh khiến cho Đỗ mỗ cảm thấy trên vai

nặng nề vô cùng, e rằng không gánh nổi.

Đường Toàn cười nói:

– Chỉ cần bọn ta đừng gặp phải chính Cỗ Long Vương thống lĩnh những tay cao thủ đuổi theo, còn ngoài ra, võ công của hai vị đủ đối phó với bất cứ việc gì xảy ra.

Thượng Quan Kỳ này lẳng lặng không nói, bây giờ mới xen vào:

– Trái lại tại hạ chỉ mong gặp Cỗ Long Vương.

Đường Toàn cười nói:

– Thượng Quan huynh thật có khí phách anh hùng.

Thượng Quan Kỳ từ từ quay lại nhìn Đường Toàn nói:

– Tại hạ thực không muốn mượn danh gì với võ lâm nữa, chỉ mong gặp Cỗ Long Vương để cùng y quyết sống chết cho mãn nguyện một điều tâm sự mà thôi.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu Thượng Quan huynh đánh bại được Cỗ Long Vương thì thật là việc lớn làm chấn động võ lâm. Dù Thượng Quan huynh không muốn nêu danh mà thực sự đã nổi tiếng.

Đường Toàn vừa nói thì đã đến bên một khu rừng nhỏ, liền dừng ngựa lại nói tiếp:

– Đây là chỗ Khương Sĩ Ân có con gái bị mất tích.

Thượng Quan Kỳ để ý thấy khu rừng này rộng chừng hơn một mẫu. Về góc đông nam có một cái ao rộng trượng. Gần ao có ba bốn gian nhà cỏ. Đường Toàn từ từ xuống ngựa buộc vào chỗ kín, khẽ bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Khương Sĩ Ân mất con gái một cách bất thành linh, mê loạn cả tinh thần, không biết tra xét hoàn cảnh bốn mặt. Thực ra con gái lão vẫn bị giấu cách đó trong vòng mười trượng. Mấy gian nhà cỏ kia có vẻ rất khả nghi, chúng ta thử vào xem.

Thượng Quan Kỳ đưa tay ra trở gian nhà cỏ bên bờ nói:

– Đỗ huynh do phía sau nhà quanh lại nép gần tại chỗ đó. Tiểu đệ đi với Đường tiên sinh, nếu có gặp sự gì khác lạ sẽ đưa tin lại.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi theo lời ra đi.

Thượng Quan Kỳ chạy lên phía trước Đường Toàn nói:

– Để tại hạ dẫn đường cho tiên sinh.

Đường Toàn biết ý chàng hộ vệ cho mình nên không nói gì, chỉ tùm tùm cười cất bước. Hai người đi quanh bờ ao, vòng đến trước giậu tre. Hai cánh cổng vẫn mở, Thượng Quan Kỳ từ từ tiến đến trước cổng, đột nhiên dừng bước quay lại cười hỏi:

– Chúng ta vào xem chứ?

Đường Toàn đáp:

– Vào xem là phải.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh theo sát tại hạ đừng cách xa quá, e rằng có cường địch tập kích, tại hạ không kịp cứu viện.

Chưa dứt lời thì đã đến trước cửa nhà tranh. Thượng Quan Kỳ gõ cửa hỏi:

– Trong nhà có ai không?

Chàng vừa khoa chân bước vào. Trong nhà có tiếng hỏi vọng ra:

– Ai?

Một cụ lão ầu đầu tóc bạc phơ tay chống gậy trúc từ từ bước ra.

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày hỏi:

– Lão tiên bối chỉ có một mình ở đây thôi ư?

Lão ầu không trả lời Thượng Quan Kỳ, cụ hỏi lại:

– Chắc mấy vị khát nước, vào xin nước trà uống phải không?

Thượng Quan Kỳ lần này đi với Đường Toàn thốt nhiên biến thành cẩn thận, để ý nghe thanh âm cụ ra người còn trẻ, chứ không phải tiếng người già.

Chàng quay lại ngó Đường Toàn, chỉ thấy tiên sinh cười mà không nói, dường như không để ý gì đến mục.

Lão ầu đang đi đột nhiên dừng lại.

Thượng Quan Kỳ khẽ ho một tiếng, đảo mắt rất nhanh nhìn bốn phía.

Trong nhà, hai đầu có hai gian phòng buồng rèm nên không trông rõ cảnh vật bên trong, chàng nghĩ thầm:

“Không hiểu trong hai phòng này có giấu ai không”.

Lão ầu đưa mắt nhìn chằm chập vào Thượng Quan Kỳ một hồi rồi từ từ chuyển sang nhìn Đường Toàn.

Lúc hai bên đối diện, trong nhà im hơi lặng tiếng.

Thượng Quan Kỳ buông tiếng cười gằn dường như để phá tan bầu không khí tịch mịch rồi lên tiếng nói:

– Mục giả trang cũng khéo đấy, nhưng tiếc rằng không qua được mắt tại hạ.

Lão ầu tóc bạc lắc đầu nói:

– Lời của tướng công đây khiến cho già này thực không hiểu.

Thượng Quan Kỳ đưa tay ra nói:

– Cây gậy này đúng không lầm mà!

Rồi giật nhanh lấy.

Lão ầu hơi giật mình kinh ngạc. Mục bị giật mất cây trúc, người nhào về đằng trước rồi ngã lăn xuống đất.

Biến cố này dẫn đến ngoài sự tiên liệu của Thượng Quan Kỳ. Chàng then quá mặt đỏ đứng lên buông gậy xuống đưa tay nâng lão ầu dậy.

Đường Toàn vội la lên:

– Thượng Quan huynh cẩn thận...

Ông tuy nhanh mắt nhưng đã chậm đến một chút. Chưa dứt lời hai tay mục xoay lại rất nhanh nắm chặt lấy huyết mạch nơi cổ tay Thượng Quan Kỳ rồi tiện đà trôn người đứng dậy rất mau. Mục lạnh lùng quát Đường Toàn:

– Im mồm! Nếu còn la lên lập tức ta bóp cổ tay gã này cho huyết mạch chạy ngược vào nội phủ.

Đường Toàn tuy không hiểu võ công, song ông rất trấn tĩnh, cười lạt nói:

– Tại hạ đã biết rằng trước tình cảnh đứng dưới thềm, lẽ đương nhiên phải cúi đầu, mục cứ yên tâm.

Nội lực của lão ẩu rất mạnh, mục vừa nắm được hai huyết mạch của Thượng Quan Kỳ, chàng cảm thấy nửa người tê liệt, không nhúc nhích được. Song mấy bữa nay, chàng liên miên cùng cường địch động thủ, tăng thêm phần lịch duyệt. Chàng thấy tay mình bị nắm chặt, liền không cự quây nữa. Bề ngoài không tỏ vẻ gì khác lạ, nhưng bề trong gỡ được tay ra thì sẽ đem toàn lực phản kích để hai bên cùng chết cả.

Bỗng thấy lão ẩu phóng luồng nhỡn quang lạnh lùng chăm chú nhìn Đường Toàn cười lạt hỏi:

– Coi bộ điệu người là Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn phải không?

Đường Toàn cười lạt đáp:

– Đường Toàn chính là tại hạ, cảm ơn tiên bối có lòng hạ cố.

Lão ẩu lạnh lùng nói:

– Trên giang hồ người ta đồn người không có võ công, chỉ biết dùng cơ mưu để thắng thủ.

Đường Toàn đáp:

– Lời đồn vị tất đã đúng.

Lão ẩu nói:

– Chà! Ta coi người vẫn có vẻ đàng hoàng lắm.

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ đã hãm vào trong chốn trùng vi, dù có van xin chưa chắc thoát chết.

Lão ẩu nói:

– Ta từng nghe đại danh người đã lâu, bữa nay ta coi xem người thoát khỏi

trùng vi bằng cách nào?

Ngừng một lát mục cất tiếng gọi:

– Các người không ra bắt người, còn chờ đến bao giờ? Bỗng nghe thấy tiếng bước chân, tấm rèm hai bên lay động, bốn gã đại hán võ trang trong phòng chạy xông lại trước mặt Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ hốt hoảng quát lên một tiếng thật to, chân khí toàn thân xông ra tay chàng đánh mạnh vào bụng dưới lão ẩu.

Lão ẩu chỉ đề phòng chàng cựa quậy giật tay ra, không ngờ chàng đưa bàn tay đến đâm thẳng vào, mà sức đẩy cực mạnh. Mục run người lên, lùi lại phía sau hai bước.

Thượng Quan Kỳ rất nóng lòng về sự an nguy của Đường Toàn chẳng quản đến chính thân mình sống hay chết, chàng phóng cước đá vào gậy trúc bắn tới một gã đại hán võ trang, thể đi như gió, mãnh liệt vô cùng.

Bỗng nghe một tiếng rú lên, gã đại hán bị trượng trúc trúng ngực, vào sâu đến mấy tấc, lập tức ngã ngửa ra mà chết. Còn ba gã kia thấy chàng đá cây gậy trúc mạnh đến thế, không khỏi sợ hãi đứng thộn mặt ra.

Lão ẩu trong lòng cũng bị chấn động, ngấm ngầm khiếp sợ.

Đường Toàn đảo mắt nhìn ba gã đại hán đang đứng ngây người ra ung dung cười nói:

– Các người đã nghe tiếng văn thừa Đường Toàn tại Cùng Gia Bang bao giờ chưa?

Một đại hán đáp:

– Con người tiếng tăm lừng lẫy giang hồ đó, ai mà không biết?

Lão ẩu gia thêm kinh lực vào hai tay. Thượng Quan Kỳ lại thấy nửa người tê biết, không nhúc nhích được, hai tay cực kỳ đau đớn. Chính ra chàng đã có cơ hội bức bách lão ẩu phải nói tay, song vì cứu Đường Toàn mà để lỡ mất.

Đường Toàn thấy Thượng Quan Kỳ mồ hôi nhỏ giọt thì biết chàng không gỡ

nổi khỏi tay lão ẩu kiểm chế huyết mạch, ông phẩy mạnh cây quạt hỏi:

– Các vị có muốn gặp Đường Toàn không? Đường Toàn là tại hạ đây, chớ có phải ai đâu xa lạ?

Lão ẩu lớn tiếng quát bảo đồng đảng:

– Đường Toàn không biết võ công, tay trói gà không chặt. Các người không động thủ mau lên còn chờ đến bao giờ?

Ba gã đại hán hô lên nhất tề xông vào Đường Toàn.

Đường Toàn ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

– Đứng lại? Đường Toàn là một nhân vật thế nào mà đối phó không lại với mấy kẻ vô danh tiểu tốt như các người, thì còn mặt nào so cao thấp với Cồn Long Vương nữa.

Ba gã đại hán bất giác dừng lại.

Lão ẩu lớn tiếng quát:

– Mấy quân khôn kiếp này! Nếu bọn mi không ra tay cho mau thì nát óc ngay bây giờ!

Đường Toàn vẫn phe phẩy quạt nói:

– Gã nào không sợ chết thì tiến lại đây!

Gã đại hán mé hữu lên tiếng:

– Ta coi bộ người yếu đuối không chống nổi một quyền của lão gia.

Rồi gã rảo bước xông vào. Gã này mặt đầy thớ thịt, thô lỗ dị thường, đang xông lại gần Đường Toàn thì đột nhiên ngã ngửa về phía sau.

Hai gã kia đang tiến lại thấy gã xông vào trước ngã vật ra, đều dừng bước lại, không dám tiến nữa.

Đường Toàn tủm tỉm cười hỏi:

– Sao? Hai vị sao không tiến lại thử coi?

Lão ẩu hai tay nắm chặt huyết mạch môn Thượng Quan Kỳ, mắt nhắm nhìn chăm chặp Đường Toàn, thấy tên thuộc hạ tự nhiên ngã vật ra, không biết

sống chết thế nào, mục không khỏi run lên nghĩ thầm:

“Người này quả nhiên danh bất hư truyền, thủ đoạn cực kỳ lợi hại”. Mục không thúc giục hai gã kia nữa, lại dùng lời an ủi chúng:

– Đường Toàn quý kẻ rất nhiều! Các người phải cẩn thận, đừng dễ sa vào cạm bẫy y.

Đường Toàn cười ha hả nói:

– Hai vị khiếp vía rồi Sao không dám tiến nữa.

Ông vừa nói xong, đột nhiên cầm quạt trở về mé tây phẩy một cái. Gã đại hán đứng bên phía tây thốt nhiên ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn lại cầm quạt, quạt về phía đông. Gã đại hán đứng mé đông cũng đột nhiên ngã lăn ra.

Thế là bốn gã ở hai bên phòng chạy ra thì một gã bị thương về tay Thượng Quan Kỳ, còn ba gã không một tiếng động mà đều ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn không bị uy hiếp nữa, cất bước tiến về phía lão ẩu, mỉm cười nói:

– Trong nhà này còn có bao nhiêu người mai phục gọi cả ra đây!

Lão ẩu tuy trong lòng cũng thấy khiếp sợ, song bề ngoài vẫn lạnh như tiền, thủng thẳng nói:

– Đừng có làm tàng! Bữa nay ngươi tưởng còn sống mà ra khỏi chôn này, e rằng không được đâu.

Đường Toàn nét mặt ôn tồn cười nói:

– Cỗn Long Vương đã đoán biết thế nào tại hạ cũng đến đây, tại hạ không muốn để y thất vọng.

Lão ẩu lạnh lùng nói:

– Chung quanh đây đã có mấy chục tay mai phục. Ngoài dọc con đường ngươi vừa đi lại đây cũng bố trí ba toán người nữa. Hoặc giả ngươi Cùng Gia Bang các người có phái người đi tiếp viện cũng khó lòng đến kịp.

Đường Toàn dừng chân lại, phe phẩy cây quạt mỉm cười không nói.

Lão ẩu thấy Đường Toàn im lặng hồi lâu, liền tiếp nói:

– Có điều lần này dụ bọn ngươi đến đây không phải là do Cỗ Long Vương chủ trương.

Đường Toàn hơi rùng mình nói:

– Nếu thế thì ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ.

Bỗng nghe Thượng Quan Kỳ hắng giọng một tiếng, đồng thời hai tay giật ra một cách bất thành linh, thoát khỏi tay lão ẩu, chàng phóng chưởng đánh luôn.

Lão ẩu không ngờ đến Thượng Quan Kỳ thoát khỏi tay mình, mụ ngẩn người ra, mãi đến lúc chưởng thế Thượng Quan Kỳ gần tới bên mình, mụ mới chợt tỉnh, né tránh.

Đường Toàn khẽ quát:

– Thượng Quan huynh, hãy dừng tay!

Thượng Quan Kỳ thu chưởng về nhảy lại đứng bên Đường Toàn.

Lão ẩu thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ, miệng lẩm bẩm:

– Ngươi dùng thế võ gì mà thoát khỏi tay ta đã nắm huyết mạch.

Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi.

Đường Toàn dừng tay quạt, thùng thảng hỏi:

– Cỗ Long Vương không biết chuyện này, vậy ai đã dụ tại hạ đến đây?

Lão ẩu giơ tay quét lên đầu một cái, bao nhiêu tóc bạc biến ra tóc mây, đoạn lấy tay lau mặt, bao nhiêu nếp nhăn đều mất hết, để lộ bản tướng.

Nàng là một cô gái chừng mười bảy mười tám tuổi, mày thanh mắt sáng, sắc mặt hồng hào.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thuật hóa trang của cô nương thật giỏi, đáng tiếc là thanh âm non choẹt.

Nếu giọng nói già thêm tý nữa thì không bị chúng tôi phát giác ra.

Thiếu nữ khôi phục lại chân tướng rồi, nàng không e dè gì nữa tiếng oanh thỏ thẽ nói:

– Tiên sinh hãy cứu tỉnh mấy người trong bọn ta bị ngất đi rồi sẽ nói chuyện.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Không cần đâu. Chỉ một lát là bọn họ tự nhiên tỉnh lại.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Tại hạ còn việc này muốn hỏi, chẳng biết có nên nói ra hay không.

Thiếu nữ hỏi:

– Việc gì?

Đường Toàn nói:

– Khương cô nương có ở đây không?

Thiếu nữ trầm ngâm một lát nói:

– Cô ta người mảnh dẻ lại mang nhiều tật bệnh, may được phu nhân thương tới, đem cô ta đi.

Đường Toàn cười nói:

– Phu nhân cô thật là cả gan. Nếu bọn đến đây không phải tại hạ thì...

Thiếu nữ nói:

– Nếu không đúng người thì phu nhân không ra mặt.

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Tại hạ không hiểu đại giá phu nhân bao giờ mới đến.

Thiếu nữ trông chiều trời nói:

– Cũng chóng thôi, trong vòng nửa giờ nữa.

Đường Toàn quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Chúng ta nhân cơ hội này, ngồi nghỉ một lúc.

Nói xong tùm tùm cười từ từ bước lại góc nhà, ngồi tựa vào vách, nhắm mắt điều dưỡng tinh thần.

Đường Toàn tuy bề ngoài tỏ ra thản nhiên, mà kỳ thực mệt nhọc quá đỗi.

Ông nghe thiếu nữ bảo còn phải đợi chừng nửa giờ, rất là hợp ý, vội nhân cơ hội này dưỡng thần một lúc, chuẩn bị đối phó với cuộc nguy nan sắp tới.

Thượng Quan Kỳ chạy lại đứng bên Đường Toàn. Chàng thốt nhiên cảm thấy trách nhiệm mình rất lớn lao, không phải chuyện chơi, rồi cùng nhắm mắt điều dưỡng để chuẩn bị một trường ác chiến.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn hai người, nghĩ thầm:

“Hai gã này to gan thật, ở giữa hoàn cảnh nguy cơ bốn mặt đang rình rập, mà vẫn gan lì, bình tĩnh như không”.

Không hiểu thời gian đã bao lâu, đột nhiên tiếng oanh thỏ thê lọt vào tai.

Thượng Quan Kỳ mở mắt to ra, thấy trong căn nhà tranh đã có bảy tám thiếu nữ không đồng sắc phục đã đứng đó. Cô nào tay cũng cầm một thanh trường kiếm sáng loáng.

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy, chắn trước mặt Đường Toàn. Lần này chàng không dám khinh địch, rút trường kiếm ở sau lưng ra trong tay. Chàng đảo mắt nhìn các thiếu nữ một lượt, không nói năng gì, từ từ chuyển lui, tìm chỗ lợi điểm để cự địch. Các thiếu nữ màu áo khác nhau, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Kỳ, không ai lên tiếng. Trong khi hai bên lặng lẽ giữ miếng. Đường Toàn vẫn nhắm mắt ngồi tựa vách, hơi thở đều đều tựa hồ như đang ngủ say.

Thượng Quan Kỳ sức nhớ đến Đỗ Thiên Ngạc, sao đã lâu mà không đến đây. Chẳng biết có xảy ra sự gì không.

Chàng không phải tay giang hồ lão luyện, bụng dạ nghĩ tới việc gì là không kìm hãm được. Chàng nhìn các thiếu nữ hỏi:

– Này! Các thiếu nữ, có thấy đại hán sử cây nhuuyến tiên đâu không?

Chàng hỏi luôn mấy câu mà không ai đáp lại.

Bất giác lửa giận bốc lên, quát to:

– Các ngươi điếc cả hay sao?

Một cô vận áo màu lục lớn tuổi, lườm Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ngươi mắng ai?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ vừa hỏi các cô có nghe thấy không?

Nữ lang màu lục hỏi lại:

– Nghe thấy thì làm sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Các cô nghe thấy sao lại không đáp?

Nữ lang áo màu lục nói:

– Ta không muốn nói với ngươi.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra không biết nói sao.

Lúc ấy, Đường Toàn nghe tiếng hai người cãi lộn, giật mình tỉnh giấc, khẽ bảo Thượng Quan Kỳ.

– Để mặc y! Thượng Quan huynh bắt tất phải lo cho y.

Sau một giấc ngủ ngon, Đường Toàn cảm thấy tinh thần tỉnh táo hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ từ từ hạ thấp trường kiếm xuống, đứng nghiêm trang không nhìn các cô nữa.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 72

Cổn Long Vương Hậu Thổ Lộ Chân Tình

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, đột nhiên có thanh âm trầm trầm vọng vào:

– Phu nhân đã đến!

Các thiếu nữ trong nhà lập tức vẻ mặt nghiêm trang, quỳ rạp xuống đất, nâng kiếm cao hơn đầu.

Đường Toàn từ từ đứng dậy, ghé tai dặn Thượng Quan Kỳ :

– Thượng Quan huynh! Nếu không phải là lúc tối cần thì đừng động võ.

Thượng Quan Kỳ tra kiếm vào vỏ nói:

– Tại hạ xin chờ mệnh lệnh tiên sinh, rồi mới ra tay.

Đường Toàn tùm tùm nói:

– Không dám!

Ông ngoảnh đầu nhìn ra, thấy một thiếu phụ toàn thân áo trắng, mặt che một tấm lụa đen, từ từ đi vào.

Trông cử chỉ của thiếu phụ có tác phong một nhà đại gia, chân bước nhẹ nhàng, thung thỉnh đi vào. Thiếu phụ không để ý nhìn đến đám thiếu nữ đang quì mọp để nghinh tiếp mình, đi thẳng lại chỗ Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ.

Thiếu phụ mở miệng anh đào, cất tiếng hỏi:

– Trong hai vị đây, ai là Đường Toàn?

Nghe lời bà hỏi, rõ giọng chỉ huy.

Đường Toàn dạ một tiếng, mở quạt ra đáp:

– Chính là tại hạ.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta ngưỡng mộ đại danh tiên sinh từ lâu. Hiện nay trong võ lâm chỉ còn mình tiên sinh đấu trí với vương phụ ta.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Cảm ơn phu nhân quá khen, tại hạ rất lầy làm xấu hổ.

Thiếu phụ áo trắng từ từ mở tấm mạng che mặt ra, khẽ hỏi:

– Tiên sinh thử nhìn kỹ lại xem còn nhận được ta không?

Đường Toàn chú ý nhìn thì thấy thiếu phụ mắt phượng lá liễu, mắt trong như ngọc, miệng tươi như hoa anh đào. Thật là một bộ mặt khuynh quốc, nhưng nước da trắng bột. Ông nghĩ mãi, không biết đã gặp thiếu phụ này ở đâu,

liền lắc đầu đáp:

– Xin phu nhân thứ cho tại hạ mắt kém không nhớ ra là tại hạ đã gặp phu nhân ở đâu chưa?

Thiếu phụ áo trắng tủm tỉm cười hỏi:

– Tiên sinh không nhớ được ư?

Lúc thiếu phụ cười thoáng lộ mí mắt thâm quầng. Đường Toàn trong lòng xúc động, dường như là người quen. Ông ngẫm nghĩ hồi lâu mà không sao nhớ ra được liền kiên quyết đáp:

– Tại hạ tin rằng chưa được gặp phu nhân bao giờ. Nếu có thì tất phải nhớ ra.

Thiếu phụ áo trắng hạ tấm khăn sa xuống, hỏi lại:

– Tiên sinh chưa gặp ta lần nào thật ư?

Ngừng một lát thiếu phụ lại tiếp:

– Hỡi ôi! Bữa nay tiên sinh tìm được đến đây thì thật là người thông minh vô cùng. Cứ xem việc này, ta cũng biết phu quân ta còn kém hơn tiên sinh nhiều.

Đường Toàn cười hỏi:

– Phải chăng phu nhân muốn gặp tại hạ?

Thiếu phụ áo trắng đáp:

– Đúng thế! Ta muốn gặp tiên sinh, nhưng ta không hy vọng lắm. Tiên sinh đến đây, thật là quá lòng mong ước của ta.

Đường Toàn cười nói:

– May mà không để cho phu nhân phải thất vọng. Song tại hạ chưa biết phu nhân có điều chi dạy bảo.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta có ba việc muốn hỏi tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Vâng! Tại hạ xin lập tức phúc đáp. Phu nhân cho biết việc thứ nhất.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Tiên sinh quả có ý chống đối với phu quân ta chăng?

Đường Toàn đáp:

– Tại hạ xin hỏi cho biết rõ trước:

Phải chăng phu nhân nói đây là về việc Côn Long Vương.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta là Côn Long Vương hậu.

Đường Toàn nói:

– Tại hạ cùng Côn Long Vương không có ân oán gì với nhau. Song võ lâm hiện nay chia làm hai phái chính tà và hiện giờ đã thành hai phe đối lập nhau, một còn một mất.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đáng tiếc rằng tiên sinh chẳng sống được bao lâu nữa. Sau khi tiên sinh chết rồi, còn ai chống đối được Vương phụ ta nữa không?

Đường Toàn giật mình, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh hỏi lại:

– Lời phu nhân nói đây phải chẳng là câu thứ hai?

Thiếu phụ áo trắng gật đầu nói:

– Tiên sinh cho là câu thứ hai cũng được.

Đường Toàn nói:

– Chắc Cồn Long Vương cũng biết y thuật của tại hạ rồi. Trời đất bao la, người Cùng Gia Bang lại đông biết bao nhiêu mà kể, chẳng lẽ không tìm được linh dược để kéo dài cuộc sống cho tại hạ?

Thiếu phụ áo trắng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Bây giờ ta bàn đến việc sau cùng và cũng là việc trọng yếu nhất.

Đường Toàn nói:

– Xin phu nhân nói ra. Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta tuy là Cồn Long Vương hậu, nhưng không tán thành việc làm của phu quân ta.

Đường Toàn nói:

– Lời phu nhân khuyên giải, hoặc giả có ý khiến cho y phé bỏ được cái mộng chinh phục võ lâm chẳng.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Tiên sinh cùng Cồn Long Vương là bạn đồng môn, chẳng lẽ còn chưa biết y là thế nào? Than ôi! Việc gì y cũng tự quyết, có chịu nghe ai bao giờ?

Đường Toàn giật mình nghĩ thầm:

“Không hiểu sao thiếu phụ lại biết mình đồng môn với Cồn Long Vương?

Người đàn bà bí mật dường như biết rất nhiều việc của ta”.

Bỗng thấy thiếu phụ nói:

– Cồn Long Vương không cho ta biết tiên sinh cùng y là bạn đồng môn.

Đường Toàn hỏi:

– Vậy tại sao phu nhân lại biết tại hạ cùng Cồn Long Vương là bạn đồng môn, cùng học một thầy?

Thiếu phụ áo trắng thở dài nói:

– Cái đó có chi là lạ. Tiên sinh cùng ta quen thuộc nhau lắm không khác người trong nhà.

Con người thông minh tuyệt đỉnh như Đường Toàn mà nghe câu này chẳng biết lạc vào cõi mây mù đến năm dặm. Ông hoang mang không biết trả lời sao, cúi đầu trầm tư.

Thiếu phụ áo trắng buồn rầu hỏi:

– Tiên sinh còn nhớ bữa mai là ngày gì không?

Đường Toàn ngơ ngẩn đáp:

– Là ngày gia sư tử nạn.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta thật không ngờ tiên sinh quả nhiên đến đây thật. Đó là cơ hội trăm phần ta chỉ mong có một hai. Than ôi! Nếu bữa nay tiên sinh không đến thì suốt đời, chúng ta vĩnh viễn không còn có cơ hội nào gặp lại nhau nữa.

Đường Toàn cảm thấy trong người phát nhiệt, mồ hôi ra như tắm. Ông quạt luôn mấy cái rồi hỏi:

– Mấy lời phu nhân nói tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được.

Thiếu phụ áo trắng lạnh lùng cười nói:

– Cái đó giản dị lắm. Giả tử như ta chết đi thì vĩnh viễn còn được bao giờ gặp tiên sinh nữa.

Đường Toàn vận hết trí nhớ ra để suy nghĩ mà không nghĩ ra người đàn bà bí mật này là ai, lại cũng không có cách nào để hiểu ý bà nữa. Ông lẳng lặng không nói gì. Thiếu phụ áo trắng chờ một lúc không thấy Đường Toàn lên tiếng liền nói:

– Hỡi ôi! Bất luận thế nào mà thân thể tiên sinh suy yếu như vậy, cũng không thể chống chọi với phu quân ta được lâu nữa. Vì vậy tiên sinh cần sớm tìm một người thừa kế sự nghiệp, một là để lưu truyền những điều sở học của mình trong chốn võ lâm, hai là để hoàn thành chí nguyện của mình. Song có điều đáng tiếc là người có đủ tài năng để truyền thụ, không phải một lúc mà tìm được, vậy tiên sinh cần phải lo liệu trước đi kẻo lúc đến nơi, không kịp trở tay.

Đường Toàn là người tinh thông từng trải bao nhiêu việc nhưng đều nằm trong kế hoạch của ông đã liệu trước. Vì thế mà ông có thể ung dung ứng đối bước qua những việc hiểm nghèo như không, duy có bữa nay là ông cảm thấy hoang mang. Ông cho đối phương nói trước ra những lời của mình nên thần trí rối loạn, không biết đối phó thế nào. Ông thầm nghĩ:

“Nếu để bà ta còn hỏi vặn nữa thì mình không có cách gì giao hội được tư tưởng của bà, chẳng hóa ra mình mỗi lúc một lạc lõng thêm. Chỉ bằng mình phải nêu ra mấy vấn đề nan giải để bà ta phải suy nghĩ, mình cũng nhân cơ hội đó để tìm hiểu ý kiến của bà”.

Đường Toàn nghĩ vậy không để cho thiếu phụ áo trắng kịp mở miệng, hắt hàm hỏi:

– Thương thế của Khương cô nương đã bớt chưa?

Thiếu phụ áo trắng cười hỏi lại:

– Có phải tiên sinh hiểu con người thân thể ốm yếu suốt ngày bị ma bệnh ám ảnh đó là Khương cô nương không?

Đường Toàn đáp:

– Đúng đó.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Cô ta tuy thể chất yếu đuối, ốm bệnh, tay không đủ sức trói gà song Khương Sĩ Ân gia gia cô lại là một vị cao nhân ít người bì kịp trong giới võ lâm hiện nay.

Đường Toàn trong óc nảy ra một tia sáng, vẻ mặt trở lại ung dung cười hỏi:

– Phải chăng phu nhân có ý muốn giao lại cô ta cho tại hạ để đưa về cho cha con cô được trùng phùng, cõi mỗi ưu sầu thương nhớ.

Đường Toàn muốn cướp lời, không để cho thiếu phụ áo trắng đưa ra vấn đề nan giải, quả nhiên thiếu phụ trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Dĩ nhiên ta muốn giao cho tiên sinh. Song trước khi giao nàng tiên sinh phải đoán xem ta là ai đã.

Đường Toàn đột nhiên nghiêm nét mặt, chấp tay xá dài nói:

– Hiện giờ tại hạ không được nhân rồi, trong lòng rất áy náy vì lâu nay chưa được đến trước mộ ân sư tế diện.

Ông vừa nói vừa chú ý nghe ngóng, quả nhiên thấy tấm mạng che mặt lay động, rõ ra là thiếu phụ áo trắng cực kỳ cảm xúc. Đường Toàn ngấm ngấm gật đầu, song sợ mình có điều lầm lẫn hỏi tiếp luôn:

– Cỗn Long Vương có hay đến tế diện trước mộ ân sư không?

Thiếu phụ áo trắng đáp:

– Năm đầu y còn e dè. Mỗi khi gặp tuần tiết lại đến tế lễ mộ một lần, song gần mười năm nay vì bận công việc bề bạn, y không đến tế mộ vong phu (người cha đã chết rồi) nữa.

Đường Toàn khẽ run lên, biến đổi sắc mặt. Thiếu phụ áo trắng biết mình lỡ lời, liền vẫy tay bảo đám thị tỳ đứng bên:

– Các người hãy lui ra, phòng vệ bốn mặt. Bất luận là ai đều không cho đến gần trong vòng ba trượng ngoài căn nhà này.

Bọn thị tỳ vâng dạ lui ra.

Thiếu phụ áo trắng kéo tấm mạng che mặt xuống, buồn rầu nói:

– Còn có một việc là e rằng tiên sinh vẫn chưa biết.

Đường Toàn thở dài:

– Việc chi?

Thiếu phụ áo trắng đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi.

Đường Toàn phe phẩy cái quạt nói:

– Xin phu nhân cứ yên trí nói cho tại hạ hay. Thượng Quan huynh đây là bạn tri kỷ với tại hạ.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đến bây giờ mà tiên sinh còn gọi ta bằng phu nhân ư?

Đường Toàn đáp:

– Vì phu nhân địa vị Cỗn Long Vương hậu.

Thiếu phụ áo trắng nở một nụ cười chua chát nói:

– Cỗn Long Vương đã lừa ta.

Rồi thiếu phụ thở dài không nói nữa.

Đường Toàn khẽ ho một tiếng gọi chuyện:

– Khi ân sư còn tại thế có đề cập đến một lần...

Đột nhiên ông không nói hết lời.

Côn Long Vương hậu hỏi:

– Đề cập đến chuyện chi?

Đường Toàn đáp:

– Đề cập đến sư muội.

Côn Long Vương hậu lại nở nụ cười thâm lương, lấy ra một chiếc vòng ngọc hỏi:

– Sư huynh có nhìn nhận ra vật này không?

Rồi cầm đưa cho Đường Toàn.

Đường Toàn giơ quạt ra đón lấy vòng ngọc, sa lệ nói:

– Nhìn thấy vật này lại chạnh niềm nhớ tới mẫu thân. Đây là một di vật của vong mẫu để lại cho tiểu huynh.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Sư huynh có biết tại sao vật này lại lọt vào tay tiểu muội không?

Đường Toàn đáp:

– Ngày trước ân sư bảo sư huynh đưa cho người, còn tại sao lại đến tay sư muội thì tiểu huynh không biết.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Gia gia cầm vòng ngọc này đưa cho tiểu muội. Người lại bảo đó là một tín vật về việc hôn nhân của tiểu muội.

Đường Toàn run lên nói:

– Tiểu huynh không thấy ân sư nói đến việc này.

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên tuôn dòng lệ nói:

– Gia gia tuy chưa nói cho sư huynh hay nhưng đã bảo rõ sự tình với tiểu muội là chờ ngày sư huynh ra khỏi trường môn sẽ làm lễ thành thân cho đôi ta.

Ngờ đâu tại họa ở trong nhà xảy ra. Gia phụ bị Côn Long Vương đánh thuốc độc chết. Than ôi! Y hại phụ thân rồi lại đổ tội lên đầu sư huynh, đồng thời gạt tiểu muội theo y.

Đường Toàn nức lên một tiếng thở dài nói:

– Y làm việc giết thầy, phản nghịch thiên luân, tiểu huynh đã biết rồi, nhưng còn việc lừa gạt sư muội thì tiểu huynh chưa biết.

Nguyên Đường Toàn là bậc kỳ tài, song lại là người cố chấp cẩn thận dị thường. Thời ông theo thầy học nghệ, trong tâm không có ý lãng nhãng. Đối với việc nhà thầy, ông không dám bao giờ. Thậm chí, có vị sư muội kiêu diễm là thế mà ông cũng không biết nữa.

Bỗng nghe thiếu phụ áo trắng thở dài nói:

– Hồi ấy, tiểu muội bị y khéo lừa gạt, trong lòng rất đỗi căm hờn sư huynh, ngày đêm giục y hạ sát sư huynh để báo thù cho thân phụ, nhưng đều bị y nói dối là sư huynh trốn biệt, không thể mỗi lúc mà tìm ngay được. Đáng thương cho tiểu muội bị y lừa gạt mười mấy năm trời. Trong thời gian này tiểu muội giúp y trừ tính kế hoạch, mưu đồ đại sự, đã triệt hạ được bao nhiêu tay cao thủ để chuẩn bị việc phục thù cho vong phụ.....

Đường Toàn cười nhạt nói:

– Có phải y biểu với sư muội là tiểu huynh đã quy đầu Cùng Gia Bang để nhờ người che chở cho mình?

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đúng thế! Y biểu Bang chúa Cùng Gia Bang là Âu Dương Thông, võ công rất cao cường, dưới trướng lại có lắm tay cao thủ. Thực lực Cùng Gia Bang hơn cả các môn phái hiện nay. Sư huynh đã gửi thân tại đó, thì không thể một sớm một hôm mà bắt sống được. Muốn giết sư huynh cần phải tiêu diệt Cùng Gia Bang trước. Hỡi ôi! Đôi ta tuy là huynh muội mà chưa từng thấy mặt nhau. Tiểu muội chỉ được nghe ở miệng gia gia tả hình dạng sư huynh mà thôi. Người còn biểu sư huynh yếu tướng, khó lòng thọ quá được bốn mươi tuổi.

Đường Toàn nói:

– Lời ân sư quả không lầm, tiểu huynh cũng tự biết mình tận số đến nơi rồi.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Hỡi ôi! Ai ngờ gia gia tiểu muội là người tài trí như vậy, cũng không phân biệt được kẻ tốt người xấu.

Đường Toàn nói:

– Cỗ Long Vương có tính chất đặc biệt chẳng những hay về võ công, mà văn tài sách lược cũng chẳng kém tiểu huynh. Huống chi y lòng dạ thâm trầm, rất khéo nguy trang. Y đã biết võ nghệ rồi mới nhập môn và võ công y cũng suýt soát sư phụ. Tuy sư phụ đã phát giác ra dã tính của y khó mà cai quản được. Song người nghĩ tình thầy trò không nỡ hạ thủ giết y.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Không ngờ gia gia chỉ vì đem lòng yêu kẻ có tài mà nên nổi bị lụy mê đắm.

Thiếu phụ thở dài nói tiếp:

– Y xây dựng vương phủ kết nạp nhiều vây cánh, phong hầu bá tướng, rõ ràng sắp làm phản đến nơi. Tiểu muội tuy chẳng đếm xỉa gì đến hành vi của y, song rất ân hận mình đã hết lòng giúp kẻ thù giết cha với hy vọng sẽ bắt được sư huynh một ngày gần đây để tế diện trước vong linh thân phụ.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Với tài kiêm văn võ của y mà làm việc đoan chính thì bước đường công danh thành bậc trung thần lương tướng chẳng ai là khó. Nếu y muốn bỏn tẩu

giang hồ cũng thừa sức làm tôn sư một phái...

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên ngắt lời:

– Tình trạng lúc này thì giờ rất quý, ta chỉ bàn đến việc trọng yếu mà thôi.

Đường Toàn lặp lại:

– Việc trọng yếu?

Rồi ông không biết nói gì thêm nữa.

Cồn Long Vương Hậu khẽ thở dài nói:

– Tiểu muội có điều gì trong tâm xin trình bày cho hết.

Đường Toàn giục:

– Sư muội nói đi.

Cồn Long Vương Hậu nói:

– Đến năm ngoái tiểu đệ thấy y có lần nói dối, mới đem. lòng ngờ vực. Y là người thâm hiểm lại rất cẩn thận, thủy chung không hề tiết lộ những điều bí ẩn bao giờ. Mấy hôm trước đây y say rượu lỡ lời đem việc giết thầy nói ra.

Dĩ nhiên là tiểu muội bày kế cho y uống say..

Phu nhân đưa mắt nhìn Đường Toàn thấy ông vẻ mặt nghiêm nghị không nói gì, bà lại nói tiếp:

– Ngay lúc ấy tiểu muội muốn hạ độc thủ giết y, song nghĩ đến mười mấy năm nên nghĩa vợ chồng, thế nào cũng bị người ta gán cho mình tội mưu hại thân phu. Chính vì mình phân vân không quyết đoán để lỡ mất cơ hội giết y, lại còn bị y hạ độc thủ nữa là khác.

Đường Toàn khẽ rít lên một tiếng buồn rầu nói:

– Sư muội bị y hạ độc thủ ư?

Cồn Long Vương Hậu nở một nụ cười chua chát nói:

– Y đã phóng độc châm vào đường huyết đạo khắp mình tiểu muội, và không thể sống qua giờ tý đêm nay.

Đường Toàn ngậm ngùi thở dài nói:

– Sư muội đưa những chỗ bị thương cho tiểu huynh coi thử xem còn cứu được nữa không?

Cồn Long Vương Hậu nhăn nhó cười đáp:

– Không được đâu! Sư huynh bắt tất nhọc lòng vô ích. Dù gia gia có tái sinh cũng không cứu được tiểu muội nữa rồi...

Vương Hậu ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Trước lúc lâm chung, tiểu muội còn được đem hết những nỗi u uất trong lòng bấy lâu nói với sư huynh cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Bỗng nghe ngoài cổng có mấy tiếng quát tháo vọng vào. Cồn Long Vương Hậu nói:

– Có người đến rồi đó, không biết là hạng người nào.

Đường Toàn nói:

– Tiểu huynh đoán không phải là nhân vật Cùng Gia Bang.

Cổn Long Vương Hậu nhăn nhó cười nói:

– Hỡi ôi! Tiểu muội mong rằng chính Cổn Long Vương đến đây!

Đường Toàn giật mình nhưng rồi lại tủm tỉm cười hỏi:

– Sao vậy?

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Tiểu muội muốn được chứng kiến có người bội phản y rồi muội chết cũng mãn nguyện.

Bỗng thấy mấy tiếng phụ nữ thét tên hết người này đến tên người kia lại có tiếng khí giới chạm nhau chát chúa.

Đường Toàn đột nhiên nhớ đến mục đích cuộc di chuyển này, ngửa mặt thờ dài hỏi:

– Sư muội có dẫn Khương cô nương tới đây không?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Đến đây rồi, nhưng tiểu muội sợ phu quân không kể gì đến tình nghĩa, đột nhiên biến đổi lòng dạ, nên đem nàng giấu một nơi rồi.

Đường Toàn hỏi:

– Giấu tại đâu?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Chỗ này rất kín đáo, Cổn Long Vương chắc không tìm ra được ngay.

Đường Toàn trong lòng nóng nảy hỏi tiếp:

– Có xa đây không?

Cổn Long Vương hậu đáp:

– Gần đây thôi chứ không xa..

Bỗng lại có tiếng thét lạnh lạnh mới nghe biết ngay là tiếng con gái.

Đường Toàn nói:

– Thị tỳ của sư muội bị thương rồi! Võ công người mới đến lợi hại lắm!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ thử ra xem.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Không cần! Trong bọn thị tỳ của tôi có hai tên đã bị Cổn Long Vương dùng thuốc độc chi phối, chúng thường đem những điều bí mật của tôi báo cáo với Cổn Long Vương, ả tưởng tôi không biết, song sự thực tôi biết cả rồi. Có điều chúng bị thuốc độc chứ không phải bản tâm phản chủ nên tôi cũng bỏ mặc. Và lúc đó tôi cũng chưa có lòng bội phản Cổn Long Vương. Song ngày nay tình thế khác hẳn, tôi đã ngầm đặt mấy tên thị nữ thân tín mượn cơ hội giết chúng đi.

Đường Toàn hỏi:

– Sao vậy?

Cổn Long Vương Hậu buồn đáp:

– Tiểu muội đã không có cách gì ra tay báo thù cho thân phụ, nên trước khi

tiểu muội chết đi đã xếp đặt trước. Tiểu muội không giết y được thì cũng phải làm cho y ăn không ngon ngủ không yên...

Bên ngoài tiếng binh khí mỗi lúc một thêm hỗn loạn, có vẻ đang tranh đấu quyết liệt.

Cổn Long Vương Hậu hơi biến sắc, không nói nữa, chú ý nghe rồi thốt nhiên thở dài nói:

– Đường như số người bên ngoài không phải ít, chẳng lẽ bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đã đến?

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Chắc thế!

Cổn Long Vương Hậu sắc mặt tỏ vẻ lo âu, khẽ thở dài nói:

– Tiểu muội đã hết sức che giấu hành tung, vậy mà không thoát khỏi tai mắt bọn chúng.

Đường Toàn nói:

– Sư muội là rồng phượng giữa loài người, thông minh tuyệt đỉnh, song bất luận về võ công hay về mưu kế so với Cổn Long Vương hẳn còn kém một bậc.

Đường Toàn tùm tùm cười nói tiếp:

– Thực ra lúc sư muội đến đây tiểu huynh đã biết chắc Cổn Long Vương thế nào cũng đánh lông tìm vết đến sau.

Cổn Long Vương Hậu ngẩn người ra, bỗng nghe bên ngoài có tiếng quát:

– Mấy con tiện tỳ này học đòi châu chấu đá xe. Chúng bay không muốn sống ư?

Nghe thanh âm cũng biết ngay là một tay võ nghệ không vừa.

Tiếp theo là tiếng một cô gái thét lên lạnh lạnh, khiến người nghe phải ớn da gà.

Đường Toàn than rằng:

– Lại một mạng người vô tội chết oan vì bọn thủ hạ của Cổn Long Vương.

Sư muội không đau lòng ư?

Vương Hậu nở một nụ cười thâm lương đáp:

– Sinh mệnh tiểu muội không còn mấy chốc, con người đã đến lúc này thì không bận tâm việc gì nữa.

Đường Toàn hỏi:

– Giả tỷ cả sáu tên thị tỳ bị chết hết thì sao?

Cổn Long Vương Hậu buồn rầu nói:

– Sáu ả thị tỳ này đã kề cận tiểu muội lâu năm. Tuy địa vị khác nhau, song tình chẳng khác chi ruột thịt. Tiểu muội chết đi thì bọn chúng cũng không sống nữa.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng đàn ông kêu rú lên:

– Con tiện tỳ này! Mi liều mạng hay sao?

Lại có tiếng một người con gái lạnh lạnh đáp:

– Bọn ta chiến đấu cho đến người cuối cùng, dù còn một tay cũng chẳng chịu thôi. Bọn tôi đòi khôn kiếp chúng bay đừng hòng đi quá giới hạn một bước.

Tiếng quát tháo liên tiếp không ngớt, khiến người nghe phải khiếp sợ.

Đường Toàn thở dài nói:

– Thật là những cô gái nghĩa liệt, lòng dạ sắt son, đáng là vị cân quắc anh hùng, chẳng kém gì bọn mày râu.

Cồn Long Vương Hậu buồn rười rượi nói:

– Tình thế đã khẩn cấp như vậy, tiểu muội chẳng kể gì sống chết nữa. Song có điều...

Đột nhiên nàng giơ tay lên lau nước mắt rồi không nói nữa.

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Cồn Long Vương Hậu từ từ cúi đầu xuống nói:

– Tiểu muội chỉ còn lo cho sự an nguy của sư huynh mà thôi.

Đường Toàn ngửa mặt lên cười nói:

– Sống chết có gì quan hệ mà sư muội phải nhọc lòng. Huống chi..

Ông nghiêm nét mặt gằn giọng nói:

– Dù bọn chúng có sấn vào đây, vị tất đã giết nổi tiểu huynh.

Cồn Long Vương Hậu rầu rầu nét mặt nói:

– Tiểu muội cũng biết rồi, sư huynh tuy không đủ sức trói chặt con gà, song có dũng khí phục được sư tử. Tiểu muội không ngờ con người yếu đuối như sư huynh mà lại có gan dạ ghê gớm đến thế.

Đường Toàn nói:

– Sư muội quá khen!

Cồn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Muội bày đặt gặp nhau ở đây, nhưng tiểu muội không đoán chắc được sư huynh có đến không. Tiểu muội đã dẫn dụ cho sư huynh đến thì tiểu muội còn mặt mũi nào trông thấy gia gia ở tuổi vàng.

Đường Toàn nói:

– Dù tiểu huynh có sao chẳng nữa thì cũng là tự huynh chui đầu vào tròng, có lý đâu lại oán trách sư muội.

Cồn Long Vương Hậu nói:

– Nếu sư huynh sơ hở một chút hoặc thiếu đảm lược chắc đã chẳng tìm đến đây.

Bỗng một tiếng khí giới chạm nhau choang choảng lẫn với tiếng người la ó om sòm mà trong nhà hai người vẫn ung dung đàm luận. Thượng Quan Kỳ thủy chung vẫn ngồi yên lặng nghe chuyện, dường như chẳng quan tâm gì đến tình thế hiểm ác bên ngoài.

Thốt nhiên chàng nói xen vào:

– Có một điều là tại hạ khó tin...

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chẳng lẽ tiên sinh dùng thuật tiên thiên thần số tính ra mà biết được đến đúng chỗ này?

Đường Toàn cười nói:

– Đó là tại hạ muốn che mắt mọi người, tiên thiên thần số dù có ứng nghiệm thì cũng chỉ tính được đến sự hung cát của con người, chứ đâu lại thần diệu đến thế.

Côn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Sư huynh đã tính về tiên thiên thần số thì hẳn biết đường gần lánh tránh dữ và đã không đến chỗ nguy hiểm này.

Đường Toàn cười nói:

– Bình sinh tiểu huynh chưa bao giờ để tâm đến sự an nguy cho chính thân mình, nên cũng chẳng bao giờ tính đến chuyện cát hung.

Côn Long Vương Hậu nói:

– Giới mưu việc cho người, vụng tính toán cho mình, một đời sư huynh chỉ hy sinh cho người nhưng lúc này nên nghĩ đến mình một chút, phải tính sao cho thoát khỏi nơi này.

Đường Toàn chưa kịp đáp thì Thượng Quan Kỳ đã lên tiếng:

– Bên ngoài dù có thiên binh vạn mã, tại hạ cũng xin hết sức hộ tống cho Đường tiên sinh được an toàn ra về.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 73

Cái Chết Oanh Liệt Của Côn Long Vương Hậu

Côn Long Vương Hậu nét mặt đầy u sầu, bỗng từ từ thoáng lộ vẻ tươi cười:

– Thật là một bậc thiếu niên anh hùng, sư huynh tôi tài ngang Gia Cát Võ Hầu thì hảo hán cũng có đảm lược như Triệu Tử Long. Trước khi tôi chết còn được thấy hai vị hào kiệt, thì cuộc đời cũng không đến nỗi uổng phí.

Thượng Quan Kỳ then đỏ mặt lên, nói lời khiêm tốn.

Đột nhiên một tiếng gầm vọng lên không gian, người đã vào đến trước cửa căn nhà tranh.

Thượng Quan Kỳ quay phắt lại xông ra ngoài cửa thì thấy một đại hán thân mình máu chảy đầm đìa xông vào đến cửa.

Chàng lớn tiếng quát:

– Cút đi!

Chàng toan phóng chưởng ra, nhưng đại hán mới đến gần cửa đã ngã lăn xuống đất, trên lưng gã một mũi kiếm đâm vào còn giắt ở đó. Chàng ngoái đầu lại xem thì Côn Long Vương Hậu đã đứng lên. Đường Toàn vẫn thân nhiên bình tĩnh, ngồi không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ lắm bầm:

– Lá gan tiên sinh này khiếp thật, có lẽ đúc bằng sắt chắc Bồng thấy Côn Long Vương Hậu đã dòi gót tới cửa sổ đưa mắt nhìn ra, buồn rầu nói:

– Chỉ trong khoảnh khắc là chúng sẽ xông vào đây.

Nguyên bà nhìn ra xa thấy đám thị tỳ của mình chết cả, chỉ còn có ba người. Ba người này chạy tới chạy lui để chống chọi với đám đại hán võ trang bao vây tám mặt bốn phương. Xem chừng chúng đã gần kiệt sức, khó bề chống đỡ.

Bà lại thấy một thị nữ áo trắng đã nằm lăn dưới đất bỗng xoay mình nhồm dậy, lượm lấy thanh đao nhảy xổ vào bên địch, chẳng những người thị đầy mình máu tươi, đầu tóc tán loạn, mà tay trái không cử động được nữa.

Nhưng thị vẫn còn chí phấn đấu quật cường, không kể gì sống chết, tay phải vung đao chém một đại hán áo đen.

Đại hán không ngờ người thị đã bị trọng thương, lại còn liều mạng. Gã sợ quá thộn mặt ra quên cả né tránh. Ánh đao lóe lên, máu tươi vọt ra, gã đại hán rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn dưới đất.

Thị nữ áo trắng chém trúng ngay gã đại hán rồi, người thị xiêu đi hai cái, sức thị đã kiệt, không rút được lưỡi đao chém ngập vào bả vai đại hán.

Một gã đại hán đứng bên lớn tiếng quát:

– Con tiện tỳ này gớm thật!

Rồi phóng cước đá vào bụng thị nữ. Thị nữ rú lên một tiếng, tấm thân mềm mại văng đi tám chín thước rồi rớt xuống đất. Thị còn cố gượng lại đứng dậy đánh nữa, nhưng cựa mình mãi mà không đứng lên nổi.

Cổn Long Vương Hậu đứng ngây người ra trước cửa sổ sa nước mắt.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên quay lại hỏi:

– Phu nhân có chuyện gì nói với Đường tiên sinh nữa không?

Cổn Long Vương Hậu gật đầu chứ không nói gì.

Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Tại hạ ra ngoài ngăn giặc để phu nhân được bình yên nói chuyện.

Cổn Long Vương Hậu khẽ thở dài nói:

– Hảo hán mình mang trọng trách hộ vệ Đường tiên sinh, chớ nên mạo hiểm.

Thượng Quan Kỳ đồng dạc nói:

– Phu nhân cứ yên tâm, tại hạ giết bớt tên ác hán để bọn thị nữ của phu nhân đỡ phải đuổi sức chống chọi với số địch quá đông, rồi lập tức vào ngay.

Chưa dứt lời chàng đã nhảy vọt ra như chim hải yến lướt sóng. Chàng rút thanh trường kiếm ở sau lưng đại hán nằm chết trước cửa, rồi tiện đà lăn đi mấy vòng, xông lại chiến trường thảm khốc.

Cổn Long Vương Hậu buột miệng khen:

– Võ công tuyệt diệu. Đảm lược hơn người!

Rồi từ từ quay lại nói với Đường Toàn:

– Tiểu muội không ngờ sư huynh có một cánh tay như chàng.

Đường Toàn nói:

– Y thật là một con rồng trong nhân gian. Chỉ tiếc rằng Cùng Gia Bang vô phước không có được thần tài như vậy!

Cổn Long Vương Hậu ngạc nhiên hỏi:

– Y không phải người Cùng Gia Bang sao lại vì huynh mà tận tâm đến thế?

Thật là một việc không ai ngờ tới!

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng đàn ông rú lên rất thê thảm, tiếng rú chưa dứt thì Thượng Quan Kỳ đã phi thân nhảy vào. Chàng buông tiếng cười sang sảng nói:

– Bên địch chỉ còn có ba gã, xin phu nhân cứ yên lòng nói chuyện...

Thanh trường kiếm ở trong tay chàng đầy những máu tươi mà trên người không dính một vết máu, thế thì đủ biết chàng vung kiếm chém nhanh hơn chớp giạt, Cổn Long Vương Hậu run lên hỏi:

– Tôi chưa nói được câu nào mà hảo hán đã giết được bốn năm gã bọn chúng ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ không dám kể công vì trong số đó có hai gã bị thị tỳ của phu nhân...

Chưa dứt lời, bỗng nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy gã đại

hán phóng ngựa đến. Thượng Quan Kỳ không cười nữa nói:

– Sự tình đã đến lúc khẩn cấp, còn điều gì hệ trọng xin phu nhân nói mau đi! Thượng Quan Kỳ chưa dứt lời chàng đã băng mình ra ngoài cửa sổ. Chàng đi đến đâu máu tươi ở lưỡi kiếm nhỏ xuống tới đó vấy cả vào cửa sổ.

Cổn Long Vương Hậu nét mặt nghiêm trọng nói:

– Cổn Long Vương nhất tâm muốn thu dụng Khương Sĩ Ân nên y đã nghĩ kế hoạch bắt giữ Khương cô nương hòng uy hiếp lão phải cúi đầu nghe lệnh mình.

Phu nhân biết rằng nguy cấp đã đến nơi, nên nói vào đề ngay lập tức.

Đường Toàn cặp mắt nhấp nháy, chú ý lắng nghe không hỏi xen vào để cắt đứt câu chuyện.

Cổn Long Vương Hậu nói tiếp:

– Tiểu muội biết được âm mưu của y, liền tìm cách cướp con gái Khương Sĩ Ân trước, một mặt phá gian lều của y, một mặt làm cho y lúc nào cũng đề tâm đến việc này, không yên lòng được.

Vương Hậu thở dài nói tiếp:

– Lúc này tiểu muội đã giấu Khương cô nương vào một nơi rất an toàn, y không thể nào kiếm ra được. Tiểu muội cho sư huynh hay nơi đó, nếu sư huynh bị mắc vào tay y thì có thể lấy việc này để chi phối y khiến y không dám hạ sát sư huynh.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Dù y vĩnh viễn không tìm thấy Khương cô nương cũng đành, chứ không khi nào chịu buông tha tiểu huynh.

Cổn Long Vương Hậu ngăn người ra nói:

– Dù sao sư huynh cũng ghi nhớ lấy địa phương đó.

Đường Toàn nói:

– Dĩ nhiên là phải thế.

Cổn Long Vương lại nhìn ra cửa sổ nói:

– Địa phương đó trừ tiểu muội ra không còn ai biết rõ. Ấy cũng vì tiểu muội không tin được ai là người có thể giữ bí mật mồm miệng trước Cổn Long Vương.

Vương Hậu ngừng một lát lại nói tiếp:

– Địa phương đó chính là...

Đường Toàn đột nhiên ngắt lời:

– Khoan đã? Sư muội hãy gọi Thượng Quan Kỳ về rồi hãy nói.

Cổn Long Vương Hậu hỏi:

– Tại sao vậy?

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Vì vạn nhất có điều bất hạnh xảy đến cho tiểu huynh, thì còn Thượng Quan Kỳ biết chỗ mà tìm cô ta, không thì vụ bí mật này vĩnh viễn bị mai

một.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Sư huynh làm việc gì cũng chu đáo cẩn thận, thực không ai bì kịp.

Rồi phu nhân quay ra lớn tiếng gọi:

– Thượng Quan Kỳ! Hảo hán hãy trở về đã!

Tiếng gọi vừa dứt, cửa sổ có tiếng gió vang lên, Thượng Quan Kỳ đã nhảy vào. Minh chàng còn rỉ máu tươi ra, trên trán đọng mấy giọt mồ hôi, chẳng hỏi:

– Có điều chi?

Rồi giơ tay quạt mồ hôi. Máu tươi ở lưỡi kiếm cũng nhỏ giọt xuống đất.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Hảo hán nghe kỹ:

Ở đây đi thẳng về mé tây đến một khu rừng táo. Trong khu rừng này có một căn nhà ở của gã nông phu. Hảo hán vào đó thoát tiên hỏi gã “Trong rừng táo của người có bao nhiêu quả” thế rồi hảo hán bảo gã dẫn đi.

Thượng Quan Kỳ nóng nảy không nhịn được hỏi lại:

– Phải chăng đó là chỗ giấu Khương cô nương?

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Gã dẫn hảo hán đi tìm một lão tiều phu. Lão tiều phu này là một người già trên lưng có bướu. Hảo hán thấy lão rồi thì lập tức cho gã nông phu về đi.

Nông phu đi xa rồi, lão tiều sẽ dẫn hảo hán đến một trà đình:

Hảo hán nhớ kỹ trước mặt trà đình có con sông nhỏ. Sông này rất nhiều cá, hàng ngày vô số thuyền chài đến đánh cá. Hảo hán cũng chờ cho lão tiều phu trở về rồi hãy đứng trên bờ sông lớn tiếng gọi:

“Mua cá đây!”. Dĩ nhiên sẽ có nhiều thuyền bơi lại. Hảo hán thấy thuyền có người chột mắt thì hỏi y:

“Bảy con cá lấy bao nhiêu tiền?”. Nếu y đáp trúng:

“Cứ tám con là ba lạng bạc”. Bấy giờ hảo hán hãy nhảy xuống thuyền.

Thượng Quan Kỳ nghe phu nhân nói dài dòng phức tạp không khỏi chau mày.

Cổn Long Vương Hậu đưa mắt nhìn chiến cuộc bên ngoài cửa sổ nói:

– Cổn Long Vương tâm địa thâm trầm, lại hấp thụ được rất nhiều môn chân truyền của gia gia tôi. Tuy y không hơn được Đường sư huynh, song so với bọn người cơ trí võ lâm thì chưa có ai bằng y. Nếu như không an bài cẩn thận như vậy thì làm sao che được tai mắt y.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên quát lên một tiếng, tung mình nhảy qua cửa sổ.

Đường Toàn cùng Cổn Long Vương Hậu ngoảnh đầu nhìn ra thấy chàng vùng cây trường kiếm, ánh hào quang lấp lánh, chém luôn ba gã đại hán võ trang.

Ba ả nữ tỳ xem chừng như không thể chống chọi được nữa. Bỗng thấy

Thượng Quan Kỳ vùng kiếm giết giặc mau lẹ dị thường thì đột nhiên tinh thần lại phấn chấn, biến đổi ngay được thể kiếm. Chiến cục sắp tan vỡ đã vững vàng lại.

Cổn Long Vương Hậu khen rằng:

– Chàng này kiêu hùng thiện chiến, võ công tuyệt luân! Bọn thi vệ áo đen này đều là những tay cao thủ trong đội thi vệ của Cổn Long Vương. Chàng mới đánh ba hiệp mà đã giết luôn được ba gã.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ xoay lệnh nhảy vào trong nhà. Thanh trường kiếm máu tươi còn đang nhỏ giọt.

Đường Toàn tựa cửa nhìn ra nghiêm nghị giục:

– Sư muội nói mau đi! Cổn Long Vương đã bắt đầu bày những trận thế kỳ lạ ở xung quanh căn nhà này.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Nhưng xem ra y chưa muốn hạ sát sư huynh ngay.

Đường Toàn cười nhạt nói:

– Phương pháp này so với việc y hạ sát chúng ta ngay còn độc địa hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ tuy chưa hiểu ý Đường Toàn, nhưng cũng không hỏi vặn.

Cổn Long Vương Hậu nở một nụ cười cay đắng nói:

– Ô! Y muốn bôi nhọ tấm lòng thanh bạch gia gia tiểu muội cũng bị tổn thương. Thật là con người thâm độc trên đời chưa có ai bằng.

Ngừng một lát, Vương Hậu lại nói tiếp:

– Người ngư ông chột một mắt dẫn hảo hán đến một thôn trang của giới chài lưới. Trong thôn trang này có một mục già tóc bạc phơ. Mục hỏi hảo hán:

“Lưới có bao nhiêu mắt” thì hảo hán bảo mục “Bọn ta vâng mệnh Vương Hậu đến đây”. Nếu mục hỏi lại:

“Niên canh Vương Hậu” thì lập tức hảo hán duỗi ba ngón tay ra, một bàn tay úp một bàn tay ngửa xoay luôn hai cái và nhìn kỹ phản ứng của mục. Nếu mục rút trong bọc ra nửa cái trâm ngọc thì hảo hán cầm lấy chạy ngay về phía chính đông chừng bốn năm dặm sẽ đến một cánh đồng cỏ xanh tươi. Trong cánh đồng này có rất nhiều mục đồng. Hảo hán gọi lên ta tiếng thật to:

“Mua dê đây! Mua dê đây”. Nếu có người chạy đến hỏi:

“Mỗi con dê bao nhiêu tiền”, thì hảo hán đáp là “Ba ngàn ba trăm ba mươi đồng”. Người đó sẽ dẫn hảo hán đến một nơi bí mật.

Hảo hán đưa cây trâm ngọc gãy ra là có thể được gặp Khương cô nương.

Đường Toàn khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Thượng Quan huynh đã nhớ chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ nhớ kỹ rồi.

Đường Toàn nói:

– Giã tử mà tại hạ gặp chuyện bất trắc thì Thượng Quan huynh cứu Thương cô nương về giao lại cho Bang chủ Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh sao nói gở làm vậy. Thượng Quan Kỳ này còn sống giờ nào là có thể bảo vệ cho tiên sinh vô sự giờ ấy. Dù Cổn Long Vương có thân hành lâm trận, tại hạ cũng quyết cùng y một trận tử chiến. Tại hạ có chết thì cũng chết ở trước mặt tiên sinh.

Đường Toàn đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

– Cổn Long Vương muôn vây hãm chúng ta ở đây.

Cổn Long Vương Hậu nói:

“Thật là tiểu muội làm hại sư huynh rồi”...

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu huynh tự nguyện đến đây, không can gì đến sư muội.

Giữa lúc ấy, bọn đại hán áo đen đang công kích mãnh liệt định xông vào nhà tranh đột nhiên rút lui, bỏ lại mười mấy xác chết ngổn ngang trên mặt đất máu dây loang lổ, coi rất thương tâm.

Cổn Long Vương Hậu đột nhiên nghiêm nét mặt vỗ tay ba cái, tám gã đại hán đầu báo ở lại bên ám thất theo nhau chạy ra. Gã nào cũng võ trang, lưng đeo binh khí, nghiêng mình thi lễ trước Cổn Long Vương Hậu rồi thông tay xuống đứng sang một bên.

Đường Toàn đảo mắt nhìn tám gã đại hán hỏi:

– Các vị đây có phải chăng là người tâm phúc của sư muội?

Cổn Long Vương Hậu nghiêm nghị đáp:

– Họ đều bị Cổn Long Vương xử tử, đã được tiểu muội giải cứu và ngâm cho uống thuốc giải độc. Theo ý nghĩ của tiểu muội thì bọn họ đáng được kể vào hàng tâm phúc của tiểu muội.

Tám gã khom lưng nói:

– Vương Hậu sai bảo điều gì dù muôn thác bọn thuộc hạ cũng không dám từ chối.

Cổn Long Vương Hậu chăm chú nhìn Đường Toàn nghiêm sắc mặt nói:

– Sư huynh nên đi thôi! Hiện giờ Cổn Long Vương bày trận thế chưa được ấn định, may có thể xung đột ra khỏi vòng vây.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Còn sư muội muốn ở lại đây hay sao?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Đừng nói tiểu muội đã bị Cổn Long Vương phóng độc châm vào mười hai huyệt đạo sắp chết đến nơi rồi. Dù có còn sống lâu nữa, cũng không thể theo sư huynh được.

Đường Toàn nói:

– Sư muội nói phải đó, Cổn Long Vương đã vây hãm chúng ta vào chỗ này,

y sẽ tìm cách phao tin khắp thiên hạ để cho các đồng đạo trong võ lâm đều nhận lầm đôi ta làm điều bỉ ổi để bôi nhọ tấm lòng trong trắng của sư muội.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Chính vì thế tiểu muội khuyên sư huynh phải đi đi đừng để mắc vào mưu sâu kế độc của y.

Đường Toàn đột nhiên nghiêng răng nói:

– Tiểu huynh tuy biết y là kẻ ác độc nhưng thủy chung trong lòng vẫn không bỏ được tình nghĩa anh em đồng đạo, thực không nỡ hạ độc thủ. Nhưng xem hành vi bữa nay thì rõ ràng y không phải là con người nữa, tiểu huynh không giết quân mọi rợ này thì còn mặt mũi nào dám nhìn thấy vong linh ân sư nữa.

Cổn Long Vương Hậu nhăn nhó cười nói:

– Tiểu muội chỉ có thể kể những việc ác đức của y cứ không tiện phê bình...

Ngừng một lát Vương Hậu nói tiếp:

– Sư huynh đi mau đi! Tiểu muội thế nào cũng chết không còn có cách gì cứu được. Lúc này giả tử ngay Cổn Long Vương có muốn cứu tiểu muội cũng không được nữa rồi.

Đường Toàn quạt mạnh lên thở dài nói:

– Vậy tiểu huynh xin vĩnh biệt từ đây!

Đoạn trở gót đi ra.

Thượng Quan Kỳ đi trước cầm kiếm mở đường.

Cổn Long Vương Hậu gọi giật lại:

– Sư huynh hãy thông thả!

Đường Toàn hỏi:

– Sư muội còn dặn bảo điều chi nữa?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Tiểu muội đã chuẩn bị tám gã đại hán này đi hộ tống sư huynh.

Vương Hậu đưa mắt nhìn tám gã đại hán nói:

– Trên đường nếu gặp ác chiến, các người cứ việc hạ độc thủ.

Tám gã đồng thanh đáp:

– Chúng tôi nhờ ơn Vương Hậu cứu thoát chết, xin liều mình để báo đáp.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Nếu may mà các người thoát được trùng vi, thì theo Đường sư huynh ta quy thuận Cùng Gia Bang nghe!

Tám gã đại hán ngơ ngác nhìn nhau, thộn mặt ra một lúc, rồi một gã cúi đầu hỏi:

– Vương Hậu sai bọn tôi đi ngay bây giờ hay sao?

Cổn Long Vương Hậu búi ngùi gật đầu đáp:

– Trên đời có cuộc vui nào là không đến lúc giải tán? Các người đi ngay bây giờ!

Bọn đại hán lộ vẻ buồn rầu nói:

– Bọn tôi bữa nay ra đi, e rằng sau này không còn bao giờ được gặp Vương Hậu nữa. Bọn tôi đã chịu ơn tái sinh của Vương Hậu, xin Vương Hậu nhận cho một lạy sau cùng...

Giọng nói run run ra chiều cảm xúc quá mạnh, rồi lạy phục xuống đất.

Bảy gã kia cũng nói:

– Xin Vương Hậu nhận cho chúng tôi một lạy này. Rồi lạy phục cả xuống, mãi không cất đầu lên.

Cổn Long Vương Hậu đứng thờ người ra hồi lâu, thở dài thườn thượt nói:

– Ta cứu các người thoát chết mà bây giờ lại bảo các người liều chết vì ta, thật chẳng đành lòng. Hỡi ôi! Ta cầu chúc cho các người thoát khỏi nạn này thì ta ở dưới suối vàng mới yên tâm được.

Tám gã đại hán ngẩng đầu lên, có gã nước mắt chạy quanh, có gã ngậm ngùi rơi lệ. Một gã lớn tiếng nói:

– Bọn tôi đã chuẩn bị máu chảy xương phơi vì Vương Hậu. Bữa nay dù có cơ thoát chết, bọn tôi cũng xin ở lại đây liều với Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương Hậu chậm rãi đáp:

– Có gặp lúc nguy nan mới biết lòng hào kiệt.

Vương Hậu lại đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Xin sư huynh trân trọng.

Rồi đột nhiên đi vào phòng mé tả, bả vai bà rung động tỏ ra rất bi phần. Bà đi một mạch không quay đầu lại.

Phía ngoài cửa có tiếng ba nữ thị tỳ khóc thút thít, bốn mặt ảm ảm sát khí và bao trùm một bầu không khí bi đát.

Chiều trời thăm đậm, buổi hoàng hôn càng tăng thêm vẻ thê lương lạnh lẽo.

Tám gã đại hán nằm phục xuống đất, đầu vẫn cúi xuống vì những trang nghĩa liệt này, thà rằng đầu rơi máu chảy, chứ không muốn để người ngoài trông thấy mặt mình dầm lệ.

Thượng Quan Kỳ đứng ngoài cửa, không có câu gì mà nói, lấy bàn chân quệt máu tươi trên lưỡi kiếm. Lưỡi kiếm sạch máu, ánh hào quang lấp lánh. Ngọn gió heo may lật tà áo chàng nhuộm máu tươi.

Đường Toàn đưa mắt nhìn thượng Quan Kỳ, đột nhiên thở dài thùng thảng hỏi:

– Các vị có muốn ở đây một lát để tại hạ tổng biệt sư muội không?

Ai cũng biết rằng tình thế lúc này rất là cấp bách, dời khỏi nơi đây sớm được lúc nào hay lúc ấy, song cũng nguyện ý ở lại chờ Đường Toàn, đều buồn bã gật đầu.

Đường Toàn vẻ mặt nghiêm trọng, thoáng lộ một nụ cười thê thảm, hai tay xốc áo lại ngay ngắn rồi bước đi vào phòng phía tả.

Trong phòng ám thất này, trên vách bốn mặt đều treo những tấm trướng

bằng sa trắng. Giữa phòng đặt một quan tài, tấm thiên vẫn còn hé mở. Xung quanh quan tài xếp đồng nhiều vải lụa trắng toát dường như để chuẩn bị nhập liệm, mới trông thì không ai hiểu là để làm gì.

Cồn Long Vương Hậu nhắc lấy chiếc áo trắng mặc vào mình, quỳ xuống nhìn vào chính giữa bức vách, tựa hồ lâm râm khấn vái.

Búi tóc bà đã xổ ra, mớ tóc đen lay láy rủ xuống sau lưng, khác nào làn sóng đen giữa đám bạch tuyết trắng phau. Chỗ này không có gió vào mà làn sóng tóc của bà vẫn nhấp nhô, đủ biết trong lòng bà vô cùng đau thương và kích động!

Đường Toàn vừa vào trong phòng, cảm thấy bao nhiêu lạnh nhần thê lương, khác nào dao đâm ruột.

Hồi lâu, Cồn Long Vương Hậu từ từ quay đầu lại, tuy bà đã lau hết ngấn lệ, nhưng không xóa hết được nỗi thê lương, bà ráng nở một nụ cười thê thảm hỏi:

– Sao sư huynh còn chưa đi?

Đường Toàn buồn rầu đáp:

– Vừa mới gặp được một lần, sư muội đã ra đi, tiểu huynh không thân hành tiễn đưa thì yên tâm thế nào được?

Cồn Long Vương Hậu nói:

– Thời cơ cấp bách rồi! Chần chừ phút nào nguy hiểm thêm phút ấy, sư huynh còn chưa biết hay sao?

Đường Toàn vẻ mặt trầm trọng, lặng lẽ không nói gì.

Cồn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Sư huynh đã cố ý như vậy, tiểu muội không thể cưỡng bách được. Nhưng...

than ôi! Xong việc rồi, sư huynh đừng dùng dằng giây phút nào nữa...

Đường Toàn xúc động run lên nói:

– Sư muội còn có thể sống thêm một giờ nữa kia mà!

Cồn Long Vương Hậu buồn thảm nói:

– Đối với tiểu muội thì một giờ cũng lâu quá.

Rồi tựa hồ bà không thể lưu luyến với cuộc đời được nữa, sắc mặt lợt lạt, lộ vẻ rất bình tĩnh chỉ còn thấy cặp mắt đen láy long lanh mới biết là bà chưa chết.

Cặp mắt trắng bọt càng thêm vẻ thần bí.

Đường Toàn buồn rầu tiến thêm vài bước, đưa tay sờ đồng vải trắng thì biết rằng củi khô chồng chất bên trong.

Đôi mắt ông đầy vẻ thông minh, nhưng lúc này tỏ ra đau khổ vô cùng. Ông từ từ ngẩng đầu lên hỏi:

– Sư muội! Sư muội định phóng lửa tự thiêu ư?

Cồn Long Vương Hậu cúi đầu nhìn xuống đáp:

– Lúc sống tiểu muội đã không giữ được lòng trinh bạch thì lúc chết muốn cho sạch không.

Bà đưa tay sờ vào đồng lụa trắng, tiếng nói xúc động tiếp theo:

– Tiểu muội để cho ngọn lửa hồng đốt thành tro bụi, khiến cho người đời bất luận là ai cũng không thể sờ vào được nữa.

Đường Toàn giọng run run ngập ngừng:

– Nhưng... nhưng...

Ngày thường ông chỉ huy hàng ngàn hàng trăm bậc hào kiệt võ lâm, quyết định đại sự cười nói như không, chẳng bao giờ biến đổi sắc mặt mà lúc này tiếng nói ông run lên vì xúc động.

Cồn Long Vương Hậu nói:

– Thà tấm thân tiểu muội hóa làm tro bụi bay đi, muôn kiếp không để cho Cồn Long Vương được chạm đến đầu một ngón tay mình.

Bà ngửa mặt lên trời, thắm đạm nói tiếp:

– Từ lúc Cồn Long Vương say rượu, thô lộ chân tình, tiểu muội nhớ tới mấy chục năm chịu khuất phục, chẳng khác gì ngọn roi lúc nào cũng đập vào trái tim.

Một câu nói một nụ cười hay một cử động của y như đốt cháy vết thương lòng của tiểu muội.

Bà càng nói càng xúc động, nét mặt mỗi lúc một đau khổ, người bà giật lên từng cơn.

Đường Toàn thất thanh hỏi:

– Sư muội làm sao vậy?

Cồn Long Vương Hậu vẻ mặt xúc động dần dần bình tĩnh lại, trên môi thoáng lộ một nụ cười đau khổ, chậm rãi nói:

– Trời xanh đã biết nỗi thống khổ của tiểu muội, đang gọi tiểu muội đi mau! Nói xong bà bước vào quan tài rồi từ từ nhắm mắt lại ngậm ngùi nói:

– Đa tạ sư huynh đã tiễn đưa tiểu muội...

Đến đây thì chỉ thấy tiếng bà nức nở không nói gì nữa.

Đường Toàn cúi đầu đứng yên, mãi sau mới lên tiếng ngập ngừng nói:

– Tiểu huynh giận mình không đủ lực kéo lại cơ trời, nhưng được mắt thấy sư muội... sư muội... Hỡi ôi! Tiểu huynh không còn mặt mũi nào nhìn thấy ân sư ở dưới suối vàng.

Cặp mắt ông long lanh ngấn lệ.

Cồn Long Vương Hậu cố nhịn đau thương, ngậm cười nói:

– Lúc này tiểu muội vĩnh viễn thoát khỏi đau khổ, sư huynh nên mừng cho tiểu muội mới phải.

Đột nhiên bà nói vọng ra:

– Sư huynh đi đi thôi! Tiểu muội... tiểu muội ngủ đây!

Rồi nằm yên không nói gì nữa.

Đường Toàn đứng ngậy người ra như tượng gỗ một lúc đột nhiên giật giọng:
– Tiểu huynh đi đây!

Nói xong quay phắt đi, trở gót vội chạy ra ngoài.

Bên ngoài nhà ám thất lạnh lẽo như một bầu không khí chết chóc, tám gã đại hán đứng cửa thông tay nghiêm chỉnh nhìn vào nhà ám thất.

Thượng Quan Kỳ vẫn đứng bên cửa, thanh trường kiếm trong tay, lộ ánh sáng xanh lè.

Đường Toàn vừa ra khỏi nhà ám thất, mười tám con mắt bi thương lập tức đổ dồn vào nhìn ông.

Đường Toàn vẫn không dừng bước, chỉ lặng lẽ gật đầu rào bước ra khỏi căn nhà tranh.

Thượng Quan Kỳ hai vai run lên, hô lớn:

– Anh em, chúng ta đi thôi!

Nói xong chống kiếm đi trước.

Tám gã đại hán thấy chàng vừa đi vừa nghiêng răng, vội vàng theo sau.

Người nào cũng lộ vẻ căm giận, mặt đầy sát khí.

Ba tên thị nữ đây mình máu tươi, và mặt thần thờ, dường như đã mất hết tinh thần và kiệt lực mất rồi.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, thấy bọn đại hán áo đen tuy đã ẩn nấp, song phía tây khu rừng thỉnh thoảng có ánh đao lóe lên. Phía trước mặt là cánh đồng hoang, gió thổi lay động những đám cỏ rậm đầy nguy cơ, chỉ còn trên mặt ao phía đông, làn sóng tan ra rồi lại tụ vào như không có gì mai phục.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn ba tên thị nữ, trầm giọng nói:

– Các vị cô nương theo tại hạ để cùng nhau xung đột trùng vi.

Ba tên thị nữ đưa mắt nhìn chàng hỏi:

– Vương hậu đi rồi sao.

Thượng Quan Kỳ thở dài, lặng lẽ gật đầu.

Ba tên thị nữ đưa mắt nhìn nhau, không lộ vẻ bi thương cũng không lộ vẻ xúc động, mặt vẫn trơ trơ.

Thị nữ áo xanh thoáng lộ một nụ cười thê thảm nói:

– Vương hậu đi rồi, thế là bọn ta hết trách nhiệm!

Chưa dứt lời đột nhiên xoay mũi kiếm lại đâm vào cổ.

Thượng Quan Kỳ giật mình la lên một tiếng chạy lại cấp cứu thì đã không kịp nữa, máu tươi chảy ra như suối. Thế là người nữ trung liệt đành đắm ngọc chìm hương.

Hai thị nữ khác đồng thanh la lên:

– Chị thông thả chờ em!

Đồng thời đâm cổ mà chết, máu tươi phun lên, người lảo đảo xuống đất.

Biến cố diễn ra đột ngột, chẳng những Đường Toàn cùng năm gã đại hán cả kinh biến sắc, ngay Thượng Quan Kỳ chân tay nhanh như chớp cũng không

kip ngăn trở, đành chịu đứng thộn mặt ra.

Hồi lâu chàng mới thở dài nói:

– Những trang quần thoa nghĩa liệt này, sao mà ngu dại vậy? Đã muốn chết sao không đi liều mình giết thêm mấy tên nữa bên địch?

Bất thành lình một tiếng nổ bùng vang lên, ngọn lửa cháy từ trong nhà tranh bốc lên cao ngất trời...

Thế lửa mãnh liệt ghê người, chớp mắt đã nuốt hết căn nhà tranh, rõ ràng Cồn Long Vương hậu đã dùng chất lưu hoàng để dẫn hỏa.

Một đời hồng nhan của Vương hậu đã kết thúc trong ngọn lửa hồng một cách thê lương!

Dưới ánh lửa, mọi người nhìn cảnh máu chảy thây phơi rất là khủng khiếp.

Đường Toàn từ từ cúi đầu xuống, buồn rầu nói:

– Sư muội ơi! Tiểu huynh mong rằng hương hồn sư muội được yên nghỉ trên cõi nát bàn. Tiểu huynh đây...

Ông nức nở nói không ra tiếng.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên vung tay lên hô:

– Nào anh em! Hãy theo tôi báo thù cho Cồn Long Vương hậu.

Chàng vung trường kiếm ra, ánh kiếm như một cây cầu vòng trắng.

Chàng đi xông ra.

Tám gã đại hán cũng hô vang:

– Đánh ra! Đánh ra!

Tiếng hô kinh thiên động địa đầy sát khí cùng phần uất khác nào trời long đất lở.

Tám người bảo vệ Đường Toàn theo sau Thượng Quan Kỳ nhắm phía đông hoang đánh ra. Trong tay tám gã đại hán cầm một thanh đại đao đúc bằng thép, ánh đao trắng như tuyết trông mà phát khiếp!

Thượng Quan Kỳ khấp mình máu tươi vung kiếm đi trước, lớn tiếng quát:

– Bọn tay sai Cồn Long Vương! Đứa nào có gan ra đây quyết một trận tử chiến.

Tiếng hô chưa dứt cánh đồng cỏ đang im lặng như tờ đột nhiên vang lên một trận cười rồi có tiếng nói:

– Đã có kẻ đến chịu chết.

Từ trong đám cỏ rậm ba mươi sáu gã đại hán nhảy ra, tay cầm trường kiếm đứng sững.

Ba mươi sáu gã này dường như rối loạn phương vị, nhưng thực ra rất đúng thứ tự, mỗi người cách nhau đều không đầy ba thước, vung đao có thể chém tới nơi để tiếp ứng cho nhau.

Đường Toàn đảo mắt nhìn một lượt rồi nói:

– Thượng Quan huynh phải cẩn thận đấy! Cồn Long Vương đã bày một trận pháp kỳ dị. Trận này lợi hại vô cùng.

Thượng Quan Kỳ lớn tiếng nói:

– Để tại hạ đi trước thử xem.

Chàng nhún vai một cái, vung kiếm xông ra.

Đường Toàn dừng bước, trầm giọng nói:

– Các vị chờ lại một chút cho tại hạ coi xem trận thế biến hóa ra sao, để phá vào cơ quan then chốt rồi các vị hãy đi phá trận.

Tám gã đại hán dừng bước, đưa mắt nhìn theo Thượng Quan Kỳ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 74

Cuộc Hội Kiếm Giữa Côn Long Vương Và Đường Toàn

Thượng Quan Kỳ vung kiếm lên như làn tuyết phủ không trông rõ người, tiến thẳng vào trận.

Hai gã đại hán cầm đại đao đi đầu, quát lên một tiếng, vung đao ra nhằm đâm vào bụng Thượng Quan Kỳ.

Một tiếng “Chát” vang lên, Thượng Quan Kỳ đã vung kiếm gạt song đao ra, chân không dừng bước, ra chiêu “Bạch hồng xiết diện” đâm gã đại hán thứ ba. Gã đại hán này né tránh chứ không ra đòn. Gã thứ tư nhằm đâm xéo vào nách bên trái Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thu kiếm về, sẽ đâm vào huyết khúc trì trên khuỷu tay đại hán thứ tư, mũi kiếm sượt sang đại hán thứ năm thì người chàng đã xông đến gã thứ sáu. Chàng phóng chân đá ngược lại cả ba gã đại hán phía sau nhanh như chớp.

Nguyên một chiêu này gồm bốn thế đánh luôn bốn gã, mình chàng chẳng khác gì bốn tay cao thủ đồng thời ra chiêu.

Thượng Quan Kỳ không nhìn lại, chàng như con mãnh hổ, múa tít thanh trường kiếm thành một làn kiếm vây bọc quanh mình, mấy thanh đao bị hất tới khỏi tay bên địch, chàng thẳng đường tiến vào. Những tay cao thủ Côn Long Vương đều là những tay cường tráng, từng trải sóng gió giang hồ, nhưng chưa thấy chàng thiếu niên nào kiêu dũng như Thượng Quan Kỳ.

Cặp mắt Thượng Quan Kỳ rất sắc sảo, quần áo nhuộm đầy máu càng làm cho khí thế thêm oai hùng khiến người thấy phải hãi hùng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Thượng Quan Kỳ đã làm cho trận thế kỳ dị của đôi phương ngừng trệ lại, và nếu quan sát kỹ thì sự biến hóa của trận này trở nên lộn xộn. Những người trong trận, nhiều gã đứng trơ hay những biến chuyển sơ hở đều qua mắt Đường Toàn không sót một tí gì.

Tám gã đại hán nhìn thấy kiếm khí tung hoành, bóng người chạy nhảy, ai cũng cảm thấy lo ngại sợ sệt, biến sắc nín thở.

Bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau choang choảng, cùng tiếng quát tháo om sòm, những luồng kiếm phong làm lay động hoa cỏ chốn đồng hoang nằm lướt cả xuống, quả là một ác đấu kinh khủng. Đột nhiên Thượng Quan Kỳ hú lên một tiếng dài vang lên đến từng mây, chàng băng mình theo tiếng hú chẳng khác gì chim ưng nhảy vọt ra.

Lúc chân vừa chạm đất chàng thở lên hồng hộc, mồ hôi thoát ra như tắm, quần áo đầm máu tươi lẫn với mồ hôi thoát ra dính chặt vào người. Trước

ngực, sau lưng, khuỷu tay đầu gối chàng đã bị chém trúng nhiều chỗ. Vì máu hòa lẫn với mồ hôi nên không biết vết thương sâu rộng thế nào.

Những đại hán bày thành trận mặt mày xám ngắt, giương mắt lên nhìn Thượng Quan Kỳ. Tuy họ vừa căm giận vừa sợ hãi, nhưng rất đổi khâm phục.

Chàng thiếu niên một mình một thanh kiếm, xông xáo tự do coi ba mươi sáu cây trường đao trong trận như không có gì.

Thượng Quan Kỳ về tới bản trận đưa tay vuốt mồ hôi, lắc đầu nói:

– Trận thế này rất lợi hại, tôi bị trúng đến ba mươi đao.

Đường Toàn rung lên biến sắc hỏi:

– Thượng Quan huynh bị thương ư?

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Tại hạ chưa bị thương nặng, chỉ bị đao đâm chém sướt qua mình, nhưng cũng cảm thấy rất nguy hiểm, nếu chỉ biến diễn chậm một chút, thì e rằng khó mà trở về được.

Tám gã đại hán nghe mà ớn da gà, ngơ ngác nhìn nhau.

Thượng Quan Kỳ coi sắc diện họ, sợ họ nhụt mất nhuệ khí đột nhiên ngửa mặt lên cả cười nói:

– Trận pháp tuy lợi hại nhưng làm gì được ta! Huống chi còn có mấy vị đây bản lãnh không vừa đủ làm cho bọn chúng một phen bờ vía.

Đường Toàn tủm tỉm cười nghĩ thầm:

“Không ngờ chàng thiếu niên tuyệt dũng này lại biết khích lệ anh em”, ông nói:

– Đã vậy Thượng Quan huynh lại xông trận.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

"Một mình xông trận là thế giờ ta phải đem nhiều người đi". Chàng khẽ thở dài, không nghĩ gì nữa lớn tiếng hô:

– Chúng ta xông trận đi.

Đường Toàn nói:

– Thượng Quan huynh đi trước, tám vị theo bên mình ta nghe lệnh mà làm việc.

Sự thật là ông đã tìm ra chỗ sơ hở của thế trận và đã thuộc lòng.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Trận này biến hóa kỳ dị, tiên sinh chẳng nên mạo hiểm. Theo ý tại hạ trước hết phải cho bốn người đi theo phá trận rồi tiên sinh sẽ đến sau cũng chưa muộn.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Không hề chi!

Đoạn ông đưa mắt nhìn những đại hán bên mình nói tiếp:

– Lúc vào trận rồi mấy vị nghe lệnh tại hạ mà làm, đừng có thiện tiện hành

động để khỏi làm lỡ.

Tám gã đại hán đồng thanh:

– Chúng tôi xin vâng mệnh!

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Chúng ta đi thôi!

Rồi cất bước đi về phía trước.

Thượng Quan Kỳ đi lên trước Đường Toàn. Tám đại hán võ trang chia ra bốn mặt để hộ vệ cho Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ là người kiêu dũng thiện chiến khiến cho trong lòng cường địch sẵn có một ấn tượng kinh hãi sâu xa. Chúng vừa trông thấy chàng chống kiếm xông vào lập tức phát động cho trận thế biến hóa.

Đường Toàn khẽ truyền hiệu lệnh:

– Thượng Quan huynh đánh mặt đông lấy mặt vị mau!

Thượng Quan Kỳ đảo mắt một cái đã lạng về phía đông thấy đối phương có ba gã đại hán đứng đó. Trong lòng chàng tuy lấy làm quái dị song chàng vốn khâm phục Đường Toàn vô hạn. Chàng quát to lên một tiếng, vung kiếm xông lại phía chính đông.

Thật là kỳ quái! Thượng Quan Kỳ vừa mới xông tới thì quả nhiên trận thế biến hóa mới luân chuyển được nửa vòng, phương vị chính đông hở ra một kẽ trống.

Đường Toàn chỉ tay trái trở về hai gã đại hán đi theo mình mà ra lệnh:

– Xông trận cho mau!

Hai gã đại hán tay cầm đơn đao xông vào như bay. Mặt trận bên địch đang biến hóa vừa lúc hai đại hán xông tới cũng có một kẽ hở. Hai người không bị ai ngăn trở, xông thẳng vào trận.

Đường Toàn lớn tiếng la:

– Thượng Quan huynh từ Ất Mộc đánh lấy phương Quý Thủy.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng ra chiêu “Long hành nhất thất” cả người lặn kiếm băng lại vào phía chính bắc xông vào.

Trận thế đối phương mất liền hai phương vị, biến hóa không linh hoạt nữa.

Thượng Quan Kỳ xông tới nơi, vừa lúc đối phương đang chuyển động trận thế, đao kiếm chạm nhau loảng choảng, lập tức có một người bị mũi kiếm

Thượng Quan Kỳ đánh trúng máu chảy lênh láng.

Nguyên thế bên địch đang lúc biến hóa bị cản trở, đầu đuôi không liên lạc được với nhau, cạnh sườn bị sơ hở không chống lại thế kiếm lợi hại của Thượng Quan Kỳ nên có người bị thương.

Đường Toàn tay bên phải cầm quạt trở ra hô:

– Xông vào!

Hai đại hán hộ vệ mé hữu ông gầm lên một tiếng tiến vào.

Giữa lúc đó, thanh trường kiếm của Thượng Quan Kỳ đang vung tả quét

hữu, bức bách bên địch phải lui lại thế là chàng lại đoạt được phương Quý Thủy.

Mặt trận bên địch đã hỗn loạn, tuy còn miễn cưỡng giữ nguyên hình thức trận thế. Lúc hai đại hán mé hữu Đường Toàn xông vào thì có bốn gã đại hán nhảy tới vùng binh khí ra ngăn trở. Đường Toàn đã có cách phá trận, liền lớn tiếng hô:

– Thượng Quan huynh mau vào cướp lấy phương vị Ở trung ương.

Thượng Quan Kỳ vâng lệnh vùng kiếm ra quay vào tấn công chính giữa.

Ánh kiếm lóe lên đã nghe thấy tiếng rú thê thảm. Lại hai gã nữa bị thương.

Đường Toàn vẫy cả hai tay cho những đại hán còn ở hai bên đột nhiên nhất tề đánh cả vào.

Bọn người này đều đã chịu ơn của Cỗ Long Vương Hậu cứu mạng, đã được mục kích Vương hậu tự đốt chết thì lòng căm hận phát tiết cả ra binh khí. Chúng vùng đao tấn công cực kỳ mãnh liệt không ai đương nổi.

Đường Toàn lẳng lặng điều tra cách biến hóa các phương vị, ra lệnh cho Thượng Quan Kỳ liên tiếp đánh phá vào cơ quan điều khiển. Trận thế biến hóa đã bị ngăn trở, dĩ nhiên người trong trận bị lúng túng, càng đánh không được linh hoạt.

Tám đại hán huy động khí giới đánh vào mãnh liệt, lập tức trận thế càng rối loạn thêm.

Trong lúc chiến đấu kịch liệt bỗng có người lớn tiếng hô:

– Cuộc biến hóa của toàn trận đã rối loạn không giữ nguyên hình thức nữa phải mau mau chia chia nhau ra mà cự địch.

Bọn đại hán trong trận vâng lệnh lập tức rời bỏ trận thế, chia nhau ra từng tốp mà nghênh chiến.

Từ lúc bên địch chia người ra chống đánh, uy thế lại tăng lên bội phần. Khí giới chạm nhau, ánh đao trắng phau như làn tuyết phủ. Cuộc đối chiến cực kỳ dữ dội. Tám gã đại hán hộ vệ Đường Toàn chia ra bốn mặt cự địch.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên gầm lên một tiếng, vùng tít thanh trường kiếm đánh văng địch nhân bốn mặt ra rồi lớn tiếng quát:

– Kẻ nào ngăn trở ta tất phải uống mạng.

Thanh trường kiếm biến ảo khôn lường, ánh hào quang lóe lên như chớp giật, nhanh như gió cuốn, lập tức lại hai người nữa rú lên vì bị thương dưới mũi kiếm của Thượng Quan Kỳ.

Đường Toàn vẻ mặt rất trầm tĩnh, nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt theo dõi cuộc ác chiến kịch liệt, đưa mắt nhìn tận ngoài xa bốn phía.

Thượng Quan Kỳ biến đổi thế kiếm luôn luôn, lại đâm bị thương hai người nữa. Kiếm chiêu của chàng biến ảo độc địa khiến cho đối phương khó lòng phòng bị được. Mỗi nhát kiếm vùng ra, đối phương không bị thương, tay chân cũng luống cuống.

Đường Toàn đưa mắt nhìn đám mây trắng lơ lửng trên trời làm bầm một mình:

– “Ta cần phải giữ chút sinh mệnh ngăn ngui này để báo thù cho nàng”.

Bỗng nghe Thượng Quan Kỳ quát lên ầm ầm, kiếm thế mau lẹ khác nào rồng uốn khúc, ánh hào quang chuyển động vun vút, chớp mắt đã loại luôn ba người ngoài vòng chiến.

Khí thế dũng mãnh của chàng làm cho cường địch khiếp vía tới tấp lùi lại phía sau.

Thế là Côn Long Vương bày một tòa kỳ trận đã bị phá vỡ tan tành trong khoảnh khắc dưới sự chỉ huy phương pháp của Đường Toàn cùng lưỡi kiếm lợi hại Thượng Quan Kỳ.

Tám gã đại hán hộ vệ Đường Toàn lộ vẻ cực kỳ khâm phục trước sự anh dũng của Thượng Quan Kỳ.

Bất thành linh một tiếng hú dài xé bầu không khí từ nẻo xa vọng lại.

Tám gã đại hán đồng thời biến sắc chú ý nhìn ra xa.

Đường Toàn cười lật đảo mắt nhìn tám gã đại hán hỏi:

– Phải chăng đây là Côn Long Vương đã thân đến nơi.

Tám gã đồng thanh đáp:

– Tiên sinh ước đoán quả là không lầm. Đúng Côn Vương đã đến!

Thượng Quan Kỳ hất thanh kiếm lên cười sảng sặc nói:

– Y đến càng hay! Tại hạ phen này thỏa mãn tâm nguyện.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày khẽ nói:

– Thượng Quan huynh?...

Thượng Quan Kỳ không cười nữa quay lại hỏi:

– Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn nghiêm sắc mặt hỏi:

– Sao Thượng Quan huynh lại hất kiếm lên cười rộ?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ muốn Côn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh mà để dũng khí bùng lên, đâu có bỏ ích gì cho đại cuộc. Thượng Quan huynh nên biết rằng cục diện hôm nay nguy hiểm vô cùng, thập tử nhất sinh, nếu không thận trọng sẽ gây nên một cục diện khó lòng thu lại được.

Thượng Quan Kỳ đứng thộn mặt ra không biết đáp lại thế nào.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói tiếp:

– Hiện giờ chúng ta có thoát hiểm được hay không, thực lực của Thượng Quan huynh quan hệ rất lớn đến đại cuộc. Vì thế tại hạ cần cảnh tỉnh

Thượng Quan huynh. Thượng Quan huynh không nên bông bột, vì mình có trọng trách đến cuộc thắng bại. Cái dũng của kẻ thất phu há phải là hành vi

của một bậc anh hùng đại trượng phu?

Thượng Quan Kỳ cảm thấy lạnh xương sống, mà mồ hôi toát ra nói:

– Đa tạ tiên sinh có lòng giao hảo.

Đường Toàn cười nói:

– Thủy chung Cồn Long Vương có lòng căm hận tại hạ. Bữa nay tại hạ muốn lợi dụng tấm lòng úy kỵ của y không cho y dò được mưu cơ của mình... Ông đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng tám gã đại hán nói tiếp:

– Các vị nhất nhất phải nghe lời tại hạ dặn bảo.

Tám gã đại hán đồng thanh đáp:

– Chúng tôi vâng mệnh lệnh Vương hậu bảo hộ tiên sinh, chỉ chờ tiên sinh ra lệnh, dù muôn thác cũng không lùi bước.

Đường Toàn ngừng một lát lại nói:

– Các vị ở với Cồn Long Vương đã lâu, bây giờ thấy y không khỏi sinh lòng sợ sệt. Nếu để y có mặt xem ra chỗ yếu thế của mình tất sẽ bị y lợi dụng.

Tám gã đại hán nghĩ kỹ thì lời Đường Toàn nói đúng lắm, nên đều nín lặng không ai nói gì.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Các vị chắc trong lòng vẫn còn nhớ đến hình ảnh Cồn Long Vương Hậu đốt lửa thảm tử.

Tám gã đại hán, đều máu nóng nổi lên đồng thanh đáp:

– Tình cảnh đó đã in sâu vào tâm khảm chúng tôi, suốt đời không bao giờ quên được.

Đường Toàn lại đảo mắt nhìn một lượt, thấy cường địch đã dẹp trận pháp rồi, không còn dấu vết gì nữa, ông xem qua trận thế một lượt, dặn tám đại hán bên mình:

– Các người đi lượm cành nỏ khô về đây mau, càng nhiều càng hay.

Tám gã đại hán tuân mệnh đi ngay.

Đường Toàn khề bảo Thượng Quan Kỳ:

– Bọn ta đã bị Cồn Long Vương thân hành thống suất những tay cao thủ đến vây khốn chúng ta nơi đây. Tại hạ coi bốn mặt thì thủ dễ mà công khó.

Chúng ta mạo hiểm xông ra, không ngồi đây để mà chờ tiếp viện.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt nói:

– Nơi đây là một cánh đồng rộng vài chục trượng không lợi cho việc phòng thủ. Chi bằng chúng ta lui về phía bờ ao dựa vào nơi hiểm trở để cự địch.

Đường Toàn vẽ mặt bình tĩnh cười nói:

– Cồn Long Vương đã vây bốn mặt ao cắt đứt đường về của bọn ta, y biết rõ mình không có viện binh tới. Nếu chúng ta chỉ trông vào hiểm trở để cự địch thì khó lòng chống lại đối phương đem toàn lực tấn công. Chi bằng chúng ta cứ ở lại cánh đồng bằng này để đối phó với họ, khiến cho họ đem lòng nghi ngờ lực lượng của chúng ta, rồi sẽ tùy cơ ứng biến để đối phương không biết

đâu mà dò.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh liệu địch cao hơn người một bậc, khiến cho tại hạ bội phục vô cùng!

Lúc đó, tám gã đại hán đã lượm được rất nhiều cành nỏ khô đem về.

Đường Toàn quay lại nhìn cười nói:

– Trước khi đại chiến, cần được một lúc yên tĩnh, chúng ta dùng thời gian này để xem xét phương vị.

Tám gã đại hán theo lệnh Đường Toàn xếp củi nỏ khô thành mười hai đồng nhỏ.

Đường Toàn thò tay vào bọc móc ra mười hai gói giấy đỏ cười nói:

– Nếu Côn Long Vương đem đại đội đến tấn công, các vị phải nghe mệnh lệnh tôi mà làm. Mười hai gói này tuy chỉ để dọa địch nhưng rất công hiệu. Côn Long Vương là người đa nghi, trước khi y chưa rõ tình thế địch, tất không khinh xuất tấn công.

Thượng Quan Kỳ cùng tám gã đại hán không biết trong những gói của Đường Toàn đựng thuốc gì nhưng không tiện hỏi.

Đường Toàn đem mười hai gói giấy đỏ đặt vào mười hai đồng củi khô xếp vào trong căn thán rồi ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn tám đại hán nói:

– Chúng ta cần nghỉ một chút đặng lấy sức nghinh địch.

Tám gã đại hán vẫn có lòng kính trọng Thượng Quan Kỳ, liền theo lời ngồi xuống điều dưỡng.

Thượng Quan Kỳ gần đây nội công tiến bộ rất nhiều, tuy trải qua mấy trận mà chàng đã phục hồi công lực được ngay. Chàng giương đôi mắt nhìn rất xa, đột nhiên một chớp đỏ nhanh như tên bắn đang lướt tới chỗ mấy người ngồi. Chấm đỏ này bay tới đâu là cát bụi bay lên tới đó tựa như một làn khói.

Chấm đỏ gần đến nơi, nhìn ra một cô gái toàn thân mặc áo hồng, cưỡi ngựa hồng phóng tới. Tóc nàng xõa xuống vai, bay phất phơ trước gió. Trước yên ngựa có treo một thanh trường kiếm. Quần hồng chỉ chùng xuống tới đầu gối, để lộ cặp giò trắng như tuyết.

Nữ lang cưỡi ngựa này xông lại gần đến nơi. Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy lớn tiếng quát:

– Dừng lại!

Chàng cầm ngang thanh kiếm đứng đón.

Nữ lang áo đỏ tươi cười nhảy xuống ngựa, với tay lấy thanh trường kiếm ở trước yên, tiếng nói rất ngọt ngào, đáng đi như chim yến lướt sóng. Nàng nhảy đến trước mặt Thượng Quan Kỳ nói:

– Ngươi là gì mà hung hăng thế? Ta có đến đánh nhau với các ngươi đâu?

Thượng Quan Kỳ sợ nàng sát hại Đường Toàn liền khoa chân bước ra đứng chắn trước mặt ông nói:

– Người đã không phải là cừu địch, thì xin nói rõ danh tánh.

Nữ lang áo đỏ đáp:

– Trước khi hỏi đến tên ta, ta cần biết trước một người có ở đây không?

Người nói cho ta biết, rồi ta sẽ cho người hay ta là ai?

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương định kiếm ai?

Nữ lang áo đỏ đáp:

– Ta muốn gặp Đường Toàn...

Thượng Quan Kỳ giật mình, chưa kịp đáp thì Đường Toàn đã đứng dậy cười nói:

– Tại hạ chính là Đường Toàn, cô nương có điều chi dạy bảo?

Nữ lang áo đỏ mỉm cười, sụp xuống lạy nói:

– Cháu xin bái kiến Đường thúc thúc.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, gật đầu cười nói:

– Người là con gái thứ mấy của Côn Long Vương?

Nữ lang áo đỏ trở mặt ra lấy làm kinh ngạc đáp:

– Tiểu diệt nữ là thứ ba, tên gọi Mai Quyên Đại. Đường thúc thúc vào hạng tiền bối, xin cứ gọi thẳng tên cháu.

Nàng nói bằng một giọng rất chân thành.

Đường Toàn lại hỏi:

– Phải chăng lệnh tôn sai cô đến đây?

Mai quyên Đại đáp:

– Vương phụ sai diệt nữ đến đây thỉnh cầu thúc thúc một việc.

Đường Toàn nói:

– Lệnh tôn còn nhớ đến một người sư đệ, kẻ cũng lạ thật.

Mai quyên Đại nói:

– Vương phụ muốn gặp riêng thúc thúc để bàn việc thiên hạ, sai diệt nữ đến đây báo trước.

Đường Toàn nói:

– Cô về mời lệnh tôn đến đây!

Mai quyên Đại cười nói:

– Diệt nữ về báo trước Vương phụ, xin thúc thúc chờ ở đây. Nói xong lên ngựa giật cương cho chạy thật nhanh.

Thượng Quan Kỳ để ý nhìn sau lưng nữ lang áo đỏ cho tới nàng mất hút mới nhíu cặp lông mày khẽ hỏi Đường Toàn:

– Tiên sinh định hội đàm với Côn Long Vương thật ư?

Đường Toàn vẻ mặt trịnh trọng đáp:

– Tại hạ có ý muốn giết y, cần đàm hội với y một lần nữa để nắm vững tình

thế.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Côn Long Vương hiểm độc khôn lường, chắc đâu y đã bỏ ý định sát hại tiên sinh?

Đường Toàn từ từ gật đầu đáp:

– Y tin rằng hiện giờ chúng ta đã lâm vào chim lồng cá chậu, dù có mọc cánh cũng không bay đi đâu được, trong hoàn cảnh này y còn muốn gặp bọn ta, tất có dụng ý gì đây.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn quyết ý gặp Côn Long Vương cũng không khuyên can nữa. Chàng định bụng ngấm ngầm chú ý để thấy Côn Long Vương có cử động bất lợi cho Đường Toàn là lập tức ra tay liều mạng với y.

Chờ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm đã thấy hai người ngựa từ đằng xa phóng rất nhanh đi đến. Người đi trước chính là Mai Quyên Đại, người đi sau mặc áo trường bào xanh chính là Côn Long Vương.

Hai người ngựa chỉ cách chừng bốn trượng đã nhảy xuống ngựa.

Mai quyên Đại đón lấy dây cương buộc ngựa vào đám cỏ rậm rồi đi trước dẫn đường, nhắm phía Đường Toàn thẳng tới.

Đi gần tới đồng cỏ khô, Côn Long Vương đột nhiên dừng bước.

Đường Toàn mắt hé mở, đưa quạt lên che ngực, ngồi xếp bằng trên đồng cỏ.

Thượng Quan Kỳ cầm ngang thanh trường kiếm, giương cặp mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào hai tay Côn Long Vương. Chàng chờ xem chương chỉ y có một cử động nào hơi khác lạ là lập tức xông vào.

Côn Long Vương đứng cách xa chừng sáu bảy thước nói:

– Bọn đồng đạo trong võ lâm thiên hạ đều biết hai anh em ta..

Đường Toàn mở mắt ra cười nói:

– Nhưng họ chưa biết việc sư huynh giết ân sư.

Côn Long Vương nói:

– Ai muốn thỏa mạ ta độc địa thế nào thì thỏa mạ, ta cũng chẳng buồn để vào lòng, chỉ cốt sao những kẻ đã bị ta thu dụng, dốc một lòng trung tín với ta là được...

Y đưa mắt nhìn tám gã võ trang đứng ở phía sau Đường Toàn nói tiếp:

– Như tám gã này đều đáng xử tử.

Đường Toàn cười hỏi:

– Sư huynh có biết bọn họ quy thuận Cùng Gia Bang chưa?

Côn Long Vương vẻ mặt âm thầm lạnh lẽo, đột nhiên thoáng lộ một nụ cười bí mật nói:

– Ta nể mặt sư đệ nên tạm tha cho chúng một lần.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh kiếm tiểu đệ có việc gì?

Cổn Long Vương nói:

– Có việc riêng cần bàn với sư đệ.

Đường Toàn nói:

– Xin sư huynh cho nghe.

Cổn Long Vương phóng đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào mặt Đường Toàn nói:

– Coi vẻ mặt sư đệ dường như đang mắc trọng bệnh. Nếu huynh đoán không lầm thì e rằng sư đệ sống không được bao lâu trên thế gian nữa.

Đường Toàn hỏi:

– Như vậy thì làm sao?

Cổn Long Vương buông một trận cười rồi đáp:

– Tiểu huynh đã tìm được cây nhân sâm ở ngoài quan ải cùng một dược phẩm quý báu trên đời hiếm có là vị hà thủ Ô muôn năm. Hai thứ dược phẩm này tuyệt thế có một không hai, may ra chữa được cho sư đệ, muốn đem đến tặng.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ tin rằng sư huynh đã có hai vật đó, nhưng cũng chẳng nên dùng trị bệnh cho tiểu đệ sống thêm được nữa, vì thọ mạng tiểu đệ đã hết rồi, nếu cưỡng mạng trời cầu sống thêm mấy năm nữa chỉ tổ gây thêm nhiều sát phạt tội nghiệp.

Vậy tiểu đệ xin tâm lĩnh thịnh tình của sư huynh là đủ, và xin từ tạ dược phẩm.

Cổn Long Vương nhắc lại:

– Ta vì thành tâm mà đến đây. Tiểu huynh hãy vào sơn lâm ẩn nấu mấy năm, chờ sư đệ chết rồi sẽ ra.

Đường Toàn nói:

– Đại cuộc đã thành ra thế nước với lửa e rằng ý định sư huynh khó lòng như nguyện.

Cổn Long Vương nói:

– Hiện giờ sư đệ đã lâm vào tuyệt địa, dù mọc cánh cũng không thoát khỏi trùng vi.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu sư huynh tin rằng đã dồn tiểu đệ vào đất chết thì còn đến đây làm chi?

Cổn Long Vương nói:

– Vì tiểu huynh nghĩ đến tình cố cựu không nỡ nhìn thấy sư đệ chết phơi thây ngoài đồng nội.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh đã giết ân sư, bức tử chánh thất lại còn nghĩ đến một vị sư đệ?

Cổn Long Vương từ từ đứng dậy nói:

– Nếu ta bức tử sư đệ thì thế gian không còn một người cố cựu nào nữa!

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ còn sống ngày nào thì sư huynh chưa làm chủ võ lâm để truyền lệnh cho thiên hạ ngày ấy.

Cổn Long Vương nói:

– Chẳng lẽ tại hạ lại không có thể ngẫu nhiên sinh lòng từ thiện được ư?

Đường Toàn nói:

– Sư huynh nên biết rằng thả hổ về rừng là nguy lắm đấy. Bữa nay sư huynh không giết tiểu đệ thì bữa khác tiểu đệ cũng giết sư huynh.

Cổn Long Vương nhấp nháy cặp mắt hung dữ hỏi:

– Sư đệ nói vậy là có ý chống đối với ta phải không?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ còn sống ngày nào thì chống lại sư huynh ngày ấy, vĩnh viễn không thỏa hiệp với nhau được.

Cổn Long Vương khẽ bảo nữ lang áo đỏ:

– Đại ni! Con bái tạ Đường thúc thúc rồi đi về.

Mai Quyên Đại vừa đưa mắt nhìn Cổn Long Vương vừa từ từ bước lại gần Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ nhảy ra cản đường nói:

– Đứng lại!

Mai Quyên Đại run lên không dám tiến nữa.

Đường Toàn để ý nhìn Mai Quyên Đại một hồi rồi nói:

– Thượng Quan huynh cứ để cho cô ta lại đây!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác nói:

– Cái này, sau...

Đường Toàn lắc đầu ngắt lời:

– Không hề chi!

Thượng Quan Kỳ đành tránh sang bên để nhường lối đi, nhưng vẫn ngấm ngầm phòng bị.

Mai Quyên Đại giương cặp mắt tròn xoe trầm trồ nhìn Thượng Quan Kỳ thung thình bước lại phía Đường Toàn.

Đường Toàn từ từ giơ quạt lên để ngang trước ngực. Mai Quyên Đại dừng bước, cặp mắt nàng chiếu ra tia sáng kỳ dị chậm rãi nói:

– Tiểu đệ nữ xin bái kiến thúc phụ.

Rồi nàng quỳ hai gối lạy phục xuống đất.

Đường Toàn chú ý nhìn vào mặt Mai Quyên Đại, lạnh lùng cười nói:

– Cô nương bắt tất phải giữ lễ như vậy.

Mai Quyên Đại thông thả ngẩng đầu, cặp mắt nàng trong như mặt hồ thu nhìn lên giữa lúc Đường Toàn đang nhìn nàng thành ra bốn mắt gặp nhau.

Mai Quyên Đại đột nhiên nhắm mắt lại, hai dòng lệ chảy xuống má. Môi nàng mấp máy nói khẽ:

– Mẫu hậu hai ba lần dặn diệt nữ không được hại thúc phụ.....

Đường Toàn tuy không biết võ công, song ông hiểu nhiều yếu quyết về võ học. Ông coi mỗi nàng mập máy biết là nàng dùng phép Truyền âm Nhập Mật để nói với mình. Ông nghe rõ nhưng không biết võ công nên không trả lời được, chỉ mỉm cười gật đầu đáp lại.

Bỗng nghe Mai Quyên Đại nói tiếp:

– Mẫu hậu đối đãi với diệt nữ tình thâm sâu tựa biển, thân như mẹ ruột.

Mẫu hậu dặn diệt nữ đối đãi tử tế với thúc phụ, nên diệt nữ phải nghe lời dặn bảo.

Đường Toàn khẽ thở dài, toan nói lại thôi. Ông muốn đem tin Cồn Long Vương Hậu chết rồi nói cho nàng hay, nhưng ông sợ nhớ ra Cồn Long Vương đứng gần đó, mình không biết phép Truyền Âm Nhập Mật nếu buột miệng nói ra tất bị Cồn Long Vương nghe rõ.

Thượng Quan Kỳ vẫn theo sát Mai Quyên Đại, hề thấy nàng có điều gì khả nghi là lập tức vung kiếm ra hộ vệ cho Đường Toàn.

Mai Quyên Đại chớp mắt hai cái rồi nói:

– Trong tay diệt nữ có giấu ba mươi mũi tên độc châm rất nhỏ, chỉ bật tay một cái là phóng ra được ngay. Những mũi châm này luyện bằng thuốc kịch độc chạm vào huyết là chết ngay. Phụ vương từng biểu diệt nữ là thúc phụ không biết võ công, đã ngầm dặn diệt nữ là lúc quỳ lạy thúc phụ phải thừa cơ bắn độc châm ra để lén hại thúc phụ. Song diệt nữ nhớ lời mẫu hậu, không nỡ hạ thủ. Hỡi ơi! Phụ vương tuy rất sùng ái diệt nữ nhưng mệnh lệnh rất nghiêm. Nếu phen này diệt nữ không hạ độc thúc phụ, tất phải chịu cực hình. Dù sao mẫu hậu đã có lời dặn bảo thì phụ vương hành tội thế nào, diệt nữ cũng cam tâm chịu vậy.

Đường Toàn đột nhiên nói:

– Cô nên về đi thôi!

Mai Quyên Đại run lên, từ từ đứng dậy. Đường Toàn thừa cơ lúc này cũng từ tốn đứng lên vung cây quạt trên tay ra, Mai Quyên Đại ngã lăn xuống đất.

Cồn Long Vương cả giật quất lên:

– Ngươi làm gì vậy?

Đường Toàn khoát tay nói:

– Ngươi về bẩm với Cồn Long Vương là Đường mỗ giữ hiền diệt nữ này lại đây, y phải thân hành đến mà đón về.

Thượng Quan Kỳ ngăn người ra hỏi:

– Sao? Người này không phải Cồn Long Vương ư?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Đúng thế tại hạ biết rằng Cồn Long Vương quyết nhiên không dám mạo hiểm.

Cồn Long Vương cười lạt nói:

– Ta e rằng lần này sư đệ đoán sai.

Gã quay mặt lột lớp da trên mặt xuống, để lộ ra một bộ mặt thực đầy sứt sẹo trông gớm khiếp!

Đường Toàn mới trông không khỏi giật mình nhưng ông bình tĩnh lại ngay, cười lại nói:

– Người đã cẩn thận, nhưng chỉ sơ tâm một chút thành ra bị lộ.....

Cổn Long Vương tức giận buột miệng hỏi:

– Người thấy chỗ nào không giống?

Đường Toàn đứng phắt dậy tùm tùm cười nói:

– Chỉ một câu vừa rồi là đủ lộ.

Ông lại cười rộ một trận rồi nói tiếp:

– Đây chẳng qua người điều động hết những người mai phục lộ ra rồi mới thân hành thống suất những tay cao thủ đánh vào. Đáng tiếc y đã uống phí mất bao tâm cơ mà chẳng được ích gì.

Gã kia biết tông tích mình đã bị bại lộ, không thể giấu diếm được nữa liền quát lên một tiếng xông vào.

Thượng Quan Kỳ vung kiếm ra chiêu Lục Bình Thiên Nam để nghênh địch. Thanh trường kiếm vung ra tựa như một bức màn che chở cho Đường Toàn. Nguyên gã kia lúc xông vào đã liệng ra một nắm ám khí. Thượng Quan Kỳ vung kiếm gạt ám khí đồng thời ra chiêu Xuyên Vân Trích Tinh, thanh trường kiếm đột nhiên phân thành hai đóa hoa đánh vào ba chỗ yếu huyệt Cổn Long Vương giả.

Võ công gã này không vừa, gã vừa thấy Thượng Quan Kỳ vung thế kiếm đã biết ngay gặp phải tay cường địch, liền lập tức rút cây kim tử long đầu nhuyễn tiên. động tác gã tuy đã mau, song Thượng Quan Kỳ còn mau lẹ hơn. Gã đang cầm cây nhuyễn tiên trong tay chĩa kịp vung ra thì thế kiếm của Thượng Quan Kỳ đã đánh tới nơi. Cổn Long Vương né mình đi để tránh rồi vung cây nhuyễn tiên quét ngang. Thượng Quan Kỳ thủ pháp tuyệt diệu, đã chiếm được thượng phong thì khi nào còn để đối phương trả đòn. Thế kiếm của chàng như nước sông đại giang đổ xuống tới tấp, lập tức dồn gã vào vòng kiếm quang.

Đường Toàn thấy Thượng Quan Kỳ xung kích mãnh liệt ra đòn mau lẹ.

Người Cùng Gia Bang không ma nào bì kịp, ngay Âu Dương Thống cũng khó lòng bì nổi chẳng.

Gã đại hán mạo xưng Cổn Long Vương bị chàng tấn công mãnh liệt, trong tay tuy có binh khí má không sao sử dụng được.

Đường Toàn thấy chàng kiêu dũng, bất giác than thầm:

“Một viên mãnh tướng thế này mà không chịu thu phục được vào Cùng Gia Bang thì thật là đáng tiếc”.

Đường Toàn còn đang ngẫm nghĩ thì hai người đã đấu nhau được mấy chục

hiệp. Thượng Quan Kỳ thế kiếm rất là lợi hại, biến hóa vô cùng. Đại hán chưa hẳn được thế bí thì lại bị những chiêu thức đối phương áp bức cực kỳ nguy hiểm.

Đường Toàn cầm quạt vẫy, hai gã đại hán lại khẽ bảo:

– Hai vị lại khiêng cô đó lại đây rồi cự địch. Ta e rằng chính Cồn Long Vương sắp dẫn những tay cao thủ dưới trướng ập vào.

Hai đại hán vâng lệnh khiêng Mai Quyên Đại về.

Bỗng nghe Cồn Long Vương giả rú lên một tiếng, vai bên tả gã đã trúng kiếm, máu tươi chảy ròng ròng.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 75

Mai Quyên Đại Thổ Lộ Chân Tình

Đường Toàn lớn tiếng gọi:

– Thượng Quan huynh! Bắt sống được gã thì hơn, không nên giết gã.

Thượng Quan Kỳ đã dồn Côn Long Vương giả vào trong vòng kiếm quang, chỉ còn chờ lấy được cây nhuyễn tiên ra ngoài lập tức có thể đâm chết gã.

Nhưng chàng nghe Đường Toàn gọi, thế kiếm đột nhiên thông thả lại, cố ý để lộ ra một chỗ sơ hở.

Côn Long Vương giả đang bị thanh kiếm Thượng Quan Kỳ uy hiếp gắt gao, thần trí không còn tỉnh táo, chợt thấy Thượng Quan Kỳ có chỗ sơ hở, liền vung cây nhuyễn tiên lên đánh ra.

Thượng Quan Kỳ tay kiếm ra chiêu Bài Sơn Thôi Lạng, phong tỏa cây nhuyễn tiên, rồi đột nhiên vung chuồng ra đánh một đòn Phiến Triều Nam Hải, chụp xuống bả vai đại hán.

Hiện nay công lực của chàng tiến bộ rất nhiều, nên đòn này chàng mới dùng năm phần nội lực mà đại hán đã không chịu nổi, kêu rú lên một tiếng, lùi lại năm bước, rồi đứng không vững, ngã ngồi xuống đất.

Thượng Quan Kỳ vội tiến lại gần, phóng chỉ ra điểm huyệt rồi xách gã lên đem lại để trước mặt Đường Toàn hỏi:

– Tiên sinh định phát lạc gã này thế nào đây?

Đường Toàn nhìn Thượng Quan Kỳ, cười nói:

– Thượng Quan huynh kiêu dũng hơn người, thật khiến cho Đường mỗ bội phục vô cùng.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tiên sinh quá khen đó thôi!

Đường Toàn khẽ bảo:

– Thượng Quan huynh điểm vào hai huyệt trọng yếu đừng để gã tỉnh lại chạy trốn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh cứ yên tâm, tại hạ đã dùng thủ pháp rất nặng điểm huyệt, quyết nhiên gã không thể trốn chạy được.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Thượng Quan huynh hãy vận khí điều hòa hơi thở, nghỉ ngơi một chút.

Nếu tại hạ đoán không lầm thì chỉ trong khoảng thời gian cháy hết tuần hương, Côn Long Vương sẽ dẫn đại quân đến tấn công.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lâm vào tử địa mới có cơ thoát chết. Hiện giờ chúng ta bị vây hãm nguy khốn, tại hạ cũng biết rằng võ công mình khó lòng chống nổi Côn Long Vương, song rất muốn cùng y quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn đứng dậy quay nhìn tám gã đại hán, nói:

– Sư muội đem các vị giao phó cho ta. Dĩ nhiên ta phải gắng sức hết lòng trông nom các vị. Nhưng tình thế hiện giờ cực kỳ hung dữ. Bên mình chỉ có mấy người, quyết nhiên khó lòng chống nổi với mấy trăm tay cao thủ dưới trướng Côn Long Vương.

Tám gã đại hán đồng thanh nói:

– Chúng tôi xin quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Cứng quá thì gãy. Để chống lại cường địch, ta phải dùng thủ đoạn tai mắt bên địch để chống được một thời gian.

Tám gã đại hán nói:

– Chúng tôi xin tuân mệnh tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Tình thế cấp bách lắm rồi, tuy ta có biết đôi chút về thuật ngũ hành biến hóa, song trong thời gian ngắn ngủi này khó lòng dạy cho các vị nhớ kỹ được.

Ông ngửa mặt lên trời trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp:

– Nhưng ta có mấy bộ pháp, các vị thuộc lòng được đến lúc động thủ cứ theo đúng phép mà đối phương vị cũng không phải là vô ích.

Nói ông vừa cất bước vừa chỉ điểm phép dời chân theo phương hướng cho tám gã đại hán.

Ông vận dụng phương pháp rất đơn giản chia ra truyền thụ, mỗi người chỉ cần ghi nhớ lấy bộ pháp riêng của mình. Trước hoàn cảnh nguy nan có quan hệ đến sự sống chết, nên người nào cũng tập trung tinh thần để học bộ pháp. Chỉ trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, họ đã thuộc lòng.

Đường Toàn thấy tám đại hán đã nhớ kỹ bộ vị thì tủm tỉm cười nói:

– Các vị hãy nghỉ một lúc để chuẩn bị nghênh địch.

Thời gian trầm lặng khẩn trương trôi qua chừng hết một tuần hương mà vẫn chưa thấy bên Côn Long Vương tấn công.

Thượng Quan Kỳ ngửa mặt lên thở một hơi dài. Chàng cầm thanh trường kiếm vung đi vung lại. Nặng chiều chiếu vào lưỡi kiếm. Chàng trông rõ nhiều chỗ sứt mẻ hay quăn lên thì nghĩ thầm:

“Không biết lưỡi kiếm này đã giết bao nhiêu người?”. Rồi chàng thở dài buông tay kiếm xuống.

Thời gian trầm lặng trôi qua đã khiến cho chàng không nhẫn nại được nữa.

Đường Toàn dường như sức yếu không ngồi được nữa. Ông nằm ngả xuống

đồng cỏ đưa mắt nhìn trộm tám gã đại hán thấy mặt mũi gã nào cũng lúc xanh lúc trắng, tuy họ nhắm mắt ngồi yên, nhưng trong lòng vô cùng kích động.

Đường Toàn nhìn đám mây trắng trên trời trong lòng suy tính mưu kế để đối phó với tình thế trước mắt. Thời gian trầm lặng, dường như bất lợi cho tám gã đại hán. Tuy họ được Côn Long Vương Hậu cứu mạng, nhưng họ đã ở với Côn Long Vương lâu ngày, bây giờ ngồi rồi, chắc họ đang nghĩ vợ vẫn đến những cảnh tượng đã qua mà hãi hùng, có thể dần dần đi đến chỗ thoái chí, nếu tình trạng này còn kéo dài.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ tay cầm trường kiếm vung lên nói:

– Tiên sinh! Chúng ta đánh ra thôi! Có lẽ Côn Long Vương chỉ khoa trương thanh thế, chưa chắc đã có phục binh bao vây bốn mặt.

Đường Toàn đột nhiên ngồi dậy, tay trái cầm quạt khẽ đập vào tay phải nói:

– Tại hạ quên rằng đã ra khỏi núi rồi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi:

– Tiên sinh bảo sao?

Chàng chờ lâu có vẻ nóng nảy, rồi không đợi Đường Toàn trả lời chàng nói tiếp:

– Tiên sinh! Chúng tôi không thể vĩnh viễn ngồi chờ mãi được. Mặt trời sụp tối rồi, nơi đây lại không lương ăn nước uống, chí phần đầu xem chừng đã dần dần giảm sút.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Cung hỉ Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn hỏi:

– Tại hạ nói không đúng sao?

Đường Toàn cười nói:

– Đúng! Thượng Quan huynh đã biết vận dụng trí tuệ rồi đây, những lúc lo nghĩ bồn chồn đã rèn luyện trí tuệ con người biết bao suy luận.

Thượng Quan Kỳ chợt tỉnh ngộ gật bừa nói:

– Tiên sinh nói đúng lắm. Trong thời gian này tại hạ coi lâu tưởng chừng mấy năm mà đã nghĩ rất nhiều điều.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu Thượng Quan huynh tập trung tư tưởng cả vào một việc, sắp đặt những chi tiết có liên hệ với nhau, rồi phân tích phán đoán thì sẽ tìm ra một phương hướng đề cao. Đó gọi là sách lược.

Thượng Quan Kỳ chú ý lắng tai nghe. Đường Toàn lại nói tiếp:

– Chúng ta còn gặp phải tay địch thủ ghê gớm nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ai vậy?

Đường Toàn nói:

– Kể vào địa vị thì y vào hạng sư thúc tại hạ.

Thượng Quan Kỳ tức giận nói:

– Nếu vậy thì sư huynh ông ta bị Côn Long Vương sát hại, mà ông không lo báo thù thì chớ, lại còn đi giúp kẻ cừu địch.

Đường Toàn cười nói:

– Hoặc giả bên trong còn có điều khuất khúc.

Thượng Quan Kỳ còn muốn nói thêm mấy câu cho hả giận. Nhưng chàng nghĩ lại dù sao y cũng là vai trên Đường Toàn, không tiện buông lời khinh mạn, nên chàng lại thôi.

Đường Toàn nhìn tám gã đại hán nói:

– Côn Long Vương chậm tấn công, tất còn có mưu sâu kế độc gì đây.

Thượng Quan Kỳ bật cây trường kiếm hú lên một tiếng dài, hỏi:

– Bọn y không chịu đánh vào, sao chúng ta lại không đánh ra?

Đường Toàn cười nói:

– Chúng đã gài bẫy chung quanh chỉ chờ bọn ta chui vào.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Tuy thế, nhưng chúng ta cũng không thể giữ tình trạng này mãi được.

Chàng ngẩng mặt trông chiều trời, nói:

– Trời sắp tối rồi, đợi đến đêm chúng ta hãy tìm đường thoát thân cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Địch tử trong bóng tối, mình ở ngoài ánh sáng. Đêm đến tại hạ tưởng còn nguy hiểm hơn.

Đường Toàn cười nói:

– Hay lắm! Thượng Quan huynh đã bắt đầu nghĩ được nhiều điều rồi đó.

Thượng Quan Kỳ bẽn lẽn cười nói:

– Tại hạ mong được tiên sinh chỉ giáo thêm nhiều.

Đường Toàn nói:

– Thế là chúng ta thay đổi địa vị. Đang ở ngoài ánh sáng lần vào chỗ tối đó sao.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ theo tiên sinh trong một ngày mà được lợi rất nhiều.

Đường Toàn cười nói:

– Mỗi người có một thiên tài riêng. Thầy hay bạn giỏi chẳng qua cũng chỉ biết hướng dẫn cách vận dụng tài trí cho người mà thôi.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Thời khắc lúc này quý lắm. Các vị dưỡng thần một lúc. Đêm nay sẽ có một cuộc đại chiến.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần, Đường Toàn ngẩng lên trông đám mây nổi trên lưng trời. Thời gian tịch mịch lặng lẽ trôi.

Vàng thái dương đã lặn xuống dưới non tây. Bóng hoàng hôn dần dần xuất rắng chiều xán lạn. Trời tối rồi. Gió thổi càng mạnh lay động cành lá nghe lắc cắc.

Thượng Quan Kỳ không nhẫn nại được nữa chống kiếm vùng dậy, ngửa mặt trông trời hô to lên một tiếng dài như tiếng rồng gầm vang tận đến mây xanh.

Tám gã đại hán ngồi xung quanh Đường Toàn cũng không nhịn được nữa, thấy Thượng Quan Kỳ hú lên cũng lập tức đứng dậy quát theo, tay cầm binh khí múa tít.

Thượng Quan Kỳ thấy bọn họ múa đao, bạch quang lấp loáng như tuyết sa, bất giác ngăn người ra quát hỏi:

– Các vị làm gì thế? Phát điên cả rồi sao?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh để mặc kệ họ múa may cho giải lòng uất hận.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ hỏi:

– Buồn thì thở dài hoặc gầm lên mấy tiếng mới phải, sao lại cầm đao vung tít lên như người phát điên.

Đường Toàn nói:

– Cái lo buồn trong bụng họ đâu có giống như Thượng Quan huynh...

Bỗng thấy tám gã đại hán quát tháo mỗi lúc một to, múa binh khí mỗi lúc một nhanh, dường như đánh nhau thực sự với bên địch.

Thượng Quan Kỳ sợ họ múa đao nguy hiểm đến Đường Toàn liền lớn tiếng quát:

– Dừng tay!

Tám gã đại hán nghe tiếng Thượng Quan Kỳ quát, chẳng những không dừng tay mà còn múa mau hơn.

Đường Toàn từ từ đứng dậy nói:

– Bọn họ Ở với Cỗ Long Vương lâu ngày trong lòng chứa sẵn bao nỗi lo sợ.

Lúc này họ chống đối với kẻ trước nay họ vẫn sợ sệt, lại trải một hồi trầm lặng khá lâu, những nỗi lo âu khủng khiếp khiến họ bộc phát cử động điên cuồng này.

Thượng Quan huynh để mặc kệ họ phát tiết nỗi buồn uất ức trong lòng.

Thượng Quan Kỳ không nói nữa, chống kiếm đứng lên bảo vệ cho Đường Toàn.

Ban đêm tịch mịch, tiếng tám gã quát tháo lại càng ghê rợn. Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, tám gã đều mỗi một toát mồ hôi ra mới từ từ dừng tay, tinh thần tỉnh táo lại. Cả mười sáu mắt đổ dồn nhìn Thượng Quan Kỳ vừa cười hềnh hếch, vừa đưa tay lên quạt mồ hôi.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nghiêm nghị hỏi:

– Các vị đã thấy phần khởi chút nào chưa?

Tám gã đại hán đồng thanh đáp:

– Chúng tôi dù chết cũng không dám oán hận.

Đường Toàn cười nói:

– Tốt lắm! Chúng ta chuẩn bị ra đi thôi. Đây là một cuộc hành trình cực vất vả.

Bỗng thấy một tia lửa vạch không gian bay lại còn cách ngoài ba trượng, chỗ mọi người đứng thì nổ lên một tiếng biến thành một vầng lửa sáng rực rồi rơi xuống đất, cháy lên âm âm.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Đó là cái chi vậy?

Đường Toàn thở dài đáp:

– Đó là hỏa diệm tiển. Ngoài môn bát quái được nghiên cứu rất tinh vi, gia sư còn thông hiểu cả về hỏa khí, hỏa diệm tiển này tất do sư thúc tại hạ chế ra.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn thấy hỏa diệm tiển rơi xuống đất rồi cháy lan rộng mãi ra. Chàng sợ cháy đến chỗ mình, liền vung chưởng đánh ra. Đám lửa cháy lập tức tắt ngấm.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh đi trước mở đường chúng ta thẳng ra hướng chính tây.

Thượng Quan Kỳ vâng lời đoạn cất bước đi thì Đường Toàn gọi giật lại:

– Hãy thông thả!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tiên sinh còn điều gì dặn bảo?

Đường Toàn đáp:

– Thượng Quan huynh hãy cởi bỏ áo ngoài ra đã!

Thượng Quan Kỳ vừa cởi áo vừa hỏi:

– Để làm chi vậy?

Đường Toàn cầm lấy tấm áo ngoài Thượng Quan Kỳ trùm lên trên một đồng củi khô. Đoạn chính ông cùng tám gã đại hán cũng đều cởi bỏ áo ngoài trùm lên những đám cỏ rậm, rồi khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Thượng Quan huynh dẫn bốn vị nhắm thẳng phía chính tây xông ra.

Thượng Quan kỳ hỏi:

– Tiên sinh không đi ư?

Đường Toàn nói:

– Cỗ Long Vương đã chuẩn bị rồi, khi nào y còn để bọn ta ra được.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Chẳng lẽ bọn ta ngồi đây chờ chết hay sao?

Đường Toàn cười nói:

– Kết cục ra sao, bây giờ khó đoán trước được. Có điều mình giữ chỗ này so với chuyện xông vào đám mai phục chạy ra thì ở lại còn hơn. Nếu bọn ta hành động ra ngoài sự liệu định của Cổn Long Vương có thể khiến y sinh lòng nghi hoặc. Hiện giờ chúng ta thực lực bạc nhược không thể dùng sức mà phải đầu trí.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ tin rằng tiên sinh đã có kỳ mưu để thắng địch.

Nói xong lựa lấy bốn đại hán đi thẳng về phía tây.

Đường Toàn khê bảo bốn gã đại hán còn lại:

– Sự sinh tử của con người một phần do tự tay mình, một phần là ở mệnh trời, chỉ cốt sao tìm cái chết cho xứng đáng thì sẽ không còn cái chết nào hay hơn nữa đâu.

Bốn gã đại hán nghiêng người thi lễ, đẩy về bên lén.

Đường Toàn bảo hai đại hán:

– Cấp gã Cổn Long Vương giả cùng Mai Quyên Đại lên.

Rồi khê hỏi:

– Các vị đi theo ta.

– Nói xong ông đi trước dẫn đường, chừng được bảy tám trượng thì đến một đồng đá ngổn ngang, Đường Toàn trở một viên đá nói:

– Xin các vị nhặt những hòn đá này xếp lại!

Hai đại hán tuy chẳng biết ông có dụng ý gì nhưng cũng tuân mệnh cúi xuống lượm những đá.

Đường Toàn xoay chân ngồi xuống chỗ để những viên đá trũng ngổn.

Hai đại hán tuân theo chỉ thị của Đường Toàn, nhặt chẳng bao lâu đã được rất nhiều. Ông đứng dậy lùi lại mấy bước sai cả bốn đại hán nhặt tề ra tay nhặt đá.

Bốn đại hán tựa hồ cảm thấy việc nhặt đá vô vị, mà thực ra nó có quan hệ đến sinh mạng của bọn họ. Bốn người ra sức một lúc, xếp đá theo chỉ thị của Đường Toàn.

Đường Toàn dẫn bốn gã đi quanh những đồng đá đã bày thành trận thế và trở một đồng đá nhỏ bên mình nói:

– Đồng này có thể dùng làm ám khí chống địch được đây.

Nguyên lúc xếp đá bày trận, Đường Toàn đã bảo họ lựa đá nhỏ sắp riêng ra một nơi.

Đường Toàn lại dẫn bốn người chạy vào trong trận, chỉ bảo cách phòng thủ, cách đối phó khi địch tấn công, cùng cách cứu ứng lẫn nhau. Ông lại dặn:

– Mỗi phương vị phòng thủ còn có một đồng đá nhỏ có thể dùng để thay ám khí, nhưng nếu không cần thì chớ nên tiện tiện dùng đến, nhất là những viên lớn dùng để bày trận thì không nên đụng vào làm mất diệu dụng của trận thế.

Bốn gã đại hán gật đầu. Một gã đại hán hỏi:

– Tiên sinh! Thạch trận này diệu dụng ra sao? Và gọi tên là trận gì?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi cười đáp:

– Thạch trận này cũng phỏng theo bát quái trận đồ của Khổng Minh, chỉ có điều khác đi một chút. Nếu quý vị gặp bọn Cỗ Long Vương đánh vào thì chỉ cần cố gắng giữ vững phương vị đừng lùi bước, thì bất luận thế nào, bọn họ cũng không tiến vào được.

Một gã khác hỏi:

– Tại hạ nghe rằng bát quái trận đồ của Khổng Minh ảo diệu vô cùng, biến hóa khôn tả, có thể làm cho cát bay đá chạy để đánh lui quân địch. Chẳng hiểu trận đồ của tiên sinh có diệu dụng đến như thế không?

Đường Toàn đáp:

– Cái đó cũng khó nói lắm, nhưng nếu quý vị giữ vững được phương vị, thì dù có mười vạn quân thiết kỵ cũng khó lòng đánh vào trận được.

Bốn gã đại hán đáp:

– Chúng tôi kính tuân mệnh lệnh tiên sinh.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt cười nói:

– Bất luận ngoài trận có biến diễn gì, các vị cũng coi như không, đừng nghĩ gì đến, chỉ cần sao cho cường địch không xông được vào trong trận, còn mình nhất thiết không được xông ra.

Nghĩ một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Vạn nhất mà thạch trận bị cao thủ đôi phương phá vỡ, không có cách nào cố giữ được, phải chạy ra ngoài trận, thì các vị đừng quên cách ứng cứu cho nhau khi dờn đôi phương vị để cự địch.

Bốn gã đại hán lại nói:

– Kính cẩn tuân mệnh.

Đường Toàn cười nói:

– Các vị nhớ kỹ lời ta, rồi đầu về đây giữ trận đi.

Bất thành lình nghe tiếng kêu thê thảm vọng lại như xé bầu không khí tịch mịch. Đường Toàn thở dài khẽ nói:

– Bọn ta đã cùng cường địch động thủ rồi. Đêm thanh lại thuận chiều gió nên nghe rõ cả tiếng binh khí va chạm.

Đường Toàn tuy ngoài mặt rất bình tĩnh mà trong lòng vô cùng nóng nảy.

Ông nghĩ tới sự muội bị chết mà xúc động can trường, đến tình nghĩa ân sư mà nảy ra ý chí quyết định giết Cỗ Long Vương. Thốt nhiên ông nghĩ đến thân mình không nên chết ngay, hay ít ra trước khi chết cũng phải hoạch định xong mưu kế để trừ khử xong con người dã man đó mới yên lòng. Sự căm giận âm thầm đã kích động ý chí muốn sống của ông về phải làm thế nào mới sống thêm được ít ngày.

Đường Toàn còn đang ngẫm nghĩ thì cảm thấy dưới chân có vật đang động

đây. Ông thất kinh tưởng là rắn, vội ngồi nhồm dậy, chú ý nhìn thì không phải rắn mà là Mai Quyên Đại.

Dưới ánh lửa lập lòe, ông nhìn thấy mặt thiếu nữ xinh đẹp, dường như nàng đã tự giải phóng được các huyết đạo.

Đường Toàn nghĩ bụng tìm cách đối phó với Mai Quyên Đại. Ông tự biết mình không hiểu võ công, nếu để nàng tỉnh lại, thì mình không có cách nào hàng phục được nàng. Ông còn đang do dự bỗng thấy Mai Quyên Đại ngồi dậy. Bộ mặt ngây thơ của nàng trải qua một lần bị ám toán, dường như đã rút được kinh nghiệm rất nhiều. Mai Quyên Đại vừa ngồi dậy, nàng đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi mới quay lại chăm chú nhìn Đường Toàn hỏi:

– Phụ vương diệt nữ đầu rồi?

Đường Toàn biết rằng lúc này mình hoang mang hay lơ lờ là lập tức rước lấy cái vạ sát thân. Ông vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh tùm tùm cười nói:

– Người đó giả trang lệnh tôn và hiện đang ở bên cạnh cô.

Mai Quyên Đại quay đầu nhìn lại nói:

–Ồ! Quả là y đã giả mạo thật.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn sao trên trời, trầm ngâm không nói gì. Trong tâm linh chất phác của nàng dường như nảy ra chiều nghi vấn.

Thốt nhiên, từ phương chính tây có mấy bóng người chạy nhanh lại, chớp mắt đã đến trước Thạch trận. Đường Toàn sợ mình cất tiếng hỏi, sẽ làm kinh động đến Mai Quyên Đại. Còn đột nhiên cứ ra tay thì ông tự biết mình không có sức ngăn trở, nên đành nín hơi không nói gì.

Bỗng nghe có tiếng Thượng Quan Kỳ vọng lại:

– Tiên sinh! Tiên sinh!....

Mai Quyên Đại đảo mắt nhìn thấy mấy bóng người đứng trên vách chùng hơn một trượng, liền khẽ nói với Đường Toàn:

– Đường thúc thúc! Đây đều là những người đi với thúc thúc sao không bảo họ vào trong trận?

Đường Toàn nói:

– Phải rồi! Tại hạ sẽ gọi họ vào trận.

Ông toan đứng dậy, bỗng nghe Mai Quyên Đại hỏi:

– Thông thả đã! Thúc thúc có biết mẫu hậu diệt nữ không?

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Lệnh tôn tự cao tự đại xưng vương, thê thiếp hàng đàn. Không hiểu cô nương muốn hỏi bà nào?

Mai Quyên Đại nói:

– Phụ vương tiêu diệt nữ có nhiều thiếp nhưng lập hậu chỉ có một người.

Nàng giơ tay lên vén lại mái tóc, chậm rãi nói:

– Từ lúc diệt nữ còn nhỏ thường đi theo bên mình mẫu hậu và thường được nghe người nói đến thúc thúc.

Đường Toàn đưa mắt nhìn ra bọn Thượng Quan Kỳ còn đứng ở ngoài trận hỏi lại:

– Mẫu hậu cô nương nói chuyện gì về tại hạ?

Mai Quyên Đại đáp:

– Những năm trước kia, hễ mẫu hậu đề cập đến thúc thúc thì dường như người cầm hận thúc thúc thấu xương và vẫn dằn đi dằn lại diệt nữ sau này lớn lên, hễ gặp thúc thúc thì đừng buông tha. Người bảo thúc thúc mặt người dạ thú, bề ngoài nhân hậu mà trong lòng thâm ác quỷ quyệt, không thể tin được.

Đường Toàn không nhin được, cười ha hả nói:

– Những lời thóa mạ hay đấy! Bao nhiêu những danh từ ác độc người ta trút lên đầu tại hạ hết!

Mai Quyên Đại lại nói:

– Những năm sau này, mẫu hậu không thóa mạ thúc thúc nữa, mà trái lại, khen thúc thúc là người tốt. Mẫu hậu biểu trước kia thúc thúc bị người ta lừa gạt, thành ra có sự hiểu lầm. Gần đây mẫu hậu biết rõ thúc thúc là người chính nhân quân tử.

Đường Toàn khẽ thở dài muốn nói lại thôi. Mai Quyên Đại cũng lộ vẻ buồn rầu nói tiếp:

– Vì thế mà mẫu hậu căn dặn diệt nữ nếu gặp thúc thúc chớ có gia hại.

Đường Toàn hỏi:

– Máy bữa gần đây cô nương có gặp mẫu hậu không?

Mai Quyên Đại đáp:

– Khá lâu diệt nữ không được gặp người. Ba tháng trước đây phụ vương đột nhiên kêu diệt nữ về ở với người. Từ đó diệt nữ không được gặp mẫu hậu nữa.

Đường Toàn nói:

– Tại hạ báo tin buồn cho cô nương hay. Mẫu hậu cô nương tạ thế rồi.

Mai Quyên Đại giật mình hỏi:

– Tin đó có đúng không?

Đường Toàn đáp:

– Bình sinh tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Mai Quyên Đại đứng phắt dậy hỏi lại:

– Đường thúc thúc đã gặp mẫu hậu diệt nữ chưa?

Đường Toàn đáp:

– Lúc mẫu hậu cô nương phóng hỏa tự thiêu, tại hạ cũng ở gần đó, nhưng tại hạ biết ra thì người đã lâm vào tình thế chết đến nơi, dù muốn cứu cũng không được nữa.

Mai Quyên Đại sục sục hỏi:

– Thi thể hiện giờ ở đâu? Thúc thúc dẫn điện nữ đến coi.

Đường Toàn nói:

– Cô nương hãy dẹp nỗi xúc động lại. Lúc này tình thế nguy ngập khác thường...

Bỗng nghe Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Tại hạ may mà không đến nỗi làm nhục mệnh lệnh của tiên sinh. Những kẻ mai phục xuất đầu lộ diện đều đã bị tại hạ trừ khử cả rồi.

Đường Toàn đứng dậy nói:

– Thượng Quan huynh vất vả quá! Hãy vào trong trận nghỉ một lúc.

Đang nói chuyện, đột nhiên mấy tia lửa vọt lên trên không bay lại chỗ

Đường Toàn. Đường Toàn ra dẫn bọn Thượng Quan Kỳ vào trong thạch trận. Mấy tia lửa rớt xuống rồi cháy bùng lên. Tiếp theo mấy tiếng nổ nhỏ, năm tia lửa từ trên không rớt xuống cháy như năm ngọn đuốc sáng rực một khu vực chừng mười trượng vuông. Lúc đó, Đường Toàn đã dẫn Thượng Quan Kỳ cùng bốn đại hán đi theo chàng vào trong trận. Bốn gã này được chia đi giữ các phương vị trong trận còn Thượng Quan Kỳ thì đứng bên Đường Toàn.

Ngọn gió đêm thổi mạnh, ánh lửa lập lòe rời rã những tấm áo mà Đường Toàn bảo cởi ra để lại bây giờ phát phới.

Đột nhiên một mũi tên bay vọt lên không, rồi hàng ngàn cung nỏ bắn tới tấp vào những chiếc áo nói trên.

Đường Toàn thấy tên bắn như mưa, khẽ thở dài nói:

– Trận mưa tên này, dù là người võ công tuyệt cao cũng khó lòng ngăn cản được.

Thượng Quan Kỳ gật đầu cười nói:

– Nếu không có tiên sinh bày ra kế này thì e rằng chúng ta bị chết hết.

Đường Toàn quay lại nhìn Mai Quyên Đại nói:

– Lệnh tôn chẳng nghĩ gì đến chuyện an nguy của ai đã đành, sao y không nghĩ đến chuyện nguy hiểm cho cô nương?

Mai Quyên Đại nở một nụ cười thâm nói:

– Trong vương phủ thì diệt nữ được phụ vương sủng ái hơn cả mấy chị em.

Đường Toàn hỏi:

– Từ lúc y đem cô nương về ở với mình, có phải y đối với cô nương hiền từ hơn trước?

Mai Quyên Đại gật đầu đáp:

– Đúng thế! Sao thúc thúc lại biết?

Thượng Quan Kỳ nói xen vào:

– Đường tiên sinh liệu việc như thần, người nói không sai điều gì bao giờ.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bây giờ vương phụ cô nương bắn tên như vậy, thì ra y không coi cái sống chết của cô nương vào đâu, chắc trong lòng cô nương kinh ngạc lắm đấy

nhỉ?

Mai Quyên Đại gật đầu nói:

– Quả vậy, phụ vương biết điệt nữ còn bị vướng ở đây chưa ra được, mà cứ hạ lệnh bắn tên vào như mưa, sao không sợ chết luôn cả điệt nữ?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ ngờ Cồn Long Vương có ý muốn giết cô nương cũng không kém gì muốn giết tại hạ.

Mai Quyên Đại hỏi:

– Tại sao vậy? Điệt nữ thấy phụ vương đối đãi với điệt nữ rất nhân từ kia mà?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Vì y tưởng lầm mẫu thân đã tiết lộ những điều bí mật với cô nương chứ sao.

Mai Quyên Đại trầm ngâm không nói gì nữa.

Đường Toàn nhìn chỗ có ánh lửa sáng rực, khẽ nói với Thượng Quan Kỳ:

– Cái kế Kim Thuyền Thoát Xác của chúng ta chỉ gạt y được một lúc, con người thâm độc xảo quyệt đó chưa chịu thôi đâu...

Đang nói chuyện, đột nhiên mấy tiếng nổ vang, khói bốc mù trời, lửa cháy bùng lên. Cát bụi cùng cỏ đất bay tứ tung.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Không ngờ biện pháp của ta đối phó với Cồn Long Vương thế mà hay!

Thượng Quan Kỳ nhìn lên khói tỏa mịt mù thộn mặt ra nói:

– Nếu lúc này mà ta còn ở lại chỗ ban nãy, chắc là bị chết hết không sót một ai.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Chưa thoát nạn đâu, còn nhiều nguy hiểm hơn sắp đến đó.

Mai Quyên Đại quay lại nhìn Cồn Long Vương giả rồi đứng dậy nói:

– Đường Thúc thúc! Điệt nữ đi thôi.

Đường Toàn hỏi:

– Cô nương đi đâu bây giờ?

Mai Quyên Đại đáp:

– Điệt nữ đi kiếm phụ vương để chất vấn y tại sao lừa gạt cả điệt nữ?

Đường Toàn nói:

– Nếu cô nương nhất định tìm y, thì đừng đả động gì đến chuyện mẫu hậu là hơn.

Mai Quyên Đại hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn đáp:

– Nghe cô nương nói thì Cồn Long Vương dường như còn thương yêu cô.

Cha con ở với nhau mười mấy năm trời, Cồn Long Vương tuy có lòng man

rợ, dù sao cũng còn chút tình nghĩa. Nếu cô không màng đến chuyện mẫu hậu thì dù y có muốn giết cô chẳng nữa, cũng không tiện hạ thủ. Vậy cô phải cẩn thận lắm mới bảo toàn được tánh mạng. Cô mà đề cập đến chuyện mẫu hậu, thì tôi e rằng y không tha cho cô nữa đâu.

Mai Quyên Đại ngậm ngùi, thở dài nói:

– Hoàn cảnh này thực khó cho điệt nữ quá!

Đoạn nàng cất bước ra khỏi thạch trận, từ từ đi về phía trước.

Lúc này ngọn lửa cháy ở các đồng cỏ đã bắt đầu tràn lan ra. Cánh đồng bát ngát, ánh lửa lập lòe như bóng ma trôi.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 76

Mai Quyên Đại So Gươm Với Thượng Quan Kỳ

Thượng Quan Kỳ rút kiếm ra khẽ hỏi Đường Toàn:

– Tiên sinh! Có nên ngăn cô này lại không?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Cứ để cô ấy đi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu cô gặp Côn Long Vương nói hết thực lực của chúng ta với y thì công cuộc phòng thủ của tiên sinh tốn bao nhiêu tâm huyết chẳng uổng lắm sao?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ chắc cô ấy không nói đâu. Nhưng dù sao chúng ta cũng phải đề phòng.

Đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên. Có đến hơn mười người cưỡi ngựa phóng rất mau tới. Dưới ánh lửa sáng, nhìn rõ bọn này đều cầm trường mâu. Mai Quyên Đại đang từ từ đi về phía trước, bỗng nhiên trở gót hấp tấp lộn về thạch trận.

Đường Toàn tủm tỉm cười hỏi:

– Cô nương đã ra đi sao còn trở lại?

Mai Quyên Đại đáp:

– Diệt nữ nghĩ lại lời thúc thúc nói rất đúng. Phụ vương có ý muốn giết diệt nữ thật.

Đường Toàn biết rằng có hỏi nữa nàng cũng khó trả lời nên lặng yên không nói gì.

Mai Quyên Đại đột nhiên thở dài nói:

– Bọn cưỡi ngựa cầm mâu này là một phần trong thất thập nhị thiết kỵ của phụ vương diệt nữ. Bọn thiết kỵ cũng giỏi chẳng kém gì đội thị vệ áo đen.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao lại gọi là thất thập nhị thiết kỵ?

Mai Quyên Đại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Phụ vương tôi chọn những tay cao thủ dưới trướng lấy bảy mươi hai tên, chính người huấn luyện bọn chúng sử dụng trường mâu, lại mặc thứ áo giáp đen bằng dây sắt, dây đồng để tránh gươm đao, cho nên gọi là thất thập nhị thiết kỵ.

Bọn này tuy chỉ có bảy mươi hai người, nhưng dùng họ xung phong hãm trận thì đến thiên quân vạn mã cũng không bì kịp.

Đường Toàn cười nói:

– Thất thập nhị cuỡi ngựa dùng trường thương để ra trận, còn đội thị vệ áo đen thì dùng để đánh xáp lác cả. Cách huấn luyện này dường như không phải để đối phó với bọn võ lâm mà chính tỏ ra Cỗn Long Vương đã có ý tạo phản.

Mai Quyên Đại nói:

– Đội thị vệ áo đen thường đi theo hộ vệ phụ vương, còn thất thập nhị thiết kỵ thuộc ngạch thường trú trong vương phủ. Không hiểu sao bây giờ lại điều động đến đây?

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Lệnh tôn coi tôi như cây đinh trước mắt. Y chưa giết được tôi thì ăn không ngon ngủ không yên.

Mai Quyên Đại thở dài hỏi:

– Phụ Vương cùng thúc thúc đã là chỗ sư huynh sư đệ đồng môn, sao chẳng có chút tình nghĩa gì với nhau?

Đường Toàn cười lại đáp:

– Cô muốn biết rõ thì hỏi lại lệnh tôn. Y không cho tôi được lấy một chỗ yên thân. Tôi ở đâu y cũng tìm đến để cố giết cho bằng được mới cam lòng.

Mai Quyên Đại nói:

– Trời ơi? Huynh đệ đồng môn mà tàn sát nhau như vậy chỉ là một việc rất thô thảm ở nhân gian.

Dưới ánh lửa sáng rực, Đường Toàn thấy Mai Quyên Đại vừa nói, vừa chau đôi mày liễu, vẻ mặt cực kỳ thô thảm, trong lòng rất đau thương, ông bất giác thở dài nói:

– Mấy vị công chúa dưới gối Cỗn Long Vương dễ thường chỉ có mình cô là tâm địa lương thiện hơn cả.

Mai Quyên Đại nói:

– Mấy chị em diệt nữ đều rất tử tế với diệt nữ.

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Cô nương có biết đại thư cô là Liên Tuyết Kiều không?

Mai Quyên Đại đáp:

– Tôi đã gặp rồi nhưng không nhớ được nữa. Hồi tở nương tôi ở trong vương phủ, tôi còn nhỏ quá chưa biết gì. Khi tôi lớn lên thì tở nương lại vâng mệnh phụ vương đi xa nên không được gặp nữa. Nhưng tôi nhớ lại lúc còn nhỏ thì tở nương thương yêu tôi lắm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tôi muốn hỏi gần đây cô có gặp đại thư không?

Mai Quyên Đại nói:

– Đã mấy năm nay tôi không gặp nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Giả tở mà cô tìm được mặt đại thư mấy bữa trước đây thì cô sẽ rõ phụ

vương cô hiểm độc thế nào.

Mai Quyên Đại xuất thân ở Vương phủ là một nơi chứa đầy những âm mưu thâm độc, nhưng nàng lại khác hẳn với Liên Tuyết Kiều. Liên Tuyết Kiều là người cơ mưu kín đáo, bất luận là đối với ai hay đứng trước một việc gì nàng cũng đem lòng ngờ vực, còn cô này ngay thẳng chất phác, không hiểu gì đến lòng người hiểm sâu.

Mai Quyên Đại giương đôi mắt tròn xoe nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao? chẳng lẽ phụ vương tôi lại giết con mình nữa chẳng?

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Trong Vương phủ mà còn nuôi được một nhân vật như cô nương thì thật là thiên cổ kỳ sự.

Bất thình lình một tiếng quát lớn vọng lại cắt đứt câu chuyện đang nói dở.

Mọi người ngoảnh đầu ra nhìn thấy đại hán cầm trường mâu phóng ngựa như bay, mạo hiểm xông vào giữa đám lửa cháy. Một gã cầm mâu khều chiếc áo của Đường Toàn cởi ra treo tại đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thật là hồngбет? Nghi trận của chúng ta bày ra đã bị họ khám phá mất rồi.

Đường Toàn nói:

– Thật ra thì chẳng cần xông vào đồng lửa, đứng ngoài xa cũng đã nhìn rõ.

Bỗng thấy gã cuời ngựa cầm mâu xông vào đồng lửa chạy ra, lao như tên bắn thẳng về thạch trận.

Thượng Quan Kỳ vùng thanh trường kiếm nói:

– Tại hạ ra nghênh địch thử xem bọn kỵ sĩ do chính tay Cỗ Long Vương lựa chọn bản lĩnh đến đâu?

Mai Quyên Đại nói:

– Bọn chúng đã giỏi mã chiến lại mặc kim ty giáp do phụ vương tôi đặc biệt chế ra, có thể tránh được đao thương. Vì thế mà chúng tôi kêu tên họ bằng thiết giáp kỵ sĩ.

Bỗng thấy hai con ngựa chạy như gió từ trong đồng lửa lao ra. Vì ngựa chạy lẹ quá nên chưa bị thương chút nào.

Thượng Quan Kỳ cất chân toan bước ra ngoài thạch trận. Đường Toàn khẽ gọi bảo:

– Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ vội dừng lại nghĩ thầm:

“Mình thật là hồ đồ. Đã biết y không hiểu võ công, sao còn để mình y ở đây, hưởng chỉ ở bên cạnh, còn có thủ hạ Cỗ Long Vương. Cô này tuy là người chất phác, không có tâm cơ gì, nhưng biết đâu cô ta chẳng giả vờ”?

Lại nghe Đường Toàn thấp giọng đáp:

– Bọn chúng chưa phát giác ra chỗ chúng ta ẩn nấp trong thạch trận này...

Bỗng nghe vó ngựa lộp cộp gần đến nơi chỉ còn cách ngoài trận chừng hơn

trượng. Đường Toàn vội im tiếng.

Gã đi đầu, toan xông vào thạch trận thì đột nhiên bật dây cương cho ngựa chạy sang phía Tây, chớp mắt đã mất hút. Khi ngoảnh đầu lại thì người ngựa xông vào đám lửa cháy cũng không biết họ đi đâu rồi.

Đường Toàn khen rằng:

– Quả là những thiên lý câu, tốc độ mau lẹ vô cùng.

Ông nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước hoàn cảnh này, trừ trường hợp bất đắc dĩ, chúng ta không nên cùng địch nhân động thủ để bảo hộ thực lực.

Thượng Quan Kỳ chăm chú nhìn Mai Quyên Đại, khẽ hỏi Đường Toàn:

– Có phải tiên sinh chuẩn bị buông tha cô này không?

Đường Toàn nói:

– Để tùy ý cô, bắt tất phải quan tâm đến.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế không sợ mắc kế Côn Long Vương ư?

Mai Quyên Đại đã nghe rõ hai người bàn chuyện mình liền nói xen vào:

– Trước khi đến đây phụ vương đã từng biểu tôi rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phụ vương cô nương bảo sao.

Mai Quyên Đại đáp:

– Người biểu Đường thúc thúc không biết võ công, tôi chỉ ra tay một cái là thúc thúc sẽ bị mất mạng dưới những mũi độc châm do tôi phóng ra để báo thù, rửa hận cho mẫu hậu tôi.

Nàng ngẩng mặt sao trên trời than rằng:

– Hỡi ôi? Phụ vương chỉ biết tôi căm hận Đường Thúc thúc đến thấu xương, chứ có biết đâu rằng mẫu hậu căn dặn tôi không được sát hại Đường thúc thúc.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương thủy chung nghe lời mẫu hậu chứ?

Mai Quyên Đại gật đầu nói:

– Chẳng lẽ đến bây giờ mà các hạ chưa nhìn thấy hay sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiện giờ chúng tôi đang rơi vào tình thế cừu địch với Côn Long Vương.

Vậy cô nương đi hay ở thì sớm quyết định đi. Lúc nữa hai bên động thủ, sẽ khó khăn cho cô.

Mai Quyên Đại trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

– Bọn họ đi xa chưa?

Đột nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy lại. Bốn gã đại hán cưỡi ngựa, tay trái cầm đao, tay phải cầm thương chạy thẳng tới thạch trận.

Sau bốn đại hán là mười hai tên thị vệ áo đen tay cầm binh khí, chạy bộ

theo.

Mai Quyên Đại đứng dậy toan đi, nhưng nàng thấy bốn gã cuỡi ngựa và mười hai tên thị vệ đang sục tìm trong lòng do dự, dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ quát lên:

– Cô nương hãy dừng bước? Chờ lúc nữa sẽ đi cũng chưa muộn.

Mai Quyên Đại nghe lời ngồi xuống.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói với Đường Toàn:

– Bọn này đang đến thạch trận, thế nào cũng phát giác ra chỗ bọn ta ẩn nấp. Tại hạ tưởng mình ra đánh họ trước giết đi mấy mạng, nên chẳng?

Đường Toàn nói:

– Xem tình trạng không thể nào tránh khỏi một trường ác chiến. Bọn họ cũng biết rằng mình đang ẩn nấp ở đây rồi.

Thượng Quan Kỳ lượm một viên đá trổng ngỗng cầm trong tay nói:

– Món ám khí thiên nhiên này dùng để đối phó bọn thủ hạ Cồn Long Vương được đây...

Đột nhiên chàng ghé tai Đường Toàn nói:

– Lúc tại hạ cự địch mà cô này ra tay hại tiên sinh thì làm thế nào? Tại hạ tưởng điểm huyết trước đã, tiên sinh nghĩ sao?

Đường Toàn lắc đầu mỉm cười không nói gì.

Đột nhiên ánh hào quang lóe lên, một cây thương phóng tới vù vù, liệng vào đúng trước mặt Thượng Quan Kỳ đánh bing một tiếng. Một hòn đá tóe lửa bật lên.

Thượng Quan Kỳ đưa tay trái ra ngăn lại không cho hòn đá bắn vào Đường Toàn. Chàng quát to một tiếng, nhảy ra, tay phải chống kiếm, tay trái nắm chắc viên đá liệng ra. Đồng thời chàng lượm cây thương này nhảy ra ngoài thạch trận, thuận tay lao cây thương ra.

Viên đá bay ra trước nhắm vào bụng gã đi đầu. Gã né mình tránh khỏi viên đá, nhưng cây thương tiếp đánh trúng đầu ngựa. Con ngựa hí vang lên rồi ngã quay xuống đất mà chết. Gã đi đầu giận quá gầm lên, nhảy ra khỏi yên ngựa hai tay cầm trường mâu, xông thẳng vào thạch trận.

Thượng Quan Kỳ thi triển khinh công Tiềm Long Thăng Thiên xông lên, chàng cầm cây trường kiếm ra chiêu Thái Hồng Kinh Thiên, một vùng hào quang sáng lóe chụp xuống.

Đại hán cầm trường mâu ra chiêu Bạch Hồng Quán Nhật để chống lại

Thượng Quan Kỳ. Dè dặt Thượng Quan Kỳ đã nghĩ cách đối phó địch từ trước, không cho cây trường mâu điểm tới nơi, đã biến thế kiếm gạt cây mâu, hạ thấp người xuống, đánh một quyền vào trước ngực đối phương.

Gã kỵ sĩ bị Thượng Quan Kỳ đánh cho một quyền, toàn thân run bắn lên, khí huyết chạy lộn ngược, không đứng vững, lui lại năm bước. Nhưng Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy tựa hồ như đánh vào sắt đá, cổ tay chàng cũng run

lên và cảm thấy tê nhức. Chàng không khỏi giật mình nghĩ thầm:

“Thân thể gã này cứng quá, hay là người ta đúc bằng sắt”?

Đột nhiên chàng nhớ lại lời Mai Quyên Đại biểu bọn này mặc thứ áo giáp sắt đan bằng dây thép. Thượng Quan Kỳ còn đang nghĩ ngợi thì một người ngựa lại xông tới, tay cầm trường mâu uy thế mãnh liệt vô cùng nhằm đâm vào ngực chàng.

Thượng Quan Kỳ đằng hắng một tiếng, chàng không né tránh, ngằm vận nội lực vào cây trường kiếm phất ngang khung cây trường mâu. Hai cây binh khí chạm nhau đánh choang một tiếng. Cây trường mâu trong tay kỵ sĩ bị thanh trường kiếm gạt ra một bên. Gã kỵ sĩ ra đòn quá lẹ, nhưng không ngờ đến Thượng Quan Kỳ dùng khí giới ngăn đề chống lại trường mâu. Cây mâu bị trượt ra, về đằng trước.

Thượng Quan Kỳ tay phải đặt ngang lưỡi kiếm đề lên cây trường mâu xuống, tay trái phóng chưởng ra nhanh như chớp đánh vào đầu ngựa. Gã kỵ sĩ cuối ngựa rất giỏi, thấy tình thế bất lợi, đột nhiên thúc hai vế đùi vào bụng ngựa. Con ngựa này đã được huấn luyện rất thuần thục, hí lên một tiếng chồm vó trước xông lên bả vai Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ né người đi tránh khỏi, tay phải cầm trường kiếm đâm chéo đi, ra chiêu Thiên Ngoại Lại Văn rồi chém tạt ngang.

Trong tay đại hán tuy có trường mâu nhưng dài quá, chỉ thích hợp với đòn đánh ra xa, gặp trường hợp xấp lá cà nên vô dụng. Nhưng võ công của gã không vừa, gã từ trên lưng ngựa nhảy phắt xuống theo thế Đãng Lý Tàng Thân xông vào.

Hai bên giao đấu mới chớp mắt, Thượng Quan Kỳ cả kiếm lẫn chưởng đánh luôn ba chiêu mà vẫn chưa làm cho đối phương bị thương được, thì trong lòng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, nghĩ thầm:

“Những nhân vật vào loại này ở dưới trướng Cồn Long Vương hằng hà sa số, mình khó lòng chế phục được bọn chúng”.

Bỗng lại thấy tiếng người reo ngựa hí, hai gã kỵ sĩ khác tay cầm trường mâu, giọng cương đi tới. Hai thanh trường mâu vung lên, ánh hào quang lấp lánh đâm thẳng vào ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đề khí vào huyết đan điền, quát to một tiếng, vung kiếm lên như đóa hoa lớn bằng bánh xe. Cả người lẫn kiếm nhảy tung lên cao chừng hơn trượng.

Hai con ngựa lướt qua dưới chân không. Thượng Quan Kỳ đã gan dạ lại tinh tế. Chàng tính đúng đà ngựa vượt qua, lập tức thi triển phép Thiên Cân Trụ hạ người xuống rất mau, trở tay kiếm theo thế Băng Hà Khai Đồng đâm vào cánh tay đối phương.

“Soạt” một tiếng, áo giáp kỵ sĩ bị kiếm đâm rách một vệt dài. Thượng Quan Kỳ thầm tự trách mình:

“Đáng lẽ mình đâm vào đầu gã mới phải. Sao mình lại quên không nhớ lại gã mình mặc thiết giáp gươm đâm không thủng”.

Thoáng một cái, hai con ngựa đã chạy ra ngoài xa mấy trượng. Lại một lũ áo đen xô đến.

Bảy tám cây binh khí giơ lên, thế đường nghiêng non dốc hiểm, chụp xuống Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ phấn khởi thần oai, ra chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân. Ánh kiếm lập lòe khắp quanh người bảo vệ thân thể.

Bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau loảng choảng. Gươm đao của tám gã đại hán áo đen đều bị thanh trường kiếm vệt ra.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã nổi sát khí quyết định phải giết cho bằng được một hai tên, đột nhiên chàng quát lên một tiếng, ra chiêu Thiên Nữ Huy Qua. Thanh trường kiếm như làn sóng lớn đổ xuống. Ánh hào quang vừa lóe lên, tiếp theo là tiếng rú thê thảm, một đại hán áo đen té lăn xuống đất.

Đồng bọn thấy vậy thất kinh, chúng không ngờ Thượng Quan Kỳ đánh một kiếm mà đã mãnh liệt như vậy, nên không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ đánh một kiếm trúng ngay, lại đánh luôn kiếm thứ hai theo thế Liên Quyền Tây Phong chém xéo đi. Những đường kiếm của chàng biến hóa khôn lường. Lại một tiếng rú thê thảm, thêm một gã thị vệ bị kiếm đâm chết.

Thượng Quan Kỳ ra liền hai chiêu giết liền hai mạng. Những tên còn lại đều bỏ vía, hốt hoảng lùi lại phía sau.

Lúc này hai gã kỵ sĩ đã xông vào thạch trận, nhưng bị đại hán trong trận đón đánh.

Tám gã đại hán này trước đây cũng ở trong đội thị vệ áo đen, đã biết rõ Cồn Long Vương cực kỳ tàn ác. Trước khi giao thủ, gã nào cũng nghĩ đến nếu vô phước mà mình bị bắt sẽ bị cực hình thảm khốc. Nhưng đến lúc giao phong thì tâm thần trấn tĩnh trở lại. Chúng nghĩ rằng nếu để Cồn Long Vương bắt được thì thà rằng chết ngoài sa trường còn hơn, vừa báo đáp được cái ơn cứu mạng của Cồn Long Vương hậu, vừa khỏi phải chịu thảm hình cho khổ thân. Nghĩ vậy, vừa xuất chiến chúng đã giáp công kịch liệt sức mạnh vô cùng.

Thạch trận của Đường Toàn bày theo phương thức phản lại trận Bát quái.

Trận này tuy không được tuyệt diệu như bát trận đồ của Gia Cát Khổng Minh làm cho đá chạy cát bay để đánh lui địch xâm phạm vào, nhưng những người giữ các phương vị đều có thể cứu viện cho nhau. Hợp lại thành ra có thể bao vây bên địch mà chia ra từng chỗ thì đầu đuôi có thể cứu ứng cho nhau để cự địch.

Địch nhân tiến vào trận cảm thấy khó khăn vì trong trận có xếp nhiều đồng đá làm trở ngại bước chân, lúc vận dụng thế công kém hẳn phần linh hoạt.

Hai bên công thủ một đằng thuận một đằng nghịch, một đằng nhanh một đằng chậm khác nhau, mà thực lực chênh lệch xa nhau. Mục đích trận này là

lấy sức yếu có thể chống với sức mạnh, số ít ngăn cản được số đông. Cái diệu dụng của nó là ở đó.

Hai gã kỵ sĩ vừa vào thạch trận, lập tức bị bốn mặt bao vây, tình thế rất nguy hiểm.

Mai Quyên Đại cùng Đường Toàn đều ngồi trong Thạch trận, thấy Thượng Quan Kỳ thần dũng hơn người đều ngấm ngấm kính phục.

Mai Quyên Đại thở dài:

– Võ công người này xuất chúng, kiếm thế lợi hại vô cùng. Đội thi vệ áo đen tuy nhiều người nhưng khó lòng địch nổi y.

Đường Toàn tủm tỉm cười nhưng không nói gì.

Mai Quyên Đại quay lại nhìn Đường Toàn nói:

– Diệt nữ chịu lời căn dặn của mẫu hậu không cho gia hại thúc thúc, song Cồn Long Vương cùng diệt nữ chưa dứt được tình phụ tử, diệt nữ không thể khoanh tay ngồi nhìn chàng thiếu niên kia.

Đường Toàn từ từ giơ cây quạt lên cười nói:

– Cái đó tùy ý cô nương tư..... Mai Quyên Đại đứng phắt dậy quát lên:

– Thúc thúc đừng phẩy quạt!

Đường Toàn từ từ hạ quạt xuống hỏi:

– Cô nương có tự tin rằng võ công cô thắng nổi Thượng Quan Kỳ không?

Nguyên Mai Quyên Đại sợ Đường Toàn vung quạt ám toán như lần trước, nên ông vừa giơ quạt lên, nàng lập tức lớn tiếng ngăn trở.

Mai Quyên Đại thấy Thượng Quan Kỳ múa kiếm như gió, nhú cặp lông mày lên nói:

– Diệt nữ không biết kiếm pháp của chàng thiếu niên có thực tinh thông đến mức tuyệt vời chưa?

Đường Toàn cười nói:

– Chúng tôi bị lệnh tôn bao vây ở đây. Bốn mặt đều có mai phục trùng trùng điệp điệp. Việc phá vòng vây dĩ nhiên không phải là chuyện dễ. Còn cô nương muốn giúp sức cho lệnh tôn là một việc nên làm, tại hạ không dám ngăn trở, cô nương cứ việc ra tay.

Mai Quyên Đại quay lại nhìn Đường Toàn hỏi:

– Có việc diệt nữ chưa tin, muốn hỏi lại thúc thúc.

Đường Toàn hỏi:

– Việc gì?

Mai Quyên Đại hỏi:

– Thúc thúc có phải bạn đồng môn với gia gia diệt nữ không?

Đường Toàn đáp:

– Việc đó quả có thật.

Mai Quyên Đại hỏi:

– Võ công gia gia diệt nữ thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Là một tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Nếu lấy một chọi một thì khó lòng tìm được người ngang hàng với y.

Mai Quyên Đại hỏi:

– Thế mà sao thúc thúc lại không biết võ công?

Đường Toàn cười đáp:

– Võ công cùng thao lược đều cần cả và không biết đến đâu mà cùng. Cái học của tại hạ là ngồi trong trường vận trù mưu lược để quyết thắng bên ngoài ngàn dặm.

Mai Quyên Đại nói:

– Diệt nữ thường nghe gia gia nói hiện nay trên thế gian này chỉ mình thúc thúc là địch lại được với người. Vậy gia gia căn cứ vào đâu mà nói thế?

Đường Toàn nói:

– Về võ công thì tại hạ quyết không chịu nổi một đòn của lệnh tôn, nhưng thi hành mưu lược và cách dùng người thì y còn thua tại hạ một chút, mỗi người hơn một đẳng nên y bảo vậy là đúng.

Mai Quyên Đại ngạc nhiên hỏi:

– Trời ơi? Thế thì dưới trướng gia gia diệt nữ có biết bao nhiêu là tay cao thủ, y chỉ cần phái một người đi giết thúc thúc thế là trên đời không còn ai địch lại y nữa hay sao?

Đường Toàn nói:

– Lúc chúng tôi cùng học nghề với nhau, y đã có lòng muốn giết tại hạ, thế mà mấy chục năm nay y vẫn chưa được toại nguyện.

Mai Quyên Đại nói:

– Thế thì diệt nữ lại càng không hiểu.

Đường Toàn cười nói:

– Quyền mưu cơ biến có khi còn thắng được võ công.

Lại một tiếng rú lên khủng khiếp, một người trong đại thị vệ áo đen vừa bị chết dưới lưỡi kiếm Thượng Quan Kỳ. Bây giờ chỉ còn lại bốn gã liều mạng với Thượng Quan Kỳ.

Mai Quyên Đại đột nhiên tiến ra một bước giơ tay trái lên nói:

– Diệt nữ phải vì gia gia ra tiêu diệt kẻ kinh địch đang sát hại bọn thị vệ trong vương phủ.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Gia gia cô nương định giết tại hạ, mấy chục năm vẫn chưa giết được. Cô nương cố tin rằng mình giỏi hơn gia gia không?

Mai Quyên Đại thay đổi sắc mặt mấy lần, rồi từ từ buông tay xuống nói:

– Diệt nữ không thể phản bội lời mẫu hậu được.

Đột nhiên nàng chau mày, nhảy ra ngoài thạch trận, thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Thượng Quan Kỳ vừa đánh nhau với bao nhiêu người, song tai mắt vẫn cực kỳ tinh mẫn. Chàng nghe sau lưng có tiếng binh khí vù đến, liền xoay tay quét ngang dưới kiếm. Dao kiếm chạm nhau phát ra một tiếng “Choang” ghê rợn.

Mai Quyên Đại bị Thượng Quan Kỳ đánh ngược trở lại một kiếm, phải lùi lại mấy bước, cổ tay tê nhức, suýt mất đao. Nàng bất giác rung động trong lòng nghĩ thầm:

“Gã này nội lực ghê quá”.

Thượng Quan Kỳ đánh lui được Mai Quyên Đại lại trở tay kiếm bức bách bọn thị vệ áo đen không tiến gần vào được. Thốt nhiên chàng biến đổi thể kiếm có lúc phóng tới âm âm, thể kiếm mãnh liệt dường như biến mất.

Mai Quyên Đại vận khí điều hòa hơi thở rồi lập tức lại ra sức xông vào.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng, ánh kiếm bỗng vung ra chụp Mai Quyên Đại vào trong vòng kiếm quang.

Thể kiếm của chàng tuy không ghê gớm như vừa rồi, song rất linh động kín đáo dùng nhu để chống cương. Mai Quyên Đại cùng mấy gã thị vệ sống sót đều bị đưa vào trong vòng kiếm quang phong tỏa không xông ra được.

Bây giờ Mai Quyên Đại mới hiểu đúng phải một tay kinh địch trước nay chưa từng thấy. Nàng ngưng thần vận khí, thi triển cả ba mươi sáu đường Thiên Cương Thần Kiếm. Trong tay nàng không có bảo kiếm, phải dùng đao thay vào, nên biến hóa khó khăn hơn.

Song cũng vì những đường Thiên Cương Thần Kiếm tinh kỳ lợi hại vô cùng, uy thế rất là mãnh liệt mà nàng chặn đứng được màn kiếm quang của Thượng Quan Kỳ.

Mấy gã thị vệ đã bị Thượng Quan Kỳ coi thường, nhưng bây giờ thể kiếm của chúng cũng tạm cho bận tay, chàng phải tìm cách đối phó. Thượng Quan Kỳ đang lâm vào tình thế khó khăn.

Mai Quyên Đại thốt nhiên thay đổi thể đao dường như nước lớn vỡ đê, ánh đao âm âm đổ xuống chống lại thể kiếm vây khít của Thượng Quan Kỳ đang phong tỏa.

Còn mấy gã áo đen đã bị thể kiếm Thượng Quan Kỳ uy hiếp, không còn sức mạnh đánh trả khác nào người bị trói chân tay. Chúng chỉ đón chờ Mai Quyên Đại vung đao ra phản kích thể kiếm của Thượng Quan Kỳ, mấy gã mới giải tỏa được luồng kiếm quang của chàng và thừa cơ múa binh khí phản kích.

Thượng Quan Kỳ vừa chống cự với thể đao của Mai Quyên Đại vừa khen:

– Đao pháp của cô nương tuyệt quá!

Mai Quyên Đại nói:

– Tôi ít khi dùng đao mà bây giờ phải dùng, vậy cảm thấy khó xoay sở.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao cô nương không đổi binh khí?

Mai Quyên Đại đáp:

– Kiếm pháp của túc hạ cực kỳ nghiêm mật, tôi chẳng được lúc nào rảnh tay để xông ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên trì hoãn thế đánh, nói:

– Bây giờ cô nương ra đổi kiếm đi?

Mai Quyên Đại hỏi:

– Phải chăng túc hạ có ý muốn cùng tôi tỷ thí cho phân thắng bại?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Kiếm chiêu của cô nương là do lệnh tôn truyền cho, tại hạ hãy cùng cô nương quyết một trận đặng xem võ công cô có mà hiểu biết được phân thắng nào về bản lãnh của lệnh tôn chăng?

Mai Quyên Đại nói:

– Võ công của phụ vương tôi còn cao hơn tôi gấp trăm ngàn lần, túc hạ muốn xem bản lãnh tôi để hiểu biết võ công phụ vương thì chỉ là chuyện mơ hồ.

Thượng Quan Kỳ xoay lại đánh vài chiêu, đẩy lui bọn thị vệ áo đen rồi cười lại nói:

– Tại hạ muốn nhân cơ hội này cùng cô nương so kiếm một lúc, song bọn thị vệ làm cho vương tay vương chân, vả lại cần phải trừ chúng trước đã.

Chàng vừa nói vừa xoay tay đánh một cách đột ngột. Thế kiếm rất mau lẹ phất chệnh chéo vào một gã áo đen. Gã thấy lưỡi kiếm chém tới trước mặt nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thanh đoản đao nắm trong tay đặt ngang trước ngực mà vẫn không vung ra đón đỡ.

Nguyên thế kiếm của Thượng Quan Kỳ rất là kỳ dị, gã áo đen không biết đón đỡ cách nào đành giơ đao để chờ thủ kiếm gần tới sẽ liệu. Thượng Quan Kỳ ra đòn trước thông thả rồi sau rất mau. Ánh bạch quang vừa lóe lên đã chém thẳng xuống đầu gã áo đen.

Bây giờ, gã áo đen mới giơ đao lên phản đòn phóng chệnh chéo để phong tỏa lưỡi kiếm đối phương.

Ngờ đâu Thượng Quan Kỳ cử động lẹ quá, gã vừa giơ đao lên thì lưỡi kiếm đã chạm đến nơi. Máu tươi phun ra như suối, gã bị chặt làm hai đoạn.

Mai Quyên Đại thở dài nói:

– Kiếm pháp độc địa quá!

Thượng Quan Kỳ nhột nghe tiếng nàng run lên, bất giác quay đầu nhìn lại thì thấy Mai Quyên Đại cầm ngang lưỡi đao đứng trơ, mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc.

Chàng rất lấy làm kỳ, cất tiếng hỏi:

– Cô nương có biết chiêu này không Mai Quyên Đại lắc đầu đáp:

– Tôi không biết, những chiêu đó với một chiêu tôi đã học được có nhiều

điểm tương tự.

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Có nhiều chỗ tương tự ư? Nhưng không biết khác nhau ở chỗ nào?

Mai Quyên Đại nói:

– Cách ra chiêu biến hóa lợi hại hơn.

Thượng Quan Kỳ bỗng thấy trong lòng xúc động hỏi:

– Kiếm thuật cô nương có phải do lệnh tôn truyền thụ cho không?

Mai Quyên Đại nói:

– Quá nửa là do nghĩa phu.....

Thốt nhiên nàng im bặt.

Thượng Quan Kỳ thấy nàng nói năng còn ra vẻ thơ ngây, so với Liên Tuyết Kiều thật khác nhau một trời một vực. Bất giác chàng tủm tỉm cười nói:

– Cô nương đối binh khí đó mau đi!

Lúc này trong đội thị vệ áo đen chỉ còn hai gã. Nhưng chúng đều bị thế kiếm cực kỳ lợi hại của Thượng Quan Kỳ làm cho bỏ vĩa, nên không dám liều lĩnh phát động thế công.

Mai Quyên Đại mắt đưa loang loáng, nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

– Hỡi ơi! Những kẻ bị giết toàn dùng đao chứ lấy đâu ra kiếm mà đối?

Thượng Quan Kỳ cố ý muốn thăm dò kiếm thuật biến hóa của Mai Quyên Đại để tham khảo trước được phần nào thế kiếm của Cỗ Long Vương chăng?

Chàng liền đưa thanh trường kiếm của mình ra nói.

– Cô nương dùng tạm kiếm này, để tại hạ sử đao tỉ thí với cô nương một trận xem sao!

Mai Quyên Đại trầm ngâm giây lát rồi đón thanh bảo kiếm và đưa đơn đao cho Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ tiếp lấy đơn đao, lập tức quát lên:

– Xin cô nương cẩn thận!

Chàng ra chiêu Lăng Đẳng Tiêu Phong bằng thanh đơn đao.

Mai Quyên Đại đưa kiếm quét ngang thân nàng chuyển theo thế kiếm đồng thời vừa tránh đao vừa trả đòn.

Thượng Quan Kỳ né mình tránh khỏi, quét lên một tiếng thật rục rỡ, chém luôn ba đao. Ba đao liên tiếp phóng ra, ánh đao trùng trùng điệp điệp như non đổ xuống.

Mai Quyên Đại thốt nhiên rung động, thanh trường kiếm vung như một đóa hoa xuyên vào giữa ánh đao. Đao kiếm chạm nhau khẽ bật lên một tiếng vang.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu hồi đao lùi lại nói:

– Kiếm thuật của cô nương quả là phi thường!

Rồi lại vung đơn đao đánh tới. Mai Quyên Đại giơ trường kiếm ra đón đỡ thế đao của đối phương. Đao kiếm chạm nhau choang choảng liên thanh

không ngọt, lóe sáng như những bông hoa lửa.

Lúc này các đại hán trong trận đã hạ được hai tên vệ sĩ bị thương.

Hai tên này tuy mình mặc áo thiết giáp, đao kiếm đâm không vào, nhưng vì dưới chân bị trở ngại nên vận dụng không được linh hoạt. Cánh tay và bắp đùi đều trúng mấy nhát đao, ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn ngẩng mặt lên xem trời chiều, ngấm ngấm thở dài nói:

– Cuộc thắng phụ trận này chỉ còn trông vào thiên mệnh...

Đột nhiên một bóng người vọt rất nhanh đến gần thạch trận.

Tám gã đại hán trong trận đều đã nhận lệnh Đường Toàn không được thiện tiện ly khai thạch trận, tuy thấy gã áo đen chạy tới, chúng chưa quát hỏi, chờ người này vào thạch trận rồi mới ra tay công kích. Người áo đen dường như biết thạch trận lợi hại, còn ở xa chừng năm thước thì dừng lại khẽ gọi.

– Đường tiên sinh?

Đường Toàn ngẩng đầu trông ra thấy một bóng đen lù lù nấp trong bóng tối, nhưng không trông rõ mặt mũi, chỉ lên tiếng hỏi lại:

– Ai đó?

Người áo đen đáp:

– Đỗ Thiên Ngạc, có việc bẩm tiên sinh, liệu có thể vào trận được không?

Đường Toàn nói:

– Đỗ huynh đây ư? Xin mời vào trong trận.

Đỗ Thiên Ngạc lạng mình đi một cái, người đã vào trong thạch trận.

Hai bóng người đứng chắn ngang Đỗ Thiên Ngạc lại. Đường Toàn vẫy vẫy tay nói:

– Các vị tránh ra.

Hai người vâng mệnh tránh ra, Đỗ Thiên Ngạc tiến mau lại hai bước đến bên Đường Toàn khẽ hỏi:

– Tiên sinh còn chưa chạy ư?

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 77

Cổn Long Vương Tấn Công Thạch Trận

Đường Toàn nói:

– Đừng nóng nảy, có việc gì cứ từ từ nói ra.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cổn Long Vương đã điều động rất nhiều cao thủ cùng đội thiết giáp kỵ sĩ bao vây chỗ này trùng trùng điệp điệp, chỉ còn chờ lệnh là lập tức đánh ập vào.

Lúc này thì giờ gấp rút, tiên sinh chưa chạy ngay, chỉ trùng trùng lúc nữa là không đi được.

Đường Toàn khẽ phẩy cây quạt cười nói:

– Cổn Long Vương bao vây chỗ này thì còn chạy đâu được?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cách đây không xa mấy, có một con sông lớn nước chảy mạnh có thể đi thuyền buồm. Chỉ cần tiên sinh chạy ra được bờ sông, xuống thuyền đi ngay, thì may ra thoát khỏi cuộc bao vây của Cổn Long Vương.

Đường Toàn hỏi:

– Con sông đó cách đây chừng bao xa?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chừng độ bốn năm dặm.

Đường Toàn cười nói:

– Mình đã biết con sông đó tới, chắc Cổn Long Vương cũng biết rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ được tin này, liệu chết chạy đến đây. Tiên sinh không chịu đi, chẳng lẽ ngồi đây chịu chết hay sao?

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ngồi đây đợi tiếp viện so với cuộc mạo hiểm xung đột trùng vây còn đỡ nguy hiểm hơn.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Cổn Long Vương đã chú ý đến tiên sinh, đã dùng thần điều đưa tin đi cho bộ các nơi, nếu không bắt sống được thì cũng phải tìm thủ đoạn để đánh cho tiên sinh bị thương.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Cổn Long Vương chưa đến. Mấy chục năm y để tâm giết tại hạ mà vẫn chưa được toại nguyện.

Đỗ Thiên Ngạc xem Đường Toàn dường như có ý cậy tài chứ không sợ hãi

thì không khỏi run lên thở dài nói:

– Dù tiên sinh có kế vện toàn thì cũng chẳng nên mạo hiểm quá. Theo tin tức lúc tại hạ nhận được thì Cỗn Long Vương đã điều động gần hết thực lực bao vây khắp bốn mặt. Bốn vị đại hầu tước dưới trướng y, chia ra trấn giữ cả bốn phương Đông Tây, Nam, Bắc, mặt ngoài để ngăn trở quân tiếp viện, bề trong để chống đối tiên sinh.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt trầm ngâm không nói gì.

Đỗ Thiên Ngạc lại nói:

– Tiên sinh được Âu Dương bang chúa tin cậy, coi như bức thành của võ lâm. Vạn nhất mà tiên sinh bị thương tổn thì tại hạ dù muôn thác cũng không đủ chuộc tội. Nếu ngồi chịu chết thì không bằng nhân lúc bên địch chưa sắp đặt xong xuôi, mạo hiểm xông ra khỏi trùng vi. Tại hạ có một kế hoạch để thoát thân, xin tiên sinh thử tính xem.

Đường Toàn cười nói:

– Phải chăng tiên sinh muốn thay đổi y phục với tại hạ?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đúng vậy. Kế “Kim Thuyền thoát xác” này tuy tầm thường song hoặc giả đối phương không nghĩ tới, để tại hạ mặc áo giả làm tiên sinh đem Thượng Quan Kỳ đi.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn tám gã đại hán trong trận rồi nói:

– Nếu các vị trong trận đều có thể tin cậy phó thác được thì tám người chia làm hai, một nửa hộ vệ tiên sinh, còn bốn người theo tại hạ xung đột vòng vây đi về mé đông để làm rối tai mắt bên địch. Tiên sinh nhân cơ hội đó xông ra mé tây để đến bờ sông, may ra có thể...

Đường Toàn gật đầu nói:

– Đỗ huynh cải trang làm một gã Đường Toàn nữa, cách ấy rất diệu, nhưng trốn chạy thì không tiện.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm lạ hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn nói:

– Cỗn Long Vương cơ trí hơn người. Bàn về trí mưu thao lược, y chỉ kém Đường một chút. Nói về thủ đoạn tàn ác thì tại hạ lại thua y ba phần. Song y phải cái lắm to mà không biết.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Y làm ở điều chi?

Đường Toàn khẽ đáp:

– Y nhiều tham tâm quá. Con người đã nhiều lòng tham thì trí khôn thường bị bết tắc. Giả tỷ lúc này, y đích thân đem năm ba tay cao thủ xông vào thì dù muốn bắt sống tại hạ, tại hạ cũng khó lòng trốn thoát. Nhưng y lại tính không ra. Y vừa muốn giết tại hạ, vừa muốn giữ lại làm mồi để nhử các tay

cao thủ Cùng Gia Bang, thành ra do dự không quyết mới có chỗ sơ hở cho mình liệu tính.

Đường Toàn đột nhiên thở dài rồi nói tiếp:

– Điểm thứ hai nữa là mệnh lệnh y rất nghiêm ngặt. Vì y ôm đồm nhiều quá mà các thủ hạ dưới trướng không phát huy được tài trí của họ. Bất luận việc gì cũng do y quyết định hết, nên không có công hiệu lúc cần tùy cơ ứng biến. Về điểm này tại hạ cũng còn hơn y.

Ông ngựa mặt trông sao trên trời nói:

– Vì thế mà lúc chúng ta ra đi không một lời dặn lại cũng không ngoài mục đích để cho Âu Dương Bang Chúa có cơ hội vận dụng tài trí. Cồn Long Vương bên trong phải đấu trí với Đường mõ, bên ngoài phải đối phó với Âu Dương Bang chúa.

Tuy y đã được địa lợi nhưng cũng chưa chắc ăn ai.

Đột nhiên, ngựa hí vang lên, bốn cây đuốc cháy từ đằng xa chạy đến.

Đỗ Thiên Ngạc vội nói:

– Nguy cấp đến nơi rồi, tiên sinh còn chưa cải trang, e rằng bọn chúng xông tới nơi bây giờ. Tình thế đêm nay còn nguy kịch hơn cái ngày ở ngoài cánh đồng hoang nhiều.

Đường Toàn nói:

– Được rồi! Đỗ huynh cởi áo ra!

Ông vừa nói vừa móc trong bọc ra một hộc nhỏ và hai cái mặt nạ bằng da rồi nói tiếp:

– Đỗ huynh đeo cái mặt nạ vào và mặc một bộ áo trong gói này.

Đỗ Thiên Ngạc mở bọc ra thấy trong bọc có hai bộ áo dài màu lam và hai cây quạt thì không khỏi ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Tiên sinh đã dự bị cả rồi ư?

Đường Toàn cười đáp:

– Cồn Long Vương thay đổi hình dạng không biết bao nhiêu người, Đường mõ thủy chung vẫn cô độc một mình, bữa nay mới học y một phen.

Đỗ Thiên Ngạc không nói gì nữa đeo mặt nạ, mặc áo dài, rồi cầm lấy cây quạt rồi hỏi:

– Còn bộ áo này nữa thì sao?

Đường Toàn nói:

– Để cho Thượng Quan Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiên sinh tính toán sâu xa, khiến ai cũng phải phục sát đất.

Đường Toàn cười nói:

– Nói đúng ra thì cũng chẳng có chi là lạ. Bất quá tại hạ chỉ nghĩ đến việc này trước đây một hai hôm mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn thấy Thượng Quan Kỳ và Mai Quyên Đại đang

đánh nhau kịch liệt bất giác chau mày hỏi:

– Y cùng cô gái kia đánh nhau kịch liệt, xem chừng vài ba chục chiêu chưa có thể thủ thắng được, tại hạ ra giúp một tay được không?

Đường Toàn cười nói:

– Không cần! Cô này võ công tuy cao nhưng quyết không phải là địch thủ với Thượng Quan Kỳ. Đỡ huynh hãy chờ một lát.

Quả nhiên Thượng Quan Kỳ thấy bốn cây đuốc từ xa đi lại bất giác trong lòng nóng nảy quát to lên một tiếng, thốt nhiên biến đổi thể đạo. Chát! Chát! Chát.

Chàng đánh luôn ba đao hất tung cây trường kiếm ở trong tay Mai Quyên Đại đi.

Mai Quyên Đại đột nhiên thấy thể đạo chuyển sang thể đánh cực kỳ mãnh liệt biến ảo vô cùng, bèn đâm ra hoang mang, bị một đao của đối phương đánh bật thanh kiếm đi, bất giác thộn mặt ra.

Trong lúc nàng đang xuất thần, Thượng Quan Kỳ nhảy xổ tới điểm huyệt nàng nhanh như chớp.

Thượng Quan Kỳ điểm huyệt Mai Quyên Đại xong. Chàng chuyển mình một cái liệng thanh đao đánh vù một tiếng.

Hai gã thị vệ áo đen không kịp đề phòng, một gã bị chặt làm hai, còn một gã toan chạy trốn, nhưng Thượng Quan Kỳ đã nhảy vọt lên không, xông tới nhanh như tia chớp.

Lại một tiếng rú thê thảm, gã áo đen đã bị hạ dưới phát chưởng của Thượng Quan Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn thấy võ công Thượng Quan Kỳ bất giác giật mình nghĩ thầm:

“Không ngờ võ công y cao cường đến thế..?”. Ông còn đang khen thầm trong bụng thì Thượng Quan Kỳ đã lượm thanh trường kiếm cắp Mai Quyên Đại nhảy vào trong thạch trận.

Chàng vừa trông thấy hai Đường Toàn sánh vai cùng ngồi thì không khỏi ngơ ngẩn lớn tiếng hỏi:

– Tiên sinh! Thế này là thế nào?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh đặt cô ta xuống rồi thay áo đi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn một chút rồi cúi đầu ngó xuống Mai Quyên Đại cười nói:

– Để cô này mặc hay hơn.

Đường Toàn nói:

– Biện pháp này tuy hay, nhưng khi cô ta tỉnh lại, tất nhiên sẽ giận Quan huynh lắm!

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Cô ta giận cũng không sao.

Nói xong cầm lấy áo trường bào toan mặc cho Mai Quyên Đại, bỗng chàng dùng tay lại bằng mình vừa nhảy ra ngoài thạch trận vừa nói:

– Để tại hạ đánh lui bốn tên thiết giáp kỵ sĩ đã rồi hãy bàn.

Chàng xông vào bốn bó đuốc do bốn người cưỡi ngựa chạy đến.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói với Đường Toàn:

– Thượng Quan hiền đệ còn non mặt lắm, để tại hạ mặc áo cô này.

Lúc ấy bốn gã kỵ sĩ đã cầm đuốc chạy đến gần, chỉ còn cách thạch trận chừng mười trượng.

Thượng Quan Kỳ cử động nhanh như gió, loáng một cái chỉ còn cách đối phương chừng một trượng. Chàng cầm kiếm nhảy lên xông lại.

Thanh trường kiếm vừa chuyển động, đã rú lên một tiếng, một đại hán cưỡi ngựa ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt khen:

– Thật là một viên hổ tướng kiêu dũng.

Đỗ Thiên Ngạc vừa mặc áo cho Mai Quyên Đại vừa nói:

– Từ ngày tại hạ mới gặp y cho tới bây giờ, dường như y tiến bộ rất nhiều, mỗi lần y động thủ, võ công y lại tiến thêm không phải là ít.

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ tuy không hiểu võ công, nhưng nhớ được rất nhiều yếu quyết về võ nghệ. Nếu hôm nay thoát khỏi nạn này, tại hạ sẽ truyền cho các vị mấy chiêu để báo đáp cho cái ơn hộ vệ cho tại hạ chuyến này.

Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi không biết bữa nay có thoát khỏi nơi này được không?

Ông bôn tẩu giang hồ đã lâu, lịch duyệt đã lắm. Nhưng hào khí bỗng bột lại giảm đi nhiều. Ông thấy Cồn Long Vương điều động nhiều tay cao thủ, lắng lắng tính kế thì bất luận cách nào, hôm nay cũng khó lòng thoát khỏi trùng vây, liền thở dài nói:

– Bậc trí giả trong ngàn điều tất có một điều làm lỡ. Tiên sinh bao giờ cũng cẩn thận, nhưng bữa nay để Cồn Long Vương đoạt mất thế ưu tiên mà chỉ đem tại hạ cùng Thượng Quan Kỳ đi theo lại càng thất sách.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, mỉm cười không nói gì, dường như trong bụng đã có thành kiến, hay là coi cái chết như không.

Đỗ Thiên Ngạc thấy thái độ ung dung của Đường Toàn, thốt nhiên sinh lòng hổ thẹn, ho luôn mấy tiếng rồi nói:

– Sinh tử là chuyện thường, tại hạ chẳng quan tâm. Có điều tiên sinh...

Đường Toàn đột nhiên giơ cây quạt trở Thượng Quan Kỳ nói:

– Ngày xưa trong Tam Quốc có vị danh tướng là Quan Vân Trường nhảy ngựa khai đao, chén rượu còn nóng đã ra trận lấy đầu Huê Hùng chạy về. Hôm nay được thấy Thượng Quan huynh kiêu dũng thật chẳng kém gì cổ

nhân.

Đỗ Thiên Ngạc quay đầu nhìn ra quả thấy Thượng Quan Kỳ đã chống kiếm trở về. Cả bốn gã thiết giáp kỵ sĩ đều phơi thây nằm lăn dưới đất. Bốn cây đuốc nhựa thông rút tung ra đó, nhưng lửa chưa tắt, vẫn cháy bùng bùng. Đỗ Thiên Ngạc liệng hai viên đá ra veo véo. Hai ngọn lửa tắt ngấm. Ông lại ném ra hai viên khác, thế là bốn cây đuốc tắt hết.

Thượng Quan Kỳ vào trong thạch trận từ từ buông kiếm xuống thở dài nói:

– Bọn thuộc hạ Cỗn Long Vương rất nhiều mà võ công gã nào cũng cao cường. Hy vọng phá được vòng vây thật rất mong manh.

Chàng đánh chết luôn mười mấy tên cao thủ dưới trướng Cỗn Long Vương, người ngoài ai cũng ngấm ngấm thần phục, mà chính chàng lại lo lắng hơn ai hết.

Thật là anh hùng khí đoản.

Đỗ Thiên Ngạc sợ Thượng Quan Kỳ thấy địch quá mạnh, giảm mất nhuệ khí cự địch, vội nói:

– Hiền đệ anh dũng tuyệt luân, bất tất phải khiêm nhượng.

Thượng Quan Kỳ cả mừng hỏi:

– Đỗ huynh ấy à? Về tự bao giờ?

Nguyên Thượng Quan Kỳ mãi đánh nhau kịch liệt với Mai Quyên Đại không biết Đỗ Thiên Ngạc vào thạch trận lúc nào.

Đỗ Thiên Ngạc kể lại:

– Tiểu huynh sục tìm mé bên phải nhà tranh, thấy tình thế khác lạ, trong lòng tự nghĩ nếu đi theo hiền đệ cùng Đường tiên sinh vào một tốp thì không bằng mình lại trà trộn vào đội thị vệ áo đen của Cỗn Long Vương để thám thính, may ra dò được âm mưu Cỗn Long Vương, để mình ra tay trước...

Thượng Quan Kỳ vội hỏi:

– Thế Đỗ huynh có nghe được âm mưu gì của Cỗn Long Vương không? Hỡi ôi! Cuộc sinh tử của anh em ta chẳng có gì đáng lo, song Đường tiên sinh là người đang chấn chỉnh võ lâm hiện nay, nếu để xảy ra chuyện gì cho tiên sinh thì chẳng những mình mất mặt với Âu Dương Bang chúa mà cũng không còn chi là thể diện với các phái võ khắp thiên hạ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phải đó? Bất cứ bằng một giá nào, chúng ta cũng phải giữ cách bảo hộ cho Đường tiên sinh được vô sự thoát khỏi nơi đây.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Xin hai vị cứ yên tâm, quân tiếp viện Cùng Gia Bang sắp đến nơi, nếu tại hạ đoán không lầm thì Cỗn Long Vương lại một phen uống phí tâm cơ.

Đang khi bàn bạc, bỗng nghe chiêng trống vang trời. Cả bốn mặt tám phương đồng thời lửa đốt sáng rực.

Dưới ánh lửa một lá cờ lớn tung bay từ phía xa xa. Trên lá cờ đề bốn chữ đại

tự:

“Hoạt tróc Đường Toàn” (Bắt sống Đường Toàn).

Ngọn gió đêm thổi mạnh, lá cờ lớn tung bay phất phới, tiếng ngựa hí hòa lẫn với tiếng chiêng trống cùng tiếng người hò reo bốn mặt đưa vào, thế như rồng nghiêng non dốc biển, không biết có bao nhiêu tay cao thủ sẵn lại.

Thượng Quan Kỳ khẽ bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Xin Đỗ huynh bảo vệ Đường tiên sinh, để tiểu đệ làm cho chúng rối loạn tai mắt một chút rồi sẽ bàn.

Nói xong chàng tung mình nhảy ra thạch trận, dắt hai con ngựa về.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh thật là kiêu hùng, nhưng không nên mạo hiểm thái quá.

Đỗ Thiên Ngạc băng khuâng hỏi:

– Hiền đệ định làm chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiểu đệ muốn làm rối loạn trận thế bên địch, đồng thời thử xem Cỗ Long Vương có dụng ý gì? Phải chăng y nhẫn tâm muốn giết Đường tiên sinh?

– Đỗ Thiên Ngạc tựa hồ chưa hiểu ý Thượng Quan Kỳ thì thấy chàng đưa Mai Quyên Đại lên, tung mình nhảy ra ngoài thạch trận.

Lúc đó Mai Quyên đại đã mặc áo dài và đeo mặt nạ vào rồi. Thượng Quan Kỳ điểm vào hai huyệt đạo năng, ôm nàng đặt lên yên ngựa, buộc dây cương vào chân trái nàng, người nàng hơi xiêu về phía trước, tay phải chàng cầm cây quạt mở ra một nửa che mặt đi, chàng tra kiếm vào bao, lượm một cây trường mâu rồi nhảy lên ngựa.

Đỗ Thiên Ngạc ngơ ngác hỏi:

– Hiền đệ làm gì vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiểu đệ đi nghênh chiến với thuộc hạ Cỗ Long Vương đây.

Đỗ Thiên Ngạc lại hỏi:

– Hiền đệ đơn thương độc mã ra đi ư?

Thượng Quan Kỳ trở Mai Quyên Đại đáp:

– Có cô này cùng đi với tiểu đệ.....

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Nếu may mà tiểu đệ đánh tan tành được bọn cao thủ dưới trướng Cỗ Long Vương thì Đỗ huynh dẫn Đường tiên sinh cùng tám vị hộ vệ người ra khỏi thạch trận thừa cơ tẩu thoát.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài dặn:

– Hiền đệ phải cẩn thận đấy!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đỗ huynh bắt tất phải quan tâm.

Nói xong giật cương cho ngựa chạy.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nói với Đường Toàn:

– Đường tiên sinh? Chúng ta nhân cơ hội này chạy trốn hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Đỗ huynh cứ yên tâm. Theo ý kiến tại hạ thì những tay cao thủ Cùng Gia Bang có thể tới nơi rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Theo chỗ tại hạ biết thì Côn Long Vương đã phái những tay cao thủ phong tỏa khắp các neo đường bốn phía.

Đường Toàn nói:

– Nếu bên địch không phong tỏa các neo đường thì Cùng Gia Bang chẳng cần đem hết những tay cao thủ đi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiên sinh thân cơ diệu toán, tại hạ rất là kính phục. Nếu định cố giữ nơi đây tất cần phải hiểu biết sự biến hóa về trận này, xin tiên sinh chỉ sơ qua cho.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đỗ huynh suy tính thật là chu đáo...

Nói xong Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, chỉ dẫn rất kỹ về sự biến hóa của thế trận, cũng là phương pháp cự địch kỳ diệu thế nào, giảng giải rất rành mạch.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nghe. Chỗ nào không hiểu liền hỏi lại Đường Toàn cho biết rõ...

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã ruổi ngựa đến trước mặt bọn thuộc hạ Côn Long Vương và đang giao chiến.

Dưới ánh đèn đuốc, Thượng Quan Kỳ huy động trường mâu, khí thế dũng mãnh không ai đương nổi.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn rõ Thượng Quan Kỳ rất anh dũng thì không khỏi nổi khí anh hào. Ông quay lại nhìn tám gã đại hán, khoanh tay nói:

– Nay các vị hiền đệ! Cục diện hôm nay đã thành thế một còn một mất. Nếu mình bị bọn Côn Long Vương bắt sống thì rồi sống không sống được, chết chẳng chết cho. Hẳn các vị cũng đã biết rõ như vậy...

Tám gã đại hán gật đầu.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

– Nếu mình bị bắt, họ đem về dùng cực hình đánh đập đau đớn nhục nhã ê chề, thà rằng liều mạng với họ chết đi còn hơn.

Tám gã đại hán được Đỗ Thiên Ngạc tác động tinh thần đều nổi lòng anh dũng đồng thanh đáp:

– Huynh đài nói phải lắm? Chúng ta thà chết tại đây quyết không chịu để bọn Côn Long Vương bắt sống.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn thấy người giả trang làm Cỗ Long Vương nằm đó liền hỏi Đường Toàn:

– Đường tiên sinh! gã này là ai?

Đường Toàn đáp:

– Gã là một trong những người hóa trang Cỗ Long Vương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Để gã sau này tất sinh tai họa.

Nói xong cầm dao chém một nhát đứt làm hai đoạn rồi cầm cây liệng ra ngoài thạch trận.

Đường Toàn thấy Đỗ Thiên Ngạc chém chết gã Cỗ Long Vương giả. Ông không ngăn trở mà cũng không tán đồng.

Đỗ Thiên Ngạc quăng xác Cỗ Long Vương giả đi rồi, lớn tiếng nói với tám gã đại hán đã chia nhau đi các phương vị trận thế:

– Những tay cao thủ Cùng Gia Bang như võ tướng Quan Tam Thắng cùng những vị các chúa trong tam các đã dẫn Tứ Thập Bát Kiệt lừng danh thiên hạ đang giao thủ với bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương. Lại một nẻo đường chính Âu Dương Bang chúa thân hành thống lĩnh Bát anh đến tiếp viện. Vậy các vị hãy cần dựa vào thạch trận kháng cự với bọn Cỗ Long Vương chừng một giờ nữa thì sẽ có những tay cao thủ nữa đến tiếp viện cho mình...

Ông ngừng một lát lại nói tiếp:

– Ta biết rằng trước tình thế này, nếu mình bỏ nơi đây thì không còn đường nào sống khác nữa. Vậy ta phải cố liều chết giữ chỗ này.

Mấy câu khảng khái hiên ngang đánh trúng vào tâm lý các đại hán, khiến dũng khí của bọn họ bốc lên âm âm. Tám gã đồng thanh đáp:

– Lời hiền huynh dặn chỉ phải!

Đỗ Thiên Ngạc đã thấy bọn họ có lòng quyết chiến cũng bớt được phần nào những mối lo âu, ông khẽ nói với Đường Toàn:

– Thân thể tiên sinh và vận mệnh Cùng Gia Bang hoàn toàn quan hệ ở trận đánh này. Cùng Gia Bang có chống được Cỗ Long Vương hay không hoàn toàn trông cậy vào kế hoạch của tiên sinh. Sự thành bại của Cùng Gia Bang lại có quan hệ đến vận mạng võ lâm. Vì thế mà cuộc sinh tử của tiên sinh rất là quan hệ. Bọn tại hạ dù thịt nát máu rơi cũng phải hết sức bảo vệ cho tiên sinh được an toàn.

Đường Toàn khẽ thở dài, toan trả lời, thì Đỗ Thiên Ngạc đã nói:

– Tà hạ có một việc sở cầu với tiên sinh, mong được tiên sinh chấp thuận.

Đường Toàn đáp:

– Đỗ huynh có điều chi cứ nói ra.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng đầu nhìn ra, bỗng thấy đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo đương rầm rập kéo đến gần thạch trận.

Thượng Quan Kỳ tung ngựa múa mâu đánh đao vào oai thế mãnh liệt vô

cùng. Song một mảnh hổ khó địch lại đàn cáo, giữ được chỗ này sơ hở chỗ kia.

Bọn thuộc hạ Cồn Long Vương chia ra bốn mặt đánh ập vào như nước triều dâng, Thượng Quan Kỳ tuy kiêu dũng nhưng chỉ chống được một mặt.

Trước mặt chàng thấy một cây cờ lớn phất phơ trước gió, lửa sáng rực trời, ánh đao lạnh lẽo, xông lại gần thạch trận rất mau.

Đỗ Thiên Ngạc cảm thấy kinh hãi, khẽ bảo Đường Toàn:

– Tiên sinh không hiểu võ công, không nên lộ diện để bên địch có thể thừa cơ.

Đường Toàn cười hỏi:

– Đỗ huynh muốn tại hạ cứ nằm trong thạch trận hay sao?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ đúng có ý kiến như vậy.

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Thế cũng được.

Rồi từ từ nằm xuống ẩn trong thạch trận.

Giữa lúc này, bọn người ngựa dưới trướng Cồn Long Vương đã xông đến.

Cây trường mâu đâm tới rất mau. Ánh hào quang lóe lên, một thanh đại đao phóng chênh chếch ra gạt cây mâu đi. Hai bên giao đấu chừng một hiệp thì bọn thuộc hạ Cồn Long Vương tràn đến như nước thủy triều tới tấp xông vào phá trận. Những đại hán giữ thạch trận nhất tề tiếp chiến, cố giữ nguyên mặt trận.

Tay phải Đỗ Thiên Ngạc phe phẩy cây quạt, tay trái cầm cây nhuyễn tiên nhìn ra bốn phía để quan sát cuộc chiến.

Tám gã đại hán đều huy động binh khí, qua lại trong trận luân phiên cự địch, ai cũng dũng mãnh phi thường. Những tay cao thủ bên Cồn Long Vương đã vây kín thạch trận, những cây đuốc lớn chiếu sáng rực trong khoảng mười trượng vuông.

Song những tay cao thủ bên địch thủy chung không có cách nào xông vào trong thạch trận được. Cánh quân xông gần thạch trận, dưới chân bị chướng ngại vật xoay sở khó khăn nên dễ bị bức bách phải lùi lại.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý theo dõi bên địch, ông thấy hàng trăm con mắt đều đổ dồn nhìn vào mình. Gã nào cũng có vẻ muốn nuốt tươi mình, nhưng không gã nào hạ độc thủ đánh tới. Rõ ràng Cồn Long Vương đã hạ lệnh bắt sống Đường Toàn, không còn sai nữa.

Bất thành linh có tiếng quát như sấm vang. Bọn người ngựa tranh nhau mở lối đi, một đại hán thân thể cao lớn, tay cầm cây lưỡng ngân côn, rảo bước đi tới.

Đỗ Thiên Ngạc thấy cây côn lớn bằng quả trứng vịt, trong lòng rất là kinh khiếp, nghĩ thầm:

cứ coi cây côn của gã này đủ biết cánh tay gã mạnh đến thế nào. Đỗ Thiên Ngạc còn đang nghĩ ngợi thì đại hán xông vào đến gần thạch trận. cây lưỡng ngân côn trong tay gã đánh vèo ra một cái đã ra chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân. Sức gã này mạnh vô cùng, cây lưỡng ngân côn đánh ra phát thành một luồng gió réo vang lên.

Một đại hán giữ thạch trận tay cầm đơn đao, phóng ra chống cây côn, bỗng nghe đánh “Binh” một tiếng, cây đơn đao của đại hán bị bật ra khỏi tay. Hồ khẩu tay phải bị toạc ra và người đại hán bị hất lùi lại hai bước.

Bỗng nghe trong trận có tiếng quát:

– La huynh phải cẩn thận! Gã Kim Nguyên Bá này là một mãnh tướng thứ nhất dưới quyền Bắc Thành Hầu Cô Bát Kỳ, chớ nên khinh địch.

Kim Nguyên Bá đánh một côn khiến đối phương phải lùi lại rồi cất bước xông thẳng vào trong trận.

Một lưỡi đao chém xéo vào Kim Nguyên Bá. Kim Nguyên Bá quát lớn một tiếng, phản kích bằng chiêu Triều Phiếm Hoa Hải.

Nguyên gã Kim Nguyên Bá là tay nổi tiếng trong bọn thuộc hạ Cồn Long Vương nên ai cũng biết rõ. Đại hán thấy gã vung côn đánh lại, lập tức thu đao về ngay.

Kim Nguyên Bá áp bức địch thủ phải lùi lại, rồi tiến bước xông vào trong trận. Nào ngờ chân đạp phải đồng đá, người gã xiêu về phía trước. Ba thanh đơn đao nhắm vào cạnh sườn.

Kim Nguyên Bá tuy là một tay kiêu dũng, nhưng cảm thấy chân tay luống cuống, di chuyển khó khăn, phải tung mình lùi lại phía sau.

Tám gã đại hán thấy Kim Nguyên Bá phải lùi lại, thở phào một cái nhẹ nhõm. Bây giờ chúng mới nhìn rõ chỗ tuyệt diệu của thạch trận, chí phấn đấu càng tăng tiến bội phần.

Kim Nguyên Bá bị bức bách phải lùi lại, tức quá gầm lên. Gã cúi xuống nhìn thấy tảng đá xếp từng đồng làm vướng chân thì lửa giận lại càng bốc lên ngùn ngụt. Gã nghiêng răng quát lên một tiếng thật to rồi vung côn hết sức bình sinh quét ngang một cái.

Bỗng nghe một tiếng “Sầm”, mười mấy tảng đá lớn tung lên, cát bụi bay mù. Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nghĩ thầm:

Nếu thạch trận này bị tên thất phu đánh loạn lên thì mất hết công hiệu làm vướng chân bên địch mà những tay cao thủ phe Cồn Long Vương rất nhiều thì mình chống lại thế nào được...

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ thì Kim Nguyên Bá đã vung lưỡng ngân côn quét một lần nữa.

Kim Nguyên Bá đánh đòn này rất nặng, đất đá bay lên loạn xạ thạch trận bị gã quét thành khuyết một lỗ lớn.

Đỗ Thiên Ngạc sợ quá, phóng cây nhuuyến tiên theo thế Thần Long Bài Vĩ

điểm tới.

Bên tai bỗng nghe tiếng Đường Toàn nói:

– Đồ huynh! Gã này trời cho cánh tay có sức mạnh hơn người, không thể chống lại gã được đâu. Thôi đành để gã tiến vào trong trận.

Đỗ Thiên Ngạc ngơ ngác hỏi lại:

– Để gã tiến vào trong trận ư?

Bỗng ông thấy cổ tay đau nhức, cây nhuyễn tiên ở trong tay suýt nữa bị bắn đi mất, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Lúc này tám gã đại hán giữ thạch trận, có đến một nửa phải dời khỏi nguyên vị, chúng chuyển động theo phương pháp để chuẩn bị hợp lực, chống lại Kim Nguyên Bá.

Kim Nguyên Bá là một tay dũng tướng có tên tuổi, bọn đại hán tự biết không ngăn nổi gã. Mặt khác trận thế đã bị loạn động, mất hết điều dụng cản trở.

Lập tức bốn năm tên thị vệ nhảy vào thạch trận.

Đỗ Thiên Ngạc phóng nhanh cây nhuyễn tiên ra chiêu Bát Phong Bát Đả bóng tiên loang loáng, phát ra tiếng gió vù vù đánh ngã một tên, miệng ông hô lớn:

– Các vị hãy trở về nguyên chỗ, đừng để loạn động trận pháp!

Tám đại hán đang hăng đánh, vừa nghe tiếng Đỗ Thiên Ngạc hô, lập tức trở về nguyên vị, huy động binh khí, ra sức phản kích. Mấy tên áo đen đã nhảy vào trận lại phải lùi ra.

Nguyên bọn thị vệ nhảy vào trong trận bị đá bày ngổn ngang làm cho vướng chân khó bề hoạt động, đành phải lùi ra.

Giữa lúc ấy Kim Nguyên Bá đã lao vào trận. Gã đã dùng côn khoét đá mất một lỗ lớn khiến cho sự biến hóa trong trận kém phần linh diệu. Chân gã ít bị vướng víu.

Đường Toàn đang nằm trong trận liền đứng dậy, thò tay vào bọc lấy ra một vật liệng xuống đất.

Một tiếng nổ vang, khói bay mờ mắt, chỉ một loáng mù mịt cả trong trận một làn khói trắng.

Thạch trận bị khói che kín, Đường Toàn vội lấy quạt, quạt mạnh một cái, Kim Nguyên Bá ngã vật ngay xuống.

Đỗ Thiên Ngạc cũng bị làn khói che lấp nhãn tuyến, chợt nghe “Huych” một tiếng, dường như có người ngã xuống. Ông nhìn kỹ lại mới nhận ra Kim Nguyên Bá, bất giác lâm bầm:

– Thế này thì ra võ công lắm lúc cũng thành vô dụng. Tài năng Đường Toàn quả nhiên ghê gớm, chẳng trách chi y nhảy qua những bước nguy hiểm như không.

Bất luận đứng trước tình thế nghèo ngặt nào, ông ấy do yếu ớt chẳng hiểu

một chút võ công mà vẫn bình tĩnh như thường.

Bỗng nghe Đường Toàn lên tiếng:

– Đồ huynh. Mau cầm lấy cái này!

Đỗ Thiên Ngạc giơ tay ra đón lấy thấy một vật nặng thín thò ra một bình ngọc. Đỗ ngơ ngẩn hỏi:

– Tiên sinh! Trong bình này đựng gì vậy?

Đường Toàn đáp:

– Đồ huynh mở nắp ra lấy nước mà rửa mặt.

Đỗ Thiên Ngạc không hỏi gì nữa, lấy nước trong bình rửa mặt.

Bên tai lại nghe thấy tiếng Đường Toàn vọng lên:

– Đồ huynh chuyển cho anh em họ rửa mặt.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Lão này thật lắm chuyện kỳ dị, chẳng hiểu nước trong bình này có tác dụng gì”. Nghĩ vậy thì nghĩ, ông vẫn cầm bình chuyển cho các đại hán. Chỉ trong khoảnh khắc, Đỗ Thiên Ngạc thấy cặp mắt sáng ra, khói vào cũng không can gì cả, vẫn trông suốt được mọi vật.

Bên ngoài tiếng binh khí cùng tiếng reo hò vang dội. Người ngựa chạy tứ tung. Vì làn khói trắng bao phủ thạch trận, bên địch không dám xông vào sợ bị ám toán.

Thốt nhiên một người cưỡi ngựa múa trường mâu chạy tới, trong chớp mắt đã đánh luôn ba người bị thương rồi xông thẳng đến gần mặt trận. Bỗng gã xoay mình lùi lại phía sau.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn ra thì rõ ràng là Thượng Quan Kỳ, khắp mình nhuộm máu tươi. Ông liền cất tiếng gọi:

– Phải hiền đệ đây không, mau vào trận nghỉ một lát đã.

Thượng Quan Kỳ cất cao giọng hỏi lại:

– Đường tiên sinh vẫn bình an chứ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiên sinh vẫn bình thường. Hiền đệ không nên đánh lâu quá mau trở vào trong trận đã.

Thượng Quan Kỳ quay lại dẫn hai gã kỵ sĩ để mở đường. Tay chàng rung lên, đâm trúng vào đầu ngựa một gã.

Con ngựa bị đau quá hí lên một tiếng dài, hất người trên lưng xuống đất.

Thượng Quan Kỳ quát to lên một tiếng phóng trường mâu ra. Tiếp theo là tiếng hú thê thảm, một tên đại hán áo đen bị trường mâu đâm xuống ngựa.

Chàng băng mình vọt lên trên không, rời bỏ yên ngựa, nhảy vào trong trận.

Đỗ Thiên Ngạc ra đón đưa bình thuốc cho, bảo:

– Hiền đệ mau lấy nước trong bình này rửa mặt thì không sợ làn khói trắng nữa.

Thượng Quan Kỳ theo lời rửa mặt xong, thở dài một tiếng nói:

– Vì tại hạ bắt tài nên không bảo vệ được cho Mai Quyên Đại để bên địch bắt sống nàng đi mất rồi.

Đường Toàn nói:

– Bọn họ bắt đi càng hay. Cỗ Long Vương thấy chúng ta bắt nàng ăn mặc như vậy thì trong lòng y càng nghi ngờ sợ sệt. Y đa nghi bao nhiêu thì chúng ta càng yên ổn bấy nhiêu.

Thượng Quan Kỳ từ từ ngồi xuống nói:

– Những tay cao thủ dưới trướng Cỗ Long Vương quả nhiên không thể coi thường được.

Đường Toàn cười nói:

– Nhưng bọn họ thấy Thượng Quan huynh xông xáo như chỗ không người cũng đủ vỡ mật rồi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ không dám nhận lời tiên sinh quá khen. Tình trạng lúc này rất là nguy hiểm. Trận thế bên ta đang bị bao vây trùng điệp, e rằng Cỗ Long Vương cũng sắp đến nơi.

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài thạch trận tiếng người ngựa đang xông xáo đột nhiên im bặt. Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn ra thì thấy giữa bốn ngọn đèn lồng giơ cao lên, một người mặc áo bào xanh đứng đó. Trước sau y đều có vô số võ trang áo đen, mà gã nào vẻ mặt cũng nghiêm nghị cung kính.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói với Đường Toàn:

– Tiên sinh! Cứ xem kiêu cách kia thì dường như Cỗ Long Vương đã thân hành đến đây.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đúng đó! Bất luận y cải trang cách nào cũng không che được mắt tại hạ.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cái thuật biết người của tiên sinh liệu có truyền thụ được hay không? Xin tiên sinh dạy cho tại hạ được rộng thêm kiến thức.

Đường Toàn đáp:

– Việc này dễ lắm! Có điều trình bày cụ thể thì khó, chỉ cần các vị lưu tâm một chút, xét người ở chỗ nhỏ nhất thì phát giác ra được chân, giả ngay.

Thượng Quan Kỳ dường như tỉnh ngộ, liền gật đầu nói:

– Phải rồi? Người nào cũng có cái tật riêng của người đó, nếu mình lưu tâm đến những tật đặc biệt này thì quả nhiên phân biệt chân giả cũng dễ...

Bỗng nghe tiếng Cỗ Long Vương hỏi:

– Đường Toàn có trong đó không?

Làn khói trắng càng dày đặc hơn trước, Cỗ Long Vương dù tinh mắt đến đâu cũng không nhìn rõ sự việc bên trong.

Bảy tám gã áo đen đáp:

– Chính mắt thuộc hạ đã trông thấy y, quyết không thể lầm được.

Cổn Long Vương giơ tay lên, lập tức đoàn cung nỏ bắn vào tới tấp mà toàn là cung cứng tên mạnh bắn veo veo nghe rất ghê rợn.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Họ đang bắn tên, xin tiên sinh nằm phục xuống.

Đường Toàn gật đầu khẽ bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh lưu tâm bảo tám vị thủ trận, chỉ cốt giữ bên địch khỏi tiến vào, bên mình nhất thiết đừng có thiện tiện động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc quay đầu nhìn ra thấy tám đại hán tay cầm binh khí mà toàn thân run lẩy bẩy. Rõ ràng bọn này vẫn chưa hết khiếp sợ Cổn Long Vương.

Bất giác Đỗ nhú cặp lông mày khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ! Hiền đệ bảo vệ tiên sinh cho cẩn thận, và phải chú ý đến Kim Nguyên Bá. Gã là người ngay thẳng chất phác, võ dũng hơn người, mình giết đi thì là bất nhân mà để gã sát sinh tại vạ. Hay hơn hết là hãy điểm hai chỗ huyết đạo và nếu cần thì sẽ giết đi. Tiểu huynh phải ra giúp tám gã đại hán.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ trả lời, rào bước đi ngay.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Kim Nguyên Bá, điểm huyết gã rồi lùi lại bên mình.

Chớp mắt mấy chục mũi tên sắc xé không khí bay tới, phá tan bầu không khí tịch mịch ban đêm.

Thượng Quan Kỳ rút trường kiếm ra, khẽ nói:

– Tiên sinh có muốn coi thì xin đứng nấp vào sau lưng tại hạ.

Thanh trường kiếm vung lên, những mũi tên bay đến đều bị kiếm gạt đi.

Bỗng nghe tiếng Cổn Long Vương ra lệnh:

– Dừng tay!

Đội cung nỏ đột nhiên dừng lại.

Một đại hán võ trang nhảy gần lại thạch trận lớn tiếng nói:

– Cổn Long Vương mời văn thừa Cùng Gia Bang là Đường Toàn ra nói chuyện.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Tại hạ thay mặt tiên sinh ra hội kiến với y, được không?

Đường Toàn nói:

– Bất tất phải thế! Tại hạ thân ra hội kiến với y. Xin Đỗ huynh ở trong trận chờ đợi, nếu có sự gì nguy cấp, Đỗ huynh sẽ ra.

Ông đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Phiền Thượng Quan huynh hộ vệ tại hạ.

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng lên nói:

– Tiên sinh chớ nên rời xa thạch trận, e rằng tại hạ cứu viện không kịp.

Đoạn chàng cầm ngang lưỡi kiếm đi trước.

Đường Toàn theo sát Thượng Quan Kỳ, từ từ xuyên qua làn khói trắng dày

đặc, ra khỏi thạch trận.

Hai người ngoảnh đầu nhìn ra, thấy Cỗ Long Vương đứng xa chừng hơn một trượng. Mười gã đại hán áo đen, tay cầm binh khí hộ vệ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 78

Gặp Anh Hùng Kết Nghĩa Kim Lan

Đường Toàn khoanh tay thi lễ hỏi:

– Côn Long Vương có điều chi dạy bảo?

Côn Long Vương lạnh lùng hỏi lại:

– Người có biết hiện giờ chỗ người lâm vào tình trạng như thế nào không?

Đường Toàn đáp:

– Ở giữa vòng vây trùng trùng điệp điệp của Côn Long Vương.

Côn Long Vương nét mặt vẫn trơ như đá, hoác miệng ra cười nói:

– Ta nghĩ tình đồng môn cố cựu để cho người tìm đường sống một lần chót.

Đường Toàn cười lạt đáp:

– Đáng tiếc là tại hạ quyết tâm giết Côn Long Vương.

Côn Long Vương cười sằng sặc nói:

– Dù các hạ có huy động những tay cao thủ Cùng Gia Bang tới đây, tại hạ cũng chẳng sợ. Huống chi các hạ đã bị bao vây trùng điệp, dù mọc cánh cũng không bay thoát. Thế mà các hạ còn nói khoác được, sao không biết thẹn?

Đường Toàn nghiêm sắc mặt nói dần từng tiếng:

– Côn Long Vương! Chắc ngài đã biết rõ tại hạ không nói huênh hoang bao giờ.

Côn Long Vương càng cười lớn nói:

– Nhưng tiếc rằng người không thể sống được đến sáng mai.

Đường Toàn nói:

– Cái đó chưa chắc.

Côn Long Vương lạnh lùng nói:

– Người tự tin rằng bày cái trận cón con này ngăn được ta chăng?

Đường Toàn đáp:

– Người không tin thì hãy thử xem.

Côn Long Vương đột nhiên lạng mình đi một cái nhanh như tên bắn nhảy xé lại.

Thượng Quan Kỳ vẫn lưu tâm đến cử động của Côn Long Vương, thấy thân pháp y mau lẹ phi thường thì không khỏi kinh hãi. May mà chàng đã chuẩn bị sẵn, kịp vung kiếm lên bảo vệ cho Đường Toàn. Thượng Quan Kỳ phi cước nhằm đá bụng dưới Côn Long Vương.

Những ngón tay trái chàng cứng như sắt nhằm điểm huyệt Côn Long Vương.

Côn Long Vương đằng hắng một tiếng, hạ thấp cổ tay xuống, đồng thời né

mình đi tránh khỏi đòn đối phương, chỉ để khê chừng sợi tóc.

Thượng Quan Kỳ thấy thân pháp Cồn Long Vương né tránh cả chương lẫn cước một cách rất tài tình thì không khỏi giật mình. Chàng co tay về đưa ngang khuỷu tay ra để tránh thế công của đối phương. Tay kiếm cũng vội rút về. Hai bên giao thủ mấy chiêu, chiêu nào cũng mau lẹ hung hiểm vô lường, khiến người đứng xem phải ghê rợn.

Cồn Long Vương chỉ muốn chụp Đường Toàn, chứ không cố ý phản kích Thượng Quan Kỳ. Y toàn né tránh kiếm chương của chàng.

Đường Toàn thấy Thượng Quan Kỳ đồng thời thi triển cả chương lẫn kiếm mà không ngăn trở nổi thế công của Cồn Long Vương thì không khỏi kinh hãi. Ông giơ cây quạt lên phóng tới Cồn Long Vương. Cồn Long Vương không sợ kiếm cùng chương của Thượng Quan Kỳ nhưng lại rất hù kỵ cây quạt của Đường Toàn.

Y ngửa người lên một cái, thốt nhiên vội lui lại năm bước.

Thượng Quan Kỳ nhãn quang chuyển động loáng choáng, thấy trên quạt Đường Toàn có một luồng sang bạc lơ mờ, rồi chớp mắt đã biến vào trong bóng tối ban đêm. Chàng không khỏi kinh hãi, khen thầm:

“Tiếng tăm Đường Toàn quả nhiên danh bất hư truyền. Tuy y không hiểu võ công, nhưng dường như khắp mình chỗ nào cũng có cách tự vệ, một cây quạt nhỏ bé kia, mà giấu đủ thuốc mê cùng ám khí. Chắc cây quạt của y có nhiều vật cổ quái mà chưa từng dùng tới”.

Đang lúc nghĩ ngợi Cồn Long Vương lại phóng chương ra nhằm đánh Đường Toàn. Chương phóng cực kỳ mãnh liệt réo lên ghê rợn.

Thượng Quan Kỳ nhảy tạt ngang, vung chương ra đón.

Nội công Cồn Long Vương thâm hậu vô cùng, Thượng Quan Kỳ tuy đón được thế chương của y nhưng người chàng bị rung động đến phủ tạng, phải lùi lại năm bước, ấn vào làn khói trắng trong thạch trận.

Đường Toàn thò tay vào trong bọc lấy một viên thuốc nhét vào miệng

Thượng Quan Kỳ ghé tai khê bảo chàng:

– Thượng Quan huynh đừng nổi lòng phần khích, nuốt viên thuốc này đi mau!

Thượng Quan Kỳ theo lời nuốt thuốc, ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần. Bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo lạch phạch, sáu bảy bóng người nhắm thạch trận xông vào.

Thượng Quan Kỳ chụp lấy thanh bảo kiếm ở dưới đất toan đứng dậy cự địch, thì Đường Toàn đột nhiên vung quạt ra. Mấy tiếng huỳnh huých vang lên, sáu bảy gã trong trận đều ngã lăn xuống đất.

Thượng Quan Kỳ thấy chúng ngã lăn ra chưa kịp kêu lên một tiếng đã chết thảng cảng thì trong lòng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, chàng lăm bắm:

– Ám khí trong cây quạt thật là tuyệt độc!

Bên tai vang lên tiếng Côn Long Vương:

– Giỏi lắm! Người đã hạ độc thủ như vậy, thì đừng có trách ta tàn ác.

Đường Toàn lớn tiếng đáp:

– Chúng ta tình tận nghĩa tuyệt. Nếu người tin rằng vào được thạch trận thì hãy thử đi coi.

Côn Long Vương bị Đường Toàn chọc tức, lớn tiếng quát:

– Ai sợ ám khí của người, chứ ta đây quyết không sợ.

Quả nhiên cất bước xông vào trong trận, nhưng vẫn có ý dè dặt, bước chân giờ lên đặt xuống cực kỳ thận trọng.

Thượng Quan Kỳ đề khí khẽ nói:

– Xin tiên sinh vào trong trận đi, để tại hạ chống với y.

Đường Toàn khẽ bảo:

– Thượng Quan huynh không nên đấu nội lực với y, tỉ thí bằng kiếm thuật thì còn tạm được.

Thượng Quan Kỳ dạ một tiếng, giờ kiếm ngang trước ngực, thủ thế chờ đợi. Côn Long Vương đến cạnh làn khói trắng do dự một chút rồi bước dài tiến vào thạch trận.

Thượng Quan Kỳ vung kiếm phạt ngang.

Côn Long Vương cặp mắt tròn xoe nhưng tựa hồ chưa trông đến thanh kiếm Thượng Quan kỳ. Khi thanh trường kiếm sắp chạm vào người, y đột nhiên né tránh, đồng thời phóng thật nhanh nhằm đá vào cổ tay đối phương.

Thượng Quan Kỳ hạ thấp cổ tay xuống tránh khỏi đòn cước. Cổ tay chàng co lại duỗi ra, thanh trường kiếm vung lên tựa một đóa hoa chia ra tập kích vào ba đại huyết Côn Long Vương.

Côn Long Vương đột nhiên đề khí theo phương thức Ngưỡng Quan Thiên Tượng lùi lại phía sau để tránh kiếm quang.

Thượng Quan Kỳ biến đổi thế kiếm rất mau lẹ thành một chiêu kiếm Châm Định Hải điểm vào mặt đối phương.

Bỗng thấy một luồng gió thổi bên mình, thế kiếm điểm tới thì không thấy Côn Long Vương đâu nữa.

Chàng bất giác run lên vì kinh ngạc.

Nguyên Côn Long Vương lúc ngửa người ra, mượn đà chuyển đi một vòng như bánh xe xoay quanh Thượng Quan Kỳ rồi đứng thẳng người lên trở tay đánh một chưởng.

Thế kiếm Thượng Quan Kỳ điểm vào quãng không mà Côn Long Vương vòng quanh khỏi thế ngăn chặn của Thượng Quan Kỳ. Y nhảy thốc lên chỗ Đường Toàn đứng.

Từ đằng xa bỗng đưa lại một tiếng véo, thì ra cây nhuyễn tiên điểm xéo vào rất nhanh.

Làn khói trắng trong trận mờ mịt chẳng nhìn thấy gì Côn Long Vương chỉ

nghe bằng tai đã biết binh khí từ phía nào đánh tới. Y vung tay phải lên để chụp lấy cây nhuyễn tiên.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh hát vội cây nhuyễn tiên lên rồi lại hạ tay xuống để điểm đầu ngọn roi vào Cổn Long Vương.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt một tiếng, lạng mình đi ba cái đồng thời tránh khỏi cây nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc và thế kiếm của Thượng Quan Kỳ tập kích. Y lại xông vào thạch trận thêm ba thước.

Thân pháp linh động và quái dị của Cổn Long Vương, chẳng những Thượng Quan Kỳ chưa thấy qua mà Đỗ Thiên Ngạc, một tay lão luyện giang hồ cũng ngạc nhiên. Thật là một thân pháp tinh diệu kỳ bí, trên đời chưa thấy một ai như Cổn Long Vương.

Lúc này Đường Toàn đã lui vào thạch trận, còn cách Cổn Long Vương độ ba bốn trượng.

Lúc mới vào trong trận, Cổn Long Vương còn y vào công lực thâm hậu, gắng gượng nhìn sự vật. Nhưng sau một lúc hai mắt bị khói trắng nhiễm vào, nước mắt chảy ra không ngớt rồi nhắm chặt lại.

Thượng Quan Kỳ đánh Cổn Long Vương thêm mấy kiếm, lại sợ y hại Đường Toàn, liền vận động toàn thân nội lực, chuẩn bị công kích mãnh liệt. Đỗ Thiên Ngạc cũng chuyển mình đi tạt ngang toan đem toàn lực ngăn trở Cổn Long Vương đang công kích Đường Toàn. Không ngờ Cổn Long Vương đột nhiên dừng bước.

Thạch trận lại tịch mịch không còn một tiếng động.

Bên ngoài thạch trận bóng người lồ nhố, và một số thị vệ áo đen đã rút binh khí cầm tay lại gần bao vây.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cất tiếng the thé hỏi:

– Đường Toàn ngươi tường cái trận cồn con này vậy hãm được ta chăng?

Đường Toàn đảo mắt nhìn ra hiệu cho quần hào đừng có lên tiếng.

Cổn Long Vương đột nhiên quát lên một tiếng như sấm vang.

Một gã đại hán bị chấn động vì tiếng quát, thất thanh kêu lên.

Bỗng thấy Cổn Long Vương giơ tay lên một cái, thế là đại hán chỉ kịp kêu lên một tiếng ngã lăn ra chết liền.

Thượng Quan Kỳ cũng rất kinh hãi, tự hỏi:

“Không biết thứ võ công gì mà lợi hại đến thế”?

Lại thấy Cổn Long Vương vung tay phải ra, tiếp theo là một tiếng rú thảm một người nữa bị thương.

Thượng Quan Kỳ thấy y giơ tay lên, tuyệt không có ám khí gì đánh ra, lại càng sợ hãi, ngấm ngấm ngưng tụ nội lực, chuẩn bị chống lại một cách cương cường.

Đường Toàn né mình đi trầm giọng bảo Cổn Long Vương:

– Võ công huynh giỏi đấy!

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Người là người hiểu biết nhiều ta e rằng người không đoán ra võ công ta thuộc loại nào?

Đường Toàn cười lật hỏi lại:

– Vương huynh có muốn tại hạ kêu tên thế võ công của Vương huynh ra không?

Cổn Long Vương nói:

– Người mà gọi đúng thì ta lập tức thu binh...

Đang giữa câu đột nhiên y dừng lại không nói nữa.

Đường Toàn lạnh lùng nói:

– Cổn Long Vương! Đêm nay chắc Vương huynh không chuẩn bị lui binh nữa.

Cổn Long Vương nói:

– Thả hổ về rừng, ta đâu có dại mãi.

Ngừng một lát lại giục:

– Người nói đi! Nếu người gọi đúng tên thế võ vừa rồi của ta thì đêm nay ta quyết không giữ thế võ đó đổi phỏ với tội người.

Đường Toàn nói:

– Bậc đại trượng phu đã nói một lời tất không sai được. Vậy tại hạ tin ở lời Vương huynh.

Cổn Long Vương lớn tiếng quát:

– Người nói mau đi! Nếu không trúng thì thử ném một đòn của ta.

Đường Toàn cười rồi nói:

– Thế đó gọi là Khiên Hồn Thủ.

Cổn Long Vương giật mình hỏi:

– Sao? Sao? Tại sao người lại biết tên thế võ này?

Đường Toàn đáp:

– Thầy đồ không ra khỏi cửa mà biết hết việc thiên hạ là lẽ thường. Võ công tiểu đệ tuy không bằng sư huynh, nhưng về kiến thức thì tiểu đệ tự tin hơn sư huynh nhiều.

Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Cái đó chưa chắc.

Tuy Cổn Long Vương đối đáp với Đường Toàn rất trôi chảy, nhưng mắt y bị làn khói trắng che phủ không thấy gì, chỉ nghe tiếng Đường Toàn để biết rõ chỗ ông đứng.

Vì Cổn Long Vương đã có lòng hủy kỵ Đường Toàn nên tuy biết rõ chỗ ông đứng mà không dám động thủ. Bỗng nghe Đường Toàn cười lật nói:

– Chúng ta đã trở thành thế cừu địch, sư huynh đã tận tình nhưng đệ còn mấy điều chưa hiểu, muốn mượn bữa nay để hỏi lại sư huynh cho biết.

Cổn Long Vương nói:

– Người hãy nói ra.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ không hỏi bằng quơ, mong rằng sư huynh trả lời cho một câu hỏi thì đồng thời tiểu đệ cũng phải giải đáp cho sư huynh một vấn đề thắc mắc.

Cổn Long Vương nói:

– Thế là công bằng lắm sư đệ hỏi trước đi.

Đường Toàn hỏi:

– Sư huynh đã hạ sát sư phụ, quyền rũ sư muội việc đó có thật không?

Cổn Long Vương run lên, nghĩ thầm:

“Nếu mình thú nhận việc này thì ra tự thú tội. Dù việc này mọi người đều biết cũng không nên ra mặt thừa nhận”.

Nghĩ vậy, liền đáp:

– Sư đệ trước nay liệu việc như thần, bây giờ lại đoán như vậy chắc là đúng rồi.

Đường Toàn lạnh lùng hỏi:

– Sư huynh không dám thừa nhận hay sao?

Cổn Long Vương đáp:

– Sư đệ đoán không sai chẳng lẽ còn chưa hiểu...

Ngừng một lát Cổn Long Vương lại hỏi:

– Bây giờ đến lượt ta hỏi sư đệ.

Đường Toàn giục:

– Sư huynh cứ hỏi đi!

Cổn Long Vương hỏi:

– Nghe sư đệ mắc phải chứng bệnh tuyệt vọng không hiểu còn sống được bao lâu? Hiện thời còn có thuốc nào chữa được không?

Đường Toàn chậm rãi đáp:

– Không còn thuốc nào chữa được nữa. Tiểu đệ nhiều ra còn sống được một năm, mà ít nhất thì chỉ được nửa năm.

Cổn Long Vương nói:

– Sư đệ xưa nay chưa từng nói dối ai bao giờ. Câu này chắc cũng không sai. Ha? Ha! Sư huynh sẽ chờ sư đệ một năm. Khi sư đệ chết rồi, sư huynh gây dựng nghiệp bá trong võ lâm cũng chẳng muộn.

Đường Toàn thủng thẳng đáp:

– Tiểu đệ xem ra sư huynh lòng tham không đáy. E rằng lúc lên ngôi minh chủ võ lâm cũng chưa thỏa mãn.

Cổn Long Vương nói:

– Nếu sư đệ chịu giúp ta cướp được thiên hạ thì cái chức Quốc sư hoặc Tước vương hầu không đi đâu mất được.

Đường Toàn nói:

– Tiếc rằng tiểu đệ không có phước để hưởng thụ.

Cổn Long Vương buông tiếng cười dòn nói:

– Các bậc anh hùng trong thiên hạ chỉ có tiểu đệ và sư huynh mà thôi. Tiếc rằng hai ta ý chí không hợp nhau khó bề mưu sự giúp nhau. Sư đệ còn sống ngày nào trên dương thế thì sư huynh thực không tin rằng mình có thể thống nhất thiên hạ được ngày đó. Nhưng không ngờ ý trời muốn giúp sư huynh khiến cho sư đệ mắc phải tuyệt chứng. Ha! Ha! Ha! Sư huynh đã chờ mấy chục năm còn được, bây giờ phải đợi thêm vài năm nữa, không có ngại gì?

Đường Toàn hỏi:

– Giết một người cần phải trong thời gian bao lâu?

Cổn Long Vương không hiểu ý của Đường Toàn hỏi liền đáp ngay:

– Vung tay khoa chân nhóp mắt là xong chứ có gì đâu.

Đường Toàn nói:

– Giết một người chỉ trong chớp mắt, huống chi sư đệ còn sống một năm nữa kia mà. Tiểu đệ e rằng bá nghiệp của sư huynh chưa thành thì đã chết mất mạng trước rồi.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Sư đệ bước chân vào chốn giang hồ đã mười năm trời, trừ việc chấn hưng cho Cùng Gia Bang, đã làm tổn hại gì cho sư huynh đâu? Cái thành quả trong mười năm ròng rã của sư đệ bất quá như vậy. Huống chi trong thời gian ngắn ngủi một năm trời làm gì được ta?

Đường Toàn nói:

– Đó là tiểu đệ chưa tuyệt đường nhân nghĩa, nghĩ ân tình cố cữu nên không muốn hạ độc thủ với sư huynh mà thôi.

Cổn Long Vương nói:

– Về mưu lược, tuy ta không bằng sư đệ, song về võ công thử hỏi khắp thiên hạ có ai bằng ta?

Đường Toàn nói:

– Cái thuật giết người có đến vạn phương pháp, cần gì phải sử dụng đao kiếm?

Cổn Long Vương nghe nói giật mình, vội hỏi:

– Sao? Làn khói trắng trong thạch trận này của sư đệ có gì độc lắm không?

Rồi buông tiếng cả cười, nói tiếp:

– Giả tử mà trong thạch trận này có hơi độc thật, thì người bị trước tiên không phải là tiểu huynh.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh đã phạm tội giết sư phụ, không thể tha thứ, lại gian dâm sư muội, chết là đáng lắm. Sau cục diện hôm nay, nếu thấy mặt tức là sư huynh cúi đầu chịu chết rồi đó.

Cổn Long Vương cười nói:

– Tiểu huynh đã điều động những tay cao thủ phong tỏa hết bốn mặt, hết

đường tẩu thoát. Dù trong thạch trận này của sư đệ có thiên biến vạn hóa đi nữa, thì sư đệ cũng bị hãm chết tại đây. Giả tỷ sư đệ chịu cùng tiểu huynh bãi chiến giảng hòa thì bất luận sư đệ yêu sách điều gì thì tiểu huynh cũng nghe theo.

Đường Toàn lạnh lùng đáp:

– Thịnh tình của sư huynh, tiểu đệ xin tâm lĩnh. Tiểu đệ nói để sư huynh biết:

“Từ đây trở đi trong vòng một năm, sư huynh phải lưu tâm nghĩ kế đặng giữ cho toàn tính mạng”.

Cổn Long Vương thôi cười nữa, lạnh lùng hỏi:

– Tiểu đệ nói như vậy là quyết định chống đối với ta rồi.

Đường Toàn từ từ ngồi xuống ẩn vào trong thạch trận, không thém trả lời Cổn Long Vương nữa.

Cổn Long Vương kiêu dũng hơn người, võ công trác tuyệt nhưng ở thạch trận khói trắng mịt mù, không sao mở được mắt ra. Y cảm thấy mình là kẻ anh hùng không đất dụng võ.

Lúc bây giờ Thượng Quan Kỳ xem xét thấy đại hán bị Cổn Long Vương đánh chết, tuyệt không thấy dấu vết gì do ám khí gây ra, thì trong lòng lại càng kinh dị, nghĩ thầm:

“Cổn Long Vương đứng cách xa bọn họ đến sáu, bảy thước mà trong trận khói trắng mê man, mắt trông không rõ thể mà y chỉ trông cậy vào tai nghe vung đánh chết được mấy đại hán võ công cao cường thì thật là một việc đáng kinh dị. Lúc y phóng chưởng ra không một tiếng động mà chết được người quả là ghê gớm. Con người như y về tâm cơ cũng như về võ thuật đều tuyệt thế vô song. Nếu Đường tiên sinh quy tiên thì trên thế gian không còn một ai là không khiếp sợ y. Nếu bữa nay mình đủ sức trừ khử y thì thật là công đức cực kỳ lớn lao”.

Thượng Quan Kỳ cũng có ý định cùng Cổn Long Vương quyết một trận tử chiến, song chàng tự biết võ công mình còn kém địch thủ xa, chàng phải nghĩ ra nhiều lý do để bảo vệ thanh kiếm của mình.

Chàng suy nghĩ hồi lâu, ngẫm vận nội công từ từ giờ kiếm lên quát to một tiếng, đột nhiên vung kiếm đâm ra.

Thế kiếm này chàng dùng tận lực đánh ra. Ánh kiếm lấp lóe, luồng kiếm phong nổi lên vù vù.

Cổn Long Vương nghe thế kiếm lợi hại, trong lòng không khỏi kinh hãi, tung người lên toan chạy ra ngoài thạch trận.

Trong lúc vội vàng, y quên rằng mình đang đứng trong thạch trận, chân giẫm lên đồng đá, người xiêu đi suýt ngã lăn ra. Nhưng võ công y trác tuyệt, mình chưa tới đất đã đứng dậy được ngay. Y co người thu chân nhảy xéo đi ba thước tránh khỏi mũi kiếm Thượng Quan Kỳ.

Cổn Long Vương nhắm mắt tránh khỏi thể kiếm ác liệt của đối phương nhưng chưa cách nào ra thoát trận thể kỳ diệu của Đường Toàn. Chân y lại trượt một cái suýt ngã lần thứ hai.

Đỗ Thiên Ngạc bỗng quát lên:

– Còn đề gã này thật là tai hại!

Vừa hét vừa vung nhuyễn tiên ra đánh.

Cổn Long Vương nằm phục xuống không động đậy, nghe tiếng quát đề phân biệt phương hướng. Y ngấm vận công lực vung tay ra chụp đúng cây nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh, vội giật mạnh cây nhuyễn tiên về.

Ngờ đâu Cổn Long Vương theo thể nhuyễn tiên, tung mình nhảy vọt lên không, mượn đà và đề khí nhảy cao đến ba, bốn trượng. Người y còn lơ lửng trên không lặn đi mấy vòng rồi hạ mình xuống đất bên ngoài thạch trận.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Võ công người này quả nhiên siêu phàm thoát tục.

Thượng Quan Kỳ vung chưởng kiếm rào bước đuổi theo ra ngoài thạch trận.

Đường Toàn thở dài một tiếng la lên:

– Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ bằng mình nhảy đến bên Đường Toàn.

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Hiện giờ Thượng Quan huynh chưa thể địch lại y. Nếu còn đuổi theo chỉ tổ uổng mạng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ tuy không đủ tài thắng y, nhưng cũng có thể đánh cho y phải tởa nhuệ khí.

Đường Toàn gật đầu nói:

– Hiện nay bất luận ai chiến đấu với Cổn Long Vương trong thâm tâm cũng hoảng sợ y, nên mười phần võ công nhụt đi tám chín.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bọn họ sợ gì vậy?

Đường Toàn nói:

– Một lẽ vì Cổn Long Vương học rộng, có nhiều chiêu thuật chưa ai biết đến nên y chiếm được thượng phong. Hai là những người đã động thủ với Cổn Long Vương đều là những nhân vật trứ danh trong võ lâm. Họ nghĩ đến tiếng tăm lòng lầy mấy chục năm trời dễ gì mà được. Nếu đề bị thương dưới tay Cổn Long Vương thì thanh danh một đời sẽ bị mất hết. Vì họ úy thủ úy vĩ sinh ra lưỡng lự, hào khí dễ thắng địch bị giảm sút mấy phần hăng hái. Đó cũng là thua địch mấy phần rồi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Tiên sinh thật là cao kiến...

Đường Toàn không để chàng nói hết câu, vội ngắt lời:

– Nhưng Thượng Quan huynh là một ngôi sao xung khắc y rất nhiều. Kể cả công lực tuy Thượng Quan huynh còn kém y một bậc, song về khí thế thì lại hơn y mấy phần. Còn một đặc điểm nữa là những chiêu thức của Thượng Quan huynh cũng rất rộng rãi. Nếu Thượng Quan huynh có thời gian rồi rảnh rèn luyện thêm thì rồi sẽ có thể tranh thắng với y được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Công lực cùng chiêu số của tại hạ so với Cỗn Long Vương còn chênh lệch rất nhiều, tại hạ không biết đâu mà ước lượng. Có điều tại hạ tuyệt không có sợ sệt y, đó là một điều chắc chắn.

Đường Toàn cười nói:

– Chính vì điểm Thượng Quan huynh không sợ y, thành ra y phải e dè sợ sệt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Điều đó thì tại hạ không thể biết được.

Đường Toàn nói:

– Sở dĩ lúc nào y cũng đề tâm giết Thượng Quan huynh...

Đường Toàn thở dài một tiếng nói tiếp:

– Cỗn Long Vương có dã tâm rất lớn, chẳng những y còn muốn làm bá chủ giang hồ mà còn mưu đồ lên ngôi hoàng đế. Hỡi ôi! Còn ngày nào chưa trừ khử được y thì nhân gian còn tai nạn ngày đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh hoài bão tấm lòng nhân từ. Tại hạ mong rằng tiên sinh phớt bỏ tình riêng giữa mình và Cỗn Long Vương trừ hại cho người đời.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt lên nói:

– Mười năm nay lúc nào tại hạ cũng nghĩ đến tình cố cựu không nỡ hạ độc thủ là có ý mong cho y tỉnh ngộ. Vì thế mà tại hạ chỉ đem tinh thần vào việc bồi đắp thực lực cho Cùng Gia Bang, chuẩn bị cho bang này trở nên một lực lượng rất lớn để ngăn trở cuộc xung hùng xung bá của Cỗn Long Vương. Không ngờ tâm nguyện này làm mình mất mười năm thọ.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên hỏi xen vào:

– Có thật tiên sinh mắc phải tuyệt chứng rồi không?

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Đúng thế.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tiên sinh đã biết mình mắc trọng bệnh, sao không tìm cách điều trị.

Đường Toàn cười nói:

– Thuốc chỉ chữa được cho người không chết. Tại hạ đã mắc phải tuyệt chứng thì không còn thuốc nào chữa được nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bệnh còn khó chữa, huống chi là tuyệt chứng. Nhưng sao tiên sinh biết mình còn sống được một năm, và tại sao một năm nữa tất phải chết?

Đường Toàn nói:

– Cõi lá rụng mà biết mùa thu sắp tới, huống chi tại hạ lại tinh thông y lý, ngấm ngấm tính toán bệnh thể của mình. Theo sự ước lượng thì tại hạ còn sống được một năm, ít nữa là nửa năm.

Thượng Quan kỳ thờ dài nói:

– Tài lược cùng võ công Cỗ Long Vương trên đời không ai bì kịp, y chỉ sợ một mình tiên sinh mà thôi. Nếu chẳng may tiên sinh qua đời thì trên thế gian này e rằng chẳng còn ai chế phục nổi y nữa.

Đường Toàn cười nói:

– Cỗ Long Vương tuy trí dũng hơn người, song trong võ lâm hiện nay không phải là không có người thế thắng nổi y và mấy người này có một mối liên quan rất lớn với Thượng Quan huynh.

Đột nhiên nét mặt Đường Toàn trở nên nghiêm trọng, ông thủng thẳng nói:

– Thượng Quan huynh! Nếu Thượng Quan huynh có thể nhẫn nại gánh vác, lo tới bao nhiêu sinh linh mà hết lòng cố sức thì việc đẩy Cỗ Long Vương vào đất chết cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng nếu không nhẫn nại thì hỏng việc lớn.

Thượng quan Kỳ ngơ ngác hỏi:

– Tiên sinh ơi! Tiên sinh ước lượng về phần tại hạ quá cao rồi! Hỡi ơi! Tài lược tại hạ so với tiên sinh mười phần chưa được một, võ công còn lại kém Cỗ Long Vương xa..

Đường Toàn đột nhiên khoanh tay vái dài nói:

– Không phải thế đâu.

Thượng Quan Kỳ vội buông kiếm đáp lễ, hốt hoảng nói:

– Sao tiên sinh lại làm thế, tại hạ hồ thẹn đến chết mất.

Đường Toàn nói:

– Người ta có câu “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản” Thượng Quan huynh chịu được đau khổ thì tránh sao cho võ lâm khỏi nhiều tai nạn. Nếu Thượng Quan huynh không nghĩ đến lê dân, muốn yên nghỉ một mình thì nhân dân phải đau khổ đó.

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Tiên sinh ơi? Tiên sinh mỗi lúc một thêm hồ đồ mất rồi!

Đường Toàn thờ dài nói:

– Cơ trí của con người vì diệu khác thường...

Đột nhiên ông chú ý Thượng Quan Kỳ rồi từ từ nói tiếp:

– Thượng Quan huynh? Tại hạ có một điều khẩn cầu chẳng biết Thượng Quan huynh có nghe chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Xin tiên sinh cứ nói. Dù phải nhảy vào đồng lửa, tại hạ cũng không từ chối.

Đường Toàn nói:

– Chúng ta không phải người một nhà, thật khó nói quá!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ chỉ mong được hầu cận tiên sinh.

Đường Toàn vẫy tay cười nói:

– Tại hạ trên không cha mẹ dưới không vợ con, chiếc thân cô độc phiêu lưu bốn bể. Tuy chết chẳng có chi ràng buộc song cảm nỗi thân thể không khỏi bi thương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cái đó, cái đó...

Đường Toàn nói tiếp:

– Vì thế tại hạ muốn cùng Thượng Quan huynh kết nghĩa anh em.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên nói:

– Tại hạ đâu dám thế.

Đường Toàn nói:

– Nếu Thượng Quan huynh không nỡ bỏ, thì chúng ta ở trong thạch trận này bắt chước cố nhân, đốt lá làm hương làm lễ cáo thiên địa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đường tiên sinh quá thương, đệ đâu dám chẳng tuân theo.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 79

Thượng Quan Kỳ Đại Chiến Côn Long Vương

Đường Toàn lượm ba cành khô cắm xuống đất rồi quỳ hai chân. Thượng Quan Kỳ cũng vội buông kiếm, lạy phục xuống đất.

Hai người cùng bái niên canh xong đồng thời lạy xuống xin trời chứng minh.

Đường Toàn lớn hơn Thượng Quan Kỳ mười chín tuổi làm anh.

Đỗ Thiên Ngạc thấy hai người kết nghĩa anh em, trong lòng rất bội phục Đường Toàn dụng tâm lòng một cách rất chu đáo.

Nên biết rằng Thượng Quan Kỳ rất kính phục Đường Toàn song chỉ là kính phục về tài hoa. Đường Toàn nói gì tuy Thượng Quan Kỳ cũng chịu nghe, nhưng cái nghe đó không chắc có được suốt đời và hành động chưa chắc gì gắng sức. Bây giờ thì hai người nên nghĩa kim lang, Đường Toàn sai bảo không cần e dè gì nữa, Thượng Quan Kỳ phải nhất nhất hết lòng tuân lệnh mà làm.

Bỗng thấy Đường Toàn cười sung sướng nói:

– Bây giờ ta làm huynh trưởng, chưa có vật gì để tặng hiền đệ. Nếu đêm nay chúng ta thoát khỏi nạn này, sư huynh sẽ dành phần lớn thì giờ để truyền thụ những điều sở học cho hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chỉ sợ tài năng kém cỏi làm phụ nhĩa ý của đại ca.

Đường Toàn cười nói:

– Hiền đệ thông minh chẳng kém gì Côn Long Vương, có điều không thâm hiểm độc địa bằng y, vì thời gian không được bao lâu e rằng sư huynh không truyền thụ được đến nơi đến chốn. Nhưng chỉ cần hiền đệ nhớ lấy những yếu quyết rồi ngày sau tự mình nghiên cứu rèn luyện lấy, tất có một ngày kia hơn được Côn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca quá yêu tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Đường Toàn nói:

– Đã là nghĩa hai anh em thì từ bây giờ trở đi bất tất phải khách khí.

Hai người đang truyện trò, thì đột nhiên ngoài thạch trận có tiếng Côn Long Vương nói vọng vào:

– Trong cánh đồng hoang mười dặm, sư đệ đã phóng hỏa để phá hoại công cuộc của ta sắp đến lúc thành tựu. Bữa nay ta cũng lấy mớ lửa để hạ lại ngươi.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra, thấy bóng người thấp thoáng. Bên ngoài thạch trận nhiều đồng cỏ khô cằn nở đã chất đầy xung quanh, chàng không khỏi kinh hãi, vội chụp lấy thanh trường kiếm nói:

– Cỗ Long Vương tâm địa tàn ác, toan thiêu sống chúng ta ở đây, để tiểu đệ ra ngoài thạch trận, cùng y quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn nói:

– Hiện giờ hiền đệ chưa địch lại y, không nên dung sức mạnh chiến đấu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lúc lửa cháy bùng lên chúng ta sẽ chết hết thì sao? Nếu ngồi mà đợi chết thì thà rằng ta kịch chiến với y chết cũng còn hơn ngồi đây.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Hiền đệ muốn ra chiến đấu với y, không phải là không được. Nhưng khi nghe tiếng sư huynh gọi phải về ngay trong trận lập tức.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Đoạn chống trường kiếm nhảy ra ngoài thạch trận, chàng cầm ngang thanh kiếm lên tiếng gọi to:

– Cỗ Long Vương!

Kiểu cầm ngang ngọn kiếm rất oai vệ lại dám gọi Cỗ Long Vương ra khiêu chiến, mấy chục năm nay Thượng Quan Kỳ mới là người thứ nhất.

Bỗng một gã tùy tùng của Cỗ Long Vương nghe thấy không khỏi thộn mặt ra.

Hồi lâu mới có người lớn tiếng quát mắng:

– Thằng lỏi kia! Mi làm chi vậy?

Thượng Quan Kỳ vung kiếm lên như một đóa hoa đáp:

– Ta muốn cùng người đại chiến ba trăm hiệp.

Cỗ Long Vương cười lạt nói:

– Nếu mi chỉ đỡ được năm chục chiêu của lão phu, lão phu tha cho mi khỏi chết.

Thượng Quan Kỳ biết võ công của Cỗ Long Vương cao hơn mình nhiều, chiến đấu với hạng cao thủ tuyệt đỉnh này, không những phải cẩn thận lắm mà còn phải cự địch, không thể sơ tâm.

Chàng phóng kiếm ra chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt, hai mắt chú ý nhìn vào mũi kiếm.

Cỗ Long Vương vừa nhìn thấy đã hơi run nghĩ thầm:

“Đây là một chiêu thức lúc mới ra tay trong kiếm thuật thượng thừa của phái Võ Đang. Sao thằng lỏi này lại biết?”

Y vừa nghĩ vừa tiến gần lại phóng chiêu đánh ra.

Thượng Quan Kỳ vung thanh trường kiếm chênh chếch đi, ra chiêu Thiên Hà Thủy Diệu nhắm đánh vào vai bên tả phía trước ngực Cỗ Long Vương.

Người chàng cũng chuyển theo thế kiếm để đồng thời tránh chưởng của đối phương. Thế kiếm này của chàng đã biến hóa không phải là chiêu thức của phái Võ Đương nữa.

Thế kiếm biến hóa ra ngoài sự tiên liệu của Côn Long Vương, nên suýt nữa y bị thương ở vai trái. Côn Long Vương đằng hắng một tiếng lùi lại một chút, nhưng lại tiến lên ngay, vung cả hai chưởng ra đánh. Tiềm lực ở tay trái phóng ra chặn đứng thế kiếm của Thượng Quan Kỳ. Tay phải y vừa đánh điểm vào trước ngực, bụng dưới, cánh tay trái, cổ tay Thượng Quan Kỳ. Ánh chưởng là luồng chi phong biến ảo lợi hại vô cùng.

Thượng Quan Kỳ thấy thanh trường kiếm bên tay phải bị một luồng cường lực ngăn chặn, khiến chàng vận dụng không được linh hoạt. Chàng không biết vận kiếm cách nào để chống lại thế công mãnh liệt của đối phương, trong lòng cả sợ lùi lại mấy bước. Chàng lại đem toàn lực phản kích lại hai chiêu.

Hai chiêu này vừa chặn đứng thế công của Côn Long Vương vừa bắt buộc y phải lùi lại hai bước.

Đỗ Thiên Ngạc cũng đã xông ra vành ngoài thạch trận để tiện cứu ứng kịp thời. Ông chuẩn bị sẵn sàng hễ Thượng Quan Kỳ thất thủ là lập tức ra tay, rồi ông thấy Thượng Quan Kỳ phản kích hai chiêu không khỏi buột miệng khen thầm:

– Kiếm pháp tuyệt diệu!

Côn Long Vương dường như phát giác ra kiếm pháp của Thượng Quan Kỳ rất lạ, có ẩn giấu bên trong những chiêu thức của một môn phái lớn, đường kiếm của chàng xung khắc với võ công của y nên y ngấm ngấm kinh hãi.

Con người thâm trầm sau khi phát giác ra đường kiếm quái dị của Thượng Quan Kỳ, liền không đánh mạnh nữa. Chưởng pháp của y phóng ra thông thả, nhử cho Thượng Quan Kỳ phát chiêu chống đỡ để y tiện bề quan sát. Hai bên đánh nhau chừng hơn mười hiệp, Côn Long Vương coi đã hiểu rõ. Quả nhiên đường kiếm của Thượng Quan Kỳ xung khắc với những thế võ mà trước nay y vẫn rất đặc ý.

Nguyên Côn Long Vương biết rất nhiều thế võ. Y đem những môn võ sở trường của các môn phái tập hợp lại rồi thiết lập ra Thiên Gia Quyền Pháp và Thiên Gia Kiếm Pháp. Quyền pháp và kiếm pháp của y có thể công ngay ở chỗ thế thủ biến ảo khôn lường, chẳng thế y vẫn tự hào sở học của y thiên hạ vô địch.

Ngờ đâu đường kiếm của Thượng Quan Kỳ có những phương thức biến hóa xung khắc với Thiên Gia Kiếm Pháp và Thiên Gia Quyền Pháp của mình thì trách nào y chẳng kinh hãi.

Thượng Quan Kỳ ngăn trở được thế công của Côn Long Vương rồi, tinh thần phấn khởi lên nhiều. Thanh trường kiếm của chàng thốt nhiên ra những

chiêu kỳ lạ như thế bắt buộc Cỗ Long Vương phải lùi lại hai bước.

Cỗ Long Vương nghĩ thầm:

“Đường kiếm của gã này sao quái dị đến thế, dường như có người sáng lập ra hoàn toàn với mục đích chống lại ta. Nếu hôm nay ta không trừ được gã thì thật là một mối lo rất lớn về sau?”.

Nghĩ vậy Cỗ Long Vương quyết chí đánh chết Thượng Quan Kỳ. Thốt nhiên y liền thế đánh cả quyền lẫn chiêu, tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Và quyền pháp y dùng Kim Cương Quyền của phái Thiếu Lâm. Về chiêu lại theo chiêu pháp của phái Võ Đang.

Thượng Quan Kỳ thấy hai tay Cỗ Long Vương dung hai môn võ công khác hẳn nhau lại đủ cả cương, nhu nhưng đường lối khác nhau đặc biệt thì chàng không khỏi bối phục. Chàng bèn biến đổi thế kiếm thi triển môn Thái Cực Tuệ Kiếm.

Kiểm pháp tinh kỳ này bên trong chứa đựng những điều kỳ ảo vô cùng khiến bên địch khó lòng phòng bị được.

Nhưng Thượng Quan Kỳ mới sử dụng Thái Cực Tuệ Kiếm lần đầu để đối địch, nên phép biến hóa chưa được thuần thục chưa đi được đến chỗ xuất thần nhập hóa.

Mới trong chớp mắt, hai bên đã đấu đến ba, bốn mươi hiệp.

Cỗ Long Vương trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

– Bữa nay mà mình không thắng được thằng lỏi này thì thanh danh một đời bị buông theo dòng nước...

Cỗ Long Vương vừa ngẫm nghĩ vừa biến đổi quyền chiêu luôn luôn.

Loáng một cái y đã đổi đến mười hai loại chiêu thế khác nhau.

Thượng Quan Kỳ thủy chung vẫn thi triển kiếm thuật, bất luận quyền chiêu của Cỗ Long Vương biến hóa thế nào, cũng không phá nổi thế kiếm cực kỳ kín đáo của chàng. Hai người lại đấu thêm mười đến mười lăm chiêu nữa. Cỗ Long Vương lửa giận bốc lên ngùn ngụt, đột nhiên lùi lại ba bước, phóng ra hai luồng chiêu phong cực kỳ mãnh liệt.

Thượng Quan Kỳ biết chiêu lực của đối phương hùng hậu vô cùng chắc rằng mình không thể chống nổi.

Chàng vừa thấy chiêu lực sầm sập đến, không dùng tay ra đón đỡ mà lại tung người lên nhảy vào trong trận để tránh. Chàng chỉ do dự một chút là tiềm lực của đối phương đã ập đến gần.

Vì tình thế cấp bách, chàng không lùi thêm được nữa đành đem toàn lực vùng chiêu ra đánh đỡ.

Hai luồng chiêu chạm nhau mạnh quá, Thượng Quan Kỳ run lên, lùi lại ba bước.

Thượng Quan Kỳ bị nội lực của đối phương làm cho chấn động, bất giác hào khí nổi lên phùng phùng. Chàng ngẫm vận công lực phóng ra một chiêu.

Cổn Long Vương tùm tùm cười vung chưởng ra đón.
Chưởng lực chạm nhau Thượng Quan Kỳ phải lùi thêm hai bước nữa.
Bỗng nghe tiếng Đường Toàn từ mé hữu trận vọng ra gọi:
– Hiền đệ? Mau lùi về phía trận đừng mắc kế dụ địch của đối phương.
Thượng Quan Kỳ nghe tiếng Đường Toàn kêu gọi, lập tức xoay mình chạy về trong thạch trận. Cổn Long Vương cả giận quát lên:
– Thằng lỏi kia. Nếu mi còn chống lại một chưởng của ta, ta quyết thu binh trở về, tha chết cho mi.
Trong tiếng quát cũng có một luồng tiềm lực, thế đường nghiêng non dốc biển âm âm xông lại.
Thượng Quan Kỳ nghe tiếng Đường Toàn kêu gọi, nhớ lại lời ước với ông, không đón chưởng thế của Cổn Long Vương nữa, chạy ngay về thạch trận.
Chưởng phong của Cổn Long Vương thật là ghê gớm, khác nào một trận bão táp, vang lên những tiếng veo veo...
Chưởng phong xuyên qua làn khói trắng, xông vào thạch trận.
Cổn Long Vương dường như phát giác ra từ lúc này Thượng Quan Kỳ là một tay kinh địch với y về mai hậu, nếu không sớm trừ tất sinh hậu hoạn.
Người y băng theo thế chưởng xông vào thạch trận. Thượng Quan Kỳ nhảy vào được trong thạch trận thì Cổn Long Vương đã đuổi đến sau lưng.
Đường Toàn đột nhiên gần giọng quát lên:
– Sư huynh thử đón cái quạt của tiểu đệ xem sao?
Ông vừa nói vừa giơ quạt lên điểm về phía Cổn Long Vương.
Cổn Long Vương dừng mãnh tuyệt luân, biết bao nhiêu cao thủ võ lâm chẳng làm cho y phải quan tâm. Thế mà y phải khiếp sợ một mình Đường Toàn.
Vừa nghe tiếng Đường Toàn quát, lập tức y phải xoay mình nhảy ra thạch trận.
Thượng Quan Kỳ lại quát lên một tiếng, hết sức phóng chưởng ra để đón chưởng phong của Cổn Long Vương đẩy vào trong trận. Hai luồng tiềm lực gặp nhau xoáy lại như cơn gió lốc làm cho đá chuyển cát bay.
Làn khói trắng mờ mịt chẳng khác gì sương mù buổi sáng trời đông vẫn dày đặc không tan. Luồng chưởng phong của Cổn Long Vương rẽ làn khói ra nhưng chỉ chớp mắt, làn khói đã khôi phục tình trạng trước Bỗng nghe tiếng Cổn Long Vương quát tháo ngoài xa, y hô lên:
– Phóng hỏa đi cho ta!
Chỉ trong chốc lát lửa cháy ngất trời, từng luồng nhiệt khí đưa thẳng vào trong thạch trận.
Đỗ Thiên Ngạc cùng tám gã đại hán mượn luồng khói trắng yểm hộ, chạy lui chạy tới trong thạch trận để ngăn ngừa thế lửa xông vào thạch trận.
Bất thành linh, một tia lửa nhắm phía thạch trận bay vào.

Thượng Quan Kỳ vung chưởng đánh đỡ mỗi lửa ra.

Nhưng thấy trong trận ánh lửa vẫn chập chờn, và vô số tia lửa khác bay vào phía thạch trận.

Thượng Quan Kỳ vung hai chưởng ra không ngớt, để đẩy lùi những ngọn lửa đang bay vào trong trận.

Nhưng mỗi lúc ngọn lửa một nhiều, trông như đom đóm từ bốn mặt bay vào trong trận cháy lên âm âm.

Nguyên những ngọn lửa này đều là những cỏ khô tẩm dầu thông bén lửa cháy ngay và cháy rất mạnh, khó bề dập tắt. Làn khói trắng trong thạch trận chuyển động và chỗ nào cũng có ánh lửa.

Đỗ Thiên Ngạc vung cây nhuyễn tiên cuốn lấy hai ngọn lửa hất ra ngoài thạch trận, nhưng cũng còn bảy tám ngọn, đồng thời rơi vào trong trận. Làn khói trắng lẫn ánh lửa chiếu vào thành ra sắc vàng.

Đoạn cung nổ lại bắn vào trong trận nghe veo veo.

Đỗ Thiên Ngạc vung cây nhuyễn tiên để gạt đỡ trận mưa tên.

Thượng Quan Kỳ bước lại đứng chắn trước mặt Đường Toàn. Chàng vung tit thanh trường kiếm, ánh kiếm lấp loáng tựa như một bức màn che phủ chung quanh người, hất lên rớt xuống đất.

Một lát sau lại thêm mười mấy ngọn lửa liệng vào trong trận.

Bỗng nghe tiếng Cổ Long Vương cả cười nói:

– Đường sư đệ Ôi! Đây là lần chót, nếu sư đệ còn ngang ngạnh, ta chỉ ra lệnh một tiếng, chỗ dung thân của sư đệ này lập tức biến thành khói lửa và cả bao nhiêu người trong trận này đều bị chết cháy hết.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn tính thế xung quanh một lượt, biết rằng lời nói Cổ Long Vương không phải trò đùa, liền khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca ơi! Cổ Long Vương không phải nói ngoa. Nếu chúng ta cố giữ thạch trận tất bị lửa đốt chết. Sao bằng liều chết xông ra cùng y quyết chiến một trận, hoặc giả còn có cơ sống sót.

Đường Toàn trước nay vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh mà bây giờ cũng ra chiều nóng nảy. Cuộn diễn biến ra ngoài sự tiên liệu của ông. Bỗng thấy ông thở dài nói:

– Chúng ta ở trong thạch trận, cố nhiên là có thể bị Cổ Long Vương đốt chết. Nhưng nếu chạy ra e rằng chết không có đất chôn.

Nét mặt Đường Toàn dường như sâu khổ, thốt nhiên thoáng lộ vẻ tươi cười, khác nào đầy trời mây kéo đen ngịt, đột nhiên nổi lên một ánh hồng. Ông nói tiếp:

– Nhưng biết đâu mớ lửa này không gọi những cao thủ Cùng Gia Bang chóng đến đây?

Lại nghe tiếng Cổ Long Vương từ đằng xa vọng lại:

– Bây giờ cho ta nổi hiệu thanh la. Dứt ba hồi mà sư đệ không chịu ra hàng,

thì lập tức ta hạ lệnh đốt thạch trận.

Tiếng phát vừa dứt lời, quả nhiên nổi dậy một hồi thanh la.

Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc cùng tám vị đại hán đều lộ vẻ hốt hoảng.

Nguyên trong thạch trận này có nhiều chỗ lửa đang cháy lên âm ầm. Nếu Côn Long Vương hạ lệnh liệng vào mấy chục ngọn lửa nữa thì quân hào tất bị thế lửa bức bách phải chạy ngay ra ngoài trận.

Một hồi thanh la nữa nổi lên.

Thượng Quan Kỳ vung trường kiếm nói:

– Cái thạch trận nhỏ bé này nếu để bọn thuộc hạ Côn Long Vương liệng lửa vào nữa chỉ trong chớp mắt sẽ biến thành bể lửa. Bây giờ chúng ta mau chia nhau mỗi người giữ một chỗ để gạt những tia lửa ném vào trong trận, thì dù không chặn đứng được, nhưng ít ra cũng kéo dài thêm được một thời gian.

Quân hào thừa kịp trả lời thì thanh la thứ ba lại vang lên.

Tiếng thanh la vừa dứt, ngoài thạch trận tiếng người huyên náo rồi vô số cành cây lửa cháy liệng vào trong trận.

Thượng Quan Kỳ múa tit cây trường kiếm để gạt những ngọn lửa ném vào.

Chàng khê bảo Đường Toàn:

– Xin đại ca nép mình xuống để tránh lửa tiểu đệ e rằng khó lòng bảo vệ cho đại ca được an toàn.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Hiền đệ cứ yên tâm, sư huynh biết cách đề phòng.

Lúc này trong thạch trận có rất nhiều ngọn lửa và đang cháy âm ầm, ánh lửa sáng rực. Luồng khói trắng mịt mờ không còn che dấu được bọn Thượng Quan Kỳ.

Những vật trong thạch trận cũng đều trông rõ mồn một. Bất thành linh tiếng tên bay từ từ bắn tới.

Hai tiếng rú vang lên. Hai đại hán trong thạch trận ngã lăn ra, lửa cháy loang tới nơi, hai người cũng bị đốt.

Những cành khô cỏ khô tẩm dầu thông vẫn liệng vào trong trận không ngớt.

Thế lửa được tiếp tế liên miên mỗi lúc một cháy to. Toàn thể thạch trận dường như bị một cái lồng lửa khổng lồ chụp lên.

Thượng Quan Kỳ vung trường kiếm thành bức màn kiếm quang để gạt những mũi tên và cành lửa bắn tới.

Tuy chàng kiêu dũng hơn người song khác nào chén nước không đủ rưới hết xe củi. Sức một người sao lại chống nổi thế lửa mỗi lúc một bành trướng.

Lại mấy tiếng rú vang. Trong bọn đại hán của Côn Long Vương Hậu, để lại bảo vệ cho Đường Toàn có tám người thì bốn đã trúng tên. Chỉ còn bốn gã thì lại phải giúp đỡ Đỗ Thiên Ngạc vung đao gạt lửa.

Trong thạch trận tiếng Côn Long Vương lại vọng vào:

– Đường sư đệ! Đây là một cơ hội cuối cùng, nếu sư đệ cùng ta bắt tay hợp tác, hoàn thành nghiệp bá trong võ lâm thì cố nhiên dễ như trở bàn tay, mà cả việc lớn mưu đồ thiên hạ cũng chẳng có chi là khó. Nếu sư đệ không nghe lời khuyên cáo sau cùng của ta, thì lập tức chết trong biển lửa này.

Thượng Quan Kỳ thấy thế lửa loang khắp mặt trận, khó lòng có chỗ để chân, thì biết rằng nếu còn chống chọi tất bị Côn Long Vương đốt chết, liền lớn tiếng nói:

– Đại ca cùng Đồ huynh! Thạch trận đã biến thành bể lửa, dù muốn giữ cũng không được nữa, chúng ta đánh xông ra thôi.

Giữa lúc này chỉ còn xung quanh chỗ Đường Toàn đứng trong vòng bốn trăm thước là lửa chưa lan tới nơi. Một là vì thế kiếm rất kín đáo, ngăn chặn được, không để lửa ném vào. Hai là vì Đồ Thiên Ngạc đều coi mạng Đường Toàn làm trọng, không nghĩ gì đến sự an nguy cho bản thân, cố gạt những ngọn lửa liệng về phía ông.

Đường Toàn lấy thuốc giải ra đưa cho Kim Nguyên Bá tỉnh lại.

Kim Nguyên Bá mở mắt ra nhìn tình thế bốn mặt ngơ ngẩn không biết làm thế nào?

Đường Toàn khẽ bảo:

– Côn Long Vương phóng hỏa đốt chết bọn tôi. Bây giờ lửa lớn lắm tại hạ không nỡ nhìn thấy túc hạ bị chết oan.

Kim Nguyên Bá đưa tay ra chụp lấy cây lượng ngôn côn. Cây côn cũng đã nóng bỏng xuýt nữa rời khỏi tay gã.

Hai mũi tên bay vào qua làm xỏ mớ tóc Kim Nguyên Bá.

Đường Toàn vẫy tay nói:

– Túc hạ, chạy đi mau! Nếu còn trùng trình sẽ không kịp nữa?.

Kim Nguyên Bá thấy bốn mặt lửa cháy ầm ầm, hai bóng người qua lại gạt lửa không ngớt. Bất giác gã cũng giơ côn lên quét ngang, hất được hai ngọn lửa tung ra.

Kim Nguyên Bá vốn tính hồn hậu. Thấy Đường Toàn cứu gã, còn cho uống thuốc giải độc để thần trí gã tỉnh táo lại. Gã thấy người trong trận đang gạt lửa, bất giác cũng đứng dậy múa côn gạt lửa giúp. Cây côn của gã vừa dài vừa lớn dùng để hất lửa rất tiện. Chỉ trong khoảnh khắc, gã hất được mười bốn ngọn lửa ra ngoài xa.

Bất thành linh một làn mũi tên bay vào tới tấp.

Thượng Quan Kỳ vội hô lớn:

– Phải coi chừng kéo bị trúng tên!

Kim Nguyên Bá thân thể cao lớn, nghe Thượng Quan Kỳ la gọi, né tránh thì đã không kịp nữa, gã bị trúng bốn mũi tên. Nhưng gã thịt bắp da dày, bốn mũi tên không trúng vào chỗ chí mạng lại làm cho gã cáu tiết. Gã quát lên một tiếng thật to, huy động cây lượng ngôn côn xông ra ngoài trận, gió thổi

ào ào, nghe rất ghê rợn.

Thượng Quan Kỳ thấy Kim Nguyên Bá như người phát điên, hung hăng chạy ra thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Chàng liền né sang bên để nhường lối đi.

Kim Nguyên Bá vừa múa tít cây côn vừa gầm lên như kẻ điên khùng, xông ra ngoài thạch trận. Thượng Quan Kỳ cũng nổi lòng hào kiệt vung cây trường kiếm lớn tiếng gọi Đỗ Thiên Ngạc:

– Xin Đỗ huynh trông nom đại ca giúp tiểu đệ!

Chàng tung người chạy theo Kim Nguyên Bá xông ra ngoài mặt trận.

Giữa lúc ấy gặp một đôi áo đen đang xông vào thạch trận.

Kim Nguyên Bá quát lên một tiếng, vung côn quét ngang.

Thần lực gã vô cùng dũng mãnh. Đôi áo đen đều biết gã là người trong nhà, nên không đề phòng chi hết. Hai tên thị vệ bị côn quét trúng, kêu rú lên một tiếng, thi thể đã hất ra xa hơn trượng.

Kim Nguyên Bá vung một côn đánh chết hai người, gã thuận đà xông ra phía trước, tay không ngớt múa tít cây lưỡng ngân côn. Thế côn dường như nghiêng non dốc biển, lại thêm vô số người bị thương nữa. Bỗng thấy âm thanh the thé vang lên:

– Các người hãy lùi lại!

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên trông thấy một lão già người thấp lùn thùn và gầy khảnh gầy khiu, toàn thân vận đồ đen, rẽ mọi người ra đi tới, lớn tiếng quát:

– Kim Nguyên Bá! Người điên rồi sao? Mau buông binh khí xuống chịu trói!

Lão này người thấp lại nhỏ bé thế mà tiếng lão oang oang nghe mà phát khiếp. Lão quát mấy tiếng khác nào sấm dậy trời xuân làm nhức cả hai tai.

Kim Nguyên Bá đang ngơ ngẩn, lão đột nhiên đánh ra một quyền.

Thượng Quan Kỳ cả giận cũng nạt lên:

– Lão tặc đề tiện kia! Sao không biết thẹn mặt?

Đoạn chàng vung chưởng đánh ra.

Hai luồng tiềm lực mãnh liệt gặp nhau, xoáy như cơn gió lốc làm cho đá cát bay mịt mù.

Đột nhiên mấy tiếng hú từ đằng xa vang lại.

Thượng Quan Kỳ phấn khởi tinh thần, lớn tiếng gọi:

– Đỗ huynh! Những tay tiếp viện cho ta đã đến nơi. Đỗ huynh gắng mà bảo vệ cho đại ca.

Tiếng người quát lẫn với tiếng ngựa hí rầm trời.

Mười hai tên thiết giáp kỵ sĩ vác mâu xông lại. Một toán đại hán múa binh khí xông vào thạch trận.

Tình thế nguy cấp bất buộc Đỗ Thiên Ngạc phải bỏ việc cứu hỏa, quay ra

ngheh địch.

Ánh gươm đao pha lẫn ánh hỏa quang thành một làn ánh hồng lợt.

Thượng Quan Kỳ rất băn khoăn về sự an toàn của Đường Toàn, bèn chuyển mình nhảy về thạch trận.

Chàng vung trường kiếm lên ba cái, hai gã thị vệ áo đen rú lên những tiếng thê thảm, ngã lộn xuống đất. Bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương rất đông, Thượng Quan Kỳ tuy kiêu dũng, cũng không thể đánh lui địch được, chớp mắt chàng đã bị vây hãm trong trùng vây.

Ánh mâu lấp loáng lẫn ánh đao sáng như tuyết, mười mấy cây binh khí bao vây thành một tấm màn sáng ghê rợn.

Giữa lúc này Đỗ Thiên Ngạc chỉ còn bốn gã đại hán, cùng mình hộ vệ Đường Toàn, thì lại thêm hai gã bị tử thương nữa. Thạch trận của Đường Toàn đã bị tổn thất nhiều người, mất hết diệu dụng.

Bỗng một người cưỡi ngựa phóng trường mâu nhanh như chớp đâm Đường Toàn. Đỗ Thiên Ngạc quát lên một tiếng vung cây nhuễn tiên theo chiêu Xuân Lôị Xạ Triển, dùng toàn lực vung xéo ra để gạt cây trường mâu. Chính Đỗ Thiên Ngạc cũng đang bị bốn năm gã cường địch vây đánh rất rát.

Nhưng vì muốn cứu Đường Toàn không nghĩ gì an nguy cho thân mình, ông vung kiếm gạt được trường mâu, thì tay trái ông bị trúng đao bên địch.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão luyện giang hồ, lúc lâm nguy cũng không hoảng hốt ông cố nhin đau, phóng ra một cước đá trúng bụng một tay thị vệ. Gã kêu rú lên rồi lộn vào đồng lửa đang cháy ầm ầm.

Bên tai Đỗ Thiên Ngạc nghe rõ tiếng Đường Toàn gọi:

– Đỗ huynh cùng hiền đệ! Các vị phá vòng vây trốn thoát đi ngay đừng bận tâm đến tại hạ nữa.

Nói xong vung quạt ra. Hai gã đại hán xông vào tới gần ông té lộn ra chết ngay tức khắc không kịp kêu lên.

Thượng Quan Kỳ quát:

– Kẻ nào chặn đường ta là phải chết.

Đột nhiên chàng ra chiêu Khởi Phượng Đăng Giao ánh kiếm vụt lóe, máu tươi đã phun ra như suối, một đại hán áo đen bị chặt ra làm đôi.

Song bọn thuộc hạ của Cỗ Long Vương tên nào cũng hung hãn không sợ chết. Một người mất mạng, lập tức hai gã xông vào đề bổ sung, vung đơn đao ra để ngăn chặn Thượng Quan Kỳ.

Thật là một trận ác chiến giữa những tay cao thủ.

Ánh lửa sáng rực, ánh kiếm loang loáng trông mà phát khiếp.

Thượng Quan Kỳ đánh bị thương luôn mấy người mà không sao ra thoát khỏi trùng vây.

Đường Toàn mỗi lúc càng lâm vào cảnh nguy hiểm, Đỗ Thiên Ngạc bị thương cũng phải gắng gượng chống đỡ nhưng dần dần kiệt lực. Chỉ còn hai

gã đại hán giúp sức, một gã trúng mâu chết rồi, một gã bị thương mấy chỗ. Đường Toàn khẽ thở dài, móc tay vào bọc, lấy một viên thuốc. Tay phải ông cầm quạt có giấu độc châm nhưng không được mấy mũi ông từ từ bỏ thuốc vào miệng giờ cây quạt hất vào hai gã thiết giáp kỵ sĩ.

Hai mũi độc châm nhỏ như sợi tóc bắn ra nhanh như chớp. Hai gã kỵ sĩ ấy ngã ngựa, chưa kịp kêu lên đã chết ngay tức khắc.

Đường Toàn kéo áo lại ngay ngắn, từ từ ngồi xuống, ông chỉ còn cách cắn viên thuốc độc cho nát ra là chết ngay lập tức, nên ông không sợ Còn Long Vương bắt sống.

Một tay cẩn thận tính toán không sai là Đường Toàn dường như đã biết lần này tính lầm. Giả tử sớm nghe lời Thượng Quan Kỳ đang đêm ngấm ngấm phá vòng vây chạy ra, hoặc giả còn có cơ sống sót ông quá tin ở tài mình phán đoán, vì thế mà bị lỡ...

Giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc thì đột nhiên đội thị vệ áo đen đang vây đánh Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc tới tấp lùi lại phía sau.

Dưới ánh lửa sáng, ai nấy đã nhìn rõ Âu Dương Thống, đầu tóc xõa ra, đầy mình những máu chạy tới...

Phía sau Âu Dương Thống là võ tướng Quan Tam Thắng cùng Huỳnh Sơn Phí Công Lượng. Cả hai người này cũng khắp người bê bết máu tươi, đủ biết là mấy vị vừa trải qua một trận ác chiến khốc liệt phi thường. Âu Dương Thống xông thẳng vào trong trận gọi to:

– Đường tiên sinh! Tiên sinh có việc gì không?

Đường Toàn đứng dậy, nghiêng mình thi lễ nói:

– Thuộc hạ vẫn bình yên, xin ra mắt Bang chúa.

Âu Dương Thống chân đi loạng choạng, ngửa mặt trông trời nói:

– Đa tạ hoàng thiên ban phước...

Rồi miệng thổ máu tươi ra.

Quan Tam Thắng tiến lên một bước đỡ lấy Âu Dương Thống cất tiếng gọi:

– Bang chúa! Bang chúa!....

Âu Dương Thống khẽ đẩy Quan Tam Thắng ra nói:

– Không sao đâu! Tại hạ vẫn bình thường. Còn được thấy mặt tiên sinh là mãn nguyện lắm rồi.

Nói xong rảo bước tiến lại gần nắm lấy tay Đường Toàn.

Đường Toàn tuy là người trầm lặng bình tĩnh, nhưng lúc này ông xúc động về chân tình của Âu Dương Thống không khỏi nước mắt chảy quanh, ôn tồn đáp:

– Xin Bang chúa giữ gìn quý thể, mau vận khí dưỡng thân để điều trị nội thương.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tại hạ không sao đâu. Chỉ vì nóng ruột huyết chảy ngược lên, nên chỉ bị

thương xoàng mà trào ra.

Giữa lúc này, bọn tứ thập bát kiết tùy tùng Âu Dương Thống vẫn còn tranh đấu kịch liệt với đội thị vệ áo đen cùng đoàn thiết giáp kỵ sĩ. Đối phương phải lùi lại năm trượng. Đỗ Thiên Ngạc bản tính ngạo nghễ, lạnh lùng mà đường như đối với Đường Toàn lại đem lòng khâm phục, lão nghiêng mình nói:

– Sau khi tiên sinh đi rồi, Bang chúa ngủ không yên giấc, ăn chẳng ngon mùi. Từ hôm trước tới nay Bang chúa chưa chợp mắt một lúc nào.

Đường Toàn nói:

– Được Bang chúa có lòng đoái thương, Đường Toàn này dù có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đáp.

Âu Dương Thống từ từ buông tay Đường Toàn ra nói:

– Lời tiên sinh thật là quá đáng. Vận mạng Cùng Gia Bang nếu không được nhờ đến mưu trí của tiên sinh giúp cho thì đâu có được thịnh vượng như ngày nay.

Nếu Âu Dương Thống này có ý thiên tư yêu mến tiên sinh thì thật là không đúng, phải nói rằng hết thầy Cùng Gia Bang đều một lòng kính ái tiên sinh, há phải một mình Âu Dương Thống.

Quan Tam Thắng khẽ nói:

– Đường huynh không sao là tốt lắm rồi. Xin Bang chúa mau mau điều dưỡng một lúc, chúng ta còn phải chiến đấu để phá vòng vây rộng đến mười dặm.

Âu Dương Thống khẽ gật đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng thấy Đỗ Thiên Ngạc chân bước loạng choạng rồi ngã lăn xuống đất.

Lúc này, bọn thị vệ áo đen cùng đoàn thiết giáp vây đánh Thượng Quan Kỳ đều đã bị Tứ Thập Bát Kiết ngăn chặn. Thượng Quan Kỳ thấy Âu Dương Thống cùng Đường Toàn bộc lộ nhân tình thì trong lòng xiết bao cảm động, đứng thộn mặt ra mà nghĩ, quên mất Đỗ Thiên Ngạc đang bị trọng thương. Bấy giờ Đỗ Thiên Ngạc ngã xuống, chàng mới sức nhớ ra, hốt hoảng nhảy lại nâng dậy gọi rồi rít:

– Đỗ huynh! Đỗ huynh!

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Không nên đụng vào người y. Y bị thương nặng lắm đó.

Thượng Quan Kỳ quả nhiên không dám động đến, từ từ đặt Đỗ Thiên Ngạc xuống.

Đường Toàn há miệng nhả viên thuốc kích độc ra, thùng thỉnh bước đến Đỗ Thiên Ngạc, cúi xuống nhìn những vết thương, ông thấy bả vai bị một đao chém.

sâu vào đến xương, toàn mình đầm máu. Ngoại trừ vết thương sâu nặng nhất, còn ba bốn chỗ khác bị rách thịt ra chảy máu.

Lúc này, thế lửa tuy chưa tắt hẳn, nhưng chỉ còn những ngọn lửa hắt ra xa ngoài một hai trượng. Dưới ánh lửa hầy còn trông rõ mọi vật.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Đại ca? Thương thế Đỗ huynh có nặng lắm thông Đường Toàn đáp:

– Khá nặng, nhưng không việc gì đến tính mạng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Liệu chân tay có khỏi bị tàn tật không?

Đường Toàn nói:

– Bây giờ chưa thể biết được. Nhưng hiền đệ cứ an tâm, tiểu huynh đem hết tài lực ra để điều trị thương thế cho y.

Âu Dương Thống điều dưỡng xong đã tỉnh lại, khẽ hỏi Đường Toàn:

– Cỗ Long Vương bày trận, trong phạm vi mười dặm đều có thuộc hạ vây đánh chúng ta. Tại hạ e rằng chúng ta phải trải qua một trận ác chiến để phá vòng vây...

Đang nói dở Âu Dương Thống đột nhiên ngừng lại.

Đường Toàn ngẩng mặt xem chiều trời, trầm ngâm hồi lâu rồi thủng thẳng nói:

– Tầm lòng Bang chúa quan hoài khiến mọi người cảm kích vô cùng! Song xem tình thế này, dù chúng ta phá vòng vây thì thật là một điều bất lợi. Theo ý kiến thuộc hạ thì mình cần thủ hơn công, để làm rồi tai mất Cỗ Long Vương.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh liệu việc như thần, tại hạ xin y lời.

Đường Toàn khẽ giơ tay phải lên vỗ vai Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hiền đệ còn có thể chiến đấu được nữa hay không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Sức lực của tiểu đệ đã dần dần khôi phục lại.

Đường Toàn hỏi:

– Nếu vậy hay! Chờ cho đến lúc trời sáng, tiểu huynh muốn cho các cao thủ Cùng Gia Bang được mục kích những cuộc chiến anh dũng của hiền đệ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 80

Công Cuộc Tìm Kiếm Khương Cô Nương

Thượng Quan Kỳ khẽ gật đầu nói:

– Đại ca đã ra lệnh, tiểu đệ dù muôn thác cũng không chối từ.

Lúc này những cuộc ác chiến ngoài thạch động đã nghe thấy Tứ Thập Bát Kiệt được huấn luyện kỹ rất tinh thực về những cuộc hỗn chiến đông người. Đội thị vệ áo đen cùng đoàn thiết giáp kỵ sĩ của Cỗ Long Vương không kém gì bọn Tứ Thập Bát Kiệt, nhưng sau một trận ác chiến kịch liệt, phần lớn đã bị chết hay bị thương dưới thủ pháp hợp kích rất thuần thực của Tứ Thập Bát Kiệt.

Sau cuộc ác đấu chiến trường trở lại bình thường. Trên mặt đất chỉ còn máu tươi lênh láng, cùng những khúc chân tay gãy nát hoặc thân người tàn phế. Cảnh tượng đầy vẻ thê lương.

Đêm tàn, phương Đông đã tờ mờ sáng.

Tứ Thập Bát Kiệt suốt đêm chiến đấu có vẻ mỏi mệt. Bọn họ lưu lại mười hai người chia ra coi chừng bốn mặt, còn thì luân phiên nghỉ ngơi. Bọn này được Đường Toàn tận tâm huấn luyện đã mấy năm trời chẳng những võ công cao cường, tinh thực về hợp chiến đông đảo mà còn có chí nhẫn nại, có đầu óc bình tĩnh hơn người, có tinh thần mạo hiểm chịu đựng gian nan.

Cuộc ác chiến vừa qua đã làm cho thuộc hạ Cỗ Long Vương tổn thất nặng nề. Đến lúc mặt trời mọc, vẫn chưa thấy Cỗ Long Vương phát động thế công trở lại. Quân hào qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần đã hồi phục.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn chung quanh chỉ thấy bốn bề tịch mịch, trừ xác chết ngổn ngang, không còn thấy thuộc hạ Cỗ Long Vương đâu nữa, tựa hồ y đã bỏ đi rồi.

Ông lại đưa mắt nhìn Đường Toàn thấy y đang nhắm mắt ngủ say, vẻ mặt xanh lợt không có một chút huyết sắc. Vị thư sinh yếu ớt này có tài trí hơn người len lỏi vào giang hồ, trải qua không biết bao cơn nguy hiểm mà vẫn được vô sự.

Nhưng Âu Dương Thống thấy thân thể ông càng ngày càng suy nhược thì cảm giác ngay đến một cuộc tang thương vô cùng thảm đạm.

Quan Tam Thắng cũng đưa mắt nhìn một lượt xung quanh rồi nói:

– Bang chúa! Xem tình thế này thì dường như Cỗ Long Vương đã triệt binh rồi.

Âu Dương Thống vội khoát tay, ngăn trở Quan Tam Thắng đừng nói nữa và khẽ bảo:

– Đừng làm huyên não kinh động Đường tiên sinh, để y ngủ thêm một chút nữa.

Nói xong từ từ cởi áo ngoài bê bết những máu, khẽ đắp lên người cho Đường Toàn.

Quần hào thấy cử chỉ Âu Dương Thống có chân tình thương xót Đường Toàn ai nấy đều cảm động. Phí Công Lượng khẽ thở dài nói:

– Bang chúa cùng Đường tiên sinh khác nào kiếm báu vào tay hiệp sĩ. Nếu không phải là người có khí độ như Bang chúa thì không đủ khiến cho Đường tiên sinh một bậc tài hoa tuyệt thế đem lòng mến phục.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cùng Gia Bang mà được có ngày nay là do tâm huyết của Đường tiên sinh bồi đắp nên. Hỡi ơi! Tiên sinh không những tài hoa tuyệt thế mưu trí hơn người, mà lòng dạ lại khoan nhân trung hậu. Bất luận là ai cho ở với tiên sinh trong một thời gian ngắn là đem lòng kính phục ngưỡng mộ ngay.

Phí Công Lượng nói:

– Cách đối đãi của Bang chúa lại càng khiến cho người trong võ lâm phải khâm phục.

Âu Dương Thống chỉ tủm tỉm cười không đáp.

Thì giờ lặng lẽ trôi qua. Đường Toàn vì quá nhọc mệt, ngủ say cho đến lúc bừng tỉnh thì trời đã đứng ngọ. Trong thời gian này, Thượng Quan Kỳ chăm chú buộc những vết thương cho Đỗ Thiên Nghe để ông vận khí điều hòa hơi thở.

Quần hào ai nấy ngồi yên chờ cho đến lúc Đường Toàn tỉnh dậy.

Âu Dương Thống từ từ bước lại khẽ hỏi:

– Tiên sinh đã tỉnh chưa?

Đường Toàn từ từ mở chiếc trường bào đẫm máu đắp trên người nói:

– Bang chúa có lòng quá yêu, Đường Toàn dù muốn chết cũng không đủ báo đền.

Âu Dương Thống cười nói:

– Toàn thể đệ tử Cùng Gia Bang đều đội đức tiên sinh.

Đường Toàn khẽ thở dài đứng lên chấp tay nói:

– Để các vị ngồi chờ đã lâu, Đường Toàn này thật áy náy.

Quần hào đáp lễ, đồng thanh nói:

– Không dám.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tiên sinh bất tất phải khiêm nhượng.

Quan Tam Thắng chấp tay nói:

– Đường huynh? Đã qua mấy giờ rồi mà thủy chung vẫn chưa thấy Cỗ Long Vương có cử động gì, không biết có phải y thu binh rồi chăng?

Đường Toàn ngẩng mặt trông, nghi ngại hồi lâu rồi đáp:

– Cứ theo tình hình hiện tại mà nói thì Cồn Long Vương quyết nhiên chưa chịu bãi binh, trừ khi có cuộc diễn biến nào khác, ngoài ý tưởng của bọn tạ.. Với tài trí của ông, dường như trong lúc bất chợt, cũng chưa nghĩ được cuộc diễn biến gì có thể xảy ra.

Đột nhiên ông dừng lại không nói nữa, ngẩng mặt nhìn ra phương trời xa thẳm.

Âu Dương Thống biết Đường Toàn mỗi khi gặp chuyện nghi nan cần tập trung tâm trí để tìm ra nguyên nhân, nên không muốn kinh động.

Trong khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Đường Toàn nói mặt nghiêm trang, thoáng lộ vẻ mơ màng, băng khuôn lăm lăm một mình:

– Chẳng lẽ là nàng...?

Âu Dương Thống mười năm ở gần Đường Toàn, nên nhất cử nhất động của ông, Bang chúa vừa thấy đã hiểu ngay. Mỗi lần ông tập trung tâm trí để suy nghĩ việc gì xong rồi mới nói ra, ông đã nói không sai. Bất cứ là việc gì khó giải quyết đến đâu, nét mặt ông cũng thoáng lộ một nụ cười đắc thắng. Có nụ cười hiện ra là Âu Dương Bang Chúa yên lòng. Vì thế mà Đường Toàn đã quyết định một việc gì, Âu Dương Bang Chúa chưa từng bác bỏ. Đôi khi ý kiến hai người có khác nhau song Âu Dương Thống vẫn nhẫn nại theo ý kiến Đường Toàn. Rồi sự thật đưa đến không bao giờ ngoài ý liệu của tiên sinh. Thói quen này đem đến cho Âu Dương Thống một lòng tin nhiệm mẫn liệt vào Đường Toàn. Lòng tin nhiệm chông chắt đã mười năm trời biến thành tính ỷ lại.

Âu Dương Thống là người trí dũng hơn người, ỷ lại vào tài Đường Toàn, thành ra bao nhiêu trí tuệ của ông bị Đường Toàn che lấp. Song ông có tài làm lãnh tụ, chẳng những không đem lòng đố kỵ mà lại hết sức tin cậy khiến Đường Toàn tận tụy, liều chết để báo đáp ơn sâu. Trong mười mấy năm trời nếu không có Đường Toàn tiên liệu đem tài năng ra tuyển lựa Bát Anh, rèn luyện Tứ Thập Bát Kiệt, thu phục những tay cao thủ vào tam các, nhất đường, thì làm gì tiến hơn được chín môn phái lớn trong võ lâm và đứng ngang hàng với Cồn Long Vương.

Âu Dương Thống nhớ lại mỗi khi Đường Toàn gặp vấn đề nan giải là trên mặt lại hiện ra vẻ vui tươi khi đã tìm được cách giải quyết.

Nhưng lần này, Đường Toàn qua một hồi suy nghĩ, vẻ mặt càng băng khuôn, mơ màng, tỏ ra ông chưa hiểu rõ sự tình diễn biến, nên không khỏi lấy làm lạ, hỏi:

– Tiên sinh bảo nàng là ai vậy?

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Nàng là sư muội thuộc hạ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sư muội tiên sinh là ai? Hiện giờ ở đâu?

Đường Toàn đáp:

– Nàng đã chết rồi. Nàng chết dưới bàn tay Cỗn Long Vương. Tuy nàng không phải là người tầm cỡ, song được ân sư rèn luyện cho nên tài tình mắt sáng, khác hẳn người thường.

Âu Dương Thống nói:

– Tự cô chí kim, trong võ lâm không thiếu gì những kẻ phản thầy, nhưng chưa từng thấy ai thâm độc tàn ác như Cỗn Long Vương. Y đã giết thầy, lại còn có dã tâm sát hại cả đến người đàn bà vô tội.

Đường Toàn nói:

– Sư muội cùng tại hạ trái duyên lỡ kiếp, nàng căm hận thuộc hạ mấy chục năm trời. Nhưng sau hiểu rõ sự tình thì đã là lúc chết đến nơi. Cỗn Long Vương phóng độc châm vào người nàng để nàng phải chết, không còn cách nào cứu được, y lại cố tình để nàng được hội kiến với thuộc hạ..... Nói đến đây trên nét mặt xanh lợt, da dẻ co dúm vào bỗng ông buông tiếng cả cười.

Âu Dương Thống từ khi biết Đường Toàn chưa bao giờ thấy tiên sinh xúc động như lần này thì không khỏi chau mày, máy môi muốn nói lại thôi.

Quần hào đều đổ dồn nhìn Đường Toàn thấy ông ngơ ngẩn xuất thần, trên mặt dần dần thoáng lộ vẻ kinh dị. Hồi lâu đột nhiên Đường Toàn bật lên tiếng cười. Đường Toàn cười một lúc rồi dừng lại nói:

– Nếu đến lúc chết, nàng có tài trí bày ra một mưu kế lạnh người thì càng đủ làm cho Cỗn Long Vương phải cuống quýt.

Câu này dường như ông nói để giải thích, lại cũng tựa hồ như nói để mình nghe. Quần hào không tiện hỏi xen vào, cứ lẳng lẳng ngồi yên.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Bất luận sự việc có xảy ra như tại hạ đã đoán hay không. Song việc Cỗn Long Vương bãi binh nếu quả là đúng sự thật thì y cũng phải bị một vố cay vì tại hạ biết rõ rằng y không muốn bỏ qua cơ hội này để giết tại hạ.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Hay là Cỗn Long Vương giương đông kích tây để mưu đồ chuyện khác.

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Không phải, trước mắt Cỗn Long Vương thì Cùng Gia Bang ta đứng vào hàng địch thủ số một của y, từ Bang chúa trở xuống đều là cái đinh trước mắt, cái dằm sau lưng, cần phải nhổ ngay, quyết không chịu cam tâm bỏ qua cơ hội này.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Trừ khi có việc kinh thiên động địa xảy đến cho y thì bất đắc dĩ y mới phải chịu bãi binh. Hiện giờ cứ theo tình thế này mà đoán thì việc Cỗn Long Vương thu binh không còn nghi ngờ gì nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Cỗ Long Vương đã triệt binh rồi tưởng bọn ta chẳng nên lưu lại nữa. Mọi người bên bang mong mỗi tiên sinh bình yên trở về.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Còn một việc thuộc hạ chưa làm xong.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc chi? Có cần phải chính tiên sinh thân hành đi không?

Đường Toàn cười nói:

– Bang chúa còn nhớ thuộc hạ đến đây vì việc gì không?

Âu Dương Thống nói:

– Tìm kiếm Khương cô nương.

Đường Toàn nói:

– Đúng thế? Nếu không đem được Khương cô nương về mà kỳ hạn sắp đến nơi thì lấy gì phúc đáp Khương Sĩ ẩn.

Âu Dương Thống ngơ ngẩn hỏi:

– Sao! Tiên sinh đã tìm ra chỗ Khương cô nương rồi ư?

Đường Toàn đáp:

– Sư muội đã cho thuộc hạ hay. Nàng dùng một phương pháp rất phức tạp để giấu Khương cô nương vào một nơi kín đáo vô cùng. Nếu người không biết rõ phương pháp tìm kiếm thì vĩnh viễn không bao giờ tới được chỗ Khương cô nương ẩn thân. Không những phải là người thông minh thao lược mà còn cần phải có bộ mặt rất thành khẩn mới đủ cho người ta tin lòng.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sư muội tiên sinh đã dùng kế gì mà phức tạp đến thế.

Đường Toàn đáp:

– Nếu nàng chỉ theo cách thông thường, bọn ta tìm ra dễ dàng thì làm sao che được tai mắt Cỗ Long Vương.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tại hạ thật là kiến thức thiển cận.

Đoạn quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, trầm giọng nói:

– Thượng Quan huynh! Chuyện này Thượng Quan huynh hộ vệ Đường tiên sinh ra đi, bất luận là có tìm thấy Khương cô nương hay không, Thượng Quan huynh mau mau đưa Đường tiên sinh trở về tịnh dưỡng. Hẳn Thượng Quan huynh cũng biết thân thể Đường tiên sinh...

Tới đây Âu Dương Thống đột nhiên thở dài không nói nữa.

Giọng nói Âu Dương Thống trầm hẳn xuống, tỏ ra rất quan tâm đến Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Dù Bang chúa không cản, tại hạ cũng rất lưu tâm.

Gió thu hiu hắt, chiến trận thê lương dù Cỗ Long Vương đã bãi binh không bao vây nữa, đầu óc quần hào vẫn còn nặng trĩu.

Vàng thái dương lơ lửng trên không, chiếu ánh sáng thăm đăm xuống chiến trường thây chết ngổn ngang, đồng thời chiếu vào cả bốn mươi tám cái mặt bơ phờ.

Chiến cuộc đình bãi mà tinh thần chiến đấu vừa qua còn hiện trên vẻ mặt các chiến sĩ anh dũng.

Chỉ có Thượng Quan Kỳ còn ra chiều nhuệ khí bông bông, dường như tấm thân chàng đúc bằng sắt và gan dạ vững như đồng, vĩnh viễn không chịu nhục khí phách anh hùng.

Đường Toàn quay lại trầm giọng nói:

– Xin Bang chúa trở về đại đoàn, thuộc hạ lập tức lên đường.

Rồi ông vỗ vai Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ, ta đi thôi!

Nói xong rào bước đi trước. Âu Dương Thống nhìn tấm thân yếu đuối của Đường Toàn vì Cùng Gia Bang mà phải bôn ba lận đận khiến cho thể chất ngày đêm suy kém thì trong lòng khắc khoải lo âu.

Phí Công Lượng ngửa mặt lên trời nói:

– Chỉ cầu cho thân thể Đường tiên sinh khang kiện là phước cho Cùng Gia Bang lắm.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ cũng chỉ mong có thể thôi.

Thượng Quan Kỳ theo Đường Toàn ra khỏi bãi chiến trường thê thảm đi về phía tây. Đầu óc hai người đều có tâm sự nặng nề nên đi hồi lâu vẫn không nói gì.

Đột nhiên gió thu thổi mùi táo chín thơm ngát đưa lại Thượng Quan Kỳ chợt tỉnh nói:

– Đã đến rừng táo rồi.

Đường Toàn khước miệng hé một nụ cười, thùng thảng nói:

– Táo chín là cảnh thu tàn, chẳng còn mấy nổi sẽ sang tiết đông giá lạnh.

Nụ cười đã ảm đạm, giọng nói càng thêm thê lương, tựa hồ như con người chẳng còn xa tử thần mấy nổi, lại dường như tấm lòng chưa hết lưu luyến nơi cõi nhân gian.

Thượng Quan Kỳ trong lòng cảm thấy băng khuâng vô hạn, nhưng ngoài mặt vẫn gượng cười nói:

– Chúng ta đang khát nước lại gặp rừng táo, được ăn một bữa cho thỏa.

Chàng ưỡn ngực rào bước đi mau. Chàng thân thể cường kiệt, chí khí bông bột, so với Đường Toàn là hai thái cực. Bề ngoài tuy thế, song tấm lòng kiên quyết chẳng kém gì nhau.

Quả nhiên đã thấy một rừng táo xa xa, tuy là còn thưa song vẫn đượm đà tươi tốt.

Một gã nông phu mình mặc áo xanh, tấm long phóng khoáng đang trông

nom vườn táo chiết cành. Trông bề ngoài tưởng gã thành thoi chăm chú vào công việc thường ngày mà vẻ mặt hình như đang nóng lòng chờ đợi một cái gì.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn lăm lăm một mình:

– Có lẽ hần ta đây!

Người nông phu cũng đưa mắt nhìn ra.

Thượng Quan Kỳ đồng dặc hỏi nông phu:

– Đại ca ơi! Trong rừng táo này có bao nhiêu trái?

Nông phu giật mình để con dao đang gọt cây rớt xuống đất đánh keng một tiếng, gã đáp:

– Đầu hảo hán... có bao nhiêu tóc thì rừng táo...này... có... bấy nhiêu trái.

Gã nói lấp bắp, vẻ mặt ra chiều hốt hoảng.

Thượng Quan Kỳ liền dừng bước lại. Trong lòng nghi hoặc, quay lại khẽ hỏi Đường Toàn:

– Đại ca, gã này dường như rất hoang mang, hay là có biến cố gì xảy ra?

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Hiền đệ chú ý tới cả chi tiết này thì sức quan sát đã tiến bộ rất nhiều nhưng...

Ông phe phẩy cây quạt, chú ý nhìn nông phu, một lúc rồi nói tiếp:

– Sư muội ta vì muốn tránh tai mắt bọn thuộc hạ Cồn Long Vương nên nàng nhất định không dùng khách giang hồ, mà đem tiền thuê mướn những lương dân trung hậu. Chỉ có hạng người này mới giữ bí mật được cho nàng.

Cồn Long Vương tuy nhiều tai mắt, nhưng cũng không dễ tâm nghi ngờ đến hạng người này.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Phải rồi.

Đường Toàn mỉm cười nói tiếp:

– Gã nông phu lương thiện này, cả đời chưa gặp việc gì trọng đại kích thích, chưa trải qua những trận phong ba rừng rợn ở đời. Lần này đột nhiên va chạm đến việc thần kỳ bí ẩn của khách giang hồ, nhận một trách nhiệm trọng đại, trong lòng không khỏi ngày đêm khắc khoải, ăn mất ngon ngủ mất yên.

Ngày ngày gã ra ngoài rừng táo chờ đợi người đến hỏi câu này. Gã đợi đến bấy lâu, nóng lòng sốt ruột. Đột nhiên hiền đệ hỏi trúng câu đó tất nhiên gã không khỏi luống cuống đến nỗi con dao cầm trong tay cũng rớt xuống đất.

Đường Toàn phân tích sự việc một cách thấu triệt, lý luận sâu xa.

Thượng Quan Kỳ nghe xong đột nhiên thở phào một cái tươi cười nói:

– Đại ca xét người như trông rõ tâm khảm thật không ai bì kịp.

Thượng Quan Kỳ vốn không ưa nói dài dòng, câu này phát ra tự thâm tâm chàng.

Đường Toàn tùm tùm cười rảo bước lại phía người nông phu mỉm cười nói:

– Ông bạn chờ lâu chắc mỗi mệt lắm, bây giờ đưa chúng tôi đi!
Nông phu nước da bánh mật, nở một nụ cười thành thật nói:
– Xin hai vị lão gia theo tôi.
Gã cuống quýt đến nỗi quên cả lượm dao lên, hấp tấp dẫn Đường Toàn cùng Thượng Quan xuyên qua rừng táo.
Ngoài rừng táo, địa thế hoang vu tịch mịch. Nông phu dẫn hai người đi tới một sườn núi nhỏ quẹo hết hai khúc quanh thì thấy một túp lều tranh bé giữa bụi rậm.
Gã nông phu đi trước cất tiếng gọi to:
– Mã Thất ca! Có người mua củi đến đó!
Trong lều tranh có tiếng một lão già hỏi ra:
– Mua mấy gánh?
Nông phu đáp:
– Mua tám gánh.
Chưa dứt lời, đã thấy một người già áo quần rách rưới trên lưng có bướu từ trong lều đi ra, giơ tay lên nói:
– Đa tạ Ôn trời, các chú đã đến, để tôi chờ mãi nóng ruột quá.
Nông phu cười nói:
– Thì tôi cũng một tâm sự như Thất ca.
Cả hai người đều tỏ ra hoan hỉ đã làm xong trách nhiệm để yên tâm về làm ăn. Đường Toàn nhìn Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:
– Hiền đệ đưa ông này về đi!
Lão tiều trên lưng có bướu cũng giục:
– Đi rồi về đây cho lẹ!
Câu lão nói dường như muốn giao sớm cho xong trách nhiệm, lại phảng phất như có ý lo lắng không kịp.
Nông phu nhìn Đường Toàn khoanh tay thi lễ rồi quay lại trông Thượng Quan Kỳ nói:
– Chúng ta đi thôi.
Hai người rảo bước đi ngay.
Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, lão già lưng bướu chạy lui chạy tới trong rừng, dường như miệng không ngớt thở dài sườn sượt.
Đường Toàn đứng dưới gốc cây trông lão cười nói:
– Lão trượng bất tất phải nóng nảy. Người anh em tôi đi nhanh như bay, y sẽ về ngay bây giờ.
Chưa dứt lời, trong rừng có tiếng động. Quả nhiên Thượng Quan Kỳ đã trở lại.
Lão già lưng bướu đưa tay lên trán nói:
– Đa tạ hoàng thiên.
Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão bắt tất cảm tạ hoàng thiên vôi, dẫn bọn ta đi ngay!

Lão lưng bấu khóa cửa lại dẫn hai người ra đi, trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm quả nhiên đến một trà đình trông ra bờ sông.

Trong trà đình cũng có một người già lưng gù.

Hai người này dường như quen thân thân từ trước.

Vừa trông mặt đã cười ha hả, không bởi han gì đến Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ.

Trước trà đình là một dòng sông, nước chảy xiết thuyền chạy qua lại rất đông.

Thượng Quan Kỳ chờ một lúc, thấy lão tiều phu lưng bấu nói ba hoa mãi chưa chịu về, thì trong lòng nóng nảy gượng cười bảo:

– Trách nhiệm của lão trượng đã xong rồi, bây giờ có thể nghỉ được rồi.

Lão tiều chưa kịp trả lời thì lão lưng gù kia trừng mắt tức giận hỏi:

– Để người ta uống chén trà đã cũng không được ư? Người là gì mà can thiệp tới y?

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra, giận không xong mà cười cũng không được, đành chờ lão tiều thủng thỉnh uống trà. Lão tiều uống trà xong còn nói mấy câu chuyện phiếm rồi quay lại trừng mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một cái nữa, xong mới trở gót ra đi. Lão vừa đi vừa càu nhàu:

– Lần sau thì không nhận cái thứ việc này nữa, thật là tức mình.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu cười nhún nhó rồi cùng Đường Toàn ra bờ sông.

Chàng cất tiếng gọi to:

– Mua cá! Mua cá!

Quả nhiên vô số thuyền đánh cá bơi lại. Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn chung quanh, thấy một người ngư phủ cởi trần chột một mắt liền hỏi to:

– Bầy con cá bán bao nhiêu?

Ngư phủ chột mắt nước da bánh mật, người thấp lùn thún nghe câu hỏi dường như giật mình đánh thót một cái buột miệng đáp ngay:

– Cứ tám con là ba lạng bạc.

Vừa nói vừa chống sào đẩy xuống lại.

Câu này dường như gã nhấm đã thuộc lòng nên nói rất nhanh. Thượng Quan Kỳ nghe không rõ, Đường Toàn bật cười than thầm:

– Gã này cũng thật thà quá! Sư muội ta vốn không phải là người tầm cỡ, nhưng lúc gặp tình trạng bi thảm thì nàng lại phát huy trí tuệ, làm việc cẩn thận đến thế.

Thuyền vừa tấp ven vào bờ. Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn xuống thuyền. Gã ngư phủ chột mắt không nói gì nữa hết sức bơi thuyền đi về phía nam.

Nước chảy xiết, hai bên bờ sông cảnh xinh như vẽ.

Thuyền đi chừng ăn xong bữa cơm thì đến một ngã ba, ngư phủ cho thuyền

rẽ vào ngách sông. Trong ngách này có dăm chiếc thuyền chài đậu. Trên bờ có một thôn vạn chài nhỏ.

Ngư phủ chợt mắt, lập tức áp mạn thuyền vào bờ cho hai người lên rồi hấp tấp quay thuyền đi ngay. Ngư phủ chợt mắt tựa hồ biết mình mang trách nhiệm bí mật, nên xong việc đi ngay, không muốn để ai hỏi lời thôi.

Hai người lên bờ rồi, Đường Toàn mỗi một quá, nhưng gần tới đích, tinh thần lại phấn khởi. Ông để ý nhìn những nhà thôn vạn chài này phạm vi không đầy một mẫu.

Trời hãy còn sớm mà trong thôn cũng tịch mịch không có tiếng người, chỉ có mấy ngọn khói bay lên.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– May mà thôn này nhỏ bé không thì cũng khó tìm ra được bà lão tóc bạc.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Cả thôn chỉ có một bà lão tóc bạc thì việc tìm kiếm đã dễ đi nhiều.

Xóm vạn chài chỉ có hơn mười nhà. Nhà nào cũng mở cửa và toàn thấy nam nữ tráng niên đang ngồi đan lưới chỉ có vài ngư phủ đàn ông tuổi già. Cuộc sinh hoạt của họ tuy chật vật, song tâm thần rất thư thái.

Đường Toàn cùng Thượng Quan Kỳ đi quanh hết một vòng trong xóm, đưa mắt nhìn khắp chung quanh mà chưa thấy bà lão tóc bạc đâu cả.

Thượng Quan Kỳ nóng nảy chau mày nói:

– Hay là ta lầm rồi?

Đột nhiên phía ngoài còn có một nhà trước cửa tiếng người huyên náo.

Thượng Quan Kỳ cùng Đường Toàn rào bước lại gần thấy ai nẩy vể mặt đau thương. Trong cửa có treo bức màn trong và bày hương hoa. Giữa nhà đặt một cỗ quan tài.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy hoang mang tìm một ngư phủ đứng gần hỏi:

– Xin hỏi đại ca trong nhà này có ai mới mất đây?

Ngư phủ đứng tuổi lấy làm lạ giương mắt nhìn chàng rồi thở dài đáp:

– Đây là Trần lão thái thái. Có phải ông khách là chỗ thân thích từ xa mới đến?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu vội hỏi lại:

– Trần lão thái thái phải chăng niên kỷ đã nhiều, đầu tóc bạc hết rồi phải không?

Ngư phủ đứng tuổi thở dài đáp:

– Trên đầu bà cụ không còn sợi tóc màu đen. Bả vất vả đã nhiều. Hai hôm trước đây thì...

Thượng Quan Kỳ biến sắc hỏi ngay:

– Trong quý thôn này, ngoài Trần lão thái thái còn bà cụ nào đầu bạc nữa không?

Ngư phủ đứng tuổi ngơ ngác, trong lòng rất lấy làm lạ nhưng ngoài miệng

đáp ngay:

– Chỉ có mình bà cụ này thôi.

Thượng Quan Kỳ thất vọng thộn mặt ra, không biết nói thế nào.

Ngư phủ đứng tuổi trong lòng sinh nghi, đưa mắt nhìn chàng, rồi trở gót đi ngay. Thượng Quan Kỳ hoang mang, nhìn chiếc quan tài mỏng manh lắm lắm:

– Đến chậm mất rồi! Đến chậm mất rồi!

Hồi lâu chàng quay lại nhìn Đường Toàn nhăn nhó cười hỏi:

– Bây giờ đại ca tính thế nào đây? Rút cục người tính không bằng trời tính. Cuộc an bài cẩn thận của Vương hậu thành ra vô dụng mất rồi.

Đường Toàn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

– Tuy bà ta mất rồi nhưng sư muội tiểu huynh đã phó thác công việc trọng yếu này thì tất phải là người cẩn thận. Trước lúc lâm chung chắc bà ta đã di chúc một người nào có thể tin cậy được.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

– Nhưng người đó là ai? Bây giờ ta biết làm thế nào mà tìm ra được?

Đường Toàn suy nghĩ, lẳng lặng không nói gì.

Một người tài trí tuyệt luân như ông mà cũng chưa nghĩ ra được kẻ gì. Cả hai người cùng thộn mặt nhìn chiếc quan tài mỏng manh.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài lắm lắm bầm một mình:

– Bà chết rồi đem theo một việc bí mật vĩnh viễn không khám phá ra được.

Hai người càng nghĩ càng rối ruột, Thượng Quan Kỳ bất giác thất thanh buột miệng nói ra. Bỗng thấy bức màn trắng lay động, một cô bé tóc xõa ngang vai từ bên trong chạy ra.

Cô này chừng , tuổi, mặc kiểu phục, vẻ mặt bi thương, nước mắt chưa ráo.

Cô giơ tay áo lên lau mặt, chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Đường Toàn.

Đường Toàn chưa nghĩ ra kẻ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ, đầu mối để tìm ra Khương cô nương có thể là ở cô bé này.

Quả nhiên cô bé nhìn hai người nhột lúc, rồi cất tiếng thỏ thẻ hỏi:

– Phải chăng hai vị muốn kiếm bà Trân?

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Đúng thế! Nhưng đáng tiếc rằng Trân lão thái thái qua đời rồi.

Ngừng một lát chàng hỏi tiếp:

– Lúc lệnh tổ mẫu mất đi có nhắc điều gì với cô nương không?

Cô thôn nữ từ từ gật đầu nhưng không nói gì.

Đường Toàn tủm tỉm cười hỏi:

– Tôi muốn hỏi cô nương cái lưới đánh cá nhà cô có bao nhiêu mắt?

Cô thôn nữ đột nhiên run lên, đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

– Ba ngàn ba trăm ba mươi ba mắt.

Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:

– Chúng tôi vâng lệnh Vương hậu đến đây.

Thôn nữ trầm tĩnh lại hỏi:

– Niên canh Vương hậu bao nhiêu?

Thượng Quan Kỳ ruỗi ba ngón tay ra, một bàn sắp một bàn ngửa, lật lên lật xuống hai lần.

Cô thôn nữ giương cặp mắt tròn xoe nhìn cử động của Thượng Quan Kỳ thấy ba ngón tay lật lên lật xuống hai lần, liền từ từ lấy trong bọc ra một cây trâm gãy đưa cho chàng nói:

– Bà tôi có lưu lại vật này và dặn giao cho người của Vương hậu phái đến.

Thượng Quan Kỳ đón lấy ngọc trâm rồi nói:

– Xin đa tạ cô nương.

Thôn nữ nói:

– Hai vị đi về phía đông chừng năm dặm thì đến một cánh đồng cỏ. Tại đó có vô số kẻ chăn cừu, chăn dê.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương chỉ bảo rành mạch, chúng tôi rất cảm ơn.

Chàng quay lại nhìn Đường Toàn nói:

– Đại ca? Chúng ta đi thôi chứ?

Đường Toàn thò tay vào bọc lấy ra một cái thẻ tre nhỏ bằng đồng tiền nói:

– Xin cô nương thu lại cái thẻ tre này. Trong vòng một tháng sẽ có người đến lấy. Cô nương có việc gì cứ dặn người đó làm cho.

Thôn nữ do dự một lát rồi đưa tay ra đón lấy thẻ.

Hai người ra khỏi thôn Vạn Chài, trông về hướng chính đông mà đi.

Đường Toàn thân thể suy yếu, đi được một lúc thì trong mình mệt quá, mồ hôi toát ra như tắm.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy khom lưng cúi xuống nói:

– Để tiểu đệ công đại ca đi.

Đường Toàn không chối từ, tùm tùm cười nói:

– Tiểu huynh lại làm nhọc sức hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ công Đường Toàn đi rất mau, chỉ trong khoảnh khắc, quả nhiên đến một cánh đồng cỏ bát ngát, rộng đến trăm mẫu. Mục đồng đi lại rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ gọi to lên ba tiếng:

– Mua dê đây! Múa dê đây!

Một cậu bé chừng mười ba mười bốn tuổi, quần áo lam lũ thùng thình bước lại, hai mắt cậu chú ý nhìn Đường Toàn cùng Thượng Quan Kỳ vẻ mặt ra chiều khiếp sợ vô cùng. Nhưng rồi cậu cũng tiến lại trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn mặt thấy mấy gã mục đồng đều lộ vẻ

kinh dị, nhìn chòng chọc vào chàng và Đường Toàn dường như hai người khách lạ đối với chúng là một điều kỳ dị. Đường Toàn vui vẻ tươi cười khẽ hỏi:

– Này chú em! Chú đừng sợ, chú bán bao tiền một đôi dê?

Gã mục đồng đột nhiên tiến sát lại thở phào một cái dường như trút được gánh nặng đáp:

– Ba ngàn ba trăm ba mươi đồng.

Mặt gã ra chiều phấn khởi, cậu liền thẳng nói:

– Gớm! Cháu đợi các bác lâu quá bây giờ mới thấy đến.

Thượng Quan Kỳ từ từ móc cây trâm gãy ra, đặt vào lòng bàn tay mình cho gã coi rồi hỏi:

– Chú em! Chú có nhận ra vật này không?

Gã mục đồng nhìn cây ngọc trâm rồi nói:

– Cháu xin đưa các bác đi.

Nói xong vội bước chạy trước. Mấy chục gã mục đồng đều thộn mặt ra nhìn ba người, rồi ghé tai nói nhỏ với nhau, dường như chúng lấy làm kinh dị.

Đi qua cánh đồng cỏ bát ngát thì đến một trái núi đất. Dưới chân núi là một khu rừng rậm.

Gã mục đồng vẫn thấy chột dạ, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy những đồng bạn không theo mình, gã mới yên tâm giơ tay lên vẫy hai người nói:

– Xin các vị vào đây.

Rồi gã đi vào rừng trước.

Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn đi quanh co trong rừng một lúc chừng ăn xong bữa cơm thì gã mục đồng dừng bước lại giơ tay trở về một căn nhà tranh trong rừng rậm nói:

– Ở trong đó, hai bác vào đi.

Đường Toàn vẫy tay cười hỏi:

– Chú em! Chú họ gì?

Gã mục đồng lắc đầu nói:

– Bác chẳng cần hỏi cháu làm chi, vì cháu rời khỏi nơi đây ngay chiều hôm nay. Người ta cho cháu nhiều tiền bảo cháu chờ các bác tại đây. Bây giờ cháu đã gặp các bác thế là việc cháu xong rồi, cháu đi ngay bây giờ.

Nói rồi gã không chờ Đường Toàn trả lời trở gót chạy ngay.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chúng ta vào đó coi.

Đoạn hai người đi nhanh hơn nhằm phía nhà tranh tiến vào.

Trong nhà có cánh cửa bằng cây khép chặt. Trước cửa có một cụ lão ầu tóc bạc, tay cầm cây gậy trúc, nhắm mắt ngồi đó.

Thượng Quan Kỳ tay cầm ngọc trâm đi thẳng vào khẽ gọi:

– Lão tiến bối.

Lão ầu lim dim mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi lại nhìn cây trâm gãy. Mụ đứng lên lấy trong bọc ra nửa cây trâm lấp vào thì quả nhiên ăn khớp không hở một giây tơ sợi tóc.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Tại hạ vâng mệnh Vương hậu đến đây xin vào ra mắt Khương cô nương.

Lão ầu khẽ thở dài nói:

– Cô ta bị bệnh nặng lắm, đã mấy hôm nay chẳng ăn uống gì.

Đường Toàn nói:

– Nếu vậy thì lão tiên bối càng cần cho chúng tôi vào coi gấp.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 81

Chôn Danh Lam, Hào Kiệt Dưỡng Thần

Lão ầu ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Tiên sinh biết chữa bệnh?...

Đường Toàn đáp:

– Có biết đôi chút.

Lão ầu không nói gì nữa, đứng lên mở cửa đi vào nhà. Thượng Quan Kỳ cùng Đường Toàn theo lão ầu tiến vào.

Trong góc nhà kê một cái giường gỗ, trên giường một người nằm đắp chăn. Người này vẫn nằm yên dường như không biết có người vào, nên không ngoảnh đầu ra.

Thượng Quan Kỳ tiến lại đến trước giường khẽ gọi:

– Khương cô nương! Khương cô nương!

Gọi luôn mấy tiếng mà người đắp chăn vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Đường Toàn hỏi:

– Thế nào? Hiền đệ sờ thử xem cô nương còn thở không?

Thượng Quan Kỳ đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên mũi người bệnh rồi đáp:

– Vẫn còn thở, nhưng chỉ thoi thóp.

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ ẵm cô ta ra khỏi nhà tranh này rồi tiểu huynh sẽ coi mạch xem sao?

Thượng Quan Kỳ đưa hai tay ra ôm luôn cả người lẫn chăn găm ra khỏi nhà tranh.

Đường Toàn đảo mắt nhìn rồi khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ đặt cô ta xuống.

Rồi ông cầm mạch thiếu nữ.

Đường Toàn thấy mạch suy yếu quá rồi, như người sắp chết đến nơi, thì trong lòng không khỏi âm thầm thương cảm.

Ông quay lại nhìn lão ầu hỏi:

– Sao tiên bối không khuyên cô ta ăn uống chút gì?

Lão ầu khẽ thở dài đáp:

– Từ lúc cô vào nhà này là cứ thế mãi.

Đường Toàn quay lại nói với Thượng Quan Kỳ:

– Thế này thì chúng ta chưa thể đi ngay được, cần phải ở lại quanh đây một vài ngày để Khương cô nương uống vài liều thuốc rồi mới đi được. Nếu bây giờ hấp tấp đi ngay, thì e rằng khó lòng đem cô ta về được đến nhà.

Thượng Quan Kỳ ẩm Khương cô nương đến một chỗ kín gió đặt cô nằm xuống.

Ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào mặt cô xanh lợt không còn một chút huyết sắc. Người cô gầy chỉ còn da bọc xương.

Lão ẩu cũng đi theo sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Đường Toàn nhìn lão hỏi:

– Lão tiên bối có biết Cỗ Long Vương hậu không?

Lão ẩu rùng mình đáp:

– Mụ chưa biết người, nhưng được nghe tiếng.

Đường Toàn hỏi:

– Ai? Ai bảo lão tiên bối trông coi tại đây?

Lão ẩu đáp:

– Có người thuê mụ giữ.

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Công việc của lão tiên bối đến đây là xong, vậy tiên bối muốn đi đâu thì đi!

Lão ẩu phân vân một chút, muốn nói lại thôi. Mụ trở gót thông thả bước đi.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng lão ẩu, khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca! Lão ẩu này rõ ràng là người giỏi võ công, chắc không phải có người thuê mướn. Tiểu đệ e rằng có sự gian dối chi đây.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đúng thế! Mụ đã chán chường bước giang hồ sóng gió nên giả vờ không biết Cỗ Long Vương hậu để chuẩn bị thoát nơi phạm tục, không len lỏi vào chốn giang hồ nữa.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nói:

– Đại ca quan sát việc gì cũng tinh vi, người thường không theo kịp được.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ mới biết mụ giỏi võ công, ta còn ngờ rằng mụ giả vờ làm bà già chống gậy. Nếu ta đoán không lầm thì thị tỳ thân tín của Cỗ Long Vương hậu. Lúc sư muội ta phái mụ tới đây đã hứa với mụ khi xong việc này cho mụ ra khỏi chốn giang hồ.

Bỗng thấy lão ẩu vừa đi khuất bóng, đột nhiên xoay mình trở lại từ từ đi đến.

Thượng Quan Kỳ vận nội công phòng bị, nhưng bề ngoài vẫn thản nhiên như không, hai mắt nhìn chăm chặp lão ẩu, vì sợ mụ đột nhiên tập kích.

Lão ẩu còn cách hai người chừng bốn năm thước dừng lại, thùng thỉng hỏi:

– Già này có việc muốn hỏi hai vị.

Đường Toàn nói:

– Chúng tôi xin kính cẩn nghe đây.

Lão ẩu nói:

– Cỗ Long Vương hậu ngọc thể vẫn được Khang An chứ?

Đường Toàn chưa kịp trả lời thì Thượng Quan Kỳ đã đáp ngay:

– Cỗ Long Vương hậu qua đời rồi!

Lão ầu đột nhiên bị kích động quá mạnh, người run lên. Dường như một tin sét đánh lung trời đưa đến cho mù, khiến mù không cảm lòng được.

Đường Toàn vẻ mặt vẫn bình tĩnh, tựa hồ không trông thấy gì. Ông phe phẩy cây quạt, nói:

– Bất luận là ai mà đã chống đối với Cỗ Long Vương đều khó lòng thoát khỏi bàn tay y, và đừng hòng sống sót. Cô nương đã muốn ra khỏi giang hồ, chẳng lẽ lại còn muốn chui đầu vào vòng thị phi nữa sao?

Lão ầu đột nhiên cúi đầu xuống, hai hàng châu lệ tằm tã tuôn rơi.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Cô nương đi đi thôi! Từ đây nên yên phận giữ mình, đừng để lôi cuốn vào vòng thị phi nữa. Hỡi ôi! Cô nương tuy có võ công, nhưng không thể nào báo thù cho Cỗ Long Vương hậu được đâu.

Lão ầu giơ tay áo lên lau nước mắt, miệng lầm bầm nói gì nghe không rõ, từ từ trở gót bước đi.

Thượng Quan Kỳ thấy lão ầu đi xa rồi mới khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca! Chỗ này chúng ta không thể đình lại lâu được, liệu mà đi thôi!

Đường Toàn từ từ móc trong bọc ra một cái bình ngọc, mở nắp bình lấy ra ba viên thuốc nói:

– Hiền đệ! Thuốc hoàn này bây giờ hãy cho Khương cô nương uống một viên. Hễ uống hết ba viên thì có thể giữ cho bệnh thể không biến chuyển.

Chúng ta vừa lên đường vừa cho cô ấy uống.

Thượng Quan Kỳ biết Đường Toàn đã thay đổi ý kiến, liền bồng Khương cô nương lên, đứng dậy ra đi.

Đường Toàn có một bản lĩnh nhớ đường không ai bì kịp. Hai người đi quanh co trong rừng cho đến lúc trời tối thì vừa gặp hai đại hán do Cùng Gia Bang phái đi tìm kiếm.

Nguyên Âu Dương Thống rất băn khoăn cho sự yên nguy của Đường Toàn. Bang chúa không về đại bản doanh ngay, hạ lệnh cho người Cùng Gia Bang ngấm ngầm theo dõi để bảo hộ Đường Toàn, nhưng cấm họ không được dính líu gì đến những hành động của ông.

Vì thế mà Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ hành động gì đều được con mắt giám thị của mây gã theo dõi. Người Cùng Gia Bang đã chuẩn bị sẵn sàng xe ngựa vừa hội hợp với Đường Toàn họ lập tức để Khương cô nương lên xe hộ vệ đưa về doanh trại.

Cả đoàn đi suốt đêm về đến đại bản doanh thì đêm đã sang canh tư.

Canh khuya sương lạnh, Âu Dương Thống, Quan Tam Thắng cùng những tay cao thủ Cùng Gia Bang ra ngoài đón tiếp.

Đường Toàn nhảy xuống ngựa khom lưng vái chào.

– Nhọc lòng Bang chúa thân nghinh. Thuộc hạ rất áy náy.

Âu Dương Thống tươi cười đáp:

– Tiên sinh vất vả luôn bấy nhiêu ngày, xin về phòng nghỉ đã.

Đường Toàn thở dài không nói gì nữa thung thình đi vào.

Thượng Quan Kỳ chấp tay thốt:

– Thưa Bang chúa! Khương cô nương hiện ở trong xe, song bệnh thì cực kỳ trầm trọng, cần mời Khương đại hiệp ra đây để ẵm cô vào. Hỡi ôi! Đại ca muốn nán lại trong rừng để chữa bệnh cho cô nương vài ngày rồi sẽ về. Sau vì tình thế bất an phải thay đổi ý kiến, đành cho cô uống mấy viên linh đan để giữ bệnh thể khỏi biến chuyển. Theo chỗ tại hạ biết thì bệnh tình cô nương khác nào ngọn đèn hết dầu, e rằng...

Chàng biết nói hết câu sau có điểm bất lợi nên ngừng bật.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Khương Sĩ Ân vì nhớ con mà thần trí mê man kêu gào suốt ngày. Bản tòa bắt buộc phải tòng quyền điểm huyết y rồi.

Đang nói chuyện, bỗng thấy hai đại hán hấp tấp khiêng một cái ghế êm đưa đến.

Thượng Quan Kỳ xong trách nhiệm rồi, thốt nhiên nhớ tới Đỗ Thiên Ngạc, vội hỏi:

– Bang chúa! Đỗ đại ca của tại hạ thương thế bớt chút nào chưa?

Âu Dương Thống đáp:

– Đỗ đại hiệp thương thế đã bớt nhiều. Thượng Quan huynh bắt tất phải quan tâm.

Lúc đó hai gã đại hán mặc áo sắc tro đã đưa ghế đến trước xe.

Âu Dương Thống đưa tay ra giải khai huyết đạo cho Khương Sĩ Ân và ngâm vận công đề phòng, sợ lão đột nhiên tỉnh dậy, thần trí hôn mê ra tay đánh luôn.

Bỗng thấy Khương Sĩ Ân thở phào một tiếng, hai mắt long lên đảo nhìn bốn phía, rồi đưa tay ra chụp xuống Âu Dương Thống lớn tiếng quát hỏi:

– Thằng lỏi Đường Toàn đã về chưa? Bảo nó phải trả con ta mau!

Âu Dương Thống vung tay ra gạt chưởng thế Khương Sĩ Ân đáp:

– Lệnh ái hiện ở trong xe. Có điều bệnh thể rất trầm trọng, Khương đại hiệp phải trấn tĩnh lại rồi hãy coi cũng chưa muộn.

Quả nhiên Khương Sĩ Ân bình tĩnh lại, từ từ đến bên xe.

Thượng Quan Kỳ thấy lão vừa đi vừa run, liền khẽ bảo:

– Thân thể lệnh ái hư nhược lắm rồi, chỉ còn thoi thóp thở. Khương đại hiệp cẩn thận lắm mới được.

Nguyên chàng thấy bệnh tình Khương cô nương thập tử nhất sinh chỉ lo cô chết ở dọc đường, thì lúc về biết ăn nói làm sao với Khương Sĩ Ân.

Khương Sĩ Ân đưa tay run run vén rèm xe, dừng lại một chút, quay lại nhìn

Thượng Quan Kỳ, rồi mới đưa tay mở rèm.

Thần trí lão đương hôn mê, dường như tỉnh táo lại khá nhiều. Lão từ từ đưa hai tay nhẹ nhàng ẵm lấy con gái ở trong xe ra. Lão nhìn mặt con gái rồi thở phào một cái để trút hết những mối u uất chứa chất trong lòng đã mấy hôm nay. Nét mặt xám xịt của lão đột nhiên tươi hẳn lên.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ nghĩ thầm:

“Khương cô nương bệnh tình trầm trọng là thế, mà Khương Sĩ Ân tựa hồ không quan tâm mấy. Chẳng lẽ lão biết vị cô nương lắm tai nhiều nạn, bệnh tình trầm trọng mà vẫn sống lâu được chăng?”.

Âu Dương Thống chấp tay cười nói:

– Đêm còn khuya, gió sương rất nặng, Khương đại hiệp mau đưa lệnh ái vào nhà. Đường tiên sinh bên tề bang tinh thông y lý trên đời có một. Sáng mai sẽ nhờ tiên sinh chẩn mạch trị bệnh cho lệnh ái.

Khương Sĩ Ân dường như tinh thần đã tỉnh táo hẳn, khẽ thở dài nói:

– Được Bang chúa trân trọng, tại hạ cảm kích vô cùng!

Nói xong lão bồng ái nữ rảo bước đi vào.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Suốt mấy ngày đêm liền, Thượng Quan huynh vì sự an nguy của Đường tiên sinh mà không được nghỉ ngơi chút nào, thì dù có người sắt cũng không khỏi mệt mỏi. Thượng Quan huynh cần nghỉ lấy một đêm nay.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Tinh thần vẫn bồi hầy còn minh mẫn, cảm phiền Bang chúa cho người dẫn đến thăm Đỗ huynh.

Âu Dương Thống nhìn kỹ lại thấy Thượng Quan Kỳ tinh thần sung túc, quả nhiên không có vẻ gì mệt mỏi thì khen thầm:

“Anh chàng này chưa lớn tuổi mà nội lực rất thâm hậu”.

Ông gật đầu cười nói:

– Đỗ đại hiệp thương thế tuy có bớt nhưng vẫn còn trầm trọng. Bây giờ đêm khuya, tại hạ thiết tưởng để đại hiệp yên nghỉ không nên kinh động. Sáng mai Thượng Quan huynh đến thăm vẫn chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Xin vâng lời Bang chúa.

Nói xong trở gót đi ngay.

Âu Dương Thống chờ cho Thượng Quan Kỳ đi rồi.

Nét mặt ông buồn rầu nói với Quan Tam Thắng:

– Thân thể Đường Toàn tiên sinh mỗi ngày một suy yếu. Nếu không để y nghỉ ngơi một thời gian thì e rằng không chống nổi nữa.

Quan Tam Tiếng nói:

– Thuộc hạ cũng có linh cảm như vậy.

Âu Dương Thống nói:

– Muốn để y yên tâm nghỉ ngơi, bản tòa đã quyết định đưa y đến một chỗ thanh vắng, ít vết chân người, phong cảnh tươi đẹp, để y thoát khỏi mọi điều phiền nhiễu ở nhân gian. Hỡi ơi! đại địch đang ở trước mắt, chiến tranh kinh khủng không biết bộc phát lúc nào. Đưa Đường tiên sinh đi nghỉ một nơi, tuy là một sự mạo hiểm, song cân nhắc nặng nhẹ, bản tòa tính rằng để y đi nghỉ là phải. Rồi mình sẽ vờ những vị Các chúa cùng Đường chúa trong tam các nhất đường, mỗi vị lựa lấy mười tay cao thủ đến đây.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Bang chúa quyết tâm cùng Côn Long Vương quyết một trận sống mái chăng?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Đường tiên sinh đi rồi, thiếu người chủ trương, không nên mở cuộc quyết chiến với Côn Long Vương. Bản tòa có ý muốn dùng thể công để lui binh, tranh giành lấy thể chủ động, tập trung mọi lực lượng để tiêu diệt dần dần vây cánh của đối phương, khiến y không biết đâu mà dò. Như vậy may ra có thể ngăn trở hoặc trì hoãn được kế hoạch chinh phục võ lâm của Côn Long Vương.

Quan Tam Thắng nói:

– Kế ấy rất diệu, nhưng phải dấu nhem việc để Đường tiên sinh đi nghỉ, đừng để tiết lộ ra ngoài.

Âu Dương Thống nói:

– Vì thế mà bản tòa cần Quan huynh một phen mệt nhọc...

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói tiếp:

– Đường tiên sinh bề ngoài tuy rất ôn hòa song bên trong cực kỳ cương nghị. Nếu y không muốn lánh đời điều dưỡng, thì chúng ta khó lòng miễn cưỡng được y.

Vì thế mà phải phiền Quan huynh đi một chuyến. Bản tòa đã viết hai phong thư, Quan huynh đưa y đến chỗ nghỉ ngơi rồi sẽ trao lại.

Võ tướng Quan Tam Thắng chấp tay nói:

– Thuộc hạ xin lãnh mạng...

Ngừng một lát Quan lại nói tiếp:

– Thuộc hạ cùng Đường huynh rời khỏi nơi đây mà tam các, nhất đường chưa đến, một mình Bang chúa, phải đương đầu với toàn cuộc, thực khiến thuộc hạ chẳng yên tâm chút nào.

Âu Dương Thống cười nói:

– Không hề chi! Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt đã từng trải nhiều phen đại địch. Có thể nói tất cả những cái gì tinh nhuệ của Cùng Gia Bang đều có mặt tại đây. Những bọn này đều đã được Đường tiên sinh khổ công rèn luyện. Họ tự biết cách chiến đấu, chẳng cần phải nhọc lòng bản tòa. Huống chi những tay cao thủ trong tam các nhất đường cũng sắp đến nơi. Công việc ở đây không

có gì đáng lo ngại...

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông sao trên trời, vô cùng cảm khoái, thở dài một tiếng, nói tiếp:

– Thân thể Đường tiên sinh mỗi ngày một suy yếu, bản tòa cùng Quan huynh đều nên tự trách mình mới phải. Y là một bậc tài hoa tuyệt thế, chúng ta không được phần nào. Thế mà mình lại sơ ý ở chỗ y là một người thư sinh yếu đuối, bất luận việc gì cũng để y phải lo mưu tính kế, khiến y tổn phí bao nhiêu tâm huyết. Hỡi ôi! Nếu chúng ta sớm nghĩ đến ngày nay, biết phân chia công việc ra mà gánh vác, thì đâu đến nỗi y bị mệt nhọc quá mà thành bệnh trọng.

Quan Tam Thắng nói:

– Bang chúa tự trách như thế là rất đúng.

Âu Dương Thống nở một nụ cười thê lương nói:

– Chúng ta cần Đức hoàng thiên bảo hộ cho Đường tiên sinh sau khi ly khai trần tục, điều dưỡng tinh thần chóng được bình phục.

Dứt lời ông từ từ vào phòng nghỉ.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Đến trưa hôm sau, Âu Dương Thống mới dẫn Quan Tam Thắng đến thăm Đường Toàn.

Đường Toàn qua một đêm ngủ yên, tinh thần dường như tỉnh táo rất nhiều.

Ông vừa thấy Bang chúa, lập tức đón vào phòng, vái dài làm lễ bái kiến.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp lễ nói:

– Tiên sinh nghe trong người có đỡ mệt không?

Đường Toàn đáp:

– Cảm ơn Bang chúa nhọc lòng hạ cố. Tinh thần thuộc hạ đã khá nhiều.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa nhớ đến trong bang có mấy việc lớn, hãy còn phân vân chưa quyết, muốn xin tiên sinh lo giùm.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa cứ cho hay.

Âu Dương Thống nói:

– Việc này có quan hệ đến họa phúc trong tương lai của Cùng Gia Bang.

Tiên sinh tuy tài hoa quán thế, song bản tòa vẫn e rằng vì tiên sinh tư lự nhiều quá, cần phải nghỉ ngơi ít lâu mới quyết định được. Vì thế mà bản tòa đã phiền Quan huynh đưa tiên sinh đến một nơi thanh tịnh ít lâu bỏ qua những việc phiền nhiễu, mới có thể chuyên tâm trừ hoạch đại kế cho tề bang được.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa nói phải lắm? Không hiểu bao giờ thuộc hạ đăng trình?

Âu Dương Thống không ngờ thuyết phục Đường Toàn một cách dễ dàng

như vậy, nên cũng hơi giật mình nói:

– Bản tòa tính rằng việc này càng sớm càng hay, muốn xin tiên sinh đăng trình ngay bây giờ.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Nói xong từ từ đi lại trước án, lấy ra một phong cẩm nang và ba toa thuốc, nói tiếp:

– Những toa thuốc này để chữa Khương cô nương, chỉ cần cô theo đúng như toa mà uống, còn chiếc cẩm nang đây xin Bang chúa cất đi. Sau một tháng hãy mở ra xem, chớ có mở trước.

Âu Dương Thống thấy vẻ mặt bình tĩnh, dường như sự biến chuyển này y đã liệu biết từ trước, thì trong lòng rất lấy làm kỳ, đưa tay ra đón lấy toa thuốc và cẩm nang, rồi nói:

– Tiên sinh đi ngay bây giờ!

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ chỉ biết tuân lệnh Bang chúa.

Âu Dương Thống nói:

– Xe ngựa sắp cả rồi. Bản tòa lại phái Quan Tam Thắng đi với tiên sinh cho có bạn đồng hành để tiên sinh khỏi nổi tịch mịch trong khi ở dọc đường.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ xin Bang chúa lượng cho một việc.

Âu Dương Thống nói:

– Xin tiên sinh cứ nói ra, chỉ cần là việc Cùng Gia Bang có thể làm được, thì bất luận việc gì bản tòa cũng ưng ngay.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ xin cho Thượng Quan Kỳ cùng đi.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Y không phải là người Cùng Gia Bang, bản tòa khó nổi...

Đường Toàn ngắt lời:

– Chỉ cần Bang chúa ưng thuận cho thuộc hạ đem y đi, y quyết không từ chối.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Tiên sinh đã muốn như vậy, bản tòa lẽ nào lại không ưng thuận.

Nói xong, ông quay ra cửa bảo một gã đại hán mặc áo sắc tro:

– Người đi mời Thượng Quan đại hiệp.

Lát sau Thượng Quan Kỳ hấp tấp đi đến.

Đường Toàn không chờ cho Thượng Quan Kỳ lên tiếng, chắp tay nói ngay:

– Phiên hiền đệ đi theo tiểu huynh để giúp cho một việc lớn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca đã ra lệnh, tiểu đệ dù muôn thác cũng không từ chối.

Đường Toàn nói:

– Ngoài cửa đã sắp xe ngựa cả rồi, chúng ta lập tức lên đường.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi:

– Việc gấp đến thế kia ư?

Đường Toàn cười nói:

– Việc binh cốt nhất là phải thần tốc, càng sớm càng hay.

Thượng Quan Kỳ quay lại khoanh tay nói với Âu Dương Thống:

– Cảm phiền Bang chúa nói với Đỗ huynh cho một tiếng là tại hạ phải đi theo Đường đại ca.

Âu Dương Thống cười nói:

– Xin Thượng Quan huynh cứ yên lòng.

Đường Toàn vịn vai Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ đỡ cho ta đi!

Bên ngoài nhà tranh một chiếc xe bốn ngựa đã đậu sẵn. Một gã đại hán mặc áo đen mũ đội sụp xuống mắt, ngồi ở phía trước để giông cương.

Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn lên xe. Quan Tam Thắng chờ cho hai người lên xe rồi mới buông rèm xuống.

Âu Dương Thống trầm giọng nói:

– Tiên sinh bảo trọng thân thể, miễn cho bản tòa khỏi đưa chân.

Đường Toàn mở hé màn xe, thò đầu ra ngoài nói:

– Mong rằng Bang chúa đừng nhụt nhuệ khí. Thực lực Cùng Gia Bang ta chẳng kém gì Côn Long Vương đâu.

Âu Dương Thống phấn khởi hào khí, vẫy tay cười nói:

– Tiên sinh cứ vững tâm, bản tòa đã quyết chí đem trăm trận thua đổi lấy một trận được để đối phó đến cùng với Côn Long Vương.

Đường Toàn tủm tỉm cười buông rèm xuống nói:

– Chúng tôi đi đây!

Đại hán áo đen ngồi trước xe đột nhiên giật cương, bốn con ngựa cất bước chạy như bay, hai bên đường đất cát bụi mù.

Xe đi được chừng mười dặm Quan Tam Thắng đột nhiên lấy thơ trong bọc ra xem rồi bảo phu xe:

– Đánh xe chạy về phía chính tây!

Xe vừa chuyển hướng lại chạy như bay.

Gã quay lại nhìn Đường Toàn, thấy ông nhắm mắt ngồi tựa lưng vào mền bông, hơi thở nhẹ nhàng, dường như đã ngủ say rồi.. Thượng Quan Kỳ thấy Quan Tam Thắng coi thơ cùng những cử động bí mật nhưng cũng không tiện hỏi xen vào, chàng dựa vào lan can xe, nhắm mắt dưỡng thần giả vờ ngủ say.

Xe vừa chuyển bánh, rong ruổi trên đường nhẵn nhụi.

Không biết đi đã được bao lâu, Đường Toàn đột nhiên cảm thấy bị xóc

mạnh, dường như xe đã quanh vào chỗ đường gập ghềnh.

Quan Tam Thắng khẽ mở rèm xe, nhảy ra.

Đường Toàn hai mắt hé mở, cười lạt nói:

– Bọn họ muốn tránh tai mắt Cỗ Long Vương nên đưa ta đến một nơi hẻo lánh dưỡng bệnh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù có thế nữa, cũng bắt tất phải kín kín hờ hờ, khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Đường Toàn bỗng mở bừng mắt ra nói:

– Không thể trách được họ, vì họ có lòng tốt với mình. Hỡi ôi! Đáng tiếc là Bang chúa đã tính lầm!....

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Lầm thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Đó chẳng qua là số kiếp không thể nào tránh được, chẳng nên bàn cãi nữa. Nói xong, ông nhắm mắt lại.

Thượng Quan Kỳ nhìn nét mặt xanh lợt của Đường Toàn trong lòng vẫn chưa hết ngờ vực, nhưng không muốn quấy nhiễu.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, vẫn chưa thấy Quan Tam Thắng trở lại, Thượng Quan Kỳ không nhẫn nại được nữa, mở góc rèm xe, nhìn ra bên ngoài.

Gã dong xe vẫn đội mũ sụp xuống tận mắt, gia roi quất ngựa ruổi xe. Tà áo gã gió thổi bay lất phất, vẫn chưa thấy tông tích Quan Tam Thắng đâu cả.

Thượng Quan Kỳ buông rèm xuống, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Xe đang chạy, bỗng nhiên dừng lại.

Bên ngoài có tiếng Quan Tam Thắng vọng vào:

– Xin mời hai vị xuống xe dùng cơm.

Thượng Quan Kỳ vén rèm lên, đỡ Đường Toàn xuống xe, thấy chỗ này có một căn nhà tranh, xung quanh vây bọc giậu tre. Quan Tam Thắng đứng trước cửa tươi cười nghênh tiếp.

Đường Toàn thân thể càng ngày càng thêm thảm hại, đưa tay ra bá vai

Thượng Quan Kỳ đi vào trong nhà.

Căn nhà này rộng rãi quét tước rất sạch sẽ. Trong nhà khách, kê một cỗ bàn bát tiên. Trên bàn đã bày sẵn thứ trà rất thơm ngon.

Đường Toàn chăm chú nhìn Quan Tam Thắng, gật đầu cười nói:

– Đa tạ Bang chúa đã lo cho tại hạ rất chu đáo.

Quan Tam Thắng buồn rầu nói:

– Bang chúa vẫn dăm chiêu về bệnh tình Đường huynh, lại sợ Đường huynh không chịu đi tĩnh dưỡng, nên phải bày ra cách này.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Quan huynh về ra mắt Bang chúa, xin thay mặt tại hạ chuyển lời kính tạ cho.

Quan Tam Thắng nói:

– Đường huynh tốn công xây dựng cho Cùng Gia Bang bao nhiêu sự nghiệp bất hủ. Từ Bang chúa trở xuống chẳng ai là không ngưỡng mộ Đường huynh.

Đường Toàn ngồi xuống uống trà xong, đứng dậy nói:

– Uống trà là đủ, không cần phải ăn cơm nữa. Chúng ta lên đường thôi!

Quan Tam Thắng đứng dậy, ra trông chiều trời, nói:

– Hãy còn sớm chán, bắt tất phải vội vã.

Đường Toàn lại từ từ ngồi xuống tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Người thư sinh vùng vẩy giang hồ, dường như thân thể quá bạc nhược, không thể chống chọi được nữa.

Quan Tam Thắng rất lo âu, nghĩ thầm:

“Nếu giữa đường mà y lâm bệnh thì thật là rắc rối, chi bằng ta nhân lúc này y còn gắng gượng được, khởi hành ngay đi.

Chỉ cần đi được tới nơi điều dưỡng, thì dù có phát bệnh cũng không đáng lo ngại”.

Quan yên trí rằng nơi Đường Toàn tĩnh dưỡng đã chuẩn bị đầy đủ, chẳng thiếu thứ gì.

Nghĩ vậy, ông đứng dậy khề nói:

– Đường huynh đã muốn đăng trình, vậy chúng ta thượng lộ sớm đi!

Đường Toàn mở bừng mắt ra, mỉm cười vịn vào Thượng Quan Kỳ để đi ra ngoài.

Chiếc xe tứ mã, đổi ngựa tốt. Ba người lên xe cho chạy rất mau.

Chiếc xe ngựa đi suốt đêm ngày, qua trạm lại đổi ngựa. Đến ngày thứ hai, vào khoảng gần tối thì xe dừng lại.

Dọc đường, Đường Toàn nằm bình tĩnh trong xe. Nhưng mỗi lúc lại đưa ra cho Thượng Quan Kỳ một vấn đề nan giải. Chờ cho Thượng Quan Kỳ suy nghĩ giải quyết được, ông lại ra đề khác cho chàng.

Đường Toàn dùng cách này để Thượng Quan Kỳ suy ngẫm cho quên quãng đường dài.

Quan Tam Thắng nhảy xuống xe đi luôn. Sau một lúc ông dẫn hai đại hán khiêng một chiếc kiệu êm đến.

Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn lên kiệu để đi trên đường núi gập ghềnh.

Đi chừng hơn mười dặm, cảnh vật đã thay đổi hẳn, núi cao vọi vọi, suối tuôn róc rách, thông mọc đầy non.

Một căn nhà tranh màu xanh biếc, ẩn hiện trong rừng thông. Căn nhà này cách kiến trúc cực kỳ thanh nhã.

Đứng ngoài xa thấy cũng giống rừng tùng xanh biếc, gần tới nơi mới trông

rõ.

Hai tân phu kiệu đặt kiệu xuống, thông tay đứng ra một bên, Quan Tam

Thắng vén rèm lên, khẽ nói:

– Đường huynh! Đến nơi rồi!

Đường Toàn thông thả bước ra khỏi kiệu, ngoảnh đầu nhìn hình thể bốn mặt cười nói:

– Thật là một chốn non xanh cảnh đẹp, để mai táng nắm xương tàn!

Quan Tam Thắng giật mình nói:

– Đường huynh! Sao Đường huynh...

Đường Toàn xua tay ngắt lời Quan Tam Thắng:

– Nhờ Quan huynh khi trở về phục mệnh Bang chúa nói cho rằng:

“Đường Toàn này được Bang chúa có lòng quá thương, cảm kích vô cùng!”

Quan Tam Thắng nét mặt rầu rầu nói:

– Tại hạ mong rằng nhờ cảnh non xanh nước biếc mà Đường huynh chóng được phục hồi sức lực. Trong vòng nửa năm, tiểu đệ lại tới đây đón tiếp.

Đường Toàn gượng cười nói:

:

– Tiểu đệ cũng mong rằng sang năm ta lại được gặp nhau.

Quan Tam Thắng nói:

– Tiểu đệ phải về phục mệnh, không ở đây lâu được.

Đường Toàn nói:

– Kính chúc Quan huynh hành trình mau lẹ, tiểu đệ không tiễn chân được.

Quan Tam Thắng khoanh tay thi lễ rồi dẫn hai đại hán khiêng kiệu lật đật ra đi.

Thượng Quan Kỳ tiễn chân ra cổng.

Bỗng nghe tiếng oanh thỏ thẻ vọng lại:

– Xin ra mắt Đường tiên sinh!

Bốn ả tiểu tỳ đứng ngoài cổng lập tức quỳ xuống.

Thượng Quan Kỳ vội nhảy trở lại đứng sau Đường Toàn.

Đường Toàn vẫy tay bảo bốn nữ tỳ:

– Các người đứng dậy đi! Bất tất phải đa lễ.

Bốn ả tiểu tỳ vâng lời đứng dậy.

Hai người đứng gần cổng thấy Thượng Quan Kỳ trở vào lập tức đóng cánh cổng rồi khóa lại.

Thượng Quan Kỳ thấy khóa cổng muốn nói lại thôi.

Đường Toàn được bốn ả tiểu tỳ dẫn đi qua một lối đi lát đá trắng hai bên mới trồng hoa lạ và những cây tùng thấp.

Hết lối đi thì đến một căn phòng khách trải thảm. Cửa sổ che màn xanh. Đồ bày trang hoàng rất thanh nhã.

Mé phải phòng khách có một khuôn cửa tròn. Ngoài cửa là dãy hành lang

bắc ra suối nước thành cảnh. Dưới dòng nước chảy bên trên có cầu.
Bên kia cầu là một dãy tịnh xá có đủ phòng ngủ, phòng đọc sách. Cách kiến trúc chỗ nào cũng tinh xảo, cách bài trí rất công phu.
Trên giá trang thư phòng không thiếu gì sách vở.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 82

Trong Núi Thảm Cao Nhân Xuất Hiện

Đường Toàn đề ý coi nơi mình ở tịnh dưỡng được sắp đặt một cách cực kỳ tinh vi ngăn nắp, bất giác thở dài quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ coi trong tịnh xá này còn thiếu thứ gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng đáp:

– Tịnh xá này cách kiến trúc cực kỳ tinh xảo, có đủ cả cầu nhỏ bắc qua dòng nước chảy, cảnh xinh như vẽ, tiểu đệ thật chưa tìm ra điều khiếm khuyết ở chỗ nào.

Một trong bốn ả tiểu tỳ theo hầu nói xen vào:

– Trong nhà này còn chứa đủ thứ lương thực cho bảy người dùng trong nửa năm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chúng ta đây cả thầy chỉ có sáu người, vậy còn một người nữa đâu?

Ả tiểu tỳ thứ hai đáp:

– Còn một ông bếp đang nấu thức ăn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– À ra thế đấy.

Ả tiểu tỳ thứ ba nói:

– Sau phòng khách là nhà chứa thuốc có đủ dược vật để tiên sinh dùng.

Ả tiểu tỳ thứ tư vuốt tóc nói:

– Bọn tiểu nhân đều hiểu âm nhạc ca hát để tiên sinh tiêu sầu giải muộn.

Đường Toàn từ từ ngồi xuống ghế nói:

– Bốn cô đều là những vị đang độ đào tươi sen ngó mà phải giam hãm vào chốn thâm sơn này, bạn cùng mây trắng tùng xanh, chắc buồn lắm đấy nhỉ?

Cả bốn cô hầu đều khom lưng, đồng thanh nói:

– Được ở đây hầu hạ tiên sinh, bọn tiểu tỳ đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Đường Toàn đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hiền đệ đã tìm ra chỗ khuyết điểm chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiểu đệ nghĩ mãi không ra.

Đường Toàn thở phào một cái nói:

– Còn thiếu một cỗ quan tài để mai táng năm xương tàn.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra hỏi:

– Đại ca ơi? Sao đại ca lại nói diêm gở ra như vậy? Đường Toàn nét mặt rầu rầu đáp:

– Nếu ta còn sống được nửa năm thì đã chẳng chịu vào chôn thâm sơn tịch mịch này để tĩnh dưỡng.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn nói một cách thành thật, không biết trả lời ra sao. Chàng chỉ thở dài ngồi yên.

Đường Toàn nở một nụ cười thâm đạm, nói tiếp:

– Hiền đệ chắc muốn hỏi ta đã biết là sắp chết đến nơi, sao không dùng quãng thời gian ngắn ngủi này để cùng Cỗ Long Vương quyết một trận tử chiến, có phải thế không?

Thật ra, Thượng Quan Kỳ đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng không tiện nói ra.

Chàng không quen nói dối, chỉ ấp úng:

– Cái đó... cái đó...

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Hai phen tranh đấu, Cỗ Long Vương biết là khó lòng đấu trí lại với ta. Y càng thâm độc nguy hiểm hơn ở chỗ biết đường lui tới, thấy tình thế bất lợi cho mình, là lập tức rút lui không đánh nữa. Ta chỉ còn sống được vài tháng, nếu cùng y tranh thắng thì cũng không thể đủ thì giờ để quét sạch đến sào huyệt y được. E rằng bước đường tranh đấu mệnh mang, thực lực Cỗ Long Vương lại hùng hậu vô cùng. Trong vài tháng trời mà muốn tiêu diệt thực lực y thì chỉ là chuyện mơ hồ. Vì thế ta phải biết lợi dụng quãng thời gian ngắn ngủi này.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Ở đây đại ca nhân hạ, biết đâu chẳng phục hồi được sức khỏe.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu trời chẳng chiều lòng, bệnh tình không vãn hồi được, chẳng hóa ra uổng phí mất khoảng thời gian quý báu này ư?

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Đại ca chẳng nên nghĩ ngợi quá nhiều.

Đường Toàn nói:

– Ta đem hiền đệ lên đây đâu có phải để bầu bạn với ta đặng hưởng thụ mấy tháng an nhàn. Ta muốn dùng hết mấy tháng còn sống này để sắp đặt đường lối hãm Cỗ Long Vương vào tuyệt địa.

Nói đến đây, hai mắt Đường Toàn sáng rực lên, dường như tinh thần lại phấn khởi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Lời đại ca đầy vẻ huyền bí, tiểu đệ không hiểu được. Tuy đại ca tài cao

quán thể, nhưng đã vào chốn thâm sơn này ẩn lánh, chẳng lẽ còn có thể đẩy được Cồn Long Vương vào đất chết?...

Nói đến đây, dường như sức nhớ ra vấn đề gì trọng đại. Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Phải chăng đại ca có thông hiểu về thuật “Định Hồn Đại Pháp” gì gì đó?

Đường Toàn cười sang sảng nói:

– Trên đời hoặc giả có “Định Hồn Đại Pháp” thật nhưng tiểu huynh chưa học qua, hơn nữa môn học đó tiểu huynh biết rằng mình không đủ lực để nghiên cứu.

Thượng Quan Kỳ then đỏ mặt lên, cúi đầu xuống khẽ nói:

– Tiểu đệ nghe đồn về môn này nhiều lắm nên buột miệng nói vớ vẩn, xin đại ca đừng cười.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Môn học tiên thuật làm mù quáng tai mắt người đời kẻ có hàng ngàn hàng vạn. Những nơi danh lam thắng cảnh đều đồn có vết chân của bậc thần tiên. Đừng nói hiền đệ hỏi ta câu này mà chính ta cũng không có cách nào phân biệt được là chân hay là giả.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chính tiểu đệ không hiểu là ở chỗ đó. Nếu thuyết thần tiên là thuyết huyền hoặc, thì chúng ta ở chốn thâm sơn này, cách xa Cồn Long Vương có hàng ngàn dặm, không hiểu đại ca dùng cách nào giết được Cồn Long Vương.

Đường Toàn cười nói:

– Hiền đệ nói như thế là phải. Hiền đệ có được nghe ai nói con người đủ phép thần thông chưa.

Thượng Quan Kỳ lặp lại:

– Người đủ phép thần thông?...

Chàng lắc đầu ngẫm nghĩ về mặt băng khuâng.

Đường Toàn cười nói:

– Đúng thế. Người đủ phép thần thông, nhưng không phải là phép thuật chi cả, mà là trí tuệ thông minh liệu việc không lầm, bố trí cơ quan đâu vào đấy. Người đủ phép thần thông là thế đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bây giờ tiểu đệ mới hiểu đôi chút.

Đường Toàn từ từ đứng lên đến gần cửa sổ ngửa mặt lên thở phào một cái, nói:

– Hiền đệ Oi! Trong thời gian ngắn ngủi này, tận dụng hết khả năng trước khi chết, hiền đệ nên nghe lời ta để giúp ta hoàn thành công cuộc chế phục Cồn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca cứ nói, tiểu đệ nhất nhất tuân theo.

Đường Toàn nói:

– Tiểu huynh còn có một việc yêu cầu hiền đệ, mong rằng hiền đệ ưng thuận cho.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù là việc nhảy vào nước lửa, tiểu đệ cũng không từ chối.

Đường Toàn nói:

– Trong mấy tháng còn sống đây, công việc bề bộn gấp đôi lúc bình thường. Ta lo rằng sức lực không đủ để chống đỡ với những công tác nặng nề nhọc mệt.

Nếu chẳng may việc còn bỏ dở mình đã qua đời. Ta mong rằng hiền đệ hoàn thành tâm nguyện cho ta.

Thượng Quan Kỳ biết rõ đây là những lời tâm huyết của Đường Toàn, chàng nghiêng mình nói:

– Tiểu đệ xin hết sức.

Đường Toàn nói:

– Thế thì hay lắm...

Tiên sinh nở một nụ cười thê lương nói tiếp:

– Công việc còn nhiều, e rằng ta không thể đủ thời gian giải thích rõ ràng, khiến cho trong lòng hiền đệ còn vô số nghi vấn. Nhưng ta mong rằng hiền đệ đừng do dự gì cả, cứ chiếu theo di ngôn của ta mà làm.

Thượng Quan Kỳ rùng mình đáp:

– Tiểu đệ xin vâng mệnh đại ca.

Đường Toàn thốt nhiên ngoảnh đầu lại nhìn bốn cô hầu xinh đẹp hỏi:

– Các cô đã đến đây bao nhiêu lâu?

Cô đứng đầu mé tả đáp:

– Mới ba tháng nay.

Đường Toàn vừa trở gót đi vào phòng ngủ vừa nói:

– Hiền đệ! Ta cần ngủ một lúc đã.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca tùy tiện.

Chàng chú ý nhìn Đường Toàn cất bước vào phòng rồi đóng cửa lại.

Bốn cô thị nữ dường như đã được huấn luyện rất nghiêm cẩn. Tuy các cô có trách nhiệm hầu hạ kề cận bên mình, nhưng tuyệt đối không làm phiền nhiều hai người. Các cô thấy Đường Toàn đi ngủ rồi, lập tức đặt một cô ngồi tựa cửa, để phòng tiên sinh có sai bảo điều gì. Còn ba cô nữa, nhẹ bước đến bên Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Công tử có cần chi xin cứ sai bảo.

Thượng Quan Kỳ thấy mặt nóng bừng, vội xua tay nói:

– Tôi không cần các cô bận rộn, xưa nay vẫn quen làm việc một mình, xin các cô đi nghỉ thôi!

Ba cô đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, đứng lui ra một bên.

Thượng Quan Kỳ cùng cất bước đi về phòng mình.

Một ả thị nữ theo Thượng Quan Kỳ vào phòng mở chặn đệm cho chàng, nói:

– Phải chăng công tử muốn ngủ một lúc?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn cô ả, thấy cô này xinh đẹp tuyệt vời, tuy không có khí tinh hoa như Liên Tuyết Kiều, song cũng dịu dàng yếu điệu đầy vẻ phong tình, mà cô kề cận bên mình, rất có ý tứ, nhưng cô cũng biết tùy thời chuẩn bị phô bày vẻ đẹp...

Ả thị tỳ này đột nhiên quỳ xuống nói:

– Xin công tử ngồi xuống giường một chút để tiểu tỳ thay đổi hài.

Thượng Quan Kỳ khoát tay lia lịa nói:

– Không cần, không cần! Cô nương để mặc tôi làm lấy, cô ra ngoài mà nghỉ.

Ả thị tỳ thấy Thượng Quan Kỳ có vẻ hoảng hốt, bất giác mỉm cười nói:

– Tiểu tỳ tên gọi Tuyết Mai. Công tử có điều gì sai bảo xin gọi đích danh tiện thiếp.

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra hỏi lại:

– Phải chăng bốn cô là Mai, Lan, Liên, Cúc?

Tuyết Mai gật đầu đáp:

– Công tử đoán đúng đó! Để hai vị dễ nhớ và dễ phân biệt, bọn tiểu tỳ phân ra làm Bạch Lan, Hồng Liên, Sương Cúc, Tuyết Mai.

Thượng Quan Kỳ thấy ả yêu kiều lạnh lợi nói năng trôi chảy, nhưng không dám cùng ả nói chuyện nhiều, xua tay bảo:

– Cô nương hãy tạm ra ngoài. Khi nào tại hạ có việc nhờ đến, sẽ kêu cô nương.

Tuyết Mai thấy Thượng Quan Kỳ mày xinh tựa kiếm, mắt sáng như sao, tướng mạo khôi ngô, hiên ngang tuấn tú, nhưng hành động ra vẻ một bậc thiếu niên lão thành, đành lui gót trở ra.

Ba ngày trời lặng lẽ trôi vùn vụt. Trong khoảng thời gian này. Đường Toàn bình tĩnh nghĩ ngợi tựa hồ quên cả việc đối phó với Cồn Long Vương.

Âu Dương Thống đã chứa trong tòa nhà vắng vẻ yên tĩnh này rất nhiều dược vật đồng thời nhiều sách thuốc của Đường Toàn để ở tổng trại Cùngthị Gia Bang đều chuyển vận đến đây hết.

Trước cảnh yên tĩnh phong quang, cô hầu xinh đẹp, Đường Toàn vẫn chẳng hề yên lòng tĩnh dưỡng. Bề ngoài tiên sinh vẻ như chẳng có điều gì bận tâm tựa hồ quên cả mọi việc ở nhân gian mà kỳ thực trong lòng xao xuyến chẳng kém gì sóng nổi ba đào. Tiên sinh huy động hết tâm trí suốt ba ngày đêm ròng rã để tìm ra biện pháp đối phó với Cồn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn trong ba ngày liền nằm thẳng trên giường điều dưỡng, đôi khi tiên sinh cũng ra ngoài chốc lát, mà vẻ mặt ra chiều thư thái. Chàng giữ gìn không phiền nhiễu tiên sinh, lòng riêng khắp

khởi mừng thầm.

Chàng kỳ vọng ở chốn thâm sơn tịch mạch này, tiên sinh tạm quên khí phách hào hùng cùng những cuộc thi hơi đua sức trong võ lâm, may ra bệnh thể mỗi ngày một thuyên giảm, sức lực mỗi ngày một hồi phục.

Đến ngày thứ tư, và khoảng giữa giờ Ngọ, Thượng Quan Kỳ ngồi tĩnh tọa vận động nội công. Mấy ngày liền chàng đến ở nơi thâm sơn tịch mạch này, gạt bỏ hết mọi điều phiền não trong lòng, yên tâm rèn luyện nội công.

Bỗng có tiếng giày lẹp bẹp, Tuyết Mai hốt hoảng chạy vào.

Thượng Quan Kỳ ngừng vận động, hai mắt tròn xoe nhìn về mặt cô hầu hoảng hết, bất giác giật mình vội hỏi ngay:

– Có việc chi?

Tuyết Mai vội đáp:

– Đường tiên sinh ngất xỉu...

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy, hỏi lại:

– Sao?

Tuyết Mai đáp:

– Đường tiên sinh đang ngồi dưới gốc thông, xem ngắm đàn cá bơi lội dưới nước, vẻ mặt rất thanh nhàn không biết tại sao đột nhiên hộc máu ngã ra ngất xỉu...

Thượng Quan Kỳ chẳng còn hồn vía nào nữa không chờ cho Tuyết Mai nói hết lời, hốt hoảng chạy đi ngay.

Lúc này Bạch Lan, Hồng Liên đã dìu Đường Toàn vào phòng đặt nằm thẳng trên giường, hai mắt nhắm lại điều hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ trấn tĩnh tâm thần từ từ bước vào phòng, khẽ gọi:

– Đại ca..

Chàng đảo mắt nhìn thấy áo Đường Toàn đầy vết máu tươi.

Đường Toàn từ từ hé mắt khẽ nói:

– Hiền đệ lại đây để ta nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ bước lại ngồi xuống bên giường thờ dãi nói:

– Đại ca hãy nghỉ một lúc cho trấn tĩnh tinh thần rồi sẽ nói.

Đường Toàn nói:

– Ta vẫn như thường, thổ được máu uất chứa chất trong bụng lâu nay cảm thấy dễ chịu khá nhiều.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sắc mặt đại ca hãy còn kém lắm.

Đường Toàn nở một nụ cười thê lương rồi đột nhiên cố gắng bá vai Thượng Quan Kỳ ngồi nhô dậy. Tiên sinh nhìn vết máu trên vai áo mình gọi:

– Hiền đệ!

Tiên sinh đảo mắt nhìn thấy hai cô hầu còn ở trong phòng, vẫy tay nói:

– Các cô hãy ra ngoài.

Hai ả khom lưng vâng lời từ từ đi ra.

Đường Toàn thấy hai ả lui ra rồi mới khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ đừng lo chi. Ta biết trong mình còn chống chọi được dư trăm ngày, ít nhất cũng còn được một tháng. Hỡi ôi! Hiền đệ bắt tất phải lo cho thân thể ta, mà phải phấn khởi tinh thần để đối phó với mọi việc khó khăn...

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên lặp lại:

– Đối phó với mọi việc khó khăn...

Đường Toàn nói:

– Đúng thế! Hiền đệ Oi! Nơi đây không an toàn được đâu, một là Âu Dương Bang chúa sẽ đến, hai là Cỗ Long Vương cũng có thể tìm vào đây được.

Thượng Quan Kỳ tâm thần chấn động hỏi:

– Phải chăng đại ca đã phát giác ra điều chi khác lạ? Đường Toàn cười đáp:

– Chưa! Nhưng sớm muộn thế nào họ cũng đến. Vì vậy mà chúng ta phải đề phòng trước, đừng để nước đến chân chạy sao cho kịp.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đề phòng thế nào đây?

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Hay là tiểu đệ giả làm một gã tiểu phu ngày đêm ở ngoài cửa rừng nghe ngóng, hễ phát giác ra có người đến sẽ báo tin về.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu phải người võ công cao cường, thì dù hiền đệ có báo tin về ta cũng không có cách nào đối phó được.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Đại ca ta nói quả là đúng lý, y đã không biết võ, thân thể suy yếu thế này thì cự địch thế nào được, muốn trốn cũng không kịp”.

Bỗng thấy Đường Toàn tươi cười nói:

– Hiền đệ bắt tất phải lo ngại. Tuy tiểu huynh không biết võ công nhưng với vài tiểu kỹ, cũng đủ giữ mình được an toàn, còn tiểu đệ phải cẩn thận lắm mới được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin ghi lòng.

Đường Toàn thò tay vào dưới gối lấy ra một quyển sách chữ son nói:

– Hiền đệ ngồi đây đọc hết tập này đi, rồi nói lại cho ta nghe những điều đã hiểu được.

Thượng Quan Kỳ vâng lời, đặt Đường Toàn xuống, đắp chăn lên cho tiên sinh.

Chàng ngồi xem rất kỹ cuốn sách.

Đường Toàn vẫn ngấm ngấm để ý theo dõi, thấy Thượng Quan Kỳ chăm chú đọc và dường như hiểu được ý tứ trong sách. Tiên sinh khoan khoái trong lòng nhắm mắt ngủ đi.

Thượng Quan Kỳ đọc xong chưa hiểu đến chỗ ảo diệu, quay lại nhìn Đường Toàn nhưng thấy tiên sinh ngủ say rồi, không dám kinh động. Chàng giở sách đọc lại.

Ngờ đâu cùng một cuốn sách mà cảm giác hai lần khác nhau. Chàng đọc lần thứ hai càng thấy công trình rộng rãi sâu xa, nhiều chỗ không hiểu nổi.

Đường Toàn chẳng kể gì đến thân thể suy yếu, vận dụng hết mọi tiềm năng để tìm ra kế hoạch giết Cỗ Long Vương. Vì tiên sinh lao tâm thái quá nên phải thổ huyết. Lúc này tiên sinh thấy Thượng Quan Kỳ say sưa đọc cuốn sách của mình viết ra, thì cảm thấy tâm thần thư thái, bất giác ngủ đi.

Thượng Quan Kỳ miệt mài đọc sách quên cả thời giờ.

Đột nhiên nghe tiếng oanh thoả thễ gọi:

– Thừa công tử! Bây giờ muộn quá rồi, xin công tử đi dùng cơm chiều.

Thượng Quan Kỳ từ từ gấp sách lại, ngẩng mặt trông dáng chiều biết là trời sắp hoàng hôn.

Chàng không biết ả Tuyết Mai áo trắng đã đến bên mình từ lúc nào. Vị cô nương có nhiều thiện cảm này, dường như đã tiêm nhiễm phải không khí trầm trọng, mất hẳn nét mặt vui tươi hàng ngày. Cặp lông mày lá liễu cong cong nhú lại. Thượng Quan Kỳ quay đầu lại nhìn thấy Đường Toàn vẫn ngủ say, chàng đứng lên khẽ xua tay nói:

– Cô ra đi, đừng làm ồn để tiên sinh phải thức giấc.

Tuyết Mai khẽ nói:

– Xin công tử đi điếm tâm, suốt ngày nay công tử chưa xơi cơm.

Thượng Quan Kỳ thủ sách giấu vào bọc, thông thả bước ra ngoài.

Tuyết Mai là người rất ý tứ, theo sát bên Thượng Quan Kỳ đưa chàng vào phòng ăn, cô uyển chuyển mời rượu. Thượng Quan Kỳ bất giác mười phần đã say đến bảy.

Lúc này trời tối rồi. Trong nhà đại sảnh được soi sáng bằng hai ngọn đèn lồng rũ tua.

Thượng Quan Kỳ nhân lúc tửu hứng thả bước xuyên qua tiểu kiều vào trong vườn hoa. Tuyết Mai cũng đi theo chàng.

Ngọn gió núi thổi quần áo Tuyết Mai bay phấp phới, đồng thời đưa lại một mùi hương u nhã. Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn con người ngọc đi bên mình khẽ nói:

– Cô nương về ngủ đi thôi, để mình tôi ở đây suy nghĩ.

Tuyết Mai mỉm cười nói:

– Tiểu tỳ ở đây hầu công tử, quyết không dám kinh động.

Thượng Quan Kỳ không nói gì, tìm một phiến đá ngồi xuống. Chàng chống tay lên má, vẻ mặt trầm tư. Trong đầu óc chàng đang quay lộn biết bao nhiêu nghi vấn trong sách.

Bỗng từ đằng xa nổi lên một khúc tiêu trầm bổng, dường như để phá tan bầu

không khí tịch mịch chốn thâm sơn.

Thượng Quan Kỳ giật mình, từ chỗ trầm tư trở về tỉnh táo.

Tiếng tiêu vẫn du dương như liền lại như đứt khúc, tùy theo ngọn gió rừng thổi đến.

Thượng Quan Kỳ liếc mắt nhìn Tuyết Mai khẽ hỏi:

– Cô nương có thường nghe thấy tiếng tiêu này không.

Tuyết Mai lắc đầu đáp:

– Mười dặm núi non không vết chân người làm gì còn có người thổi tiêu.

Tiểu tỷ chưa được nghe thấy bao giờ.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn hỏi:

– Cô nương có đọc sách không?

Tuyết Mai đáp:

– Tiệp thiếp vốn dòng thi lễ, chẳng may luân lạc phong trần.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Khi nào tiên sinh rời khỏi nơi đây, tại hạ sẽ đưa ngàn vàng kính tạ để cô nương trở về nguyên quán cho cốt nhục đoàn viên.

Tuyết Mai nở một nụ cười thâm kỳ xuống nói:

– Tiểu tỷ xin tạ Ôn tướng công trước.

Cô thở dài nói tiếp:

– Tiểu tỷ lìa cửa xa nhà, bơ vơ lưu lạc đã mấy năm trời, trên còn mẹ già dưới có em nhỏ, chẳng hiểu còn sống ở nhân gian nữa không?

Thượng Quan Kỳ động lòng hỏi:

– Tại sao cô nương lại lưu lạc đến sơn trang này?

Tuyết Mai tủm tỉm cười nói:

– Kể ra thì hoàng thiên cũng thương phận liễu bồ. Tiệp thiếp nhờ có chút tư sắc lại từng đọc sách thánh hiền, chữ nghĩa biết được ít nhiều. Sau bước phong trần luân lạc, tưởng rằng nát liễu tàn hoa. Ngờ đâu mù giàu thấy tiệp thiếp có tư cách học nghề, mù liền mời nhạc sư đến dạy cho cung đàn điệu hát...

Nói tới đây nàng lộ vẻ thẹn thùng e lệ rồi tiếp:

– Nhờ thế mà tiệp thiếp tuy dày dạn phong trần song vẫn còn giữ được tấm lòng trong trắng...

Thượng Quan Kỳ nói:

– À ra thế đấy.

Tuyết Mai mỉm cười nói:

– Mù giàu ngoài việc mời nhạc sư dạy chúng tôi cung đàn tiếng hát, còn truyền thụ cho chúng tôi những mảnh khốe quyền rũ mê hoặc khách làng chơi.

Tiệp thiếp là người mặt trắng mắt thanh, trong khi cử động vẫn lo khó lòng giữ nổi cuộc trầm luân...

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Cô nương tốt lắm. Còn ba cô kia phải chăng cũng cùng một cảnh ngộ như cô?

Tuyết Mai đáp:

– Chúng tôi tuy trường hợp khác nhau, song thân thể cùng đưa đến cảnh ngộ này.

Thượng Quan Kỳ hơi men bị ngọn gió lạnh lòng quét hết, tinh thần tỉnh lại nhiều, bất giác cao hứng muốn cùng người nói chuyện. Chàng lại hỏi:

– Trường hợp nào đã đưa các cô đến sơn trang này?

Tuyết Mai cười kể tiếp:

– Mụ giàu kiếm nhạc sư về dạy chúng tôi đàn hát, chẳng qua vì mục đích làm tiền cho mụ. Nếu có người chịu bỏ nhiều tiền mua là mụ nhường ngay. Tiện thiếp được người bỏ ngàn lạng bạc mua đem về đây.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ hiểu cả rồi. Đêm khuya sương lạnh, cô nương về nghỉ đi thôi.

Tuyết Mai nói:

– Công tử bất tất phải thương tiếc tiện thiếp. Người ta bỏ bạc ra mua tiện thiếp về đây để hầu hạ công tử. Dù có phải thị phụng chần mản, cũng không dám từ chối.

Thượng Quan Kỳ xua tay cười nói:

– Nơi đây nào phải chốn hồng lâu, tại hạ cũng không là tuồng khinh bạc. Cô nương hãy yên lòng.

Tuyết Mai cười nói:

– Kẻ bạc mệnh đoạn trường này, được gặp công tử thật là may mắn vô cùng. Đột nhiên tiếng tiêu cao vọt lên, cắt đứt câu chuyện Tuyết Mai chưa nói xong.

Thượng Quan Kỳ bắn khoăn trong dạ, vội đứng phắt dậy, khẽ nói:

– Tiếng tiêu này có điều quái dị. Xin cô nương mau về ngủ đi, tại hạ phải đi điều tra xem tiếng tiêu này từ đâu vọng lại.

Lúc đó tiếng tiêu lại xuống trầm, thoảng nghe như có như không.

Tuyết Mai lắng tai nghe một hồi, rồi nói:

– Tiện thiếp có hiểu ít nhiều về âm luật. Tiếng tiêu này đượm vẻ thê lương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương thấy có chỗ nào khác lạ?

Tuyết Mai đáp:

– Đêm lạnh thổi tiêu là một điều rất buồn thảm ở nhân gian. Người thổi tiêu chắc có điều đứt ruột.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Có lẽ là một vị hung thần quái ác ghê gớm!

Tuyết Mai rùng mình hỏi:

– Công tử bảo sao?

Thượng Quan Kỳ cười đáp:

– Đó là việc trên chốn giang hồ. Đàn bà trẻ con không nên biết đến...

Ngừng một lát, Thượng Quan Kỳ xua tay nói tiếp:

– Trời tối rồi, cô nương về nghỉ đi thôi!

Chàng nói xong bằng mình nhảy đi một cái, người chàng đã xa ra hơn một trượng.

Chàng tiếp tục chạy nhanh như bay, thoáng cái đã mất hút. Ngoài tường gió thổi lật tà áo Thượng Quan Kỳ, tiếng tiêu như đứt rồi lại nổi, tùy theo luồng gió đưa lại.

Thượng Quan Kỳ chạy về phía tiếng tiêu, bất giác đã đi được năm, sáu dặm.

Đường núi quanh co, nước tuôn róc rách, cảnh vật thốt nhiên biến đổi.

Bỗng hiện ra một khe núi rộng chừng hơn trượng, nước chảy long lanh.

Giữa khe một tảng đá lớn nổi lên đột ngột.

Một người áo đen, mái tóc xõa ra, ngồi trên tảng đá này, tay cầm ống tiêu dài đang thổi.

Thượng Quan Kỳ tới nơi, mà người áo đen dường như không biết gì, vẫn không quay đầu nhìn lại.

Tiếng tiêu cực kỳ buồn thảm, nghe ra như khóc như than khiến người nghe phải nao nao trong dạ, dường như bao sự thương tâm với thù hận, trút cả vào tiếng tiêu náo ruột.

Thượng Quan Kỳ đứng nghe hồi lâu, không khỏi bùi ngùi rơi lệ.

Tiếng tiêu bỗng im bật một cách đột ngột. Một thanh âm trầm trầm lạnh lẽo cất lên hỏi:

– Ai đó?

Thượng Quan Kỳ bị tiếng tiêu náo ruột cực kỳ xúc động làm cho tâm thần ngây ngất, dường như không còn biết trời đất gì nữa.

Người áo đen đã đứng dậy từ bao giờ chàng cũng không hay. Chàng giơ tay lên gạt ngấn lệ, chú ý nhìn thấy người áo đen người khô như hạc, gầy khẳng gầy kheo mà thấp lùn thùn. Y đứng trên tảng đá lớn, người cao không đầy bốn thước.

Nếu không có bộ râu dài phất phơ thì người ta tưởng lão chỉ là một đứa trẻ vị thành niên.

Người áo đen cầm ống tiêu chỉ xuống phiến đá, nhảy như bay vào sườn núi, rơi mình xuống bên Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Hảo hán không nghe thấy tiếng lão phu vừa hỏi hay sao?

Thượng Quan Kỳ khoanh tay thì lễ đáp:

– Văn bối là Thượng Quan Kỳ, quý tính cao danh lão tiên bối là gì?

Người áo đen đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một lát rồi thở dài đáp:

– Danh tính lão phu lâu nay không nói đến, dù có nói ra, trên đời cũng ít

người biết.

Thượng Quan Kỳ vừa coi thân pháp bay nhảy cực kỳ mau lẹ, biết ngay là một tay võ công tuyệt thế. Chàng chưa hiểu lai lịch lão này chẳng rõ là bạn hay là thù. Nhưng lão chợt đến đây một mình, đêm hôm len lỏi vào chốn hang cùng núi thẳm thôi tiêu chơi khiến người không khỏi hoài nghi. Chàng tự nghĩ mình đừng động thủ hay hơn, mà động thủ không nên để lão sống, cho khỏi tiết lộ việc mình, có thể nguy hại đến Đường Toàn.

Nghĩ vậy, chàng ngấm ngầm vận nội công đề phòng, ngoài miệng tươi cười hỏi:

– Lão tiền bối ở đây đã lâu hay bây giờ mới tới là lần đầu?

Người áo đen xoay mình đi rồi, nhưng nghe tiếng Thượng Quan Kỳ hỏi, liền dừng bước nhìn Thượng Quan Kỳ chòng chọc, dường như lão có vẻ bức mình đáp:

– Bên trời góc biển, bốn bề âm hô, lão phu ở đâu chẳng được?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiền bối nói vậy thì ra bây giờ mới tới đây là lần đầu tiên.

Người áo đen hỏi lại:

– Thế thì làm sao?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Hình tích lão này thật đáng nghi, không thể để lão đi được. Ta đã không phân biệt được lão là bạn hay là thù, thì phải bắt lão đem về để đại ca tra hỏi.

Nghĩ vậy chàng vận động công lực thu cả vào tay phải, rồi cười lạt nói:

– Lão tiền bối đến vừa khéo quá!

Người áo đen tức mình nói:

– Vừa khéo thì sao?

Thượng Quan Kỳ nhú cặp lông mày đáp:

– Nếu lão tiền bối không chịu nói rõ tính danh đã bỏ đi ngay, thì vẫn bối e rằng tiền bối khó lòng được như nguyện.

Chàng vừa nói vừa ngấm ngầm để ý nhìn sắc mặt người áo đen.

Người áo đen râu dài nghe chàng nói càng thêm câu tiết, run lên hỏi:

– Thăng lỗi này mắc bệnh khùng rồi hay sao mà dám ăn nói càn rỡ thế?

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt lão vẫn tự nhiên, không ra tuồng giả vờ, thì không khỏi bẽn lẽn. Nhưng chàng vẫn bắn khoả trong dạ, trầm ngâm giây lát rồi cười nói:

– Võ công lão tiền bối vào hạng tuyệt luân, chắc phải là một bậc cao nhân trong võ lâm?

Người áo đen râu dài nói:

– Thăng lỗi này chỉ quen nói hươu nói vượn, sao không trả lời câu ta hỏi?

Thượng Quan Kỳ thấy lão câu kính cũng mặc kệ, chàng vẫn hỏi lảng đi chuyện khác:

– Lão tiền bối dù là người trong võ lâm, hẳn có biết Côn Long Vương Người áo đen ỡm ờ đáp:

– Côn Long Vương, Côn Long Vương... Dường như ta đã nghe có ai đề cập đến rồi thì phải.

Thượng Quan Kỳ nhú cặp lông mày, nghĩ thầm:

“Coi bộ dạng tựa hồ như không phải lão cố ý giả trá, thật khó mà dò được lão”. Chàng hỏi tiếp:

– Lão tiền bối không biết Côn Long Vương, nhưng chắc nhận biết Âu Dương Thông.

Người áo đen thổi tiêu biến đổi sắc mặt, nhắc lại:

– Âu Dương Thông...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải rồi! Vị này lưng danh thiên hạ, và hiện nay lãnh đạo các phái võ lâm bằng một thực lực rất hùng hậu của Cùng Gia Bang.

Người áo đen đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Nếu lão phu không giữ theo lời di ngôn của vong thê (người vợ chết rồi) thì đã đến tìm y để đòi món nợ máu.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Về chuyện chi vậy?

Trong lúc không còn ngờ ngẩn thì lão đã tung mình nhảy đi, bóng người chỉ thoáng cái đã biến mất.

Thượng Quan Kỳ muốn đuổi theo thì đã không thấy tông tích đâu nữa.

Chàng buông một tiếng thở dài, nhìn sao lấp lánh trên trời từ từ đi về phía trước. Trong óc chàng nảy ra không biết bao nhiêu nghi vấn càng nghĩ càng bối rối chẳng hiểu ra sao.

Thượng Quan Kỳ vừa đi vừa lẩm bẫm một mình:

– Chỉ còn cách về hỏi lại đại ca. Hoặc giả trí thông minh của y có tìm ra được đầu mối gì chăng.

Còn đang ngẫm nghĩ thì đã về gần đến trú sở, chàng ôm bao mối hoài nghi, hấp tấp chạy thẳng đến phòng Đường Toàn.

Hồi 83

Trông Kim Bài Hảo Hán Vãn Hoài Nghi

Thượng Quan Kỳ thấy phòng Đường Toàn cửa đóng, Sương Cúc đặt ghế ngồi trước cửa. À thấy Thượng Quan Kỳ hấp tấp đi đến, liền đứng lên nghênh tiếp.

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay:

– Đại ca tôi đã tỉnh chưa?

Sương Cúc lắc đầu đáp:

– Tiên sinh đang ngủ say. Tiểu tỳ đã sắp thức ăn, sợ người tỉnh dậy đói lòng, nên vẫn ngồi đây chờ đợi không dám đi đâu.

Thượng Quan Kỳ tuy nóng lòng đưa tin cho Đường Toàn về việc gặp người áo đen, nhưng chàng lại nghĩ Đường Toàn khó lòng tìm được giấc ngủ ngon, không tiện kinh động, đành cố dần lòng nóng nảy, khẽ dặn Sương Cúc:

– Khi đại ca tôi tỉnh dậy, xin cô nướng báo cho tôi ngay lập tức.

Sương Cúc cúi đầu đáp:

– Tiểu tỳ xin tuân lệnh công tử.

Thượng Quan Kỳ rào bước về phòng mình. Chàng thấy trong phòng còn thấp đèn tia lửa nhỏ như hạt tiêu. Tuyết Mai phục xuống bàn mà ngủ, dường như cô ả đang ngon giấc.

Thượng Quan Kỳ đằng hắng luôn mấy cái rồi lên tiếng:

– Đêm khuya rồi, cô về phòng nghỉ, bắt tất phải châu chực ở đây nữa.

Chàng gọi luôn mấy câu mà Tuyết Mai vẫn chưa tỉnh lại, thì trong lòng sinh nghi. Chàng nắm lấy cánh tay trái Tuyết Mai, bỗng thấy hơi rượu nồng nặc đưa lên mũi, khiến cho đầu óc bối rối của chàng được đánh tan đi một chút.

Chàng lăm bằm một mình:

– Cô ả này cũng khướt rồi?

Đoạn chàng buông ả ra, để cả áo nằm duỗi chân trên giường.

Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay ở với Đường Toàn, đâm ra nghĩ ngợi rất nhiều. Chàng nằm càng nghĩ càng thấy nhiều điều quái dị mịt mờ, đột nhiên đứng phắt dậy, lại bàn cầm chén nước lạnh rót vào mặt Tuyết Mai cho ả tỉnh lại.

Bỗng thấy Tuyết Mai khẽ buông một tiếng thở dài, từ từ mở mắt ra vừa nhìn thấy Thượng Quan Kỳ, thốt nhiên ả khóc rống lên, nói:

– Tướng công bị người ta dùng kế “Điều hổ ly sơn” rồi!....

Thượng Quan Kỳ la lên một tiếng kinh hoảng, chàng nhón gót luôn qua cửa sổ chui ra, hấp tấp chạy ngay lại phòng Đường Toàn.

Chàng thấy Sương Cúc vẫn ngồi tựa lưng vào cửa phòng, nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Chàng lại quanh ra cửa sổ phía sau, đưa tay đẩy thì cánh cửa sổ vẫn đóng chặt, rõ ràng trong phòng vẫn có người.

Tình trạng này khiến cho Thượng Quan Kỳ lại càng rối trí, chàng trầm ngâm một lúc rồi giơ tay lên đập cửa, lớn tiếng hỏi:

– Đại ca thức hay ngủ?

Trong nhà có tiếng người trở mình rồi lại ngủ đi.

Thượng Quan Kỳ lâm bầm:

“Mình thật rõ khéo vẫn vợ lo chuyện không đâu”.

Đoạn trở về phòng mình định hỏi lại Tuyết Mai xem đầu đuôi thế nào rồi sẽ liệu.

Khả năng liệu việc của Thượng Quan Kỳ đã tiến bộ rất nhiều. Chàng đi được mấy bước chợt nghĩ ra điều gì khác lạ, chàng liền lộn lại.

Lúc này Sương Cúc bị tiếng Thượng Quan Kỳ đẩy cửa sổ làm cho ả choàng tỉnh dậy, ả dụi mắt hỏi:

– Tướng công còn chưa ngủ à?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Đại ca tôi ngủ yên chưa?

Chàng vừa hỏi vừa nhìn Sương Cúc chòng chọc điều tra vẻ mặt ả xem có lộ ra điều gì chăng?

Nguyên Thượng Quan Kỳ đã sinh lòng ngờ vực bốn ả thị tỳ:

Lan, Liên, Cúc, Mai.

Sương Cúc dường như nhận ra vẻ mặt Thượng Quan Kỳ có điều khác lạ, thì hồn vía lên mây. ả hồi hộp đáp:

– Tiên sinh ngủ ngon giấc lắm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô mở cửa cho tôi vào coi.

Sương Cúc nói:

– Tiên sinh gài then trong, tiểu tỳ không thể mở được trừ phi kêu tiên sinh dậy.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng, đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tay phải Sương Cúc, ngằm vận nội lực bóp mạnh một cái.

ả thét lên lạnh lạnh:

– Công tử buông tay ra, đau đến chết mất!

Thượng Quan Kỳ nhú lông mày, buông tay Sương Cúc ra rồi phóng chưởng đánh vào cửa. Trước khi phóng chàng đã ngằm vận nội lực, chưởng phong mạnh quá đánh bật then cửa ra. Chàng đẩy cửa bước vào.

Thượng Quan Kỳ chủ ý nhìn trên giường thấy có người nằm nghiêng ngoảnh mặt vào phía trong, trên mình trùm chăn bông.

Thượng Quan Kỳ trông phía sau lưng người này thì trong đầu óc nảy ra một

ý nghĩ vừa hoang mang vừa bẽ lên. Chàng từ từ tiến gần lại hai bước, hạ thấp giọng gọi:

– Đại ca..

Người nằm ngủ trên giường chỉ khẽ chuyển mình một chút, rồi lại ngủ vùi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Đại ca mệt quá nên để y ngủ một giấc thật say.

Chàng từ từ lui ra.

Ra đến gần cửa, chàng thấy Sương Cúc đang ôm tay, thộn mặt ra đứng dựa cửa, giương đôi mắt tròn xoe nhìn mình. Mặt ả chưa ráo lệ. Trong hai mắt hãy còn lóng lánh hạt châu.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng hỏi:

– Tôi bóp tay cô nương bị thương rồi phải không?

Sương Cúc chớp mắt, hai hạt châu lóng lánh nhỏ xuống, đáp:

– Tiểu tỳ còn chịu được, tướng công bắt tất phải quan tâm.

Thượng Quan Kỳ cầm lấy tay ả, thấy bàn tay sưng múp, đôi ngón tay cái bị trật khớp thì trong lòng hối hận vô cùng, khẽ nói:

– Cô nương cố nhịn đau một chút để tại hạ nắn lại cho in khớp.

Sương Cúc kinh hãi gật đầu, từ từ giơ cánh tay ra.

Thượng Quan Kỳ sờ đúng khớp xương, hai tay giật mạnh một cái, Sương Cúc đau quá kêu thét lên, trán toát mồ hôi nhỏ xuống tong tong.

Thượng Quan Kỳ ra chiều hối hận, vỗ vai Sương Cúc an ủi:

– Cô nương tốt quá! Về phòng nghỉ đi thôi, đừng làm gì thì nhiều là mười ngày, ít là ba bữa, tay cô sẽ bớt sưng và hết đau.

Sương Cúc gượng cười nói:

– Xin tướng công cũng đi nghỉ cho. Tiểu tỳ chờ lát nữa có chị đến thay phiên sẽ về ngủ cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ trong lòng rất hồ thẹn vì đã quá nóng. Chàng vội bước về phòng. Đi chừng ba chục bước, chợt nhớ ra rằng mình chưa để ý nhìn kỹ người nằm trên giường, chắc đâu có phải là đại ca?... Sao Sương Cúc thét lên như vậy mà người không thức giấc?

Nghĩ tới đây, trong tâm lại nảy ra nhiều mối nghi ngờ hồi hộp, liền lật đật trở lại đi thẳng vào phòng Đường Toàn.

Lần này, Thượng Quan Kỳ không do dự gì nữa, thấp cây đèn đồng lên, gần giọng gọi:

– Xin đại ca tỉnh dậy, tiểu đệ có việc gấp phải thưa trình.

Chàng thấy người nằm trên giường hơi thở trầm trọng, đang giấc ngủ say.

Chàng gọi luôn mấy tiếng vẫn không thấy người đó trở mình.

Lúc này, Thượng Quan Kỳ rất đổi hoang mang, chàng đưa tay ra nắm lấy vai người nằm đó trầm giọng quát lên:

– Đại ca!....

Chàng để mắt nhìn kỹ thì người ngủ say chính là Đường Toàn, trong lòng cũng bốt hồi hộp, thở phào một cái rồi tự hỏi:

– Thế này là nghĩa làm sao? Mọi khi đại ca rất tỉnh ngủ, sao bữa nay lại ly bì đến thế?

Chàng nghe hơi thở Đường Toàn vẫn đều đều, ngực ông phập phồng như thường, không có gì khác thường.

Chàng cúi xuống ngửi cũng không thấy mùi rượu.

Hiện nay Thượng Quan Kỳ không phải như lúc mới ra khỏi lều tranh mà đã biết nhiều chuyện gian trá trong chốn giang hồ. Chàng đứng tần ngần một lúc, đưa tay ra sờ vào các huyết đạo trên mình Đường Toàn vì chàng chợt nghĩ ra rằng hay là có người len vào trong phòng điểm huyết ông.

Không ngờ chàng đưa tay qua các huyết đạo Đường Toàn, mà ông vẫn ngủ say ly bì thì không khỏi bồn chồn trong dạ.

Biến cố này khiến Thượng Quan Kỳ rất hoang mang. Không biết làm thế nào, chàng ngừng tay lại, thộn mặt ra nhìn Đường Toàn. Đầu óc chàng không biết bao nhiêu nghi vấn và không tìm ra đầu mối để giải quyết Đột nhiên có tiếng oanh thoả thỏ hỏi vọng vào:

– Thừa công tử, Đường tiên sinh đã tỉnh chưa?

Thượng Quan Kỳ như người mơ mộng bừng tỉnh, quay đầu nhìn ra thì thấy Sương Cúc bung khay vào. Trên khay đặt chiếc chén ngọc hơi bốc lên nghi ngút, nhưng không biết trong đựng thứ gì? Chàng trải qua một lúc hoang mang, rồi dần dần bình tĩnh lại, trông vào chiếc khay gỗ, hỏi:

– Chén ngọc đựng gì vậy?

Sương Cúc đáp:

– Nhân sâm yến sa thang.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Đêm nay cô nương có đi khỏi chỗ này lúc nào không?

Sương Cúc đáp:

– Tiểu tỳ vẫn giữ ở cửa buồng này không dời nửa bước.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương có nghe thấy trong phòng Đường tiên sinh đây có một thứ thanh âm gì khác lạ không?

Sương Cúc nét mặt buồn rười rượi, trầm ngâm hồi lâu rồi từ từ đáp:

– Tiểu tỳ thật không nghe thấy gì hết.

Thượng Quan Kỳ xua tay nói:

– Đường tiên sinh hãy còn ngủ mê chưa tỉnh, cô nương hãy lui ra.

Sương Cúc vừa bị một vố đau, nên rất sợ hãi. Thượng Quan Kỳ hấp tấp trở gót ra đi.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quanh hai lượt rồi đến trước giường ôm xốc Đường Toàn lên, ẵm ra ngoài cửa, đặt ông xuống ghế. Chàng chăm chú nhìn

vào chiếc giường gỗ, bỗng cười lạt một tiếng:

– Giấu đầu hờ đuôi, há phải là hành động của bậc đại trượng phu?

Chàng ngẫm vận nội công từ từ bước lại gần. Còn cách giường Đường Toàn chừng một thước, chàng đột nhiên phóng cước ra đá, hất giường lên.

Một bóng người nhanh như chớp ẩn dưới gầm giường vội theo đà cái đá xông ra.

Ánh hào quang lóe lên một cái điểm vào trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ sớm đã đề phòng, né mình một cái tránh khỏi đồng thời phóng chưởng ra quét ngang, người kia chân tay cũng mau lẹ dị thường.

Đánh một đòn không trúng, y lập tức biến đổi chiêu thức, ánh hào quang lấp loáng chụp xuống ngực chàng.

Thượng Quan Kỳ sợ y thừa cơ chạy thoát, không dám lùi lại phía sau nữa, chàng đưa tay phải ra, năm ngón tay nhanh như chớp chụp xuống huyết mạch ở cổ tay đối phương. Chàng vừa ra chiêu vừa chú ý nhìn y.

Người này thân thể bé nhỏ, mình mặc áo đen, trên mặt che tấm khăn sa đen, chỉ để hờ cặp mắt, tay phải y cầm lưỡi đao truy thủ sáng loáng.

Người lạ co tay về, thu đao truy thủ lại để tránh đòn cầm nã của Thượng Quan Kỳ. Lúc tay phải y vung lên, ba điểm hào quang chia ra tập kích vào ba chỗ đại huyết ở trước ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ vì tức điên người, ra chiêu chậm chạp vung về, mà đối phương khởi thế công cực kỳ xảo quyết thâm độc. Chàng né tránh chậm một chút, tay phải bị lưỡi truy thủ sắc nhọn của đối phương đâm phải. Nhát đao dài chừng hơn một tấc sứt da chảy máu.

Nhưng cũng vì lỡ tay bị thương một chút mà tấm lòng Thượng Quan Kỳ đang căm tức dần dần bình tĩnh lại. Tay trái chàng tìm chỗ sơ hở của đối phương đang cầm lưỡi truy thủ. Chàng hạ thấp tay xuống rồi lật lại rất nhanh ra chiêu “Phân Hoa Phất Liễu” đoạt lấy đao truy thủ.

Người áo đen vừa thấp vừa lùn, nhưng võ công cao cường. Chiêu thuật biến hóa rất là kỳ bí. Lưỡi truy thủ phóng ra, thu về, chiêu nào cũng nhằm tập kích vào huyết đạo Thượng Quan Kỳ.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã bình tĩnh lại, chàng biết võ công cùng thủ pháp đối phương đều vào hạng thượng thừa. Trong phòng chật hẹp né tránh khó khăn mà trong tay chàng lại không có khí giới. Đó là một khuyết điểm không thể có trong mười chiêu mà có thể chế phục được cường địch. Chỉ còn một cách là đề phòng không cho đối phương chạy thoát, rồi sau sẽ tìm cách uy hiếp bên địch.

Trong lòng chàng nghĩ như vậy, phép đánh cũng biến đổi luôn, không mong gì thành công một cách mau chóng được. Chàng vung tay ra dùng thủ pháp “Đột Huyết Trảm Mạch” để ngăn ngừa thế công lợi hại của đối phương.

Chàng lại thi triển thủ pháp “Không Thủ Nhập Bạch Nhãn” để nắm lấy

huyệt đạo của đối phương.

May mà Đường Toàn thoát khỏi vòng nguy hiểm, chỉ cần sao ngăn trở không cho đối phương xông tới uy hiếp Đường Toàn và giữ cho đối phương khỏi trốn chạy, sớm muộn thế nào rồi cũng hạ được y.

Nên biết võ công Thượng Quan Kỳ hiện đã đáng liệt vào tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm lúc đương thời. Nếu chàng ứng chiến như lúc bình thường thì dù người áo đen thấp nhỏ này trong tay có lưỡi đao trủy thủ cũng không làm gì được, mà trái lại đã bị thủ pháp “Đột Huyết Trảm Mạch” cực kỳ lợi hại của chàng dồn vào thế bí không còn thi triển thủ cước được nữa.

Cuộc ác đấu đã đến lúc hung hiểm kịch liệt, Thượng Quan Kỳ đưa ngón tay ra tập kích vào những yếu huyệt của đối phương nhiều đòn chỉ còn khe sợi tóc.

Thoáng một cái hai bên đã quần nhau trên bốn mươi hiệp. Thượng Quan Kỳ nhin đau cổ đánh, dần dần đã kèm chế được đối phương.

Người áo đen đánh lâu không thắng, nóng ruột, vung lưỡi trủy thủ lên để gạt chưởng của Thượng Quan Kỳ. Y nhảy vọt lên chiếc giường của Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên vận khí đan điền lạnh lùng nói:

– Nếu các hạ không chịu bỏ lưỡi đao trủy thủ bó tay chịu trói thì đừng trách tôi ra tay hiểm độc.

Người áo đen đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ làm lý không nói gì. Đường như gã biết Thượng Quan Kỳ không phải nói ngoa để hăm dọa mình.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng nói:

– Tôi đã biết các hạ là ai rồi...

Đoạn chàng tung người nhảy lên xông lại.

Người áo đen cầm lưỡi trủy thủ bên tay phải, đột nhiên ra chiêu “Lăng Kích Tiêu Nham” lóe ra một ánh sáng bạc, nhằm bụng Thượng Quan Kỳ đâm tới.

Thượng Quan Kỳ đã nghĩ trước kẻ cự địch. Người chàng còn lơ lửng trên không, đột nhiên chàng hít một hơi chân khí, thu chân về đẩy cho người lướt ngang đi. Tay trái chàng phóng chưởng ra cực kỳ lợi hại để đánh vào đỉnh đầu đối phương, còn tay phải vươn ra nắm lấy cổ tay đối phương.

Người áo đen chỉ để ý đến đòn chưởng của đối phương đánh vào đầu, gã không ngờ tay phải chàng phóng ra xa lại đến nơi trước nên không kịp đề phòng.

Y thấy cổ tay tê buốt, huyệt đạo bị bóp chặt.

Thượng Quan Kỳ ngằm vận nội lực bóp chặt huyệt đạo thêm. Lưỡi đao trủy thủ trong tay người áo đen lập tức rớt xuống đất. Nhanh như chớp, Thượng Quan Kỳ đưa tay trái ra lật tấm mạng che mặt người áo đen.

Dưới ánh đèn sáng, Thượng Quan Kỳ trông thấy nét mặt gã xinh tươi, da trắng như tuyết ẩn hiện màu hồng. Chàng nhìn kỹ té ra là một nữ lang.

Thượng Quan Kỳ cười gằn hỏi:

– Phải chăng Cỗ Long Vương phái người đến đây?

Tay phải nữ lang bị Thượng Quan Kỳ nắm chặt, dường như đau đớn vô cùng.

Nàng nhú đôi mày liễu, lắc đầu không nói gì.

Nguyên Thượng Quan Kỳ trong lòng rất căm hận, bất giác vận thêm kinh lực, bóp chặt cổ tay khiến cho mạch máu nàng chạy lộn ngược vào phủ tạng.

Thượng Quan Kỳ nói tay ra, nhưng tay phải điểm lẹ vào huyệt khúc trí trên khuỷu tay nữ lang. Chàng lạnh lùng nói:

– Bình sinh ta đối với đàn bà con gái chưa hạ độc thủ bao giờ. Nhưng lúc này ta giận người quá nên ta mới đánh đòn nặng mà thôi.

Chàng vừa nói vừa buông tay phải ra.

Nữ lang áo đen thở phào một cái, từ từ nói tiếp:

– Trong tay ta sẵn dao, nếu ta muốn giết Đường Toàn phỏng có khó gì?

Thượng Quan Kỳ nghe xong không khỏi ngẩn ngơ vì biết nàng nói có lý.

Chàng trầm ngâm một lát rồi lạnh lùng hỏi:

– Nếu người không có ý hạ sát Đường tiên sinh thì sao đêm khuya lại lên vào phòng người làm gì? Mặt người che kín, tay người cầm khí giới, thử hỏi ai mà tin được?

Nữ lang áo đen đưa mắt nhìn Đường Toàn đang nằm trên ghế, nói:

– Ta đến đây cứu y.

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– Người đừng ăn nói hồ đồ.

Nữ lang áo đen nói:

– Ta nói thật đấy! Thân thể Đường Toàn nay đã suy yếu quá rồi thì làm sao có thể chịu đựng được những sự lao tâm khổ trí suốt ngày đêm. Nếu y giải khai được những mối tư lự sâu thẳm, yên tâm dưỡng khí, hoặc giả còn có cơ sống được.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói có đầu đuôi, bất giác động tâm hỏi lại:

– Vì lẽ gì người muốn cứu Đường tiên sinh? Vì sao lại biết tiên sinh ở đây?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta vâng lệnh nên đến đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người vâng lệnh ai?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta vâng lệnh Âu Dương bang chúa.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Sao ta không được nghe Âu Dương bang chúa nói tới?

Nữ lang áo đen đáp:

– Âu Dương bang chúa bí mật sai ta hành động, không được tiết lộ cho ai

biết.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người có gì làm bằng chứng không?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta hiện có mang theo lệnh bài sắc lệnh của bang chúa.

Thượng Quan Kỳ giờ tay ra nói:

– Người lấy cho ta coi thử.

Nữ lang áo đen nói:

– Người đã điểm huyết Khúc tri tay phải ta, thì ta còn cử động sao được mà lấy?

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lát rồi đáp:

– Ta không sợ người dùng mưu thần chước quỷ để lừa bịp ta đâu.

Rồi chàng đập tay giải phóng huyết đạo cho nữ lang.

Nữ lang áo đen từ từ thò tay vào bọc, lấy ra một chiếc kim bài hình trên đưa cho Thượng Quan Kỳ nói:

– Đây là kim bài sắc lệnh của Âu Dương bang chúa Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ đón lấy kim bài xem rất kỹ thì thấy mặt trên chạm trổ một ông già áo quần rách rưới tay cầm gậy trúc, còn mặt nữa khắc bốn chữ “Kim bài sắc lệnh”.

Chàng chưa thấy qua kim bài của Cùng Gia Bang nên không có cách nào phân biệt được là chân hay giả.

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Tại hạ không phải là người Cùng Gia Bang, nên không biết kim bài này thật hay giả. Dù cho kim bài này đích thực của Âu Dương bang chúa, nhưng nếu không có chỉ dụ của bang chúa thì tại hạ cũng không thể tin được.

Nữ lang áo đen hỏi:

– Vậy bây giờ người muốn gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ phải chờ đại ca tỉnh lại coi xem kim bài này thật hay giả rồi sẽ nói chuyện. Bây giờ chưa biết rõ chân giả, đành xin cô nương hãy tạm chờ đợi ở trong nhà này.

Nữ lang áo đen lúc này không còn khả năng để phản kháng, cô đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi, từ từ ngồi xuống.

Thượng Quan Kỳ cúi xuống lượm lưỡi đao trủy thủ hỏi:

– Cô nương dùng thuốc gì khiến cho đại ca tại hạ mê đi? Cô có cách nào làm cho y tỉnh lại sớm một chút được không?

Nữ lang áo đen lắc đầu đáp:

– Y đã uống thuốc để yên tâm ngủ say. Nếu chưa đến giờ thì bất luận là ai cũng không có cách nào làm cho hồi tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn nằm co rúm lại tựa hồ như bị rét công,

liền đưa tay ra nhắc chiếc chăn bông ở trên giường đắp lên cho tiên sinh rồi hỏi:

– Còn bao nhiêu lâu tiên sinh mới tỉnh lại?

Nữ lang áo đen đáp:

– Vào khoảng giờ Ngọ ngày mai.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói:

– Đúng giờ Ngọ trưa mai, mà đại ca tại hạ vẫn không tỉnh lại thì cô nương đừng hòng sống ở trên thế gian này nữa. Lúc bấy giờ tại hạ sẽ dùng thủ đoạn rất thâm khốc để đối phó với cô nương.

Nữ lang áo đen lạnh lùng nói:

– Người muốn dùng thủ đoạn gì đối với ta thì dùng. Nếu y đã không tỉnh lại được thì dù người có giết ta cũng không cứu y sống lại được nữa.

Thượng Quan Kỳ nói bằng giọng cả quyết:

– Con người ta dù có sống đến trăm tuổi cũng chẳng khỏi một lần chết. Nếu đại ca không sống được thì tại hạ đành đem bao nhiêu cừu hận trút lên đầu cô nương. Bấy giờ tại hạ trước hết là đâm vào ngũ âm tuyệt huyết để cô nương nếm thử mùi huyết chạy vào nội phủ. Rồi sau đặt cô nương trước linh đường đại ca dùng lưỡi đao truy thủ của cô nương, khoét lấy tim gan cô để tế vong linh đại ca.

Hai người cùng dùng những lời sắc nhọn đối đáp với nhau.

Nữ lang áo đen từ từ cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ thùng thỉnh đi ra điếm thêm ba chỗ huyết đạo của nữ lang áo đen nữa. Đoạn chàng kê lại giường ôm Đường Toàn đặt lên như trước.

Lúc chàng đi ra từ từ khép cửa lại nói:

– Đêm dài vắng đặc, tại hạ xin bồi tiếp cô nương qua một thời gian sương lạnh canh khuya hôm nay.

Nữ lang áo đen tuy bị đâm huyết không nhúc nhích được nhưng nàng vẫn còn nói được, thùng thỉnh lên tiếng:

– Người chưa hỏi rõ căn do, đã đối xử tàn nhẫn với ta như thế này, ta e rằng mi sẽ có hậu hối.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thôi cũng đành vậy. Tại hạ chờ đại ca tỉnh dậy rồi sẽ xin lỗi cô nương!

Nữ lang áo đen không nói gì nữa, dựa đầu vào tường.

Thượng Quan Kỳ chặn trước người Đường Toàn, ngồi xếp bằng nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Trong nhà yên tĩnh trở lại, chỉ còn nghe tiếng hơi thở phập phù.

Thượng Quan Kỳ trong đầu óc những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn.

Chàng suy nghĩ rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ đã học Đường Toàn cách vận dụng tư tưởng, huy động trí thông minh thế nào. Chàng bắt đầu bằng sự phân tích từng lời nói của nữ

lang áo đen.

Trời phú cho mỗi người một bộ óc thông minh khác nhau. Nhưng nếu không chịu vận dụng nó, hoặc có vận dụng cũng chỉ phù phiếm bên ngoài không chịu nghĩ sâu thì làm sao tìm được manh mối những nghi vấn.

Thượng Quan Kỳ sau khi nghĩ đi nghĩ lại, quả nhiên tìm ra những điểm nghi ngờ.

Chàng biết nữ lang áo đen không phải là thủ hạ Cỗ Long Vương. Điều này thì chắc chắn rồi. Còn chiếc sắc lệnh kim bài kia có thể đúng là của Âu Dương bang chúa. Vậy thì, Âu Dương Thống đã phái nàng đến đây, có lẽ điều đó cũng đúng, và lúc nàng lên vào trong sơn trang này, bốn ả thị tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai đều nhận biết.

Lúc đầu tiên, chàng đã nghĩ rằng nữ lang áo đen che mặt chỉ là một trong ba ả Lan, Liên, Cúc. Đến khi lật được tấm mạng che mặt của người áo đen, chàng mới biết là mình đoán lầm.

Chàng từ từ mở hé cặp mắt để ngó trộm vẻ mặt của nữ lang thì chỉ thấy nàng vẫn bình tĩnh dường như không có điều chi lo sợ, đủ tỏ rằng nàng đúng là người Âu Dương Thống phái đến.

Thượng Quan Kỳ không hiểu nàng đến đây có dụng ý gì? Giả tỷ nàng thật có lòng muốn cho Đường Toàn được nghỉ ngơi một cách yên tĩnh thì sao lại không thương lượng với mình. Cần gì phải hành động ngầm ngầm để gây ra sự hiểu lầm này. Nếu nàng chủ tâm giết Đường Toàn thì bất tất phải dùng thuốc mê để tiên sinh ngất đi.

Chàng lại nghĩ đến mình bị tiếng tiêu dẫn dụ, rời xa trang viện, nàng có thừa thì giờ cùng cơ hội để giết Đường Toàn rồi chạy trốn, cần gì phải ẩn nấp ở dưới gầm giường.

Bao nhiêu nghi vấn chồng chất lên nhau như búi tơ vò trăm mối. Trong lúc hốt hoảng, khó lòng mà tìm ra được đầu mối, bất giác chàng tự hãm mình vào giữa những luồng tư tưởng trầm mặc.

Bên ngoài gió thổi thông reo, trong nhà ngọn đèn nhỏ bằng hạt đậu, ánh sáng chập chờn, dường như cạn dần. Ánh sáng nhỏ dần lại rồi tắt ngấm.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên tỉnh lại, mở bừng mắt ra, lạnh lùng hăm dọa:

– Giả tỷ cô nương thừa cơ nước đục mò cá, mượn lúc canh khuya tối tăm chạy trốn thì sẽ bị như đòn có khi mất mạng đó. Bây giờ cô đừng trách ta tâm địa độc ác.

Nữ lang áo đen nói:

– Nếu ta có ý trốn chạy thì việc gì phải đợi đến bây giờ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đêm hãy còn dài, cô nương vận khí dưỡng thần một lúc.

Nữ lang áo đen nói:

– Người đã điếm mấy huyết đạo trọng yếu quanh mình ta, đến huyết lưu

thông còn bị trở ngại thì nói chỉ đến chuyện vận khí điều dưỡng nữa.
Giữa lúc ấy, một tiếng kệt vang lên, cửa phòng đột nhiên mở toang ra.
Thượng Quan Kỳ tiện tay đoạt lấy lưỡi đao trủy thủ của nữ lang áo đen, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

– Ai đó?

Nữ lang áo đen đáp:

– Gió đấy chứ có ai đâu?

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Ngoài đại sảnh cửa ngõ đều đóng kín, gió lọt vào lối nào được?

Trong nhà đèn lửa tắt hết, trời tối mờ. Trong phòng cường địch ngòai đối diện nhau, bên ngoài cửa sổ gió cứ rít lên từng cơn, cửa phòng không gió thổi vào mở toang ra. Tình trạng này khiến người không khỏi bồn khoăn lo sợ.

Thượng Quan Kỳ khoa lưỡi trủy thủ lên, lạnh lùng bảo nữ lang:

– Bất luận người vào đây là ai. Y cùng cô nương lén lút chốn này là có dụng ý gì? Giả tỷ có biến cố gì xảy ra thì trong ba người, cô nương sẽ bị chết trước tiên.

Nữ lang áo đen cười lạt nói:

– Cái đó chưa chắc.

Thượng Quan Kỳ tức giận quát lên:

– Tôi cảnh cáo cô nương một lần cuối cùng. Trước tình cảnh này, tại hạ dám ra tay giết cô, trừ phi cô thật lòng muốn chết, nếu không thì đừng trêu chọc tôi...

Chàng ngẩng đầu trông ra bất giác run lên.

Tuy chàng là người bản lĩnh tuyệt cao, đảm lược hơn người mà trong lòng không khỏi hồi hộp.

Nguyên lúc Thượng Quan Kỳ hơi phân vân một chút đang điều qua tiếng lại với nữ lang, thì trong nhà đột nhiên xảy ra biến cố:

một bóng người xuất hiện đứng trước cửa không biết tự bao giờ.

Bóng người này tựa hồ như một u hồn khủng khiếp đứng sững trước cửa không nói câu gì.

Thượng Quan Kỳ hít mạnh một hơi dài, trấn tĩnh tâm thần, cất tiếng hỏi:

– Ai?

Chàng để ý nhìn thì thấy người này bịt mặt bằng tấm mạng đen, chỉ để hở hai con mắt.

Bỗng nghe thấy người đó đáp:

– Ta!

Rồi cất bước đi vào nhà.

Thượng Quan Kỳ quát lên:

– Đứng lại!

Bóng người dừng lại.

Một lúc sau Thượng Quan Kỳ dần dần trấn tĩnh lại, dần giọng hỏi:

– Người là ai báo tên cho ta hay!

Người đó giơ tay phải lên, cởi tấm mạng che mặt ra.

Thượng Quan Kỳ nhận lực hơn người chú ý nhìn thì người mới vào này cũng là một cô gái, chàng không khỏi run lên, giọng lưỡi đao trủy thủ ra quát hỏi:

– Chúng ta không quen biết nhau, canh khuya cô đến đây làm gì?

Thiếu nữ thở dài sườn sượt hỏi lại:

– Sao trong phòng này lại không thắp đèn?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đèn hết dầu nên lửa tắt rồi.

Thiếu nữ nhảy xổ vào nói:

– Ta khát nước lắm. Có nước cho ta một hớp.

Thượng Quan Kỳ sợ thị làm bị thương đến Đường Toàn, phóng ra một chưởng, người chàng cũng theo chưởng từ trên giường nhảy xuống.

Thiếu nữ xông vào nhanh quá, không tránh thể chưởng. Bỗng nghe “Bình” một tiếng chưởng đánh trúng thị.

Thượng Quan Kỳ giọng lưỡi trủy thủ lên thủ thế chờ đợi hễ thị xông vào là phóng trủy thủ đâm ngay tức khắc. Chàng thấy thiếu nữ áo đen đang đi, người loạng choạng rồi ngã vật xuống.

Thượng Quan Kỳ đưa tay trái nắm lấy nữ lang áo đen đến trước dần giọng quát hỏi:

– Thế này là nghĩa làm sao? Nói mau!

Nữ lang áo đen lạnh lùng hỏi lại:

– Sao? Người còn sợ ư?

Thượng Quan Kỳ cau giận nói:

– Người còn chống đối ta thì đừng trách ta ra tay trừng trị.

Nữ lang áo đen thở dài nói:

– Y bị thương rồi, người gọi người thắp đèn lên để xem thương thế ra sao rồi ta sẽ nói cho người hay.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói cũng phải. Dù sao cũng phải thắp đèn lên đã. Chàng liền lớn tiếng gọi:

– Tuyết Mai! Đem đèn lửa vào!

Lát sau, ả tiểu tỷ cầm đèn vào nhưng ả không phải là Tuyết Mai, mà là Sương Cúc.

Thượng Quan Kỳ nhìn thiếu nữ áo đen nằm dưới đất, quả nhiên trên lưng bị một lưỡi đao sáng loáng cắm ngập vào máu tươi chảy ra theo chuôi đao nhỏ xuống.

Nữ lang áo đen ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Kỳ trở cô gái bị thương nói:

– Người coi lại xem còn có thể sống được y không.
Thượng Quan Kỳ còn xuống nhìn hồi lâu rồi lắc đầu đáp:
– Thị bị lưỡi đao đâm vào nặng quá, khó lòng sống được.
Nữ lang áo đen hỏi:
– Người có định cứu y không?
Thượng Quan Kỳ đáp:
– Hiện ta không có thì giờ cứu y. Dù cho có cứu đi nữa, ta e rằng thị cũng không thoát chết.
Chàng ngừng một lát lại hỏi:
– Các người toa rập với nhau làm chuyện gì đây? Ta tuy chưa hiểu rõ được hết, nhưng đã thấy nhiều chỗ khả nghi..
Chàng đưa mắt nhìn Sương Cúc nói:
– Tuy trước ta chưa thấy bọn người, nhưng ta chắc rằng các người không phải là địch nhân từ ngoài mới đến, mà trước khi ta cùng đại ca vào sơn trang này, người đã ra ẩn nấp ở trong này rồi.
Nữ lang áo đen gật đầu đáp:
– Người đoán không lầm, thử đoán nữa đi.
Thượng Quan Kỳ nhíu lông mày nghĩ thầm:
“Cô này muốn khảo sát tài trí của ta đây”. Chàng hắng giọng rồi nói tiếp:
– Ta nghĩ rằng Âu Dương bang chúa lúc dựng ra sơn trang này muốn giữ cho thật kín đáo. Bọn Lan, Liên, Cúc, Mai được tuyển vào đây bất luận là hạng người nào, song thân thế lai lịch chúng đã được điều tra rất kỹ.
Nói đến đây, đột nhiên chàng ngoảnh đầu lại nhìn chăm chú vào nữ lang áo đen, nói tiếp:
– Hai người trà trộn vào sơn trang này nếu không được lệnh Âu Dương bang chúa thì tất nhiên bọn Lan, Liên, Cúc, Mai cho các người vào đây.
Nữ lang áo đen nhìn thiếu nữ nằm dưới đất, trên lưng có lưỡi đao đâm vào, nói tiếp:
– Xem chừng y không sống được nữa rồi. Nếu y chết đi thì nội tình việc này chỉ còn mình ta biết rõ.
Thượng Quan Kỳ nói:
– Ta sẽ khảo đả bọn Lan, Liên, Cúc, Mai lo gì chúng chẳng phun ra hết.
Nữ lang áo đen lắc đầu nói:
– Bọn chúng dù có biết đi chăng nữa, cũng chẳng biết được mấy tí.
Thượng Quan Kỳ cười nhạt nói:
– Đã là người trong trang này thì bất luận là ai cũng không được tiện tiện ra khỏi nơi đây. Ta tin chắc rằng sẽ điều tra ra được.
Tuy miệng chàng nói thế, nhưng trong thâm tâm chàng vẫn nghĩ thầm:
“Nghe giọng lưỡi cô ta thì nội tình này rất là phức tạp”.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 84

Vào Viện Sách Âm Thầm Thiết Kế

Trong phòng đột nhiên trở lại tịch mịch, nghe rõ cả tiếng người thở phì phò, nhưng trong đầu óc Thượng Quan Kỳ thật bối rối. Tuy chàng theo Đường Toàn mới được thời gian ngắn nhưng chàng đã học được khá nhiều lẽ lối suy luận.

Thoạt tiên chàng hoài nghi Âu Dương Thống. Đường Toàn gắng sức hết lòng vì Cùng Gia Bang huấn luyện ra Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt. Bọn này về võ công cũng như đám lược đều vào bậc nhất trong đám giang hồ. Bọn này cần có nhiều đức tính khác nhau, gặp nguy cấp mà không bối rối, đứng trước việc gian nan mà vẫn bình tĩnh. Cả đội ràng buộc với nhau thành một bức tường vững chắc, thắng không kiêu mà thua cũng không nản, thật là những tay thiện chiến khi tập hợp thành đoàn. Sở dĩ Cùng Gia Bang mà nổi tiếng với võ lâm được như ngày nay là nhờ ở bọn Bát Anh và Tứ Thập Bát Kiệt.

Thượng Quan Kỳ nghĩ tiếp:

“Âu Dương Thống ngoài mặt rất kính ái Đường Toàn song e rằng trong bụng có ý ghen tà. Tuy ông có danh nghĩa là bang chúa Cùng Gia Bang, mà thực quyền lại tập trung vào cả tay Đường Toàn. Bất luận việc gì cũng do tiên sinh tác chủ. Các tướng tá cùng thuộc hạ nhất nhất việc gì cũng hỏi đến Đường Toàn. Vậy thì Đường Toàn ít nhất ra cũng ngang hàng với Âu Dương Thống”.

Âu Dương Thống cũng là bậc thao lược hơn đời, há cam tâm làm bang chúa với cái hư danh mà không có thực quyền?

Nghĩ đến đây, bất giác chàng lẩm bầm:

– Người ta thường nói rằng:

“Chim muông hết rồi thì cây cung cứng cũng trở thành vô dụng. Mối quan hệ giữa Đường Toàn và Âu Dương Thống thật ra xây đắp trên đường lợi hại. Song chàng nghĩ lại thì Đường Toàn là người không thiết danh lợi. Tiên sinh ở Cùng Gia Bang tuy được mọi người kính nể yêu vì, song tuyệt không có dã tâm.

Hướng chi thân thể tiên sinh lại bạc nhược, không kham nổi trọng trách, Âu Dương Thống quyết không âm mưu hại tiên sinh lúc người sắp chết đến nơi.

Thượng Quan Kỳ lại nghĩ đến Quan Tam Thắng. Lão này cùng Đường Toàn ngang chức với nhau, bên văn bên võ riêng biệt, song Đường Toàn được

người Cùng Gia Bang tôn trọng hơn nhiều. Chẳng hiểu có phải Quan Tam Thăng vì ghen ghét mà hạ thủ sắp đặt âm mưu để sát hại Đường Toàn? Chẳng nghĩ quanh nghĩ quẩn mà vẫn không sao xác định được. Thời gian lặng lẽ trôi qua không biết đã bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng chân người đi đến làm đứt quãng luồng tư tưởng của Thượng Quan Kỳ. Chẳng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Tuyết Mai lưng thưng đi đến, đứng trước cửa, hỏi vọng vào:

– Thừa công tử, tiểu tỳ có vào được không?

Thượng Quan Kỳ nhìn nữ lang áo đen thấy cô ta nghĩ một lúc, dường như đã tỉnh lại nhiều. Sương Cúc vẫn cầm đèn đứng đó ở bên bàn.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đối với mọi người ở trong trang đều có ý nghi ngờ sợ sệt. Thêm một người vào trong phòng thì người ấy hoặc giấu ám khí trong mình, hoặc giở võ công vào gây sự, tuy mình chẳng sợ gì, nhưng chỉ lo khó bề giữ cho Đường Toàn được yên ổn. Chẳng lạnh lùng hỏi:

– Cô có chuyện chi đứng ngoài đó nói cũng được.

Tuyết Mai ngập ngừng hỏi:

– Công tử đem lòng hoài nghi cả bọn tiểu tỳ rồi hay sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước tình thế diễn biến này, ta không nghi không được...

Nói tới đây dường như chàng sức nghĩ ra việc gì trọng đại, liền đứng phắt dậy, đưa tay trái ra cướp lấy chiếc đèn lồng ở trong tay Sương Cúc, tay phải điểm vào huyệt đạo ả.

Sương Cúc la lên một tiếng, người nhũn ra ngồi phệt xuống đất.

Ả Tuyết Mai kiêu diễm, mặt hoa nhợt nhạt lộ vẻ kinh khiếp, muốn nói lại thôi, từ từ trở gót bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ dặn ả bằng một giọng trầm trầm:

– Cô bảo với các người kia giúp ta. Bất cứ ai toan trốn thoát khỏi sơn trang này thì sẽ bị gia hình cực kỳ thảm khốc, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong.

Tuyết Mai quay lại đáp:

– Tiểu tỳ xin ghi nhớ lời công tử.

Lát sau quả thấy Tuyết Mai dẫn Bạch Lan, Hồng Liên và một gã đại hán đứng tuổi lật đật đi đến.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra thì thấy gã đầu bếp trạc tuổi bốn mươi, mặt đen mảy rậm, trước ngực và cánh tay bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, chàng vừa trông đã biết ngay là người từng tập qua võ nghệ, nhưng coi tướng gã trung hậu không phải là kẻ xảo quyệt mưu cơ.

Tuyết Mai nghiêng mình nói:

– Tiểu tỳ đã gọi hết người trong nhà đến đây để chờ lệnh công tử.

Thượng Quan Kỳ giơ tay ra vờn gã đầu bếp nói:

– Người vào trong này.

Đại hán đứng tuổi, vẻ mặt ngẩn ngơ thông thả bước vào nói:

– Đà chúa cho gọi thuộc hạ đến đây có điều chi dạy bảo?

Vừa nói vừa tiến lại gần.

Gã vừa mở miệng, Thượng Quan Kỳ đã biết ngay là người Cùng Gia Bang vì khẩu âm và cách xưng hô đúng kiểu trong Bang này.

Thượng Quan Kỳ vừa ngấm ngấm đề phòng cất tiếng hỏi:

– Tên người là chi? Người có biết Đường tiên sinh không?

Đại hán đứng tuổi nghiêng mình đáp:

– Thuộc hạ tên gọi là Trương Đại Nghĩa. Nguyên thuộc hạ thạo nghề nấu bếp, nên các vị Đà chúa trong bang đều kêu bằng Xảo Thủ Trương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Khi người còn ở trong bang thì được đặt dưới quyền vị nào?

Xảo Thủ Trương đáp:

– Tiểu nhân trực thuộc dưới quyền bang chúa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người có được thấy mặt Đường tiên sinh bao giờ chưa?

Xảo Thủ Trương đáp:

– Đường tiên sinh là một nhân vật rất cao quý trong bang. Từ trên đến dưới, còn ai không biết. Tiểu nhân tuy là một gã thô lỗ, song rất kính phục tiên sinh. Lúc tiểu nhân được bang chúa phái đến đây tiểu nhân vâng lời ngay lập tức.

Thượng Quan Kỳ đang bối rối tâm can, không muốn nói chuyện nhiều với gã, chỉ đưa tay phải ra điểm huyệt gã rồi nói:

– Ta làm phiền người một chút. Người chịu ngồi đây chờ đến giờ Ngọ ngày mai, Đường tiên sinh tỉnh lại rồi, ta sẽ giải phóng huyệt đạo cho người.

Chàng lại giơ tay vẫy bọn Tuyết Mai nói:

– Các cô vào cả đây!

Tuyết Mai cất bước đi trước, vẻ mặt nghiêm trang ra chiều khảng khái dù phải đi vào chỗ chết cũng không sờn lòng.

Thượng Quan Kỳ lại đưa ngón tay ra điểm huyệt Tuyết Mai.

Tuyết Mai rên lên một tiếng rồi ngã xuống.

Thượng Quan Kỳ vung tay luôn mấy cái, điểm huyệt cả Bạch Lan và Hồng Liên.

Trong căn phòng tịch mịch đầy người nằm thẳng cứng. Đêm lạnh đèn khuya, chiếu sáng một cảnh tượng thê lương.

Thượng Quan Kỳ bị bao nhiêu mối hoài nghi kích động tâm can. Vì chàng có mối tình giao kết thân thiết với Đường Toàn nên mất vẻ bình tĩnh. Chàng nghiêng răng trở vào mặt bốn ả tiểu tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai và nữ lang áo đen nói:

– Bất luận là bọn người có ám hại Đường tiên sinh hay không. Cứ đến giờ Ngọ ngày mai nếu Đường tiên sinh không tỉnh lại thì các người đừng hòng sống nữa.

Bọn người này tuy đã bị chàng điểm huyết, nhưng trong lòng vẫn còn sáng suốt. Chúng nghe Thượng Quan Kỳ nói vậy, không biết trả lời thế nào đành lẳng lặng không nói gì.

Thượng Quan Kỳ ngồi trên mép giường, nhìn bốn cô tiểu tỷ đầu óc hỗn loạn, trong lòng nặng trĩu một mối cảm giác dị thường.

Chàng lại nhận thấy mình kém cỏi ở chỗ mọi người đông đủ cả đây rồi mà không sao điều tra được bao nhiêu nghi vấn. Chàng đưa mắt nhìn mọi người, không biết xử trí ra sao. Giá vào địa vị Đường Toàn thì ông đã giải quyết được mọi điều thắc mắc rồi.

Đêm dài dằng dặc, lặng lẽ trôi. Thỉnh thoảng lại có tiếng bốn ả Lan, Liên, Cúc, Mai rên rỉ.

Chờ mãi mới thấy rạng đông.

Ánh sáng ban mai xua đuổi cảnh tối mờ ban đêm, chẳng bao lâu trời đã sáng tỏ.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy ra mở cửa sổ. Chàng ló mặt ra hứng lấy một cơn gió lạnh, khiến cho đầu óc bồi hồi tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái, vươn vai, cảm thấy đêm rồi là một đêm dài nhất từ trước đến nay.

Chàng ngoảnh lại nhìn Đường Toàn hai mắt tiên sinh vẫn nhắm nghiền, tựa hồ đang ngủ ngon, hơi thở đều đều nghe rất rõ, tỏ ra chưa có việc gì xảy đến cho tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài tự hỏi:

“Thế này là nghĩa làm sao? Thật là những điều khó hiểu!” Chàng chỉ mong cho chóng đến giờ Ngọ, trong lòng vẫn lo ngay ngáy về những sự biến diễn từng giây từng phút. Chàng càng trông, thì giờ lại càng chậm, một tác bóng lâu bằng một đêm trường. Hôm nay khí trời trong trẻo, ánh dương quang chiếu xuống khắp nơi. Phong cảnh trên núi biến thành êm ả khá nhiều.

Đột nhiên một hồi tiêu nổi lên gián đoạn từng khúc đập vào tai chàng.

Tiếng tiêu này dường như ở xa lắm vọng lại, thoáng nghe như có như không, nó làm cho chàng nhớ lại người áo đen tóc dài, chàng bất giác động tâm tự hỏi:

“Phải chăng người đó có liên quan đến vụ này”.

Trong phòng vẫn yên tĩnh, những người bị điểm huyết cả trai lẫn gái đều nhắm mắt dường như đang ngủ cả.

Tiếng tiêu bi thảm mỗi lúc một xa rồi không nghe thấy nữa.

Thượng Quan Kỳ dùng hết tâm trí để suy xét tình thế trước mắt, nhưng càng nghĩ càng mờ mịt không ra manh mối.

Chàng lặng lẽ buồn phiền ngồi chờ.

Vàng thái dương dần dần đi lên nóc nhà, cách giờ Ngọ không còn xa mấy.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Đường Toàn vẫn thấy tiên sinh ngủ say như chưa có chút gì tỏ ra là sắp tỉnh lại. Tuy chàng cố nén lòng bình tĩnh, nhưng không tài nào nhẫn nại được những cơn sóng lòng rào rạt. Chàng chăm chú nhìn nữ lang áo đen hỏi:

– Người bảo đến giờ Ngọ thì tiên sinh tỉnh lại, câu đó có đúng không.

Nữ lang áo đen lại đưa mắt nhìn thiếu nữ bị trúng đao dường như chết đã lâu rồi, nội khí lại bốc lên nàng nói:

– Đúng là còn cứu được y. Vì người chần chờ để y uổng mạng.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Người bảo sao?

Nữ lang áo đen nhắc lại:

– Người chần chờ làm cho y phải uổng mạng.

Thượng Quan Kỳ vừa kinh hãi vừa tức giận nói:

– Ta làm gì làm lỡ để cho y phải thiệt mạng.

Nữ lang áo đen nói:

– Y bị thương vì lưỡi đao đâm vào, không phải là không cứu được. Người đã điểm huyết ta khiến ta không thể ra tay cứu y được thì chớ, nhưng chính người cũng không ra tay giải cứu. Há chẳng phải là người làm lỡ việc để cho y phải chết uổng mạng”.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn thiếu nữ áo đen nằm dưới đất hỏi:

– Thế ra người nói về cô này phải không.

Nữ lang áo đen nói:

– Thì y chớ còn ai nữa?

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi nói:

– Ta hỏi người về Đường tiên sinh kia mà.

Nữ lang áo đen nói:

– Việc gì mà người phải nóng nảy? Bây giờ đã đúng giờ Ngọ đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đến dứt giờ Ngọ mà Đường tiên sinh không tỉnh lại thì người đừng hòng sống nữa.

Lúc này bốn ả Lan, Liên, Cúc, Mai cùng gã đầu bếp Xảo Thủ Trương đều giương đôi mắt thao láo ra chăm chú nghe hai người lời qua tiếng lại.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra, đưa mắt nhìn Xảo Thủ Trương rồi trở vào thiếu nữ áo đen hỏi:

– Người có nhận biết hai người này không.

Xảo Thủ Trương đưa mắt nhìn hai cô áo đen rồi lắc đầu đáp:

– Tiểu nhân chưa được gặp các cô này bao giờ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái lầm bầm:

– Thật là mình mỗi lúc một thêm hồ đồ!

Chàng không hỏi gì nữa và tự biết rằng tình thế phức tạp trước mắt, mình không đủ thông minh để giải đáp, đành chờ đến giữa giờ Ngọ Đường Toàn tỉnh lại sẽ hay. Thượng Quan Kỳ nóng ruột quá thành ra coi một giờ lâu bằng cả một năm.. Thời gian lặng lẽ trôi, càng gần đến giữa Ngọ, Thượng Quan Kỳ thấy hoang mang, vạn nhất mà Đường Toàn ngủ vĩnh viễn không tỉnh dậy thì dù chàng phanh thây hết cả những người hiện có mặt trong gian phòng cũng không làm cho tiên sinh sống lại được.

Còn cách chính. Ngọ chừng một khắc, mặt chàng đầm mồ hôi. Chàng giương cặp mắt tròn xoe nhìn Đường Toàn chăm chăm không chớp.

Vàng thái dương lên đến giữa trời. Cây gậy cắm giữa sân vừa đứng bóng, Đường Toàn vẫn ngủ say chưa tỉnh...

Vẻ mặt Thượng Quan Kỳ kích động quá chừng, chàng từ từ cầm lấy lưỡi dao trủy thủ đang đặt trên bàn, hết đưa mắt nhìn Đường Toàn lại nhìn nữ lang áo đen, gần giọng nói:

– Đứng giữa Ngọ mà sao đại ca ta chưa tỉnh lại? Các người phải thương mạng. Dù các người có bị chết oan thì người làm các người mất mạng không phải là ta mà là...

Chàng ngừng lại giờ lưỡi trủy thủ trở vào thiếu nữ áo đen, nói tiếp:

– Kẻ hung thủ chính là cô này.

Nữ lang áo đen nhấp nháy cặp mắt, rồi nhắm lại. Cô muốn nói lại thôi.

Vì cô phát giác vẻ mặt Thượng Quan Kỳ đầy sát khí, chỉ một lời thất thổ là lập tức rước lấy cái vạ sát thân.

Thượng Quan Kỳ lại đưa mắt nhìn bóng nắng ngoài cửa sổ, từ từ bước xuống giường, giờ lưỡi trủy thủ lên đi thẳng lại chỗ nữ lang áo đen.

Nữ lang áo đen thấy Thượng Quan Kỳ mặt đỏ bừng lên, đặng đặng sát khí thì không khỏi khiếp sợ khẽ nói:

– Người hãy chờ một lát nữa. Đường tiên sinh sắp tỉnh lại rồi đó.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Ta không còn thể nào chờ thêm được nữa.

Nữ lang áo đen đưa mắt chăm chú nhìn Đường Toàn nằm trên giường đang ngửa mặt lên, khẽ nói:

– Người coi kìa! Ý tỉnh lại rồi đó!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại, Đường Toàn quả nhiên đã trở mình, từ từ duỗi tay ra.

Hết thấy mọi người trong gian phòng đều nhìn chòng chọc vào Đường Toàn vì số mạng của họ sẽ bị chết uống nếu tiên sinh không tỉnh dậy kịp giờ.

Bỗng thấy Đường Toàn thở phào một cái từ từ mở mắt ra.

Thượng Quan Kỳ khẽ cất tiếng gọi:

– Đại ca!

Rồi liệng lưỡi dao truy thủ ở trong tay đi lật đật chạy lại.

Đường Toàn từ từ đưa mắt nhìn hết cảnh vật trong phòng một lượt rồi ngồi nhòm dấy.

Thượng Quan Kỳ trong đầu óc chông chênh không biết bao nhiêu là nghi vấn, không nhìn được nữa, hỏi ngay:

– Đại ca ơi! Vụ này là thế nào đây?

Đường Toàn tùm tùm cười khẽ hỏi lại:

– Sao? Hiền đệ điếm huyết bọn chúng đây ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Nếu đại ca chỉ tỉnh lại chậm một khắc thì cả lũ này sẽ bị chết uống dưới lưỡi dao truy thủ.

Đường Toàn thốt nhiên để mắt đến thiêu nữ nằm dưới đất. Ông nhảy vội tới nơi, kinh ngạc hỏi:

– Sao? Cô này chết rồi ư?

Thượng Quan Kỳ hồi hộp, chàng cảm thấy trong đầu óc lại nảy thêm ra một mối nghi ngờ nữa, vội hỏi:

– Đại ca! Thế này nghĩa làm sao?

Đường Toàn cúi mình xuống, ghé tai vào thiêu nữ áo đen nghe một lúc, rồi lắc đầu thở dài nói:

– Thôi hỏng rồi, không sao cứu được nữa!

Mặt ông luôn luôn chuyển động tỏ ra đang gặp phải một vấn đề nan giải.

Nữ lang áo đen ngồi dựa vào tường thở dài nói:

– Đáng lý ra còn có thể giải cứu cho y được nhưng công tử đây chần chờ không chịu ra tay, để đến nỗi y phải uống mạng.

Đường Toàn quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ:

– Cô ta bị thương về tay ai vậy?

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày đáp:

– Cái đó tiểu đệ nhìn không rõ, lúc cô ta chạy vào phòng này thì sau lưng đã bị lưỡi truy thủ cắm vào sâu ngập đến chuôi. Thương thế cực kỳ trầm trọng.

Nữ lang áo đen nói:

– Nếu công tử không đánh y một chưởng thì y không đến nỗi chết ngay.

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– Dù ta giết y thì đã sao?

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Hiền đệ bắt tất nóng nảy, hãy giải phóng huyết đạo cho bọn họ đi đã, họ không có tội lỗi gì đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thưa đại ca! Từ suốt đêm hôm qua cho đến trưa hôm nay, bao nhiêu biến cố đã xảy ra khiến cho tiểu đệ phải điên đầu. Đại ca có hiểu vụ này ra sao không?

Đường Toàn đáp:

– Vụ này bề ngoài coi có vẻ rất phức tạp nhưng khi vỡ lẽ ra rồi thì cũng không có chi bí mật. Hiền đệ giải huyết cho họ rồi chúng ta sẽ thông thả nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ theo lời, giải khai huyết đạo cho bốn ả nữ tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai cùng nữ lang áo đen và gã Xảo Thủ Trương.

Mọi người thở phào một tiếng rồi tỉnh lại ngay.

Xảo Thủ Trương vươn vai, nhìn Đường Toàn hỏi:

– Thừa tiên sinh! Việc này đầu đuôi ra sao? Tiểu nhân chẳng hiểu chi hết.

Đường Toàn khoát tay cười nói:

– Người hãy xuống bếp làm canh miến cho ta ăn, bụng đói lắm rồi.

Xảo Thủ Trương tuy nóng nghe cho hiểu chuyện, toan trùng trình ngồi lại, nhưng gã rất kính sợ Đường Toàn. Ông đã nói câu gì, gã không bao giờ dám cưỡng lại, đành thùng thảng đi ra.

Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hết lo ngại nữ lang áo đen đột nhiên tập kích Đường Toàn, chàng ngằm ngằm vận nội lực đề phòng.

Nữ lang áo đen sau khi được khai phóng huyết đạo lập tức chạy đến bên thi thể thiếu nữ áo đen nằm lẩn dưới đất. Hai hàng châu lệ chứa chan, nàng ngậm ngùi gọi:

– Hiền muội ơi! Tội nghiệp cho hiền muội bị chết oan?

Thượng Quan Kỳ càng nhìn càng rối trí, nghi vấn mỗi lúc một chồng chất lên. Chàng đưa mắt nhìn Đường Toàn thấy tiên sinh vẫn ngồi trên ghế lẳng lẳng không nói gì, để mặc cho nữ lang buông tiếng khóc rờn.

Bốn ả nữ tỳ Liên, Lan, Cúc, Mai thông tay đứng một bên, thù người ra.

Bốn cô này gặp bước đường luân lạc đã nhiều, dường như từng quen thuộc với tinh thần nhẫn nại vô bờ bến, chịu đựng được tất cả những sự ngược đãi đến với mình.

Nữ lang áo đen khóc rống hồi lâu, đột nhiên nàng ôm thi thể thiếu nữ lên coi kỹ lại rồi biến sắc, chậm rãi nói:

– Quả nhiên họ giết hiền muội thật... Rồi đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ:

– Tôi trách làm công tử. Vết thương trí mạng quả là nhát đao ở sau lưng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao? Dường như cô nương biết y bị hại về tay kẻ nào rồi thì phải?

Nữ lang áo đen gật đầu đáp:

– Tôi biết rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ai vậy?

Nữ lang áo đen đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Chắc tiên sinh cũng đã biết rồi.

Đường Toàn vẫy tay ngăn trở không để nữ lang áo đen nói ra, nên ngắt lời:

– Ta biết rõ cả rồi. Các ngươi hãy đi nghỉ một lúc. Lệnh muội chẳng may chết đi mà lại vì ta mà chết. Dĩ nhiên ta phải tìm một biện pháp khiến cho kẻ thác oan được nhắm mắt và người còn sống lấy lại được tự do rồi xa chạy cao bay, đặng sống một cuộc đời yên vui.

Nữ lang áo đen vẻ mặt rầu rầu, buông một tiếng thở dài rồi ôm thi thể thiếu nữ đứng dậy đi ra khỏi gian phòng.

Bọn Lan, Liên, Cúc, Mai cũng theo sau nàng ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Đại ca ơi! Vụ này ra sao. Tiểu đệ hồi hộp đến chết mất!

Đường Toàn đáp:

– Vụ này giản dị thôi, song vì lòng người dối quá nên biến thành phức tạp.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hai cô áo đen xuất hiện một cách đột ngột trong trang viện này là ai vậy?

Đường Toàn đáp:

– Âu Dương bang chúa chuẩn bị từ lâu. Ba năm trước đây bang chúa đã phái người đến ở trong một cái hang bí mật để chế được vật cùng luyện thuốc cho ta.

Thượng Quan Kỳ “À” lên một tiếng rồi nói:

– Tiểu đệ nghĩ đã không sai, việc này quả do Âu Dương bang chúa chủ trương.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa thủy chung vẫn có hảo tâm lo lắng cho ta. Người biết trước thân thể ta yếu đuối, tất có một ngày kia phát sinh trọng bệnh. Nhưng ta không hề nghĩ đến thân mình khiến người không biết đâu mà lường, mà vẫn không lừa dối được người. Người ngầm ngầm mời vô số danh y nghiên cứu thân thể ta để tìm ra phương pháp hy vọng chữa cho ta sống lâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Có một điều tiểu đệ thủy chung vẫn không hiểu muốn thỉnh giáo đại ca.

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù đại ca không thích võ công, tưởng cũng nên tập võ cho thân thể được cường kiện. Giả tỷ đại ca biết chút ít về cơ sở võ công chắc người không đến nỗi nhu nhược thể này.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Ta đã gần hết tuổi thọ, có tiết lộ cùng hiền đệ cũng không sao. Lúc mới sinh ra, cơ thể ta đã bị khiếm khuyết Trong tám đường mạch kỳ kinh thì có đến ba đường không thông, nên gân cốt mềm xèo, không đủ thể chất luyện võ. Nếu cứ miễn cưỡng luyện tập tất sinh nguy hiểm. Trước kia ân sư ta còn

chẳng có cách nào đào luyện cho ta được, hưởng chi người khác.

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng hỏi lại:

– Có chuyện ấy ư?

Đường Toàn gật đầu cười đáp:

– Đúng thế, hiền đệ nên biết rằng khắp thiên hạ không có người nào hoàn toàn, dù có tài trí hay võ nghệ cao cường đến đâu cũng không khỏi có chỗ thiếu sót.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Đại ca nói chí lý.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ nên biết rằng cái rất hay thường có cái rất dở đi liền nhau. Đó là một định luật bất di bất dịch, khác nào một ngày sáng sửa tiếp theo là một đêm tối tăm. Một người tiếng tăm lừng lẫy bốn phương thì chính người đó đầy cảnh buồn phiền vì trong lòng có nhiều vết thương đau đớn.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên cảm thấy trong lời nói Đường Toàn đượm vẻ thâm lương, bất giác trong lòng xúc động quay đầu nhìn lại, thấy Đường Toàn nước mắt chảy quanh, dường như sắp nhỏ giọt. Đây là lần đầu, từ khi chàng biết Đường Toàn, chàng thấy tiên sinh xúc động mạnh. Trước nay tiên sinh là người thâm trầm, bất cứ gặp việc gì tiên sinh vẫn giữ nét mặt tươi cười, mà lúc này không giấu nổi bi thương đến trào nước mắt.

Đường Toàn tựa hồ phát giác ra thái độ thất thường, giơ tay lên lau nước mắt nói:

– Giả tỷ ta còn cách bồi bổ được chỗ thiếu sót hay luyện tập được võ công thì tình thế võ lâm ngày nay có khi lại chuyển ra thế khác.

Thượng Quan Kỳ lặng lẽng ngồi nghe không nói xen vào.

Đường Toàn cảm quát lên phe phẩy mấy cái rồi nói tiếp:

– Nếu như vậy, có lẽ ta không chịu khuất phục ở dưới bất cứ một ai và có lẽ đã tìm biện pháp để sớm hạ Côn Long Vương rồi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Đại ca nói phải lắm. Người đời cần phải có chỗ thiếu sót không nên được toàn thiện.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ đã thông hiểu đường đạo lý này thế là tốt lắm.

Tiên sinh lại nói:

– Hiền đệ Ôi! Chúng ta sẽ kết nghĩa kim lang, vậy hiền đệ là người tri kỷ nhất đời của ta. Tuy ta cùng Âu Dương bang chúa ở với nhau trong mười năm trời.

Nhưng đó mới là vì việc công đã tín nhiệm nhau gắng lòng hết sức. Còn hiền đệ với ta lúc này là nói về tình riêng.

Thượng Quan Kỳ nghe xong, tựa hồ như đã hiểu được nửa vời, liền nói:

– Đại ca có điều chi dặn bảo, xin nói ra.

Đường Toàn thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên đứng dậy nói:

– Đi! Chúng ta ra ngoài vườn hoa sẽ nói chuyện. Anh em mình còn chỉ có một buổi chiều nay để nói chuyện giang hồ mà thôi.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Sao? Đại ca..

Đường Toàn tùm tùm cười nói tiếp:

– Hiền đệ đừng lo. Tâm nguyện ta chưa được viên mãn, có lý đâu ta chịu hai tay buông xuôi bỏ mặc cõi trần hoàn?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca tha tội cho tiểu đệ vì ngu xuẩn mà không hiểu ý trong câu nói của đại ca.

Đường Toàn nói:

– Đêm nay bắt đầu từ canh một, tiểu huynh sẽ đóng cửa lại để nghiên cứu phác họa một bức đồ án.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca cần phải bao nhiêu thời giờ mới làm xong việc này.

Đường Toàn đáp:

– Là một tháng, chóng là mười ngày.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca vẽ đồ án để làm gì?

Đường Toàn đáp:

– Sau khi tiểu huynh chết rồi, phải để lại những đồ hình để chế phục Cỗ Long Vương. Có thế mới yên tâm nhắm mắt được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sau khi đại ca vẽ xong đồ án, anh em ta còn được ngày nào ngồi châu đầu với nhau để trò chuyện nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu huynh đem hết tinh lực vào công việc này. Đồ án vẽ xong rồi, dù tiểu huynh chưa chết thì tâm thần cũng kiệt quệ mất rồi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sao đại ca không kéo dài thời gian họa đồ ra ít nữa, tỉ dụ chia mười ngày ra làm ba tháng hoặc giả còn giữ được sức khỏe.. Đường Toàn nói:

– Vạn nhất mà ta còn sống trong thời hạn ba tháng thì cuộc đời bằng có thể thôi.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tiểu đệ có vào ngồi bên đại ca để hộ vệ được không? Tiểu đệ e rằng đại ca gặp chuyện hung hiểm.

Đường Toàn cười nói:

– Có hiền đệ ngồi bên cạnh, ta e rằng trở ngại cho công việc vận dụng trí não

của tiểu huynh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc nguy hiểm xảy ra vừa rồi, trong lòng tiểu đệ vẫn còn kinh hãi. Vạn nhất có điều gì xảy ra, tiểu đệ không kịp cứu viện, há chẳng là một sự hối hận suốt đời?

Đường Toàn nói:

– Chỗ này kín đáo ít người biết tới. Tiểu huynh chắc rằng trong vòng một tháng chưa ai có thể tìm đến được. Thượng Quan Kỳ nói:

– Âu Dương bang chúa liệu có mưu...

Thốt nhiên chàng tự biết là câu nói rất mạo phạm nên ngừng bật.

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Tiểu đệ chớ nên đa nghi. Âu Dương bang chúa đối đãi với tiểu huynh cực kỳ trung hậu. Vì người muốn chữa bệnh cho tiểu huynh nên đã ngấm ngấm phái tay cao thủ lại mời rất nhiều danh y đến đây hộ vệ và lo lắng chạy chữa cho ta.

Bọn người này ở một chỗ bí mật gần sơn trang đây. Việc này chính do Tả Hữu Nhị Đồng bên Cùng Gia Bang cầm đầu. Ngoài Âu Dương bang chúa ra, tiểu huynh ngờ rằng cả Quan Tam Thắng cũng không biết đến.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc nói tiếp:

– Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì đêm qua Âu Dương bang chúa đã tới đây. Thế mà đến giờ chưa thấy, tất là đã gặp một cuộc đại biến. Hỡi ôi! Tiểu huynh cho rằng biến cố này làm tổn thương rất nhiều đến thực lực Cùng Gia Bang.

Nói đến đây, Đường Toàn ngừng lại hai mắt nhìn chăm chú Thượng Quan Kỳ, nói tiếp:

– Hiền đệ Ôi! Sau khi tiểu huynh chết rồi, trên đời này nhân vật chế phục được Côn Long Vương thật là hiếm lắm. Vì thế mà trước khi tiểu huynh chết đi phải đặt một cơ cấu đối phó y, có điều cần phải hiền đệ giúp ta mới xong.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên lặp lại:

– Cần tiểu đệ giúp?...

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng thế! Tiểu huynh sắp đặt xong rồi nhờ tiểu đệ thay tiểu huynh để thực hiện.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tài trí của tiểu đệ làm sao đương nổi trọng trách đó!

Đường Toàn cười nói:

– Tuy tài trí hiền đệ có kém Côn Long Vương nhưng so với các nhân vật trong võ lâm hiện nay thì hiền đệ cũng vào hạng thượng đẳng rồi.

Thượng Quan Kỳ lộ vẻ cương nghị nói:

– Xin đại ca cứ dặn bảo, tiểu đệ xin hết sức thi hành, còn việc thành bại thì tiểu đệ chưa hiểu được.

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Đêm nay sau khi tiểu huynh vào phòng kín rồi, bất luận là hiền đệ cũng ngăn trở họ, đừng để vào quấy nhiễu ta.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nếu Âu Dương bang chúa đến thì sao?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Hiền đệ cũng thoái thác đừng để người vào.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Tiểu đệ nhớ cả rồi. Đại ca còn dặn gì nữa không. Đường Toàn nói:

– Ta vẽ xong đồ án rồi sẽ ghi rõ những phương thức hành động. Phiền hiền đệ thi hành cho thật đúng, chớ có biến đổi chút nào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin tuân mạng.

Đường Toàn thở dài nói:

– Sau khi tiểu huynh chết rồi, Cùng Gia Bang khó có tay địch lại Cồn Long Vương. Tiểu huynh không muốn cho công nghiệp của mình gây dựng trong mười năm trời phải tan tành, vì thế cần phải tìm một người thừa kế để giữ vững cơ nghiệp đó.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca đã tìm được ai chưa?

Đường Toàn gật đầu thở dài đáp:

– Tiểu huynh tìm được rồi, nhưng người này phí hiền đệ năn nỉ sẽ không chịu gia nhập Cùng Gia Bang để chống đối Cồn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người đó tiểu đệ đã biết chưa?

Đường Toàn đáp:

– Không những hiền đệ biết rồi mà mối giao kết giữa đôi bên còn sâu đậm hơn tiểu huynh nhiều.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Con người tài trí như vậy, tiểu đệ thật không nghĩ là ai?

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ cùng y có mối liên quan cực kỳ vi diệu!

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra hỏi:

– Phải chăng đại ca nói Liên Tuyệt Kiều?

Đường Toàn đáp:

– Đúng rồi! Theo con mắt quan sát của tiểu huynh thì nàng là người duy nhất có đủ trí lực chống chọi với Cồn Long Vương. Nàng có kém chẳng chỉ ở chỗ điều binh. Nếu đưa ra cho nàng phương lược dụng binh thì việc chống

đổi Cỗ Long Vương không có gì là khó nữa.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên thoáng qua một cảm giác buồn phiền, từ từ cúi đầu xuống nói:

– Tiểu đệ cùng nàng không hợp tình ý, e nàng không chịu.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Liên Tuyết Kiều sinh trưởng ở trong hoàn cảnh hiểm độc tàn ác, nuôi thành tính kiên quyết không chịu thay đổi ý chí. Nàng ở với Cỗ Long Vương đã lâu nên có lòng sợ sệt y. Tuy nàng có tài trí như Cỗ Long Vương, song không đủ dũng khí để chống lại y. Về điểm này cần được hiền đệ giúp nàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Về điểm này tiểu đệ cũng cảm thấy nan giải.

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ bất tất phải lo ngại, lúc đến việc sẽ khuyên được nàng. Nói đến đây, Đường Toàn ngẩng mặt lên nhìn đám mây trắng lơ lửng bên trời nói:

– Có điều hiền đệ phải mua bằng một giá rất đắt mới khiến cho nàng tập trung cả tài trí để vận trù quyết sách, ngồi trong trướng để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Xin tha thứ cho tiểu đệ hỏi lại ý tứ trong câu đại ca nói. Tiểu đệ phải trả bằng một giá rất đắt là thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Nghĩa là suốt đời phải ôm mối tương tư đau khổ. Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra không biết nói thế nào.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 85

Cuộc Thử Sức Giữa Tả, Hữu Nhị Đồng Và Thượng Quan Kỳ

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Liên Tuyết Kiều từ thuở nhỏ đã phải chịu hết mọi hiểm độc nên thành tính nhẫn nại hơn người. Mỗi khi gặp việc nàng cân nhắc những điều lợi hại, thiệt hơn cho đại cuộc. Song nếu nàng mê man trong cuộc tình ái mỹ mãn thì nàng sẽ mất hết hùng tâm tráng khí và sinh lòng ủy mị muốn tránh mọi sự gian nan...

Tiên sinh từ từ đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ Oi! Ta không thể nói hết lời nữa.

Sắc mặt Thượng Quan Kỳ mấy lần biến đổi, tỏ ra trong lòng xúc động vô cùng. Hồi lâu chàng mới chậm rãi nói:

– Tiểu đệ xin ghi lời ca trưởng.

Đường Toàn nói:

– Cái đau khổ của hiền đệ sẽ cứu vãn được kiếp vận đau đớn cho bao nhiêu anh em đồng đạo trong võ lâm khắp thiên hạ và cho ức triệu sinh linh khỏi bước lưu ly vì chiến cuộc.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Sau này đại sự hoàn thành, Cỗ Long Vương mất đầu rồi, tiểu đệ nên vào cửa không, vĩnh viễn không trở lại chốn hồng trần nữa.. Đường Toàn nói:

– Cõi tướng mạo hiền đệ vô duyên với nhà Phật.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chẳng lẽ tiểu đệ chịu chết hay sao?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Hiền đệ không phải là người yếu tướng.

Thượng Quan Kỳ đưa tay lên, vỗ trán nói:

– Nếu thế thì tiểu đệ tự liệu không đúng hay sao?

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ nên chịu đựng bệnh tương tư dày vò một cách bền bỉ để khích lệ tấm lòng hiếu thắng của Liên Tuyết Kiều, đảm nhiệm nên công nghiệp tuyệt thế.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên phát giác ra trong lòng mình yêu mến mãnh liệt Liên Tuyết Kiều. Chàng cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Đường Toàn đảo mắt nhìn những khóm hoa trước viện trầm giọng nói:

– Hiền đệ Oi! Tiểu huynh biết rằng trong thâm tâm hiền đệ đã đem lòng ái mộ vô biên đối với Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ vội ngắt lời:

– Đại ca!....

Chàng chỉ la lên được một tiếng “Đại ca” rồi đột nhiên không nói nữa.

Đường Toàn đang hắng một tiếng rồi cười nói:

– Đó chẳng qua là hiền đệ không muốn tranh đoạt với Viên Hiếu mà thôi.

Hỡi ôi! Chiến trường tình ái thật là kỳ cục! Viên Hiếu trừ võ công ra, kém hiền đệ đủ mọi mặt về tài trí cũng như về tướng mạo, ai ngờ chính cái kém cỏi thành ra ưu điểm của gã.

Đột nhiên tiếng chim vọng lại, một con chim ưng rất lớn bay trên đầu hai người.

Đường Toàn ngẩng nhìn cánh chim bay tít mù trên vòm trời xanh ngắt, nói tiếp:

– Gã Viên Hiếu chất phác thuần hậu, chả biết mưu cơ là gì. Vì thế mà gã không hiểu lẽ tương nhượng. Lòng gã yêu tha thiết Liên cô nương là gã nói toạc ra ngoài miệng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca xét thật đúng tâm lý.

Đường Toàn nói:

– Cứ lý luận như vậy hiền đệ lâm vào thế chịu thua, trừ phi hiền đệ có thể biến thành ra cánh chim ưng quên hẳn tính người.

Thượng Quan Kỳ kêu lên:

– Xin đại ca đừng nói nữa!

Đường Toàn lại nhìn chòng chọc vào Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ này hãy bình tĩnh! Sau lúc hoàng hôn hôm nay, tiểu huynh sẽ vào phòng kín. Đó là nơi chôn táng nguồn sống của tiểu huynh. Dù hiền đệ có muốn nghe thanh âm của tiểu huynh cũng không được nữa.

Thượng Quan Kỳ bủn rủn cả người nói:

– Xin đại ca tha thứ cho tiểu đệ đã lỡ lời.

Đường Toàn nở một nụ cười âm thầm nói:

– Có người khác so với hiền đệ còn thống khổ hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ vẻ mặt băng khuôn hỏi:

– Ai vậy?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiều, Liên cô nương...

Tiên sinh ngừng một lát lại nói tiếp:

– Võ công càng cao bao nhiêu thì mối hận trong lòng càng sâu bấy nhiêu.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên khoanh tay nói:

– Đại ca chẳng nên nói chuyện này nữa. Tiểu đệ dù phải chịu bao nhiêu nỗi thống khổ cũng đành chịu đựng để bệnh vực cho anh em đồng đạo trong võ lâm.

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Chẳng những thế mà thôi đâu!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca còn muốn tiểu đệ làm chi nữa?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiều chịu về Cùng Gia Bang mà mưu việc lớn, hiền đệ cần khích động cho nàng dám cùng Cổ Long Vương giao chiến.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói:

– Vậy đứng trước người ngọc, hiền đệ phải nhẫn nại hơn nữa mà chịu đựng sự đau khổ dày vò.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Về điểm này tiểu đệ e rằng khó lòng chịu nổi.

Đường Toàn nói:

– Dù sao hiền đệ cũng gắng mà chịu đựng, luôn luôn nghĩ đến ức triệu sinh linh. Cuộc yên nguy của họ buộc chặt với sức chịu đựng của hiền đệ. Vậy ráng mà quên những sự khổ não đó đi! Hỡi ơi! Hiền đệ nên nhớ lại câu tiểu huynh vừa nói lúc nãy:

Con người có điều khiếm khuyết thì mới để lại được công nghiệp lớn lao cho thế gian.

Thượng Quan Kỳ rầu nét mặt nói:

– Tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Đường Toàn buông tiếng cười sang sảng nói:

– Đây là lần cuối cùng anh em mình ngồi đàm luận với nhau, hiền đệ còn có điều chi nan giải nên nói nốt đi.

Thượng Quan Kỳ gắng gượng nén cơn đau khổ miễn cưỡng vui tươi. Chàng không nỡ lộ vẻ buồn rầu trước vẻ mặt cao hứng của Đường Toàn.

Vàng thái dương đã lặn non đồi. Đường Toàn trông ráng chiều đầy trời nói:

– Hiền đệ Oi! Con người ta khác nào ráng chiều trước lúc hoàng hôn, ngỡ rằng sáng sủa tươi đẹp nhưng nào có được bao lâu.

Đoạn ông từ từ cất bước đi.

Thượng Quan Kỳ theo sau Đường Toàn đi đến trước cửa viện sách. Đường Toàn bước vào trong viện, quay lại cười nói:

– Hiền đệ đừng vào nữa.

Thượng Quan Kỳ biết rằng Đường Toàn vào trong viện rồi, sau này chưa chắc còn được gặp mặt, bất giác đau lòng khôn tả, chàng buồn rầu nói:

– Hãy còn sớm, anh em nói chuyện lúc nữa được không?

Đường Toàn mỉm cười hỏi:

– Hiền đệ còn muốn nói điều chi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Vụ hai thiếu nữ áo đen vừa qua, đại ca chưa nói rõ. Tiểu đệ cảm thấy trách nhiệm trọng đại trong việc hộ vệ cho đại ca. Trong lòng còn điều lo lắng chưa yên, vạn nhất để xảy ra tai họa, tiểu đệ không kịp cứu viện, há chẳng mang hận suốt đời?

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì chỉ trong vòng mười ngày thì Âu Dương bang chúa sẽ tới đây.

Ngừng một lát, tiên sinh lại nói tiếp:

– Tả, hữu nhị đồng tuyền chưa gặp mặt chúng ta, nhưng tiểu huynh chắc rằng hai vị đó có trách nhiệm bảo vệ cho chúng ta. Ngoài ra, còn rất nhiều tay cao thủ Cùng Gia Bang hóa trang làm tiểu phu hay người săn bắn rải rác khắp bốn mặt sơn trang này. Hai thiếu nữ áo đen đó tất nhiên là thủ hạ của Tả, Hữu nhị đồng. Hai cô đó chẳng qua là người bị họ sai khiến mà thôi...

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi:

– Sao? Chẳng lẽ trong Cùng Gia Bang cũng có người ám toán đại ca ư?

Đường Toàn đáp:

– Khi nào Âu Dương bang chúa tới đây, sẽ điều tra ra manh mối vụ này. Tiểu huynh chẳng còn sống bao lâu nữa thì dù cho có người cố ý mưu hại, tiểu huynh cũng chẳng để vào lòng.

Thượng Quan Kỳ thở dài không nói nữa.

Đường Toàn từ từ đóng cửa viện lại, khẽ nói:

– Hiền đệ Oi! Bắt đầu từ đây hiền đệ đừng kinh động tiểu huynh nữa nhé!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Những đồ dùng của đại ca ăn uống thì sao?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu huynh đã trữ sẵn trong này rồi. Tiểu huynh tự nấu lấy mà ăn uống.

Hiền đệ tất phải nhọc lòng.

Thượng Quan Kỳ nhìn hai cánh cửa khép tay xá dài, nói vọng vào:

– Xin đại ca bảo trọng thân thể. Tiểu đệ thường thường túc trực ở ngoài cửa này. Nếu có cần gì xin đại ca cứ gọi tiểu đệ.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng bên trong cài cửa rồi chàng lấy một cái ghế đặt trước cửa ngồi xuống.

Bốn ả nữ tỳ Liên, Lan, Cúc, Mai luân phiên nhau đưa cơm nước cho Thượng Quan Kỳ. Dường như chúng đã mất hết tính tình vui vẻ hoạt bát như lúc chàng mới đến. Á nào cũng lặng lẽ nghiêm nghị tựa hồ rất sợ hãi chàng.

Ba ngày trôi qua vùn vụt một cách yên lặng.

Đường Toàn ở trong thư viện cửa đóng then cài. Bên ngoài, suốt ngày đêm chỉ trông thấy ánh đèn đuốc trong viện sáng rực, ngoài ra không còn trông

thấy gì nữa.

Thượng Quan Kỳ không dần nổi tính hiếu kỳ, bao ngày đi tuần bên ngoài cửa sổ, chàng lại ngấp ngó nhòm trộm để xem Đường Toàn ở bên trong làm gì.

Nhưng cửa sổ đóng chặt lại che màn rất dày, bất luận người tinh mắt đến đâu cũng chẳng trông thấy gì bên trong, ngoại trừ ánh sáng của đèn lửa lọt ra. Đến giữa trưa hôm thứ tư, Tuyết Mai lật đật chạy tới, đứng đằng xa thì lễ chào Thượng Quan Kỳ nói:

– Có người xin ra mắt Đường tiên sinh.

Mấy hôm nay Tuyết Mai đối với Thượng Quan Kỳ dường như xa cách nhau nhiều, không dám cười nói tự nhiên khi chàng mới đến.

Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy mấy hôm nay mình quá nghiêm khắc với bốn cô hầu hoa nhường nguyệt thẹn, chàng liền hỏi bằng một giọng rất ôn hòa:

– Ai đó cô nương.

Tuyết Mai lắc đầu đáp:

– Tiểu tỳ cũng không quen biết.

Thượng Quan Kỳ nhú cặp lông mày, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Đàn ông hay đàn bà?

Tuyết Mai đáp:

– Một trai, một gái.

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy, bước ra ngoài cửa sảnh đường nói:

– Cô nương dẫn y vào đây gặp ta.

Tuyết Mai dạ một tiếng rồi trở gót đi ra.

Lát sau nàng dẫn khách vào.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra thấy hai người theo sau Tuyết Mai. Chàng trai mới chừng mười lăm, mười sáu tuổi, còn cô gái mình mặc áo đen, mày thanh mắt sáng mặt hoa da phấn tuổi chừng mười tám, mười chín. Tay cầm một cái hộp ngọc sắc trắng, lưng giắt bảo kiếm.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến lời Đường Toàn nói:

“Trong một nơi bí ẩn gần sơn trang này lần quất hai vị cao nhân là Tả, Hữu nhị đồng bên Cùng Gia Bang...”.

Chàng cất tiếng hỏi:

– Quý tính các hạ là gì? Muốn kiếm ai ở đây?

Chú bé cặp mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ một lượt rồi đáp:

– Tại hạ muốn kiếm Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đường tiên sinh không thể tiếp khách được.

Chú bé quay lại nhìn thiếu nữ áo đen hỏi:

– Có phải người người đã nói đó là vị này không?

Thiếu nữ áo đen gật đầu đáp:

– Chính là người này.

Chú bé đeo kiếm đưa cặp mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi hỏi:

– Quý tính các hạ là gì?

Thượng Quan Kỳ nhú cặp lông mày đáp:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ.

Chú bé xoay tay sờ vào chuôi kiếm hỏi:

– Các hạ với Đường tiên sinh là chỗ thân thích thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đường tiên sinh là nghĩa huynh của tại hạ.....

Ngừng một lát chàng hỏi tiếp:

– Các hạ là ai, hiện làm chức gì?

Chú bé đáp:

– Tả đồng Trương Phương là tại hạ.....

Rồi gã lộ vẻ hoài nghi, hỏi lại Thượng Quan Kỳ:

– Chúng tôi dường như chưa gặp các hạ lần nào?

Thượng Quan Kỳ bảo:

– Tại hạ Ở Cùng Gia Bang mới vào hàng tân khách.

Tả đồng Trương Phương tuy còn nhỏ tuổi mà xem cách xử sự đã có vẻ người lớn. Gã trầm ngâm hồi lâu, khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Tại hạ một là chưa nhận được lệnh Bang chúa, hai là chưa nhận được chỉ dụ của Đường tiên sinh, nên không thể nào tin lời các hạ được.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Tại hạ cũng thế. Tả, Hữu nhị đồng bên Cùng Gia Bang tuy có địa vị quan trọng, nhưng tiếc rằng tại hạ chưa được gặp hai vị đó lần nào. Nay các hạ tự xưng là Tả Đồng Trương Phương, thật tình tại hạ cũng chưa tin hẳn.

Trương Phương đưa mắt nhìn nữ lang áo đen nói:

– Cô này đã gặp các hạ một lần, các hạ còn nhận được y không?

Thượng Quan Kỳ mắt vẫn nhìn thẳng, không ngó nữ lang áo đen, lạnh lùng hỏi:

– Các hạ có việc gì? Cứ nói với tại hạ cũng được. Đường tiên sinh đóng cửa viện để nghĩ kế hoạch lớn lao. E rằng trong vòng mười bữa nửa tháng, chưa thể tiếp kiến các hạ được.

Tả đồng Trương Phương nói:

– Các hạ đã không phải người Cùng Gia Bang, mà nói thế không sợ mang tiếng làm tân khách mà đoạt quyền chủ hay sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ vâng lời mời của Nghĩa huynh Đường Toàn đã hết sức vì tiên sinh giữ cho trọn vẹn những điều tư nghị, đừng nói là các hạ mà ngay đại giá Âu

Dương bang chúa thân hành đến đây, cũng phải chờ cho hết kỳ hạn mới có thể vào ra mắt Nghĩa huynh được.

Tả Đồng Trương Phương biến sắc nói:

– Các hạ muốn nói thế nào thì nói, tại hạ cũng không thể tin lời.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sự thật là như vậy, các hạ không tin thì tại hạ cũng không làm thế nào được.

Tả Đồng Trương Phương rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh “soạt” một tiếng, nói:

– Không được gặp mặt Đường tiên sinh, tại hạ quyết không chịu thôi.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn gã, nghĩ thầm:

“Té ra gã này cầm kiếm tay trái nên mang danh là Tả Đồng. Cử động trái với lẽ thường này, nếu không phải là đạo tặc khinh đời thì cũng là tay đao để, mình không thể coi thường gã được”.

Nghĩ vậy Thượng Quan Kỳ ngậm vận chân khí, chú ý đề phòng, chàng đồng dục nói:

– Tại hạ tuy không phải là người Cùng Gia Bang song cùng Đường tiên sinh kết nghĩa thâm giao thì cùng với các hạ phỏng có khác chi người một nhà.

Tội gì mà vì một vài câu nói đã sinh ra chuyện xích mích.

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Các hạ tuy đã sát hại người của tại hạ sai đem thuốc đến, nhưng nghĩ rằng đó chỉ là vì tấm lòng các hạ thiết tha cứu Đường tiên sinh, nên tại hạ không thể chấp trách.. Thượng Quan Kỳ nói:

– Đêm hôm khuya khoắt, có người lạ vào phòng với điệu bộ khả nghi, vào địa vị các hạ chắc cũng không khỏi động thủ.

Trương Phương nói:

– Chính vì thế mà tại hạ bỏ qua không nhắc lại nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bữa nay đại giá đến đây có điều chi dạy bảo?

Trương Phương nói:

– Thật chẳng dám man trá, tiểu đệ vâng mật lệnh của Âu Dương bang chúa ở đây ngấm ngấm bảo vệ cho Đường tiên sinhặng an toàn. Mấy bữa nay tiểu đệ ngấm ngấm theo dõi mà chẳng thấy Đường tiên sinh đâu, không thể yên lòng được. Vì tình thế bức bách, bất đắc dĩ tiểu đệ phải đến quấy nhiễu. Nếu không được thấy mặt Đường tiên sinh thì e rằng cục diện hôm nay sẽ có hậu quả tai hại.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Tại hạ đã trình bày thật với Trương huynh là Đường tiên sinh hiện đóng cửa viện không tiếp khách. Dù là Âu Dương bang chúa đại giá đến đây cũng không thể gặp được.

Trương Phương cười lạt nói:

– Tiểu đệ chỉ cần gặp tiên sinh được nghe người nói một câu là tiểu đệ lập tức phải tuân theo. Bằng không được gặp mặt người thì các hạ muốn nói thiên hô bách sát thế nào thì tiểu đệ cũng không tin được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu Trương huynh không tin thì tại hạ cũng không biết làm thế nào được.

Tả Đổng Trương Phương vùng trường kiếm ra sáng loáng nói:

– Nếu tại hạ nhất định xin vào yết kiến thì sao?

Thượng Quan Kỳ chau mày lạnh lùng đáp:

– Tại hạ vì việc giữ gìn Đường tiên sinh mà đến đây, mong được Trương huynh đem lòng tín nhiệm.

Trương Phương lắc đầu nói:

– Cái đó thì xin các hạ thứ cho, tại hạ không thể vâng lệnh được.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng, từ từ quay đi không thềm nói gì nữa.

Thái độ lạnh nhạt của Thượng Quan Kỳ khiến cho Trương Phương vô cùng hổ thẹn, lửa giận bốc lên ùn ùn, lớn tiếng quát lên:

– Đứng lại!

Thượng Quan Kỳ quay lại cười hỏi:

– Các hạ làm chi vậy?

Tả Đổng Trương Phương nói:

– Nếu các hạ không thuận cho thì cục diện hôm nay rất là nguy hiểm...

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Sao? Các hạ muốn đánh nhau chăng?

Tả Đổng Trương Phương nói:

– Vì trường hợp bất đắc dĩ, tại hạ xin lĩnh giáo một phen.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ từng nghe danh Tả Hữu Nhị Đổng ở Cùng Gia Bang đã lâu, chắc phải là những tay bản lĩnh tuyệt luân.

Tả Đổng Trương Phương nói:

– Các hạ không tin thì hãy thử coi, hay là tại hạ chỉ có hư danh mà thôi.

Hai người lời qua tiếng lại gây nên xích mích không thể nào dàn xếp ổn thỏa được.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, ngấm ngấm vận động chân khí, cặp mắt loang loáng nhìn chòng chọc vào Tả đổng Trương Phương thủ thế phòng bị.

Trương Phương vùng kiếm ra, lạnh lùng nói:

– Mời các hạ lấy binh khí ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin đón tiếp mấy chiêu bằng tay không.

Tả đổng Trương Phương tức giận nói:

– Thật là lời nói ngông cuồng!

Gã vung kiếm chém tạt ngang. Gã cầm kiếm tay trái nên đường kiếm đi khác thường khiến cho người ta có cảm giác là kiếm pháp của gã rất cao thâm.

Thượng Quan Kỳ tuy ngoài miệng nói bình tĩnh như không mà thật ra trong bụng vẫn coi chừng không dám khinh địch. Chờ cho thế kiếm gần tới nơi, chàng lùi lại hai bước để tránh. Nhưng lùi lại tiến ngay, phóng chỉ theo thế “Họa Long Điểm Tinh” nhằm điểm vào cổ tay trái Trương Phương.

Tả đồng Trương Phương cả kinh, không ngờ đối phương kiêu dũng đến thế, tay không mà dám xông thẳng vào không sợ hãi gì, quả đã tỏ ra coi thường mình.

Gã nổi xung vung trường kiếm chém luôn ba nhát.

Chiêu này cực kỳ lợi hại, nhất là gã phóng kiếm bằng tay trái, ngược với đường lối thông thường khiến cho người ta càng khó đỡ.

Thượng Quan Kỳ bị Trương Phương ra kiếm chiêu trái ngược, phải lùi lại hai bước, trong lòng rất kinh hãi nghĩ thầm:

“Kiếm pháp gã này quái ác độc địa. Mình phải đề khí phòng vệ cẩn thận mới được”. Chàng vận hết kinh lực vào hai tay, đánh vung ra.

Đòn này rất mãnh liệt, chưởng thế chưa đến nơi mà luồng kinh lực đã đánh mạnh ra.

Thượng Quan Kỳ thi triển chiêu thuật “Không Thủ Nhập Bạch Nhãn”, chỉ phóng chưởng đánh để phong tỏa thế kiếm của Trương Phương.

Trương Phương vừa vung kiếm đánh vừa nghĩ thầm:

“Thằng cha này võ công quả là ghê gớm! Mình chưa từng gặp phải tay lợi hại thế này bao giờ. Chiến cuộc hôm nay mình khó lòng thắng nổi, nếu lấy một chọi một với đối phương. Cuộc chiến đấu còn kéo dài, tất mình sẽ bị thua. Chi bằng mình cho kêu Hữu đồng đến giúp sức”.

Nguyên Tả, Hữu nhị đồng hai người liên hiệp lại có một lối đánh khác thường. Một gã cầm kiếm tay trái, một gã cầm kiếm tay phải. Hai điểm tấn công phối hợp lại như một bức thành dày kín. Nếu hai người chỉ có một thì đường kiếm trống trải và kém mãnh liệt đi rất nhiều.

Nghĩ vậy, gã phóng luôn hai chiêu bắt buộc Thượng Quan Kỳ phải lùi lại rồi bảo nữ lang áo đen:

– Gã này võ công ghê gớm lắm! Một mình ta không thể hạ nổi. Người đi mời ngay Lý gia đến đây!

Nữ lang áo đen dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp nghĩ thầm:

“Một mình Tả đồng còn khó hạ, nếu thêm Hữu đồng nữa thì được thua chưa biết thế nào, có điều mình chắc chắn là vất vả cho mình. Âu là mình hạ gã này trước đi hay hơn”.

Nghĩ vậy, chàng vung cả hai chưởng ra đánh tới tấp. Chớp mắt bóng chưởng vun vút, chỉ phong vu vu, cổ tiến chứ không chịu thoái.

Hai người chiến đấu một lúc, Thượng Quan Kỳ chiếm được thượng phong. Lối đánh trái chiều của Trương Phương đã thấy sơ hở mà Thượng Quan Kỳ uy thế mỗi lúc một mãnh liệt. Tả đồng Trương Phương kém thế, tay kiếm mỗi lúc một rời rạc.

Nên biết rằng võ công Thượng Quan Kỳ không những đã liệt vào tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm mà chàng lại học được rất nhiều lối kỳ dị. Chàng đã đem bao nhiêu ngón sở trường của các phái chung đúc lại thành một thế kiếm thần diệu vô cùng, khiến đối phương không biết đâu mà lường.

Trương Phương cảm thấy tay kiếm của mình bị ánh chương của đối phương bao vây, không thi triển linh hoạt được, gã bắt giác sinh ra hoang mang. Thượng Quan Kỳ dần dần đã kiếm chế được toàn cuộc, chiếm hết ưu thế, nhưng chàng vẫn thân nhiên không có bụng giết người. Giả tí Trương Phương buông kiếm xuống nhận thua là xong ngay.

Ngờ đâu Tả đồng Trương Phương bị Thượng Quan Kỳ đánh dồn dập và bị hãm vào thế nguy, gã càng nổi hung, có ý muốn liều mạng. Gã quát một tiếng thật to, rồi thốt nhiên thế kiếm vun vút, ánh hào quang tỏa ra. Gã đánh ra ba chiêu, trông tựa hồ như một đóa hoa.

Thế công của gã đột nhiên trở nên ác liệt. Ánh hàn quang vừa lóe lên, mũi kiếm đã đâm toạc tay áo Thượng Quan Kỳ. Chàng bị thương ở ngoài da, máu tươi chảy ra đầm đìa.

Thượng Quan Kỳ cảm giận cười lạt một tiếng, xông lại. Tay phải chàng ra chiêu “Lưu Tinh Yểm Nguyệt” để phong tỏa thế kiếm của đối phương, còn tay trái ra chiêu “Hỏa Trung Thủ Lật” ảo diệu dị thường, lại ra đòn rất mau, nắm được cổ tay trái Trương Phương:

Năm ngón tay chàng bóp mạnh một cái.

Tả đồng Trương Phương thấy cổ tay trái tê nhức, kinh lực trong người mất hết, phải buông kiếm ra cho đối phương cướp lấy.

Thượng Quan Kỳ lại phóng chân trái ra đá mạnh một cái.

Tả đồng Trương Phương nhìn rõ Thượng Quan Kỳ phóng cước ra nhưng không tránh được. Gã bị trúng một cước vào đùi bên trái đánh “bình” một tiếng.

Ngọn cước rất mạnh đá bay gã ra ngoài năm sáu thước.

Trương Phương chưa từng bị hại một cách nhục nhã như bữa nay bao giờ.

Gã vừa đau đớn vừa căm tức, ngẩn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi đứng phắt dậy nhảy xổ đến trước mặt chàng.

Thượng Quan Kỳ thấy gã vẻ mặt căm hờn, cặp mắt tròn xoe, trông phát khiếp. Chàng liền nhảy tránh sang bên nói:

– Thắng bại là việc thường của nhà binh. Trương huynh nổi nóng như vậy, định liều mạng hay sao?

Tả đồng Trương Phương quát lên:

– Bữa nay ngươi không chết thì ta đành mất mạng.
Gã tung mình nhảy lên vung quyền đánh ra. Chân gã bị đau thành ra cử động chậm chạp.

Thượng Quan Kỳ khẽ né mình tránh khỏi. Chàng nói:

– Trương huynh bị trúng một cước thì tại hạ cũng bị Trương huynh chém trúng một kiếm, thế là hòa chứ có gì đâu!

Từ khi chàng đi theo Đường Toàn, tính người đã biến đổi được nhiều và trở nên bình tĩnh vững vàng. Chàng chỉ lo rằng cuộc động thủ này có thể đưa đến những hậu quả tai hại cho đại cuộc.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một bóng người chạy đến nhanh như chớp, cầm kiếm nơi tay phải và ăn mặc giống như Trương Phương, trạc tuổi và thân hình cũng tương tự như nhau.

Thượng Quan Kỳ không cần phải hỏi cũng biết ngay gã là Hữu đồng Cùng Gia Bang.

Gã chạy đến gần hai người thì dừng lại, rồi vừa nhăm địa thế vừa bước lại bên Trương Phương, khẽ hỏi:

– Trương huynh thắng hay bại?

Thượng Quan Kỳ cướp lời:

– Chúng tôi ở vào tình thế không thua mà cũng không được. Trương huynh đâm tại hạ một kiếm thì tại hạ cũng đá trúng Trương huynh một cước.

Trương Phương khẽ thở dài đáp:

– Ta bị bại một cách cay đắng, vừa bị y đoạt mất khí giới lại bị đá ngã lăn xuống đất.

Hữu đồng đưa mắt nhìn cây trường kiếm trong tay Thượng Quan Kỳ hạ thấp giọng xuống khẽ nói với Trương Phương:

– Võ công đôi ta chỉ ngang nhau. Trương huynh không thắng được thì tiểu đệ tất cũng không hạ nổi y được. Chỉ còn có một cách may ra thủ thắng được là phối hợp tả, hữu song kiếm lại mà đánh. Nhưng tiếc rằng Trương huynh đã bị thương mà trong tay lại không còn kiếm.

Tả đồng Trương Phương sau khi động thủ với Thượng Quan Kỳ, biết võ công chàng còn hơn mình xa.

Lời Hữu đồng tuy có ý tự ti mặc cảm, song đó là sự thật. Gã trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

– Lý huynh nói phải đó. Lấy một chọi một thì chúng ta quyết không địch nổi y. Nếu muốn hạ y tất phải song kiếm hợp bích mới xong.

Tiểu đệ bị thương, dĩ nhiên là kém y nhiều. Thôi chúng ta đành dùng một thanh kiếm hợp sức đánh ra vậy.

Thượng Quan Kỳ thấy hai người thì thầm bàn nhau, biết là chúng thương lượng phương pháp đối phó với mình thì nghĩ thầm trong bụng:

“Nếu quả hai gã phối hợp lại đánh mình, tất gây nên một cuộc ác chiến rất

kịch liệt, rồi đưa đến chỗ kẻ sống người chết”.

Bỗng thấy Hữu đồng thò tay vào gót giày rút ra một lưỡi trủy thủ để mình dùng và đưa trường kiếm cho Trương Phương, rồi cả hai gã sóng vai tiến ra. Thượng Quan Kỳ thấy mắt hai gã dường như tóe lửa thì không khỏi khiếp sợ, nghĩ thầm:

“Xem ra hai gã này nộ hỏa đã bốc lên, có ý liều mạng với ta”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tả Hữu nhị đồng đã xông lại đánh tới. Tả đồng Trương Phương ra chiêu trước. Gã vung trường kiếm nhắm đâm vào ngực Thượng Quan Kỳ. Hữu đồng cũng cầm trủy thủ phóng theo vào hạ bàn Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thấy hai người chia nhau ra đánh vào hai chỗ khiến cho đối phương khó lòng chống đỡ được. Chàng lập tức lùi lại bốn bước để tránh cả hai.

Ngờ đâu Tả, Hữu nhị đồng từ nhỏ cùng ở với nhau không rời nửa bước. Hai gã võ công cơ trí cũng tương tự như nhau, chẳng khác chân với tay tâm linh thông cảm nhau. Lúc hai gã liên thủ đối địch không phóng ra những chiêu biến hóa vô cùng không ai ngờ tới.

Thượng Quan Kỳ hai chân vừa chắm đất, chưa kịp vung kiếm ra phản kích thì Hữu đồng đã tiến sát đến nơi, phóng nhanh lưỡi trủy thủ ra đâm. Thượng Quan Kỳ giật mình nghĩ thầm:

“Thân pháp gã này lạ quá!”.

Chàng liền bước tạt ngang sang bên hai bước để tránh lưỡi đao trủy thủ, toan vung trường kiếm ra phản kích.

Bỗng thấy kiếm của Tả đồng đâm tới đúng vị trí mình tránh sang. Thế kiếm phóng ra rất nhanh. Thượng Quan Kỳ chân phải chưa chắm đất, đã vội nhảy tung lên. Cây kiếm chàng đoạt được của Trương Phương cầm nơi tay phải vội phóng ra gạt đánh “Choang” một tiếng, hai thanh kiếm phạm nhau và đánh bật được thanh kiếm của Tả đồng.

Thượng Quan Kỳ vừa gạt được ngọn kiếm thì lưỡi đao trủy thủ của Hữu đồng lại phóng tới bên mình, nhằm ba chỗ đại huyệt đâm vào.

Thượng Quan Kỳ nghiêng rặng ngựa người ra nằm ngã xuống đất mới tránh được đòn của Hữu đồng. Chàng lại vung kiếm ra chiêu “Pháp Luân Sư Chuyển”.

Làn kiếm quang dày đặc như đám mây trắng đánh ra, bắt buộc Tả Hữu nhị đồng phải lùi lại.

Thượng Quan Kỳ đánh tiếp một chiêu “Hoạch Phân Âm Dương” gạt lưỡi trủy thủ của Hữu đồng rồi hít chân khí vào huyệt đan điền tung mình nhảy lên bằng ra xa tám chín thước, rồi hạ mình xuống, nói:

– Hai vị hãy khoan động thủ, tại hạ có lời thưa lại.

Tả đồng Trương Phương vung kiếm lên nói:

– Phải chăng các hạ tự biết không thể địch nổi rồi chẳng?

Thượng Quan Kỳ không để ý đến lời nói khiêu khích của Tả đồng, chàng đáp:

– Võ công của hai vị rất cao cường, tại hạ đã lĩnh giáo như thế đã đủ. Chúng ta vốn không thù oán, tội gì mà liều mạng. Tại hạ muốn chúng ta dàn xếp với nhau là hơn.

Hữu đồng nói:

– Các hạ nói đi. Chúng tôi xin nghe.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đường tiên sinh quả đang đóng cửa thư viện, tại hạ không có cách nào đưa ra bằng chứng cụ thể là tiên sinh đang dựng đồ án, việc này có liên quan đến mệnh vận quý Bang cùng chinh đồn lại võ lâm. Người dẫn đi dẫn lại tại hạ bất luận là ai cũng không được vào để quấy nhiễu. Dù là Âu Dương bang chúa đại giá tới đây cũng không thể đưa vào tiếp kiến.

Ngừng một lát chàng lại nói:

– Khi tại hạ đi hộ vệ Đường tiên sinh, chẳng những vì tiên sinh có lời mời mà cả Âu Dương bang chúa cũng khẩn khoản. Chúng tôi được võ tướng Quan Tam Thắng bên quý bang đưa tới đây.

Tả đồng Trương Phương lạnh lùng nói:

– Dù các hạ nói thế nào mặc lòng, chúng tôi không được gặp Đường tiên sinh thì không thể nào tin được.

Thượng Quan Kỳ hơi biến sắc, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Hai vị nhất định đòi gặp tiên sinh hay sao?

Tả đồng Trương Phương cương quyết nói:

– Nếu không được thấy mặt Đường tiên sinh thì hai bên chúng ta đây phải có một bên mất mạng.

Thượng Quan Kỳ nghĩ một lát rồi nói:

– Thôi được! Hai vị nhất định đòi gặp Đường tiên sinh thì phải theo đúng lời tại hạ.

Trương Phương nói:

– Chúng tôi chỉ cần được nhìn thấy Đường tiên sinh vẫn bình yên thì bất luận điều gì cũng xin theo.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nào xin mời hai vị theo tôi.

Tả Hữu nhị đồng đưa mắt nhìn nhau rồi đi theo sát Thượng Quan Kỳ.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 86

Đường Tiên Sinh Tiền Cử Nữ Anh Hùng

Thượng Quan Kỳ dẫn hai người vào đến cửa thư viện. Chàng khẽ bảo:

– Đường tiên sinh ở trong này.

Tả Hữu nhị đồng đề ý nhìn kỹ thì cửa viện đóng chặt. Trừ ánh sáng lọt ra ngoài, không còn nhìn thấy gì bên trong nữa. Hai gã nhíu lông mày hỏi:

– Thế này thì sao chúng thực được có tiên sinh ở bên trong?

Thượng Quan Kỳ ngậm vận chân khí, lách tay vào khe cửa nâng mạnh lên cho hở ra một chút rồi nói:

– Xin hai vị ngó vào dưới bàn tay tại hạ đây!

Tả Hữu nhị đồng nhòm qua quả thấy Đường Toàn ở bên trong đang cúi đầu trước án hí hoáy viết rất lẹ. Trên án để sách vở bừa bãi, cùng với giấy má chi chít những chữ số.

Tả đồng Trương Phương thở phào một cái lùi lại hai bước chấp tay xá

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin lỗi các hạ.

Thượng Quan Kỳ tùm tùm cười nói:

– Chính tại hạ cũng có điều thất lễ, đâu dám trách nhị vị.

Tả đồng Trương Phương lùi lại thêm mấy bước nữa rồi nói:

– Chúng ta vì nghĩa khí mà xảy ra cuộc tranh đấu. Tại hạ quá lo cho cuộc an nguy của Đường tiên sinh. Bây giờ thấy tiên sinh vẫn được vô sự. Vậy chúng ta chả còn điều gì xích mích nữa.

Hữu đồng cũng từ từ cất lưỡi dao truy thủ vào trong túi da, nói:

– Anh em tại hạ vừa rồi mạo phạm quá nhiều xin các hạ đừng để tâm.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Không dám! Tại hạ được nghe danh hai vị đã lâu.

Cuộc gặp gỡ vừa rồi, tại hạ mới biết thanh danh của hai vị quả đã không ngoa.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một tiếng hú rất dài vọng lại.

Tả Hữu nhị đồng vừa nghe đã thất sắc, vội chấp tay đồng thanh nói:

– Để hôm khác chúng tôi sẽ đến tạ tội.

Nói xong lật đật trở gót chạy ngay.

Thượng Quan Kỳ trông bóng sau lưng hai gã, thoáng cái đã mất hút, bất giác khen thầm:

“Nhân tài Cùng Gia Bang quả nhiên danh bất hư truyền”.

Chợt thấy tiếng chân bước nhộn lên, Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn ra thì

thấy Tuyết Mai tay cầm khăn lụa trắng, hấp tấp đi đến, nét mặt ra chiều khiếp sợ.

Nàng cất tiếng hỏi:

– Công tử có cần buộc vết thương không?

Thượng Quan Kỳ không nỡ cự tuyệt, từ từ đưa chỗ tay bị thương ra nói:

– Cảm phiền cô nương buộc giúp cho.

Tuyết Mai mỉm cười nói:

– Được hầu hạ công tử, tiểu tỳ lấy làm vinh hạnh lắm.

Rồi nàng từ từ buộc vết thương lại một cách rất cẩn thận.

Thời giờ thấm thoát, Đường Toàn vào trong thư viện đã được mười ngày. Tả Hữu nhị đồng không thấy trở lại nữa. Bầu không khí vắng lặng tịch mịch bao phủ sơn trang.

Bốn ả nữ tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai dần dần trở lại thân thiện với Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tuy trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng chàng chuyên tâm trí ý vào việc hộ vệ cho Đường Toàn, nên đành chờ Đường tiên sinh xong việc ra khỏi viện rồi sẽ điều tra sau.

Trưa hôm ấy, Thượng Quan Kỳ đang ngồi tựa cửa thư viện, nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên thấy Tuyết Mai lật đật chạy vào báo:

– Thưa công tử, ngoài sơn trang có người xin vào ra mắt.

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy nói:

– Ai vậy?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ không biết.

Thượng Quan Kỳ sợ có kẻ dùng kế điệu hổ ly sơn, không dám bỏ đi. Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Bọn họ có bao nhiêu người cả thảy?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ chưa coi kỹ, nhưng cũng biết đại khái là mười tám người.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Hiện giờ bọn họ Ở đâu?

Tuyết Mai đáp:

– Họ đứng chờ ngoài cổng sơn trang.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có Tả Hữu nhị đồng dẫn đường cho họ không?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ không thấy hai vị đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương ra bảo người đại diện vào đây, và nhớ chỉ cho một người vào thôi.

Tuyết Mai gật đầu vâng lời chạy đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp không biết là ai. Chàng băn khoăn lo lắng vì võ công Tả Hữu nhị đồng rất cao cường. Nếu cả hai gã liên hiệp ra tay thì có thể chống lại được với những tay cao thủ bậc nhất hiện nay. Thế mà không ngăn trở nổi bọn này để họ xông vào sơn trang thì chắc là tay kinh địch ghê gớm lắm. Một là Tả Hữu nhị đồng bị họ dẫn dụ đi nơi khác rồi bị đánh mất mạng. Hai là người đến đây cũng là một nhân vật cao cấp Cùng Gia Bang. Chàng còn đang suy nghĩ thì Tuyết Mai đã dẫn một người đứng tuổi mặc áo bào sắc tro sấp vào đến nơi. Chàng chú ý nhìn người này bất giác thộn mặt ra, vì chính là Âu Dương bang chúa.

Âu Dương Thống đầy mặt phong trần, có vẻ mỗi mệt, nước da xạm lại rất nhiều, người cũng gầy đi không ít. Hiển nhiên con người hùng tài đại lược, vùng vẫy giang hồ, vừa qua một cơn nguy khốn. Bang chúa chân bước nặng chịch đầy vẻ khấn trương.

Thượng Quan Kỳ vội ra nghênh tiếp, chấp tay xá dài nói:

– Thượng Quan Kỳ xin bái kiến Bang chúa.

Âu Dương Thống dừng bước cười hỏi:

– Không dám. Bệnh thể Đường tiên sinh có bớt chút nào không Thượng Quan Kỳ thờ dài đáp:

– Tiên sinh đang vận dụng chút hơi tàn...

Âu Dương Thống giật mình hỏi:

– Sao tiên sinh không nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiên sinh biết mình chả còn ở dương thế được bao lâu nữa, nên không muốn lãng phí ít ngày giờ quý báu này.

Âu Dương Thống nói:

– Trời ơi! Tiên sinh hiện giờ ở đâu? Tại hạ muốn gặp tiên sinh một chút được không?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Lúc đại ca tại hạ vào thư viện đã dặn đi dặn lại rằng bất luận là ai cũng không được đưa vào quấy nhiễu tiên sinh. Mong Bang chúa lượng cho.

Âu Dương Thống nói:

– Cùng Gia Bang vừa bị thua một trận toi bời. Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt bị tử thương rất nặng. Thế là tiên sinh khổ tâm trong mười năm trời gây được cho Cùng Gia Bang một thực lực lớn lao đã bị bản tòa thất cơ làm tổn thương đến quá nửa. Bản tòa cần được gặp tiên sinh, một là để thỉnh giáo về cách cự địch, hai là để hỏi tiên sinh về kế hoạch phục hưng bản bang...

Âu Dương Thống lại thờ dài nói tiếp:

– Hỡi ôi! Những ngày tiên sinh ở trong bang, tình thế vững vàng biết bao nhiêu. Ngờ đâu người vừa mới ly khai, Cùng Gia Bang tựa hồ tai diếc mắt

đuôi, khắp nơi sa vào cạm bẫy Cồn Long Vương. May nhờ được bọn đệ tử trong Bang xả thân phấn đấu, đánh suốt bốn ngày bốn đêm, mới phá được vòng vây thoát ra, nhưng bị tổn thương nặng nề. Từ khi sáng lập Cùng Gia Bang đến giờ, thật chưa bao giờ bị thất bại chưa cay như lần này.

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày hỏi:

– Tình thế bây giờ ra sao và Cồn Long Vương hiện ở đâu?

Âu Dương Thống nói:

– Thật là một cuộc ác chiến cực kỳ khốc liệt. Cồn Long Vương đặt cạm bẫy khắp nơi. Tứ Thập Bát Kiệt hết sức phấn đấu mười hai giờ liền, không được lúc nào xả hơi. Tám người nhọc mệt quá, chết ngay trong trận, mười hai gã bị trọng thương. Bát Anh bị tử thương một nửa. Quan Tam Thắng phải chặt một tay, Phí Công Lượng bị chương lực Cồn Long Vương làm rung động đến nội phủ. Tổng cộng Cùng Gia Bang bị chết bốn mươi tám người, bị thương cả nặng lẫn nhẹ có đến trăm người. Trận đánh này làm thương tổn rất lớn đến nguyên khí Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ nhớ lại trước khi Đường Toàn vào thư viện đã nói với mình:

“Cùng Gia Bang khó lòng thoát khỏi một trường kiếp vận nặng nề”. Tay hùng tài đại lược như Âu Dương Thống, khó lòng chống nổi với Cồn Long Vương thâm độc tàn nhẫn và quỷ quyệt, chàng bất giác thở dài nói:

– Hỡi ôi! Đại ca lại đã đoán việc này từ trước.

Âu Dương Thống giật mình rồi thở dài nói:

– Đường tiên sinh quả có tài liệu định như thần!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bang chúa tuy có việc khẩn cấp như lửa đốt đầu, song tại hạ e rằng không có cách nào để gặp mặt tiên sinh được.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Việc này có quan hệ đến sự tồn vong của bản bang. Thượng Quan huynh thử nghĩ xem có kế gì cho tại hạ được gặp Đường tiên sinh một chút chẳng?

Thượng Quan Kỳ lấy làm khó nghĩ, vội đáp:

– Lời Bang Chúa thật là là trân trọng. Đại ca tại hạ là người Cùng Gia Bang, đâu dám trái lệnh Bang Chúa. Nhưng trước khi đại ca đóng cửa thư viện đã dặn lại không được để bất luận là ai vào quấy nhiễu.

Âu Dương Thống trầm ngâm không nói nữa, nét mặt lộ vẻ sầu khổ vô hạn.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy, không sao yên lòng được nhưng cũng không biết nói thế nào để an ủi Âu Dương Bang Chúa. Chàng đành quay đầu nhìn ra phía khác.

Bỗng thấy Âu Dương Thống lại thở dài nói:

– Nguyên khí Cùng Gia Bang tổn hại nặng nề, không còn cách nào để chống chọi với Cồn Long Vương được nữa. Tại hạ muốn tạm lánh, ẩn nhẫn không

ra đánh nữa. Song Cỗn Long Vương thừa thắng đuổi theo, y phái các tay cao thủ chia ra từng tốp truy kích người Cùng Gia Bang. Hiện tại hạ lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Không biết nên đem toàn lực quyết liều một trận hay là nên lưu tán vào chốn giang hồ rồi sau hãy tìm kế khôi phục, cần được tiên sinh chỉ thị cho.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Việc này tại hạ không biết trả lời Bang chúa thế nào cho phải. Một đằng không dám trái lệnh đại ca, một đằng không thể không tuân lời Bang chúa.

Âu Dương Thống hỏi:

– Thượng Quan huynh có thể dẫn tại hạ vào tới bên ngoài thư viện được không?

Thượng Quan Kỳ biết rằng không thể từ chối được, đành đáp:

– Tại hạ đành vâng lời Bang chúa nhưng xin Bang chúa ưng thuận cho một điều.

Âu Dương Thống nói:

– Xin Thượng Quan huynh cứ nói ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước hết xin Bang chúa đừng quấy nhiễu đại ca..

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Bang chúa cùng đại ca tại hạ thuộc về công nghị có phận chúa tôi. Tại hạ cùng đại ca là chỗ tư tình, vâng lời ủy thác phải giữ lòng trung. Đó là một điểm xin Bang chúa lượng cho.

Âu Dương Thống nói:

– Thượng Quan huynh nói phải lắm. Tại hạ chưa được Thượng Quan huynh ưng thuận quyết không dám quấy nhiễu tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ trở gót nói:

– Tại hạ rất cảm kích, xin dẫn đường cho Bang chúa.

Hai người vào tới trước thư viện thì dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca tại hạ Ở trong này.

Chàng nghĩ thầm:

“Nếu Âu Dương Thống sấn vào quấy nhiễu đại ca, ta phải ra sức ngăn trở. Dù có xảy ra cuộc chiến đấu cũng đành vậy”.

Bỗng thấy Âu Dương Thống vượt mớ hôi trăn đi thẳng vào cửa.

Thượng Quan Kỳ run lên gương hai tay ra chắn lại.

Song Âu Dương Thống cũng dừng bước. Ông nhìn vào thấy cánh cửa đóng chặt, tuyệt không nghe thấy gì cả.

Trước cảnh tịch mịch, bốn bề thần bí, khiến người ta có cảm tưởng vào chốn miếu đường hay tới trước điện thần, không dám bước mạnh.

Thượng Quan Kỳ sắc mặt nghiêm trọng, mắt loang loáng nhìn chằm chặp

vào Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống cũng vẻ mặt cực kỳ khẩn trương, thộn mặt ra hồi lâu đi đi lại lại, chân bước mỗi lúc một gấp rút, trán thoát mồ hôi, dường như người bị kích động mạnh, trong lòng thống khổ vô cùng, nhưng không biết nói sao.

Thượng Quan Kỳ cũng nín thở, tay đầm mồ hôi.

Âu Dương Thống ngơ ngác nhìn ra ngoài, chân vẫn bước đều, mồ hôi vẫn nhỏ giọt.

Thượng Quan Kỳ vẫn đi theo sát. Sau thấy Âu Dương Thống đi ra ngoài rồi thần thờ quay đầu lại thở dài nói:

– Bản tòa nay mới biết rằng người ta ở ngoài chiến trường giao chiến thật sự chỉ khe cái chết chừng sợi tóc cũng không đau khổ bằng cuộc chiến tranh xáo trộn trong tâm hồn. Ai chưa qua cầu này thì không thể hiểu được tâm trạng người đó một chút nào!

Ông nở một nụ cười đau khổ nói tiếp:

– Nhưng dù sao bản tòa cũng cảm thấy tự hào đôi chút là mình còn đủ can đảm chịu đựng giữ được chưa quá nhiều Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Bang chúa độ lượng rộng rãi, người thường không thể bì kịp được.

Âu Dương Thống cười nói:

– Bản tòa vừa thấy cửa đóng, trong lòng tuy không nhịn được, muốn xông vào ngay. Sau nghĩ lại rằng mình cố ý nặng chân nặng tay làm kinh động Đường tiên sinh đang lúc người đem hết tâm trí vận trù kế hoạch cho Cùng Gia Bang thì dù muôn thác cũng không đủ chuộc tội.

Âu Dương Thống tuy vẻ mặt gượng cười, song trong cái cười đầy vẻ đau khổ, chua cay.

Con người hùng như Âu Dương Thống dường như đã mất hết năng lực điều khiển công việc chống đối Côn Long Vương. Sau một trận thất điên bát đảo, ông chỉ vì trông cậy vào Đường Toàn, và tự biết sức mình không đứng vững được trước kẻ địch ghê gớm.

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt Âu Dương Thống biến đổi luôn luôn tỏ ra lo nghĩ một vấn đề trọng đại cực kỳ nan giải thì không không khỏi bâng khuâng nghĩ thầm:

“Bang chúa bị một phen khốn đốn, ôm mối hy vọng đến đây để gặp Đường tiên sinh mà không được chắc ông phải hoàn toàn thất vọng”.

Thượng Quan Kỳ, còn đang nghĩ ngợi, bỗng thấy Âu Dương Thống thở dài uể oải ngồi xuống.

Chàng nhìn kỹ lại thì mặt ông lợt lạt, trên trán mồ hôi nhỏ giọt, bất giác động tâm, khẽ hỏi:

– Bang chúa làm sao vậy?

Âu Dương Thống từ từ hé mắt ra nói:

– Tại hạ không sao cả, chỉ thấy trong người mỗi mệt cần nghỉ ngơi một lúc là khỏe.

Thượng Quan Kỳ muốn tìm lời an ủi, nhưng không biết nói thế nào.

Âu Dương Thống từ từ nhắm mắt lại, rồi đột nhiên nói tiếp:

– Thượng Quan huynh bắt tất phải lo cho tại hạ, tại hạ ngồi ngay đây, nghỉ một lúc cũng được. Chẳng giấu gì Thượng Quan huynh, tại hạ đã bảy đêm ngày liên không được nghỉ chút nào. Bây giờ mỗi mệt quá nên không chống được với cơn buồn ngủ nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Bang chúa tùy tiện.

Âu Dương Thống từ từ cười, từ từ nhắm mắt lại. Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn ra ngoài thì thấy bọn tùy tùng Âu Dương Thống đều ngồi xếp bằng xuống đất nhắm mắt dưỡng thần, ai nấy đều có vẻ mỗi mệt.

Thượng Quan Kỳ cũng ngồi xuống. Thốt nhiên có tiếng chân người hấp tấp chạy đến. Chàng nhìn ra thì là Tuyết Mai, liền chặn nàng hỏi ngay:

– Có việc chi?

Tuyết Mai hốt hoảng đáp:

– Đường tiên sinh!....

Âu Dương Thống cũng mở bừng mắt ra sững sốt hỏi:

– Đường tiên sinh làm sao?

Tuyết Mai đáp:

– Đường Tiên sinh ngất đi!....

Thượng Quan Kỳ đứng bật dậy như cái lò xo nắm lấy cổ tay trắng nõn nàng hỏi giật giọng:

– Con tiện tỳ này! Đầu đuôi thế nào? Sao mi dám vào thư viện?

Trong cơn nóng giận, chàng nắm mạnh quá. Tuyết Mai tưởng chừng như xương cổ tay bị gãy nát, nàng đau quá toàn thân run bắn lên, kêu la:

– Ái ái! Xin Công tử... buông tay tiểu tỳ ra.. tiểu tỳ không...

Thượng Quan Kỳ nói tay ra giục Tuyết Mai:

– Nói mau đi! Đường tiên sinh mà bị tổn thương thì ta xé xác mi ra!

Tuyết Mai sa nước mắt nói:

– Tiểu tỳ to gan đến đâu cũng không dám vào chỗ Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ ngắt lời:

– Thế sao mi biết Đường tiên sinh ngất xỉu.

Tuyết Mai đáp:

– Đường tiên sinh đứng lên mở cửa gọi công tử, nhưng vừa gọi được một tiếng rồi ngất đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hỏi hận nói:

– Tôi trách lắm cô nương rồi.

Nói xong hấp tấp chạy vào thư viện.

Âu Dương Thống cũng quên cả mệt nhọc, đứng bật dậy chạy theo Thượng Quan Kỳ.

Hai người vào đến thư viện, đều há hốc miệng ra. Đường Toàn nằm gục xuống án sách. Trên án bừa bãi những bản họa đồ. Chính giữa một bức vuông vức chừng ba thước rộng, dường như mới vẽ xong chưa kịp để ra ngoài đã học máu tươi ra thấm ướt đến quá nửa. Thượng Quan Kỳ la lên một tiếng hãi hùng rảo bước đến bên Đường Toàn gọi:

– Đại ca! Đại ca làm sao vậy?

Chàng gọi liền mấy tiếng cũng chẳng thấy Đường Toàn thừa thì ruột nóng như lửa. Chàng ngậm vận công lực, đặt tay vào huyết mạch môn sau lưng Đường Toàn. Tay trái đặt lên mũi thấy hấy còn hơi thở phập phồng. Thượng Quan Kỳ tiếp tục vận nội lực trút chân khí vào huyết mạch môn Đường Toàn.

Nên biết rằng công lực Thượng Quan Kỳ rất thâm hậu. Luồng chân khí của chàng thúc đẩy khí huyết Đường Toàn lại lưu thông được mau lẹ.

Bỗng thấy Đường Toàn thở dài một tiếng rồi tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ vội gọi:

– Đường đại ca lai tỉnh? Có Âu Dương Bang chúa đến thăm đại ca!

Đường Toàn mê man, đột nhiên mở bừng mắt ra, kêu lên:

– Âu Dương Bang chúa đến đây ư?

Âu Dương Thống vội nói ngay:

– Tiên sinh vất vả quá!

Đường tiên sinh hai mắt vẫn còn lơ đãng, chỉ nghe bằng tai. Ông từ từ đưa tay lên sờ soạng vào Âu Dương Thống rồi dừng lại nói:

– Thuộc hạ hai mắt bị hư rồi, chẳng trông thấy gì nữa, không biết Bang chúa giá lâm, xin tha tội cho.

Âu Dương Thống nhìn Đường Toàn trong lòng đau xót không ngăn nổi mỗi cảm xúc, hai hàng châu lệ tuôn rơi, nói:

– Tiên sinh nhắm mắt lại nằm điều dưỡng, bản tòa sẽ đi khắp bên trời góc biển kiếm thuốc chữa mắt cho tiên sinh.

Đường Toàn gượng cười nói:

– Không được đâu! Dù trên thế gian có thuốc cải tử hồi sinh thì cũng không thể kéo dài thêm cuộc sống cho thuộc hạ nữa! Bang chúa đừng nhọc lòng vô ích.

Ngừng một lát, Đường Toàn sờ soạng ngồi dậy, nói tiếp:

– Bang chúa đến vừa gặp dịp, chờ cho thuộc hạ tỉnh thêm một chút, sẽ có mấy lời trọng yếu thưa lại Bang chúa.

Âu Dương Thống muốn đến cầu mưu cự địch cùng hỏi về kế phục hưng Cùng Gia Bang, nào ngờ Đường Toàn ra nông nỗi này, khiến ông càng tan

nát ruột gan không tiện hỏi gì nữa. Ông nói:

– Tiên sinh từ từ nói cho nghe, bản tòa xin rửa tai chờ đợi.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa bắt tất phải nóng lòng. Cỗ Long Vương tuy thắng được một trận, nhưng không can ngại gì đến đại cuộc trên chốn giang hồ.

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Tiên sinh!....

Đường Toàn nói tiếp:

– Bang chúa đừng dỗi thuộc hạ. Lúc này thuộc hạ như ngọn đèn hết dầu sắp tắt đến nơi. Nhưng còn một khắc trước khi chết, tâm thần vẫn tỉnh táo. Bang chúa muốn hỏi điều chi xin cứ nói ra.

Âu Dương Thống biết là Đường Toàn không nói ngoa, liền đáp:

– Bản tòa vì không khéo lo mưu đến nỗi bị thảm bại dưới tay Cỗ Long Vương và bị thiệt hại nặng nề mất hết nhuệ khí.

Đường Toàn gật đầu thờ dài hỏi:

– Bên Cỗ Long Vương bị thiệt hại ra sao?

Âu Dương Thống nói:

– Bên Củng Gia Bang ta bị hãm vào cạm bẫy Cỗ Long Vương đến nỗi không còn hơi sức nào để phản kích, thành ra không điều động được nhân lực để quyết chiến với y một trận. Hỡi ôi! Nếu không được tiên sinh ngày thường đã ra hiệu lệnh nghiêm minh thì bọn đệ tử trong bang ta gặp chiến cuộc vừa rồi tất bị tan tành.

Đường Toàn xua tay nói:

– Thuộc hạ biết rồi, bây giờ tinh thần đã tỉnh lại chi e chẳng còn chống được mấy nổi nữa, không thể nghe Bang chúa dài lời, xin vớt tắt chọ..

Tiên sinh lại nổi cơn ho rũ rượi, hộc máu tươi ra lần nữa.

Thượng Quan Kỳ vội nâng Đường Toàn dậy gọi:

– Đại ca!....

Đường Toàn xua tay nói:

– Đừng kinh động vào người.

Thượng Quan Kỳ sợ quá buông tay ra và không dám nói gì nữa.

Đường Toàn thở hổn hển nói:

– Thuộc hạ còn tỉnh được bao lâu, khó mà liệu trước được. Xin Bang chúa để ý nghe lời thuộc hạ.

Âu Dương Thống thở một hơi dài, phấn khởi tinh thần, nói:

– Xin tiên sinh nói đi.

Đường Toàn nói:

– Sau khi thuộc hạ chết rồi Bang chúa cần trọng dụng hai người.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hai người đó là ai?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiều và Thượng Quan Kỳ.

Tiên sinh lại nổi lên cơn ho lặng người đi, hồi lâu mới tiếp:

– Kể về mưu lược thì Liên Tuyết Kiều là người duy nhất có đủ khả năng chống với Côn Long Vương. Song nàng bị Oai thể trấn áp đã lâu, khó lòng ra tay cùng y quyết thắng, nên cần phải có Thượng Quan Kỳ ở bên phụ giúp để cô võ dũng khí cho nàng cự địch...

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin ghi nhớ những lời tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Liên Tuyết Kiều tuy thuộc phái nữ lưu, song tài trí dọc ngang chẳng kém bọn râu mày. Nếu Bang chúa không dùng lễ nhún nhường trước bậc hiền tài, hạ mình trước người kiệt sĩ để đổi đãi nàng thì thuộc hạ e rằng khó lòng thu phục được.

Âu Dương Thống nói:

– Nàng đã được tiên sinh tiến cử, dĩ nhiên bản tòa phải lấy lễ nghi cực kỳ trọng hậu để ưu đãi nàng.

Đường Toàn nói:

– Việc tổng táng thuộc hạ đã giao cho Thượng Quan Kỳ trông nom. Bang chúa bắt tất phải nhọc lòng. Có điều những người quản lý tiền bạc đều phải nghe theo Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh cứ yên lòng. Dù có phải đem hết tài nguyên Cùng Gia Bang vào việc này, bản tòa cũng không hối tiếc.

Đường Toàn nói:

– Xưa kia Đức thủy tổ bản bang tay không dựng nên cơ đồ, đã lập chí không tích trữ tiền của. Vì thế mà có lấy được của phi nghĩa là lại đem phân tán hết cho người nghèo khổ nên mới đặt tên là Cùng Gia Bang. Nhưng thuộc hạ chết đi tốn kém không ít, dù có dốc hết tài nguyên trong Bang cũng vẫn chưa đủ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Tiên sinh đã tính ước lượng hết bao nhiêu tiền chưa.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ tính ước lượng phải ngoài ba trăm vạn lạng bạc.

Âu Dương Thống ngăn người ra nói:

Con số đó quả là lớn lắm! Tài sản trong bang không thể đủ được. Bản tòa sẽ có cách trừ liệu, tiên sinh cứ yên lòng.

Đường Toàn hỏi:

– Thuộc hạ xin dùng thôn trang này để xây một ngôi nhà mồ thật lớn.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh lao tâm khổ trí tận tụy suốt đời vì Cùng Gia Bang thì sau khi tạ thế xây dựng một nhà mồ lớn để ghi công đức là việc rất nên làm.

Đường Toàn cười thêu thào nói tiếp:

– Có một điều thuộc hạ phải xin Bang chúa thuận cho là bao nhiêu người tham dự vào công việc xây cất này, nhất luật phải do Thượng Quan Kỳ quản lý.

Âu Dương Thống nói:

Việc đó chẳng có chi là khó. Bản tòa lập tức truyền dụ xuống cho đệ tử Cùng Gia Bang hay rằng Thượng Quan Kỳ định dùng ai thì cứ việc tuyển lấy.

Đường Toàn nói:

– Công cuộc kiến trúc tòa nhà mồ này không thể dùng người Cùng Gia Bang được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn nói:

Thuộc hạ đã chia trong đồ án cách kiến trúc rất kỹ lưỡng, chỉ cần một mình Thượng Quan Kỳ đốc xuất nhân công xây dựng cho đúng kiểu mẫu là được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc kiến trúc tòa nhà này tất phải dùng nhiều công nhân chứ? Trong Bang chúng ta thiếu gì hạng người này, sao lại không dùng mà lại đi tìm người ngoài?

Đường Toàn đột nhiên thở dài nói:

– Thuộc hạ bình sinh chưa làm việc gì ác đức, nhưng chuyện này vì tình thế bức bách, không thể không làm được. Phiên bang chúa tìm cho trăm tên thợ đào đất năm chục thợ rèn, năm chục thợ mộc, và cần tìm những tên phạm tội đại ác đáng khớp vào tử hình càng tốt.

Âu Dương Thống ngơ ngác hỏi:

– Sao lại phải chọn toàn những người đại ác đáng xử tử?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ không dám nói dối Bang chúa, theo kiểu cách xây nhà mồ này thì những công nhân sau khi xây xong khó lòng sống được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Cần phải đem bọn chúng giết hết hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Tuy không giết chết nhưng cũng khó lòng sống nổi.

Ngừng một lát, tiên sinh lại nói tiếp:

– Đồ án ngôi nhà mồ của thuộc hạ, cách kiến trúc thật là kỳ dị. Những công nhân tham dự vào công cuộc này khác nào con tằm kéo kén để tự buộc mình. Thợ thuyền xây dựng xong, họ tự nhiên bị hãm ở trong mộ, không có

lối thoát. Trong mộ chứa sẵn lương thực đủ dùng ba năm cho họ.

Thượng Quan Kỳ rùng mình hỏi:

– Thế rồi sau ba năm thì sao? Phải chăng hai trăm nhân mạng đều bị chết đói trong mộ?

Đường Toàn đáp:

– Không đầy ba năm, Cỗ Long Vương đến phá hủy nhà mồ này. Lúc đó bọn thợ này sống hay chết là tùy ở nơi số mạng họ.

Thượng Quan Kỳ run lên nhưng không hỏi nữa.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Giữa Liên Tuyết Kiều và Cỗ Long Vương đã có tình phụ tử với nhau trong một thời kỳ khá lâu. Cỗ Long Vương tuy có ý muốn giết nàng, nhưng nàng không dám giết cha. Vì thế mà sau này hai người có gặp nhau trên chiến trường, nàng cũng không đánh quyết liệt. Nếu trước khi thuộc hạ chết đi không bày sẵn cạm bẫy để giết chết Cỗ Long Vương, thì trong vòng ba mươi năm, dân gian không có ngày nào được an ninh, hoan lạc thái bình.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Việc tìm hai trăm công nhân chẳng có chi là khó, nhưng vị tất bọn chúng đều đáng tội chết cả.

Thượng Quan Kỳ nói xen vào:

– Nếu trong vòng ba năm mà Cỗ Long Vương không đến phá mộ đại ca, chẳng hóa ra hai trăm thợ trong đó bị chết đói hết cả ư.

Đường Toàn nói:

– Vì trước kia ta trót khoan dung mà Cỗ Long Vương làm mưa làm gió trong hai mươi năm. Nếu đến lúc chết còn giữ đạo nhân từ thì các phái võ lâm sẽ bị thảm họa ba mươi năm nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Ý tiên sinh đã quyết, Bản tòa lập tức truyền lệnh cho họ khởi công.

Đường Toàn nói:

– Còn một điều nữa, mong rằng Bang chúa nhớ chọ. Âu Dương Thống hỏi:

– Còn gì nữa xin tiên sinh nói ra.

Đường Toàn nói:

– Theo tình trạng hiện thời, Bang chúa không nên ra mặt đánh nhau với Cỗ Long Vương mà nên tạm lánh đi.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin theo đúng lời di ngôn của tiên sinh. Đường Toàn nói:

– Trong giai đoạn này lại còn một việc khó nữa.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc gì?

Đường Toàn đáp:

– Tòa nhà mồ của thuộc hạ không to tát là mấy, song cần làm rất cực kỳ tinh

xảo, dù mau chóng đến đâu cũng phải mất nửa năm mới xong.

Đường Toàn lại nổi cơn ho dữ dội rồi lại hộc máu tươi ra, ông nói tiếp:

– Trong thời gian nửa năm này, nếu bị Cỗn Long Vương tìm đến đây thì chẳng những uống công mà sau đây mấy chục năm không còn người nào kìm chế được y nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa sẽ điều động những tay cao thủ trong Bang để giữ các ngõ đường hiểm yếu đi vào sơn trang này để đề phòng Cỗn Long Vương đến đây phá mộ.

Đường Toàn nói:

– Nếu Bang chúa làm như vậy thì chẳng khác nào báo cho Cỗn Long Vương biết là trong khu này có nhiều bí mật.

Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy thì phải làm thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Bang chúa một mặt phải tìm cách tránh mũi dùi Cỗn Long Vương, đừng mở chiến tuyến đối diện với y, một mặt lại trưng thanh thế, phao tin đồn là tìm y rửa nhục thua trận vừa rồi, đồng thời phái người đi liên lạc với các vị chưởng môn chính phái lớn bày mặt trận tựa hồ như sắp giao chiến với y.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin ghi nhớ.

Đường Toàn dường như không chống được nữa, người lão đảo rồi té lăn xuống đất.

Thượng Quan Kỳ vội lại nâng dậy nói:

– Đại ca nghĩ một lát rồi hãy nói.

Đường Toàn buồn rầu đáp:

– Ta còn có thể nói được mười câu nữa...

Ông ho rũ ra rồi thò huyết luôn ba lần nữa.

Âu Dương Thống sa nước mắt nói:

– Lời của tiên sinh lúc này quý hơn vàng ngọc. Tiên sinh còn điều chi dạy bảo xin nói nốt đi!

Đường Toàn nói:

– Tả Hữu nhị đồng có tài đương nổi trọng trách, Bang chúa nên đặt hai người đó vào địa vị trọng yếu.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin ghi lời.

Đường Toàn lại nói:

– Khương Sĩ Ân võ công trác tuyệt, nhưng có tính kiêu ngạo, Bang chúa muốn dùng lão, thì phải lấy tình bằng hữu mà cư xử, lão sẽ cố gắng giúp ta.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa sẽ làm theo chỉ thị của tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ đã thay Bang chúa bảo Thượng Quan Kỳ hết lòng giúp mình.

Nhưng y chỉ có thể giữ địa vị tân khách mà phò tá thôi, không thể chính thức gia nhập bản bang được.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 87

Công cuộc xây dựng nhà mồ bí mật

Đường Toàn nói đến đây lại ho rũ đi, thổ huyết rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ ngằm vận chân khí đặt bàn tay vào huyết mạch môn trên lưng Đường Toàn rồi gọi :

- Đại ca ơi! Tiểu đệ giúp sức cho đại ca đây. Còn gì nữa, xin nói mau đi!

Đường Toàn thấy một luồng nhiệt khí từ phía sau lưng chuyển vào người.

Nguyên khí sắp bị đứt đoạn lại được kích thích nổi lên. Ông nói :

- Tin tại hạ chết rồi đừng đồn đại ra ngoài.

Âu Dương Thống sa nước mắt nói :

- Những lời di chúc của tiên sinh, bản tòa sẽ nhất nhất theo đúng đường lối mà làm. Xin tiên sinh yên tâm.

Đường Toàn đột nhiên ôm lấy tay Thượng Quan Kỳ nói :

- Hiền đệ ơi! Từ đây trở đi, trong vòng ba mươi năm hiền đệ có liên quan mật thiết đến tình hình võ lâm... Hiền đệ phải nhớ thương lấy lê dân, đừng để họ phải vạ lây về chiến sự kéo dài.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin đại ca yên tâm. Tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Đường Toàn nói :

- Thế thì hay lắm! Hiền đệ vục ta lên giường đi.

Thượng Quan Kỳ theo lời, vục Đường Toàn đi đến giường thì người ông nặng trĩu người ngay như cây gỗ hai mắt hết tinh thần cứng đờ ra.

Chàng bắt giắc thờ dài nói :

- Đại ca ơi! Tiểu đệ ẵm đại ca đặt lên giường đây!

Đường Toàn hai mắt nhắm lại đầu rũ ra không trả lời Thượng Quan Kỳ nữa.

Thượng Quan Kỳ đặt tay lên mũi thì Đường Toàn đã tắt thở. Chàng biết là Đường Toàn chết rồi, đứng thộn mặt ra như người mất hồn.

Âu Dương Thống vội chạy lại hỏi :

- Thượng Quan huynh tiên sinh đã...

Rồi ông nghẹn ngào, khí huyết xông lên cổ, không nói được nữa.

Một vị hùng chúa đứng trước sự đau thương thái quá không kìm chế nổi mình, miệng ộc máu tươi ra.

Thượng Quan Kỳ cố trấn tĩnh cho khỏi thần trí hôn mê, đặt thi thể Đường Toàn xuống giường cho ngay ngắn, rồi vục Âu Dương Thống dậy nói :

- Bang chủ hãy bảo trọng thân thể.

Âu Dương Thống buồn rầu, nghẹn ngào hỏi :

- Tại hạ có sao đâu? Tiên sinh mất rồi ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh tắt hơi rồi, không còn tài nào cứu được nữa.

Âu Dương Thống cặp mắt lơ đãng, vẻ mặt thần thờ, miệng lẩm bẩm :

- Thôi thế là ta mất một người tri kỷ, thế gian mất một bậc kỳ tài. Trời hỡi trời! Trời diệt Cùng Gia bang hay sao?

Người ông lão đảo rồi lại ngã quay ra.

Thượng Quan Kỳ nâng Âu Dương Thống ngồi dậy, ôm chặt lấy ông rồi nói :

- Bang chủ hãy thận trọng mình vàng.

Nên biết rằng Âu Dương Thống vừa bị thảm bại đến đây. Cơ nghiệp Cùng Gia bang truyền đã mấy đời đến tay ông. Bản bang đang lúc cực thịnh thì gặp một phen điên đảo, ông tưởng rằng đến đây sẽ được Đường Toàn bày mưu chước để phục hưng cơ nghiệp. Ngờ đâu vừa nói một lúc Đường Toàn đã tạ thế. Bao nhiêu hy vọng biến thành ảo mộng trách nào ông chẳng đau thương đến ngất đi.

Thượng Quan Kỳ đưa tay điểm vào huyệt huyền cơ Âu Dương Thống cho tỉnh lại rồi nói :

- Xin Bang chủ dẹp bớt bi thương, thuận theo cơ trời. Bang chủ nên nhớ mình đang lãnh đạo muôn ngàn đệ tử Cùng Gia bang.

Âu Dương Thống thở dài nói :

- Thật làm phiền lòng Thượng Quan huynh. Tại hạ không sao đâu, ngồi nghỉ một lúc là phục hồi ngay. Phiền Thượng Quan huynh trước hết hãy thu xếp di vật của tiên sinh cho gọn lại, có nhiều giấy tờ không thể để người ngoài ngó thấy.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bang chủ nghỉ ngơi đi! Để mặc tại hạ thu xếp.

Âu Dương Thống tinh thần mệt mỏi, nằm xuống nhắm mắt, vận khí điều hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ nhìn thi thể Đường Toàn, thở dài sườn sượt, phục xuống đất lạy mấy lạy rồi lấy tấm chăn đơn đắp lên thi thể. Chàng rất kính trọng con người bụng chứa đầy kinh luân. Đồng thời đối với gian phòng tiên sinh đã ở nửa tháng nay, chàng cũng cảm thấy thiêng liêng kỳ dị.

Thượng Quan Kỳ từ từ đóng cửa lại, đến bên án đồ thu xếp những di vật của Đường Toàn.

Chàng nhìn kỹ mấy bức đồ án với nhau. Khi xem đến hai bản sau cùng lại càng chú ý.

Nguyên về đồ án này nói về cách kiến trúc ngôi nhà mồ, cách bố trí cực kỳ ảo diệu. Tuy Thượng Quan Kỳ không học về kiến trúc, song Đường Toàn đã ghi chú rất kỹ lưỡng, chàng lại là người rất thông minh nên xem hiểu ngay.

Thượng Quan Kỳ mãi miết xem đồ án không biết bao nhiêu lâu, bỗng nghe

tiếng Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh! Chúng ta hãy ăn uống một chút đã chẳng?

Chàng trông lên án thấy nền thấp sáng trưng thì ra trời đã tối từ lúc nào mà chàng cũng chẳng biết ai đã thấp nền. Chàng thu xếp những đồ án lại thành một tập rất cẩn thận rồi đứng dậy nói :

- Tại hạ làm nhọc lòng Bang chủ phải chờ đợi!

Âu Dương Thống trong mình sẵn nội công thâm hậu, sau khi điều dưỡng một lúc, tinh thần đã tỉnh táo, sắc mặt đã hồng hào. Ông chấp tay hỏi :

- Thượng Quan huynh đã coi di vật của Đường tiên sinh chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ đã xem được quá nửa.

Âu Dương Thống hỏi :

- Bao giờ sẽ khởi công làm nhà mồ Đường tiên sinh?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Việc này càng sớm càng hay.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện ra tới nhà khách. Trên bàn đã bày sẵn com rượu.

Bốn ả thị tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai đứng bên châu chực.

Tả Hữu nhị đồng cũng sánh vai đứng đó. Hai gã vừa thấy Âu Dương Thống cùng Thượng Quan Kỳ bước vào, vội vàng nghiêng mình thi lễ.

Âu Dương Thống vẫy tay nói :

- Hai vị bắt tất phải đa lễ.

Rồi chấp tay mời Thượng Quan Kỳ ngồi vào.

Bốn ả thị tỳ cầm bầu rót rượu, Âu Dương Thống mời Thượng Quan Kỳ uống luôn ba chén, rồi nói :

- Bản tòa đã truyền dụ phái người đi kiểm công nhân, trong vòng bảy ngày họ sẽ đến đủ, khi ấy phiền Thượng Quan huynh lưu lại đây để đặt công việc cho thợ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Vừa rồi tại hạ đã xem qua những đi chúc của đại ca thì quả nhiên người là một bậc tài hoa tuyệt thế, bụng dạ quảng đại vô cùng, chẳng chỗ nào là không biết đến.

Ngừng một lát, chàng lại nói tiếp :

- Lúc sinh tiền, đại ca hoài bão nhân từ, nhưng sau khi chết rồi, người đi chúc lại vô số cảnh sát phạt ghê hồn...

Âu Dương Thống nói :

- Hời ôi! Nếu tiên sinh sớm hạ độc thủ Cỗn Long Vương đi thì còn đâu nữa mà hoành hành như ngày nay.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài, không nói gì nữa.

Bầu không khí tịch mịch bao phủ khá lâu, sau Âu Dương Thống mới chậm

rãi lên tiếng :

- Mọi việc khác sau khi Đường tiên sinh mất đi, tại hạ sẽ phái người trông nom đầy đủ, Thượng Quan huynh bắt tất phải phân tâm. Bản tòa còn ở lại đây một đêm nay, sáng mai sẽ đi sớm. Thượng Quan huynh có cần chi cứ kể ra, bản tòa sẽ hết sức trù biện.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Để tại hạ xem kỹ lại những lời di chúc của đại ca rồi sẽ bẩm lại Bang chủ.

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh tùy tiện.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy chấp tay thi lễ rồi trở lại thư viện, lấy những di vật của Đường Toàn đem về phòng mình. Chàng lật đi lật lại những bản đồ án xem rất kỹ rồi trong lòng sinh ra bất nhẫn nghĩ thầm :

- Nếu ta theo đúng đồ án này kiến tạo một tòa nhà mô rộng lớn thì hai trăm công nhân phải tự giam mình vào trong mộ. Nếu cả hai trăm người đều phạm tội đại ác thì chẳng nói làm chi. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, kiếm đâu ra được bấy nhiêu tên đại ác. Bọn đệ tử Cùng Gia bang vâng lệnh Âu Dương Thống chỉ cố tìm cho đủ số, làm gì có đủ thì giờ mà xét hết tội trạng của chúng.

Thượng Quan Kỳ vốn sẵn lòng hào hiệp. Tuy chàng kính ái Đường Toàn không biết đến đâu mà kể, song đối với việc này, chàng không khỏi phân vân, chưa biết quyết định ra sao. Chàng ngồi đối ngọn đèn khuya, lòng buồn rười rượi.

Đột nhiên chàng nghe có tiếng chân người bước đến bên ngoài thì ra Tuyết Mai tay bưng khay gỗ đứng trước cửa.

Nguyên Tuyết Mai đã có ý khiếp sợ Thượng Quan Kỳ, nên không dám tự tiện bước vào, nằng đứng ngoài cửa, thỏ thẻ hỏi vọng vào :

- Công tử có uống ăn gì không?

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài hỏi lại :

- Sao cô nương lại không vào?

Tuyết Mai đáp :

- Tiểu tỳ không dám quấy nhiễu công tử.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Không hề chi! Cô nương cứ vào đây.

Tuyết Mai từ từ bước vào, đặt khay gỗ xuống, trên khay có để một cái bát sứ. Tuyết Mai khẽ giơ bàn tay trắng nõn ra mở nắp bát, nói :

- Xin công tử dùng bát chè hạt sen này đi!

Thượng Quan Kỳ thấy nàng ôn nhu khép nép, đối với mình dường như vẫn còn sợ sệt. Chàng nghĩ đến lúc ban ngày đã có cử động mạnh mẽ đối với nàng thì trong lòng rất là bất nhẫn, khẽ thở dài nói :

- Gặp lúc Đường tiên sinh bệnh tình trầm trọng, mấy ngày liền tôi bị ảnh

hưởng, tính hay nổi nóng, nên trong lời nói cũng như hành động có điều lỗ mãng, mong rằng cô nương đừng để vào lòng.

Tuyết Mai buồn rầu nói :

- Tiệp tỳ đâu dám oán giận công tử.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cô ăn bát chè này đi!

Tuyết Mai ngơ ngẩn đáp :

- Tiệp tỳ không dám!.

Thượng Quan Kỳ thở dài ôn tồn nói :

- Trong bụng tôi chưa thấy đói, bỏ đi thật là uổng, cô ăn cũng thế chứ sao?

Tuyết Mai lắc đầu đầy nấp bát lại nói :

- Tiểu tỳ xin chờ ở ngoài cửa, bao giờ công tử thấy đói lòng xin gọi tiểu tỳ một tiếng.

Thượng Quan Kỳ thấy Tuyết Mai trong lòng vẫn còn khiếp sợ, nên nàng đối với mình rất e dè, không thể nào trong chốc lát mà biến đổi được. Chàng thở dài nghĩ thầm :

- “Không ngờ Thượng Quan Kỳ này biến thành con người hung dữ, khiến cho cô gái gió thổi bay phải khiếp sợ như vậy”.

Suốt đêm hôm ấy Thượng Quan Kỳ nghiền cứu những đồ án của Đường Toàn để lại. Quả nhiên chàng cũng đồng tình về việc dùng hai trăm công nhân xây dựng nhà mồ, vì tiên sinh đã giải thích cặn kẽ ở trong bức di thư.

Trong di thư này tiên sinh nói rõ :

“Cổn Long Vương là con người bất trắc, chẳng những y muốn làm bá chủ võ lâm mà thôi.

Khi nên bá nghiệp võ lâm rồi, bao nhiêu sinh linh khắp thiên hạ đều bị lôi cuốn vào cuộc chinh chiến lưu ly.

Tài Âu Dương Thống tuy khó lòng chống cự lại Cổn Long Vương nhưng ông là người có độ lượng. Trong các phái võ lâm hiện nay, thực chỉ mình ông khả dĩ chống lại Cổn Long Vương được phần nào”.

Trong thư Đường tiên sinh còn định ninh dặn Thượng Quan Kỳ nên hết lòng giúp Âu Dương Thống. Tiên sinh bàn cả đến những nhân vật nổi tiếng giang hồ, đại khái đều suốt đời phải chịu đau khổ, trải qua bao cảnh quạnh hiu.

Những người nào còn nghĩ đến thân mình thì không thể lưu danh với đời.

Hai trăm công nhân xây cất tuy mình bị giam hãm trong mộ nhưng chưa phải là họ hoàn toàn tuyệt vọng vì tiên sinh đã dự đoán, chỉ trong vòng một năm tất Cổn Long Vương sẽ tìm đến ngôi nhà mồ này.

Thượng Quan Kỳ phác giác ra rằng, những điều mình nghi ngờ e ngại, Đường Toàn đã hể biết trước cả.

Nhờ có bức thư giải thích mà tấm lòng chàng thắc mắc về việc chôn sống công nhân của chàng đã cởi mở được nhiều.

Trong di thư của Đường Toàn, việc nào cũng có chỗ huyền diệu, ngẫm ngẫm, càng đọc càng thấy cao siêu. Thượng Quan Kỳ mãi miết nghiên cứu di văn của Đường Toàn, đêm dài mau qua, trời sáng lúc nào không biết.

Vừa sáng ra, Tuyết Mai lại từ từ bung khay gỗ đến, đứng trong góc phòng tận đằng xa, cặp mắt nàng lộ vẻ hồi hộp. Nàng nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Cả một đêm trường qua rồi, công tử đã thấy đói lòng chưa?

Thượng Quan Kỳ đặt bức đồ án đang nghiên cứu xuống bàn, cười nói :

- Trời sáng rồi ư? Tôi có thấy hơi đói.

Tuyết Mai rón rén đi lại bên bàn, nói :

- Công tử dùng bát canh thang này trước, tiện tỳ xuống bếp lấy thêm thức ăn.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu cười nói :

- Bát canh này cũng đủ rồi cô ạ. Nhờ cô đi bẩm giùm với Âu Dương bang chủ cho là tôi sắp sang thăm người.

Tuyết Mai nói :

- Âu Dương bang chủ đã đi từ lâu rồi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi :

- Bang chủ đi từ bao giờ?

Tuyết Mai đáp :

- Bang chủ đi từ lúc canh năm. Người thấy công tử đang để hết tâm trí vào việc nghiên cứu sách vở, không tiện quấy nhiễu, dặn tiểu tỳ trình lại công tử.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Bang chủ còn nói gì nữa không?

Tuyết Mai đáp :

- Người biểu đã hạ lệnh cho đệ tử trong bang kiếm gấp công nhân. Mau là bảy ngày chậm là mười ngày sẽ có người dẫn công nhân đến.

Thượng Quan Kỳ “Ồ” lên một tiếng rồi hỏi :

- Người chỉ dặn có thế thôi sao?

Tuyết Mai gật đầu đáp :

- Nói xong người lật đật đi ngay.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tôi biết rồi. Cô nương có mệt thì cứ nghỉ thôi!

Tuyết Mai nói :

- Tiểu tỳ đã ngủ một giấc. Suốt đêm công tử ngồi đọc sách vở bây giờ nên đi nghỉ một lát cho đỡ mệt.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phiền cô khép cửa phòng lại hộ tôi. Tôi cần nằm nghỉ xả hơi một lúc.

Nói xong, Thượng Quan Kỳ để nguyên áo nằm duỗi thẳng cẳng lên giường.

Tuyết Mai đắp chăn cho chàng rồi nhẹ nhàng lui ra.

Thượng Quan Kỳ tuy đi nằm, nhưng vẫn nghĩ ngợi vào những bức di thư

của Đường Toàn, có nhiều chỗ ly kỳ ảo diệu, không sao ngủ được. Mấy ngày liền chàng vùi đầu vào nghiên cứu di vật của Đường Toàn, tưởng như thời gian trôi qua rất mau.

Trưa hôm ấy vào khoảng giờ Ngọ, Tuyết Mai lật đật chạy vào báo :

- Có Tả Hữu nhị đồng bên Cùng Gia bang xin vào ra mắt công tử.

Thượng Quan Kỳ từ phen động thủ chiến đấu với hai gã, biết rõ bản lĩnh họ nên đem lòng khâm phục.

Chàng đứng dậy nói :

- Cô mau ra mời hai vị vào đây.

Tuyết Mai vừa trở gót thì Tả, Hữu Nhị đồng đã sóng vai đi vào, vì hai gã đứng chờ phía ngoài phòng Thượng Quan Kỳ.

Tả Hữu nhị đồng chấp tay nghiêng mình thi lễ nói :

- Chúng tôi vâng lệnh Bang chủ dẫn hai trăm công nhân đến để các hạ điều khiển.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Công trình này cần khởi sự ngay. Xin cho bọn họ vào đây, còn hai vị thì tại hạ không dám phiền đến.

Chàng nói câu khách sáo này cũng bằng thừa, vì Âu Dương Thống đã căn dặn Tả, Hữu Nhị đồng: Bất luận việc gì cũng không được tranh chấp với Thượng Quan Kỳ.

Hai gã vừa nghe Thượng Quan Kỳ nói xong, liền lẳng lặng lui ra.

Lát sau, hai trăm công nhân kéo vào sơn trang.

Thượng Quan Kỳ theo di chúc của Đường Toàn chỉ định công tác và lập tức khởi công ngay.

Bọn thợ này tuy đã giàu kinh nghiệm, nhưng có người không đủ linh hoạt, có người lại muốn làm cho mau xong.

Một mình Thượng Quan Kỳ phải chạy đi chạy lại để chỉ bảo sửa chữa những chỗ sai lầm. Chẳng cảm thấy không có cách nào chỉ huy bọn thợ cho kịp đà tiến triển trong chương trình.

Thấm thoát đã mất ba ngày. Thượng Quan Kỳ xét lại công việc chưa xong được phần việc trong hai ngày như chương trình đã định thì trong lòng nảy nghĩ thầm :

- “Nếu công việc cứ kéo dài thế này thì bốn tháng không thể xong được mà ít ra phải là nửa năm trở lên. Đại ca đã tính toán rất kỹ lưỡng, mình phải trù liệu cách nào để công việc tiến hành cho đúng mức”.

Chàng nghĩ kỹ thì mức tiến chậm trễ không phải vì sức công nhân không làm nổi mà do sự lăm lăm phải sửa chữa lại.

Chàng đang lầy lăm khó nghĩ, bỗng thấy Tuyết Mai đưa trà lại thì sực nhớ ra tự hỏi :

- Sao mình không bảo bốn ả Lan, Liên, Cúc, Mai trông nom giúp.

Nghĩ vậy chàng nhìn Tuyết Mai cười, nói :

- Cô đi gọi cả ba cô kia đến đây tôi có việc cần nhờ bốn cô giúp đỡ.

Tuyết Mai ngần ngừ một chút, dường như có ý muốn hỏi là việc gì, nhưng rồi nàng không hỏi nữa, trở gót đi ngay.

Lát sau, cả bốn cô Lan, Liên, Cúc, Mai đều có mặt.

Thượng Quan Kỳ giảng giải công cho bốn cô nghe, và nhờ các cô chia phần nhau ra đốc công giúp.

Bốn ả thị tỳ đều là người thông minh lanh lợi. Thượng Quan Kỳ chỉ dẫn qua một lượt là chúng nhớ ngay, chúng đọc lại không sai chút nào.

Công việc xây cất được bốn ả thị tỳ thực hiện đôn đốc ngày nào cũng tiến triển đúng mức theo chương trình đã định sẵn của Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ không hiểu Âu Dương Thống hiện tình ra sao mà ròng rã ba tháng không thấy có người Cùng Gia bang nào đến đây. Chàng cũng chẳng biết tin tức gì về Côn Long Vương nữa.

Trong thời gian yên tĩnh này công việc xây nhà mô mười phần đã xong được bảy tám.

Thượng Quan Kỳ vẫn ngấm ngấm để ý theo dõi công việc của bốn nữ tỳ thì tuyệt không thấy chỗ nào sơ hở.

Hai trăm công nhân được bốn cô gái đẹp như hoa, tiếng oanh thỏ thẻ đôn đốc, đều hết sức làm cho tròn bổn phận. Công việc tiến triển một cách thuận lợi cũng là nhờ ở bốn cô một phần lớn.

Lại qua nửa tháng nữa, một hôm gần đến giờ Ngọ, nhà mô mười phần đã xây cất xong đến chín, nhưng Thượng Quan Kỳ càng ngày càng thấy những chỗ nghi ngờ, vì Đường Toàn đã lập tâm xây dựng một công trình kỳ diệu, bí mật, mà sao hai trăm công nhân đều hiểu rõ đường lối ra vào, khép mở như không. Sau chàng mới nghĩ ra chắc lúc công việc hoàn thành sẽ có cơ quan tự động để giữ hai trăm thợ trong mộ không ra được.

Hôm Âu Dương Thống ra đi đem theo cả thi thể Đường Toàn. Nay nhà mô xong đến nơi mà vẫn chưa thấy đưa di hài về. Trong ba bốn tháng trời, lại chẳng thấy có một người Cùng Gia bang nào đến. Chàng ngờ hay có chuyện gì xảy ra.

Thượng Quan Kỳ đang bồn chồn trong dạ, bỗng nghe một giọng thanh tao lên tiếng ở phía sau :

Thưa công tử? Âu Dương bang chủ đã đến!

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu lại thì chính Tuyết Mai. Trải qua một thời gian đốc công vất vả, da nàng sạm lại, nhưng tinh thần có vẻ tráng kiện hơn trước.

Chàng tủm tỉm cười nói :

- Đạo này các cô cực nhọc quá!

Ngừng một lát, chàng lại hỏi tiếp :

- Âu Dương bang chủ hiện ở đâu?

Tuyết Mai đáp :

- Hiện chờ ở ngoài trang.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy hỏi :

- Có mình Âu Dương bang chủ thôi ư?

Tuyết Mai đáp :

- Có cả linh cữu Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ lật đật chạy ra ngoài trang. Chàng thấy Âu Dương Thống đang đứng ở cổng ngoài, dường như đã xông pha ngàn dặm tới đây.

Chàng chấp tay nói :

- Tại hạ không biết Bang chủ giá lâm, chưa kịp ra đón tiếp.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói :

- Thượng Quan huynh vì công việc Cùng Gia bang ta mà vất vả đêm ngày, tại hạ xiết bao cảm kích.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ không dám.

Rồi chàng hỏi khẽ :

- Nhà mồ sắp xây xong, không hiểu di thể đại ca tại hạ đã đưa đến chưa?

Âu Dương Thống trở về khu rừng rậm nói :

- Di thể Đường tiên sinh đã đưa đến ngoài kia, không hiểu bao giờ an táng?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Có thể hạ thổ ngay bây giờ.

Âu Dương Thống ngậm ngùi thở dài giơ tay lên vẫy một cái. Bỗng trong rừng vọng lên một tiếng còi, tiếp theo là hiệu còi trả lời.

Trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, trong rừng xuất hiện một cái tán trắng rất lớn. Mười người mặc trang phục theo lối đại tang đến trước tán trắng dẫn đường đi ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ thấy tán trắng che một cỗ quan tài sắc trắng, thì rất lấy làm kỳ, hỏi :

- Quan tài để mộc không sơn hay sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Quan tài này bằng bạch ngọc, trên thế gian này hiếm có lắm. Ngọc thạch bao giờ cũng mát rượi, có thể giữ cho thi hài không hư nát.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bang chủ nghĩ thật chu đáo.

Âu Dương Thống nói :

- Lúc bản tòa rời khỏi nơi đây, sợ di thể Đường tiên sinh không để được lâu ngày, nên phái người đưa đi.

Hai người đang nói chuyện thì quan tài đã khiêng đến gần cổng trang.

Thượng Quan Kỳ vái trước quan tài, chú ý nhìn kỹ thì là một phiến bạch

ngọc trắng tinh không có vân vết nào. Các người mặc đồ trọng hiệu đều là những tay cao thủ Cùng Gia bang.

Âu Dương Thống hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Bản tòa có điều yêu cầu Thượng Quan huynh, chẳng biết có được không?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin Bang chủ cho biết.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa muốn được đi theo linh cữu Đường Tiên sinh vào trong nhà mồ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Di thư của đại ca không đề cập đến việc này, Bang chủ muốn vào, dĩ nhiên tại hạ không dám ngăn trở.

Âu Dương Thống nói :

- Vậy xin Thượng Quan huynh dẫn đường.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn quan tài rồi nói :

- Trừ Bang chủ ra, hay hơn là đừng để ai vào.

Âu Dương thống gật đầu rồi hạ lệnh cho những người mặc hiệu phục lui vào trong rừng. ông tự ra tay khiêng một đầu quan tài và bảo Thượng Quan Kỳ :

- Phiền Thượng Quan huynh khiêng giúp đầu kia.

Thần lực hai người quả là ghê gớm, quan tài nặng thế mà hai người khiêng coi nhẹ như không.

Trong mấy tháng liền, trừ lúc đốc công, Thượng Quan Kỳ lại nghiên cứu di thư cùng đồ án của Đường Toàn nên đã thuộc lòng hết mọi đường lối nhà mồ. Hai người xuyên qua bao khúc quanh co đưa linh cữu vào đặt đúng nơi đã ấn định.

Âu Dương Thống đề ý nhìn khắp mọi chỗ thì chỉ thấy đường lối vòng vèo, không thấy cơ quan gì khác lạ trong lòng cũng lấy làm kỳ, liền hỏi :

- Thượng Quan huynh? Trong nhà mồ này bản tòa tưởng có nhiều cơ quan trùng điệp, mà sao không thấy một vết tích gì?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tài trí đại ca tuyệt thế, người thường hiểu thế nào được. Cơ quan trong mộ tuy rất nhiều, nhưng khi hoàn thành công việc thì then chốt đặt ở nơi cửa sắt cuối cùng sẽ tự nhiên chuyển động.

Âu Dương Thống nói :

- À ra thế đấy!

Rồi không nói gì nữa. ông vốn biết tài năng Đường Toàn, liền tiếp lời ngay. Song những đường lối vừa qua, tuyệt không thấy chút gì khác lạ, nên không khỏi đem lòng ngờ vực.

Hai người đặt linh cữu xuống xong, cùng sụp lạy trước quan tài rồi đứng dậy trở ra.

Âu Dương Thống ra ngoài rồi khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Chừng nào sẽ hoàn tất công việc này?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vào giờ tý đêm nay.

Âu Dương thống hỏi :

- Sao tiên sinh lại chọn ban đêm mới hoàn thành.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Trong di thư đại ca đặc biệt chỉ định vào giờ tý. Công cuộc xây nhà mồ trước nay chỉ làm ban ngày, mà lúc phong tỏa nhà mồ cần phải canh khuya, chắc đại ca đã tính đến tác dụng của nó.

Âu Dương Thống nói :

- Thiên tài của Đường tiên sinh thực người thường không biết đâu mà dò.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nghĩ ra một điều, khẽ bảo Âu Dương Thống :

- Công việc xong đến nơi rồi, chỉ còn mấy giờ nữa là phong tỏa nhà mồ mà hiện lương thảo trữ bên trong dường như không đủ ba năm, vậy ta phải nghĩ cách vận thêm lương vào.

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông trời chiều nói :

- Hiện còn được một lúc nữa mới tối. Dưới chân núi đã có trữ lương, chúng ta chuyển vận đến là được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bây giờ công việc sắp xong, ai nấy đều biết cả. Nếu mình chuyển nhiều lương vào trong mộ, tất nhiên nhóm công nhân sẽ đem lòng ngờ vực.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bản tòa tính thế này, Thượng Quan huynh liệu xem có được không?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin Bang chủ cho nghe.

Âu Dương Thống nói :

- Bọn công nhân này đều nhìn nhận Thượng Quan huynh là người độc công và trù tính mọi việc. Nếu Thượng Quan huynh ở lại trong mộ để chỉ huy bọn chúng xếp đặt lương thực hoặc giả có thể khiến chúng giảm bớt mối nghi ngờ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cũng đành thế vậy.

Âu Dương Thống lập tức hạ lệnh cho đệ tử Cùng Gia bang chuyển lương thảo xếp đồng ngoài nhà mồ.

Thượng Quan Kỳ ở bên trong để chỉ huy cho công nhân khuân vác lương thực đem xuống xếp vào những chỗ đã định trong đồ án, một số họ tuy có ý nghi ngờ về hành động nhưng Thượng Quan Kỳ vẫn ở trong đó, quả nhiên họ thấy yên lòng và giảm bớt mối nghi ngờ.

Đêm hôm ấy trong nhà mồ thấp ngọn trường minh đăng. Ngày thường chưa bao giờ thấp đến ngọn nền này nên không nhìn thấy những phương hướng

kỳ dị.

Đèn trường mình vừa thấp lên, ánh sáng chập chùng, những khúc đường quanh co lộ ra rất phức tạp, rất khó phân biệt.

Thượng Quan Kỳ từ từ lui ra. Chàng thấy lương thực vận xuống gần xong thì trời đã qua canh hai.

Trong lòng càng nảy ra nhiều mâu thuẫn, chàng ngẩng mặt lên nhìn sao trên trời.

Còn chuyển lương cuối cùng nữa là xong, nhưng bên ngoài cửa mộ có mấy chục thợ không vào.

Thượng Quan Kỳ thùng thỉnh bước lại gần khê bảo họ :

- Sao các người không đem giúp lương thực vào trong mà còn đứng đây làm gì?

Chàng nói câu này trong lòng cảm thấy bứt rứt thương cảm, nhưng ngoài mặt vẫn trang nghiêm giọng nói rất trịnh trọng.

Bọn thợ này rất kính sợ Thượng Quan Kỳ, hầu hết lật đật vận lương thực vào trong mộ, chỉ còn một đại hán người gầy đét đứng yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Tại sao người còn đứng ở đây?

Gã công nhân gầy đét đáp :

- Tại hạ còn muốn sống thêm một chút nữa.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp nghĩ thầm :

- “Nếu câu gã nói mà bọn công nhân trong mộ nghe tiếng, chúng tất sinh nghi”.

Chàng dẫn giọng khê hỏi :

- Người nói thế là có dụng ý gì?

Gã đáp :

- Trước đây mười năm, chính tại hạ đã chôn sống một đôi đồng nam, đồng nữ hơn mười tuổi. Giả tí lúc bấy giờ tại hạ có lòng cứu vớt chúng thì chẳng có gì là khó. Nhưng vì tại hạ đem lòng tham một món lợi lớn, nên đã nhẫn tâm chôn sống hai đứa nhỏ đó vào trong mộ.

Thượng Quan Kỳ trong lòng buồn bã, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên hỏi lại :

- Đầu đuôi câu chuyện thế nào?

Gã đáp :

- Ngày ấy có một nhà cự phú chết đi, con trai lão bỏ ra hai trăm lạng bạc mua một đồng nam và một đồng nữ để tuần táng theo cha. Tại hạ xây mộ cho nhà phú gia này, đưa hai đứa nhỏ vào rồi hạ táng cửa sắt xuống. Việc này xảy ra trước đây đã trên mười năm, nhưng mỗi khi tại hạ nhớ đến lại rất đau lòng.

Thượng Quan Kỳ “Ồ” lên một tiếng trong lòng nảy ra bao nhiêu mối cảm khái.

Bỗng nghe người thợ lại nói tiếp :

- Khi tại hạ xây mộ đó cũng chỉ để cách nhân gian bằng tấm cửa sắt và bên trong cũng tồn trữ ba năm lương thực. Bây giờ nhìn thấy công việc vận lương vào trong nhà mồ, tại hạ lại nhớ đến việc năm xưa.

Nói đến đây đột nhiên gã im bặt.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Sao? Người nghi ngờ cả hai trăm người cũng bị tuần táng trong nhà mồ này ư?

Hỏi vậy thì hỏi nhưng trong lòng chàng không khỏi than thầm :

- “Đại ca ơi đại ca? Lúc sinh tiền đại ca độ lượng khoan hồng, đầy lòng nhân ái mà sao lúc chết đi, đại ca tàn nhẫn đến thế này. Tiểu đệ đây, chính mắt phải nhìn thấy, chính tay phải xua đuổi bọn thợ vào tuần táng trong mộ, cảm thấy vô cùng bi thảm! Tiểu đệ làm thế nào hạ thủ được đây?”.

Nghĩ tới đây chàng buông tiếng thở dài sườn sượt.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 88

Dưới ánh trăng hào kiệt trở khinh công

Thượng Quan Kỳ đang ngấm ngấm than thở bỗng nghe lão thợ già gầy đét nói :

- Một đời tại hạ không biết đã phạm bao nhiêu tội ác đào mồ cuốc mả, lấy trộm đồ vật nơi xác chết. Dù đã chịu trăm nghìn người thóa mạ, nhưng chứng nào tật nấy vẫn không chữa, và vẫn coi là thường. Duy có việc chôn sống đôi đồng nam đồng nữ là canh cánh bên lòng, không lúc nào khuây.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Sao lão không đi đào trộm ngôi mộ đó để thả chúng ra?

Lão công nhân lắc đầu nói :

- Những hạng nhà này thiếu chi tiền của, trên mộ đều có người canh giữ, huống chi ngôi mộ đó chính tay tại hạ xây dựng toàn bằng đá xanh kiên cố dị thường. Sức một người trong một đêm không tài nào phá nổi.

Ngừng một lát, lão râu rầu nét mặt gượng cười nói :

- Ấu đây cũng là cơ trời báo ứng, mình đã hạ thủ chôn sống đồng nam đồng nữ thì nay chính mình lại bị chôn sống trong nhà mồ này.

Nói xong thùng thỉnh đi vào trong mộ.

Trông sau lưng lão, chàng khẽ thở dài rồi cất bước theo sau. Trong lòng chàng bồi rối vô cùng, chân bước uể oải. Giả tí gã công nhân đột nhiên xoay mình trốn chạy, chàng cũng bỏ mặc chứ không chịu đuổi theo.

Đột nhiên tiếng chân người đi rầm rập khiến cho Thượng Quan Kỳ giật mình ra khỏi giấc mơ màng. Chàng định thần đưa mắt nhìn vào phía trong nhà mồ thì thấy lũ công nhân hấp tấp đi ra. Xem chừng bọn họ cũng cảm thấy nguy cơ, hốt hoảng trốn chạy.

Thượng Quan Kỳ ngẩn ngơ một chút rồi thò tay ra đóng cửa sắt lại.

Tiếng kêu gào vang động còn vọng ra, tiếp theo là những tiếng đập thành thành, tựa hồ tiếng người vung tay đá chân vào cửa sắt.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng quyền cước đập cửa khác nào đánh đập vào tâm can mình. Người chàng run lên, đầu óc chàng hoang mang tưởng tượng thảm cảnh hai trăm công nhân bị chôn sống.

Thốt nhiên cánh cửa sắt rung động rồi vang lên những tiếng lách cách, những tiếng đập cửa không nghe thấy nữa.

Thượng Quan Kỳ tỉnh táo lại, biết rằng cơ quan trong mộ đã phát động. Bọn công nhân tụ tập bên cửa sắt đã lui vào trong. Chàng buồn rầu thở dài, quay đầu nhìn ra thì thấy Âu Dương Thống hai tay chấp đũa sau lưng đứng cách đó

tháng bảy tám thước. Chàng thở phào một cái, nói :

- Tại hạ là một tên hung thủ tàn ác, đã chôn sống hai trăm nhân mạng.

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh bắt tất tụt trách mình thái quá. Đường tiên sinh còn tâm địa nhân từ. Người an bài như vậy tất có diệu dụng. Giả tí hai trăm công nhân này có bị chôn sống đi nữa, thì cũng không phải chúng chết oan đâu.

Thượng Quan Kỳ thở dài muốn nói lại thôi.

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh mấy tháng trời cực nhọc, hiện nay công tác đã xong, bản tòa với Thượng Quan huynh bày một bữa tiệc để tỏ chút lòng cảm kích.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ đâu dám thế!

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh bắt tất phải quá khiêm. Chúng ta đi uống rượu thôi. Bản tòa còn có việc thỉnh giáo.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Lời Bang chủ quá trân trọng. Tại hạ có biết được điều gì Bang chủ hỏi sẽ thừa lại.

Âu Dương Thống nói :

- Vậy là được rồi.

Nói xong trở gót dẫn đường.

Thượng Quan Kỳ theo sau Âu Dương Thống ra khỏi trang đi về phía rừng rậm.

Trong khu rừng này có một khoảnh đất trống vuông khoảng hai trượng, quả nhiên đã bày một cái bàn đủ cả chén bát.

Thượng Quan Kỳ ngó quanh không thấy ai liền hỏi :

- Chỉ có hai người thôi sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Bản tòa cho họ đi hết rồi, muốn mượn bữa rượu này để thỉnh giáo Thượng Quan huynh về những việc trọng đại trên chốn giang hồ.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác nói :

- Điều đó tại hạ thực không đủ tài, e sẽ làm cho Bang chủ phải thất vọng.

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh bắt tất phải khách khí. Thượng Quan huynh đã lao tâm lao lực cho Cùng Gia bang, bản tòa cảm kích vô cùng!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ cùng Đường tiên sinh đã có minh ước. Tiên sinh dặn bảo điều gì, dĩ nhiên tại hạ phải hết lòng.

Âu Dương Thống cười nói :

- Không dám giấu Thượng Quan huynh. Trừ bản tòa ra đại đa số cao thủ

Cùng Gia bang đều tập trung ở đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Chẳng lẽ Côn Long Vương đã tìm đến sơn trang này rồi sao?

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh làm việc gì cũng đều vì Cùng Gia bang chúng tôi.

Trong thời gian này bản tòa tuy đi lại đây luôn, nhưng sợ quấy nhiễu

Thượng Quan huynh nên chưa dám vào ra mắt.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Những ngày vừa qua, Bang chủ đi lại đây luôn?

Âu Dương Thống nói :

- Đúng thế! Hai tháng trước, bọn Tứ Hào dưới trướng Côn Long Vương đột nhiên thống lĩnh những tay cao thủ đi suốt ngày đêm tìm đến đây. May mà bản tòa đã chuẩn bị từ trước, điều động đệ tử trong bang bố trí cuộc mai phục. Hai bên đã mấy chuyên giao phong, thủy chung cường địch vẫn không vượt qua được trận tuyến, rồi hai bên cứ giữ mãi trận mình giằng co nhau.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hiện giờ cường địch đã rút đi chưa?

Âu Dương Thống nói :

- Chẳng những họ chưa rút mà chính Côn Long Vương đã thân hành đến. Có tin báo rằng: Y được tin Đường tiên sinh mất rồi, ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, dưới mắt không coi ai vào đâu cả. Y biểu: “Từ nay trong khắp thiên hạ không còn tay địch thủ nào với y để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm nữa”.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lời y quả có một chút ngông cuồng, nhưng cũng là sự thật. Tài năng của đại ca, người thường khó lòng theo kịp trong muôn một.

Ngừng một lát, chàng lại hỏi :

- Từ lúc Côn Long Vương đến, đã cùng chúng ta giao phong trận nào chưa?

Âu Dương Thống nói :

- Đường như y vẫn sợ Đường tiên sinh trá tử dụ địch, nên không dám vào sâu trận địa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Như vậy tức là hai bên đang hằm hè nhau.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa đã hạ lệnh vời hai vị ẩn cư từ lâu. Hai vị tiền bối này không hỏi đến chuyện giang hồ nữa, nhưng nếu tình thế bức bách quá thì chắc hai vị cũng chịu ra quyết sống mái với Côn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc này không nên hấp tấp, chắc đại ca tại hạ cũng đã liệu trước rồi không hiểu người đã an bài gì chưa.

Âu Dương Thống nói :

- Vì thế mà bản tòa phải thỉnh giáo Thượng Quan huynh xem Đường tiên sinh trước khi lâm chung hoặc giả người có di thư nói về cách đối địch chẳng.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Trong lúc thăng thốt tại hạ chưa nhớ ra, để xem kỹ lại đã.

Âu Dương Thống nói :

- Hồi bình sinh, tiên sinh tính toán không sai mấy may. Chao ôi! Giá người còn sống thêm vài năm nữa...

Chưa dứt lời bỗng nghe một tiếng hú rất dài vọng lại.

Âu Dương Thống biến sắc nói :

- Tiếng hú này dường như ở trong trạm canh vọng lại, không biết có phải Cồn Long Vương đã lên núi chẳng.

Đang lúc nói chuyện bỗng thấy một bóng người chạy đến.

Người này chạy rất mau, chớp mắt đã đến bên hai người. Chính là Tả Đồng Trương Phương.

Âu Dương Thống nhíu lông mày hỏi ngay :

- Phải chăng có tin cáo cấp?

Trương Phương đáp :

- Có người nhân lúc đêm tối đang trèo núi lên đây, không biết là ai?

Âu Dương Thống tức mình hỏi :

- Đã là người lạ sao không ngăn trở?

Trương Phương đáp :

- Thuộc hạ nghe nói, dường như người đến đây võ công ghê gớm lắm, không thể nào ngăn cản nổi.

Âu Dương Thống vẻ mặt dần dần trở lại hòa hoãn trầm giọng hỏi :

- Bọn họ có bao nhiêu người?

Trương Phương đáp :

- Dường như ba người. Cứ tin báo thì họ đi nhanh như chim bay. Nhiều là ba người ít là hai, quyết không phải một.

Giữa lúc này ngọn gió đêm thổi bay đám mây đầy, vầng trăng tỏ trong mây chui ra, ánh trăng vằng vặc xua đuổi cảnh âm u.

Âu Dương Thống cầm chén rượu nâng lên mời :

- Xin Thượng Quan huynh hãy cạn chén này.

Nguyên hai người từ lúc vào rừng, mãi nói chuyện việc hệ trọng, thành ra còn đứng cả, chứ chưa ngồi xuống.

Thượng Quan Kỳ đỡ lấy chén rượu nói :

- Xin đa tạ Bang chủ.

Rồi uống một hơi cạn sạch.

Âu Dương Thống nói :

- Mây tan trăng tỏ, hoàng thiên có giúp ta. Xin Thượng Quan huynh ngồi

chờ đây một lát. Bản tòa chạy đi coi xem nhân vật nào rồi trở lại ngay.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Sao Bang chủ không đi cùng đi?

Âu Dương Thống đáp :

- Thượng Quan huynh bận bịu luôn mấy tháng trời chưa được nghỉ ngơi.

Bản tòa không tiện mở miệng quấy nhiễu.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bang chủ đi rồi, mình tại hạ ở lại, ngồi đứng cũng chẳng an lòng, sao bằng cùng đi với Bang chủ?

Âu Dương Thống nói :

- Nếu vậy thì hai ta cùng đi coi.

Tả Đồng Trương Phương đi trước dẫn đường. Hai người sóng vai theo sau ra khỏi khu rừng cây.

Lúc này trăng càng sáng tỏ, chiếu xuống mặt đất đầy tuyết phủ, xa trông tựa hồ như một thế giới trắng tinh.

Bất thành linh một tiếng hú rất dài vang lên ở mé tả thung lũng từ đằng xa vọng lại.

Âu Dương Thống trở về phía có tiếng hú nói :

- Bản tòa đã phái làm mười hai trạm canh ngầm ở khu này, nghe tiếng hú thì dường như họ đã vào qua sáu trạm.

Ông biết rằng không phải bọn Côn Long Vương đến đánh, trong lòng cũng bớt hoang mang. Hai người chọn tảng đá cao nhất trước trong viện đứng lên nhìn ra bốn mặt.

Thượng Quan Kỳ đứng tựa vào Âu Dương Thống, buông hết tầm nhỡn lực nhìn khắp xung quanh xem có dấu tích gì không. Nhưng bốn bề trắng tò tuyết trong, không có một chút vết chân người.

Đột nhiên lại một tiếng hú nữa vọng lại. Thượng Quan Kỳ nghe phương hướng tiếng hú này dường như đã cách chỗ nổi lên tiếng hú trước chừng mười trượng. Thế rồi tiếng hú thành một dây dài không ngắt, tỏ ra các trạm ngầm của những người Cùng Gia bang mai phục đã phát giác ra tông tích địch, nhưng không có cách nào cản trở đối phương liền nổi lên những tiếng hú dài để cáo cấp.

Thượng Quan Kỳ lắng tai nghe lại những tiếng hú sau này, tuy tiếng nọ nổi lên tiếng kia, nhưng dường như vẫn ở nguyên một chỗ không thay đổi phương vị, hay tựa hồ như những tiếng hú này chỉ do một người phát ra.

Âu Dương Thống gượng cười quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Không biết nhân vật nào mà võ công cao cường thế? Mười mấy trạm mai phục mà không ngăn trở nổi bọn họ. Nếu người đến đây quả là phe phái Côn Long Vương thì dù không phải đích thân Côn Long Vương, cũng là bọn Tứ hầu dưới trướng y.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đúng thế võ công bọn này quả là lợi hại. Nguyên về khinh công, quyết họ không thua kém chúng ta.

Thốt nhiên tiếng hú trở nên cấp bách và liên tục. Thượng Quan Kỳ nghe tiếng hú mỗi lúc một gần tựa như người đã đến hòn núi nhỏ trước trang viên.

Đột nhiên có tiếng quát hỏi :

- Ai?

Thanh âm nghe rất rõ ràng, tựa hồ như chỉ ở ngoài mười trượng. Âu Dương Thống tuy bên ngoài vẫn trầm tĩnh mà thực ra trong lòng rất kinh hãi, ông quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Bọn này thân pháp mau lẹ vô cùng, mười hai trạm canh không ngăn trở nổi, họ vào đến đây rồi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bang chủ nói đúng đó.

Dưới ánh trăng tỏ, mấy bóng người ở trong bóng tối nhảy ra, đao gươm sáng loáng, đứng thành hàng.

Càng đến gần sơn trang, thủ hạ Âu Dương Thống càng nhiều, đứng thành hàng chữ nhất để ngăn trở đối phương xông vào.

Thượng Quan Kỳ phóng tầm mắt nhìn ra thì bọn thuộc hạ đứng xếp hàng để chờ bên địch có đến sáu người trở lên. Âu Dương Thống vẻ mặt nghiêm trọng, chăm chú nhìn vào chỗ bọn thuộc hạ bên mình đứng sắp hàng.

Đột nhiên một bóng người trong đám đông nhảy ra Âu Dương Thống háng giọng nói :

- Bọn này thật là táo bạo.

Bóng người thấp thoáng, sau một lúc nhón nháo, hai người nhảy vọt vừa chạy về phía trước trang viên, hai người thân pháp mau lẹ phi thường, nhót mắt đã bỏ bọn cản lối đến mấy trượng.

Âu Dương Thống tái mặt, trầm giọng hỏi :

- Để bản tòa ra gặp bọn họ.

Chưa dứt lời, ông đã nhảy vọt ra như tên bắn, chạy gấp về phía hai bóng người.

Thượng Quan Kỳ cũng nói ngay :

- Để tại hạ đi với Bang chủ.

Nói xong chàng chạy như bay theo sát Âu Dương Thống. Hai bên cùng chạy rất lẹ, thoáng cái đã gần nhau. Người mới đến bỗng la lên một tiếng vui mừng :

- Đại ca!

Rồi nhảy thốc lại như bay.

Thượng Quan Kỳ đã nhận ra người đó chính là Viên Hiếu. Chàng cũng vui mừng khôn xiết gọi to lên :

- Viên đệ đây à? Đến đây có một mình thôi sao?

Trong bụng chàng tự hỏi :

- “Rõ ràng mình trông thấy hai người, sao bây giờ lại chỉ có một?”.

Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ, bỗng ngửi thấy mùi hương ngào ngạt, một bóng người chạy nhanh như tên bắn, đã vượt khỏi chỗ mọi người Cùng Gia bang cản đường đến đứng bên Viên Hiếu đáp :

- Còn tiện thiếp nữa cũng đến thăm Thượng Quan huynh đây!

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn lại chấp tay cười nói :

- Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều cười hì hì, lặng yên không nói gì nữa.

Âu Dương Thống vẫy tay một cái, đảo mắt nhìn bốn người Cùng Gia bang đứng quanh đó nói :

- Hai vị mới tới đây đều là quý khách Cùng Gia bang, sao các người không chịu lui ra còn đứng đây làm gì?

Bốn người Cùng Gia bang lập tức vâng lệnh rút đi hết.

Âu Dương Thống chấp tay nói :

- Không biết hai vị giá lâm, bản tòa...

Thượng Quan Kỳ vội đỡ lời :

- Để tại hạ xin giới thiệu.

Chàng dặt tay Viên Hiếu nói tiếp :

- Viên đệ! Vị này là Âu Dương bang chủ.

Viên Hiếu chấp tay vái chào nói :

- Kính chào Âu Dương bang chủ.

Mấy tháng trời không thấy mặt gã, dường như gã đã hiểu biết nhiều hơn trước.

Âu Dương Thống vội khoanh tay đáp lễ nói :

- Chúng mình đã gặp nhau mấy lần rồi có lẽ Viên huynh không nhớ nữa nhỉ.

Viên Hiếu lấp bắp :

- Nhớ chứ! Nhớ chứ!

Tuy gã nói rõ hơn nhiều, song những câu chuyện dài dòng hay lúc hấp tấp thì gã còn nói vấp vấp chưa được liên tục. Song dường như gã đã học được đôi câu còn vụng về, nên gã chỉ nói hai tiếng “Nhớ chứ” rồi ngừng lại.

Thượng Quan Kỳ lại trở Liên Tuyết Kiều giới thiệu :

- Vị này là Liên cô nương.

Âu Dương Thống sực nhớ đến lời Đường Toàn vội nghiêng mình thi lễ nói :

- Liên cô nương! Bản tòa đem lòng ngưỡng mộ Liên cô nương đã lâu.

Liên Tuyết Kiều lộ vẻ ngạc nhiên một chút, nhưng thoáng cái đã trấn tĩnh lại ngay, nàng cười nói :

- Tiện thiếp được nghe danh Bang chủ đã lâu, bữa nay may mắn được gặp mặt.

Âu Dương Thống nói :

- Trong rừng hiện đã bày tiệc rượu, xin mời hai vị vào rừng ngồi nghỉ một lát, nên chăng?

Liên Tuyết Kiều nhìn Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Thiếp đến báo tin cho Thượng Quan huynh.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tin gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Thiếp không chết nữa đâu. Cái Phụ Cốt Độc châm đó thiếp lấy ra được rồi.

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình chấp tay nói :

- Tại hạ cũng kính mừng cô nương.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên thở dài nói :

- Ở chốn rừng sâu tĩnh mịch nên thiếp không muốn trở lại trần hoàn nữa.

Song anh chàng họ Viên đây cùng tiện thiếp đều nhớ Thượng Quan huynh quá!...

Viên Hiếu háp tấp họa theo :

- Đúng thế! Đúng thế! Liên cô nương tưởng nhớ đến đại ca nhiều lắm, nhiều lắm...

Gã lòng dạ thẳng ngay, câu nào cũng chân thành, không biết màu mè.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nét mặt ửng hồng, ngắt lời :

- Anh chàng này nói lắm thế!

Viên Hiếu thộn mặt ra, đứng ngây như tượng gỗ, không dám nói gì nữa.

Âu Dương Thống thừa cơ chấp tay mời :

- Đêm khuya sương lạnh xin các vị vào trong rừng uống chén rượu nhạt cho ấm bụng.

Thượng Quan Kỳ nắm lấy Viên Hiếu nói :

- Hiền đệ! Chúng ta đi uống rượu đã.

Nói xong, chàng cất bước đi trước.

Bốn người đi bộ vào rừng. Trên bàn đã bày đủ bát đĩa rượu thịt. Âu Dương Thống mời rượu ba người cạn một chén rồi đưa mắt từ từ nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Chuyến này cô nương ở bản trang ra định đi đâu?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Tiểu nữ khác nào bèo nổi mây trôi, góc bể bên trời không nhất định đi đâu.

Âu Dương Thống nói :

- Nếu cô nương không chê Cùng Gia bang là một chỗ hẹp nhỏ bé, thì bản tòa rất hoan nghênh được lưu cô nương ở lại tệt bang.

Liên Tuyết Kiều ngơ ngác một chút rồi cười đáp :

- Nhưng bây giờ quý Bang đang cùng Côn Long Vương tranh phong mà tiểu nữ lại là nghĩa nữ Côn Long Vương.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa không dám mong cô nương ra đối trận với lệnh tôn.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm giây lát, đột nhiên quay sang Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Thượng Quan huynh! Tiểu muội có mấy điều muốn hỏi, chẳng biết có nên nói ra không Thượng Quan Kỳ đáp:.

- Xin Liên cô nương cứ nói đi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thượng Quan huynh đã có giao ước với Cùng Gia bang chưa?

Âu Dương Thống vội vã đỡ lời :

- Thượng Quan huynh vẫn giữ địa vị tân khách tại tệt bang, muốn ở lại hay muốn đi lúc nào tùy ý.

Liên Tuyết Kiều “Ừ” một tiếng rồi hỏi :

- Giả tỷ nạn nữ lưu lại đây thì sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Cũng như Thượng Quan huynh, lúc nào cô nương muốn ra đi là tùy ở nơi cô.

Liên Tuyết Kiều chú ý nhìn Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Viên đệ của Thượng Quan huynh có đưa tôi về chỗ ở và được trông thấy di hài của hai vị kỳ nhân đời trước.

Thượng Quan Kỳ trong lòng rung động, sức nhớ đến lưỡi dao và bao chuyên bí mật trong thạch động. Lúc đó tuy chàng chưa tìm ra những bí ẩn trong bộ di hài, song vụ này vẫn lẫn quẩn trong đầu óc chàng. Bây giờ thốt nhiên nghe Liên Tuyết Kiều nhắc đến, chàng liền nhớ lại rất rõ ràng.

Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp :

- Tiểu muội nghe Viên huynh nói thì Thượng Quan huynh cũng đã được thấy mấy bộ di hài đó rồi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đúng thế! Đó là di hài những bậc cao nhân tiền bối, tại hạ không dám vọng động.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười hỏi :

- Thượng Quan huynh thật là người quân tử. Thượng Quan huynh có thấy vật gì bên thi hài đó không?

- Tại hạ thấy rồi. Nhưng chưa hiểu lai lịch ra sao?

Liên Tuyết Kiều cười một cách bí mật nói :

- Vật đó ai thấy cũng phải mê, tiện thiếp chả nói nữa.

Âu Dương Thống đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Xin thất lễ ba vị. Tại hạ ra ngoài một chút rồi trở vào ngay.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Xin Bang chủ tùy tiện.

Âu Đường Thống tủm tỉm cười đứng lên đi ra.

Trong khu đất trong này chỉ còn lại ba người là Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu. Viên Hiếu thì tâm địa thật thà, lòng tưởng nhớ Thượng Quan Kỳ kể sao cho xiết, song mồm mép vụng về không diễn tả được hết nỗi khổ tâm trong cảnh tương tư.

Liên Tuyết Kiều cũng có muôn ngàn điều muốn nói mà lúc này cũng cảm thấy ngượng miệng không biết nói sao.

Thượng Quan Kỳ thường thường bị con người ngọc ám ảnh. Song chàng nghĩ lại lời di ngôn của Đường Toàn lúc lâm chung, thì tâm lòng khảng khái lại nổi lên, nên chàng cũng không mở miệng.

Ba người thộn mặt ra với nhau hồi lâu. Rồi Viên Hiếu phá tan bầu không khí tịch mịch, lên tiếng :

- Đại Ca ơi! Khi chúng em ở trên núi vui thì vui thật, song tấm lòng tưởng nhớ đại ca không lúc nào khuây.

Gã nói câu này hãy còn vấp vấp, không được trơn tru. Gã còn muốn nói nhiều nữa, nhưng sắp đặt mãi mới được bấy nhiêu lời.

Thượng Quan Kỳ cũng nói :

- Ồ ta cũng nhớ hai vị lắm.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười hỏi :

- Chúng tôi đến đây tìm Thượng Quan huynh, Thượng Quan huynh có biết vì sao không?

Thượng Quan huynh vừa nghi vừa cười đáp :

- Tại hạ không biết.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Hiện nay trên chốn giang hồ phe Cỗ Long Vương cũng như Cùng Gia bang thực lực đều rất hùng hậu. Song đã lâm vào thế không đứng được với nhau, tất nhiên phải xảy chiến tranh. Cuộc chiến này e rằng không phải một vài năm mà phân thắng bại. Thực lực phe Cỗ Long Vương tương đối mạnh hơn, song phe Cùng Gia bang lại được chín môn phái ngầm ngầm tài trợ.

Nàng ngẩng mặt nhìn vàng trắng tỏ thờ phào một cái rồi nói tiếp :

- Thượng Quan huynh đã không phải người Cùng Gia bang, cũng không phải thuộc hạ Cỗ Long Vương thì tội gì dấn thân vào cuộc tranh chấp này. Sao bằng cùng chúng tôi vào ẩn nấu chốn thâm sơn cốt cười phong nguyệt, bạn với hươu nai, há chẳng khoan khoái hơn ư?

Thượng Quan Kỳ khẽ thờ dài nói :

- Cô nương nói chậm mất rồi.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Làm sao mà chậm?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cùng Gia bang đã đặt tại hạ vào địa vị bất trường thành sau khi Đường tiên

sinh tạ thế...

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Đường Toàn mất đi có quan hệ gì Thượng Quan huynh?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Lúc lâm chung tiên sinh có di ngôn yêu cầu tại hạ giúp Cùng Gia bang để chống đối với Cỗ Long Vương.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Thượng Quan huynh đã chịu lời chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Dĩ nhiên là ta đã hứa lời. Chao ôi! Tại hạ đành tâm lĩnh tám thịnh tình của hai vị mà thôi.

Liên Tuyết Kiều giương cặp mày rất xinh lên nói :

- Cỗ Long Vương bình sinh chỉ sợ có Đường Toàn. Nay Đường Toàn chết rồi thì thế gian không còn ai áp chế Cỗ Long Vương nữa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Kể ra còn có một người nhưng e rằng họ không chịu bỏ niềm vui thú gió trăng để dấn thân vào trong chốn giang hồ cát bụi.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Ai vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Người đó là một vị cô nương tên gọi Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Tiệp thiếp có tài cán gì, dám đâu nhận lời tâng bốc đó?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Ngoài cô nương ra, trên cõi nhân hoàn bát ngát này, thật khó tìm người nào khác đủ tài kháng cự Cỗ Long Vương.

Liên Tuyết Kiều phì cười nói :

- Thượng Quan huynh sao kỳ cục vậy. Bây giờ dám nói đùa.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói :

- Tại hạ nói thực sao cô nương cho là nói đùa?

Liên Tuyết Kiều nói :

- À phải! Tiệp thiếp biết rồi. Cái ông Đường Toàn thật là khéo quanh co, lúc chết còn trút bao nhiêu trách nhiệm lên đầu tiệp thiếp!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đường tiên sinh sống là người quân tử, chết đáng mặt trượng phu, bụng chứa đầy kinh luân diệu toán, tài hay áp đảo giang hồ. Chúng ta phải tôn thờ tiên sinh như bậc tiên hiền.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Tiên hiền thì mặc kệ tiên hiền! Thượng Quan huynh có tình nghĩa với Đường Toàn, muốn lưu lại Cùng Gia bang phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh không có ý gì lưu tại hạ ở Cùng Gia bang. Hoặc giả tại hạ có lưu lại cũng là tự ý tại hạ.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên khẽ thở dài nói :

- Tiểu ngao phong vân, nhàn du sơn thủy, khi buồn lên núi xem hùm đầu, lúc rồi bên sông thả ngọn câu, tháng ngày nhàn hạ, thần trí phiêu diêu, thế mà Thượng Quan huynh chẳng muốn, lại muốn chìm thân vào chốn giang hồ vắn đục.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tử trên đời ai cũng nghĩ như cô nương thì Cỗ Long Vương tha hồ mà tàn sát võ lâm...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Con người ta có khi vì danh lợi mà bắt đắc dĩ để mình bị lôi cuốn vào vòng thị phi. Thượng Quan huynh đã chẳng háo danh mà cũng không háo lợi, sao còn đi làm cái bung xung cho người?

Thượng Quan Kỳ tủm tủm cười nói :

- Đường đại ca bất quá là một kẻ thư sinh chẳng biết võ công là gì, ngồi đọc sách làm thú tiêu dao, chẳng thèm nghe đến chuyện giang hồ. Thế mà Cỗ Long Vương chẳng muốn buông tha...

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Huống chi cô nương lại là kẻ phản nghịch Cỗ Long Vương. Sau khi bình trị xong võ lâm, Cỗ Long Vương tranh được ngôi bá chủ rồi, thì cô nương có ẩn mình nơi góc biển chân trời, tại hạ e rằng cũng khó lòng thoát khỏi tay y.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Chỉ cần yên thân trong vòng ba năm nữa thì dù Cỗ Long Vương có tìm đến, tiện thiếp cũng không đủ sợ.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn đáp lại :

- Thời gian ba năm...?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Đúng thế! Chỉ ba năm là đủ rồi, bất luận trên chốn giang hồ có xảy ra bao cuộc biến thiên, cũng khó lòng ảnh hưởng đến chúng tôi.

Thượng Quan Kỳ lại càng hàm hồ ngơ ngẩn nói :

- Tại hạ khó tin rằng Cỗ Long Vương không tìm đến cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Cỗ Long Vương khi ấy dù có tìm đến thiếp sẽ biết rằng khó lòng hạ thủ mà phải rút lui.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ thực không hiểu cô nương muốn nói gì?

Liên Tuyết Kiều tủm tủm cười nói :

- Thiếp thấy Viên huynh đệ biểu Thượng Quan huynh là đã trông thấy “Võ lâm Tam bảo” rồi mà.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Không có việc đó.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Tiện thiếp vì việc điều tra tam bảo lọt vào tay ai mà phải giả trang trà trộn vào Mẫn phủ.

- Việc đó tại hạ đã biết rồi...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nghĩa phụ thiếp là Cồn Long Vương thôi thúc, thiếp phải dùng mọi thủ đoạn dò la xem tam bảo giấu đâu. Hết thấy mọi người từ trên xuống dưới trong Mẫn phủ đều bị thiếp nghiêm hình bức bách phải cung khai. Vụ ấy gây nên bao chuyện lộn xộn nghiêng trời mà thủy chung cũng chưa điều tra ra được tam bảo để đâu?

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra hỏi :

- Phải chăng cô nương vô tình mà tìm ra Võ lâm Tam bảo?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Đúng thế. Viên huynh dẫn thiếp đi xem phong cảnh, ngờ đâu trong thạch động lại là nơi cất giấu tam bảo thường chấn động võ lâm.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Có phải trong cái động có hai xác người?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đúng đó! Mấy chục năm trước đây hai vị này là những tay cao thủ lừng danh trong võ lâm chỉ vì muốn tranh đoạt bảo vật của nhau mà gây ra cái họa tàn sát lẫn nhau.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đó là một nơi đầy những chuyện thần bí.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Phải rồi! Chỗ khe suối và suối nước đó dường như là nơi chung đúc khí anh linh của trời đất, lại là nơi lánh mình rất yên thân. Chúng tôi đã...

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười muốn nói lại thôi.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nghĩ đến hai chữ “Chúng tôi” nàng buột miệng nói ra thì đôi má ửng hồng tức mình hỏi :

- Thượng Quan huynh cười gì? Anh này thật kỳ quá!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cô nương nói hết đi tôi đang nghe đây.

Liên Tuyết Kiều cười chữa thẹn nói tiếp :

- Nơi này hun đúc khí anh linh, nếu đem chút nhân công chinh đồn lại cho ngăn nắp thì dù chẳng là một nơi phúc địa nhưng cũng là chỗ yên thân hơn cả.

Song Viên huynh đệ ngày nào cũng nhắc nhở đến Thượng Quan huynh, nên thiếp...

Thốt nhiên nàng thoáng hiện trong đầu óc một ý nghĩ then thùng từ từ cúi đầu xuống.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 89

Thua trí anh hùng phải vô cay

Dưới ánh trăng tỏ, cặp lông mày khuynh quốc của Liên Tuyết Kiều hơi nhíu lại. Khóe thu ba ẩn giấu mối tình chan chứa khiến người đối diện không khỏi rung động cõi lòng.

Cuộc biến thiên của người đàn bà thật mau chóng. Mới nửa năm trước đây, Liên Tuyết Kiều là một nữ ma đầu mặt lạnh như tiền, thủ đoạn hiểm sâu đầy lòng độc ác, mà nay đã biến thành một người ôn nhu thùy mị với vẻ mặt thẹn thùng xinh đẹp làm xúc động tâm hồn. Thượng Quan Kỳ bất giác lại chú ý nhìn kỹ nàng.

Liên Tuyết Kiều thu ba chuyển động, phát giác ra Thượng Quan Kỳ đang chú ý nhìn mình, trong lòng nàng thoáng hiện một cảm giác mê ly, nghĩ thầm:

- “Té ra chàng cũng không phải là người vô tình với mình”.

Bỗng nghe Viên Hiếu toát cái miệng rộng ra nói :

- Đại ca ơi! Đại ca hãy về ở với chúng tôi một chỗ, Liên cô nương thường vẫn nhắc đến đại ca. Nếu chúng ta thật sự sống quây quần với nhau thì thật vui sướng vô cùng.

Anh chàng ngốc nghếch nghĩ hàng nửa ngày trời, không biết đã lẩm bẩm bao nhiêu lần mới thốt ra được mấy câu này. Gã tưởng mình ăn nói đặc thế đầy vẻ xúc động lòng người, gã nhìn Thượng Quan Kỳ để chờ phúc đáp.

Thượng Quan Kỳ thở dài sườn sượt, ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng tỏ, thoáng vẻ buồn rầu thầm kín đáp :

- Thịnh tình của hai vị khiến cho tại hạ cảm kích vô cùng.

Liên Tuyết Kiều khẽ ngẩng đầu lên thấy nét mặt Thượng Quan Kỳ thay đổi đột ngột, trong lòng không khỏi bồn chồn liền hỏi :

- Sao? Thượng Quan huynh chỉ muốn đưa hơi trên chốn giang hồ, tranh giành cùng bọn võ lâm để làm nên một sự nghiệp anh hùng ư?

Thượng Quan Kỳ lại thở dài chưa kịp trả lời thì Liên Tuyết Kiều đã nói luôn :

- Dù Thượng Quan huynh có muốn tranh giành đi chăng nữa nhưng lúc này không thuận thời cơ, chi bằng hãy tạm cùng chúng tôi về ẩn cư nơi chốn thâm sơn yên tĩnh, rèn luyện võ công thêm mấy năm nữa rồi xuống núi cũng chưa muộn.

Thiếp chẳng phải nói ngoa, chỉ trong khoảng thời gian ba năm dám cam kết võ công Thượng Quan huynh sẽ tiến bộ vượt bậc, muốn kháng cự với Cỗn

Long Vương cũng không phải là việc khó. Khi đó, thiếp sẽ cùng Viên huynh đệ theo đi giúp sức, việc tranh đoạt ngôi bá chủ võ lâm chỉ sớm muộn là thành tựu.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Liên cô nương đã làm rồi, tại hạ không có chí lớn đó đâu.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Thượng Quan huynh định làm cái bung xung để ra sức giúp Cùng Gia bang thật ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ đã có lời hứa với Đường đại ca giúp cho Cùng Gia bang, lẽ nào lại bội ước.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Dù Thượng Quan huynh có ý muốn giúp, nhưng lực không đủ thì sao?

Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng lên vái dài nói :

- Vì tại hạ biết thế nên khẩn cầu Liên cô nương giúp cho.

Liên Tuyết Kiều lắc đầu đáp :

- Nhưng bất luận về mưu lược hay võ công, tiện thiếp chưa phải là đối thủ của Cỗ Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nhớ đến lời ủy thác của Đường Toàn, nghĩ thầm :

- “Nếu đêm nay không khuyên được Liên Tuyết Kiều ưng thuận để nàng bỏ đi thì biết đến bao giờ mới được gặp. Song nếu mình cố tình năn nỉ thì lại thấy ngượng miệng”.

Chàng lấy làm khó nghĩ quá, bất giác đứng thộn mặt ra.

Đôi mắt diễm lệ của Liên Tuyết Kiều đảo nhìn chàng hai lần rồi hỏi :

- Thượng Quan huynh làm sao vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chao ôi! Tại hạ biết Liên cô nương tùy tùng Cỗ Long Vương lâu ngày đã bị dư oai của y trấn áp chí khí hiên ngang. Con người ta chưa hết lòng sợ sệt thì khó mà lưu lại đây được.

Liên Tuyết Kiều cười khẩy nói :

- Hay lắm! Thượng Quan huynh muốn dùng cách nói khích phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Cô nương lòng như sắt đá, dù cho nói khích cũng bằng thừa.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thượng Quan huynh biết thế là được rồi.

Thượng Quan Kỳ buông tiếng cười vang, kinh động cả đến chim chóc phải bay tung lên khỏi tổ. Chàng nói :

- Đại ca tại hạ một đời người không tính sai lầm một điều gì, chẳng ngờ khi mất đi rồi lại đoán trật lất.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Y bảo sao?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh nói khắp trên thế gian này chỉ có mình Liên cô nương đủ tài trí đấu chọi với Cỗn Long Vương để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói :

- Đường tiên sinh coi thiếp như vậy thật là hân hạnh quá.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Kể ra thì Đường tiên sinh đoán cũng đúng nhưng còn thiếu sót một điểm.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Điểm nào?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh quên rằng cô nương là môn hạ Cỗn Long Vương, võ công do Cỗn Long Vương truyền thụ, mưu lược do Cỗn Long Vương chỉ giáo...

Liên Tuyết Kiều ngắt lời :

- Võ công đã do y truyền dạy, nếu không được cao nhân khác chỉ điểm thì hơn thế nào được? Câu ấy quả đã không lầm, nhưng còn về binh cơ mưu lược thì phải tự mình có thiên tư thông tuệ mới hiểu được. Trò hơn thầy cũng là thường.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bàn về thực lực thì Cùng Gia bang đâu thiếu bậc anh hào. Nếu chỉ trong vào thực lực thì Cỗn Long Vương vị tất đã ăn chắc.

Liên Tuyết Kiều nổi lòng hiếu thắng, dần dần bị Thượng Quan Kỳ khích bác, không chịu được cười nói :

- Cuộc đấu tranh giữa phe này và phe khác không giống như hai người tử võ. Những cuộc hỏa công tập kích, vây hãm đều trông vào người vận dụng mưu lược, nếu chỉ trông vào cái mạnh của kẻ thất phu là rước lấy cái nhục bại vong.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cô nương muốn cường biện thế nào thì mặc, tại hạ chỉ nghĩ rằng dù sao một người đàn bà “Ngồi trong trướng để bàn việc, hay luận binh trên giấy tờ hoặc giả có chỗ nghe được”. Còn chân chính ban hành mệnh lệnh đối phó với địch, quyết thắng trên chốn sa trường tại hạ e rằng khó lòng tranh thủ với bọn mày râu.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thượng Quan huynh đừng nói khích tiểu muội nữa cũng vô ích...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đêm nay ta được hội diện, chưa biết bao giờ có cuộc trùng phùng. Cô nương về ẩn nấu chốn lâm tuyền, chúng ta chẳng qua bàn chuyện phiếm trên giang hồ mà thôi. Thật ra Âu Dương bang chủ đâu dám đem vận mạng Cùng Gia bang và sự an nguy của trăm ngàn đệ tử, hào kiệt vào trong tay một

người đàn bà.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thế ra trong mắt y không biết rõ người...

Thượng Quan Kỳ lại nói :

- Nói chơi vậy thôi! Tại hạ thật không thể nào tin được một người đàn bà yếu ớt mà lại đủ tài thống lĩnh trăm ngàn tay hào kiệt trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Dù sao Thượng Quan huynh không phải là Âu Dương Thống.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Nếu phải thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Nếu Thượng Quan huynh là Âu Dương Thống thì tiểu muội sẽ thử cầm quyền mấy tháng coi.

Bỗng một trận cười dòn dã nổi lên :

- Liên cô nương bắt tất phải đặt địa vị Thượng Quan huynh vào Âu Dương Thống. Kim bài sắc lệnh của Cùng Gia bang đều ở cả đây.

Liên Tuyết Kiều ngoảnh lại nhìn, quả thật Âu Dương Thống đang thùng thảng đi vào, hai tay bung một cái hộp vuông trịnh trọng đưa đến trước mặt nàng.

Trong hộp đã đặt đầy đủ kim bài sắc lệnh.

Liên Tuyết Kiều cả kinh nói :

- Tiệp thiệp thuận miệng nói đùa mấy câu với Thượng Quan huynh mà Bang chủ cho là thật ư?

Âu Dương Thống hai tay giơ cao chiếc hộp lên, đồng dục nói :

- Trong chiếc hộp này có đựng miếng đồng bài để điều khiển các đệ tử cùng Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt. Còn ba miếng kim bài là tín lệnh tối cao có thể sai khiến cả Âu Dương Thống này và hai vị trưởng lão Lung, Á.

Liên Tuyết Kiều lắc đầu nói :

- Những cái này tiệp thiệp đâu dám lãnh nhận, xin Bang chủ thu lại đi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Nếu bị nàng chối từ bỏ đi thì khó lòng đưa nàng và Cùng Gia bang”.

Chàng liền làm ra bộ kính cẩn nói :

- Địa vị Âu Dương bang chủ tôn quý là thế, kim bài sắc lệnh trọng đại là thế, há đâu phải chuyện đem ra làm trò cười ư?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Chính vì kim bài sắc lệnh không phải chuyện tầm thường tiệp thiệp mới không dám nhận.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Cô nương vừa nói gì bây giờ đã quên rồi chăng?

Liên Tuyết Kiều ngơ ngẩn hỏi lại :

- Thượng Quan huynh cho đó là chuyện thực ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đó là chuyện đại sự trong võ lâm, đâu phải chuyện đùa.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ nét mặt trang nghiêm, nói dần từng tiếng ra về cực kỳ trịnh trọng thì vừa tức mình vừa buồn cười. Nàng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Thượng Quan huynh giữ địa vị gì mà dám chất vấn tiện thiếp như vậy?

Thượng Quan Kỳ bị hỏi đúng lý, ngây người ra không biết trả lời thế nào.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi tiếp :

- Hơn nữa, Thượng Quan huynh không phải là người Cùng Gia bang, căn cứ vào điều chi mà coi là sự thật?

Thượng Quan Kỳ bị bắt bẻ, ấp úng đáp :

- Tại hạ đã được Đường ca dẫn vào gia nhập Cùng Gia bang rồi.

Liên Tuyết Kiều hỏi vặn :

- Có đúng thế không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vừa rồi Âu Dương bang chủ bảo là tại hạ còn ở địa vị tân khách là vì còn nhún nhường đó thôi.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Tỷ dụ bây giờ tiện thiếp muốn điều động Thượng Quan huynh thì dùng kim bài hay dùng đồng bài?

Thượng Quan Kỳ trở mặt cứng họng, không trả lời được, quay lại nhìn Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống khẽ đằng hắng đỡ lời :

- Thượng Quan huynh ở địa vị tân khách, dù có gia nhập Cùng Gia bang cũng được coi là bậc thượng tân trong Tổng đàn.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Tôi chỉ muốn hỏi y có vâng mệnh lệnh bài hay không?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Cô này quả nhiên đáo để thật, mình định lừa nàng vào tròng, không ngờ nàng lại đẩy mình vào trước. Kiều này thì khó lòng thoát ra được”.

Nghĩ vậy, Thượng Quan Kỳ đáp :

- Dĩ nhiên là tại hạ phải vâng lệnh, dù muôn thác cũng không dám từ chối.

Liên Tuyết Kiều nhìn hộp kim bài sắc lệnh khẽ hỏi Âu Dương Thống :

- Đối với quý tân khách trong Tổng đàn thì dùng kim bài gì để điều khiển?

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ ra chiều khó nghĩ, ông lẩm bẫm :

- “Chàng chưa gia nhập Cùng Gia bang, còn đang ở địa vị tân khách thì bất luận kim bài hay đồng bài cũng không cần phải tuân lệnh”.

Ông nghĩ mãi mà vẫn không biết trả lời ra sao.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Thôi! Bang chủ hãy thu lại kim bài sắc lệnh đi, tiện thiếp xin cáo từ đây.

Nàng đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Thế là Thượng Quan huynh lại một phen uống phí tâm cơ. Nhưng dù sao thì tiện thiếp cũng nhớ ơn Thượng Quan huynh đã cứu mạng cho. Chúng tôi về chôn thâm sơn, vĩnh viễn mở rộng cửa chờ đón. Khi nào Thượng Quan huynh mỗi một giang hồ, chán ghét võ lâm, tiểu muội rất mong Thượng Quan huynh dời gót qua đó một lần để cùng nhau hàn huyên tâm sự.

Ngừng một lát, nàng lại tiếp :

- Hoặc khi Thượng Quan huynh mưu đồ đại vận, dựng ra một phái độc lập để dựng nghiệp bá trên giang hồ, tiểu muội sẽ cùng Viên huynh đệ ra giúp sức, dù chết cũng không hối hận.

Thượng Quan Kỳ thấy mưu sự của mình đi đến chỗ thất bại, lại nhớ đến di thư của Đường Toàn đã ủy thác việc lớn cho mình thì lòng nóng như lửa, nhìn chằm chặp Âu Dương Thống nói :

- Bang chủ bắt tất phải nể mặt tại hạ nữa. Tại hạ đã gia nhập quý bang lẽ nào lại không tuân lệnh bài mà hành động?

Âu Dương Thống thở dài nói :

- Nếu điều động đến hộ pháp, hương chủ ở Tổng đàn thì phải dùng đến kim bài sắc lệnh.

Liên Tuyết Kiều nghiêm nét mặt hỏi :

- Nếu điều động Bang chủ ra trận thì sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Cũng xử dụng kim bài.

Liên Tuyết Kiều thò tay lấy một tấm kim bài rồi hỏi :

- Tỷ dụ như tại hạ dùng kim bài làm lệnh dụ truyền cho Bang chủ phải nhường ngôi thì như thế nào?

Âu Dương Thống ngập ngừng đáp :

- Việc đó phải triệu tập đông đủ các vị trong tam các, nhất đường và các vị trưởng lão hội thảo phán quyết xong, lại triệu tập toàn bang đại hội để công khai suy tôn vị nào được toàn thể bang chúng ủng hộ lên kế vị Bang chủ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thế thì phiền lắm.

Âu Dương Thống nói :

- Đó là thể lệ của bản bang truyền lại từ bao đời.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi :

- Tỷ như tiện thiếp dùng Kim bài tứ tử (bắt chết) thì sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Ngoại trừ bản tòa, còn ai nấy đều phải nhất nhất tuân theo kim bài sắc lệnh.

Thượng Quan Kỳ lắm bầm: “Thôi chết rồi”!, đoạn chàng rảo bước ra

nghiêng mình nói :

- Đệ tử là Thượng Quan Kỳ xin kính cẩn chờ lệnh Kim bài.

Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn Âu Dương Thống hỏi :

- Tiện thiếp nếu nhận lãnh mười hai tấm Kim bài này thì đứng vào địa vị nào trong Bang?

Âu Dương Thống đáp :

- Cô nương bỏ khuyết vào chức Văn thừa của Đường tiên sinh.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi :

- Địa vị của chức Văn thừa trong quý bang như thế nào?

Âu Dương Thống đáp :

- Quyền người giữ mười hai kim bài sắc lệnh chỉ dưới một mình bản tòa mà thôi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Vậy ra chức Văn thừa cũng cao lắm nhỉ.

Âu Dương Thống nói :

- Dưới một người mà trên vạn người.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi :

- Nếu trong bang có người không phục thì làm thế nào?

Âu Dương Thống đáp :

- Luật lệ bản bang rất nghiêm ngặt, từ trước đến nay chưa có ai dám trái lệnh phạm thượng. Người nào trái lệnh phải chịu bang qui trừng trị.

Liên Tuyết Kiều liệng kim bài ra đánh “Keng” một tiếng hạ lệnh :

-Thượng Quan Kỳ người sung chức thị vệ tùy tùng Văn thừa trong nhà thay kẻ thư đồng đã đi đâu làm gã đánh xe.

Thượng Quan Kỳ ngẩn người ra, nghiêng mình nói :

- Thượng Quan Kỳ này kính cẩn vâng chỉ dụ của kim bài.

Liên Tuyết Kiều nhặt lại kim bài bỏ vào hộp, quan sang hỏi Âu Dương Thống :

- Xin hỏi Bang chủ, thủ tục gia nhập quý bang phải dùng những nghi lễ gì?

Âu Dương Thống đáp :

- Cô nương lên ngôi Văn thừa thì địa vị gần ngang bản tòa, cần phải bày hương án để tuyên thệ.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài một tiếng, đón lấy hộp kim bài trong tay Âu Dương Thống nói :

- Tiện thiếp xin vâng lệnh Bang chủ an bài.

Âu Dương Thống nói :

- Đêm nay đã khuya rồi xin mời cô nương hãy đi nghỉ đi. Sáng mai bản tòa chuẩn bị đầu đó rồi sẽ phái người vào mời cô nương đến bái kiến các vị tổ sư đời trước.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đã vậy xin Bang chủ cứ tùy tiện.

Âu Dương Thống tùm tùm cười bước ra.

Liên Tuyết Kiều nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Người đẩy ta vào Cùng Gia bang thì người phải chiều chực tận tâm chăm sóc ngựa cho ta.

Thượng Quan Kỳ mừng thầm lắm bầm :

- May mà ta chưa gia nhập Cùng Gia bang, kim bài cũng thế mà đồng bài cũng thế, sai khiến ta thế nào được. Để sáng mai cô tuyên thệ gia nhập Cùng Gia bang đã rồi sẽ nói chuyện...

Chàng vừa nghĩ vừa đắc ý cười thầm.

Liên Tuyết Kiều vờ như không biết, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tỏ nói :

- Đêm khuya rồi chúng ta đi nghỉ thôi.

Thượng Quan Kỳ muốn nói xen vào nhưng lúc mở miệng lại thấy ngại lời, liền trở gót bước ra khỏi rừng rậm.

Bỗng Liên Tuyết Kiều gọi giật lại :

- Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ đành dừng bước, quay lại chấp tay hỏi :

- Cô nương có điều chi sai bảo?

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Chúng ta nghỉ ở đâu?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ xin trở về chuẩn bị giường ngủ cho cô nương.

Liên Tuyết Kiều vừa lững thững bước đi vừa hỏi :

- Bây giờ người đã biết thân phận chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ là thị vệ cao cấp dưới trướng Văn thừa Liên Tuyết Kiều trong Cùng Gia bang...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Người kiêm cả những chức buồng màn giải đện, cầm roi ngựa nâng bàn đạp, đó cũng là công việc của thư đồng và gã đánh xe.

Thượng Quan Kỳ lắm bầm :

- Được lắm! Cô muốn nói thế nào thì nói cho thích đi. Đến sáng mai cô gia nhập Cùng Gia bang rồi sẽ biết.

Bụng chàng nghĩ vậy, nhưng miệng vẫn vâng dạ liên thanh.

Liên Tuyết Kiều tùm tùm cười nhẹ gót bước đi.

Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu theo sau tiến vào trang viện.

Âu Dương Thống đã sai người báo cho bốn cô hầu Lan, Liên, Cúc, Mai chờ đón ở công viện.

Bốn cô hầu đã quét tước sạch sẽ các căn phòng cho ba người vào từng phòng riêng an nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, Liên Tuyết Kiều vừa dậy thì Tuyết Mai bung nước rửa mặt vào nói :

- Âu Dương bang chủ đã bày hương án và thống lĩnh những tay cao thủ trong bang, kính cẩn chờ đợi cô nương từ lâu rồi.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Hãy để bọn họ chờ đó. Ta rửa mặt xong rồi ăn điểm tâm đã.

Tuyết Mai yên lặng đứng sang một bên châu chực.

Liên Tuyết Kiều tựa hồ cố ý trùng trùng để bọn Âu Dương Thống phải chờ đợi. Nàng từ từ rửa mặt, ngáp ngắn ngáp dài rồi thủng thỉnh ngồi vào bàn ăn thật lâu, đến gần giờ Thìn thì mới xong bữa điểm tâm. Nàng thử chờ xem bọn họ đợi lâu có sai người đến thôi thúc không?

Nhưng nàng đã thất vọng.

Nàng trùng trùng đến mấy giờ mà vẫn không thấy ai đến. Tuyết Mai vẫn đứng một bên thủ lễ.

Vàng thái dương chiếu qua khe cửa. Vào khoảng đầu giờ Thân, Liên Tuyết Kiều chầm rãi bảo Tuyết Mai :

- Người dẫn ta đi!

Đi xuyên qua một dãy hành lang dài ra đến đại sảnh. Bên trong đã có hàng trăm người túc trực.

Trong sảnh đường thấp tám cây hồng trúc cháy đã gần tàn.

Âu Dương Thống cầm đầu mười tay cao thủ Cùng Gia bang đứng theo hình cánh quạt. Về mặt chẳng có vẻ gì buồn bực, dường như không để ý gì đến hành động trùng trùng của Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ đứng đầu hàng mé tả sau Âu Dương Thống, còn Viên Hiếu thì chẳng thấy tông tích đâu cả, không biết gã đã đi đường nào? Con người ngơ ngác như gã không có mặt tại đây khiến cho Liên Tuyết Kiều băn khoăn trong dạ.

Nàng còn đang thắc mắc, bỗng nghe Âu Dương Thống lên tiếng :

- Thưa Liên cô nương! Hương án đã bày xong từ lâu rồi.

Liên Tuyết Kiều đang bận tâm về Viên Hiếu, miệng cất tiếng hỏi :

- Bao giờ tuyên thệ và tuyên thệ như thế nào?

Âu Dương Thống đáp :

- Trên hương án có đặt linh vị tổ sư bản bang, chỉ cần Liên cô nương quay mặt về phía tổ sư tuyên một lời trọng thệ là kể như cô nương đã gia nhập bản bang rồi.

Liên Tuyết Kiều chưa quay đầu lại đã hỏi luôn :

- Chỉ đơn giản vậy thôi?

Âu Dương Thống đáp :

- Đức tổ sư gây dựng ra bản bang, độ lượng rộng rãi, không câu nệ tiểu tiết.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên quay phắt lại đứng trước hương án. Nàng chỉ cần

vái lạy linh vị tổ sư và tuyên thệ là xong việc gia nhập Cùng Gia bang, nhưng nàng vừa đứng trước hương án bỗng cất tiếng gọi :

- Thượng Quan Kỳ người lại đây.

Thượng Quan Kỳ nhú mày lật đật chạy đến bên cung kính hỏi :

- Cô nương có điều chi truyền dạy?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Người hãy tuyên thệ trước linh vị tổ sư xin gia nhập Cùng Gia bang đi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn đáp :

- Tại hạ đã gia nhập Cùng Gia bang rồi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ta muốn xem người tuyên thệ lần nữa.

Đoạn nàng quay sang hỏi Âu Dương Thống :

- Âu Dương bang chủ! Đệ tử bốn bang tuyên thệ trước linh vị tổ sư hai lần có phạm gì đến luật lệ bốn bang không?

Âu Dương Thống đáp :

- Việc đó không hề chi.

Liên Tuyết Kiều trầm giọng hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Người đã nghe rõ chưa?

Thượng Quan Kỳ không biết làm thế nào đành miễn cưỡng quay mặt vào hương án tổ sư Cùng Gia bang lạy một lạy rồi tuyên thệ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bây giờ người chân chính là đệ tử Cùng Gia bang rồi.

Thượng Quan Kỳ ảm ức trong lòng nói :

- Cô nương có điều chi dạy bảo, tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Liên Tuyết Kiều dường như cảm thấy thương tâm vô hạn, nàng chậm rãi nói :

- Người muốn đẩy ta vào đường cát bụi này thì đừng oán ta nữa.

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười nói :

- Sau này đại cuộc bình định xong, cô nương vẫn có thể trở về thạch động tiêu dao thế nguyệt, hưởng nửa cuộc đời an nhàn.

Liên Tuyết Kiều tuyên thệ trước hương án xong, những tay cao thủ Cùng Gia bang rầm rộ tiến vào theo nghi lễ bái kiến Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống chấp tay nói :

- Nay bốn bang được cô nương gia nhập thật là vinh hạnh vô cùng, chỉ tiếc rằng Võ tướng còn đang dưỡng thương. Tam các nhất đường cùng hai mươi tám vị đà chủ các phân đà đều chưa đến đây để làm lễ bái kiến. Bản tòa sẽ chuẩn bị một cuộc đại hội để bọn họ làm lễ ra mắt Văn thừa.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Hiện giờ đại địch đang ở trước mắt, các vị Các, Đường cùng các đà chủ đều có nhiệm vụ trọng yếu, bắt tất phải câu nệ lễ tiết nhỏ nhặt.

Âu Dương Thống nói :

- Nghi lễ của bốn bang, bản tòa đâu dám phế bỏ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thuộc hạ xin vâng mệnh Bang chủ.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp :

- Lúc thuộc hạ lên đây có phát giác ra những đội thị vệ áo đen, thiết giáp kỳ sĩ xuất hiện cách đây chừng mấy dặm. Việc này rất quan hệ, có khi Cồn Long Vương thân hành đến đây. Thuộc hạ đã được Bang chủ giao trọng trách cho thuộc hạ đương nhiên phải hết lòng muốn đi điều tra tình hình xem sao.

Âu Dương Thống nói :

- Cô nương để bản tòa cắt người đi theo hộ vệ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Không cần! Thuộc hạ đem Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu theo là đủ.

Nói xong nàng đứng dậy đi ra.

Âu Dương Thống nói theo :

- Bản tòa xin chờ đợi tại đây.

Liên Tuyết Kiều quay lại thì lễ cười nói :

- Trước khi mặt trời lặn thuộc hạ sẽ trở về trang viện để phúc trình Bang chủ kết quả cuộc điều tra.

Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu rảo bước đi ra.

Âu Dương Thống chờ cho ba người đi khỏi liền dặn bọn đệ tử trong bang hiện có mặt tại nhà đại sảnh :

- Liên Tuyết Kiều là người do Đường tiên sinh có di thư chỉ định để kế tiếp chức Văn thừa. Hôm nay cô đã gia nhập bản bang, vậy các vị phải một lòng tôn kính như đối với Đường tiên sinh ngày trước.

Nhiều đệ tử trong bang có ý bất phục vì thấy nàng đã là đàn bà con gái lại còn nhỏ tuổi, hơn nữa lại xuất thân dưới trướng Cồn Long Vương mà bây giờ lại được nắm lấy chức Văn thừa của Củng Gia bang. Song khi họ nghe nàng là người do di ngôn của Đường Toàn chỉ định thì không ai bực mình nữa.

Ta nên biết rằng tài đức của Đường Toàn đã thấm nhuần vào cõi lòng tất cả đệ tử Củng Gia bang, họ kính cẩn Đường tiên sinh như một vị thần tiên nên khi họ nghe con người do Đường tiên sinh chỉ định là không ai dám kháng nghị nữa.

Bọn đệ tử đáp :

- Bọn thuộc hạ xin kính cẩn vâng theo di thư của Đường tiên sinh.

Âu Dương Thống nét mặt đầm chiêu nói :

- Các vị hãy phòng vệ cẩn mật, đôn đốc bọn thuộc hạ canh giữ cho nghiêm ngặt. Nếu chưa được lệnh trên thì không nên rời khỏi vị trí của mình.

Những đệ tử còn đứng lại xung quanh sảnh đường đồng thanh đáp :

- Xin Bang chủ yên lòng, bọn thuộc hạ nếu không được thượng lệnh thì xin chiến đấu đến người cuối cùng, cố chết mà giữ lấy từng tấc đất.

Âu Dương Thống trông thấy vẻ mặt bọn đệ tử trong bang cũng thấy an ủi trong lòng, ông cũng tủm tỉm cười nói :

- Liên cô nương đây đã là người thừa kế của Đường tiên sinh, các người đối với Đường tiên sinh thế nào thì cũng phải đối với Liên cô nương như vậy.

Bọn đệ tử vang lời “Dạ” vang.

o O o Lại nói đến Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu ra khỏi sơn trang. Nàng quay lại hỏi Viên Hiếu :

- Hồi nãy người đã đi đâu mà ta trông mãi không thấy?

Viên Hiếu cười khì khì đáp :

- Tôi gặp một người bạn, mãi mê nói chuyện thành ra chậm một chút.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ tự hỏi :

- Viên Hiếu làm gì có bạn bè? Và dù có đi nữa phải chăng là người Cùng Gia bang?

Đoạn chàng cất tiếng hỏi Viên Hiếu :

- Người bạn của Viên đệ là ai?

Viên Hiếu cười đáp :

- Em cũng không biết nữa.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi lại :

- Người đó có phải là người trong Cùng Gia bang không?

Viên Hiếu đáp :

- Cái đó em cũng chưa chắc.

Thượng Quan Kỳ gặp phải con người như Viên Hiếu không biết làm thế nào hỏi cho rõ được. Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Người đó hình dạng thế nào Viên đệ có thấy được không?

Viên Hiếu đáp :

- Dĩ nhiên là em nhớ được bộ dạng y.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Vậy Viên đệ từ từ nói lại cho ta nghe. Cần nói cho đúng, chớ có sai lầm.

Viên Hiếu nói :

- Người y thấp lùn thủng mà có cái gì dài lòng thòng.

Nghĩ một lát, y nói tiếp :

- Y gầy và xấu lắm.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Y ăn mặc thế nào?

Viên Hiếu đáp :

- Y mặc áo đen.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp hỏi :

- Người nói y có cái gì dài lòng thòng phải chăng là râu tóc?

Viên Hiếu nói :

- Phải đấy! Sao đại ca biết?

Thượng Quan Kỳ lại hỏi :

- Trong tay y cầm một ống tiêu phải không?

Viên Hiếu đáp :

- Phải lắm! Phải lắm! Đại ca đã gặp y rồi sao?

Thượng Quan Kỳ không trả lời Viên Hiếu, hỏi ngay :

- Hiện giờ y ở đâu?

Viên Hiếu đáp :

- Y đi rồi!

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Viên đệ có biết y đi về phương nào không? Chỉ có mình đệ gặp hay còn ai nữa không?

Viên Hiếu nghe Thượng Quan Kỳ hỏi những câu kỳ cục, y ngơ ngác hỏi lại :

- Sao? Đại ca muốn gặp y ư? Y chưa có đi xa đâu. Sáng mai y còn hẹn gặp em nữa.

Thượng Quan Kỳ dặn :

- Khi nào Viên đệ đi gặp y thì báo ta biết trước nghe.

Viên Hiếu nói :

- Được rồi! Vậy mai em sẽ nhắc đại ca.

Thượng Quan Kỳ dặn thêm :

- Nhưng Viên đệ đừng cho y biết là có ta đi theo.

Viên Hiếu nói :

- Em hiểu rồi.

Liên Tuyết Kiều lắng lắng nghe hai người đối thoại, không xen vào.

Ba người vừa nói chuyện vừa đi, bất giác đã đi được chừng bảy, tám dặm thì đến một ngã ba đường.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn địa thế bất giác thở dài nói :

- Nơi đây hiểm yếu đường núi quanh co. Giả tỷ ta dụ được bọn thuộc hạ Cồn Long Vương vào chỗ này rồi chỉ cần gác lổi cả bốn phía rồi ba bề phóng lửa, bắt buộc chúng phải trốn vào hang sâu phía chính Bắc kia, như vậy ta sẽ tiêu diệt được hết và làm giảm bớt nhuệ khí đối phương.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nhớ đến Đường Toàn lúc lâm chung có để lại tập sách dùng binh viết tay, trong đó có cả mưu lược, đồ trận giảng giải rất tỉ mỉ.

Chàng nói :

- Liên cô nương! Lúc Đường tiên sinh mất có di ngôn tiến cử cô nương vào chức Văn thừa và có lưu lại một tập binh thư.

Đoạn chàng thò tay vào bọc lấy ra một cuốn sách bằng lụa, hai tay đưa cho

Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều thấy cách cử động của Thượng Quan Kỳ đối với mình cực kỳ cung kính thì cười thầm trong bụng, nhưng nét mặt vẫn lạnh như tiền, nàng hỏi :

- Phải chăng y bảo đưa cuốn sách này cho ta?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Ngày thường Đường tiên sinh vẫn có ý nói kín đáo với tại hạ như vậy.

Liên Tuyết Kiều đưa tay đón lấy cuốn sách, chưa để mắt nhìn đã cất ngay vào bọc, nói :

- Đường Toàn trăm khôn ngàn khéo thế ấy mà còn một chỗ sơ hở chưa tính đến.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Cô nương căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Ta xem chừng người đối với gã thầy đồ đó có vẻ kính trọng lắm nhỉ?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đúng thế! Bất luận về công hay tư, tại hạ cũng rất kính phục đại ca. Tại hạ nói ra câu này chắc cô nương phải phục sát đất.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Cái đó chưa chắc. Người nói thử ta nghe.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc Đường tiên sinh tiến cử cô nương vào chức Văn thừa Cùng Gia bang có phải cô nương cho là câu nói giỡn?

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Ai có ngờ đâu giữa cái đêm công cuộc xây nhà mồ vừa hoàn tất thì cô nương đã tự dẫn thân đến và quả nhiên đã gia nhập Cùng Gia bang, thừa kế chức Văn thừa.

Liên Tuyết Kiều ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi :

- Y còn nói gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh bảo rằng: Từ đây sắp tới, Cùng Gia bang có nở mặt với giang hồ hay không hoàn toàn tùy vào ở cô nương.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Ta hỏi người là y có nói gì về việc giữa ta và người kia mà?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tiên sinh bảo cô nương bề ngoài nét mặt lạnh lùng mà trong tâm rất là hòa hoãn. Lúc cô nương ra đối trận với Côn Long Vương e rằng có nhiều chỗ sơ hở.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Sao vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vì cô nương có tình phụ tử với Cỗ Long Vương khá lâu nên khó bề hạ độc thủ.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Tuy y nhìn vấn đề một cách bao quát lại soi tỏ cả những chỗ nhỏ nhất, thế mà có điều y chưa đoán được là ta đã lấy được Vô lâm Tam bảo.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc này tại hạ không thấy tiên sinh nói tới, có lẽ tiên sinh cũng không cần để ý đến điều đó. Nhưng tiên sinh đã kết luận rằng bất luận cô nương bị thất bại bao nhiêu lần đi chăng nữa, nhưng cuối cùng cô nương vẫn nắm được phần thắng.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nhíu cặp lông mày hỏi :

- Nơi đây đã đặt mai phục chưa?

Thượng Quan Kỳ áp ứng :

- Cái đó...

Bất thành linh, một trận cười vang lên, một người mặt áo xanh từ góc núi đi ra, mặt lạnh như xác chết không lộ vẻ gì cả. Thì ra là một quái nhân.

Thượng Quan Kỳ giật mình la lên :

- Cỗ Long Vương!...

Đại địch xuất hiện một cách đột ngột, Liên Tuyết Kiều mặt tái mét nhưng chỉ thoáng một cái, nàng đã trấn tĩnh lại được ngay.

Cỗ Long Vương, bộ mặt quái gở, cặp mắt lão liên cảm hờn, hung quang nẩy lửa nhìn chằm chặp Liên Tuyết Kiều, lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Mi còn chưa chết ư?

Liên Tuyết Kiều đã lấy lại được bình tĩnh, nàng lạnh lùng nói :

- Người nghĩa nữ của Cỗ Long Vương đã chết lâu rồi, dưỡng phụ nàng nuôi nàng khôn lớn rồi lại ra tay hạ sát. Con người Liên Tuyết Kiều còn sống hiện nay không phải là nghĩa nữ của Cỗ Long Vương nữa và cô ta đã được Củng Gia bang giao cho chức Văn thừa và được muôn ngàn người kính ái.

Cỗ Long Vương ngoác cái miệng to ra cười gằn hỏi :

- Thế ra Đường Toàn chết thật rồi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Y chết rồi mà Cỗ Long Vương vẫn còn chưa tin sao?

Cỗ Long Vương nói :

- Tên thầy đồ đó rất nhiều quỷ kế. Y sống hay chết khiến người ta khó mà biết được chân hay giả.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Cỗ Long Vương sợ y đến thế kia à?

Cỗ Long Vương đáp :

- Ta với y cùng học một thầy nên ta biết rõ y là con người lắm mưu nhiều trí. Đột nhiên y nghĩ địa vị giữa Liên Tuyết Kiều với mình, nếu mình đem chuyện riêng ra nói với nàng chẳng hóa ra mất cả bề bực. Nghĩ vậy y không nói nữa, cười lạt một tiếng rồi vẫy tay nói :
- Ngươi lại đây!

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 90

Sự lòng giải tỏa khúc nôi

Liên Tuyết Kiều bị Cỗ Long Vương uy hiếp lâu ngày, tâm lý chưa thoát khỏi vòng sợ sệt, không tự chủ được, cất bước đi về phía y.

Thượng Quan Kỳ thấy Liên Tuyết Kiều lú lú vâng lời trước con mắt lạnh lùng hung dữ của Cỗ Long Vương thì chàng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Xem tình hình này thì nàng khó lòng quyết thắng được ngoài chốn chiến trường. Đại ca ta trước nay tính việc không sai, e rằng lúc người sắp chết, tinh thần không được tỉnh táo mà xét lầm người chăng?”.

Nghĩ vậy chàng lớn tiếng hỏi :

- Liên cô nương đã đương đảm trọng trách giữ địa vị cao quý trên hàng ngàn đệ tử Cùngthi gia bang, có lý đâu để cho người ta sai khiến được mình?

Chàng vừa nói vừa vung chưởng phóng ra. Luồng chưởng phong cực mạnh nghe kêu veo veo nhắm Cỗ Long Vương đánh tới.

Cỗ Long Vương vung chưởng bên trái ra để đối chọi với chưởng lực

Thượng Quan Kỳ. Người y cũng băng theo chưởng thế, tiến thêm hai bước về phía Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ thấy cánh tay tê nhức, kinh lực tựa hồ bị chưởng lực đối phương quá mạnh làm cho tiêu tan phải lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.

Chưởng lực Cỗ Long Vương đã hất được Thượng Quan Kỳ phải lùi lại nhưng cặp mắt y đang tóe lửa cũng biến thành ngơ ngác. Nhờ giây phút Cỗ Long Vương mất tinh thần này, cặp mắt y không uy hiếp được Liên Tuyết Kiều, tinh thần nàng trở lại tỉnh táo, nàng liền thừa cơ nhảy lùi lại năm bước.

Cỗ Long Vương tiến lại phóng chưởng bên hữu ra thì đã chậm mất rồi.

Viên Hiếu đang ngơ ngác thấy Thượng Quan Kỳ cùng Cỗ Long Vương đang đấu chưởng, gã mới tỉnh ngộ, gầm lên một tiếng, tung người lên nhảy xổ vào Cỗ Long Vương.

Cỗ Long Vương định nình Liên Tuyết Kiều tất bị đả thương dưới bàn tay mình, không ngờ bị Thượng Quan Kỳ phóng chưởng ra cứu nàng, trong lòng căm tức vô cùng. Y ngậm vận chân khí tung chưởng bên hữu ra, toan đánh Thượng Quan Kỳ thì Viên Hiếu lại từ trên không xông tới.

Trước tình thế cấp bách, Cỗ Long Vương đành phải chống với thế công của Viên Hiếu, tay phải y đã vận toàn lực để đánh Thượng Quan Kỳ, quay sang đánh Viên Hiếu.

Viên Hiếu vung cả hai chưởng ra phản kích. Chưởng lực hai bên vừa chạm

nhau làm chấn động Viên Hiếu. Gã gầm lên một tiếng rùng rợn, tung người nhảy lên trên không, lộn đi sáu bảy vòng và chỉ hạ xuống đã xa ra bốn năm trượng.

Thượng Quan Kỳ kinh hãi nghĩ thầm :

- “Công lực lão này thâm hậu ghê người, võ công biết đến đâu mà lường!”.

Chàng nghiêng rằng ngằm vận chân khí, lại vung chưởng đánh tới.

Côn Long Vương phóng chưởng bên trái ra đón chưởng Thượng Quan Kỳ.

Y quát lên một tiếng phóng người nhảy xổ lại Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều khẽ lướt tẩm thân liễu, nhào người đi một cái đã tránh xa được hơn một trượng.

Côn Long Vương nhảy xổ vào quãng không, gã Viên Hiếu đã kêu dừng lại, mau lẹ dị thường gã đã xông tới đánh vào cạnh sườn. Quyền bên hữu chưởng bên tả nhằm đánh vào hai đại huyệt đối phương.

Côn Long Vương từ lúc thấy mình dùng đến bảy phần công lực mà Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu còn đỡ được đã không bị thương mà còn vung chưởng phản kích thì y không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nếu bữa nay mình không trừ được hai thằng lỏi này thì thật là mối lo về sau!”.

Nghĩ vậy y không chạy đến đánh Liên Tuyết Kiều nữa, trở tay gạt quyền, chưởng của Viên Hiếu, đồng thời phóng cước ra đá vào bụng dưới gã.

Viên Hiếu được trời phú cho võ dũng hơn người, lại tính tình hiền hậu, chất phác, không biết sợ trời đất là gì, chiến đấu một cách rất hiên ngang. Gã né người tránh cước Côn Long Vương rồi ra chiêu xuyên tâm đánh vào bụng đối phương.

Côn Long Vương cười lạt một tiếng. Tay phải y ra chiêu “Pháp Luân Nhất Chuyển”, một cánh tay đột nhiên biến hóa thành mười mấy thể, đánh xéo lại khiến cho đối phương phải hoa mắt không biết đâu là thực là hư. Người y cũng chuyển theo thể quyền để tránh quyền Viên Hiếu, đồng thời bóng quyền đánh ra vun vút phản kích lại.

Viên Hiếu thấy bóng người mười mấy cánh tay liên tiếp đánh tới thì trong lòng kinh hãi, gã giơ hai tay lên đập mạnh vào một vùng bóng cánh tay dày đặc của đối phương. Quyền phong đổ xuống ầm ầm như nước vỡ bờ.

Bỗng thấy Côn Long Vương đằng hắng một tiếng rồi nhảy lùi lại phía sau năm thước.

Nguyên Viên Hiếu không bị thể quyền dày khít của Côn Long Vương làm hoa mắt, thoi quyền gã đánh trúng vào huyệt “Khúc Trì” ở khuỷu tay đối phương.

Côn Long Vương thấy cánh tay trái đột nhiên tê buốt, khiến cho những chiêu sắp tiếp tục đánh ra không thi triển được nữa đành phải nhảy lùi lại.

Viên Hiếu gầm lên một tiếng nhảy xổ tới, vung hai quyền đánh theo thể liên

hoàn vào Cỗ Long Vương.

Cỗ Long Vương bị thương ở huyết “Khúc Trì” tay trái, không còn rảnh được giây phút nào để khôi phục cho khí huyết lưu thông điều hòa, đành dùng một cánh tay phải cự địch. Chưởng đánh chỉ điểm phóng ra tới tấp để phong tỏa song quyền của Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ đánh với Cỗ Long Vương hai chưởng tuy người chàng chưa bị thương nhưng phủ tạng đã bị chấn động. Nếu không vận khí điều hòa hơi thở thì không thể tái chiến được nữa. Chàng xem chừng Viên Hiếu hãy còn đủ sức chống cự với Cỗ Long Vương chưa đến nỗi bị thua ngay, liền nhân cơ hội này điều dưỡng tinh thần một chút. Chàng không ra tay đánh giúp, đứng lại ngưng thần, vận khí điều hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy nàng đứng ngậy người ra cách xa một trượng, theo dõi cuộc chiến đấu. Nét mặt nàng biến đổi luôn luôn, rõ ra trong lòng nàng rất hồi hộp.

Thật là một cuộc chiến đấu kịch liệt ít thấy trong võ lâm. Viên Hiếu ra nhiều đòn hay tuyệt, giữ được thế quân bình không hơn không kém với Cỗ Long Vương.

Cỗ Long Vương bị thương một tay, thế quyền biến hóa kém phần linh lợi thành ra bao nhiêu tuyệt chiêu không thể thi triển được.

Y là người từng trải đại địch đã nhiều, tâm cơ hiểm độc, tuy gặp lúc căng giặc mà y vẫn bình tĩnh nhận xét tình hình đối phương: Nếu cả Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều hợp lực lại đánh, tất mình sẽ bị thua, hiện giờ tuy tạm giữ được thế quân bình, song cánh tay trái chưa giải phóng được huyết đạo nên không thể huy động cả hai tay đối địch. Nếu tình trạng này còn kéo dài thì chỉ trong chớp lát là một đời lừng lẫy tiếng anh hùng sẽ bị tuôn theo giòng nước, có khi còn bị tử thương dưới bàn tay ba người này. Cỗ Long Vương còn đang suy nghĩ thì Thượng Quan Kỳ đã điều dưỡng xong, chàng từ từ tiến lại trường đấu.

Cỗ Long Vương là một gã hung tàn nổi tiếng, trên chốn giang hồ chẳng ai là người không biết. Nhưng y là con thần long giấu mình trong đám mây mù, lúc ẩn lúc hiện, lại càng khiến cho người ta phát sinh nhiều cảm giác thần bí về con người y, Trong võ lâm ai vừa nghe đến ba chữ “Cỗ Long Vương” đã hồn lạc phách bay.

Hoặc giả có người cùng y động thủ, nhưng trong tâm lý đã đem lòng khiếp sợ thì đương nhiên võ công giảm đi rất nhiều.

Cứ tình hình đó chẳng những các tay cao thủ thứ nhì thứ ba, mà cả đến tay anh hùng đại lược là Âu Dương Thông cũng có tâm lý sợ sệt này.

Chỉ có Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu là có cảm giác trái ngược. Gã Viên Hiếu ngớ ngẩn ngẩn ngẩn không biết sợ trời sợ đất là gì. Còn Thượng Quan Kỳ thì mang một mối cừ hận rất sâu cay với Cỗ Long Vương. Ngày trước

trên núi bạch mã chàng đã bị người áo xanh (tức Cồn Long Vương) hất xuống vực thẳm. Nếu không nhờ ở số mạng rút xuống đầm nước thì dĩ nhiên chàng bị tan xác rồi. Hơn nữa chàng lại chịu lời di ngôn của Chương môn phái Võ Đương, người truyền thụ “Thái Cực tuệ kiếm” cho chàng, và yêu cầu chàng duy trì sự an toàn cho môn phái Võ Đương. Việc này khác nào khối nặng nghìn cân đè lên vai Thượng Quan Kỳ. Chàng nghĩ đến trách nhiệm trọng đại lúc nào thì không yên lòng lúc ấy.

Nhân thế mà lúc động thủ với Cồn Long Vương, chẳng những chàng không sợ hãi chút nào mà lại còn cố tình liều một trận sống chết với y. Cái cảm giác trái ngược với tâm lý mọi người trong võ lâm là ở chỗ đó. Tâm lý này rất quan hệ đối với võ công mà tăng thêm hay giảm đi rất nhiều.

Cồn Long Vương vừa chống đỡ với thế quyền mãnh liệt của Viên Hiếu vừa đưa mắt nhìn ra thấy Thượng Quan Kỳ vẻ mặt hiên ngang lộ đầy sát khí, ngạo nghễ bước tới, tựa hồ không coi mình vào đâu.

Mấy chục năm nay Cồn Long Vương chưa từng thấy một ai dám ngênh ngang chiến đấu với mình. Giờ y thấy Thượng Quan Kỳ chẳng những tỏ ý không thận trọng lại coi mình bằng con mắt khinh thường thì y nghĩ thầm :

- “Thằng lỏi này gan dạ ghê thật! Theo tâm lý thì mình thua gã mấy phần, nếu mình không sớm tìm cách trừ gã đi thì e rằng có ngày chết về tay gã”.

Nghĩ vậy, Cồn Long Vương xoay mình nhảy về Thượng Quan Kỳ phóng chương vào trước ngực chàng.

Cồn Long Vương trước nay vùng vẫy giang hồ muốn để ai sống thì được, muốn giết ai chỉ một chiêu là xong. Ngoài Đường Toàn ra trên đời y không còn sợ ai nữa. Bản tính ngang ngược đã in sâu vào đầu óc y, nên bây giờ tuy bị luôn mấy lần tỏa nhụt nhuệ khí, nhưng chỉ trong giây lát là y chuyển sang ý nghĩ phải giết cho được cả ba: Liên Tuyết Kiều, Viên Hiếu và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ sau khi điều dưỡng được một lúc đã khôi phục lại công lực được đến quá nửa. Chàng vung chương ra để đón chương của Cồn Long Vương.

Cồn Long Vương đánh lâu sức mệt lại thêm cánh tay bị thương, công lực bị giảm rất nhiều. Chương của y đánh ra dĩ nhiên làm chấn động, Thượng Quan Kỳ phải lùi lại mấy bước, nhưng người y cũng run lên cơ hồ không đứng vững. Thượng Quan Kỳ định thần lại một chút rồi lại vung chương ra đánh nữa.

Mấy chục năm trời, ý chí Cồn Long Vương lại nuôi thành bản tính ngang ngược, đột nhiên bị tiêu tan. Trước tình cảm này y không thể không tỉnh ngộ và phát giác ra rằng những người đứng trước mặt mình đều là những tay kình địch.

Nếu cả mấy người cùng hợp sức lại thì đánh mình bị thương thì chẳng khó

khăn gì.

Cổn Long Vương biết mình hiện đang bị hãm vào một tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nhưng y vốn là một tay đại gian hùng biết người biết mình, lập tức y nghĩ đến đường trốn thoát.

Thượng Quan Kỳ thi triển cả quyền lẫn chiêu tấn công tới tấp. Cổn Long Vương chưa nghĩ ra cách gì thoát thân.

Viên Hiếu mắt nhìn chăm chú vào Cổn Long Vương, hai tay chuẩn bị để tùy thời động thủ.

Liên Tuyết Kiều cũng đã khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, tâm lòng sợ sệt Cổn Long Vương giảm đi rất nhiều.

Đây là lần thứ nhất Cổn Long Vương thấy oai quyền của mình bị sút mẻ trầm trọng, trong lòng y nghĩ ngợi rất nhiều. Vì y đang phân tâm, bất giác ra tay chậm lại một chút. Thượng Quan Kỳ thừa cơ phóng quyền ra gạt hai tay Cổn Long Vương rồi đánh vào vai đối phương.

Thoi quyền này chàng đánh ra rất nặng, khiến Cổn Long Vương phải lùi lại ba bốn bước.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu quyền về không đánh nữa, buông tiếng cười ngạo nghễ.

Cổn Long Vương đang chờ cơ hội để chuồn nhưng nghe tiếng cười của Thượng Quan Kỳ đầy vẻ khinh mạn thì vừa thẹn vừa giận, lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi con chưa ráo máu đầu này thật là hỗn xược ngu ngốc, biết gì mà cười?

Thượng Quan Kỳ thôi không cười nữa, nói :

- Cổn Long Vương! Ngươi nên biết rằng bản lãnh ngươi chỉ đến thế thôi.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói :

- Bọn ngươi theo cách “Xa luân chiến” để hòng thủ thắng, là hạng tầm thường.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Liên cô nương đã thềm ra chiêu nào đâu. Dù ngươi có gọi là “Xa luân đại chiến” gì đi nữa thì cũng chỉ có hai chúng ta mà thôi. Ha ha! Đối với hạng tội ác ngập đầu như ngươi, ta tưởng cần phải hợp lực để trừ loài ác quỷ cho thiên hạ.

Cổn Long Vương kinh hãi nghĩ thầm :

- “Tình thế trước mắt rất là bất lợi cho ta. Cánh tay trái bị thương, chưa rồi lúc nào vận khí điều dưỡng để khôi phục lại. Nếu cả ba người hợp lực lại đánh thì khó lòng thoát chết”.

Nguyên Cổn Long Vương mọi khi đi đâu vẫn đem theo rất nhiều người hộ giá. Chỉ có lần này sở dĩ y đi một mình vì trong khu vực sáu bảy dặm vuông, chỗ nào cũng có người Cùng Gia bang ngấm ngầm mai phục, y sợ bị đông người khó lòng qua khỏi tay mắt bọn Cùng Gia bang.

Cổn Long Vương lại rất sợ hãi Đường Toàn, y điều động cao thủ giữ ngoài sơn trang đến hơn hai mươi hôm, không dám mạo hiểm tiến vào. Y tưởng đem khinh công tuyệt thế, đơn thân độc mã vào trong Củng Gia bang để điều tra hư thực. Không ngờ giữa đường lại gặp bọn Thượng Quan Kỳ, giả tử chỉ gặp Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu thì đã không ra mặt khiêu chiến, ngờ đâu lại gặp cả Liên Tuyết Kiều là người đã bị y phóng Phụ Cốt độc châm vào trong thân thể.

Cổn Long Vương tưởng rằng Liên Tuyết Kiều vẫn còn kinh sợ mình như trước, quyết không dám cùng mình động thủ, không ngờ y vừa ra lệnh gọi Liên Tuyết Kiều lại, thì Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu đã ra tay.

Tình thế ngày nay đã đảo ngược hẳn lại, Liên Tuyết Kiều chẳng những bị Thượng Quan Kỳ quát lên ngăn lại, mà hành động của nàng đã tỏ ra phản bội một cách rõ rệt. Mặt khác chiêu thức võ công của Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đã ngấm ngấm có những thế đả phá võ công của y.

Cổn Long Vương ngấm ngấm nhận xét tình hình, không dám tham chiến được nữa, bèn cười lạt nói :

- Dù cả ba người các người hợp lực lại, đã làm gì nổi ta.

Ngừng một lát y nói tiếp :

- Thôi! Bữa nay ta hãy tha mạng cho các người vì còn có chút việc gấp rút đang chờ ta.

Cổn Long Vương vừa nói vừa lạng người đi một cái đã xa ngoài mấy trượng.

Thượng Quan Kỳ buông tiếng cười rộ nói :

- Ha ha! Cổn Long Vương! Người sợ rồi phải không?

Cổn Long Vương không trả lời Thượng Quan Kỳ nhảy luôn hai bước nữa, người y đã ra xa hơn mấy chục trượng che khuất vào khúc quanh sườn núi, không trông thấy nữa.

Viên Hiếu giờ song quyền lên hỏi :

- Đại ca! Chúng ta đuổi theo y chứ?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Không đuổi nữa! Ta bị y làm rung động nội phủ.

Người chàng lão đảo rồi ngồi phịch xuống đất.

Nguyên Thượng Quan Kỳ từ lúc tiếp hai chương của Cổn Long Vương, nội tạng đã bị chấn động. Nhưng chàng biết rằng nếu mình không cố chống giữ, để lộ cho Cổn Long Vương biết là mình đã bị nội thương thì y sẽ thi triển tuyệt kỹ để sát hại Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều nên chàng phải cố nhẫn nại làm bộ như mình không sao cả, miễn cưỡng vung quyền đánh ra để hăm dọa cho Cổn Long Vương phải rút lui.

Liên Tuyết Kiều từ từ bước lại, cúi xuống nâng Thượng Quan Kỳ lên thủ thi hỏi :

- Người bị thương khá nặng phải không?

Trong thâm tâm nàng đã in sâu hình ảnh chàng thiếu niên anh tuấn, lúc này chân tình bộc lộ hẳn ra, nàng không để ý còn có Viên Hiếu đứng bên.

Thượng Quan Kỳ cũng biết Liên Tuyết Kiều nặng tình với mình. Người nàng đã đẹp như hoa, tài trí lại chẳng ai bì kịp. Trong võ lâm thực khó lòng kiếm ra con người thứ hai toàn vẹn như nàng. Nhưng Đường Toàn lúc sinh thời đã định ninh dặn chàng phải cố gắng chịu đựng mọi tình đau khổ dày vò, khiến cho Liên Tuyết Kiều phấn khởi hùng tâm. Tuy nhiên, chàng cũng không tuyệt tình một cách thái quá để nàng sinh lòng chán nản. Lời nói của Đường tiên sinh nặng bằng ngàn cân đè trĩu tâm hồn chàng.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ hồi lâu không đáp chỉ cho là chàng bị thương trầm trọng, tai mắt không minh hẳn nữa bết giắc thở dài nói :

- Cỗ Long Vương công lực thâm hậu, người cùng y đấu mấy chương, e rằng nội thương khá nặng đó, không thể ở lâu đây được, phải tìm nơi tĩnh mạch để ta điều trị thương thế cho.

Nói xong nàng đưa hai bàn tay ngọc ra nâng Thượng Quan Kỳ dậy.

Viên Hiếu đột nhiên rảo bước đến gần nói :

- Đại ca ơi! Để em ẵm đại ca đi!

Rồi gã đưa hai tay ra ẵm Thượng Quan Kỳ cất bước.

Liên Tuyết Kiều đi trước dẫn đường đến một hang núi kín đáo thì dừng lại.

Viên Hiếu đặt Thượng Quan Kỳ xuống, cười nói :

- Đại ca! Liên cô nương chữa thương giỏi lắm!

Gã nói câu này để tán tụng Liên Tuyết Kiều, còn muốn nói nữa nhưng không thốt nên lời, liền toét miệng cười rồi đứng im.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói :

- Viên huynh đệ! Người ra ngoài cửa hang để coi chừng, bất luận là ai nhất luận cấm hết không cho vào, để ta yên tĩnh chữa thương cho đại ca người.

Viên Hiếu “Dạ” một tiếng rồi lật đặt đi ngay.

Trong hang núi tĩnh mạch chỉ còn lại hai người là Liên Tuyết Kiều và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi nói :

- Thương thế tại hạ không nặng lắm, tại hạ tin rằng chỉ cần điều dưỡng một lúc là khỏi ngay, không dám nhọc lòng cô nương.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói :

- Ta biết người thoái thác.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Không phải thế đâu, thật tình tại hạ chỉ bị Cỗ Long Vương làm rung động nội phủ thôi.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói :

- Trong chốn hang sâu vắng vẻ này, trong thâm tâm người còn có điều gì

hãy nói hết với ta.

Thượng Quan Kỳ rùng mình nói :

- Tại hạ rất hy vọng cô nương lưu lại Cùng Gia bang để cứu vãn kiếp vận cho võ lâm, mong rằng cô nương gắng sức hết lòng.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thế ta chả lưu lại là gì? Bây giờ không phải là lúc ngồi trong trướng bàn việc binh cơ hay ở ngoài giáo trường điều binh khiển tướng, chúng ta bắt tất bàn đến việc lớn trong chốn giang hồ mà là việc riêng giữa chúng ta.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy môi tình sôi động chứa chan nhưng ân hận rằng không thổ lộ ra được, chàng biết rằng chỉ một câu nói lỡ lời có thể lung lay đến đại cuộc, chàng đành ngậm ngậm nén nhịn sự đau khổ, hỏi lại :

- Cô nương muốn bàn việc gì đây?

Liên Tuyết Kiều dần từng tiếng :

- Việc riêng của chúng ta.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt trông trời chậm rãi nói :

- Hiện chúng ta được thế này là hay lắm rồi còn gì? Cô nương giữ địa vị trọng yếu trong tay cầm đủ kim bài lệnh phù Cùng Gia bang, chỉ dưới quyền một người mà trên hàng muôn người...

Liên Tuyết Kiều tức quá gất lên :

- Ta có nói chuyện đó đâu? Ta chỉ hỏi người đối với ta ra sao mà thôi...

Nàng khẽ thở dài nói tiếp :

- Người đã cứu mạng ta, đã bồng hửn người ta lên, đó là ân ái hay là tiền oan nghiệp chướng? Bây giờ người tính sao đây?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy vẻ mặt hồng hào xinh tươi của nàng có bao phủ một lớp sương mỏng. Nàng nói mấy câu vừa rồi phải dùng khí lực rất nhiều với vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Sự tình tựa hồ đã đến chỗ quyết liệt. Bất giác trong lòng chàng rất đổi bồn chồn. May chàng là người lạnh trí thờ dài thườn thượt, hỏi lại :

- Cô nương định đối đáp với Viên đệ ra sao?

Liên Tuyết Kiều không ngờ Thượng Quan Kỳ đem vấn đề này ra hỏi ngược lại, nàng thộn mặt ra nói :

- Y đối với ta rất tốt, tình thâm ý trọng vô cùng. Nhưng ta không thể coi y là người chồng mà kết đôi với y được. Nhưng một lát, Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp :

- Nửa năm nay Viên Hiếu ở với ta một lòng kính ái nhưng tuyệt chưa có sự đụng chạm giữa đôi bên.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Chẳng lẽ cô nương còn chưa hiểu y đối với cô nương tình mặn nghĩa nồng là thế nào?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ta hiểu rồi nhưng làm sao được? Người muốn ép uổng ta kết duyên với y chẳng?

Thượng Quan Kỳ đưa tay lên vò đầu, chàng cảm thấy khó trả lời, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Dù sao ít ra ta cũng nên thương hại y.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Việc này sớm muộn gì cũng cho y hay, nếu còn kéo dài thời gian vô ích thì thà rằng báo cho y biết sớm còn hay hơn.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ nói :

- Cô nương để tại hạ nghĩ lại xem sao đã.

Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ không nói gì, nhưng trong lòng chàng rất dỗi xao xuyên. Chàng nghĩ lại lời di ngôn của Đường Toàn, lại nhớ đến bộ mặt chất phác của Viên Hiếu, rồi dần dần chàng cũng nén được mối tình rung động cõi lòng.

Thượng Quan Kỳ khôi phục lại vẻ trấn tĩnh quay đầu nhìn lại thấy Liên Tuyết Kiều cúi mặt xuống, tựa hồ như nàng đang nghĩ lung lăm.

Thốt nhiên một tiếng hú vọng lại, Viên Hiếu đang chạy nhanh về, chớp mắt đã đến bên hai người nói :

- Đại ca! Liên cô nương! Có người đến.

Liên Tuyết Kiều đứng đối diện với gã Viên Hiếu chất phác, nàng cùng Thượng Quan Kỳ đều nảy ra một cảm giác sững sờ, Liên Tuyết Kiều từ từ nhìn ra phía khác hỏi :

- Ai đến đây?

Viên Hiếu đáp :

- Tôi không biết. Người đó không phải là Côn Long Vương mà cũng không giống người Cùng Gia bang.

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng người lên nói :

- Nếu vậy thì lạ quá! Chúng ta phải ra xem sao.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thương thế người đã khỏi chưa?

Tuy đang lâm vào hoàn cảnh bất an ninh, mà nàng vẫn nhớ đến thương thế Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Được nghĩ một lúc tại hạ đã thấy đỡ nhiều. Chúng ta hãy xem ai đến đã rồi sẽ liệu.

Chàng đứng dậy, vẫy tay hỏi Viên Hiếu :

- Người đó ở chỗ nào?

Viên Hiếu đáp :

- Ở khe núi bên kia.

Rồi gã đi trước dẫn đường.

Ba người trèo lên một chỗ sườn núi cao, cúi đầu nhìn xuống quả thấy một người mặc áo hồng bào ở khe núi đang đi nháp nhô, vì còn cách xa quá nên chỉ thấp thoáng thấy bóng người, chứ chưa nhìn rõ được là một nhân vật thế nào.

Bỗng nghe Viên Hiếu kêu lên :

- Đường như là một nhà sư.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Nhà sư à? Gần đây không có chùa chiền, nhà sư đến khu này làm gì?

Viên Hiếu đáp :

- Đúng là nhà sư rồi, em trông rõ lắm.

Nguyên Viên Hiếu được trời phú cho cặp mắt rất tinh, Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều nhỡn lực còn kém gã xa.

Liên Tuyết Kiều thở phào một cái nói :

- Nơi đây hang thâm rừng sâu, ít có vết chân người, bờ suối rêu mọc đầy khe, người tầm thường thí khó lòng đi được...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đúng thế, người đến đây chắc là tay bản lĩnh không vừa.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Theo chỗ ta biết thì Cồn Long Vương có một người bạn võ công ghê gớm lắm, thuộc phe Mật Tông xứ Tây Tạng.

Ngừng một lát nàng lại nói :

- Nhưng cũng có thể là một nhà sư phái Thiếu Lâm đến đây để giúp ta.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm có thâm giao với Âu Dương bang chủ, đều có địa vị quan trọng tại chùa Thiếu Lâm. Một vị là Thiết Mộc Đại sư còn lưu lại Cùng Gia bang. Một vị nữa là Phàm Mộc thì đã trở về chùa Thiếu Lâm.

Hồi Đường đại ca còn, hai vị đại sư này bàn đến thân thế Cồn Long Vương, biết y xuất thân từ chùa Thiếu Lâm. Các vị hòa thượng đó đang đi tróc nã tên đồ đệ phản nghịch (tức Cồn Long Vương).

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bất luận người này là ai, chưa rõ họ là bạn hay thù, chúng ta phải đề phòng mới được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Có cần báo cáo với Bang chủ không?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ta chắc trong hang sâu thẳm này, Cùng Gia bang đều có bố trí mai phục.

Bỗng thấy Viên Hiếu hô lên :

- Có người!

Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ đều chú ý nhìn ra, quả thấy hai người chạy nhanh như chim bay đến sườn núi, họ bám vào vách đá từ dưới vực

thăm trèo rất mau.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Bọn mai phục bên ta đã phát động rồi. Nếu người đến đây quả là nhà sư Tây Tạng bạn với Cỗ Long Vương dẫn những tay cao thủ Mật Tông đến thì bọn người mai phục bên ta quyết không địch lại họ. Nếu họ là nhà sư chùa Thiếu Lâm, thì ta e rằng có thể xảy ra sự hiểu lầm. Chúng ta phải xuống xem sao?

Viên Hiếu quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều rồi hỏi :

- Xuống ư?

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói :

- Người xuống đi, nhưng không được động thủ, phải chờ lệnh ta.

Nàng nói câu này làm lây địa vị chức văn thừa Củng Gia bang để sai khiến Viên Hiếu. Nhưng nàng buột miệng ra rồi mới nhớ rằng gã không phải là người Củng Gia bang.

Bỗng nghe Viên Hiếu thở dài nói :

- Cô nương nói gì mà kỳ cục vậy? Trước nay có bao giờ tôi không nghe lời cô nương đâu.

Liên Tuyết Kiều ngăn người ra, không biết làm thế nào để an ủi gã, liền tủm tỉm cười nói :

- Phải rồi, trước nay người vẫn nghe lời ta.

Viên Hiếu tựa hồ rất hoan hỉ, gã vươn tay bám vào cành cây rồi truyền dần xuống đáy vực sâu hàng ngàn trượng một cách mau lẹ Thượng Quan Kỳ trông gã thất thanh la lên :

- Viên đệ phải cẩn thận.

Bỗng thấy Viên Hiếu hai chân móc vào cành cây để lộn đầu xuống, lộn đi mấy vòng bám lấy một cành thông rồi cứ nhào lộn từ từ xuống tới đáy vực.

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười nói :

- Trời phú cho Viên đệ cách leo trèo rất tài tình, chúng ta không theo kịp y được.

Chàng đưa tay vịn vào sườn núi cho trượt xuống dần dần.

Liên Tuyết Kiều tấm thân mềm mại như cành liễu thướt tha cũng băng mình nhảy theo sau Thượng Quan Kỳ.

Hai người xuống đến đáy vực thì Viên Hiếu đã chờ ở đó lâu rồi. Lúc ấy người mặc áo đỏ cũng đi gần đến nơi chỉ còn cách chừng mười trượng. Quả nhiên là một nhà sư mặc áo cà sa đỏ.

Viên Hiếu quay lại ngó Liên Tuyết Kiều rồi băng mình nhảy tới quát lên :

- Đứng lại!

Thượng Quan Kỳ chưa rõ người mới đến là thù hay bạn, sợ gã lỡ mãng đánh người bị thương, liền chạy theo sát gã.

Nhà sư áo đỏ để một tay trước ngực, nhìn Viên Hiếu nghiêng mình thi lễ hỏi

:

- Phải chăng thí chủ là người Cùng Gia bang?

Viên Hiếu nói :

-Tốt lắm! Tôi quên chưa hỏi đại sư...

Rồi gã không biết nói thế nào liền đứng lại.

Thượng Quan Kỳ chấp tay hỏi :

- Có phải đại sư ở Tây Tạng đến đây không?

Nhà sư áo đỏ tùm tùm cười đáp :

- Bần tăng ở núi Tung Sơn chùa Thiếu Lâm đến đây.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn được anh em đồng đạo trong võ lâm tôn sùng như núi Thái Sơn như sao Bắc Đẩu, tại hạ đành chịu lỗi thất kính.

Nhà sư áo đỏ nghiêng mình nói :

- A Di Đà Phật! Bần tăng không dám!

Ngừng một lát, nhà sư lại nói tiếp :

- Phải chăng thí chủ là một bậc cao nhân Cùng Gia bang?

Thượng Quan Kỳ nghe giọng lưỡi người này biết ngay là một nhân vật thường bốn tẩu giang hồ, chàng tùm tùm cười nói :

- Đúng rồi! Tại hạ chưa hiểu đại sư muốn kiếm ai?

Nhà sư áo đỏ đáp :

- Bần tăng là Tích Mộc xin ra mắt Âu Dương bang chủ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Đại sư chắc giữ một địa vị cao cả ở quý tự?

Tích Mộc đáp :

- Bần tăng vâng lệnh Chương môn Phương trượng đến đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng có một mình đại sư đến đây?

Tích Mộc đại sư đáp :

- Bọn bần tăng bốn người, thấy thí chủ ra đón, sợ có sự hiểu lầm, nên một mình bần tăng đến có lời nói trước.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tại hạ muốn gặp các vị kia nữa có được không?

Tích Mộc đáp :

- Dĩ nhiên là được.

Nói xong quay ngẩng mặt tuyên Phật hiệu vang lên một hồi.

Bỗng thấy phía sau thung lũng cách đó chừng mấy chục trượng có ba nhà sư áo đỏ từ từ đi tới.

Liên Tuyết Kiều từ lúc xuống đáy vực, chưa nói một câu nào. Nàng giữ vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng để quan sát.

Ba nhà sư kia đi tới sau Tích Mộc đại sư đều dừng bước lại.

Tích Mộc đại sư trở ba nhà sư mới đến, giới thiệu :

- Đây là ba vị sư đệ của bản tăng pháp hiệu là Nhân Mộc, Tư Mộc, Pháp Mộc.

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói :

- Tại hạ là Thượng Quan Kỳ xin ra mắt các vị đại sư.

Liên Tuyết Kiều nhìn bốn nhà sư một lượt rồi ngó xung quanh không thấy bọn người mai phục bên Cùng Gia bang đâu, trong lòng rất lấy làm kỳ, liền hỏi Viên Hiếu :

- Người có nhìn thấy ai không?

Viên Hiếu ngó quang bốn phía một lượt rồi đáp :

- Không thấy ai cả.

Bỗng thấy Tích Mộc đại sư lại nói :

- Bọn bản tăng vâng mệnh đến đây có việc gấp cần được bái kiến Âu Dương bang chủ, mong rằng thí chủ thông báo ngay cho.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Hiện giờ không biết Âu Dương bang chủ ở đâu? Cách liên lạc thế nào mình cũng chưa hay, thì làm sao mà thông báo được”?

Chàng lấy làm khó nghĩ, quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói :

- Vị này là Văn Thừa bản bang, trừ Bang chủ ra quyền vị Văn thừa rất quan trọng, trông coi hết mọi việc, các vị có việc gì cứ nói với Văn Thừa đây cũng thế.

Tích Mộc đại sư đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều nói :

- Bản tăng cam chịu lỗi thất kính.

Liên Tuyết Kiều xua tay nói :

- Không dám! đại sư có điều chi dạy bảo?

Tích Mộc đại sư nói :

- Tệ môn Phương trượng có phong thư để trình Âu Dương bang chủ.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Xin đại sư cho biết đây là việc công hay việc tư?

Tích Mộc đại sư nói :

- Bản tăng cũng không rõ. Như vậy cần được trao tay cho Âu Dương bang chủ.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Các vị nhất định muốn yết kiến Bang chủ tệ bang phải không?

Tích Mộc nói :

- Lệ luật chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt. Mệnh lệnh của Phương trượng đưa ra bọn đệ tử không được câu thả, xin nữ thí chủ lượng cho.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nếu vậy phiền bốn vị chờ đây một chút.

Tích Mộc là một vị tu dưỡng lâu ngày, tính tình nhẫn nại đã quen, nhưng Từ

Mộc, Pháp Mộc tỏ vẻ nóng ruột không chờ đợi được, liền niệm Phật hiệu rồi nói :

- Bần tăng từ ngàn dặm tời đây mà quý bang đối xử như thế há chẳng thiếu lễ võ lâm ư?

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Hiện Côn Long Vương thống lãnh những tay cao thủ đến đây áp bức, hai bên có thể xảy ra cuộc chiến tranh bất cứ lúc nào, khu này đường đi khuất khúc, nhiều chỗ khó khăn, không dám phiền các vị cao tăng phải vất vả, tại hạ xin phái người đi mời tề Bang chủ đến đây ra mắt các vị trước khi Bang chủ tới nơi, có tại hạ ở đây bồi tiếp.

Nói xong nàng quay lại ngó Thượng Quan Kỳ nói :

- Người báo đệ tử Cùng Gia bang đem tín hiệu này mời Bang chủ tới đây.

Thượng Quan Kỳ đứng lên cung kính nghiêng mình thi lễ rồi trở gót đi ngay, trong lòng nóng nảy lắm bầm một mình :

- Bọn người mai phục bên Cùng Gia bang không biết hiện giờ ở đâu? Mình biết làm thế nào để đưa tin cho họ?

Đi được mười trượng thì đến trước một phiến đá lớn, chàng nghĩ thầm :

- “Nếu mình không thể thông báo cho bọn đệ tử mai phục nơi đây thì biết trả lời nàng thế nào? Ấu là mình hãy ẩn vào đây để tránh tai mắt bốn nhà sư”.

Nghĩ vậy, chàng liền nấp vào sau phiến đá lớn.

Thượng Quan Kỳ vừa ngồi yên chỗ, bỗng thấy ánh kiếm lóe lên trong đám cỏ rậm đột nhiên có hai người đứng phắt dậy, chính là Tả Hữu nhị đồng.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 91

Gái thuyền duyên tổ mặt phi thường

Thượng Quan Kỳ cả mừng hỏi :

- Hai vị đến đây lâu chưa?

Tả Đồng Trương Phương cười đáp :

- Bọn tôi vâng lệnh giữ khu vực này đến nửa ngày trời.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Liên cô nương quả là người có tài ngang đại ca ta. Không hiểu sao nàng lại biết nơi đây có bố trí mai phục?”

Chàng chấp tay nói :

- Liên cô nương có lệnh truyền xin hai vị báo tin về cho Bang chủ: Bọn Tích Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm bốn vị xin đến ra mắt.

Trương Phương hạ thấp giọng xuống nói :

- Trước khi mất Đường tiên sinh lưu lại ba bức cấm nang sai thị tỳ thân tín giao cho tiểu đệ. Ba bức cấm nang này chỉ để số hiệu. Tại hạ mở coi bức thứ nhất. Phần trên tiên sinh di ngôn về việc cự địch, còn đoạn cuối dặn tại hạ trao hai cấm nang này lại cho Thượng Quan huynh.

Thượng Quan Kỳ trong lòng buồn bã nghĩ thầm :

- “Việc này đại ca mình sao lắm cảm thế này? Đã là di thư để cho mình, sao không chịu trao tay mà lại nhờ Tả Hữu nhị đồng chuyển đến?”

Bỗng thấy Tả Đồng Trương Phương nói :

- Bức cấm nang của Đường tiên sinh giao cho chúng tôi mở xem đã nói rõ : Khi Liên cô nương chưa gia nhập Cùng Gia bang thì hai cấm nang này không được đưa đến Thượng Quan huynh.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “À ra thế đây! Chắc đại ca sợ mình không lưu nổi Liên Tuyết Kiều”

Chàng bóc ra xem rồi hỏi :

- Giả tí Liên cô nương không gia nhập Cùng Gia bang chúng ta thì sao?

Hữu Đồng Lý Tân đáp :

- Chúng tôi mở cấm nang thấy Đường tiên sinh dặn rằng. Nếu cô nương không chịu gia nhập bản bang thì phải đưa di thư lên trình Bang chủ.

Thượng Quan Kỳ không nhịn được hỏi lại :

- Trong bức thư đó nói gì, hai vị có xem không?

Tả Đồng Trương Phương nói :

- Chúng tôi xem rồi. Trong di thư Đường tiên sinh dặn Bang chủ tập hợp hết những đệ tử tinh nhuệ toàn bang, động viên luôn hai lão Lung Á, hạ chiến

thư thách Cỗn Long Vương đến trước mộ tiên sinh để quyết định võ lâm thuộc về ai?

Còn hai bức cầm nang kia không trao lại cho Thượng Quan huynh nữa, mà lúc bắt đầu khai chiến phải đem đốt trước mộ tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đó là chuyện bất đắc dĩ phải dùng hạ sách.

Tả Hữu nhị đông tửm tửm cười, xoay mình đi chum môi huýt lên tiếng sáo thật dài.

Tiếng sáo chưa dứt thì từ đằng xa đã có tiếng sáo khác nổi lên rồi cứ thế truyền đi.

Thượng Quan Kỳ để ý nghe tiếng sáo huýt, tựa hồ như cũng có mạch lạc hẳn hoi, nhưng mình không hiểu mà thôi. Chàng toan trở gót về phục mệnh Liên Tuyết Kiều, bỗng thấy Tả Đồng Trương Phương khẽ nói :

- Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi :

- Trương huynh có điều gì chỉ dạy?

Trương Phương nói :

- Vừa rồi thính mắt tiểu đệ trông thấy Thượng Quan huynh cùng Viên huynh đệ đấu cùng Cỗn Long Vương, chúng tôi rất bội phục.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao? Hai vị cũng thấy ư?

Trương Phương tửm tửm cười nói :

- Vì đứng cách xa quá nên không được rõ lắm...

Gã khẽ đằng hắng rồi nói tiếp :

- Tại dưới đây vực này, bọn tôi có mười hai người mai phục do tiểu đệ cùng Lý huynh đây cầm đầu để chờ lệnh, khi cần đến sẽ ra sức. Thượng Quan huynh có điều chi xin cứ sai bảo.

Thượng Quan Kỳ chấp tay cười nói :

- Bang chủ quả là một tay hùng tài đại lược, người đã bố trí đâu vào đó cả.

Trương Phương lắc đầu nói :

- Nếu quả là Bang chủ sắp đặt thì tại hạ chả cần phải nói để Thượng Quan huynh rõ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Vậy Trương huynh đã vâng lệnh ai?

Trương Phương đáp :

- Đường tiên sinh...

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi :

- Đường tiên sinh đã quy tiên mấy tháng nay sao còn chỉ thị này.

Trương Phương đáp :

- Đường tiên sinh diệu toán từ trước không sót mảy may, người tầm thường

hiếu thế nào được.

Hữu Đồng Lý Tân nói :

- Nay Liên cô nương đã gia nhập Cùng Gia bang vậy trao hai bức cẩm nang này lại Thượng Quan huynh.

Đang lúc nói chuyện, Tả Đồng Trương Phương đã lấy hai bức cẩm nang trong bọc ra, hai tay trình trọng đưa lại cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đón lấy cẩm nang, chàng để ý nhìn kỹ thì bên ngoài chỉ ghi số hiệu chứ không ghi rõ ngày mở. Chàng nhú cặp lông mày, hỏi :

- Ngoài bì không ghi rõ ngày giờ mở cẩm nang vậy biết lúc nào nên bóc ra?

Trương Phương đáp :

- Lúc Đường tiên sinh phái nữ tỳ trao cẩm nang cho tại hạ có dặn hai câu là: “Lúc bị hãm vào nơi tuyệt địa thì mở phong thứ hai. Khi bề tình nổi sóng thì mở phong thứ ba”.

Thượng Quan Kỳ cất cẩm nang vào bọc, nói :

- Xin đa tạ hai vị.

Đoạn trò gót đi luôn.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn Liên Tuyết Kiều đang nhắm mắt ngồi xếp bằng để chặn lối đi. Viên Hiếu khoanh tay đứng bên Liên Tuyết Kiều, gương cặp mắt tròn xoe nhìn chăm chú bốn nhà sư.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Phái Thiếu Lâm được các phái võ tôn sùng, nay bên mình đối với bọn cao tăng như vậy há chẳng thất lễ lắm ư”?

Nghĩ vậy, chàng cảm thấy áy náy trong lòng, muốn nói mấy lời từ tạ cùng bốn nhà sư, song chàng thấy Liên Tuyết Kiều vẻ mặt lạnh lùng, như bao phủ một lớp màn sương, nên không dám mở miệng.

Nên biết rằng Liên Tuyết Kiều lúc này quyền cao chức trọng, giữ địa vị Văn Thừa Cùng Gia bang, mà Thượng Quan Kỳ bất quá là một gã hương chủ, thứ bậc hai người cách xa quá. Liên Tuyết Kiều chỉ biến sắc mặt một cái là lập tức có thể đem Thượng Quan Kỳ chịu luật xử trị.

Thời gian lặng lẽ trôi chừng ăn xong bữa cơm, các nhà sư chỉ có Tích Mộc tu dưỡng lâu ngày còn trầm tĩnh được, nhưng ba vị Pháp Mộc, Từ mộc và Nhân Mộc thì không nhịn được nữa, đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cất bước đi về phía trước.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên trừng cặp mắt sáng như điện đảo nhìn các nhà sư, xẵng giọng quát :

- Đứng lại!

Miệng nàng tươi như đóa hoa đào, mặt lạnh như băng tuyết. Trong vẻ đẹp của nàng có lẫn nét oai nghiêm, khiến người trông thấy phải khiếp sợ.

Ba nhà sư bị nàng lớn tiếng gay gắt dừng chân lại.

Nhân Mộc cười lạt nói :

- Nữ thí chủ hạch hỏi ai vậy?

Liên Tuyết Kiều từ từ đứng dậy, mặt lạnh như tiền hỏi lại :

- Đây là đâu mà ba vị đại sư cứ xông xáo bừa bãi?

Từ Mộc tức mình đáp :

- Bọn bản tăng không phải người Cùng Gia bang, ngay Âu Dương Thống cũng chẳng khinh người đến thế.

Liên Tuyết Kiều chậm rãi nói :

- Tệ Bang chủ độ lượng rộng rãi, đối với ai người cũng tỏ vẻ hòa hoãn.

Nhưng bản tòa phải giữ pháp luật nghiêm ngặt, cứ lý mà làm, chứ không nề mặt.

Phàm Mộc chau mày nói :

- Pháp luật Cùng Gia bang dù có nghiêm ngặt nhưng cũng không thể thi hành với người ngoài được.

Liên Tuyết Kiều cười nhạt nói :

- Bất luận là ai bước chân vào cấm địa Cùng Gia bang đều nhất luật phải theo quy củ của bản bang.

Nhân Mộc đại sư gần giọng hỏi :

- Nếu bản tăng không chịu tuân theo thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Thì phải đem ra hỏi tội.

Nhân Mộc nhíu cặp lông mày dài nói :

- Nữ thí chủ cậy quyền hành, bản tăng xin lãnh giáo mấy chiêu.

Nói xong lão đề khí sấn xổ bước tới.

Liên Tuyết Kiều vung chưởng đánh Nhân Mộc.

Nhân Mộc cười nhạt nói :

- Giỏi lắm.

Vừa nói vừa vung chưởng ra đón.

Thượng Quan Kỳ thấy hai bên mỗi lúc một căng, lòng chàng nóng nảy vô cùng nhưng không ngờ hai người lại đi đến chỗ động thủ.

Thượng Quan Kỳ tự biết không thể ra tay giúp Liên Tuyết Kiều mà cũng không dám khuyên can, đứng thộn mặt ra mà nhìn, chàng chỉ trong mong bọn Tích Mộc ngăn cản Nhân Mộc để tránh cuộc đổ máu hay gây thương tích, nhưng chàng đã thất vọng, Tích Mộc tuy chưa động thủ nhưng cũng thông tay đứng nhìn, xem chừng như muốn để mặc.

Pháp Mộc, Từ Mộc thì vung quyền múa tay như sắp xông vào trợ chiến.

Viên Hiếu hai tay nắm chặt, dương cặp mắt thao láo chăm chú theo dõi cuộc đấu, gã chỉ chờ hễ thấy Liên Tuyết Kiều kém thế không địch nổi hoặc nàng lên tiếng gọi là lập tức ra tay.

Liên Tuyết Kiều cùng Nhân Mộc đã giao đấu được bốn năm hiệp, chưởng pháp của nàng rất linh diệu và ngấm ngầm muốn hạ thủ mau lẹ.

Nhân Mộc vẫn phải đứng yên một chỗ không tiến được bước nào, nhưng chưởng thế lão mỗi lúc một mãnh liệt.

Hai người đấu thêm ba bốn chiêu nữa chưởng lực phóng ra vù vù như gió.

Đột nhiên có tiếng hô lớn :

- Bang chủ đã đến.

Lúc này Nhân Mộc đại sư đang thi triển một chiêu “Phá Sơn quyền” đâm vào ngực đối phương, thế quyền này rất mãnh liệt, quyền phong lật tung vạt áo Liên Tuyết Kiều lên.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy ngấm ngấm căm tức, làm bầm :

- Nhà sư này thật là khả ố. Lão đã nghe rõ có tiếng người khuyên can mà còn ra chiêu hiểm độc.

Liên Tuyết Kiều né mình đi tránh khỏi thế quyền của Nhân Mộc, đồng thời nàng xoay tay lại rất mau chụp vào cổ tay đối phương rồi nhảy lùi lại bảy tám thước.

Nhân Mộc toan ra tay đánh nữa thì Âu Dương Thống đã chạy đến nơi. Ông lạng người đi chắn Nhân Mộc lại rồi chấp tay cười nói :

- Tại hạ là Âu Dương Thống. Bốn vị đại sư có điều gì chỉ giáo?

Nhân Mộc đành thu quyền lại, đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói :

- Bần tăng là Nhân Mộc từ chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn đến đây.

Âu Dương Thống cười nói :

- Thiếu Lâm là một phái đứng đầu võ lâm, ai cũng tôn trọng. Tại hạ cam điều thất kính.

Âu Dương Thống vừa nói vừa khoanh tay thi lễ. Nhân Mộc tuy vẫn còn giận Liên Tuyết Kiều, nhưng đứng trước mặt người lòng danh thiên hạ là Âu Dương Thống, nên lão không tiện buông cơn giận cho nổi lên, lão đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều nói :

- Vị nữ thí chủ quý bang đây võ công rất cao cường. Bần tăng đang lãnh giáo dở cuộc thật là đáng tiếc.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói :

- Nàng là Văn Thừa bản bang, mong rằng đại sư phụ nể mặt bản tòa, chẳng nên tỷ thí làm gì nữa.

Nhân Mộc cúi xuống nhìn cổ tay mình, thấy có một vết ngón tay đỏ ửng.

Lão ngấm ngấm vận khí coi nhưng không thấy đau đớn, mà cũng không phải là bị thương. Trừ vết đỏ này, ngoài ra không có cảm giác gì khác lạ. Lão cho rằng lúc động thủ bị ngón tay của Liên Tuyết Kiều quét trúng, nên lão cũng chẳng quan tâm. Lão chấp tay thi lễ xong lùi lại, lạnh lùng nói :

- Nếu có cơ hội nào khác, bần tăng xin lãnh giáo nữ thí chủ đây thêm mấy hiệp nữa.

Liên Tuyết Kiều vờ như không nghe thấy gì, vẻ mặt vẫn lạnh lùng đứng yên một bên.

Tích Mộc đại sư thông thả bước lại chấp tay tự giới thiệu :

- Bần tăng là Tích Mộc.

Âu Dương Thống cười hỏi :

- Thiết Mộc đại sư là chỗ thâm giao với bản tòa, chắc đại sư phụ cũng biết vị đó.

Tích Mộc trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Vị đó là sư huynh bần tăng.

Âu Dương Thống hỏi :

- Lệnh sư huynh hiện giờ ở đây, đại sư có muốn gặp không?

Tích Mộc biến sắc, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bần tăng vâng lệnh đến đây ra mắt Bang chủ để trình phong mật thư của Chương môn Phương trượng. Hiện Chương môn Phương trượng đang nóng lòng chờ đợi lời phúc đáp của Bang chủ. Chuyến đi này lật đật lắm, không được rảnh thì giờ.

Lão nói câu này tỏ ra không muốn gặp Thiết Mộc đại sư Âu Dương Thống tủm tỉm cười hỏi :

- Thủ thư của quý Phương trượng đâu?

Tích Mộc đại sư thò tay vào bọc lấy ra cái túi gấm vuông vắn chừng nửa thước rồi nói :

- Phương trượng đệ tử có dặn rằng phong thư này không được đưa cho người thứ ba nào coi.

Âu Dương Thống cầm lấy túi gấm ngoài niêm phong cẩn thận và đề rằng :
“Kính đệ Âu Dương bang chủ đích thân chiếu kháng”.

Âu Dương Thống toan mở ra coi. Đột nhiên Liên Tuyết Kiều ngăn lại nói :

- Bang chủ hãy khoan!

Âu Dương Thống quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Sao vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Trên chón giang hồ nhiều điều dối trá không thể không đề phòng.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Tích Mộc cười nói :

- Thư này bản tòa đã nhận rồi, xin đại sư về bẩm lại với Phương trượng quý tự...

Tích Mộc đại sư ngắt lời :

- Bần tăng chờ thư phúc đáp rất gấp.

Âu Dương Thống nhìn kỹ lại chiếc túi gấm trên tay thì tuyệt không có chỗ nào khả nghi, trong lòng rất khó nghĩ vì Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn lúc lâm chung đã trân trọng tiến cử Liên Tuyết Kiều, chắc là tiên sinh nghĩ kỹ lắm.

Hồi sinh thời Đường Toàn, Âu Dương Thống rất trọng tài năng của Đường tiên sinh, và nghe theo hết mọi việc. Nay tuy Đường Toàn đã chết rồi, nhưng

Âu Dương Thống vẫn một lòng sùng kính, tất nhiên đối với Liên Tuyết Kiều ông cũng phải đặc biệt tín nhiệm, và lời nàng khuyên ngăn quyết không thể vô lý.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Âu Dương Thống tùm tùm cười nói :

- Nơi đây không tiên mở thư coi. Xin đại sư về phúc đáp Phương trượng quý tự là: Âu Dương Thống này xin tuân theo chỉ thị của người mà hành động.

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng phải chờ phúc đáp thư ngay lập tức. Nếu Bang chủ không tiếp nhận thì xin trả lại nguyên phong đề bần tăng đưa về Thiếu Lâm tự hoàn lại Chương môn Phương trượng.

Nên biết rằng Thiếu Lâm tự có địa vị đàn anh trong chốn giang hồ, nếu Âu Dương Thống hành động như vậy thì đối với chùa Thiếu Lâm rất là bất kính. Hơn nữa Tích Mộc đại sư đưa thư về trả, lão lại đặt thêm vài lời khiêu khích thì có thể gây ra sự hiểu lầm rất tai hại.

Âu Dương Thống nghĩ ngợi hồi lâu không biết trả lời ra sao.

Liên Tuyết Kiều cặp mắt trong suốt nhìn chăm chú vào Tích Mộc đại sư, dường như nàng muốn dò la những bí mật trong thâm tâm lão qua nét mặt có vẻ gì khác lạ chẳng.

Thượng Quan Kỳ thấy cử động của Liên Tuyết Kiều có điều quá nóng, mà cử động của bốn nhà sư cũng có điều đáng trách. Nhưng chàng tự biết địa vị của mình trong bang đối với Liên Tuyết Kiều cách biệt rất xa, nên không dám khuyên ngăn. Chàng đành lẳng lặng không nói gì.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều từ từ dời gót đến Âu Dương Thống, nàng đảo mắt nhìn bọn Tích Mộc nói :

- Thuộc hạ đều nghe khách tăng lữ chùa Thiếu Lâm đều là những bậc trầm tĩnh. Thế mà mấy vị đại sư đây tính nóng như lửa, thực khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Tích Mộc đại sư hỏi :

- Nữ thí chủ ngờ vực điều gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Vừa rồi tại hạ lãnh giáo mấy chương pháp thì quả nhiên mấy vị đều là môn phái Thiếu Lâm...

Tích Mộc cười lạt hỏi :

- Các hạ đã biết bọn bần tăng ở chùa Thiếu Lâm đến đây thì còn điều gì nghi ngờ nữa?

Liên Tuyết Kiều nghiêm mặt lớn tiếng nói :

- Tại hạ e rằng các vị đại sư đều bị Cồn Long vương đánh thuốc mê, nên quên hết bản tính.

Âu Dương Thống trong dạ bồn chồn lắm lắm :

- Thật là hỏng bét! Trước nay phái Thiếu Lâm vẫn tự phụ là một phái đứng

đầu võ lâm, thế mà Liên Tuyết Kiều mắng vào mặt họ, e rằng sẽ xảy ra chuyện lôi thôi...

Âu Dương Thống còn đang băn khoăn ngẫm nghĩ thì bọn Tích Mộc, pháp Mộc biến sắc, nhìn chăm chặp vào Liên Tuyết Kiều lộ vẻ dăm chiêu dường như có điều gì thất thố.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên tươi cười, dịu giọng nói :

- Mấy vị đều là những cao tăng đắc đạo, tuy có bị trúng kế Cồn Long Vương, song vẫn còn giữ được tỉnh táo không đến nỗi mê muội.

Bốn nhà sư vẻ mặt biến đổi luôn hồi, có lúc cáu giận, có lúc thần thờ.

Liên Tuyết Kiều lại nói :

- Bốn vị chịu mệnh lệnh của Phương trượng đến đây, nếu Cồn Long Vương đã ám toán thì chẳng những nguy hại cho bản bang mà phiên lỵ đến cả quý tự nữa...

Đột nhiên nàng giơ tay lên điểm nhanh vào mắt Tích Mộc.

Nàng ra tay lẹ quá, Âu Dương Thống muốn ngăn lại thì đã không kịp.

Tích Mộc đại sư vẻ mặt hoang mang không đề phòng bị Liên Tuyết Kiều điểm trúng, người lão đảo rồi ngã lộn ra.

Pháp Mộc, Nhân Mộc, Từ Mộc thấy sư huynh té uổng thần trí đang mơ màng, đột nhiên tỉnh táo lại, cúi tiết phóng ba chưởng thế đường nghiêng non dốc bễ để đánh Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống thấy Liên Tuyết Kiều có những cử động khác thường, vui cười đầy rồi lại tức giận ngay đấy thì trong lòng không khỏi hồi hộp. Nàng xuất thân là nghĩa nữ Cồn Long Vương, tuy được Đường tiên sinh tiến cử, song chưa chắc đã thoát khỏi sự kiểm chế của y nên trong lòng ông đối với Liên Tuyết Kiều vẫn phải đề phòng lùi lại mấy bước.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều cử động tay ngọc, tấm thân mềm mại lạng đi hai cái để tránh ba đòn chưởng của ba nhà sư.

Ba nhà sư đánh sênh ra ngoài quãng không, nhưng đánh mạnh quá không thu lại kịp, chưởng phong xoáy tròn làm bay cả áo những người đứng xem bên ngoài.

Viên Hiếu đứng theo dõi cuộc chiến thấy Liên Tuyết Kiều vừa thoát khỏi trùng vi ba nhà sư, đột nhiên gã quát lên một tiếng thật to rồi nhảy xổ vào Pháp Mộc.

Từ Mộc, Nhân Mộc đồng thời phóng chưởng ra rất lẹ đánh vào hai cạnh sườn Viên Hiếu. Viên Hiếu thốt nhiên giơ hai tay ra đón lấy thế quyền của hai nhà sư.

Thần lực của gã quả là ghê gớm, gã đã đón đỡ hai quyền tập kích hai bên, mà đồng thời còn phóng cước ra đá Pháp Mộc.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Người động thủ mau đi để giúp cho Viên huynh đệ. Chỉ cần bắt sống nhà

sư này, chứ đừng đánh họ bị thương để tránh việc gây thù oán với phái Thiếu Lâm.

Thượng Quan Kỳ tuy không muốn ra tay, nhưng nàng là Văn Thừa bèn bang ra lệnh, đành phải nhảy ra tiếp tay cho Viên Hiếu cùng đánh ba nhà sư.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi :

- Phải chăng Bang chủ có lòng nghi ngờ thuộc hạ?

Âu Dương Thống không ngờ nàng mở miệng bốp chát như vậy, bất giác rùng mình đáp :

- Bản tòa nghĩ rằng chưa có điều chi chứng minh được các vị đại sư đến đây với tấm lòng bất trắc thì không nên gây thù hận với phái Thiếu Lâm.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn tình hình trường đấu một lượt, lạnh lùng nói :

- Nếu vậy Bang chủ tựa hồ không tín nhiệm thuộc hạ.

Âu Dương Thống ngậm ngừng nói :

- Cái đó, cái đó...

Ông là người lỗi lạc nên không quen nói dối. Liên Tuyết Kiều nghe ông mở miệng đã biết trong lòng lo buồn không muốn nói gì nữa.

Liên Tuyết Kiều ngẩng mặt lên, thờ phào một cái nói :

- Bang chủ nếu không yên dạ thì cứ tùy tiện thu hồi quyền vị Văn Thừa của thuộc hạ.

Âu Dương Thống nói :

- Tại hạ dùng người bản tâm không có tính đa nghi, mà chỉ muốn tránh việc thù oán với phái Thiếu Lâm, chứ tuyệt không có ý phạm vào quyền hạn của cô nương.

Liên Tuyết Kiều lại theo dõi tình hình cuộc đấu. Viên Hiếu và Thượng Quan Kỳ dần dần kiềm chế được đối phương.

Ba nhà sư bị hai người tấn công bằng cả chương lẫn chỉ đã bị kém thế. Nàng từ từ nói :

- Nếu thuộc hạ đoán không lầm thì ba nhà sư này đã bị Cỗ Long Vương thu dụng.

Âu Dương Thống nói :

- Phải chăng cô nương nghi ngờ lai lịch bọn họ?

Liên Tuyết Kiều lắc đầu nói :

- Bốn nhà sư này trăm phần trăm là chùa Thiếu Lâm nhưng họ đã bị Cỗ Long Vương cho uống thuốc mê nên tinh thần bị chi phối. Đó cũng là sự bất đắc dĩ mà chịu để người sử dụng.

Âu Dương Thống nói :

- Nếu vậy chúng ta không nên đánh bị thương người vô tội để gây ra thù hận với phái Thiếu Lâm, chắc là Cỗ Long Vương có ý dụng tâm như vậy để ly gián phe chúng ta.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Cỗ Long Vương dụng tâm không chỉ có thể mà thôi...

Âu Dương Thống chú ý nhìn bốn vị hòa thượng một lúc, quả thấy bọn họ ra quyền chưởng đều là những chiêu thức phái Thiếu Lâm tuyệt không ngưng nghịu chút nào, ông nói :

- Mục lực của bản tòa nhìn chưa ra chỗ bốn vị này đã bị thuốc mê của Cỗ Long Vương.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói :

- Bang chủ đã trao toàn quyền cho thuộc hạ thì hay hơn hết là đừng can dự vào công việc của thuộc hạ.

Âu Dương Thống đứng thộn mặt ra, muốn nói lại thôi, ông cảm thấy bồn chồn trong dạ, nghĩ thầm :

- Cùng Gia bang vừa bị tổn hại nặng, bọn Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiết vừa chết vừa bị thương rất nhiều, chưa kịp chọn người bổ sung, bản tòa đã hạ lệnh điều động những tay cao thủ các phân đà cũng chưa thấy đến thế mà Cỗ Long Vương đã thân hành đốc suất bốn vị hầu bá cũng những tay cao thủ đến đây. Hiện nay ngòi lửa chiến tranh đang âm ỷ không biết bùng lên lúc nào, tình thế giang hồ trong lúc này, chỉ còn một phái Thiếu Lâm là có thể giúp ta để chống cự với Cỗ Long Vương, nếu ta lại đánh cho các nhà sư Thiếu Lâm bị thương gây nên cừu oán, thì thành ra hai mặt thù địch, thực nguy hiểm không biết đến đâu mà lường.

Song ông chỉ trình bày vậy thôi chứ không dám can ngăn Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Liên Tuyết Kiều lớn tiếng ra lệnh cho Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ :

- Các ngươi phải tận lực công kích, cố bắt cho được ba nhà sư trong vòng ba mươi hiệp nữa.

Viên Hiếu đối với Liên Tuyết Kiều vẫn một lòng sùng kính như đối với một vị thần minh. Lệnh vừa tuyên ra, gã đột nhiên vung quyền đánh rất gấp, quyền phong cực kỳ lợi hại.

Còn Thượng Quan Kỳ trong lòng vẫn dè dặt không chịu đánh hết sức.

Liên Tuyết Kiều cặp mắt rất tinh lanh. Hai bên vừa đánh thêm hai hiệp, nàng đã nhìn rõ chiêu thức Thượng Quan Kỳ “Hu” mà không “Thực”. Chẳng những chàng có ý dè dặt mà còn làm trở ngại cho chưởng thế của Viên Hiếu không phát huy được toàn lực. Nàng nổi giận dùng dùng lớn tiếng quát :

- Thượng Quan Kỳ! Ngươi với địch không chịu ra sức bề ngoài tuy phụng mệnh mà bề trong có ý phản trắc. Ta hãy ghi lấy tội trạng ngươi chờ bắt xong ba nhà sư là lập tức thi hành.

Thượng Quan Kỳ giật mình, biết rằng Liên Tuyết Kiều đã khám phá ra chỗ dụng tâm của mình, đành phải thay đổi thế chưởng, thi triển toàn lực võ công.

Tình thế cuộc chiến đấu lập tức thay đổi. Pháp Mộc, Nhân Mộc, Từ Mộc bị

Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ đem toàn lực ra công kích, chỉ còn sức chống đỡ chứ không thể phản kích, cuộc hơn thua đã rõ ràng.

Tích Mộc đại sư võ công thâm hậu vô cùng, tuy lão bị Liên Tuyết Kiều điểm một chỉ, nhưng sau một hồi ngấm vận chân khí điều hòa hơi thở, huyết đạo đã tự động giải phóng được ngay, sức lực lại hồi phục như thường.

Lão trông thấy chiến cuộc biến chuyển, nghĩ thầm: Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu hợp lực lại đánh đoạt mất ưu thế. Nếu mình không ra sức thì ba nhà sư bị thất bại.

Lão liền nhảy vào, vung quyền ra chiêu “Hiệp Sơn Diên Hải” đánh mau vào Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ vung chưởng ra đón, cảm thấy cánh tay bị tê nhức đành lùi lại hai bước.

Tích Mộc đại sư cũng bị sức phản kích của Thượng Quan Kỳ rất mãnh liệt rung người lên và lùi lại một bước. Lão lầm bầm :

- Gã này còn nhỏ tuổi mà sao công lực thâm hậu đến thế.

Lão vừa nghĩ vừa tiến gần lại, vung cả hai tay ra chiêu “Song Phong Quán Nhĩ”.

Thượng Quan Kỳ cũng chấp hai tay lại rồi từ chiêu “Đồng Tử Bái Phật” biến sang chiêu “Hoạch Phân Âm Dương” hai tay chấp lại rồi vung ra hai bên để giải khai thế “Song Phong Quán Nhĩ” của đối phương.

Hai người mới đấu hai chiêu đã biết là gặp phải tay cường địch và cuộc chiến này khó lòng phân thắng bại trong năm ba chục chiêu.

Liên Tuyết Kiều để ý Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu thấy hai người đã chiếm được thượng phong, nhưng từ lúc Tích Mộc đại sư ra tay thì cục diện lại biến đổi. Võ công Tích Mộc cao cường hơn ba nhà sư kia nhiều. Lão vừa ra tay đã chuyển ngay được thế nguy thành ra vững vàng.

Cứ hiện tình mà nói, nếu Liên Tuyết Kiều không ra tay thì hai bên ở vào thế quân bình và có thể dằng dai trong một thời gian khá lâu.

Lúc này Tích Mộc cùng Thượng Quan Kỳ đấu với nhau, Viên Hiếu đánh với ba người, Pháp Mộc, Nhân Mộc và Từ Mộc.

Thượng Quan Kỳ gặp phải tay cường địch, tâm thần phấn khởi đường quyền biến ảo, càng đánh càng kỳ diệu.

Tích Mộc bị Thượng Quan Kỳ phản kích mạnh quá, dần dần bị kém thế.

Âu Dương Thống vừa theo dõi cuộc chiến vừa nghĩ thầm :

- “Các vị hòa thượng tại chùa Thiếu Lâm, hàng ngày tu luyện dưới ngọn đèn xanh, đại đa số tính tình trầm lặng. Bốn nhà sư này pháp hiệu đã dùng chữ Mộc, tất là đồng hành với Thiết Mộc đại sư. Hiện giờ Thiết Mộc bị thương chưa khỏi. Hay là ta mời người thử hỏi xem sao?”

Âu Dương Thống còn đang ngẫm nghĩ, Tích Mộc đột nhiên biến đổi thế quyền, thi triển một thế trong Thập Bát La Hán chương tuyệt kỹ trần sơn của

chùa Thiếu Lâm.

Chưởng pháp Thập Bát La Hán này là một lối võ công cương cường mãnh liệt, người nào không đủ công lực thì không thể thi triển được mạnh mẽ để thủ thắng.

Tích Mộc đại sư thắng luôn ba chưởng, ổn định lại được tình thế.

Thượng Quan Kỳ thấy đối phương phóng chưởng ra, áp lực rất trầm trọng cần phải có nội lực rất thâm hậu mới chống lại được áp lực này. Chàng thấy La Hán chưởng của Tích Mộc đại sư càng đánh càng mạnh, chưởng phong vù vù trong phạm vi hơn một trượng.

Thượng Quan Kỳ cả kinh nhận thấy nội lực mình lúc trước ngang với Tích Mộc đại sư mà bây giờ đối phương mạnh hơn rất nhiều nên rất lấy làm kỳ. Phải biết rằng Thập Bát La Hán chưởng của phái Thiếu Lâm khác nào sóng đánh đá ngầm, hoàn toàn khác nào nội lực dương cương, thế đường nghiêng non dốc biển để thủ thắng. Thế chưởng mãnh liệt này lại biến hóa rất là kỳ dị. Chưởng phóng ra càng mạnh bao nhiêu, sức người càng đỡ mệt bấy nhiêu, thế chưởng biến hóa, chiêu thức liên tiếp, dư lực của chiêu trước dồn vào chiêu sau, vì thế mà những chiêu về sau càng mạnh, nhưng người phát chưởng lại không thấy mệt nhọc.

Thượng Quan Kỳ dần dần đuối sức bị thế chưởng lực mãnh liệt của Tích Mộc áp bức, chỉ có phần thủ chứ không phản kích được.

Liên Tuyết Kiều nhú cặp lông mày, ngó qua phía Viên Hiếu, thấy gã đấu với ba nhà sư kia đã có phần thắng thế.

Âu Dương Thống huyết lên một tiếng sáo dài. Phía sau tảng đá lớn, bóng người nhấp nhô, rồi Tả Đồng Trương Phương chạy ra.

Âu Dương Thống toan bảo Trương Phương đi mời Thiết Mộc đại sư thì Liên Tuyết Kiều đã cướp lời hạ lệnh :

- Thượng Quan Kỳ đã vào giai đoạn hữu thủ vô công, ngươi ra giúp y một tay.

Trương Phương vâng lệnh, chống kiếm bước ra đâm xéo sang.

Tích Mộc đại sư trở tay đánh ra một chưởng. Chưởng phong mãnh liệt hất thế kiếm của Trương Phương phải chùn lại.

Thượng Quan Kỳ nhờ được một giây Tích Mộc phát chưởng chống lại thế kiếm của Trương Phương, lập tức thi triển đòn phản kích. Chưởng phóng chỉ điểm cướp lại thượng phong, miệng chàng lớn tiếng quát :

- Xin Trương huynh lùi lại. Minh tiểu đệ cũng đủ đối phó với lão.

Tả Đồng Trương Phương biết rằng những tay cao thủ đang giao đấu với nhau, rất ghét người ngoài xen vào giúp sức. Gã vừa nghe Thượng Quan Kỳ hô hoán, lập tức thu kiếm về đứng xa ra.

Nên biết rằng Thập Bát La Hán chưởng là một môn tuyệt học để trấn sơn của phái Thiếu Lâm. Thượng Quan Kỳ sau khi bị mất thế trấn sơn chủ động,

Tích Mộc đoạt được tiên cơ, chàng bị đối phương thi triển La Hán chương kiềm chế mình không còn sức phản kích. Nhưng từ lúc Trương Phương phóng kiếm đánh ra, bắt buộc Tích Mộc phải trở tay chống lại, Thượng Quan Kỳ chụp lấy cơ hội đó cướp lại thế chủ động và ra đòn phản kích. Tích Mộc đại sư liên tiếp phóng ra những chiêu thức kỳ diệu để cứu vãn tình thế. Nhưng Thượng Quan Kỳ đã kịp đề phòng, không khi nào để Thập Bát La Hán chương của đối phương sinh cường như trước nữa. Chàng liên tiếp phóng cả chương lẫn chỉ tấn công mãnh liệt uy hiếp Tích Mộc đến nỗi chân tay luống cuống, đón đỡ không xong còn nói chi đến phản kích.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 92

Võ lâm Tam bảo là gì?

Tình thế cuộc giao đấu đã khá rõ ràng. Toàn thể phe tăng lữ chùa Thiếu Lâm dần dần đi vào chỗ thất bại.

Đang lúc kịch chiến, thốt nhiên Thượng Quan Kỳ thốt lên một tiếng thật to phóng chưởng đánh mạnh vào vai bên tả Tích Mộc đại sư.

Tích Mộc cảm thấy tê nhói bên vai, nửa người tê buốt. Bất giác chân tay chậm lại một chút, Thượng Quan Kỳ thừa thế phóng chỉ điểm trúng vào huyệt Linh Đài Tích Mộc, khiến lão té xuống lập tức.

Thượng Quan Kỳ điểm huyệt cho Tích Mộc ngã ra rồi, lui lại một bên coi Viên Hiếu đấu với ba nhà sư Thiếu Lâm.

Bỗng nghe Viên Hiếu quát lên một tiếng phóng ra ba chưởng liên tiếp.

Trong lúc chưởng đôi bên đang giao đấu, bỗng một tiếng rú thê thảm vang lên, thì ra Từ Mộc đại sư đã bị trúng chưởng.

Lúc này chỉ còn Nhân Mộc và Pháp Mộc chống chọi với Viên Hiếu. Phe nhà sư bị thua trận đã rõ rệt. Từ Mộc trúng chưởng nhảy ra ngoài vòng rồi, Nhân Mộc, Pháp Mộc miễn cưỡng chống được năm hiệp thì Pháp Mộc lại trúng một chưởng.

Viên Hiếu ra tay mạnh quá khiến cho cánh tay Pháp Mộc bị gãy.

Âu Dương Thống chau mày muốn lên tiếng ngăn lại nhưng sợ Viên Hiếu không nghe, vì gã không phải là người Cùng Gia bang. Âu Dương Thống tuy là chúa tể một bang, nhưng Viên Hiếu không nghe ông cũng không làm gì được.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nhảy ra phóng cả hai tay điểm huyệt Từ Mộc và Pháp Mộc cho hai người không nhúc nhích được nữa.

Viên Hiếu bỗng gầm lên một tiếng, tay trái gạt song quyền của Nhân Mộc ra, tay phải nắm lấy cổ nhà sư, Nhân Mộc chỉ kịp kêu lên một tiếng, không cự quấy được nữa.

Âu Dương Thống thấy Viên Hiếu mặt mũi dữ tợn, sợ gã nổi hung bóp chết Nhân Mộc gây nên một mối thâm thù với phái Thiếu Lâm, vội la lên :

- Viên huynh! Chớ có giết người!

Liên Tuyết Kiều giơ tay ra điểm huyệt khế bảo Viên Hiếu :

- Thôi buông lão ra.

Viên Hiếu vâng lời buông tay rồi lui ra một bên.

Liên Tuyết Kiều nhìn Thượng Quan Kỳ ra lệnh :

- Người đem bốn nhà sư này để vào một chỗ.

Thượng Quan Kỳ vâng lời, nhắc bốn nhà sư đặt lại cẩn thận vào gần nhau.
Liên Tuyết Kiều thủng thỉnh nói :

- Xin Bang chủ đưa phong thư của Phương trượng chùa Thiếu Lâm lại cho thuộc hạ.

Âu Dương Thống từ từ lấy túi gấm ra đưa cho Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều vừa nắm túi gấm vừa khẽ bảo Thượng Quan Kỳ :

- Trong bốn nhà sư này thì võ công Tích Mộc cao hơn hết, chắc y cầm đầu phái đoàn này. Người giải phóng huyết đạo một nửa người cho y để ta hỏi đầu đuôi.

Thượng Quan Kỳ vâng lời giải huyết đạo cho Tích Mộc.

Âu Dương Thống chợt nghĩ ra: Vì Liên Tuyết Kiều xuất thân từ dưới trướng Cồn Long Vương nên mới hiểu những sự hiểm độc điều trá của y. Sở dĩ Đường Toàn tiến cử nàng, chắc là vì điểm quan hệ này, ông liền để ý quan sát, đứng yên không nói gì.

Liên Tuyết Kiều cầm túi gấm thủng thẳng giao lại cho Tích Mộc cười nói :

- Trong túi gấm này có thủ thư của Phương trượng quý tự phiên đại sư phụ mở ra xem được chăng?

Thích Mộc đại sư đón lấy túi gấm, sắc mặt biến tái chăm chú nhìn Liên Tuyết Kiều, từ từ đáp :

- Không thể xem được.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Âu Dương Thống một cái rồi chậm rãi hỏi Tích Mộc :

- Trong bốn vị đây thì ba vị đã bị Cồn Long Vương đánh thuốc mê, bản tính hỗn loạn, tinh thần bị Cồn Long Vương chi phối, chỉ còn đại sư phụ là tinh thần hãy còn tỉnh táo có đúng thế không?

Tích Mộc đại sư đáp :

- Bần tăng tuy chưa uống phải thuốc mê nhưng lại bị Cồn Long Vương phóng Phụ Cốt độc châm vào người.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Vì thế mà đại sư cam tâm để bọn Cồn Long Vương sai khiến, tưởng đem phong thư này mưu ám toán Bang chủ bản bang phải không?

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng đã bị y kiểm chế nên bất đắc dĩ phải theo y.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Tại hạ cũng biết thứ Phụ Cốt Độc châm của Cồn Long Vương có bồi chất độc. Người nào trúng phải độc châm này, tuy tinh thần còn tỉnh táo nhưng mất hết ý chí. Còn ba vị kia tuy bị thuốc mê nhưng không nặng lắm, nên khó mà khám phá ra được.

Tích Mộc đại sư nói :

- Cô nương đoán đúng lắm.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nếu những mạch huyết trong người đại sư không bị điểm huyết để bế tắc lại thì chất độc trong độc châm không bị ngăn trở, và e rằng thần trí đại sư cũng chưa tỉnh lại được.

Tích Mộc ngửa mặt lên ngắm nghĩ một hồi rồi nói :

- Hiện giờ bản tăng đã tự chủ được rồi.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên đưa tay ra lấy thanh trường kiếm của Trương Phương chỉ vào chiếc túi gấm ở trong tay Tích Mộc đại sư và cười hỏi :

- Đại sư phụ không biết nội dung tờ mật thư trong túi này thật ư?

Tích Mộc đại sư đáp :

- Phong thư này quả là thủ bút của Phương trượng tề tự. Nhưng bọn bản tăng bị Côn Long Vương bắt rồi, y mở thư ra xem, không biết có thay đổi gì không, bản tăng thật không biết.

Liên Tuyết Kiều từ từ đặt túi gấm lên tảng đá, quay lại nói với Âu Dương Thống :

- Bang chủ đã thâm giao với Phương trượng chùa Thiếu Lâm vậy có nhận biết nét bút của Phương trượng không?

Âu Dương Thống đáp :

- Chúng tôi rất ít gởi thư từ cho nhau. Hoặc giả có đôi khi xem bút tích của Phương trượng, nhưng không nhớ nữa...

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại nói tiếp :

- Nhưng việc này dễ lắm, hiện Thiết Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm ở đây, chỉ mời người đến xem là biết rõ chân giả.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nghiêm sắc mặt hỏi :

- Lúc sinh thời, Đường tiên sinh giữ chức Văn Thừa trong bang. Bang chủ đối với y thế nào?

Âu Dương Thống đáp :

- Tiên sinh nói gì tại hạ cũng nghe, bàn kế gì cũng theo.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi :

- Còn bây giờ Bang chủ đối với thuộc hạ thì sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Vẫn một niềm kính trọng như Đường tiên sinh.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nếu Bang chủ còn có ý nghi ngờ thuộc hạ, thì bây giờ thay đổi hãy vẫn còn kịp.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa dùng người vẫn không có tính đa nghi, huống chi cô nương lại được Đường tiên sinh di ngôn tiến cử. Nếu không được cô nương xuất lực thì khó lòng vẫn hồi kiếp vận cho võ lâm. Cô nương không nghĩ đến Cùng Gia bang thì cũng nên vì kiếp vận võ lâm mà hết lòng.

Liên Tuyết Kiều vung kiếm một cái, chặt đứt túi gấm để lộ phong thư ra. Lúc này Âu Dương Thống đối với sự xét đoán của Liên Tuyết Kiều đã đem lòng bội phục, ông đứng yên một bên để xem cử động của nàng, không dám nói gì.

Liên Tuyết Kiều lấy mũi kiếm khều mở tờ giấy trắng chú ý nhìn một lát đột nhiên quay lại hỏi Trương Phương :

- Người có đá lửa đây không?

Tả Đồng Trương Phương thò tay vào bọc móc viên đá lửa đưa lên.

Liên Tuyết Kiều quẹt lửa đốt thư rồi đốt luôn cả túi gấm.

Âu Dương Thống quả người lượng rộng như biển, thoáng lộ nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh như không, đứng nhìn Liên Tuyết Kiều đốt túi gấm và mật thư, không nói câu nào.

Liên Tuyết Kiều cầm thanh trường kiếm quăng xuống đất để trả lại Trương Phương, đoạn quay sang nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Người đã biết tội chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ biết tội rồi, xin nghe lời cô nương xử đoán.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Trương Phương nói :

- Chỉ để mình Tích Mộc lại đây còn ba nhà sư kia thì người áp giải về sơn trang, chờ ta về phát lạc!

Trương Phương vâng lệnh, vẫy tay một cái. Ba gã đại hán mặc áo sắc tro chạy đến, điệu ba nhà sư đi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đây ta không cần gì đến người nữa, vậy người đi đi Trương Phương nghiêng mình thi lễ, trở gót đi ngay.

Liên Tuyết Kiều trở Tích Mộc quay lại bảo Thượng Quan Kỳ :

- Người công nhà sư này.

Rồi rào bước đi trước.

Âu Dương Thống khẽ đằng hắng một tiếng rồi rụt rè hỏi :

- Bản tòa có đi không?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bang chủ cần tham dự vài việc cơ mật.

Âu Dương Thống cười nhún nhó cất bước theo sau Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều rẽ vào một chỗ kín trong khúc quanh sườn núi rồi dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ công Tích Mộc đại sư theo sau Liên Tuyết Kiều vừa đi vừa lo, chàng tự hỏi :

- Tính cách cô này không biết đâu mà lường, chưa hiểu cô ta định trừng trị nhà sư cách nào đây?

Đi thêm mấy trượng nữa thì đến chỗ cùng khúc quanh trên núi, Liên Tuyết

Kiều quay lại bảo Thượng Quan Kỳ :

- Được lắm! Người đặt y xuống đây!

Thượng Quan Kỳ vâng lời đặt Tích Mộc xuống rồi lui ra đứng bên Âu Dương Thống, chàng đã len lỏi vào chốn giang hồ biết rõ Thiệu Lâm là một môn phái lớn chân chính được các người đồng đạo trong võ lâm rất kính ngưỡng, chàng vẫn ngấm ngầm chú ý, nếu Liên Tuyết Kiều có cử động bất lợi cho Tích Mộc đại sư thì lập tức chàng sẽ yêu cầu Âu Dương Thống ngăn cản nàng.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều cúi xuống, chưởng phóng chỉ điểm, giải khai huyết đạo cho Tích Mộc đại sư. Nàng lại móc tay trong bọc lấy ra một miếng đá nam châm rồi hỏi nhà sư :

- Côn Long Vương phóng độc châm vào chỗ nào trong người đại sư?

Tích Mộc đại sư được giải khai huyết đạo rồi chắt độc ở phụ cốt độc châm lại bọc phát, đột nhiên lão nhảy lên hai tay cử động một hồi rồi bất thành linh phóng ra một chưởng đánh vào ngực Liên Tuyết Kiều.

Viên Hiệu vẫn theo sát bên mình Liên Tuyết Kiều để hộ vệ, thấy vậy vươn tay ra nắm lấy tay phải Tích Mộc còn tay phải gã nắm cổ nhà sư. Gã đá luôn một phát nữa, thế là Tích Mộc ngã lảo đảo.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi :

- Bang chủ đã thấy rõ chưa?

Âu Dương Thống đáp :

- Bản tòa thấy rõ rồi, nhưng nhà sư này bị thuốc mê của Côn Long Vương không tự chủ được, nên có hành động như thế mong cô nương lưu tình cho.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bang chủ đã hiểu lầm thuốc hạ.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa xin cô nương cho biết ý kiến.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thủ hạ Côn Long Vương ai nấy đều không sợ chết, không phải thiên tính họ vốn hung dữ, mà tâm thần bị thuốc mê chi phối không tự chủ được.

Âu Dương Thống nói :

- Điều đó bản tòa đã biết rồi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Tích Mộc đại sư bị độc rất nhẹ còn không kịp hãm được tâm thần, nếu người bị độc nặng hơn thì suốt đời sẽ liều chết cho Côn Long Vương. Bọn đệ tử Cùng Gia bang tuy hết thảy đều kính yêu Bang chủ thế chết để giữ vẹn lòng trung. Nhưng tâm thần bằng da bằng thịt của bọn đệ tử dưới trướng Bang chủ ra thì thí với bọn người thần trí hôn mê, chiến đấu như kẻ điên cuồng liều mạng, thì thế nào cũng không chống lại được.

Âu Dương Thống rung mình, ngấm nghĩ hồi lâu rồi thở dài nói :

- Đã là kiếp vận xui nên, mình cũng đành làm hết sức người, chứ biết sao bây giờ?

Thượng Quan Kỳ nhớ lại ngày ở trong cánh đồng cỏ mười dặm, bọn thuộc hạ Cồn Long Vương liều mạng tấn công, không khỏi ớn da gà.

Liên Tuyết Kiều thở phào một cái rồi nói :

- Đường tiên sinh tài cao quán thế, thuộc hạ muôn phần không kịp một, nhưng đã được tiên sinh di ngôn tiến cử, lại được Bang chủ trình trọng giao cho nhậm chức Văn Thừa, thuộc hạ nghĩ đến việc này, dù ta có được những môn phái lớn giúp sức tập hợp hết tất cả những tinh anh trong võ lâm hiện nay, thì cuộc huyết chiến sắp tới đây e rằng sẽ bị tổn thương đến quá nửa. Vậy nếu ta không nắm chắc được phần thắng, Cồn Long Vương bản tính tàn nhẫn lại giỏi dùng độc mà để mình y trốn thoát thì giang hồ vẫn chưa hết vạ lớn.

Âu Dương Thống nói :

- Ngày Đường tiên sinh còn tại thế cũng chưa có mẹo hay để đối phó. Bản tòa lại vô tài bất tất phải đề cập đến nữa.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thuộc hạ đã nghĩ ra được một kế.

Âu Dương Thống nghe nói mừng như điên lên, chấp tay hỏi :

- Quả vậy ư?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Thuộc hạ khi nào dám lừa dối Bang chủ.

Âu Dương Thống cảm kích quá, chấp tay vái dài nói :

- Nếu cô nương cứu vãn được kiếp nạn cho võ lâm thì bản tòa xin đem địa vị Bang chủ nhường lại.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói :

- Cồn Long Vương tài trí hơn người. Đời này, ngoài Đường tiên sinh ra, e rằng không có một ai hơn y. Thuộc hạ chẳng qua làm hết sức mình mà thôi. Còn như việc thuộc hạ quy đầu Cùng Gia bang, tuyệt không có ý tranh ngôi bá chủ với giang hồ, chỉ biết đem sức mọn ra để đền ơn tri kỷ. Đường tiên sinh cùng thuộc hạ chưa từng quen biết nhau, nhưng người đã tái tạm tiến cử trong lời ủy thác thì dù thuộc hạ không đủ tài trí đối phó với Cồn Long Vương cũng không nỡ để Đường tiên sinh ân hận nơi chín suối. Vì thế mà phải miễn cưỡng vâng lệnh.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa trước nay lòng ngay miệng lẹ. Hồi sinh thời Đường tiên sinh đã từng có phen tranh luận. Hỡi ôi! Nếu bản tòa nói năng cả điều chướng tai, mong cô nương đừng để tâm.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói :

- Xin Bang chủ yên lòng, thuộc hạ đã vâng mệnh nhậm chức Văn Thừa dĩ

nhiên là phải gắng sức hết long để hoàn thành chí nguyện của Đường tiên sinh quyết không vì mấy lời tranh luận mà rũ áo ra đi.

Âu Dương Thống nói :

- Cô nương lòng dạ quảng đại khiến bọn tu mi chúng tôi hổ thẹn.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Có một điều thuộc hạ cần nói rõ với Bang chủ trước, mong Bang chủ thể tình cho.

Âu Dương Thống nói :

- Bất luận việc gì bản tòa cũng ưng thuận, miễn là bản tòa có đủ khả năng làm việc đó.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nếu không may thuộc hạ không có thể hoàn thành chí nguyện của Đường tiên sinh, thuộc hạ cam đành lấy cái chết để báo đền. Vạn nhất mà thành công thì cái ngày mà Cồn Long Vương rơi đầu thì là ngày thuộc hạ xin Bang chủ trả lại tự do. Bang chủ nên biết cho rằng: Thuộc hạ vào hàng nữ lưu, không muốn len lỏi vào chốn giang hồ mãi mãi.

Âu Dương Thống ngơ ngẩn đáp :

- Việc này chờ lúc tới nơi sẽ bàn bản tòa tự nhiên phải trừ tính cho cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói :

- YU chí thuộc hạ đã kiên quyết, xin Bang chủ hứa lời cho.

Âu Dương Thống thở dài nói :

- Cô nương để bản tòa nghĩ vài ngày rồi sẽ phúc đáp được chăng?

Liên Tuyết Kiều không thúc giục nữa, nàng trở lại vấn đề chính đã nói :

- Theo chỗ thuộc hạ biết, nếu một phen cử động mà khiến cho thể lực của Cồn Long Vương tan tành thì chỉ có một biện pháp...

Âu Dương Thống lắng nghe một hồi lộ vẻ nóng ruột.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Biện pháp đó làm tìm cách giải độc cho bọn thuộc hạ y.

Âu Dương Thống nói :

- Kế ấy rất diệu, song Cồn Long Vương rất quan tâm về việc này, chắc là y đã phòng bị nghiêm mật.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Cồn Long Vương tuy giỏi nghề dùng chất độc, nhưng sức một mình y thì trông nom thể nào cho xiết được toàn cục. Thuộc hạ biết trong phủ y có nhà mật thất để cất giấu chất độc. Chỉ cần một người trà trộn vào nhà mật thất đó thì việc hiểu cách giải độc của Cồn Long Vương chẳng khó khăn gì nữa.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên hỏi xen vào :

- Cô nương đã bao giờ vào nhà mật thất đó chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Ngoài Cồn Long Vương ra, có lẽ không có người nào đã được vào đó, có

ra chẳng nữa chỉ là người coi giữ nhà này, nhưng đã vào nhà mật thất thì đừng hòng yên ổn mà trở ra, vì thế việc Cỗ Long Vương dụng chất độc không lan ra đến chốn giang hồ.

Âu Dương Thống nói :

- Chắc cô nương đã có kế hoạch?

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Tích Mộc nói :

- Tại hạ muốn nhờ sức đại sư phụ vào phủ Cỗ Long Vương rồi len lỏi đến chỗ mật thất này nhưng còn có một điều... một điều rất khó giải quyết...

Âu Dương Thống nói :

- Việc gì mà bản bang có thể làm được, bản tòa xin hết sức.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Cỗ Long Vương sở dĩ mặc sức tung hoành dụng cớ bá nghiệp trong võ lâm là trông vào nhà mật thất này, chỉ cần chúng ta phá hủy được nơi đó tức là đánh một đòn trí mạng vào người y. Nhưng cần lựa được mấy tay trí dũng kiêm toàn, giàu lòng mạo hiểm liều chết, mới có hy vọng thành công.

Âu Dương Thống nói :

- Xin tùy ý cô nương lựa chọn trong bọn đệ tử bản bang.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nhưng thuộc hạ chưa biết hết tài năng của các đệ tử trong bang.

Âu Dương Thống nói :

- Vậy bản tòa đưa ra một loạt những hạng võ công cao cường, rồi do cô nương chọn lấy...

Ngừng một lát, Âu Dương Thống lại hỏi tiếp :

- Cô nương cần độ bao nhiêu người?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ba người nội ứng, còn bên ngoài ít ra sáu tay cao thủ.

Âu Dương Thống nhăn mày ngẫm nghĩ.

Liên Tuyết Kiều lại nói :

- Ba người nội ứng bên trong cần những tay cao thủ có thể chống được với Cỗ Long Vương năm mươi chiêu trở lên.

Thế là ba người hợp sức lại có thể chống với ngoài ba trăm hiệp.

Âu Dương Thống nói :

- Việc này trong bọn đệ tử bản bang khó có người đương cự nổi trọng trách, cần phải mời những vị các chúa và đường chủ trong tam các nhất đường, cùng các vị tân khách hoặc cùng bạn bè của Cùng Gia bang.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Người ngoại hợp chỉ cần có võ công cao cường là được còn người nội ứng phải là những người bôn tẩu giang hồ, mà họ cải trang trà trộn vào phủ Cỗ Long Vương...

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, muốn nói lại thôi.

Trong lòng nàng tuy biết Thượng Quan Kỳ đáng ứng tuyển nhất, nhưng nàng biết vụ này nguy hiểm dị thường, không nỡ mở miệng phải chàng đi. Âu Dương Thống cũng nghĩ ngay đến Thượng Quan Kỳ, nhưng biết rằng chàng không phải chân chính là đệ tử Cùng Gia bang. Hôm trước sở dĩ chàng phải tuyên thệ gia nhập bản bang là do lời buộc của Liên Tuyết Kiều, dĩ nhiên là ông không tiện chỉ định chàng dấn thân vào nơi nguy hiểm.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên ưỡn ngực ra hỏi :

- Không hiểu tại hạ có được cô nương lựa chọn chăng?

Liên Tuyết Kiều cặp mắt trong suốt chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi nói :

- Dĩ nhiên ngươi là người đáng lựa chọn nhất.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đã được cô nương trân trọng, tại hạ tình nguyện đến phủ Cỗ Long Vương một chuyến.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói :

- Bang chủ suy nghĩ lựa chọn lấy hai người võ công cao cường trong bọn đệ tử đi theo Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Có rồi! Tả Hữu nhị đồng có thể sung vào chân này.

Ông đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tả Hữu nhị đồng đã động thủ với Thượng Quan huynh, võ công chúng thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Nếu cả hai người liên hiệp ra tay thì có nhiều chiêu tuyệt diệu, chẳng kém gì thuộc hạ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Vậy là quyết định cho Tả Hữu nhị đồng cùng đi. Việc này càng ít người đi càng tốt. Vậy xin cho vời hai gã đến đây ngay!

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa đi triệu Tả Hữu nhị đồng đây.

Nói xong trở gót chạy ngay.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên giơ tay ra điểm vào huyệt đạo Tích Mộc đại sư.

Nàng nhìn Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi :

- Ngươi quyết định đi ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ quyết định rồi...

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Ân sư tại hạ bị thương về tay Thiên Tý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa. Vụ ấy đã trải qua nhiều điều rất phức tạp. Nhưng nếu chấp nối lại với nhau có lẽ cũng liên quan với nhau.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Thiên Tý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa ư?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Đúng y, cô nương có biết y không?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ta biết y là một trong những người thân tín của Côn Long Vương trong việc dùng thuốc độc, chỉ có một mình Ông Thiên Nghĩa là ra vào được tự do nhà mật thất.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Nguyên nhân gia sư cùng mấy vị sư thúc bị chết rất phức tạp, chỉ có mình Ông Thiên Nghĩa là biết mà thôi.

Liên Tuyết Kiều khẽ bảo :

- Người đã quyết định đi, ta không tiện ngăn trở nhưng chuyến đi này nguy hiểm vô cùng, không biết đâu mà liệu trước được, ta có một vật phòng thân và một món khí giới để người đem theo.

Nói xong, nàng thò tay vào bọc móc ra một vật sắc xanh rất tươi đẹp và một thanh đoản đao!

Thượng Quan Kỳ biết rằng vật này chàng trông rất quen, nhưng không nhớ đã thấy ở đâu?

Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Người cất ngay đi, đừng để ai trông thấy.

Nhưng Thượng Quan Kỳ rất đổi nghi ngờ, nhưng vẫn tuân lời cất ngay đi.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Người có biết vật này không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Dường như tại hạ đã thấy qua nhưng chưa hiểu lai lịch thế nào?

Liên Tuyết Kiều hỏi lại :

- Người đã từng nghe ai nói đến “Võ lâm Tam bảo” bao giờ chưa?

Thượng Quan Kỳ nhắc lại :

- Võ lâm Tam bảo?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Phải rồi! Đây là hai vật trong “Võ lâm Tam bảo” Thanh đao chuôi vàng này gọi là “Kinh Hồn Đao”.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến ngày nọ do sự ngẫu nhiên lẫn vào hang đá, đã thấy vật này. Chàng thất thanh kêu lên :

- Tại hạ biết rồi! Phải chăng Viên đệ đã dẫn cô nương vào hang đá lấy ra?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười đáp :

- Đúng đó! Côn Long Vương phỉ biết bao nhiêu tâm cơ phái ta trà trộn vào Mẫn phủ điều tra vật này. Ngờ đâu ta lại vô tình lấy được.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Võ lâm Tam bảo này có liên quan đến bao nhiêu vụ ân oán rất phức tạp, rất to lớn trong võ lâm, không thể một lúc mà thuật hết được cho rõ ràng. Sau này ta sẽ nói cho người biết. Bây giờ ta bảo người cách dùng.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Trong nhà thạch thất đó có hai cỗ tử thi người chết đã lâu, một người mặc áo đỏ, dường như là vị nữ lang...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Võ lâm Tam bảo là lưỡi đao Kinh Hồn, áo Thiên Tằm Ti và túi Ngũ Mang Thần Châu...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Thi thể nữ lang mặc áo đỏ trong tay nắm chặt một cái túi sắc vàng, không biết bên trong đựng những gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Ngũ Mang Thần Châu.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Ngũ Mang Thần Châu là gì?

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Lưỡi đao Kinh Hồn, cùng áo Thiên Ti và túi đựng ngũ Mang Thần Châu hợp lại gọi là Võ lâm Tam bảo.

Đang nói dở bỗng thấy Âu Dương Thống đang dẫn Tả Hữu nhị đồng đang lật đật chạy tới, nàng lập tức im bặt.

Thượng Quan Kỳ tuy chưa biết lai lịch Võ lâm Tam bảo, nhưng biết những thứ đó rất quan hệ không tiện phô bày ra.

Bữa đó vào trong thạch thất, chàng đã thử lưỡi đao Kinh Hồn thấy sắc bén vô cùng, có thể chém sắt, chém đá như chém cành khô, còn áo Thiên Tằm Ti thì ở trong chỗ ẩm ướt lâu ngày vẫn còn như mới, chắc cũng có diệu dụng của nó cả.

Liên Tuyết Kiều đã lấy nhị bảo giao cho mình để làm vật hộ thân thì đủ biết tình ý nàng thâm trọng như thế nào, không cần nói ra cũng biết. Lòng chàng rung động, chàng đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thì đúng lúc Liên Tuyết Kiều đang giương mắt trong sáng nhìn chàng.

Bốn mắt vừa gặp nhau nhưng chỉ một loáng, hai người đồng thời vội quay ra phía khác. Giữa lúc đó Âu Dương Thống đã dẫn Tả Hữu nhị đồng đến nơi.

Tả Hữu nhị đồng nghiêng mình, dùng đại lễ trong bang để tham kiến Liên Tuyết Kiều xong, hai gã thông tay đứng sang một bên.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Tả Hữu nhị đồng, chậm rãi nói :

- Có một việc rất nguy hiểm, cần phiền đến hai vị đi một chuyến.

Tả Hữu nhị đồng đồng thanh đáp :

- Xin cô nương cứ sai bảo, dù muôn thác cũng không dám từ chối.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Chuyến đi này trách nhiệm trọng đại, đường sá xa xôi, chẳng những có quan hệ đến vận mạng Củng Gia bang chúng ta về mai hậu mà còn liên hệ đến cả kiếp vận võ lâm. Vì nó quan hệ như vậy nên phải làm cho bằng được, chứ đừng để thất bại.

Tả Đồng Trương Phương nghiêng mình nói :

- Tại hạ xin đem toàn lực ra để gánh vác, nếu mà thất bại đành xin một chết cho rồi.

Liên Tuyết Kiều khen :

- Được vậy thì hay lắm!

Đột nhiên nàng thò tay vào bọc lấy cái bình ngọc, móc ra ba viên thuốc sắc đỏ, nói tiếp :

- Thuốc hoàn này là thứ thuốc rất độc, nuốt vào bụng rồi chỉ trong khoảnh khắc là chết ngay. Ba vị mỗi người giữ lấy một viên.

Tả Hữu nhị đồng cùng Thượng Quan Kỳ nhất tề tiến lại gần, mỗi người cầm lấy một viên.

Liên Tuyết Kiều lại nói :

- Thuốc này mãnh liệt lắm! Nếu ba vị chưa đến lúc sức cùng lực kiệt thì chớ bỏ vào miệng.

Thượng Quan Kỳ cùng Tả Hữu nhị đồng nói :

- Bọn thuộc hạ xin ghi lời.

Đoạn cất thuốc đi rồi đứng chờ.

Liên Tuyết Kiều ngẩng mặt trông chiều trời, thở phào một cái, rồi nói :

- Trong phủ Cồn Long Vương không biết bao nhiêu là tay cao thủ và hầu hết bị thuốc độc kiềm chế, nên người nào cũng hung hãn và dũng mãnh vô cùng.

Dù họ có bị trọng thương cũng liều sức cố đánh cho đến chết mới chịu thôi.

Nguyên điều đó cũng đủ khiến người phải kinh hãi.

Ngừng một lát nàng nói tiếp :

- Nếu không cần thì hay hơn hết là các người đừng động thủ với họ, mà khi mình đã ra tay lại phải hạ độc thủ ngay, đừng có dè dặt gì cả. Các người nên nhớ rằng bọn họ đã mất hết bản tính, chẳng kể sống chết, không khác kẻ điên khùng.

Lễ nghĩa giang hồ không còn thứ gì câu thúc bọn họ cả.

Tả Hữu nhị đồng kính cẩn tuân lời chỉ giáo, nghiêng mình gật đầu lia lịa.

Thượng Quan Kỳ chậm rãi nói :

- Còn một điều rất khó là chưa biết dùng cách nào để trà trộn vào phủ Cồn Long Vương?

Liên Tuyết Kiều khẽ nói :

- Cồn Long Vương phủ chu vi có đến mười dặm, lại phòng bị cực kỳ nghiêm mật, bất luận người võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng tiến vào được.

Nàng đưa mắt nhìn Tích Mộc đại sư nói :

- Vì thế việc này phải trông cậy vào đại sư phụ đây.

Âu Dương Thống chau mày muốn nói lại thôi...

Liên Tuyết Kiều tựa hồ đã đoán biết ý kiến Âu Dương Thống, nàng tủm tỉm cười nói :

- Bang chủ bất tất phải lo ngại. Việc này quan hệ đến kiếp vận võ lâm, dù Phương trượng chùa Thiếu Lâm có biết chẳng nữa cũng không phiên trách các vị hòa thượng này đâu.

Liên Tuyết Kiều dần dà nói toàn chuyện đầu đầu, vẫn chưa đưa ra biện pháp nào để trà trộn vào Cồn Long Vương phủ, Âu Dương Thống khẽ thở dài nói :

- Hiện nay trưởng môn phái Thiếu Lâm là người nóng nảy tự phụ, bản tòa muốn tránh hết mọi sự xích mích với phái này.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Không hề chi! Y đã đủ tài làm Chương môn, tức phải có trí tuệ khác người. Tính nóng nảy tự phụ chẳng qua vì kiến văn hẹp hòi. Nhiều người tự đại rồi sau bị mây phen nhục nhã, tự nhiên biến đổi tâm tính.

Nàng nói một cách tự nhiên phóng khoáng tựa hồ như coi việc đó rất tầm thường.

Âu Dương Thống chỉ ngậm ngậm thở dài không nói gì nữa.

Liên Tuyết Kiều lấy cục đá nam châm hút Phụ Cốt Độc châm trong người Tích Mộc đại sư ra, rồi vỗ huyết đạo cho nhà sư tỉnh lại.

Sau một lúc, Tích Mộc đại sư đột nhiên ngồi nhồm dậy.

Vị cao tăng này thần trí bị Phụ Cốt Độc châm làm mê muội, sau khi lấy độc châm ra rồi, nhà sư tỉnh táo lại ngay lập tức. Lão thở phào một tiếng đứng dậy chấp tay thi lễ trước mặt Âu Dương Thống rồi khẽ nói với Liên Tuyết Kiều :

- Đa tạ nữ thí chủ đã cứu tôi.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Mấy vị đại sư đi với đại sư phụ đã được đưa đến một nơi tĩnh mịch bí mật để được nghỉ ngơi, điều trị nội thương. Mấy vị đó trúng độc khá nặng chứ không phải nhẹ, cần điều dưỡng một thời gian mới phục hồi lại được như cũ.

Tích Mộc đại sư nói :

- Bản tăng vâng mệnh đem thư đến đây, không ngờ giữa đường bị bọn thuộc hạ Cồn Long Vương mai phục bắt được, có điều giới luật bản tự rất nghiêm ngặt mà trưởng môn Phương trượng hiện đang chờ phục mệnh.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Giả tí bây giờ chưa lấy phụ cốt độc châm trong mình ra được, thì đại sư có nghĩ đến chuyện phục mệnh không?

Tích Mộc đại sư đáp ứng :

- Cái đó! Cái đó!...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Hiện giờ những tay cao thủ dưới trướng Cồn Long Vương đang vây bọc mấy tầng, dù đại sư có lòng muốn trở về quý tự, tại hạ e rằng khó mà ra khỏi trùng vi.

Tích Mộc đại sư nghĩ lại lúc bị bắt biết là nàng không phải nói ngoa, chỉ thờ dài đáp :

- Nữ thí chủ nói vậy cũng đúng lắm.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Hiện khắp chốn giang hồ đang bị một làn mây sầm thâm bao phủ. Giả tí Cùng Gia bang chúng tôi không may bị bại vì Cồn Long Vương thì mục tiêu thứ hai là nhằm vào quý tự.

Tích Mộc đại sư nói :

- Lời nữ thí chủ nói rất đúng.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Bởi thế tại hạ muốn thương lượng với đại sư nên vì quý phái, vì tệ bang và vì anh em đồng đạo trong võ lâm thiên hạ mà giúp cho một việc hùng tráng, không hiểu đại sư có vui lòng không?

Tích Mộc đại sư hỏi :

- Nữ thí chủ muốn sai bần tăng làm việc gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Việc này rất giản dị, chỉ mong đại sư theo đúng lời tại hạ dặn mà làm là được.

Tích Mộc đại sư nói :

- Nếu vậy xin nữ thí chủ chỉ bảo cho.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bây giờ chỉ một vấn đề là cần khuất tất đại sư một chút.

Tích Mộc nhíu lông mày hỏi :

- Việc gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Cồn Long Vương độc ác thế nào thì đại sư đã biết rồi, tại hạ bắt tất phải nói nữa. Nếu đại sư đi chuyến này thì bất luận giả vờ còn bị độc cách nào cũng không qua được mắt Cồn Long Vương.

Tích Mộc đại sư cả kinh hỏi :

- Sao? Chẳng lẽ nữ thí chủ lại bắt bần tăng uống thuốc độc nữa ư?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Trước là vì quý tự, sau là vì tệ bang xin đại sư phiền lụy một phen.

Âu Dương Thông cũng cả kinh nghĩ thầm :

- “Cùng Gia bang chúng ta trước nay nổi tiếng là chính đại quang minh trên khôn giang hồ. Thủ đoạn này khác chi đường lối Cồn Long Vương chi phối

bọn thuộc hạ”.

Tuy trong lòng ông bất mãn, nhưng không tiện nói ra.

Liên Tuyết Kiều thò tay vào bọc lấy bình ngọc móc ra một viên thuốc nói :

- Xin đại sư uống thuốc này Cỗn Long Vương không khám phá ra được.

Tích Mộc đại sư lại nhìn Âu Dương Thống, toan nói lại thôi đưa tay ra đón lấy viên thuốc nói :

- Tính mạng bản tăng đây đã được nữ thí chủ cứu cho, bây giờ dù có thể nào cũng là đạo nhân quả luân hồi.

Nói xong bỏ viên thuốc độc vào miệng nuốt.

Âu Dương Thống quay đi phía khác, ngấm ngầm lắc đầu thở dài.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng nghĩ thầm :

- “Thủ đoạn cô này hiểm độc như vậy không hiểu tại sao đại ca lại trọng vọng cô đến thế”.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười khẽ nói :

- Chuyến đi này bề ngoài đại sư là một nhân vật đầu não nhưng bề trong lại là dưới quyền quản cổ của bản bang.

Tích Mộc đại sư nói :

- Lão tăng đã uống thuốc độc rồi, sống chết là ở tay cô nương, chẳng lẽ còn giờ trò gì nữa được.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đại sư hiểu lầm rồi. Cỗn Long Vương rất nhiều quỷ kế. Chuyến này chẳng những hai bên đấu lực, mà còn đấu trí nữa. Đại sư là người trung hậu thì làm sao địch nổi Cỗn Long Vương.

Tích Mộc đại sư nghĩ thầm :

- “Lời cô này quả là không sai”.

Nhà sư liền đáp :

- Phải lắm! Nữ thí chủ có thân hành đi không?

Liên Tuyết Kiều trả Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ không, đại sư cứ nghe y là được.

Tích Mộc đại sư nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Ta nên đi ngay, nhân lúc này thuốc độc bản tăng chưa bộc phát có lẽ hay hơn.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 93

Lãnh sứ mạng hào kiệt lên đường

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Không gấp lắm! Đại sư uống thuốc này trong ba ngày vẫn chưa lên cơn. Tích Mộc đại sư nghe nàng nói nửa tin nửa ngờ, ngờ ngẩn không biết làm cách nào.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, trầm giọng nói :

- Người cầm thuốc giải độc này cứ cách mười hai giờ là đưa đến cho đại sư phụ đây uống một viên là tự giải được Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Sao cô không cho mình thuốc giải độc?”, nghĩ vậy nhưng chàng chỉ biết nghe lời nàng, không dám nói ra.

Tích Mộc đại sư quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Quý Bang chủ cùng trưởng môn Phương trượng tề tựu có tình hữu nghị rất sâu xa. Tuy bản tăng chưa biết phong thơ gửi cho Bang chủ nói gì, nhưng chắc rằng thơ giới thiệu cho mấy anh em bản tăng đến giúp đỡ. Không may bọn bản tăng bắt tài để bọn Cồn Long Vương bắt được rồi bị thuốc độc làm cho loạn trí. Dù bọn bản tăng coi chết như không và cũng không có tài phản kháng, nhưng thấy nữ thí chủ cho bọn bản tăng uống thuốc độc thì biết rằng thủ đoạn cùng phương pháp này đủ chống đối với Cồn Long Vương. Bản tăng không phải là hạng tham sinh úy tử chỉ mong cho lê dân thoát khỏi tai nạn, nguyện đem chút sức mọn ra phụng sự, xin nữ thí chủ cứ việc chỉ bảo cho.

Mấy câu nói đường đường chính chính này khiến Âu Dương Thống lòng đau như cắt, nhưng đó là sự thực, ông đành quay đi phía khác vờ như không nghe tiếng.

Liên Tuyết Kiều khẽ nghiêng mình cười nói :

- Đại sư có tình thần bác ái như vậy, toàn thể Cùng Gia bang chúng tôi cảm kích vô cùng!

Tích Mộc đại sư lạnh lùng nói :

- Bản tăng đã uống thuốc của nữ thí chủ, chẳng qua là việc không thể không xong.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười, không giải thích nữa, trở tay về phía đằng xa nói :

- Giờ tí đêm nay, xin bốn vị lên đỉnh núi kia họp mặt, tại hạ đưa những đồ ứng dụng cho các vị và nói về mọi cách hành động.

Thượng Quan Kỳ, Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư lẳng lặng nghe

lời không nói gì nữa.

Liên Tuyết Kiều quay lại nói với Âu Dương Thống :

- Bang chủ! Chúng ta đi thôi!

Âu Dương Thống từ từ đi về phía trước, vẻ bất mãn lộ ra ngoài mặt.

Liên Tuyết Kiều vờ như không thấy, nói cười tự nhiên cùng Viên Hiếu theo sau Âu Dương Thống.

Thượng Quan Kỳ thấy bọn Liên Tuyết Kiều đi xa rồi, thở dài một tiếng nhìn Tích Mộc đại sư nói :

- Xin đại sư thử vận khí xem chất độc trong người có nặng lắm không?

Tích Mộc đại sư lạnh lùng nói :

- Bần tăng đã chẳng quan tâm đến sống chết còn thử làm gì?

Thượng Quan Kỳ hiểu rõ tâm trạng nhà sư, tủm tỉm cười nói :

- Đại sư chẳng nên cố chấp.

Tích Mộc cả giận nói :

- Tiểu thí chủ đừng giả dạng từ bi với bần tăng nữa. Dù bần tăng có bị thuốc độc lên cơn mà chết, cũng không ngỏ lời xin thuốc giải ở nơi tiểu thí chủ đâu.

Thượng Quan Kỳ làm bầm một mình :

- Giả tí đại sư có hỏi thuốc giải lại càng khó nghĩ cho ta.

Tả Đồng Trương Phương đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Thượng Quan huynh từ giờ tới đêm có một quãng thời gian khá lâu, chúng ta cứ ngồi đây chờ hay sao?

Thượng Quan Kỳ cũng không có chủ định, nhưng nghe lời Trương Phương nói khiến chàng phải nghĩ quanh nghĩ quẩn để tìm ra một ý định rồi trả lời hàm hồ :

- Cô nương lưu chúng ta lại đây chắc là để trông coi ngọn núi kia hình thế nơi đây rất bí mật, lại đối diện với ngọn núi đó. Đứng đây vận nội lực có thể trông rõ động tĩnh bên kia.

Lối giải pháp này thật là miễn cưỡng, song Tả Hữu nhị đồng cũng không tiện tranh luận. Tích Mộc đại sư cười lạt nói :

- Bần tăng từng nghe Âu Dương bang chủ Cùng Gia bang là một bậc chính đại quang minh, lượng rộng như biển, dè dặt tai nghe không bằng mắt thấy, nay xem ra cũng cùng một tuồng như Cỗn Long Vương chứ chẳng khác gì.

Tả Hữu nhị đồng vẫn cực kỳ sùng kính Âu Dương Thống, nghe nhà sư nói như vậy, bất giác nổi giận đùng đùng, lớn tiếng quát :

- Đại sư nói năng phải giữ mồm giữ miệng một chút, đừng có mở miệng mắng người.

Tích Mộc đại sư cười lạt nói :

- Bần tăng đã khẳng khái uống thuốc độc là đã bỏ cuộc sống chết ra ngoài cõi lòng, há còn sợ chi hai vị hăm dọa. Này này! Nếu hai vị muốn thử sức thì

hãy động thủ đi.

Tả Đồng Trương Phương đột nhiên đứng dậy nói :

- Tại hạ xin lĩnh giáo mấy chiêu!

Thượng Quan Kỳ vội giữ Trương Phương lại nhăn nhó cười khuyên can :

- Thôi mà, đại sư phụ đây đang uất ức trong lòng để người nói mấy câu cho hả, đừng coi đó là chuyện khích bác thật sự.

Tả Đồng Trương Phương nghĩ thầm :

- “Phải rồi! Một người vừa uống thuốc kích động không biết sống chết ra sao thì dù có trăm tinh đến đâu cũng khó lòng giữ cho tâm thần trầm tĩnh được”.

Nghĩ vậy, gã tủm tỉm cười nói :

- Thượng Quan huynh nói phải đó. Đứng trước tình cảnh này ta nên ráng nhẫn nại.

Nói xong từ từ ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, để mặc kệ Tích Mộc đại sư nói khích bác nhân vật Cùng Gia bang thế nào thì nói, thủy chung gã cũng không xen vào nữa.

Thượng Quan Kỳ bề ngoài tuy ra vẻ vận công dưỡng thần, mà trong lòng rất là xao xuyến. Chàng âm thầm xét đoán tâm lý Liên Tuyết Kiều, nhưng vận dụng hết trí thông minh vẫn chưa hiểu Liên Tuyết Kiều an bài như thế là có dụng ý gì?

Tích Mộc đại sư càng nghĩ càng âm ức, lửa giận lại bốc mỗi lúc một lên ngùn ngụt. Nhà sư càng hậm hực hơn vì không tìm được người Cùng Gia bang nào để đánh nhau một lúc cho nguôi giận.

Thượng Quan Kỳ cùng Tả Hữu nhị đồng ngồi nhắm mắt, dù nhà sư muốn mắng chửi, sỉ nhục thế nào cũng mặc.

Tích Mộc đại sư mắng chửi chừng nửa giờ, lửa giận đã dần bớt đi. Lão thờ dãi thườn thượt không nói gì nữa.

Thời gian tĩnh mịch lặng lẽ trôi, vầng thái dương đã lặn non đoài, mấy người đều cảm thấy bụng đói miệng khát.

Thượng Quan Kỳ vẫn ngậm miệng, Tả Hữu nhị đồng vẫn lặng thinh. Tích Mộc đại sư cũng chẳng buồn lên tiếng. Cả ba người ngồi im lặng.

Gần sang canh hai. Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng dậy nói :

- Đi thôi! Chúng ta thử lên đỉnh núi kia xem sao.

Bốn người đều đứng dậy, trèo lên đỉnh núi.

Đêm hôm ấy không có trăng, đầy trời ánh sao lấp lánh.

Mấy người vừa lên đến đỉnh núi thì ngửi thấy mùi rượu thệt thơm ngát, ngọn gió đêm thổi bay xào xạc mấy người đi lại thấy hình như mới lên đỉnh núi.

Lần đầu tiên. Thượng Quan Kỳ phóng ngựa đi trước thì thấy trên bàn bát tiên đã bày sẵn rượu thệt.

Âu Dương Thống cùng Liên Tuyết Kiều đã đến đó từ trước, bốn mặt trong

bụi rậm hay trong những khe núi bố trí sẵn vô số đệ tử Cùng Gia bang.

Liên Tuyết Kiều đứng dậy nghiêng đầu mời Tích Mộc đại sư :

- Mời đại sư ngồi trên.

Tích Mộc đại sư nhớ tới chuyện nàng hạ độc, lạnh nhạt đáp :

- Bất tất phải ngồi nữa. Nữ thí chủ còn điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Từ vẻ mặt cho đến lời nói đại sư đầy vẻ tức giận.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói :

- Bàn rượu thịt này đều làm tinh khiết ngon lành, chắc đại sư phụ cũng đã đói rồi, xin mời đại sư phụ ăn uống một chút rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn.

Tích Mộc để ý nhìn kỹ quả là một bữa thịnh soạn, trong bụng lại đói meo, bất giác lão cầm đũa gấp ăn liền.

Liên Tuyết Kiều tươi cười mời tiếp với vẻ mặt ôn nhu hòa nhã dị thường.

Tích Mộc đại sư đã nửa đời người ở nơi thanh tịnh lấy quyền sách ngọn đèn làm bạn. Trừ lúc luyện tập võ công lại tụng kinh niệm phật. Lão chưa từng ngồi với đàn bà cùng mâm bao giờ. Lúc này lão ngồi đối diện với cô gái khuynh quốc, cười nói bồi tiếp, ân cần mời rượu khiến cho nhà sư xưa nay yên lặng như nước hồ, phát sinh ra một cảm giác kì dị. Cảm giác làm tiêu tan hết mọi nỗi căm hận Liên Tuyết Kiều.

Xong bữa cơm, đêm đã qua giờ tý, Liên Tuyết Kiều đưa bàn tay ngà ngọc ra vẫy một cái. Lập tức có mấy gã đại hán chạy đến thu dọn bàn tiệc đi, rồi đưa ra hai bọc sắc vàng.

Âu Dương Thống đứng bên không nói câu nào, nhất thiết để tùy ý Liên Tuyết Kiều sắp đặt.

Tích Mộc đại sư sau một bữa cơm no, lửa giận bốc đi gần hết, lão ngồi ngay ngắn nhưng không nói gì...

Liên Tuyết Kiều vẫy tay gọi Thượng Quan Kỳ cùng Tả Hữu nhị đồng lại, cười hỏi :

- Ba vị đã ăn no chưa?

Ba người chưa kịp trả lời, nàng ngửa mặt lên khẽ thở dài nói tiếp :

- Các vị ra đi chuyến này trăm ngàn đệ tử Cùng Gia bang trông mong các vị đem thành quả phản hồi, chẳng khác gì trẻ con mong mẹ về chợ, ở đó biết bao nhiêu hào kiệt làm nô dịch cho Côn Long Vương, có thoát khỏi gông cùm trở lại với chân tướng cũ hay không đều mong vào sự thành bại của các vị...

Tả Hữu nhị đồng nghĩ thầm :

- “Sao cô nương toàn nói những việc đâu đâu”.

Rồi hai gã đứng lên trả lời :

- Bọn thủ hạ ăn no rồi.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nghiêm sắc mặt nói :

- Cuộc thành bại của các vị phen này không những quan hệ đến sự yên vui của Củng Gia bang, mà còn quan hệ cả đến kiếp vận võ lâm nữa. Bữa tiệc lạt lẽo này các vị ăn ngon miệng là vì bụng đói mà ra.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy bầu nhiệt huyết rung động. Chàng chấp tay nghiêm nghị nói :

- Chuyến này nếu bọn tại hạ không thành công, thì không còn mặt mũi nào đứng ở nhân gian nữa.

Tả Hữu nhị đồng nói :

- Nếu bọn thủ hạ không ca khúc khải hoàn thì duy còn cái chết để phục mệnh.

Tích Mộc đại sư đột nhiên đứng dậy nói :

- Nữ thí chủ đem lòng bác ái đến lê dân khắp thiên hạ. Bần tăng dù chết cũng không có gì đáng tiếc. Xin nữ thí chủ cho lệnh, dù muôn thác bần tăng cũng không từ chối.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thấy các vị một lòng hào hiệp, tại hạ kính mộ vô cùng!

Âu Dương Thống đột nhiên xen vào :

- Sự thành bại của mấy vị chuyến này có mối liên quan đến đại cuộc võ lâm, tại hạ sẽ đem hết những tay cao thủ trong bang đến sau để tiếp viện.

Liên Tuyết Kiều từ từ mở bọc vải vàng ra nói :

- Cỗ Long Vương vốn tính đa nghi. Các vị cần phải cải trang rồi sẽ ra đi.

Trong bọc này có ba tấm mặt nạ bằng da cùng y phục của đội áo tím trong phủ Cỗ Long Vương. Các vị cải trang đi...

Liên Tuyết Kiều lại nhìn Tích Mộc đại sư nói :

- Chuyến này tại hạ khuất tất đại sư một chút.

Tích Mộc nói :

- Xin cô nương cứ chỉ bảo.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đại sư cần đeo hình cụ, giả làm người bị bắt, do bọn Thượng Quan Kỳ trá hình làm thị vệ áo tím áp giải vào Vương phủ. Làm như vậy tuy che mắt được người khác nhưng không thể lừa bịp được Cỗ Long Vương, vạn nhất giữa đường gặp y.

Đột nhiên nàng đứng dậy, ghé tai Tích Mộc đại sư nói nhỏ mấy câu.

Tích Mộc đại sư gật đầu lia lịa nói :

- Dạ, dạ! Bần tăng xin ghi nhớ.

Liên Tuyết Kiều thò tay vào bọc lấy bình ngọc trao ngầm cho Thượng Quan Kỳ khẽ dặn :

- Đây là thuốc giải cho Tích Mộc đại sư. Người giữ lấy cứ cách mười hai giờ cho uống một viên.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Minh chỉ khác địch ở chỗ đường đường chính chính, sao cô nương lại dùng thuốc độc để áp chế người?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười không đáp.

Nàng móc trong bọc ra một tấm địa đồ chia thành phân ly rất tường tận đặt lên mặt đá, rồi nói :

- Đây là tấm địa đồ chia rất kỹ địa thế phủ Côn Long Vương, nhưng tại hạ rời nơi đó mấy năm nay, hoặc giả có chỗ thay đổi, dù sao cũng là những chi tiết nhỏ nhất, còn lại thì chắc vẫn như cũ.

Bọn Thượng Quan Kỳ ngưng thần lắng tai nghe những lời giải thích của Liên Tuyết Kiều vãi để ghi nhớ trong lòng.

Liên Tuyết Kiều lại cho những ám hiệu về sự liên lạc. Rồi nàng giục :

- Các vị lên đường đi.

Nghe nàng dặn xong, bọn Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn nhau rồi đứng dậy vãi chào từ biệt lên đường.

Mấy người xuống núi vẫn theo lối mà Liên Tuyết đã dặn kỹ.

Đi được vài dặm, ra khỏi khu vực phòng thủ Cùng Gia bang, Tích Mộc đại sư giơ tay lên nói :

- Xin các vị đeo hình cụ vào cho tôi.

Tả Đồng Trương Phương lấy ra một cái khóa bạc, khóa hai tay Tích Mộc lại, Thượng Quan Kỳ mở bình ngọc lấy một viên thuốc bỏ vào miệng Tích Mộc đại sư.

Bốn người trông về phía trước mà đi, chừng vài dặm thì đến cửa rừng. Đột nhiên thấy có bóng người thấp thoáng, người nào cũng áo đen, lưng cài đoản đao, tay cầm binh khí bước ra cản đường.

Bốn người áo đen nhìn bọn Thượng Quan Kỳ một hồi, không nói câu gì, rồi lại ẩn vào trong rừng.

Bốn người đi gặp rất nhiều vị đại hán áo đen, giơ đao ra cản đường. Tả Hữu nhị đồng điền tiết lên không nhịn được mấy lần toan cùng người động thủ song đều bị Thượng Quan Kỳ đưa mắt can ngăn. Bọn người áo đen xuất hiện rất là kỳ dị, chúng chỉ giương đôi mắt lạnh lùng ra nhìn vào mặt bọn Thượng Quan Kỳ một lúc rồi lại ẩn vào rừng, chứ không hỏi lai lịch mà cũng chẳng hỏi tên tuổi. Kiểu canh gác này khác thường, tưởng chừng như họ đều là những người mặt lạnh như tiền, trơ như đá.

Bốn người lại đi một quãng nữa thì trời sáng rõ. Vùng thái dương đỏ ối từ từ mọc lên chiếu ra muôn vạn hào quang xua đuổi đêm tối.

Bọn Thượng Quan Kỳ đi đường rất yên ổn, tuy trên đường người qua lại lũ lượt.

Tả Đồng Trương Phương khẽ thở dài nói :

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật, càn khôn trong sáng, thế mà bọn thuộc hạ Côn Long Vương như lũ âm hồn không chịu tiêu tan, nhưng may họ không

ra cản đường quấy nhiễu nữa.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Tích Mộc đại sư thấy tay lão đeo hình cụ, khiến cho mọi người qua đường đều chú ý, khẽ bảo :

- Bây giờ chúng ta hãy tháo hình cụ trên tay đại sư ra để thiên hạ khỏi dòm ngó.

Tích Mộc đại sư, lắc đầu nói :

- Cỗ Long Vương tâm địa thâm độc, tuy giữa ban ngày, e rằng lão cũng ngấm ngấm bố trí người giám sát đừng tháo ra nữa.

Rồi nhà sư chấp hai tay lại thông tay áo rộng thùng thình để che lấy khóa tay đi.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt trông chiều trời, tính toán một lúc rồi nói :

- Nếu chúng ta đi gấp một mạch thì chỉ chừng chập tối là đến đất Cửu Giang. Khi mấy người ra đi, Liên Tuyết Kiều dặn hành trình cùng quán trọ cho một mình Thượng Quan Kỳ, còn Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư đều không biết gì hết. Thượng Quan Kỳ không nói ra mấy người kia cũng không tiện hỏi.

Ban ngày đi đường, quả nhiên không thấy bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương xuất hiện. Đến gần tối, quả nhiên đến địa hạt Cửu Giang.

Thượng Quan Kỳ không vào ngủ trong khách sạn mà lại vào nghỉ trong một tòa cổ miếu bên ngoài thành.

Tòa cổ miếu này rất hoang vu tịch mịch, tường vách đã đổ nát trông rất thê lương. Chỉ còn tòa đại điện tương đối khá hơn một chút.

Thượng Quan Kỳ vào đại điện ngồi xuống trước cái hương án bày đồ thờ.

Tả Đồng Trương Phương ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy mấy pho tượng thần cao lớn đã tróc hết sơn, không nhìn rõ mặt, nên không biết pho tượng này là tượng gì.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói :

- Chúng ta hãy ngồi trong điện này chờ một lát.

Hữu Đồng cảm thấy trong lòng bứt rứt, bồn chồn, toan cất tiếng hỏi, song bị Tả Đồng Trương Phương đưa mắt ra hiệu ngăn lại.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ tay bên phải đá xuống đất lắng nghe một lúc rồi nói :

- Theo mệnh lệnh của văn thừa, chúng ta phải ở trong miếu này chờ một người.

Tả Đồng Trương Phương hỏi :

- Chờ ai vậy?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng không biết nữa.

Hữu Đồng Lý Tân hỏi :

- Tòa cổ miếu này đã hoang lương lại bị tàn phá, dường như lâu nay không

có vết chân người, hay là Thượng Quan huynh nghe lộn?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Không làm đâu! Người biểu tại hạ đúng là ngôi cổ miếu này và dặn rằng nếu không thấy người đó thì đừng ra.

Tả Hữu nhị đồng không nói gì nữa, song trên mặt lộ vẻ không tin tưởng.

Tích Mộc đại sư không nói câu gì, vào miếu rồi xếp bằng ngồi ngay, vận khí điều dưỡng. Lão ngằm vận nội lực để thử xem thì dường như không có chút hiện tượng nào trúng độc.

Đêm mỗi lúc một khuya, ngọn gió lạnh rít lên từng cơn veo veo. Ngôi cổ miếu đã hoang lương càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo và thê lương.

Thốt nhiên có tiếng chân bước, dường như có người đi vào đại điện. Nhưng lạ thay tiếng bước chân gần tới đại điện đột nhiên dừng lại.

Thượng Quan Kỳ, Tả Hữu nhị đồng đều lộ vẻ khẩn trương. Cả Tích Mộc đại sư đang ngồi xếp bằng nhắm mắt, cũng đột nhiên mở bừng, chú ý nhìn ra ngoài.

Tả Đồng Trương Phương không nhịn được khẽ hỏi :

- Ai đó?

Phía ngoài đại điện có tiếng lạnh lùng đáp lại :

- Ta!

Bóng đen thấp thoáng, một người toàn thân vận áo đen từ từ tiến vào.

Người này cao lêu khêu và gầy khảnh gầy kheo đi ngất ngưỡng, dường như bước không vững mà thanh âm lạnh lạnh chẳng ra đàn ông cũng không ra đàn bà, khiến người nghe thấy có cảm giác kỳ lạ.

Thượng Quan Kỳ ngằm vận chân khí từ từ đứng lên chấp tay thi lễ nói :

- Lão tiên bối phải chăng họ Trương?

Người áo đen lạnh lùng nói :

- Lão phu họ Vương.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ vâng mệnh đến đây, mong rằng lão tiên bối chỉ đường cho.

Người áo đen từ từ móc trong bọc ra một vật đưa cho Thượng Quan Kỳ rồi từ từ đi ra ngoài điện. Tả Đồng Trương Phương nhìn bóng sau lưng người áo đen đi xa rồi lầm bầm :

- Người này trên lưng có tật nên đi đứng không được ngay ngắn. Tích Mộc đại sư nói :

- Theo ý bần tăng thì y giả vờ.

Trương Phương nói :

- Đúng thế, có điều mình chưa biết tại sao y phải trá hình như vậy.

Thượng Quan Kỳ lừ lừ cầm cái túi đen trong tay đặt vào chính giữa nhà đại điện nói :

- Xin các vị đề phòng đề tại hạ mở cái túi này ra coi...

Trương Phương lấy cây trường kiếm đánh soạt một cái rồi nói :

- Thượng Quan huynh để tại hạ mở cho.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói :

- Xin Trương huynh mở giúp đi.

Tiếng Cồn Long Vương dùng độc thiên hạ đều biết, nên mấy người này phải cẩn thận. Trương Phương cầm kiếm chém mạnh một cái, túi đen đứt ra ngay. Bốn người không thấy động tĩnh gì lại từ từ đến thì chỉ thấy ba cái thẻ bạc đè lên một tờ giấy trắng.

Trương Phương lại thấy mũi kiếm khều ba chiếc thẻ bạc lên thì thấy trên tờ giấy viết mấy chữ sau đây:

“Phải đi ngay đề vào tới một nơi mé tây cách phủ Cồn Long Vương chừng ba mươi trượng trước canh năm. Tại đó có một khu rừng trúc.

Trong rừng sẽ có người đón tiếp. Nhất thiết phải nghe mệnh lệnh người này. Từ đây trở đi tất có người chặn hỏi, phải đưa thẻ bạc ra là lập tức họ cho đi ngay. Phải nhớ cho kỹ mấy lời dặn đây”.

Phía dưới không thủ danh nhưng có mật hiệu của Cùng Gia bang.

Hữu Đồng Lý Tân khẽ đằng hắng rồi nói :

- Nếu người vừa đến đây quả là người Cùng Gia bang chúng ta thì hà tất phải lẩn quất như vậy, giả tí không phải người Cùng Gia bang thì tại sao họ lại biết mật hiệu? Tại hạ xem việc này đáng nghi lắm, không khéo lại bị mắc vào cạm bẫy Cồn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ cầm lấy thẻ bạc chú ý nhìn hồi lâu đoạn đưa cho mỗi người cầm một cái rồi nói :

- Việc đã đến thế này không lẽ chúng ta cứ ngồi đây mãi ư? Chúng ta phải ra đi và giữ gìn cẩn thận một chút để đối phó với mọi việc xảy ra.

Tả Đồng Trương Phương nói :

- Thì dù mình có bị lộ hình tích thì sẽ quyết liều một trận sống mái với họ chứ sao.

Thượng Quan Kỳ thò tay vào bọc lấy thuốc giải đưa cho Tích Mộc đại sư nói :

- Xin đại sư cất đi, nếu chúng ta bị bọn thuộc hạ Cồn Long Vương khám phá hành tung, tất phải trải qua một trường ác chiến, hoặc khi trà trộn vào phủ Cồn Long Vương một cách âm thầm cũng khó lòng cùng ở liền với nhau một chỗ. Nếu để thuốc trong mình tại hạ, e khi dùng đến có điều bất tiện.

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng còn có một điều nghi ngờ, không nói ra được thì bút rút quá.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin đại sư cứ nói ra.

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng đã ngầm vận công lực thì dường như không bị trúng độc chút nào

cả, một là quan văn thừa Củng Gia bang có phép lạ trong việc dùng độc, hai là tại nội công của bản tăng kém cỏi không tra ra được mình có bị độc hay không?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Văn thừa bản bang trí hơn người, chúng ta không biết đâu mà dò. Có điều người đã an bài như vậy tất có dụng ý gì. Vậy đại sư cứ cất thuốc giải này đi!

Tích Mộc đại sư đón lấy thuốc, nuốt một viên, còn bao nhiêu cất vào trong mình.

Thượng Quan Kỳ thò tay vào bọc lấy lưỡi kim đao ra cầm sẵn trong tay rồi nói :

- Chúng ta đi thôi!

Bốn người ra khỏi tòa cổ miếu, nhắm Cồn Long Vương phủ đi tới. Thượng Quan Kỳ đã được Liên Tuyết Kiều cho biết phủ Cồn Long Vương ở ngoài thành Cửu Giang ngay trên bờ sông. Đứng ngoài trông tựa hồ như một trang viên rộng lớn, bốn mặt có thôn trang nhỏ, mỗi thôn chỉ năm ba góc nhà. Ai ở ngoài vào thì tưởng chừng như xóm vạn chài, nhưng thực ra đó là những nhà của bọn thuộc hạ Cồn Long Vương. Trong khoảng chu vi chừng mười dặm, không có một cư dân nào cả.

Thượng Quan Kỳ theo ám thị của Liên Tuyết Kiều, nhìn nhận phương hướng chỉ đường cho đồng bạn. Bốn người đi rất mau liền một mạch chừng bảy tám dặm, dưới ánh sao trông thấy mấy tòa nhà tranh ở bên đường.

Thốt nhiên có tiếng quát :

- Đứng lại!

Từ trong một căn nhà tranh bảy tám người cầm khí giới chui ra, người nào cũng mặc võ trang, đứng thành hàng chữ nhất để chắn lối đi.

Thượng Quan Kỳ thò tay vào bọc lấy một chiếc ngân bài cầm trong tay.

Mấy gã đại hán cản đường vừa nhìn thấy ngân bài liền đảo mắt nhìn Tả Hữu nhị đồng thì thấy hai gã cũng đều cầm thẻ bạc trong tay.

Mấy gã đại hán xét nghiệm thử bạc xong lại đưa mắt nhìn Tích Mộc đại sư một hồi thấy tay lão đeo khóa liền mở đường cho đi, đoạn huýt lên một tiếng còi rồi lại núp vào trong nhà tranh. Thượng Quan Kỳ thở phào một tiếng, rồi lầm bầm :

Hú vía! Nếu bọn đại hán cản đường này vặn hỏi thì không biết trả lời thế nào và mình chắc bị bại lộ hành tung.

Qua một lần kinh nghiệm, bốn người đều nín thở, qua luôn bảy tám trạm như vậy một cách âm thầm.

Đến lúc gần sáng thì đến một tòa nhà cao ngất tựa hồ như một trang viên rộng lớn.

Thượng Quan Kỳ khẽ bảo Tả Hữu nhị đồng :

- Chúng ta càng vào gần Cồn Long Vương phủ bao nhiêu thì càng nguy hiểm bấy nhiêu, vì thuộc hạ Cồn Long Vương đa số bị thuốc mà chỉ phối tinh thần.

Võ công họ rất cao cường nhưng cơ trí ứng biến không bằng người thường. Vậy chúng ta hết sức bình tĩnh mà đối phó mới có thể qua mọi cơn nguy hiểm. Khi chúng ta thấy người mình hẹn rồi chia nhau trà trộn vào Cồn Long Vương phủ thế nào thì tại hạ xin nói cho các vị hay.

Tả Hữu nhị đồng khề gật đầu toan đáp, đột nhiên thấy ngọn đèn đỏ xuất hiện trong đêm tối. Tiếp theo đó là tiếng ngựa lộc cộc từ phía trước mặt mỗi người đi tới.

Thượng Quan Kỳ chau mày nói :

- Không biết nhân vật nào ở trong phủ Cồn Long Vương đi ra.

Tả Đồng Trương Phương hỏi :

- Chúng ta có cần tránh đi không? Chẳng lẽ chúng ta đứng đây chờ họ phát giác hay sao? Chúng ta phải linh tâm để đối phó với mọi cuộc biến chuyển. Đang lúc nói chuyện, ngọn đèn đỏ đến gần chỉ còn cách bảy tám trăm trượng và đi rất nhanh, thoáng cái đã đến trước mọi người đứng. Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong dạ bồn chồn không biết đối phó cách nào. Dưới ánh đèn đỏ chàng thấy mấy người đang quỳ lạy ở bên đường liền khề bảo :

- Việc đã đến thế này, chờ cho ngọn đèn đến gần, chúng ta cùng nhất tề quỳ xuống bên đường.

Vừa dứt lời, ngọn đèn chỉ còn cách một trượng.

Thượng Quan Kỳ quỳ xuống trước liền giơ hai tay cao lên quá đỉnh đầu.

Tả Hữu nhị đồng tuy trong lòng không muốn thế, nhưng thấy Thượng Quan Kỳ làm trước đành cố nhịn tức bực, cũng quỳ xuống theo. Tích Mộc đại sư cũng theo mấy người quỳ xuống. Bỗng nghe tiếng vó ngựa chạy đến nơi.

Trên lưng ngựa đi đầu có một đại hán cười. Đại hán này toàn thân áo đen tay cầm chiếc đèn đỏ giơ cao lên, theo sau là tám con tuần mã. Những đại hán cười ngựa đều đeo binh khí để hộ vệ cho thiếu nữ áo đỏ. Thượng Quan Kỳ nhìn trộm thấy thiếu nữ cười ngựa trắng ngần mới độ mười bốn mười lăm tuổi. Tuy canh khuya gió lạnh nàng cũng chỉ mặc một manh áo đỏ tay ngắn để lộ hai cánh tay trắng nõn, sau lưng nàng dắt thanh trường kiếm kiêu cổ. Sau lưng nàng còn một túi gấm không biết đựng ám khí gì.

Con ngựa trắng chạy đến bên Thượng Quan Kỳ thì thốt nhiên dừng lại.

Chàng hốt hoảng cúi đầu xuống.

Bỗng nghe thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa đằng hắng rồi nói :

- Gã này không hiểu lễ luật gì, sao dám nhìn trộm ta?

Thượng Quan Kỳ lại càng bối vía, nghĩ thầm :

- Con nhỏ này nhờn quang ghê thật.

Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe “Chát” một tiếng, roi

ngựa quất tới nơi. Thượng Quan Kỳ không kịp đề phòng mà đối phương ra tay rất nặng. Chàng cảm thấy trên lưng đau nhói, người chàng đột nhiên xiêu về phía trước.

Bên tai chàng nghe một tràng cười ha hả.

Thiếu nữ áo đỏ cùng mấy tên hộ vệ đã giục cương cho ngựa chạy.

Thượng Quan Kỳ cảm giận vô cùng nhưng cố nhẫn nại, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy người và ngựa đã chìm đắm vào trong bóng tối.

Tả Hữu nhị đồng tử từ từ đứng dậy hỏi :

- Thượng Quan huynh bị thương có nặng lắm không?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười đáp :

- Không hề chi. Thế là mình đã qua một cửa hiểm nghèo rồi.

Tả Đồng Trương Phương khẽ thở dài nói :

- Tính trầm lặng của Thượng Quan huynh khiến cho tiểu đệ phải khâm phục.

Nếu ở vào địa vị tiểu đệ thì không nhìn nổi cái nhục đó.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Nếu không cố nhịn những điều nhỏ mọn tất có hại đến đại cuộc. Đứng trước tình cảnh này dù có bị sỉ nhục hơn thế nữa tại hạ cũng cố nhịn.

Tích Mộc đại sư nói :

- Thời gian sắp hết đến nơi rồi, chúng ta phải đi đến chỗ người chờ đón kia, chớ để chậm trễ. Nếu để đến lúc trời sáng thì mình lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thượng Quan Kỳ khẽ gật đầu rồi nhìn phương hướng đi lên trước. Lúc này đã gần đến trang viên rộng lớn, những đại hán qua lại đều mang binh khí, rõ ràng bọn đi tuần trong phủ Cồn Long Vương. Nhưng lạ thay những người này thấy bọn Thượng Quan Kỳ đi nhưng chẳng ai hỏi han gì hết, dường như họ vờ không trông thấy.

Bọn Thượng Quan Kỳ lúc mới gặp hàng tuần tiểu này trong lòng rất hoang mang, nhưng sau mấy chỗ chẳng ai hỏi han gì đã hơi vững dạ dần dần đi gần vào phủ Cồn Long Vương.

Dưới ánh sáng mờ mờ thấy bức tường cao, bất quá độ mười trượng. Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt trông sao trên trời rồi xoay về phía ấy mà đi. Đi chừng hai mươi trượng quả nhiên đến một khu rừng rộng lớn. Đột nhiên lá trúc động phát phơ, một bàn tay chìa ra vẫy mấy cái.

Thượng Quan Kỳ ngậm vận chân khí đi vào gần rừng, chàng thò tay vào bọc lấy lưỡi kim đao ra. Bỗng thấy bàn tay quái gở thò ra từ từ rút vào, một thanh âm nói rất khẽ :

- Trời gần sáng rồi, đội kỵ mã sắp đi gần đến nơi, các người còn chờ gì không vào rừng đi?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Bất luận người này là bạn hay là thù, vào trong rừng tương đối kín đáo

hơn là đứng lại đây”.

Chàng lạng người đi một cái chuồn vào trong rừng.

Khu rừng trúc này rậm rạp khác thường, cành lá chen chúc, khó lòng lách mình qua được. Thượng Quan Kỳ phải đưa hai tay rũ mạnh những cành trúc ra để đi vào, Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư theo sát sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra thì thấy phía trước mặt chừng ba thước có một người áo đen cũng đang theo lối đi vào. Tuy cách nhau có ba thước song rừng trúc rậm quá đi rất khó, nên không đuổi kịp.

Vào rừng sâu chừng độ sáu bảy trượng qua một khu đất khá rộng thì đến gần những khu nhà gỗ lợp xúp đầy như bát úp, tất cả có đến ba bốn chục căn.

Người áo đen đột nhiên đứng lại.

Thượng Quan Kỳ để ý nhìn kỹ thì dãy nhà lợp xúp này, cửa sổ cửa vào đều đóng kín, không biết bên trong chứa đựng những gì.

Tả Đồng Trương Phương khẽ hắng giọng hỏi với người áo đen :

- Chúng tôi được đại gia dẫn đến đây, sao không chịu lộ diện?

Người áo đen từ từ ngoảnh mặt lại đáp :

- Xin các vị vào nghỉ chân trong căn nhà gỗ bé nhỏ này, đến tối mai tại hạ lại đến đây đón.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thì người này che mặt bằng một tấm vải đen, chỉ để hở đôi mắt. Toàn thân cùng vận đồ đen. Lúc đó chàng đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Trong căn nhà này chứa đựng những gì?

Người áo đen đáp bằng một tiếng cộc lốc :

- Người.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp hỏi lại :

- Nhưng là ai mới được chứ?

Người áo đen đáp :

- Số đông là tù phạm đã trái luật của Cỗn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Trong những căn nhà nhỏ xíu này mà cầm được những nhân vật võ lâm?

Người áo đen đáp :

- Thì giờ gấp lắm ta không thể nói kỹ cho các vị nghe được.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 94

Người còn sao đã làm ma khóc người

Người áo đen nói xong trở tay về phía dãy nhà phía tây nói tiếp :

- Trong đó có tám phòng bỏ trống, các vị lựa lấy mấy phòng mà ẩn thân. Nơi đây hằng ngày có bọn thị vệ trong vương phủ đến tra xét ba lần: Sáng, trưa và chiều. Sau canh hai ngày mai tôi lại đến đây để đón các vị. Tôi sẽ vỗ tay hai tiếng để ra hiệu. Nếu không nghe thấy tiếng vỗ tay thì chớ mở cửa trông ra ngoài.

Tả Đồng Trương Phương đột nhiên tiến lại gần một bước hỏi :

- Đại gia có thể mở mặt ra được không?

Người áo đen cười lạt đáp :

- Bây giờ chưa phải là lúc nên thấy mặt ta. Rồi đây tự nhiên ta sẽ mở mặt ra để các vị biết rõ.

Ngừng một lát lại giục :

- Đội tuần tra buổi sáng sắp đến rồi đó. Các vị vào đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nghe lời nói cùng cách cử động của người áo đen, trong bụng rất nghi ngờ, nhưng thấy y dẫn đường rất đúng, chàng do dự chẳng biết có nên tiến vào nhà không?

Bỗng thấy người áo đen cười lạt nói :

- Nếu các người không tin lời ta thì không còn cách nào tránh được con mắt tuần tra của đội thị vệ, chẳng những hỏng cả việc lớn mà còn nguy đến tính mạng nữa cũng chưa biết chừng.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Được rồi! Xin đại gia hãy dừng chân một chút, để tại hạ vào xem sao rồi ra sẽ nói chuyện.

Dứt lời chàng trở gót đi thẳng vào trong dãy nhà nhỏ. Người áo đen dường như đã biết Thượng Quan Kỳ sợ mình trốn chạy, mượn cớ vào trong nhà xem, nhưng đã có mật lệnh cho những người đi theo trông coi cử động của mình. Vạn nhất trong nhà gỗ này có mai phục sẵn ám khí thì những người đứng đây lập tức ra tay. Người áo đen nghĩ vậy liền cười lạt đứng yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ đến trước cửa nhà gỗ, thò tay ra đẩy cửa sổ, ngó đầu vào coi căn nhà này rất nhỏ hẹp, chỉ có một người vào cũng không thể còn thừa đất để mà hoạt động.

Thượng Quan Kỳ đứng coi một lúc, trong lòng lại càng ngờ vực nghĩ thầm :

- “Những căn nhà gỗ này cũng chẳng có gì khác lạ, chỉ một người có võ

công binh thường cũng đủ dùng chưởng lực phá tan. Thế mà người áo đen bảo trong này rất nhiều. Không hiểu tại sao bọn người bị cầm tù này, cam lòng bó tay chịu chết? Vì lẽ gì họ không chịu phá những căn nhà này để trốn ra?”.

Bỗng thấy người áo đen hỏi :

- Đại gia xem xong chưa, ta đi đây!

Thượng Quan Kỳ quay lại khế bảo Tả Đồng cùng Tích Một đại sư :

- Căn nhà gỗ này có thể dung thân được đây.

Trương Phương nói :

- Thượng Quan huynh xem trong nhà có người mai phục không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Không thấy! Dù có họ nấp dưới gian nhà gỗ này.

Trương Phương nói :

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Chúng ta cứ vào để ngồi tạm một đêm rồi sẽ bàn.

Thượng Quan Kỳ dẫn mọi người cách liên lạc rồi nhất tề đi vào nhà gỗ.

Người áo đen cũng bỏ đi không thấy tông tích đâu nữa.

Bốn người vào chọn bốn gian gần nhau trong dãy nhà, mở cửa chuồng vào trong.

Trong rừng đã vang lên những bước chân nặng trĩu dường như có nhiều người đi tới.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Mau đóng hết cửa lại, đừng để lộ hình tích.

Bọn Tả Hữu nhị đồng và Tích Mộc đại sư làm theo.

Bọn Thượng Quan Kỳ công lực đều thâm hậu, tuy không thò đầu nhìn ra nhưng tai rất thính, phân biệt rõ ràng tiếng bước chân của những người đi tới, biết rằng bọn này đã đến gần dãy nhà gỗ. Chân bước nhón nhip, tựa hồ rất đông.

Thượng Quan Kỳ mấy ngày liền đã trông rõ thực lực của Cồn Long Vương rất là hùng hậu. Cồn Long Vương dùng thuốc độc đã kiềm chế bọn thuộc hạ, cố nhiên khiến cho bọn này phải hết sức liều chết cho mình. Nhưng những người bị thuốc kiềm chế đã mất hết trí tuệ, chỉ cần biết dùng cách liên lạc của họ thì chẳng những trà trộn vào phủ Cồn Long Vương rất dễ, mà nếu biết vận dụng khéo léo thì lại còn có thể mượn sức của địch để thắng lại địch.

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng nói ồm ồm :

- Vương gia đã cho người chạy ngựa truyền chỉ dụ ra các nơi phải tuần tra cẩn thận, có thể có địch nhân trà trộn vào Vương phủ. Vậy chúng ta phải dành phí công một lúc, đem tù nhân trong dãy nhà gỗ ra kiểm tra lại một lượt, các bạn nghĩ thế nào?

Thượng Quan Kỳ nghe nói giật mình nghĩ thầm :

- “Thật là hồng bát! Nếu bọn chúng tra nghiêm thì thế nào bọn ta cũng bại lộ hình tích, mình phải nắm chặt lưới đao Kinh Hồn. Nếu mà bại lộ thì lập tức phải hạ độc thủ giết cho kỳ hết không để mống nào sống sót”.

Lại nghe thấy một thanh âm trầm trầm đáp lại :

- Không cần, chỗ giam tù nhân này, chẳng lẽ còn có địch nhân trà trộn vào được? Làm như vậy tốn công vô ích.

Rồi không thấy giọng nói ồm ồm lên tiếng nữa, chắc y cũng đồng ý với bạn.

Thượng Quan Kỳ đã hơi yên tâm. Chàng nhìn kỹ lại thì căn nhà gỗ chỉ đủ chỗ một người nằm. Chàng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- “Thường thường người ta giam tù trong nhà đá hay trong cũi sắt sao Côn Long Vương lại dùng nhà gỗ để giam người? Nếu là hạng tù thường thì còn được, song cầm tù những hạng võ nghệ cao cường thì có khác nào thả hổ về rừng vì họ có thể phá nhà trốn thoát dễ như bỡn”.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- “Côn Long Vương là tay gian hùng, thâm hiểm lẽ nào không nghĩ đến điểm này. Hay trong những căn nhà nhỏ hẹp mỏng mảnh này, y đã đặt cơ quan gì chăng?”.

Chàng thò tay ra sờ soạng thì chỉ thấy bốn mặt vách ván, không có chi kỳ lạ thì lại càng lấy làm quái lạ. Thượng Quan Kỳ nghĩ quanh nghĩ quẩn rồi không giấu nổi tính hiếu kỳ, nhòm qua cái cửa nhỏ trên vách ra ngoài. Bỗng thấy Tả Đồng Trương Phương cũng đang lách ván hở ra vài tác để nhìn ra.

Bất giác chàng lăm bắm :

- “Nếu mình cũng ra ngoài dòm ngó thì không có cách nào quản thúc Nhị đồng”.

Chàng toan đóng cửa gỗ lại thì đột nhiên căn nhà liền bên Tả Đồng cánh cửa gỗ mở ra để lộ cái đầu tóc dài bỏ xỏa xuống.

Cái đầu quái gở này mày râu đều bạc cả, bỗng nhiên thụt vào. Thượng Quan Kỳ khiếp hãi vô cùng, suýt nữa buột miệng kêu lên hai tiếng “Sur phụ!”.

Chàng từ từ đóng cửa lại, trong lòng rất là xao xuyến, chàng nghĩ thầm :

- “Kể về võ công thì người quyết nhiên không đến nỗi bị bọn thuộc hạ Côn Long Vương bắt sống giam hãm vào đây. Hay là chính người muốn trà trộn vào rồi ẩn mình trong này cũng như bọn mình”?

Chàng nghĩ quanh nghĩ quẩn cũng không đoán ra tại sao sư phụ lại ở trong nhà gỗ này. Chàng cảm thấy rất đổi bồn chồn, những muốn chạy đến ngay xem cho hả đã. Nhưng chàng lại nghĩ đến trách nhiệm nặng nề cố gắng gương nhậm nại.

Vì nếu cánh mình phá hoại luật lệ thì còn quản cổ Tả Hữu nhị đồng và Tích Mộc đại sư sao được.

Thượng Quan Kỳ chuyển này đến Cỗ Long Vương phủ vẫn yên chí là mình khó lòng thoát chết. Chàng chuẩn bị một công việc lớn lao là phá hoại khu mật thất phứa chất độc mà y dùng để kiềm chế cho bọn thuộc hạ thì dù chàng có chết cũng cam lòng. Thượng Quan Kỳ cố giữ bình tĩnh nhưng có nhiều điều khích động tâm thần. Đối với một vị sư phụ võ công tuyệt thế đã truyền nghề cho mình thì làm sao lại xuất hiện ở nơi đây? Thực là một sự bất ngờ, không bao giờ chàng nghĩ tới.

Chàng đã cố nhẫn nại đến cùng cực không sao dần lòng được, lại từ từ mở hé cửa gã nhìn ra.

Bỗng thấy căn nhà gỗ đối diện với phòng Trương Phương lại có một cánh tay từ từ thò ra. Thượng Quan Kỳ run lên thì căn nhà có cánh tay thò ra này lại không phải là căn nhà của sư phụ mình, rõ ràng những nhân vật bị cầm tù ở đây có khá nhiều người hoạt động như mình.

Cánh tay thò ra mỗi lúc một dài thêm, sau thò ra đến một căn nhà bên làm cho rung động. Chàng nhìn kỹ gian bị rung động chính là căn nhà có cái đầu quái dị, râu mày bạc phơ thò ra vừa rồi.

Chớp mắt từ trong căn nhà bị rung động cũng có một cánh tay thò ra. Rồi hai bàn tay nắm lấy nhau. Thượng Quan Kỳ tự hỏi :

- “Hai tay kia duỗi ra phải chăng là để truyền nội công trị nội thương? Chẳng lẽ một trong hai người này đã bị thương hay sao? Giả như hai người bị cầm tù còn vận công trị thương cho nhau được, chắc là phải tai thính mắt sáng và khi mình cùng Tả Hữu nhị đồng chuồn vào đây tất bị họ nghe thấy rồi”.

Chàng đang suy nghĩ, bỗng có tiếng bước chân vọng lại. Hai tay thò ra vội rút về. Thượng Quan Kỳ cũng giật mình vội kéo kín khe cửa sổ lại. Từng bước chân mỗi lúc một gần, dường như đứng ngay trước cửa phòng mình. Nghe tiếng bước chân dừng lại thì tựa hồ như người đứng trước gian nhà gỗ không nhúc nhích. Chàng nín thở đứng tựa vào vách ván, tay phải nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn, ngấm ngấm chuẩn bị.

Chàng nghe dường như người mới đến có ý định rình mình, gã vẫn đứng yên ở trước phòng, không lên tiếng mà cũng không cử động.

Thượng Quan Kỳ dán tai vào vách ván nghe hồi lâu tuyệt không thấy một tiếng động nào, trong dạ vừa bồn chồn vừa lấy làm kinh dị, toan lại hé cửa ra coi xem người đứng trước cửa phòng là ai? Nhưng chàng cố nhẫn nại. Sau không nhìn được nữa chàng hé mở cửa trông ra ngoài.

Lúc này vầng thái dương đã lên cao. Cửa vừa hé mở, ánh dương quang đã lọt vào. Bị ánh mặt trời lóa mắt, giả ti có người tập kích đột ngột, tất chàng phải bị thương.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có hai tiếng vỗ tay. Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra tự hỏi :

- Phải chăng đây là ám hiệu của người áo đen? Nhưng sao lại đến sớm thế?

Chàng còn đang do dự thì có người đã mở cửa nhảy ra.

Giữa lúc ấy, Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư cũng mở cửa nhảy ra.

Dường như họ bị giam trong căn nhà tối tăm này đang buồn bực quá chừng nhìn được, nên vừa nghe tiếng vỗ tay đã nhảy ra liền.

Thượng Quan Kỳ đình ninh có người đứng trước phòng mình, song vừa nhảy ra ngoài nhìn xem thì thẳng thấy tông tích đâu cả. Chàng lẩm bẩm :

- Lạ thật! Có lẽ người này đến đây tìm mình, trước còn dừng chân ở trước cửa phòng, sau dùng khinh công thượng thặng, chuồn đi lúc nào không hay.

Bất thành linh có thanh âm lạnh lẽo lên tiếng :

- Trong nhà gỗ này không thể ở luôn quá mười hai giờ chỉ lưu lại thêm một khắc là thêm một phần nguy hiểm. Đến chiều trước khi mặt trời lặn trở đi đại khái không có ai đến tra xét nữa, thì các vị ra bên ngoài hoạt động một chút. Hay hơn hết là mượn cơ hội đó ẩn vào rừng trúc vận khí đan điền.

Không chừng tối nay sẽ xảy ra một cuộc đại chiến.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn ra thấy một người toàn thân áo đen đeo mặt nạ đứng trước cửa rừng trúc. Gã nói dứt lời, trở gót đi ngay không để cho Thượng Quan Kỳ chất vấn nữa.

Tả Đồng Trương Phương khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ hãm mình trong này chỉ thấy hơi buồn một chút. Ngoài ra không có gì khó chịu.

Tích Mộc đại sư lắc đầu nói :

- Không phải thế! Bàn tăng cảm thấy trong nhà này có một luồng hơi lạnh xông vào phế phủ khiến cho người có cảm giác khác lạ.

Hữu Đồng Lý Tân gật đầu nói :

- Quả vậy! Tại hạ cũng thấy thế.

Trương Phương nói :

- Chúng ta kiếm một người trong dãy nhà này để hỏi xem để giải quyết nghi vấn này.

Thượng Quan Kỳ trong lòng rung động, đột nhiên cất bước đi về phía trước.

Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư đều cho là chàng đi tìm người, không ngờ chàng đi lại phía sau căn nhà gỗ trước mặt quỳ hai chân xuống, nhìn vào căn nhà lạy ba lạy rồi giơ tay lên khẽ bập hai ngón vào vách ván.

Cử động của chàng khiến Tả Hữu Nhị. Đồng cùng Tích Mộc đại sư rất lấy làm kỳ không tự chủ được nữa, cất bước đi tới. Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm dùng phép Truyền âm Nhập Mật gọi lên hai tiếng.

- Sư phụ! Sư phụ!

Nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, chàng lại đưa tay lên gõ vách ván hai tiếng cũng chẳng thấy gì. Chàng nhìn kỹ lại thì đúng là gian nhà có đầu quái nhân thò ra lúc ban đêm.

Tả Đồng Trương Phương nói :

- Thượng Quan huynh có biết trong nhà này cầm tù gì không? Thượng Quan Kỳ nghĩ đến sự phụ mình tính cách lạnh nhạt kín đáo, nếu cứ mở cửa thì tiết lộ chân tướng, biết đâu người chẳng bực mình. Chàng liền dừng lại đáp :

- Tại hạ không biết...

Nói ra một câu hồ đồ, Thượng Quan Kỳ cảm thấy ngượng ngùng, rồi không nói thêm gì nữa.

Tích Mộc đại sư cười nói :

- Thượng Quan thí chủ có chỗ khổ tâm không nói ra được, chúng ta chẳng nên hỏi vặn làm gì. Hiện giờ có một việc rất trọng đại, chúng ta bàn xem.

Thượng Quan Kỳ như trút được gánh nặng, vội vàng hỏi :

- Việc chi vậy? Tại hạ xin đại sư cho lời cao kiến.

Tích Mộc đại sư nói :

- Về người áo đen tấn công chúng ta các vị có thấy y có chỗ nào khác người thường chưa?

Tả Đồng Trương Phương nói :

- Tại hạ cũng cảm thấy điều này.

Tích Mộc đại sư nói :

- Trương thí chủ thử nói trước coi. Nếu còn chỗ nào sơ hở bản tăng bổ sung.

Trương Phương trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ nhận thấy hai chân người có tật, lúc đi đứng ngay đơ chẳng khác gì chân người chết cứng.

Tích Mộc đại sư gật đầu nói :

- Đúng rồi!

Trương Phương lại nói :

- Đúng lắm. Hai điểm kỳ dị này đã bộc lộ thì tìm ra chân tướng cũng không khó lắm.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phải rồi, chắc họ cũng cải trang rồi mới đến gặp bọn ta.

Tích Mộc đại sư nói :

- Cứ theo hình dạng này dự đoán thì y là người lùn làm cho cao lên, vì thế hai chân cứng đơ, cử động ngượng nghịu.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói :

- Đúng thế, ý kiến đại sư vừa nêu ra khiến cho tại hạ nhớ lại cái người mà chúng ta gặp trong tòa cổ miếu đêm trước. Hai người này hao hao giống nhau, chỉ khác ở chỗ thấp cao mà thôi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Y đã cố ý biến tiếng nói để cho diệu thanh âm thì nhất định là người biết chúng ta và cũng vì thế mà chỗ nào y cũng tìm cách che mặt mình.

Thượng Quan Kỳ thấy trong óc nảy ra một tia sáng tự hỏi :

- Phải chăng người ấy đã giả trang?

Nhưng chưa có gì chứng thực, chàng không tiện đưa ra những ý kiến ghê người, chỉ tủm tỉm cười nói :

- Bất luận người đó là ai, chúng ta phải vâng theo mệnh lệnh của văn thừa Cùng Gia bang chúng ta.

Trương Phương nói :

- Dọc đường chưa thấy xảy ra chuyện gì lắm lẩn. Vậy chúng ta muốn trà trộn vào phủ Côn Long Vương tất nhiên phải theo lời y chỉ điểm.

Tích Mộc đại sư ngửa mặt trông chiều trời nói :

- Chúng ta đã đến gần Côn Long Vương phủ rồi đây. Phải cố giữ chừng để lộ hình tích để đến nỗi hỏng việc và bây giờ phải nghĩ kế ẩn nấp.

Ngừng một lát Tích Mộc lại nói tiếp :

- Căn nhà gỗ này tuy an toàn, nhưng không nên ở lâu đây.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn ra phương bắc, phía sau dãy nhà gỗ có chỗ cỏ mọc cao đến thắt lưng, khẽ nói :

- Chúng ta nấp vào trong đám cỏ kia!

Trương Phương vừa chạy đi vừa nói :

- Phải đi cẩn thận đừng giẫm lên hàng cỏ ngoài bờ để dấu vết lại.

Nói xong gã nhảy một cái vào giữa đám cỏ rậm. Bốn người vừa ẩn nấp xong, liếc mắt nhìn bốn gã đại hán lưng cài đơn đao đi qua đó. Phía sau bốn gã đại hán chừng ba thước một người toàn thân mặc áo đỏ, chính là cô gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Bốn người nằm phục trong đám cỏ không dám thở mạnh. Tích Mộc đại sư cùng Tả Hữu nhị đồng, bị đám cỏ che kín trông không rõ những sự biến chuyển bên ngoài, chỉ có chỗ Thượng Quan Kỳ nấp vừa kín mà có thể trông ra ngoài được.

Chàng nhìn kỹ thiếu nữ áo đỏ thì thấy giống cô gái đã thấy đêm hôm trước, có điều quần áo cô lúc này màu sắc hơi khác, vì đêm qua cảnh khuya trông không được rõ lắm. Thượng Quan Kỳ trong lúc nhìn thấp thoáng nên không nhớ mặt.

Bỗng thấy thiếu nữ thở thè tiếng oanh nói :

- Đứng lại!

Bốn gã áo đen đột nhiên trở tay rút thanh đao trên lưng ra, rồi lùi lại phía sau thiếu nữ áo đỏ. Thượng Quan Kỳ hồi hộp trong lòng, nghĩ thầm :

- “Con tiện tỳ này lại sắp giở trò gì đây? Chẳng lẽ ả trông thấy mình rồi chẳng? Nếu quả như vậy thì phải hạ thủ giết cả năm người mới giữ được kín đáo”.

Chàng ngấm ngấm báo tin cho Tả, Hữu Nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư....

Bỗng thấy thiếu nữ lom khom cúi xuống tra xét một hồ trong tòa nhà gỗ. Đột nhiên nàng mở cửa, thò tay vào trong nhà lôi một người ra hất xuống đất.

Người này gầy quá chỉ còn da bọc xương, hai mắt nhắm nghiền, xem chừng sắp tắt thở đến nơi.

Nhưng lạ thay người vừa bị lôi ra đường như bị thuốc độc bộc phát, cặp mí mắt nháy luôn, tựa hồ muốn lại được trở vào nhà gỗ. Y chỉ còn hơi thở thoi thóp, song Thượng Quan Kỳ thính tai nên nghe rất rõ.

Thiếu nữ áo đỏ chuyển động tấm thân mềm mại, mở cửa một căn nhà gỗ khác rồi lại lôi ra một người gầy yếu tương tự như người trước.

Bốn gã đại hán áo đen đột nhiên đưa tay ra dựng hai người gầy yếu lên.

Thiếu nữ áo đỏ đảo cặp mắt sáng loáng nhìn kỹ vào mặt hai người một hồi rồi nói :

- Đúng rồi! Dem chúng đi!

Bốn đại hán áo đen lập tức hai gã thu lấy khí giới, còn hai gã cõng hai người gầy dẹt lên đi. Thượng Quan Kỳ thấy bọn họ đi mất hết rồi, trong lòng chàng không khỏi ớn da gà, chàng nghĩ thầm :

- “Những người bị nhốt trong dãy nhà gỗ này, sao không phá nhà chạy mà còn ở đây nhịn ăn nhịn uống để biến thành thân tàn ma dại. Dù họ có sống sót chẳng nữa, chẳng lẽ họ đã bị Cỗ Long Vương đánh thuốc độc giam vào nhà này, rồi thỉnh thoảng lại đưa thuốc đến để kéo dài sự sống cho họ hay sao?”.

Trong lúc thảng thốt, tuy chàng không nghĩ ra tại sao những người bị cầm tù không phá vỡ vách trốn đi, chàng càng nghĩ càng cảm thấy đây là một thảm trạng nhất trần đời mà mình đã được trông thấy, lẽ nào làm ngơ?

Lòng nhiệt khí bùng bùng bốc lên, chàng đứng phắt dậy. Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư không nhìn ra cảnh vật bên ngoài, vừa thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy cũng đồng loạt đứng lên theo.

Trải qua hai ngày cùng nhau chia sẻ nỗi lo âu, Tích Mộc đại sư trước vẫn hần học tức tối Thượng Quan Kỳ, nhưng bây giờ đã mất hết. Lão lại gần chàng hỏi :

- Bọn họ đi cả rồi ư?

Thượng Quan Kỳ âm ức đáp :

- Chúng đi rồi! Tại hạ phải phá hết dãy nhà gỗ này đi mới được.

Trương Phương giật mình hỏi :

- Chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp cộc lốc :

- Chúng tàn nhẫn quá.

Nhưng rồi chàng chàng thuật lại những chuyện vừa được mắt thấy một lượt.

Tích Mộc đại sư thở dài nói :

- Nếu bây giờ Thượng Quan thí chủ phá hết dãy nhà tức là đồng thời giết hết cả bọn bị giam cầm tại đây. Bàn tăng nhận ra rằng trong dãy nhà gỗ này có thứ chất độc rất kỳ dị. Người bị cầm tù qua một thời gian nhất định là bị khí độc thấm vào người. Rồi họ thả được ở yên đây nhịn đói nhịn khát, chứ không chịu phá nhà để chạy trốn nữa.

Thượng Quan Kỳ tỉnh ngộ nói :

- À phải rồi! Không biết hơi độc gì mà ghê thế?

Tích Mộc đại sư nói :

- Về điểm này, hiện giờ bản tăng chưa hiểu rõ, không dám đoán càn.

Trương Phương nói :

- Thượng Quan huynh là người nghĩa hiệp gan dạ, lại sẵn lòng từ bi, cứu cho bọn người bị chìm đắm vào nơi khổ ải, cố nhiên là việc nghĩa nên làm.

Nhưng hiện giờ thực chúng ta chưa nên rút dây động rừng. Những người bị cầm tù chắc đã lâu ngày dù có chậm một vài hôm nữa, tương cũng chẳng sao.

Thượng Quan Kỳ nhân một lúc điên tiết lên, quên tính bề lợi hại. Nhưng vừa nghe Trương Phương khuyên can, chàng gật đầu đáp :

- Nếu không nhẫn nại được trong những điều nhỏ mọn thì hỏng cả kế hoạch lớn lao. Các vị hãy tạm ẩn mình nơi đây, để tại hạ đi coi cho biết rõ tình hình những người bị cầm tù trong dãy nhà gỗ này.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Vạn nhất có xảy ra điều gì, các vị chớ nên lộ diện, đề phòng bọn mình bị khám phá hành tung.

Nói xong chàng rào bước đi về phía trước.

Chàng nhớ lại cử động của thiếu nữ áo đỏ vừa đến đây mở cửa. Khi đi gần đến nơi, chàng cũng cúi lom khom để ý nhìn kỹ, quả nhiên thấy trên ngưỡng cửa có khắc năm chữ rất nhỏ: “Giang Hán Mẫn Ngọc Tường”.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhớ lại ngày cái trang trà trộn vào Mẫn phủ, không ngờ cái đám ma ngày đó làm xảy ra bao nhiêu chuyện rắc rối mà nay hiện Mẫn lão gia còn sống trên thế gian và bị nhốt tại đây.

Chàng cảm thấy trong tòa nhà gỗ bay ra một thứ mùi vị rất kỳ dị. Chàng cũng bị mùi vị này quyến rũ muốn chạy vào nhà thì không khỏi kinh hãi, vội nhảy lùi lại để tránh xa khí vị này.

Thượng Quan Kỳ vừa lùi lại, đột nhiên người áo đen cao lênh khênh mà gầy khẳng gầy kheo xuất hiện. Người áo đen nhìn Thượng Quan Kỳ vẫy tay, ngưng thần thản nhiên không nhúc nhích. Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Ta thử lại coi xem lão này là nhân vật như thế nào?”.

Chàng nhắm kỹ chỗ người áo đen đứng, thì Tả Hữu nhị đồng và Tích Mộc đại sư không trông rõ, tất không bị họ đến quấy nhiễu. Nghĩ vậy, chàng vận chân khí, móc lưỡi đao Kinh Hồn trong bọc ra rồi nhảy tới, còn cách người áo đen chừng bốn năm thước thì dừng lại, có tiếng hỏi :

- Đại gia là ai?

Người áo đen tựa hồ như không ngờ chàng hỏi câu này, bất giác khẽ rung mình, song lạnh lùng đáp ngay :

- Bây giờ chưa phải là lúc ta nên bộc lộ chân tướng.

Thượng Quan Kỳ đã quyết định muốn vén màn bí mật trong con người lão,

nên chàng đã chuẩn bị Cầm nã Thủ Pháp chụp cổ tay lão.

Người áo đen không phòng bị chi hết, suýt nữa bị Thượng Quan Kỳ nắm được nhưng lão xoay tay một cái đưa hai đầu ngón tay điểm huyết trên cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Lão ra chiêu rất mau lẹ và biến ảo dị thường, chẳng những giải được cái nguy cho mình mà còn bức bách đối phương phải lùi lại hai bước.

Nhưng cũng vì chiêu này mà Thượng Quan Kỳ đã khám phá ra điều bí mật của đối phương, chàng thấy ngón tay nhỏ nhắn trắng như tuyết thì biết ngay là tay một cô gái. Chàng vội chấp tay hỏi :

- Cô nương phải chăng là văn thừa Liên?

Người áo đen bị tiết lộ chân tướng, không giấu giếm nữa tùm tùm cười đáp :

- Người đoán đúng rồi! Nhưng hiện giờ ta chưa thể lộ chân tướng được. Vậy người đừng tiết lộ cho Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư hay.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tại hạ xin tuân lệnh, song chưa hiểu bao giờ chúng ta mới trà trộn vào Cồn Long Vương phủ?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Bây giờ ta nói cho người hay: Khi các người ra khỏi bụi cỏ rậm giữa khoảng từ năm đến bảy trượng thì thay bốn bộ quần áo cũ ra, ta đã sắp sẵn những bộ đồ cần dùng để đó. Vậy người lại bảo họ thay áo đi rồi ra khỏi rừng trúc, mà phải nhớ lúc trà trộn vào Cồn Long Vương phủ phải giữ cực kỳ bình tĩnh.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ nhớ cả rồi.

Liên Tuyết Kiều giục :

- Đi thay áo lẹ lên, ta coi chừng cho các người đây!

Thượng Quan Kỳ vâng lời trở gót đi ngay lại dẫn Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư ra khỏi chỗ bãi cỏ chừng bảy trượng, quả nhiên thấy bốn bộ áo bỏ đó. Liên Tuyết Kiều chuẩn bị rất chu đáo, bốn bộ áo đã để riêng ra.

Tích Mộc đại sư còn được thêm một cái khăn trùm đầu sắc đen...

Bốn người đổi áo xong, lập tức ra khỏi rừng trúc, từ từ đi về phía Cồn Long Vương phủ. Lúc này mọi người đã giả trang làm thị vệ coi giữ Vương phủ.

Dọc đường tuy gặp rất nhiều đại hán áo đen giắt đơn đao nhưng chẳng những họ không hỏi han gì, mà vừa thấy ở đằng xa đã thi lễ rồi tránh sang bên để nhường lối đi.

Tả Đồng Trương Phương khẽ hỏi :

- Thượng Quan huynh kiếm đâu ra bốn bộ áo dường như địa vị khá cao vậy?

Thượng Quan Kỳ không trả lời vào câu hỏi Trương Phương, chàng nêu ra một vấn đề :

- Sau khi chúng ta tiến vào nội phủ rồi, nếu xảy ra chuyện không tụ hợp với

nhau một chỗ được, thì làm thế nào?

Tích Mộc đại sư nói :

- Trước khi bọn ta vào đó phải nhớ lấy ám hiệu để liên lạc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy, có điều chúng ta phải tự đặt ra, không nên dùng ám hiệu của phái Thiếu Lâm hay Cùng Gia bang ngày thường, để khỏi bị người khám phá ra.

Tích Mộc đại sư nói :

- Phải đó!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ đã nghĩ ra mấy thứ, chẳng hiểu có dùng được không.

Trương Phương ngẩng đầu nhìn lên đã thấy rõ Cồn Long Vương Phủ nguy nga lộng lẫy, chỉ còn cách chừng hai ba mươi trượng. Bốn người thùng thỉnh bước đi do Tích Mộc đại sư dẫn đầu. Thân thể lão cao lớn che khuất hẳn người Thượng Quan Kỳ đi.

Thượng Quan Kỳ nhân cơ hội này đem ám hiệu ra dặn mọi người.

Chàng theo dõi Đường Toàn lâu ngày, trí tuệ tiến bộ rất nhiều. Chàng nghĩ ra mấy ám hiệu rất đơn giản, ai trông thấy cũng nhận ra ngay.

Thượng Quan Kỳ vừa dặn xong thì bốn gã đến cổng ngoài Cồn Long Vương phủ. Tích Mộc đại sư là người giả mạo, vừa trông thấy hai bên tòa cổng đồ sộ có mười sáu gã vệ sĩ áo đen đứng sắp hàng, bất giác chột dạ dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ vội đi lên trước, bước qua bảy tám bậc đã toan đi thẳng vào cổng. Mười sáu gã vệ sĩ áo đen sắp hàng hai bên thì tám gã cầm ngang binh đại đao, còn tám gã tay chống trường mâu.

Thượng Quan Kỳ bước tới bậc đá sau cùng, đột nhiên ánh hào quang lóe lên, bốn mũi xà mâu phóng ra. Tả Hữu nhị đồng cả kinh, toan băng mình nhảy lên, nhưng chợt trông thấy bốn mũi mâu phóng ra gần tới Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu về.

Thượng Quan Kỳ cũng một phen hú vía nghĩ thầm :

- “Nếu mình không giữ được bình tĩnh, đưa tay ra gạt thì đã lộ bản tướng rồi”.

Chàng nhìn kỹ lại thì thấy sáu gã thị vệ áo đen, vẻ mặt trang nghiêm trầm trọng không lộ vẻ gì hết. Ít lâu nay, kiến văn Thượng Quan Kỳ cũng tăng lên rất nhiều, chàng coi mười sáu gã đại hán này tuy là những tay võ nghệ cao cường nhưng khi đã uống thuốc mê nên không đủ khả năng nhận biết ai là bạn, là thù? Họ chỉ nhận thù hay bạn theo một phương thức nhất định. Khôn nổi Thượng Quan Kỳ không hiểu cách thức của họ thì làm thế nào để họ khỏi ra tay ngăn trở. Chàng đành giữ vẻ mặt trấn tĩnh tùm tùm từ từ đi vào.

- Được rồi! Đại sư đi vào mé tả, Trương huynh cùng Lý huynh tiến vào phía hữu, tiểu đệ qua cửa giữa. Chúng ta chờ đến canh một lại đây hội diện, nếu chưa gặp nhau thì đừng đi đâu.

Tích Mộc đại sư dạ một tiếng rồi đi vào mé tả. Tả, Hữu Nhị đồng khẽ nói :

- Thượng Quan huynh phải cẩn thận!

Rồi hai người đi vào cửa hữu.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng ba người đi xa rồi mới cất bước đi vào cửa giữa. Chàng nhìn ra thấy hoa cỏ xanh tươi, đến lầu đài lô nhô giữa những đám cây cỏ um tùm. Chàng lăm bầm :

- “Lão Cỗn Long Vương này thật biết đường hường thụ. Cách bày trí của y thật là công phu, đồ sộ. Những nơi thâm cung nội uyển cũng đến thế này mà thôi”.

Ngọn gió hiu hiu lay động cỏ hoa. Bốn bề tịch mịch, chàng đưa mắt nhìn khắp nơi mà chẳng thấy một ai, quang cảnh chàng không ngờ đến thế này đã làm cho chàng có cảm giác đến một nơi thần bí khác thường.

Chàng đi qua hai luống hoa đột nhiên nghe thấy tiếng oanh thỏ thẽ liên ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy bốn thiếu nữ mặc áo cung tần vừa đi vừa cười.

Thượng Quan Kỳ muốn ẩn lánh nhưng không kịp. Bỗng nghe thiếu nữ đi đầu lớn tiếng gọi :

- Gã kia! Lại đây đã!

Vừa nói vừa giơ tay ra vẫy.

Thượng Quan Kỳ lăm bầm :

- Thật là hồng chuyện.

Nhưng cũng đành bước tới, khi còn cách bốn cô cung nữ chừng bốn năm thước thì dừng lại, chấp tay hỏi :

- Bốn vị có điều chi dạy bảo?

Cung nữ đi đầu nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi nghiêm nét mặt nói :

- Giỏi lắm! Người dám cả gan tùy tiện vào chốn thâm cung.

Thượng Quan Kỳ không biết đáp thế nào, đâm ra luống cuống.

Cung nữ lại hỏi :

- Người có biết tự tiện vào nội cung sẽ bị xử trọng hình thế nào không?

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt thì ngoài bốn ả cung nữ không còn ai nữa, nghĩ thầm :

- “Mình phải hành động chớp nhoáng, ra tay đột ngột để điếm huyết bốn ả này mới xong, nhưng không rõ tình hình nội uyển sau khi bốn cung nữ mất tích, tin đó truyền ra khắp nơi thì hồng việc, mà mình còn bị lộ hình tích nữa”.

Chàng trầm ngâm một lát rồi chấp tay vái và nói :

- Tiểu nhân mới vào Vương phủ chưa hiểu lệ luật, mong rằng bốn vị tỷ nương chỉ giúp cho.

Cung nữ đi đầu quay lại nhìn ba ả kia tùm tùm cười nói :

- Người mới vào Vương phủ mà dám tự tiện thâm nhập nội cung thì ra người không muốn sống nữa ư?

Thượng Quan Kỳ ráng dẹp lửa giận tươi cười nói :

- Tiểu nhân mới xem hoa nở, lỡ quên đi mất, vô tình vào đây, mong rằng bốn vị tỷ nương lượng thứ cho, tiểu nhân xin ra ngay lập tức.

Nói xong trở gót đi ra, bỗng có tiếng quát lạnh lạnh :

- Đứng lại đó!

Bóng người thấp thoáng, hai cung nữ đã ra trước chắn lối đi.

Thượng Quan Kỳ thấy thân pháp chúng mau lẹ ghê người thì không khỏi giật mình nghĩ thầm :

- “Vừa rồi may mà mình chưa động thủ, coi thân pháp mấy cô này thì mình ra một đòn khó lòng chế phục được cả bốn”.

Hai cô ra chắn lối đồng thanh hỏi :

- Người làm thế nào mà vào được đây?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tôi theo cửa viên môn chính giữa đi vào.

Hai cung nữ đưa mắt nhìn nhau tùm tùm hỏi :

- Không có ai ngăn cản người ư?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt dò xét thì vẻ mặt bốn ả tỷ nữ so với lũ thị vệ đã bị hạ độc khác nhau xa. Mấy ả này nói năng hoạt bát tựa hồ như chưa bị thuốc mê.

Chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không bị ai ngăn trở hết.

Cung nữ nói :

- Phải rồi! Hôm nay là ngày khánh hạ lễ chu niên Vương phủ. Bọn chúng được một buổi thanh thoi, chẳng nên trách họ.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Liên Tuyết Kiều chọn đúng hôm nay để bọn mình trà trộn vào phủ Cồn Long Vương thật là đúng quá. Nàng tính thật không sót mảy may, chẳng trách Đường đại ca tiên cử nàng một cách cực kỳ trân trọng. Tài năng cô này không thể coi thường được”.

Bỗng nghe hai ả cung nữ cười hỏi :

- Ái chà! Thằng lối này nhặng nháo chạy vào nội cung bị người phát giác, nhưng còn may phúc gặp được bọn ta. Thôi chạy ngay đi! Để bọn thị vệ đi tuần mà bắt được người, chúng sẽ chặt chân, móc mắt cho.

Thượng Quan Kỳ làm ra vẻ hoảng hốt nói :

- Xin đa tạ các vị cô nương.

Rồi trở gót theo đường cũ chạy ra.

Bỗng một giọng trong trẻo quát lên :

- Đứng lại!

Thượng Quan Kỳ đành phải dừng bước, chấp tay vái dài hỏi :

- Bốn vị ti nương còn có điều chi dạy bảo?

Ả cung nữ đứng ở mé hữu nói :

- Bây giờ chính là lúc đám thị vệ đi điều tra nội cung. Người mà chạy nhăng tăt là bị chúng bắt.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

- “Trong phủ Cồn Long Vương không phải hết thảy là kẻ đáng tội chết”.

Chàng vội nói :

- Tại hạ mới vào Vương phủ vô tình đi lầm đường, mong rằng bốn vị ti nương chỉ giáo cho làm thế nào bây giờ? Tại hạ cảm kích vô cùng.

Một ả cung nữ đưa mắt nhìn ba ả kia rồi nói :

- Thằng nhóc này dễ thương quá! Bọn ta cứu y một phen.

Ba ả kia gật đầu. Rồi một ả bày :

- Bọn chúng sắp tới rồi đó. Người chạy ra không kịp đâu, mau ẩn mình vào trong bụi hoa kia.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quả thấy gần đó có một luống hoa râm um tùm, liền chạy vào chui nấp vào trong.

Bốn ả cung nữ thì thăm bàn nhau một hồi rồi đứng lùi ra bên đứng nói chuyện cười đùa với nhau.

Thượng Quan Kỳ khẽ vạch bụi hoa ngó ra ngoài thì thấy một đám thị vệ mặc áo gấm đi tới. Bọn chúng có ít ra là sáu người, gươm đao lấp lóe dưới ánh mặt trời.

Bọn thị vệ đi lại rất mau, chớp mắt đã đi gần lại bốn ả cung nữ. Bỗng nghe tiếng chó sủa gâu gâu, bọn thị vệ đột nhiên dừng lại.

Thượng Quan Kỳ giật mình nghĩ thầm :

- “Bọn này đã có đem theo linh khuyển. Bữa nay khó lòng thoát khỏi sự điều tra của chúng”.

Chàng bèn vận chân khí nắm chắc lưỡi đao Kinh Hồn chuẩn bị đối địch.

Bỗng nghe tiếng nói the thé hỏi vọng lại :

- Bốn vị cô nương có thấy người nào lạ mặt vào đây không?

Nghe giọng người này nói rất rõ ràng khúc chiết dường như gã chưa bị thuốc mê.

Lại nghe tiếng oanh của bốn ả cung nữ đáp :

- Chưa thấy ai hết.

Giọng the thé lại nói :

- Hai con linh khuyển này được huấn luyện rất công phu. Nếu không ngửi thấy hơi người lạ thì không khi nào nó lại sủa ầm lên. Tuy bốn vị chưa thấy song tại hạ tin chắc rằng có người lạ trà trộn vào đây rồi. Vậy xin bốn vị cô nương cho tại hạ vào sục tìm quanh đây xem.

Thượng Quan Kỳ ẩn mình trong bụi hoa râm nghe gã nói vậy thì trong lòng xiết bao hồi hộp, nghĩ thầm :

- “Con linh khuyển này đã ngủ thấy hơi người lạ, tất chúng sẽ tìm thấy chỗ mình nấp rất dễ dàng. Ta phải đánh chết mấy con chó ác nghiệt này mới được”.

Chàng lại ngoảnh đầu nhìn vào phía trong thì thấy một tòa lầu cao ở phía đông sau bụi hoa cách chừng ba mươi trượng. Rèm cửa sổ buông tuồng nhưng cánh cửa vẫn mở.

Thượng Quan Kỳ liệu tình thế thì đó là chỗ duy nhất để chạy đến nấp mong thoát khỏi nạn linh khuyển sục tìm! Chàng đề khí thi triển khinh công thượng hạng “Đạp Tuyền Vô Ngần” (Đi trên tuyết không để dấu vết) lùi ra khỏi bụi hoa chạy đến tòa lầu cao.

Chàng lại nghe thấy tiếng chó sủa không ngớt ở phía sau, nhưng đã đến phút cuối cùng phải tẩu thoát thì dù có bị bại lộ hành tung thì cũng đành chịu.

Khinh công của Thượng Quan Kỳ đã tinh thâm. Chàng lại thi triển một cách cực kỳ mau lẹ, quả nhiên không phát ra một chút tiếng động. Đến cuối chân lầu chàng vận khí điều dưỡng giây lát đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tung mình nhảy lên. Tay phải nắm lấy một cành cây, đu lên rồi dùng sức mạnh, nhắm rất đúng chỗ băng mình rồi một cái nhảy đúng vào cửa sổ, chỉ làm hơi lay động tấm màn, ngoài ra không có một tiếng động nhỏ nào.

Thượng Quan Kỳ bỗng ngủi thấy mùi hương ngào ngạt do phấn sáp gây nên thì chàng biết ngay đây là chốn khuê phòng của đàn bà. Vì trường hợp cấp bách, chàng đang phải khom lưng ẩn vào khoảng giữa bức màn cửa sổ và lưỡng vách.

Chàng nắm chặt chuôi đao Kinh Hồn, thò đầu vào bên trong.

Bỗng thấy búi tóc buộc đai lụa ngắt ngưỡng trên đỉnh đầu, một người đàn bà toàn thân mặc quần áo vàng đang ngồi soi gương.

Thượng Quan Kỳ nhìn vào trong gương run lên vì biết bóng mình đã in vào trong gương và đã bị bại lộ hình tích.

Thiếu phụ này thật là trầm tĩnh. Trước sự xuất hiện của chàng đột ngột mà nàng vẫn thung thủng vuốt hai mái tóc đang rũ xuống, rồi từ từ hỏi :

- Ai đó?

Thượng Quan Kỳ thấy chân tướng đã bị bại lộ, vén tấm màn cửa thông thả bước vào. Bề ngoài tuy chàng cố giữ vẻ trấn tĩnh, nhưng bên trong ngấm vận toàn thân công lực. Chàng định bụng nếu phu nhân này hô hoán lên thì lập tức ra đòn bất thành linh như tiếng sét nổ không kịp bùng tai.

Thiếu phụ áo vàng từ từ quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ mỉm cười.

Thiếu phụ này tuy đã đứng tuổi vào hạng nạ dòng, song còn đầy vẻ phong lưu. Cái mỉm cười của nàng không biết bao nhiêu là duyên dáng, tỏ ra là con người sành nghề quyền rũ.

Thượng Quan Kỳ không ngờ nàng đã không kinh ngạc, không chất vấn lại đưa ra một nụ cười hết sức duyên dáng. Chàng không khỏi kinh ngạc, bao nhiêu nghi vấn làm rộn tâm hồn liền dừng bước, không tiến thêm nữa.

Thiếu phụ áo vàng mở đầu bằng câu khiến chàng phải sửng sốt :

- Mau đóng cửa sổ và cài then lại!

Thượng Quan Kỳ run lên bần bật, nhưng vẫn làm theo lời thiếu phụ, đóng cửa cài then cửa sổ. Chấp tay thì lễ nói :

- Tại hạ bị người đang truy tầm, liền lĩnh chạy vào hương phòng mong rằng phu nhân tha thứ cho.

Thiếu phụ áo vàng từ từ đứng lên nói :

- Người thật là gan liều nhảy xô vào cung cấm. Người nên biết rằng nếu họ bắt được sẽ xé xác người ra đó.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Con người ta ai cũng chỉ có một mạng. Trong vòng trăm năm sớm muộn gì cũng chết. Tại hạ sống hay chết chẳng quan tâm đến nữa....

Thiếu phụ áo vàng như tựa hồ không biết bao giờ nghĩ đến câu trả lời đó, nàng thoáng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Phải chăng người mới vào Vương phủ?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lúc này bọn thị vệ đang sục sạo hành tung ta trong khắp nội cung này. Ta đành liều ở lại đây để tránh cơn nguy cấp”.

Chàng thấy vẻ mặt thiếu phụ rất trầm tĩnh, dường như không sợ gì liền đáp :

- Phu nhân đoán đúng đó. Tại hạ vừa mới được điều động vào Vương phủ.

Thiếu phụ áo vàng tựa hồ đột nhiên hồi hộp. Nàng giương đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào Thượng Quan Kỳ một hồi rồi lạnh lùng hỏi :

- Người là ai nói mau?

Thượng Quan Kỳ cười lạt đáp :

- Phu nhân bất tất phải nghĩ ngợi nhiều. Tại hạ được Vương gia đặc biệt chuẩn cho không phải dùng thuốc mê.

Thiếu phụ áo vàng đột nhiên sắc mặt tái mét, song ả đứng dậy rồi lại phục xuống đất nói :

- Tiện thiếp xin gửi lời vãn an Vương gia!

Thượng Quan Kỳ trong bụng hoang mang nhưng ngoài miệng vẫn tủm tỉm cười nói :

- Phu nhân bất tất phải đa lễ, xin đứng lên mau!

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Lúc nào gặp Vương gia mong rằng các hạ nói cho đôi lời tử tế!

Thượng Quan Kỳ cười thầm trong bụng lầm bầm: “Hay quá! Mình tìm chỗ ẩn thân, không ngờ biến thành một vị quý khách”, chàng đáp :

- Cái đó đã hẵn. Xin phu nhân cứ yên tâm.

Thiếu phụ áo vàng từ từ đứng lên, vẻ mặt đang hoảng hốt để ra tươi cười hỏi :

- Chừng nào Vương gia sẽ về phủ?

Thượng Quan Kỳ làm bầm một mình.

- “Nàng hỏi ta, ta biết hỏi ai bây giờ”?

Đoạn hàm hồ đáp :

- Ngày mốt chưa về tới cũng ngày kia thôi.

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Vậy còn ít ra cũng hai ngày nữa kia nhỉ?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Phải rồi! Tại hạ đoán thế thôi có khi còn phải chờ thêm một vài ngày.

Thiếu phụ áo vàng gót sen rón rén bê chiếc cắm đôn lại nói :

- Quý sứ lặn lội từ xa đến đây dọc đường gió bụi mệt mỏi, xin ngồi đây nghỉ chân một lát đã.

Thượng Quan Kỳ xua tay nói :

- Tại hạ không mệt đâu, phu nhân bắt tất phải khách sáo.

Thiếu phụ áo vàng cười hỏi :

Quý sứ đã qua thăm mấy vị phi bên kia chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chưa. Tại hạ vào đây đến ngay phòng phu nhân.

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Quý sứ nói vậy thì ra tiện thiếp được quý sứ nể vì hơn hết.

Nàng vừa nói câu đó vừa đưa mắt nguýt Thượng Quan Kỳ với vẻ mặt rất kiêu diễm tình tứ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phu nhân dạy quá lời.

Trong lòng chàng rất là phiền muộn tự hỏi :

- “Mụ đàn bà này muốn giở trò gì đây”?

Lại thấy thiếu phụ áo vàng hỏi tiếp :

- Quý sứ kề cận bên cạnh Vương gia đã bao lâu?

Thượng Quan Kỳ nghĩ :

- “Nhìn vẻ mặt, nghe lời nói, thì rõ ràng thiếu phụ là một vị phi tần của Cỗn Long Vương. Thế thì những người thân cận Cỗn Long Vương mụ tất biết nhiều. Nếu mình biểu gia nhập đã lâu sợ không bị được nàng”.

Chàng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Mới trong vòng hai tháng nay.

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Thế ra Vương gia mới thu dụng. Quý sứ có biết một vị kế cận bên mình Vương gia tên gọi Vương Tuấn không?

Thượng Quan Kỳ lâm vào tình thế bất buộc, phải nói hàm hồ đành tùm tùm

cười đáp :

- Chúng tôi cũng mới biết nhau.

Thiếu phụ áo vàng thủng thỉnh bước gần lại, người chưa tới thì một mùi thơm ngát xông vào mũi chàng. Nàng thấy Thượng Quan Kỳ nói năng ôn hòa lại nhiều đảm lược liền gót sen uyển chuyển, mình liễu thướt tha tới trước Thượng Quan Kỳ cúi đầu xuống hỏi bằng một giọng rất dịu dàng :

- Bây giờ biết xưng hô tiểu ca thế nào đây?

Thượng Quan Kỳ ngậm ngậm thờ dài nghĩ :

- “Thân phận thiếu phụ này ở chốn thâm cung tịch mịch. Có khi hằng năm khó gặp mặt Cồn Long Vương một lần. Thế thì trách nào nàng chẳng rung động xuân tình gây nên những điều ô uế. Lão Cồn Long Vương oai phong lừng lẫy trên chôn giang hồ gấm mưa thét gió, không biết bao nhiêu tay cao thủ võ lâm phải làm nô lệ y? Thì ngược lại bọn phi tần trong thâm cung, người nào cũng chẳng chịu thủ tiết với y. Ấu cũng là một sự báo ân nhân tiên”.

Thiếu phụ áo vàng chờ lâu không thấy Thượng Quan Kỳ trả lời, không đành lòng được lại hỏi :

- Chàng có tâm sự gì mà bản thân như vậy?

Thiếu phụ này tuy không phải vào hạng chim sa cá lặn, nhưng đầy vẻ phong tình so với Liên Tuyết Kiều thì mỗi người một vẻ khác nhau. Liên Tuyết Kiều có vẻ đẹp kín đáo mơ mộng, khác nào cuối lè hoa nở thơm ngan ngát, còn thiếu phụ này vẻ đẹp lộ lộ như khóm mẫu đơn đầy hoa nở. Đầu mày cuối mắt xuân tình đầm thắm mịn màng mà cử chỉ nói năng đầy khêu gợi.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh mặt đi, đứng lên từ từ bước đến gần cửa sổ hé mở để nhìn ra ngoài. Chàng thấy chục gã đại hán tay cầm binh khí đang sục tìm khắp trong những bụi hoa rậm rạp. Một gã áo đen người cao và gầy, tay dắt một con chó trắng cùng bốn ả cung nữ nói chuyện đi lại phía lầu cao. Chàng rất là hồi hộp nghĩ thầm :

- “Nếu con linh khuyển kia đánh hơi thấy mình trốn ở trên lầu này thì thế nào cũng bị lộ hành tung. Rồi khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến. Dù mình có phải chiến đấu cũng không đủ sợ, nhưng uống mất một phen tâm cơ để trà trộn vào được Cồn Long Vương này”.

Đang lúc ngậm nghĩ bỗng thấy một bàn tay mềm mại mát rượi đặt lên vai và một làn hương mặn nồng đưa vào mũi. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy thiếu phụ áo vàng trên môi thoáng lộ một nụ cười khêu gợi. Thật là nàng đang lòng xuân phơi phới, đầu mày cuối mắt càng nồng tâm yêu. Năm đầu ngón tay nàng dần dần ấn mạnh vào vai chàng. Thượng Quan Kỳ ngậm ngậm kinh hãi, vận động chân khí từ huyệt đan điền đưa lên để bít kín huyệt mạch trên bả vai đang đề phòng thiếu phụ ngấm ngấm hạ độc thủ một cách đột ngột.

Thiếu phụ áo vàng thốt nhiên rút bàn tay lại cười nói một cách rất đa tình :

- Cậu em ơi! Cậu thật đa nghi quá!

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời, đột nhiên có tiếng ồm ồm từ dưới chân lầu hỏi vọng lên :

- Tả lĩnh ban thị vệ là Tam Nhõn Điều Tiêu Xung có việc cần bẩm báo Hương Hậu!

Thiếu phụ áo vàng đột nhiên không cười nữa, nhìn Thượng Quan Kỳ bằng đôi mắt lạnh lùng từ từ bước ra trước cửa sổ vén màn mở cánh cửa nhìn xuống.

Thượng Quan Kỳ cũng bước nhanh lẹ ẩn vào huyết mạch môn sau lưng thiếu phụ khẽ nói :

- Nếu phu nhân muốn chết thì tại hạ chỉ dồn nội lực vào lòng bàn tay ấn mạnh một cái làm đứt tâm mạch phu nhân tức khắc.

Thiếu phụ áo vàng nổi lên một trận cười khanh khách.

Thượng Quan Kỳ bị tiếng cười của nàng làm cho tâm thần hồi hộp. Nếu chàng thúc đẩy nội lực để giết chết thiếu phụ thì chẳng khó gì. Song chàng nghĩ lại nếu mình giết chết nàng tất bị lộ hành tung...

Thượng Quan Kỳ đang nghĩ ngợi thì thiếu phụ áo vàng thôi không cười nữa, cất tiếng đồng dặc hỏi :

- Có phải Tiêu lĩnh ban ở dưới ấy không?

Giọng ồm ồm lại đáp :

- Thuộc hạ thỉnh thị Tiêu Xung.

Thiếu phụ áo vàng hỏi :

- Ngươi đến đây có việc chi?

Tiêu Xung đáp :

- Không có việc đâu dám quấy nhiễu Hương Hậu...

Ngừng một lát gã nói tiếp :

- Thuộc hạ tuần tra nội cung, phát giác ra một tên gian tặc lẻn vào. Linh khuyển đánh hơi tìm vết chạy đến đây...

Thiếu phụ áo vàng buông một giọng hơi gay gắt hỏi lại :

- Sao! Bọn ngươi tưởng ta giấu y trên này ư?

Tiêu Xung đáp :

- Thuộc hạ đâu dám nghĩ vậy. Song, linh khuyển đánh thấy hơi người lạ vào đến đây. Nó thỉnh hơi lắm, không phải chó thường. Nó đuổi đến đây rồi đột nhiên không đi nữa.

Thiếu phụ áo vàng hỏi :

- Vì thế mà ngươi nghi ngờ cả ta nữa hay sao?

Tiêu Xung đáp :

- Thuộc hạ chỉ nghĩ rằng Hương hậu không biết, hoặc giả có gian đồ hiện lên vào ẩn núp trong lầu.

Thiếu phụ áo vàng lại hỏi :

- Vậy giờ ngươi tính sao?

Tiêu Xung đáp :

- Thuộc hạ muốn lên lầu sục tìm xem sao?

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Giỏi nhỉ! Ngươi bảo ta giấu gian tế ở đây phải không?

Tiêu Xung lớn tiếng đáp :

- Thuộc hạ đâu dám thế, nhưng mình mang trọng trách trông nom sự an toàn trong nội cung, đâu dám trái Vương mệnh. Mong rằng Hương hậu lượng thứ cho.

Thiếu phụ áo vàng hỏi :

- Ngươi nói thế là nhất định phải vào đây lục tìm phải không?

Tiêu Xung đáp :

- Thuộc hạ phải làm việc bổn phận. Dù Hương Hậu có bắt tội thuộc hạ cũng đành cam chịu.

Nói đến đây rồi không thấy tiếng tăm gì nữa.

Thiếu phụ áo vàng từ từ quay vào buồng màn đóng cửa sổ lại.

Nàng chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ. Vẻ mặt xuân tình tiêu tan mất cả.

Trái lại nàng ra chiều kinh dị, chậm rãi hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi là ai?

Thượng Quan Kỳ rút tay đang để lên huyết mệnh môn thiếu phụ rồi nói :

- Tại hạ không phải thuộc hạ Cỗn Long Vương.

Thiếu phụ áo vàng nghiêm sắc mặt giục :

- Ngươi nói thật đi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc đã đến thế này, tại hạ đành phải khuất tất phu nhân một chút là mượn chốn khuê phòng này giết hết những kẻ vào đây để sục tìm.

Thiếu phụ áo vàng bình tĩnh hỏi :

- Ngươi nói vậy là có ý muốn giết ta trước phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Nếu tại hạ có ý ấy thì chẳng khác nào Cỗn Long Vương...

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Tại hạ bắt buộc dĩ phải điểm huyết phu nhân. Chờ giết xong những kẻ vào đây rồi sẽ buông tha cho phu nhân chạy trốn khỏi nơi đây...

Thiếu phụ áo vàng cười lạt nói :

- Những người trong tay Cỗn Long Vương mà mong thoát được ư? Ngươi nói vậy thật là ngu ngốc.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Phu nhân cũng bị uống thuốc mê rồi sao?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Cỗ Long Vương khi nào đối đãi với phi tần cũng như đối đãi với thuộc hạ.

Người thử nghĩ mà coi. Người nào đã uống thuốc mê sẽ ra sao? Dù là bậc nghiêng nước nghiêng thành mà tâm trí đã hôn mê thì còn thú vị gì nữa!

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra hỏi :

- Thế thì phu nhân chịu mất mạng ư?

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Ở chốn thâm cung lạnh lẽo, ngày dài như năm, dù ăn ngon mặc tốt cũng chẳng khác gì chiếc thân cá chậu chim lồng, chịu hết mọi sự đau khổ còn ai muốn ở lại đây làm gì.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Thế thì sao phu nhân không trốn chạy?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Ta muốn trốn chạy cũng không xong.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng vì cung cấm canh phòng nghiêm mật, khó lòng hành động?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Canh phòng dù nghiêm ngặt đến đâu cũng không hết chỗ sơ hở. Người đã trà trộn vào đây được, dễ thường thì ta không trốn được hay sao?

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi lại :

- Phu nhân đã không bị thuốc mê lại không sợ thị vệ sao không trốn đi?

Thiếu phụ áo vàng đột nhiên vén quần lên để lộ đùi non trắng như tuyết, nói :

- Tiểu huynh đệ! Cậu coi kỹ đây này!

Thượng Quan Kỳ trông thấy nàng vén quần lên vội ngoảnh trông ra ngoài phía khác. Nhưng nghe nàng nói không dần nổi tính hiếu kỳ vội quay đầu nhìn lại, chàng vừa trông thấy máu nóng trong ngực nổi lên ùng ùng.

Nguyên da thiếu phụ áo vàng trắng như tuyết bị xỏ một sợi dây trắng nhỏ như sợi tóc. Sợi dây trắng nhỏ này xỏ xuyên suốt qua tỳ bà, còn một đầu nữa xuyên qua tường không biết thông đi đến đâu?

Bỗng thấy thiếu phụ áo vàng buồn rầu nói :

- Sợi dây trắng này tuy nhỏ nhưng bền vô cùng, đao kiếm chặt không đứt.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Y cầm tù phu nhân tại chốn thâm cung lạnh lẽo này bằng sợi dây nhỏ ấy ư?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Chẳng những một mình ta, bất luận nàng phi tần nào được Cỗ Long Vương sủng ái đại khái đều chung một số phận với ta.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói :

- Thật là một việc tàn ác chưa từng thấy mà cũng chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Thiếu phụ áo vàng xua tay nói:.

- Gã Tả Lãnh Ban Tam Nhõn Điều Tiêu Xung là một trong những tên được Cỗ Long Vương sủng ái nhất dám liều chết với y. Ta tuy là một vị ái phi của Cỗ Long Vương, song không có quyền ngăn trở gã lên lầu sục sạo. Nếu ngươi bị gã khám phá ra hành tung thì chúng ta ắt là tính mạng không toàn. Chiếu thân ta bị cầm tù thì dù sống hay chết cũng tầm thường, còn ngươi là một trang thiếu niên hào kiệt, chẳng nên liều mạng một cách vô ích. Vậy ngươi trốn ngay đi.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên rút lưỡi đao Kinh Hồn ra, ánh vàng vừa lấp loáng sợi dây trắng luồn qua xương tỳ bà thiếu phụ tức thời bị chặt đứt.

Thượng Quan Kỳ thu kim đao về nói :

- Bất luận những năm trước đây phu nhân đã làm gì và sau đây là thù hay bạn với tại hạ cũng xin phu nhân giúp cho một phen.

Bỗng thấy tiếng đập cửa thành thành vang lên. Thiếu phụ áo vàng dẫn

Thượng Quan Kỳ ẩn vào sau rèm cửa khế bảo :

- Nhờ ơn tướng công giúp cho tiện thiếp khôi phục lại tự do, tiện thiếp cũng xin liều chết để báo đáp. Tướng công hãy tạm ẩn mình nơi đây, để tiện thiếp mở cửa cho vào rồi sẽ liệu.

Nói xong nàng lạng người đi một cái, chạy ra mở cửa.

Thượng Quan Kỳ nhìn thân pháp nàng mau lẹ vô cùng thì biết võ công nàng không vừa.

Một tiếng kẹt cửa vang lên, thiếu phụ áo vàng dẫn gã gầy nhom đi vào.

Thiếu phụ áo vàng từ từ vén quần lên hớ hênh để lộ đùi non trắng như tuyết đẹp như ngọc, cười hỏi :

- Tiêu Lãnh Ban đã trông thấy gian tể lên vào phòng ta chưa?

- Thuộc hạ chưa trông thấy, song linh khuyển đánh hơi đến đây, thuộc hạ đành phải vào xúc phạm Hương Hậu!

Thiếu phụ áo vàng cười nói :

- Ngươi có biết tại sao phải kêu ta bằng Hương Hậu không?

Tiêu Xung lim dim đôi mắt điều hâu cười ha hả nói :

- Thuộc hạ nghe bọn cung nữ đồn vì hương Hậu có tư cách đặc biệt, rất khéo quyến rũ, nên tuy dung mạo cũng vào bậc trung mà được Vương gia rất là sủng ái!

Thiếu phụ áo vàng, cặp mắt mơ màng, lộ một nụ cười quyến rũ nói :

- Ngọn lưỡi người khéo nói hoang đường. Tiêu Lãnh Ban ơi! Ta không tin lời ngươi đâu.

Thì ra thiếu phụ cũng không phải là bậc sắc nước hương trời nhưng làn da lại vừa trắng vừa mịn, lại có nụ cười rất khéo gợi. Sóng tình chan chứa của con người nà dòng còn khiến cho lắm kẻ phải hồn lạc phách xiêu.

Tam Nhõn Điều Tiêu Xung phải nhắm mắt lại quay ra phía khác nói :

- Xin Hương Hậu hãy tránh xa, để thuộc hạ vào tra xét.

Thiếu phụ áo vàng từ từ giơ tay phải ra, những ngón tay búp măng của nàng nắm lấy cổ tay bên phải của Tiêu Xung hỏi :

- Người có biết Côn Long Vương bao giờ về không?

Tiêu Xung thấy bàn tay ngọc sờ vào êm ái làm sao! Toàn thân gã run hân lên chẳng khác nào bị điện giật.

Tấm thân gã cũng run theo gã đáp :

- Thuộc hạ không biết.

Thiếu phụ áo vàng cười nói :

- Ta chắc rằng trong vòng năm ba ngày, Vương gia chưa thể về tới được.

Tiêu Xung ấp úng :

- Cái đó... cái đó...

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Người tự ý sấn vào phòng ta. Nếu sau này Côn Long Vương về ta tố cáo người vào đây trêu cợt ta thì bị tội gì?

Nàng vừa nói vừa dí mạnh năm đầu ngón tay vào huyệt đạo Tiêu Xung.

Tam Nhõn Điều Tiêu Xung bị vỗ bất ngờ, không kịp đề phòng. Gã còn đang mơ màng thì đối phương ra tay một cách đột ngột. Gã rùng mình một cái tấm thân chợt tỉnh, háng giọng rồi quay khuỷu tay lại thích mạnh vào sườn thiếu phụ áo vàng.

Thiếu phụ áo vàng không ngờ đối phương đã bị kiềm chế huyệt mạch vẫn còn phản kích được. Nàng không kịp đề phòng bị khuỷu tay thích mạnh vào sườn, mặt tái mét, nàng không tự chủ được nữa phải lùi lại ba bước, nhưng nàng vẫn nắm chặt huyệt mạch cổ tay Tiêu Xung nhất định không chịu buông ra.

Giữa lúc thiếu phụ áo vàng bị trúng đòn Tiêu Xung, Thượng Quan Kỳ nhảy vọt ra, phóng chưởng đánh rất mau lẹ.

Gã Tiêu Xung quả là một tay võ nghệ hơn đời, huyệt đạo cổ tay phải đã bị thiếu phụ bóp chặt mà vẫn còn huy động được tay trái cự địch. Gã giơ tay trái lên đỡ chưởng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đánh chưởng này đã dùng đến chín phần công lực. Tam Nhõn Điều Tiêu Xung nửa người bị kiềm chế còn chống sao nổi lại chưởng lực của Thượng Quan Kỳ, gã bị rung động đến lục phủ thổ huyết ra hai lần. Thượng Quan Kỳ sợ gã hô hoán lên làm kinh động đội thị vệ, vội phóng chỉ ra điểm huyệt Tiêu Xung.

Thiếu phụ áo vàng buông tay ra, Tiêu Xung ngã ngửa xuống đất.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi :

- Phu nhân bị thương có nặng lắm không?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Gãy mất một xương sườn nhưng không hề chi.

Điệu Sáo Mê Hồn

Hồi 96

Vào hắc thất chặt xiềng cho tứ lão

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Có cần tại hạ giúp một tay không?

Thiếu phụ áo vàng vén áo lên bảo :

- Tướng công nắn chiếc xương bị gãy cho thiếp đi!

Thượng Quan Kỳ không làm thế nào được, đành thò tay nắm kỹ vào chỗ bị thương, quả nhiên sờ thấy một rễ xương sườn bị gãy, liền tiếp lại cho nàng rồi nói :

- Phu nhân hãy đi nghỉ một lúc.

Thiếu phụ áo vàng lúc đầu nói :

- Theo chỗ thiếp biết thì trong bọn thị vệ có rất nhiều tay võ nghệ cao cường.

Tướng công đổi áo cho y rồi có thể đi tuần khắp trong cấm cung, chỉ cần một điều là không gặp phải Thượng Lãm Ban, còn ngoài ra không ai ngăn trở tướng công nữa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Chẳng lẽ bọn thị vệ vẫn đi theo Tiêu Xung cũng không nhận biết mặt người đội trưởng ư?

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Cỗ Long Vương tự cho mình là thông minh tuyệt thế, bao nhiêu tên thị vệ trong thâm cung đều bị thuốc mê, cốt để cho chúng giữ dạ trung thành không dám hai lòng. Nhưng bọn này cũng mất hết trí khôn để phân biệt ai là bạn ai là thù.

Tướng công bảo những người đứng dưới chân lầu kia lui ra, và giữ cẩn thận một chút thì không đến nỗi lộ hình tích dấu.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Vâng lời phu nhân chỉ giáo, tại hạ xin từ biệt đây!

Nói xong trở gót đi ra.

Thiếu phụ áo vàng gọi giật lại :

- Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Thiếu phụ lại ra chiều lẳng lơ.

Thượng Quan Kỳ rất e sợ chi ở lại lâu thêm một chút nữa thì khó lòng giữ gìn được, liền hấp tấp từ biệt đi ngay.

Thiếu nữ áo vàng gót sen thoăn thoắt bước mau rồi nói :

- Bọn thị vệ ở dưới chân lầu đều theo Tiêu Xung đã lâu, tuy bọn chúng uống thuốc mê lâu rồi song bọn chúng gần gũi nhau lâu ngày, tất trong đầu óc đã có một ấn tượng. Hơn nữa tướng công chưa biết phương pháp bảo chúng rút lui. Vậy hãy chờ lại một chút để tiện thiếp đuổi chúng xa ra cho, rồi sẽ nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lời nàng nói rất đúng!”.

Chàng liền khoanh tay nói :

- Phiền phu nhân giúp cho!

Thiếu phụ áo vàng tùm tùm cười, uyển chuyển rời gót ngọc ra gần cửa sổ vẫy tay nói :

- Tiêu Lãnh Ban bảo các người hãy lui ra.

Quả nhiên bọn thị vệ gác dưới chân lầu dắt linh khuyển kéo nhau đi.

Chính thiếu phụ áo vàng cũng không ngờ bọn thị vệ rút lui đi một cách dễ dàng đến thế, nàng đứng ngẩn người ra. Thượng Quan Kỳ thấy nàng đứng trước cửa sổ xuất thần thì không nhịn được khẽ nói :

- Phu nhân làm sao vậy?

Thiếu phụ áo vàng chậm rãi đáp :

- Bọn chúng đi cả rồi...

Đoạn quay vào nói tiếp :

- Không ngờ tòa cung cấm phòng thủ nghiêm mật như mấy vòng dây siết mà vẫn còn có nhiều chỗ sơ hở.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Ân tình cứu nhau bữa nay, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ. Sau này còn có duyên hội ngộ, xin hết lòng báo đáp. Phu nhân hãy trân trọng mình vàng.

Chàng trở gót toan đi, bỗng có tiếng giày lẹp lẹp đi vào. Thiếu phụ áo vàng nhú cặp lông mày lá liễu cất tiếng hỏi :

- Ai đó?

Bên ngoài một giọng trong trẻo vang lên :

- Tiệp tỳ là Hạng Hoa, vâng mệnh Thiên Hậu đến đây có việc quan trọng cần diện bảm Hương Hậu.

Thiếu phụ áo vàng giờ bàn tay ngọc ra vẫy và khẽ bảo Thượng Quan Kỳ :

- Tướng công chạy đi thôi! Đừng can thiệp vào việc của tiệp thiếp nữa.

Thượng Quan Kỳ phóng chân đá Tiêu Xung vào gầm giường, rồi núp vào sau rèm nói :

- Phu nhân bảo cô ta vào, nếu ả có lòng đen tối, tại hạ sẽ giúp phu nhân khử trừ ả đi.

Thiếu phụ áo vàng do dự một chút bước lại gần vách đẩy tay một cái, lập tức cánh cửa mở ra. Bỗng thấy một ả cung nữ mặc áo sắc sỡ cúi đầu đi vào, nghiêng mình thi lễ nói :

- Xin bái kiến Hương Hậu.

Thiếu phụ áo vàng hỏi :

- Người bắt tất phải đa lễ, có việc gì nói mau đi!

Đoạn nàng ấn tay vào vách cho cơ quan chuyển động, cánh cửa lại lung lay ả cung nữ áo sắc sỡ nói :

- Thiên hậu vừa mới được mấy nơi báo cáo về rằng trong thâm cung đã phát giác ra có gian tế trà trộn vào...

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Cái đó bản hậu chưa được tin gì.

Cung nữ nói :

- Thiên Hậu sai tiện tỳ đến đây để thông báo và xin Hương Hậu nghiêm mật đề phòng.

Ả vừa nói vừa đảo mắt nhìn bốn phía để coi tình hình trong nhà.

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Được rồi...

Rồi nàng cười lạt hỏi :

- Người lão liêng gì thế?

Ả cung nữ này dường như tay mắt rất linh mẫn, đột nhiên ả lạng người đi một cái, tiến vào vén tấm rèm trước giường lên, thò tay vào kéo Tam Nhõn Điều Tiêu Xung ra.

Thiếu nữ áo vàng thấy cơ mưu đã bị bại lộ, quát mắng :

- Con tiện tỳ này vô lễ thật!

Rồi phóng chưởng đánh ra nhanh như chớp. Cung nữ mặc áo sắc sỡ lay người đi tránh khỏi. Ả không ra tay phản kích, nhưng coi thân pháp ả cực kỳ linh diệu đủ biết võ công ả không vừa. Thượng Quan Kỳ nhảy vọt ra phóng chưởng lần chỉ đánh tới tấp.

Chàng thấy đại sự sắp thất bại đến nơi vì ả cung nữ này cần phải giết ả đi để bưng kín miệng bình, nên ra đòn rất lợi hại điểm vào những huyết trọng yếu cung nữ. Song chân tay ả mau lẹ dị thường khiến Thượng Quan Kỳ phải ngạc nhiên. Tuy chàng đánh chớp nhoáng như thế lại thi triển hết tài năng. Vậy mà thủy chung đôi phương vẫn né tránh một cách ung dung. Thượng Quan Kỳ công kích kịch liệt vẫn không thắng được ả cung nữ, thì trong lòng rất là kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nếu ả này quả nhiên là cung nữ thì trong phủ Cỗ Long Vương đáng sợ thật”!

Chàng vừa nghĩ vừa đánh mạnh hơn.

Bỗng thấy một âm thanh nhỏ bé lọt vào tai chàng :

- Thôi đừng đánh nữa, mau trốn ra đi! Chỗ này để mặc ta xử trí.

Tiếng nói rất êm tai, rõ là thanh âm của Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ cũng thi triển phép Truyền âm Nhập Mật nói :

- Hương Hậu đây đã cải tà quy chính, nếu dùng được thì dùng còn không dùng được thì nên buông tha cho vị Phu nhân này trốn chạy.
Vừa dứt lời chàng đã nhảy xuống lầu. Thượng Quan Kỳ xuống lầu rồi, từ từ cất bước đi trên con đường lát đá trắng, xem hoa cỏ đủ màu lên các ẩn hiện. Cả tòa đình viện rộng lớn đều tĩnh mịch. Thật là một nơi u nhã trang lệ và huyền bí.

Trong những tòa lầu các trùng điệp có biết bao nhiêu người mà bốn bên phẳng lặng như tờ. Bầu không khí thâm lương, nặng trĩu bao phủ tòa cung thất bao la.

Đột nhiên có tiếng chân bước lạo xạo. Trong bụi cây hoa rậm rạp, bốn gã áo đen cầm quỹ đầu đao chạy ra. Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm đề phòng, song vẫn bình tĩnh bước đi.

Bốn gã áo đen ngoảnh đầu trông chàng rồi hạ thấp đao xuống đứng tránh sang bên, thái độ rất là cung kính. Thượng Quan Kỳ không biết lệ luật trong Vương phủ phải đáp lễ như thế nào cho đúng liền rào bước đi ngay.

Chàng đi quanh hết mặt giàn hoa thì thấy một tòa lầu vây giậu sắt chung quanh. Từ tường vách cho đến phòng ốc toàn là một màu đen kịt. Trên giậu sắt có biển đề là: “Kẻ nào tiến vào một bước tức bị phanh thây”!

Thượng Quan Kỳ tự hỏi :

- “Không biết chỗ này có gì mà phòng bị nghiêm mật thế?”

Chàng nhìn kỹ trên giậu sắt có phủ một lớp óng ánh màu xanh thẫm, dường như thuốc kịch độc bôi vào, chàng bắt giắc, động tâm tự hỏi :

- “Phải chăng đây là nhà chứa chất độc, đứng đây ngăn những mũi tên bắn tới thì thà rằng xông vào trong nhà sắt xem sao còn hơn”.

Nghĩ vậy, chàng tung mình nhảy qua giậu sắt đi thẳng vào dãy phòng đen tối. Thượng Quan Kỳ sau khi trải qua mấy vụ đại biến, chàng trở nên rất cẩn thận, cất bước dè dặt, vừa đi vừa đề ý biến chuyển xung quanh.

Quả nhiên chàng phát giắc ra rằng: Mặt đất phía trong giậu sắt không giống những nơi khác, tựa hồ có rắc một thứ phấn đen lên. Chàng nín thở, để tụ chân khí, bước rất thong thả lẻ làng đi thẳng vào trong tòa nhà đen tối.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ trước cửa có vòng sắt đóng chặt và khóa bằng khóa lớn. Chấn song cửa bằng những cây sắt to hơn ngón tay. Phía trong lại che những bức màn rất dày, không tài nào trông thấy cảnh vật trong nhà.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Liên Tuyết Kiều bảo ta khu nhà mật thất đề phòng cực kỳ nghiêm mật.

Ngôi nhà này ngoài cửa khóa bằng khóa lớn tựa hồ như cất giấu những gì bí hiểm, mình phải nghĩ cách tiến vào coi”.

Nghĩ vậy chàng giơ tay lên nắm lấy chiếc khóa sắt. Nhưng sắp sờ đến nơi, thốt nhiên nhớ ra cái giậu sắt kia đều bôi thuốc cực độc thì cái khóa sắt này chắc cũng vậy. Trong bọc, mình đã có lợi khí, sao không dùng thử”? Chàng

liền lấy đao Kinh Hồn ra chặt cái khóa. Lưỡi đao Kinh Hồn quả là trên đời hiếm có. Đao vừa chặt xuống, khóa đã rơi ra. Thượng Quan Kỳ thấy khóa bị chặt rồi, không e dè gì nữa, do mũi đao rạch mạnh khe cửa, bỗng thấy mấy tiếng loạt soạt, then cửa sắt cũng bị kim đao chặt đứt. Chàng co chân đạp cửa. Cửa sắt từ từ mở ra. Cánh cửa sắt này dày đến ba tấc, ba cái then cửa to bằng miệng bát, nếu không có đao Kinh Hồn thì ngay một việc phá cửa đã khó làm rồi. Thượng Quan Kỳ thò đầu nhìn vào trong nhà thì chỉ thấy tối đen giờ bàn tay trông không rõ, chàng tiến vào cũng chẳng thấy chi hết, còn đang lưỡng lự chưa dám vào sâu, dừng bước lại nghe ngóng, tay nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn, chân đứng yên không nhúc nhích. Thượng Quan Kỳ vận khí điều hòa hơi thở một hồi rồi mở mắt ra chú ý nhìn vào. Quả nhiên lần này chàng đã nhìn thấy cảnh vật mờ mờ bên trong.

Nguyên căn nhà này mọi vật đều đen sì, lại không có một chút tia sáng nào chiếu vào lọt nên càng tối tăm dị thường.

Thượng Quan Kỳ tuy nín thở nhưng cũng cảm giác được không có mùi vị gì, chàng nghĩ rằng trong nhà này hẳn đã chuẩn bị một lối thông hơi đặc biệt. Đột nhiên từ trong góc nhà tối đen, một âm thanh khàn khàn lạnh lẽo cất tiếng hỏi :

- Ai! Người thật là lớn mật, dám xông vào hắc thất này! Người nên biết rằng đã mấy chục năm nay chưa có một người nào len vào đây mà còn sống sót trở ra.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm đề phòng, hỏi lại :

- Tại hạ vô tình lâm vào đây. Các hạ là ai có thể ra đây hội kiến được chăng? Bỗng thấy tiếng bánh xe chuyển động lách kích. Từ trong góc nhà đen tối một chiếc ghế tựa có bánh xe đột nhiên xông ra. Một lão già toàn thân vận áo đen ngồi nghiêm chỉnh trên ghế.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã nhìn thấy rõ lão già ngồi trên ghế râu dài và tóc rối bù.

Thượng Quan Kỳ đã có nhiều kinh nghiệm, biết rằng Cỗ Long Vương phủ có nhiều sự vật rất là cổ quái. Chàng thấy người này xuất hiện, liền nhìn chăm chú vào mặt xem lão lộ vẻ thù hận hay bị thuốc mê gì chẳng?

Song chàng thấy cặp mắt lão sáng ngời, không giống như những người đã bị thuốc mê và khắp người từ trên xuống dưới lão, cũng không thấy chỗ nào tàn tật.

Lão già lạnh lùng nói :

- Thăng lỗi con kia! Mi ngó lão phu làm chi mà dữ vậy?

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Lão tiên bối ở trong hắc thất này đã bao lâu?

Lão già đáp :

- Hừ! Có lẽ từ lúc mi chưa ra đời.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Căn nhà này không rộng là mấy, sao lão này phải ngồi xe? Hay là lão có tật chân”?

Nghĩ tới đây, chàng lại hỏi :

- Phải chăng cặp giò lão tiên bối không đi lại thuận tiện, nên phải ngồi xe đẩy qua đây lại?

Lão già tức mình nói :

- Ai hoài hoi mà nói chuyện không đâu với mi. Ta chỉ hỏi mi vào đây làm chi?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ vâng lệnh trên tới đây.

Lão già hỏi :

- Mi vâng lệnh ai?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Côn Long Vương!

Lão đột nhiên buông tiếng cả cười nói :

- Hà hà! Thằng nhỏ này gớm thật. Mi dám lừa dối cả ông tổ nhà mi?

Thượng Quan Kỳ cười hỏi :

- Sao lão tiên bối lại biết tại hạ lừa dối?

Lão già nói :

- Mấy chục năm trời, ta chưa từng thấy Côn Long Vương phái người vào căn hắc thất này, chẳng lẽ đối với mi lại có lệ riêng?

Thượng Quan Kỳ tự hỏi :

- “Phải chăng hắc thất này là chỗ Côn Long Vương chế được vật để kiểm chế bọn thuộc hạ y? Ta hãy nghe giọng lưỡi lão này xem sao rồi sẽ liệu”.

Nghĩ vậy chàng chậm rãi đáp :

- Bất luận là Côn Long Vương phái tại hạ đến hay là tại hạ tự tìm vào, đều không quan hệ. Có điều lão tiên bối quanh năm ở trong căn nhà tối tăm, không thấy ánh mặt trời, mà lại ở hàng mấy chục năm tất phải có nguyên nhân gì mới được?

Lão già biến sắc lạnh lùng nói :

- Thằng lỏi con chưa ráo máu đầu, sao đi can thiệp vào việc không đâu.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì lão tiên bối vào ở đây để rèn luyện một thứ võ công kỳ dị thì phải...

Lão già ở trong hắc thất liên mấy chục năm có lý đâu không muốn ra khỏi đây. Thực ra trong lòng lão có nhiều chỗ khổ, nhưng không tiện nói cho Thượng Quan Kỳ biết. Lão nhắm mắt nghĩ ngợi hồi lâu rồi đột nhiên cười lạt hỏi :

- Nghe giọng lưỡi mi tựa hồ như vì bọn lão phu mà ngươi đến đây?

Thượng Quan Kỳ động tâm tự hỏi :

- “Sao? Chẳng lẽ trong khu vực này còn có người khác nữa ư?”

Chàng chú ý nhìn quanh một lượt nhưng chỉ thấy một màu tối đen, không thấy bóng người nào khác.

Lão già cười ha hả nói :

- Mi đừng tìm kiếm nữa. Trong căn nhà này, chỗ nào cũng đặt cơ quan mai phục. Một khi cơ quan phát động thì người không hiểu những cách biến hóa của nó, khó lòng sống sót mà ra thoát.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi :

- Sao? Lão tiên bối muốn lưu giữ luôn cả tại hạ ở đây ư?

Lão già đột nhiên xoay ghế lại lạnh lùng đáp :

- Bất luận là ai, đã vào tới đây chỉ có hai đường phải lựa lấy, một hoặc chết phơi thây hoặc vĩnh viễn không ra khỏi căn nhà một bước.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Lão tiên bối muốn làm khó dễ tại hạ đây à?

Chàng vừa nói vừa nắm chặt chuôi đao Kinh Hồn để phòng bị.

Lão già đột nhiên giơ tay phải ra chụp xuống Thượng Quan Kỳ. Lão xuất thủ nhanh như chớp giật.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Tội nghiệp cho lão này? Không biết lão bị Cỗ Long Vương kiềm chế cách nào mà không dám chống lại mệnh lệnh của y?”.

Chàng vừa nghĩ vừa vung tay trái ra đón lấy chưởng của lão già.

Hai luồng chưởng phong chạm nhau, Thượng Quan Kỳ run lên, không tự chủ được phải lùi lại ba bước. Lão già ngồi trên ghế có bánh xe cũng bị chưởng phong Thượng Quan Kỳ đánh bật đi, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Thượng Quan Kỳ đứng vững lại nói :

- Chưởng lực lão tiên bối cực kỳ hùng hậu, tại hạ không thể địch nổi.

Lão già đằng hắng nói :

- Lão phu ở trong hắc thất cũng đã gặp nhiều tay cao thủ nhưng thấy ít ai chống nổi một chưởng của lão phu. Thế mà thằng lỏi con đón được, thật là một việc hiếm thấy.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Đường như lão già tuyệt không dám trái lệnh Cỗ Long Vương. Nếu mình muốn hỏi cho ra căn nhà mật thất ở đâu, không trái qua một trận ác chiến không xong”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên có hiệu tù và cấp bách vọng lại.

Lão già ngồi bên ghế thốt nhiên biến sắc nói :

- Thằng lỏi này! Mi không phải là người trong phủ Cỗ Long Vương rồi.

Hay quá! Suýt nữa lão phu mắc vào tròng mi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định không muốn lừa dối lão

nữa, toan đem sự thực nói ra.

Nghĩ vậy chàng gật đầu đáp :

- Quả thế! Tại hạ không phải người dưới trướng Cỗ Long Vương. Bản ý của tại hạ là đến đây tìm cách giải cứu cho các bạn võ lâm đã bị y dùng thuốc độc kiềm chế, nên chẳng ngại mạo hiểm liều chết len lỏi vào trong hắc thất này.

Lão già đột nhiên vung tay đẩy cánh cửa sắt còn đang hé mở. Cánh cửa sắt nặng là thế mà bị luồng phong của lão từ đằng xa quạt tới tự nhiên khép chặt lại.

Trong nhà đã tối tăm, vừa rồi cánh cửa sắt hé mở, còn được một tia sáng nhỏ xíu lọt vào. Bây giờ cửa sắt đóng lại, trong nhà đã tối lại càng tối thêm.

Lão già đẩy cửa lại xong chậm rãi hỏi :

- Mi là nhân vật như thế nào nên nói thực đi?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ tên Thượng Quan Kỳ. Muốn được lão tiên bối chỉ giáo cho hai điều.

Lão già giơ một ngón tay lên nói :

- Mi hãy nói ra điều thứ nhất đi!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giản dị lắm. Tòa hắc thất này phải chăng là nơi bí mật chứa độc dược để Cỗ Long Vương dùng vào việc kiềm chế thuộc hạ?

- Thế còn việc thứ hai?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Lão tiên bối ở đây đã lâu, chắc hiểu rõ về tình trạng nhà độc thất, mong rằng được tiên bối chỉ giáo cho đôi điều.

Lão già cười lạt đáp :

- Hai điều đó không có liên quan gì đến bọn lão phu.

- Tại hạ đã không nghĩ gì đến sống chết, chỉ cốt sao phá hủy được nhà độc thất. Dù có phải tan thân cũng không ân hận.

Lão già nói :

- Hắc thất này là nơi thông vào độc thất...

Thượng Quan Kỳ mừng như điên lên hỏi :

- Tại hạ liệu lĩnh đến đây, không biết làm thế nào để tiến vào độc thất?

Lão già đáp :

- Trong nhà hắc thất này có một cái cửa bí mật thông sang nhà độc thất.

Cách mỗi chặng lại có một vị cao nhân canh giữ. Lão phu dù có muốn bảo người, cũng chẳng dễ dàng gì mà vào được.

Bỗng thấy tiếng bánh xe lộc cộc, lại ba cỗ xe tương tự xuất hiện bao vây chung quanh Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ nhìn bốn phía thì ba người ngồi trên ba chiếc xe kia cũng tương tự như lão già trước. Lão nào cũng râu dài và đầu bù tóc rối. Tắm áo mặc trên mình, đều rách nát và tựa hồ

cả bốn lão trong mấy chục năm vẫn ngồi trên chiếc ghế có bánh xe. Thượng Quan Kỳ trông tám luồng nhờn quang lấp lóe thì đoán chắc rằng cả bốn cỗ xe có bốn lão già ngồi trên ghế, tuyệt không trần thiết thứ gì khác nữa.

Thốt nhiên một trận cười the the từ từ trong một góc ám thất nổi lên.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn vào thì tựa hồ tiếng cười tự trong tường vách vọng ra, bất giác chàng kinh hãi đến sồn gai óc, nghĩ thầm :

- “Trong căn nhà hắc thất cổ quái này không những chỉ có bốn lão già kỳ quái mà thôi”.

Tiếng cười đột nhiên im bật, thay bằng một thanh âm lạnh như băng :

- Thăng lỗi kia! Đã lẩn vào bên trong hắc thất thì hai đường phải chọn lấy một, muốn sống hay là muốn chết?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Muốn sống thì làm sao? Và muốn chết thì thế nào?

Thanh âm lạnh như băng đáp :

- Muốn chết thì giản dị lắm, bất tất phải nói nhiều. Còn muốn sống thì phiền phức hơn một chút là trong bốn người kia, người tự ý chọn lấy một để giết đi rồi mi thế chân.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn lão già ngồi trong xe một lượt thì thần sắc lão nào cũng nghiêm trang tỏ ra đã thừa nhận câu nói lạnh như băng của người trong góc nhà vừa rồi. Chàng đột nhiên rút lưỡi đao Kinh Hồn ra vung lên. Trong hắc thất ánh kim quang lấp loáng. Chàng đồng dục nói :

- Bốn vị đã ở trong hắc thất này lâu lắm rồi phải không?

Bốn lão sắc mặt vẫn điềm nhiên đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Thượng Quan Kỳ không nói gì.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp :

- Tại hạ xem tinh thần bốn vị hãy còn tỉnh táo, không giống người đã bị thuốc mê, song đã cam chịu khuất phục dưới quyền người, vâng mệnh người sai khiến thì dĩ nhiên đã bị người kiềm chế rồi...

Chàng đảo mắt sáng loáng nhìn vào bốn chiếc xe nói tiếp :

- Nếu các vị nói rõ nguyên nhân tại sao chịu để người kiềm chế thì may ra tại hạ có thể gắng sức giúp được điều gì chăng?

Bỗng tiếng cười lạnh lẽo lại vang lên. Bốn lão già ngồi trên xe đột nhiên biến sắc vung chưởng đánh ra. Thượng Quan Kỳ đã sớm đề phòng, chàng vừa thấy bốn người giơ tay lên, lập tức né tránh một cách mau lẹ dĩ thường ra ngoài năm thước.

Bốn lão già bốn góc đều nhắm phóng chưởng đánh Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã lạng người tránh khỏi, thành ra chưởng thế bốn người chạm nhau, xoáy thành một cơn gió lốc mãnh liệt. Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay đã liên tiếp bước qua những cơn hiểm nghèo, tăng thêm phần lịch duyệt nhiều. Chàng đoán rằng người đứng trong bóng tối nói ra kia mới là

nhân vật đầu não trong tòa nhà này. Nếu đánh với bốn lão già thì không tìm người đâu nữa để quyết thắng bại.

Nghĩ vậy chàng liền ngấm chỗ phát ra tiếng nói xông tới. Chàng vừa nhảy lại, vừa chú ý nhìn, nhưng chỉ thấy bức tường dày đặc đen sì, tuyệt không thấy bóng người.

Thượng Quan Kỳ là người đầy lòng tự tin, nhận định chắc phương hướng cho khỏi lầm lẫn. Rồi tay cầm kim đao vung lên bỏ mạnh vào bức tường đen kịt.

Lưỡi đao Kinh Hồn quả nhiên sắc bén tuyệt luân, ánh đao vừa lấp lóe đã cắm sâu vào trong vách và ngấp đến tận chuôi. Thượng Quan Kỳ khen thầm :

- “Lưỡi đao này quả là bén thật!”.

Chàng rút mạnh lưỡi đao ra thì một luồng nước nóng tuôn theo ra như suối phun vào đầy mặt mũi và tay mình.

Thượng Quan Kỳ khẽ rú lên :

- Thôi nguy rồi! Trong vách này không biết đã ngấm ngấm dấu chất gì kịch độc. Phen này chắc toàn thân mình sẽ tan nát ra mà chết?

Bỗng thấy bánh xe chuyển lộc cộc, bốn lão già nhất tề xông lại. Thượng Quan Kỳ thấy nước phun vào tay mà không đau đớn chút nào, đưa tay lên mũi ngửi thì thấy mùi tanh rồi chàng biết nước này không phải là thuốc độc mà rõ ràng là máu người. Bất giác chàng cảm thấy phấn khởi chí anh hào, lớn tiếng quát :

- Đừng đụng chạm tới lưỡi đao của tại hạ!

Đoạn chàng vung lên một chiêu Lưu Sa Thiên Lý. Cát Trôi Ngàn Dặm một vùng ánh kim quang lóe mắt. Bốn lão già nghe tiếng Thượng Quan Kỳ quát, chẳng hiểu ra sao, quả nhiên không dám đụng vào lưỡi kim đao của chàng, vội vung chưởng ra mãnh liệt để tránh thế đao, rồi khẽ dùng sức cho xe lui lại.

Lúc bánh xe đang chuyển, bốn lão rút khí giới ra. Mỗi lão trong tay cầm một cây nhuyễn tiên dài chín thước bằng da thường luồng.

Thượng Quan Kỳ bức bách bốn lão già lùi lại rồi la lên :

- Xin bốn vị dừng tay! Tại hạ có điều muốn nói.

Bốn lão già toan dùng roi đánh ra, nghe tiếng Thượng Quan Kỳ la hét, quả nhiên dừng tay lại.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Người đứng trong bóng tối để chỉ huy các vị đã bị tại hạ giết rồi. Ngay từ giờ phút này, bốn vị lão tiên bối được trả lại tự do...

Bốn lão già ngơ ngác nhìn nhau. Thượng Quan Kỳ lại nói tiếp :

- Chỗ vách đá người đó ẩn mình đã bị lưỡi kim đao của tại hạ chém thủng rồi. Với lưỡi kim đao này đừng nói là vách đá, ngay đến gang thép thuần

chất cũng không chống nổi. Bốn vị lão tiên bối tinh thần vẫn còn tỉnh táo, dường như chưa uống phải thuốc mê, song tại hạ biết rằng Côn Long Vương không tin ai bao giờ chắc bốn vị cũng bị y ngấm ngấm kiềm chế cách nào đây.

Bốn lão già lắng tai nghe một lúc, quả nhiên không thấy tiếng tăm gì. Bốn vị này bị nhốt trong hắc thất luôn mấy chục năm trời, đã chịu vô cùng đau khổ. Nên tuy không nghe thấy tiếng người chỉ huy lên tiếng mà vẫn còn sợ sệt không dám nói câu gì.

Thượng Quan Kỳ lại lớn tiếng nói :

- Tại hạ quyết không sợ các vị đâu, mà phải kiểm lời hăm dọa. Bốn vị không tin thì cứ việc động thủ thử coi.

Lúc ấy lão già ở đầu mé tả mạnh dạn lên tiếng hỏi :

- Đại hiệp nói thật chẳng?

Thượng Quan Kỳ tức mình gất lên :

- Tại hạ đã biểu các vị nếu không tin thì cứ việc động thủ đi!

Bốn lão già kia không nghe thấy người chỉ huy lên tiếng, bây giờ mới tin lời Thượng Quan Kỳ, liền cất nhuyển tiên đi nói :

- Đa tạ đại hiệp đã cứu sống chúng tôi.

Thượng Quan Kỳ nhìn thấy lờ mờ bốn lão già khoanh tay thi lễ chứ không xuống xe thì rất lấy làm kỳ hỏi :

- Phải chăng bốn vị đã bị cột vào xe rồi?

Bỗng nghe lão già mé tả thở dài nói :

- Chúng tôi bị cột vào xe mấy chục năm trời, và phải phụ trách canh giữ nơi đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Không hiểu các vị bị cột thế nào? Mong rằng các vị cho hay, may ra tại hạ có giúp được gì chẳng?

Lão này thở dài sườn sượt, vén áo lên nói :

- Nếu mục lục đại hiệp tinh minh thì không cần phải soi đèn cũng có thể trông thấy.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn xem, bất giác run lên nghĩ thầm :

- “Côn Long Vương giở thủ đoạn này thì thật là độc ác dã man đến cùng cực!”.

Nguyên đuôi lão già bị luôn dây thiên tằm qua ba huyết đạo rồi buộc vào xe.

Lão già lại nói :

- Sợi dây này tuy nhỏ xíu nhưng bền bằng thứ tơ tằm ngàn năm dai bền vô cùng! Dù có bảo đao hay bảo kiếm cũng không chặt đứt được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Trong tay tại hạ có lưỡi kim đao này chặt sắt như cát bùn, các vị nhẫn nại thêm chút nữa, để tại hạ thử coi.

Chàng vung kim đao lên chặt dây tơ thiên tằm quả nhiên đứt ngay. Thượng Quan Kỳ thấy lưỡi đao bén sắc như vậy thì trong bụng cả mừng. Chàng giơ đao lên chặt đứt dây tơ cho bốn vị xong, nhưng bốn vị vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ khẽ bảo :

- Dây cột chân đã bị tại hạ chặt đứt rồi, các vị ruỗi chân ra xem.

Bốn lão già nói :

- Chúng tôi còn bị cột một chỗ nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Chỗ nào?

Một vị ít tuổi nhất vén áo dài lên nói :

- Còn chỗ này.

Thượng Quan Kỳ đã để ý nhìn kỹ thì ra xương tỳ bà của bốn người cũng bị luồn hai sợi tơ thiên tằm. Chàng liền vung đao lên chặt hết. Thế rồi cả bốn vị đứng lên được. Nhưng có một vị vừa đứng lên lại lão đảo ngồi xuống, còn ba vị kia thì cất bước đi lui đi tới quanh nhà hoai.

Thượng Quan Kỳ đưa tay nâng lão già chưa đứng lại được hỏi :

- Sao lão tiên bối không đứng lên được?

Lão đáp :

- Cặp giò của lão phu bị hư rồi, không dùng nó để đi lại được nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao vậy?

Lão đáp :

- Lúc Cổn Long Vương hạ lệnh xỏ dây thiên tằm, họ làm trật vị trí, phạm vào huyết trọng yếu một bên chân.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Có lẽ lâu ngày tiên bối không dùng đến chân nên bây giờ ngưng nghịu, đề tại hạ đỡ cho tiên bối đi thử mấy bước.

Lão già ngồi ngay đáp :

- Không được đâu.

Rồi hai tay đẩy xe đi lại rất mau trong căn nhà. Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn ba lão kia thấy họ đi quanh hoai tựa hồ như con nít tập đi thì trong lòng không khỏi sinh nghi, nghĩ thầm :

- “Vừa rồi mấy vị này phóng chưởng lực ra mạnh đến thế, rõ ràng là những tay võ công thượng thặng. Song hai chân bị Cổn Long Vương cột đã mấy chục năm trời chưa bước đi bước nào, nên bây giờ còn tê”.

Ba người từ từ dừng bước, chấp tay nói với Thượng Quan Kỳ :

- Bọn lão phu bị Cổn Long Vương dùng tơ thiên tằm xuyên qua đùi cột mấy chục năm tuy chưa hoàn toàn tê liệt, song chân khí không chạy xuống được thành ra cất bước khó khăn chưa được thuận tiện.

Diệu Sáo Mê Hồn

Hồi 97

Đến chết chưa quên điều nghĩa khí

Thượng Quan Kỳ thở dài hỏi :

- Bây giờ các vị đã thấy bớt chút nào chưa?

Ba lão đồng thanh đáp :

- Đã mấy chục năm trời chưa từng dùng tới, ngày thường lại không vận khí đả thông mạch huyết, không thể trong chốc lát mà vận dụng như thường được.

Thượng Quan Kỳ biết rằng không thể trùng trình được liền chấp tay nói :

- Tại hạ có điều thỉnh giáo các vị.

Bốn người cả kinh hỏi :

- Đại huynh có điều chi, bọn lão phu dầu chết cũng chẳng từ nan.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Các vị có biết nơi tàng trữ độc dược của Côn Long Vương ở chỗ nào không?

Bốn lão trầm ngâm hồi lâu, rồi lão vẫn ngồi trên xe nói :

- Lúc Côn Long Vương dùi qua huyết mạch bọn lão phu để xỏ dây cột, chỉ biểu là có người trong bóng tối chỉ huy, bọn tôi nhất thiết phải nghe theo lời y.

Thực ra y nắm cả quyền sinh sát bọn tôi trong tay. Mấy chục năm trời, bọn tôi chỉ nghe thanh âm truyền lệnh, chứ chưa từng thấy mặt qua lần nào.

Thượng Quan Kỳ lắm bầm: “Mình hỏi mấy ông xem độc thất ở đâu để tìm đến cho lệ, thì mấy ông cứ kể con cà con kê hoài”. Nhưng chàng tuy nóng ruột vẫn miễn cưỡng nghe lời lão kể :

- Trong bốn vị này thì lão có cặp giò tàn phế bị nhốt lâu hơn hết, chắc là biết được nhiều.

Bỗng nghe lão nói tiếp :

- Vì thế mà bọn lão tuy bị cầm tù ở Cồn Long Vương phủ lâu ngày mà không biết rõ nội tình. Chính mắt lão phu đã trông thấy Cồn Long Vương ra vào hắc thất này đến trăm lần. Hoặc giả dưới hắc thất này có nhà độc thất hay không cũng không biết nữa. Có điều nhà độc thất là một nơi rất trọng yếu...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Cồn Long Vương vào đây rồi đi đâu?

- Ở về góc bên tả bức tường kia dường như có một cái cửa ngầm. Lần nào Cồn Long Vương cũng theo chỗ đó tiến vào, song bọn lão phu không biết y mở đóng ra sao?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đã có cửa ngầm, tại hạ thử dùng bảo đao xem có thể tìm ra được chăng? Nói xong tay cầm kim đao đi lại phía đó. Chàng vận nội lực ra cánh tay rồi chém vào vách đá. Lưỡi đao Kinh Hồn quả nhiên chém vào vật cứng càng có hiệu lực. Nhất đao chém xuống ngập đến tận chuôi.

Thượng Quan Kỳ ngầm vận nội công lắc mạnh lưỡi đao Kinh Hồn quả nhiên phát giác ra rằng sau bức tường dày năm tấc là chỗ trống không. Dù đó không phải là cửa ngầm thì cũng là bức tường ngăn. Chàng vận thêm nội lực vào cánh tay để thoát ra một lỗ vuông hai thước. Chàng cẩn thận bê những

tảng đá đặt xuống rồi thò đầu vào xem. Nhà hắc thất đã tối mò, bên kia tường lại càng tối hơn, nhìn chẳng thấy gì.

Thượng Quan Kỳ vận hết nhãn lực nhìn thấy lò mờ một đường hầm thông vào trong thì mừng thầm lắm bả :

- “Nơi đây bí mật, lại coi giữ nghiêm ngặt thì dù không phải là nhà độc thất, tất cũng phải là một khu vực trọng yếu”.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy ba lão đứng kề vai nhau, còn một lão vẫn ngồi trên xe. Cả tám con mắt chăm chú nhìn vào mặt chàng đầy vẻ cung kính.

Bốn lão tuy võ công kém Thượng Quan Kỳ, nhưng ở trong bóng tối đã lâu, chắc mực lực mạnh hơn chàng. Một lão khen :

- Thật là một lưỡi dao ghê hồn.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Các vị trừ khử được những giây trời buộc, vậy nên nhân lúc Cỗ Long Vương chưa về, nên trốn mau đi!

Lão ngồi xe nói :

- Hai chân lão phu đã tàn phế, không đi lại được, xin ở lại đây để giúp đại hiệp một tay.

Ba lão kia đồng thanh đáp :

- Nếu không được đại hiệp giải cứu thì suốt đời chúng tôi vĩnh viễn chìm đắm lại trong nhà hắc thất này. Ôn đức ấy lẽ nào không báo đáp. Ba lão phu cũng tình nguyện ở lại nghe lời đại hiệp sai bảo.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Mình đang lúc đơn thương độc mã, may được mấy vị này trợ lực thì còn gì bằng”. Chàng liền nói :

- Đã vậy thì tại hạ không dám khách sáo, xin các vị ở lại trong hắc thất này để ngăn chặn những người vào đây. Tại hạ chắc rằng mình đã lên vào đây, quyết không che mắt bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương được. Tại hạ xin nhờ

bốn vị cự địch được chăng?

Bốn người đồng thanh đáp :

- Chúng tôi xin lĩnh mạng, dù chết cũng không hối hận.

Lão già mé tả chuyển mình đi hai bước rồi nói :

- Việc giữ nhà hắc thất này ba người đủ rồi, lão phu xin theo đại hiệp cùng vào đường hầm, không hiểu đại hiệp có ưng không?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu vậy càng hay!

Nói xong chàng co chân nhảy một cái, người đã chuồn qua bức tường.

Quả nhiên đây là một đường hầm bí mật, tuy tối đen như mực nhưng không cảm thấy khó thở hay mùi hôi hám chi hết, đủ tỏ rằng đường hầm này thường có người qua lại.

Bỗng có tiếng khàn khàn nói :

- Tầm thân đại hiệp quan trọng vô cùng, không nên mạo hiểm. Lão phu xin đi trước mở đường.

Thượng Quan Kỳ toan ngăn lại thì lão đã lạng người tiến lên trước, một tay đỡ trước ngực còn một tay chuẩn bị đối địch, chân bước từ từ đi về phía trước.

Con đường hầm này đi được vài chục thước thì đến chỗ ngã ba. Lão già dẫn đường quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Xin đại hiệp tính xem đi đường nào? Lão phu không dám tự quyết.

Thượng Quan Kỳ chú ý một lúc rồi quyết định :

- Đi về mé tả!

Lão già dẫn đường xoay mình đi vào đường bên trái. Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhớ đến lời hẹn với Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư. Nhưng ở trong nhà hắc thất này không có ánh mặt trời nên chẳng hiểu bây giờ là mấy giờ? Chàng lại nghĩ đến Liên Tuyết Kiều đã lên vào Cồn Long Vương phủ

sao lại không chịu hợp sức với mình để đi phá nhà độc thất. Nàng ở trong phủ Cồn Long Vương từ thuở nhỏ, chắc hình thế đã biết rõ hay ít ra cũng biết vị trí nhà độc thất ở chỗ nào, để mình khỏi mất công lần mò.

Bao nhiêu tâm sự man mác trong lòng, thành ra tai mắt mất hết linh mẫn.

Chàng mãi nghĩ quên cả mình đang dần thân vào nơi hiểm địa.

Thốt nhiên bên tai nghe có tiếng rên rỉ, rồi một bóng người xông tới.

Thượng Quan Kỳ bị cơn diễn biến xảy ra đột ngột, giật mình tỉnh lại, vội đưa tay phải ra để chặn bóng đen. Thì nghe giọng nói khàn khàn khẽ lên tiếng :

- Đại hiệp! Phía trước... phía trước có....

Thần trí Thượng Quan Kỳ đã hoàn toàn tỉnh hẳn, khẽ nhấc lão già đi trước :

- Dừng lên tiếng!

Chàng lạng người đi một cái lùi lại tám thước, tay phải để vào huyệt Huyền Cơ lão già, nói :

- Tại hạ giúp tiên bối vận khí hành công, ổn định thương thế.

Lão phu phều phào nói :

- Mau buông lão phu ra! Mấy ông bạn chúng tôi đã có linh dược. Đại hiệp hãy đứng chờ ở đây, chớ có vội khinh địch tiến vào một mình. Lão phu trở ra hắc thất lấy thuốc uống rồi vào ngay.

Lão cự mình thoát khỏi tay Thượng Quan Kỳ, rồi lật đật theo đường cũ trở ra.

Thượng Quan Kỳ lâm bầm một mình :

- “Không biết lão này bị trọng thương thế nào? Giả tử lão không đi trước mở đường, chắc mình bị ám toán rồi. Thượng Quan Kỳ hỏi Thượng Quan Kỳ! Mi đang ở trước mặt đại địch dòm ngó, cuộc sinh tử chi trong nháy mắt thế mà mi không tập trung tâm thần đề phòng thì thật là ngốc”.

Nghĩ tới đây, chàng rất áy náy vì mình sơ suất để lão già bị trọng thương.

Chàng liền từ từ cởi áo ngoài ra, mặc áo Thiên Tằm y vào người.

Nguyên chàng có tính cách cao ngạo tuy đã được Liên Tuyết Kiều cho tấm bảo y này, nhưng chàng vẫn gấp để trước ngực chứ chưa mặc hẳn vào. Bây giờ thấy lão già bị thương, chàng sực nhớ đến mũi tên kinh khủng phóng tới chàng lúc còn ở ngoài giậu sắt nhà hắc thất, nhờ có bảo y để trước ngực mà mũi tên ác độc kia không đâm suốt vào ngực chàng được.

Lúc này chàng cảm thấy thân mình quan trọng vô cùng, vì công việc điều tra đại cuộc cực kỳ quan hệ chẳng những không dám coi thường cái chết, mà còn sợ luôn cả mình bị trọng thương nữa.

Chàng vừa thay áo xong thì có tiếng chân người lịch bạch đi vào, bất giác giật mình nghĩ thầm :

- “Phía trước có mai phục, phía sau lại có truy binh, chắc bữa nay phải xảy cuộc chém giết toại bời”.

Thượng Quan Kỳ vừa nghĩ vừa lên tiếng hỏi :

- Ai đó?

Bỗng xa xa có tiếng đáp lại :

- Đại hiệp đây ư? Lão phu đây.

Rồi tiếng chân tự nhiên ngừng bật, một bóng người nhanh như bay lướt tới.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn thấy lão già áo đen tưởng là lão tìm nơi trú vào chàng liền nói :

- Thuộc của mấy ông bạn lão tiên bối quả là linh dược đáng kêu là: “Vạn sự hồi xuân”.

Người mới đến, buồn rầu nói :

- Y chết rồi!

Thượng Quan Kỳ giật mình nhắc lại :

- Chết rồi?

Nguyên bốn lão già trong hắc thất, tuổi tác sần sần ngang nhau, quần áo

cũng tương tự như nhau. Hơn nữa mấy chục năm trời không được tắm gội, râu tóc mọc đầy, nên khó lòng phân biệt được rõ ràng.

Lão già áo đen thở dài :

- Y vừa trúng chưởng lại vừa trúng ám khí tuyệt độc dùng toàn lực ráng chạy ra khỏi đường hầm về tới hắc thất nói được ba bốn câu rồi tắt thở mà chết liền.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao y không bảo cho tại hạ hay?

Lão già áo đen đáp :

- Y sợ đại hiệp cố thân dẫn mình vào nơi nguy hiểm, cố chạy ra khỏi đường hầm để giục lão phu chạy theo đại hiệp để mở đường.

Thượng Quan Kỳ ngậm ngùi không nói gì nữa trong lòng rất hối hận. Chàng trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Thôi được, lão tiên bối đã đến đây vậy đi theo tại hạ vào xem sao? Và tiên bối nhớ theo tại hạ đừng cách xa nhau quá.

Lão già áo đen nói :

- Lão phu đến đây là để đi trước mở đường cho đại hiệp, nếu có gặp mai phục thì lão phu chạm trán đại địch trước cho đại hiệp có đủ thời gian chuẩn bị.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Không hề chi! Tại hạ đã có phương pháp tránh ám khí, không muốn cho tiên bối phải mạo hiểm.

Nói xong chàng cất bước đi ngay.

Lão già áo đen lạng người một cái để tranh đi trước. Thượng Quan Kỳ đã liệu trước. Chàng đưa tay phải ra nắm lấy cổ tay lão già áo đen nói :

- Nếu tiên bối không chịu nghe lời tại hạ thì xin mời ra khỏi đường hầm này mà không thể thì tại hạ đành phải điểm huyệt tiên bối.

Lão già áo đen thở dài nói :

- Đã thế thì lão phu xin tuân lệnh đi sau, đại hiệp buông tay ra!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tiền bối rút binh khí ra đề phòng gạt ám khí rồi chúng ta đi vào.

Trước đó có một lão già bị uổng mạng, Thượng Quan Kỳ không dám coi thường nữa, một mặt vận khí đề phòng, một mặt đi lần từng bước, tay nắm chặt chuôi kim đao để chuẩn bị đối phó với những biến cố xảy ra.

Đột nhiên trong bóng tối có một luồng kinh lực đánh tới Thượng Quan Kỳ.

Luồng kinh lực này không có tiếng tăm gì, nên gần đến nơi Thượng Quan Kỳ mới biết. Chàng vội vùng tay đánh ra.

Lúc hai luồng chưởng lực chạm nhau, Thượng Quan Kỳ đột nhiên cảm thấy trước ngực và khuỷu tay bên phải có những vật gì nhỏ bé đụng vào người chàng.

Nhưng chỗ trúng phải thấy đau ngấm ngấm.

Thượng Quan Kỳ run lên, không biết rằng đối phương phóng chưởng lực ra trước rồi mới phóng ám khí sau, khiến mình đang phân tâm chống lại chưởng lực thì ám khí tiếp đến. Đòn này thật là độc hiểm, dù người võ công cao đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi.

Bất giác chàng âm thầm la lên :

- Thật là nhục quá! Nếu không có bảo y của Liên Tuyết Kiều tặng cho và không rút kinh nghiệm ở nơi ông bạn già vừa bị chết uổng thì e rằng mình cũng uổng mạng ở trong đường hầm này rồi.

Chàng lại sức nhớ ông già đi sau, nếu để lão tranh đi trước thì cũng chung một số phận như lão trước.

Chàng lùi lại ba bước rồi thi triển phép Truyền Âm Nhập Mật bảo lão :

- Phía trước có mai phục, tiền bối không nên tiến lên nữa?

Lão già áo đen quả là người khí khái, hiên ngang nói :

- Để lão phu đi trước mở đường cho.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 98

DƯỚI ĐƯỜNG HÀM, QUÁI NHÂN XUẤT HIỆN

Thượng Quan Kỳ nắm vai ông già lại nói:

– Tiền bối không nên mạo hiểm, xin cứ giữ nguyên chỗ này, hễ nghe tiếng tại hạ gọi hãy tiến vào.

Dứt lời, chàng lại xông thẳng về phía trước. Bỗng thấy một luồng ám khí đánh xéo lại.

Thượng Quan Kỳ lần này chuẩn bị kỹ hơn, tay phải phóng chưởng ra đồng thời tay trái vung lưỡi đao Kinh Hồn để che ngũ quan.

Quả nhiên chàng lại cảm thấy hai cạnh sườn bị sức mạnh của vật gì đánh vào.

Tuy ám khí đánh đến rất mau, song Thượng Quan Kỳ cũng chạy rất lẹ.

Chớp mắt chàng đã nhảy đi xa hơn hai trượng rồi chú ý phòng bị.

Ngờ đâu chờ đã khá lâu mà vẫn không thấy tiềm lực cùng ám khí đánh tới nữa.

Chàng tập trung hết mục lực để nhìn ra hai bên, nhưng chỉ thấy tối đen không có chỗ nào đáng nghi thì lẩm bẩm: “Quái lạ! Chưởng lực cùng ám khí tựa hồ ở khu này phóng ra sao bây giờ lại không thấy gì nữa? Nếu kinh lực

cùng ám khí theo đường thẳng mà nói thì chỉ còn cách chỗ này rất gần”.

Thượng Quan Kỳ vừa lấy làm kinh dị vừa trở gót quay trở lại tìm tòi nghe ngóng. Chàng nghĩ thầm: “Tình thế đã hiển nhiên, người phóng ám khí ra chỉ gần đây đây, nếu không tìm ra được người đó để trừ khử đi thì sau khi mình qua chỗ này rồi, tất bị y chặn mất đường ra. Đó là một điều đáng lo”.

Từ lúc Thượng Quan Kỳ vào Cổ Long Vương phủ đã thấy bao nhiêu chuyện kỳ lạ, nên đối với vụ bị tiềm lực cùng ám khí đánh tới này, chàng không dám phán đoán hàm hồ. Chàng nhận định phương hướng men theo vách đá rồi tiến về phía trước tìm lại.

Sau khi dừng lại một lúc lâu trong bóng tối, Thượng Quan Kỳ đã nhìn thấy cảnh vật trong vòng mấy thước.

Nguyên mục lực của chàng lút canh khuya không có trăng sao chàng vẫn có thể trông rõ ngoài xa hàng năm, sáu trượng. Nhưng ở trong đường hầm này nhãn lực chàng chỉ trông ra xa được chừng vài thước mà thôi.

Thượng Quan Kỳ đang đi, chợt thấy phía trước cách chừng vài thước, vách đá có một huyết động. Chàng để ý nhìn kỹ thì huyết động này đi chênh chếch vào.

Thượng Quan Kỳ chợt tỉnh ngộ lắm bầm:

– Phải rồi! Người phóng ám khí núp trong huyết động này. Xem kinh lực của đối phương nếu họ đường đường chính chính tỉ thí với mình, chưa chắc mình đã ăn đứt. Con người có võ công, như vậy mà phải lén lút tập kích, không biết bọ có dụng ý gì”?

Chàng còn đang suy nghĩ thì đã gần tới huyết động. Chàng dán tai vào nghe ngóng thì quả nhiên có tiếng người thở hít rất khẽ, rõ ràng là một tay cao thủ nội công vào hạng thượng thặng.

Thượng Quan Kỳ nắm chắc lưỡi đao Kinh Hồn, dẫn giọng quát:

– Đại giá chưởng lực hùng mạnh, sao không chịu ra mặt hội kiến, hoặc tỉ thí

một cách đường đường chính chính mà phải lén lút đánh trộm Như thế đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu.

Bỗng thấy một tiếng cười lạnh lẽo nổi lên, rồi từ trong huyết động vách đá một cánh tay đưa ra toan bắt lưỡi đao Kinh Hồn, đồng thời một thanh âm lạnh lùng lên tiếng:

– Lão phu không được quyền tự chủ, đâu có phải là ta sợ ngươi!

Chưa dứt lời, rú lên một tiếng thất thanh rồi lùi lại.

Nguyên lưỡi Kinh Hồn đao sắc bén phi thường, cánh tay từ trong bích động đưa ra đụng vào lưỡi kim đao, bị đứt mất từ cổ tay, máu tươi chảy ra như suối.

Thượng Quan Kỳ thu đao về xông thẳng vào huyết động thì bất thành lĩnh một luồng kinh lực từ trong huyết động phóng ra. Thượng Quan Kỳ đã đề phòng từ trước, giờ tay áo bên trái lên quét ngang.

Luồng kinh lực kia cũng mạnh gớm khiếp. Chưởng lực hai bên vừa chạm nhau, Thượng Quan Kỳ bị hất trở lại.

Chàng giật mình nghĩ thầm: Trong thạch động này không biết nhân vật nào mà võ công ghê gớm như vậy?

Thượng Quan Kỳ là hạng niên thiếu, khí huyết đương thịnh, vừa bị hất ra ngoài thạch động, chàng chỉ điều dưỡng một chút rồi giờ tay trái lên che mặt, lại xông vào huyết động thì một luồng tiềm lực khác rất mãnh liệt phóng ra.

Thượng Quan Kỳ để tuột hết công lực, tay trái đánh mạnh ra một chưởng.

Chưởng lực hai bên chạm nhau xoáy lại thành một cơn gió lốc quét thạch động rào rào.

Thượng Quan Kỳ tuy đỡ được chưởng đó, song trong lòng không khỏi kinh hãi, nghĩ thầm: “Người trong động này võ công còn cao hơn mình..”..

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thốt nhiên một luồng hào quang lóe ra lấp

loáng đâm tươi.

Thượng Quan Kỳ vung đao lên đo đánh choang một tiếng, thanh trường kiếm kia bị gãy đôi.

Bỗng trên không những ánh sáng vàng vọt ra, vô số ám khí tới tấp phóng lại.

Thượng Quan Kỳ múa kim đao che mặt, bao nhiêu ám khí đều bị kim đao gạt rơi xuống la tả. Chàng lại y có áo Thiên Tằm nên không cần đề phòng những ám khí phóng vào người...

Người trong bích động dường như thế cùng lực kiệt bật lên tiếng cười the the rồi quát:

– Ám khí này của lão phu không những tôi thuốc kịch độc mà còn chuyên dễ phá khí lực nội công. Người ý mình võ công cao cường, thì dù có giỏi chẳng nữa cũng chỉ chống được trong vòng nửa giờ...

Thượng Quan Kỳ cười thâm, lên tiếng quát:

– Máy mũi ám khí đó làm gì được tại hạ? Song hoàng thiên có đức hiếu sinh, tại hạ không tuyệt diệt. Nếu đại giá không hạ khí giới thì đừng trách lưỡi đao Kinh Hồn vô tình.

Trong bóng tối bỗng nổi lên những tiếng rú kinh ngạc:

– Trời ơi? Kinh Hồn đao! Phải chăng là một thứ trong “Võ Lâm Tam Bảo”?

Lại một âm thanh khác nói tiếp:

– Y đã có lưỡi đao Kinh Hồn, tất nhiên trong mình còn mặc áo Thiên Tằm. Thế thì y còn sợ gì tên độc nữa?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thâm: “Người trong bích động này xem chừng biết rõ Võ Lâm Tam Bảo”. Chàng liền quát to:

– Đại giá đã biết uy thế Võ Lâm Tam Bảo chẳng lẽ còn muốn thử xem nó lợi hại ra sao nữa chăng?

Trong bích động đột nhiên vang lên hai tiếng thờ dài, nói:

– Các hạ đã mang Võ Lâm Tam Bảo trong người, dĩ nhiên phải là một cao

nhân quán thế. Không hiểu các hạ có thể cho biết đại danh được chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ, một kẻ hậu tiến trong võ lâm mà thôi.

Chàng đợi lâu không thấy trong bích động có tiếng trả lời thì cho rằng cái tên Thượng Quan Kỳ có lẽ đối phương chưa nghe thấy bao giờ, nên họ trầm ngâm không đáp lại.

Qua một thời gian chùng uống cạn tuần trà, Thượng Quan Kỳ không nhẫn nại được nữa, toan cất tiếng hỏi lại, thì nghe trong bích động có một người nói nhỏ:

– Đạo huynh! Trong võ lâm không kể gì người lớn hay người nhỏ, ai thành đạt là hơn. Đạo huynh cùng bản tăng đều là người có chút danh vọng, thế mà bị Cỗ Long Vương nhốt vào trong thạch động này mấy chục năm trời.

Rồi chàng lại thấy một thanh âm khác đáp lại:

– Đạo huynh nói phải lắm! Ông bạn này đã lấy được Võ Lâm Tam Bảo trong tay thì nhất định phải là người phi thường.

Thượng Quan Kỳ lắng tai nghe hai người nói chuyện trong bích động đột nhiên im bặt, kế tiếp là một tiếng “Chát” vọng lên như tiếng đá chạm nhau. Rồi tia lửa lóe lên.

Nhãn lực của Thượng Quan Kỳ quả thực hơn người.

Dưới ánh lửa lóe lên một cái, chàng đã nhìn thấy bộ mặt hai người tóc dài râu quăn ngồi tựa vào vách đá.

Bỗng nghe có tiếng trầm. trầm hỏi vọng ra:

– Thượng Quan huynh đã nhìn rõ mặt bản tăng chưa?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm “Y đã tự xưng là bản tăng thì dĩ nhiên là một vị hòa thượng”, liền lớn tiếng hỏi:

– Đại sư pháp hiệu là gì?

Một thanh âm trầm trầm khẽ đáp:

– Bần tăng là Thiên Mộc – xuất thân thuộc phái Tung Sơn chùa Thiếu Lâm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Vậy đại sư phụ có biết Thiết Mộc đại sư không?

Thiên Mộc đại sư đáp:

– Y là sư đệ bần tăng sao thí chủ lại biết?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ cùng y có duyên hội ngộ được vài lần. Thấy y là bậc võ công cao cường nên tại hạ rất kính phục.

Thiên Mộc đại sư thở dài nói:

Vị đạo trưởng đây cũng bị cầm tù với bần tăng, và là một bậc cao đồ của phái Côn Luân, đạo hiệu là Thanh Linh đạo trưởng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị là những bậc tiền bối trong võ lâm mà tại hạ không biết, xin hai vị tha tội cho.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Bần tăng cùng Thanh Linh đạo trưởng bị tên nghiệt đồ đó nhốt ở đây không biết bao nhiêu lâu, vì trong thạch động này không có ánh dương quang chẳng biết ngày đêm là gì nữa. Nhưng chắc cũng đến trên mười năm nay.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm:

– Đáng tiếc là mình xuất thân quá muộn nên chưa được nghe tên tuổi mấy vị này. Giả tí Tích Mộc đại sư cũng vào đây với mình thì y có thể biết rõ ngày Thiên Mộc mất tích.

Chàng chưa kịp trả lời thì Thanh Linh đạo trưởng đã lên tiếng:

– Thượng Quan huynh đã đủ sức chống cự lại chương lực và ám khí của bần đạo cùng Thiên Mộc đạo huynh thì đủ biết là bản lĩnh hơn người.

Thượng Quan Kỳ khiêm tốn nói:

– Bất quá tại hạ trông cậy vào uy lực Võ Lâm Tam Bảo, chứ thực ra chẳng có bản lĩnh gì đáng kể.

Thiên Mộc nói:

– Dù uy lực của tam bảo ghê gớm đến đâu nhưng người bản lĩnh tầm thường cũng không chống lại được với hai chưởng vừa rồi. Thượng Quan huynh đã len lỏi vào nhà mật thất này tất phải có việc gì, liệu cho biết được chẳng?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Hai người này công lực thâm hậu lại xuất thân ở những môn phái lớn, không biết vì lẽ gì đã bị Cỗ Long Vương nhốt ở đây”?.

Mình chẳng nên nói dối làm gì, liền đáp:

– Cỗ Long Vương làm nhiều điều tàn ác đã gây ra bao nhiêu kiếp vận đen tối cho võ lâm. Y nhờ có độc dược lâm mê muội thần trí để kiềm chế những tay cao thủ giang hồ. Tại hạ muốn liều mình...

Nói tới đây, chàng chàng sực nhớ ra điều gì liền nói:

– Coi thần trí hai vị dường như không giống những người đã bị thuốc mê.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Chúng tôi tuy chưa uống thuốc mê nhưng phải chịu khổ sở còn hơn những người bị đánh thuốc gập bội...

Thốt nhiên lão kêu lên một tiếng rồi im bặt.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã đứng rất gần hai người. Chàng chú ý nhìn thì thấy Thiên Mộc đại sư mồ hôi toát ra như tắm vì đau đớn vô cùng.

Thượng Quan Kỳ đã rút kinh nghiệm, nên vừa trông thấy liền biết ngay là Cỗ Long Vương trói buộc hai vị này bằng một cách nào đó và hiện có người đang giật dây. Chàng liền tiến lại gần thêm một bước khẽ nói:

– Trong tay vẫn búi có đao Kinh Hồn sắc bén vô cùng, may ra giải trừ được dây trói buộc cho tiền bối.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Ở trên lưng bắn tăng...

Rồi đau quá không nói được nữa.

Thượng Quan Kỳ bước quanh lại sau lưng Thiên Mộc ngằm vận nội lực, vung Kinh Hồn đao chém xuống đánh “Sạt” một tiếng.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên thở phào một cái nói:

– Xin đa tạ Thượng Quan thí chủ.

Thượng Quan Kỳ lại vung kim đao lên toan chém xuống phía sau lưng

Thanh Linh đạo trưởng, nhưng đạo trưởng giơ tay ra ngăn lại nói:

– Khoan đã.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng không bị dây trói hay sao?

Thanh Linh đạo trưởng khẽ đáp:

– Chỗ trói buộc bản đạo dính liền với cơ quan bố trí trong vách đá. Bây giờ thí chủ chém xuống e rằng trong bích động này xảy ra biến cố...

Thanh Linh thốt nhiên dừng lại không nói nữa, rồi quát hỏi:

– Ai?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin tiên bối vào đây.

Rồi khẽ giới thiệu hai vị.

– Đây là một vị tiên bối cùng một cảnh ngộ với hai vị, đã bị Cỗn Long Vương dùng thuật Kim Châm Quá Huyết rồi lấy tơ Thiên Tằm luôn qua huyết đạo nhốt trong tòa hắc thất.

Nói xong lão áo đen cũng vào tới nơi.

Lúc này Thiên Mộc đại sư đã hết đau, nhìn thấy người mới đến quả nhiên cùng bị một trường hợp như mình và tựa hồ mấy chục năm trời chưa được tắm gội.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dây buộc trong người đạo trưởng không chặt đi, tại hạ e rằng khó lòng ra khỏi bích động này.

Thanh Linh đạo trưởng nói:

– Chỗ trói buộc bản đạo tuy dính liền với cơ quan trong bích động, nhưng không đến nỗi đau khổ quá như Thiên Mộc đại sư. Bây giờ xin Thượng Quan thí chủ đưa đại sư chạy trước đi!

Thiên Mộc đại sư nói:

– Không được, chúng ta mấy chốc năm trời hoạn nạn có nhau. Lẽ đâu bản tăng bỏ đạo trưởng lại mà chạy lấy mình.

Thanh Linh đạo trưởng cười nói:

– Đạo huynh đã bị Cồn Long Vương cầm tù tại đây mấy chục năm trời mà còn chưa khám phá ra cái quan hệ của sự sống chết. Nếu bản đạo miễn cưỡng để chặt đứt dây trói, trong bích động xảy ra cuộc diễn biến, có thể khiến cho Thượng

Quan thí chủ cũng bị nhốt vào đây. Như vậy thì đối với bản đạo chẳng ích gì mà hại cả đến các vị nữa, có phải là lợi bất cập hại không.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lời Thanh Linh đạo trưởng quả là có lý. Cồn Long Vương là tay thâm độc khôn lường, chưa được nửa ngày trời mà mình đã gặp bao nhiêu biến cố, không nhờ đạo Kinh Hồn cùng áo Thiên Tầm thì mình cũng bị bỏ xác rồi”.

Bỗng nghe Thanh Linh đạo trưởng nói tiếp:

– Các vị chạy đi thôi? Đại cuộc của võ lâm quan hệ hơn sự sống chết của mình bản đạo. Nếu đạo huynh còn muốn cứu bản đạo thì đừng nên hấp tấp.

Thiên Mộc đại sư toan nói nữa, nhưng Thanh Linh đạo trưởng gạt đi, giục:

– Người đưa cơm sắp vào rồi đó? Đạo huynh còn chờ gì nữa...

Thiên Mộc đại sư chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

– Thôi đạo huynh ở lại! Bần tăng sẽ dùng hết khả năng để mưu cầu cho đạo huynh mau thoát khỏi nơi đây.

Thanh Linh cười nói:

– Vạn nhất mà bần đạo chết đi, xin đạo huynh báo tin cho chưong môn phái Côn Luân biết giùm.

Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:

– Chờ khi dò la xong bí mật trong đường hầm này, tại hạ sẽ trở lại đây giải cứu cho đạo trưởng.

Nói xong trở gót đi ra.

Thiên Mộc đại sư nhắc lấy cây thiền trượng theo sau Thượng Quan Kỳ ra khỏi bích động.

Lão già áo đen lại toan đi trước mở đường, song Thượng Quan Kỳ ngăn lại rồi tự mình đi trước.

Đường hầm này tuy tối tăm mù mịt, mà lại ở chỗ không khí vẫn lưu thông dễ thở.

Ba người lại đi sâu vào bảy tám trượng nữa vẫn chưa thấy gì cản trở hoặc xảy ra biến cố.

Thượng Quan Kỳ vừa đi vừa nghĩ thầm: “Đường hầm này không biết còn dài đến đâu, xem cách kiến trúc cực kỳ hiện đại”.

Chàng đang nghĩ, thốt nhiên đến chỗ quanh. Từ chỗ quanh này đường đi vòng vèo, chỉ cách chừng mười bước, đường lại khuất khúc. Đi hết chừng bảy, tám khúc quanh thì bỗng thấy ánh sáng chiếu lại.

Thượng Quan Kỳ dừng bước ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy ánh sáng từ một chỗ cửa đá khép hờ chiếu lại. Chàng mừng thầm nghĩ bụng: “Căn nhà có ánh sáng

kia chắc là chỗ cuối cùng đường hầm”. Chàng quay lại nhìn Thiên Mộc và lão già áo đen nói:

– Xin hai vị cẩn thận đừng để có tiếng động cho người trong nhà biết.

Hai lão mười mấy năm chưa được thấy ánh sáng, bây giờ đột nhiên trông thấy thì vừa sợ vừa mừng, thở phào một cái.

Thượng Quan Kỳ vừa đi rất thông thả vừa lắng tai nghe ngóng. Đi đến gần cửa đá vẫn không thấy tiếng tăm gì.

Thiên Mộc đại sư cùng lão già áo đen đi sau cách chàng chừng bốn năm thước lúc nào cũng sẵn sàng ra tay tiếp ứng cho chàng.

Thượng Quan Kỳ dừng lại lắng tai nghe một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì hết. Bầu không khí trầm lặng này càng khiến cho mọi người phải hồi hộp.

Thượng Quan Kỳ đứng ngoài cửa lâu chừng một khắc, rồi không nén nổi tính hiếu kỳ, thò đầu trông vào.

Tòa thạch thất này khá rộng nhưng ít đồ trần trĩnh. Trên nóc chỗ giữa nhà có treo một ngọn đèn thủy tinh. Bốn góc tường có gắn bốn hạt minh châu, ánh lửa chiếu vào trông rất huy hoàng.

Một cái giường gỗ trên giải đệm vàng kê tận vào góc nhà thạch thất. Trên giường một người đàn bà tóc rũ ngang vai, mình mặc áo lụa màu lục ngò đang ngửa mặt trông lên nóc nhà xuất thần quay lưng ra cửa, nên Thượng Quan Kỳ không trông rõ mặt. Nhưng chàng thấy sau lưng nàng có vẻ thanh nhã, chắc cũng là một nữ lang tuyệt sắc.

Thượng Quan Kỳ hắng giọng lên tiếng:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ xin bái kiến cô nương?

Song cô gái rũ tóc ngồi trên giường lờ như không nghe tiếng và vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ rùng mình nghĩ thầm: “Cô này trấn tĩnh ghê thật”. Nhưng chàng vẫn không quay đầu ra, cất tiếng cao hơn:

– Xin hỏi cô nương...

Nữ lang rũ tóc quay đầu ra ngo ngác nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi hỏi:

– Người hỏi ta phải không?

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại thì người đàn bà này mặt đã nhăn nheo, đúng là một cụ lão ầu. Song nước da mịn màng và tướng mạo thanh nhã còn lưu lại những nét điểm lệ kinh người hồi tuổi trẻ. Chàng đáp:

– Đúng rồi! Tại hạ muốn hỏi cô nương...

Lão phụ thở dài sườn sượt rồi từ từ quay vào, bỏ mặc Thượng Quan Kỳ không đáp.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Tại hạ xin hỏi một lời, cô nương đã thấy Cỗ Long Vương chưa?

Ba chữ Cỗ Long Vương quả có sức mạnh ghê gớm khiến cho phu nhân đột nhiên quay ra, cặp mắt nhìn chăm chú Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi hỏi:

– Người có biết bao giờ Cỗ Long Vương sẽ về không.

Cả hai người hỏi chuyện nhau một cách đầu Ngô mình Sở chẳng ăn nhập gì với nhau.

Thượng Quan Kỳ tự hỏi: “Cỗ Long Vương rất nhiều quý kế, không hiểu cụ này có phải là người thân tín của y giả vờ làm cụ già để tiện bề ngầm trợ lực không?”.

Rồi không biết chàng nghĩ sao từ từ đi vào phía giường gỗ.

Bất thành linh, từ một chỗ trong nhà này có tiếng oanh tho thẽ vọng ra:

– Các người có điều chi thì nói với ta!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại, thấy trong góc nhà có một thiếu nữ cũng mặc áo màu lục đứng đó.

Thiếu nữ này đi chân không, đầu bù tóc rối xõa xuống vai và đắp cả lên lưng. Áo quần nàng có mấy chỗ rách nát, rõ ra lâu nay nàng không thay đổi quần áo và không tắm gội. Nhưng dù áo rách rưới nàng vẫn không kém vẻ mỹ miều.

Thật là một bức họa không cân đối: Trong căn nhà, ánh minh châu huy

hoàng, trần thiết thanh nhã mà lại có cô gái diễm lệ ăn mặc rách rưới đứng đó.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

– Phải chăng cô nương là chủ nhân thạch thất này?

Nữ lang áo lục đáp:

– Nhớ lại ngày mà mẹ con ta vào ở trong nhà thạch thất này thì đây là nhà giam mẹ con ta, mà bảo ta là chủ nhân cũng đúng.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn phu nhân mặc áo màu lục hỏi:

– Bà này phải chăng là lệnh đường cô nương?

Nữ lang đáp:

– Đúng là má má ta đó.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nghe lời lẽ cô nương thì dường như cô đã bị Cỗ Long Vương cầm tù tại đây.

Nữ lang áo lục đáp:

– Ta ở trong nhà đá này từ nhỏ đến lớn thừa ra khỏi đây bước nào, hay nói cho đúng hơn là không được rời khỏi nửa bước.

Thượng Quan Kỳ đã biết những người trong phủ Cỗ Long Vương, ai cũng có một đoạn thương tâm dĩ vãng. Dù là người ăn ngon mặc đẹp cũng chỉ là kẻ bị cầm tù một cách rất nghiêm khắc không ai được tự do, nên đối với lời nói của nữ lang áo lục chàng không lấy gì làm lạ, chàng thở dài hỏi:

– Cô nương có biết thân thế mình chẳng?

Nữ lang áo lục lắc đầu đáp:

– Ta không biết mà sau này vĩnh viễn không bao giờ có thể biết được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao vậy?

Nữ lang đáp:

– Vì má ta điên rồi. Lúc ta còn nhỏ, má ta không chịu nói ra, chỉ nói những việc độc ác trên thế gian. Khi ta lớn khôn thì bất hạnh người bị chứng điên, không nhớ gì để kể lại cho ta hay.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Cô bé này tuy thông minh nhưng còn nhỏ tuổi lại không hiểu việc quá khứ, dù có hỏi nữa cũng vô ích”.

Nghĩ vậy chàng chấp tay nói:

– Xin lỗi đã quấy nhiễu cô nương, tại hạ cáo từ đây.

Nói xong trở gót toan đi. Thiếu nữ áo màu lục gọi giục lại:

– Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi:

– Cô nương còn điều chi dặn bảo?

Thiếu nữ đáp:

– Mẫu thân ta tuy mắc chứng điên nhưng không nặng lắm, nhiều lúc tỉnh táo như thường. Người chờ lại một lúc may có thể hỏi ra được lai lịch chúng ta.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Những người trong phủ Cỗ Long Vương, ai cũng có nỗi bi thảm, mình nghe đã nhiều rồi”. Chàng đáp:

– Chúng tôi còn có việc phải giải quyết gấp rút không thể ở lại đây lâu được. Xin cô nương bảo trọng thân thể. Tại hạ hãy xin tạm biệt.

Thiếu nữ buồn rầu hỏi:

– Người lưu lại một khắc nữa cũng không được ư?

Nàng nói câu này với vẻ mặt cực kỳ thê thảm.

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời thì thiếu nữ lại nói tiếp:

– Người cả gọi những ông bạn vào đây. Ta có cái này hay lắm để cho các người.

Thiên Mộc đại sư đứng ở ngoài cửa đột nhiên nói xen vào:

– Thượng Quan thí chủ chớ nên coi thường. Bọn thủ hạ Cỗ Long Vương

rất nhiều quỷ kế, không biết đầu mà lường. Chúng ta đừng để mắc vào tròng.

Thượng Quan Kỳ cho là phải. Và chủ ý chàng đến đây là để tìm cho ra nhà độc thất, chẳng lẽ vì một cô gái, mà để lỡ việc chính.

Chàng liền trầm giọng nói:

– Cô nương chẳng nên nhọc lòng. Tại hạ có người đang chờ, xin cho cáo biệt.

Đoạn xoay mình bước ra khỏi căn nhà.

Thiếu nữ mặc áo màu lục hốt hoảng xoay mình đuổi theo.

Thân pháp Thượng Quan Kỳ mau lẹ dị thường. Thoáng cái chàng đã ra khỏi nhà thạch thất.

Thiếu nữ đuổi theo đến cửa rồi đột nhiên dừng lại.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy để ý nhìn thì sau lưng nàng có một sợi dây bạc nhỏ chuyển động thì sực nhớ ra lắm bả: “Phải rồi! Cô cũng bị dây thiên tằm trời buộc”.

Thiên Mộc đại sư khẽ nói:

– Hai vị nữ thí chủ này cũng bị Cỗ Long Vương nhốt tại đây.

Lão giá áo đen nói:

– Những so với bọn ta thì mẹ con cô này còn khá hơn.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Những tay thủ hạ Cỗ Long Vương chẳng bị thuốc mê thì bị trời buộc một cách rất tàn nhẫn. Nếu mình giải trừ được thuốc mê cho họ thì thể lực của Cỗ Long Vương bị vỡ tan tành.

Thiên Mộc đại sư trầm giọng nói:

– Lão tăng xin đem toàn lực ra để giúp thí chủ hoàn thành chí nguyện.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cỗ Long Vương làm những việc ngược đời, vùng vẫy giang hồ mấy

chục năm, gây nên một trường kiếp vận. Nếu không sớm phá nhà độc thất thì chỉ trong vòng ba năm nữa, cái mộng bá quyền trong võ lâm của y sẽ được hoàn thành.

Vừa đi vừa nói chuyện, lại đi được xa hơn mười trượng, chuyển qua hai khúc quanh. Đường hầm tối mò, giờ bàn tay trông không rõ.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên tiến lên đi trước mở đường rồi nói:

– Cỗ Long Vương tuy cầm tù bản tăng mấy chục năm, song võ công bản tăng cũng chưa mất đi. Mấy chục năm nay, bản tăng vẫn cố công tu luyện đường

như võ công có tăng tiến thêm.

Thượng Quan Kỳ biết nhà sư võ công cao cường nên không ngăn cản để nhà sư đi trước, rồi chàng theo sau chuẩn bị đối phó.

Ba người đi thêm mấy trượng nữa bỗng nghe có tiếng khóc vọng lại.

Thiên Mộc dừng chân lắng tai nghe thì tựa như tiếng đàn bà vừa khóc vừa kể lể, nhưng ở xa quá nghe không được rõ.

Đường hầm tối đen, chằng nào cũng đặt cạm bẫy hải hùng, cùng là những cảnh tượng thương tâm thảm mục. Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm vận khí, bỏ hết tạp niệm, lắng tai nghe ngóng. Tiếng khóc rất bi ai khiến người nghe phải nao lòng.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Chưa biết người đàn bà là nhân vật thế nào mà đã bị Cỗ Long Vương giam cầm lâu ngày không thấy ánh mặt trời.

Thiên Mộc đại sư buồn rầu nói:

– Những hạng tù nhân bị nhốt không được thấy ánh mặt trời còn cực hơn là bị chết. Lão tăng xuất gia từ ngày bảy tuổi, cắt tóc đi tu ở núi Tung Sơn, tự tin rằng mình đã sớm dứt trần duyên. Thế mà sống ở nơi tù ngục này lâu ngày, không khỏi đem lòng thương xót vô hạn.

Bỗng một tiếng cười the thé vọng lại cắt đứt lời Thiên Mộc đại sư rồi có người cất tiếng nói:

– Chỉ trong thời gian uống cạn tuần trà là bọn người phải nhón lấy đường. Trên cái bàn đá, có đặt thứ thuốc rất thần diệu tên là Vong Ngã Thần Hoàn. Người uống vào là quên hết mọi việc dĩ vãng. Võ công bọn người cũng vào hạng khá. Lão phu đây thay mặt chủ nhân bỏ hết làm lơ đã qua của các người.

Thanh âm này tựa như ở trên nóc đường hầm vọng xuống nên không hiểu người nói đứng ở chỗ nào?

Thượng Quan Kỳ đột nhiên tiến lên hai bước đứng trước mặt Thiên Mộc đại sư, hỏi:

– Nghe giọng lưỡi của các hạ, dường như cũng vào hạng khá, sao không ra hội kiến với chúng tôi?

Thanh âm vừa rồi vọng lại đáp:

– Hiện giờ lão phu rất là bận rộn, không rỗi để cùng các người kiến diện.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Phải chăng các hạ sợ hãi?

Người này dường như bị lời Thượng Quan Kỳ chọc giận, lớn tiếng quát lên:

– Cả đến Đường Toàn còn phải kính sợ lão phu huống chi các người. Lão phu thu xếp xong một chút, chỉ trong vòng một giờ sẽ cùng các người hội kiến.

Nói xong, con đường hầm đang tối tăm đột nhiên sáng lòa, cảnh vật bên trong đều nhìn rõ.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thấy ngoài hai, ba trượng, có một bức tường chắn lối đi, tựa hồ đường hầm đến đây là cùng. Chàng quay đầu nhìn lại thì cũng thấy một bức tường chắn lối về, không biết bức tường đá này hạ xuống từ lúc nào? Áp bức tường mặt trước có đặt một cái bàn đá. Trên bàn để một cái

bình ngọc trắng.

Thượng Quan Kỳ đã trải nhiều cơn nguy hiểm nên mạnh dạn hơn trước.

Chàng từ từ lại gần bàn đá nhìn xem thì thấy dưới bình ngọc để một miếng giấy trắng viết bốn chữ “Vong Ngã Thần Hoàn”.

Chàng với tay ra lấy bình ngọc, mở nắp bình lấy ra một viên thuốc đỏ để trong lòng bàn tay nhìn kỹ một hồi, rồi thở dài nói:

– Nhờ mấy viên thuốc nhỏ xíu này mà Cỗn Long Vương vùng vẫy giang hồ, gây nên bao cuộc giết chóc kinh người.

Rồi lại bỏ viên thuốc vào trong bình ngọc đây nút lại cất vào bọc...

Chàng ngoảnh lại nói với Thiên Mộc đại sư:

– Người phát ra tiếng nói vừa rồi chắc là địa vị rất cao. Nếu chúng ta hợp sức lại chế phục được y thì có thể đi lại tự do trong đường hầm này.

Thiên Mộc đại sư nhìn về phía sau từ từ lùi lại mấy bước, tựa vào vách đá, thì triển phép Truyền âm Nhập Mật nói:

– Xem ra thì trong đường hầm này, nếu không phải là độc thất thì cũng là một khu vực rất quan trọng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lại có điều kỳ lạ nữa là dường như những người trong đường hầm này chưa ai bị thuốc mê, thần trí hãy còn tỉnh táo cả.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Cứ xem cách lão tăng chịu đau đớn ở đây thì những người trong nhà mật thất này chắc cũng bị trói buộc một cách tàn nhẫn như lão tăng, khiến bọn họ không ai dám có ý nghĩ trốn chạy, cùng sinh lòng phản kháng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu giải trừ được lối trói buộc Cỗn Long Vương thì chắc rằng những người này sẽ thù y chẳng đội trời chung.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Phải rồi! Thế mới đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tiếc gì?.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng quên mất thí chủ đã bản lãnh tuyệt luân lại có Võ Lâm Tam Bảo.

Nếu ta nhớ ra lúc trước thì nên cứu thoát hai mẹ con cô gái mặc áo màu lục.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Mụ già đã hóa điên. Trong thạch thất lại chỉ có hai mẹ con nàng thì dù mụ có võ công tuyệt thế cũng không thể truyền thụ cho con gái được. Ta có cứu hai người đó, vị tất đã giúp được việc gì. Chờ khi khám phá ra những điều bí mật trong đường hầm này rồi trở ra hãy cứu họ cũng chưa muộn.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Việc khẩn yếu trước mắt là phải đối phó với cường địch sắp xuất hiện.

Chúng ta nhân lúc này vận khí điều dưỡng đã.

Nói xong chàng nhắm mắt lại trước.

Hai người nói chuyện toàn dùng thuật Truyền âm Nhập Mật nên người ngoài không ai nghe thấy gì.

Thiên Mộc đại sư quay lại hỏi lão già áo đen:

– Quý tính thí chủ là gì?

Lão già áo đen đáp:

– Tiểu đệ người phủ Tế Nam, tên gọi Thiết Quyền Kim Nguyên Đạo.

Thiên Mộc đại sư noen”

– Té ra là Kim đại hiệp. Hồi lão tăng chưa bị Côn Long Vương cầm tù, thường được nghe đại danh Kim đại hiệp.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Không dám! Còn đại sư pháp hiệu là gì?

Thiên Mộc đáp:

– Lão tăng là Thiên Mộc.

Kim Nguyên Đạo chấp tay nói:

– Tại hạ đã được nghe tiếng lớn đại sư, xin tha cho tội thất kính.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên mở bừng mắt ra khẽ bảo:

– Hiện giờ là lúc bình tĩnh trước cơn giông tố. Mong rằng hai vị điều dưỡng giây lát, chỉ trong khoảnh khắc là chúng ta sẽ phải ứng phó với một cuộc ác chiến, một mất một còn.

Hai người này đều rất kính trọng Thượng Quan Kỳ. Vừa nghe lời chàng, quả nhiên nhắm mắt lại tựa vào vách đá điều dưỡng.

Sau một quãng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đường hầm đột nhiên tối om rồi ánh đèn lại sáng trưng. Trong nhà thạch thất xuất hiện thêm một người. Người này ăn mặc rất là quái dị, toàn thân sáng loáng. y phục dường như chế bằng đồng bạch. Trên đầu lão đội một thứ mũ trùm xuống đến hai vai. Chỉ có cặp mắt là để hở. Toàn thân lão che kín trong mũ áo bằng đồng bạch.

Thượng Quan Kỳ chưa từng thấy ai vận bộ y phục kỳ dị như lão. Chàng chau mày nghĩ thầm: “Lão này mặc bộ áo kỳ quái này hẳn có tác dụng gì đây”?

Chàng càng tăng thêm phần đề cao cảnh giác, rút đao Kinh Hồn ra.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo trước kia đều là những tay nổi tiếng trong đám giang hồ, biết nhiều hiểu rộng, từng trải những cuộc đại chiến. Mỗi người chia nhau đứng ra một chỗ.

Bỗng thấy quái nhân mặc áo giáp trắng đưa mắt nhìn quanh rồi nổi lên một trận cười the thé nói:

Lão phu coi tướng mạo hai vị đều là người phản bạn.

Thiên Mộc đại sư chúc đầu cây thiền trượng, cười lạt hỏi:

– Thế thì đã sao?

Rồi vung trượng lên đánh.

Quái nhân cầm trong tay phải một ngọn thiết bổng ngắn không đầy hai thước, một đầu đầy những kim châm, còn tay trái cầm chiếc bình ngọc màu biếc.

Lão vung cây thiết bổng lên gạt cây thiền trượng của Thiên Mộc ra, lạnh lùng quát:

– Dừng tay!

Thượng Quan Kỳ thùng thỉnh tiến gần lại khẽ bảo Thiên Mộc:

– Xin đại sư hãy lùi lại một bước.

Thiên Mộc đại sư theo lời, lùi lại đứng sau Thượng Quan Kỳ, trong lòng kinh hãi tự hỏi:

– Không hiểu lão này là nhân vật thể nào mà đỡ đòn mình một cách hời hợt như không?

Thượng Quan Kỳ đem lòng hoài nghi chiếc bình ngọc cổ quái. Hai mắt chàng nhìn chăm chú vào cái bình. Chàng giơ kim đao lên đỡ ngực, tiến lại gần quái nhân, còn cách bốn năm thước thì dừng lại, hỏi:

– Đại giá đã nói đến Đường Toàn, hẳn là có quen biết tiên sinh?

Quái nhân đáp:

– Không những là quen biết, mà y có gặp lão phu còn phải kêu bằng sư thúc.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vậy ra lão tiên bối cũng là sư thúc Cỗn Long Vương.

Quái nhân nói:

– Đúng rồi! Mi là người Cùng Gia Bang phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ đến đây là do mệnh lệnh của Đường tiên sinh.

Bỗng thấy quái nhân cặp mắt nhấp nháy trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

– Cả hai gã sư huynh sư đệ đều là tay hùng tài đại lược không đứng được

với nhau trên chốn giang hồ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiên bối đã là sư thúc hai người, tất biết rõ tư cách của hai vị đó.

Quái nhân trầm ngâm không nói gì.

Thượng Quan Kỳ lớn tiếng nói tiếp:

– Hai vị đó tuy cùng học một thầy nhưng hành vi lại trái ngược nhau.

Đường tiên sinh là người có lòng bác ái, có dạ cứu đời gồm tài lược thao mà không dối trá, đáng mặt lương tài trị đời. Trái lại Cỗ Long Vương thâm độc đa nghi, giết sư phụ, đoạt sư muội. Hành động tàn ác trên đời có một không hai. Tuy y đã gây nên thế lực lớn lao trong võ lâm, song những người y thu dụng đều là gặp tình trạng bất đắc dĩ, chẳng bị thuốc mê cũng bị kiềm chế một cách tàn khốc không phản kháng được nên chịu phục tùng. Thực ra họ căm hận Cỗ Long Vương sâu vào cốt tủy. Lão tiên bối tuy là sư thúc Cỗ Long Vương mà chưa chắc y đã chân tâm kính ngưỡng.

Mười tháng trước đây, Thượng Quan Kỳ từng mạo hiểm đi theo Đường Toàn đến hội ngộ Cỗ Long Vương phu nhân, đã hiểu rõ mọi việc nên chàng nói đầu ra đây.

Quái nhân đột nhiên ngắt lời:

– Phải chăng Đường Toàn đã biểu mi như vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Phần do Đường tiên sinh kể lại, phần do chính tai mắt tại hạ trông thấy.

Quái nhân nói:

– Những lời đồn đại chắc đâu đã thật.

Đột nhiên, lão gơ bình ngọc trong tay ra lạnh lùng nói:

– Trong bình ngọc này có chứa những chất làm ra một thứ khói độc khiến cho người ngửi phải thần trí hôn mê. Công dụng của nó chẳng kém gì Vong Ngã Thần Hoàn. Ta chỉ đập vỡ bình là lập tức khói độc bay mù mịt khắp

trong nhà. Dù võ công người cao cường đến đâu, nhưng thứ khói độc này chẳng chỗ nào là không vào được nên không tài nào kháng cự nổi.

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm: “Đúng như mình đã liệu trước. Bình ngọc này quả nhiên đựng chất kịch độc”.

Bỗng nghe quái nhân mặc giáp đồng lại nói tiếp:

– Lão phu tuy suốt ngày chế chất độc mà còn sợ khói độc này nên phải mặc giáp đồng.

Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Khói độc tuy lợi hại thật nhưng người có võ công thượng thặng, nút chặt hô hấp trong hai giờ cũng chẳng sợ gì. Huống chi trong vòng nửa giờ thì tại hạ đã dồn lão tiền bối vào tử địa rồi!

Quái nhân cười gằn nói:

– Thăng lời này mồm miệng khoác lác. Lão phu bắt tất phải dùng đến khói độc, bọn mi cũng không địch nổi lão phu đâu.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lão này đã là sư thúc Côn Long Vương tất nhiên là một tay bản lĩnh kinh người, bọn mình còn kém lão xa. Nhưng lão cũng có chỗ khuyết điểm là quá tự phụ, dễ nổi nóng. Mình phải tìm cách không để lão dùng khói độc rồi sẽ liệu”.

Nghĩ vậy chàng cười lạt nói:

– Lão tiền bối không tin lời tại hạ ư?

Quái nhân mặc áo giáp đồng cả giận nói:

– Lão phu mà phải dùng đến khí giới mới thắng được bọn mi cũng là tầm thường rồi.

Quả nhiên lão bỏ cả bình ngọc lẫn cây bồng xuống.

Thượng Quan Kỳ thấy lão trúng kế nói khích của mình thì trong lòng mừng thầm nghĩ bụng: “Lão này ở địa vị tiền bối lại không chịu được lời nói khích

chả trách bị Cỗ Long Vương lợi dụng”.

Chàng giơ kim đao lên cười nói:

– Xin lão tiên bối cẩn thận vì trong tay tại hạ có kim đao chặt sắt như cắt bùn!

Quái nhân nói:

– Dù mi có bảo đao, lão phu há sợ sao? Mi ra tay mau đi!

Thượng Quan Kỳ vung kim đao, ánh vàng lấp lóe, nói:

– Tại hạ đã có kim đao trong tay là chiếm được ưu thế rồi xin lão tiên bối động thủ trước đi!

Quái nhân cười nhạt nói:

– Vậy ngươi cẩn thận nghe!

Đoạn vung chưởng ra đánh.

Chưởng lực hai bên vừa chạm nhau, Thượng Quan Kỳ đã biết gặp phải tay kinh địch. May mà chàng đã đề phòng, nghiêng hai hàm răng lại thu tay trái về, lùi lại phía sau hai bước, rồi lại vung chưởng bên trái ra.

Hai luồng chưởng phong mãnh liệt chạm nhau phát ra tiếng “Vù, vù” như gió lốc, xoay chuyển trong gian nhà đá.

Lão quái nhân tựa hồ không ngờ công lực Thượng Quan Kỳ thâm hậu đến thế, trong lòng không khỏi kinh hãi. Minh lão mặc áo giáp đồng, cự động không được thuận tiện như Thượng Quan Kỳ. Chàng mượn đà sức mạnh đối phương lùi nhanh lại để tránh sức rung chuyển.

Thượng Quan Kỳ phản kích một chưởng làm cho cánh tay mặt quái nhân phải tê nhức nhưng chàng thấy mình đã dùng hết mười hai thành công lực phản kích một chưởng mà không làm chuyển động được đối phương thì kinh hãi vô cùng, nghĩ thầm: “Lão này công lực thâm hậu không biết đến đâu mà lường, mình không nên đấu chưởng với lão, đành phải trông cậy vào bảo đao may ra mới thắng được”.

Hai bên e dè nhau, nên chưa ai ra đòn nữa.

Thiên Mộc đại sư nhân lúc hai bên đương mãi đem toàn lực ra tranh đấu, liền lén đến phía sau quái nhân mặc giáp đồng thò tay ra nhắc lấy bình ngọc của lão rồi lui về đứng nguyên chỗ.

Thực ra quái nhân cũng bị cường lực của Thượng Quan Kỳ phản kích làm cho khí huyết sôi động. Lão ngấm ngấm vận khí điều dưỡng nên không biết Thiên Mộc đại sư lấy trộm mất bình ngọc.

Hai bên giằng co nhau trong khoảng thời gian uống cạn chén trà, Thượng Quan Kỳ thốt nhiên phát giác ra rằng chỗ này nếu không phải là độc thất thì nhà độc thất cũng gần đâu đây, nếu còn kéo dài thời gian thì bất lợi cho mình.

Nghĩ vậy chàng vung kim đao lên nhằm ngực quái nhân đâm tới đồng thời lớn tiếng quát:

– Xin lão tiên bối thử ném lưới đao Kinh Hồn của tại hạ.

Trong tay quái nhân cũng thấy ánh bạc lấp lóe, không biết là vật gì cổ tay lão có tay áo giáp đồng phủ đi nên co vào duỗi ra đều không linh hoạt.

Ngày thường lão động thủ với ai vẫn đánh ngay đỡ thẳng. Tý lực lão phóng ra công kích cũng chẳng kém gì khí giới nhưng giờ lão nghe nói đến lưới đao kinh Hồn, không dám ý vào áo giáp của mình. Đột nhiên lão né mình tránh đòn đối phương.

Thiên Mộc đại sư thấy quái nhân né tránh về phía mình tưởng rằng lão phát giác ra mình đoạt mất bình ngọc của lão nên lão muốn cướp lại. Nhà sư tay trái

cầm bình, tay phải vung thiền trượng lên phóng tới.

Bỗng thấy quái nhân vung tay phải ra đánh chát một tiếng gạt được cây thiền trượng của Thiên Mộc đại sư.

Kim Nguyên Đạo thốt nhiên bước tạt ngang ra cướp lấy cây thiết bổng quát

lên một tiếng đánh vào sau lưng quái nhân.

Thượng Quan Kỳ tuy biết mấy người xúm đánh lại một là trái thể lệ võ lâm. Nhưng lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo nếu không chế phục lão này, để lão ra khỏi thạch thất thì e rằng dữ nhiều lành ít. Huống chi động tác của hai người rất là mau lẹ, dù chàng có muốn ngăn lại cũng không kịp nữa.

Bỗng nghe đánh “Bình” một tiếng, cây thiết bổng bị hất trở lại. Quái nhân mặc áo giáp đồng tuy cử động chậm chạp nhưng được cái lợi lớn là gươm đao đâm chém không thủng như vậy cũng chiếm được rất nhiều lợi thế.

Kim Nguyên Đạo đánh trúng cường địch mà đối phương không việc gì bắt giác cả kinh, lùi nhanh lại phía sau ba bước.

Thượng Quan Kỳ xông lại vùng kim đao nhằm phóng vào trước ngực quái nhân.

Lưỡi đao Kinh Hồn chẳng kiêng nể chỗ nào. Quái nhân mặc áo giáp đồng trong lúc thăng thót quên đi, vươn tay phải ra chụp lấy đao, lão ý mình đã mang bao tay bằng dây bạc kết lại, đao kiếm tầm thường chém vào chẳng ăn thua gì, nhưng lưỡi đao Kinh Hồn sắc bén tuyệt luân, vừa chạm vào tay lão lập tức máu tươi phun ra như suối vì nó bị đứt tủy từ cổ tay. Lão đau quá hét lên một tiếng xoay tròn người đi để lùi lại.

Thiên Mộc đại sư liền ra chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đánh tới.

Quái nhân vùng tay trái lên đỡ thiên trượng rồi chuồn mất. Lão huých mạnh khuỷu tay vào vách đá một cái, đèn lửa tắt phụt, trong nhà tối đen. Thượng Quan Kỳ cả tiếng hô:

– Cơ hội tốt đừng để lỡ, rượt theo cho mau!

Chàng vừa hô vừa nhảy thốc lại phía quái nhân, nhưng chỉ nghe đánh

“Uỳnh” một tiếng, người chàng va vào vách đá.

Chớp mắt quái nhân mặc áo giáp đồng đã tròn mắt hút. Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo nhất tề xông lại. Thiên Mộc đại sư là người giàu

kinh nghiệm, sợ trong bóng tối đánh phải người nhà, nên cất tiếng gọi:

– Thượng Quan thí chủ!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin hai vị dừng bước ngay!

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo dừng chân lại đồng thanh hỏi:

– Lão ấy đâu rồi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Lão trốn mất rồi? Chỗ vách đá này có cửa ngấm, nhưng bọn mình không biết cách mở mà thôi.

Thiên Mộc nói:

– Không phải lão tăng nhất gan, nhưng ta không nên ở lâu chỗ này, cần dời khỏi nơi đây ngay. Lão đã bị thương dưới lưỡi đao của Thượng Quan thí chủ quyết chẳng cam tâm, và sắp đưa toàn lực ra để báo thù.

Kim Nguyên Đạo hỏi:

– Thượng Quan thí chủ có mang mỗi lửa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chỉ có một cái, nên phải tiết kiệm.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Chúng ta đã biết lão nấp trong này, nếu mở được cửa ngấm thì chỉ tìm quanh đây sẽ thấy.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Kim đại hiệp nói phải đó!

Lão tăng bị Côn Long Vương cầm tù đã mấy chục năm, mục lực tấn tới rất nhiều, không cần đèn lửa cũng nhìn thấy rõ trong vòng tám bước.

Thượng Quan Kỳ lùi lại một bước nói:

– Xin đại sư nhìn kỹ lại xem.

Thiên Mộc đại sư tiến lên một bước vận hết mục lực nhìn kỹ vách đá thì chỉ

thấy phẳng lì chẳng thấy vết tích cửa ngấm đâu, mà cũng không có chỗ nào khả nghi, bất giác chau mày nói:

– Lạ thật!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại sư không thấy gì khác lạ ư?

Kim Nguyên Đạo nói xen vào:

– Chúng ta thấy rõ y chuồn vào chỗ này.

Rồi đột nhiên giờ quyền lên đâm vào vách đá.

Thiên Mộc đại sư né mình sang bên, Kim Nguyên Đạo giờ thiết bổng lên, tay quyền tay bổng vừa đâm vừa đá vào tường, phấn bụi rơi xuống lả tả mà vẫn không thấy cửa ngấm mở ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cỗ Long Vương chế tạo ra vách đá này hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết, e rằng có cơ quan bí mật bên trong. Đại hiệp cử động như vậy chỉ sợ nhọc

lòng vô ích.

Kim Nguyên Đạo rất kính trọng Thượng Quan Kỳ, nghe chàng nói vậy liền lập tức lui ra nói:

– Thượng Quan đại hiệp đã có bảo đao trong tay sao không thử dùng xem?.

Thượng Quan Kỳ gạt đầu vận hết nội lực, giờ kim đao lên chém vào vách đá. Vách đá kiên cố phi thường, tuy lưỡi đao đâm ngập vào được nhưng chàng cảm thấy phí sức rất nhiều thì nghĩ thầm: “Lưỡi đao Kinh Hồn này, chém vào vật cứng rắn đến đâu cũng phải vỡ nát, mà sao vách đá đây lại bền bỉ đến thế?”. Chàng dùng sức mạnh rút kim đao ra, trong bỗng tối đột nhiên lóe lên ánh sáng trắng.

Thượng Quan Kỳ cả kinh, nhìn kỹ lại thì thấy chỗ mũi đao chừng hai tấc, sắc vàng biến thành sắc trắng lấp lánh. Đang lúc kinh nghi, vách đá đột

nhiên mở ra ánh đèn sáng lọt vào.

Thiên Mộc đại sư cầm ngang cây thiền trượng nói:

– Để lão tăng đi đầu mở đường.

Nói xong tiến vào trước. Thượng Quan Kỳ đi giữa, Kim Nguyên Đạo theo sau.

Đường hầm dài chừng bốn năm trượng thông đến một tòa đại sảnh. Trong sảnh đường đèn thấp sáng choang, nhưng hai cánh cửa đen sì vẫn đóng chặt. Thiên Mộc đại sư rảo bước đi mau hơn, thoáng cái đã đến trước cửa. Nhà sư giơ cây thiền trượng lên đập vào.

Hai cánh cửa đen sì này dường như chỉ khép hờ chứ không cài then. Thiền trượng vừa đập vào cửa đã mở ra. Tòa sảnh đường này chỉ sâu chứ không rộng, bề mặt chừng hơn một trượng mà bề sâu đến hơn sáu trượng.

Trong phòng cứ cách chừng năm thước lại có một ngọn đèn. Hai bên vách đặt đèn đối nhau, tất cả là hai mươi bốn ngọn, sáng như ban ngày.

Thiên Mộc đại sư quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Thượng Quan thí chủ. Chúng ta tiến vào chứ?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hẳn rồi! Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Thiên Mộc đại sư cầm thiền trượng đỡ trước ngực rảo bước đi vào.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 99

CÔN LONG VƯƠNG PHỦ, HÀO KIỆT BỊ VÂY

Kim Nguyên Đạo thấy cách bài trí trong nhà có điều khác lạ toan khuyên can, nhưng không tiện nói ra. Lão do dự một chút rồi cũng đi sau Thượng Quan Kỳ theo vào.

Hai cánh cửa đột nhiên khép lại đánh “Bình” một tiếng.

Thiên Mộc đai sư kiến văn rộng rãi đột nhiên dừng bước nói:

– Lùi lại! Mau!

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn vào chẳng thấy gì khác lạ liền hỏi:

– Sao vậy?

Thiên Mộc đáp:

– Trong nhà này lạ thật...

Chưa dứt lời, đột nhiên hai mươi bốn ngọn đèn, đột nhiên nhô cao lên, từ trong đĩa đèn bốc ra những ánh lửa xanh lè.

Kim Nguyên Đạo hết hoảng giục:

– Lùi ra cho mau ánh lửa xanh này ghê gớm lắm, nếu để nó chạm vào người là không có cách nào dập tắt được.

Còn đang nói chuyện, ánh lửa xanh lè phọt ra rất mạnh như suối vọt nước

ra. Chỉ trong khoảnh khắc dãy nhà chỗ nào cũng có lửa. Thiên Mộc đại sư đề chân khí vào huyết đan điền, vận động công lực, vung chưởng đánh ra. Một luồng kinh phong mãnh liệt nổi lên vù vù thổi những ngọn lửa xanh bay tứ tung biến thành một làn sóng xanh lè nháy múa trên không gian trông rất khủng khiếp.

Kim Nguyên Đạo né người đi chạy đến trước mặt Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Thượng Quan đại hiệp mở cửa cho mau.

Lão miệng nói tay vung chưởng ra không ngớt. Thiên Mộc đại sư cũng liên tiếp phóng chưởng, chưởng lực hai người phát ra những luồng gió dày đặc như vật hữu hình để ngăn làn sóng lửa xa ra ngoài sáu bảy thước.

Làn sóng xanh lè lại càng bốc lên cao. Chỉ trong chớp mắt nhà thạch thất tràn ngập ánh lửa xanh lè.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng, nghĩ thầm: “Trong đường hầm này không biết Cỗ Long Vương còn bố trí bao nhiêu chặng nữa, xem chừng khó lòng đi cho hết được. Dưới đường hầm lại không có ánh dương quang lọt vào, chẳng hiểu bây giờ là mấy giờ? Nhưng đại khái sắp đến giờ ước hẹn cùng Tả Hữu Nhị

Đồng và Thiết Mộc đại sư, âu là mình hãy trở ra để hội họp với mấy người đó rồi sẽ tìm cách tiến vào”.

Nghĩ vậy chàng lập tức huy động lưỡi kim đao chém vào cửa thạch động.

Thanh kim đao tuyệt thế liệt vào hàng “Võ Lâm Tam Bảo” quả nhiên lợi hại phi thường. Cửa đá tuy nặng đến mấy nghìn cân kiên cố dị thường, mà lưỡi đao vừa bổ xuống đã mở toang ra.

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu mình không ra trước tất hai vị kia không chịu rút lui. Chàng liền vừa nhảy vừa cất tiếng gọi:

– Cửa động mở rồi Xin hai vị theo tại hạ ra ngay.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo phóng chưởng lực theo lối liên

hoàn vào quăng không để ngăn ngừa ngọn lửa độc ác.

Ngọn lửa tuy bị ngăn trở, nhưng mỗi lúc một mạnh hơn ùn ùn tuôn ra như nước vỡ bờ. Nếu hậu lực không kế tiếp liên miên bất tuyệt là làn sóng lửa sẽ xô tới.

Hai người tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Vừa nghe Thượng Quan Kỳ la gọi, Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo lập tức nhảy ra khỏi nhà đại sảnh một mặt vẫn tiếp tục phóng chưởng trở lại.

Ra khỏi nhà thạch thất được mấy trượng, ngọn lửa xanh lè dần dần giảm bớt.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn lại thì hai người đã mồ hôi ướt đầm, phần vì phóng chưởng mệt nhọc, phần vì gần bề lửa nóng ran.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Thượng Quan thí chủ! Chúng ta không vượt qua được quăng đường đầy lửa xanh lè này thì làm sao bây giờ?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Đường hầm này cơ quan trùng điệp, nếu chỉ lấy tám thân bằng xương bằng thịt xông vào thì không thể toàn mạng được. Nếu chúng ta để bị hại vì những cơ quan này của Cỗn Long Vương thì thà rằng ra ngoài quyết chiến liều mạng với y còn hơn. Nếu quả đường hầm này không có lối thông ra nẻo khác thì chúng ta phải dùng đến phương pháp “Dĩ độc trị độc”.

Thiên Mộc đại sư hỏi:

– Phải chăng Thượng Quan thí chủ đã chuẩn bị một trận hỏa công?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hiện giờ tại hạ chưa hiểu dùng biện pháp nào? Dù phóng hỏa đất lên hay tháo nước chảy vào cũng đều có hiệu quả như nhau...

Chàng khẽ thở dài nói tiếp:

– Mấy trăm năm nay phái Thiếu Lâm được các giới võ lâm tôn trọng như

núi Thái Sơn, như sao Bắc Đẩu, có đến bảy mươi hai môn tuyệt kỹ nổi tiếng với đời.

Tuy gọi là những môn tuyệt kỹ, nhưng chưa chắc đã đúng, vì những môn tuyệt kỹ của các môn phái có bao giờ lại truyền ra người ngoài. Thế mà Cỗn Long Vương này kiêm học được những môn sở trường của mấy phái mà đã bảo là thiên hạ vô địch thì tại hạ e rằng chưa đủ. Có điều y đã tung hoành trong võ lâm được mấy chục năm cũng không phải là chuyện dễ. Theo tại hạ thì những bậc nghĩa hiệp hùng tài ai cũng có bụng nhân từ, không chịu thi hành thủ đoạn độc ác. Điều đó rất lợi cho Cỗn Long Vương. Cùng là cao nhân tuyệt thế, song một chính một tà thành ra hai thái cực đối lập nhau.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Thượng Quan thí chủ nói phải lắm! Đối với Cỗn Long Vương cần phải hạ độc thủ.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Hay lắm! Xin hai vị hãy theo tại hạ tạm thời rời khỏi nơi đây. Sau này nếu cứu tinh được các người bị thuốc mê trong ám thất là phần nhất, mà không thì đành phải tiêu diệt hết đi.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng có điều khẩn khoản thỉnh cầu, mong rằng Thượng Quan thí chủ vui lòng cho!

– Đại sư dạy điều chi xin cứ nói ra. Nếu sức tại hạ làm được thì bất luận là việc gì cũng xin vâng.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng cùng Thanh Linh đạo trưởng phái Côn Luân bị Cỗn Long Vương nhốt chung một chỗ, mấy chục năm trời sinh tử có nhau. Mong rằng Thượng Quan thí chủ cứu y ra khỏi nơi này.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chi sợ tại hạ không làm được thôi.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Trong tay thí chủ có thanh bảo đao chặt sắt như cắt bùn thì việc cứu y cũng chẳng khó gì. Huống chi võ công y còn có phần hơn tại hạ. Cứu được y tức là thêm được một tay giúp sức.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin hết sức.

Mấy người nhớ lại phương hướng quay mình theo lối cũ trở ra.

Đường hầm này bây giờ hiện ra rất nhiều cửa đá hay cổng sắt, chứ không phải như lúc vào đi thông một lều không có gì ngăn trở.

Thượng Quan Kỳ vẫn áy náy vì lời ước hẹn cùng Tích Mộc đại sư và Tả Hữu Nhị Đồng. Chàng hăm hở cầm lưỡi kim đao đi trước mở đường chém năm tầng cửa sắt bốn lần cửa đá mới ra đến chỗ Thanh Linh đạo trưởng bị cầm tù.

Thiên Mộc đại sư chạy vào thạch động lớn tiếng gọi:

– Đạo huynh, Thượng Quan thí chủ đã quyết tâm cùng Cỗ Long Vương...

Đang nói dở câu, lão chợt thấy eo điều khác lạ thôi không nói nữa, bỗng Thanh Linh đạo trưởng lên thì thấy người đạo trưởng đã cứng đờ, lạnh buốt, dường như tắt thở đã lâu rồi.

Thiên Mộc đại sư đứng ngậy người ra giầy lát rồi hai hàng lệ nóng hổi tuôn rơi từ từ đặt thi thể Thanh Linh xuống.

Thượng Quan Kỳ đứng bên thấy tình cảnh Thiên Mộc đối với Thanh Linh rất thân thiết, cũng thở dài khuyên:

– Đại sư bất tất quá bi thương! Người đã chết rồi không sống lại được.

Huống chi những người bị hại về tay Cỗ Long Vương có đến hàng ngàn hàng vạn. Thanh Linh đạo trưởng bất quá chỉ là một người trong số đó.

Thiên Mộc đại sư rầu rầu nói:

– Giả sử y không kiên quyết kháng cự Thượng Quan thí chủ thì đã được cứu thoát rồi, không đến nỗi nước này.

Rồi trở gót rảo bước đi ra.

Ra đến cửa động thì cửa động khóa chặt. Thượng Quan Kỳ vung bảo đao lên chém phá vách đá để đi ra.

Bỗng thấy ba xác chết nằm giữa đường hầm. Một xác toàn thân tím bầm, hai xác bị chặt mất chân tay.

Kim Nguyên Đạo chấp tay vái mấy xác chết khấn thầm:

– Chẳng qua là kiếp vận xui nên chư huynh yên nghỉ lại đây, tiểu đệ mà còn hơi thở nhất định phải báo thù cho chư huynh.

Thượng Quan Kỳ vẫn áy náy về lời ước cùng Tích Mộc và Tả Hữu Nhị Đồng khê giục:

– Chúng ta đi thôi!

Nói rồi chạy trước như bay ra đến cửa. Chuyến này chàng đã trải qua bao sự nguy hiểm tăng phần kinh nghiệm rất nhiều.

Chàng giơ kim đao lên chém “Soạt” một tiếng, cánh cửa gỗ mở toang. Bất thành linh hai mũi tên độc bắn vào.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo trông thấy cả kinh hét lên một tiếng nhảy xổ lại.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Hai vị bất tất hoang mang. Mấy mũi tên này làm gì hại được tại hạ?

Hai người trông thấy hai mũi tên bắn trúng ngực Thượng Quan Kỳ mà không làm cho chàng bị thương thì trong lòng rất là bội phục nghĩ thầm:

“Chàng thiếu niên nhỏ tuổi như vậy mà nội lực đã đến mức độ này thì thực là một tay kỳ tài trong thiên hạ. Việc khắc phục Cỗn Long Vương tưởng chẳng khó gì.

Ra khỏi nhà hắc thất, dưới ánh trăng sao sáng tỏ, hai người nhìn rõ những

mũi tên độc sắc nhọn vô cùng mà Thượng Quan Kỳ vẫn không sợ hãi, khiến cho hai người phải ngạc nhiên.

Kim Nguyên Đạo cùng Thiên Mộc đại sư mấy chục năm trời chưa ra đến ngoài ánh sáng thiên nhiên, bây giờ được thấy trăng sao, bất giác thở phào một cái để trút bầu uất ức bấy lâu nay chứa chất trong lòng. Mọi người ngoảnh đầu nhìn lên thấy ánh sao lấp loáng, ngọn gió đêm không ngớt quạt vào mặt.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng tưởng rằng dù trong giấc mơ cũng không còn được thấy trăng sao trên trời nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chỗ này là phạm vi trong khu vực phủ Cồn Long Vương.

Kim Nguyên Đạo đảo mắt nhìn bốn mặt mặt hồi rồi nói:

– Điện đài cao ngất trời, một vùng bao la bát ngát. Nơi đây so với chỗ ở cũ của tiểu đệ tại phủ Tế Nam hẳn còn lớn hơn nhiều.

– Thượng Quan Kỳ thấy Kim Nguyên Đạo vừa thoát hiểm đã động lòng nhớ tới cố hương thì chàng nghĩ đến hồi lão khi chưa bị cầm tù, chắc đã ở nhà cao cửa rộng, vợ đẹp con khôn, nô bộc đầy đàn, chàng tủm tỉm cười nói:

– Sau khi diệt xong Cồn Long Vương, tiểu đệ sẽ đến phủ Kim huynh để kiếm chén rượu uống.

Kim Nguyên Đạo bẽn lẽn cười nói:

– Mấy chục năm trời tin tức bất vô âm tín, chẳng còn biết nhà cửa hiện giờ ra sao nữa.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên lâm bảm:

– Lạ thật!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chi vậy?

Thiên Mộc đại sư nói:

– Chúng ta ở dưới đường hầm gây ra bao nhiêu vụ trời long đất lở chẳng lẽ họ không biết hay sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– E rằng ngay gần chỗ chúng ta đứng đây họ đã bố trí mai phục.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo bất giác ngoảnh nhìn bốn phía rồi khẽ hỏi:

– Có thấy gì không?

Thượng Quan Kỳ mấy phen nhờ được áo Thiên Tằm thoát khỏi tên độc, nhưng chàng nghĩ đến người phóng tên, sức mạnh vô biên, vẫn không khỏi chột dạ.

Chàng chú ý nhìn khắp nơi mà chẳng thấy tông tích đâu cả.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Địch ở trong bóng tối, mình ở ngoài chỗ sáng, hai vị phải cẩn thận lắm mới được!

Thiên Mộc đại sư nghĩ thầm: “Trong vòng mấy trượng, mình vẫn không nhìn thấy tông tích địch, dễ thường bọn mai phục bên ngoài nhà hắc thất bắn tên độc vô hiệu, nên sớm rút lui rồi chẳng?”

Ba người vừa nghĩ vừa đi đã đến chân giậu sắt.

Thượng Quan Kỳ biết giậu này có bôi thuốc kịch độc. Chàng đề khí vừa nhảy vọt qua hàng giậu vừa nói:

– Hai vị chớ đụng vào giậu sắt.

Chưa dứt lời, đột nhiên thấy ánh sáng bạc lấp lánh, mười mấy mũi ám khí lướt gió bắn tới. Những ám khí này bắn rất trúng thời cơ, giữa lúc mấy người nhảy lên đang hạ xuống, chân chưa chạm đất.

Thượng Quan Kỳ giơ tay áo bên trái lên để che chở ngũ quan. Người chàng

còn đang lơ lửng trên không, mà vẫn không chịu lùi lại, gắng sức tiến về phía trước.

Bỗng nghe mấy tiếng lách cách, phần lớn ám khí đều do Thượng Quan Kỳ hứng lấy, nên Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo mới khỏi bị thương. Thiên Mộc đại sư khẽ la lên:

– Thẹn quá! Lão tăng lại nhờ ơn thí chủ cứu mạng một lần nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bốn mặt chỗ chúng ta đây chằm là vô số cường địch mai phục.

Đột nhiên có tiếng cười lạnh lẽo nói:

– Các vị đã tránh được bao nhiêu ám khí bay đến tới tấp thì đủ biết bản lãnh ghê hồn.

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời, đột nhiên ánh hồng quang thắp thoáng tiếp theo là ánh vàng hai ngọn đèn chiếu lại.

Chớp mắt bảy tám ngọn đèn ló lấp loáng chiếu vào ba người.

Mấy người vừa ở trong nhà hắc thất tối om ra ngoài, lại bị ngay ánh sáng đèn ló mãnh liệt soi vào mắt nên không nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Tiếp theo lại có tiếng cười gằn, nói:

– Các người không chịu hạ khí giới hay là còn muốn kháng cự.

Thượng Quan Kỳ tay trái che mặt, đảo mắt nhìn hình thế bốn phía thì triển thuật Truyền âm Nhập Mật nói:

– Xin hai vị ngưng tụ công lực, hễ tại hạ mà phát động thì hai vị lập tức phóng chưởng ra đỡ mình, một là để ngăn ngừa ám khí, hai là để tìm cách công địch.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo ngấm ngấm tụ nội lực, khẽ nói:

– Chúng tôi xin vâng mệnh.

Hai người thấy thứ tên độc chuyên phá nội lực không làm Thượng Quan Kỳ bị thương được lại càng khâm phục chàng.

Thượng Quan Kỳ tuy ngoài miệng nói ung dung mà kỳ thực trong lòng rất thận trọng không dám coi thường. Chàng vận động chân khí rồi đặt nhiên quát lên một tiếng, vung kim đao lên nhảy xổ lại phía có ánh đèn sáng.

Đồng thời với cử động của Thượng Quan Kỳ, mấy tiếng leng keng vang lên, rồi vô số ánh sáng bạc lấp lóe từ trên không bay tới.

Đó là những mũi độc châm nhỏ xíu bắn lại rất mau.

Thượng Quan Kỳ biết rằng những mũi độc châm nhỏ xíu này khó lòng đem võ công để cản lại được, chàng liền giơ tay áo bên trái lên che mặt, tay phải múa tít thanh kim đao, xông thẳng vào mấy ngọn đèn.

Bỗng nghe tiếng cười the thé rồi tiếng quát bảo:

– Ba mũi châm tuyệt độc đó, chuyên môn để phá nội công. Người...

Chưa dứt lời, Thượng Quan Kỳ đã nhảy sát tới vung kim đao quét ngang.

Những tiếng rú thê thảm vang lên, hai người bị hạ dưới mũi kim đao.

Người nấp phóng độc châm thấy đối phương trúng ám khí mà vẫn không việc gì, cho là kỳ dị, trong lòng kinh hãi vô cùng!

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo thấy Thượng Quan Kỳ bất chấp tên độc xông vào cũng phóng chưởng ra.

Hai chưởng này đã được hai vị dùng hết công lực phóng ra mãnh liệt dị thường, chưởng phong réo lên vù vù. Đa số độc châm bị chưởng phong quạt rớt xuống đất.

Những mũi độc châm này tuy mãnh liệt nhưng có chỗ khuyết điểm là không phóng ra xa được. Từ ngoài hai trượng trở đi không còn mãnh liệt nữa.

Lúc này gần hết số đèn ló bị kim đao của Thượng Quan Kỳ phá vỡ chỉ còn ba bốn ngọn ở đằng xa vẫn chiếu ánh sáng bạc ra.

Thiên Mộc khẽ hô lên:

– Kim huynh lược trận cho lão tăng!

Nói xong vung thiên trượng xông ra, thì đã thấy ngọn đèn ló và xác chết

ngón ngang trên mặt đất.

Thượng Quan Kỳ đã chém chết được phần lớn địch nhân, liền xông lại chỗ đèn sáng ở đằng xa.

Mũi kim đao sắc bén của chàng chém ra rất mau để tranh thủ thời gian. Đao chém đến đâu người chết đến đấy.

Thiên Mộc đại sư múa cây thiền trượng giúp Thượng Quan Kỳ quét sạch những gã còn sống sót, chỉ trong khoảnh khắc vô số tay cường địch mai phục bị thiền trượng cùng kim đao chém chết.

Những xác chết cùng máu chảy dưới ánh trăng sao trông rất thê lương.

Bất thành linh, một hồi tù và nổi lên bao nhiêu đèn lửa trong phủ Cồn Long Vương đều tắt phụt.

Một tòa đình viên rộng lớn, đột nhiên trở lại tối tăm, không còn một chút ánh sáng nào.

Thượng Quan Kỳ nghĩ bụng: “Tiếng tù và đó hẳn là hiệu lệnh không được trái phép”.

Thượng Quan Kỳ nhận định phương hướng rồi nói:

– Xin hai vị hãy theo tại hạ!

Đoạn chàng chạy trước. Có điều rất khả nghi là sau một trận đánh nhau rồi không thấy ai cản trở nữa.

Thượng Quan Kỳ chạy ra đến chỗ ước hẹn với Tích Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng, song chẳng thấy bóng ba người đâu. Chàng ngẩng mặt trông chiều trời thì chừng sắp sang canh hai. Đáng lý ra thì họ phải đến đây rồi. Vậy mà chưa thấy thì hẳn có biến cố gì đã xảy ra.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo thấy Thượng Quan Kỳ trầm ngâm không nói gì biết là chàng đang có nhiều tâm sự lo toan, nên cũng không tiện quấy nhiễu.

Thốt nhiên có thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ lên tiếng:

– Tích Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng đã bị bắt rồi. Hiện giờ chung quanh đây đều có rất nhiều tay cao thủ mai phục mà không biết vì lẽ gì họ chưa động thủ tấn công chắc họ có âm mưu gì khác.

Thanh âm này nghe nhẹ nhàng êm ả, rất giống tiếng Liên Tuyết Kiều, nhưng chỉ thấy tiếng mà không thấy người. Thượng Quan Kỳ vận hết mục lực nhìn

bốn mặt, quả nhiên chàng phát giác ra nhiều chỗ khả nghi.

Trong các vòm hoa, gốc cây bốn mặt dường như đều có người áo đen đứng núp mà không nhúc nhích. Nếu không để ý thì không nhìn thấy được.

Thượng Quan Kỳ đằng hắng một tiếng nghĩ thầm: “Bọn chúng vẫn im lìm chưa chịu ra tay, không biết định giở trò gì”?

Chàng tung mình nhảy xổ vào một gốc cây. Bóng người đứng đó vẫn không chuyển động, Thượng Quan Kỳ vươn tay phải ra chụp tới.

Người này thấy Thượng Quan Kỳ chụp gần đến nơi vẫn không né tránh.

Thượng Quan Kỳ không biết nghĩ sao, đột nhiên thu tay về, lùi lại hai bước quát hỏi:

– Ai? Nếu còn giả câm giả điếc, thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Kim Nguyên Đạo đột nhiên ở phía sau Thượng Quan Kỳ nhảy lại, giơ thiết bổng lên đập xuống bóng đen đánh “bình” một tiếng, trúng vào một vật mềm nhũn, còn bóng đen vẫn không động đậy.

Kim Nguyên Đạo đã giàu kinh nghiệm khế bảo Thượng Quan Kỳ:

– Không phải người. Chúng ta lùi lại mau.

Thượng Quan Kỳ cũng biết Côn Long Vương có nhiều quỷ kế.

Chàng vừa nghe Kim Nguyên Đạo, lập tức lùi lại phía sau.

Bỗng thấy ánh lửa lóe lên mặt luồng ánh sáng xanh lè từ sau gốc cây phun ra nhằm bắn vào hai người. Thượng Quan Kỳ múa tít thanh kim đao để ngăn những tia lửa bắn lại miệng chàng hô lớn:

– Lùi lại cho mau!

Bỗng nghe đánh “Bùm” một tiếng, ngọn lửa xanh lè trúng vào thanh kim đao, bắn tung ra như sao sa.

Trong chớp mắt, tình thế đã biến đổi lớn vô số đại hán áo đen ở sau bụi cây vòm hoa nhảy ra, ăn mặc một cách rất kỳ dị.

Bọn người này trùm bao vải đen rất dày, hai mắt cũng che bằng một miếng thủy tinh.

Thượng Quan Kỳ đếm tất cả được hai mươi hai tên bố trí thành hình vòng tròn vây ba người vào giữa.

Thiên Mộc đại sư đảo mắt nhìn một lượt thấy những người áo đen này, mỗi người đều cầm trong tay một cái ống sắt đen dài chừng ba thước, lớn bằng chén trà.

Tuy gã bị Côn Long Vương cầm tù mấy chục năm, nhưng ngày trước thường bôn tẩu giang hồ, kiến thức rất rộng. Lão nhìn thấy bọn áo đen ăn mặc kỳ cục, lại cầm một cái ống đen thì trong lòng sinh ra hoảng sợ, khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Bọn người này y phục cũng như khí giới đều khác thường, hẳn có điều kỳ dị. Chúng ta không nên để Thượng Quan thí chủ mạo hiểm. Đại hiệp theo dõi chiến cuộc để bàn tăng thủ đi coi trong ống kia đựng thứ gì?

Kim Nguyên Đạo nói:

– Xin đại sư lược trận, để tại hạ ra thử coi.

Hai người tranh nhau ra, giằng co nhau một lúc. Bỗng thấy bên tai có tiếng Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị bất tất phải tranh nhau nữa. Những ống đen họ cầm trong tay chứa toàn lửa độc dị thường. Khi cháy lên thì khó lòng dập tắt được. Hai vị chớ nên nhẹ dạ mạo hiểm, xin lùi lại đi. Chúng ta sẽ tìm kế cự địch.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đều ngẩn mặt ra, từ từ lùi lại.

Thiên Mộc khê bảo Kim Nguyên Đạo:

– Người đã có thực tài thì cái gì cũng biết. Thượng Quan thí chủ tuổi mới ngoài hai mươi mà từ võ công mưu trí cho đến lúc lâm địch nhận xét tình thế rất tinh tế. Chúng ta còn thua chàng xa lắm.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Cái đó đã hẳn. Nếu Thượng Quan đại hiệp không phải là một bậc kỳ tài thì làm sao đối phó với một gã hung ác tuyệt luân như Cỗ Long Vương. Hai vị ngấm ngấm kính phục Thượng Quan Kỳ, nhưng chưa biết đến người đứng trong bóng tối ra lệnh cho chàng còn ghê gớm hơn chàng nhiều. Nguyên lúc bọn áo đen này xuất hiện rồi, Thượng Quan Kỳ chỉ biết chúng ăn mặc kỳ dị, những tưởng dùng bảo đao sắc bén thì đối phương không tài nào kháng cự nổi. Mặc dù họ có những chất độc đặc biệt, chàng cũng không sợ.

Thượng Quan Kỳ đã cậy có bảo đao lại có áo Thiên Tằm, nhuệ khí chàng lên rất cao, nên tuy thấy Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đang nhơn nhơn muốn động thủ mà chàng chưa lên tiếng ngăn trở, thì giữa lúc ấy có tiếng nói khê vọng lại:

– Bọn người cầm ống đen trong tay đều chứa lửa độc dù có kim đao bảo y cũng không chống lại được. Phải ngăn trở đồng bọn không được ra tay, rồi sẽ tìm kế thoát thân.

Thượng Quan Kỳ nghe rõ ràng là tiếng Liên Tuyết Kiều mà lại phát ra ở giữa bọn áo đen. Chàng tính phỏng chừng phương hướng cùng vị trí, nhưng không có cách nào nhận rõ được ai là Liên Tuyết Kiều cải trang trong đám người áo đen.

Bọn áo đen bao vây ba người vào giữa đều giơ ống đen lên nhắm về phía ba người, nhưng vẫn chân chờ chưa đang thủ.

Thượng Quan Kỳ tay mặt cầm kim đao che mặt, ngấm ngấm thi triển thuật

Truyền âm Nhập Mật bảo Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo:

– Hai vị phải ngấm ngầm chuẩn bị. Hễ thấy tại hạ phát động thì xin hai vị theo sát sau lưng tại hạ xông ra.

Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo khẽ đằng hắng một tiếng rồi nhảy lại theo sát Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ quan sát bọn áo đen chung quanh thì chúng chỉ khác nhau ở chỗ thân thể lớn nhỏ hay cao thấp mà thôi. Ngoài ra không nhận thấy gì khác biệt để tìm phương chạy thoát. Nhưng chàng biết rõ trong hai mươi hai tên áo đen này có Liên Tuyết Kiều tại đó và bọn chúng chỉ còn chờ gã chỉ huy hạ lệnh là lập tức phóng lửa độc ra.

Liên Tuyết Kiều hồi lâu không dám lên tiếng nữa, chắc nàng sợ bại lộ hành tung.

Trước tình thế này, Thượng Quan Kỳ chỉ còn trông vào trí tuệ mình, để tìm đường thoát hiểm. Chàng theo dõi Đường Toàn đã học được nét trầm tĩnh giữa những cơn nguy hiểm để mà phán đoán mà suy ngẫm, chàng nghĩ rằng trong hai mươi hai người này phải có gã chỉ huy. Mình cần phải tìm cho ra kẻ đó để đánh một đòn là thành công ngay.

Thượng Quan Kỳ để ý quan sát một hồi thì thấy bốn gã khả nghi. Bốn gã này thân thể bé nhỏ kém những gã kia nhiều.

Hai gã mé chính Tây tức là mé có tiếng Liên Tuyết Kiều vọng ra. Chàng chắc rằng trong hai gã này thì Liên Tuyết Kiều là một. Còn hai gã nữa thì một ở phía chính Bắc và một ở phía chính đông. Nhưng chàng vẫn chưa có cách nào quyết định được trong bốn gã này ai là thủ lĩnh?

Hai bên đứng giằng co nhau trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, chưa bên nào động thủ.

Thượng Quan Kỳ định chờ cho đôi phương phát động trước rồi sẽ tìm lối phá vòng vây thì có nhiều hy vọng thoát nạn hơn, vì chúng phóng hỏa ra rồi

thành phương hướng nhất định và đến lúc biến hóa thế nào cũng có chỗ sơ hở. Nhưng đối phương vẫn gan lì không chịu động thủ khiến cho chàng phải bối rối.

Thượng Quan Kỳ để ý nhìn lối rút lui, chàng cầm kim đao che mặt, thi triển thuật Truyền âm Nhập Mật nói với Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo:

– Xin hai vị nhắm gã bé nhỏ hướng chính Đông và chính Bắc. Một khi tại hạ đã phát động thì đại sư xông vào đánh gã mặt chính Đông còn Kim huynh đánh gã chính Bắc, mé chính Nam thì dùng chưởng lực để ngăn cản thế công của địch. Chúng ta ra khỏi địch trận rồi thì lập tức đến tập trung cách chỗ mô đất chừng ngoài bảy tám trượng về phía Đông Nam và trước khi đến đó phải dập tắt hết những lửa độc còn bám vào người.

Kim Nguyên Đạo thấy trong lúc nguy cấp mà chàng điều binh khiển tướng một cách rất tinh tế, trong lòng lại càng kính phục.

Thượng Quan Kỳ vung kim đao vang lên, một luồng ánh sáng vàng bao bọc thân thể tựa hồ như muốn xông ra ngoài vòng vây, nhưng chàng vẫn ngấm ngầm để ý coi bốn gã áo đen bé nhỏ, hy vọng tìm ra tên thủ lĩnh. Đường như đối phương đã biết rõ chỗ định tâm Thượng Quan Kỳ, nên bốn gã vẫn không lộ vẻ gì hết. Thượng Quan Kỳ khen thầm và định bụng mình đánh phải mạo hiểm một phen.

Rồi nhân lúc toan xông ra những lại biến thế thay đổi kế hoạch.

Gã thủ lĩnh cực kỳ trấn tĩnh, vẫn điềm nhiên trước những cử động giả vờ của Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo dặn:

– Hai vị nhớ cho hễ tại hạ phát động xông ra để cường địch phải phân tâm thì xin hai vị lập tức nhảy ra ngoài để đối phương không kịp ứng biến. Hai vị lại tìm một chỗ ẩn thân để phóng ám khí vào tiếp ứng cho tại hạ...

Đoạn chàng không chờ hai người trả lời, vung kim đao nhảy ra nhanh như

điện chớp xông vào gã nhỏ bé ở phương chính Đông. Chàng đã nghe Liên Tuyết Kiều dường như ở mé chính Nam, thì gã thấp bé ở phương chính Đông dù không phải là tên thủ lĩnh nhưng cũng chắc gã không phải là Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ đánh ra nhanh như chớp. Ánh kim đao lấp lóe, đồng thời thêm vào một luồng chưởng phong mãnh liệt phóng ra.

Gã áo đen dường như biết thế công của Thượng Quan Kỳ rất là mãnh liệt, khó lòng chống trả, gã vội lùi lại hai bước.

Thượng Quan Kỳ thấy người áo đen lùi lại phía sau, tay đao đột nhiên chém sang mé hữu, còn tay chưởng biến ra thế chỉ điểm vào gã đại hán mé tả. mấy chiêu này biến hóa một cách đột ngột và đều là những chiêu rất kỳ diệu mà Thượng Quan Kỳ đã học được.

Kim đao vừa chém tới, máu tươi đã vọt ra, một đại hán mé hữu bị chặt làm đôi.

Đại hán mé tả cũng trúng chỉ ngã ngửa ra phía sau.

Trong chớp mắt, toàn thể bọn áo đen đều phát động giờ ồng đen lên.

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu đôi phương không phóng lửa độc ra thì Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo khó lòng ra khỏi vòng vây. Chàng quát lên một tiếng thật to rồi giơ tay áo bên trái che mặt, nhảy vọt lên không. Đột nhiên ánh lửa bùng cháy, mười mấy tia lửa xanh lê nhằm đánh vào Thượng Quan Kỳ.

Thiên Mộc đại sư vung cây thiên trượng ra chiêu “Pháp Luân Cửu Chuyển” vận hết sức mạnh quét ngang. Luồng trượng phong rất mãnh liệt phóng ra đến ngoài một trượng.

Kim Nguyên Đạo theo sau Thiên Mộc đại sư xông ra.

Lúc này trên không những tia lửa xanh lê giao tiếp nhau, cảnh sắc rực rỡ. ánh kim đao của Thượng Quan Kỳ cũng lóe ra ngoài ba thước.

Ánh lửa xanh lè lẫn với ánh vàng của thanh bảo đao tan ra thành vô số tia lửa vây bọc Thượng Quan Kỳ.

Kim Nguyên Đao tay cầm cây thiết bổng đột nhiên phóng ra đánh vào trước ngực một gã áo đen, đồng thời mượn thế nhảy ra hai trượng.

Tuy lão cử động rất mau mà cũng bị một chấm lửa dính vào mình rồi cháy lên bùng bùng.

Thiên Mộc đại sư múa tít cây thiền trượng phát ra những luồng gió ào ào.

Một trượng đập xuống mặt đất cát bụi tung bay mù mịt nhà sư nhân lúc đó xông ra.

Bọn áo đen mình mặc áo tỵ hỏa rất là vướng víu, lúc chuyển động không được linh hoạt. Cỗ Long Vương huấn luyện bọn này để phóng lửa độc.

Nguyên Cỗ Long Vương đã chuẩn bị những trận đánh nhau đông người với các môn phái lớn. Y phục của bọn này đã được y nghiên cứu rất kỹ rồi chế ra, chẳng những tránh được lửa độc mà còn tránh được cả đao thương nữa.

Bên Cùng Gia Bang, Đường Toàn huấn luyện bọn Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt thì bên Cỗ Long Vương lại tổ chức những đội thiết giáp kỵ sĩ, đội hắc y thị vệ đội hỏa thủ v.v... Cỗ Long Vương ý vào thuốc độc để bức bách những tay cao thủ võ lâm phải chịu ép một bề. Ngoài những tay liều mạng canh giữ cho mình, Cỗ Long Vương chọn những tay tinh nhuệ để tổ chức các lối tập thể tấn công hay tập thể phòng thủ.

Bọn người áo đen dùng lửa độc này, tuy gã nào cũng giỏi võ công, song y phục đã lụng thụng thần trí lại hôn mê, nên lúc lâm địch không giỏi cơ biến. Thượng Quan Kỳ nhờ có kim đao hộ thân, đề khí vào huyết đan điền, nhảy ra xa hơn một trượng rồi mới hạ mình xuống. Chàng thấy thanh bảo đao trong tay mình có dính mấy chấm lửa độc và áo quần bị lửa trùn vào cháy bùng bùng.

Lúc này Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đã ra khỏi trùng vi. Kim Nguyên Đạo lặn mình xuống đất một lúc mới dập tắt được lửa độc, nhưng sau lưng đã bị lửa cháy làm bị thương hai chỗ.

Thượng Quan Kỳ nhờ được bảo y hộ thân nên khắp mình dù bị lửa cháy vẫn còn chống chọi được. Chàng cúi rạp xuống rồi lặn mình về phía Thiên Mộc đại sư.

Bọn áo đen không đuổi theo nữa, từ từ lui về đứng sau gốc cây.

Đang lúc đêm khuya tịch mịch, đột nhiên vang lên những tiếng ngựa hí, mười mấy gã đại hán cười tuấn mã, cầm trường mâu rầm rộ xông tới.

Thượng Quan Kỳ đầy mình lửa cháy mãnh liệt, chàng lặn lộn hơn mười trượng vẫn chưa dập tắt hết.

Quần áo mặc trong mình cháy gần hết. Nếu chàng không nhờ được tấm áo Thiên Tầm che chở thì đã bị lửa thiêu sống rồi.

Thiên Mộc đại sư cầm ngang cây thiền trượng đón đường rồi bảo Kim Nguyên Đạo:

– Kim thí chủ mau lại dập tắt lửa độc cho Thượng Quan thí chủ, lão tăng đứng đây ngăn cản đại địch.

Kim Nguyên Đạo vội lấy hai tay xấn đất phủ lên mình Thượng Quan Kỳ mới dập tắt được lửa độc, nhưng tay trái và sau cổ chàng là những chỗ bảo y không che kín được bị lửa cháy làm cho bị thương.

Lúc này Thiên Mộc đại sư đã bắt đầu động thủ với những tên địch hàng đầu. Bọn này đều mình mặc thiết giáp cưỡi ngựa cầm mâu, nhằm đúng chỗ xông vào.

Những cây thiết mâu trong tay chúng dài đến một trượng tám thước, nặng tới mấy chục cân, lại nhờ sức ngựa khỏe xông vào rất mãnh liệt.

Thiên Mộc mới chống đỡ với ba tên đã thấy mình kém sức.

Diệu Sáo Mê Hồn

Hồi 100

HẦM TRÙNG VI, HÀO KIỆT TRỞ THÀNH OAI

Nguyên những tên kỵ sĩ mặc thiết giáp đều sức mạnh vô cùng, hơn nữa họ cưỡi ngựa tuần mã thì sức dùng kích bằng ngàn cân.

Thiên Mộc đại sư tuy công lực thâm hậu, song cũng lộ đem sức mạnh ra chống chọi với bọn này. Một mình nhà sư chống với ba gã, hai tay đã thấy đau ê ẩm. Thiên Mộc đại sư quay đầu nhìn lại thấy lửa cháy, mình Thượng Quan Kỳ đã dập tắt và chàng đã đứng lên.

Bọn thiết giáp kỵ sĩ cứ tiến lên ba người một, Thiên Mộc đại sư quay lại đã thấy lớp thứ hai xông đến, vùng trường mâu đâm lại.

Bọn thiết giáp kỵ sĩ này đã được huấn luyện thuần thục. Cứ ba gã một lượt hợp sức tấn công rất mãnh liệt và kín đáo, uy thế bao phủ một vùng ba trượng không có cách nào tránh ra được.

Thiên Mộc đại sư trầm ngâm một lát thì mũi trường mâu đã phóng tới gần trước ngực. Thiên Mộc dù muốn tránh cũng không kịp quát lên một tiếng vùng cây thiền trượng lên quét ngang. Nhà sư vận hết công lực vào hai cánh tay ra chiêu “Lực Phùng Ngũ Nhạc”, gạt được mũi trường mâu nhưng hai cánh tay cảm thấy tê nhức vô cùng!

Lại thấy ánh hào quang lấp lóe, mũi mâu thứ hai đâm tới trước ngực.

Thiên Mộc đại sư biết rằng khó lòng đón đỡ tiếp được mũi mâu này. Nhưng vì tình thế cấp bách, đại sư đành vung thiền trượng lên, gạt ra đánh “Bình” một tiếng, mũi trường mâu lướt qua đỉnh đầu đại sư.

Con tuấn mã thốt nhiên chuyển mình đi một cái thì con ngựa thứ ba đã xông tới.

Thiên Mộc đại sư đã phải gắng gượng gạt được mâu thứ hai, song toàn thân mất hết nội kình, đánh rớt cây thiền trượng xuống đất, người đại sư lùi lại phía sau.

Ánh hào quang bỗng lóe lên, mũi trường mâu điểm tới huyệt Huyền Cơ Thiên Mộc đại sư.

Thiên Mộc đại sư chỉ khẽ cái chết chừng sợi tóc thì Thượng Quan Kỳ xông tới. Chàng vung lưỡi kim đao nhằm gạt mũi trường mâu, đồng thời chàng đẩy Thiên Mộc lui ra.

Đao mâu chạm nhau bật lên một tiếng “Keng”. Mũi trường mâu luyện bằng thép nguyên chất cũng bị lưỡi đao Kinh Hồn nhật đứt.

Thượng Quan Kỳ tuy chém gãy được trường mâu nhưng cánh tay phải chàng

cũng phải chùn lại, chàng nghĩ thầm: “Nội lực đối phương ghê gớm quá, nếu không nhờ được lưỡi bảo đao sắc bén thì khó lòng gạt được đòn đánh của đối phương”.

Gã kỵ sĩ thốt nhiên quất ngựa cho chạy nhanh, Kim Nguyên Đạo đỡ Thiên Mộc lên hỏi:

– Lão thiền sư có bị thương không?

Thiên Mộc đại sư đáp:

– Không hề chi. Vì bản tạng dùng sức quá độ nên chân lực toàn thân bị thoát ra hết...

Kim Nguyên Đạo ngẩng lên nhìn thì thấy lớp thiết giáp kỵ sĩ thứ ba đã xông

tới trước mặt Thượng Quan Kỳ, lão lượm cây thiền trượng lên, nói:

– Xin đại sư hãy vận khí điều dưỡng, để tại hạ lại giúp Thượng Quan đại hiệp một tay.

Thượng Quan Kỳ cầm ngang thanh kim đao chú ý nhìn ba tên thiết giáp kỵ sĩ xông tới. Chàng vừa gạt đối phương một đòn, đã biết bọn này không vừa, nên chàng không dám khinh thị.

Ánh hào quang lóe lên, lại một mũi trường mâu đâm tới trước ngực.

Thượng Quan Kỳ né người đi một chút, giờ kim đao lên toan chém xéo ra thì cây thiền trượng đã quét ngang nhanh như chớp.

Mâu trượng chạm nhau đánh “Choang” một tiếng. Mũi mâu tuy bị trượng của Kim Nguyên Đạo gạt ra. Nhưng người Kim Nguyên Đạo cũng bị rung chuyển phải lùi lại bốn năm bước.

Mũi trường mâu thứ hai lại tiếp đến. Kim Nguyên Đạo hai cánh tay tê nhức nhưng cố nghiêng răng vận toàn lực quét một trượng nữa. Đại hiệp cảm thấy mũi mâu đã phóng tới trước mặt. Thượng Quan Kỳ vung kim đao lên quét ngang. Cây trường mâu dài một trượng tám thước bị lưỡi Kinh Hồn đao chặt đứt mất một khúc chừng hơn một thước. Thượng Quan Kỳ nắm được mũi mâu gãy thì tên thiết giáp kỵ sĩ thứ hai lại bắt dây cương cho ngựa chuyển qua, nhường chỗ cho tên kỵ sĩ thứ ba xông tới.

Thượng Quan Kỳ lại quát lên một tiếng, tay trái cầm mũi mâu gãy liệng mạnh ra.

Ngựa phóng như bay, mũi mâu trong tay Thượng Quan Kỳ tựa hồ chớp nhoáng, liệng trúng ngực kỵ sĩ mặc giáp đánh “Chát” một tiếng. Gã ngồi trên lưng ngựa lao đảo nhưng vẫn xông về phía trước.

Thượng Quan Kỳ sức nhớ ra, lẩm bẩm: “Bọn này mặc áo thiết giáp rất dày, tất hành động không được linh hoạt, lúc xoay chuyển lại càng khó khăn. Có điều bọn chúng dùng trường mâu thì trong vòng một trượng là mình khó

lòng tránh khỏi bọn chúng tập kích mà thôi.

Nghĩ vậy chàng tìm ra cách phá địch.

Chàng thấy mỗi lớp ba tên kỵ sĩ thông dong xông tới lập tức khê bảo Kim

Nguyên Đạo:

– Chúng ta lùi lại mau!

Rồi chàng xoay tay nắm lấy Thiên Mộc đại sư chạy mau về mé tả.

Ba gã thiết giáp kỵ sĩ tuy nhìn thấy bọn Thượng Quan Kỳ quay chạy về mé tả, song vì mình mặc thiết giáp xoay sở không được mau lẹ mà tuấn mã lại chạy nhanh như bay không kịp lại kịp vẫn xông thẳng về phía trước.

Thượng Quan Kỳ buông Thiên Mộc đại sư ra hỏi:

– Đại sư thấy thương thế ra sao?

Thiên Mộc đại sư đáp:

– Lão tăng điều dưỡng được một lúc đã thấy khí lực hồi phục được khá nhiều.

Kim Nguyên Đạo đưa trả thiên trượng nói:

– Bọn kỵ sĩ này xung kích mãnh liệt, ta không nên dùng sức để chống chọi.

Thượng Quan Kỳ khê thở dài một tiếng nói:

– Bọn kỵ sĩ mặc giáp này tuy dũng mãnh và không sợ đao thương nhưng chúng không ứng biến được mau lẹ. Với thanh bảo đao trong tay tại hạ, lại được hai vị giúp sức thì việc đối phó với bọn họ chẳng khó khăn gì.

Bất thành linh một tiếng hú kỳ dị rất dài vang lên cắt đứt lời nói của Thượng Quan Kỳ.

Tiếp theo là ánh lửa bốn mặt lập lòe rồi vô số ngọn lửa bốc cao lên.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn một lượt không khỏi giật mình kinh sợ.

Nguyên với những ngọn lửa này, vô số đàn bà mặc áo đen xuất hiện. Mấy chục người ngựa bày thành trận thế hình tròn bao quanh ba người ngựa.

Ánh đao kiếm chuyển động dưới những ngọn lửa lập lòe, đồng thời bốn mặt

bọn thiết giáp kỵ sĩ cùng bọn thị vệ áo đen hòa hợp với nhau thu vòng vây hẹp dần lại. Cuộc bao vây của mấy chục gã kỵ sĩ thiết giáp có chỗ nào sơ hở thì bọn áo đen bổ sung vào khiến cho vòng vây rất là nghiêm mật.

Tiếng gầm thét hòa lẫn với tiếng trống thành một điệu nhạc đầy sát khí.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo khẽ nói:

– Chúng ta phải đem hết năng lực ra để chống chọi. Hai vị đừng kháng cự với bọn thiết giáp kỵ sĩ, tại hạ đã có cây kim đao để khắc chế với những mũi trường mâu của đối phương. Điều cốt yếu là hai vị phòng thủ bọn áo đen tập kích. Như vậy thì chúng ta còn chống chọi trong một thời gian...

Chàng ngẩng mặt trông chiều trời rồi tự nói một mình.

– Người tiếp viện cho bọn ta có lẽ sắp đến nơi rồi.

Kim Nguyên Đạo cảm thấy tinh thần phấn chấn hỏi:

– Sao? Chúng ta còn có ngoại viện ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Có. Lúc tại hạ đến đây đã ước định cùng Âu Dương Bang chúa bên Cùng Gia Bang đêm nay thống lĩnh những tay cao thủ đến đây.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Cùng Gia Bang là một bang lớn nhất trong võ lâm, lời hứa của bang chúa đáng giá ngàn vàng. Nếu bang chúa Cùng Gia Bang đã ước hẹn với Thượng Quan đại hiệp thì thế nào cũng đến.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ chắc rằng vào khoảng canh ba đêm nay bọn họ sẽ kéo đến đây.

Thực ra Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyệt Kiều có ước với Âu Dương Thống, trong ngoài hội hợp đến phá phủ Côn Long Vương. Nếu hủy được nhà độc thất, lấy được thuốc giải khiến cho cơ nghiệp Côn Long Vương bị tổn thất hại nặng là hay nhất. Nhược bằng không đạt được mục đích này thì

cũng đại náo Cỗ Long Vương phủ một trận trời long đất lở để phá công cuộc bố trí của đối phương. Lời ước hẹn đó quả có thật nhưng không phải đêm nay. Trước tình thế cấp bách, Thượng Quan Kỳ bắt buộc phải tòng quyền nói trá như vậy để khích lệ chí chiến đấu của Thiết Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo.

Lúc này bọn thiết giáp kỵ sĩ cùng lũ áo đen đã tiến gần đến chỗ ba người.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quanh rồi khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Trong tay Kim đại hiệp không có binh khí. Trước hết tại hạ hãy ra cướp một cây trường mâu.

Đột nhiên chàng nép mình xuống rồi nhảy xảy ra nhanh như tên bắn. Chớp mắt người chàng đã đến t một kỵ sĩ.

Gã kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa, hạ thấp cây trường mâu xuống đâm Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã định kế đối phó vung song thanh bảo đao lên dè cây trường mâu xuống rồi giơ tay trái ra chụp lấy cây mâu.

Gã kỵ sĩ hất cây mâu lên, hy vọng tung Thượng Quan Kỳ ra. Không ngờ Thượng Quan Kỳ mượn đà nhảy vọt lên không rồi lập tức buông tay ra cho người chàng rơi xuống lưng ngựa gã kỵ sĩ. Kỵ sĩ mình mặc áo giáp sắt, xoay sở khó khăn, gã trông thấy Thượng Quan Kỳ muốn hạ người xuống lưng ngựa mà không sao tránh được, đành vươn tay trái ra ngăn trở.

Thượng Quan Kỳ cầm kim đao chém xuống. Lập tức gã rú lên một tiếng thê thảm vì cánh tay trái bị bảo đao chém đứt còn có cả mảnh giáp dính trên tay.

Thượng Quan Kỳ thừa cơ gã đang đau đón cướp lấy cây trường mâu cho Kim Nguyên Đạo.

Kim Nguyên Đạo hai tay đón lấy cây trường mâu nói:

– Đa tạ Thượng Quan đại hiệp.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Kim huynh bắt tất phải khách khí. Chúng ta cần hợp lực để chống lại cường địch đã.

Kim Nguyên Đạo quát lên một tiếng thật to gió trường mâu lên xông vào đâm một tên kỵ sĩ.

Tên kỵ sĩ này để mặc Kim Nguyên Đạo đâm trường mâu tới, gã cũng vùng mâu đâm lại đối phương chứ không đỡ gạt.

Thiên Mộc đại sư gió thiên trượng lên để ngăn mũi mâu đâm tới trước ngực Kim Nguyên Đạo.

Thượng Quan Kỳ vùng kim đao chém xéo lại đánh “Choang” một tiếng, cây trường mâu bị gãy đôi.

Mũi mâu Kim Nguyên Đạo phóng trúng trước ngực tên kỵ sĩ. Lão thấy cổ tay mình chùn lại, hai cánh tay hơi tê nhức, thì không khỏi kinh hãi lắm bầm: “Mũi mâu này sắc nhọn là thế mà không đâm thấu được áo giáp đối phương”.

Đại hán bị trúng mâu của Kim Nguyên Đạo tuy không bị rách áo giáp nhưng gã bị cường lực đối phương làm cho rung động, loạng choạng người đi rồi ngã lăn xuống đất. Gã này hai chân hai tay đều bị vướng áo giáp ngã xuống đất hồi lâu không đứng dậy được.

Lúc này bọn cường địch bốn mặt đã áp bức đến gần, chỉ còn cách chừng hơn trượng. Mấy chục mũi trường mâu nhất tề phóng ra trông như một rừng thương vây chặt lấy ba người. Nhưng họ chưa động thủ tựa hồ như còn đợi ai.

Thượng Quan Kỳ than thầm: “Bữa nay mà có thoát khỏi được trùng vi cũng phải cực nhọc vô cùng”.

Đột nhiên một trận cười trong trẻo vang lên. Thiếu nữ áo đỏ chạy nhanh đến rẽ mọi người rào bước tiến vào.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn người mới đến, bất giác chau mày, chàng

chưa kịp lên tiếng thì thiếu nữ áo đỏ đã cướp lời:

– À! Ta tưởng là ai. Té ra lại vẫn ngươi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đúng rồi! Tại hạ vẫn chỉ là Thượng Quan Kỳ. Lâu nay mới lại được gặp Mai cô nương.

Nguyên thiếu nữ áo đỏ đó là quận chúa Mai Quyên Đại.

Mai Quyên Đại cười lạt nói:

– Ngươi đừng lan man với ta nữa vô ích. Chuyến này mi muốn thoát khỏi nơi đây so với muốn lên trời hãy còn khó hơn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cái đó chưa chắc.

Tuy miệng chàng nói cứng, nhưng trong bụng đã biết rõ lời Mai Quyên Đại nói đúng. Trốn thoát được cơn nguy hiểm này quả khó hơn lên trời.

Chàng dần dần mất hết tự tin có thể phá được vòng vây. Chỉ còn cách liều mạng đánh đến cùng cho đến lúc bị giết hay bị bắt sống.

Nghĩ vậy, chàng quay đầu lại nhìn Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo rồi nói:

– Khi hai vị đối địch, nên nhớ đừng có vận dụng toàn lực mà cần dè dặt hơi sức để chờ viện binh.

Trong câu nói này chàng đã lộ ý chuẩn bị cuộc phá vòng vây.

Kim Nguyên Đạo thốt nhiên khẽ hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp? Trong mình đại hiệp có chút lương khô nào không? Tại hạ đói quá rồi!

Nghe Kim Nguyên Đạo nhắc tới lương khô, Thượng Quan Kỳ cùng Thiên Mộc đại sư cũng cảm thấy bụng đói meo.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nói:

– Lương khô ư? Ăn hết cả rồi!

Bỗng nghe Mai Quyên Đại cười lạt một tiếng, vẫy tay một cái rồi lùi lại phía sau.

Bốn năm mũi trường mâu chia bốn mặt nhằm đâm Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra, tay cầm cây kim đao vung lên dùng thủ pháp “Tứ Lạng Bát Thiên Cân” trong Thái Cực Tuệ Kiếm, khẽ gạt những cây mâu.

Gạt được trường mâu ở mặt đông phóng tới, đồng thời chàng mượn đà nhảy xổ lại tay trái nắm lấy cây mâu xông thẳng vào gã kỵ sĩ.

Thượng Quan Kỳ sợ nhất là đội kỵ sĩ dùng trường mâu, đại đao, một khi đã bị chúng vây thì khó lòng đỡ gạt được. Chỉ cần trừ khử một bộ phận bọn thiết giáp kỵ sĩ thì đối phương không bịt kín được bốn mặt và có hi vọng ra khỏi trùng vi.

Thượng Quan Kỳ muốn trước hết hãy giết hai tên để thị uy, nên mạo hiểm xông vào.

Bỗng thấy ánh đao sáng như tuyết lấp loáng rồi ba bốn thanh quý đầu đao chém tới.

Thượng Quan Kỳ ngưng tụ chân khí, tay trái giữ cây mâu, gia thêm nội lực rồi tung mình nhảy vọt lên không để đón đánh mấy lưỡi đao lợi hại, đồng thời

mượn thế xông vào gần tên kỵ sĩ mặc giáp. Chàng vung kim đao lên đâm vào bụng dưới gã, suốt qua áo giáp.

Chàng vừa rút kim đao ra, máu tươi gã kỵ sĩ phun vọt lên.

Giết xong một tên kỵ sĩ tinh thần Thượng Quan Kỳ càng thêm phấn chấn.

Chàng ra chiêu Bình Sa Lạc Nhạn quét ngang một cái.

Vừa rồi bốn năm lưỡi quý đầu đao chém xuống sau lưng chàng mà không làm cho chàng bị thương được. Bọn người áo đen thấy vậy cả kinh, thế công chậm lại, khiến cho chàng có cơ hội giết bọn kỵ sĩ thiết giáp. Chàng nhân cơ

hội này vung kim đao chém tới tấp, bên địch cũng giơ binh khí lên gạt đỡ. Tiếng khí giới chạm nhau choang choảng bao nhiêu đao kiếm bị gãy bay tứ tung.

Thượng Quan Kỳ chuyển động oai thần gầm lên một tiếng ra chiêu Vân Vụ Kim Quang. Một luồng ánh vàng lấp loáng, lưỡi đao Kinh Hồn phóng ra xông vào đám người áo đen.

Những tiếng rú thê thảm vang lên, máu phun ra như mưa, chân tay từng khúc đứt bay ra.

Thượng Quan Kỳ biết rằng mình có thoát được trùng vi hay không là ở lúc này. Chàng vừa chém được hai đao đã có kết quả thì tinh thần phấn chấn xông vào đám đông.

Thiên Mộc đại sư múa tít cây thiền trượng, gạt hai cây mâu, theo sát Thượng Quan Kỳ.

Kim Nguyên Đạo vung trường mâu ra quát lên một tiếng thật to rồi nhảy tung mình đến sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ nhờ oai thế lưỡi đao Kinh Hồn mở một đường máu xông vào đám cường địch. Bọn kỵ sĩ thiết giáp bốn mặt đã mất hẳn thế công mãnh liệt, nên tuy chàng bị hãm vào trùng vi mà sự thực đã an toàn hơn trước nhiều.

Nên biết đội thị vệ áo đen trong phủ Cỗn Long Vương có nhiều hạng phức tạp: Đệ tử môn phái lớn có, giang hồ đại đạo có và không thiếu chi tay cao thủ. Song Thượng Quan Kỳ nhờ có lưỡi đao Kinh Hồn xông vào chém giết, mình lại mặc áo Thiên Tầm không sợ đao kiếm, nên chàng mặc sức tung hoành, cực kỳ dũng mãnh.

Thiên Mộc đại sư cũng võ công thâm hậu, múa tít cây thiền trượng bật lên những tiếng vù vù như gió thổi, kinh lực phóng ra trong vòng hơn trượng. Bọn thị vệ áo đen tuy thế công lợi hại nhưng không thể vào gần được.

Kim Nguyên Đạo vẫn còn trong hoàn cảnh nguy cấp liệng mũi mâu ra khỏi tay để thoát hiểm. Lão múa tít song quyền để cự địch, bụng lăm lăm muốn cướp lấy một cây binh khí của bên địch mà không được. Hai cánh tay lão vừa phóng quyền vừa phát chưởng vừa dùng thân pháp né tránh. Tuy người chưa bị thương, song chân tay đã luống cuống, trên trán mồ hôi nhỏ giọt sắp bị tử thương đến nơi.

Bất thành linh có hiệu tù và nổi lên, bốn kỵ sĩ bốn mặt đột nhiên bắt ngựa chạy đi. Giữa lúc ấy cả bốn mặt Đông, Tây, Nam, Bắc đột nhiên đều thấp một ngọn đèn đỏ.

Thượng Quan Kỳ lại vung kim đao phóng ra hai chiêu tuyệt kỹ chém được hai gã áo đen võ công cao cường, rồi lớn tiếng hô:

– Chúng ta hãy xông ra khỏi trùng vi rồi sẽ nói chuyện.

Nguyên bọn thị vệ áo đen cả bốn phía mỗi lúc kéo đến một nhiều xông vào vây chặt ba người. Bọn này đã uống thuốc mê, tâm trí hỗn loạn chỉ biết nghe hiệu lệnh mà không biết sợ chết là gì. Thượng Quan Kỳ chém giết luôn một hồi, toàn thân chàng ướt đầm máu tươi.

Trận ác chiến này từ trước đến giờ có lẽ là một trận khốc liệt nhất đối với chàng. Chàng trông thấy trận mưa máu đào do những tấm thân gãy cụt phun ra mà không khỏi đau lòng. Chàng ngoảnh đầu nhìn lại thấy Kim Nguyên Đạo mình tẩm máu đào, tay không khí giới, lảo lộn giữa đao kiếm, tính mệnh nguy trong khoảnh khắc.

Thiên Mạc đại sư thì còn có thể gắng gượng chống đỡ được nhưng cũng khó lòng xông ra khỏi trùng vi.

Thượng Quan Kỳ đành chạy lại cứu Kim Nguyên Đạo trước. Chàng ngưng tụ chân khí quát lên một tiếng ra chiêu Trường Hồng Kinh Thiên xông lại bên Kim Nguyên Đạo. Dưới ánh kim quang lấp lánh của thanh Kinh Hồn đao vang lên những tiếng choang choảng, vô số binh khí bị gãy đứt. Nhưng

Thượng Quan Kỳ vẫn còn bị họ ngăn trở chưa xông lại đến gần Kim Nguyên Đạo được. Chàng càng nóng ruột hết sức vùng vẫy trong đám rừng người.

Kim Nguyên Đạo đang lúc sức cùng lực kiệt, đột nhiên bóng người loảng ra, áp lực bớt đi rất nhiều, tinh thần lão lại phấn khởi, phóng quyền ra đánh ngã một tên áo đen.

Thượng Quan Kỳ tay phải cầm kim đao ra chiêu Phượng Hoàng Triển Xí quét ngang một cái. Chàng vẫn nhớ Kim Nguyên Đạo đang tay không cự địch, nếu cướp được một cây binh khí đưa cho lão thì tình thế sẽ khả quan hơn. Vì vậy mà cố đoạt lấy một cây.

Thượng Quan Kỳ quét lưỡi kim đao về mé hữu, đồng thời tay trái chụp lấy cổ tay một gã đại hán ở mé tả. Gã này trong tay cầm một cây đơn đao sáng loáng. Thượng Quan Kỳ vừa ra đòn đánh vừa thi triển môn tuyệt học Thập Nhị Cầm Long Thủ nắm lấy huyết đao đại hán. Quả nhiên vừa ra tay chàng đã cướp được đơn đao của gã.

Thượng Quan Kỳ bỗng cảm thấy sau lưng tê nhức, tay trái chàng cầm cây đơn đao vừa cướp được quét về phía sau, đồng thời mượn thế để tránh ra một bên.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy hai người áo đen, thân thể cao lớn: Một người tay cầm Thất Tiết Cương Tiên, một người cầm cặp Nhật Nguyệt Luân.

Hai người này dường như có địa vị rất cao trong đội thị vệ áo đen. Thấy hai đại hán vừa xuất hiện, bọn thị vệ đang bao vây lập tức rẽ ra lùi lại.

Thượng Quan Kỳ khẽ gọi:

– Kim huynh! Binh khí đây này!

Rồi cầm mũi đao đưa chuôi cho Kim Nguyên Đạo.

Kim Nguyên Đạo tuy áp lực bốn mặt đã giảm bớt, song người lão bị thương

mấy chỗ. Lão đón lấy đơn đao rồi, người loạng choạng suýt ngã. Lão chống đao xuống đất cho người đứng vững lại rồi nói:

– Thượng Quan đại hiệp bất tất phải lưu tâm đến tại hạ...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Kim huynh vận khí điều dưỡng đi, tiểu đệ có đem linh dược đây.

Chàng vừa nói vừa lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng Kim Nguyên Đạo.

Kim Nguyên Đạo nuốt linh đơn rồi, lập tức vận khí điều dưỡng.

Hai gã đại hán thân thể khôi vĩ trần trối nhìn Thượng Quan Kỳ, chờ cho

Kim Nguyên Đạo uống thuốc xong. Đại hán cầm cây Thất Tiết Cương Tiên lạnh lùng hỏi:

– Người tên họ là gì?

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ lắm bầm:

– Sao lại có kiểu hỏi danh tính kỳ cục như vậy?

Rồi chàng thuận miệng đáp:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ.

Đại hán ôm cặp vòng hỏi:

– Người có tin rằng đủ sức xông ra khỏi trùng vi được không?

Thượng Quan Kỳ liếc mắt ngó bốn mặt thì thấy chung quanh chỗ nào cũng gia tăng vô số thị vệ áo đen.

Chàng cười lạt đáp:

– Nếu chỉ có một mình tại hạ thì việc xông ra khỏi vòng vây này chẳng có chi là khó.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau.

Rồi đột nhiên gã cầm cặp vòng tiến sát lại một bước, tay trái giơ vòng thanh cương lên đánh xuống.

Thượng Quan Kỳ xoay mình lại tiện tay cầm kim đao chém xuống vòng thanh cương.

Chàng chém xuống rất mạnh, với hi vọng đánh một đòn ăn ngay, vì chàng chắc hai người này là nhân vật đầu não đội thị vệ áo đen. Nếu hạ được hai gã, tất

bọn thị vệ phải hoảng sợ.

Dè dàu ánh đao sắp chạm vào vòng, đại hán đã thu vòng thanh cương về, khẽ nói:

– Chỉ một lát nữa là các người sẽ gặp mười ba tên dũng sĩ trong vương phủ.

Bây giờ dù bọn ta có muốn giúp các người cũng không thể được nữa.

Lúc đang nói chuyện, đại hán vẫn chưa dừng cặp vòng múa thành một làn ánh sáng xanh, song chiêu thuật chỉ có vẻ phô trương cho đẹp mắt và để hăm dọa người, chứ tuyệt không có ý đánh người.

Thượng Quan Kỳ liền hỏi:

– Đại gia có ý kiến gì dạy bảo?

Đại hán cầm cặp vòng đáp:

– Bây giờ ta chỉ giả cách thua chạy, các người rượt theo, may ra mới có thể thoát khỏi vòng vây đội thị vệ áo đen.

Thượng quan Kỳ nghĩ thầm: “Bây giờ chỉ cần sao thoát khỏi vòng vây, bất luận bọn chúng có quỷ kế gì, mình chỉ cẩn thận mặt chút là đối phó được dễ dàng”.

Nghĩ vậy chàng đáp:

– Kế ấy rất diệu!

Đại hán cầm cặp vòng vừa đánh ra một chiêu vừa lớn tiếng quát:

– Đao pháp gã này rất là thuần thực! Lão nhị mau giúp ta một tay.

Đại hán kia đáp:

– Được rồi!

Đoạn vung cây Thất Tiết Cương Tiên quét ngang Kim Nguyên Đạo.

Kim Nguyên Đạo đang bị năm tên thị vệ vây đánh. Nhưng vừa thấy đại hán

động thủ, năm gã kia lập tức lùi lại.

Kim Nguyên Đạo vung đơn đao lên nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Cứ lấy một chọi một thế này Kim mỗ chết cũng không oán hận.

Đại hán vung cây tiên thành tiếng gió vù vù bao quanh Kim Nguyên Đạo rồi khẽ bảo:

– Lúc phá vòng vây thì phải đuổi theo sát sau lưng ta.

Kim Nguyên Đạo chau mày hỏi:

– Còn Thượng Quan đại hiệp thì sao?

Đại hán nói:

– Y đã có người dẫn ra, người bắt tất phải quan tâm.

Kim Nguyên Đạo lạ hỏi:

– Còn vị hòa thượng kia nữa có cứu lão ra không?

Đại hán cầm tiên không nhẫn nại được nữa gắt lên:

– Ta vâng mệnh cứu người thì cứu được đến đâu hay đến đấy, biết đâu mà nói trước. Nếu không chạy mau thì sẽ không kịp nữa.

Đại hán nói xong quả nhiên vung tiên lên lùi lại phía sau.

Kim Nguyên Đạo theo sát gã, múa tít cây đơn đao rõ ra người đuổi người chạy không ai biết rõ mưu mô.

Bên này đại hán cầm cặp bánh xe đã dẫn Thượng Quan Kỳ ra khỏi trùng vi. Chỉ trong khoảnh khắc Thượng Quan Kỳ và Kim Nguyên Đạo đã rời xa chỗ bọn thị vệ áo đen.

Đại hán sử cặp vòng nói:

– Hai vị từ đây nhắm hướng tây mà đi, không đầy hai dặm là ra khỏi phủ Côn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ vòng tay lại nói:

– Chịu ơn đại gia cứu viện, tại hạ cảm kích vô cùng! Nhưng tại hạ còn có

một người bạn mong đại giá cứu luôn cho.

Đại hán sử cây Thất Tiết Cương trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hai vị hãy đi trước, chúng tôi sẽ tìm cách cứu y.

Nói xong liền cùng đại hán sử cặp vòng trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ vẫn không yên dạ, đảo mắt nhìn xung quanh rồi khẽ bảo

Kim Nguyên Đạo:

– Kim huynh hãy vào nấp trong bụi cây kia, tại hạ đi đón Thiên Mộc đại sư.

Kim Nguyên Đạo biết võ công chàng đã hơn mình nhiều, trong tay lại có bảo đao, liền nói:

– Tại hạ xin vâng mệnh.

Nói xong ẩn vào bụi cây điều dưỡng.

Thượng Quan Kỳ theo sau hai đại hán nhưng đi cách đằng xa, quả thấy hai người chạy về phía Thiên Mộc đại sư. Hai người đi đến đâu, bọn thị vệ áo đen rẽ ra đến đấy để nhường lối.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nghĩ ra, lẩm bẩm: “Hai người đại hán quả nhiên là thủ lĩnh chỉ huy bọn thị vệ, nhưng bọn này đã uống thuốc mê, thần trí hỗn loạn, chắc là trong đêm tối chúng không nhận biết được sự trá ngụy. Có điều hai đại hán đi đến đâu bọn áo đen tránh ra đến đó, e rằng họ đã dặn bảo nhau”...

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 101

HỒ RƯỢU NỒNG MÊ MẮN GÁI THUYỀN QUYÊN

Thượng Quan Kỳ đã theo dõi Đường Toàn, học được khá nhiều lối đoán việc. Trước hết là quan sát cẩn thận để tìm ra chỗ ngờ vực, phân tích kỹ lưỡng để phán đoán kết quả. Hơn nữa mấy hôm nay chàng trải qua bao nhiêu cuộc ác chiến nguy hiểm, nên càng thêm phần lịch duyệt. Tuy chàng không hiểu tại sao hai người đi tới đâu bọn áo đen lại giãn ra tới đó thì chàng ngỡ là bọn chúng đã có mật hiệu cho bọn thuộc hạ.

Lát sau, quả nhiên hai người xông vào trùng vi dẫn được Thiên Mộc đại sư ra.

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói:

– Tình nghĩa của hai vị đêm nay, tại hạ xin ghi lòng sau này có ngày báo đáp.

Đại hán sử cây Thất Tiết Cương Tiên tùm tùm cười nói:

– Chúng tôi vâng mệnh trên mà thôi chứ có ân tình gì đâu. Ba vị nên sớm chạy đi là hơn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ còn ba người bạn nữa bị hãm trong phủ Cỗ Long Vương.

Đại hán sử cặp vòng nhún vai nói:

– Ba vị đó có thoát nạn được không là tùy ở sự may rủi, chẳng nên kêu ca gì nữa.

Đại hán sử dụng vòng nói tiếp:

– Ba vị chạy mau ra khỏi vương phủ, đi về phía Tây chừng năm dặm sẽ có người tiếp ứng. Tại đó, ba vị cũng có người đồng bạn đã thoát nạn đang chờ. Rồi không chờ cho Thượng Quan Kỳ nói thêm gì nữa, trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng hai người, đột nhiên nhớ đến con người diễm lệ lại nhiều mưu trí là Liên Tuyết Kiều. Nàng dường như ở trong bóng tối để bảo vệ cho mình, kiềm chế được toàn cục, mới ra thoát khỏi trùng vi. Khá lâu nay, Thượng Quan Kỳ không nhớ tới chuyện Liên Tuyết Kiều cùng gã Viên Hiếu, tính tình chất phác, thất tình bộc lộ ra ngoài. Tính cách đó của gã khiến cho Thượng Quan Kỳ phải đau đớn âm thầm.

Gã Viên Hiếu vốn sẵn bản lĩnh thiên nhiên khác người, lại không tạp niệm nên võ công gã rất mau thành tựu.

Nhưng về tình trường thì Thượng Quan Kỳ mạnh hơn gã nhiều. Chàng là một thiếu niên anh tuấn, Viên Hiếu bì thế nào được. Có điều chàng ở với gã lâu ngày, có mối tình bằng hữu rất sâu xa và bất giác nổi khí phách anh hùng, quyết tâm hy sinh ái tình để hoàn thành mối lương duyên giữa Viên Hiếu và Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều tuy tài trí hơn đời song chưa thoát tục. Nàng vẫn bị dây thâm tình ràng buộc mình vào với Thượng Quan Kỳ. Nàng ôm khư khư mối tình với Thượng Quan Kỳ thì Viên Hiếu lại hoài bão một mối thâm tình với nàng, thành ra giữa ba người cấu tạo nên một mối tương quan rất kỳ diệu và đầy lòng mỗi người đều có sự đau khổ không nói ra được.

Ngày thường Thượng Quan Kỳ không nghĩ tới chỗ đó thì thôi, bây giờ chợt nghĩ đến, chàng lại cảm thấy lòng đau như cắt...

Thượng Quan Kỳ đứng thộn mặt ra, quên cả hoàn cảnh hiện tại.

Thiên Mộc đại sư khẽ hắng giọng rồi lên tiếng:

– Thượng Quan thí chủ!...

Thượng Quan Kỳ như người trong mộng, choàng tỉnh giấc, ngoảnh đầu trông ra, bỗng thấy cách đó chừng ngoài mười trượng, lửa sáng như ban ngày, mười mấy gã mặc áo đỏ lưng thắt dây ngũ sắc, nhắm về phía mấy người chạy đến. Bọn này có mười ba người, Thượng Quan Kỳ nhớ lại hai đại hán vừa rồi có đề cập đến mười ba dũng sĩ thì chàng chắc là bọn này.

Chàng liền đáp Thiên Mộc:

– Chúng ta đi thôi! Hãy ra khỏi Cồn Long Vương phủ rồi sẽ nói chuyện.

Ba người thi triển khinh công đi về phía Tây.

Nẻo đường này quả nhiên ít người ngăn cản. Thượng Quan Kỳ nóng lòng thoát cơn nguy hiểm, bất cứ gặp ai chặn đường chàng cũng hạ độc thủ ngay, với lưỡi đao Kinh Hồn, chàng vừa giao phong đã chém chết ngay.

Ba người ra khỏi phủ Cồn Long Vương, Thượng Quan Kỳ theo lời đại hán đi về hướng Tây năm dặm. Ban đêm chàng trông rõ ánh nước lung linh, thì ra đã đến gần bờ hồ.

Cái hồ này không to mà cũng không nhỏ, rộng chừng năm mẫu. Trong hồ thả sen dày đặc.

Thượng Quan Kỳ đứng trên bờ hồ, lẳng lặng xuất thần ngẫm nghĩ, vì cảnh tượng không đúng như lời đại hán. Chàng định ninh hai đại hán vừa rồi là theo mệnh lệnh của Liên Tuyết Kiều cứu ứng cho ba người mình thoát khỏi vòng nguy hiểm. Nhưng giờ đây chàng không thể không đem lòng ngờ vực, biết đâu không phải quỷ kế của Cồn Long Vương gài bẫy bọn mình.

Thượng Quan Kỳ để ý nhìn mặt hồ trầm ngâm một hồi rồi hỏi:

– Kim huynh cùng đại sư hai vị có biết bơi lội không?

Hai người chưa kịp trả lời thì trong hồ sen có tiếng người cười nói:

– Không cần phải giỏi bơi lội. Hãy xuống thuyền này nghỉ một lúc đã!

– Ai?

Bỗng nghe tiếng mái chèo bì bõm, một con thuyền nhỏ từ chỗ lá sen rậm rạp bơi ra.

Dưới ánh trăng tỏ, mọi người trông rõ một thiếu nữ áo xanh, tóc dài bỏ xõa, đang bơi thuyền tiến lại.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Thượng Quan đại hiệp! Thủ đoạn của Cỗ Long Vương thâm độc vô cùng! Ta phải đề phòng cẩn thận kéo mắc vào cạm bẫy của y.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Hai vị bắt tất phải nhọc lòng. Vị này ra đón tiếp bọn ta là người quen.

Chưa dứt lời, nữ lang áo xanh đã tung mình nhảy lên bờ.

Thượng Quan Kỳ trở Thiên Mộc đại sư giới thiệu:

– Đây là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, pháp hiệu Thiên Mộc đại sư phụ.

Rồi lại trở Kim Nguyên Đạo nói tiếp:

– Vị này là Kim huynh, một bậc đại anh hùng tại phủ Tế Nam.

Nữ lang áo xanh trịnh trọng gật đầu nhìn Thiên Mộc đại sư tươi cười nói:

– Hai vị chiến đấu vất vả suốt nửa đêm, chắc là mệt nhọc vô cùng! Tại hạ đã chuẩn bị sẵn sàng cơm rượu cùng quần áo...

Nàng lại vỗ tay hai cái. Trong đám lá sen rậm rạp lại có một chiếc thuyền nhỏ nữa chèo ra. Người bơi thuyền vận võ trang quay lưng về phía mặt trăng, nên trông không rõ mặt.

Thiên Mộc đại sư khẽ hỏi:

– Thượng Quan thí chủ! Nữ thí chủ đây là ai?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đây là quan Văn thừa Cùng Gia Bang.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đều bị Cỗ Long Vương cầm tù

trong nhà ám thất mấy chục năm trời, nên chưa biết tiếng Văn thừa và Võ tướng Cùng Gia Bang. Hai người chấp tay nói:

– Xin đa tạ đại gia có lòng khoan đãi.

Nói xong tung mình nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ đến sau.

Đại hán võ trang lập tức bơi thuyền vào đám lá sen rậm rạp.

Thượng Quan Kỳ nói với nữ lang:

– Hai vị đó đều võ công cao cường.

Nữ lang áo xanh nói:

– Trên thuyền đã sắp sẵn trà thơm cùng đồ điểm tâm. Mấy bữa nay người phải chiến đấu cực kỳ vất vả. Chúng ta vào đây không bàn công việc mà chỉ bơi thuyền thưởng nguyệt yên nghỉ một đêm tĩnh mịch.

Nói xong nàng đột nhiên đưa bàn tay ngọc nhỏ nhắn ra nắm lấy cổ tay

Thượng Quan Kỳ nhảy xuống thuyền.

Nữ lang áo xanh này chính là Liên Tuyết Kiều. Nàng đã cải trang làm cô thuyền chài, quần dài áo xanh xắn cao lên để lộ cặp đùi bé nhỏ da trắng như tuyết, trong như ngọc. Mớ tóc dài bỏ xõa xuống bên vai, phất phơ trước ngọn gió đêm. Nàng buông cặp mái chèo quay thuyền vào chỗ lá rậm giữa hồ. Mặt hồ lặn tẩn, bóng trăng soi tỏ, Liên Tuyết Kiều từ từ vừa bơi chèo vừa giơ tay lên vén lại mái tóc cười nói:

– Mấy món điểm tâm này chính tay tiểu muội làm ra, Thượng Quan huynh thử nếm xem có ăn được không?

Thượng Quan Kỳ vâng lời ăn một miếng, quả nhiên vừa ngọt vừa thơm, khen không ngớt miệng:

– Cô nương đã tay cầm ấn soái, ngồi trong trướng để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm. Lúc lâm trận chiến đấu, hào khí hơn cả tu mi, tài gồm thao lược khiến cho tâm thần bảy thước của nam nhi phải thẹn thùng e lệ. Ai có ngờ đâu lại biết cả làm món ăn đặc biệt.

Liên Tuyết Kiều cười khanh khách hỏi:

– Thượng Quan huynh thật tâm khen ngon hay chỉ tán dóc?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi nói với cả một tấm lòng thành thực.

Liên Tuyết Kiều từ từ ngẩng mặt lên nhìn vàng trắng bạc khẽ nói:

– Đòi người mấy độ nguyệt ngang đầu! Bữa nay chúng ta phải tận hưởng một đêm hoan lạc.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra nói:

– Cô nương...

Liên Tuyết Kiều sang sảng tiếng vàng cười như rót vào tai:

– Đêm thanh trăng tỏ lẽ nào không rượu.

Nàng với tay xuống sạp thuyền lấy ra một bình ngọc nói tiếp:

– Thượng Quan huynh có dám uống không?

Thượng Quan Kỳ phưỡn ngực ra nói:

– Tại hạ tuy không thích rượu, nhưng đâu dám cô phụ tấm thịnh tình của cô nương?

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Thượng Quan huynh có biết đây là rượu gì không?

Thượng Quan Kỳ bị kích thích, hào khí sôi nổi đáp:

– Tại hạ chắc không phải là thuốc đoạn trường.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười đưa tay ngọc ra nâng chén ngửa cổ lên uống một hơi dài.

Hôm nay, nàng Liên Tuyết Kiều nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn khác với ngày thường; nét mặt thùy mị, nụ cười giòn giã, lại càng tăng vẻ mỹ miều.

Mớ tóc dài tung bay trước gió rõ ra con người đài các.

Thượng Quan Kỳ ngồi trong thuyền ngây ngất hồi lâu không biết nói gì.

Liên Tuyết Kiều lại uống cạn luôn chén nữa rồi nói:

– Đời người gang tấc có là bao! Dưới nguyệt hãy ca khúc tương tư cho thỏa.
Thượng Quan Kỳ ngậy ngất nhìn nàng má phấn ửng hồng vì men rượu. Cặp
thu ba thâm tình dào dạt, nàng từ từ cởi khuy áo trước ngực.

Thượng Quan Kỳ không khỏi giật mình, giờ tay cướp lấy bình ngọc ở trong
tay nàng, khẽ hỏi:

– Trong bình này đựng chi vậy?

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi đáp:

– Rượu.

Thượng Quan Kỳ quả ngửi thấy mùi rượu trong bình xông ra hương thơm
ngào ngạt.

Liên Tuyết Kiều tay trái che trước ngực, cặp mắt long lanh tình tứ, cười hỏi:

– Thượng Quan huynh không dám uống ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Sao lại không dám.

Rồi nâng ly uống cạn sạch.

Liên Tuyết Kiều cười hỏi:

– Thượng Quan huynh có biết rượu gì chẳng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Không biết!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đây là món Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ chưa được nghe qua, nhưng đêm nay cũng phải uống say.

Nói xong lại uống cạn một chén nữa.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Rượu thường đã làm cho người ta mê loạn, thứ rượu này càng dữ nữa.

Thượng Quan huynh không nên uống nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Một hồ rượu cón con này làm cho Thượng Quan Kỳ mê loạn thế nào được?

Rồi chàng nghiêng hồ dốc vào miệng uống cạn một hồ.

Liên Tuyết Kiều toan ngăn lại thì đã không kịp. Nàng bèn chồn nói:

– Một chén Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng đủ khiến cho gang thép cũng mềm xèo. Thế mà đại ca uống quá nửa hồ thì chịu sao nổi? Đoạn nàng giơ tay ra cướp lấy bình ngọc.

Trong lòng nàng đã in sâu hình ảnh Thượng Quan Kỳ. Bây giờ mặt thấy người, tình từng khao khát bấy lâu, hơn nữa men Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng làm nàng ngây ngất, cảm lòng không đậu, nàng đưa tay ra nắm lấy cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Tay chàng vừa chạm vào bàn tay ngọc phát sinh cảm giác mê mẩn. Một luồng khí nóng từ huyết đan điền bốc lên. Luồng nhiệt khí này mãnh liệt vô cùng, chớp mắt đã chạy qua huyết mạch ra khắp toàn thân. Mạch máu bành trướng, đầu óc hỗn loạn.

Liên Tuyết Kiều vội nói:

– Tiểu muội muốn giúp công lực cho đại ca, không ngờ lại hóa ra làm hại đại ca rồi...

Thần trí nàng còn giữ được tỉnh táo, nói năng đâu ra đấy, nhưng tay nàng bắt giác mỗi lúc một nắm chặt cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Ôi! Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng sao mãnh liệt lắm vậy? Thượng Quan Kỳ cơ hồ không giữ được bản tánh. Chàng từ từ ngẩng đầu lên, cặp mắt đầy lửa dục bốc lên nhìn Liên Tuyết Kiều hau háu.

Đột nhiên, chàng xoay tay lại nắm lấy hai cánh tay nhỏ bé của Liên Tuyết Kiều rồi nhấc bổng nàng lên. Liên Tuyết Kiều cũng chỉ khẽ ư hử một tiếng rồi để cả tấm thân mềm mại cho Thượng Quan Kỳ ôm hằn vào lòng.

Thần trí nàng dờ chiều như tỉnh dờ chiều như mê. Trong thâm tâm còn phảng phất ý nghĩ đừng để gây nên hối hận lớn lao cho trọn đời phải bề bàng. Tuy bụng nàng nghĩ vậy thì nghĩ mà chiếc thân ảo ảo vẫn nằm yên trong lòng Thượng Quan Kỳ chứ không kháng cự. Men rượu, chất thuốc cơ hồ làm cho hai người dần dần quên mất nhân tính, không còn nhớ mình là ai...

Con thuyền bỏ không người lại bị gió đưa ra ngoài bụi sen, lênh đênh giữa hồ.

Cảnh hồ sóng biếc gợn lặn tẩn, trăng tỏ gió hiu thật là tuyệt mỹ.

Bất thành lình một tiếng hú vang lên, khiến cho Liên Tuyết Kiều thần trí đang mê loạn, đột nhiên tỉnh lại vài phần. Tiếng hú này nàng đã quen tai nên dù trong cơn mê loạn, nàng cũng biết là ai rồi.

Dưới nước bóng xuống một hình ảnh tha thướt, kiều diễm tóc mây tán loạn, áo quần xóc xếch để lộ nước da trong như ngọc trắng như tuyết.

Liên Tuyết Kiều bẽn lẽn kéo áo cho ngay ngắn lại, đưa tay ra điểm huyệt Thượng Quan Kỳ rồi vuốt lại mớ tóc tán loạn. Nàng cất tiếng gọi:

– Viên huynh đệ!

Một bóng người lướt trên mặt nước đi tới, chớp mắt đã bước lên thuyền. Gã chính là Viên Hiếu, cặp mắt tròn xoe như nẩy lửa lảo liên nhìn Liên Tuyết Kiều rồi lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca tôi làm sao vậy?

Liên Tuyết Kiều đang say khướt dường như bị câu hỏi của Viên Hiếu làm cho tỉnh lại mấy phần, nàng đáp:

– Y uống rượu say đó.

Viên Hiếu nói:

– Chúng ta để y ngủ ngon một giấc, chắc lúc này y đang mệt lắm?

Gã nói xong giơ tay toan điểm huyệt Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều giơ tay ra ngăn lại nói:

– Thôi! Ta đã điểm huyết y rồi.

Viên Hiếu tủm tủm cười nói:

– Hay lắm! Chúng ta ngồi đây chầu chực y.

Rồi gã ngồi tựa vào Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều bị men rượu làm xúc động dục tình, đã phải miễn cưỡng dẹp xuống thì bây giờ lại nổi lên mãnh liệt. Bất giác nàng xoay mình thướt tha tựa vào lòng Viên Hiếu.

Viên Hiếu đưa hai cánh tay cục cấn ôm chặt lấy nàng. Liên Tuyết Kiều miễn cưỡng cự quấy hai lần nhưng không thoát khỏi cánh tay mạnh như thần của gã, huống chi nàng cũng chỉ giãy giụa qua loa mà thôi.

Gã Viên Hiếu ngây ngô chất phác, trong đầu lúc nào cũng mơ tưởng hình ảnh Liên Tuyết Kiều, nhưng ngày thường nàng rất trang nghiêm nên gã không dám có ý niệm suồng sã. Lúc này người ngọc ở trong lòng gã, hơi thở hồn hển, gã không tài nào kìm hãm nổi, bất giác cúi đầu xuống hôn vào đôi môi xinh đẹp như trái anh đào.

Liên Tuyết Kiều uống Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng men rượu đã ngấm, thì còn tài nào trấn tĩnh được trước cử chỉ nồng nhiệt khêu gợi của Viên Hiếu.

Lửa dục bốc lên ngùn ngụt không sao hãm lại được. Nàng cũng giương hai tay ra ôm choàng lấy Viên Hiếu.

Nên biết rằng lúc này Liên Tuyết Kiều đã bị hơi men làm cho thần trí cuồng loạn không còn phân biệt được Thượng Quan Kỳ hay Viên Hiếu. Đó là một cái lầm lẫn đáng thương. Ngày thường gã Viên Hiếu đã bị con người tuyệt thế tư dung là Liên Tuyết Kiều làm cho điên đảo.

Liên Tuyết Kiều đối với gã khi lạnh khi nhạt không biết đâu mà dò. Cũng có lúc nàng cảm kích Viên Hiếu về tình nghĩa cứu mình nên đối với gã cực kỳ hòa nhã. Lại có lúc nàng nghĩ đến gã là chương ngại vật cho mối tình

đang nảy nở giữa nàng và Thượng Quan Kỳ nên đem lòng cảm hận gã vô cùng! Mỗi tình rắc rối của Liên Tuyết Kiều biến chuyển lộ ra ngoài mặt, khiến cho nàng có một thái độ khi nồng khi nhạt. Thái độ này dày vò Viên Hiếu rất khổ sở rồi kiềm chế luôn cả những nỗi vui buồn trong lòng gã. Lúc này Liên Tuyết Kiều đưa lưng cho gã ôm một cách rất dịu dàng êm ái, mùi thơm u nhã của thiếu nữ thấm vào tim phổi gã Viên Hiếu. Mùi thơm này còn đốt cho lửa dục gã cháy lên bùng bùng. Gã liền lĩnh đến cởi bỏ áo quần Liên Tuyết Kiều.

Ánh trăng tỏ soi rõ cả thân thể người ngọc dày sẵn đúc một tòa thiên nhiên. Mỗi tình luyến ái ngấm ngấm bấy lâu giấu tận đáy lòng của Viên Hiếu bấy giờ khác nào con ngựa rừng được thả xổng ra, nó còn tha gì mà không nhảy chồm lại Liên Tuyết Kiều.

Con thuyền nhỏ trôi tránh một hòn, nước hồ bắn tung tóe vào cả mặt Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều bị nước hồ lạnh kích thích, thần trí đột nhiên tỉnh lại, ngó thấy mình trần như nhộng, quần áo nàng đã bị Viên Hiếu lột ra hết. Nàng vừa thẹn thùng vừa cấp bách đưa tay ra điểm huyệt Viên Hiếu.

Viên Hiếu đã không đủ năng lực để kìm chế lửa dục đang đốt cháy tâm hồn. Gã mất hết cả lý trí, mắt thấy đại cuộc sắp thành tựu thì Liên Tuyết Kiều đột nhiên cự quậy, gã hốt hoảng giơ tay ra điểm huyệt Liên Tuyết Kiều.

Hai bên đồng thời xuất thủ và đều không ngăn trở được đối phương tập kích. Cả hai đều bị trúng huyệt đạo ngất đi.

Chiếc thuyền con không người lái lặng lẽ trôi theo chiều gió lập lừng trên mặt hồ, không phát ra một tiếng động.

Tình trạng này không bao lâu, Thượng Quan Kỳ đột nhiên tỉnh dậy. Nguyên lúc Liên Tuyết Kiều điểm huyệt Thượng Quan Kỳ nàng vận rất ít công lực, nên lúc chàng tỉnh rượu, lập tức vận khí cho thông huyệt đạo.

Lúc này vầng trăng tỏ đã ngậm non đoài.

Thượng Quan Kỳ dụi mắt ngồi dậy, ngoảnh đầu trông lại, bắt giác rừng mình. Cái rừng mình này bao quát cả sự kinh hãi, sự phẫn nộ và sự đau khổ. Chàng cúi đầu xuống mặt hồ cho nước thấm vào mặt để thần trí tỉnh hẳn lại. Nước hồ lạnh toát, khiến cho hơi men còn sót lại chút nào bị tiêu tan hết. Chàng nhìn kỹ lại thì thấy Liên Tuyết Kiều, cơ hồ như người khỏa thân. Dưới ánh sao, chàng nhìn rõ tay trái nàng quàng lấy cổ Viên Hiếu. Gã Viên Hiếu phần lớn áo quần cũng trút ra gần hết. Cả đôi quay đầu vào nhau nằm song song.

Một ý nghĩ ghen tuông ở tận đáy lòng nổi lên, Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy, hít mạnh một hơi dài, trong đầu óc thoáng hiện một luồng sát khí. Chàng từ từ giơ tay lên.

Chỉ còn phóng chương ra là Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu đều phải vong mạng.

Những việc trước như chớp nhoáng vụt hiện ra trước mắt chàng. Chàng nghĩ tới lúc mình bị người áo xanh (Cổn Long Vương) đá hất mình từ trên đỉnh vách núi cao mấy trăm trượng rơi xuống vực thẳm, rồi chàng nhớ lại người từ mẫu của Viên Hiếu, tấm thân cô khổ tịch mịch, một phụ nhân ốm yếu đối với mình cực kỳ thân thiết giúp đỡ...

Thượng Quan Kỳ buông một tiếng thở dài não nuột. Ngọn lửa hờn theo tiếng thở dài nhập vào làn gió bay đi hết. Chàng cởi áo ngoài đắp lên mình cho hai người.

Ánh lê minh đuổi bóng tối lui dần. Góc trời đông hiện ra một ánh sáng huy hoàng.

Cảnh vật trên mặt hồ mỗi lúc một rõ rệt.

Thượng Quan Kỳ nhìn lại thấy hai người vẫn ngủ say, bắt giác trong lòng cảm thấy rung động nghĩ thầm: “Trong hồ sen này biết đâu chẳng có người

mai phục. Nếu để người ngoài trông thấy cảnh tượng này thì Liên Tuyết Kiều còn chi là vẻ tôn nghiêm của chức Văn Thừa”. Chàng đưa tay ra đập vào vai Viên Hiếu gọi:

– Viên đệ dậy đi, trời sáng rồi?

Hai người vẫn ngủ say không nghe thấy tiếng gọi.

Thượng Quan Kỳ ảo não trong lòng lắm bầm:

– Hừ! Các người ngủ mãi ư. Ta mau dời khỏi chốn thị phi này.

Chàng tuy cố hết sức trấn tĩnh tâm hồn mà tia lửa đố kỵ ở dưới đáy lòng đã hạ xuống lại bùng lên, không sao tắt ngấm đi được. Hình ảnh Liên Tuyết Kiều hiện ra trong đầu óc chàng mỗi lúc một rõ rệt.

Thượng Quan Kỳ đứng lên toan bỏ đi rồi lại không nỡ. Trong lòng chàng lại nảy ra ý nghĩ: Màn kịch xuân sắc này, nếu để người Cùng Gia Bang trông thấy thì e rằng Liên Tuyết Kiều không còn mặt mũi nào ở lại Cùng Gia Bang để ra hiệu lệnh, thế thì lấy ai giữ then chốt trong công cuộc diệt trừ Côn Long Vương?

Giữa lúc lão đang tung hoành khủng khiếp trong võ lâm. Bất luận vì công hay vì tư, mình cũng không thể tọa thị điềm nhiên.

Thượng Quan Kỳ để ý nhận xét lại tình trạng nằm ngủ của hai người tuy ra vẻ thân mật, song dường như bị người điểm huyết, chàng bất giác giật nảy mình lên, bao nhiêu ý nghĩ ghen tuông đột nhiên tiêu tan, chàng vội đưa tay ra điểm huyết cả cho hai người tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu mình còn lưu lại trong chiếc thuyền này thì cảnh tượng sẽ trở trêu biết chừng nào! Khi điểm huyết xong buông tay, đồng thời chàng nhảy ra khỏi thuyền thì triển khinh công tuyệt đỉnh theo thân pháp “Đăng Bình Độ Thủy” lướt trên lá sen rậm rạp trong hồ.

Thượng Quan Kỳ vừa đi chớp mắt, Liên Tuyết Kiều và Viên Hiếu đồng thời tỉnh lại.

Liên Tuyết Kiều mở bừng mắt ra thấy mình trần như nhộng, bất giác la lên rồi phóng chưởng đánh Viên Hiếu.

Gã Viên Hiếu thấy Liên Tuyết Kiều nổi hung sợ quá luống cuống. Gã mắt nhìn Liên Tuyết Kiều vừa phóng chưởng đánh mình, không dám nhảy tránh mà cũng không dám kháng cự, chỉ rú lên một tiếng rồi rơi tòm xuống hồ.

Liên Tuyết Kiều vừa phóng chưởng ra, trong lòng cảm thấy bất nhẫn. Nàng nhớ lại tình trạng đêm qua mình uống rượu Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng rồi nhớ luôn cả đến những sự diễn biến vừa qua, bất giác lẩm bẫm một mình:

– Việc này mình trách gã thế nào được?

Rồi nàng thở dài hỏi:

– Mau bước lên thuyền đi! Sao ngươi không vận khí kháng cự lại chưởng lực của ta?

Viên Hiếu hai tay đè xuống nước nhảy lên thuyền, cả mừng hỏi:

– Cô nương không giận tôi?

Liên Tuyết Kiều ngón ngang trăm mối, lặng lẽ không nói gì.

Viên Hiếu khẽ thở dài nói:

– Cô nương bất tất phải nổi nóng! Dù mỗi ngày cô đánh tôi trăm trận, tôi cũng rất vui lòng.

Liên Tuyết Kiều hé miệng anh đào toan nói lại thôi. Nàng băng khuâng nhìn ra mặt hồ. Đôi hàng nước mắt tuôn rơi.

Bỗng nghe hai tiếng “Bốp, bốp”. Viên Hiếu tự tát mình hai cái. Gã ra tay mạnh quá, miệng ọc máu tươi ra.

Liên Tuyết Kiều cảm thấy trong lòng bất nhẫn, giơ tay ra vuốt ve chỗ má gã bị sưng húp, nói bằng một giọng rất dịu dàng:

– Việc này không đáng trách ngươi, sao ngươi lại tự phạt mình như thế?

Viên Hiếu đáp:

– Tôi thấy cô nương sầu khổ không vui, trong lòng đau đớn vô cùng. Hồi

ôi! Chỉ cần sao cô nương được vui tươi thì dù tôi có bị trăm cay nghìn đắng cũng cam tâm.

Gã vốn không biết nói khéo. Mấy câu này tự đáy lòng gã thốt ra, đã thấy tình ý thâm trọng hơn cả lời nguyên ước.

Liên Tuyết Kiều đưa bàn tay ngọc ra nắm lấy tay Viên Hiếu, từ từ chuyển tấm lưng liễu thướt tha tựa vào lòng Viên Hiếu, nhìn cảnh trời huy hoàng trong buổi bình minh in xuống đáy nước, ôn tồn hỏi Viên Hiếu:

– Chúng ta mau diệt cho xong Cỗ Long Vương rồi tìm vào nơi thanh tĩnh ẩn cư có thú không?

Viên Hiếu nói:

– Bất luận cô nương nói thế nào cũng là tốt cả.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên ngồi ngay ngắn lại nói:

– Người đối với ta ân tình thâm trọng ta không biết làm sao để báo đáp cho được...

Viên Hiếu nói:

– Chỉ thấy cô nương vui vẻ đó là tôi đã được báo đáp nhiều lắm rồi.

Bất thành linh đánh bịch một tiếng, một bọc từ đâu ném xuống thuyền. Tâm hồn Liên Tuyết Kiều lại rung động. Hình ảnh con người thiếu niên anh tuấn của Thượng Quan Kỳ lại hiện ra trước mắt nàng khiến cho phủ tạng nàng tựa hồ bị lửa đỏ nung nấu, nước mắt lại rơm rớm chảy ra.

Nàng hồi hận: Ta đã thực lòng yêu chàng, sao lại không đem tấm thân nguyên vẹn của người nữ nhi hiến cho chàng. Dù sau này chàng có phụ bạc, ta cũng nên vui lòng nhận lấy sự đau khổ. Giả tí đêm rồi ta không điếm huyết chàng thì con người trước mặt ta, không phải chàng thì còn ai vào đây?...

Viên Hiếu nhặt bọc lên mở coi thấy hai bộ y phục, một nam một nữ, bất giác cả mừng nói:

– Đây nhất định là của đại ca đưa lại cho. Chao ôi! Trên đời này, ngoài má má, chỉ có sư phụ cùng đại ca là đối đãi với tôi tốt hơn hết.

Gã đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Cô nương nghĩ chi vậy?

Liên Tuyết Kiều lòng như dao cắt, gượng cười đáp:

– Người đối với ta ân nghĩa thâm hậu, rồi chúng ta đào tạo nên một đứa con nhỏ để báo ơn người!

Viên Hiếu cả mừng nói:

– Được vậy là hay lắm!

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười đau khổ nói:

– Sau này nếu chúng ta không ở với nhau một chỗ, người tưởng nhớ đến ta thì trông thấy đứa con cũng như là trông thấy ta vậy.

Gã Viên Hiếu ngây ngô chất phác khi nào hiểu được ý tứ xa xôi của Liên Tuyết Kiều. Gã mừng quá khoa tay múa chân, chạy qua chạy lại lon ton trên mạn thuyền.

Khinh công gã quả là trác tuyệt. Gã chạy qua chạy lại nhẹ nhàng như không, con thuyền nhỏ bé chẳng chút tròng trành, mặt hồ vẫn phẳng lặng như tờ.

Liên Tuyết Kiều vuốt lại mái tóc rồi, mặc quần áo vào, nói:

– Người mặc quần áo vào mau đi! Minh trần trùng trục thế kia thì còn ra thể thống gì nữa?

Viên Hiếu nhảy vào lòng thuyền, mặc quần áo thật lẹ rồi thốt nhiên chau mày hỏi:

– Đại ca đâu rồi? Đêm qua lúc tôi lên thuyền dường như có thấy đại ca ở đây mà?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Người xé cả áo quần ta, nên y phải đi kiếm quần áo đem lại.

Viên Hiếu thở dài nói:

– Thôi chết rồi! Chắc là đại ca đã trông thấy tôi trần truồng rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y là người chính nhân quân tử, dù có trông thấy cũng chỉ thoáng qua chứ không nhìn kỹ đâu.

Viên Hiếu nói:

– Đúng rồi! Đúng rồi! Đại ca thật là người chính nhân quân tử. Trời ơi!

Viên Hiếu này dù có trút hết được da lột giống vượn cũng không xứng đáng với cô nương.

Liên Tuyết Kiều đã quyết ý, lòng bình tĩnh lại, cười lạt nói:

– Việc này không thể trách một mình người được mà cả ta cũng có lỗi. Rồi đây ta có là vợ người ta cũng không nghĩ tới điều đó nữa.

Viên Hiếu nói:

– Nhưng tôi không hiểu sao mình vẫn thấy có điều e thẹn với đại ca.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm: “Chẳng những mình người, chàng Thượng Quan Kỳ kia trước đã cùng ta thành đôi bạn tình”. Trong bụng nghĩ vậy, ngoài miệng nàng cười hỏi:

– Người có điều chi hổ thẹn với y?

Viên Hiếu đáp:

– Dường như đại ca cũng yêu cô nương lắm. Nhưng vì y quá thương tôi không muốn để cho tôi phải đau lòng. Trời ơi! Quả thật một ngày không được thấy cô nương, tôi không còn muốn ăn uống gì nữa. Nếu cả năm mà không được thấy cô nương một lần thì thà rằng chết quách đi cho rồi.

Mấy câu này của Viên Hiếu nói ra thật chắc như đinh đóng cột.

Liên Tuyết Kiều không hiểu cảm giác mình ra sao về mấy lời khẳng khái của gã. Nàng vừa cảm động lại vừa bi thương cho thân thể mình. Nàng thở dài sừng sọt nói:

– Thôi đừng nghĩ vợ nghĩ vẫn nữa. Đại ca người tài mạo song toàn võ công quán thế biết bao thiếu nữ thâm khuê mơ tưởng được y làm tình lang. Y thiếu chi vợ đẹp mà phải nghĩ đến ta

Viên Hiếu nói:

– Tôi biết trên đời thiếu gì con gái, nhưng tuyệt sắc đến như cô thương, thì dễ gì mà tìm ra được người thứ hai?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bụng người nghĩ vậy nhưng đại ca người không nghĩ thế đâu.

Viên Hiếu hỏi:

– Cô nương nói thật không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Dĩ nhiên là ta nói thật, chứ dối người làm gì?

Viên Hiếu nói:

– Nếu vậy hay lắm! Bấy lâu nay tôi chỉ lo đại ca rất đối thương yêu cô. Vậy thì tôi chết đi là hơn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thôi không nói chuyện này nữa, Cỗn Long Vương đã bị ta dẫn dụ cho rút quân về. Trước mắt sẽ xảy ra một trường ác chiến. Chưa chắc chúng ta có thoát khỏi kiếp nạn này?

Viên Hiếu tinh thần phấn khởi nói:

– Tôi đi theo cô nương, nhất quyết Cỗn Long Vương không hại được cô đâu.

Mấy câu nói này thật là khẳng khái, đầy khí phách đại trượng phu.

Liên Tuyết Kiều từ từ hất tay Viên Hiếu đang ôm mình ra, ngồi ngay ngắn lại nói:

– Từ giờ phút này, người không được đụng đến mình ta mà phải chờ cho đến ngày Cỗn Long Vương bị diệt vong.

Nàng khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt như ngày trước.

Gã Viên Hiếu kiêu dũng đã hoàn toàn nép dưới bóng quần hồng, nghiêm nét mặt lại nói:

– Tôi sẽ giết cho bằng được Cỗ Long Vương...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Khi đó ta sẽ thành vợ ngươi và ngươi bảo điều gì ta cũng nghe.

Viên Hiếu nói:

– Hay lắm! Hay lắm!

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên vuốt lại mớ tóc, tự nói một mình:

– Đã đến giờ rồi.

Vừa dứt lời từ đằng xa vọng lại một hồi tù và nghe rất bi tráng.

Liên Tuyết Kiều lắng tai nghe, đột nhiên nhảy vùng lên, nói:

– Đi thôi! Cỗ Long Vương đã đến đây chỉ còn cách trong vòng mười dặm.

Đoạn nàng thi triển khinh công thượng thặng gót sen thoăn thoắt lướt trên lá sen nhảy lên bờ hồ.

Viên Hiếu động tác còn nhanh hơn nàng, hai tay gã rung lên một cái, nhảy vọt lên không, lộn đi hai vòng đã xa ngoài ba trượng. Chân trái gã điểm vào lá sen, lập tức người lại vọt lên, chỉ hai bước đã nhảy vào bờ.

Gã đi sau Liên Tuyết Kiều mà hai người cùng vào bờ một lúc.

Liên Tuyết Kiều vỗ tay hai cái, lập tức trong vùng lá sen rậm rạp hai con thuyền bơi ra rất nhẹ. Trên thuyền bốn đại hán võ trang lấy sừng trâu đeo trên vai ra thổi.

Tiếng tù và nặng trĩu có giầu một hơi hào khí, khiến người nghe cảm thấy bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục.

Giữa cánh đồng ruộng bao la, lập tức xuất hiện mấy chục bóng người dưới bóng dương quang cưỡi ngựa chạy như bay.

Trên mặt hồ lặng lẽ, bè chèo gỗ bì bõm đập xuống nước bơi thuyền vào.

Mười con thuyền gần đến bờ hồ, mấy chục đại hán võ trang nhảy lên bờ.

Thượng Quan Kỳ bỗng từ trên cành cây lớn nhảy xuống đất, từ từ bước lại gần Liên Tuyết Kiều khoanh tay nói:

– Thượng Quan Kỳ xin chờ mệnh lệnh cô nương sai khiến.

Bây giờ Liên Tuyết Kiều không phải là cô gái thùy mị ôn nhu như đêm qua.

Mặt phấn nhưng tựa hồ bao phủ một làn sương giá lạnh, nghiêm nghị nói:

– Ngươi đưa hai vị anh hùng đã thu được đi theo ta.

Thượng Quan Kỳ vâng lời, đảo mắt nhìn ra thấy Tả Hữu Nhị Đồng, Tích Mộc đại sư, Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đứng trên bờ hồ, người nào cũng nghiêng đầu thi lễ.

Thiên Mộc đại sư trong tay vẫn cầm cây thiền trượng. Cây thiền trượng này khiến cho Tích Mộc đại sư phải chú ý. Nhưng lúc này, Thiên Mộc đại sư mặt mũi râu ria xồm xoàm, áo quần nát tươm. Tuy Tích Mộc để ý quan sát mà ngoài cây thiền trượng ra, không có chỗ nào khả nghi.

Từ đằng xa tiếng hú vọng lại lẫn vào với những tiếng tù và.

Liên Tuyết Kiều giơ bàn tay ngọc ra vẫy, nói:

– Đi thôi!

Nói xong nàng chạy trước.

Quần hào đều thi triển khinh công thượng thặng theo sát Liên Tuyết Kiều.

Tám chín bóng người chạy nhanh như tên bắn trên cánh đồng rộng bao la.

Thượng Quan Kỳ chạy rảo lên mấy bước cho kịp đến bên Tả Hữu Nhị Đồng khẽ hỏi:

– Hai vị ra khỏi phủ Côn Long Vương hồi nào?

Tả đồng Trương Phương tùm tùm cười nói:

– Lúc chúng tôi đang đợi Thượng Quan huynh thì gặp phải phục binh bắt cầm tù trong nhà ám sát. May được Liên cô nương giải cứu dẫn chúng tôi đến đây.

Thượng Quan Kỳ “Ừ” một tiếng rồi lầm bầm:

– Cứ tình hình này mà xét thì Liên Tuyết Kiều đã bố trí rất nhiều nội ứng trong phủ Cỗn Long Vương.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 102

CUNG THUẦN DƯƠNG TUYẾT NGHĨA CHA CON

Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ thì đã đến cạnh một khu rừng nhỏ.

Liên Tuyết Kiều dừng bước quay lại nhìn quần hào nói:

– Xin các vị đứng đây chờ tại hạ một lát.

Rồi chuyển mình đi vào rừng.

Quần hào rất kính phục nàng. Ai nấy đứng chờ ở ngoài, không dám tiện tiện đi vào.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thì thấy trong khu rừng này, thấp thoáng có một nóc nhà tranh, dường như là nhà ở. Chàng thấy Liên Tuyết Kiều đi vào căn nhà đó.

Quần hào chờ một lúc chùng ăn xong bữa cơm, Liên Tuyết Kiều lại trở ra.

Bây giờ nàng đã thay đổi y phục: Đầu bịt khăn xanh, mình mặc võ trang, lưng đeo trường kiếm, chân đi hài xỏ, lưng đeo túi da, oai phong凛凛.

Thượng Quan Kỳ tay nâng thanh đao Kinh Hồn, tiến lại gần nói:

– Khí giới của cô nương đây!

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn bảo đao, nói:

– Ngươi giữ lấy mà dùng!

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời, Liên Tuyết Kiều đã chân cất bước, miệng nói:

– Chúng ta đi thôi! Nếu còn trùng trình e rằng lỡ việc. Đoạn rảo bước đi nhanh.

Quần hùng theo sau nàng. Lúc này hiệu tù và bốn phía đột nhiên im bật. Ngoài cánh đồng yên lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân quần hùng phá bầu không khí tịch mịch.

Đi chừng được bảy tám dặm, Liên Tuyết Kiều đột nhiên đi thông thả lại, nói:

– Xin các vị hãy tìm nơi ẩn mình.

Con đường này rất vắng vẻ, hai bên mọc toàn cỏ dại.

Mọi người ẩn mình vào trong bụi cỏ nhìn ra ngoài chỉ thấy đồng rộng bát ngát, không có gì nữa.

Liên Tuyết Kiều vừa hạ lệnh, quần hào ai nấy chui vào đồng cỏ.

Thượng Quan Kỳ trong lòng hồi hộp nghĩ thầm: “Hình thế khu này bát ngát, tuyệt không nơi hiểm yếu, khả dĩ dùng làm căn cứ. Nếu ngòi đây để ngăn chặn Cỗn Long Vương thì mất hết hiệu quả của công cuộc tập kích”.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều thò tay vào túi da lấy ra một cái còi đồng đưa lên miệng thổi. Tiếng còi lạnh lạnh nghe chói tai.

Một lát sau từ phía xa xa hướng chính Tây có mấy người chạy lại tốc độ rất mau, chớp mắt đã nhìn rõ.

Liên Tuyết Kiều tắt còi đi rồi cũng nấp vào trong bụi cỏ, không biết vô tình hay hữu ý. Nàng nằm sóng vai bên Thượng Quan Kỳ.

Mấy bóng người chạy rất nhanh xăm xăm đi tới chỗ mấy bụi cỏ có quần hào ẩn nấp.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm nắm lấy chuôi đao chuẩn bị ra tay, vì chỗ bụi cỏ này có nhiều người ẩn nấp, kẻ mới đến không cần sức sạo, chỉ để ý một

chút là nhìn thấy Thượng Quan Kỳ ngay.

Bọn người mới đến che mặt bằng mảnh vải đen chỉ để cặp mắt loang loáng. Thượng Quan Kỳ đếm bọn này có năm tên. Trong cách ăn mặc chàng biết không phải người Cùng Gia Bang. Chàng toan ngăm ra hiệu cho Viên Hiếu đồng thời động thủ thì chợt thấy tên đứng giữa giơ tay lên đỉnh đầu khuyen tròn một cái rồi từ từ cởi khăn bịt mặt ra.

Liên Tuyết Kiều khẽ kéo áo Thượng Quan Kỳ bảo nhỏ chàng:

– Dậy đi!

Rồi nàng đứng dậy trước tiến ra.

Thượng Quan Kỳ đành đứng dậy theo, tay phải cầm ngang lưỡi kim đao, theo sát Liên Tuyết Kiều.

Chàng thấy Liên Tuyết Kiều giơ tay ra hiệu. Năm người mới đến nhất tề quỳ xuống.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Liên Tuyết Kiều xuất thân ở phủ Cồn Long Vương, nên nàng biết rõ những dấu hiệu liên lạc trong Vương phủ. Năm tên này không hiểu là bạn hay là thù. Nhưng xem chừng chúng không có ác ý”.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều cất tiếng hỏi:

– Vương gia hiện ở đâu?

Gã đứng giữa đáp:

– Hiện giờ đóng cách đây năm dặm.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Sao không tiến vào nữa

Đại hán đáp:

– Bản ý Vương gia muốn vào sâu, nhưng sau phát giác ra có biến, liền lập tức lùi lại mười dặm.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Hiện giờ đình giá ở đâu?

Đại hán đáp:

– Vương gia giữ ở cung Thuần Dương, phái người đi các nơi lấy tiếp viện.

Liên Tuyết Kiều xua tay nói:

– Các người đi thôi!

Đại hán dạ một tiếng, rồi năm gã trở gót quay về đường cũ. Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Bọn người đó có hết lòng trung thành với cô nương không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta đối với họ đều có ơn cứu mạng...

Thượng Quan Kỳ lắm bầm:

– Té ra nàng đã ngấm ngầm đặt nội tuyến trong Cỗ Long Vương phủ.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều thở dài sườn sượt nói:

– Đáng tiếc là ta đã phí bao nhiêu tâm cơ đặt mai phục khắp tám mặt mà địch không mắc bẫy.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nếu chúng ta gọi những tay cao thủ đang mai phục về đây để kéo đến cung Thuần Dương, liệu Cỗ Long Vương có thân hành xuất chiến không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tuy có thể bức bách y phải thân hành động thủ, nhưng khó mà biết trước được ai thắng ai bại?

Đang lúc nói chuyện, mé chính Bắc cát bụi bay mù, mấy con tuấn mã phóng nước đại đang chạy tới.

Người đi đầu râu dài, mặc áo sắc tro, chính là Âu Dương Thống Bang chúa Cùng Gia Bang, theo sau có năm người lưng cài phi xoa, vai giắt đơn đao.

Bọn năm người này chính là năm đại hán trong Bát Anh còn lại. Đường Toàn trước kia đã hao phí bao nhiêu tâm lực để huấn luyện cho họ rất tinh nhuệ. Trong bọn Bát Anh đã chết mất hai và một bị trọng thương chưa khỏi.

Hiện chỉ còn năm người có thể chiến đấu được.

Liên Tuyết Kiều ra nghênh tiếp, nghiêng mình thi lễ nói:

– Xin bái kiến Bang chúa.

Âu Dương Thống vội vàng xuống ngựa nghiêng mình nói:

– Bất tất phải đa lễ. Hơn tháng nay cô nương phải qua bao nhiêu lần nguy hiểm, bản tòa lúc nào cũng áy náy, khôn khuây...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thiếp đã làm nhọc lòng tướng sĩ mà chẳng lập nên công cán gì, trên phụ lòng mong mỏi của bang chúa, dưới không an ủi được đệ tử trong bang, thật xấu hổ với lời di mệnh tiền cử của Đường tiên sinh.

Âu Dương Thống nói:

– Cỗ Long Vương hung ác thâm hiểm, cơ mưu xuất quỷ nhập thần. Các bạn đồng đạo trong võ lâm, chẳng ai là không sợ lão để mặc ý lão ra tay từng xẻo. Mới vồn vện hơn một tháng trời mà đã đoạt lại được thể chủ động, chuyển nguy thành yên, khiến Cỗ Long Vương bạt vía, trốn lánh đề hòng thoát thân. Bản lãnh như cô nương há phải người thường bì kịp? Hỡi ơi! Đường tiên sinh chưa thỏa tâm nguyện, đến lúc về châu Phật, để lại cuộc cờ tàn tạ. Nếu không được cô nương chịu đứng ra lãnh lấy trách nhiệm lớn lao thì không biết tình trạng võ lâm ngày nay đến thế nào rồi!

Ngừng một lát, Âu Dương Thống lại nói tiếp:

– Về nhân sự để tiếp tay, bản tòa đã dẫn đến đó để chờ lệnh.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Cỗ Long Vương chưa về tới Vương phủ đã hay tin có biến nên lùi lại giữ cung Thuần Dương, phái người đi gọi tiếp viện các nơi rồi. Thế là thiếp uổng phí một phen tâm cơ.

Âu Dương Thống nói:

– Cỗ Long Vương cơ trí hơn người, đâu có phải như hạng tầm thường. Lão

đã lui về giữ Thuần Dương cung vậy ta có nên thay đổi kế hoạch, kéo đến cung Thuần Dương cùng lão quyết một phen thắng bại không

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Con mãnh thú lâm vào bước đường cùng tất nó liều mạng. Nếu ta đem hết quân tinh nhuệ Cùng Gia Bang để quyết chiến với lão, thì e rằng ngọc đá đều tan nát. Hơn nữa tiện thiếp tiên liệu cuộc ác chiến như vậy, dù có thể tiêu diệt được những bọn hộ vệ cho lão mà chưa chắc đã bắt được lão.

Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy cô nương tính sao?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu chưa phải là lúc tối hậu thì ta không nên để bọn đệ tử Cùng Gia Bang liều mạng với bọn thuộc hạ Cồn Long Vương đã bị thuốc mê.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Như thế là phải lắm. Mọi việc đều nhất thiết do cô nương điều động. Từ bản tòa trở xuống ai cũng phải nghe mệnh lệnh cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Địa vị Bang chúa rất cao cả, là chúa tể một bang, lẽ nào phải nghe mệnh lệnh ai?

Âu Dương Thống nói:

– Khi cần đến, bản tòa cũng xin ra trận như các bạn khác.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn năm người đứng phía sau Âu Dương Thống hỏi:

– Phải chăng năm vị này đều là đệ tử trong bang?

Âu Dương Thống đáp:

– Bọn Bát Anh cả thầy tám người, chết hai còn sáu. Nhưng một gã bị thương chưa khỏi, không thể lâm trận được, nên bản tòa đưa năm người đến đây.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thiếp muốn đem một đoàn người đến cung Thuần Dương để do thám hư thực.

Âu Dương Thống hỏi:

– Bản tòa cùng đi được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không dám phiền đến Bang chúa.

Rồi nàng hạ giọng nói rất khẽ.

Âu Dương Thống gật đầu mỉm cười. Đoạn phóng ngựa đi ngay để năm đại hán lại cho Liên Tuyết Kiều điều khiển.

Thượng Quan Kỳ thấy Âu Dương Thống đi xa rồi, khẽ thở dài nói:

– Việc binh cần phải mau lẹ! Chúng ta phải đi ngay chứ?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không thể vội vàng được.

Nàng nhìn nhận phương hướng đưa tay lên đỉnh đầu khoanh tròn một cái.

Những người ẩn trong bụi cỏ lục tục đứng lên.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn chung quanh rồi nói:

– Chuyến này đi Thuần Dương cung nếu chỉ có việc thám thính Cỗn Long Vương thì thuộc hạ tướng đem nhiều người đi càng trở ngại cho công cuộc do thám và dễ lộ liễu cơ quan. Theo ý kiến thuộc hạ thì chỉ nên lựa vài người cùng đi mà thôi.

Nguyên Thượng Quan Kỳ sợ sẽ xảy ra cuộc ác chiến, nếu đem nhiều người đi thì trông được chỗ này bỏ mất chỗ kia.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Ngươi bất tất phải nhọc lòng, ta đã có định kiến.

Nói xong cất bước đi trước.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, lẳng lặng theo sau Liên Tuyết Kiều

nhưng dường như có vẻ tức mình. Giả tử chàng chưa tuyên thệ gia nhập Cùng Gia Bang, còn là địa vị tân khách thì chàng đã giữ áo ra đi. Nhưng bây giờ thì không được nữa. Vì địa vị hai người trong bang cách bậc rất xa. Dù Liên Tuyết Kiều có quát mắng chàng cũng chỉ là việc tầm thường. Quần hào đi được một lúc, xa xa đã thấy nóc điện, mái nhà ở giữa một khu rừng rậm.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên dừng lại, nhìn Ngũ Anh nói:

– Các ngươi hãy chờ ở đây, dàn trận sẵn chuẩn bị nghinh địch, để tiếp tay cho bọn ta.

Bọn Ngũ Anh theo Đường Toàn đã lâu, chẳng những võ công cao cường mà thuật chiến đấu tập đoàn lại càng tinh vi. Bây giờ thiếu mất ba tên, lực lượng giảm đi rất nhiều. Chúng tuân lời Liên Tuyết Kiều lập tức tản ra bày thành trận thức.

Liên Tuyết Kiều khen rằng:

– Quả nhiên là những tay tráng sĩ thiện chiến và đã được huấn luyện rất công phu.

Đoạn nàng trở gót ra đi.

Đi được mười mấy trượng, Liên Tuyết Kiều lại lưu Tích Mộc cùng Tả, Hữu Nhị Đồng ở lại.

Đi lúc nữa đến gần một khu rừng, nàng lại lưu Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo ở bên ngoài. Chỉ còn Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu theo nàng đi vào.

Ba người vào rừng, mới đi chừng được hơn một trượng, thì thấy mấy gã thị vệ võ trang áo đen ở sau gốc cây nhảy ra, tay cầm đơn đao cản đường.

Liên Tuyết Kiều chấp tay nói:

– Xin vào bẩm với Cỗn Long Vương có vị công chúa trong vương phủ trước kia, hiện giờ làm Văn Thừa Cùng Gia Bang là Liên Tuyết Kiều xin

vào ra mắt.

Gã đại hán áo đen đứng giữa, nhìn Liên Tuyết Kiều một hồi rồi nói:

– Hãy chờ đây một chút, để tôi vào thông báo.

Nói xong chạy đi ngay.

Liên Tuyết Kiều nhìn Thượng Quan Kỳ, ôn tồn hỏi:

– Bây giờ ngươi còn bức mình với ta nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ không dám.

Liên Tuyết Kiều cười bởi:

– Ngươi đã mặc áo Thiên Tầm chưa?

Thượng Quan Kỳ nhớ đến mấy phen được bảo y cứu mạng, nghiêng mình đáp:

– Đã mặc rồi!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vậy là được. Ta cũng mặc bảo y rồi. Nếu Cỗn Long Vương trở mặt động thủ, ngươi bắt tất phải quan tâm đến ta...

Ngừng một lát nàng lại dặn:

– Ngươi phải nghĩ cách trông nom cho Viên đệ nữa.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy tức mình như dao đâm ruột, cúi đầu đáp:

– Thuộc hạ nhớ rồi.

– Trăm năm thế sự dường mơ mộng, muôn dặm giang sơn một thế cờ.

Ngươi đã hiểu rõ chưa?

Thượng Quan Kỳ từ từ ngẩng đầu lên đáp:

– Thuộc hạ đã hiểu rồi.

Thốt nhiên mắt chàng chạm vào hai luồng nhỡn quang Viên Hiếu, bất giác chàng rùng mình lảo đảo:

– Thượng Quan Kỳ hỡi! Thượng Quan Kỳ! Mi đã sẵn lòng xả kỷ vì người,

quyết ý gây thành lừa dối cho Viên đệ cùng Liên Tuyết Kiều. Vậy mà nay mi trông thấy hảo sự sắp đến ngày thành tựu, sao lại học thói đàn bà? Nghĩ vậy chàng cảm thấy tinh thần phấn khởi, khẽ hắng giọng rồi mỉm cười gọi Viên Hiếu:

– Viên đệ!

Viên Hiếu hỏi lại:

– Đại ca có điều chi dạy bảo?

Thượng Quan Kỳ cười đáp:

– Chỉ lát nữa là chúng ta sẽ gặp Cỗ Long Vương và bị hãm vào giữa vòng vây trùng điệp của đối phương.

Viên Hiếu nói:

– Em biết rồi! Nhưng em chẳng sợ chút nào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cỗ Long Vương là người thâm hiểm gian trá và tàn nhẫn có một.

Viên Hiếu nói:

– Em biết rồi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lúc nữa nếu có động thủ với Cỗ Long Vương, Viên đệ bắt tất nghĩ ngợi nhiều, phải phóng tâm đem toàn lực ra chiến đấu cho bọn họ biết tay.

Viên Hiếu dường như nghĩ ra điều gì trọng đại liền hỏi:

– Đại ca! Cần giết cho thật nhiều phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng rồi! Mình không giết họ, họ cũng chẳng tha mình.

Viên Hiếu nói:

– Tiểu đệ xin vâng lời đại ca.

Đang lúc nói chuyện, đại hán áo đen đã hấp tấp chạy ra nói:

– Vương gia mời ba vị vào hội kiến trong Thuần Dương cung.

Cung Thuần Dương không to mà cũng không nhỏ, dựng trên khu đất rộng chừng hai mẫu. Trừ viện trước viện sau ra còn ba tòa điện.

Đại hán áo đen dẫn ba người đi qua một cái sân rộng thì đến hai tòa điện.

Ngoài điện nổi lên một cái bình đài chừng hai thước xây bằng đá xanh, công trình này cũng không phải nhỏ.

Trên đài một người mặc bào xanh ngồi vào ngai bảo tọa. Người đó khoác ngoài tấm áo choàng sắc vàng.

Liên Tuyết Kiều quay nhìn hai bên tả hữu rồi cất bước tiến về phía bình đài.

Nàng chấp tay quỳ xuống nói:

– Vãn thừa Cùg Gia Bang bái kiến Vương gia.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Hay lắm! Người đã là người thừa kế Đường Toàn lại làm luôn cả chức

Vãn Thừa Cùg Gia Bang nữa

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi xin lấy địa vị kẻ làm con bái tạ ơn dưỡng dục của phụ vương.

Cổn Long Vương hỏi:

– Nữ nhi muốn chống đối cùng phụ vương phải không?

Liên Tuyết Kiều nói:

Đó là việc bất đắc dĩ, mong rằng phụ vương lượng cả bao dung.

Cổn Long Vương đột nhiên vung tay ra để nắm lấy cổ tay Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều tuy lay phục xuống đất nhưng vẫn để ý đề phòng từng cử động của Cổn Long Vương. Nàng vừa trông thấy lão vung tay ra chụp tới, liền lập tức đề khí lùi lại năm thước, mà vẫn giữ nguyên thế hai đầu gối khom khom quỳ lạy.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Giỏi lắm! Võ công mi tiến bộ khá nhiều!

Lão vừa nói vừa giơ tay ra toan điểm huyệt Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều phất tay áo một cái phóng kình lực quét ngang để cản trở chỉ lực Cồn Long Vương. Người nàng lạng sang mé bên năm thước, nói:

– Phụ vương đã ra tay phóng Phụ Cốt Độc Châm vào mình nữ nhi, phụ vương đã chắc mẫm nữ nhi không thể nào sống được nữa.

Cồn Long Vương lạnh lùng nói:

– Thế mà mi hãy còn sống trên thế gian rồi chống đối ta khắp mọi chỗ.

Liên Tuyết Kiều tung mình nhảy vọt lên, cười nói:

– Nữ nhi đã bái tạ ơn dưỡng dục, tình nghĩa cha con đến đây là chấm dứt.

Cồn Long Vương cười gằn nói:

– Mi cũng to gan thật đấy!

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Từ đây sắp tới, chúng ta đã thành oan gia đối đầu, chỉ còn trông vào võ công và mưu trí để quyết thắng ngoài chốn chiến trường.

Cồn Long Vương hỏi:

– Mi tin rằng còn có thể yên lành ra khỏi Thuần Dương cung được chăng?”

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chắc Vương gia cũng biết rằng đã đến đây là chẳng tử tế gì. Nếu tiểu nữ không chuẩn bị, khi nào dám mạo hiểm.

Cồn Long Vương đột nhiên đứng dậy, từ từ đưa mắt nhìn chăm chú Liên Tuyết Kiều. Bộ mặt lão trở như gỗ duy cặp mắt lão là khiến cho người trông thấy phải bạt vía.

Liên Tuyết Kiều nhìn mắt lão không khỏi rùng mình.

Viên Hiếu đưa mình đứng ngang ra sát cạnh Liên Tuyết Kiều. Cặp mắt vàng tròn xoe hau háu nhìn Cồn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ rút lưỡi kim đao đánh “Soạt” một tiếng, vung lên nói:

– Tại hạ vâng di mệnh của Đường đại ca mượn Vương gia cái đầu đem về tế điện trước linh vị!

Cổn Long Vương không lý gì đến Thượng Quan Kỳ, cặp mắt lão lạnh như băng vẫn nhìn chòng chọc Liên Tuyết Kiều, nói:

– Mi nên đem nhiều người đến đây. Bên Cùng Gia Bang thiếu gì tay cao thủ?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vương gia bất tất phải nhọc lòng, tiểu nữ đã xếp đặt đâu đấy rồi.

Cổn Long Vương nói:

– Vậy thì giỏi thực?

Đột nhiên lão vẫy tay một cái, bốn mặt bóng người thấp thoáng. Chớp mắt đã thấy bốn, năm chục gã áo đen xuất hiện đứng chắn đường về.

Thượng Quan Kỳ giương mắt nhìn xung quanh một lượt trong lòng kinh hãi nghĩ thầm: “Nếu bấy nhiêu tay cao thủ nhảy xổ vào thì hôm nay bọn mình khó mà ra khỏi cung Thuần Dương”.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên thò tay ra vuốt lại món tóc mai, bật lên tiếng cười khanh khách.

Cổn Long Vương tức giận hỏi:

– Mi cười chi vậy?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Những bọn người kia chưa xuất hiện thì tiểu nữ còn thấy hơi lo, không hiểu cách bố trí của Vương gia thế nào? Nhưng bây giờ thì tiểu nữ chẳng quan tâm gì nữa...

Cổn Long Vương dường như cảm thấy mình có tính thất thường. Trước nay lão mừng giận không lộ ra mặt. Lão hiểu rằng nếu mình không giữ được bình tĩnh càng khiến cho Liên Tuyết Kiều tin tưởng mãnh liệt vào cuộc chiến thắng.

Lão đằng hắng một tiếng cố dẹp hết cơn giận cười lại hỏi:

– Mi tưởng ta không có cách gì lưu mi lại cung Thuần Dương này ư?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiểu nữ đã chuẩn bị một cách rất hoàn thiện, Cùng Gia Bang đem toàn lực ra bảo vệ sinh mạng tiểu nữ.

Nàng buông tiếng cười giòn giã nói tiếp:

– Bọn họ mất Đường Toàn, quyết không để tiểu nữ bị thương.

Cổn Long Vương cố khôi phục lại trấn tĩnh. Nhưng lão cảm thấy mình không ngăn nổi mối căm hờn.

Lão từ từ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu lạnh lùng hỏi:

– À, mi cậy có hai tên này phải không? Ta không tin mấy chục tay cao thủ hộ giá lại không đối chọi được hai gã. Ta chỉ cần chúng vây được bọn mi trong vòng năm chục chiêu là ta có đủ thời gian bắt mi rồi.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Chúng ta ra tay khá lâu rồi. Vương gia ý mình có Phụ Cốt Độc Châm không thuốc nào giải cứu mà cũng chẳng làm chết được tiểu nữ.

Cổn Long Vương hắng giọng toan nói tiếp, thì Liên Tuyết Kiều đã cướp lời:

– Trong thời gian này tiểu nữ đã giải được Phụ Cốt Độc Châm và hơn nữa lại luyện được mấy môn võ đặc biệt. Nếu Vương gia không tin thì hãy thử coi!

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn bọn thị vệ xung quanh ngấm ngầm nghĩ cách xung đột trùng vi.

Nên biết Cổn Long Vương đã bị Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ làm cho lão mấy lần cay đắng, dường như quyền cước của bọn này chuyên rèn luyện để khắc chế võ công của lão. Có thể nói con người dọc ngang trời rộng vậy vùng bề khơi đã mất hết tài quyết đoán. Lão trầm ngâm một lát rồi đành cho bọn thị vệ áo đen ra vây đánh.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói:

– Không nhẫn nại được những tiểu tiết thì hỏng việc lớn. Vương gia kéo

quân về sớm quá!

Nàng nhìn chăm chú vào Cỗ Long Vương nói tiếp:

– Đông, Tây, Nam, Bắc bốn vị hầu gia đều thống lĩnh những tay cao thủ đi xa ngoài mấy trăm dặm. Bọn họ không thể trong một ngày một đêm về tới cung Thuần Dương để cứu ứng Vương gia. Vương phủ tuy cách đây chỉ vài chục dặm, nhưng tiếc rằng không có ai bày mưu chước dẫn người đến hộ giá. Tiểu nữ trốn thoát khỏi độc thủ của Vương gia đã phát sinh ảnh hưởng rất lớn đến người khác. Hiện giờ kẻ thì phản loạn, người thì ly tán. Tình trạng Vương gia khác nào Hạng Võ bị khốn ở Cai Hạ, bốn mặt nổi lên những khúc Sở ca...

Cỗ Long Vương nói:

– Còn Mai Quyên Đại thì sao?

Liên Tuyết Kiều ngắt lời:

– Chúng tôi đã gặp nhau rồi.

Cỗ Long Vương hắng giọng nói:

– Ta không tin y dám bội phản ta.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trừ phi hấn uống phải thuốc mê của Vương gia rồi thì không kể. Vương gia xây oai quyền trên sự giết chóc thảm khốc. Vì thế mà không dám buông tha thuộc hạ, dù là tình cha con trong nhà với nhau. Mai Quyên Đại không dám phản

bạn thật, nhưng hôm nay hấn đã gặp tiểu nữ rồi, không như trước nữa đâu. Vương gia nên biết mình không kiềm chế nổi bất luận một người nào tinh thần hãy còn tỉnh táo, mà Mai Quyên Đại đầu óc vẫn còn sáng suốt không mê muội chút nào!

Cỗ Long Vương cười gằn nói:

– Không có ai được may mắn như mi đâu. Tuy ta biết trước mi là một đứa

giảo quyết nhưng tiếc rằng ta không sớm hạ thủ giết mi.

Liên Tuyết Kiều thấy hơi rùng mình, nàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Vương gia đã phóng Phụ Cốt Độc Châm vào mình Mai Quyên Đại chưa?

Cổn Long Vương hỏi lại:

– Mi bảo sao?

Lão vừa hỏi vừa tỏ vẻ nóng nảy.

Liên Tuyết Kiều lại nắm thêm được phần ưu tiên. Nàng cười lạt nói:

– Tiểu nữ đã học được phép lấy Phụ Cốt Độc Châm ra để tự cứu mình và rồi sẽ cứu được Mai Quyên Đại.

Cổn Long Vương hai mắt tóe lửa, sát khí đằng đằng, song lão cố nhẫn nại, nói bằng một giọng bình thản:

– Mai Quyên Đại không giảo quyết như mi đâu. Y được ta sủng ái đã biết đường trả ơn ta.

Lão biết rằng càng kéo dài thời gian, lão càng nắm được phần thắng về mình.

Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:

– Nếu Vương gia không phóng Phụ Cốt Độc Châm vào người hần, thì hần còn hết sức tận trung với Vương gia. Nhiều việc Vương gia đã tưởng mình khôn, mà trong cái khôn còn nhiều chỗ dại.

Nàng còn muốn nói nhiều nữa. Nhưng nàng thấy Cổn Long Vương hiện chỉ có vài chục tên thị vệ áo đen tùy tùng, cần đánh ngay thì được lợi hơn.

Nghĩ vậy nàng kiếm cách trêu tức Cổn Long Vương để lão ra tay trước. Và trước khi chưa ra tay, nàng muốn dùng những lời sắc nhọn để làm nhụt bớt chí chiến đấu của lão.

Cổn Long Vương lẳng lặng trầm tư, không muốn trả lời.

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên điệu bộ rất xinh đẹp, vuốt lại mớ tóc cười nói:

– Vương gia còn y mình có nhà độc thất để kiềm chế bọn thuộc hạ...

Cổn Long Vương cúi giận hỏi:

– Thế thì đã sao?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nhà độc thất đó bền vững vô cùng, cơ quan trùng điệp.

Cổn Long Vương nói:

– Hạng mi thì không thể đánh vào được.

Liên Tuyết Kiều cười hỏi:

– Vương gia còn nhớ trong đường hầm đi vào nhà độc thất có vị nào pháp hiệu là Thiên Mộc đại sư không?

Cổn Long Vương trầm ngâm một lúc, tựa hồ nhớ ra Thiên Mộc đại sư, đột nhiên nhảy chồm dậy hỏi:

– Y làm sao?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hiện giờ lão ở ngoài cung Thuần Dương, Vương gia có muốn gặp y không?

Cổn Long Vương phát tay áo bào, vẩy độc châm nhỏ như lông trâu nhằm

Liên Tuyết Kiều bắn tới.

Liên Tuyết Kiều quay mặt đi để tránh, còn những mũi độc châm bắn vào người thì nàng mặc kệ, vì đã mặc bảo y.

Cổn Long Vương đột nhiên buông tiếng cười nói:

– Mi tưởng tránh được những mũi độc châm của ta ư? Mi quên mất thủ pháp hoặc thời gian để mà phòng bị.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là độc châm của Vương gia phen này chất độc không đủ mãnh liệt làm cho tiểu nữ bị thương được.

Nàng đột nhiên đứng phắt dậy, giữ mình một cái, bao nhiêu mũi độc châm cắm vào áo nàng đều rớt xuống.

Tình hình này khiến cho Cỗ Long Vương vô cùng kinh hãi, lão ngẩn người ra một lúc rồi mới cất tiếng hỏi:

– Mi... Mi lại học được môn võ chi vậy?

Liên Tuyết Kiều đột nhiên vẫy tay nói:

– Vương gia cho bọn tùy tùng đi nghỉ thôi. Những tay cao thủ giao đấu với nhau để bọn họ xen vào chỉ tổ vướng chân tay mà thôi!

Cỗ Long Vương tựa hồ dần dần bị khuất phục dưới áp lực của Liên Tuyết Kiều.

Nhưng dù sao lão cũng không chịu đựng được nữa, vì trước nay lão ngang dọc. Trong võ lâm, bao giờ cũng vai chủ động. Nhất là vài năm nay, oai danh lão đã thành thiên hạ vô địch. Nhưng bây giờ lão bị Liên Tuyết Kiều khùng bố tinh thần. Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đều bị lão cầm tù trong nhà mật

thất mà bị người cứu ra. Lão nghĩ rằng trong nhà độc thất trước ngày mình vẫn ý vào đó để kiềm chế thuộc hạ, có thể bị đối phương phá hoại mất rồi? Cỗ Long Vương mất hết bình tĩnh, nổi tính hung hăng, lại rất lo lắng cho căn nhà độc thất bị phá hoại. Căn nhà này nhờ đó mà oai danh lão chấn động giang hồ, lão đã phải tốn bao tâm cơ để kiến trúc ra nó.

Cả hai bên đều lặng lẽ, một thứ im lặng chứa chất không biết bao nhiêu mối khản trương. Thực ra, nó chỉ yên lặng bề ngoài còn trong lòng Liên Tuyết Kiều cũng như Cỗ Long Vương đều khích động không biết đến đâu mà kể. Liên Tuyết Kiều kỳ vọng những lời mình chọc giận được Cỗ Long Vương khiến lão không tự kiềm chế được mà hung hăng trở về Vương phủ.

Cỗ Long Vương quả nhiên bị nàng khiêu khích, lòng lão bị xúc động mãnh liệt. Ban đầu lão tự lượng võ công mình nếu lấy một chọi một thì bất luận là ai xông vào cung Thuận Dương cũng khó có người địch nổi lão.

Lão đảo mắt nhìn đội thị vệ áo đen một lượt nghĩ bụng: Bọn này võ công

tuy không đến nỗi kém cỏi nhưng không thể nào chống chọi được với những tay cao thủ Cùng Gia Bang. Nếu mình dồn bắt bọn này, e rằng chỉ làm vương chân tay.

Nghĩ vậy lão nhìn lảng vào mặt Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Mi có dám một mình đấu với ta không?

Liên Tuyết Kiều mừng thầm biết là Cỗn Long Vương đã trúng kế. Nhưng một mình đấu với lão thì cũng là một cuộc mạo hiểm khôn lường.

Nàng tưởng tượng lại những môn võ đã cùng Viên Hiếu luyện được trong nửa năm trời trên núi, nàng ngẩng đầu lên cười lạt nói:

– Nếu Vương gia đã có ý muốn thử sức với tiểu nữ thì dĩ nhiên tiểu nữ phải bồi tiếp.

Cỗn Long Vương thốt nhiên nổi lòng hào khí nói:

– Được lắm, chúng ta đã nói ra thế nào là nhất định như vậy!

Lão lại đưa mắt nhìn Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Mi bảo chúng lui ra!

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Còn đội thị vệ áo đen của Vương gia thì sao?

Cỗn Long Vương vẫy tay một cái. Bao nhiêu thị vệ áo đen đang bao vây chung quanh đột nhiên tản ra bốn mặt.

Thượng Quan Kỳ cầm cây kim đao kính cẩn đưa cho Liên Tuyết Kiều nói:

– Cô nương dùng thứ khí giới này để chiến đấu thì dù không thắng được lão, chắc cũng không bị thua về tay lão.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Có thật thế không?

Miệng nàng tươi cười tựa hồ như câu nói của Thượng Quan Kỳ, khiến cho nàng tự tin rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đúng thế! Điều cốt yếu là cô nương đừng đem lòng sợ hãi lão. Võ công thuộc hạ còn kém lão nhiều thế mà vì tấm lòng quyết chiến không sợ hãi nên mỗi khi động thủ với lão, lão cũng không thắng nổi. Vậy là về khí thế mình đã thắng lão rồi. Hay ít ra thuộc hạ không đem lòng khiếp sợ cường địch.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta cũng không sợ lão!

Nàng đón lấy kim đao nói tiếp:

– Các người lùi xa ra.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiệu nhìn nhau từ từ lui về phía sau.

Cổn Long Vương nhìn thanh kim đao trong tay Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Ta nhường cho mi ba chiêu.

Lâu nay nàng vẫn sợ oai nghĩa phụ, bây giờ đối diện giao phong, nàng tuy là người thông tuệ khác thường nhưng vẫn chưa khỏi đem lòng sợ sệt. Nàng gơ tay lên vuốt lại mớ tóc để che giấu nỗi lòng hồi hộp, cố làm ra vẻ bình tĩnh cười nói:

– Vương gia cũng lấy khí giới ra đi! Thanh kim đao của tiểu nữ chặt sắt như cắt bùn.

Cổn Long Vương đột nhiên lớn tiếng quát:

– Nếu mi chống lại được ba chục chiêu của ta, bây giờ ta sẽ dùng binh khí cũng chưa muộn...

Dừng một lát lão lại giục:

– Mi ra tay lẹ đi! Nếu không mau lên thì sẽ mất ba chiêu chủ động.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin tuân mệnh.

Nàng vung kim đao ra chiêu “Vân Long Hiến Trảo”.

Cổn Long Vương không thềm né tránh đưa tay phải ra toan chụp lấy tay đao

của Liên Tuyết Kiều.

Lão chụp gần tới nơi, đột nhiên nhảy lùi lại nói:

– Ta quên mất để nhường cho mi đánh ba chiêu. Chiêu này bỏ đi không kể.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Lưỡi kim đao này của tiểu nữ sắc bén vô cùng. Vương gia không nên đụng vào.

Nàng vung kim đao đánh luôn ba đòn liên hoàn. Máy thế đao này cực kỳ mãnh liệt mà lại không phải là những thế võ của Cỗ Long Vương truyền cho nàng.

Cỗ Long Vương ngấm ngầm kinh sợ trong lòng, lão lẩm bẩm: Quả nhiên con tiện ty này nó gặp được người nào truyền thụ cho y.

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì lưỡi kim đao trong tay Liên Tuyết Kiều khác nào nước sông Trường Giang dốc vào liên miên không dứt.

Cỗ Long Vương nhường nàng ba chiêu, bỏ mất tiên cơ.

Liên Tuyết Kiều múa tít cây kim đao tấn công như vũ như bão, phóng liên một lúc mười hai chiêu mà toàn những chiêu mới học sau này.

Cỗ Long Vương bị nàng đánh mãnh liệt quá phải lùi lại bảy tám thước.

Liên Tuyết Kiều đoạt được tiên cơ, tăng thêm phần tự tin, thu kim đao lại nói:

– Nếu Vương gia không lấy binh khí ra thì e rằng không còn có cơ hội nào lấy được nữa.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 103

TAM ANH ĐẠI CHIẾN CÔN LONG VƯƠNG

Côn Long Vương hắng giọng rồi giơ ngón tay ra điểm. Một luồng chỉ phong nhằm thẳng huyết huyền cơ Liên Tuyết Kiều phóng tới.

Liên Tuyết Kiều né mình tránh khỏi. Nàng chưa kịp vung kim đao phản kích, đã thấy một bóng người lướt đi, Côn Long Vương tiến sát lại. Tay phải lão ra chiêu “Thiên Địa Khai Thái”. Chưởng thế tay phải đang đánh xuống thì tay trái lão ra luôn chiêu “Phá Vân Mô Tinh”. Chiêu này biến thành chỉ lực chia ra điểm vào bốn đại huyết Liên Tuyết Kiều.

“Thiên Địa Khai Thái” là một chiêu thức cực kỳ mãnh liệt trong võ học phái Thiếu Lâm. Chiêu này đánh ra một cách thẳng thắn đường hoàng thì trái lại chiêu “Phá Vân Mô Tinh” cực kỳ hiểm độc biến ảo khôn lường! Trong một thế công mà Côn Long Vương dùng hai chiêu thức tương phản nhau, một đăng theo lối dương cương, một đăng theo lối âm nhu.

Liên Tuyết Kiều cả kinh, đột nhiên vung kim đao ra chiêu “Pháp Luân Cửu Chuyển”. Ánh kim quang lóe ra bốn mặt. Người nàng được làn ánh sáng vàng bao phủ xung quanh.

Côn Long Vương đã chắc mẩm nếu không điểm trúng huyết đạo Liên Tuyết

Kiều thì ít ra cũng bức bách nàng phải lùi lại. Lão không ngờ đường kim quang lóe ra, bắt buộc chiêu thức của mình phải thu hồi.

Liên Tuyết Kiều vừa phát chiêu đầu đã chiếm ưu thế, nàng liền biến đổi đao pháp phóng luôn ba chiêu đánh rất rát.

Ba chiêu này tuy không mãnh liệt nhưng trong mỗi chiêu đều biến hóa vô cùng, khiến cho đối phương không nhận biết đường nào mà chống đỡ.

Cổn Long Vương bị Liên Tuyết Kiều dùng kim đao áp bức mình phải lùi lại thì trong lòng căm tức vô cùng. Lão đang định ra tay hiểm độc để bắt sống Liên Tuyết Kiều mà không thì cũng đánh chết nàng ngay tức khắc.

Võ công của Liên Tuyết Kiều phần lớn đã được Cổn Long Vương truyền thụ. Nhưng ít lâu nay nàng đã có duyên kỳ ngộ luyện được nhiều môn khác, nên không phải dùng hoàn toàn những thế cũ để đối phó với Cổn Long Vương. Vì vậy mà lão cũng khó lòng chế phục được nàng.

Ba chiêu thức Liên Tuyết Kiều vừa thi triển rất kỳ dị, mặc dầu Cổn Long Vương vốn là một tay võ học uyên bác mà cũng chưa được trông thấy bao giờ, bất giác lão kinh hãi vô cùng và lòng tự tin bị giảm đi rất nhiều.

Cổn Long Vương càng bối rối hơn nữa khi lão liên tưởng đến những người đứng sau Liên Tuyết Kiều là Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đã luyện những chiêu thức tựa hồ như chuyên để chống đối lại những thế võ của lão. Liên Tuyết Kiều đánh luôn ba đao bức bách Cổn Long Vương phải lùi lại, rồi nàng cũng phần khởi tinh thần và tăng thêm phần tự tin. Nàng thu đao về cười nói:

– Vương gia! Lấy binh khí ra đi.

Cổn Long Vương trầm ngâm không nói gì. Lão đã đeo mặt nạ trơ như gỗ, không thể nhìn rõ nét biến chuyển, nhưng hai mắt lão lộ vẻ kinh ngạc, đồng thời phát hiện thâm tâm lão nhụt nhuệ khí và kém phần tin tưởng.

Bỗng thấy Cổn Long Vương từ từ vén áo xanh lên lấy ra một vật đen sì

giống hình con rắn. Tay lão cầm cây Nhuyễn Tiên đột nhiên vùng lên nói:

– Võ công mi đã đến mực mà ta không thể ngờ tới.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Tiểu nữ đã khuyên Vương gia nên lấy khí giới ra mà Vương gia cố ý không nghe.

Tuy miệng nàng nói ung dung mà trong lòng vẫn ngấm ngầm đề phòng.

Nàng nhớ lại Cỗ Long Vương trước nay động thủ với ai vẫn không dùng đến binh khí. Bây giờ lão cầm cây Nhuyễn Tiên hình con rắn, không hiểu nó có những chiêu thức gì kỳ lạ?

Cỗ Long Vương hai mắt nhìn trừng trừng lưỡi kim đao trong tay Liên Tuyết Kiều chậm rãi hỏi:

– Ta có điều muốn hỏi mi, chẳng hiểu mi có chịu nói thực.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Vương gia cứ hỏi đi!

Cỗ Long Vương nhìn cây kim đao hỏi:

– Đại khái các món binh khí khắp thiên hạ đều đánh bằng gang thép nguyên chất. Sao thanh đao của mi lại đúc bằng vàng

Liên Tuyết Kiều cười đáp:

– Vương gia hỏi câu này thực ra không phải là chân tâm muốn hỏi vậy. Có phải Vương gia định hỏi: Tại sao thanh kim đao lại sắc bén đến thế?

Cỗ Long Vương nói:

– Nếu vậy thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thanh kim đao của tiểu nữ có rất nhiều lai lịch...

Cỗ Long Vương hơi rùng mình hỏi:

– Phải chăng đó là lưỡi đao Kinh Hồn?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng thế.

Cổn Long Vương mắt cả oai phong lẫm liệt, thở dài hỏi:

– Kim đao đã xuất hiện thì chắc là nhị bảo kia cũng lòi ra rồi?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Dĩ nhiên là Võ Lâm Tam Bảo đã nhất tề xuất hiện.

Hai mắt Cổn Long Vương chiếu ra tia sáng kỳ dị, nhìn chăm chú vào Liên Tuyết Kiều. Lão nói bằng một giọng cực kỳ hòa nhã trước nay chưa từng thấy:

– Con ơi! Những tay cao thủ dưới trướng ta có đến mấy trăm vị. Kể về kiến thức cùng đảm lược thì con là người hơn hết.

Liên Tuyết Kiều ngơ ngác nói:

– Phụ vương quá khen! Tiểu nữ thật là xấu hổ...

Rồi nàng cười lạt nói tiếp:

– Vì thế mà phụ vương cần phải giết tiểu nữ.

Cổn Long Vương nói:

– Ta đem bao nhiêu tâm cơ vào việc kiến tạo vương cung, thu quét dũng sĩ, không phải chỉ ở việc thành danh bá nghiệp trong võ lâm mà thôi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiểu nữ biết rồi. Vương gia định cầm binh tác loạn, tranh đoạt ngôi báu thiên hạ.

Cổn Long Vương nói:

– Phải rồi! Giả tử chí nguyện ta mà thành tựu thì người duy nhất đủ tài thừa kế ngôi hoàng đế chí tôn để thống suất vạn dân ngoài con ra không còn ai đảm đương được.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Vương gia nói câu này không tự biết là quá muộn rồi sao?

Cổn Long Vương đáp:

– Nếu Võ Lâm Tam Bảo này chưa xuất hiện thì đại nghiệp của cha còn có phần khó khăn chưa dám nắm chắc. Hỡi ơi! Con chỉ biết Võ Lâm Tam Bảo là những lợi khí sắc bén mà chưa hiểu nó còn đại dụng khác nữa.

Lão khề đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

– Trên thế gian này người biết rõ cái diệu dụng chân chính của Võ Lâm Tanh Bảo chỉ có mình ta mà thôi.

Thượng Quan Kỳ không nhịn được nữa, hỏi xen vào:

– Đường Toàn so với lão thế nào?

Cổn Long Vương không đáp lời Thượng Quan Kỳ, hai luồng nhãn quang vẫn nhìn chăm chú Liên Tuyết Kiều, lão nói tiếp:

– Chắc con đã biết rõ hơn ai hết là mấy chục năm nay ta đã tốn bao nhiêu hơi sức để truy tầm cho ra Võ Lâm Tam Bảo há phải chỉ là... vì lưỡi đao Kinh Hồn sắc bén tuyệt thế vô song mà thôi ư?

Liên Tuyết Kiều bất giác động tâm tự hỏi: “Ta đã xem kỹ Võ Lâm Tam Bảo lại chưa tìm ra những chỗ khả nghi”?

Cổn Long Vương lại nói tiếp:

– Dù Đường Toàn có biết rõ tác dụng chân chính của Võ Lâm Tam Bảo, song ta quyết rằng: Y chưa nói tỏ tường cho các ngươi hay.

Lão nổi lên một tràng cười giòn giã rồi hỏi:

– Đúng không?

Liên Tuyết Kiều lẩm bẩm một mình:

– Trong cuốn di thư của Đường Toàn quả chưa từng đề cập đến Võ Lâm Tam Bảo còn có tác dụng gì khác nữa.

Cổn Long Vương lại nói:

– Ta có thể cho con hay rằng: Ai đã nắm được Võ Lâm Tam Bảo thì người đó có thể đoạt được ngôi chí tôn trong thiên hạ.

Lão thở dài nói tiếp:

– Vì việc này mà ta bồn tẩu suất đời. Con ơi! Con nên biết rằng nay ta đã gần sáu chục tuổi đầu, hùng tâm tráng chí cũng theo tuổi già mà mòn mỏi. Dù cho ta có đoạt được ngôi chí tôn trong thiên hạ cũng chẳng còn sống được bao lâu. Ta đã không còn, mà Mai Quyên Đại nghĩa muội lại bản tính chất phác khờ dại, không đương nổi đại nhiệm. Suy đi tính lại chỉ có mình con là người thừa kế duy nhất.

Liên Tuyết Kiều hỏi mót:

– Giả tử tiểu nữ bị chết vì Phụ Cốt Độc Châm của Vương gia rồi thì sao?

Cổn Long Vương đáp:

– Con không thể chết được. Ta sẽ đi tận góc bể bên trời để tìm con và chữa cho khỏi chết.

Thượng Quan Kỳ xem chừng Liên Tuyết Kiều sắp bị Cổn Long Vương nói cho xiêu lòng thì giật mình vội nhắc:

– Liên cô nương! Cô nương đừng nghe lão tán hươu, tán vượn.

Cổn Long Vương đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Cha con ta nói chuyện với nhau sau khi tương biệt, việc gì đến mi mà phải chỗ mồm vào?

Mắt Thượng Quan Kỳ vừa chạm vào luồng nhãn quang của Cổn Long Vương. Chàng lập tức cảm thấy tâm thần hoang mang, thì không khỏi giật mình la thất thanh:

– Di Hồn Đại Pháp?

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều nói bằng một giọng ôn tồn:

– Bể khổ mộng mênh, cuối cùng quay đầu vào tới bến. Suất đời Vương gia đã làm bao nhiêu điều ác nghiệt, giết người bàn tay đầm máu. Bây giờ Vương gia nên nghe lời tiểu nữ khuyên can: Buông lưỡi đao đồ tể xuống bó tay chịu trói để tạ tội với võ lâm hoặc giả còn có cơ thoát chết.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói vậy cả mừng lắm lắm: “Té ra nàng vẫn

chưa bị Di Hồn Đại Pháp của Côn Long Vương làm mê loạn tâm thần”.

Chàng ngoảnh đầu nhìn sang thấy hai mắt Liên Tuyết Kiều phóng ra những tia sáng kỳ dị. Vẻ mặt rất ôn hòa, khiến ai cũng phải thương xót, bất giác nghĩ thầm: “Phải rồi! Cả hai người đối đáp với nhau ngoài mặt tuy không có điều gì khả nghi mà thực ra họ đang vận nội công, thi triển Mê Hồn Đại Pháp toan làm rối loạn tâm thần đối phương”.

Bỗng thấy Côn Long Vương cười lạt hỏi:

– Phải chăng con định thi triển thuật Mê Hồn Đại Pháp đã được ta truyền thụ cho để toan làm loạn tâm hồn ta?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cái đó tùy Vương gia suy nghĩ thôi!

Côn Long Vương nháy mắt nói:

– Con đã không nghe lời ta khuyên bảo thì bắt đắc dĩ ta phải giết con đi để trừ khử một tay kinh địch.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vương gia chớ vội khoe khoang. Chưa chắc ai chết về tay ai.

Côn Long Vương đột nhiên vung cây Nhuyễn Tiên hình như con rắn rít lên một tiếng kinh hồn điễm vào trước ngực Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều đưa kim đao lên gạt ngang hất ngọn roi ra, lạnh lùng nói:

– Lưỡi đao Kinh Hồn này bất luận vật gì cứng rắn đến đâu nó cũng chém đứt, nhưng không hiểu có chặt cây Xà tiên trong tay Vương gia chăng?

Côn Long Vương rung cổ tay một cái, cây Xà tiên chưa đến nơi lại thu về, nhưng lão không để cho Liên Tuyết Kiều kịp vung đao phản kích, đã lại phóng Xà tiên ra ngay. Ánh roi biến hóa cực kỳ ảo diệu phát ra những tiếng rùng rợn toan quần lấy đao của đối phương.

Liên Tuyết Kiều múa tit thanh kim đao để hộ vệ thân thể.

Đây là lần đầu mà nàng thấy Côn Long Vương dùng khí giới để đối địch.

Đường roi của lão quả nhiên có những chiêu thức rất kỳ dị, thế công ác liệt dị thường.

Liên Tuyết Kiều thủ thế rất nghiêm mật.

Trong vòng nửa năm trời nàng đã được Viên Hiếu dạy cho rất nhiều thế võ đặc biệt cực kỳ mãnh liệt. Dao đi roi lại thật là kỳ phùng địch thủ. Cũng may mà Liên Tuyết Kiều đã được Cỗ Long Vương truyền thụ cho rất nhiều nên biết đường lối chống đỡ. Hơn nữa lưỡi kim đao trong tay nàng lợi hại tuyệt luân. Cỗ Long Vương không dám để binh khí của mình chạm vào bảo đao nên nàng mới giữ được ngang sức.

Mỗi khi Cỗ Long Vương thi triển tuyệt kỹ để toan hạ sát Liên Tuyết Kiều ngay tức khắc, thì nàng dùng những chiêu thức đã học được của Viên Hiếu để giải khai đối phương.

Hai bên đang tranh đấu không phân được thua, thoáng cái đã dư năm mươi hiệp.

Cỗ Long Vương đánh lâu không thắng được thì trong lòng nóng nảy, lão rút chặt tay roi tấn công dữ dội hơn.

Liên tuyết Kiều thấy ngọn roi của đối phương lúc quét lúc điểm với một luồng kinh lực ghê gớm tựa hồ như để đè ép luồng hô hấp của mình, làm cho khó thở thì biết rằng Cỗ Long Vương vận nội công vào đầu ngọn roi dùng toàn lực để tranh thắng mau lẹ. Nếu còn đánh nữa thì khó lòng chống đỡ được lâu. Đột nhiên nàng ra chiêu “Phong Khởi Vân Dũng” để ngăn ngừa thế công của Cỗ Long Vương rồi nhảy lui lại ba thước.

Cỗ Long Vương đề tay phải xuống cây Xà tiên như bóng theo hình, rượt Liên Tuyết Kiều. Chân nàng chưa chạm đất thì ngọn Xà tiên đã điểm ngay ngực.

Liên Tuyết Kiều bóp ngực lại nhảy vọt lên lùi ra ba thước.

Cỗ Long Vương cười lạt nói:

– Mi đã không giữ đạo làm con thì đừng trách ta không vẹn nghĩa làm cha. Lão vung roi lên quất xuống, bóng roi loang loáng đầy trời, bốn mặt giáp công. Thế roi kỳ tuyệt này khiến cho đối phương dường như không có cách gì chống chọi được.

Liên Tuyết Kiều trong lúc hoang mang đành ra chiêu “Pháp Luân Cửu Chuyển”, làn ánh sáng vàng bao phủ cả ánh roi.

Cổn Long Vương thấy nàng đã ra cả thầy đến bốn chiêu “Pháp Vân Cửu Chuyển” để tự giải nguy. Lão liền nghĩ cách ra chiêu kịch liệt hơn để áp đảo thế “Pháp Luân Cửu Chuyển” của đối phương.

Lão lại ngấm ngấm vận kinh lực ngưng tụ vào cánh tay.

Liên Tuyết Kiều áp đảo được làn roi của Cổn Long Vương rồi đang thu đao về để đổi chiêu thức, thì lão đột nhiên giơ ngón tay trái ra điểm vào tĩnh huyết trên vai nàng. Lão điểm một cách mau lẹ dị thường, Liên Tuyết Kiều tránh không kịp đành né người đi một chút để khỏi bị trúng huyết. Vậy mà nàng thấy vai bên phải đau nhói tựa hồ như bị thiết chùy đánh trúng, một bên tay nhũn ra rũ xuống. Rớt mất bảo đao.

Cổn Long Vương cười lạt, vung tay phải một cái, cây Xà tiên nhắm bụng Liên Tuyết Kiều điểm tới. Viên Hiếu quát lên một tiếng thật to, vung quyền như gió bão đánh tới. Vì gã vội cứu Liên Tuyết Kiều nên đem lực lượng toàn thân dồn vào cánh tay đánh ra, phát lên tiếng gió vù vù.

Cổn Long Vương tuy cương cường là thế mà không dám chống lại thoi quyền, phải lạng người đi né tránh.

Thượng Quan Kỳ tung người nhảy lại đỡ lấy Liên Tuyết Kiều khẽ hỏi:

– Cô nương bị thương nặng lắm phải không?

Liên Tuyết Kiều sắc mặt lợt lạt, mà vẫn cố cựa quậy không để cho Thượng Quan Kỳ ôm mình vào lòng. Nàng gắng gượng đáp:

– Ta không sao đâu. Mau đoạt lại thanh kim đao.

Bỗng thấy Cồn Long Vương phóng cây Xà tiên xuống đất cuốn lấy thanh kim đao.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng, tiến lại, tay trái đánh ra một chưởng, năm ngón tay phải nửa co nửa duỗi vung ra toan ướp lấy cây Xà tiên đang cuốn lưỡi kim đao. Tuy chàng biết rõ chiêu này mạo hiểm vô cùng, song sợ Cồn Long Vương đã võ công tuyệt thế lại cướp được kim đao thì khác nào như hổ thêm móng vuốt nên chàng phải liều mạng ra tay.

Cồn Long Vương cười lạt một tiếng hát cây Xà tiên đã cuốn được kim đao, chém ngược lại vào tay mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ biết lưỡi kim đao sắc bén vô cùng đành phải lùi lại để tránh. Chàng vung tay trái, vận toàn lực đánh ra một chưởng.

Cồn Long Vương lại lia lưỡi kim đao đi, Thượng Quan Kỳ phải rút tay trái về. Mấy chiêu này chàng phóng ra cực kỳ mạo hiểm chỉ khe cái chết chừng sợi tóc nhưng chàng động thủ mãnh liệt vô cùng khiến cho Cồn Long Vương không sao với tay ra để lượm lưỡi kim đao được. Cồn Long Vương quả là tay võ công tuyệt thế tuy lão không thò tay ra lấy được lưỡi kim đao mà lão huy động cây Xà tiên đã quán được lưỡi kim đao để nghênh chiến một cách rất linh hoạt tựa hồ như cầm lưỡi kim đao trong tay vậy.

Viên Hiếu bỗng gầm lên một tiếng, vung quyền đánh mạnh vào sườn bên tả Cồn Long Vương. Thế quyền của gã, chẳng khác gì cây thiết chùy đập xuống tảng đá.

Thượng Quan Kỳ tinh thần phấn khởi, chăm chú để ý vào việc cướp lại lưỡi kim đao. Hai tay chàng duỗi ra co lại vun vút, toan chụp lấy lưỡi đao.

Cồn Long Vương tuy bề ngoài vẫn giữ vẻ trấn tĩnh, mà trong lòng kinh hãi vô cùng. Từ lúc lão bị Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu giáp công, lão phải đem toàn lực ra để đối phó.

Viên Hiếu chạm phải tiềm lực của lão làm rung chuyển và lùi lại phía sau

ba bước. Nhưng gã dừng mãnh dị thường, vừa đứng vững gã lại lập tức xông lên.

Ba người giao tranh một loáng đã được đến bốn năm chục chiêu.

Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ trên trán mồ hôi nhỏ giọt và hơi thở đã cấp bách. Đường quyền cùng đòn chưởng của hai người phần nhiều chuyên để khắc chế chiêu thức đối phương mà vẫn không sao thủ thắng được. Xem chưởng của hai người đã mệt mà Cỗ Long Vương chưa lộ vẻ gì khác lạ. Thực ra Cỗ Long Vương cũng đã mệt nhoài, mồ hôi ra như tắm. Song nhờ được lão nội công thâm hậu, lão vận động chân khí để đè ép hơi thở không phát ra tiếng.

Viên Hiếu vừa vung quyền đánh kịch liệt vừa gầm lên như sấm vang đánh luôn mười hiệp nữa mà hai bên vẫn giữ mức quân bình không phân thắng bại.

Lúc này mình Thượng Quan Kỳ đã ướt đầm mồ hôi, song thể quyền chàng vẫn phóng ra mãnh liệt và mau lẹ dị thường.

Cỗ Long Vương chiến đấu rất vất vả, mấy lần toan thò tay ra lượm lưỡi kim đao mà không sao lượm được vì Thượng Quan Kỳ để hết tinh thần vào việc tranh đoạt bảo đao. Hễ chàng thấy lão vươn tay ra, là lập tức điểm vào những huyệt trọng yếu trong người lão khiến lão lập tức phải nghinh địch, không được rảnh tay.

Thượng Quan Kỳ biết rằng: Nếu hôm nay để Cỗ Long Vương lấy được bảo đao thì chẳng những không bao giờ có hi vọng cướp lại được nữa mà số mạng quần hào lâm vào tình trạng nguy ngập vô cùng, nên chàng quyết chí không để lưỡi kim đao lọt vào tay lão.

Cỗ Long Vương đem hết các môn sở trường võ công, cả về quyền chưởng lẫn chi pháp, mà vẫn bị Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đỡ gạt được. Sau lão biết rằng khó lòng lấy được lưỡi kim đao mà cứ giữ như vậy thì điều

động ngọn roi kém phần linh hoạt. Đột nhiên lão tung ngọn roi duỗi thẳng ra cho lưỡi kim đao rơi xuống đất. Đồng thời lão ra những chiêu rất lợi hại để công kích đối phương.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu tuy hợp sức cố đánh mà vẫn không sao lấy được lưỡi kim đao.

Đang lúc tranh đấu kịch liệt, đột nhiên Cỗ Long Vương khẽ huýt lên một tiếng còi. Bọn thị vệ áo đen mai phục bốn mặt nhảy xô ra.

Liên Tuyết Kiều sau một lúc điều dưỡng, thân thể đã hồi phục khá nhiều. Nàng nhìn thấy lưỡi đao Kinh Hồn rút ở dưới chân ba người mà không ai được rảnh

tay lúc nào để lượm lấy. Bên ngoài mấy chục tên thị vệ áo đen đang tràn vào, nàng kinh hãi vô cùng vội nói:

– Hai người ráng đẩy lão lui ra xa vài bước để ta lượm kim đao!

Viên Hiếu quát to lên một tiếng, đánh ra một quyền cực mạnh nhằm thẳng vào giữa ngực đối phương. Cỗ Long Vương không dám phản kích, phải né tránh.

Mỗi lệnh truyền của Liên Tuyết Kiều đối với Viên Hiếu khác nào một tờ chiếu chỉ của nhà vua. Gã đem toàn lực phóng quyền ra, không tưởng gì đến cách phòng thủ thân mình lộ ra bao nhiêu chỗ sơ hở.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy giật mình, đành đem toàn lực phóng hai chưởng ra để che chở cho Viên Hiếu.

Bỗng nghe véo một tiếng, đầu roi của Cỗ Long Vương đã điểm trúng bả vai Thượng Quan Kỳ, máu tươi chảy ra đầm đìa. Tiếp theo là một tiếng rung chuyển, Cỗ Long Vương phóng tay trái ra để gạt thoi quyền của Viên Hiếu. Nhưng vì lão còn phân tâm tấn công Thượng Quan Kỳ, không thể dùng toàn lực để chống với thế quyền của Viên Hiếu.

Lão cũng bị rung chuyển và lùi lại hai bước.

Liên Tuyết Kiều mạo hiểm duỗi chân ra khều được lưỡi Kinh Hồn đao cắm vào tay.

Giữa lúc này Viên Hiếu cũng bị chiêu lực Cỗ Long Vương hất lùi lại hai bước.

Liên Tuyết Kiều thấy hai tay phải mình hãy còn đau ê ẩm nằng vung tay trái huy động lưỡi kim đao, vừa xông ra ngoài, vừa hô lớn:

– Chúng ta phải mau ra khỏi cung Thuần Dương!

Cỗ Long Vương chống đỡ thế quyền của Viên Hiếu rồi, cũng cảm thấy khí huyết sôi động cần phải điều dưỡng một lúc mới có thể tiếp tục động thủ được. Nếu cứ miễn cưỡng đánh hoài, tất bị nội thương. Lão cân nhắc lợi hại rồi không động thủ nữa, ngấm ngấm vận động chân khí điều dưỡng.

Viên Hiếu bị nội thương nặng hơn Cỗ Long Vương, nhưng gã còn trẻ tuổi, sức vóc tráng kiện. Gã nghiêng răng vung quyền đánh lại, thế quyền chưa tới mà luồng chiêu phong đã quạt đến trước ngực một gã áo đen. Gã rú lên một tiếng ngã lảo ra.

Thượng Quan Kỳ vội xé mảnh áo để buột vết thương rồi xoay mình chạy ra ngoài.

Liên Tuyết Kiều vừa vung đao đón đỡ vừa bảo Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu:

– Các người huy động quyền chiêu về phía trước mặt ta để mở đường mà chạy.

Viên Hiếu liền vung quyền phóng ra theo thế liên hoàn.

Thượng Quan Kỳ phóng luôn ba chiêu mãnh liệt, phát ra tiếng gió vù vù.

Liên Tuyết Kiều thừa thế múa tít lưỡi kim đao mở một đường máu, xông ra khỏi cung Thuần Dương chạy vào rừng.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo phân khởi tinh thần cầm ngang ngọn thiên trượng và cây hoa thương để cản đường. Kim Nguyên Đạo ngoài

cây Lượng Ngân Thương cầm trong tay, sau lưng còn giắt một lưỡi đơn đao.

Liên Tuyệt Kiều bảo hai người:

– Các vị chống cự cường địch cho bọn ta!

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo không dám hỏi nhường lối cho ba người đi khỏi rồi đứng ra, chặn đường quân địch đuổi theo.

Liên Tuyệt Kiều chạy xa được hai ba trượng rồi nói:

– Chúng ta hãy điều dưỡng một lúc đã!

Viên Hiếu nói:

– Phải lắm, phải lắm!

Liên Tuyệt Kiều thò tay lấy ra một viên linh đan bảo Viên Hiếu:

– Người nuốt viên linh đan này để còn lấy sức chống lại Cỗn Long Vương.

Viên Hiếu nghe rồi cười rồi ngồi xếp bằng lại điều dưỡng.

Liên Tuyệt Kiều ngoảnh đầu nhìn thấy vai Thượng Quan Kỳ máu tươi chảy ra đầm đìa thì không khỏi chau mày hỏi:

– Người không mặc áo Thiên Tầm ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ đã để cho Viên đệ mặc. Gã kiêu dũng hơn người, đúng là ngôi sao kiêu ché Cỗn Long Vương.

Liên Tuyệt Kiều lặng lẽ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Ta đã biết rõ chỗ dụng tâm của ngươi rồi. Sao ngươi không nói cho ta biết trước?

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Thương thế thuộc hạ cũng nhẹ thôi, bất tất phải lo ngại. Cô nương cũng trúng chưởng, có bị thương nặng lắm không?

Liên Tuyệt Kiều nói:

– Ta có bảo y chống đỡ, nên bị thương xoàng thôi, chỉ nghỉ thêm một lúc

nữa là khỏi hẳn.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa ngồi buộc lại vết thương.

Liên Tuyết Kiều cũng từ từ đưa tay ra giúp chàng buộc lại vết thương cho cẩn thận để máu tươi không chảy ra nữa, rồi nàng mới nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này Thiên Mộc đại sư và Kim Nguyên Đạo đang động thủ với bọn thị vệ áo đen. Thiên Mộc thi triển một trăm lẻ tám chiêu thức về Phong Lôi La Hán Trượng. Ánh trượng dày đặc như non, tiếng gió nổi lên như sấm.

Kim Nguyên Đạo thương đâm đao chém phối hợp với thế trượng của Thiên Mộc, ngăn cản cường địch không tiến thêm được bước nào.

Bọn thị vệ áo đen không quanh ra nẻo khác để truy kích bọn Liên Tuyết Kiều mà chỉ dừng lại đánh nhau với Thiên Mộc. Nhưng Thiên Mộc chưa thi triển hết một trăm lẻ tám chiêu thức về “Phong Lôi La Hán Trượng”, một môn tuyệt học để trấn sơn của phái Thiếu Lâm thì đối phương không thể nào xông qua được.

Liên Tuyết Kiều từ từ đứng dậy, khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu:

– Thương thế các người đã đỡ chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ bị thương ở ngoài da, chẳng có gì quan hệ.

Viên Hiếu nói:

– Bây giờ tiểu đệ có thể động thủ với họ rồi.

Liên Tuyết Kiều khẽ nói:

– Hay lắm! Ngươi hãy điều dưỡng thêm một lúc. Chắc rằng chúng ta lui về đến chỗ Ngũ Anh thì các người sẽ hoàn toàn bình phục, đem toàn lực ra đánh một trận là tiêu diệt được đội thị vệ áo đen.

Ngừng một lát, Liên Tuyết Kiều lại nói với Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo:

– Hai vị phải duy trì thực lực, không nên cố đánh. Chúng ta lùi lại phía sau!
Kim Nguyên Đạo tay phải cầm thương, tay trái cầm dao, đánh ra hai chiêu rồi khẽ bảo Thiên Mộc:

– Chúng ta rút lui thôi!

Thiên Mộc đại sư vừa ra được một trăm chiêu trong phép “Phong Lô La Hán Trượng”, thế đường nghiêng non dốc biển, khiến cho bọn thị vệ áo đen đều bắt buộc phải lùi ra xa hơn một trượng. Nhà sư liền cùng Kim Nguyên Đạo thừa cơ lùi lại.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Sao chưa thấy Cỗ Long Vương động thủ nữa?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta chắc rằng y cũng vận khí trị thương như bọn ta.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo vừa thu khí giới rút lui thì bọn thị vệ áo đen rượt theo như nước triều dâng.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Viên Hiếu nói:

– Người phóng ra mấy chưởng vào quãng không để ngăn cản bên địch, đừng để chúng bao vây mình.

Viên Hiếu vâng lệnh ra tay, phóng liền một lúc bốn chưởng.

Bọn thị vệ áo đen đương rượt theo bị Viên Hiếu phóng chưởng ra quãng không ngăn cản lại. Nhờ thế mà Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo rút lui một cách bình yên. Hai người vừa lùi vừa dùng thiền trượng cùng trường thương đâm tả phóng hữu.

Liên Tuyết Kiều dẫn Thượng Quan Kỳ đi trước, Viên Hiếu cùng Thiên Mộc và Kim Nguyên Đạo theo sau đoạn hậu.

Viên Hiếu nội công thâm hậu, cường lực mãnh liệt hề thấy quân địch gần đến lại phóng chưởng ra ngăn cản, không cho đuổi đến nơi.

Đoàn người chạy ra đến cánh đồng cỏ rộng mênh mông. Tại đây, Tích Mộc

đại sư cùng Tả Hữu Nhị Đồng đã bày trận sẵn để chờ địch. Thiên Mộc, Viên Hiếu và Kim Nguyên Đạo gần tới mặt trận thì đi rẽ ra nhường cho ba người chống với đội thị vệ đuổi theo.

Tả Hữu Nhị Đồng vung cặp kiếm lên đánh theo lối liên hoàn một cách biến ảo dị thường. Hai người bên đánh bên lui, tuy không nhằm chính diện chống đối, song tìm chỗ sơ hở dễ đánh cho bên địch bị thương rất nhiều.

Tích Mộc đại sư vung cây thiền trượng quét ngang bỏ sung cho Nhị Đồng. Nhà sư là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, chẳng những trượng pháp uyên thâm mà nội lực lại cực kỳ hùng hậu, chuyên tiếp ứng vào những kẽ hở của Nhị Đồng một cách rất chu đáo.

Ba người dường như đã thương lượng trước về phép cự địch nên phối hợp với nhau rất nghiêm mật, vừa đánh vừa chạy. Chẳng bao lâu ba người đã lui xa hơn mười trượng và đánh bị thương được năm tên thị vệ vào hàng cao thủ của Côn Long Vương. Những gã này bị thương nặng phải loại ra ngoài vòng chiến.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 104

SA CƠ, HÀO KIẾT ĐÀN CHỊU BÓ TAY

Bây giờ Liên Tuyết Kiều đưa Viên Hiếu chạy trước, lưu Thượng Quan Kỳ chỉ huy bọn Thiên Mộc, Kim Nguyên Đạo tùy cơ tiếp ứng cho Tích Mộc và Tả Hữu Nhị Đồng.

Thượng Quan Kỳ coi lại một lúc rồi khẽ bảo Thiên Mộc đại sư:

– Tốt hơn là chúng ta không nên đánh cho bên địch bị thương nữa, như vậy họ sẽ khinh thường, trể nải việc đề phòng, rồi ta sẽ ra tay đánh chớp nhoáng một trận như sấm nổ không kịp bung tai.

Đoàn người lại lui hơn mười trượng nữa thì gặp bọn Ngũ Anh tay cầm binh khí dàn trận.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều khẽ bảo:

– Các người hãy lui vào trong trận nghỉ một lúc để dành sức phản công.

Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư theo lời lùi vào trong trận.

Bọn Ngũ Anh lập tức vùng binh khí đón tiếp bọn thị vệ áo đen.

Thượng Quan Kỳ điếm lại thì bọn này chỉ còn không đầy ba mươi tên.

Trong những trận đánh vừa qua, bọn chúng bị Kim Nguyên Đạo, Thiên Mộc đại sư, Tả Hữu Nhị Đồng và Viên Hiếu đánh bên chúng bị thương đến

mười người.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: Nếu bên mình nhất tề động thủ thì tiêu diệt bọn này chẳng có chi là khó.

Liên Tuyết Kiều càng tin tưởng mạnh mẽ hơn. Nàng cho là phen này không diệt được Cỗ Long Vương thì ít ra cũng làm cho lão phải chùn nhụt. Cặp mắt lạnh lùng của nàng từ từ nhìn từ Thiên Mộc, Tích Mộc qua Kim

Nguyên Đạo và Tả Hữu Nhị Đồng rồi cất tiếng hỏi:

– Các vị còn có sức đánh được nữa chăng?

Quần hào đồng thanh đáp:

– Có thể được lắm!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hay lắm! Nếu các vị đã chuẩn bị ra tay thì bất luận là thứ võ công lợi hại nào, hay ám khí hiểm độc nào cũng dùng cho hết, miễn là làm cho bên địch bị thương càng nhiều càng hay...

Nàng lại đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu nói:

– Bây giờ các người chưa phải ra tay, nhưng sẵn sàng chuẩn bị để đối phó với Cỗ Long Vương.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Phải chăng cô nương định đánh bắt Cỗ Long Vương ngay trong trận này?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cũng mong vậy để đỡ hao tổn khí lực cho võ lâm, nhưng sợ rằng khó lòng được như nguyện. Tuy ta học võ công y mà không thể nào lường được trình độ bản lĩnh y cao tới mức nào. Bọn ta ba người hợp lực đánh y ta vẫn lo chưa nắm chắc phần thắng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu vừa rồi ở Cung Thuần Dương Cỗ Long Vương đã đem toàn lực ra chiến đấu chỉ có vậy mà thôi thì bữa nay bên mình ba người hợp sức lại

tường có thể quyết thắng dễ dàng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Kết quả trận đánh trong Cung Thuần Dương một là khiến cho Cổn Long Vương tiêu tan mọi tin tưởng toan làm mình chủ võ lâm, hai là bên ta trút bỏ mọi lo sợ đối với y đã bao năm nay. Từ nay trở đi, ta mới yên trí rằng: Mình có thể trông vào tài thao lược để quyết thắng trên chốn sa trường. Còn Cổn Long Vương trước nay vốn tính đa nghi thì nay lại càng dè dặt hơn nữa.

Thượng Quan Kỳ gật đầu cười nói:

– Tóm lại trận đánh bữa nay đã thu lượm được kết quả hữu hiệu nhất là gieo mọi hoài nghi vào trong tâm Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng thế!

– Y đã mất đi phần nào lòng tự tin, trái lại bên mình tăng thêm phần tin tưởng vào sự thành công. Bên địch thoái chí mà bên ta thêm lòng phấn khởi. Điểm này rất có lợi cho ta.

Lúc này Tả Hữu Nhị Đồng, Thiên Mộc, Tích Mộc, Kim Nguyên Đạo đã điều dưỡng và phục hồi sức khỏe, ai nấy tay cầm khí giới lăm lăm. Viên Hiếu đột nhiên bước ra nói:

– Tiểu đệ ra giết hai tên áo đen trước.

Gã được trời phú cho thể chất khác lạ, người thường không thể bì kịp. Tuy gã bị thương nặng hơn mọi người mà điều dưỡng lại mau lành hơn ai hết.

Liên Tuyết Kiều nhú cặp lông mày hỏi:

– Thương thế nguoi sao?

Nàng lãnh trách nhiệm thống soái oai quyền rất lớn. Tuy nàng muốn ngăn trở Viên Hiếu xông trận, nhưng không tiện nói ra.

Viên Hiếu nức lòng hả dạ, hào khí bốc lên cuộn cuộn nói:

– Tiểu đệ bình phục rồi. Nếu cô nương không tin thì để tiểu đệ ra giết hai

tên thị vệ áo đen cho cô nương coi.

Gã vừa cười, vừa nói chưa dứt lời đã nhảy vọt lên cao tới ba trượng.

Người gã lơ lửng trên không, xoay di một vòng chẳng khác gì con chim khổng lồ vồ mồi nhảy xổ lại hạ mình xuống chỗ bọn áo đen.

Thượng Quan Kỳ nhìn gã không khỏi thở dài.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Sao ngươi lại thở dài?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– So với Viên đệ thì dù thuộc hạ có học thêm võ công mười năm nữa cũng không bằng gã được, mà còn thua kém xa. Nếu Viên đệ được cô nương giàu lòng chiếu cố thì cuộc thành tựu của gã sau này có thể tới mức độc đáo không tiền khoáng hậu, và đáng làm một vị tôn sư cho nền võ học đương thời.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Gã có một bản ngã đặc biệt, khinh công cùng chân lực khác người thường. Nhưng có điều đáng tiếc là bản thể của gã chỉ luyện được phép dương cương chứ không luyện được môn âm nhu. Nếu cố công rèn luyện tâm pháp bằng võ công thượng thặng thì sau hai mươi năm gã khó lòng địch nổi người.

Hai người đang nói chuyện thì Viên Hiếu đã nhảy vào giữa đội thị vệ áo đen. Gã gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, vung song quyền đánh theo thế liên hoàn, hất bốn gã áo đen xa ra. Hai tay gã đổi sang lối tầm nã, chụp lấy cổ áo hai tên. Lúc này bốn đại hán áo đen lại vây gần vào.

Viên Hiếu nắm hai tên giờ lên vừa quất tháo vừa quất ra, khiến cho bọn thị vệ đang bao vây phải tới tấp lùi ra.

Viên Hiếu xách cổ hai tên lên quất to một tiếng rồi nhảy về bản trận. Mọi người để ý nhìn kỹ hai tên thị vệ áo đen thì chúng chỉ còn thoi thóp thở.

Liên Tuyết Kiều nhìn Viên Hiếu bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

– Người không tuân theo mệnh lệnh của ta, dám có hành động thiện tiện. Theo luật lệ bản bang tất người bị trọng phạt. Nhưng ta xét người mới phạm pháp lần đầu hãy tạm khoan dung, để người dõ tội lập công.

Viên Hiếu chắc mẩm mình ra bắt sống được hai tên thị vệ áo đen về sẽ được mọi người hoan hô và nhất là được Liên Tuyết Kiều khen ngợi, thì gã khoan khoái vô cùng.

Nào ngờ sự thực đã phản lại sự tiên đoán của Viên Hiếu, chẳng những Liên Tuyết Kiều không ngỏ lời khen ngợi mà còn trách thêm gã một phạt.

Viên Hiếu vừa buồn vừa bực mình, bao nhiêu oán khí trút lên đầu hai tên thị vệ áo đen. Gã ngậm vận kinh lực vào hai lòng bàn tay, bóp mạnh cổ hai tên thị vệ. Làm cho đứt hết mạch huyết chúng. Đoạn gã quăng hai xác chết ra xa.

Tả Hữu Nhị Đồng trước tiên. Hai người vung kiếm ra đâm một tên áo đen bị thương, Tiếp theo Tích Mộc đại sư Thiên Mộc đại sư. Kim Nguyên Đạo lục tục ra trận xông vào giữa đội thị vệ áo đen.

Ngũ Anh luyện tập thành thạo đã lâu ngày chẳng những mặt trận rất kín đáo, mà gã nào cũng lạng lẽ đầy nghị lực. Thắng không kiêu ngạo, thua chẳng nản lòng. Tuy lúc này đại cục đã ổn định nhiều, nhưng năm người vẫn một mực công thủ nghiêm mật không để sơ hở chẳng khác gì lúc ban đầu.

Liên Tuyết Kiều thấy vậy khen thầm: “Đường Toàn quả là nhân vật khác đời. Không ngờ một chàng thư sinh chẳng hiểu võ nghệ lại huấn luyện nên một đoàn dũng sĩ thiện chiến đến thế này? Trách nào mà Âu Dương Thống chẳng kính phục y, nhất nhất nghe theo mưu mẹo”.

Bỗng nghe những tiếng rú lên thê thảm liên tiếp vọng lại, Liên Tuyết Kiều ngoảnh đầu nhìn ra máu vọt tứ tung, chân tay gãy nát bay ra tới tấp. Thật là một cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

Nguyên quần hào xông vào đội thị vệ áo đen thi triển những tuyệt chiêu gây nên một trường thảm sát.

Đội thị vệ áo đen này tuy đều lựa chọn trong những tay cao thủ giang hồ, nhưng chúng bị thuốc độc kiềm chế đã lâu. Chẳng những võ công không thêm phần tinh tiến mà còn giật lùi là khác. Hơn nữa cách phản ứng của chúng kém phần linh hoạt. Bọn Thiên Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng phóng ra những chiêu thức kỳ tuyệt giết bọn áo đen thây chết ngổn ngang, gây nên cảnh tượng rùng rợn.

Bọn thị vệ áo đen tuy bị chết và bị thương đã đến quá nửa, mà những tên sống sót vẫn hết sức công kích không chịu rút lui.

Tích Mộc đại sư nổi lòng từ bi, thu thiền trượng vệ không đánh nữa, ngậm ngẫm niệm Phật hiệu.

Bỗng nhà sư thấy vai bên trái đau nhói thì ra đã bị đâm trúng một đao, máu tươi chảy ra ồ ạt.

Nhà sư thốt nhiên nghĩ ra rằng: Ngoài chiến trường không thể có lòng dạ từ bi được, nếu định không chết thì mình hết sống. Bỗng lại nghe tiếng khí giới veo veo, trên không hai lưỡi đơn đao đâm vào hai cạnh sườn. Tích Mộc đại sư cả giận quát lên một tiếng cổ nhin đau vung cây thiền trượng ra chiêu: “Giả Hỏa Siêu Thiên” rồi biến thành chiêu “Tả Hữu Khai Cung” phóng ra hai bên, gạt hai lưỡi đơn đao bật lên những tiếng choang choảng.

Nhà sư bụng dạ nhân từ đã nổi sát khí, vung thiền trượng phóng ra ba chiêu tuyệt kỹ đánh hai gã áo đen bị thương.

Thiên Mộc đại sư, Tả Hữu Nhị Đồng cùng Kim Nguyên Đạo cũng nhất tề đánh mạnh.

Mười mấy tên thị vệ, chớp mắt đã bị ngã đến bảy tám, chỉ còn lại sáu, bảy tên vậy mà chúng vẫn lăn xả vào giao chiến, dường như chúng đã gác hẳn sự sống chết ra ngoài cõi lòng.

Trận đánh giết tàn nhẫn này khiến cho Tả Hữu Nhị Đồng cùng Thiên Mộc đại sư đều sinh lòng bất nhẫn, nên tay cầm khí giới đã tỏ vẻ hòa hoãn rất nhiều.

Chỉ có bọn Ngũ Anh là vẫn thận trọng, ra đòn vẫn giữ mực bình thường không mau không chậm. Thần sắc vẫn không thay đổi, luôn luôn một mực nghiêm trang.

Thật là vai bị núi đè không biết là nặng, hay đặt chiếc lông hồng cũng không thấy nhẹ.

Liên Tuyết Kiều càng xem càng kính phục Đường Toàn. Nàng quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng xuất thần lặng lẽ dường như có điều gì nghĩ ngợi thì tủm tỉm cười hỏi:

– Người nghĩ gì vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ nhớ đến Đường đại ca. Tuy người không hiểu võ công mà đã rèn luyện cho Cùng Gia Bang được bọn Bát Anh cùng Tứ Thập Bát Kiệt, lấy trăm tinh, ổn định làm yếu quyết. Võ công người này tuy không giỏi lắm, nhưng lúc cự địch, bọn họ đem hết tâm ý vào việc sử dụng Thần Kiếm. Dù người tinh như Viên đệ cũng không bằng được.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Đúng thế! Đường tiên sinh quả là nhân vật kỳ tài trăm đời khó lòng kiếm được người như tiên sinh. Nhưng có điều đáng tiếc là tiên sinh không được trường thọ nên tráng chí sớm bị mai một.

Thượng Quan Kỳ động tâm, chăm chú vào mặt Liên Tuyết Kiều nói:

– Đại ca thuộc hạng có con mắt tinh đời, đem công cuộc ổn định võ lâm ủy thác hết cho cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cuộc cờ tàn này tuy thu xếp lại rất khó, nhưng ta phải gắng sức hết lòng...

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Trước kia Đường tiên sinh đã bày những thế cò, chỉ cần ta theo lời di chúc mà thực hành may ra an ủi được anh linh cho tiên sinh ở dưới suối vàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu thuộc hạ nhớ không lầm thì đại ca lúc lâm chung dường như đã dặn lại việc chế phục Côn Long Vương sẽ xảy ra trong nhà mồ nơi an táng di thể đại

ca...

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Vì thế mà tiên sinh dặn chính người phải đốc công việc xây cất nhà mồ.

Thượng Quan Kỳ nói:

Có điều thuộc hạ thấy ý cô nương như muốn phân thắng bại với Côn Long Vương ở gần vương phủ.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Côn Long Vương còn có thực lực rất lớn. Trong vương phủ hiện còn có vô số tay cao thủ mai phục...

Chưa dứt lời tự đằng xa vọng lại một tiếng hú thê thảm như xé tan bầu không khí trầm lặng. Tiếng hú này phát ra từ khu rừng nhỏ nhưng mau như điện chớp, thoáng cái đã đến trường đấu.

Tiếp theo tiếng hú là một tiếng la thê thảm. Kim Nguyên Đạo từ trên không hạ xuống.

Quần hào cả kinh, chỉ có Ngũ Anh là vẫn trầm lặng như không, ánh kiếm vẫn lấp loáng, chuyển động, trận thế vẫn tiếp diễn như nước chảy mây trôi.

Giữa trận bay ra năm đạo hàn quang phóng vào người mặc áo bào xanh.

Ngũ Anh lặng lẽ vô cùng, bất luận cuộn biến hóa nguy nan thế nào cũng không làm cho chúng kinh động thần trí, chúng vẫn bình tĩnh để đối phó với cục diện.

Bỗng thấy người áo xanh vung tay phải đánh ra một chưởng cực kỳ mãnh liệt, gạt bắn năm ngọn đao thương sang một bên.

Quần hào định thần nhìn lại thì thấy một người áo xanh đứng cách xa chừng sáu bảy thước, cặp mắt phóng ra những tia hào quang khủng khiếp!

Tả Hữu Nhị Đồng khẽ kêu lên.

– Cỗ Long Vương!...

Ngũ Anh vẫn luân lưu phóng thương ra vây bọc Cỗ Long Vương vào giữa. Cỗ Long Vương cười lạt phóng luôn ra hai chưởng khiến cho bọn Ngũ Anh không đứng vững, loạng choạng mấy cái, nhưng vẫn giữ được mặt trận không biến đổi.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Kim Nguyên Đạo thấy miệng lão chảy máu ra. Hai mắt nhắm lại vì bị thương nặng, Liên Tuyết Kiều liền lấy một viên kim đan bỏ vào miệng Kim khẽ nói:

– Y bị thương nặng lắm! Mau đặt y xuống đồng cỏ trên mặt đất. Chúng ta hãy đối phó với Cỗ Long Vương trước rồi sẽ lại cứu y.

Lúc này Tả Hữu Nhị Đồng, Thiên Mộc, Tích Mộc đã cầm binh khí xông lại đánh. Nhưng trận thế của Ngũ Anh luân chuyển rất mau, đang vây bọc Cỗ Long

Wang, khiến cho bọn Thiên Mộc không ra tay giúp đỡ được. Vòng vây của Ngũ Anh lúc tản rộng ra, lúc thu hẹp lại mà không sao vào gần bên Cỗ Long Vương được.

Liên Tuyết Kiều khẽ bảo Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu:

– Bọn Ngũ Anh tuy được huấn luyện thuần thục, nhưng cũng không địch lại Cỗ Long Vương. Nếu phá được trận thì Ngũ Anh chắc phải chết. Bây giờ chúng ta phải thay họ để tiếp chiến Cỗ Long Vương.

Viên Hiếu cười hỏi:

– Bây giờ đã đánh được chưa?

Vừa rồi gã tự tiện ra tay bị Liên Tuyết Kiều trách mắng, bây giờ hãy còn hổ thẹn.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Bây giờ ngươi đánh đi!

Viên Hiếu vâng lời nhảy ra, miệng gã gầm lên một tiếng rồi nhảy xổ vào Cỗ Long Vương.

Trong đời Cỗ Long Vương đã giao đấu với không biết bao nhiêu là người, nhưng Viên Hiếu đối với lão là tay kình địch trước nay ít có, nên lão nghe Viên Hiếu gầm lên những tiếng kỳ dị rồi nhảy xổ lại, lão không dám sơ tâm chút nào mà phải xoay tay phóng chưởng tới, gã không chịu né tránh, người còn đang lơ lửng trên không, gã phóng trả hai chưởng ra đẩy ngược lại. Hai luồng chưởng lực ghê gớm vừa chạm nhau, Viên Hiếu đang hạ mình xuống, đột nhiên lại hất tung lên cao.

Lúc Cỗ Long Vương đối chưởng cùng Viên Hiếu, Thượng Quan Kỳ đã xông lại tới nơi. Bọn Ngũ Anh thu kiếm trận về, lùi ra một bên để dưỡng sức.

Thượng Quan Kỳ vận khí chống đỡ toàn thân, hai tay chứa sẵn công lực, chuẩn bị cùng Cỗ Long Vương tỉ thí mấy chiêu hung hiểm phi thường đánh xáp lá cà.

Cỗ Long Vương tuy đem toàn lực phóng chưởng để trước hết là một đòn đánh chết Viên Hiếu, rồi sẽ đối phó với quần hào sau. Nhưng lão không ngờ Thượng Quan Kỳ đã nhảy đến bên mình và chuẩn bị giao đấu một cách cương cường.

Tình trạng này bắt buộc Cỗ Long Vương không đánh theo Viên Hiếu được nữa mà phải giơ chỉ lên nhằm điểm vào trước huyệt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã đến gần Cỗ Long Vương chỉ còn cách chừng hai thước. Chàng đưa tay phải lên che ngực để phòng từ trước, vừa thấy Cỗ

Long Vương điểm tới, lập tức chàng xoay tay biến thành chiêu “Cầm Nã” nắm lấy cổ tay Cỗn Long Vương.

Cỗn Long Vương khẽ ngửa người lại một chút đã lùi lại năm thước. Lão cười lạt nói:

– Nếu đánh xáp lá cà thế này mà mi đỡ được năm mươi chiêu của ta thì ta quyết bó tay chịu trời.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Ta biết rằng không địch lại ngươi, nên không đánh cuộc với ngươi đâu.

Cỗn Long Vương cười lạt nói khích:

– Ta cũng nói chơi vậy thôi, chứ làm gì mà ngươi dám cả gan ước hẹn với ta?

Tay phải lão đánh ra một chưởng. Chưởng này biến ảo thành những bóng ngón tay chia ra điểm vào những yếu huyệt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ kinh hãi nghĩ thầm: Lão này quả nhiên võ công rất rộng. Chưởng thế của lão rất là kỳ dị xoay sở mau lẹ vô cùng, khiến đối phương không biết đâu mà đón đỡ. Chàng liền vận toàn lực điểm vào cổ họng Cỗn Long Vương.

Cỗn Long Vương cũng không khỏi giật mình lắm bầm: “Thằng lỏi này thật ghê gớm quá!”

Lão vừa nghĩ vừa vung tay phải đánh tạt ngang nhằm điểm huyệt “Khúc Trì” Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ dùng phương pháp cứng rắn đón tiếp bắt Cỗn Long Vương phải tự thu chiêu về. Chàng vận thêm công lực vào tay trái đánh ra một chiêu “Thiên Mã Hành Không”. Chưởng phong đánh véo vào cạnh sườn bên phải Cỗn Long Vương.

Cỗn Long Vương thu cánh tay bên phải về, dùng khuỷu tay để che đỡ đòn chưởng của Thượng Quan Kỳ.

Tay trái lão vung ra phản kích luôn năm chưởng và đá luôn ba cước. Thượng Quan Kỳ dùng hết sức bình sinh, chưởng phóng chỉ điểm để đón đỡ. Chưởng chỉ hai bên giao đấu, chớp mắt đã được ba bốn chục chiêu. Trận giao đấu này không những tỉ thí công lực, mà lúc biến chiêu chỉ chậm một chút hoặc giữ môn hộ không được kín đáo là lập tức bị trọng thương hay bị mất mạng.

Cuộc tranh đấu hung hiểm dị thường, có thể mất mạng trong chớp mắt khiến cho quần hào đứng xung quanh đều nín thở, trố mắt ra mà nhìn. Thượng Quan Kỳ gắng gượng chống đỡ được bốn mươi chiêu, cảm thấy đuối sức. Tuy võ công của chàng chuyên để khắc chế Cổ Long Vương. Song lão biết nhiều hiểu rộng, lúc phóng chưởng ra đường đường chính chính, lúc lại dùng chỉ pháp kỳ bí tuyệt luân. Lão lại dùng cả hai lối dương cương và âm nhu, thế đánh khác nhau một trời một vực. Hai mươi chiêu đầu, Thượng Quan Kỳ còn đối phó được một cách ung dung.

Nhưng hai mươi chiêu sau thì chàng ứng tiếp một cách hoảng hốt, chỉ còn sức chống đỡ chứ không phản kích được đòn nào.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ đã lâm vào tình thế nguy hiểm mà Viên Hiếu vẫn đứng bên ngoài vòng chiến, tuyệt không có ý ra tay tiếp viện thì không khỏi cảm tức, chạy đến bên gã lạnh lùng hỏi:

– Sao ngươi còn chưa động thủ?

Viên Hiếu đáp:

– Đại ca cũng là một bậc anh hùng, nếu tiểu đệ giúp y thành thế hai người chọi một, e rằng làm cho y phải bực mình.

Liên Tuyết Kiều tức mình nói:

– Cuộc chiến đấu đã đến lúc tính mạng chỉ còn khe sợi tóc hơn nữa trước khi vào cuộc không có lời ước hẹn thì cần gì phải giữ lễ luật?

Viên Hiếu nói:

– Đã vậy thì tiểu đệ xin ra giúp đại ca một tay.

Gã tung mình nhảy lại nhằm lưng Cồn Long Vương phóng một quyền.

Cồn Long Vương cả giận nói:

– Nếu tụi mi kéo cả lũ ra đánh mình ta, thì cứ việc ra tay đi!

Lão vừa nói vừa phóng chưởng ra đón lấy quyền phong của Viên Hiếu. Hai luồng kinh lực gặp nhau đánh bình một tiếng. Người Cồn Long Vương lão đảo mấy lần rồi mới đứng vững. Viên Hiếu cũng bị một chưởng lực của Cồn Long Vương hất lùi lại năm sáu bước.

Viên Hiếu thật là kiêu dũng vô cùng. Gã vừa đứng vững đã quát lên một tiếng thật to xông lại đánh nữa. Gã vung song quyền đánh liên tiếp, miệng lớn tiếng gọi:

– Đại ca hãy nghỉ một lát! Để tiểu đệ đánh với lão một hồi.

Cồn Long Vương tuy mạnh hơn Viên Hiếu, nhưng lão bị chí khí kiêu hùng của gã trấn áp tinh thần. Lão thấy thế quyền liên hoàn phóng ra vù vù, giải khai được cũng đã khó khăn, không lúc nào rảnh tay để phản kích.

Thượng Quan Kỳ chợt nghĩ ra: Nếu bữa nay mà trừ khử được Cồn Long Vương thì chẳng những bớt được bao nhiêu nỗi ưu phiền mà còn giảm được những cuộc chém giết rùng rợn. Chàng đảo mắt nhìn hình thế và cảnh vật xung quanh càng thêm kiên quyết.

Nguyên bọn áo đen tùy tùng Cồn Long Vương đã bị tiêu diệt trên cánh đồng cỏ hoang vu, thây chất ngổn ngang, máu chảy lênh láng, đối phương chỉ còn một Cồn Long Vương, nếu mình cùng Viên Hiếu toàn lực động thủ lại thêm Liên Tuyết Kiều, Tả Hữu Nhị Đồng, Ngũ Anh, Thiên Mộc, Tích Mộc và Kim Nguyên Đạo giúp sức thì việc đánh bại Cồn Long Vương chẳng phải là không thể làm nổi.

Tính toán như vậy, hào khí nổi lên, chàng quát to phóng cả chưởng lẫn chỉ ra đánh mạnh như vũ bão. Chàng vừa đánh vừa quát:

– Cỗn Long Vương tội ác ngập đầu, tác hại võ lâm mấy chục năm trời. Hai tay lão đầm máu tanh hôi, giết người không biết bao nhiêu mà kể! Đối với con quỷ vạ ác này, không thể nói lẽ luật võ lâm với lão được.

Câu nói của chàng có ý kêu gọi quần hào xông cả vào động thủ.

Cỗn Long Vương phía trước phải đón đỡ những chiêu chỉ biến hóa khôn lường của Thượng Quan Kỳ, sau lưng phải che gạt với những đòn quyền liên hoàn cực mạnh của Viên Hiếu. Lão đã cảm thấy hao tổn hơi sức rất nhiều, lại nghe tiếng Thượng Quan Kỳ hô quần hào bốn mặt nhất luật ra tay thì trong lòng kinh hãi vô cùng! Lão nghĩ thầm: “Nếu quả bọn này liều mạng với mình thì cuộc chiến hôm nay chắc là dữ nhiều lành ít”.

Lão là người vùng vẫy giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, chưa chịu lùi bước bao giờ. Gần mười năm nay, rất ít khi lão gặp cơ hội phải hết sức ra tay. Lúc bá nghiệp sắp thành thì ở đâu mọc ra Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đối chọi với lão.

Hai chàng tuổi trẻ này đã có bản ngã thiên nhiên hơn người, lại học được vô số môn võ kỳ lạ để kìm chế Cỗn Long Vương nên tuy lão biết nhiều thế võ mà không rảnh tay để thi triển hết những môn sở trường.

Cỗn Long Vương bị Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đánh rất quá, bao nhiêu tâm trí cùng những ngón võ kỳ dị lão toan giở ra để chống đối thì phút cuối biến thiên lại phải thu về.

Cỗn Long Vương thấy nguy cơ ngập ghé không dám kéo dài cuộc chiến đấu, liền phóng ra bốn chiêu nhanh như chớp cố đẩy lui Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu để có thì giờ móc viên thuốc ra cho vào miệng nuốt.

Không biết Cỗn Long Vương nuốt thứ thuốc gì mà thần diệu đến thế! Vừa nuốt vào, tinh thần lão lập tức phấn khởi. Tay phải lão đánh mạnh để đối phó với Viên Hiếu, tay trái lão dùng thuật biến ảo kỳ dị để đối phó với thế công của Thượng Quan Kỳ.

Viên Hiếu đánh luôn mười mấy đòn mãnh liệt, chẳng những chưa chiếm được thượng phong mà còn thấy cường lực Cồn Long Vương mỗi lúc một mạnh thêm.

Thượng Quan Kỳ cũng biết rằng Cồn Long Vương càng đánh càng mạnh. Nếu tình trạng này còn kéo dài thì chưa chắc ai sống ai chết, chàng lại cất tiếng gọi to:

– Bữa nay mà để Cồn Long Vương chạy thoát thì sau này khó gặp được cơ hội thuận tiện như bữa nay.

Quần hào nghe Thượng Quan Kỳ gọi lần đầu đã lăm le chuẩn bị ra tay, nhưng lại thấy Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu hai mặt giáp công nghiêm mật dị

thường. Cồn Long Vương dường như chỉ còn sức chống đỡ nên trùng trùng chưa vội ra tay. Bây giờ nghe Thượng Quan Kỳ gọi lần nữa, liền lập tức nhất tề xông vào vòng chiến.

Thiên Mộc đại sư ra chiêu “La Hán Thủ Tín”. Tay cầm cây thiền trượng bổ thẳng xuống Cồn Long Vương, miệng quát mắng:

– Ngươi là một tên nghịch đồ phản thầy, lừa dối lão tăng đến tương hội tại một ngôi chùa cổ, rồi ngươi nấp ở sau cửa ngấm ngầm ra tay điểm huyết ta, cầm tù ta đã mấy chục năm, ngươi có nhớ không?

Cồn Long Vương phóng chưởng bên mặt đánh xéo ra một chiêu để gạt cây thiền trượng của Thiên Mộc rồi lạnh lùng đáp:

– Binh thư đã có câu: “Binh Bất Yếm Trá”. Vậy thì càng giả trá càng hay. Khi ấy ta chưa hiểu có địch nổi ngươi hay không, nên cần dùng thủ pháp đánh lén.

Kim Nguyên Đạo cung phóng đao chém tạt ngang nói:

– Kim mỗ này chưa chết trong nhà độc thất của ngươi. Thế là ngươi lại uổng phí một phen tâm cơ.

Cổn Long Vương phi cước đá vào tay phải bắt buộc Kim phải thu đao về, rồi lạnh lùng nói:

– Mi chỉ là hạng vô danh tiểu tốt ta nhớ thế nào cho xuể được.

Bỗng nghe Viên Hiếu gầm lên một tiếng, đang từ trên không hạ xuống đánh Cổn Long Vương.

Nguyên Viên Hiếu đã nổi dã tính, đột nhiên tung người nhảy cao lên, rồi xô tới Cổn Long Vương. Nguyên về chưởng lực của gã cũng đã ghê hồn, lại thêm sức mạnh từ trên không nhảy xô xuống thanh thế lại càng mãnh liệt..

Cổn Long Vương huy động cả tay chân, chia ra nhằm Thượng Quan Kỳ, Thiên Mộc đại sư, Kim Nguyên Đạo đánh mỗi người một chiêu, bức bách ba người phải lùi lại cho thế công kém phần mãnh liệt.

Thế công vừa chậm lại, Cổn Long Vương đã thu hai tay về, ngửa mặt lên phóng chưởng ra để chống lại Viên Hiếu đang từ trên không nhảy bổ xuống. Hai người cùng đánh một đòn quyết liệt. Chưởng lực chạm nhau đánh “Bình” một tiếng. Người Viên Hiếu đang nhảy bổ xuống đột nhiên lại tung lên lộn đi mấy vòng rồi rơi xuống. Cổn Long Vương cũng bị hất lùi lại ba bước.

Liên Tuyết Kiều rú lên một tiếng, tung người nhảy lại chỗ Viên Hiếu sắp rơi xuống. Nàng vươn tay trái ra cấp ngay lấy mình gã cúi đầu nhìn xuống thấy hai mắt gã nhắm nghiền, miệng gã còn ứa máu ra.

Thượng Quan Kỳ không bỏ lỡ thời cơ, đột nhiên tiến sát lại phóng chưởng đánh vào cạnh sườn Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương vừa đối chưởng quyết liệt với Viên Hiếu dường như sức lực chưa thu về kịp thì đã thấy Thượng Quan Kỳ phóng chưởng đánh tới.

Lão chưa biết đối phó cách nào thì Thượng Quan Kỳ đã phóng chưởng thế nhanh hơn.

Chàng chắc rằng chưởng này dù chẳng đánh chết được đối phương thì cũng

làm cho lão gãy mấy rё xương sườn..

Lúc chưởng lực Thượng Quan Kỳ chạm vào người Cỗn Long Vương, đột nhiên lão lùi lại một bước. Chưởng thế của Thượng Quan Kỳ đã đánh trúng vào cạnh sườn bên phải lão, nhưng chàng chỉ thấy mềm xèo biết ngay là có điều khác lạ toan thu chưởng về. Tuy chàng đã rất cảnh giác mà vẫn chậm mất một chút. Tay phải Cỗn Long Vương vòng lại đã nắm được huyết mạch cổ tay phải Thượng Quan Kỳ.

Lúc đó Kim Nguyên Đạo phóng đao đâm vào mé tả Cỗn Long Vương. Cỗn Long Vương tiện tay kéo Thượng Quan Kỳ để đao về đỡ vào mũi đao của Kim Nguyên Đạo phóng tới.

Kim Nguyên Đạo cả kinh vội thu đao về rồi nhảy sang bên.

Thiên Mộc cùng Tích Mộc dùng thiên trượng giáp công hai mặt nhằm hai đầu gối và sau lưng Cỗn Long Vương.

Cỗn Long Vương cười lạt một tiếng, tay phải lôi Thượng Quan Kỳ ra sau lưng để ngăn thiên trượng, rồi tiện đà lão nhảy lên để tránh đòn trượng của Thiết Mộc đánh dưới hạ bàn.

Thượng Quan Kỳ bị Cỗn Long Vương nắm chặt huyết mạch không còn kháng cự được nữa, để mặc cho Cỗn Long Vương dùng mình làm binh khí chống đỡ Thiên Mộc, Tích Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng.

Quần hào lâm vào tình trạng ném chuột sợ vỡ đồ nên không dám phóng đao kiếm ra đánh.

Ngũ Anh thấy Cỗn Long Vương sắp thoát vòng vây liền lập kiếm trận bao vây trở lại.

Cỗn Long Vương cười lạt, thò tay trái ra cầm lấy chân Thượng Quan Kỳ dùng chàng làm binh khí quét ngang một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân”.

Ngũ Anh cầm binh khí nhắm đánh Cỗn Long Vương, vừa đánh vừa lùi.

Nhưng bất luận năm người chuyển động cách nào, thủy chung vẫn giữ

nguyên thể bao vây.

Liên Tuyết Kiều vội vỗ vào huyết mạch Viên Hiếu rồi cho gã nuốt một viên linh đan và khế bảo:

– Ngươi hãy vận khí điều dưỡng, đừng lo nghĩ chuyện gì khác, ta phải lại cứu đại ca ngươi.

Nàng nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn nhảy một cái đã xa hơn trượng. Nàng nói khẽ:

– Các vị hãy tránh ra!

Lúc này Cồn Long Vương đang dùng Thượng Quan Kỳ làm khí giới, bắt buộc Ngũ Anh phải lùi dần. Lão nhắm hướng Đông Bắc để toan thoát khỏi vòng vây. Hướng này đi về phủ Cồn Long Vương, lão tỏ ra có ý muốn chạy trốn về vương phủ.

Liên Tuyết Kiều xoay lưỡi kim đao chém luôn ba nhát rồi lạnh lùng nói:

– Vương gia uống thuốc “Trấn Thần Đơn”. Thuốc đó tuy công hiệu nhưng tiêu tán rất mau. Tiểu nữ e rằng Vương gia muốn chạy về vương phủ mà trên đường này có mười ba chặng ngăn cản, quyết không xông ra thoát đâu?

Cồn Long Vương lạnh lùng đáp:

– Ta đã có tên này dùng làm binh khí, chắc các ngươi phải e dè không dám đem toàn lực ra để tấn công.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Đánh chết một mình Vương gia có thể cứu tính mạng cho muôn ngàn người để duy trì nguyên khí tinh anh cho võ lâm thì dù Thượng Quan Kỳ có bị chết chẳng nữa cũng được anh em đồng đạo ngàn thu kính ngưỡng, để tiếng thơm muôn đời, thì cái chết đó nào có tiếc gì?

Tuy miệng nàng nói cứng mà thật ra trong lòng khiếp sợ vô cùng! Từ đêm hôm ngồi trong thuyền trên mặt hồ, nàng đối với Thượng Quan Kỳ có một thứ cảm tình rất phức tạp. Tuy nàng biết mình vẫn còn tâm thân trong trắng

mà thực ra trong thâm tâm đã có một hình ảnh không thể nói ra được. Chẳng những nàng rất yêu Thượng Quan Kỳ lại còn cảm kích chàng về cái ơn cứu mạng.

Viên Hiếu đối với nàng thành gã si tình lại tính khí chất phác, khiến cho Thượng Quan Kỳ phải trốn tránh ái tình đối với nàng để hy sinh tấm lòng tiếc ngọc thương hương cho người em kết nghĩa.

Giữa ba người Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu đã ràng buộc nhau bằng tấm lưới rất phức tạp.

Tuy Viên Hiếu đã có một pha khóa thân trước mặt Liên Tuyết Kiều, bức bách nàng phải quyết tâm lấy gã mà thực ra thì hình ảnh Thượng Quan Kỳ đã chiếm hết tâm hồn nàng, hình ảnh này rửa không sạch mãi không đi.

Liên Tuyết Kiều dùng bộ mặt bình tĩnh để che giấu nỗi lòng hoang mang, chờ Cồn Long Vương trả lời.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo cũng đều chịu ơn Thượng Quan Kỳ cứu thoát ra khỏi đường hầm nhà mật thất. Hai người rất cảm kích Thượng Quan Kỳ, có ý quyết tâm liều mình cứu chàng. Mất hai vị vừa bị thương vừa phần uất, đổ ngẫu như tóe lửa, nhìn chăm chặp Cồn Long Vương những muốn ra tay.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 105

Liên Tuyết Kiều Điều Động Lui Binh

Cặp mắt Cồn Long Vương lạnh như băng, đảo nhìn bốn phía Lão hít một hơi dài ngậm vận chân khí, xoay mình một vòng. Từ lúc lão động thủ chưa giây phút nào nghỉ ngơi cho đến bây giờ mới dừng tay.

Cả hai bên lặng lẽ một hồi Thiên Mộc, Kim Nguyên Đạo cùng Tả Hữu Nhị Đồng chỉ chờ Liên Tuyết Kiều hạ lệnh là xông vào liều chết tấn công.

Liên Tuyết Kiều không nhịn được nữa, từ từ gươm kim đao lên, lạnh lùng nói:

– Vương gia đã bị trọng thương, khó lòng chống lại với bọn tôi hợp lực công kích.

Cồn Long Vương thở phào một cái vẫn giữ một giọng lạnh lùng:

– Bây giờ nếu ta buông tha hắn thì mi chịu điều kiện gì?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không được! Vương gia vốn là người không giữ tín nghĩa ai mà tin được?

Nếu để Vương gia đem y đi thì thà rằng để y cùng chết với Vương gia là hơn.

Cồn Long Vương ngửa mặt lên trời cười nói:

– Đáng tiếc là lời người nói ta không thể tin được, huống chi ta chưa chắc mi điều khiển nổi Âu Dương Thống.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Vậy phải làm thế nào Vương gia mới tin?

Cổn Long Vương nói:

– Âu Dương Thống là người có tín nghĩa, chính miệng y nói ra ta mới tin được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Điều đó không khó gì? Nếu không để Vương gia mục kích, e rằng Vương gia không chịu khâm phục.

Nói xong nàng móc ra một cái còi vàng đưa lên miệng thổi lên một hồi nghe lạnh lạnh.

Tiếng còi lúc dài lúc ngắn, tựa hồ như có cung điệu hân hoan

Từ đằng xa có tiếng còi đáp lại Liên Tuyết Kiều cất còi đi rồi hỏi:

– Tiếng còi vàng này liệu có làm bối rối sự liên lạc của bọn thuộc hạ Vương gia không?

Nguyên bọn thuộc hạ Cổn Long Vương hầu hết đã uống thuốc mê, tai mắt không thể tinh tường được như những người tinh táo Liên Tuyết Kiều ở trong vương phủ đã lâu hiểu rõ nội tình, dùng còi vàng làm công cụ liên lạc. Nàng thổi tiếng dài tiếng ngắn, vừa để truyền tin ra ngoài, vừa để làm hỗn loạn tai mắt quân địch.

Cổn Long Vương cười lạt đáp:

– Chà! Chà! Thế ra mi gớm thiệt! Biết thế này ta giết mi sớm đi hay hơn!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đi sai một nước cờ là thua cả bàn. Vương gia có hối hận không?

Cổn Long Vương nói:

– Hiện giờ đại cuộc chưa thể biết trước được. Mi chớ nên mừng vội

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ít ra thì trận đánh bữa nay đã làm cho Vương gia phải khủng khiếp vì

trước nay Vương gia chưa bị lần nào thảm bại như lần này

Cổn Long Vương nói:

– Ta nuôi dưỡng mi mười mấy năm y, không ngờ thành ra nuôi ong tay áo, mi đã trở nên một đứa oan gia đối đầu với ta

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cha mẹ tiểu nữ đều chết về tay Vương gia, chẳng lẽ tiểu nữ không biết báo thù hay sao

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Tiểu nữ đã lập được không biết bao nhiêu công trạng cho Vương gia, bao phen vào sinh ra tử để lấy cái nhục muôn đời cho người xỉ vả. Đó là tiểu nữ đã đền ơn mười năm dưỡng dục rồi! Hai lần Vương gia hạ độc thủ để giết tiểu nữ mà còn chưa được như nguyện. Vậy thì chút tình cha con đã đoạn tuyệt rồi! Bây giờ tiểu nữ thống lĩnh tướng sĩ đến đây đường đường chính chính để báo thù cho song thân và trừ hại cho võ lâm.

Cổn Long Vương nói:

– Mi là một đứa tiện tỳ, miệng còn hôi sữa há địch lại ta! Bữa nay ta tính sơ ốt, bị mi vây hãm. Dù mi có cơ hội giết ta, nhưng vì muốn ta buông tha tên Thượng Quan Kỳ mà để lỡ mất cơ hội, thì e rằng suốt đời mi không còn có cơ hội nào khác nữa

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tôi bỏ Vương gia ra đi không những bọn thuộc hạ sẽ đem lòng phản lại, mà tin này một ngày kia lan rong ra thì cả đến bọn vương phi nghĩa nữ sẽ ly tán hết. Tôi còn e bốn vị hầu tước cũng bỏ Vương gia ra đi hết.

Cổn Long Vương quả nhiên sồn lòng, lặng thinh không nói gì.

Mấy câu này của Liên Tuyết Kiều đã làm cho lão kinh hãi vô cùng. Giả tỷ lão không mang mặt nạ tất lộ vẻ hoảng hết rồi

Liên Tuyết Kiều chú ý nhìn luồng nhãn quang Cổn Long Vương, thấy ngưng

tụ vào một chỗ thì biết rằng lão đương trù tính một việc trọng đại Nàng lắm
bẩm:

“Lão này võ công cùng tài trí trên đời có một không hai Lão chỉ còn một
khuyết điểm là bệnh đa nghị Nếu mình gieo mối nghi ngờ vào đầu óc bọn tứ
hầu để chúng tàn sát lẫn nhau thì còn hơn là giết được lão hôm nay”.

Giữa lúc ấy một hồi còi nổi lên từ đằng xa vọng lại

Liên Tuyết Kiều phấn khởi nói:

– Âu Dương Bang chúa đã đến!

Cổn Long Vương ngoảnh đầu nhìn ra quả nhiên thấy một người phóng ngựa
như bay chạy đến, chớp mắt người ngựa đã tới trước mặt mọi người

Đúng là Âu Dương Thống dẫn quân hào đến nơi

Âu Dương Thống mình mặc áo sắc tro, gông mặt hơi gầy, cặp mắt loang
loáng đảo nhìn bốn phía rồi chậm rãi hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Văn thừa hiệu triệu bản tòa đến đây có việc chi cần thương nghị?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin Bang chúa quyết định cho một việc.

Âu Dương Thống xuống ngựa, nhìn chăm chặp Cổn Long Vương đang nắm
huyệt đạo Thượng Quan Kỳ, hỏi:

– Việc chi

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cổn Long Vương đã bị trọng thương, không cần đến những tay cao thủ
trong mười ba trạm gác giúp sức, bọn thuộc hạ đây cũng đủ thực lực để
đương trường chế phục lão ngay đây

Âu Dương Thống hỏi:

– Nhưng còn Thượng Quan Kỳ thì làm thế nào

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đánh đề y chịu chết với lão

Âu Dương Thống hỏi:

– Ngoài cách này còn biện pháp nào khác nữa không?

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Có chứ! Nếu buông tha bản vương thì Thượng Quan Kỳ cũng khỏi chết.

Âu Dương Thống hỏi:

– Thượng Quan Kỳ có bị thương không?

Cổn Long Vương đáp:

– Không, y chỉ bị ta nắm giữ huyết mạch chứ không bị thương.

Âu Dương Thống nói:

– Trước nay ngươi là kẻ vô tín nghĩa, ai mà tin được lời ngươi

Cổn Long Vương hỏi lại:

– Vậy thì ngươi muốn thế nào

Âu Dương Thống nói:

– Ngươi hãy thả Thượng Quan Kỳ ra trước. Bọn ta coi lại hễ y không bị thương sẽ buông tha cho ngươi dời khỏi nơi đây cũng chưa muộn.

Cổn Long Vương nói:

– Nhưng ta cũng chưa thể tin ngươi được?

Âu Dương Thống nói:

– Âu Dương Thống đã nói ra miệng, chẳng lẽ còn tranh cãi hay sao

Cổn Long Vương ngửa mặt lên trời hỏi:

– Âu Dương Thống! Từ khi bản vương bước chân vào chốn giang hồ, chưa có bao giờ bị thảm bại như bữa nay. Nếu quả ngươi tha ta thật phỏng có khác chi thả hổ về rừng, chẳng lẽ ngươi không hối hận về sau

Âu Dương Thống lạnh lùng nói:

– Một lời của ta đã hứa, với người đồng đạo võ lâm coi trọng hơn cả ngàn vàng, chỉ vì ta muốn giữ cho tròn hai chữ tín nghĩa và tấm lòng trung hậu..

Cổn Long Vương từ từ cúi đầu xuống không nói gì nữa

Âu Dương Thống nói tiếp:

– Bữa nay dù bọn ta có tha ngươi, nhưng rồi đây ngươi cũng không tránh khỏi họa diệt vong.

Cổn Long Vương từ từ nói tay đang nắm chặt Thượng Quan Kỳ ra nói:

– Âu Dương Thống! Ngươi coi lại đi! Xem gã có bị thương không?

Thượng Quan Kỳ bị giữ huyết mạch, tuy toàn thân mất hết kinh lực nhưng tai vẫn minh mẫn. Mấy người đối đáp với nhau những gì chàng nghe rõ hết.

Bây giờ chàng nhìn Âu Dương Thống chấp tay thi lễ nói:

– Hà tất Bang chúa phải lo cho một mình thuộc hạ, khiến cho thêm hàng trăm hàng ngàn tính mạng các bạn đồng đạo võ lâm phải chết uổng.

Âu Dương Thống không trả lời chàng, chỉ biểu Thượng Quan huynh vận động chân khí thử xem có bị thương không?

Thượng Quan Kỳ vâng lời vận khí rồi đáp:

– Không có gì hết.

Âu Dương Thống nói:

– Thượng Quan huynh coi lại xem có bị trúng độc không?

Thượng Quan Kỳ lại vận khí tường ra khắp người một lượt rồi đáp:

– Không sao cả.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Âu Dương Thống! Ngươi đem lòng nghi ngờ bản vương như vậy chẳng hóa ra cũng nhỏ nhen lắm sao

Âu Dương Thống nói:

– Bất luận là ai trong thiên hạ ta cũng còn chút lòng tin tưởng, riêng đối với ngươi chứa đầy tội ác. Giết thầy phản bạn thì không thể không.

Cổn Long Vương máy môi nhưng không lên tiếng.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Thôi bây giờ ngươi đi đi!

Cổn Long Vương cặp mắt phóng ra hai tia lửa oán hờn, đảo nhìn quần hào một lượt rồi nghiêng răng nói:

– Trong vòng mười ngày ta sẽ giết hết các người đây quyết không tha một tên nào

Liên Tuyết Kiều không thủ lễ nữa, nàng xẵng giọng:

– Hiện giờ bọn ta muốn giết người thực dễ như trở bàn tay, người không chạy mau đi, lỡ ra Âu Dương Bang Chúa thay đổi lòng dạ, một phen thất tín giết người đi thì sao

Mấy câu này quả nhiên rất có hiệu lực, Cổn Long Vương không nói gì nữa, trở gót đi ngay

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng Cổn Long Vương mắt hút rồi đột nhiên thờ dài nói:

– Bang chúa cùng Văn Thừa sao lại vì một mình thuộc hạ mà coi rẻ hàng trăm ngàn sinh mạng các bạn võ lâm? Thượng Quan Kỳ này dù mặt dạn mày dày kéo dài thêm cuộc sống vụng trộm song chẳng yên tâm chút nào

Âu Dương Thống nói:

– Hai bên “Hiệp” và “Đạo” khác nhau là ở đó. Nếu Cùng Gia Bang cũng giống như Cổn Long Vương thì hà tất phải tranh hơn thua với lão nữa

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Người bất tất phải băn khoăn. Việc tha Cổn Long Vương không phải là để cứu người Ậ

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười nói:

– Đa tạ cô nương có lòng an ủi Nếu cứu Thượng Quan Kỳ này bằng cách đó thì dù sống cũng như chết.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Người không tin lời ta ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Há phải một mình thuộc hạ không tin, thuộc hạ e rằng hết thấy mọi người có mặt tại đây đều không thể tin được.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Nếu các người nghe ta cặn lời thì sẽ rõ là không phải ta nói khéo đâu

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin cô nương cho nghe

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong vương phủ chưa phá hủy nhà độc thất; những tay cao thủ còn nhiều Bốn vị hầu gia sẽ chia nhau trấn giữ các nội Nếu hôm nay chúng ta giết Cỗ Long Vương thì các người đó chia nhau ra hùng cứ từng phương, tự ý hoành hành tác tể còn thảm hại hơn là dưới quyền thống lĩnh của Cỗ Long Vương...

Âu Dương Thống nói:

– Đúng thế.

Liên Tuyết Kiều lại nói:

– Nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt phe phái Cỗ Long Vương thì phải làm thế nào một mẻ trừ diệt được toàn thể những tay đầu não mới hết những mối lo về sau

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Phải thế mới được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vì thế mà ta phải tha Cỗ Long Vương. Từ trước tới nay lão chưa bao giờ bị thảm bại như lần này, tất lão cho là một cái nhục lớn và ngay đêm nay đi tìm bốn hầu tước về, lại huy động hết thấy những tay cao thủ dưới trướng quyết một trận tử chiến với chúng ta để rửa hận.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Xét lấy thực lực hai bên mà xét, không hiểu trận đánh ác liệt này ai thắng

ai bại

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đây là một cuộc ác chiến thảm khốc phi thường. Nếu đem thực lực ra để quyết sống mái thì hai bên đều chết rất nhiều người. Còn về cơ thắng bại thì địch nhiều mà ta ít, dù mình có sẵn nhân lực tinh anh thì ngọc đá cũng đều ra tro hết. Vì vậy, theo ý kiến thuộc hạ ta không nên lập trận đối chiến.

Âu Dương Thống nói:

– Tuy bản tòa không hiểu mưu lược nhưng rất đồng ý với cô nương. Nếu Cỗn Long Vương triệu tập hết những tay cao thủ dưới trướng để cùng ta quyết sống mái thì Cùng Gia Bang quả khó lòng nắm vững phần thắng. Hỡi ơi! Trước đây nửa năm đã xảy ra một cuộc ác chiến những phần tử tinh anh trong bang bị tổn thất nặng nề. Bát Anh bị mất ba người, võ tướng phải chặt cánh tay. Ấy là trong trận đó Cỗn Long Vương chưa điều động hết những tay cao thủ của lão. Lão đã có hùng tâm định làm bá chủ võ lâm lấy thực lực một bang ta để đối phó quyết không thể được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ấy thế mà nếu không có Cùng Gia Bang thì bộ mặt võ lâm ngày nay còn thảm hại hơn nữa. Bang chúa chẳng những là một vị chúa tể trong bang mà còn có quan hệ mật thiết đến sự yên nguy của võ lâm nữa.

Thiết Mộc đại sư xen vào:

– Cỗn Long Vương là kẻ thù chung của võ lâm mà một mình Cùng Gia Bang phải đứng mũi chịu sào, thì thật không công bằng. Bây giờ lão tăng xin lập tức trở về chùa Thiếu Lâm ra mắt Chương Môn Phương Trượng yêu cầu người huy động hết những tay tinh nhuệ bốn phái đến đây trợ chiến.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Tích Mộc muốn nói lại thôi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu được đại sư chịu về trình bày cho quý Phương Trượng phái những tay

cao thủ viện trợ cho thì còn gì hay bằng?

Tích Mộc đại sư nói:

– Nếu bản tăng không cầu xin được Chương Môn Phương Trượng phái người giúp sức thì không còn mặt mũi nào trở lại đây để nhìn thấy Âu Dương Bang Chúa cùng nữ thí chủ nữa

Thiên Mộc đại sư đột nhiên nói xen vào:

– Tại hạ có một tín vật lai lịch rất sâu xa với chùa Thiếu Lâm xin cho đại sư mượn để mang theo

Tích Mộc vẫn chưa hết nghi ngờ Thiên Mộc, vừa nghe nói vậy liền quay lại đáp:

– Lão thí chủ đây trong tay cầm môn binh khí của nhà Phật thì chắc cũng là người trong nhà Phật?

Thiên Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Gốc gác lão chủ hiện giờ chưa tiện nói ra, nhưng lão chủ xin xác nhận là có lai lịch sâu xa với phái Thiếu Lâm. Sau này quét sạch yêu ma và tiêu diệt Cỗn Long Vương rồi, lão chủ sẽ công bố gốc tích mình với người đời

Tích Mộc nói:

– Đã vậy bản tăng cũng không tiện gặng hỏi ngọn ngành.

Thiên Mộc đại sư cầm một cái túi vải khâu kín đưa cho Tích Mộc nói:

– Trước khi yết kiến quý chương môn Phương Trượng, xin đừng mở túi này ra

Tích Mộc đại sư đón lấy túi vải cầm tay nhắc thấy khá nặng, dường như trong túi đựng vật gì bằng kim thuộc.

Thiên Mộc đại sư hỏi tiếp:

– Chương Môn Phương Trượng quý tự pháp hiệu là gì?

Tích Mộc đáp:

– Pháp hiệu người là Thân Mộc.

Thiên Mộc nói:

– Nếu vậy hay! Người thấy vật này, nhất định sẽ nhận ra, quyết không đến nỗi cự tuyệt việc phái những tay cao thủ đến đây Đại sư cứ yên tâm mà về đi
Tích Mộc chăm chú nhìn Thiên Mộc nói:

– Bần tăng xin cáo biệt.

Nhà sư chấp tay thi lễ cùng Âu Dương Thống và bọn Liên Tuyết Kiều rồi trở gót đi ngay

Liên Tuyết Kiều nhìn sau lưng Tích Mộc cho đến khi mắt hút mới từ từ quay đầu lại, vẻ mặt cực kỳ trịnh trọng, nhìn Thiên Mộc hỏi:

– Chương môn Phương Trượng chùa Thiếu Lâm có uy quyền tối cao, chắc đại sư đã biết rồi

Thiên Mộc gật đầu đáp:

– Quả vậy, bần tăng đã biết rồi

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trước nay phái Thiếu Lâm được võ lâm tôn trọng như núi Thái Sơn như sao Bắc Đẩu đã mấy trăm năm. Trải qua mấy mươi đời, chưa bao giờ phái này đưa ra một tay đệ tử biết nhiều võ công nhất trong bốn phái, nên võ lâm khó mà lường được thực lực của họ. Có điều trận La Hán là một trận thế rất nổi tiếng khắp thiên hạ....

Thiên Mộc đại sư nói:

– Phải đó ! Cô nương có ý kiến rất hay là dùng trận La Hán phái Thiếu Lâm để đối phó với Côn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều giương cặp mắt nghiêm nghị nói:

– Côn Long Vương có ba trăm sáu mươi tên thiết giáp kỵ sĩ. Mấy chục năm trời lão gắng công lựa chọn những tay cao thủ võ lâm xung vào Bọn này thân lực kinh người, không hiểu trận La Hán của phái Thiếu Lâm có chống cự được không?

Thiên Mộc nói:

– Trận La Hán của phái Thiếu Lâm lớn cũng được mà nhỏ cũng được, ít thì mười tám nhiều thì ba trăm sáu mươi vị cao tăng đều bày được. Trận này có thể hợp lại để nghênh địch hay phân tan ra để ứng chiến. Cả trận có mười tám thứ biến hóa mà đều do vị thủ trận ứng biến. Cỗ Long Vương huy động cả ba trăm sáu mươi tên thiết giáp kỵ sĩ có thể tung hoành trong võ lâm, khiến những tay cao thủ bậc nhất trong thiên hạ phải chịu lép tay, nhưng quyết không phá được trận La Hán của phái Thiếu Lâm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là Phàm Mộc đại sư chưa chắc đã chịu huy động những tay cao thủ để cùng Cỗ Long Vương quyết sống mái

Thiên Mộc nói:

– Lão chủ tin rằng người khó bề từ chối được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc này quan hệ lớn đến kiếp vận võ lâm, dùng mưu không thể đi làm một nước cờ vì một nước đi lầm làm thua cả bàn.

Thiên Mộc nói:

– Điều đó lão chủ đã biết rồi

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Trước kia đại sư chưa bị cầm tù tại phủ Cỗ Long Vương thì giữ địa vị gì ở chùa Thiếu Lâm?

Thiên Mộc đáp:

– Hồi ấy lão chủ hành cước phương xa, rất ít khi lưu lại trong chùa

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tôi muốn biết địa vị đại sư trong quý tự.

Thiên Mộc đáp:

– Lão hủ có tên trong giám viện trưởng lão

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bởi thế mà tại hạ vẫn hoài nghi lời đại sư, trừ phi địa vị đại sư còn là vai trên Chương Môn Phương Trượng.

Âu Dương Thống hỏi xen vào:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc địa vị ra sao

Thiết Mộc trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Đều vào hàng giám viện trưởng lão và được Chương Môn rất tôn trọng.

Âu Dương Thống nói:

– Hai vị cao tăng đó có thâm giao với bản tòa chung lo việc võ lâm trong thiên hạ, vậy mà chưa đủ tài thuyết phục được Thần Mộc đại sư trong việc xin phái hết những tay cao thủ ra kháng cự Côn Long Vương.

Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc là hai vị sư đệ, bất quá được Chương Môn kính trọng mà thôi, không thể so bì với thân phận bản tăng được.

Âu Dương Thống nghe giọng lưỡi Thiết Mộc ra chiều cao đại, nên khuâng hỏi nữa, quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Hiện giờ chúng ta cần chuẩn bị, đừng để lúc đại quân Côn Long Vương kéo đến mà chưa sắp đặt xong.

Một vị nổi danh võ lâm là bang chúa Cùng Gia Bang cùng một tay kiêu hùng là Côn Long Vương hằm hè nhau mấy chục năm trời Đánh nhau kẻ cả lớn nhỏ có đến mấy trăm trận. Nhưng Âu Dương bang chúa hoàn toàn trông cậy vào trí tuệ Đường Toàn nên chưa bị trận nào thua đay. Từ khi Đường Toàn đi nghỉ dưỡng bệnh, không người điều khiển đại cuộc. Mới bị một trận mà nhục khí Cùng Gia Bang hầu như tan vỡ nên trong óc Âu Dương Thống in sâu hình ảnh Côn Long Vương tiến binh thần tốc, mưu mô thần xuất quỷ nhập.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Cỗ Long Vương vừa bị thảm bại, quyết không dám khinh địch đâu. Những tay thuộc hạ trọng yếu trước kia vẫn một lòng tận trung với lão nay đã ra dạ hoài nghi. Lão là người võ công tuyệt thế nhưng tâm địa độc ác, mưu trí hơn người song bị một khuyết điểm có thể đưa lão đến chỗ chết là tính đa nghi trong việc dùng người..

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Thượng Quan Kỳ đã dẫn Tả Hữu Nhị Đổng cùng Tích Mộc đại sư trà trộn vào phủ Cỗ Long Vương mà thoát khỏi hiểm nghèo, bình yên trở ra lại càng làm cho Cỗ Long Vương thêm lòng hoài nghi. Nguyên một việc về phủ tra hỏi ngọn ngành vụ này cũng đã tốn công và mất khá nhiều thì giờ.

Âu Dương Thống nói:

– Tránh chỗ nặng để tới chỗ nhẹ cũng là tấn công địch lúc đối phương chưa kịp phòng bị. Đây là phép thường của nhà binh. Dải đất này Cỗ Long Vương thuộc kỹ rồi, chúng ta tránh là hơn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chẳng những bọn họ đã quen thuộc đường lối khu này, đội quân chủ lực và hơn ba trăm tên thiết giáp kỵ sĩ hiện giờ cũng đồn trú trong vương phủ. Hơn nữa quyết chiến ở giữa cánh đồng bao la, bọn ta khó lòng cầm cự được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Bây giờ ta nên lui về chôn Thâm Sơn hay là cùng Cỗ Long Vương quyết một trận tử chiến?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc này để thuộc hạ thông thả sẽ tính toán với bang chúa. Chúng ta sẽ điều động hết những tay cao thủ bày một trận nơi khác để chuẩn bị quyết chiến.

Nhưng phải chọn mấy tay gan dạ ở lại đây vừa làm rối tai mắt bên địch vừa yểm hộ cho chúng ta rút lui, ngăn cản đối phương thừa thế truy kích.

Âu Dương Thống nói:

– Từ trên xuống dưới trong bốn bang đều kính phục cô nương. Trừ Đường tiên sinh ra, cô nương là người được toàn thể đệ tử trong bốn bang tín nhiệm. Cô cứ ra lệnh là họ tuân theo liền.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chúng ta đi thôi! Hãy về đại doanh xem sao đã.

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Tả Hữu Nhị Đồng cùng hai vị đã được người cứu ở nhà mật thất vương phủ rồi.

Thượng Quan Kỳ chấp tay ngắt lời:

– Hai vị đó là Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo

Âu Dương Thống lộ vẻ ngạc nhiên lập lại:

– Thiên Mộc đại sư..

Ông đảo mắt nhìn Thiên Mộc hỏi:

– Phải chăng là đại giá?

Thiên Mộc đại sư một tay để trước ngực, nghiêng mình đáp:

– Chính là lão tăng.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tọa thường được nghe Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư đề cập đến đại sư luôn, trong lòng vốn hâm mộ từ lâu nay may được hội diện.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng bị Côn Long Vương cầm tù đã mấy chục năm, mà nay lại được nhìn thấy ánh sáng mặt trời Toàn là nhờ của quý bang ban cho

Âu Dương Thống nói:

– Đại sư giữ địa vị cao cả tại chùa Thiệu Lâm, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ. Phen này đại sư thoát nạn, quyết là ngăn được làn lửa đỏ Côn Long Vương. Xin mời pháp giá đến đại doanh tề bang để tại hạ tỏ chút lòng thành

và cùng nhau bàn kế cự địch.

Thiên Mộc quan lại nhìn Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Bất tất phải như vậy Lão tăng xin theo sau vị thí chủ này để nghe lệnh làm việc.

Âu Dương Thống toan mời nữa thì Liên Tuyết Kiều nói ngay:

– Thiên Mộc đại sư đã muốn vậy, bang chúa không nên câu nệ.

Nàng lại chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ gọi:

– Thượng Quan Kỳ!

Thượng Quan Kỳ chấp tay thưa:

– Có thuộc hạ đây!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tả Hữu Nhị Đồng cùng Ngũ Anh tạm thời đặt dưới quyền người thống lĩnh lưu lại đây, một là để chặn Cỗ Long Vương truy kích, hai là để rối loạn tai mắt bên địch, yểm trợ cho đại đội bản bang rút lui. Ta chỉ nên tập kích không nên ra mặt quyết chiến với Cỗ Long Vương.

Tả Hữu Nhị Đồng cùng Ngũ Anh nghiêng mình vâng lệnh.

Liên Tuyết Kiều quay lại thi lễ cùng Thiên Mộc đại sư và Kim Nguyên Đạo rồi nói:

– Xin các vị ở bên y để giúp sức.

Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo đồng thanh đáp:

– Chúng tôi rất vui lòng tuân theo mệnh lệnh Thượng Quan đại hiệp.

Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc đánh úp cường địch hay ở chỗ không nhất định, khiến địch không biết đâu mà đề phòng và người nhớ đừng có sinh cường quyết chiến với địch. Trách nhiệm của người rất là trọng đại, chớ có nóng giận để khởi mắ mưu địch khích động lòng hiếu thắng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thuộc hạ xin ghi nhớ. Nếu để xảy ra điều gì lầm lỗi thuộc hạ cam chịu bang quy xử trị.

Liên Tuyết Kiều từ từ cầm thanh kim đao đưa cho chàng và nói:

– Một mình ngươi lãnh trọng trách trấn giữ một phương không những phải biết nghiêm gia phòng thủ mà còn phải hiểu rõ thế địch tùy cơ ứng biến.

Thôi các ngươi đi đi!

Thượng Quan Kỳ do dự một chút, đón lấy thanh kim đao nói:

– Trường hợp mà thuộc hạ biết được tin tức trọng đại thì bẩm báo bằng cách nào

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Trách nhiệm của ngươi chỉ là làm rối loạn tai mắt bên địch, bắt tất phải vào sâu nơi hiểm địa để dò thám tin tức đối phương.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Còn ngoài ra có việc gì ta sẽ phái người đến tìm ngươi để giao mệnh lệnh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thuộc hạ xin vâng mệnh.

Rồi trở gót toan đi

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi:

– Cô nương còn điều chi dạy bảo

Liên Tuyết Kiều hỏi lại:

– Bây giờ ngươi định đi đâu

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ chuẩn bị đến dãy nhà gỗ để thả hết tù phạm bị Cỗn Long Vương giam cầm tại đó...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cứ một việc này mà xét, ta đã rất tin cậy ở người Thôi các người đi đi!

Thượng Quan Kỳ vung kim đao lên nói:

– Chúng ta đi thôi!

Nói rồi chàng chạy trước.

Thiên Mộc đại sư, Kim Nguyên Đạo, Tả Hữu Nhị Đồng cùng bọn Ngũ Anh lục tục theo sau Thượng Quan Kỳ. Chớp mắt đoàn người đã mất hút vào trong cánh đồng cỏ hoang vu

Liên Tuyết Kiều chờ cho mọi người đi xa rồi nàng buông một tiếng thở dài nghĩ thầm:

“Giả tử ta với chàng mà không có gã Viên Hiếu thì sau khi hạ Cỗn Long Vương rồi, hai người sẽ sánh vai cỡi ngựa đi thăm các nơi danh lam thắng cảnh khắp thiên hạ. Đi một rồi sẽ tìm đến một chỗ thủy tú sơn kỳ, ở đó đọc sách cùng tiêu dao tuế nguyệt thì thật là một mối lương duyên đầy hạnh phúc. Hỡi ơi!

Ngày nay những điều mong ước đã thành ảo mộng. Gã Viên Hiếu quả là lưỡi kiếm vô tình chặt đứt hạnh phúc của đôi ta. Nàng quay đầu lại thấy Viên Hiếu vẫn xếp bằng nhắm mắt ngồi yên. Trên đỉnh đầu gã thấp thoáng một làn hơi trắng bốc lên.

Trời phú cho gã thể chất khác người, khiến gã vận huyết lưu thông rất mau. Gã chỉ cần điều dưỡng trong khoảnh khắc là đã khôi phục lại khí lực.

Âu Dương Thống cũng biết mối quan hệ giữa Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu. Mối quan hệ này cực kỳ vi diệu! Liên Tuyết Kiều là một vị thiên tiên giáng phàm đã gặp được chàng thiếu niên anh tuấn Thượng Quan Kỳ, thật là lứa đôi ai đã đẹp bằng. Nào ngờ giữa hai người lại mọc ra gã Viên Hiếu nửa người nửa ngợm.

Thượng Quan Kỳ là người nghĩa hiệp, Liên Tuyết Kiều tính tình cao ngạo. Viên Hiếu một lòng chất phác chẳng chút cơ tâm. Cả ba người đang ở tình

thế đơn phương rất là thuận hậu bỗng nhiên biến thành một mối liên quan rất phức tạp.

Âu Dương Thống khẽ hắng giọng rồi cất tiếng gọi:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều còn đang bâng khuâng nghĩ ngợi, bỗng nghe tiếng gọi thì giật mình đánh thót một cái

Nàng giơ tay áo lên mặt lau ngấn lệ rồi hỏi:

– Bang chúa có điều chi dạy bảo

Âu Dương Thống nói:

– Chúng ta cũng phải chuẩn bị đi chứ!

Bỗng thấy Viên Hiếu nhảy vùng dậy, giương cặp mắt vàng tròn xoe nhìn bốn phía rồi hỏi:

– Đại ca đi đâu rồi

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y lại đến phủ Cỗn Long Vương.

Viên Hiếu đột nhiên nói:

– Tiểu đệ cần đi giúp đại ca một tay

Chưa dứt lời gã đã co giò chạy tuốt. Chớp mắt người gã đã xa ngoài ba bốn chục trượng. Âu Dương Thống nức nở khen thầm:

– Thân pháp gã này thật là mau lẹ dị thường.

Loáng cái lại thấy bóng người nhấp nhô, thì ra Viên Hiếu đã quay về.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Sao ngươi lại không đi

Hai mắt gã chiếu ra tia sáng kỳ dị, chăm chú nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Đại ca cùng tiểu đệ đi cả rồi, thì còn ai hộ vệ cô nương?

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng cười nói:

– Chúng ta đi thôi!

Rồi nàng chuyển mình cất bước đi ngay

Âu Dương Thống ngửa mặt lên huýt một tiếng còi trong trẻo ngân vang.

Trong đám cỏ rậm ngoài mười trượng, mấy gã áo xanh dắt những con ngựa to lớn đi rạ

Chúng đi đến gần ba người thì đứng nghiêm chỉnh đưa dây cương ngựa rạ

Âu Dương Thống nói:

– Xin Liên cô nương lên ngựa ngay cho! Đại địch ở trước mặt, cô nương chẳng nên hao phí sức lực. Bây giờ cô nương nhân dịp này lên ngựa ngồi vận khí điều dưỡng một chút, chắc Cỗ Long Vương sắp dẫn người đến đánh.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Đoạn nàng nhảy lên lưng ngựa

Âu Dương Thống cũng lên ngựa nhưng thấy Viên Hiếu vẫn đứng dưới đất liền giục:

– Mời Viên huynh lên ngựa thôi!

Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ đều gia nhập Cùng Gia Bang rồi, còn Viên Hiếu vẫn chưa chính thức gia nhập.

Viên Hiếu lắc đầu nói:

– Tại hạ không cưỡi ngựa

Liên Tuyết Kiều giật dây cương, con tuấn mã chạy như bay

Viên Hiếu chạy theo sau ngựa chừng hai ba thước và vẫn ung dung giữ nguyên mực đó.

Âu Dương Thống cho ngựa chạy thật nhanh như tên bắn, sao bay, khoảnh khắc đã chạy mười mấy dặm đường.

Ông quay lại nhìn Viên Hiếu thấy gã vẫn theo sau Liên Tuyết Kiều và vẫn giữ mực cách chừng ba thước, thần sắc gã vẫn bình thường không có chút

chi là nhọc mệt, ông thấy vậy bắt giặc khen thầm:

– Thật là khinh công tuyệt thế, nội lực vô song!

Một khu rừng trúc ngăn chặn đường đi Khu rừng này khá rộng bên trong ẩn hiện mấy nóc nhà tranh.

Âu Dương Thống thả chùng dây cương dừng ngựa lại nói:

– Đến nơi rồi!

Viên Hiếu đột nhiên cúi xuống rồi nhảy vọt lên như tên bay đến trước ngựa Liên Tuyết Kiều Gã giang tay ra chắn ngang. Con ngựa hí lên một tiếng rồi dừng lại

Liên Tuyết Kiều nhảy xuống ngựa Từ trong rừng trúc hai gã đệ tử Cùng Gia Bang chạy ra đón lấy dây cương.

Âu Dương Thống đi trước dẫn đường thẳng vào trong rừng. Vào sâu chùng bảy tám trượng thì thấy mấy tòa nhà tranh liên tiếp nhau Xung quanh bóng người thấp thoáng, thấy đều lưng giắt khí giới, tay cầm cung cứng. Đó là những đệ tử Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống dẫn Liên Tuyết Kiều đi vào căn nhà tranh ở hướng chính Đông.

Trong tòa sảnh đường có rất đông người, dường như đang ngồi nghiên cứu và thương nghị một việc trọng đại

Âu Dương Thống vừa bước vào nhà, mọi người đều đứng dậy thi lễ.

Quan Tam Thắng bị cụt một tay, thở phào một cái nói:

– Bang chúa về tới nơi thật vừa khéo Bọn thuộc hạ đang bồi rỗi

Âu Dương Thống hỏi ngay:

– Việc gì vậy

Quan Tam Thắng đáp:

– Về phía chính Nam cách đây chùng mười dặm có đến hơn trăm nhân vật võ lâm đang đánh tới Họ đã đi qua bốn năm trạm gác. Thuộc hạ đã phái ba

mười tay cao thủ trong bang đi tiếp viện. Mặt khác thuộc hạ triệu thỉnh các bậc trưởng lão đến đây hội họp để bàn cách đối phó.

Âu Dương Thống hỏi:

– Bọn đến đây là hạng người nào

Quan Tam Thắng nói:

– Thuộc hạ chưa điều tra được rõ lai lịch bọn này..

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nhất định là một người trong Tứ Đại Hầu Tước dưới trướng Cỗ Long Vương rồi

Âu Dương Thống nói:

– Văn Thừa nói rất đúng. Bây giờ ta cự địch cách nào

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thuộc hạ đi xem xét tình thế đã. Xin bang chúa huy động hết những tay tinh nhuệ trong bang cùng những tân khách cao thủ theo sau. Nếu tình thế có thể phá được thì trước khi chúng ta rút lui hãy tiêu diệt bọn này đã để chặt bớt chân tay Cỗ Long Vương. Nếu thế địch lớn quá thì chúng ta tháo lui ngay tức khắc.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 106

Mơ Màng Thân Thế Lạc Đường Đi

Âu Dương Thống nói:

– Xin theo ý kiến của Văn Thừa, bản tòa lập tức tuyển lựa những tay cao thủ hành động.

Liên Tuyết Kiều sẽ nghiêng mình nói:

– Thuộc hạ xin đi trước một chút.

Nói xong trở gót đi ngay. Viên Hiếu theo sau Liên Tuyết Kiều

Âu Dương Thống quay lại nhìn Quan Tam Thắng hỏi:

– Thương thế Quan huynh ra sao

Quan Tam Thắng đáp:

– Thuộc hạ uống thứ thuốc linh đơn của Đường tiên sinh để lại cho thương thế đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Âu Dương Thống khẽ nói:

– Quan huynh chọn lấy tám tay cao thủ trong chỗ tứ thập bát kiệt còn sống sót và mời Thiên Mộc đại sư cùng đi. Các vị lập tức lên đường ngay để ngấm ngầm hộ vệ Liên cô nương. Nếu cần ra thì mình phải hy sinh cốt sao giữ cho nàng được vô sự.

Quan Tam Thắng nói:

– Thuộc hạ xin ghi lời

Âu Dương Thống nói:

– Trong vòng một giờ bản tòa sẽ điều động quân tinh nhuệ đến tiếp viện.

Quan Tam Thắng nghiêng mình thi lễ cáo từ lui ra, chọn tám tay cao thủ trong số tứ thập bát kiệt còn sống sót. Đoạn ông mời Thiên Mộc đại sư cùng lên đường lật đật chạy theo Liên Tuyết Kiêu

Nhắc lại Thượng Quan Kỳ cùng bọn Thiên Mộc, Kim Nguyên Đạo, Tả Hữu Nhị Đồng và Bát Anh thi triển khinh công đi thẳng một mạch. Trong bọn này số đông đều bản lãnh tuyệt Vời, khi eo bọn Ngũ Anh là khinh công hơi chậm nhưng sức lực bền dai, thủy chung vẫn giữ mực đều đều không nhanh quá mà cũng không chậm quá.

Thượng Quan Kỳ hết sức quan tâm đến bọn tù nhân trong rừng trúc, nên chàng vẫn nhớ rõ ràng tình hình khu này, nghĩ bụng Cỗ Long Vương bị bại về phủ, tất còn kiểm điểm số người bị chết, bị thương, chưa khôi phục được ngay bọn bộ hạ, nên chàng định đi gấp đến rừng trúc trước khi lão chưa kịp chỉnh đốn nội bộ.

Chẳng những chàng chỉ có ý định tha bọn tù phạm làm rối mắt Cỗ Long Vương, mà chàng còn nổi chí khí hào hùng muốn kiếm cho ra sư phụ chàng cũng bị cầm tù trong dây lều gổ này

Chàng lại hy vọng được sư phụ mình sắp đặt giúp đỡ cho, đặng nhân lúc Cỗ Long Vương chưa phục hồi nguyên khí, đánh một trận bất sống lão, phá tan Vương phủ, để báo ơn bang chúa Cùng Gia Bang đã cứu mình. Đó là công nghiệp lớn lao dễ tiếng ngàn thu và cũng là một điều tâm niệm duy nhất của Thượng Quan Kỳ.

Chàng định sau khi hoàn thành mọi công cuộc sẽ từ biệt đám giang hồ tìm chốn mai danh ẩn tích cho qua chuỗi ngày thê lương tịch mịch.

Chàng cảm thấy một mối tình sâu xa với Liên Tuyết Kiều, bóng dáng thướt tha yếu điệu cùng câu nói, tiếng cười của nàng, cũng như tay nàng cầm soái ấn, vẻ mặt oai nghiêm cương quyết của nàng đều in sâu vào tâm khảm chàng.

Nàng có đủ tư cách ôn nhu và quật cường. Lúc ôn nhu thì êm lặng chẳng khác gì nước hồ về mùa thu mà lúc quật cường thì tính tình cương nghị, không chịu khuất phục ai

Nhưng éo le thay chàng đã khuyên nàng thương yêu Viên Hiếu, chính nàng cũng nói ra sẽ lấy gã làm chồng.

Thượng Quan Kỳ đã nhận rõ sự tình oái oăm khe khắt, không muốn vơ vẩn vào giữa hai người đó nữa

Chàng vừa đi vừa nghĩ nên đi chậm lại Bọn Ngũ Anh đã đuổi kịp chàng.

Bất thành linh một tiếng tù và ngân nga vang lên xé tan bầu không khí tịch mịch giữa cánh đồng hoang, đồng thời phá tan mọi ảo tưởng đau khổ của Thượng Quan Kỳ.

Kim Nguyên Đạo nhìn bốn phía một hồi rồi hỏi:

– Người đó ẩn mình trên ngọn cây lớn. Có nên bắt y không?

Kim Nguyên Đạo bị Cỗ Long Vương cầm tù trong nhà độc thất mười mấy năm trời Lão muốn giữ công lực cho Kim Nguyên Đạo để Kim Nguyên Đạo còn có sức kháng cự với cường địch vào nhà nên chỉ dùng tơ Thiên Tằm luôn qua xương tỳ bà cột lại mà thôi, chứ không cho Kim Nguyên Đạo uống thuốc độc. Từ ngày Kim Nguyên Đạo được Thượng Quan Kỳ cứu ra khỏi nhà độc thất rồi được thấy ánh sáng mặt trời, khác nào như cây khô được gặp tiết xuân, thần trí Kim Nguyên Đạo phục hồi rất mau

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn ra xa hơn mười trượng thấy một cây phong diệp cao lớn. Chàng gật đầu nói:

– Kim đại hiệp thu thập gã đi thôi và cần phải hạ độc thủ hay hơn hết là đánh

một cái chết ngay dùng để gã đủ thì giờ đưa tin đến lần thứ hai

Kim Nguyên Đạo nói:

– Tại hạ có ý kiến là chúng ta nên lợi dụng gã nổi hiệu tù và truyền tin giả ra đi làm rối tai mắt Cỗ Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vậy Kim huynh cứ tự tiện hành động đi

Kim Nguyên Đạo vâng lời chạy quanh về phía cây lớn.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía chưa thấy rừng trúc đâu, khẽ bảo

Tả Hữu nhị đồng:

– Hai vị còn nhớ đêm trước chúng mình đã vào rừng trúc rồi không?

Tả Hữu nhị đồng trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Phải chăng Thượng Quan huynh muốn tìm dãy nhà vách gỗ giam tù.

Thượng Quan K đáp:

– Đúng thế!

Tả Hữu nhị đồng đưa mắt nhìn nhau, nhăn nhó cười rồi lắc đầu đáp:

– Chúng tôi không nhớ nữa

Thượng Quan Kỳ lắc bả:

– Rừng trúc ở phía này từ trong rừng đi vòng vo một lúc thì tới dãy nhà gỗ.

Chính ra Thượng Quan Kỳ nhớ kỹ vị trí rừng trúc, nhưng chàng để cả tâm trí nghĩ vào việc Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu, nên lúc đi đường quên mất phương hướng, bây giờ nhìn không ra rừng trúc ở phương nào nữa

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nhớ lại Đường Toàn có dặn một câu:

“Xưa nay các bậc anh hùng vẫn phải chịu cảnh tịch mịch cô đơn”. Từ trước đến giờ chàng vẫn chưa hiểu ý nghĩa câu đó. Giờ phút này chàng mới tỉnh ngộ, thì ra muốn thành bậc đại anh hùng, dựng nên công to, nghiệp lớn thì gặp cảnh ngộ nào phải ép mình chịu theo cảnh ngộ ấy, không được phân tâm nghĩ đi việc khác. Mình chỉ sai lầm một chút thì cái hại không biết đến đâu

mà kể. Nghĩ tới đây chàng bắt giặc thở dài sườn sượt.

Tả Hữu nhị đồng nói:

– Thượng Quan huynh bắt tất phải phiền não, để anh em tôi đi bắt một tên thuộc hạ Cỗ Long Vương, nghiêm hình khảo đả, lo gì nó chẳng phải xưng.

Thượng Quan Kỳ toan trả lời, bỗng nghe Thiên Mộc đại sư nói:

– Chúng ta ầm vào trong bụi cỏ cho mau!

Quần hào nghe giọng nói hốt hoảng, ai nấy nấp vào trong bụi cỏ, không kịp ngẩng đầu lên xem.

Thượng Quan Kỳ nghễnh cổ lên nhìn thì quả thấy xa xa có mấy người cưỡi ngựa đi tới. Chàng không khỏi khâm phục nhà sư, nghĩ thầm:

“Ngựa còn ở ngoài mấy dặm mà vị lão hòa thượng này đã nghe tiếng thì thật là tai thính vô cùng!” Tả Hữu nhị đồng bỏ lại hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Chúng tôi đi bắt một tên đem về đây được chăng?

Thượng Quan Kỳ dặn:

– Hai vị phải cẩn thận lắm mới được.

Tả Hữu nhị đồng vâng lời rẽ cỏ đi ra để không gặp đối phương.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà, bốn năm người mặc áo đen cưỡi ngựa, đi gần tới chỗ Tả Hữu nhị đồng đang đứng chờ.

Tả đồng Trương Phương ngẩng đầu lên thấy bên đối phương có năm người, trong lòng bỗng nổi sát khí, khẽ bảo Hữu đồng:

– Chúng ta rút khí giới ra, phối hợp với nhau mà hành động. Tay trái điểm huyết người đi giữa, còn tay phải cầm trường kiếm thì đâm hai bên. Thế là chỉ một đòn, mình dẹp xong cả năm.

Hai người đang nghĩ ngợi thì năm con ngựa đến bên Tả Hữu nhị đồng.

Tả Hữu nhị đồng nhảy xổ ra từ trên cao đánh xuống. Lưỡi trường kiếm đâm gã áo đen ở xa, còn tay phải điểm gã ở gần.

Bọn áo đen này là thị vệ dưới trướng Cỗ Long Vương. Trong bọn cũng có

kẻ võ công cao hơn cả Tả Hữu nhị đồng, nhưng quanh năm bị được lực kiểm chế, người trở nên ngờ ngác, phản ứng chậm chạp ngu muội

Tả Hữu nhị đồng hạ thủ một cách đột ngột, lập được kỳ công. Hai gã trúng kiếm ngã ngựa, hai gã bị điểm trúng huyết. Còn một tên đột nhiên giựt ngựa chạy trốn.

Tả đồng Trương Phương khi nào chịu bỏ. Tay phải rung mạnh một cái cả người lẫn kiếm nhảy vọt đến đâm luôn.

Lúc này gã thị vệ áo đen đã rút binh khí ra cùng Trương Phương chiến đấu kịch liệt. Tay gã cầm thanh đơn đao, múa lên vù vù.

Trương Phương nóng ruột nghĩ thầm:

“Nếu mình còn phải đánh nhau với nó, há chẳng bộc lộ chỗ mình ẩn thân?”

Gã liền tấn công như vũ bão, song tên thị vệ áo đen cầm đơn đao ung dung đối phó.

Thượng Quan Kỳ khẽ bảo Thiên Mộc đại sư cùng Ngũ Anh:

– Các vị hãy ngồi đây nghỉ lúc nữa, tôi ra giúp Tả đồng một tay trừ tên đó cho lẹ.

Nói xong né mình nhảy rạ Chàng trầm giọng bảo Trương Phương:

– Xin Trương huynh hãy lui ra một bước, để tiểu đệ lấy mạng gã.

Trương Phương đánh vội ra hai kiếm rồi lui về.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên quát to một tiếng, vung đao lên một luồng kim quang chụp xuống đối phương. Người áo đen thấy ánh đao lóe ra vội cầm đao giữ kín môn hộ.

Thượng Quan Kỳ dùng lưỡi đao kinh hồn, chặt sắt như cắt bùn, chém xuống một nhát, máu tươi phun ra tung tóe Cả người gã áo đen lẫn đao đều bị chặt làm đôi

Trương Phương co chân đá xác chết vào trong bụi cỏ.

Hai gã khác trúng kiếm chưa chết, nhưng bị thương rất nặng, khó lòng sống

được.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Bọn họ bị thuốc độc kìm chế, đến nỗi trong người bị đau khổ cũng không cảm giác thấy nữa

Trương Phương nói:

– Hai người này không cứu sống được nữa rồi, đừng để họ phải chịu đau đớn nữa

Nói xong đưa tay ra điểm vào tử huyệt hai người

Đột nhiên hiệu tù và réo lên một cách gấp rút.

Thượng Quan Kỳ để ý nghe thì tiếng tù và vẫn ở trên cây lớn vọng lại, bất giác bồn chồn trong dạ nói:

– Hai vị mau lấp liếm mấy xác chết này đi Còn hai tên còn sống thì đưa lại cả chỗ bọn Thiên Mộc đại sư để khỏi phân tán thực lực. Tôi đi coi xem Kim Nguyên Đạo đã làm nên việc chưa

Rồi không đợi Tả Hữu nhị đồng trả lời tung người nhảy lên lao về phía cây lớn.

Khi còn cách cây chừng hai ba trượng thì trông thấy Kim Nguyên Đạo đang chạy như bay đến nơi

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Kim huynh có biến chuyện gì không?

Kim Nguyên Đạo vừa chạy vội lại vừa đáp:

– Một đội thị vệ áo đen đến mấy chục người cưỡi ngựa chia đường sắp đến đây

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Còn gã ngồi trên cây thì sao

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Đã bị đệ điểm tử huyệt rồi Đệ toan tra hỏi hẩn thối tù và báo tin gì nhưng

hắn không chịu nói, mà cường địch kéo đến nơi đành điểm huyết cho hắn xong đời

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Hiệu tù và vừa rồi ai thổi vậy

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Đệ đó! Tuy đệ chưa biết lối truyền tin, nhưng nghĩ ra một kế là thổi loạn lên một hồi hoặc giả làm rối tai mắt bên địch được chẳng.

Thượng Quan Kỳ không nhịn được tùm tùm cười hỏi:

– Bọn địch nghe hiệu tù và có phản ứng gì không?

Kim Nguyên Đạo cười nói:

– Chúng chưa ngờ có người khác thổi đại lên, nên vừa nghe hiệu tù và loạn xạ, chúng tỏ ra hoang mang không biết làm thế nào, đều dừng ngựa lại, tùm đầu vào nhau, tựa hồ như đang bàn bạc.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại khái là bọn chúng nghe hiệu tù và chẳng hiểu ra sao, họp nhau lại thương nghị. Đến lúc chúng vỡ lẽ ra thì bọn mình nhân cơ hội này đã đi xa rồi

Kim Nguyên Đạo lại nói:

– Đệ ở trên cây đó có nhìn thấy một khu rừng trúc.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi ngay:

– Khu rừng đó ở về phương nào

Kim Nguyên Đạo nói:

– Ở phương chính Đông, nhưng phải đi qua chỗ đội thị vệ áo đen.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Bao nhiêu người

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Chừng ba bốn chục người trở lên.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Cỗ Long Vương quả là một tay hùng tài đại lược. Lão vừa bị thảm bại mà đã nghĩ ngay đến sự biến hóa về đại cục tuyệt không hoang mang luống cuống chút nào.

Lúc này, Thiên Mộc đại sư cùng Tả Hữu Nhị Đồng đều đến ẩn mình trong bụi cỏ rậm để hội hiệp với Thượng Quan Kỳ.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Theo ý kiến của bản tăng thì chúng ta cứ giao phong với bọn thị vệ áo đen một trận, đánh chết mấy tên rồi hãy rút lui thật mau đi khỏi nơi này để làm rối loạn tai mắt Cỗ Long Vương.

Thượng Quan Kỳ chỉ nghĩ đến bọn người bị cầm tù trong dãy nhà gỗ, liền nói ngay:

– Theo chỗ tôi biết thì Cỗ Long Vương hiện cầm tù khá nhiều người trong khu rừng trúc này và toàn là những người lão đem lòng sợ sệt. Nếu mình thiết kế buông tha được bọn tù này thì Cỗ Long Vương phải sợ cuống lên.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Thượng Quan Kỳ đại hiệp đã quyết định như vậy thì nên làm lắm.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi nói:

– Theo ý kiến tại hạ xin Thiên Mộc đại sư thống lĩnh bọn Ngũ Anh cùng Tả Hữu Nhị Đồng ra tập kích bọn thị vệ áo đen. Tại hạ cùng Kim huynh thừa cơ hai bên kịch chiến đi vòng quanh lẫn vào rừng trúc để thả tù.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Thượng Quan đại hiệp chỉ đưa một Kim huynh đi theo thì e rằng thực lực yếu quá. Vạn nhất ở trong rừng gặp người ngăn trở, há chẳng lỡ mất việc lớn. Theo ý kiến bản tăng thì Thượng Quan đại hiệp nên lựa thêm vài tay giúp sức.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Tôi cùng Kim huynh lên đi thả tù, càng ít càng hay. Bọn đại sư cùng cường địch chiến đấu, thực lực mạnh chừng nào tốt chừng ấy.

Tả đồng Trương Phương hỏi xen vào:

– Chúng ta hội họp ở đâu?

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Địch cùng ta hai bên hỗn chiến biết đâu mà ước định. Theo ý tại hạ thì ta không nên định trước nơi hội diện để tránh khỏi bị địch tấn công.

Trương Phương trầm ngâm một lát tiện tay vạch xuống đất mấy dấu hiệu rồi khẽ hỏi:

– Các vị đã nhận rõ chưa?

Ngừng một lát gã đảo mắt nhìn quần hào rồi nói tiếp:

– Đó là những mật hiệu liên lạc của Cùng Gia Bang. Xin các vị ghi nhớ lấy.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi nhớ rồi, xin đi trước một chút.

Nói xong cùng Kim Nguyên Đạo đi vòng quanh theo những vùng cỏ rậm mà vào Thiên Mộc đại sư nhìn Ngũ Anh nói:

– Chúng tôi đi mau để tiếp ứng cho họ. Năm vị lưu lại đây bày trận để chờ đợi Bàn tăng cùng Tả Hữu Nhị Đồng xông vào trận địch trước, dẫn dụ chúng đến đây để năm vị tập kích. Trận đánh này dù không tiêu diệt hết bọn chúng, cũng nên đánh cho tan tành.

Ngũ Anh rút trường kiếm đánh “Soạt” một cái, bày thành trận thế ngay trong bụi cỏ.

Bọn Ngũ Anh này bất luận trường hợp nào cũng vẫn nghiêm chỉnh. Dù đối phương chỉ có một người một ngựa, họ vẫn thận trọng như thường, tuyệt không có ý khinh địch, mà đối phương có thiên binh vạn mã, chúng cũng không ra chiều sợ sệt.

Thiên Mộc đại sư thấy Ngũ Anh dàn trận xong rồi, đột nhiên gầm lên một

tiếng thật to, múa tít cây thiên trượng xông lại phía bọn thị vệ áo đen.

Tả Hữu Nhị Đồng tay phải cầm ngang ngọn kiếm, tay trái nắm chắc đao trủy thủ, đi hai bên theo sát Thiên Mộc đại sư.

Hai bên mỗi lúc một gần nhau và đã nhìn nhau rất rõ. Thiên Mộc đại sư đảo mắt nhìn bốn mặt rồi dừng chân lại nói:

– Nơi đây hai bên cở rậm có lợi cho ta, không nên tiến lên nữa

Tả đồng Trương Phương châu mày nói:

– Tình thế xem ra có vẻ khác thường. Mỗi khi đội thị vệ áo đen dưới trướng Cỗn Long Vương hề thấy người lạ là túa ra đánh, sao lần này lại ra ngoài lề lối đó?

Thiên Mộc đại sư nói:

– Đúng rồi! Đội thị vệ Cỗn Long Vương đều bị thuốc mê, nên gã nào cũng ra vẻ ngây ngô mà bọn này lại khác hẳn tên nào cũng tinh táo không có vẻ gì là đã bị thuốc mê.

Nhà sư khế thờ dài nói tiếp:

– Nếu quả bọn thuộc hạ Cỗn Long Vương chưa từng uống thuốc mê thì việc đối phó với chúng khó đấy

Nguyên đội thị vệ áo đen này có tới năm chục người

Thiên Mộc đại sư rất lo Tả Hữu nhị đồng không đủ lực lượng thủ thắng.

Dùng võ miển cường chống chọi, tất gây ra một trường ác chiến.

Tả Hữu nhị đồng nhìn nhau nói:

– Đại sư áp trận, anh em chúng tôi thử ra chiến đấu

Thiên Mộc đại sư khế nói:

– Không nên hấp tấp, dù mình giết được bên địch mười người mà bên mình chỉ thiệt một mạng cũng không nên. Nếu không nắm chắc được phần thắng thì đừng mạo hiểm hay hơn.

Bỗng thấy bọn áo đen lục tục xuống ngựa bày một tòa trận thế, chúng đông

người, đáng lẽ họ lấy nhiều hiếp ít, sao lại không chịu ra đánh, mà còn bày trận để cố thủ? Chẳng lẽ Cỗ Long Vương mới thua trận, đã sinh ra cẩn thận.

Thiên Mộc còn đang suy nghĩ thì thấy ba người áo đen cỡi ngựa chạy đến. Tả hữu nhị đồng tình thần phần khởi nói:

– Chúng ta hãy bắt ba gã này rồi sẽ nói chuyện.

Ba người ngựa còn cách bọn Thiên Mộc chừng một trượng thì đột nhiên dừng lại Sáu con mắt trừng trừng nhìn Thiên Mộc cùng Tả Hữu nhị đồng một hồi, rồi hỏi:

– Ba vị là anh hùng ở đâu tới đây

Thiên Mộc đại sư áo cà sa rách tướp, tóc dài phủ xuống vai, râu ria xồm xoàm, chỉ có cây thiền trượng trong tay là đúng của nhà Phật. Còn người lão tăng thì chẳng ra tăng, tục chẳng ra tục, khiến cho người ngoài không biết lão là hạng nào

Thiên Mộc đại sư nhìn ba người hồi lâu rồi hỏi lại:

– Các vị phải chăng là đội thị vệ áo đen dưới trướng Cỗ Long Vương?

Ba gã áo đen đều trạc tuổi ngoài bốn mươi Gã đi giữa lạnh lùng nói:

– Chúng tôi hỏi ba vị. Ba vị chưa nói rõ lai lịch, sao đã hỏi lại chúng tôi

Tả đồng Trương Phương tức giận nói:

– Chúng tôi là Tả Hữu nhị đồng bên Cùng Gia Bang, còn vị này là...

Hai gã nhìn Thiên Mộc đại sư, chưa biết giới thiệu cách nào

Ba vị đại hán lộ vẻ mừng vui, hỏi:

– Âu Dương bang chúa có đây không?

Tả Hữu Nhị Đồng ngạc nhiên hỏi lại:

– Các vị kiếm Âu Dương bang chúa có chuyện chi

Gã áo đen đứng giữa dường như là thủ lĩnh trong đám, từ từ lấy trong bọc ra một bức thư rồi nói:

– Tại hạ vâng lời chỉ giáo, mang thơ này đến cho Âu Dương bang chúa
Trương Phương nói:

– Tại hạ mở ra coi trước xem là thơ của ai viết?

Gã đi giữa vội rút tay về nói:

– Thơ này cần được diện trình Âu Dương bang chúa

Trương Phương lấy làm khó nghĩ lắm bầm:

– Chưa biết đối phương là ai Thì dẫn y về ra mắt bang chúa thế nào được,
huống chi đang lúc tình thế cấp bách, không hiểu bang chúa đã rút đi chưa
Gã áo đen lại nói:

– Bọn tôi quả vâng mệnh cao nhân đến đây, xin các vị đừng đem lòng ngờ
vực.

Trương Phương khẽ bàn với Hữu Đồng một hồi rồi nói:

– Tiểu đệ là Trương Phương. Tệ bang chúa rất thủ lễ với các bậc hiền tài
Bất luận ai đến hỏi, người cũng dùng đại lễ ra mắt. Nhưng hiện giờ đang đối
trận với Côn Long Vương, người rất bận việc và không rõ hành tung ở đâu
Người áo đen nhú cặp lông mày nói:

– Một bậc cao nhân viết thư dặn đi dặn lại bọn tôi đem thư này đến giao tận
tay Âu Dương bang chúa Xin Trương huynh thứ lỗi cho tiểu đệ. Chờ tiểu đệ
gặp được Âu Dương bang chúa sẽ xin đưa thơ.

Nói xong bắt ngựa quay về. Ba con ngựa này đi rất mau, chớp mắt đã trở lại
cùng những người bày trận, hợp vào một toán, lật đật đi ngay

Trương Phương chờ cho bọn họ đi xa rồi mới ngơ ngác nói:

– Việc này xảy ra một cách đột ngột, khiến người ta không biết đâu mà
lường.

Hữu đồng Lý Tân hỏi Thiên Mộc:

– Đại sư biết nhiều hiểu rộng, có cao kiến gì về vụ này không?

Thiên Mộc đại sư nói:

– Theo nhận xét của lão tăng thì dường như bọn này không phải là người giả trá. Cỗn. Long Vương đã thâm hiểm gian trá, lại có tính đa nghi, quyết không chịu đặt những người chưa uống thuốc mê vào đội thị vệ.

Trương Phương thở dài nói:

– Sự tình diễn biến đột ngột quá, thật khiến cho người ta khó lòng đoán được. Giả tử có Liên cô nương ở đây thì việc tìm hiểu chân tướng họ dễ dàng hơn.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Liên cô nương là bậc thiên tài, chúng mình bì thế nào được.

Lại nói đến Thượng Quan Kỳ dẫn Kim Nguyên Đạo đi lò dò, mượn cỏ rậm để che giấu hành tung, đi vòng qua bọn áo đen, nhắm thẳng hướng chính Đông mà đi

Đi ước chừng được ba dặm, cảnh vật thốt nhiên biến đổi Chàng phóng tầm mắt nhìn ra thì là một cánh đồng bát ngát, nhưng không có cỏ rậm để che mình.

Kim Nguyên Đạo khẽ nói:

– Chỗ này cách phủ Cỗn Long Vương không xa mấy, việc canh phòng chắc là nghiêm mật lắm. Đường đi lại không có cỏ rậm e rằng khó lòng giấu được hành tung.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Việc đã xảy ra thế này, cần phải mạo hiểm một phen. Nếu chúng ta chạy nhanh tất bọn gác ngấm ngấm canh gác để ý. Chi bằng ta cứ hiên ngang mà đi may ra lừa bịp được chúng.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Tại hạ cũng nghĩ thế?

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi đột nhiên bắt đầu bước thật dài vừa đi rào cẳng vừa nói:

– Xin Kim huynh giữ cách quãng tại hạ khoảng một trượng, đề phòng lúc gặp bên địch phục kích ứng biến cho kịp.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Thân thể Thượng Quan đại hiệp có quan hệ đến sự an nguy cho toàn cục, không nên mạo hiểm. Đề tại hạ đi trước mở đường cho

Thượng Quan Kỳ nói:

– Kim huynh đi sau để tiếp ứng cũng vậy chứ sao

Kim Nguyên Đạo không dám nói nữa, ngậm vận chân khí đề phòng, đi sau Thượng Quan Kỳ cách chừng một trượng. Một việc bất ngờ đã xảy ra là trên cánh đồng bát ngát này tuyệt không bị một ai phục kích, nhưng trên mặt đất phát hiện xác chết thẳng cánh, tựa hồ như trước khi hai người tới chỗ này đã có ai đi qua nhờ bỏ những ổ phục kích.

Thượng Quan Kỳ chạy nhanh hơn, đi liền một lúc chừng bốn năm dặm đường thì rừng trúc đã hiện ra trước mặt. Chàng để ý nhìn kỹ lại tình thế thì chính trong khu rừng này chàng đã thấy sư phụ ở trong một căn nhà gỗ.

Lòng chàng khích động mạnh, không kiềm hãm được, chàng rảo bước xông vào

Rừng trúc rậm rạp vây quanh một khoảng đất trống. Trên khoảng đất trống này những dãy nhà gỗ dựng lên san sát, hàng ngũ tề chỉnh.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở phào một cái, dường như đã trút bỏ được gánh nặng. Chàng khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Kim huynh! Những căn nhà gỗ nhỏ này là chỗ Cỗ Long Vương giam người Bình thường ở đây đề phòng nghiêm mật lắm. Nhưng bữa nay sao có vẻ khác thường, thật khó hiểu Xin Kim huynh đề phòng cẩn thận cho

Nói xong rảo bước đi vào dãy nhà gỗ, giơ tay ra nắm lấy cánh cửa Kim Nguyên Đạo bỗng la lên:

– Thượng Quan đại hiệp chớ nên hấp tấp!

Thượng Quan Kỳ vội thụt tay về hỏi:

– Sao vậy

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Cỗ Long Vương thạo nghề dùng thuốc độc, nếu những căn nhà này quả đúng như lời Thượng Quan đại hiệp là chỗ giam người Ngày thường họ đề phòng nghiêm ngặt mà bây giờ đột nhiên trể tràng, e rằng có thứ mai phục khác. Xin Thượng Quan đại hiệp dùng kim đao để thử coi, chớ mó tay vào cửa gỗ.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Kim huynh nói phải đó.

Đoạn cầm kim đao nện cửa rồi người mượn đà né sang một bên. Bỗng thấy căn nhà gỗ mở ra rung rinh một chút rồi từ từ dừng lại

Thượng Quan Kỳ cúi xuống xem thì thấy trong căn nhà này có một người nữa, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ say, không nhúc nhích.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Không nên đụng vào người y

Thượng Quan Kỳ rút tay lại hỏi:

– Sao vậy

Kim Nguyên Đạo thở dài đáp:

– Cỗ Long Vương rất nhiều quỷ kế. Người này khó mà biết được y chết thật hay chết giả. Nếu chúng ta không cẩn thận một chút thì mắc bẫy ngay

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Theo ý kiến Kim huynh thì làm thế nào bây giờ?

Kim Nguyên Đạo nói

– Thà là giết lầm cả trăm người, còn hơn tha lầm một người

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nếu mình cũng làm thế thì phỏng có khác gì Cỗ Long Vương?

Kim Nguyên Đạo thộn mặt ra chấp tay nói:

– Tại hạ lỡ lời, nhờ Thượng Quan đại hiệp chỉ giáo cho

Thượng Quan Kỳ tùm tùm cười nói:

– Xin Kim huynh khiêng người này ra dưới ánh mặt trời, rồi chúng ta sẽ mở những căn nhà gỗ khác.

Kim Nguyên Đạo không nói gì nữa, theo lời Thượng Quan Kỳ khiêng đại hán ra dưới ánh mặt trời

Thượng Quan Kỳ đi trước, Kim Nguyên Đạo đi sau Thượng Quan Kỳ lại vung kim đao lên bỏ xuống gian thứ hai

Chàng để ý nhìn thấy một quái nhân gầy như que củi nằm sấp trong căn nhà này

Kim Nguyên Đạo lấy làm lạ hỏi:

– Thế này là nghĩa gì?

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Tại hạ đã nghĩ ra những sự kỳ dị trong dãy nhà này rồi

Chàng vung kim đao gạt lia lia Chỉ trong khoảnh khắc đã mở được mười bốn căn nhà gỗ. Kim Nguyên Đạo điều tra lại, phát giác ra rằng bao nhiêu người nằm trong nhà này đều biến thành những nắm xương khô, thịt và máu bị tiêu hóa hết, nhưng lạ một điều là người nào cũng còn thoi thóp thở.

Thượng Quan Kỳ phá xong mười mấy gian nhà, trong lòng bỗng cảm thấy sợ sệt bàng hoàng. Vì chàng định tâm đến đây kiếm sư phụ nhưng lúc này chàng lại không dám phá gian nhà mà sư phụ chàng ở bữa trước.

Bỗng nghe Kim Nguyên Đạo lớn tiếng quát:

– Nằm xuống cho mau!

Thượng Quan Kỳ giật mình, quay đầu lại xem thì thấy quái nhân gầy guộc từ từ đứng lên.

Cặp mắt lão trước vẫn nhắm nghiền, bây giờ đột nhiên mở bừng, con mắt

hiện ra tia sáng rất kỳ dị. Kim Nguyên Đạo đột nhiên lại phóng chưởng ra đánh.

Quái nhân né người đi tránh khỏi

Kim Nguyên Đạo rùng mình hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp! Bây giờ làm thế nào đây

Vừa dứt lời, bỗng thấy người nằm sấp gầy đét và mấy người khác bắt đầu cựa quậy chân tay dường như găng gượng đứng dậy

Tình trạng diễn biến này khiến cho cả Thượng Quan Kỳ cũng không khỏi hồi hộp. Chàng để lưỡi kim đao trước ngực nói:

– Vì tình thế bất buộc. Chúng ta phải thương đến bọn này

Bỗng nghe những tiếng kêu gào khóc lóc nổi lên, những con người quái dị gầy đét đứng lên, người nào cũng như bị nọc độc làm cho ngứa ngáy, nhảy tênh tênh, khoa tay múa chân, nào kêu, nào gọi tranh nhau chạy đến những gian nhà chưa phá, mở cửa chạy tọt vào.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhận

Hồi 107

Vào Giám Thất Thầy Trò Gặp Mặt

Trước màn kịch khủng khiếp này, Thượng Quan Kỳ cùng Kim Nguyên Đạo trống ngực đánh thành thành, trái tim dường như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Bọn người gây đét này, bao nhiêu huyết nhục bị tiêu hóa hết, chỉ còn da bọc xương, khó lòng chịu nổi một chương hay một quyền cước. Ấy thế mà lúc họ ào ạt tranh nhau chạy vào nhà thì có vẻ dũng mãnh kinh người. Chờ cho lũ người gây đét chạy vào nhà hết rồi, Kim Nguyên Đạo mới lắc đầu thở dài nói:

– Thật khó mà hiểu được vụ này

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì trong những căn nhà gỗ này nhất định có thứ thuốc độc tính chất bộc phát rất chậm. Chỉ cần một thời gian lưu lại trong nhà này, chất thuốc dần dần ngấm vào phủ tạng thì con người nhiễm độc tựa hồ như mắc bệnh nghiện.

Kim Nguyên Đạo gật đầu nói:

– Thượng Quan đại hiệp suy xét rất đúng.

Kim Nguyên Đạo quay đầu nhìn lại đại hán mặc áo mới, thấy y vẫn nằm yên liền lật đật chạy tới nơi nói:

– Người này vẫn nằm yên không nhúc nhích, chắc là y trúng độc chưa lâu
Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Kim huynh thử dùng thủ pháp Thôi Nã xem y có bị điểm huyết
không?

Kim Nguyên Đạo theo lời, cúi xuống ôm đại hán dậy, rồi nắm thân thể y
Thượng Quan Kỳ đếm lại thì dãy nhà gỗ này còn đến hơn ba chục căn,
chàng nghĩ thầm trong bụng:

“Nếu trong một căn đều có một người, cộng với mười lăm căn đã phá hủy,
thì số người bị cầm tù có đến bốn năm chục người. Bọn người này trúng độc
lâu ngày, thân thể biến hóa hết rồi! Bất luận võ công họ cao cường đến đâu e
rằng cũng khó lòng cùng người giao đấu. Có điều tha hết bọn này ra đủ khiến
cho Cỗ Long Vương bị hoang mang vô cùng.

Chàng ngoảnh đầu trông lại, Kim Nguyên Đạo vẫn chuyển động hai tay nắn
bóp khắp mình người đó.

Đại hán vẫn hai mắt nhắm nghiền, cả mí mắt cũng không động dấy.

Thượng Quan Kỳ từ từ buông lại, khẽ nói:

– Người này đã bị Cỗ Long Vương đánh thuốc mê hay bị thủ pháp đặc biệt
của lão điểm huyết. Hiện giờ ta phải lấy đại cuộc làm trọng, không nên vì
cứu một người mà để lỡ mất thời gian.

Kim Nguyên Đạo buông đại hán xuống, lau mồ hôi trán nói:

– Thượng Quan đại hiệp nói phải đó.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Phiền Kim huynh lôi những nóc nhà xếp đồng lại phóng hỏa đốt đi!

Kim Nguyên Đạo không hỏi gì nữa, thu thập những căn lều ván gỗ vào một
đống rồi quệt lửa lên đốt.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

– Xin Kim huynh lưu tâm, đừng để lửa cháy xém ra đến rừng trúc. Tại hạ đi

thả người đây

Nói xong chàng kéo đổ những mái nhà gỗ điểm huyết người nằm bên trong tới kéo mái nhà quăng vào đồng lửa Chàng vừa kéo đổ nhà vừa điểm huyết người, hành động rất mau lẹ. Mới trong khoảnh khắc đã kéo đổ hết mấy dãy nhà gỗ. Chỉ còn lại bốn cái

Thượng Quan Kỳ nhớ rõ ràng sự phụ mình ở căn thứ hai trong bốn căn còn lại này và căn thứ ba là người giống Vân trang chủ. Mấy hôm nay chàng vẫn băn khoăn về chuyện này, bây giờ vào đến nơi định vén màn bí mật, chàng lại đâm ra do dự, Chàng lăm bắm:

“Phải chăng Cỗ Long Vương đã cưỡng chiếm nghĩa tẩu, độc hại nghĩa huynh? Rồi đây lão sẽ bị rớt mặt nạ. Nhưng vụ này mà đồn đại ra chốn giang hồ thì các giới võ lâm khắp thiên hạ càng khinh bỉ và càng căm hận lão thêm một tầng.

Tại sao Vân trang chúa tức Vân Cửu Long và bao nhiêu tay cao thủ Trung Nguyên lại giao đấu với các vị cao tăng Tây Tạng một trận ác chiến trong một tòa chùa cổ hoang vu Trận ác chiến này đối với Thượng Quan Kỳ là trận đầu tiên hung hiểm nhất, dữ dội nhất”.

Chàng liên tưởng cả đến đêm hôm Ngũ Nghĩa ước hội rồi bị chết chóc trong đó có các vị sư thúc, cùng anh em đồng môn bị thảm tử.

Bao nhiêu chuyện dĩ vãng này vẫn in sâu vào đầu óc chàng. Chỉ vì chàng hằng ngày bị bao nhiêu công việc cấp bách nên chưa có dịp điều tra Và lại những việc này tựa hồ lều dím lú đến Cỗ Long Vương. Nếu không bắt được lão thì không tài nào tra xét cho ra ngọn ngành được.

Những việc dĩ vãng đầy dẫy sự ngờ vực mà những việc tương lai lại càng mập mờ.

Đường Toàn là một nhân tài tuyệt thế mà mười mấy năm trời cũng chỉ giữ được thế quân bình với Cỗ Long Vương, Liên Tuyết Kiều thừa kế chí lớn

của Đường Toàn. Vị cân quốc kỳ nữ này tuy tài hoa tuyệt thế, song chưa thể bị được với Đường Toàn. Có điều Đường Toàn vì tính anh nhân hậu phúc đức mà chưa nên việc, còn Liên Tuyết Kiều dám hạ độc thủ, nên nàng lãnh đạo cuộc chống đối Cỗ Long Vương có phần khởi sắc hơn Đường Toàn. Nàng làm nhụt nhuệ khí Cỗ Long Vương, nhưng cũng làm thiệt hại đến đệ tử Cùng Gia Bang khá nhiều

Kim Nguyên Đạo đứng bên thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ. Y thấy chàng có lúc múa tay khoa chân, có lúc lắc đầu ngoẹo cổ không hiểu chàng đang có tâm sự gì, mà không dám kinh động. Nhưng sau y không nhẫn nại được nữa, trầm giọng hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp làm sao vậy

Thượng Quan Kỳ như người đang ngủ mơ choàng tỉnh giấc quay lại ngó

Kim Nguyên Đạo, rồi từ từ mở căn nhà đầu

Kim Nguyên Đạo thấy chàng mở căn nhà này với vẻ mặt trịnh trọng thì nghĩ thầm:

“Hay là y có người quen bị giam tại đây Nếu quả vậy thì ta phải ngấm ngầm hộ vệ để y đang lúc bị thương xúc động, khỏi bị Cỗ Long Vương dùng quỷ kế ám toán”.

Thượng Quan Kỳ từ từ mở nóc nhà ra cúi đầu nhìn vào rồi xuống ngay

Kim Nguyên Đạo lấy làm kỳ hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp! Trong căn nhà này không có người

Thượng Quan Kỳ khẽ đáp:

– Có! Nhưng chúng ta không được động đến y

Kim Nguyên Đạo hỏi:

– Sao thế? Để tôi vào xem nhé?

Nói xong lật nóc nhà lên toan chui xuống.

Thượng Quan Kỳ đưa tay ra chặn ngang nói:

– Trong này có một vị cô nương. Chúng ta là đàn ông không nên ngó nàng.
Kim Nguyên Đạo tuy không nói gì, nhưng lòng không phục, lắm bầm:
“Những người này đều biến thành nhúm da bọc lấy xương sao y lại còn phân biệt được trai với gái. Dù y có trông rõ nữa thì cũng phải nhìn lâu mới thấy, sao y vừa mới mở nóc nhà đã bỏ xuống ngay, làm gì kịp nhìn nhận được rõ. Tuy Kim nghĩ vậy nhưng cũng không dám hỏi Thượng quan Kỳ từ từ đi tới phía trước gian nhà thứ hai nhìn vào nhà cung kính thì lễ nói:
– Đệ tử là Thượng Quan Kỳ xin ra mắt sư phụ.
Kim Nguyên Đạo lại càng kinh ngạc, tự hỏi:
– Sao y lại kêu ai bằng sư phụ ở đây
Thượng Quan Kỳ gọi luôn mấy tiếng, thủy chung trong căn nhà gỗ vẫn chẳng có ai thưa Chàng cảm thấy trong dạ bồn chồn, giơ tay ra cầm vào mái nhà nói:
– Xin sư phụ tha lỗi cho đệ tử kéo đồ.
Rồi kéo mạnh cho tuột nóc nhà ra Chàng chú ý nhìn vào thì thấy trong căn nhà gỗ này, dưới đất hãy còn trải một tấm chiếu màu đỏ, tựa hồ người ở trong này cũng mới ra đi
Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt nhìn trời, thở dài, từ từ kéo đặt tấm phen trên nóc nhà lại, rồi chạy đến trước căn nhà thứ ba
Đi tới đây là cùng đường. Nếu trong căn nhà gỗ này ra lại không thấy Vân Cửu Long, thì sự tình đã biến đổi phi thường?
Thượng Quan Kỳ từ từ nhắc tấm ván đặt trên nóc nhà kéo ra một bên, thò đầu vào coi cũng chẳng thấy một ai!
Còn lại bốn tòa nhà gỗ thì đã xem ba tòa rồi mà vẫn chưa tìm thấy quái nhân cùng Vân Cửu Long, Thượng Quan Kỳ thùng thảng đi tới căn nhà thứ tư.
Dùng sức kéo mạnh tấm phen trên nóc nhà, chàng toan cúi đầu vào xem thì đột nhiên trong căn nhà này có một người đứng lên.

Kim Nguyên Đạo vẫn theo sát Thương Quan Kỳ. Y chưa trông rõ những ai ở phía trước, đã phóng chuông ra..

Thượng Quan Kỳ ngăn lại thì đã không kịp nữa

Người đứng trong nhà tự nhiên vung tay phải ra để đón lấy ngọn chuông của Kim Nguyên Đạo đánh xuống.

“Bình” một tiếng! Kim Nguyên Đạo không tự chủ được phải lùi lại

Thượng Quan Kỳ vươn tay phải ra rất lẹ nắm lấy huyết mạch môn người đó.

Nhưng tay chàng chưa chạm tới nơi, đột nhiên la lên một tiếng:

– Ủa!....

Tiếp theo là tiếng “Huỵch”. Chàng quỳ xuống đất nói:

– Kỳ nhi xin bái kiến sư phụ.

Kim Nguyên Đạo lảo bẫm:

“Té ra sư phụ chàng ở đây thật”.

Y ngảnh cổ nhìn vào thì thấy người này râu bạc áo xanh, gầy như que củi dường như phải bệnh nặng mới khỏi, bất giác lảo bẫm:

– Ông này trông quen quá, tựa hồ như Diệp Nhất Bình, một vị đứng đầu trong Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên, đã lừng lẫy tiếng tăm trong võ lâm.

Kim Nguyên Đạo nghĩ vậy rồi không nhịn được, buột miệng hỏi:

– Phải chăng các hạ họ Diệp?

Lão già râu xanh đã cất bước ra khỏi nhà, đưa tay ra nâng Thương Quan Kỳ dậy nói:

– Đồ đệ! Con dậy đi! Sự tình của con ta đã được nghe qua

Đoạn lão quay lại nhìn Kim Nguyên Đạo đáp:

– Đệ đúng họ Diệp. Còn huynh đây quý tính là gì?

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Tiểu đệ là Kim Nguyên Đạo ở phủ Tế Nam. Diệp huynh có phải mười năm trước đây đã làm thủ lãnh bọn Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên, khét tiếng giang

hồ, tên gọi là Diệp Nhất Bình đại ca không?

Lão già râu bạc đáp:

– Đệ chính là Diệp Nhất Bình. Kim huynh ăn mặc thế này nên đệ không nhận ra được.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Câu chuyện rất dài Đệ bị Cỗ Long Vương cầm tù trong nhà độc thất để giữ cửa hầm cho lão. Nếu không được Thượng quan đại hiệp cứu ra thì e rằng suốt đời đệ không còn có ngày được trông thấy ánh mặt trời nữa.

Diệp Nhất Bình tủm tỉm cười nói:

– Kim huynh quá khen y thôi!

Kim Nguyên Đạo quay lại ngó Thượng Quan Kỳ nói:

– Diệp huynh đây đã xa cách tại hạ mấy chục năm trời, nay mới lại được thấy mặt.

Thốt nhiên Kim Nguyên Đạo thấy Thượng Quan Kỳ vẫn còn quỳ mọp dưới đất chưa dậy, nên không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Kim lão tiên bối!

Kim Nguyên Đạo vội gạt đi:

– Không được! Chúng ta là bạn với nhau mà!....

Rồi quay sang Diệp Nhất Bình nói:

– Diệp huynh ơi! Lệnh cao đồ tài năng dễ thường chẳng kém gì Diệp huynh và hiện đã thành một nhân vật rất quan trọng trong võ lâm. Đệ đây đã được y cứu mạng mấy lần...

Diệp Nhất Bình nói:

– Kim huynh bất tất phải tán dương y, chẳng qua đệ dạy võ lòng cho y mà thôi. Nay y được thành tựu đến bậc này là nhờ có cao nhân khác truyền dạy, không phải đệ đủ tài dạy y đến bản lãnh này đâu.

Diệp Nhất Bình đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Kỳ nhi! Đứng dậy đi con!

Thượng Quan Kỳ sụp lạy rồi đứng lên hỏi:

– Tại sao sư phụ lại tới đây, ẩn thân vào trong gian nhà gỗ này?

Diệp Nhất Bình nói:

– Câu chuyện dài lắm. Đây không phải là nơi nói chuyện dài dòng được.

Người phá hết những căn nhà này, ta e rằng bọn họ khó lòng sống nổi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử có ý muốn tha bọn họ làm rồi tai mắt Cỗ Long Vương, không ngờ lại làm hại đến tính mạng họ.

Diệp Nhất Bình thở dài nói:

– Dù người không phá mấy dãy nhà này, bọn họ cũng chẳng sống được bao lâu nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đệ tử tay trót nhúng chàm, bây giờ nên xử trí với bọn họ thế nào cho phải?

Diệp Nhất Bình nói:

– Người đã phá nhà thì chỉ còn cách lợi dụng quãng thời gian còn sống ngắn ngủi của họ mà gây rối Cỗ Long Vương.

Thượng Quan Kỳ tuy còn không biết bao nhiêu là nghi vấn, nhưng lúc này không tiện vặn hỏi.

Chàng quay lại chạy đi điếm huyết rất mau mấy người gầy đét.

Diệp Nhất Bình khẽ nói:

– Những người này tuy đã đến bước đường cùng, nhưng bản tính cầu sinh chưa mất hết. Sau khi giải huyết đạo cho họ rồi chúng ta phải dời nơi này ngay, để khỏi bị bọn họ trong lúc nóng nảy xông vào đánh bừa.

Thượng Quan Kỳ vâng lời, chàng giải huyết đạo nhanh hơn. Chỉ trong khoảnh khắc là chàng giải khai huyết đạo xong hết cho bảy nhiều người.

Lúc đó người được giải huyết đầu tiên đã đứng thẳng dậy hai mắt tròn xoe
nhón nhác nhìn ra bốn phía

Diệp Nhất Bình vừa bước chân ra khỏi nhà gỗ, vừa kéo luôn căn nhà đó cho
vào đồng lửa

Kim Nguyên Đạo cũng kéo hai căn nhà không có người quăng vào

Khu đất này bây giờ thành trống không, chỉ còn trơ lại một căn nhà gỗ.

Thế lửa cháy rất mạnh, bốn mặt là rừng trúc rậm rạp. Nếu lửa trèm tới rừng
trúc thì thành một đám cháy ghê người Diệp Nhất Bình đi trước dẫn vào
rừng ông lên tiếng gọi to:

– Kỳ nhi! Ra mau đi thôi! Đừng để bọn họ bao vây

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn, quả thấy những người khô đét nét mặt ra
chiều căm phẫn. Họ đang chuyển động thân thể, dường như để bao vây
mình vào giữa

Chàng thấy bọn họ gầy như que củi thì dù có là những tay cao thủ bậc nhất
võ lâm, cũng chẳng đánh được mấy hoi Nhưng chàng lại nghĩ đến một cuộc
chém giết kinh hồn, liền cất tiếng gọi:

– Kim huynh! Công căn nhà đó mà chạy

Nói xong chàng chạy vào rừng.

Kim Nguyên Đạo cũng toan cất bước chạy đi, nhưng nghe Thượng Quan Kỳ
gọi ngăn ngor một lát rồi vội hai tay nắm lấy căn nhà cuối cùng này nhún
mạnh đặt lên lưng cõng đi Lập tức một cuộc náo loạn nổi lên kịch liệt. Bao
nhiều cái hình nhân gầy khẳng gầy kheo đều nhằm Kim Nguyên Đạo đuổi
theo

Thượng Quan Kỳ vào rừng rồi lại thấy bọn tù nhân đuổi theo Kim Nguyên
Đạo rất gấp, liền hấp tấp quay lại đứng chặn cửa rừng nói:

– Kim huynh men theo đường nhỏ chạy vào rừng đi!

Kim nguyên Đạo né người đi một cái, lách mình vào trong rừng.

Thượng Quan Kỳ phóng chưởng ra ngăn cản bọn tù nhân.

Bọn này đã có một số vào rừng rồi

Thượng Quan Kỳ huy động lưỡi kim đao chém mấy cây trúc lớn để ngăn bọn người đuổi theo chàng và Kim Nguyên Đạo Hai người đã qua khỏi rừng mà bọn người đuổi theo chưa ra d.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Chính chúng ta cần dẫn bọn họ ra khỏi rừng trúc cho họ chạy tán loạn để làm rối tai mắt Cỗn Long Vương.

Kim Nguyên Đạo vừa đi vừa cõng cái lều gỗ cảm thấy nhọc nhằn vô cùng.

Kim Nguyên Đạo nhớ rằng trong cái lều này còn một người đàn bà nên không tiện mở còi Y đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp! Chẳng lẽ cả người trong nhà gỗ này cũng đem cả đi hay sao

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn ra thì thấy ngoài mười trượng có một căn nhà tranh, liền bảo:

– Kim huynh! Đem người trong lều gỗ này thả vào trong căn nhà tranh kia Nhưng cần phải mang theo cả cái lều gỗ này khiến cho bọn người gầy đét vẫn theo sát không bỏ. Chúng ta dẫn dụ họ vào phủ Cỗn Long Vương. Bọn này đối với người trong vương phủ hoặc là bạn bè thân thích hoặc là đồng môn, chỉ cần một hai người trong vương phủ nhận ra họ sẽ đồn đại khắp nơi cái tin thả người cao thượng và nhất định sẽ làm cho nội bộ Cỗn Long Vương phải ly tán.

Kim nguyên Đạo cười nói:

– Thượng Quan đại hiệp đã chỉ giáo, tất nhiên không thể sai lầm.

Nói xong lại cõng lều lên cất bước chạy nhanh.

Thượng Quan Kỳ cầm thanh kim đao đi theo sát Kim Nguyên Đạo để bảo vệ. Chàng vừa đi vừa quay lại phía sau

Hai người đi gần đến căn nhà tranh, mới thấy bọn người áo đen gầy dẹt chạy ra khỏi rừng trúc.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm thờ dài nói:

– Dù là những tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm cũng khó lòng chịu nổi hoàn cảnh hiểm độc này hành hạ.

Đột nhiên lại một ý nghĩ khác thoáng qua đầu óc. Chàng lẩm bẩm:

– Hai vị ân sư ta cùng Vân trang chúa đều ở trong những căn lều gỗ này, nhưng dường như đều chưa bị trúng độc. Thế thì cái độc ở trong lều gỗ chưa phải là hoàn toàn không thể giải cứu được.

Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ thì đã đến trước căn nhà tranh. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy bọn người gầy dẹt đang đuổi theo và còn cách xa ngoài

Kim Nguyên Đạo nói:

– Đệ cả gan xin Thượng Quan đại hiệp ưng cho một việc.

Thượng Quan Kỳ khẽ nhíu cặp lông mày hỏi:

– Việc gì?

Kim Nguyên Đạo nói:

– Trước hết hãy đem nàng giấu vào chỗ an toàn rồi hãy đem căn lều gỗ này bỏ vào phủ Côn Long Vương cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước tình trạng này và nơi đây không đầy trăm dặm vuông, khó lòng tìm được chỗ an toàn. Chúng ta chỉ tìm đến những chỗ nào vắng người thả nàng ra

Còn nàng có sống được nữa hay không chúng ta cũng không đủ năng lực giữ cho nàng được.

Lúc ấy tiếng chân người đã vang lên, bọn người gầy dẹt đã đuổi đến nơi

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía không biết Diệp Nhất Bình đã chạy

đi đâu mất tích, liền khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Kim huynh? Chúng ta đi lẹ lên một chút!

Kim Nguyên Đạo vâng lời, tăng gia cước lực đi mau

Thượng Quan Kỳ thấy y chạy về khu vực Cùng Gia Bang thì không khỏi thờ dài nghĩ thầm:

“Y mới trông sơ qua thấy người trong lều gỗ mà không biết tại sao đã đem lòng tiếc ngọc thương hương, hết sức cứu gỡ. Việc nào cũng vậy thôi, Kim huynh bắt tất phải nghĩ ngợi nhiều

Nói xong đưa tay ra nhắc lấy cái lều gỗ ở trên lưng Kim Nguyên Đạo

Cái lều này làm rất khéo trông tựa như cái rương.

Kim Nguyên Đạo vội nói:

– Không được! Người nàng trần như nhộng mà công đi đường thì còn ra thể thống gì nữa

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ đã nghĩ đến điều đó rồi

Nói xong lấy ra một tấm áo dài nói tiếp:

– Cái áo này tại hạ vừa trút ở một xác chết lấy ra, vết máu hãy còn chưa khô, đành cho cô ta che thân vậy

Kim Nguyên Đạo đặt lều gỗ xuống. Thượng Quan Kỳ trùm áo lên, mở nóc lều ra lộn ngược lên cho áo rót vào trong. Tiếp theo là tiếng cô gái đằng hắng.

Thượng Quan Kỳ nhắc lấy lều gỗ buộc vào vai rồi nói:

– Kim huynh hãy thận trọng!

Đoạn trở gót đi về phía Côn Long Vương phủ.

Kim Nguyên Đạo túm lấy bốn góc áo dài, đặt cô gái lên lưng rồi chạy như bay

Quả nhiên những người gậy đét cũng trở gót đuổi theo cái lều gỗ do Thượng

Quan Kỳ cũng đi

Thượng Quan Kỳ cố ý đi thông thả lại, cốt cho bọn người gầy đét đuổi theo gần kịp chỉ còn cách một quãng ngắn.

Thượng Quan Kỳ tay trái nâng cái lều gỗ, tay phải chống thanh kim đao vừa đi vừa chú ý đề phòng. Chàng đã nhìn thấy Vương phủ ở đằng xa Nhưng lạ thay!

Chẳng thấy một ai ra ngăn trở.

Ít lâu nay Thượng Quan Kỳ trải qua vô số cuộc đại biến, nên trong lòng lúc nào cũng phòng ngừa, mà thường hay gặp những cảnh ngộ ngoài sức tưởng tượng của con người Chàng lại càng cẩn thận đặc biệt.

Chàng dừng bước lại ngẫm vận nội công, bao nhiêu chân lực tập trung hết vào bàn tay phải Tay trái vừa rời khỏi lều gỗ, tay phải đánh ra một chưởng. Chưởng này chàng đã vận hết nội công vào bàn tay nên phóng ra rất mạnh đánh “bình” một tiếng.

Cái lều gỗ vỡ nát tan tành, rơi ra từng mảnh bay tứ tung rồi rớt xuống đất.

Thượng Quan Kỳ đánh bể lều gỗ rồi lập tức co giò chạy tuốt, chớp mắt đã xa ngoài mười trượng. Chàng quay đầu nhìn lại thấy bọn người khô đét xô tới như đàn ong, chạy theo những mảnh gỗ rơi Chàng âm thầm buông một tiếng thở dài, không nỡ nhìn thăm cảnh đó nữa, đi quanh ra xa để chạy về. Trên cánh đồng bát ngát, tịch mịch này chàng tưởng chừng như bị nghẹt thở. Đây là cái cảnh yên lặng trước khi cơn giông tố nổi lên, cảnh trầm tịch tựa hồ đang bị một làn chiến đấu rừng rợn dòm ngó. Đột nhiên một tiếng sáo vang lên như xé bầu không khí tịch mịch.

Về phía thành Nam ánh đỏ ngất trời khói bốc lên cuộn cuộn.

Thượng Quan Kỳ đã biết rõ lửa cháy từ khu rừng trúc lan ra Chàng lo rằng khu rừng trúc rộng tới mấy trăm mẫu không chừng sẽ bị lửa thiêu rụi

Tiếng tiêu réo rất vọng tới, mỗi xúc một thê lương tựa hồ như kiếp người bị

chìm đắm vào trong bể lửa

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra nghe hồi lâu, trong lòng xúc động nghĩ thầm:

Tiếng tiêu này rõ ràng do ân sư ta thổi đây. Nếu ta nghe tiếng tiêu tìm đến chắc sẽ được gặp người!

Nghĩ vậy, chàng lập tức trông về phía phát ra tiếng tiêu lật đật chạy đi.

Thượng Quan Kỳ đi chừng được ba dặm đường, thì tiếng tiêu mỗi lúc một xa, không có cách nào nhận rõ được phương hướng.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong lòng buồn bã từ từ dừng bước rồi ngồi phệt xuống đất. Khí phách anh hùng cũng dần dần tiêu tan. Chàng cho là đời người đại khái toàn là cảnh thê lương đau khổ. Tiếng tiêu buồn thảm dường như lưỡi kiếm vô hình đến chặt đứt hết những mộng tưởng của con người, khiến cho hùng tâm tráng chí cũng biến thành tro bụi khói tan.

Chỗ chàng ngồi là một lối đi nhỏ hẹp xuyên vùng cỏ rậm. Chàng ngồi tựa vào đám cỏ bên đường, từ từ buông lưỡi kim đao xuống trong lòng đầy dẫy những mối uẩn đau thương. Chàng muốn nằm xuống đám cỏ thì bất thành, linh nghe tiếng khóc rất rõ ràng vọng lại.

Tiếng khóc này khiến cho Thượng Quan Kỳ mê mẩn tâm thần. Chàng liền đứng phắt dậy, ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một cô gái áo đỏ hai tay che mặt, vừa khóc vừa từ trong bụi cỏ chạy rạ. Nàng khóc bằng một giọng náo nùng thê thảm, dường như không nhìn thấy Thượng Quan Kỳ ngồi ở bên đường. Thượng Quan Kỳ đã bị tiếng tiêu náo nức kìm chế mà tiếng than khóc của cô gái áo đỏ càng làm cho tâm thần xúc động.

Thượng Quan Kỳ đang mê man đột nhiên tỉnh lại.

Tiếng tiêu cũng im bật. Cô gái áo đỏ cũng ngừng tiếng khóc thở phào một cái rồi ngồi xuống bên đám cỏ móc khăn lụa ra lau nước mắt.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại cặp mắt cô này, chàng nhớ mang máng là đã gặp nàng, nhưng không sao nhớ ra là đã gặp tại đâu.

Cô gái áo đỏ tựa như dần dần khôi phục lại trí linh mẫn đột nhiên đứng phắt dậy quay lại quát hỏi:

– Người là ai

Đồng thời nàng phóng chưởng đánh vào trước ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ không ngờ nàng đang lau nước mắt lại ra tay nên suýt bị trúng chưởng, chàng vội ngửa người lên lùi lại phía sau xa chừng bảy tám thước mới tránh khỏi

Cô gái áo đỏ như bóng theo hình vừa rượt vừa phóng chưởng liên hồi đánh luôn bốn chưởng.

Thượng Quan Kỳ bây giờ đã đề phòng khi nào còn để nàng đánh trúng.

Chàng cũng phóng cả chưởng lẫn chỉ ra để giải khai bốn chiêu của nàng rồi nói:

– Cô nương! Hãy dừng tay một chút!

Cô gái áo đỏ hỏi:

– Sao Người sợ ta rồi à?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười, không trả lời nàng, mà hỏi lại:

– Dường như cô nương không phải là thủ hạ Côn Long Vương?

Cô gái áo đỏ giương cặp mắt tròn xoe nhìn Thượng Quan Kỳ chòng chọc một hồi rồi nói:

– Dường như ta đã gặp người

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế, tại hạ trông cô cũng quen lắm.

Cô gái áo đỏ ngưng thân, nghĩ một lúc rồi hỏi:

– Phải chăng người vừa cứu ta

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp:

– Không phải!

Cô gái áo đỏ thốt nhiên thở dài nói:

– Người là người Hán, giống nòi xảo trá, ta không muốn nói chuyện với người nữa

Nói xong trở gót đi ngay

Thượng Quan Kỳ động lòng nhớ lại, cảnh tượng chém giết kinh hồn trong ngôi chùa cổ mấy năm trước lại hiển hiện ra trong trí nhớ. Chàng ngoảnh đầu nhìn theo thì cô gái áo đỏ đã đi xa mấy trượng rồi Bộ quần áo màu hường của nàng sắp mất hút vào trong đám cỏ xanh, chàng cất giọng gọi to:

– Xin cô nương hãy dừng bước?

Rồi tung mình đuổi theo Cô gái áo đỏ dừng bước quay đầu lại hỏi:

– Người kêu ta làm chi

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương không phải người Trung Nguyên?

Cô gái trầm ngâm một lát rồi nói:

– Không phải! Bọn người Hán các người thâm hiểm gian trá chẳng ra trò gì. Ta về thôi, và từ đây vĩnh viễn không muốn đặt chân vào đất Trung Nguyên nữa

Thượng Quan Kỳ trong lòng lóe ra một tia sáng, chàng nói:

– Cô nương tôi nhớ ra rồi! Chúng ta đã gặp nhau ở ngôi chùa cổ hoang vu

Cô gái áo đỏ trở mặt ra nhìn một lúc rồi nói:

– À phải rồi! Còn có một ông già đầu râu tóc bạc, một chú cạp già và một con đại bàng.

Thượng Quan Kỳ ngắt lời:

– Đúng rồi..

Cô gái áo đỏ thở dài một tiếng rồi hỏi:

– Từ khi chúng ta gặp nhau đến bây giờ đã bao lâu rồi

Thượng Quan Kỳ nhắm một lúc rồi đáp:

– Hơn bốn năm nay

Cô gái áo đỏ thở dài một tiếng rồi nói:

– Thế ra ta bị bọn chúng cầm tù đã hơn bốn năm trời rồi

Thượng Quan Kỳ nhìn cô gái áo đỏ từ đầu xuống gót chân, trong lòng bỗng sinh ra một mối nghi ngờ, chàng tự hỏi:

– Nếu nàng quả bị Cổ Long Vương cầm tù hơn bốn năm thì tất nhiên nàng đã bị hành hạ khổ sở không còn ra hình người nữa mới phải, sao còn giữ được dung nhan tươi đẹp thế này

Cô gái áo đỏ hỏi lại:

– Người nhìn gì mà nhìn dữ vậy.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười đáp:

– Bóng dáng cô nương vẫn chẳng khác gì bốn năm trước đây

Chàng ngừng một lát lại nói tiếp.

– Nơi đây sắp diễn ra một trường quyết chiến để phân rõ hai phe chánh tà.

Cô nương ăn mặc như vậy thì cả hai phe sẽ tưởng cô là địch nhân. Dù cô nương võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng chạy thoát.

Cô gái áo đỏ đã trải qua bao phen ma chiết, không chút phác như bốn năm trước kia nữa, nàng nhú cặp lông mày ngăm ngăm rồi nói:

– Bọn ta đến đây đều chết sạch cả rồi, chỉ còn sống sót một mình ta Hỡi ơi!

Ta đành phải sống để trở về báo cáo lại bọn ta đã...

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chăm chặp Thượng Quan Kỳ rồi nói tiếp:

– Người có phải bản lĩnh cứu được ta chăng? Thì dẫn ta rời khỏi chỗ nguy hiểm này.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhận

Hồi 108

Cô Gái Áo Đỏ Là Ai

Nguyên Thượng Quan Kỳ dụng tâm dò la xem nàng có phải là quân gian tế bên Cỗ Long Vương không. Chàng liền tòm tòm cười đáp:

– Nếu cô nương muốn ra khỏi nơi nguy hiểm này thì chỉ cần nghe lời đi theo tại hạ.

Cô gái áo đỏ nói:

– Dĩ nhiên là phải thế!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiện giờ chúng tôi chưa được rảnh đưa cô nương rời khỏi nơi đây. Trước tình cảnh này, cô nương chỉ có một mình mà lại mặc bộ quần áo kia thì quyết khó lòng tránh khỏi tai mắt Cỗ Long Vương, tất bị bọn chúng bắt sống đem về mất.

Cô gái áo đỏ thở dài nói:

– Dù gặp thập tử nhất sinh, ta cũng phải tìm đường về nhà.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói rõ ràng, không phải người đã bị thuốc mê, liền đáp:

– Hiện giờ chỉ còn có một cách là cô nương tạm thời đi theo chúng tôi, cùng hành động với chúng tôi, chờ khi nào ra khỏi khu vực nguy hiểm, cô nương

hãy về còn chưa muộn.

Cô gái áo đỏ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hỡi ơi! Bây giờ ta cũng chẳng biết tính sao được, đành nghe lời người vậy!

Hai người nói chuyện với nhau, Thượng Quan Kỳ nhớ lại sự tình bốn năm trước đây. Hồi đó dường như nàng có vẻ hống hách lắm, chẳng biết sợ trời đất là gì. Nhưng bây giờ tính nết đó dường như mất hết rồi.

Chàng từ từ xoay mình bước đi, nhưng vẫn ngấm ngấm đề tụ chân khí, chú ý đề phòng.

Bỗng nghe tiếng chân người bước đằng sau, quả nhiên cô gái áo đỏ đã theo sau chàng.

Thượng Quan Kỳ tăng gia tốc lực đi mau hơn, cô gái áo đỏ cũng đi nhanh hơn để theo cho kịp.

Thượng Quan Kỳ thấy nàng vẫn giữ được bản lĩnh về võ công thì trong lòng chưa hết mỗi nghi ngờ. Đột nhiên chàng dừng bước lại, đứng né sang một bên, tay phải nắm lấy huyết mạch nàng nhanh như chớp.

Cô gái áo đỏ không kịp đề phòng, bị Thượng Quan Kỳ nắm trúng huyết mạch. Chàng nghiêm nét mặt, hai mắt nhìn nàng chăm chăm, thung thủng nói:

– Thời gian bốn năm lâu lắm nhỉ?

Cô gái áo đỏ thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế! Bốn năm trời đằng đẵng đối với ta bằng nửa đời người.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Thần trí cô nương vẫn được tỉnh táo chứ?

Cô gái áo đỏ đáp:

– Bốn năm đó ta trải qua bao nhiêu việc trước kia chưa từng thấy.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Trong mấy năm nay Côn Long Vương đối đãi với cô thế nào
Cô gái áo đỏ bị điềm huyết, nửa người tê dại không nhúc nhích được, thở dài
hỏi lại:

– Người còn có nhiều điều muốn hỏi ta phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế! Tôi còn có nhiều việc mong được cô nương cho biết.

Cô gái áo đỏ nói:

– Người nắm chặt huyết mạch ta thế này, toàn thân ta mất hết khí lực thì còn
nói với người làm sao được?

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tôi muốn hỏi mấy năm nay Côn Long Vương đối đãi với cô nương ra sao

Cô gái áo đỏ nhíu cặp mày liễu đáp:

– Lão giam ta vào trong nhà mật thất, bốn mặt vách đá cực kỳ kiên cố. Ta
phí bao nhiêu tâm cơ mà không tài nào trốn thoát.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão có cho cô nương ăn gì không?

Cô gái áo đỏ đáp:

– Không. Bọn chúng đối xử với ta rất tử tế.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Suốt đời Côn Long Vương không có ra ân huệ cho ai bao giờ. Lão tử tế
với cô nương là có chỗ muốn dùng cô nương đó.

Cô gái áo đỏ buồn rầu nói:

– Lòng dạ người Hán các người thật khiến cho người ta khó mà hiểu được.
Côn Long Vương giam cầm ta trong nhà mật thất bấy nhiêu lâu, mắt ta đã
khóc hết nước. Thế mà lúc ta nói với người, người cũng không tin!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không phải tại hạ không tin cô nương, tại hạ chỉ không tin Côn Long

Vương mà thôi

Cô gái áo đỏ nói:

– Lão Cỗn Long Vương chết bầm chết vằm đó, ta cũng không tin được.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Xem cô này nói năng toàn là những lời chân thật, chẳng có chút chi trá ngụy. Chẳng lẽ Cỗn Long Vương lại buông tha nàng một cách dễ dàng được? Chàng đã hiểu Cỗn Long Vương một cách rất sâu xa, không bao giờ lão chịu buông tha người còn dùng được việc”. Chàng cười lạt nói:

– Cô nương tuy giả vờ rất khéo! Có điều tại hạ cũng không phải con người dễ để cho ai lừa bịp... Ha ha! Tại hạ biết Cỗn Long Vương quá rồi

Cô gái áo đỏ giận dữ nói:

– Lạ nhỉ. Người nói cái gì mà kỳ vậy. Ta lừa bịp người làm gì?

Thượng Quan Kỳ ngăn người ra hỏi:

– Phải chăng Cỗn Long Vương có ý thả cô ra để làm gian tế?

Cô gái áo đỏ dường như tỉnh ngộ đáp:

– Phải rồi! Người sợ Cỗn Long Vương phái ta đến đây làm gian tế nên mới đem lòng ngờ vực ta như vậy, thế thì người cũng không đáng trách.

Thượng Quan Kỳ nói năm ngón tay ra rồi nói:

– Tại hạ xin lỗi cô nương! Đúng ra cô nương là người thành thực, nhưng bị Cỗn Long Vương cầm tù mấy năm, mà lão để cô nương bình yên vô sự thì thật là một chuyện lạ đó.

Cô gái áo đỏ nói:

– Lão quả có dụng tâm nhưng ta nhất định chịu chết không theo, y cũng không có cách nào hơn được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão có dã tâm thế nào

Cô gái áo đỏ nét mặt đỏ bừng nói:

– Lão muốn lấy ta làm vợ rồi mới đưa ta về nhà chiêu mộ những tay dũng sĩ trong bộ lạc để thu dùng dưới trướng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– À ra thế đấy!

Thốt nhiên chàng nhìn thấy Tả Hữu Nhi Đồng để ám ký lại đi về hướng Tây Bắc. Chàng liền rẽ sang hướng Tây Bắc mà đi

Cô gái áo đỏ theo sau Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi cất tiếng hỏi:

– Người định đi đâu đây

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Kiếm người

Cô gái áo đỏ không hỏi nữa móc lưỡi đao truy thủ trong bọc ra cầm trên tay mà đi

Cỏ dại mọc cao đến thắt lưng, cánh đồng bát ngát tựa như không biết đến đâu là cùng.

Thượng Quan Kỳ đi sâu vào chùng ba bốn dặm rồi không thấy ám ký của Tả Hữu Nhi Đồng nữa

Thượng Quan Kỳ sinh nghi, đột nhiên dừng bước.

Cô gái áo đỏ hỏi:

– Sao người không đi nữa

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chúng ta dừng lại nghỉ một lát đã.

Cô gái áo đỏ trôn trời nhìn Thượng Quan Kỳ rồi từ từ ngồi xuống nói:

– Chờ khi nào người đưa ta rời khỏi chỗ nguy hiểm này xong, ta sẽ cho người lưỡi truy thủ này

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn lưỡi truy thủ thấy ánh sáng lóe mắt, dường như là một vật báu, chàng tùm tùm cười nói:

– Cô nương để mà dùng, tại hạ không cần lắm.

Cô gái áo đỏ nói:

– Lưỡi đao trủy thủ này sắc lắm. Gia gia ta quý nó vô cùng. Chuyển này ta xuống Trung Nguyên người trao cho ta

Thượng Quan Kỳ trong bụng mãi nghĩ việc Tả Hữu Nhị Đổng đến đây làm gì? Nên chẳng còn lòng dạ nào để ý nghe những lời nàng nói. Chàng chỉ âm ừ cho xong việc rồi còn mãi đi theo ý nghĩ mình.

Cô gái áo đỏ nói:

– Người không muốn lưỡi đao trủy thủ vậy thì người muốn gì?

Chờ lâu không thấy Thượng Quan Kỳ trả lời, nàng rất lấy làm kỳ hỏi lại:

– Sao người không trả lời. Mặc cỡ phải không?

Thượng Quan Kỳ tuy miệng không nói ra, nhưng trong đầu óc chàng bao nhiêu tâm sự đang quay cuồng như bánh xe

Cô gái áo đỏ lại hỏi:

– Phải rồi! Người thích ta mà chẳng tiện nói ra phải không?

Giữa lúc này Thượng Quan Kỳ nghĩ ra được điều gì đặc ý về mừng vui lộ ra ngoài mặt. Chàng gật đầu tán thưởng:

– Phải lắm! Đúng là như vậy

Cô gái mừng thầm, cười nói:

– Nếu thật tình người thích ta thì về báỉ kiến song thân. Các người chỉ có mình ta là gái, người ve vãn được ta rồi sau này sẽ thành chúa tể bộ lạc Duy Ngô Nhĩ. Chưa hiểu người có muốn vậy không?

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói vậy thì thộn mặt ra hỏi:

– Cô nương bảo sao

Cô gái áo đỏ đáp:

– Phụ thân ta là quốc vương Duy Ngô Nhĩ, ta là công chúa con phụ vương ta. Bọn người Hán các người tuy xảo trá song cũng có người tốt. Gia gia ta từng chịu ơn người Hán. Nếu người ưng thuận lưu lại bên nước ta thì may ra gia

gia ta có thể ưng thuận việc hôn nhân của người đó.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng dậy, xá dài nói:

– Đa tạ, cô nương có lòng đoái tưởng, nhưng tội..

Cô gái áo đỏ cười nói:

– Ta biết ngươi là người tốt rồi mà!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đừng hiểu lầm. Tôi biết cô nương có lòng đoái thương, tại hạ xin tâm lãnh. Cô nương thật là một người yêu kiều khả ái, nhưng cô nương hiểu lầm tại hạ.

Cô gái áo đỏ nói:

– Không sao mà! Tuy ngươi đối với ta có vẻ dữ tợn nhưng ta biết tâm địa ngươi rất tốt.

Thượng Quan Kỳ bất thành linh nhảy vọt lên vung kim đao chém xéo đi

Cô gái áo đỏ rất kinh ngạc, đứng ngẩn người ra không nhúc nhích. Rồi nghe đánh “Keng” một tiếng. Một mũi phi đao tẩm thuốc độc bị thanh kim đao của Thượng Quan Kỳ gạt bay chệch đi

Cô gái áo đỏ thộn mặt ra một lúc rồi mỉm cười nói:

– Nếu ngươi không ra tay cứu ta thì nhất định ta bị chết dưới lưỡi phi đao vừa rồi

Thượng Quan Kỳ khẽ lắc đầu, rồi không để nàng nói nữa, chàng nghiêm sắc mặt chú ý nhìn bốn phía

Nguyên lúc từ lưỡi phi đao tẩm thuốc độc ném lại không một tiếng động, chàng chờ đã lâu vẫn chưa thấy một người xuất hiện.

Cô gái áo đỏ cũng nhìn ra bốn mặt một hồi rồi hỏi:

– Tên ngươi là gì?

Thượng quan Kỳ đáp:

– Tại hạ tên gọi Thượng Quan Kỳ.

Cô gái áo đỏ nói:

– Nhân dân bộ lạc ta đều kêu ta bằng công chúa Thanh Bình. Còn người chỉ gọi ta hai chữ Thanh Bình là đủ.

Đột nhiên lại nghe thấy “Véo” một tiếng, hai lưỡi phi đao từ trong bụi cỏ liệng tới, chia ra đâm vào hai đại huyệt phía trước ngực Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ đã đề phòng sẵn, chàng phóng kim đao ra gạt đánh keng một tiếng. Hai lưỡi đao lại bật trở lại

Công chúa Thanh Bình kêu lên:

– Người đó ở bên trái người

Dù công chúa Thanh Bình không nhắc thì Thương quan Kỳ cũng đã nhìn rõ chỗ người đó ẩn mình rồi

Chàng trầm giọng nói:

– Công chúa thận trọng mình vàng!

Đoạn tay cầm kim đao đỡ trước ngực, xông về mé tả để tìm đối phương.

Chàng tài cao mật lớn, lại không sợ chết, nên tuy biết nguy hiểm vô cùng mà vẫn bon bon xông vào

Thượng Quan Kỳ đi được hai trượng, vẫn chưa thấy tông tích người kia đâu. Thốt nhiên chàng thấy động tâm, liền dừng bước nghĩ thầm:

“Đám cỏ dại này có đến bảy tám trăm khoảnh, kể ra ta cũng cần có chỗ để ẩn thân. Nhưng bây giờ phe Côn Long Vương lợi dụng đám cỏ này để bố trí mai phục, dụ bọn đệ tử Cùng Gia Bang vào đây để tàn sát. Nếu đã cân nhắc nặng nhẹ thì phá chỗ cỏ này đi còn hơn.

Nếu Côn Long Vương chưa bố trí mai phục nơi đây, mình phóng hỏa đốt đi cũng làm cho mất trước chỗ họ bố trí, nếu mai phục rồi sẽ bị cháy hết”.

Nghĩ vậy, chàng quay lại nhìn Công chúa Thanh Bình nói:

– Công chúa! Xin công chúa theo sát tại hạ mà hành động. Tại hạ muốn phóng hỏa đốt đám cỏ này

Công chúa Thanh Bình nắm chắc lưỡi đao truy thủ, nghe lời chàng liền lại gần hỏi:

– Trong đám cỏ này có người phe Cỗn Long Vương mai phục phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế!

Đột nhiên dây cùng lách tách, tên bay vào như đom đóm, nhằm hai người mà bắn tới

Thượng Quan Kỳ huy động lưỡi kim đao, chàng võ công đã cao cường, lại có áo Thiên Tằm hộ thân, nên không sợ tên. Song tên bắn đến như mưa không ngớt, khiến ai trông thấy cũng phải hãi hùng.

Thốt nhiên một tiếng rú lạnh lạnh vang lên. Thượng Quan Kỳ giật mình quay đầu nhìn lại thì ra công chúa Thanh Bình đã bị trúng hai mũi tên.

Cô này từ bên kia quan ải đến đây mà tính tình rất quật cường. Tuy cô bị trúng hai mũi tên mà vẫn cố nhịn đau, múa lưỡi đao truy thủ để gạt tên bắn đến tới tấp.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng, múa tít thanh kim đao gạt tên bắn ra như mưa, chàng khẽ bảo công chúa Thanh Bình:

– Xin công chúa nằm rạp xuống đất...

Công chúa Thanh Bình thở dài nói:

– Mũi truy thủ này tuy sắc bén nhưng lại ngắn quá, giả tỷ ta có thanh trường kiếm thì địch không bắn trúng được.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn khắp một lượt, trong những đám cỏ rậm thấy vô số người áo đen đang nhấp nhô đứng dậy. Bây giờ mới tỉnh ngộ nghĩ thầm:

– Phải rồi! Bọn chúng nấp trong cánh đồng cỏ này đã lâu, đào đường hầm chui rúc trong đó nên vào như quỷ quái yêu ma, khiến người ta không biết đâu mà mò.

Bỗng nghe một tiếng la thất thanh, công chúa Thanh Bình lại trúng một mũi tên nữa

Thượng Quan Kỳ điên tiết lên nhưng ở giữa cánh đồng hoang không có điểm tựa, lại vô số quân địch bao vây tên bốn mặt bắn tới Như mưa, chàng gặp hung hiểm lại đèo thêm sự an nguy của công chúa Thanh bình, nên tuy chàng giận sùi bọt mép mà không biết làm thế nào được.

Đang lúc nóng nảy bất thành linh tiếng tiêu réo rất nổi lên đằng xa vọng lại Bốn mặt tự nhiên cung tên dừng lại không bắn nữa Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn bọn áo đen thấy chúng đã buông cung không bắn nữa, đứng thộn mặt vênh tai lên mà nghe

Tiếng tiêu mỗi lúc một rõ ràng vang dội Bọn áo đen đều bị tiếng tiêu cảm nhiễm vẻ mặt ngây ngô.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Thanh Bình công chúa:

– Công chúa bị thương có nặng lắm không?

Công chúa Thanh Bình đáp:

– Ta trúng ba mũi tên, một mũi vào huyết trọng yếu e rằng không đi được.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại thì thấy tay bên tả nàng trúng một mũi, bả vai một mũi, còn mũi thứ ba thì trúng vào trước ngực.

Chàng rất băn khoăn trong dạ, nghĩ thầm:

“Nếu mình không dẫn nàng lại đây thì đâu đến nỗi nàng bị trúng tên”.

Bỗng nghe tiếng tiêu biến đổi, bọn áo đen vây quanh đột nhiên chuyển hướng đi về phía chính Bắc, từ từ bỏ binh khí trong tay xuống.

Công chúa Thanh Bình nhìn bọn áo đen kết đội mà đi trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi:

– Sao bọn chúng dừng tay Chúng chỉ bắn bọn ta một hồi nữa thì ta tất chết vì chúng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bọn chúng bị tiếng tiêu chi phối, không coi chúng ta là kẻ địch nữa

Công chúa Thanh Bình từ từ quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Anh em ta liên kết với những tay cao thủ Tây Vực ước hẹn xuống Trung Nguyên không ngờ toàn quân bị chết sạch, chỉ mình ta sống sót. Những tay cao thủ Trung Nguyên nhiều không biết đâu mà kể, bọn Tây Vực chúng ta không thể chống lại được...

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Ta có một điều cần người, chẳng biết người có ưng không?

Thượng Quan Kỳ thấy mũi tên trước ngực nàng vào rất sâu, chàng buồn rầu đáp:

– Xin công chúa cứ nói ra, tại hạ lắng nghe đây..

Công chúa Thanh Bình nói:

– Người không phải là người trong bộ lạc ta, vậy bắt tất phải kêu ta bằng công chúa Hồi ơi! Bọn ta đến đây mấy chục người đều là những phần tử tinh anh bên Tây Vực...

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra một việc hỏi xen vào:

– Cô nương là công chúa Duy Ngô Nhĩ, sao lại biết bọn hòa thượng Lạt Ma Công chúa Thanh Bình đáp:

– Ca Ca ta trước được gửi vào làm môn hạ đức Đại hộ pháp Ba Nhan Nhĩ ở chùa Tháp Nhĩ, vì thế mà ta theo Ca Ca đến đó tập võ...

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Nàng vừa mới nói song thân chỉ có mình nàng là gái, sao bây giờ nàng lại bảo có Ca Ca”.

Chàng không nhịn được ngắt lời:

– Công chúa cũng có Ca Ca ư?

Công chúa Thanh Bình nghiêng răng cố nhịn đau cười nói:

– Ta quên cho người hay là gia nương ta chỉ sinh hạ một mình ta Còn vị

huynh trưởng ta là do gia gia lựa chọn một người trong bộ lạc thu làm nghĩa tử, rồi gia gia ta đưa huynh trưởng đến chùa Tháp Nhĩ xin cho vào làm môn hạ Ba Nhan Nhĩ học võ. Nguyên gia gia ta có ý cho y học thành tài, rồi về thống lĩnh bọn dũng sĩ Duy Ngô Nhĩ. Không ngờ chúng ta đều bị lôi cuốn vào trong vòng chém giết, vì Ca Ca ta cùng sư phụ ước hẹn xuống Trung Nguyên. Thế là Ca Ca ta xương táng quê người

Thượng Quan Kỳ thấy mặt nàng mỗi lúc một trắng bệch thì hiểu rằng nàng bị thương rất nặng, liền bảo:

– Công chúa đừng nói nữa mau ngồi xuống vận khí điều dưỡng để tại hạ nhỏ tên cho

Công chúa Thanh Bình nghe lời chàng, ngồi xuống vận dụng chân khí về mặt rất nhu mì.

Thượng Quan Kỳ đề khí, giữ chặt tay bên trái nàng rồi nhỏ mũi tên ra đoạn buộc vết thương lại. Chàng từ từ nhỏ mũi tên ra ở bả vai nữa. Nhưng không dám nhỏ mũi tên trước ngực vì chàng thấy mũi tên này vào đến phủ tạng. Nếu nhỏ mũi tên này máu trong phủ tạng sẽ vọt ra theo, người bị thương chết ngay lập tức.

Công chúa Thanh Bình nhắm mắt ngồi chờ đã lâu chưa thấy Thượng Quan Kỳ ra tay nhỏ mũi tên trước ngực, nàng không nhịn được nữa mở bừng mắt ra hỏi:

– Sao ngươi không động thủ?

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài đáp:

– Ở đây không có thuốc...

Công chúa Thanh Bình nói:

– Ngươi thấy ta bị thương nặng quá nên không dám nhỏ chứ gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tuy công chúa bị thương nặng thật, nhưng chưa đến nỗi trí mạng, vì tại hạ

không biết thuốc nên không dám làm càn. Công chúa hãy cố nhịn một lát, tại hạ đưa công chúa đi kiếm một người

Công chúa Thanh Bình nói:

– Ta cũng tự biết mũi tên trước ngực sâu vào phủ tạng. Bây giờ mất hết công lực không đi được nữa rồi..

Thượng Quan Kỳ nói:

– Để tôi cõng công chúa đi

Công chúa Thanh Bình giơ hai tay ra nói:

– Thế này thì phiền người quá!

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu trông ra thấy bọn áo đen đã chạy đi đâu hết sạch rồi. Cả đến tiếng tiêu cũng im bật không nghe thấy nữa

Chàng đưa mắt nhìn tình hình bốn phía, phân biệt phương hướng, móc đá lửa trong túi ra, quẹt lửa thắp lên. Chàng cõng công chúa Thanh Bình chạy về hướng Tây Bắc.

Ngọn lửa ở đồng hoang chớp mắt đã bốc lên ngất trời, mượn làn gió thổi thành thử lan ra rất mau

Thượng Quan Kỳ vận hết khí lực toàn thân chạy thật nhanh, một hơi ra khỏi cánh đồng cỏ.

Lúc này ngọn lửa cháy lan khắp nơi, mấy trăm khoảnh cỏ cháy thành tro tàn.

Thượng Quan Kỳ tìm đến một chỗ an toàn, ngọn lửa không lan tới được, đặt công chúa Thanh Bình xuống, chàng nhìn kỹ lại thì hai mắt nàng đã nhắm nghiền.

Sắc mặt lợt lạt chỉ còn hơi thoi thóp thở. Nếu không được cứu kịp thời thì e rằng đấm ngọc chìm gương.

Bất thành linh tiếng tiêu lại nổi lên.

Thượng Quan Kỳ rung động cõi lòng, cõng công chúa Thanh Bình theo về hướng tiếng tiêu mà chạy

Ngọn lửa đốt hết đồng cỏ, thiêu hủy được những ổ mai phục binh của Côn Long Vương. Nhưng đồng thời nó đốt luôn cả những những ám khí do Tả Hữu Nhị Đổng để lại

Theo tiếng tiêu dẫn dụ, Thượng Quan Kỳ chạy đến chân một thung lũng, chàng nhìn thấy mấy trăm gã áo đen đương ngồi tề chỉnh thành đội ngũ, hai mắt nhắm lại miệng lâm râm không biết nói gì. Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm tự hỏi:

“Bọn này có phải là thủ hạ Côn Long Vương không? Sao chúng lại xếp hàng ngồi đây?”

Tiếng tiêu đột nhiên im bật. Từ đằng xa có thanh âm khàn khàn vọng tới:

– Này con! Lại đây mau! Đã mấy năm trời chúng ta chưa được gặp nhau
Thượng Quan Kỳ bỗng công chúa Thanh Bình chạy tới Chàng nhìn thấy dưới gốc cây lớn trên đỉnh gò, hai người ngồi sánh vai Mé tả một lão già đầu tóc bạc phơ tay cầm chiếc ống tiêu đồng, chính là vị ân truyền dạy võ công cho chàng ở ngôi thừa cổ ngày nọ. Bên hữu một người toàn thân mặc áo đen, trông mặt hơi quen nhưng chàng chưa nhớ ra ai

Thượng Quan Kỳ đặt công chúa Thanh Bình xuống rồi lạy phục xuống đất nói:

– Đệ tử khấn đầu bái kiến sư phụ.

Lão già tùm tùm cười trở người vận áo đen mé hữu nói:

– Vị này tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, Đệ nhất Vân trang chủ Vân Cửu Long chính thị, con làm lễ ra mắt đi

Thượng Quan Kỳ khoanh tay vái nói:

– Xin ra mắt Vân lão tiên bối

Vân Cửu Long đứng dậy đáp lễ nói:

– Từ đây sắp tới chúng ta kêu nhau bằng sư huynh sư đệ.

Lão già mé bên trái trừng mắt hỏi Vân Cửu Long:

– Ai thu người làm đồ đệ? Ai cũng bái lão phu làm thầy, thì đồ đệ lão phu không còn một ai là bạn nữa sao

Vân Cửu Long tủm tỉm cười đưa mắt nhìn công chúa Thanh Bình hỏi:

– Sư đệ! Cô nương đây là ai

Nên biết Vân Cửu Long mấy chục năm trước tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, địa vị cao cả ngang với bang chúa Cùng Gia Bang. Thượng Quan Kỳ nghe y gọi mình bằng sư đệ thì không khỏi ngạc nhiên nhắc lại:

– Vân lão tiên bối!

Vân Cửu Long cười nói:

– Sư phụ ưu thời mẫn thế chẳng kể gì lớn nhỏ cũng truyền dạy võ công cho. Sao sư đệ lại còn giở lối khách khí với tiểu huynh.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Kể về tuổi và về danh vọng thì mình gọi y bằng lão tiên bối là phải lễ, nhưng y đã thờ sư phụ làm thầy thì có gọi mình bằng sư huynh sư đệ thì cũng là danh chính ngôn thuận”.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy sư phụ ngồi nhắm mắt, mũi thở sẽ sàng tựa hồ như ngủ say. Chàng khoanh tay nói:

– Xin bái kiến sư huynh.

Vân Cửu Long cười nói:

– Nếu kể từ ngày nhập môn thì ta đến sau, sư đệ tức là sư huynh ta mới phải. Thượng Quan Kỳ khoát tay lia lịa nói:

– Sư huynh nói vậy thì ra từ chối luôn cả không kể tiểu đệ kêu bằng sư huynh nữa hay sao

Vân Cửu Long nói:

– Thôi được ta đành tiếm địa vị của sư đệ....

Nói xong đứng dậy cúi xuống nhìn công chúa Thanh Bình một hồi rồi nói:

– Cô nương này bị thương khá nặng!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ đành chịu bó tay rồi. Nhờ sư huynh cứu nàng được chăng?

Vân Cửu Long cười nói:

– Ta cố gắng giúp sư đệ. Sư đệ điểm huyết nàng đi!

Thanh Bình công chúa đột nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Không cần điểm huyết, ta không sợ đau mà!

Vân Cửu Long nói:

– Thương thế cô nương đã vào đến phủ tạng, nguy hiểm dị thường, chỉ sơ sót một chút có thể hối không kịp. Cô đệ điểm huyết cho chắc hơn.

Thượng Quan Kỳ điểm ba chỗ huyết đạo công chúa Thanh Bình.

Vân Cửu Long móc trong bọc lấy một bình ngọc dốc ra hai viên kim đan rồi nói:

– Sư đệ ! Tiểu huynh chỉ nhờ tên chứ không thoa thuốc đâu nhé !

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc thoa thuốc xin để tiểu đệ.

Vân Cửu Long tùm tùm cười hai tay sát vào nhau một lúc rồi đột nhiên giơ tay trái ra ấn chặt trên ngực công chúa Thanh Bình, ngón trỏ và ngón giữa bên phải cặp lấy chuôi tên, trầm giọng nói:

– Ta dùng nội lưu để ép buộc không khí cho khí huyết nàng lưu thông để giữ cho máu tươi trong phủ tạng không phun ra được. Vậy nhờ tên xong sư đệ bóp nát viên kim đan dẹt vào vết thương.

Thượng Quan Kỳ vừa bóp nát viên thuốc vừa nói:

– Tiểu đệ chuẩn bị sẵn sàng rồi

Vân Cửu Long rút mạnh, ngón trỏ và ngón giữa lên, mũi tên dài cũng theo ra, quả nhiên máu tươi không trào theo. Thượng Quan Kỳ vội dẹt vào vết thương.

Vân Cửu Long thở phào một cái nói:

– Không can chi rồi! Để nàng nghỉ một hồi rồi hãy giải khai huyết đạo Bấy giờ sư đệ cho nàng uống một viên kim đan khác rồi chúng ta dùng nội công giúp nàng phục hồi nguyên khí.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu không có sư huynh ra tay giải cứu để nàng bị trọng thương đến chết thì tiểu đệ ân hận suốt đời

Vân Cửu Long nhìn lại Thanh Bình rồi hỏi:

– Sư đệ miễn thứ cho ta hỏi dờ một câu:

Cô nương đây có phải người Hán không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nàng là người bộ lạc Duy Ngô Nhĩ...

Thốt nhiên chàng nhớ lại vụ Vân Cửu Long đã thống lĩnh những tay cao thủ Trung Nguyên quyết chiến một trận tại nơi chùa cổ hoang vu thì không khỏi ngẩn người ra, lặng thinh không nói nữa

Vân Cửu Long cười nói:

– Ta cũng nhận ra nàng rồi, nhưng nàng chưa nhận ra ta mà thôi

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư huynh đối với nàng dường như có mối thù hằn gì rất sâu xa thì phải

Vân Cửu Long lắc đầu nói:

– Không có. Mà cho có đi nữa thì những mối thù trước kia đều bỏ hết. Hiện nay chúng ta chỉ còn một kẻ thù chung:

đó là Côn Long Vương.

Ông tùm tùm cười quay lại nhìn quái nhân đầu tóc bạc phơ nói tiếp:

– Côn Long Vương là cừu nhân của sư phụ chúng ta

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng đã biết rồi..

Vân Cửu Long nhìn công chúa Thanh Bình nói:

– Khi nàng tỉnh lại rồi, sư đệ đừng cho nàng hay ta đây là ai Vì ta chắc trong lòng nàng hãy còn căm hận ta lắm?

Thượng Quan Kỳ tuy chưa biết rõ đầu đuôi, nhưng chàng đã mục kích hai bên kịch chiến và rồi hai bên cùng tan tác, liền gật đầu đáp:

– Tiểu đệ xin vâng lời

Vân Cửu Long cười lạt nói:

– Thứ thuốc vừa rồi tiểu huynh lấy của Mao Sơn Nhất Chân ngày trước rất là thần hiệu Nàng tỉnh lại ngay bây giờ đó.

Vân Cửu Long lại móc trong bọc ra cái bình ngọc, lấy hai viên kim đan cười nói:

– Hai viên thuốc lớn này để tặng hiền đệ. Hiền đệ cất đi mà dùng.

Thượng Quan Kỳ vừa thâu kim đan cất đi bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy mấy chục tên thiết giáp kỵ sĩ hộ vệ một người mặc bào xanh quát ngựa nhảy tới

Thượng Quan Kỳ chụp lấy thanh kim đao quát lên:

– Cỗ Long Vương?

Ông già đầu tóc bạc phơ đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, hai tia hào quang kỳ dị chiếu rọi

Vân Cửu Long thốt nhiên đứng dậy khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Anh em mình đối phó với bọn thiết giáp kỵ sĩ còn Cỗ Long Vương để cho sư phụ.

Cỗ Long Vương dừng ngựa lại, đảo mắt nhìn bọn áo đen đột nhiên vẫy tay một cái

Bọn thiết giáp kỵ sĩ tản ra đứng sang hai bên, khoảng giữa một cỗ xe xuất hiện. Cỗ xe này đã hạ mui xuống, phía trước đặt hai cái ghế tựa có hai người đàn bà ngồi sòng vai và cả hai đều bị trói chặt.

Người mé tả toàn thân mặc áo là, sắc mặt lợt lạt, tóc đã đốm bạc. Tuy bà

dung nhan tiều tụy, nhưng trông khuôn khổ con người cũng đủ biết lúc đương xuân bà là một trang khuynh quốc.

Người ngồi mé hữu là một cô gái chừng mười tám, mười chín tuổi, nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường vẻ mặt như mê như dại

Thượng Quan Kỳ nhận thấy cô này rất quen mặt, nhưng chưa nhớ ra đã gặp ở đâu

Lão Cồn Long Vương cử chỉ thân nhiên chấp tay vái ông già đầu tóc bạc phơ một cái nói:

– Đại ca vẫn mạnh giỏi đấy à?

Lão tóc bạc mở bừng mắt, lộ đầy sát khí. Nhưng khi lão đưa mắt nhìn đến cỗ xe, thì đột nhiên biến sắc, từ từ nhắm mắt lại Ánh mặt trời soi rõ đôi dòng lệ lã chã tuôn rơi

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra ngày còn ở trong chùa cổ lão đã kể một đoạn tình sử trước xưa và chàng ngờ hai người này là sư mẫu cùng sư muội mình đã bị Cồn Long Vương cướp đi

Bỗng thấy Cồn Long Vương cười ha hả nói:

– Đệ cũng biết đại ca còn sống ở nhân gian. Nhưng lúc đệ biết ra thì đã muộn một chút. Suýt nữa thì bao nhiêu công trình gian khổ của đệ mưu đồ nghiệp lớn sẽ bị tan tành.

Lão già tóc bạc vẫn nhắm mắt lạnh lùng hỏi:

– Hai người kia hiện giờ ra sao

Cồn Long Vương nói:

– Điều bình yên cả nhất là tiểu điệt nữ càng lớn càng xinh.

Lão già run run hỏi:

– Sao ngươi không giết mẹ con nó đi

Cồn Long Vương đáp:

– Nếu tiểu đệ mà giết hai người đó thì e rằng không có cách nào chế phục

được đại ca

Lão tóc bạc trùng mắt quát to:

– Mi đem cái sống chết của mẹ con nó ra uy hiếp ta chẳng?

Cổn Long Vương nói:

– Tiểu đệ quả có ý ấy

Lão già nói:

– Tuy họ còn sống trên thế gian nhưng đã thành ma chết không còn ra người nữa rồi! Sống mà thành phé nhân thì không bằng mi giết chúng đi, rồi ta sẽ giết mi báo thù cho chúng.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Đại ca là người tình thâm nghĩa trọng, quyết không khi nào để cho Đại tẩu phải cái họa phanh thây, huống chi lại còn Phụng Đại điện nữ này nữa! Năm nay tuổi cháu chưa tới đôi mươi, chết đi há chẳng đáng tiếc lắm sao.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhận

Hồi 109

Tưởng Rằng Đắc Sách Lại Bị Thua Cơ

Thượng Quan Kỳ lửa giận bốc lên ngàn ngút, tay cầm thanh kim đao nhảy xổ lại quát lớn:

– Câm miệng ngay! Mi là một đứa lừa thầy phản bạn, là một giống súc sinh, tội ác chồng chất cao như núi, mi lại đây cùng ta đấu ba trăm hiệp đã!

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Đúng rồi! Bao nhiêu tội ác trong thiên hạ ta làm được hết, mi có giỏi thì lấy một chọi với ta.

Thượng Quan Kỳ vung kim đao vừa chém tới vừa xông lại..... Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Đứng yên! Mi chỉ tiến thêm bước nữa là ta giết mẹ con chúng ngay.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra dừng chân lại. Chàng ngoảnh đầu nhìn sư phụ thấy người toàn thân run lên, nước mắt lã chã tuôn rơi thì không khỏi ngậm ngùi thở dài, thu kim đao lại từ từ lui về đứng bên sư phụ. Vân Cữu Long từ lúc thấy Cổn Long Vương xuất hiện, ông ngoảnh mặt đi không nhìn đối diện lão, sợ lão nhận ra.

Cổn Long Vương háng giọng nói tiếp:

– Tiểu đệ cùng đại ca đã hai mươi năm trời chưa gặp nhau, võ công chúng ta

ai cao ai thấp chưa thể biết được...

Lão già tóc bạc nói:

– Kiếp này mi đừng hòng thắng nổi ta nữa.

Cổn Long Vương cười ha hả nói:

– Về phương diện đấu lực thì anh em mình có hơn kém nhau cũng chẳng bao nhiêu, nhưng về phương diện đấu trí thì đại ca còn kém tiểu đệ hẳn một bậc.

Thượng Quan Kỳ cười lại nói xen vào:

– Mi là người vô tình nghĩa, lòng lang dạ thú, thủ đoạn điêu ngoa. Làm việc chỉ mong cho đạt mục đích mà không kể gì đến cách hành động dâm ô bỉ ổi, có chi là vẻ vang mà dám khoe khoang lỗ miệng.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Mi là một đứa sinh sau đẻ muộn, không được nói leo!

Thượng Quan Kỳ điên tiết lên, hậm hực không thể xông vào cùng lão quyết một trận tử chiến, vì chàng thấy sư mẫu cùng sư muội bị trói trên xe mà bọn thiết giáp kỳ sĩ tuốt gươm trần sẵn sàng chờ đợi. Cổn Long Vương chỉ truyền lệnh một tiếng là cả hai người lập tức bị chúng đâm chết. Chàng thấy sư phụ tuy miệng không nói gì nhưng coi vẻ mặt chan chứa tình yêu thương vợ con, nếu chàng không nén nổi cơn phẫn uất xông vào đánh Cổn Long Vương thì lập tức sư mẫu cùng sư muội phải mạng vong, mà chàng sẽ bị ân hận suốt đời nên bao nhiêu lửa giận chàng đành dẹp xuống.

Bỗng nghe Cổn Long Vương buông tiếng cười rồi nói:

– Tình thế hiện nay dù cho cả chín môn phái lớn liên hiệp nhau lại để chống đối tiểu đệ, tiểu đệ cũng chẳng thềm để vào lòng. Ấy thế mà đại ca lại sinh sự với tiểu đệ thì lại khác nhau hẳn...

Dứt lời gã lại nói tiếp:

– Hiện giờ chỉ có hai đường, đại ca chọn lấy một.

Lão già tóc bạc run lên bần bật, vẻ mặt cực kỳ đau khổ, cất tiếng hỏi:

– Hai đường đó là những gì?

Cổn Long Vương nói:

– Điều thứ nhất là anh em ta tuyệt tình nhân nghĩa, tiểu đệ giết đại tẩu cùng đứa con gái sắc nước hương trời của đại ca đi, rồi anh em mình trông cậy vào bản lĩnh để quyết sống mái

Lão già tóc bạc ngoảnh nhìn hiền thê cùng ái nữ trên xe hỏi:

– Còn điều thứ hai

Cổn Long Vương nói:

– Điều này dĩ nhiên êm dịu hơn. Tiểu đệ trả lại đại tẩu cùng diệt nữ cho đại ca đem đi

Lão già tóc bạc hai mắt lại ra tia sáng kỳ dị hỏi:

– Có thật thế không?

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Dĩ nhiên là tiểu đệ nói thật, nhưng chỉ cần có điều kiện.

Lão già giục:

– Ngươi cứ nói đi!

Cổn Long Vương lạnh lùng nguýt Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca phế bỏ võ công, ra khỏi chốn giang hồ thị phi này, đưa đại tẩu cùng diệt nữ đến một nơi tịch mịch hoang vu, tiêu dao ngày tháng trong những năm tàn một cách nhàn hạ vui vẻ.

Lão nhìn chăm chặp Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng đại ca đã truyền võ công cho gã này

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải thì đã sao! Quân tiểu nhân mặt người dạ thú kia! Gia sư không nhìn nhận anh em với mi nữa

Cổn Long Vương nói:

– Nếu gã là đồ đệ của đại ca thì biểu gã uống thuốc Vong Ngã Thần Hoàn

của tiểu đệ, suốt đời gã phải phò tá tiểu đệ, như thế khỏi uổng mất công lao đại ca đã truyền thụ cho gã có bản lĩnh hơn người

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói mà tâm thần chấn động, nghĩ thầm:

“Kế ấy thật độc!” Lão già tóc bạc từ từ nhắm mắt không nói gì nữa

Côn Long Vương nói tiếp:

– Tiểu đệ đã biết rồi! Trong lúc thắng thoát đại ca khó mà quyết định ngay được. Song không hề chi đại ca cứ việc suy nghĩ thông thả, tiểu đệ ngồi đây chờ đại ca

Nói xong lão từ từ đưa mắt nhìn bọn vệ sĩ áo đen đang sắp hàng tề chỉnh ngồi trên mặt đất.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Nếu hai bên cứ giằng co mãi thế này thì biết bao giờ cho xong việc”. Chàng liền dùng thuật “Truyền âm Nhập Mật” nói:

– Sư phụ để cho đệ tử cùng hấn giao đấu, rồi sư phụ nghĩ cách đoạt lại sư mẫu cùng sư muội

Lão già tóc bạc vẫn nhắm mắt, tuy không nói gì nhưng chỉ lắc đầu

Bỗng thấy Côn Long Vương cười lạt nói:

– Thượng Quan Kỳ! Suốt đời lệnh sư không có bị điều gì ràng buộc. Người chỉ có mối tình rất sâu xa, đắm thắm với bà vợ già cùng cô con gái nhỏ. Nếu người chịu uống thuốc Vong Ngã Thần Hoàn của ta là cứu được hai mạng người đó.

Thượng Quan Kỳ rảo bước bước tiến ra, tay cầm ngang lưỡi kim đao hỏi:

– Nếu ta uống độc hoàn của mi là mi chịu buông tha sư mẫu cùng sư muội ta phải không?

Côn Long Vương đáp:

– Đúng thế Người cầm lấy thuốc đây!

Lão vừa nói vừa cầm viên thuốc đưa cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đón lấy viên thuốc nói:

– Nếu ta uống thuốc này thì ân sư ta bắt tất phải phế bỏ võ công chứ?

Cổn Long Vương nói:

– Thầy có việc chi thì trò phải hết sức phụng sự. Mi vì sư mẫu và sư muội mà uống thuốc độc thì bất luận hậu quả ra sao, mi cũng để tiếng thơm lại ngàn thu cho thế gian truyền tụng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Mi bắt tất phải kích thích. Ta muốn uống là tự khắc ta uống.

Cổn Long Vương giục:

– Hay lắm? Vậy mi uống lẹ đi!

Thượng Quan Kỳ kẹp viên thuốc vào hai đầu ngón tay, thử để vào miệng, rồi lại nhấc ra nói:

– Mi là kẻ vô tín nghĩa ta tin thế nào được, mi phải tha hai người đó ra trước.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Lão phu không hoài hơi đầu khấu với mị

Thượng Quan Kỳ trong lòng nóng nảy, âm thầm nghĩ bụng:

“Sư phụ đã chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của lão, còn Vân Cửu Long lại không nói nửa lời ý của y thế nào khó mà lường được. Một mình ta thì đối phó với Cổn Long Vương sao nổi?”

Lúc chàng đang nghĩ, thốt nhiên có gã áo đen cuội ra chạy tới, tay cầm cây cờ vàng thêu con rồng uốn khúc giờ cao lên.

Cổn Long Vương nhìn thấy cây cờ lớn tiếng hỏi ngay:

– Trong Vương phủ đã xảy ra chuyện rồi sao

Gã áo đen dường như đã bị trọng thương, hạ thấp tay rồi đánh rớt cờ xuống đất. Người gã cùng ngã chúi về đằng trước.

Thượng Quan Kỳ động lòng nghĩ thầm:

“Đây thật là một cơ hội tốt để cứu người Đáng tiếc là sư phụ và sư huynh

chưa có thỏa hiệp trước với nhau”.

Lúc chàng đang nghĩ, chợt thấy tiếng Vân Cửu Long văng vẳng bên tai:

– Sư đệ hãy lên xe ngựa để ngăn chặn đám thiết giáp kỵ sĩ, mau lên! Mau lên!

Người áo đen nằm phục trên lưng ngựa dường như không dừng ngựa lại được, nó cứ xông thẳng vào trước Cồn Long Vương.

Cồn Long Vương có cảm giác cực mau lẹ. Lão thấy con ngựa xông thẳng vào, biết ngay là có điều kỳ lạ, giơ tay phải ra vỗ vào người gã áo đen.

Gã áo đen bất thành linh ngẩng lên rồi nhanh như tên bắn nhảy sang chiếc xe ngựa Cồn Long Vương lại phóng chưởng ra đánh con ngựa

Con ngựa hí lên một tiếng bi thảm, té lăn xuống đất. Gã áo đen động tác cực kỳ mau lẹ, người gã vừa đặt chân xuống xe, hai tay đã rút đôi thiết trượng ra. Tiếng sắt tiếng vàng chạm nhau loảng xoảng. Bao nhiêu thiết mâu chĩa vào hai mẹ con người đàn bà đều bị gạt ra

Thượng Quan Kỳ đã chuẩn bị sẵn, vừa thấy gã áo đen gạt những mũi mâu phóng tới sư mẫu cùng sư muội, chàng gầm lên một tiếng cầm kim đao thủ thế nhảy vọt lên cao chừng hơn hai trượng. Người chàng đang lơ lửng trên không, liền chuyển hướng cho rút xuống xe

Đồng thời với cuộc phát động của Thượng Quan Kỳ, Vân Cửu Long cũng phi thân nhảy chồm lại Cồn Long Vương.

Cồn Long Vương sắp nhảy vọt lên xe để ngăn cản Thượng Quan Kỳ, bỗng thấy một bóng người xông thẳng vào mình. Thân chưa nhảy tới, một luồng kinh lực đã xả đến trước.

Nguyên lúc Vân Cửu Long nhảy xổ tới Cồn Long Vương, thì đồng thời ông vận hết nội lực đánh ra một chưởng.

Cồn Long Vương cũng phóng chưởng ra để ngăn chưởng lực Vân Cửu Long.

Chưởng lực hai bên chạm nhau, hai người cùng vung lên. Cỗ Long Vương không tự chủ được phải lùi lại phía sau một bước.

Vân Cửu Long người còn đang lơ lửng trên không, phải xoay người đi mới hạ mình xuống được. Nhưng chân vừa chạm đất ông lại nhảy lên ngay. Cỗ Long Vương vừa cùng Vân đối một chưởng, biết chưởng lực Vân Cửu Long rất hùng hậu thì không khỏi kinh hãi, vì trước nay lão ít gặp tay kinh địch như vậy.

Lão vừa cự địch vừa lớn tiếng quát hỏi:

– Ngươi là ai

Vân Cửu Long cười lạt không đáp. Hai chưởng đánh ra theo thế liên hoàn toàn lực tấn công.

Hai tay cao thủ tuyệt thế tranh đấu với nhau đến giờ hết tài ba, chưởng phong phát ra vù vù. Chưởng đánh chỉ điểm cực kỳ ác liệt. Thật là một cuộc tranh đấu nguy hiểm ít thấy trong võ lâm.

Lại nói đến người áo đen tay cầm đôi thiết trượng gạt những mũi mâu ở bốn mặt chĩa vào trong xe, bọn thiết giáp kỵ sĩ bốn mặt lập tức mở cuộc xung kích.

Tiếng ngựa thét om sòm lẫn với ánh đao kiếm lấp lóe từ bốn mặt tám phương vây lại.

Gã áo đen phóng chân đá gãy hai cái ghế tre Bà già và cô gái đang ngồi trên ghế lăn ngay vào trong xe.

Gã áo đen múa tít cặp thiết trượng để chống với trường mâu bốn mặt. Bọn thiết giáp kỵ sĩ này đều là những tay dũng sĩ mà Cỗ Long Vương đã khổ tâm lựa chọn và đã trải qua bao chiến trận lâu ngày. Chúng giục ngựa sấn vào bao vây chiếc xe, vung trường mâu đánh tới tấp rất là ghê gớm. Gã áo đen giật được mấy cây mâu của địch, thế là trong tay đã có khí giới để ứng chiến.

Gã áo đen bị đánh vệt qua đang lúc nguy nan thì Thượng Quan Kỳ cấp đao từ trên không nhảy xuống mui xẹ

Thượng Quan Kỳ vung lưỡi kim đao ra chiêu Pháp Luân Cửu Chuyển. Đao chạm mâu loảng xoảng, mũi mâu đứt rớt xuống đất lả tả.

Gã áo đen chân tay cử động thong thả lại, bật lên tiếng cười, mở tấm khăn bịt mặt ra nói:

– Kỳ nhi! Võ công ngươi đã đến bậc này kia à?

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại vội la lên:

– Sư phụ?

Nguyên người áo đen đó chính là sư phụ Thượng Quan Kỳ tên gọi Diệp Nhất Bình.

Diệp Nhất Bình vội nói:

– Chỗ này tình thế rất nguy hiểm không cần thi lễ, cự địch mới là khẩn cấp.

Chúng ta không thể để cho sư mẫu sư muội bị thương được.

Thượng Quan Kỳ vừa vung kim đao như chớp nhoáng chặt đứt mấy mũi trường mâu đâm tới vừa hỏi:

– Sư phụ bảo sao

Diệp Nhất Bình cười nói:

– Vị thần tiêu lão nhân đó có ơn truyền nghệ cho ta, vậy phu nhân người, con gái người há không phải là sư mẫu, sư muội ta ư?

Thượng Quan Kỳ nghe nói ngẩn người ra, nghĩ thầm:

“Sư phụ cũng thờ Thần Tiêu Lão Nhân làm thầy, thì chúng ta thành ra có một món nợ rất hồ đồ, không biết tính toán thế nào cho mình bạch được”.

Bỗng thấy Diệp Nhất Bình tay cầm cây thiết trượng múa tít để ngăn chặn những mũi trường mâu tứ phía tua tủa đâm vào

Thượng Quan Kỳ vội vung kim đao lên trợ chiến.

Tiếng sắt tiếng vàng chạm nhau loảng xoảng. Mới trong khoảnh khắc mà

đã đen mấy chục trường mâu bị chặt đứt.

Nhưng những cây mâu của bọn thiết giáp kỵ sĩ dài đến trượng bảy trượng tám, dù có đứt mũi cũng còn dùng được.

Tiếng ngựa hí một lúc một rầm rộ, đất cát mù trời Bọn kỵ sĩ thiết giáp công kích mỗi lúc một mãnh liệt thêm.

Đúng lúc kịch chiến, đột nhiên tiếng còi trầm trầm nổi lên lọt vào tai Thượng Quan Kỳ biết rằng Cồn Long Vương rất nhiều nguy kế. Chàng vừa nghe tiếng còi nổi lên lọt vào tai, lập tức để ý nhìn ra thì thấy bọn áo đen đang ngồi thành hàng dưới đất cũng nhấp nhồm muốn đứng lên. Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm:

“Sư phụ mình dùng tiếng tiêu để dẫn dụ bọn áo đen này tới đây, nếu không thể kìm chế được bọn chúng thì thật là một mối vạ lớn”.

Bỗng nghe tiếng còi cao vọt lên, bọn áo đen đều đứng phất dậy.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin sư phụ Ở lại trên xe để bảo vệ cho sư mẫu cùng sư muội Đệ tử xuống đâm chết mấy tên kỵ sĩ.

Chàng không ngờ Diệp Nhất Bình trả lời, gạt mũi mâu ra rồi nhảy xuống xe. Thượng Quan Kỳ múa tít thanh kim đao thành một làn ánh sáng vàng chém luôn hai tên thiết giáp kỵ sĩ. Chàng đảo mắt nhìn thấy Vân Cửu Long đang đánh nhau với Cồn Long Vương vừa nhảy nhót ứng chiến vừa thổi còi. Từ lúc Thượng Quan Kỳ nhảy xuống xe, bọn kỵ sĩ cầm trường mâu tới tấp xông đánh chàng.

Bọn thiết giáp kỵ sĩ này đều mình mặc áo giáp đánh rất hung hăng mà không sợ chết. Thượng Quan Kỳ tuy ỷ vào thanh bảo đao sắc bén giết được mấy tên nhưng không tài nào ngăn nổi làn sóng người xô vào công kích.

Bất thành linh tiếng tiêu nổi lên. Tiếng tiêu vời vọi pha lẫn với tiếng còi lạnh lạnh.

Bọn áo đen vừa đứng dậy bị cả tiếng tiêu lẫn tiếng còi chi phối không biết theo bên nào. Chúng đứng ngẩn người ra không nhúc nhích.

Tiếng tiêu mỗi lúc một cao lên, véo von réo rắt, tiếng còi bị đè xuống dần dần.

Bọn thiết giáp kỵ sĩ dũng mãnh phi thường đang ào ào công kích như làn sóng dạt dào dần dần cũng bị tiếng tiêu cảm nhiễm. Thế công dần dần rã rời rồi sau ngừng hẳn lại.

Trên chiến trường chỉ còn lại Cỗ Long Vương cùng Vân Cửu Long đánh nhau quên chết.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên vung kim đao lên quát lớn:

– Cỗ Long Vương đã gây nên nhiều tội ác. Chúng ta không cần nói lệ luật giang hồ với lão, chỉ cần sớm trừ được lão để bớt cho nhân gian mối hại lớn. Chàng tung người nhảy lên cầm đao nhằm đâm vào sau lưng Cỗ Long Vương.

Cỗ Long Vương cầm cự với Vân Cửu Long đã gần trăm chiêu và chỉ ở thế quân bình không hơn không kém, trong lòng lão ngấm ngầm kinh hãi. Miệng lão huyết còi, hy vọng gọi được bọn áo đen xung quanh đến trợ chiến. Không ngờ tiếng tiêu của lão già tóc bạc đã cản trở chúng, mà cả đến đám thiết giáp kỵ sĩ đi theo.

Lão cũng bị tiếng tiêu cảm nhiễm luôn, chí phấn đấu dần dần rời rạc.

Nguyên lúc Cỗ Long Vương chiêu tập bọn thuộc hạ, rất sợ chúng phản nghịch, nên dùng thuốc kèm chế với mục đích để chúng liều chết cho mình. Nhưng bọn này phần nhiều là những nhân vật đã thành danh trong võ lâm và không thiếu chi người có tư cách quật cường. Họ biết rằng đã uống phải thứ thuốc kịch độc, đến kỳ sẽ phát ra, nhưng họ chẳng coi ra cái chết vào đâu vẫn cố ý kết bạn để chống đối lại Cỗ Long Vương, hoặc trốn đi một phương trời xa tắp để chờ ngày chất độc phát ra mà chết.

Cổn Long Vương vì việc này mà phải điên đầu, khổ tâm nghiên cứu, chế ra một thứ thuốc mê loạn thần trí. Khi người nào đã uống thì những khiêu linh mẫn bị bế tắc và tâm trí thành ra ngơ ngẩn.

Phương pháp này tuy có lợi cho Cổn Long Vương là không còn ai bội phản được nữa, nhưng bọn họ chỉ như thiên lôi, chỉ đâu đánh đấy. Tâm trí họ đã bị dược vật kìm chế biến thành si ngốc thì việc chỉ huy chúng rất là vất vả.

Cổn Long Vương là tay tài trí tuyệt luân, lão lại nghĩ ra biện pháp khác giản dị là huýt sáo để kìm chế họ và để họ hy sinh cho mình.

Nhưng việc đời hễ có lợi là tất có hại. Thuốc mê thần làm cho mất hết linh trí thì đồng thời cũng làm cho suy giảm võ công dần dần.

Thần Tiêu lão nhân sau khi từ biệt Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu cứu được một tay bản lãnh phi thường là Vân Cửu Long. Lão trị thương thế cho Vân rồi cùng Vân đến Cổn Long Vương phủ đề ngấm ngầm giám sát hành động của Cổn Long Vương, cũng là tìm cách khiến cho bọn thuộc hạ phản lại y. Lão Thần Tiêu phát giác ra những phương pháp mà Cổn Long Vương đã áp dụng để kềm chế thuộc hạ, liền tận tâm nghiên cứu những thanh âm của con người ghé gớm đó rồi phổ âm vào tiếng tiêu. Vì thế lão có thể dùng tiếng tiêu để chi phối hành động của bọn thuộc hạ Cổn Long Vương.

Nhắc lại Thượng Quan Kỳ xông vào vòng chiến, liên hiệp với Vân Cửu Long để đánh Cổn Long Vương.

Lập tức Cổn Long Vương lâm vào tình thế nguy bách đến nơi, chân tay luống cuống.

Nên biết Vân Cửu Long nguyên đã là một tay lãnh tụ có danh tiếng trên đám giang hồ, ngang với Cổn Long Vương cùng Âu Dương Thống. Gần đây Vân lại được Thần Tiêu lão nhân truyền thụ tuyệt kỹ cho, nên võ công Vân tiến bộ rất nhiều. Vân Cửu Long sẵn mối hận thấu xương với Cổn Long Vương nên ra tay cực kỳ biếm độc. Thêm vào đó, lại có Thượng Quan Kỳ đến trợ

chiến. Dù Cỗn Long Vương có kiêu hùng đến đâu chẳng nữa cũng không thể chống nổi hai tay trác tuyệt tấn công như vũ bão

Lúc này bọn thiết giáp kỵ sĩ đã hoàn toàn dừng tay Diệp Nhất Bình ung dung cứu hai mẹ của phu nhân ra khỏi trùng vi đưa lại bên Thần Tiêu lão nhân nói:

– Nhờ oai thần của sư phụ, sư mẫu và sư muội không hề may mắn bị thương.

Thần Tiêu lão nhân từ từ quay lại nhìn vợ con, buồn rầu thở dài nói:

– Chúng bị trúng độc rất nặng, chẳng hiểu còn chữa được nữa hay không?

Diệp Nhất Bình nói:

– Người lành tất có trời che chở, chắc là cứu được.

Lão Thần Tiêu tủm tỉm cười rồi lại giơ tay lên thổi tiêu

Bọn thiết giáp kỵ sĩ của Cỗn Long Vương đã hoàn bị tiếng tiêu kèm chế, dừng tay rồi

Giữa cánh đồng rộng bát ngát có vô số người nhưng chỉ còn lại Cỗn Long Vương chiến đấu với Vân Cửu Long và Thượng Quan Kỳ mà thôi

Cỗn Long Vương tuy là tay võ công giỏi nhất thiên hạ, nhưng mấy năm gần đây, y tửu sắc quá độ có ảnh hưởng đến võ công, bây giờ y bị Vân Cửu Long cùng Thượng Quan Kỳ hai người hợp lực đánh rất quá, dần dần không chống cự nổi Y đâm ra hoang mang. Trong lúc hoảng hốt, y bị Vân Cửu Long đánh trúng một chưởng vào bả vai Thượng Quan Kỳ cũng ra chiêu Nộ Ba Hoàn Thủ chém tạt ngang.

Cỗn Long Vương cúi đầu xuống tránh khỏi thế đao nhưng tấm khăn xanh bịt lấy mớ tóc hoa râm bị lưỡi đao của Thượng Quan Kỳ hót rơi xông đất chỉ còn sai nửa tác là nửa cái đầu Cỗn Long Vương bị hót đi Cỗn Long Vương thấy mình khác nào con cá mắc lưới nếu không trốn chạy thì e rằng không còn có cơ hội nào khác nữa Y cố nhin đau phóng ra một chưởng bức bách

Vân Cửu Long lùi lại hai bước rồi mượn đà xoay mình nhảy ra ngoài vòng chiến.

Thượng Quan Kỳ cả giận quát lên:

– Mi toan trốn chạy Mi gây nên tội ác đã nhiều, hôm nay là ngày đền tội
Chàng vừa quát vừa nhảy xổ lại, vung da chém tới Cỗ Long Vương rung cổ tay một cái, bỗng nổ bùng một tiếng rồi một làn khói xanh tỏa ra

Thượng Quan Kỳ chẳng hiểu làn khói này có độc không, không dám xô lại gần, vận động kinh lực đề khí lướt tránh chiều khói ra xa ngoài hai trượng.

Đến lúc khói tan thì Cỗ Long Vương đã mất hút.

Vân Cửu Long kinh nghiệm nhiều hơn, đảo mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Cỗ Long Vương đã đứng thẳng người lên chạy về phía chính Nam.

Thượng Quan Kỳ vung thanh kim đao lên nói:

– Vân sư huynh! Đuổi theo y!

Vân Cửu Long gật đầu rồi hai người cùng rượt theo Cỗ Long Vương.

Bỗng nghe lão Thần Tiêu lớn tiếng gọi:

– Quân giặc đã đến bước đường cùng, chớ nên đuổi theo, chạy về cho mau!

Thượng Quan Kỳ, Vân Cửu Long đồng thời đề chân khí xuống dừng bước lại

Lão Thần Tiêu khề thờ dài nói:

– Con cuốn chiếu có trăm chân, nên chết không cứng đờ, huống chi Cỗ Long Vương mới bị đại bại có lần đầu Y còn tiềm lực vô cùng tận, nếu các người đuổi theo trúng kế mai phục của y, thì cuộc thắng này không thể bù lại sự thất bại

Vân Cửu Long nói:

Lời sư phụ giáo huấn thật là đích đáng, đối với kẻ thù hung cực ác, mình không nên khinh xuất.

Lão Thần Tiêu nhìn vợ con nói:

– Mẹ con nàng còn sống được trên thế gian thì thật là một việc ta không thể ngờ tới! Mưu sâu của Cỗ Long Vương quả nhiên còn hơn ta nhiều. Ta đành thay đổi kế hoạch cứu mẹ con nàng đã.

Vân Cửu Long trong lòng rung động nghĩ thầm:

– Cỗ Long Vương tung hoành thiên hạ mấy chục năm nay, hào khí ngất trời, lông cánh đầy đủ. Bọn thủ hạ liều mình vì y kẻ có hàng ngàn, Đông, Tây, Nam, Bắc bốn đại hầu tước đều là những tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm. Hiện giờ những nhân vật có thể chế phục được bọn họ, thực chẳng có mấy. Nếu sư phụ bỏ đi thì đại sự hỏng hết”.

Tuy trong lòng Vân chấn động dị thường nhưng không dám can ngăn sự việc sư phụ đem sư mẫu cùng sư muội đi cửa chùa Ông đành lặng thinh không dám nói gì.

Diệp Nhất Bình thấy Vân Cửu Long lặng lẽ cũng không dám lên tiếng.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói:

– Sư phụ nghĩ cách chữa thương thế cho sư mẫu, sư muội là phải. Nhưng hiện giờ chỉ có tiếng tiêu của sư phụ mới kèm chế được bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương. Sư phụ đi rồi, bỏ lại bàn cờ đương đánh dở thì ai là người thay thế để kết liễu cuộc cờ này?

Lão thần Tiêu đáp:

– Người cùng Vân trang chúa và Diệp đại hiệp.

Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình đều mang ơn cứu mạng của lão, lại nghĩ đến anh lão truyền dạy tuyệt kỹ đã bái lão làm thầy, nhưng lão vẫn không thừa nhận và cũng không cự tuyệt.

Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình kêu lão bằng sư phụ. Nhưng lão lại gọi hai người là Vân trang chúa và Diệp đại hiệp.

Thượng Quan Kỳ chau mày lắm bẫm:

“Những kiểu xưng hô này mới thật kỳ cục. Một người kêu bằng đại sư phụ,

một người lại xưng lô trang chúa, đại hiệp.

Hỡi ôi! Cái lối hồ đồ này biết tính sao đây”?

Vân Cửu Long khẽ thờ dài nói:

– Sư phụ! Đệ tử có mấy lời kể ra không đáng nói, nhưng cứ để ứng trong cổ họng cũng không chịu được.

Lão Thần Tiêu hỏi:

– Điều gì?

Vân Cửu Long nói:

– Côn Long Vương tuy bản lĩnh cao cường, nhưng đệ tử được ân sư truyền thụ võ công đã có thể cùng y kháng cự. Chỉ còn sợ bọn thuộc hạ y uống phải thuốc mê, nên thần trí mất hết linh mẫn. Chúng liều mình cho y chẳng kể gì đến sống chết. Đệ tử không có cách nào đối phó được mà Cùng Gia Bang có dốc toàn lực cũng không kháng cự nổi

Vân Cửu Long thờ dài nói tiếp:

– Hiện giờ Côn Long Vương bị thua luôn mấy trận, lại càng hung dữ. Nay lại thế nào y cũng huy động toàn lực để tàn sát võ lâm. Thời gian cấp bách lắm rồi, dù bọn đệ tử có hội họp với bang chúa Cùng Gia Bang mời phái Thiếu Lâm cùng các phái lớn tương trợ, thì trận ác chiến này sẽ khốc liệt đến chừng nào Trong mười người phải chết đến bảy tám. Sư phụ vốn lòng từ bi, lẽ đâu chẳng tìm cách giải trừ biến nạn cho võ lâm.

Lão Thần Tiêu hai mắt phóng hào quang như điện, đảo nhìn bọn Vân Cửu Long hỏi:

– Các vị hân đã biết ta đã phải khổ tâm nghiên cứu những môn tuyệt kỹ để truyền thụ cho các vị là có dụng ý gì?

Vân Cửu Long, Thượng Quan Kỳ đồng thanh đáp:

– Đệ tử thật chưa biết.

Lão Thần Tiêu nói:

– Kể về võ công hoặc giả ta có hơn Cỗ Long Vương, song cặp giò đã bị tàn phế, hành động khó khăn thực không có cách nào động thủ với y được. Ta hy vọng ở các vị thay ta kháng cự Cỗ Long Vương nên mới truyền dụ võ công cho các vị.

Vì thời gian cấp bách quá không cho phép ta tìm kiếm một gã đệ tử thừa kế. Các vị đều có căn bản võ công, chỉ cần ta truyền chiêu thuật cho là đủ. Hơn nữa các vị đã tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm. Về oai danh trên chốn giang hồ các vị còn hơn ta nhiều

Vân Cửu Long nói:

– Những cái hư danh đó chẳng ích gì. Về thực lực đệ tử bì với sư phụ thế nào được.

Lão Thần Tiêu thở dài nói:

– Cỗ Long Vương chưa động thủ với ta bao giờ mà lòng y vẫn nơm nớp sợ ta. Nhưng nếu y giao đấu với ta thật sự, y tất không sợ nữa

Lão Thần Tiêu lại đảo mắt nhìn Vân Cửu Long đến Thượng Quan Kỳ qua Diệp Nhất Bình rồi nói:

– Bây giờ ta chia ra truyền thụ cho các người mỗi người một môn cho lệ.

Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình đồng thanh nói:

– Ân thâm nghĩa nặng, bọn đệ tử biết lấy chi báo đáp?

Lão Thần Tiêu quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Kỳ nhi! Người thông tuệ khác thường lại hiểu âm thuật. Vậy ta truyền thụ tiếng tiêu đồng cho người

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử không hiểu khúc điệu

Lão Thần Tiêu nói:

– Ta dạy người cách hàng phục bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương, bất quá chỉ có mấy cung rất giản dị, chỉ một lúc là xong. Còn như muốn thổi cao đến

mực xuất thần nhập hóa thì cái đó là việc của người tự luyện lấy

Nét mặt sầu khổ của lão thoáng lộ vẻ vui tươi, lão nói:

– Ta xét người thường bị làm lớn, tỷ như làm kết giao với Cỗ Long Vương để rước lấy cái đầu khổ suất đời Nhưng về võ công cùng âm thuật thì quả ta có một thiên tính đặc biệt. Ta đã nếm qua những ngày khoái lạc của đời người, thú vui cùng vợ con trong cảnh điền viên. Ta cũng trải qua cảnh thê lương tịch mịch sống cuộc đời bi thảm, ẩn cư trong một ngôi chùa cổ chốn hoang sơn, quanh năm bạn với chim rừng dã thú cùng bao nhiêu xác chết của các nhà sư..

Thượng Quan Kỳ toan hỏi lại lão Thần Tiêu, nhưng thấy lão đang cao hứng nên đành im miệng.

Vân Cửu Long nói:

– Tài năng cùng trí tuệ của sư phụ vượt mức người thường. Bọn đệ tử muôn phần không kịp một.

Lão thần Tiêu nói:

– Ta chẳng lấy chuyện sáng chế ra mấy chiêu thuật làm vinh hạnh...

Lão giờ ông tiêu lên nói:

– Ông tiêu này mới chính là điều vẻ vang nhất cho ta Nó để lại vĩnh viễn trên thế gian những khúc nhạc do ta sáng chế ra

Ba người thấy lão nói một cách trịnh trọng, bất giác chú ý nhìn thì ông tiêu đồng chỉ ngón chừng thước hai Cúi bệ ngoài thì trừ cái ngón ra nó không có cái chi khác lạ.

Lão thần Tiêu ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Ông tiêu này tuy coi không có gì khác lạ, thực ra nó đã làm ta phí bao nhiêu tâm huyết. Trừ cái vỏ ngoài bằng đồng, bên trong còn có chiếc ống đồng nữa Vì thế ta đặt tên cho nó là Song quân tiêu

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước kia sư phụ vẫn ham mê thổi tiêu chứ?

Lão Thần Tiêu đáp:

– Cố nhiên rồi, không thì sao người đời tặng cho ta cái tên là “Thần Tiêu Sinh”!

Lão Thần Tiêu nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Ống tiêu này của ta có ba điểm khác thường. Điểm thứ nhất là người không giỏi nội công thì không có cách nào thổi nên tiếng. Điểm thứ hai là đồng thời thổi ra hai thanh âm khác nhau. Điểm thứ ba là có thể sử dụng làm một thứ binh khí kỳ lạ.

Lão Thần Tiêu cầm ống tiêu nhắc lên nhắc xuống chú ý nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Bữa nay ta truyền ống tiêu này cho ngươi rồi có thể coi là tâm nguyện ta đã thỏa mãn. Từ đây về sau, trên chốn giang hồ không còn “Thần Tiêu Sinh” nữa.

Vân Cửu Long bồi hồi vội nói:

– Sư phụ!

Thần Tiêu Sinh khoát tay ra hiệu cho Vân Cửu Long ngồi yên rồi nói tiếp:

– Ta chưa tự tử đâu!

Lão nhìn lão thê và nhi nữ nói:

– Ta dẫn chúng đến một nơi ít có vết chân người qua lại để tìm cách giải độc cho chúng đã. Nếu giải được thì vợ chồng cha con còn được hưởng cuộc đời an lạc trong những ngày tàn, mà không chữa được cho chúng thì cũng phải ở liền với chúng không rời nửa bước.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu nói:

– Lòng thành của sư phụ có thể lay động trời đất, cảm xúc quỷ thần.

Thần Tiêu Sinh nói:

– Ta hy vọng rằng đêm nay có thể lên đường. Thời giờ cấp bách lắm rồi!

Các người mau mau ngồi xuống vận khí điều dưỡng khôi trong tạp niệm, để ta truyền thụ võ công cho

Vân Cửu Long hỏi:

– Còn bọn áo đen này thì sao

Thần Tiêu Sinh đáp:

– Vừa rồi Còn Long Vương đã huyết còi để cho chúng xuất động, ta không chịu, dùng tiếng tiêu phản kích ngay, hy vọng rằng họ phân biệt âm luật tiếng tiêu với tiếng còi của lão

Vân Cửu Long cả mừng hỏi:

– Nếu bọn họ tìm ra được âm luật thì sư phụ dùng tiếng tiêu để chỉ huy bọn họ được và như vậy trăm ngàn thuộc hạ Còn Long Vương sẽ bị bên ta sử dụng phải không?

Thần Tiêu Sinh đáp:

– Đúng thế! Ta có ý định như vậy

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

– Nhưng hiện giờ thì chưa nắm vững phần nào Vạn nhất mà ta tính lầm, thì cho bọn chúng ra tay đánh lại mình. Chẳng hóa ra khéo quá trình vụng ư? Vậy hãy kiểm duyệt bọn chúng trước cho chắc hơn.

Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình, Thượng Quan Kỳ nhất tề ra tay, chỉ trong thời gian uống cạn tuần trà, là điểm huyết xong hết thấy bọn áo đen trên trường đấu

Thần Tiêu Sinh truyền cho Vân Cửu Long chín chiêu chưởng pháp, lại truyền cho Diệp Nhất Bình năm chiêu đao pháp.

Hai người học được chưởng và đao rồi, lập tức tự rèn luyện lấy

Thần Tiêu Sinh đặt nhiên dùng tay thay chân nhảy một cái ra mấy trượng đến dưới một gốc cây Đột nhiên lão tung mình nhảy lên ngọn cây, giơ tay ra với Thượng Quan Kỳ nói:

– Kỳ nhi! Lên đây mau!

Thượng Quan Kỳ vâng lời chạy ra nhảy lên cây

Thần Tiêu Sinh nói:

– Chúng ta ở trên cây vừa trông được xa hơn lại vừa tĩnh mịch, học thổi tiêu ở đây rất tốt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư phụ nói phải lắm!

Thần Tiêu Sinh nói:

– Bây giờ bắt đầu học cách trị thương.

Thượng Quan Kỳ để hết tâm trí vào học tập. Vì chàng sẵn có căn bản lại có thiên tư nên rất chóng tiến bộ.

Thần Tiêu Sinh ngẩng đầu trông chiều trời cả mừng nói:

– Xem chừng đến đêm ta có thể ra đi được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đệ tử học có chóng không?

Thần Tiêu Sinh đáp:

– Chóng lắm! Đêm nay ta cùng sư mẫu, sư muội người vào khoảng giờ tý có lẽ đã xa đây đến hàng trăm dặm rồi..

Vẻ mặt lão rất vui tươi Nói xong lão buông tiếng cả cười

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 110

Tiếng Kêu Thần Truyền Lại Thế Gian

Thôi ông tiêu đồng thật là mệt sức, Thượng Quan Kỳ mới thổi một hồi đã thở lên hồng hộc. Chàng cất ông tiêu đi, ngoảnh đầu trông ra, bỗng thấy mấy bóng người từ phương chính tây đang vội vàng chạy tới thì không khỏi hồi hộp, nghĩ thầm:

Bọn này chưa hiểu là bạn hay là thù. Công chúa Thanh Bình bị ta điểm huyết chưa tỉnh. Vân Trang chúa cùng ân sư ta đang mê man trong việc luyện võ.

Bây giờ biết làm thế nào?

Mấy bóng người này đi cực nhanh, Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ thì họ đã gần đến nơi chỉ còn cách chừng bảy trăm trượng.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã nhìn rõ thì chính là Tả Hữu Nhị Đồng, cùng Thiên Mộc Đại sư và bọn Ngũ Anh. Chàng bất giác cả mừng lớn tiếng gọi: – Tiểu đệ là Thượng Quan Kỳ ở đây.

Tả Hữu Nhị Đồng dừng bước, ngoảnh nhìn bốn phía một hồi rồi cất tiếng gọi:

– Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ từ trên cây nhảy xuống nói:

– Tiểu đệ Ở đây mà?

Tả Hữu Nhị Đồng lật đật chạy đến nói:

– May quá! Lại được gặp Thượng Quan huynh ở đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có chuyện chi vậy?

Tả đồng đáp:

– Nếu không tìm thấy Thượng Quan huynh thì anh em tôi khó lòng còn trở về được để ra mắt Bang chúa nữa.

Hữu đồng nói tiếp:

– Liên cô nương đã đem hết những người tinh nhuệ trong bang để quyết chiến một trận với Đông Bình Hầu.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi:

– Bên nào thắng?

Tả Đồng đáp:

– Cố nhiên là bên ta thắng. Liên cô nương diệu toán như thần, (bố trí mai phục bốn ngả đường), trước tiên đánh cho tan nát những tay cao thủ dưới trướng Đông Bình Hầu rồi mới cùng lão khai chiến. Những người bên ta chiến đấu hăng hái, chỉ đánh một trận đã được toàn thắng. Đông Bình Hầu dẫn năm mươi tên tùy tùng mà chỉ còn lại sáu bảy tên phá vòng vây chạy đi.

Hữu đồng nói tiếp:

– Trận đánh này thật vẻ vang vô cùng, chẳng những đánh lui được một đội quân của Cỗn Long Vương mà lại là trận được to nhất trong bao nhiêu trận chiến đấu với phe Cỗn Long Vương. Trận này khiến cho đệ tử trong bang càng thêm phần tự tin, chí phấn đấu nổi lên bừng bừng.

Tả đồng lại nói tiếp:

– Thượng Quan huynh! Bang chúa phái chúng tôi đi tìm thấy Thượng Quan huynh và dặn lập tức mời về tông đường tương kiến. Chúng tôi không dám

nói chuyện đông dài nhiều nữa.

Thượng Quan Kỳ nhìn mấy trăm tên áo đen bị điểm huyết nằm la liệt dưới đất không khỏi ngẩn ngơ nói thào:

– Trong bọn người này hoặc giả cũng có kẻ đầy tội ác thì mình có giết đi cũng chúng oan gì. Nhưng phần nhiều là những kẻ vô tội. Nếu chẳng trắng đen tiêu diệt hết cả thì tàn nhẫn quá, mà tha chúng lại sợ Cỗ Long Vương thu dụng hết. Chàng chưa biết quyết định ra sao, trăm ngàn không nói gì. Lúc này Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình đều đã tỉnh táo, nhìn bọn Tả Hữu nhị đồng đang xuất thần.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên hỏi xen vào:

– Thượng Quan đại hiệp! Phải chăng đại hiệp chưa biết xử trí với bọn này ra sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chính thế! Đại sư có cao kiến gì không?

Thiên Mộc Đại sư nói:

– Liên cô nương xuất thân là môn hạ Cỗ Long Vương, hoặc giả nàng có cách đối phó. Chỉ bằng đem bọn này về giao nộp cho nàng xử trí.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Bọn người này đều do Cỗ Long Vương bố trí mai phục trong đám cỏ rậm để ngấm ngấm hộ vệ cho lão, nếu họ không phải là những cao thủ bậc nhất, thì bản lĩnh chắc cũng vào hạng khá. Vạn nhất mà Liên Tuyết Kiều không xử trí được họ, tất bị Cỗ Long Vương lại lấy đi.

Chàng đang ngẫm nghĩ bỗng thấy thanh âm Thân Tiêu Sinh lọt vào tai nói:

– Kỳ nhi! Ta trù tính giúp ngươi. Ngươi có thể dùng tiếng tiêu để kiềm chế họ, chỉ cần mấy âm điệu rất đơn giản là dẫn bọn họ đi được ngay! Lúc này ta bực mình không thể mọc cánh để đem sư mẫu và sư muội người dời khỏi nơi đây.

Chúng ta không cần phải từ giã nhau nữa Người dẫn bọn họ đi luôn.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn, trong dạ phân vân không biết làm thế nào cho tiện. Bỗng thấy Vân Cửu Long rảo bước chạy lại khẽ nói:

– Sư phụ dùng phép truyền âm bảo chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng nghe thấy rồi, còn đang khó nghĩ đây.

Vân Cửu Long nói:

– Ý sư phụ quyết rồi, chúng ta không lưu người được nữa đâu Hậu hội còn dài, chờ tru diệt xong Côn Long Vương, chúng ta sẽ đi tìm người cũng chưa muộn.

Đứng trước hoàn cảnh này, ta không nên trái ý sư phụ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vâng. Vậy chúng ta lên đường. Vân đại ca cùng đi với tiểu đệ được chăng?

Vân Cửu Long nói:

– Ta cũng muốn yết kiến Âu Dương Bang chủ vậy cùng đi với nhau cho tiện.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có nên đem công chúa Thanh Bình đi không?

Vân Cửu Long nói – Nàng trải qua bao nhiêu phen ma chiết, đối với những điều ân oán xưa kia lòng ta đã lạnh nhạt rồi Ta tự tin rằng đủ sức nhẫn nại, dù nàng có mắng ta mấy câu hay đánh ta mấy quyền ta cũng đủ sức ráng chịu Hiền đệ Ở giữa giảng hòa mấy câu cởi mở oán thù chớ Vậy cứ đưa cả nàng đi!

Ngừng một lát Vân Cửu Long lại nói tiếp:

– Sư phụ đã không muốn cho ta gặp mặt nữa thì ta không nên miễn cưỡng trái ý. Nhưng còn sư mẫu bên kia, chúng ta hãy vào lạy tạ để ngỏ đôi lời từ

biệt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vân sư huynh nói phải lắm!

Hai người song song chạy đến trước mặt bà già đang ngồi ngơ ngẩn. Hai người lạy phục xuống nói:

– Sư mẫu! Xin sư mẫu nhận cho bọn đệ tử một lạy này

Bà già từ từ quay đầu lại, trông hai người một cái rồi ngoảnh đầu nhìn đám mây trắng kia băng lãng bên trời

Diệp Nhất Bình thấy hai người phục lạy, cũng phục xuống lạy theo

Ba người lạy xong đứng dậy. Thượng Quan Kỳ giải khai huyết đạo cho công chúa Thanh Bình.

Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình thì nhảy vào giữa đám đại hán áo đen phóng chưởng, chỉ thanh như chớp cho bọn họ tỉnh lại

Công chúa Thanh Bình mở bừng hai mắt nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

– Cỗ Long Vương chạy rồi ư?

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão chạy rồi! Bây giờ chúng tôi muốn đến Cùng gia Bang, cô nương định thế nào

Công chúa Thanh Bình nói:

– Ta cũng đi với người! Bất luận người đi đâu ta có thể đi theo tới đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hay lắm! Chúng ta thượng lộ ngay bây giờ. Đột nhiên chàng để ông tiêu đồng lên miệng thổi

Thật là kỳ lạ! Bọn đại hán áo đen nghe tiếng tiêu lập tức kéo theo liền.

Vân Cửu Long khẽ bảo Diệp Nhất Bình:

– Diệp huynh! Thượng Quan sư đệ mới được sư phụ truyền thụ cách thổi tiêu này, e rằng chưa được tinh vi bằng sư phụ. Bọn này thần trí mê muội,

vạn nhất là không thể kiềm chế được chúng, tất sinh đại loạn. Vậy chúng ta chia nhau đi sát hai bên. Hễ thấy xảy ra sự gì bất trắc là lập tức hạ thủ đánh chết ngay, để tránh khỏi mối đại họa

Diệp Nhất Bình nói:

– Tiểu huynh xin theo lời

Tả hữu nhị Đồng cầm kiếm đi trước mở đường.

Thượng Quan Kỳ thổi ống tiêu đi sau hai người Thanh Bình công chúa theo sát Thượng Quan Kỳ.

Thiên Mộc đại sư cùng bọn Ngũ Anh rút binh khí cầm tay đi đoạn hậu

Diệp Nhất Bình cùng Vân Cửu Long thì đi kèm hai bên bọn đại hán áo đen.

Thượng Quan Kỳ vừa đi vừa nhìn lại gốc cây lớn ra chiều lưu luyến.

Đột nhiên chàng nghe tiếng sư phụ rót vào tai:

– Kỳ nhi! Con đừng quay đầu nhìn lại nữa Đi lẹ lên! Ta mong rằng tuyệt kỹ về thần tiêu của ta sẽ do con phát huy thêm phần rực rỡ và trường tồn mãi mãi trong võ lâm.

Thượng Quan Kỳ rào rạt trong lòng đôi dòng lệ tuôn rơi lã chã.

Công Chúa Thanh Bình thấy chàng khóc lấy làm lạ hỏi:

– Sao ngươi lại khóc?

Nguyên Thần tiêu Lão nhân sử dụng thuật “truyền âm”, trừ Thượng Quan Kỳ ra không còn ai nghe rõ.

Thượng Quan Kỳ miệng bận thổi tiêu đồng, không nói được mà cũng không ngừng tay lại để lau nước mắt được. Công chúa Thanh Bình lấy khăn trong mình ra giot những ngón tay ngọc nhỏ nhắn xinh đẹp lên lau nước mắt cho chàng.

Đoàn người rầm rộ đi một hồi đã được hơn mười dặm mà vẫn không thấy bọn thuộc hạ Cỗn Long Vương ngăn cản.

Thượng Quan Kỳ thổi tiêu mỗi lúc một thạo hơn. Bọn áo đen bị tiếng tiêu

kiềm chế, thuần tính dị thường.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy chân lực hao tổn không kế tiếp được, tiếng tiêu đồng dần dần thấp xuống.

Công chúa Thanh Bình nghe tiếng chàng thở hồng hộc, không nhịn được nói:

– Không thôi nữa, hãy nghỉ một lúc đã!

Thượng Quan Kỳ muốn thôi nữa cũng không được theo lời nàng bỏ ống tiêu xuống.

Công chúa Thanh Bình long lanh cặp mắt cả mừng nói:

– Ủa! Người đã chịu nghe lời ta rồi ư?

Thượng Quan Kỳ thấy tinh thần mình cực kỳ mệt nhọc, thoáng lộ một nụ cười uể oải không nói gì.

Tả đồng đột nhiên xoay mình chạy lại đến gần Thượng Quan Kỳ vưng trường kiếm lên trở vào khu rừng rậm ở đằng xa nói:

– Gần đến nơi rồi! Đại trại Cùng Gia Bang chúng ta ở trong khu rừng kia. Bỗng thấy bóng người nhấp nhô, trong bụi rậm, mười mấy đại hán áo sắc tro đứng dậy.

Tả đồng biết rằng bọn chúng đã nhìn thấy toán người áo đen đi sau nên sinh lòng ngờ vực. Gã vội chấp tay nói:

– Các huynh đệ! Bọn này là thuộc hạ Côn Long Vương do chúng ta cướp về. Bọn họ đã bị kiềm chế, xin các vị yên tâm trở về vị trí đi.

Gã vừa nói một câu như vậy bọn áo sắc tro quả nhiên lại ẩn vào đám cỏ rậm. Đi chừng hơn mười dặm nữa thấy ba mươi mấy người ra nghênh tiếp. Đó chính là những phần tử tinh nhuệ trong Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang.

Tả Hữu nhị đồng chạy lại nghênh tiếp cùng nhau thương lượng một hồi. Gã quay trở lại khẽ nói với Thượng Quan Kỳ:

– Tứ Thập Bát Kiệt trải qua một trận chiến bại trước trở về điều dưỡng trong một thời gian. Những người bị trọng thương đưa về đại trại Còn lại ba mươi sáu người đổi tên là Tam Thập Lục Hữu, bọn này đã được Đường tiên sinh huấn luyện kỹ càng giữ phép rất nghiêm, các đệ tử Cùng Gia Bang đều đem lòng kính sợ bọn họ.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Họ không cho đi qua chăng?

Tả đồng đáp:

– Bọn họ bảo tiến thêm lên chút nữa là đến gần đại doanh Cùng Gia Bang thì phải lưu bọn áo đen lại Họ chưa được lệnh dụ của Bang chúa cùng Liên cô nương, không thể cho chúng tiến vào được.

Hữu đồng nói:

– Nhưng lưu họ lại đây, há chẳng nguy hại hơn ư? Không có tiếng tiêu của Thượng Quan huynh kiểm chế thì chúng chẳng khác chi một đàn mãnh hổ.

Tả đồng thở dài nói:

– Tam Thập Lục Hữu giữ phép rất nghiêm mật, không chịu thông cảm cho, thế mới khó chứ?

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Điều đó ta không thể tránh họ được. Bỗng nghe có thanh âm lạnh lạnh gọi to:

– Đại ca về đây ư?

Một bóng người lướt nhanh như chim ưng, chớp mắt đã đến nơi thính là Viên Hiếu Gã thiếu niên nửa người nửa vượn này, dường như rất căm hận bọn thuộc hạ

Côn Long Vương. Hai mắt gã nảy lửa nhìn chăm chú vào bọn áo đen. Trên đôi mắt đờ đờ sát khí, như chỉ chực ra tay

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Viên đệ! Liên cô nương vẫn mạnh giỏi chứ?

Viên Hiếu đáp:

– Cô nương vẫn như thường. Chúng tôi thường nhắc tới đại ca luôn.

Thượng Quan Kỳ cười nhạt, quay lại nhìn bọn áo đen nói:

– Bọn này đã mất hết năng lực phản kháng, bắt tất phải lo ngại

Viên Hiếu lấy làm lạ hỏi:

– Chúng không phải là đội thị vệ áo đen dưới trướng Cỗ Long Vương ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng đó! Nhưng chúng đã bị ta thu phục rồi

Viên Hiếu nói:

– Quả có việc ấy ư? Đệ thử lại coi

Gã rảo bước tiến gần lại Bọn người áo đen giương mắt tròn xoe nhìn Viên Hiếu Nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Viên Hiếu giơ tay phải lên phóng chưởng đánh ra

Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm. Một gã áo đen bị hất tung lên rơi xuống ngoài một trượng, thất khiếu chảy máu ra, chết ngay lập tức.

Bọn áo đen tuy thần trí mê man, song đối với cái chết của người đồng bọn, tựa hồ cũng cảm xúc, đã thấy chúng hơi nhốn nháo

Viên Hiếu vung cả hai tay phóng chưởng ra liên tiếp. Người bay ra ngoài xa ngã xuống huỳnh huych, chỉ trong khoảnh khắc Viên Hiếu đánh chết bốn năm tên.

Thượng Quan Kỳ thấy gã tàn sát ghê gớm, trong lòng rung động, muốn cất tiếng ngăn trở thì Viên Hiếu đã dừng tay nói:

– Sao bọn này không chịu đánh lại

Tả đồng nói:

– Bọn chúng đã bị tiếng tiêu của Thượng Quan huynh kiềm chế.

Viên Hiếu nói:

– Tôi không tin như vậy

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu Viên đệ không tin ta thử làm cho đệ coi

Nói xong chàng cầm ống tiêu đưa lên miệng thổi ba hồi

Bọn áo đen nghe tiếng tiêu lục đục ngồi cả xuống.

Viên Hiếu rất lấy làm kỳ, ngẩn ngơ nhìn bọn áo đen một hồi rồi lớn tiếng nói:

– Đệ về nói cho Liên cô nương hay

Gã tung người nhảy lên một cái đã vọt ra xa ngoài ba trượng.

Thượng Quan Kỳ thấy Viên Hiếu thân pháp tiến bộ rất mau và hiểu biết hơn trước nhiều nên chàng rất tin cậy gã.

Vân Cửu Long đột nhiên rảo bước chạy lại hỏi:

– Sư đệ để bọn chúng ngồi đây được không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiểu đệ cũng không biết chúng ngồi lâu rồi sẽ ra sao

Tả đồng nói:

– Chúng ta hãy đi báo kiến Âu Dương bang chúa đã rồi sẽ liệu Nơi đây có Tam Thập Lục Hữu phòng giữ, dù cho chúng có biến tính cũng không đáng ngại lắm, chúng ta nên đi ngay!

Thượng Quan Kỳ quay lại ngó Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình nói:

– Như thế cũng phải

Rồi chàng đi trước, mấy người theo sau

Bọn người vừa đi vào một khu rừng đã trông thấy mấy gian nhà tranh ngay trước mắt.

Thiết Vệ Chu Đại Chí phưỡn ngực đi ra nói:

– Bang chúa không được rảnh, sai tôi ra đón chư vị vào Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bang chúa hiện giờ ở đâu

Chu Đại Chí đưa tay trở căn nhà cách đó chừng bảy tám thước nói:

– Ở trong tòa nhà tranh kia

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Vân Cửu Long, chưa kịp mở miệng, thì Vân đã cười nói:

– Sư đệ! Chúng ta cùng vào cả.

Mấy người này có địa vị rất cao trong chốn giang hồ, ai cũng tưởng họ giữ vẻ mặt trịnh trọng nào ngờ Vân Cửu Long sau khi trải qua nhiều biến cố, đã phể bỏ hư danh khách sáo

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Đại ca độ lượng hơn người, tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Vân Cửu Long nói:

– Cái hư danh đã làm cho con người phải làm lỡ. Ngày nọ nếu ta không đề tâm đến cái danh hão, thì việc gì đến nỗi tình thế giang hồ phải lộn xộn như ngày nay

Đoàn người kéo vào tòa nhà tranh. Trong nhà rất đông người dường như đang thương nghị việc lớn.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn thấy Âu Dương Thống ngồi chủ tọa, kế đến võ tướng Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng, Hà Quả Phụ, Khương Sĩ Ân, Thiết Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm, Viên Hiếu, Liên Tuyết Kiều Ngoài ra còn năm người chưa biết là ai Trong năm người này thì có ba đại hán trạc tuổi bốn mươi và hai lão già chừng bảy chục.

Âu Dương Thống quay ra nhìn thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy hỏi:

– Máy vị đây là...

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình thi lễ chào Âu Dương Thống rồi nhìn Vân Cửu Long giới thiệu:

– Vị này ở Giang Nam, nổi danh đệ nhất trang chúa, tên gọi Vân Cửu Long.

Âu Dương Thống đứng dậy, hai mắt chăm chú nhìn Vân Cửu Long nói:

– Vân huynh vẫn mạnh giỏi đấy ả Đệ đã phái người đến bảo trang thăm hỏi
Vân Cửu Long nói:

– Xin Bang chúa ngồi xuống tiếp tục thương nghị việc lớn, chẳng nên vì câu nệ lễ nghi mà mất thời giờ.

Bỗng thấy Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng, Hà Quả phụ, Thiết Mộc đại sư đều đứng dậy. Cả đến lão Khương Sĩ Ân vốn cao ngạo, cũng đứng lên cả.
Chỉ

có hai lão già bảy mươi là ngồi yên.

Âu Dương Thống nhìn hai lão già, vẻ mặt rất cung kính nói

– Hai vị đây là lão tiên bối bản bang, biệt hiệu là Lung Á nhị lão

Vân Cửu Long nghiêng mình khoanh tay nói:

– Vì yêu quái đầy rẫy trên chốn giang hồ, khiến hai vị lão tiên bối đã quy ẩn lại phải len lỏi vào chốn võ lâm.

Lung, Á nhị lão tuy một cầm một điếu, song nhỡn lực hãh còn nhanh nhẹn.

Nhị lão tùm tùm cười, nhìn Vân Cửu Long gật đầu thi lễ.

Âu Dương Thống dẫn Vân Cửu Long đi cùng mọi người tương kiến. Ba đại hán trạc tuổi tứ tuần là ba đại hộ pháp lừng lẫy uy danh, rất giỏi võ công cả hai đường thủy lục, nhưng rất ít khi ra khỏi tổng trại Quân Sơn. Thế mà lúc này Âu Dương Thống phải điều động tới đây tức là bao nhiêu tay cao thủ Cùng Gia Bang phải lâm trận hết.

Ở đây chỉ có Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu là ít tuổi hơn cả. Nhưng một người lãnh chức Văn thừa nắm cả then Chốt trong Bang, còn một người cũng ở địa vị tân khách.

Vân Cửu Long cùng mọi người làm lễ tương kiến xong, từ từ đi đến bên Viên Hiếu nói:

– Viên đệ! Ta thường nghe sư phụ đề cập đến sư đệ được bẩm tính khác

thường, võ công tuyệt thế. Bữa nay ta mới được gặp mặt, quả nhiên không sai

Viên Hiếu chau mày hỏi:

– Ai là sư đệ Ông?

Vân Cửu Long cười nói:

– Viên đệ còn ả

Viên Hiếu nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca! Ông này nói vậy có thật không?

Thượng Quan Kỳ cười đáp:

– Đúng đó! Vân sư huynh tuy nhập môn sau chúng ta, song y giỏi võ rồi mới vào học thêm, vậy tuy y đến sau nhưng vẫn là sư huynh chúng ta

Viên Hiếu nói:

– Đại ca đã biểu đúng thì nhất định không sai rồi

Gã khoanh tay thi lễ nói:

– Xin bái kiến Vân sư huynh.

Vân Cửu Long tủm tỉm cười, ghé ngồi xuống bên Viên Hiếu, hỏi Âu Dương Thống:

– Không hiểu đệ có được phép nghe các vị bàn kế hoạch không?

Âu Dương Thống đáp:

– Chúng tôi rất hoan nghênh.

Thượng Quan Kỳ lại dẫn Diệp Nhất Bình giới thiệu với mọi người. Diệp Nhất Bình cũng là một vị rất nổi tiếng trong võ lâm, Quan Tam Thắng nghiêng mình nhường chỗ cho lão ngồi

Thượng Quan Kỳ toan dẫn công chúa Thanh Bình yết kiến mọi người thì đột nhiên thấy cặp mắt nàng trông lên nóc nhà xuất thân, vẻ mặt ra chiều đau đớn âm thầm. Chàng không khỏi giật mình.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn công chúa Thanh Bình rồi hỏi:

– Cô nương đây là ai

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Công chúa Thanh Bình...

Bỗng nghe một tiếng hét lạnh lạnh. Công chúa Thanh Bình đột nhiên nhảy xổ vào Vân Cửu Long.

Viên Hiếu đứng dậy để đón lấy, nhưng bị Vân Cửu Long nắm lại nói:

– Sư đệ bất tất phải can thiệp vào

Công chúa Thanh Bình xông vào gần Vân Cửu Long, giơ cả hai tay lên tát bôm bốp luôn mấy cái vào mặt Vân Cửu Long.

Cử động gân dờ của Thanh Bình công chúa khiến cho mọi người đều kinh hãi

Nên biết rằng cử tọa trong nhà này đều là những tay cao thủ. Quân hào vừa trông thân pháp Thanh Bình công chúa đã biết ngay không phải là tay đối thủ của Vân Cửu Long, nhưng chưa hiểu hai người có thù hằn gì với nhau nên không tiện can thiệp.

Công chúa Thanh Bình tát Vân Cửu Long mấy cái rồi, không thấy Vân Cửu Long ra tay trả đòn, nàng thò tay vào bọc lấy lưỡi dao thủy thủ ra đâm vào ngực đối phương.

Vân Cửu Long né tránh rồi nói:

– Cô nương chẳng nên hiểu lầm. Lệnh sư của lệnh huynh đâu có phải chết về tay Vân Mỗ.

Lúc đó Thượng Quan Kỳ đã xông lại, xoay tay thì triển cầm nã thủ pháp, nắm giữ huyết mạch công chúa Thanh Bình.

Công chúa Thanh Bình bỗng òa lên khóc nói:

– Ngươi buông tay ta ra! Ta tự biết mình bản lĩnh thua hẳn xạ Kiếp này ta không có hy vọng giết chết được hẳn, bọn người Hán các ngươi còn muốn bênh nhau sao

Vân Cửu Long nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Thượng Quan hiền đệ buông nàng ra! Nàng ôm mối căm hờn trong dạ, nếu nàng không phát tiết ra được, thì quyết không thể nào hả giận được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư huynh phải cẩn thận đấy. Lưỡi đao truy thủ của nàng sắc bén dị thường. Sư huynh đừng để nàng đâm bị thương.

Dè đâu xảy ra việc biến chuyển không ai tưởng đến:

Công chúa Thanh Bình trở mũi đao lại vừa đâm vào ngực mình vừa lăm bắm:

– Xin gia gia tha tội cho kẻ nữ nhi bất hiếu này..

Vân Cửu Long vội vung tay ra nắm lấy cổ tay công chúa Thanh Bình thở dài nói:

– Công chúa chưa trả xong mối đại thù, sao đã liều mình?

Công chúa Thanh Bình căm giận nói:

– Bọn ta không địch nổi mi thì còn nói chi đến chuyện trả thù?

Vân Cửu Long nói:

– Tại hạ xin đem toàn lực ra để giúp công chúa

Công chúa Thanh Bình ngơ ngác hỏi lại:

– Người giúp ta báo thù?

Vân Cửu Long đáp:

– Đúng thế! Lệnh sư cùng lệnh huynh tuy có ước hẹn với tại hạ xuống Trung Nguyên đấu võ, nhưng người giết họ lại chính là Cồn Long Vương.

Công chúa Thanh Bình ngưng thần nghĩ ngợi, lặng lẽ không nói gì.

Vân Cửu Long nói:

– Chẳng những lệnh sư, lệnh huynh và bọn tùy tùng hoàn toàn chết về tay Cồn Long Vương, mà cả những tay cao thủ do tại hạ mời đến cũng đều uống mạng vì lão hết. Người thoát chết bữa đó chỉ có mình công chúa và tại hạ là

hai người mà thôi

Vân Cửu Long vừa nói vừa từ từ rời tay công chúa Thanh Bình ra

Công chúa Thanh Bình thu đao trủy thủ lại hỏi Vân Cửu Long:

– Lời người nói đó quả thực chẳng?

Vân Cửu Long đáp:

– Xin công chúa nghĩ lại tình hình lúc bấy giờ sẽ rõ là tại hạ không nói dối

Công Chúa Thanh Bình lại hỏi:

– Người muốn giúp ta báo thù thật không?

Vân Cửu Long đáp:

– Quả vậy! Tại hạ giúp công. chúa báo thù tức là báo thù cho mình vậy

– Tại hạ còn định sau khi giết được hung phạm sẽ thân hành đến chùa Tháp Nhi để giải thích với cô nương về sự hiểu lầm gây ra bởi sự tranh hơi hão huyền.

Công chúa Thanh Bình ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi từ từ lại bên Thượng Quan Kỳ.

Nàng lẳng lặng không nói gì nhưng ai cũng hiểu rằng nàng đã tin lời Vân Cửu Long.

Liên Tuyết Kiều lăm lét nhìn công chúa Thanh Bình, đầu mày cuối mắt thoáng lộ vẻ đau buồn, nhưng từ thuở nhỏ nàng đã sinh trưởng nơi thâm hiểm độc ác dị thường, nên từng quen biết nhẫn nại trước những hoàn cảnh đau đớn. Nàng ngấm ngầm nghiền hai hàm lại, nhưng bề ngoài không lộ vẻ gì khác và không nhìn bọn Thượng Quan Kỳ lần nào nữa

Âu Dương Thống nhìn công chúa Thanh Bình vẫy tay nói:

– Vân đại trang chủ ước hẹn một lời coi nặng bằng non, cô nương cứ yên tâm. Bây giờ mời cô nương hãy ngồi xuống. Chúng tôi còn mấy việc lớn cần phải nghiên cứu gấp.

Công chúa Thanh Bình đảo mắt nhìn thấy hai chỗ chưa có người ngồi liền

kéo Thượng Quan Kỳ lại đó.

Thượng Quan Kỳ mới đi được vài bước, đột nhiên dang tay ra, khẽ nói:

– Cô nương lại đó một mình. Tại hạ còn phải ra ngoài nói chuyện với mấy anh em.

Nguyên Thượng Quan Kỳ không có địa vị cao cả ở Cùng Gia Bang. Đây là cuộc hội nghị tối cao trong Bang, làm gì có chỗ ngồi dành cho không.

Công chúa Thanh Bình nhõng nhẽo nói:

– Vậy ta cũng theo người ra ngoài

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương bắt tất phải theo tại hạ ra ngoài vì cô đứng vào địa vị tân khách ở phương xa đến, vào ngồi mới phải

Công chúa Thanh Bình tủm tủm cười nói:

– Người không ngồi đó thì ta cũng chả ngồi làm gì?

Nói xong nàng theo Thượng Quan Kỳ lui ra

Lúc này Tả, Hữu nhị đồng, Thiên Mộc đại sư và Thiết Vệ Chu Đại Chí đều ở ngoài cửa để nghe tin tức.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhớ tới Kim Nguyên Đạo, không nhận được nữa khẽ hỏi Tả, Hữu nhị đồng:

– Hai vị có thấy Kim Nguyên Đạo đâu không?

Tả đồng đáp:

– Y đi theo Thượng Quan huynh kia mà?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Y đem một người đi nên chưa đến kịp, hay là lại cùng bọn thuộc hạ Cồn Long Vương động thủ ở đâu rồi

Tả đồng nói:

– Tiểu đệ xem ra thì Kim Nguyên Đạo là một tay cực kỳ kiêu dũng, không hiểu y đem ai đi

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Công chúa Thanh Bình nói:

– Y đem một vị cô nương đi

Hữu đồng châu mày nói:

– Anh em tôi đều chưa gặp y

Thượng Quan Kỳ biết là hỏi nhiều vô ích, cười lạt nói:

– Đó là tại tiểu đệ không trông nom được chu đáo, đành nhận lỗi vậy..

Chàng chạy ra gốc cây ngồi xuống.

Công chúa Thanh Bình dánh dấp rất nhu mì ngồi xuống bên chàng.

Thượng Quan Kỳ trong lòng còn bận nghĩ việc khác, Công chúa Thanh Bình đến ngồi bên mà chàng cũng không hay

Đột nhiên vẳng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, một người cưỡi ngựa phóng rất mau chạy đến.

Xung quanh khu rừng này đều có bọn đệ tử Cùng Gia Bang phòng thủ rất nghiêm mật. Nếu không phải người bản bang hay người mà họ có ý cho vào, thì khó lòng vào được.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn ra thấy người ngựa chạy thẳng về phía nhà tranh.

Thiết vệ Chu Đại Chí bước ra cản đường hỏi:

– Việc chi

Người trên ngựa móc phong thư ra nói:

– Có thư.

Thốt nhiên người này nghiêng mình đi ngã lăn xuống ngựa

Chu Đại Chí vội giơ tay ra nắm lấy vai người cưỡi ngựa kéo lên xe thì thấy miệng y chảy máu tươi ra và đã tắt thở rồi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Người này trúng chưởng lực của một nội gia nào đây Y cầm hãm nguyên khí để giữ nội tâm, không cho thương thể phát động. Vừa đem thư đến nơi,

tin thần tản đi, thổ huyết ra mà chết.

Chu Đại Chí nhìn ngoài phong bì chỉ thấy đề:

“Cùng Gia Bang Âu Dương bang chúa thân tự mở coi” Phía dưới không thư danh người gởi chẳng hiểu thơ ở đâu đến.

Gã cúi đầu xem kỹ, không khỏi ngẩn người ra.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chu huynh có điều chi vậy

Chu Đại Chí trở đại hán nằm chết dưới đất nói:

– Y không phải là người Cùng Gia Bang mà mặc quần áo đệ tử Cùng Gia Bang, lại cười con ngựa truyền tin của bản bang nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có việc ấy ư? Rồi lật bộ áo sắc tro lên coi, thấy bên trong y mặc một bộ võ trang. Chàng nhú cặp lông mày lắm lắm một mình.

– Lạ thật.

Lúc này cuộc hội nghị trong nhà tranh vừa bế mạc. Liên Tuyết Kiều và Âu Dương Thống song song đi ra.

Hai người cùng vẻ mặt nghiêm trọng, tựa hồ đương bàn khế với nhau một vấn đề trọng đại Hai người vừa nghe tiếng Thượng Quan Kỳ lắm lắm, liền ngoảnh đầu nhìn lại.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc chi vậy?

Chu Đại Chí nói trước:

– Gã này không là đệ tử Cùng Gia Bang, y mặc chiếc áo ngoài của đệ tử bản bang, lại cười con ngựa truyền tin của chúng ta và cầm một phong thư đến.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Lấy thư cho ta coi.

Tuy thời kỳ nàng ở Cùng Gia Bang chưa được bao lâu nhưng luôn mấy trận nàng đem kỳ mưu ra để thắng địch, nên oai vọng nàng rất lớn. Nhất là vừa đây nàng bố trí mai phục cả mười ngả đường dùng phương thức xa luân chiến, chỉ một trận mà dành cho Đông Bình Hầu một tay ghê gớm dưới trướng Cồn Long Vương bị đại bại, giết được mấy tay cao thủ bên địch, mà Cùng Gia Bang vừa chết vừa bị thương có năm người. Đó là trận đánh thắng lợi lớn nhất và tổn thương ít nhất trong cuộc giao đấu với phe Cồn Long Vương. Sau trận đánh này truyền ra hết thảy đệ tử?

Cùng Gia Bang từ trên xuống dưới ai cũng đem lòng kính phục nàng. Vì thế mà dù ngoài bao thơ đã đề rõ “Chính tay Âu Dương Bang chúa mở coi”.

Chu Đại Chí vẫn cầm thơ đưa lên Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều lật đi lật lại phong thơ rồi mới đệ trình Âu Dương Thống nói:

– Đây là thơ của Bang chúa.

Điều Sáo Mê Hồn

Hồi 111

Khúc Tiêu Đồng Vọng

Âu Dương Thống mở thư coi xong, thốt nhiên biến sắc cầm phong thư trao lại cho Liên Tuyết Kiều.

Quần hào trông thấy tình trạng đó đều biết rằng trong phong thư này tất có việc gì trọng đại. Ai nấy đứng im theo dõi.

Liên Tuyết Kiều sau khi coi mật thư rồi nhú cặp lông mày khẽ hỏi:

– Ý Bang Chúa nghĩ sao?

Âu Dương Thống đáp:

– Việc đã ra thế này bản tòa không thể vì chuyện riêng mà bỏ chuyện nghĩa công, nhất thiết phải theo đúng kế hoạch của mọi người mà hành động.

Đột nhiên ông rảo bước đi ngay.

Liên Tuyết Kiều gọi:

– Bang chúa?

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa bắt tất phải lo cho bản tòa và cũng không nên biến đổi kế hoạch của chúng ta.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin Bang chúa hãy dừng bước nghe thuộc hạ một lời.

Âu Dương Thống dường như rất lấy làm phiền, trái ngược hẳn với vẻ mặt trầm tĩnh ngày thường. Dù tỏ rằng đây là một vụ rất quan trọng, khiến ông bối rối vô cùng. Ông miễn cưỡng kiềm hãm tác dạ bắn khoăn, dừng bước lại hỏi:

– Văn Thừa có điều gì cao kiến?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa là người có quan hệ đến sự an nguy của đại cuộc. Trận huyết chiến sắp xảy ra đến nơi. Đệ tử trong bang hào khí đang trỗi dậy, có thể nhờ dư oai cuộc chiến thắng vừa qua mà tiêu diệt Nam Diện Hầu một cách dễ dàng. Nhưng dù sao họ cũng phải trông cậy vào thần oai của Bang Chúa... Rồi nàng nói thêm mấy câu rất nhỏ.

Âu Dương Thống thở dài cúi đầu không nói gì.

Lúc này bọn Vân Cửu Long, Khương Sĩ Ân đứng cách đó bảy tám thước trông rõ Âu Dương Thống xuất thần cũng biết là ông đương gặp một việc vô cùng

trọng đại nhưng không tiện dò hỏi.

Lát sau Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Thôi được! Phiền Văn Thừa đi thương lượng với y.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Thuộc hạ tin rằng không đến nỗi làm cho Bang chúa phải thất vọng.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa cũng mong rằng thần cơ diệu toán của Văn thừa sẽ không làm lỡ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin Bang chúa hãy khoan tâm.

Nàng nghiêng mình thi lễ cùng các vị quần hào xung quanh rồi nói:

– Xin chư vị điều dưỡng một lúc. Chúng ta theo đúng kế hoạch đã định

trước mà hành động, bất luận là ai cũng không được làm lỡ.

Quần hào dường như rất phục tài năng, quả nhiên nghe theo tản đi.

Thượng Quan Kỳ, Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình ba người ở một căn phòng trong tòa nhà trong, còn Thanh Bình công chúa thì do Liên Tuyết Kiều phái người dẫn đi nghỉ ngơi.

Vân Cửu Long thấy trong nhà chỉ có một cái giường, liền ngồi xuống đất nói:

– Cân quắc há kém gì tu mi? Liên cô nương đây thật là bậc nhân tài có một. Bỗng thấy một tên đệ tử Cùng Gia Bang chạy đến, dừng bước ngoài cửa chấp tay nói:

– Tiểu nhân đến đây quấy nhiễu hai vị tiền bối.

Vân Cửu Long chấp tay đáp lễ:

– Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Người đó đáp:

– Tại hạ vâng lệnh Văn thừa đến mời Thượng Quan sư huynh tới ra mắt người.

Nguyên bọn đệ tử Cùng Gia Bang không kể tuổi già trẻ, trừ các vị Bang chúa, Văn thừa, Võ tướng và mấy vị các Đường chúa, Đà chúa còn ngoài ra nhất luận gọi nhau bằng sư huynh sư đệ.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy nói:

– Phiền sư đệ dẫn đường cho.

Rồi cất bước theo sau.

Đi qua một quãng rừng, đại hán giơ tay trở một tòa nhà tranh nói:

– Đây là đại trướng của Văn thừa, Sư huynh đi thẳng vào.

Thượng Quan Kỳ cảm ơn đại hán rồi tiến lại phía nhà tranh. Chàng vừa vào đến cửa đã thấy Liên Tuyết Kiều đứng đợi. Nàng khép cửa phòng lại rồi cười nói:

– Bây giờ chúng ta tính đến chuyện nhà. Thượng Quan huynh bắt tất phải coi tiểu muội là địa vị Văn thừa Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ gượng cười hỏi:

– Liên cô nương! Cô nương vờ tại hạ đến đây chỉ vì việc nhà thôi ư

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tuy là chuyện riêng nhưng không bỏ nghĩa công. Lúc này chúng ta hội ngộ riêng với nhau, tiểu muội phận đàn bà con gái, đại ca là nam tử trưởng phu. Tôi muốn lấy tình để thương lượng với đại ca một việc.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Việc chi! Nếu năng lực có thể làm được thì Thượng Quan Kỳ này xin hết sức.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiểu muội yêu cầu đại ca giả làm Âu Dương Bang thay người phó hội.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bang chúa võ công oanh liệt, Thượng Quan Kỳ chút thân cỏ rác, việc gì còn không đương nổi, huống chi lại giả trang Bang chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc này quan hệ võ công, tiểu muội e rằng lúc lâm sự người không trấn tĩnh được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Việc gì?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thế gian không một ai là hoàn hảo. Có một người rất hay rất giỏi mà để xảy ra một chuyện lầm lỡ.

Thượng Quan Kỳ nhú cặp lông mày hỏi:

– Cô nương có thể nói rõ hơn nữa được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thực ra tiểu muội tự biết chính mình chưa chắc gì đã hơn đại ca. Đại ca theo Đường Tiên sinh được mấy tháng trời dĩ nhiên biết nhiều hơn tiểu muội. Huống chi việc này là một việc rất trọng đại của Âu Dương Bang chúa. Tài trí của đại ca có thể làm được. Đại ca liệu mà tùy cơ ứng biến, thay Bang chúa, chặt đứt mối lo về sau.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi lễ phép đáp:

– Tại hạ xin hết lòng!

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi nói:

– Đại ca ngồi xuống đây để tiểu muội chải đầu vẽ mặt cải trang cho đại ca làm Âu Dương Bang chúa.

Thượng Quan Kỳ toan tìm lời chối từ thì Liên Tuyết Kiều đã cầm lược trong tay, chàng đành tuân lời ngồi xuống.

Liên Tuyết Kiều trước hết sửa mái tóc cho Thượng Quan Kỳ dùng lược vật thoa đôi nét mặt. Nàng lấy một bộ trường bào sắc tro đưa cho chàng rồi nói:

– Đi về phía tây hai mươi dặm thì đến một căn nhà của nông dân trong đó có một mục già. Đại ca lấy cho mục mười lạng bạc rồi bảo mục kiếm cho một cỗ quan tài mục sẽ đưa đại ca đi.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Tại hạ ghi nhớ rồi.

Chàng trở gót toan đi Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Đại ca còn muốn nói gì với tiểu muội nữa không?

Thượng Quan Kỳ ngần ngơ một chút rồi cười nhạt nói:

– Sau khi diệt xong Cỗn Long Vương, cô nương còn ở lại Cùng Gia Bang nữa không?

– Cỗn Long Vương chết buổi sáng thì buổi tối tiểu muội bỏ chức vị đi ngay.

Thượng Quan Kỳ dặn.

– Cô nương đem cả Viên đệ đi và chiều cô đến y.

Liên Tuyết Kiều sa nước mắt nói:

– Đại ca chỉ có dặn một câu đó thôi ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương hết lòng với Viên đệ thì chẳng khác gì tại hạ đã được chịu ơn.

Liên Tuyết Kiều dần lòng bi thảm nói:

– Tiểu muội vì đại ca mà hết lòng chiếu cố y.

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói:

Tại hạ xin cảm tạ cô nương trước.

Chàng cảm thấy nỗi lòng chua xót, dòng lệ nhỏ sa, vội trở gót đi ngay.

Liên Tuyết Kiều gọi giật lại:

– Khoan hãy đi! Tiểu muội còn có lời muốn hỏi đại ca.

Thượng Quan Kỳ dừng bước nhưng không quay mặt lại nói:

– Xin cô nương cứ nói đi. Thượng Quan Kỳ đương nghe đây.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Đại ca khóc đó ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Được nghe lời cô nương chịu chiếu cố cho Viên đệ, tôi sung sướng quá mà dòng lệ trào ra.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vậy thì hay lắm! Khi Cỗ Long Vương bị chết rồi, việc đầu tiên của muội là hạ lệnh cho đại ca ra khỏi Cùngthị Gia Bang, đến làm phò mã gia tại một nước miền Tây Vực.

Thượng Quan Kỳ khác nào như người bị dao đâm ruột, toàn thân run bắn lên mà ngoài miệng phải miễn cưỡng nói:

– Dạ tạ cô nương có dạ thành toàn, tại hạ xiết bao cảm kích!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đại ca thương yêu lấy nàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương khỏi nhọc lòng, nếu không có việc gì hệ trọng thì tại hạ xin đi thôi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiểu muội cho đại ca hay một điều, tin hay không tin là tùy ở đại ca. Chút thân bèo bọt này vẫn còn trong trắng. Đại ca đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ run lên, đo dury một lúc rồi cất bước ra đi. Chàng còn nghe tiếng Liên Tuyết Kiều khóc nức nở, tiếng khóc làm khích động tâm hồn chàng, khiến chàng không ngăn nổi hai dòng lệ đầm đìa.

Thượng Quan Kỳ nghiêng răng đưa tay lên che mặt, cầm đầu đi thẳng. Tiếng khóc mỗi lúc một xa. Chàng chạy liền một hơi hơn mười dặm rồi mới ngừng đầu lên nhìn nhận phương hướng, rồi đi về mé tây.

Thượng Quan Kỳ nhớ lời Liên Tuyết Kiều dặn mình, quả nhiên chàng tìm ra một nhà nông dân. Trong nhà này có bà lão già, mái tóc hoa râm, đương ngồi tựa cửa.

Bà già này đôi mắt đã mờ. Thượng Quan Kỳ đến gần bên mà mù không hay, miệng vẫn nói lầm nhảm:

– Kể ra bây giờ tới nơi rồi mới phải. Mặt trời gác núi rồi, sao còn chưa thấy?

Thượng Quan Kỳ thi lễ chào mù, móc ra mười lạng bạc đưa cho mù, nói:

– Đại nương! Văn bồi nhờ đại nương kiếm cho một cỗ quan tài.

Mù già giương cặp mắt lơ lơ lên nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Quả có việc lạ này ư?

Mù cầm lấy tiền đứng dậy nói:

– Ngươi đi theo ta!

Thượng Quan Kỳ theo mù đi quanh một khu rừng đến một chỗ cỏ rậm đất hoang, thấy một căn nhà cỏ, mù già cầm gậy trúc trở căn nhà rồi nói:

– Trong này có một cỗ quan tài bỏ không, ngươi lấy về mà dùng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đa tạ lão đại nương.

Rồi rào bước đi vào.

Căn nhà cỏ này tuy bề ngoài coi cũ nát mà trong quét tước rất sạch sẽ. Áp vách quả nhiên có đặt một cỗ quan tài.

Thượng Quan Kỳ mở tấm thiên ra coi thì bên trong rỗng không chẳng có vật gì. Chàng từ từ đẩy lại rồi ra góc nhà ngồi xếp bằng.

Mặt trời đã lặn non đoài, bức màn đêm từ từ buông xuống, trời tối dần lại.

Thượng Quan Kỳ nhẫn nại ngồi chờ chừng một trống canh, quả nhiên nghe phía ngoài có tiếng bước chân. Chàng liền đứng dậy, quay ra ngoài.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần tiến vào trong nhà. Thượng Quan Kỳ nghe rõ có hai người bước vào.

Bỗng có tiếng người khe khẽ gọi hỏi:

– Âu Dương Thông! Ngươi còn nhớ ta không?

Thượng Quan Kỳ từ từ ngoảnh đầu lại thì thấy người vừa lên tiếng toàn thân mặc đồ đen, tóc dài bỏ xõa xuống hai vai. Người lão bé nhỏ mà gầy nhom gầy nhom, trong tay lão cầm một ống tiêu dài. Chàng bất giác động tâm tư hỏi:

– Nửa năm trước đây, lúc đó đại ca ta dưỡng bệnh trong sơn trang, ta đã gặp một người mặc áo đen thổi ống tiêu trong khe núi phải chăng là lão này?

Hơn nửa năm rồi lão vẫn giữ nguyên bộ dạng quái dị...

Bỗng lại nghe tiếng người uyển chuyển nhỏ nhẹ nói:

– Xin bái kiến Bang chúa!

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn lại thấy nàng là một thiếu nữ mặc áo đen đứng tựa sát vào lão gầy nhom.

Thượng Quan Kỳ nhìn mặt cô này quen lắm mà không nhớ là đã gặp cô ta ở đâu. Chàng cố dẹp mọi nghi ngờ lẳng lặng không nói gì.

Lão già áo đen lẩm bẩm một mình:

– Phải rồi! Lúc nàng sắp chết có di ngôn lại bảo ta đừng tìm người để đòi món nợ máu nữa. Vì thế mà ta nhẫn nại bao nhiêu năm rồi.

Thượng Quan Kỳ không hiểu gì đến việc trước kia của lão, chàng đã không hiểu thì dù muốn nói xen vào cũng không biết đường mà nói.

Lão già áo đen lạnh lùng nói:

– Nếu ta nín nhịn người cho hết đời hết kiếp thì chết đi cũng chẳng cam tâm.

Thượng Quan Kỳ cố bắt chước thanh âm Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy bây giờ người muốn gì?

Lão già áo đen cười lạt nói:

– Đây đã có cỗ quan tài bỏ không. Đêm nay trong hai người giữa ta với người phải có một kẻ chết.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Lão này không có thù oán chi với mình. Nếu lão đem toàn lực ra động thủ, thì không biết mình nên đối phó thế nào cho phải?

Thiếu nữ đứng bên giường cặp mắt tròn xoe, chăm chú nghe hai người nói chuyện, đột nhiên nói xen vào:

– Bang chúa là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt. Hết thấy mọi người trong võ lâm đều đem lòng kính phục. Tôi muốn hỏi Bang chúa một câu.

Chắc Bang chúa không nỡ nói dối.

Thượng Quan Kỳ không nhịn được, buột miệng giục:

– Cô hỏi đi!

Lời nói vừa ra khỏi miệng, chàng biết đại rồi, nhưng có hỏi cũng không kịp nữa.

Thiếu nữ áo đen hỏi bằng một giọng rất thê lương:

– Phải chăng thân mẫu tôi đã chết về tay Bang chúa?

Thượng Quan Kỳ than thầm:

– Thôi hỏng bét rồi! Những việc riêng ngày trước của Âu Dương Thống, mình có biết gì đâu. Mình bị cô này hỏi một câu hóc búa, bây giờ mình biết trả lời ra sao?

Lại nghe thiếu nữ áo đen nói tiếp:

– Tôi biết rằng Âu Dương Bang Chúa, chưa từng nói dối bao giờ, quyết là không lừa dối tôi.

Thượng Quan Kỳ trong bụng hoang mang, nghĩ thầm:

– Ta đành tạm thời phủ nhận việc này rồi sau sẽ liệu.

Nghĩ vậy, chàng đáp gọn:

– Không phải.

Hai tiếng vừa ra khỏi miệng, đột nhiên lão già áo đen lớn tiếng quát:

– Mi là đứa tàn ác xảo quyệt, lên bộ mặt ngụy quân tử! Lão vừa quát vừa xông vào, cầm tiêu đâm vào ngực đối phương.

Thượng Quan Kỳ né người tránh khỏi, sức nhớ đến lời Liên Tuyết Kiều dặn mình:

–Tốt hơn hết là chặt đứt mối lo cho Âu Dương Bang Chúa. Phải chăng đó là nàng bảo ta giết lão này đi?

Nếu đem công tội ra mà đánh giá người nhân đức nghĩa hiệp, cứu sống biết bao nhiêu người. Dù ông thực đã làm nên một việc mờ ám cũng chưa thấm vào đâu với công đức tích lũy của ông. Đó chỉ là một việc bất đắc dĩ, tưởng cũng nên rộng lượng cho ông.

Thượng Quan Kỳ nghĩ ngợi trăm chiều, vẫn không tìm ra đường giải quyết.

Nếu lão già áo đen này quả thực đã bị Âu Dương Thống hà hiếp mà bữa nay mình lại chém chết lão thì thật là một lỗi hận thù chìm sâu đáy biển.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì lão áo đen liên tiếp dành ra bảy tám ngọn tiêu, mà toàn là những chiêu trí mạng.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Người này bản lĩnh không vừa, nếu mình không trả đòn mà chiêu thức lão còn biến hóa độc địa hơn thì e rằng rất nguy cho mình.

Nghĩ vậy chàng phóng chưởng ra chiêu “Phi Bạt Chàng Chung” chưởng phong réo lên vù vù nhằm trước ngực lão áo đen phóng tới.

Thế quyền này cực kỳ mãnh kiệt bức nách lão áo đen phải né tránh và thế công giảm bớt đi.

Thượng Quan Kỳ nhân cơ hội này rút kim đao ra đánh mạnh để đoạt tiên cơ. Lão già áo đen tuy chiêu thức kỳ bí, song đao pháp Thượng Quan Kỳ tuyệt diệu vô cùng. Bất luận cây trường tiêu của lão biến hóa kỳ bí cách nào cũng không lại được với kim đao của Thượng Quan Kỳ. Mới trong khoảnh khắc mà hai bên đã giao đấu đến sáu chục hiệp.

Thượng Quan Kỳ dĩ nhiên cướp được thượng phong, chiếm được ưu thế.

Giả tỷ lúc này chàng muốn chém chết đối phương thì thật dễ dàng. Nhưng trong lòng chàng rất băn khoăn, chàng nghĩ rằng nếu mình giết chết lão này một cách hồ đồ thì cố nhiên bảo toàn được thanh danh cho Âu Dương Thống, nhưng chàng sẽ phải hối hận suốt đời.

Vì chàng đắn đo như vậy nên không nỡ hạ độc thủ. Mỗi lần lưỡi kim đao sắp chém tới đối phương là chàng lại thu đao về.

Lão già áo đen đột nhiên quát lên một tiếng, vung tay tiêu lên đánh ra ba tuyệt chiêu. Ba chiêu này thế mạnh dường trời long đất lở, khiến cho Thượng Quan

Kỳ đang chiếm được ưu thế mà thanh kim đao bị phong tỏa, chàng bị trúng một chưởng vào bả vai.

Thượng Quan Kỳ bị trúng chưởng rồi điên tiết lên, múa tít lưỡi kim đao phản kích cực kỳ mãnh liệt. Hai tiếng “chát chát” vang lên, chàng gạt cây trường tiêu ra, lưỡi kim đao sắc bén kề vào cổ lão già.

Bỗng thiếu nữ áo đen la lên:

– Xin Bang chúa lưu tình!

Thượng Quan Kỳ thu kim đao về, giơ tay lên vuốt mặt một cái để lộ chân tướng ra nói:

– Tôi không phải Âu Dương Thống.

Lão già áo đen tự biết mình tất chết, nên không phản kháng gì nữa. Nào ngờ đối phương lại thu đao về. Lão ngưng thần nhìn ra thì chỉ thấy một chàng thiếu niên anh tuấn đứng trước mặt. Bất giác lão kinh ngạc la lên:

– Người không phải là Âu Dương Thống ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ tuy không phải là Âu Dương Bang Chúa nhưng cũng là đệ tử Cùng Gia Bang.

Bỗng thấy thiếu nữ áo đen kêu lên một tiếng kinh ngạc:

– Người là Thượng Quan đại hiệp!

Thượng Quan Kỳ nhú mày đáp:

– Vâng chính tại hạ là Thượng Quan Kỳ. Sao cô nương lại biết?

Thiếu nữ áo đen nói:

– Chúng tôi đã gặp đại hiệp tại sơn trang khi Đường tiên sinh dưỡng bệnh ở đó.

Thượng Quan Kỳ bấy giờ mới nhớ ra, nói:

– À phải rồi! Thảo nào tôi thấy cô nương quen mặt quá.

Lão già áo đen tức mình hỏi:

– Người đã không phải là Âu Dương Thống, sao lại thay y đến đây phó hội?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười đáp:

– Tại hạ đây là đệ tử Cùng Gia Bang thì bất luận Bang chúa sai việc gì cũng phải vâng mệnh.

Lão già áo đen lại hỏi:

– Chính Âu Dương Thống đã sai người đến đây để thay y?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt trong bang. Những vị Các chúa, Đường chúa hay Đà chúa đã ra lệnh, tại hạ đều phải lãnh mạng ra đi.

Ngừng một lát, đột nhiên chàng nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Nếu lão đã tự biết mình không địch nổi thì nên tự xử lấy mình đi!

Cặp mắt chàng lóe hào quang oai nghiêm nhìn chăm chú vào mặt lão áo đen. Chàng từ từ giơ lưỡi kim đao lên, mặt thoáng hiện một luồng sát khí.

Bỗng thấy thiếu nữ áo đen hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp! Xin đại hiệp nghe tôi một câu được chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cô nương cầu tôi điều gì cũng bằng thừa. Cơ cục đêm nay, không còn chỗ nào thương lượng được nữa. Nếu tại hạ không chết thì nhất định phải xách đầu lão tiên bối đây về phục mạng.

Thiếu nữ áo đen khóc lóc nói:

– Đại hiệp đưa tôi về phục mệnh được không?

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Dù có đưa cô về phục mệnh, cũng phải đem cả thủ cấp lão gia đây về nữa mới xong.

Đoạn chàng giơ đao lên, lớn tiếng nói:

– Tôi đếm đến số mười là mãn hạn. Nếu lão gia không tự xử thì tại hạ đành phải ra tay.

Bỗng thấy lão áo đen đưa cây trường tiêu lên miệng thổi.

Thượng Quan Kỳ quát hỏi:

– Lão còn thổi tiêu ư?

Rồi chàng đếm. Một, hai, ba, bốn, năm.

Vừa đếm tới đây bỗng nghe tiếng tiêu thê thảm vô hạn. Tiếng tiêu như khóc như than.

Thượng Quan Kỳ từ từ buông đao xuống nói:

– Tại hạ bồi tiếp lão gia thối một khúc nghe chơi?

Rồi chàng rút ống tiêu ra đưa lên miệng thổi.

Tiếng tiêu đồng của chàng cực kỳ hùng tráng hòa lẫn tiếng tiêu thâm trầm của lão già.

Hai tiếng tiêu trái ngược nhau thành ra khi lên khi xuống lúc bổng lúc trầm.

Thượng Quan Kỳ dùng tiếng tiêu để áp chế tiếng tiêu của đối phương mà không làm sao cắt đứt được thanh âm đệ trầm bi thương của lão. Tiếng kêu hòa nhịp với nhau nghe rất uyển chuyển lọt tai.

Lão già áo đen thổi đi thổi lại chỉ có một khúc ngắn ngủi, hết rồi lại bắt đầu trở lại, chẳng có gì biến hóa.

Mỗi khúc tiêu bắt đầu lại là một lần tăng thêm vẻ thâm lương ảo não.

Thượng Quan Kỳ nghe hết lượt thành ra thuộc lòng. Chàng quên mất điệu sáo của mình rồi cũng thổi những khúc thâm lương, lâu dần chàng mất quyền tự chủ. Trái lại lòng chàng đã bị tiếng tiêu của lão chi phối, hai hàng châu lệ lã chã khôn cầm.

Thốt nhiên tiếng tiêu ngừng bật, Thượng Quan Kỳ giơ tay áo lên lau nước mắt nói:

– Tài thổi tiêu của lão tiền bối cao xa hơn văn bối nhiều. Văn bối rất là kính phục.

Chàng biết rõ rằng nếu lão nhân lúc tâm thần mình bị tiếng tiêu kiềm chế mà muốn giết mình thì dễ như trở bàn tay, nhưng lão không muốn ra tay bỏ mất cơ hội giết mình.

Qua một hồi thổi tiêu với nhau, hai người dường như không còn là thù nghịch nữa. Lão áo đen hỏi.

– Khúc tiêu mới rồi rất thâm lương phải không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thật là một khúc bi thương nhất thế gian.

Lão áo đen nghiêng mình nói:

– Kỹ thuật thổi tiêu của ngươi không kém gì lão phu. Nếu ngươi ưng thuận lão phu một điều, lão phu xin đem khúc này để tặng ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Văn bối chưa hiểu có làm nổi không. Xin tiền bối cứ nói ra để văn bối liệu xem.

Lão già nói:

– Nếu Đường Toàn còn sống trên thế gian thì tâm nguyện của lão phu thực hiện xong rồi, không đến nỗi xảy ra chuyện như đêm nay.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiền bối đã gặp Đường Toàn chưa?

Lão già lắc đầu đáp:

– Chưa.

Thượng Quan Kỳ cau giận hỏi:

– Lão này ăn nói quanh co. Lão chưa từng gặp Đường Toàn, thì biết đâu rằng y có ưng thuận hay không?

Bồng thấy thiếu nữ áo đen nói:

– Tuy lão chưa gặp nhưng tôi đã theo hầu Đường tiên sinh mấy tháng. Muội nương đêm đó bị thảm tử trong nhà Đường Toàn, đại hiệp cũng nhìn thấy đó.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Quả có việc ấy.

Thiếu nữ áo đen hỏi:

– Đại hiệp có biết cô ấy là ai không?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp:

– Tại hạ không biết.

Thiếu nữ áo đen trở lão già nói:

– Cô ta là con gái ông này.

Thượng Quan Kỳ trầm giọng hỏi:

– Cô ta là con lão thì can dự gì với Âu Dương Bang Chúa? Và có dính líu gì đến Đường Toàn?

Lão già áo đen hỏi:

– Người có muốn nghe đầu đuôi chuyện đó không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Xin lão tiên bối cho vãn bối biết chuyện này.

Lão già áo đen thở dài nói:

– Lão Bang chúa Cùng Gia Bang hồi còn sinh thời, hết sức chăm nom cho Âu Dương Thống. Trong bang suốt từ trên xuống dưới, ai cũng biết y sẽ là người kế thừa ngôi. Bang chúa đột nhiên thay đổi ý kiến, lập người khác lên làm thừa kế.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Quả có việc ấy ư? Lão Bang chúa hao phí tâm huyết mấy chục năm bồi dưỡng cho Âu Dương Thống mà sao đến lúc lâm chung lại đột nhiên thay đổi ý kiến?

Lão già áo đen nói:

– Vì lúc người lâm tử, phát giác ra một chuyện bí mật của Âu Dương Thống nên thay đổi ý kiến.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lúc đó lão Bang chúa bị bệnh ra sao?

Lão già đáp:

– Tinh thần còn tỉnh táo, nhưng không đi được nữa, dần dần mất hết khí lực mà chết.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Lão Bang chúa đã không còn đủ khí lực để điều tra hư thực thì tất có người vu cáo cho Âu Dương Bang Chúa. Lúc đó lão Bang chúa đã lắm cảm để bị người ta mê hoặc.

Lão già đáp:

– Không phải ai mê hoặc đâu, mà có bằng cớ hẵn hoi. Lão Bang chúa rất mực sủng ái Âu Dương Thống. Nếu không có bằng chứng chắc chắn, lẽ nào người di chúc truất ngôi Bang chúa của hần.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người được lão Bang chúa định truyền ngôi cho có can sự gì đến lão tiên bối?

nói:

– Văn bối cũng đoán chắc là lão tiên bối rồi...

Rồi chàng thở dài nói tiếp:

– Lão tiên bối nên yên tâm chịu chết đi. Đó cũng là việc vì người đồng đạo trong võ lâm mà lưu lại được tiếng thơm, đáng để các vị anh hùng đem lòng kính mến.

Lão già thở dài nói:

– Người bất tất phải giết ta. Ta cũng chẳng sống bao lâu nữa. Ta đã nín nhịn mấy chục năm nay, để điều tra hành vi của Âu Dương Bang Chúa còn được, thì bây giờ ta ản nhẫn một vài ngày nữa phỏng có chi đáng kể?

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Lão tiên bối còn muốn di ngôn điều gì xin nói mau!

Lão già hỏi:

– Người đã nhớ được khúc điệu vừa rồi chưa?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ ghi nhớ rồi.

Lão già nói:

– Nếu vậy hay! Túi áo bên trái ta có một gói di vật sau khi ta chết rồi, người xem kỹ lại sẽ tìm ra vì lẽ gì Âu Dương Thống được lên ngôi Bang chúa, mà ta vẫn chịu chìm đắm trong chốn giang hồ. Ta mong rằng người đừng phụ lời ta ủy thác. Thôi ta đi đây.

Lão già đáp:

– Lão Bang chúa đính truyền lại cho lão phu.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên giơ ngón tay ra điểm huyệt lão già, rồi cười lạt. Đột nhiên lão nhắm mắt lại rồi không nói nữa.

Qua một quãng thời gian uống cạn tuần trà, lão vẫn không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ, để tay lên mũi lão thì đã tắt hơi rồi.

Sau một lúc tay lão cứng đơ và lạnh buốt, rõ ràng lão đã chết rồi, chớ không phải giả trá.

Thượng Quan Kỳ rất đổi ngạc nhiên, quay lại hỏi thiếu nữ áo đen:

– Lão chết thật rồi ư?

Thiếu nữ đáp:

– Lão vốn có bệnh nặng, biết rằng không sống hơn được. Ý lão muốn gặp Âu Dương Thống mà không được như nguyện, mới bày ra cách này, cướp lấy con ngựa truyền tin của Cùng Gia Bang để đưa thư đến tay Âu Dương Thống.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người giả làm đệ tử Cùng Gia Bang là ai vậy?

Thiếu nữ áo đen đáp:

– Tôi cũng không biết. Tôi chỉ thấy sự việc diễn biến mà thôi chứ không hiểu cặn kẽ...

Thốt nhiên cô quỳ xuống trước mặt lão già lạy ba lạy rồi từ từ đứng lên nói:

– Đại hiệp liệu thu xếp di thể cho lão. Tuy là người điên khùng, nhưng bản tâm không độc ác. Chúng tôi biết bên mình lão có giắt vật báu nhưng không

biết là vật gì. Đại hiệp thử kiểm xem. Thôi tôi đi đây.

Thượng Quan Kỳ thật không ngờ đến công việc được dàn xếp dễ dàng và chóng vánh như vậy. Chàng bùi ngùi nói:

– Cô nương hãy ngừng bước, tại hạ còn muốn hỏi đôi lời.

Thiếu nữ ghen ngào nói:

– Đại hiệp hỏi điều chi?

Tuy cô cổ đẹp nổi bi thương mà không khỏi phát ra tiếng nức nở.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão đối với cô nương là thế nào?

Thiếu nữ đáp:

– Thật khó nói quá! Nửa là dưỡng phụ nửa là sư huynh.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Sao lại có kiểu xưng hô phức tạp thế”. Chàng hỏi tiếp:

– Cô nương có thể cho tại hạ biết thân thế được chăng?

Cô gái đáp:

– Phận mỏng như tờ, kiếp người luân lạc, chả nói đến thân thế làm gì nữa.

Đột nhiên nàng rào bước đi ngay.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài ôm lấy lão già áo đen lên đặt vào trong quan tài, rồi thò tay móc vào trong túi áo lấy ra một gói vải đen cất vào trong bọc.

Chàng cúi đầu vái trước quan tài nói:

– Vãn bối mong rằng việc lão tiên bối ký thác, nếu không để lụy đến ai, vãn bối cố làm được cho chu đáo.

Chàng đẩy nắp quan tài lại cẩn thận rồi lật đặt quay về nơi ước hẹn với Liên Tuyết Kiều.

Trong khu rừng tịch mịch hoang vu. Thượng Quan Kỳ về tới nơi thì Liên Tuyết Kiều đã ngồi chờ sẵn.

Lúc này Liên Tuyết Kiều đã đổi mặc bộ võ trang áo đen, bên vai một thanh

bảo kiếm chênh chếch nhô lên. Dưới ánh sao mờ mờ, cặp mí mắt nàng hơi nhú lại, mặt thoáng lộ vẻ bồn chồn. Vừa trông thấy Thượng Quan Kỳ về đến, mặt nàng tươi lên hỏi ngay:

– Việc đó ra sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– May mà không đến nỗi trái mệnh lệnh cô nương.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Người đó ra sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Lão chết rồi...

Chàng thò tay vào bọc toan lấy di vật của lão già trao lại cho nàng, song chàng đột nhiên thay ý kiến, giả vờ giơ tay phủi bụi quần áo.

Liên Tuyết Kiều giương cặp mắt tròn xoe nhìn chòng chọc vào mặt Thượng Quan Kỳ chậm rãi hỏi:

– Còn có điều gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không còn.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Chắc người mệt lắm, có cần nghỉ ngơi không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đa tạ cô nương có dạ quan hoài. Tại hạ vẫn thấy tinh thần tráng kiện.

Liên Tuyết Kiều nở nụ cười thê lương nói:

– Chúng ta mỗi ngày một xa nhau...

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Ta đã cho đưa công chúa đó đến một chỗ an toàn, người bất tất phải lo cho nàng. Nếu người không cần nghỉ ngơi thì đi theo tôi.

Thượng Quan Kỳ cung kính hỏi:

– Thuộc hạ đánh bạo xin hỏi cô nương. Bây giờ ta đi đâu?

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Cuộc đại chiến thảm khốc thế nào cũng xảy ra. Hồi Đường tiên sinh còn sống cũng đã biết trước không còn cách nào tránh khỏi. Vì vậy mà tiên sinh gầy dựng cho Cùng Gia Bang bọn Bát Anh và Tứ Thập Bát Kiệt. Hiện giờ Bát Anh đã chết mất ba, Tứ Thập Bát Kiệt chỉ còn Tam Thập Lục Hữu.

Nhưng những bọn này vẫn là quân chủ lực quân chiến trong đám đệ tử Cùng Gia Bang. Hôm nay ta giao cho người thống xuất bọn Ngũ Anh. Cả Tả Hữu nhị đồng cùng phụ tá cho người.

Thượng Quan Kỳ run run hỏi:

– Như vậy thì công tác của thuộc hạ có vẻ nặng nề lắm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không nặng mấy đâu. Âu Dương Bang Chúa còn gánh nặng hơn. Bang chúa dẫn bọn Nam Ông Khương Sĩ Ân, võ tướng Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng và hai bậc trưởng lão bản lãnh tuyệt luân về qui ẩn đã lâu tức là Lung Á nhị lão. Đoàn này phải đánh vào mặt trận kiên cố của bên địch, chiếm lấy doanh trại trung ương, quyết sống mái cùng những tay đầu não...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Còn cô nương?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta dẫn bọn Tam Thập Lục Hữu cùng Thiết Mộc, Thiên Mộc đi tiếp ứng Bang chúa.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Thế còn Viên đệ?

Bỗng nghe một tràng cười vang rồi nói theo:

– Viên đệ dĩ nhiên phải hộ vệ Liên cô nương.

Vừa dứt lời đã thấy Viên Hiếu từ trong rừng thung thỉnh đi ra.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 112

Thượng Quan Kỳ Đại Chiến Cô Bát Kỳ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Liên cô nương có quan hệ đến then chốt đại cuộc. Lẽ ra không nên xuất. Thế mà đêm nay chính cô phải thân hành thống lĩnh những tay cao thủ đưa ra mặt trận thì đủ biết cuộc chiến đấu này quan hệ dường nào! Viên đệ phải cực kỳ lưu ý bảo vệ cho cô.

Viên Hiếu nói:

– Đại ca yên lòng. Bất luận là ai mà muốn động đến mình Liên cô nương thì phải giết được Viên Hiếu này trước đã.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế thì được lắm.

Chàng đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều, hỏi:

– Công tác của thuộc hạ ra sao Xin Văn thừa chỉ giáo

Chàng nói câu này, hai tay khoanh lại tỏ một thái độ cực kỳ cung kính.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trừ Ngũ Anh cùng Tả Hữu Nhị Đồng ra, ta còn giao cho người ba mươi tay cao thủ trong Bang. Người đảm nhiệm trọng trách cản trở quân tiếp viện

từ mặt Tây Nam kéo đến.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

- Bọn đến tiếp viện phải chăng là người trong phủ Cỗ Long Vương?
- Chính là Bắc Thành Hầu Cổ Bát Kỳ. Lão là một trong bốn vị hầu tước dưới trướng Cỗ Long Vương. Thực là một tay giáo quyết và thâm độc, người phải cẩn thận đấy!

Thượng Quan Kỳ đáp:

- Thuộc hạ xin ghi lời

Liên Tuyết Kiều nói:

- Cỗ Long Vương tìm đủ mọi cách, triệu cả bốn vị hầu tước quay về để cứu viện vương phủ. Nhưng lão quên mất chỗ không thể nào triệu hồi cả Tứ hầu về cùng một lúc. Đó là những cơ hội chớp nhoáng để ta phá vỡ. Ta đang rối rắm đánh lại kẻ mệt nhọc, thế là ta chiếm được lợi điểm về nhân hòa. Ta sắp đặt đâu vào đấy, đánh đôi phương lúc trở tay không kịp, thế là chiếm được địa lợi. Bọn họ gần đây đã bị mất hết nhuệ khí chiến đấu sút kém, thế là ta chiếm được thiên thời

Nếu còn có khuyết điểm là chỉ ở chỗ không biết bố trí phương pháp đối địch. Lão Cổ Bát Kỳ là một tay thông minh nhất trong bọn tứ hầu, chớ nên khinh địch, để mắc vào quỷ kế của lão

Thượng Quan Kỳ nói:

- Thuộc hạ xin hết sức thi hành.

Liên Tuyết Kiều nói:

- Vạn nhất mà những tay tiếp viện cho Bắc Thành Hầu kéo đến thì tùy người quyết định ứng chiến hay là mở đường cho họ đi rồi sẽ tập kích sau..
- Đột nhiên nàng hạ thấp giọng xuống nói nhỏ mấy câu, rồi băng băng đi ngay
- Thượng Quan Kỳ lớn tiếng nói:

- Xin Văn thừa hãy dừng bước!

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc gì nói mau! Ta phải đi ngay kéo chậm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trường hợp mà không có người đến tiếp viện cho Cố Bát Kỳ thì làm thế nào

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Người cứ đứng giữ nguyên chỗ, chuẩn bị tiêu diệt quân tướng của Nam Diện Hầu thua chạy

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thuộc hạ ghi nhớ rồi

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bọn họ đang chờ người ngoài năm mươi trượng trong đám cỏ xanh kia, người ra mau để gặp họ!

Thượng Quan Kỳ tuân lệnh đi ngay, quả nhiên ngoài năm mươi trượng đã thấy nhiều người đang chờ ở đó.

Tả Hữu Nhị Đồng ra đón trước tiên nói:

– Thượng Quan huynh! Chúng tôi lại được tùy tùng Thượng Quan huynh để đem sức mọn ra trợ giúp.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bọn Ngũ Anh rồi nói:

– Chúng ta đi thôi

Tả Hữu Nhị Đồng hỏi:

– Bây giờ đi về đâu

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin dẫn đường.

Nói xong đi trước. Quân hào theo sau

Đi liền một mạch chừng hơn mười dặm, Thượng Quan Kỳ dừng bước coi hình thế rồi nói:

– Chúng ta ở đây ngăn trở bọn Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ kéo xuống tiếp viện cho Nam Diện Hầu

Ngũ Anh lập tức rút trường kiếm ra thống lĩnh ba mươi tên đệ tử trong Bang bày một trận thế, chuẩn bị cự địch.

Thượng Quan Kỳ ngồi xếp hàng xuống nói:

– Đệ ngồi nghỉ một lát, nếu có gì động tĩnh thì lập tức kêu đệ tỉnh dậy nhé!

Tả Hữu Nhị Đồng đồng thanh đáp:

– Thượng Quan huynh cứ yên tâm nghỉ ngơi đi

Thượng Quan Kỳ sau khi động thủ với lão già áo đen, lại bồn tẩu một lúc rồi thống lĩnh mọi người đi ngay đến đây. Tuy nội công chàng rất tinh thâm, mà cũng cảm thấy mỏi mệt. Nhưng chàng còn mệt hơn nữa vì trong lòng suy nghĩ rất nhiều

Chàng chẳng biết có nên đem di vật của lão áo đen kia trao lại cho Âu Dương Thống hay Liên Tuyết Kiều không? Có nên mở ra coi trộm không? Một vấn đề giản dị như vậy mà chàng nghĩ mãi chưa quyết định xong.

Chàng lẩm bẩm:

– Nếu di vật trong cái túi nhỏ này có quan hệ lớn tới Âu Dương Thống thì sẽ dính líu đến nhiều người trong võ lâm.

Bỗng thấy Tả Hữu Nhị Đồng chạy đến khẽ báo Thượng Quan Kỳ” – Ở ngoài xa có động chẳng hiểu có nên phái người ra coi chẳng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Không cần! Chỗ chúng ta phòng thủ là mấu chốt đường giao thông, chắc họ phải đi qua. Nếu bọn họ không đi qua chỗ này thì tạm thời hãy để mặc họ.

Tả Hữu Nhị Đồng đồng thanh đáp:

– Chúng tôi xin tuân lệnh sư huynh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị hãy thông thả cho tại hạ hỏi một lời

– Bang chúa chúng ta là người thế nào

Tả đồng Trương Phương ngơ ngẩn đáp:

– Bang chúa tài kiêm văn võ, nhân nghĩa vang lừng bốn bể, thật là một đấng anh hùng trên thế gian.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ muốn biết về đời tư của Bang chúa

Hữu đồng nói xen vào:

– Bang chúa là người cẩn thận oai nghiêm.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Tốt lắm! Đa tạ hai vị.

Đột nhiên nghe có tiếng chân người đi đến.

Thượng Quan Kỳ vùng dậy cùng Tả Hữu Nhị Đồng đi ra ngoài

Ngũ Anh dẫn ba chục đệ tử trong Bang bày thành một trận pháp mai phục trong bụi cỏ rậm. Tuy bọn này đông người nhưng tiếng thở cũng không nghe thấy

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn lên thấy ba bóng người thung thủng đi lại. Chàng liền vùng tay phải lên. Tả Hữu Nhị Đồng lập tức lùi ra hai bên mấy bước. Nguyên ba người đi gần nhau quá, sợ đối phương là một tay cao thủ ra tay tập kích thì khó bề né tránh.

Ba bóng người kia tựa như bóng ma hiển hiện đi đứng bình tĩnh không hoang mang, chẳng hiểu họ đã nhìn thấy ba người bọn Thượng Quan Kỳ chưa

Thượng Quan Kỳ chau mày quát lên:

– Dừng bước!

Ba bóng người dừng lại một lúc rồi lại từ từ tiến về phía trước. Thượng Quan Kỳ tự hỏi:

– Phải chăng đây là mấy tên thuộc hạ dưới trướng Côn Long Vương? Họ đã

uống thuốc mê chưa

Chàng nhìn kỹ lại thì ba người này đều mặc áo quần nhà nông, không giống nhân vật võ lâm.

Chớp mắt ba người đi gần đến bên, Thượng Quan Kỳ đã đề phòng từ trước, vung tay lên phóng chưởng vào người đi đầu. Nào ngờ người này không né tránh, tựa hồ như họ chưa nhìn thấy chưởng lực của Thượng Quan Kỳ đã đánh tới.

Thế chưởng Thượng Quan Kỳ đành gần đến trước ngực người đó, đột nhiên thu về. Chàng quát lên:

– Mau tránh ra!....

Tiếng quát vừa dứt, đột nhiên người đó lạng sang bên rồi nhảy phóc tới Thượng Quan Kỳ cả kinh tránh sang bên.

Tả đồng vung kiếm ra đâm trúng ngực người này đánh “Bịch” một tiếng.

Người đó lập tức ngã xuống máu tươi vọt ra có lẫn mùi hương kỳ dị.

Tả đồng Trương Phương bị luồng hơi xông vào mặt hốt hoảng la lên:

– Phải cẩn thận đây! Có thuốc mê hồn...

Rồi đánh “Huych” một tiếng gã ngã lăn xuống đất.

Hữu đồng câu giận quát lên một tiếng vung chưởng ra đánh.

Người thứ nhì dường như trong tay cầm một vật gì. Hữu đồng đánh chưởng cách không trúng vào người đó. Hắn ngửa mặt lên ngã quay xuống đất.

“Chát” một tiếng, đồ vật cầm trong tay gã rớt xuống vỡ tan tành.

Một làn khói xanh bay ra, rồi ngọn lửa cháy lên.

Thượng Quan Kỳ đề chặt chân khí, cấp Tả đồng dậy nhảy ra xa hơn một trượng. Vừa nhảy vừa hô to:

– Nằm rạp cả xuống, mau!

Dường như áo quần người này có tấm dầu nên bắt lửa rất dễ. Người ta trông như lửa từ trong người hắn bốc lên.

Người này tuy trúng chưởng nhưng chưa chết. Hắn bị lửa thiêu đau quá không nhìn được vừa giãy giụa vừa chạy lăn xả về phía Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ tiện tay rút lấy thanh bảo kiếm của Tả đồng vận kinh lực vào cổ tay rồi phóng kiếm ra

Thanh trường kiếm vừa ra khỏi tay, biến thành một đạo bạch quang đâm vào người dó xuyên từ trước ngực ra đến sau lưng.

Bỗng nghe nổ bùng một tiếng, ngọn lửa độc bay từ trong một phạm vi bảy tám thước.

Nguyên người này đã ngấm ngấm giấu hỏa dược trong người Lửa bén vào lập tức phát ra tiếng nổ khiến cho lửa có thuốc độc bốc cháy lên, bay ra tứ tung.

Nếu Thượng Quan Kỳ không liệng kiếm ra chém hắn cách ngoài một trượng thì lửa độc đã bắn vào làm cho mấy người bị thương rồi

Người thứ ba trong tay cầm một cây côn gỗ lớn quét ngang một cái

Hữu đồng toan vung kiếm ra gạt côn, bỗng nghe Thượng Quan Kỳ lớn tiếng la:

– Không nên ngáng côn, phải lùi ra mau!

Hữu đồng cử động rất lẹ. Thanh trường kiếm của gã sắp chạm vào cây côn của đối phương, đột nhiên thu về đồng thời người nhảy tránh ra

Thượng Quan Kỳ vẫy tay hô:

– Ai nấy lùi lại!

Bọn Ngũ Anh đứng chủ một trận thế, nghe Thượng Quan Kỳ hô liền dẫn ba mươi tên đệ tử trong bang lùi lại phía sau

Đại hán sử dụng côn xông về phía trước.

Thượng Quan Kỳ dẫn dụ cho gã đuổi vào một khu rừng. Chàng né đông tránh tây, đại hán vung côn lên đánh không trúng chàng lại trúng vào góc cây

Bỗng nghe tiếng “Chát” một tiếng, ngọn côn lớn trong tay đại hán đã gãy làm đôi

Lập tức nước ào ào phun ra bốn phía như mưa

Thượng Quan Kỳ đã ngấm ngấm vận công đề phòng, phóng ra một chưởng.

Chưởng lực này rất mãnh liệt, đánh vào những tia nước phun ra hất ngược trở lại vào đại hán, gã run lên một cái rồi đột nhiên ngã ngửa xuống đất.

Tả Hữu Nhị Đồng cả kinh đồng thanh la lên:

– Chát nước độc này ghê quá!

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Cỗ Long Vương thi hành những thủ đoạn hèn mạt vô nhân đạo Những người này thần trí bị độc dược kiềm chế. Mạng sống của họ là một việc lớn mà họ coi cũng như không, chẳng còn biết gì nữa. Vậy thì bọn đệ tử Cùng Gia Bang ta đấu với họ thế nào được.. Tả đồng nói:

– Thượng Quan huynh nói phải đó. Nếu bọn ta giao đấu với họ tất bị tổn thương nặng nề...

Hữu đồng nói tiếp:

– Trận này có thể khiến cho bao nhiêu phần tử tinh nhuệ Cùng Gia Bang bị chết hết. Nguyên khí bị tổn thương rất lớn. Chúng ta phải tìm cách thông tin cho Bang chúa hay sớm, biết mà đề phòng để khỏi mắc mưu địch.

Thượng Quan Kỳ nhìn hình thế bốn mặt rồi nói:

– Lúc này thông báo đến Bang chúa hoặc Văn thừa không kịp mất rồi! Theo ý kiến tại hạ thì chi bằng chúng ta tự tìm cách dẫn dụ bọn họ vào chỗ mai phục để bắt sống.

Tả Hữu nhị đồng nói:

– Xin cho nghe lời cao luận.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chúng ta lựa chọn lấy mười hai người chia ra bốn mặt do hai vị thống lĩnh,

mượn gốc cây lớn ẩn mình. Còn bao nhiêu thì do bọn Ngũ Anh đốc xuất, trấn giữ những đường hiểm yếu:

mé đông giữ cho địch khỏi trốn chạy, mé tây ngăn cản cứu binh, chúng ta phải coi tình hình giúp đỡ lẫn nhau. Còn tại hạ thối tiêu để dẫn dụ bọn địch. Nhị vị nghĩ xem như vậy có được không?

Tả đồng đáp:

– Ý kiến đó hay lắm!

Đoạn hai người lập tức chọn lấy mười hai tên đệ tử trong bang bố trí bốn mặt.

Thượng Quan Kỳ chọn một cây lớn giữa rừng, tung mình nhảy lên ngồi trên cây thối tiêu

Tiếng tiêu réo rất nổi lên vang dội ra bốn mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc quả nhiên thấy vô số đại hán áo đen nhắm đi vào rừng. Bọn này số đông ăn bận như nhà nông. Có người tay cầm binh khí, có kẻ chân tay không mang thứ gì.

Bọn Tả Hữu nhị đồng mượn gốc cây yểm trợ, giơ tay ra điểm huyết vào những bóng đen một cách đột ngột.

Trong khoảng thời gian chừng nửa giờ, số người vào rừng bị điểm huyết lên tới năm mươi bảy người, cộng với ba người chết trước là vừa sáu chục. Bọn người này quả nhiên đều giấu hỏa dược cùng thuốc độc trong mình, chuẩn bị hy sinh với bên địch.

Mấy người chờ thêm trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, không còn ai vào nữa, Thượng Quan Kỳ mới ngừng thối tiêu từ trên cây nhảy xuống, ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần. Vì chàng vận động chân khí thối tiêu rất tốn hơi sức nên người mỗi mệt, mồ hôi toát ra như tắm.

Tả Hữu nhị đồng kiểm điểm lại số người bị bắt lấy hết những độc vật giấu trong mình bọn chúng ra, rồi khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Chúng ta nên xử trí với bọn này ra sao Giết hết đi thì tàn nhẫn quá, mà để họ sống thì sinh tai vạ cho mình.

Thượng Quan Kỳ chưa trả lời thì đột nhiên nghe tiếng vó ngựa lộp cộp vọng lại Đồng thời có cả tiếng khí giới va chạm nhau loảng choảng.

Tả Hữu nhị đồng phát giác ra Thượng Quan Kỳ chưa ráo mồ hôi, người chàng còn mặt nhọc, bèn lựa lấy bốn người lưu lại trong rừng để bảo vệ cho chàng ngồi yên điều dưỡng, đoạn dẫn tám người đi ra khỏi rừng.

Lúc này, Ngũ Anh đã lãnh những tay cao thủ cùng cường địch mở đầu mấy cuộc ác chiến. Mấy chục đại hán áo đen tay cầm binh khí, luân phiên chiến đấu

Trong đám này có một đại hán thân thể cao lớn, tay cầm cây lượng ngân côn, dũng mãnh phi thường.

Bọn Ngũ Anh huy động thế trận biến hóa, thay phiên nhau đối địch. Nhưng đối phương sức mạnh ghê hồn. Bất luận là ai chỉ tiếp y một côn là đã loạng choạng phải lùi lại

Bọn Ngũ Anh bên Cùng Gia Bang trước nay nổi tiếng về quân chiến. Tuy nhiều lúc nguy hiểm nhưng vẫn giữ vững được mặt trận.

Tả Hữu Nhị Đồng mỗi người dẫn bốn tay cao thủ toan xông vào đánh một cách đột ngột thì thốt nhiên ánh lửa lóe lên. Tám cây đuốc nhựa thông cháy bùng bùng, hỏa quang chiếu sáng trong vòng mấy trượng.

Bốn gã đại hán tay cầm đại đao hộ vệ một lão già thấp loắt choắt mà gầy như que củi từ từ đi tới

Tả đồng khề bảo Hữu đồng:

– Đây là một trong bốn vị hầu tước dưới trướng Côn Long Vương tên gọi Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ.

Hữu đồng nói:

– Nếu bọn ta đêm nay mà bắt sống được lão này thì thật là công to

Tả đồng lắc đầu nói:

– Bốn đại hầu tước dưới trướng Cỗ Long Vương người nào cũng có tuyệt kỹ hơn đời và trí tuệ khác thường. Họ đã làm hùng chúa một phương, tranh giành bá nghiệp trên chốn giang hồ, mà không hiểu tại sao bị Cỗ Long Vương thu dụng dưới trướng, phong làm tứ lộ hầu tước. Tình thế đêm nay đã rõ rệt:

Kể về thực lực thì bên ta không địch nổi họ đâu, chỉ còn cách dùng kỳ mưu để thủ thắng.

Bất thành linh một tiếng rú thê thảm vang lên, một tay cao thủ Cùng Gia Bang bị ngọn côn Cổ Bát Kỳ đánh trúng huyết thiên linh, chết ngay lập tức. Bỗng thấy ánh hào quang lóe lên, hai cây trường kiếm đánh xéo lại bức bách đại hán tay cầm lưỡng ngân côn phải bước tránh sang bên.

Nhân lúc lão đánh chậm lại, xác chết vừa rồi được cấp nhanh ra ngoài, mặt trận lại chuyển động linh hoạt như thường.

Hữu đồng vung thanh trường kiếm ra nói:

– Không xong rồi! Chúng ta phải liệu tính đại hán này trước đã mới được. Bắc Thành Hầu Cổ Bát Kỳ tai thính vô cùng, nghe được lời Hữu đồng. Lão giờ tay phải lên trông về hướng bắc vẫy một cái Mười mấy đại hán áo đen tay cầm binh khí lập tức nhảy ào ra xông lại chỗ Tả Hữu nhị đồng ẩn mình sục tìm.

Tả đồng đang nghĩ cách xuất kỳ mưu kế thắng, nhưng kế hoạch chưa xong thì cường địch đã tấn công đến nơi

Hữu đồng vung cây trường kiếm quát lên một tiếng, dẫn bốn tay cao thủ xông ra

Hai bên vừa thấy mặt nhau, chẳng ai nói câu nào xông vào đánh ngay

Tả đồng toan ngăn trở thì đã không kịp nữa, cũng đành vung trường kiếm xông ra trợ chiến. Gã ra chiêu “Băng Hà Khai Đống” đâm một đại hán áo

đen bị thương. Bốn tay cao thủ trong bang theo sau Tả đồng đều quát lên một tiếng xông lại, hợp lực đánh mạnh.

Bọn áo đen kéo ùa đến bị Tả Hữu nhị đồng dẫn bốn người ập lại tấn công. Chúng không hiểu trong rừng còn bao nhiêu cường địch, nên không khỏi hoang mang, lập tức lùi lại phía sau

Cố Bát Kỳ đang cự địch, bỗng quay về khu rừng gần đó vẫy tay một cái, lại có mười mấy gã áo đen ào ào xông ra

Tả đồng Trương Phương đã nhìn rõ bọn thuộc hạ Cố Bát Kỳ tổ chức thành từng đội mười hai người, mỗi đội có một gã đội trưởng.

Bọn hậu viện bên địch đã đến, họ liền mở cuộc phản kích. Chỉ trong chớp mắt hàn phong mờ mịt, ánh kiếm lập lòe Đám đệ tử Cùng Gia Bang tuy ít người hơn, song thể lực cũng không kém đôi phương mấy Người nào cũng quyết chí phẫn đấu kẻ bị thương nhẹ vẫn tiếp tục công kích, người bị thương nặng cũng còn cầm cự không chịu rút lui

Đánh nhau trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, hai bên vẫn giữ thế quân bình không hơn không kém. Song bên Cùng Gia Bang có hai người bị chết và hai người bị thương nặng. Thế là trong mười người đã mất bốn, may mà hai cây kiếm của Tả Hữu nhị đồng biến hóa kỳ diệu, công thủ kín đáo dị thường nên mới giữ vững được mặt trận, chưa đến nỗi phải thua chạy Cuộc chiến đấu này cực kỳ hiểm ác. Cố Bát Kỳ đích thân chỉ huy các đội xung kích.

Kim Nguyên Bá dùng cây lượng ngân côn uy vũ tuyệt luân, bất luận thứ khí giới nào chạm vào đầu côn chẳng bị bật văng đi thì cũng bị gạt ra ngoài May mà bọn Ngũ Anh chiến đấu dai dẳng kiên quyết. Tuy trận đánh đầy nguy hiểm mà vẫn giữ được trận thế không rối loạn.

Lại nói đến Thượng Quan Kỳ sau một hồi nghỉ ngơi, đã phục hồi sức lực.

Tiếng khí giới chạm nhau chan chát khiến cho chàng tỉnh dậy Chàng lập tức

đứng lên cầm thanh đao kinh hồn xông ra ngoài rừng. Bốn gã cao thủ bảo vệ cho chàng cũng theo sát chàng đi ra

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng thật to, vung kim đao ra chiêu “Phong Diễn Tàn Diệp”. Làn ánh sáng vàng chụp lấy bốn năm tên đại hán áo đen, chúng đều bị chặt đứt chân, rú lên những tiếng thê thảm.

Thượng Quan Kỳ đánh một đòn xông lại nhảy lên, vung kim đao ra chiêu “Thái Hồng Kinh Thiên” đánh xéo rạ

Bên tai lại những tiếng rên xiết vang lên. Hai gã áo đen cùng khí giới trong tay đều bị kim đao chặt đứt.

Bọn áo đen thấy Thượng Quan Kỳ kiêu dũng phi thường thì sinh lòng sợ sệt, bất giác lùi cả lại

Thượng Quan Kỳ vung kim đao vây bọc xung quanh mình, khê bảo Tả Hữu nhị đồng:

– Nhị vị bằng lấy những người bị thương, tại hạ mở đường cho

Chàng múa tít thanh đao đường như gió cuốn mây bay. Chớp mắt chàng đã mở được một đường máu để chạy về phía Ngũ Anh đang cự địch.

Tả Hữu nhị đồng cầm kiếm đoạn hậu, hộ vệ cho những người bị thương đi theo sát Thượng Quan Kỳ, rồi hợp cả lại chỗ Ngũ Anh, thanh thế đã mạnh hơn trước.

Thượng Quan Kỳ phóng kim đao ra đánh ba tuyệt chiêu liên tiếp, bức bách Kim Nguyên Bá phải lùi lại. Thế là giảm bớt được áp lực cho bọn Ngũ Anh cự địch.

Tả đồng trở thân lực phóng kiếm ra đâm chết một gã áo đen.

Bọn đệ tử Cùng Gia Bang thấy vậy lại càng phấn khởi tinh thần.

Kim Nguyên Bá dũng mãnh phi thường, bị Thượng Quan Kỳ dùng kim đao bức bách phải lùi lại. Lão tức quá gầm lên, huy động cây lượng ngân côn ra chiêu “Lực Tảo Ngũ Nhạc” quét ngang một cái

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm:

“Đòn này có lẽ nặng bằng mấy nghìn cân, không nên chống lại”. Chàng vội quát lên:

– Lùi lại cho mau!

Thực ra không cần phải Thượng Quan Kỳ hô hoán, bọn Ngũ Anh cũng đã nhận ra rằng thế côn này không thể đón đỡ được, đành di động trận thế lùi lại phía sau

Cổ Bát Kỳ nhận thấy Thượng Quan Kỳ và Tả Hữu nhị đồng đều là những tay kiêu dũng thiện chiến, vẫn giữ vững được mặt trận.

Lão vô cùng nóng nảy nghĩ thầm:

“Mình đã hẹn cùng Nam Diện Hầu hội binh. Nếu còn đánh nữa, e trễ thời giờ và hỏng cả đại cuộc”.

Nghĩ vậy, đột nhiên lão rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra nhảy vọt người lên trên không.

Mười mấy đại hán áo đen đứng ở đằng sau, thấy lão lâm địch liền nhất tề huy động binh khí xông vào

Thượng Quan Kỳ bảo Tả, Hữu nhị đồng:

– Nếu để bọn này đến gần mặt trận thì áp lực quá lớn, e rằng khó lòng đương nổi Hai vị giáp công để ngăn trở thẳng cha sử côn kia, tại hạ lại đấu với Cổ Bát Kỳ.

Đoạn chàng không chờ Tả Hữu nhị đồng đáp lại, gầm lên một tiếng, cầm kim đao nhảy vọt lại phía Cổ Bát Kỳ.

Tiếng gầm chưa dứt, người chàng nhanh như tên bắn đã đến trước. Lúc người chàng còn lơ lửng trên không quay lại lớn tiếng gọi:

– Viên đệ đây ư? Mau ngăn chặn thẳng cha sử cây lượng ngân côn này!

Viên Hiếu vâng lời Thượng Quan Kỳ đưa tay phải ra chụp lấy một gã áo đen dùng làm binh khí, quét ngang Kim Nguyên Bá.

Kim Nguyên Bá vung cây côn bạc đánh xéo lại Gã đại hán bị côn đánh trúng đứt ngay từ giữa lưng.

Viên Hiếu nhân lúc đối phương chậm lại một chút, đưa cả hai tay ra chụp lấy cây lượng ngân côn của Kim Nguyên Bá.

Hai người đều trở thân lực giật mạnh một cái Nhưng kẻ tám lạng người nửa cân, không ai xê dịch đi một bước.

Lại nói đến Cố Bát Kỳ vừa thấy Thượng Quan Kỳ nhảy vọt lên không, liền vung cây nhuễn tiên ra một đòn “Đả Hỏa Thiêu Thiên” đánh hất lên.

Thượng Quan Kỳ đang phân tâm nói với Viên Hiếu, suýt bị trúng đòn. Chàng vội cầm thanh kim đao bỏ xuống.

Cố Bát Kỳ đã thấy thanh kim đao của đối phương chặt đứt được khí giới bọn thuộc hạ, biết ngay là một thanh bảo đao, liền giựt cây nhuễn tiên tránh kim đao rồi trở thế quét ngang.

Cố Bát Kỳ dùng nội lực ở cổ tay chuyển vận cây nhuễn tiên, tựa hồ con thần long uốn khúc.

Thượng Quan Kỳ không ngờ đối phương vận dụng cây nhuễn tiên một cách tinh thực đến thế, suýt nữa chàng bị trúng rơi Đang lúc kinh hãi, chàng lạng người đi một cái chân chưa chấm đất, người đã lùi về phía sau xa đến tám chín thước.

Cố Bát Kỳ cười lạt một tiếng cầm nhuễn tiên rượt theo Khi gần kịp, lão nhằm ngực Thượng Quan Kỳ quất xuống.

Thượng Quan Kỳ vung xéo cây kim đao thành thế “Khởi Phương Đằng Giao” vừa gạt cây nhuễn tiên, vừa tấn công bên địch.

Hai bên giao đấu mấy chiêu đầu trở tài biến hóa linh diệu

Bên kia Viên Hiếu cùng Kim Nguyên Bá đang dùng thực lực ăn thua với nhau bằng một lối khác hẳn.

Trong lúc kịch chiến bỗng thấy ánh lửa lập lòe bốn mặt, đột nhiên bùng lên

mấy ngọn lửa hồng. Những ngọn lửa này, chia ra bốn mặt bố trí và vẫn đứng ở ngoài xa chừng một dặm.

Cố Bát Kỳ ngo ngẩn tự hỏi:

– Cùng Gia Bang lại giở trò gì đây

Lão còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy bốn tên đệ tử Cùng Gia Bang hộ vệ một thiếu nữ áo xanh đi đến. Chính là Liên Tuyết Kiều

Liên Tuyết Kiều hé miệng anh đào, sang sảng tiếng vàng, quát lên:

– Các người hãy dừng tay Ta có điều muốn nói

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu lập tức lùi lại nhảy về phía sau mấy bước.

Liên Tuyết Kiều hé nhìn chăm chặp Cố Bát Kỳ hỏi:

– Cố Bát Kỳ! Cố Hầu gia! Hầu gia còn nhận được ta chăng?

Cố Bát Kỳ từ từ thu nhuyển tiên về, đáp:

– Cô nương là đại công chúa, lẽ nào lão không nhận ra

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng đó, vì nghĩ tình cùng ở với nhau ngày trước, ta có đôi lời muốn khuyên hầu gia

Cố Bát Kỳ đáp:

– Chà! Chắc đại công chúa muốn thuyết phục lão phu cởi giáp đầu hàng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không phải thế! Cố Hầu gia vào bậc hùng tài đại lược đâu phải hạng chịu luôn lọt dưới quyền ai

Cố Bát Kỳ nói:

– Đại công chúa quá lời

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta muốn khuyên hầu gia, chỉ vì hầu gia đủ tài tự lập, tội gì mà ra luôn vào cúi đặt mình dưới trướng kẻ khác.

Cố Bát Kỳ nói:

– Về phần lão phu, cũng muốn khuyên đại công chúa một câu là Vương gia đối đãi công chúa không bạc, sao công chúa lại đem lòng bội phản Vương gia

Liên Tuyết Kiều cười đáp:

– Đó là tại ta không sợ chết, y đã phóng phụ cốt độc châm vào mình ta, nhưng tiếc thay, y đã nhọc lòng vô ích, không đẩy được ta vào đất chết...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Cố Bát Kỳ nói tiếp:

– Phải chăng Hầu gia không nỡ bỏ Cỗ Long Vương vì tác dạ khâm phục ỷ Hay chỉ vì y phóng phụ cốt độc châm vào người mà Hầu gia sợ không có thứ thuốc nào cứu nổi.... Cố Bát Kỳ hắng giọng một tiếng, toan nói lại thôi

Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp:

– Đông Bình hầu đã bị tử trận, Nam Diện hầu bị đại bại và bị trọng thương, toàn quân bị tan rã. Nếu hầu gia tự tin rằng mạnh hơn ba vị kia thì hãy thử xem hậu quả ra sao

Cố Bát Kỳ lạnh lùng nói:

– Trước lúc mặt trời lặn, lão phu còn thông tin tức được cho Hồng Đào, lão phu không tin rằng mới trong vòng nửa đêm mà cánh quân của y đã bị tiêu diệt.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc dùng binh cần nhất ở chỗ thần tốc. Ta theo phương pháp sấm nổ không kịp bung tai, nên chỉ trong vòng một giờ khiến lão chỉ còn cổ thân trốn chạy, nhưng lão trốn thế nào thoát khỏi tay ta

Cố Bát Kỳ buông tiếng cả cười nói:

– Lão phu từng nghe biệt tài của đại công chúa Đêm nay được gặp quả nhiên phi thường, chúng ta chưa động thủ, công chúa đã dùng lời nói để trấn áp lòng người, chắc hẳn không cần phải đánh, lão phu đã chịu khuất phục. Đáng tiếc là công chúa coi Cố Bát Kỳ này như đứa trẻ nít.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hầu gia không chịu tin lời thì ta chẳng biết làm thế nào Thôi được! Hầu gia truyền cho bọn thuộc hạ cố đánh một trận. Có điều Hầu gia nên nhớ rằng không thể coi thường bọn Cùng Gia Bang được đâu!

Cố Bát Kỳ đảo mắt nhìn quanh, thấy ánh lửa chập chờn mỗi lúc một nhiều, rõ ràng là Liên Tuyết Kiều đã bủa vây bốn mặt.

Lão nghĩ thầm:

“Trận đánh này nếu thắng chẳng nói làm chi, còn thua thì e rằng khó lòng thoát khỏi trùng vi”.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều lớn tiếng đồng dục:

– Cố Bát Kỳ! Ngươi đã bị vây hãm rồi! Hòa hay chiến ngươi quyết định một lời đi

Tiếng nàng nói rất lớn, tựa hồ để cho mọi người đi theo lão cũng nghe rõ.

Cố Bát Kỳ cười lạt nói:

– Đại công chúa có ý bày nghi trận mà toan khùng bố Cố mỗ phải lui binh thì không được đâu. Trước hết Cố mỗ xin lãnh giáo Đại công chúa mấy hiệp. Lão là người thâm mưu, biết rằng tình thế trước mắt bất lợi cho mình, nếu còn trùng trình thì chí chiến đấu của bọn thuộc hạ sẽ bị lung lạc rồi đến tiêu tan.

Chi bằng chế phục Liên Tuyết Kiều ngay đi thì tình thế lập tức thay đổi. Nên vừa dứt lời, lão phóng nhuyễn tiên đánh luôn.

Liên Tuyết Kiều toan đích thân ra nghinh địch thì đột nhiên ánh vàng lấp lóe, Thượng Quan Kỳ đã vác kim đao tranh tiên động thủ.

Cố Bát Kỳ rung cổ tay một cái, nội kinh huy động cây nhuyễn tiên quay lại đánh Thượng Quan Kỳ.

Hai người vừa giáp trận đã đánh toàn những đòn hiểm ác tuyệt luân.

Nhuyễn tiên cùng kim đao đều muốn tranh đoạt thượng phong, chiêu thuật

biến hóa cực kỳ mau lẹ, mạng người sống chết chỉ khe chừng sợi tóc.

Liên Tuyết Kiều trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

– Võ công Thượng Quan Kỳ tuy vị tất đã thua lão, nhưng lão già kinh nghiệm hơn, lại lắm mưu nhiều kế, đánh lâu tất là bất lợi cho Thượng Quan Kỳ”.

Viên Hiếu ngó lại thấy hai người giao đấu vô cùng kịch liệt. Đột nhiên gã nhảy vọt đến chỗ một cây to bằng miệng chén, vận động thần lực quát lên một tiếng nhỏ cây lên, để cả cành lá rào bước chạy, về tiếp tục đánh nhau với Kim Nguyên Bá.

Kim Nguyên Bá hét lên một tiếng vung cây lượng ngân côn đánh tạt ngang. Cây và côn chạm vào nhau, cành lá bay tứ tung, khiến cho những người đứng trong vòng hai trượng tới tấp chạy xa rạ

Liên Tuyết Kiều theo dõi cuộc chiến, đột nhiên quay lại bảo Tả Hữu Nhị Đồng.

– Các người giải tán thế trận đi, chuyển thế thủ sang thế công, mỗi người lãnh mười tên thuộc hạ chia hai mặt tả hữu đánh vào cạnh sườn bên địch. Hai gã vâng lệnh, đều lĩnh mười người chia hai bên đánh ập vào Liên Tuyết Kiều lại gọi Ngũ Anh đến bảo:

– Năm người đốc xuất hết thấy bao nhiêu người còn lại đánh vào chính giữa. Lúc này ta phải nắm lấy thế công để làm chủ tình thế.

Ngũ Anh dẫn đoàn người múa tít trường kiếm đánh vào chính diện.

Trong khoảnh khắc ánh đao phát phối như tuyết, kiếm khí ngất trời. Thật là một cuộc ác chiến kinh hồn động phách.

Liên Tuyết Kiều từ từ rút hai lưỡi đoản kiếm cầm hai tay đứng coi mặt trận Thượng Quan Kỳ đánh với Cổ Bát Kỳ.

Giữa lúc kịch chiến, Cổ Bát Kỳ đột nhiên phóng ra những chiêu tuyệt học. Cây nhuỳnh tiên theo thế “Bàn Long Bát Đả” bóng roi chập chùng, mờ mịt

đầy trời, chụp xuống Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng thật to, múa tít thanh kim đao, ánh vàng lấp lóe bao bọc quanh mình lẫn với bóng roi

Bỗng nghe những tiếng leng keng vang lên không ngớt rồi hai bóng người giã rạ Những sợi dây sắt bay lên tứ tung như mưa rào, thì ra cây nhuyễn tiên trong tay Cố Bát Kỳ đã đứt tung mất một nửa, chỉ còn nửa đằng chuôi cầm trong tay mà thôi

Liên Tuyết Kiều tay cầm đoản kiếm khoa lên đồng dục nói:

– Cố hầu gia! Trong bốn vị đại hầu tước, ai cũng cho Cố hầu gia tài trí hơn người, lòng dạ hiền hòa, ta mong rằng hầu gia nghĩ kỹ lại và chỉ ưng một điều là từ đây về sau hầu gia không sinh sự với chín môn phái lớn trong võ lâm. Thế thì chẳng những hầu gia được bình yên rút lui mà ta cũng phá luật lệ ưng thuận để hầu gia kéo cả bọn thuộc hạ đi

Cố Bát Kỳ cười lạt nói:

– Cố mỗ cầm toán quân này giao đấu khắp giang hồ. Nào chống phái Thiếu Lâm, nào đánh phái Côn Luân, nào cự phái Thanh Thành, nào tỷ thí với phái Nga Mi và đã giao thủ với những nhân vật nổi tiếng trong bốn môn phái Tuy Cố mỗ không toàn thắng, nhưng cũng giữ được nguyên vẹn lực lượng rút lui Nếu Cùng Gia Bang vây hãm được Cố mỗ tại đây thì Cố mỗ chịu là giới

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hầu gia đã không chịu nghe lời thành thực của ta khuyên nhủ, thì ta đành phải để cho hầu gia hiểu rõ lực lượng Cùng Gia Bang.

Cố Bát Kỳ đột nhiên liệng cây nhuyễn tiên đã đứt mất một nửa xuống đất, chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Các hạ võ công thật là lợi hại! Lão phu bội phục vô cùng! Bây giờ lão phu xin lĩnh giáo mấy chiêu quyền cước.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin đem chân tay không để bồi tiếp hầu gia

Cổ Bát Kỳ cười lạt nói:

– Thật là khí phách anh hùng. Các hạ đã muốn đấu quyền, chắc là có nhiều môn độc đáo đây

Chưa dứt lời Cổ Bát Kỳ đã sấn đến gần, vung quyền đánh vào trước ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ không thêm né tránh, ngằm vận nội lực, vung quyền lên đón.

Cổ Bát Kỳ chùn tay lại thu quyền về nói:

– Lão phu đã gặp rất nhiều cao nhân mà chưa thấy ai dám đưa quyền ra đón như các hạ.

Cổ Bát Kỳ lại chuyển thế đánh mau hơn. Đồng thời phóng cả chưởng lẫn chỉ tấn công ráo riết Thượng Quan Kỳ.

Hai người bắt đầu kịch chiến. Trong tay tuy không khí giới mà cả hai đều ra những đòn cực kỳ hiểm ác. Hai bên đứng gần gang tấc, vung tay lên vừa tầm trúng đại huyết đối phương, nên cả hai người cùng cố tranh thủ thượng phong để thủ thắng.

Bao nhiêu những chiêu tuyệt kỹ, nhưng thế biến ảo ly kỳ đều trở ra hết. Chỉ trong chớp mắt hai bên đã giao đấu đến ba bốn chục hiệp mà vẫn không phân được thua

Liên Tuyết Kiều chăm chú theo dõi cuộc ác đấu. Thật là một cuộc kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, khó lòng phân thắng bại trong thời gian ngắn. Nàng cảm thấy trong dạ bồn chồn, đã toan vung kiếm ra đánh thì thốt nhiên vang lên một tiếng hú, hai người đang bám sát lấy nhau thốt nhiên lùi xa ra. Nàng hồi hộp chú ý nhìn thì thấy hai người đồng thời lão đảo lùi về phía sau. Một gã áo đen đứng ở phía sau Cổ Bát Kỳ. Nhìn thấy chủ tướng dường như đã bị trọng thương, đột nhiên nhảy ra. Một tên nâng đỡ Cổ Bát Kỳ, một tên

nhảy xổ lại Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều rất quan tâm đến thương thế Thượng Quan Kỳ, nàng nhảy đến bên chàng khe khẽ hỏi:

– Người bị thương có nặng lắm không?

Bỗng thấy một bóng người nhảy xổ đến nàng toan cứu viện thì đã không kịp.

Ánh đao lên nhằm đâm vào sườn Thượng Quan Kỳ. Nhưng Thượng Quan Kỳ trăn người đi một vòng rồi ngã ngay vào lòng Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều tay phải ôm Thượng Quan Kỳ, xoay đi nửa vòng, tay phải phóng kiếm ra để gạt lưỡi đao của gã áo đen. Đồng thời nàng phóng cước ra đá trúng khuỷu tay đối phương, khiến thanh đơn đao rời khỏi tay gã.

Nàng mãi cự địch mà vẫn không quên thương thế Thượng Quan Kỳ. Nàng thấy hai mắt chàng nhắm nghiền dường như vết thương rất nặng.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 113

Giữa Canh Khuya Thiên Ngọc Đưa Tin

Đằng xa vang lên một tiếng hú rất dài Viên Hiếu tung mình lên, thân pháp mau lẹ vô cùng, nhảy xổ tới gã áo đen, tiện tay gã chụp lấy thanh đơn đao trong tay gã áo đen bị Liên Tuyết Kiều đá văng ra. Gã lập tức cầm đơn đao chặt tên áo đen ra làm hai đoạn, rồi nhảy xổ vào Cố Bát Kỳ cũng đang bị trọng thương.

Sáu bảy gã áo đen vung đao lên để ngăn Viên Hiếu.

Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ bị thương thì vừa nóng nảy vừa tức giận, phóng quyền ra đá ngã Kim Nguyên Bá, hai mắt gã đỏ ngầu bùng bùng sát khí, vận hết thần lực, vung đơn đao quét ngang một cái Tiếng khí giới chạm nhau loảng choảng. Hai thanh đơn đao bị Viên Hiếu gạt bắn đi!

Viên Hiếu đánh một đòn gạt được hai thanh đơn đao rồi gầm lên một tiếng như tiếng sấm rồi liệng thanh đơn đao ở trong tay ra nhằm phóng tới Cố Bát Kỳ.

Còn người gã thì ngăn cản bọn áo đen không cho tiến lại.

Gã áo đen nâng đỡ Cố Bát Kỳ thấy Viên Hiếu liệng đao tới, sức mạnh vô cùng không kịp né tránh, vội đẩy Cố Bát Kỳ ra để tránh mũi đao cho lão Tên này chỉ chiếu cố cho người, chứ không nghĩ gì đến mình. Đơn đao liệng tới,

người gã bị đứt làm hai đoạn.

Viên Hiếu nóng lòng Thượng Quan Kỳ bị thương, gã cúi xuống túm lấy một tên thị vệ áo đen làm binh lính quét ngang một cái.

Cố Bát Kỳ trọng thương rồi, không còn ai chỉ huy nữa. Kim Nguyên Bá lại bị Viên Hiếu đánh một thoi quyền trúng mũi chết giắc. Ngoài ra tuy còn nhiều người, nhưng như rắn không đầu thì làm sao mà chống lại với bọn Ngũ Anh cùng Tả Hữu nhị đồng công kích mãnh liệt.

Chỉ trong khoảnh khắc thế hơn thua đã rõ rệt. Một bên tấn công tới tấp, còn một bên chỉ chống đỡ mà thôi. Viên Hiếu dùng mãnh phi thường. Chớp mắt gã lại đánh cho bốn người nữa bị thương. Bốn mặt ánh lửa cao ngất, dần dần tiến gần vào. Bọn hắc y còn lại đã nản chí chiến đấu. Đột nhiên một tiếng quát thật to vang lên, quân địch bốn mặt tới tấp chạy trốn.

Bọn Ngũ Anh cùng Tả Hữu nhị đồng toan chia đường đuổi theo, bỗng nghe Liên Tuyết Kiều hô:

– Thôi! Để bọn chúng chạy đi, đừng đuổi theo nữa!

Tả Hữu nhị đồng khẽ hỏi:

– Cường địch đại bại, chính là một cơ hội rất tốt để mình tiêu diệt đối phương không còn manh giáp. Sao Văn thừa lại không cho đuổi theo
Liên Tuyết Kiều nhìn quanh một lượt thì thấy Cố Bát Kỳ đã được mấy gã thị vệ áo đen hộ vệ hấp tấp trốn chạy. Nàng gật đầu nói:

– Tuy bọn ta mong cho Côn Long Vương thua một trận lớn, nhưng đừng để cho lão bị thảm bại quá chừng...

Đột nhiên có tiếng chân bước nhộn nhịp rồi thấy mười mấy bóng người chạy đến.

Người đi đầu tiên chính là Âu Dương Thống. Theo sau ông là bọn Quan Tam Thắng, Khương Sĩ Ân, Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng.

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông chiều trời rồi nói:

– Bọn ta đến chậm một chút...

Đột nhiên ông nhìn thấy Thượng Quan Kỳ ngồi xếp bằng nhắm mắt, điều dưỡng rõ ràng đã bị trọng thương, bất giác kinh hãi hỏi:

– Y làm sao vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y cùng Cố Bát Kỳ ác đấu một trận đến bị thương.

Âu Dương Thống chau mày hỏi:

– Tình hình bị thương ra sao?

Thượng Quan Kỳ đột nhiên mở bừng mắt đáp:

– Thuộc hạ bị thương không có gì nặng lắm. Bang chúa và Văn thừa bắt tất phải nhọc lòng.

Âu Dương Thống quay lại nhìn quần hào nói:

– Xin các vị tùy tiện ngồi xuống.

Khương Sĩ Ẩn nói:

– Đáng lý tại hạ không nên nói xen vào. Nhưng trong lòng có điều chưa hiểu không thổ lộ ra không thể chịu được.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Khương đại hiệp có điều chi xin cứ nói ra.

Khương Sĩ Ẩn nói:

– Cô nương thần cơ diệu toán mới trong một trận mà đã đánh bại luôn Đông Bình, Nam Diện, Bắc Thành, ba vị hầu tước dưới trướng Cỗ Long Vương.

Tại hạ khâm phục vô cùng. Nhưng tại hạ chưa hiểu sao lại không nhân cơ hội đắc thắng mà giết hết cường địch. Cô nương chỉ giết một mình Đông Bình hầu, dường như có ý cho Nam Diện hầu và Bắc Thành hầu chạy thoát?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Khương đại hiệp nghi ngờ điểm này là phải.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói tiếp:

– Tại hạ chắc rằng không phải một mình Khương đại hiệp hồ nghi điểm này mà thôi. Tại hạ xuất thân từ Cồn Long Vương phủ, nếu bữa nay không nói rõ chỗ dụng tâm, thì e rằng để các vị đem lòng nghi kỵ.

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, lặng thinh không nói gì, song hiển nhiên là trong lòng đều có mối nghi ngờ nhưng không tiện nói ra

Liên Tuyết Kiều biết rằng trước tình cảnh này, không thể trách người ta nghi ngờ mình, nàng thở dài nói tiếp:

– Lẽ ra thuộc hạ nên nói rõ trước cho Bang chúa hay, nhưng vì mấy bữa nay chiến cục dồn dập không được lúc nào rảnh để thổ lộ vấn đề này

Âu Dương Thống cười nói:

– Hồi Đường tiên sinh còn tại thế cũng vậy, không phải mỗi khi gặp việc trọng đại đều thương lượng với bản tòa đầu Nhưng biết tiên sinh dụng ý ngay thẳng, bản tòa cùng anh em trong bang vẫn một lòng khâm phục.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Thuộc hạ có tài cán gì mà dám so với Đường tiên sinh.

Nàng ngừng lại một chút, đưa mắt từ từ nhìn quần hào rồi nói tiếp:

– Mấy bữa nay chúng ta chiến đấu vất vả với mục đích làm cho nhuệ chí Cồn Long Vương phải chùn nhụt. Nay nguyên khí lão bị tổn thương nhưng chưa trầm trọng lắm...

Quan Tam Thắng hỏi xen vào:

– Chúng tôi chưa hiểu là ở chỗ đó. Tại sao không làm cho nguyên khí Cồn Long Vương bị tổn thương đến mức trầm trọng, mà để lão kéo dài thời gian thành bất lợi cho chúng ta Nếu các vị Khương đại hiệp, Thiết Mộc đại sự.. kế tiếp nhau từ biệt trở về thì thực lực chúng ta sẽ giảm đi nhiều Chẳng lẽ chờ đến bây giờ mới cùng Cồn Long Vương quyết chiến hay sao

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cuộc thắng của chúng ta bữa nay, không phải do tay chúng ta làm ra mà

nhờ ở cơ hội kiếm được chỗ sơ hở của đối phương.

Quan Tam Thắng lấy làm lạ hỏi:

– Những tay cao thủ trong bang bị chết và bị thương đến mấy chục người. Các anh em liều mạng chiến đấu mới thắng địch. Sao cô nương lại bảo không phải tự tay chúng ta làm nên cuộc thắng này. Tại hạ chưa hiểu mình chiếm được chỗ sơ hở của đối phương là thế nào.

Liên Tuyết Kiều từ từ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chúng ta tiêu diệt Đông Bình hầu, phá Nam Diện hầu, đánh bại Bắc Thành hầu, chẳng trận nào là bên ta không đem toàn lực ra để tranh đấu. Nhưng giả tỷ cả ba hầu tước có hợp sức vào một chỗ thì liệu chúng ta có nắm được phần thắng không?

Quần hào lẳng lặng không ai biết nói sao. Hồi lâu Quan Tam Thắng mới đáp:

– Trường hợp cả ba người hợp lực với nhau một chỗ, bên ta chưa chắc đã thua.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Trường hợp mà Cỗn Long Vương thân hành thống xuất hết những tay cao thủ hai mặt giáp công thì tình trạng sẽ ra sao?

Quan Tam Thắng đáp:

– Nếu vậy thì rất nguy cho chúng ta.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong phủ Cỗn Long Vương có mấy trăm thiết giáp kỵ sĩ, thủy đều võ công cao cường, lành nghề hợp kích, mã chiến. Trong phủ ít ra còn có năm sáu trăm võ sĩ thị vệ, hợp với những tay cao thủ của Cỗn Long Vương dẫn về nữa thì có tới tám chín trăm người. Nguyên số này cũng đã trội hơn số người Cùng Gia Bang chúng ta đưa đến đây. Nhiều Cỗn Long Vương còn gọi Đông, Nam, Bắc ba đại hầu tước trở về, bố trí thành một thế trận hợp kích thì chẳng những chúng ta bị hãm vào vòng vây nguy khốn mà có khi cả bọn

ta sẽ bị tiêu diệt ở đây, vì Cỗn Long Vương chủ trương đại cuộc sẽ chia ba đường để huy động ba vị hầu gia đánh ập lại May mắn mà ta chưa thấy Cỗn Long Vương thống xuất toàn trận đó thôi.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa nói phải lắm!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vì thế mà thuộc hạ dám nói quyết rằng trừ phi Cỗn Long Vương hết tướng tài, hết quân tinh nhuệ thì chúng ta mới có cơ thủ thắng dễ dàng. Chúng ta sẽ hành động chớp nhoáng như sét đánh không kịp bưng tai, chỉ một trận là tiêu diệt xong ba đại hầu tước bên Cỗn Long Vương.

Phí Công Lượng khen rằng:

– Văn thừa trừ tính kế hoạch rất hoàn toàn, chỉ huy rất đúng phương pháp, rất đáng công đầu

Khương Sĩ Ân hỏi:

– Làm thế khiến Cỗn Long Vương hết tướng tài, hết quân tinh nhuệ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Điều đó tại hạ đã nói rõ rồi! Chúng ta phải cùng Cỗn Long Vương quyết chiến một trận tới hạn và sẽ do một người quyết định toàn cuộc...

Âu Dương Thống tỉnh ngộ nói:

– Đúng rồi! Phải chăng Văn thừa muốn nói người đó là Thượng Quan Kỳ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Chính thế! Y biết thổi một loại tiếng tiêu có thể khiến cho bọn thủ hạ Cỗn Long Vương phải bó tay chịu trói Vì Cỗn Long Vương thu dụng không biết bao nhiêu là tay cao thủ thiên hạ, cho chúng uống thuốc mê để kiềm chế.

Chúng là những chiến sĩ rất kiêu hùng thiện chiến, nhưng cần phải có người đầu não để chỉ huy Nếu chúng ta giết chết Cố Bát Kỳ cùng Hồng Đào, Cỗn Long Vương thấy mình bị cô thân, lập tức trốn đi tạm thời mai danh ẩn tích,

thì liệu chúng ta có tìm được lão không? Bấy giờ trừ hại chưa hết mà còn để một mầm mống đại họa cho võ lâm.

Quan Tam Thắng tỏ vẻ kính phục, lễ phép nói:

– Văn thừa thật là một bậc thầy xa trông rộng. Chúng tôi muôn phần không kịp một.

Âu Dương Thống nói:

– Bây giờ chúng ta tính đánh Cỗ Long Vương cách nào, liệu có lập tức hành động ngay được không là tùy ở nơi Văn thừa quyết định.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Theo ý kiến thuộc hạ thì hãy ở ngay đây nghỉ yên người ngựa trong ba ngày trị thương và cho phục hồi sức mạnh.

Nàng lại đảo mắt nhìn bọn Vân Cửu Long, Khương Sĩ Ân, Thiết Mộc đại sư, nói tiếp:

– Tại hạ mong rằng các vị lưu lại đây mấy ngày nữa vì võ lâm và vì lê dân quyết một trận đánh tới hạn.

Quan Tam Thắng nhíu cặp lông mày hỏi:

– Đây lại là chỗ mà tại hạ chưa hiểu nữa. Sao ta không nhân lúc thừa thắng, khí thế đang hăng hái đánh luôn vào Cỗ Long Vương như để tiêu diệt đối phương rồi hãy nghỉ ngơi, có phải vui sướng hơn không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Trong phủ Cỗ Long Vương, cơ quan bố trí trùng điệp. Dù chúng ta có đánh vào vương phủ được hay chăng nữa thì cũng phải đổi bằng giá rất đắt. Nên ta phải nghĩ cách trừ Cỗ Long Vương trước rồi sẽ đánh vào vương phủ cũng chưa muộn.

Phí Công Lượng hỏi:

– Nếu hàng mười ngày mà Cỗ Long Vương không dời khỏi vương phủ, chúng ta cũng cứ ngồi đây mà đợi hay sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cổ Bát Kỳ cùng Hồng Đào tất nhiên đã dẫn bọn thuộc hạ còn sống sót về ẩn trong vương phủ. Hai người này chắc đang cùng Cỗ Long Vương chinh đồn lại nội bộ để cùng ta quyết chiến.

Âu Dương Thống biết rằng Liên Tuyết Kiều đã sắp đặt đâu đó rồi, nhưng thời cơ chưa đến nàng chưa chịu đưa kế hoạch mà thôi.

Ông liền nói:

– Mấy hôm liền Văn thừa đã vận trù quyết sách khiến cho chúng ta được toàn thắng. Bây giờ người ngựa mỗi mệt. Vậy việc yên nghỉ ba ngày để điều dưỡng tinh thần và sức lực là tối cần.

Quần hào tuy hãy còn nhiều nghi vấn nhưng nghe Âu Dương Thống nói vậy, không ai dám hỏi nữa

Liên Tuyết Kiều lập tức truyền lệnh, hạ trại nghỉ ngơi

Viên Hiếu đưa Thượng Quan Kỳ đến một căn phòng để điều dưỡng thương thế.

Liên Tuyết Kiều chờ cho anh em trong bang sắp đặt xong chỗ nghỉ ngơi rồi lập tức sang chỗ Âu Dương Thống. Âu Dương Thống cũng biết trước nàng sắp lại, nên đã chuẩn bị trà nước để chờ.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình thi lễ nói:

– Uy đức của thuộc hạ chưa đủ để mọi người phục tùng nên làm phiền Bang chúa.

Âu Dương Thống cười nói:

– Quan Tam Thắng trước nay vẫn miệng lẹ dạ ngay Hồi còn Đường tiên sinh tại thế, hai người cũng thường xảy ra cuộc tranh luận luôn. Bản tòa mong rằng Văn thừa đừng để tâm.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Đối với việc thuộc hạ để người ngựa yên nghỉ ba ngày, Bang chúa có tán

thành không?

Âu Dương Thống cười nói:

– Bản tòa biết chắc Văn thừa đã có ý mưu nhưng chưa hiểu mưu kế đó ra sao Liên Tuyết Kiều từ từ ngồi xuống. Đột nhiên nàng tỏ vẻ nghiêm trọng thủng thảng hỏi:

– Cuộc chiến đấu sắp tới nơi này trong lòng Bang chúa nắm chắc được mấy phần thắng?

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Điều đó thực khó mà quyết định được. Có điều luận về thực lực hai bên thì chúng ta còn có thể tranh đấu được một trận nữa

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cách nhận định của thuộc hạ có khác với Bang chúa một chút. Cuộc chiến đấu sắp tới này có quan hệ đến sự tồn vong của Cỗn Long Vương. Lão tât thi hành những thủ đoạn kinh người, vì thế mà chúng ta rất ít hy vọng thắng nổi, cần phải thay đổi phương pháp mới xong.

Âu Dương Thống nói:

– Chắc Văn thừa đã quyết định cả rồi!

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thuộc hạ đã suy đi tính lại mà thủy chung vẫn chưa tìm ra được chước nào toàn vẹn. Vì thế phải đến đây thỉnh giáo Bang chúa.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa đã lo mưu tiêu diệt được Đông Bình hầu, một đêm đánh tan được bọn Nam Diện, Bắc Thành hầu Sự nghiệp này dù Đường tiên sinh còn sống cũng chưa tìm được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không phải thuộc hạ có ý đùn việc này cho Bang chúa, thực ra đã vận hết tâm lực trù tính đến bảy, tám kế hoạch. Sau suy đi tính lại thì chỉ còn hai kế

có thể dùng được, nhưng cũng phải mạo hiểm nhiều quá.

Âu Dương Thống nói:

– Bất luận Văn thừa thi hành kế hoạch nào, bản tòa cũng hết sức ủng hộ.

Đột nhiên ông thở dài nói tiếp:

– Sau khi Cỗ Long Vương bị tiêu diệt rồi, bản tòa cũng xin rút lui để nhường ngôi Bang chứa cho người khác.

Liên Tuyết Kiều biết Âu Dương Thống trong lòng đương cảm xúc nên thốt ra câu này, nàng liền nói ngay vào đề:

– Thuộc hạ đã nghĩ ra hai kế:

Một là liên lạc với các môn phái lớn, động viên hết mọi lực lượng võ lâm, đến vây phủ Cỗ Long Vương, đồng thời chuyển vận củi nổ cỏ khô để đánh hỏa công vào vương phủ. Kế này kể ra có điều tàn nhẫn, nhưng nếu thành tựu thì chỉ một trận là trừ xong hậu họa

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Còn kế thứ hai

Liên Tuyết Kiều đáp.

– Lựa chọn những tay cao thủ xông vào phủ Cỗ Long Vương, không kể gì đến sự tổn thương. Song thuộc hạ tính rằng như vậy thì phải hy sinh quá nhiều mà cuộc thành bại mình không nắm chắc.

Âu Dương Thống nói:

– Kế thứ nhất là đánh hỏa công tuy hay, nhưng phải một thời gian khá lâu để chuẩn bị. Còn kế thứ hai tuy nhanh hơn thì lại sợ làm tàn hại nhiều đến nhân lực tinh nhuệ của bản bang.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuộc hạ cũng nghĩ thế nên chưa dám quyết định. Hai người đương bàn định, bỗng thấy một tên đệ tử trong bang tiến vào nói:

– Thuộc hạ vừa bắt được một tên thủ hạ Cỗ Long Vương đến đây làm gian

tế. Hắn đòi vào ra mắt Bang chúa cùng Văn thừa để trình việc cơ mật.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Các người đã khám người chưa?

Gã đáp:

– Thuộc hạ lục soát rồi! Trong mình hắn không có khí giới và vật gì khả nghi cả.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người đưa hắn vào đây!.

Đại hán vâng dạ lui ra

Lát sau bốn tay cao thủ áp giải một gã áo đen tiến vào.

Liên Tuyết Kiều vừa trông thấy gã lập tức đứng lên, nghiêng mình thi lễ nói:

– Kính chào Đỗ đại Hiệp! Anh em trong bang không biết nên có điều đặc tội, mong rằng đại hiệp đừng trách.

Âu Dương Thống vẫy tay cho bọn đệ tử lui ra, rồi đến trước người áo đen chấp tay thi lễ.

Nguyên người này là Đỗ Thiên Ngạc đã từng trà trộn vào bọn thị vệ áo đen dưới trướng Cỗ Long Vương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ có việc khẩn yếu trình bày nên phải mạo hiểm đến đây..

Đột nhiên Đỗ ngừng lại không nói nữa, đảo mắt nhìn xung quanh.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đỗ đại hiệp muốn gặp ai

Liên Tuyết Kiều hỏi tiếp:

– Phải chăng đại hiệp muốn kiếm Thượng Quan Kỳ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Hay hơn hết là cho tại hạ được gặp Thượng Quan hiền đệ tại đây Việc này không có y không xong.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y bị nội thương, hiện đang điều dưỡng, e rằng chưa cử động được.

Đỗ Thiên Ngạc ngơ ngác hỏi:

– Y bị thương nặng lắm ư? Tại hạ muốn vào coi được không Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy y bị thương khá nặng, nhưng nhờ được nội công tinh thâm đủ sức chịu đựng. Nếu Đỗ đại hiệp có việc cần thì cứ nói với tại hạ cũng được.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đêm qua Cỗ Long Vương thống xuất một toán cao thủ tinh nhuệ đi ngay, không hiểu có âm mưu gì? Tại hạ cũng là một người được lão lựa chọn đem đi

Nhưng thừa cơ đêm tối, tại hạ trốn thoát chạy về đây ngay

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Cỗ Long Vương tuy bị đại bại, song thực lực y vẫn còn hùng hậu, chắc không phải là y chạy trốn đâu

Âu Dương Thống nói:

– Chà! Nếu quả y dẫn bọn thuộc hạ tâm phúc, vào chốn thâm sơn ẩn tích, thì quả là rất phiền cho ta

Liên Tuyết Kiều nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Không hiểu việc này có liên quan gì đến Thượng Quan Kỳ?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cỗ Long Vương cùng một lão già râu xanh ngồi bàn việc trong nhà mật thất. Tại hạ đứng trong bóng tối nghe lỏm được mấy câu, họ có đề cập đến Thượng Quan hiên đệ.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi:

– Trừ Thượng Quan Kỳ ra, đại hiệp có nghe thấy họ đề cập gì đến Bang chúa chúng tôi không?

Đỗ Thiên Ngạc lắc đầu đáp:

– Tại hạ không nghe thấy họ nói gì đến Âu Dương Bang Chúa. Tiếng họ nói rất nhỏ. Hoặc giả có đề cập đến Bang chúa mà tại hạ không nghe rõ.

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Việc này trong lúc thăng thốt tại hạ chưa đoán được, nhưng chắc là một việc rất quan hệ, xin Đỗ đại hiệp thử nghĩ lại xem ngoài Thượng Quan Kỳ ra họ có nói đến ai nữa không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tôi không nghe thấy ai nữa

Âu Dương Thống nói:

– Thế này thì tất phải mời Thượng Quan Kỳ đến đây

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuộc hạ xin đi đây Không biết thương thế y đã bớt chút nào chưa?

Nói xong nàng rào bước đi ngay

Một lát sau Liên Tuyết Kiều dẫn Thượng Quan Kỳ đến, Đỗ Thiên Nghe chạy ra đón hỏi:

– Thương thế hiền đệ bớt chưa?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không có gì đáng ngại Đỗ huynh vẫn mạnh giỏi đấy ạ?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Bọn thuộc hạ Cồn Long Vương hầu hết là bị thuốc mê, tiểu huynh chi cần giả vờ ngớ ngẩn là họ khó bề khám phá ra được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đỗ huynh nghe thấy Cồn Long Vương nói gì về tiểu đệ.

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiểu huynh chỉ nghe thấy y nói đến tên hiền đệ, dường như tới một nơi nào đó mà nơi này rất có quan hệ đến hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc, rồi đột nhiên reo lên:

– Tiểu đệ biết rồi!

Âu Dương Thống hỏi ngay:

– Chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Bọn họ muốn đến nhà mồ Đường đại ca

Âu Dương Thống lấy làm lạ hỏi:

– Đường tiên sinh đã hóa người thiên cổ từ lâu, Cỗ Long Vương còn muốn vào nhà mồ làm gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hồi sinh thời Đường đại ca dường như người có nói với thuộc hạ rằng:

“Ngày Cỗ Long Vương sắp thành công hay đã bị thiệt hại nặng nề, thế nào cũng vào trong mộ để tìm kiếm một vật gì đó”.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Vật gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Vật gì thì Đường đại ca cũng chưa từng đề cập đến:

“Người chỉ bảo cho thuộc hạ hay rằng lúc này Cỗ Long Vương vào nhà mồ là lúc lão phải mất mạng”.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đường tiên sinh đã di ngôn như vậy, người còn có chi thị gì khác nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Khi Đường đại ca nói về việc Cỗ Long Vương trong nhà mồ, tại hạ cũng không lấy gì làm chắc chắn cho lắm, nên không trình lại Bang chúa.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Đường tiên sinh có di ngôn lại yêu cầu Bang chúa phái những tay cao thủ

đưa vào nhà mồ không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Người chỉ bảo một mình thuộc hạ vào mộ mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm lạ nói:

– Cỗ Long Vương đem đi mười mấy tay cao thủ mà chỉ có một mình hiền đệ đối phó thì e rằng thực lực chênh lệch nhau quá xa

Liên Tuyết Kiều nói:

Đường tiên sinh là bậc tuyệt tài một thời Người đã nói vậy, chúng ta không thể coi tầm thường được, hẳn người đã sắp đặt sẵn sàng.

Âu Dương Thống nói:

– Dù sao bên mình chỉ có một người vào mộ, bản tòa thấy rằng thực lực yếu quá.

– Tựa hồ như ông không muốn chủ trương nên nói đến đây đột nhiên dừng lại, ngoảnh nhìn Liên Tuyết Kiều để tỏ ra đem việc này ủy thác cho nàng.

Liên Tuyết Kiều ngẫm nghĩ hồi lâu rồi khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Người đã nghĩ cách phải làm thế nào chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đại ca đã có di mệnh, dĩ nhiên thuộc hạ phải tự thi hành trách nhiệm.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Một mình người vào mộ hay sao

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Những cơ quan trong mộ đều do thuộc hạ đốc công chế tạo, nên đã thuộc kỹ cả rồi và dĩ nhiên thuộc hạ thế nào cũng vào.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Bây giờ ta phải một người đi với người cùng vào mộ, người tính thế nào

Thượng Quan Kỳ do dự một lát rồi đáp:

– Như vậy là trái với di ngôn của Đường tiên sinh. Theo ý kiến thuộc hạ thì

văn thừa bắt tất phải phải người cùng đi

Liên Tuyết Kiều lại hỏi:

– Lúc Đường tiên sinh đi ngôn, người có đặc biệt nói đến không cho người khác theo người vào mộ không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiên sinh đã bảo thuộc hạ vào mộ một mình là đủ rõ ràng lắm rồi, cần gì phải nói dài dòng, phỏng có khác gì vẽ rắn thêm chân?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiên sinh bảo một mình người vào mộ chắc là người đã dụng tâm như vậy. Nhưng theo ta suy nghĩ thì dụng ý của người không ngoài hai mục đích.

Rồi nàng từ từ đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Một là Cỗ Long Vương định tìm một vật gì rất quý báu. Có lẽ rất quan hệ đến kế lớn trăm năm sau này của võ lâm.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nói xen vào:

– Văn thừa nói vậy khiến cho thuộc hạ nghĩ tới một việc.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Có một hôm Đường đại ca cùng thuộc hạ ngồi đàm luận về việc giang hồ, dường như người có đề cập đến võ lâm tam bảo. Nhưng lúc đó người đã mệt quá rồi, đang nói dở lại ngắt đi.

Liên Tuyết Kiều giương to cặp mắt lên hỏi:

– Sau đó còn có lần nào tiên sinh đề cập đến nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Về sau thần trí người mỗi ngày một mòn mỏi, không nhớ gì ngoài việc thiết kế vẽ đồ hình trong mộ, người không bàn đến nữa.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Người nghĩ kỹ lại coi Đường tiên sinh có giảng giải thêm gì về tam bảo nữa không Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

– Lúc đó dường như đại ca tự biết cần phải dành hết tâm lực vào việc chế tạo những cơ quan cần vẽ trên đồ hình, nên người không nói gì rõ ràng hơn về tam bảo Mặt khác thuộc hạ vẫn hỏi hớp về bệnh thể của đại ca, cũng không chăm chú nghe kỹ về vụ này. Thuộc hạ chỉ nhớ mang máng rằng đại ca biểu trong võ lâm tam bảo có một thứ quan trọng nhất và người e rằng sau khi người mất đi không ai hiểu cách sử dụng kỳ bảo đó để nó biến thành vật vô ích.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người có biết tiên sinh nói kỳ bảo đó là vật gì không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Lúc người nói tới đây là ngắt đi ngay

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đối với võ lâm tam bảo ta cũng đem lòng ngờ vực. Một lưỡi đao chém gì cũng đứt cùng mấy hạt châu trong suốt, tựa hồ như không xứng đáng nổi danh trong võ lâm đến thế.

Âu Dương Thống nói:

– Đường tiên sinh tài cao tuyệt thế, chẳng điều gì không biết. Có lẽ tiên sinh biết cả kỳ hạn thọ mạng, nên chỉ đính ước với bản tòa có mười năm, thành ra chưa thỏa mãn được ý nguyện của tiên sinh về ẩn chôn lâm tuyền thì người đã vội quy tiên. Hỡi ơi! Nếu bản tòa không mời tiên sinh ra phụ trách trọng nhiệm thì con người bụng rộng như biển, y học tinh thông đó biết đâu chẳng nghiên cứu ra linh dược đáng kéo dài thọ mạng.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu nói:

– Nhân câu cảm khái của Bang chúa, khiến thuộc hạ nhớ lại mấy lời di ngôn của Đường đại ca Kể ra thì những câu này không nên ở miệng thuộc hạ thốt

ra

Nhưng được nghe Bang chúa tướng niệm cổ nhân khiến thuộc hạ không nói ra không chịu được.

Âu Dương Thống nói:

– Đặt Đường tiên sinh vào chức Văn thừa kế cũng là khuất tất tiên sinh lắm, bản tòa mấy phen đưa tước vị Bang chúa nhường lại nhưng đều bị tiên sinh kiếm lời cự tuyệt. Kể về tài năng, tiên sinh thật xứng đáng là minh chủ võ lâm và có thể hàng trăm năm sau này không xảy cuộc tương tàn giữa các phái đồng đạo Bản tòa toan dùng sức Cùng Gia Bang để ủng hộ tiên sinh lên làm minh chủ nhưng tiên sinh cũng không chịu.

Thương Quan Kỳ nói:

– Hỡi ơi! Đại ca thuộc hạ nói vậy tuy có ý khiêm tốn mà cũng là tình thực. Người thường đàm luận cùng thuộc hạ và rất ân hận là có một điều khiếm khuyết vì tâm lòng quá từ thiện mà không diệt trừ xong kẻ ác. Đại ca cho là thể chất nhu nhược quá nên phải xuất hiện ra đặc tính ấy. Tuy đại ca đã biết điểm khiếm khuyết đó mà không sao đổi được thì thật tình khó lòng đương nổi địa vị hùng chúa. Lúc đại ca xuống núi có thể chỉ trong vòng ba nam là bình định xong Cỗn Long Vương, quét sạch sào huyệt. Song đại ca nghĩ tình đồng môn không chịu hạ độc thủ, rồi quay ra bỏ gốc theo ngọn, phí công mất bảy năm trời tổ chức Bát Anh cùng Tứ Thập Bát Kiệt mới giữ được thế quân bình với Cỗn Long Vương. Đại ca hoài bão hy vọng không đâu là muốn làm cho Cỗn Long Vương tự biết mình khó lòng tranh nổi quyền bá chủ võ lâm rồi tự ý nản lòng rửa tay quy ẩn. Chính vì ý niệm từ thiện đó mà gây cho võ lâm một trường kiếp vận, hàng vạn sinh linh gặp cảnh lâm than. Đại ca tự thẹn với Bang chúa về chuyện này, lại hối hận để bao nhiêu người phải chết oan.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh chấp pháp cho Cùng Gia Bang trong mười năm mà chưa hề giết một ai. Tấm lòng nhân từ của tiên sinh khiến hết thầy anh em trong võ lâm vô cùng cảm kích.

Liên Tuyết Kiều xen vào:

– Người nào lòng đã từ thiện mà thủ đoạn gắt gao mới trị được bọn gian tà trên chốn giang hồ. Giết một kẻ ác còn hơn làm trăm điều thiện. Giả tỷ mấy năm trước đây, Đường tiên sinh trừ khử Cỗ Long Vương thì đâu đến nỗi ngày nay xảy bao quạu phân tranh và cục diện rối ren như bây giờ?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cỗ Long Vương đi trước đã một đêm rồi. Bang chúa nên chuẩn bị cách đối phó mới được.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Phải đó! Chúng ta không nên trùng trình nữa. Hay hơn hết là mình phải vào nhà mồ Đường tiên sinh trước Cỗ Long Vương.

Âu Dương Thống nói:

– Một mình Thượng Quan Kỳ đi thì thực lực bạc nhược quá, vậy Văn thừa phái hai người đi giúp chàng.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Việc này kể ra thì thuộc hạ nên cùng y đi một chuyến, không hiểu ý Bang chúa ra sao.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa đã muốn đi thì còn gì hay bằng?... Thượng Quan Kỳ gật đi:

– Thuộc hạ tường. cũng không cần, một người cũng đủ đối phó với Cỗ Long Vương rồi.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm lạ hỏi:

– Một mình hiền đệ thì đối phó với Cỗ Long Vương sao được? Hơn nữa lão còn đem theo mười mấy tay cao thủ đi cùng...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu chỉ trông vào võ công thì sức tiểu đệ không tài nào địch nổi Cỗn Long Vương. Song Đường tiên sinh họa đồ hình xây mộ, tiểu đệ đã thuộc kỹ rồi. Tiểu đệ trông cậy vào những cơ quan trong mộ đối phó với Cỗn Long Vương. Dù lão có đem nhiều người đi cùng chả làm gì được tiểu đệ đâu.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xem chừng việc này khó ỏn.

Liên Tuyết Kiều vợi nói:

– Nếu ngươi tin rằng một mình có thể chống chọi được thì còn gì hay bằng. Đường tiên sinh đã bố trí các cơ quan thì chắc rằng Cỗn Long Vương khó lòng thoát khỏi cạm bẫy. Việc này gấp rút lắm rồi, ngươi định bao giờ khởi trình?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Dĩ nhiên càng sớm càng hay. Thuộc hạ đi ngay bây giờ. Phiền Văn thừa nói lại với sư phụ thuộc hạ cùng Vân đại trang chúa cho rằng vì thời giờ cấp bách, thuộc hạ không đến cáo từ được.

Nói xong đứng dậy rào bước đi ngay.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi cứ yên tâm mà đi, ta sẽ chiêu cố Thanh Bình công chúa cho.

Thượng Quan Kỳ đã bước ra khỏi cửa, đột nhiên quay lại nói:

– Thuộc hạ còn có một việc thỉnh cầu Bang chúa cùng Văn thừa.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc chỉ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Bang chúa phái mấy tay cao thủ trong bang hộ tống công chúa Thanh Bình trở về Tây vực.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Được rồi! Ta sẽ làm theo ý ngươi!

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên đứng dậy nói:

– Tiểu huynh muốn đi cùng hiền đệ được chăng?

Thượng Quan Kỳ do dự một chút rồi đáp:

– Đỗ huynh muốn như vậy, tiểu đệ đâu dám từ chối!

Đỗ Thiên Ngạc chấp tay chào Âu Dương Thống rồi bước ra cửa đi với

Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống thấy hai người đi xa rồi, không khỏi băn khoăn nhú cặp lông mày nói:

– Đỗ Thiên Ngạc tuy tiếng tăm lừng lẫy bên ngoài quan ải song võ công y khó lòng địch lại Cỗ Long Vương. Bản tòa e rằng y khó lòng viện trợ

Thượng Quan Kỳ một cách đắc lực.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Bang chúa muốn phái người đi với gã, nhưng e rằng gã không chịu.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Thượng Quan Kỳ tuy đã minh thệ gia nhập Cùng Gia Bang, song bản tòa vẫn coi chàng vào hàng quý khách, chưa bao giờ đối đãi như người thuộc hạ. Việc này quan hệ rất lớn. Chúng ta quyết không để mình chàng dấn thân vào nơi nguy hiểm.. Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Đúng thế! Chúng ta phái người ngầm ngầm theo đi viện trợ y, nhưng cần phải được người rất linh mẫn, khôn ngoan đừng để y phát giác ra mới được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Văn thừa tính sai ai đi bây giờ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Một là phải võ nghệ cao cường, có thể đấu với Cỗ Long Vương dư trăm hiệp. Hai là cơ trí hơn người, biết cách điều tra cẩn thận để hiểu rõ âm mưu của Cỗ Long Vương để tìm cách đối phó.

Âu Dương Thống nói:

– Như vậy thì chỉ có văn thừa mới xứng đáng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuộc hạ đoán chắc rằng sau khi Cỗ Long Vương đi rồi, lão không phải người đến đánh mình thì mình cũng đừng nên phái người công kích vương phủ.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa nói vậy, nhưng bản tòa còn có chỗ chưa hiểu là sao ta không nhân lúc Cỗ Long Vương xa rời sào huyệt, mình phái người đến đánh vương phủ để phá tan cơ sở của lão và chặn đường về?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa đã nghĩ tới điều đó, thì khi nào Cỗ Long Vương lại không nghĩ đến? Lão đã bị thua tan tành mà cường địch ở nơi kề cận. Lão đột nhiên ra đi tất đã an toàn lực lượng đến công phá vương phủ tất là mắc mọ

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa trù liệu thật là vẹn toàn. Bản tòa khâm phục vô cùng. Vậy cục diện bây giờ, ta nên xử thế nào cho phải

Liên Tuyết Kiều nói:

– Theo ý kiến thuộc hạ thì đánh giặc chỉ cần bắt tướng. Vậy ta điều động hết nhân lực nhằm vào bản thân Cỗ Long Vương. Nếu đã dồn được lão vào đất chết, thì bất luận công cuộc bố trí của lão ở vương phủ đến mực nào cũng thành vô dụng.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa nói chí lý, vậy bây giờ ta bố trí thế nào

Liên Tuyết Kiều nói:

– Các công việc tại đây giao hết quyền cho võ tướng và lưu lại Phí Công Lượng cùng những vị đường chúa các chúa ở lại giúp đỡ, chỉ cần giữ gìn

thực lực, chứ đừng quyết đấu Gặp cường địch thì lui quân. Bọn Ngũ Anh và Tam Thập Lục Hữu phải là những cơ cấu phòng thủ chủ chốt. Về thể công tuy chưa chắc họ nắm vững được phần thắng, nhưng về phòng thủ thì họ dư sức để cầm cự. Bang chúa cùng thuộc hạ và Vân đại trang chúa ở lại giúp đỡ thì chia ba đường tiến về phía nhà mồ Đường tiên sinh, bố trí mai phục khắp bốn mặt để ngấm ngầm tiếp ứng cho Thượng Quan Kỳ. Nếu không cần thì chúng ta bắt tất phải xuất hiện. Đường tiên sinh đã bố trí đủ cơ quan để bắt Côn Long Vương thì chẳng nói làm chi, vạn nhất mà lão lọt lưới trốn ra thì những thực lực mai phục sẵn sàng dùng để bắt sống lão.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 114

Đập Bia Đá Gian Hùng Bỏ Vía

Âu Dương Thống nói:

– Lời Văn Thừa thật là cao kiến nhưng bản tòa chưa biết ba đoàn người nên phân phối ra sao?

Liên Tuyệt Kiều nói:

– Bang chúa mời Lung Á Nhị Lão cùng Thiết Mộc đại sư nữa là bốn người đi một toán. Vân trang chúa, Khương Sĩ Ân, Diệp Nhất Bình thì do Tả Hữu Nhị Đồng dẫn đường. Thuộc hạ cùng Viên Hiếu cũng lập tức lên đường, nếu không đến trước được Thượng Quan Kỳ thì cũng phải theo kịp gã để tiện việc bố trí.

Âu Dương Thống nói:

– Cách điều động của Văn Thừa rất hợp lý, xin Văn Thừa truyền lệnh để sắp sửa lên đường lập tức.

Liên Tuyệt Kiều đứng dậy nói:

– Lệnh truyền võ tướng thống lĩnh ba quân. Còn Bang chúa tự truyền lệnh vụ là xong. Thuộc hạ chuẩn bị lập tức lên đường, vạn nhất là Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc gặp Côn Long Vương thì thuộc hạ kịp thời tiếp ứng cho họ.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hay lắm! Văn Thù cùng Viên Hiếu lập tức lên đường. Bản tòa cùng Vân trang chúa cũng chuẩn bị để khởi hành trước giờ Ngọ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu không cần thì dọc đường bắt tất phải lưu ám hiệu để tránh bên địch đánh lông tìm vết?

Âu Dương Thống nói:

– Nhất thiết mọi người đều tuân theo lời chỉ thị của Văn Thù.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình thì lễ cáo từ đi ra.

Đột nhiên nàng quay lại nói:

– Xin Bang chúa chuyển lời cho võ tướng nên hậu đãi công chúa Thanh Bình.

Âu Dương Thống gật đầu cười nói:

– Bản tòa còn phái Ngũ Anh hộ vệ cho nàng và đưa đến một chỗ an toàn.

Liên Tuyết Kiều về phòng thu thập sơ qua hành lý rồi cùng Viên Hiếu đi luôn.

Nhà mồ Đường Toàn ở trong núi Võ Công chỗ giáp giới đất Tương đất Cống. Liên Tuyết Kiều rất thuộc địa lý vùng này nên dẫn Viên Hiếu đi theo đường tắt.

Hiện nay Liên Tuyết Kiều chẳng những từng trải hơn trước nhiều mà võ công đã tiến bộ bội phần. Gã Viên Hiếu bảm tính khác thường, khinh công giỏi vào hạng nhất võ lâm.

Hai người đi suốt ngày đêm, chỉ trừ lúc ăn uống còn không lãng phí mất một chút nào. Khi mệt quá cũng chỉ ngồi nghỉ một lát cho đủ phục hồi khí lực là lại lập tức lên đường.

Một hôm vào lúc mặt trời lặn thì hai người vừa đến sơn trang, chỗ Đường Toàn dưỡng bệnh khi trước. Phong cảnh hãy còn như cũ, thanh sơn lục thủy

chẳng khác ngày xưa Chi có hai cánh cổng sơn tróc mất nhiều, thành ra loang lổ, làm tăng vẻ tiêu điều

Liên Tuyết Kiều đi vòng quanh sơn trang một lượt, rồi tung mình nhảy lên một cây cao Nàng sẽ báo Viên Hiếu:

– Chúng ta cần nghỉ một lúc, vì đêm nay có thể xảy ra một trường ác chiến. Viên Hiếu coi mỗi lời của Liên Tuyết Kiều truyền ra chẳng khác gì sắc chỉ của nhà vua Gã không dám hỏi lại bao giờ. Liên Tuyết Kiều bảo gã nghỉ ngơi là gã lập tức nhắm mắt ngồi tựa vào cành cây mà ngủ.

Liên Tuyết Kiều thấy gã nhất tâm phục tòng, cũng cảm thấy thương tình cho gã, bất giác hai hạt lệ long lanh nhỏ xuống.

Ánh hoàng hôn đã lui vào trong, bức màn đêm từ từ rủ xuống, cảnh vật xiết nổi thê lương!

Trong trang viện, ngôi nhà mô Đường Toàn cao ngất ngưỡng. Ánh sáng một ngọn đèn dầu le lói từ trong căn nhà tranh lọt ra ngoài

Liên Tuyết Kiều thấy trong nhà hãy còn đèn sáng thì biết rằng Cồn Long Vương cùng Thượng Quan Kỳ đều chưa đến nơi Nàng nhắm tính lộ trình: “Nếu họ đi suốt đêm ngày thì Cồn Long Vương vào khoảng giờ tí đêm nay sẽ đến nơi Cồn Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc thì phải giờ ngọ ngày mai mới tới

Thượng Quan Kỳ có đến được trước thì mới tiện việc mượn cơ quan trong nhà mô để đối phó với Cồn Long Vương. Còn trường hợp mà Cồn Long Vương đến đây trước thì bên ngoài nhà mô lão sẽ bố trí những tay cao thủ mai phục. Thượng Quan Kỳ muốn vào trong, tất phải qua một trường ác chiến. Vạn nhất mà Cồn Long Vương thấy kinh động trở ra thì Thượng Quan Kỳ sẽ gặp hung hiểm khôn lường, mười phần chắc chết đến chín”. Nguyên Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ quyết ý ra đi một mình, nàng đã nghĩ đến những cái nguy hiểm có thể xảy ra cho chàng. Nhưng nàng

lại biết rằng có khuyển chàng cũng vô ích, chỉ còn cách là đem toàn lực tiếp ứng cho chàng.

Vàng trắng tròn vành vạnh ở phương đông từ từ đi lên, chiếu xuống khu nhà mồ rộng lớn. Liên Tuyết Kiều trông nắm mồ táng xương một nhân tài tuyệt thế, không khỏi cảm khái muôn vàn. Bất giác nàng lẩm bẩm:

– Đường tiên sinh là bậc tài hoa quán thế mà lúc chết đi rồi cũng thế lương đến thế này! Sau khi võ lâm bình định, không biết có ai còn nghĩ đến tiên sinh nữa chăng?

Một bóng người thoáng qua rồi nấp vào chỗ tối không thấy đâu nữa! Liên Tuyết Kiều trong lòng chấn động tự hỏi:

– Chẳng lẽ Cỗ Long Vương đến trước ta rồi ư?

Nàng định thần nhìn ra ngọn đèn trong nhà tranh bên mồ vẫn còn le lói thì trong lòng không khỏi nghi ngờ, nghĩ bụng:

Nếu Cỗ Long Vương đã đến đây trước thì hai gã coi giữ nhà mồ tất mất phải độc thủ của lão rồi! Nhưng sao trong nhà tranh hãy còn đèn lửa chẳng lẽ ta hoa mắt rồi ư?

Nàng lại ngẩng đầu lên nhìn vàng trắng tỏ thì mới vào khoảng canh một.

Nàng nhắm tính thời giờ, lặng lẽ coi tình thế, quyết là Cỗ Long Vương chưa đến, vậy bóng người vừa lướt qua là ai?

Giữa lúc nàng đang ruột rồi tơ vò, chợt thấy trong bóng tối có một người từ từ đi ra. Nhưng người này thung thình vòng quanh nhà mồ một lượt rồi lại chìm vào trong bóng tối không thấy đâu nữa!

Lần này Liên Tuyết Kiều trông rõ hơn và không còn nghi ngờ gì nữa! Tuy nàng không nhìn rõ diện mạo nhưng quyết đoán người đó không phải Cỗ Long Vương mà cũng không phải là Thượng Quan Kỳ. Cách hành động của y thung thảng tự nhiên, tuyệt không có vẻ gì là hấp tấp, sợ hãi! Nàng càng nghĩ càng thấy tình hình khả nghi mà chưa tìm ra được đường lối nào để giải

quyết lòng ngò vục.

Những ý nghĩ không đầu mối khiến cho đầu óc Liên Tuyết Kiều cực kỳ bối rối Nàng suy đi nghĩ lại một hồi rồi quyết định nhảy xuống để điều tra cho rõ tình hình. Nàng đưa tay ra vỗ Viên Hiếu khẽ gọi:

– Ngươi ngủ đấy chứ?

Viên Hiếu mở bừng mắt ra cười đáp:

– Tinh thần tại hạ vẫn tỉnh táo, chưa ngủ chút nào

Liên Tuyết Kiều chống ngón tay trở vào cửa miệng anh đào, khẽ bảo:

– Ngươi nói nhỏ chứ!

Viên Hiếu hạ giọng nói:

– Cô nương bảo tại hạ ngủ đi, tại hạ chỉ nhắm mắt dưỡng thần mà thôi

Liên Tuyết Kiều tường đến gã si tình với mình, khẽ buông một tiếng thở dài, dịu dàng bảo:

– Bên mộ Đường tiên sinh có bóng người xuất hiện, ta phải xuống xem sao

Ngươi ngồi yên đây lược trận, nghe!

Viên Hiếu nói:

– Cô nương bảo tại hạ đi cùng được không? Một mình cô nương dấn thân vào nơi nguy hiểm thì tại hạ yên lòng thế nào được?

Liên Tuyết Kiều xúc động trong lòng, đưa tay ra nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay gã, ôn tồn bảo:

– Ngươi ngồi đây để trông chừng kẻ địch kéo đến.

Mình ta xuống xem một chút rồi lại về đây. Vạn nhất mà ta có gặp địch nhân ta sẽ gọi ngươi xuống giúp sức.

Viên Hiếu không sao cãi được, đành gật đầu nói:

– Được lắm! Tại hạ mà không nghe tiếng gọi tức là cô nương đã bực mình rồi!...

Liên Tuyết Kiều, lim dim cặp mắt, đưa cặp môi anh đào gần lại cái mặt lông

lá của Viên Hiếu rồi tung mình nhảy xuống. Nàng từ từ đi quanh bức tường bao vây.

Khi Liên Tuyết Kiều đi gần tới nhà mồ, nàng đề chân khí rồi nhanh như cắt nhảy qua tường ẩn vào chỗ bóng tối, ngưng thần nhìn ra bốn mặt thì chỉ thấy ánh trăng bóng nước, hoa cỏ phát phơ, nào thấy bóng một ai đâu?

Liên Tuyết Kiều ngoảnh mặt nhìn vào trong nhà tranh, ngọn đèn dầu vẫn còn le lói trên cửa sổ có bóng người in vào.

Liên Tuyết Kiều lẩm bẩm:

– Ủa! Người giữ nhà mồ này, tuy không phải là tay cao thủ Cùng Gia Bang, song võ công tất cũng vào hạng khá vậy mà sao có người đi quanh nhà mồ, y cũng không hay? Xem ra trong vụ này tất có điều chi kỳ lạ, chẳng lẽ mấy người coi nhà mồ lại nảy lòng tham, muốn lấy trộm những đồ vật trong mộ, nên thuận tiện vào đó hay sao?

Nghĩ vậy, nàng muốn cất bước đi vào nhà tranh để điều tra cho biết rõ, thì đột nhiên thấy trong chiếc nhà mồ cao lớn về phía ánh trăng có bóng người chạy ra.

Liên Tuyết Kiều tuy võ nghệ cao siêu, to gan, lớn mật, cũng không khỏi rùng mình ớn gáy.

Nàng định thần lại, vận hết mục lực nhìn ra thì thấy người này mặc áo công nhân. Gã đảo mắt nhìn bốn phía rồi lại núp vào bóng tối không trông thấy nữa.

Liên Tuyết Kiều lẩm bẩm:

– Ta thường nghe Thượng Quan Kỳ biểu:

“Sau khi xây xong mộ Đường Toàn, thì hai trăm thợ thuyền đều chôn sống trong đó. Người này vận áo công nhân chẳng lẽ là oan hồn bọn thợ hiện lên”.

Tuy nàng võ công tuyệt thế, tài trí hơn người mà tưởng đến oan hồn hiện

hiện cũng phải ớn da gà.

Nàng khẽ tựa lưng vào tường, lấy tay vuốt mồ hôi trán, phấn khởi tinh thần, tự nhủ:

– Công nhân này xuất hiện dưới ánh trăng thì nhất định là người chó không phải ma, vì gã biết mở cửa ra vào nhà mồ một cách dễ dàng. Chi bằng ta mượn cơ hội này lên vào trong mộ coi

Tuy nàng nghĩ đầu ra đấy, nhưng lúc cất bước lại cảm thấy nặng trĩu, tựa hồ chân bị đá đeo

Giữa lúc nàng do dự chưa quyết, đột nhiên có tiếng gió thổi tà áo lật phất rồi một bóng người nhảy qua bức tường vào bên trong.

Nàng đảo mắt nhìn lại thì người này mặc áo xanh râu dài, bộ mặt tro như gỗ. Chính là Cồn Long Vương!

Nàng lảo bảm:

– Lão này đến đây sớm hơn một giờ theo như ta đã tính nhầm.

Nàng lại thấy Cồn Long Vương chú ý nhìn vào trong căn nhà tranh một hồi rồi đột nhiên nhảy về phía đó.

Lão cử động rất lẹ. Trong nhà tranh có tiếng hỏi vọng ra:

– Ai

Đèn lửa tắt phụt đi, Cồn Long Vương đã đập cửa sấn vào nhà.

Liên Tuyết Kiều thấy cường địch tới nơi, trong lòng sợ ma quỷ tiêu tan ngay

Nàng cúi rạp người xuống chuồn ra phía sau nhà tranh nấp vào bóng tối

Bỗng trong nhà có tiếng kêu rú lên và tiếp theo là tiếng người giận dữ quát tháo

Lại một tiếng “Uỳnh” vang lên, cửa sổ bằng ván gỗ bị vỡ tan tành, một xác người từ trong nhà bị liệng ra ngoài

Liên Tuyết Kiều nhìn kỹ lại thì xác chết này chính là một trong hai người

Cùng Gia Bang được phái tới đây coi mộ. Gã này tắt thở rồi!

Cổn Long Vương lại cấp một người nhảy ra khỏi nhà tranh, đến đứng trước mộ Đường Toàn từ từ nói tay hạ người kia xuống.

Liên Tuyết Kiều nhân lúc đó lạng người đi một cái nhảy vào trong nhà, đứng tựa cửa sổ để trông ra ngoài

Cổn Long Vương thả người đó trước mộ Đường Toàn rồi lạnh lùng nói:

– Nếu mi không muốn nếm cái đau khổ về điểm huyết “Ngũ Âm Tuyết Mạch” thì ta đây hỏi gì phải nói thật.

Gã đệ tử Cùng Gia Bang tuy đã bị điểm huyết không nhúc nhích được, nhưng vẫn mồm loa mép giải, cả giận quát lên:

– Đã là đệ tử Cùng Gia Bang khi nào còn sợ chết cầu an? Dù mi dùng thủ đoạn tàn ác nào cũng đừng hòng hỏi ta được câu gì đâu!

Liên Tuyết Kiều ngấm ngấm kinh hãi thay cho gã. Nàng lẩm bẩm:

– Cổn Long Vương thủ đoạn tàn ác, không còn úy kỵ điều gì. Gã này bướng bỉnh với lão, tất bị lão hành hạ cực kỳ khổ sở.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Mi chưa nhìn thấy quan tài tất chưa rơi lệ.

Lão đưa tay ra nhanh như chớp, điểm vào ba chỗ yếu huyết gã kia

Liên Tuyết Kiều nhìn rõ:

Cổn Long Vương quả nhiên điểm “Ngũ Âm Tuyết Mạch” gã kia, nàng bất giác buông tiếng thở dài, nàng biết đó là một thủ pháp thâm hiểm nhất trần gian không mấy ai chịu nổi. Nàng còn đang nghĩ ngợi thì quả nhiên có tiếng rên rỉ vọng lại

Dưới ánh trăng, nàng nhìn rõ gã đệ tử Cùng Gia Bang gân cốt toàn thân co rúm lại, chỉ trong khoảnh khắc, tiếng rên rỉ biến thành tiếng kêu gào rất thảm.

Cảnh thâm sơn đêm lạnh, trăng trong, mộ vắng, tiếng kêu gào càng thêm âm đạm khiến người nghe không khỏi kinh hồn động phách, chẳng rét mà run.

Liên Tuyết Kiều trong dạ bồn chồn, lảo bầm:

– Nếu người này không chịu được đau khổ vì điểm huyết “Ngũ Âm Tuyết Mạch” mà nói ra cách vào mộ há chẳng làm lỡ việc lớn? Chi bằng ta tìm cách điểm huyết cho gã chết đi

Nàng đang suy tính, chợt nghe thấy gã kêu lên:

– Người khai phóng huyết đạo cho ta rồi ta nói cho người nghe

Đúng là gã không chịu nổi đau đớn vì bị điểm Ngũ Âm Tuyết Mạch, dường như sắp phải cung xưng.

Liên Tuyết Kiều lại càng nóng nảy, nhưng trừ phi mình bộc lộ bản tướng để đấu với Cỗ Long Vương, nàng chưa nghĩ được cách nào hơn, Cỗ Long Vương là người xảo quyệt vô cùng, mình xuất hiện đột ngột, e rằng sẽ động tới mối hoài nghi rồi trốn biệt thì bao nhiêu công trình điều động mọi người đến đây để tiêu diệt lão thành ra hỏng hết.

Bỗng thấy Cỗ Long Vương cười lạt nói:

– Ta biết rằng mi chịu làm sao nổi cái đau khổ bị huyết đi ngược vào phủ tạng.

Lão vỗ tay một cái, khai phóng Ngũ Âm Tuyết Mạch cho gã kia

Lại thấy gã kia thở phào một cái rồi nói:

– Người giải cả những huyết đạo tay chân cho ta

Cỗ Long Vương lạnh lùng nói:

– Ta đã khai phóng Ngũ âm Tuyết Mạch cho mi, không đau đớn gì nữa Sao còn đòi giải huyết tay chân? Hà hà! Mi toan tính bài trốn chạy phải không? Gã kia đáp:

– Võ công người giỏi hơn ta nhiều Dù ta có muốn trốn chạy cũng không có hy vọng thoát khỏi tay người Ta muốn giải huyết tay chân để ta giãn xương cốt cho dễ chịu một chút rồi sẽ nói cho người hay cũng chưa muộn.

Cỗ Long Vương trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ta coi bộ ngươi cũng chẳng trốn đâu cho thoát.

Rồi quả nhiên đưa tay ra khai huyết đạo tay chân cho gã.

Gã kia từ từ đứng lên, duỗi tay chân vươn vai, thở phào một cái

Cổn Long Vương lạng người ra rồi nắm lấy cổ tay đại hán nói:

– Nếu mi muốn mượn cơ hội này để tìm cái chết cũng không được đâu, mi đừng mơ tưởng hảo huyền.

Đại hán thở dài một tiếng rồi nói:

– Ta vâng mệnh trông coi phần mộ Ở đây. Trừ mỗi tháng hai lần tế điện anh linh Đường tiên sinh, còn tình hình trong mộ ta biết rất ít.

Cổn Long Vương gật đầu nói:

– Phải rồi! Nếu mi bảo biết hết tình hình trong mộ thì ta cũng không tin được.

Đại hán gật đầu nói:

– Ta nghe nói lúc xây xong nhà mồ cho Đường tiên sinh, hai trăm thợ xây mộ đều bị chôn sống trong này

Liên Tuyết Kiều nghe tới đây, trong lòng chấn động lửa giận bốc lên bùng bùng. Nàng lẩm bẩm:

– Đệ tử Cùng Gia Bang trước nay ai cũng coi cái chết như không, sao tên này lại tham sống sợ chết đến thế. Rồi đây sẽ xử trọng gã mới xong.

Bỗng thấy đại hán nói tiếp:

– Hai chúng ta vâng mệnh ở đây giữ phần mộ. Canh khuya đêm nào cũng được nghe thấy trong mộ phát ra một thứ thanh âm kỳ dị, trong lòng thao thức không sao ngủ được...

Cổn Long Vương khẽ hắng giọng hỏi:

– Hay là thợ thuyền chôn sống trong mộ này chưa chết hết nên phát ra những tiếng than thở.

Đại hán nói:

– Cái đó tôi không biết nữa. Mấy đêm đầu tâm thần chúng tôi bị quấy nhiễu không đêm nào yên, chỉ ban ngày mới ngủ được, còn đêm đến là hai người lại đốt đuốc lên ngồi uống rượu với nhau cho thêm phần hăng hái..

Gió lạnh canh khuya dưới vầng trăng tỏ, hai người đối diện nhau nói chuyện khủng khiếp này ở bên phần mộ khiến cho người gan dạ như Cồn Long Vương cũng không khỏi lạnh xương sống. Lão nói:

– Thuyết quỷ thần là thuyết hoang đường. Bản thân vương gia bình sinh giết không biết bao nhiêu là người mà chẳng bao giờ gặp ma quỷ hiện hình ám ảnh.

Những tiếng từ trong mộ này phát ra nhất định là tiếng thợ thuyền bị giam trong mộ chưa chết.

Đại hán nói:

– Lâu ngày quen đi ta cũng chẳng lấy gì làm quái lạ nữa.

Cồn Long Vương nói:

– Ta nói với mi về phương pháp tiến vào mộ chứ rồi công đâu mà nghe mi bàn chuyện ma quái.

Đại hán nói:

– Một hôm giữa ban ngày ta cùng bạn vì nghe thấy thanh âm kỳ dị trong mộ phát ra tựa hồ như vô số người đồng khóc rống lên. Tiếng khóc nghe rất bi thảm, chẳng khác gì tiếng ma kêu vượn hú. Ta liền cùng người bạn tay cầm bình khí, mở cửa ngăm ra để tiến vào mộ xem sao..

Cồn Long Vương nói:

– Thế ra trong mộ này lại có cửa ngăm. Mi mau dẫn ta vào coi.

Đại hán nói:

– Ngươi buông ta ra để ta dẫn ngươi đi xem cửa ngăm.

Cồn Long Vương vừa nói tay ra, đại hán trở về phía sau bóng trắng nói:

– Cửa ngăm ở chỗ đó. Ngươi đi theo sau ta, mà đừng dẫm vào cơ quan.

Gã rảo bước đi trước, dừng lại chỗ đám cỏ xanh.

Cổn Long Vương không biết gã nói thật hay nói dối, nhưng vẫn nghe lời gã đi theo, cũng bước dài bước ngắn rồi cũng dừng lại trước đám cỏ xanh.

Bổng nghe đại hán lại nói:

– Ngươi đứng đây cho cẩn thận. Cơ quan chỗ này đều do chính tay Đường tiên sinh vạch ra, lợi hại vô cùng!

Rồi gã dẫm chân lên đám cỏ xanh.

Cổn Long Vương chưa kịp bước theo thì thấy đại hán đập mạnh một cái, người gã đập mạnh vào mộ Đường Toàn. Biến diễn này xảy ra rất mau Cổn Long Vương muốn tiếp cứu thì đã không kịp nữa rồi.

Bổng nghe đánh “sầm” một tiếng. Đại hán đâm đầu vào nát ra mà chết.

Cổn Long Vương đứng thộn mặt nhìn xác chết hồi lâu rồi đột nhiên co chân đá mạnh một cái. Xác chết đương nằm ngang trước mộ tung lên trên không rồi hất ra ngoài bức tường vây.

Cổn Long Vương đá bay xác chết ra rồi, vẫn chưa nguôi giận lại phóng chân đá luôn vào tấm bia trên mộ Đường Toàn.

Cái đá này nặng tựa ngàn cân, tấm bia bị đá gãy. Bổng nghe thấy tiếng rào rào. Chỗ bia đá gãy đột nhiên có suối nước chảy ra.

Cổn Long Vương vốn có lòng sợ hãi Đường Toàn, vừa thấy nước suối phun ra lại càng kinh hoảng, nhảy lùi lại đến bảy tám thước.

Nước suối này phun ra trong khoảng thời gian chừng uống chén trà nóng rồi tự nhiên ngừng lại. Cổn Long Vương tưởng là nước suối ở dưới tấm bia phun ra hết rồi. Lão chờ một lúc nữa rồi mới tiến lại coi thì thấy bên trong tấm bia vỡ hấy còn nước trong. Dưới nước có viết sáu chữ trắng toát. Nhờ ánh trăng lão đọc rõ:

“Đánh gãy bia ta là chết”.

Cổn Long Vương vừa tức giận vừa kinh ngạc, lão đá luôn một cước nữa. Nội

lực lão mạnh quá đến nỗi mảnh bia còn lại cũng bị đá vỡ tan, nước trong bia lại vọt lên, đồng thời một cái hộp ngọc cũng tung ra, Cỗ Long Vương dùng chân trái dẫm lên hộp ngọc, lập tức hộp vỡ nát.

Trong hộp ngọc lòi ra một tập lụa khâu thành sách sờ sờ ngay trước mắt Cỗ Long Vương. Lão do dự một lúc rồi thò tay lượm cuốn sách bằng lụa lên.

Ngoài sách có đề:

“Tiểu Dao bảo điển, tặng người có duyên”.

Cỗ Long Vương háng giọng lắm bả:

– Té ra dưới tấm bia y đã cất giấu cuốn sách bí mật này. Nếu mình sợ câu y hăm dọa “Đánh gãy bia ta là chết” không dám đập tan nửa dưới tấm bia thì làm sao mà lấy được bảo điển này.

Lão mở trang đầu ra coi, cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng.

Nguyên trong cuốn sách này ghi chép những điều mà lão đã thuộc cả, có điều ý tứ sâu xa hơn. Ngoài ra những điều lão suy nghĩ đã lâu vẫn chưa hiểu, thì đây là đáp án những điều đó.

Cả bộ sách chia làm bốn chương lớn:

Chương thứ nhất nói về mưu lược, chương thứ hai về binh lược, chương thứ ba về võ đạo và chương thứ tư về cách dùng độc.

Cỗ Long Vương ngồi ngay xuống đất, nhờ ánh trăng tỏ đọc sách. Nào ngờ đến chỗ quan trọng tinh thâm thì lời văn lại đột nhiên bị đứt mất. Lão nhìn kỹ lại thì những chỗ này đã bị người cắt đi. Tuy vậy lão không thể gác lại được, mà cứ tiếp tục đọc hoài cho đến hết cuốn tàn biên.

Lúc đọc đến trang cuối cùng, thì thấy viết thêm một câu

“Những chỗ bị mất trong bảo điển này, ta đã cất vào trong chiếc gói đầu ở di thể ta”.

Cỗ Long Vương ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng tỏ rồi lắm bả một mình:

– Lão để bảo điển này tặng cho Đường Toàn để hắn nắm được hết phần tinh

hoa, còn ta chỉ được của lão chút võ bên ngoài Hà hà! Ta giết lão đi là phải lắm, thật không oan uổng chút nào

Liên Tuyết Kiều ẩn mình trong nhà tranh nhìn từng cử chỉ của Cồn Long Vương. Nàng hiểu lão một cách sâu xa. Lúc lão nói miệng lắm bảm, nàng biết rằng lão đang cung xưng việc giết sư phụ ngày trước.

Cuốn Tiêu Dao bảo điển mà Cồn Long Vương đang cầm trong tay đó mới là tập thượng. Trong tập này ghi chép các chương mục về mưu chước, về binh lược, về võ đạo và về dùng độc. Song còn tập hạ mới giải thích kỹ hơn. Và những chỗ quan hệ trong tập thượng này cũng bị Đường Toàn cắt ra và dấu cùng một chỗ với tập hạ.

Cồn Long Vương là con người thông minh tuyệt thế, lão xem xong tập thượng cuốn “Tàn biên Tiêu Dao bảo điển” đã biết Đường Toàn cố ý chuẩn bị dự mưu dẫn dụ mình tiến vào mộ. Lão hai tay chấp sau lưng đi đi lại lại vòng quanh tám bia võ tựa hồ như lão hiểu rõ chỗ dụng tâm của Đường Toàn mà lão vẫn không tự chủ được.

Liên Tuyết Kiều ẩn mình trong bóng tối để theo dõi những cử chỉ của Cồn Long Vương. Nàng biết trước lão đang đứng trước một vấn đề khó quyết định.

Những người theo Cồn Long Vương nhất luật chưa xuất hiện khiến nàng nảy ra ý nghĩ khác.

Nàng lắm bảm:

– Phải chăng lúc Cồn Long Vương hấp tấp lên đường bọn thuộc hạ chưa kịp đi theo mà chỉ có một mình lão đến đây

Liên Tuyết Kiều vẫn sợ Cồn Long Vương thay đổi ý định một cách đột ngột không tiến vào trong mộ thì mình điều động mười mấy tay cao thủ đến đây vây đánh lão, thành ra vô ích.

Đứng trước con người xảo quyệt khôn lường là Cồn Long Vương, Liên

Tuyết Kiều không khỏi nảy ra ý cầu may, muốn nhân lúc thuộc hạ của đối phương chưa tới, mình hãy cùng Viên Hiếu đánh nhau với lão một trận. Bỗng thấy Cồn Long Vương dừng bước, ngẩng mặt nhìn lên vành trăng lấp lăm một mình:

– Ha ha! Chắc người tưởng ta coi đến câu “những phần mát mát trong bảo điển người đã cất vào trong gói đầu” là ta không dám tiến vào mộ ư?

Ngẫm nghĩ hồi lâu lão lại nói tiếp:

– Ha ha! Ta không chịu để người đoán trúng. Người cho là ta không dám vào thì ta quyết vào cho người coi Sư đệ Oi! Dù trong mộ người có bố trí những cơ quan gì đi chăng nữa thì cũng chẳng thể hơn được vương phủ của tiểu huynh đâu

Tuy lão nói câu này đồng dạng nhưng vẫn hết nhìn đông lại ngó tây, rõ ràng trong lòng vẫn chông chênh những mối nghi ngờ lo sợ. Rồi lão lại cố ý làm ra vẻ bạo dạn, vì tuy trong lòng lão khiếp sợ nhưng không thể bỏ qua phần cốt yếu về cuốn “Tiêu Dao bảo điển” trong mộ được.

Con người quyết đoán như Cồn Long Vương hiện đang bị hãm vào mớ tư tưởng mâu thuẫn nhau Liên Tuyết Kiều nhìn rõ tình hình, lấp lăm một mình:

– Hay lắm! Té ra Cồn Long Vương sợ hãi Đường Toàn đã đến mức độ này Bỗng thấy Cồn Long Vương quỳ hai gối xuống trước mộ Đường Toàn, hai tay chắp để trước ngực, miệng lâm râm khấn khứa:

– Hiền đệ Oi hiền đệ! Trước nay hiền đệ vốn một lòng từ thiện thà mình chịu cực nhục, chứ không muốn cho người khổ sở. Bây giờ tiểu huynh coi những dòng chữ của hiền đệ lưu lại, chắc chỉ là để giỡn tiểu huynh mà thôi Đúng rồi! Đúng rồi! Lúc sinh tiền, sư đệ còn không nỡ hạ độc thủ, huống chi nay đã thác rồi, chẳng lẽ lại còn bố trí cơ quan để ám hại tiểu huynh ư?

Khẩn xong, Cồn Long Vương đứng phắt dậy, lại đi quanh phần mộ một lượt

rồi trở về đứng chỗ cũ, thở dài nói:

– Hỡi ôi! Giả tỷ lúc này mình có một tên thuộc hạ, hoặc một kẻ địch để mình bức bách họ đi trước dẫn đường thì không đến nỗi cô thân dẫn vào nơi nguy hiểm.

Liên Tuyết Kiều xem tình hình Cỗ Long Vương có ý phân vân, nàng biết rằng lão tất trúng kế Đường Toàn và rút cục thế nào lão cũng sẽ tiến vào trong mộ, thì trong lòng nàng cảm thấy an ủi vô cùng. Nàng nhắm mắt lại gục đầu xuống cánh tay dưỡng thần.

Đột nhiên Cỗ Long Vương lớn tiếng quát hỏi:

– Ai?

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 115

Thái Sư Thúc Thổ Lộ Chân Tình

Liên Tuyệt Kiều cả kinh vội đề chân khí thủ thế đề phòng. Nàng biết tai mắt Cỗn Long Vương linh mãnh vô cùng, chỉ hơi thở mạnh là lão biết ngay. Bỗng thấy tiếng cười sang sảng đáp:

– Lão phu là Bao Kế Hiền, còn ngươi là ai?

Liên Tuyệt Kiều rùng mình tự hỏi:

– Lão Bao Kế Hiền này là nhân vật như thế nào? Nửa đêm lão còn vào trong mộ Đường Toàn làm gì?

Nàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy lão già râu bạc chùng đến rón, tay cầm cây quai trượng thông thả đi đến.

Cỗn Long Vương lạnh lùng đáp:

– Tại hạ là Cỗn Long Vương.

Bao Kế Hiền rùng mình một cái rồi cười rộ nói:

– Lão phu từng nghe cái tên hung ác của nhà ngươi đã lâu. Đêm nay được gặp thật là may mắn.

Cỗn Long Vương cả giận nói:

– Lão thất phu này mở miệng nói càn, ngươi đừng hòng sống yên ổn được nữa.

Bao Kế Hiền cười ha hả nói:

– Cái đó chưa chắc. Nếu chúng ta động thủ đánh nhau chưa biết ai ăn ai
Cổn Long Vương điên tiết, quát lên một tiếng, nhảy xổ lại, phóng chưởng ra
đánh.

Bao Kế Hiền nói:

– Giỏi lắm!

Rồi vung chưởng lên đỡ.

Hai kinh lực chạm nhau Cổn Long Vương vẫn giữ nguyên vị, còn Bao Kế
Hiền bị hất lùi lại hai bước.

Nhưng lão này bình tĩnh lạ thường, tuy bị chưởng Cổn Long Vương hất lùi
lại, mà lão tuyệt không nổi giận, lại càng cười to hơn trước, nói:

– Tiếng đồn Cổn Long Vương lừng lẫy quả nhiên danh bất hư truyền. Bữa
nay lão phu gặp phải một tay kinh địch rồi đây

Cổn Long Vương giơ cao tay lên nhưng rồi hạ xuống nói:

– Người không phải là đối thủ với Vương gia Ta không muốn giết người

Bao Kế Hiền nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Nếu người muốn cùng lão phu hợp tác, lão phu rất
hoan nghênh. Nhưng đã hợp tác thì điều cần nhất là phải có dạ công bằng.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Ai cần hợp tác với người...

Ngừng một lát lão nói tiếp:

– Đêm hôm khuya khoắt người đến đây làm gì?

Bao Kế Hiền cũng vuốt râu cả cười hỏi lại:

– Còn người! Người đến đây làm gì?

Liên Tuyết Kiều nhìn Bao Kế Hiền đưa tay lên vuốt râu trong lòng xúc động
vì cử động của lão giống một người..

Cổn Long Vương lại hỏi:

– Phải chăng người vào mộ Đường Toàn để coi lên vật cất giấu tại đây

Bao Kế Hiền đáp:

– Đúng thế!

Cổn Long Vương hỏi:

– Người có biết đây là chỗ nào không?

Bao Kế Hiền nói:

– Lão phu ít khi đi lại với những nhân vật trong võ lâm, vậy bất luận nơi nào lão phu cũng đến được.

Cổn Long Vương hỏi:

– Người có biết vật báu trong mộ này là của ta rồi không?

Bao Kế Hiền nói:

– Bất luận vật gì của người đã chết rồi thì ai cũng có quyền lấy. Người chưa cầm vật đó vào tay thì sao lại bảo là của người được?

Cổn Long Vương nói:

– Vậy bây giờ Vương gia giết người trước thì chẳng những người chả được gì, mà lại còn mất bù một mạng người nữa.

Bao Kế Hiền nói:

– Cái đó chưa chắc.

Cổn Long Vương nói:

– Không tin thì người hãy ném thử coi. Nhưng mỗi người chỉ có một mạng sống, há phải trò đùa.

Bao Kế Hiền nói:

– Số lão phu sống được tới tám mươi tám tuổi. Năm nay mới bảy mươi, vậy còn mười tám năm nữa. Bây giờ đã chết thế nào được?

Cổn Long Vương nói:

– Nếu người không muốn chết thì cũng có biện pháp khác.

Bao Kế Hiền nói:

– Nếu người có biện pháp hòa bình thì còn gì hay bằng, hễ động đến đao thương là việc lão phu không ưạ

Con người cơ trí như Cỗn Long Vương mà gặp trường hợp này cũng phải suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

– Biện pháp hòa bình duy nhất là chúng ta bỏ tính cố chấp, bắt tay hợp tác cùng vào trong mộ để lấy di vật của Đường Toàn.

Bao Kế Hiền nói:

– Được lắm! Được lắm! Lão phu rất muốn cùng người hợp tác, trước khi hợp tác phải giảng giải rõ thế nào cho công bằng mới có thể thành thực hợp tác được.

Nếu còn nghĩ chuyện riêng tư, đem lòng dối nhau thì việc ai người ấy làm hay hơn.

Cỗn Long Vương nói:

– Bản Vương cùng người hợp tác trước nay chưa giữ mức công bằng bao giờ...

Bao Kế Hiền nói:

– Hay lắm! Thế là người nhường phần hơn cho người ta phải không?

Cỗn Long Vương nói:

– Nếu không phải là lúc cần người thì chỉ bấy nhiêu câu là ta đủ xử tử người rồi

Bao Kế Hiền nói tiếp:

– Bạc hảo hán không nên khoe mình là mạnh. Bây giờ là lúc người đang cần người, vậy hay hơn là người xử nhún một chút.

Cỗn Long Vương nói:

– Vương gia xử với người như vậy nhã nhặn lắm rồi đó! Tiền bạc châu báu trong mộ là phần người hết, còn vật gì khác đều thuộc về quyền sở hữu của ta

Bao Kế Hiền cười ha hả nói:

– Biện pháp này khá công bằng đấy Thôi cứ thế mà làm.

Cổn Long Vương đã tưởng thế nào lão cũng phản đối, dè đâu lão lại ưng ngay Có điều Cổn Long Vương là người nham hiểm thâm trầm, lại có tính đa nghi

Tuy trong lúc cấp bách, lão vẫn không giảm bớt được lòng ngờ vực.

Lão lạnh lùng hỏi:

– Người chịu cực nhọc khổ sở đến vậy là vì tài vật trong mộ này ư?

Bao Kế Hiền đáp:

– Cũng không hẳn thế. Nếu lão phu chỉ ham tiền bạc thì chả cần phải đến mộ này mà đi tìm một nhà phú hào để ăn trộm chẳng hay hơn là chui vào mộ mà để lấy cắp ư?

Cổn Long Vương hỏi:

– Thế sao người lại chấp thuận đề nghị của ta

Bao Kế Hiền nói

– Lão phu nghe Đường Toàn đã lâu Trong mộ này tất có di vật của y Lão phu muốn ăn cắp di vật đó.

Cổn Long Vương nói:

– Vậy chẳng hóa ra người lừa gạt ta hay sao

Bao Kế Hiền nói:

– Cũng không hẳn như vậy Trước khi chưa lấy được di vật của Đường Toàn, ta muốn thực lòng hợp tác với người Song sau khi người đã lấy được di vật ấy thì cái đó chưa quyết định được.

Cổn Long Vương trầm ngâm một chút rồi nói:

– Được rồi! Chúng ta đã hứa làm sao phải làm đúng như vậy Sau khi ta lấy được di vật của Đường Toàn rồi thì ta cho người ra tay cướp lại cũng được. Có điều trước khi chưa lấy được di vật của Đường Toàn thì tạm thời người

phải nghe lệnh ta mà làm việc.

Bao Kế Hiền nói:

– Cái đó đã hẳn.

Cổn Long Vương nghĩ thầm:

– Thằng cha này dở điên dở khùng, chẳng hiểu hắn nói thật hay nói dối. Nhưng lúc này mình đang cần người giúp sức, hãy tạm thời để hắn sống. Chờ sau khi lấy xong di vật của Đường Toàn, hãy kết thúc tính mạng hắn cũng chưa muộn.

Chủ ý định xong, Cổn Long Vương lạnh lùng bảo:

– Bây giờ ngươi hãy đi tìm cửa vào mộ cho ta đã!

Cổn Long Vương dụng tâm làm khó dễ với Bao Kế Hiền, không ngờ lão vui vẻ vâng lời ngay.

Quả nhiên lão đi vòng quanh mộ để xem xét. Nhưng lúc lão vào trong bóng tối rồi thì mất hút.

Hồi lâu vẫn không thấy Bao Kế Hiền trở ra, Cổn Long Vương còn đang nghi hoặc, bỗng nghe thấy Bao Kế Hiền lớn tiếng gọi:

– Cửa vào đây rồi! Ngươi xuống đây mau!

Cổn Long Vương lắm bả:

– Lão này có vẻ dở điên dở khùng, thế mà lại được việc.

Nghĩ vậy rào bước đi vào, quả thấy Bao Kế Hiền đứng trước khuôn cửa mở rộng. Trong cửa tối mù mịt, không trông thấy gì cả.

Cổn Long Vương nói:

– Xin Bao huynh đi trước dẫn đường.

Bao Kế Hiền nói:

– Ta cũng chưa vào mộ này bao giờ. Nếu có làm được, ngươi đừng trách ta nhé?

Cổn Long Vương cười thầm nghĩ bụng:

“Lão này còn ra về con nít”.

Nghĩ vậy nhưng miệng lão đáp:

– Cái đó đã hẳn.

Hai bóng người một trước một sau đi vào trong mộ tối mò. Cánh cửa sắt lúc trước mở, bây giờ từ từ đóng lại

Gió núi phập phù, thông reo vi vu Trăng sáng như ban ngày, gió lạnh như nước...

Liên Tuyết Kiều ở trong nhà tranh từ từ đi ra, nàng nhẹ gót đi quanh mộ một vòng, để ý xem xét đường lối mà không tìm ra một vết tích gì khác lạ. Trừ tấm bia đá bị gãy nát, đầu đầy còn y nguyên.

Trên mặt tường đột nhiên có bóng đen xuất hiện rồi nhảy lẹ vào trong.

Vạt áo người này gió bay phất phới đã làm kinh động Liên Tuyết Kiều

Nhưng nàng biết, không thể tránh kịp, liền mạnh dạn dừng bước quay đầu nhìn lại

Bỗng thấy người này chấp tay nói:

– Liên cô nương đến đây rồi kia ư?

Liên Tuyết Kiều thấy người này đến đây có một mình tuy nàng bắn khoăn trong dạ, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười hỏi:

– Đại hiệp cũng đến đây sớm nhỉ?

Nguyên người này chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc.

Y đáp ngay:

– Chúng tôi đi suốt ngày đêm và theo những đường tắt để đến đây

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Còn Thượng Quan Kỳ đâu

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Một mình y cải trang đến đây trước rồi, cô nương không gặp hay sao

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Y giả trang giỏi quá đến tại hạ suýt nữa cũng phải mắc lừa

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Không hiểu bây giờ y ở đâu

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn vào ngôi mộ rồi đáp:

– Y cùng Cỗ Long Vương đưa nhau vào trong mộ rồi

Đỗ Thiên Ngạc giật mình hỏi:

– Y vào có một mình thôi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng thế! Nhưng y đã thuộc hết đường lối cùng chỗ bố trí các cơ quan, dù Cỗ Long Vương võ công có giỏi hơn cũng khó lòng thắng nổi y. Sợ là sợ chỗ Cỗ Long Vương khám phá ra y giả mạo, rồi ngấm ngầm hạ thủ khiến y không kịp trở tay mà thôi

Nói đến đây, lòng nàng không khỏi nao núng, rồi hối hận nghĩ thầm:

Giả tỷ lúc này mình cùng Viên Hiếu xuất đầu lộ diện đánh nhau với Cỗ Long Vương, may ra thắng được lão thì không đến nỗi Thượng Quan Kỳ phải mạo hiểm vào trong mộ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cỗ Long Vương đi suốt ngày đêm đến đây, bọn tùy tùng không thấy mặt ại Có lẽ không theo kịp lão nên còn lủi lại sau. Lúc này là một cơ hội hiếm có.

Nếu bữa nay không chế phục được Cỗ Long Vương thì mai hậu e rằng không bao giờ có dịp may nữa. Tôi xin theo cô nương mạo hiểm vào mộ thất: một là tiếp ứng cho Thượng Quan hiền đệ, hai là nhân cơ hội này tiêu diệt Cỗ Long Vương. Chưa hiểu ý cô nương thế nào

Tuy Đỗ Thiên Ngạc lòng rất băn khoăn đến sự an nguy của Thượng Quan Kỳ, mà miệng vẫn nói thông dong uyển chuyển.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đường tiên sinh tài năng tuyệt thế. Những cơ quan trong mộ chắc tiên sinh đã bố trí cực kỳ nghiêm mật. Chúng ta vào mộ chẳng những không giúp gì được cho Thượng Quan Kỳ, mà có khi khiến cho y đem lòng tức bực. Thế thì muốn giúp y lại hóa ra làm phiền cho y

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Vậy cô nương tính sao đây

Liên Tuyết Kiều nói:

– Theo ý kiến của tại hạ không có gì bằng ở ngoài này ngăn chặn quân tiếp viện của Cỗn Long Vương. Ta tìm những quãng đường họ phải đi qua, bố trí mai phục sẵn sàng, để hễ bên mình đã ra tay là họ khó bề chống cự.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cô nương tính vậy rất đúng, song tại hạ vẫn áy náy về Thượng Quan hiền đệ.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Cái đó không sao đâu. Tại hạ tin rằng y tự mình chống chọi được.

Đỗ Thiên Ngạc tuy không nói gì nữa nhưng trong dạ vẫn băn khoăn, ngấm ngầm tính kế tìm cách để tiếp ứng cho Thượng Quan Kỳ.

Bất thành linh nghe tiếng Viên Hiếu vọng lại:

– Cô nương tránh đi, sắp có người tới đó.

Liên Tuyết Kiều khẽ nói:

– Đồ đại hiệp mau theo tại hạ!

Nàng lạng người đi tiến vào trong nhà tranh.

Hai người vừa lẩn tránh xong thì có người nhảy qua tường vào

Người này râu dài phất phơ, sau lưng dắt trường kiếm. Chính là sư thúc Cỗn Long Vương.

Ngày trước lão mấy lần phạm luật giới nghiêm, nên bị sư phụ đuổi ra khỏi cửa. Sau Cỗn Long Vương thu dụng lão Tuy lão là trường bối, nhưng tuổi

suýt soát Cỗ Long Vương.

Cỗ Long Vương lòng dạ hiểm sâu, ngầm phóng “phụ cốt độc châm” vào cả mình sư thúc như mọi người khác, khiến lão không dám phản kháng đành lòng ra sức phò tá Cỗ Long Vương.

Lão đảo mắt nhìn tình thế xung quanh một lượt rồi đột nhiên ngó vào căn nhà tranh, cười lạt nói:

– Lão phu là hạng người nào mà để các người bịt mắt được? Thôi ra mau đi!

Đoạn lão giơ tay phải lên vẫy mấy cái

Bỗng thấy bóng người lay động. Mười mấy gã áo đen nhất tề nhảy qua tường vào trong.

Đỗ Thiên Ngạc nín thở, rút cây nhuyễn tiên sau lưng ra, chuẩn bị nhảy tới giao chiến.

Liên Tuyết Kiều vội kéo Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đỗ đại hiệp không nên hấp tấp!

Bỗng thấy lão râu dài xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra, trở mũi kiếm vào nhà tranh nói:

– Các người hãy vào trong nhà này sục tìm xem đã.

Bốn năm gã áo đen vâng lời xông vào, tay cầm binh khí tiến lại phía nhà tranh.

Liên Tuyết Kiều núp trong nhà nhìn thấy rõ ràng lắm lắm một mình:

– Lão này cẩn thận hơn Cỗ Long Vương nhiều, xem ra lão không phải nghi ngờ căn nhà tranh này một cách vu vơ, mà lão lặng lẽ điều tra tình hình, cơ trí thông minh nhận định rõ ràng có người nấp ở trong này. Nếu mình để họ sục tìm ra rồi mới lòi ra thì ê mặt. Chi bằng mình xuất hiện trước đi hay hơn. Nghĩ vậy, nàng ghé tai thì thầm nói nhỏ với Đỗ Thiên Ngạc mấy câu, rồi từ từ bước ra khỏi nhà tranh.

Lúc này bọn áo đen đã lại gần đến nơi, Liên Tuyết Kiều xuất hiện một cách

đột ngột, ung dung đi tới

Bọn áo đen không ngờ, lập tức dừng bước.

Liên Tuyết Kiều đưa tay ra vuốt lại mái tóc, nghiêng mình chào lão già nói:

– Xin bái kiến thái sư thúc.

Lão râu dài lạnh lùng hỏi:

– Chỉ có mình ngươi đến đây thôi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Văn bối còn đem theo mấy người thuộc hạ....

Lão già đảo mắt xung quanh rồi hỏi:

– Nghĩa phụ ngươi hiện giờ ở đâu

Mỗi câu của lão khác nào như dao đâm một cách đột ngột, khiến người ta có cảm tưởng trở tay không kịp.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói:

– Văn bối đã nhìn thấy y rồi. Bây giờ y không phải là nghĩa phụ văn bối nữa, cha con chúng tôi đã tuyệt tình và thành kẻ thù địch một mất một còn rồi.

Lão râu dài cười lạt hỏi:

– Hiện giờ y ở đâu?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y vào trong mộ Đường tiên sinh rồi.

Lão râu dài quay lại nhìn tấm bia gãy rồi hỏi:

– Cửa vào nhà mộ chỗ nào?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đường tiên sinh khi sắp qua đời đã tốn bao nhiêu tâm huyết để bố trí cơ quan trùng điệp trong mộ. Cỗ Long Vương tiến vào thì dễ, nhưng e khó lòng ra thoát.

Lão râu dài cầm thanh trường kiếm vung lên, quay lại bảo hai tên áo đen đứng bên cạnh:

– Các ngươi hãy bắt lấy nó cho ta!

Hai tên áo đen vâng lời xông ra nhảy xổ vào Liên Tuyết Kiều

Liên Tuyết Kiều khẽ nhún hai vai lùi lại ba thước, vẫy tay một cái Một bóng người từ bên trong cửa sổ nhảy vọt ra, vung tít cây trường tiên quét hai tên áo đen.

Hai gã vung đơn đao lên gạt roi rồi thuận tay chém tới

Đỗ Thiên Ngạc mang hiệu là Quan Ngoại Tiên Thần sử cây nhuyễn tiên rất linh diệu chẳng khác gì con thần long uốn khúc. Chớp mắt ánh roi đã tung hoành nổi lên một luồng gió vu vu, bao vây lấy hai gã áo đen vào trong làn ánh roi

Liên Tuyết Kiều nhìn lão già vẫy tay cười nói:

– Xin lão tiên bối chỉ cho mấy chiêu

Lão già râu dài tức giận vung trường kiếm lên quát:

– Con tiện tỳ này to gan thiệt! Dám coi thường cả lão phu! Bữa nay ta phải bắt sống mị..

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đây là đầu Lúc này là lúc nào Há là chỗ lão ông cuồng đầu Có điều tại hạ nhớ tới địa vị lão ngày trước, vả lại lão chưa làm nhiều điều ác nghiệt, nên tại hạ để cho lão một con đường sống mà thôi Lão đi đi!

Lão già lửa giận bốc lên, nhưng cố nén. Lão nhìn quanh một lượt rồi hỏi:

– Âu Dương Thông có đến đây không?

Lão hỏi câu này chẳng ăn nhập gì vào đầu đề. Tuy nhiên lão đã nghĩ ngợi rất nhiều rồi mới thét ra một cách đột ngột khiến người đối đáp có bật ra chỗ sơ hở nào chẳng? Song Liên Tuyết Kiều hiểu lão rất kỹ, nàng cười lạt đáp:

– Dù tại hạ bảo lão cũng chẳng ngại gì. Âu Dương Bang Chúa hiện không ở đây

Lão râu dài gạt đầu, lạnh lùng nói:

– Âu Dương Thống không ở đây, hèn chi mà mi dám vô lễ với ta!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Dưới trướng Cùng Gia Bang thiếu gì tay bản lĩnh cao cường. Âu Dương Thống tuy là chúa tể bản bang, song về võ công, ông chưa phải là tay cao thủ bậc nhất trong bang.

Lão râu dài cười ha hả nói:

– Mi nói vậy thì ra xung quanh đây mi đã bố trí mai phục những tay cao thủ rồi hay sao

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nếu lão không tin thì cứ thử coi!

Đột nhiên thấy những tiếng ầm ầm tựa trời long đất lở. Nhà mồ Đường Toàn đã bắt đầu rung động kịch liệt.

Liên Tuyết Kiều trong lòng nóng nảy, chỉ sợ chàng Thượng Quan Kỳ cải trang làm Bao Kế Hiền cùng Cỗ Long Vương đều bị thương vì những cơ quan do Đường Toàn bố trí từ trước.

Nàng lạnh lùng đáp:

– Cỗ Long Vương đã đụng vào cơ quan trong mộ, e rằng y sẽ chết mất xác ở đó.

Lão già ngơ ngẩn một hồi rồi nói:

– Nếu Đường Toàn quả có ý như vậy thì Cỗ Long Vương khó lòng trốn thoát.

Lão này cùng Đường Toàn theo đòi một cửa Kẻ về địa vị thì lão còn là sư thúc tiên sinh nhưng lão rất biết người biết mình. Tài năng của Đường Toàn lão biết rõ hơn ai

Liên Tuyết Kiều nói:

– Giả tử Cỗ Long Vương mất mạng trong nhà mồ này thì cũng là một cơ hội rất tốt cho lão tiên bối

Lão râu dài hỏi:

– Mi nói vậy nghĩa làm sao

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Lão tiên bối tuy là sư thúc Cồn Long Vương nhưng vẫn bối biết rằng tiên bối đã bị Cồn Long Vương phóng phụ cốt độc châm vào người và bị y kiểm chế.

Lão râu dài đột nhiên buông tiếng cả cười như tiếng rỗng găm vang tận mây xanh hồi lâu mới dứt.

Liên Tuyết Kiều nghe tiếng cười của lão mà không dò được lòng lão Nàng lặng thinh không nói gì nữa

Lão râu dài thu tiếng cười lại, chậm rãi hỏi:

– Mi cũng đoán chắc rằng Cồn Long Vương bị chết ở trong mộ này ư?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y chết trong đó hay không, vẫn bối chẳng dám nói quyết. Có điều dường như tiên sinh đã bảo là y sẽ chết phơi thây trong mộ.....

Lão râu dài nói:

– Nếu quả Đường Toàn bảo vậy thì Cồn Long Vương tất phải chết không còn nghi ngờ gì nữa

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm:

– Tài năng Đường Toàn quả ghê gớm thật! Người nào càng biết tiên sinh càng phải kính sợ.

Bỗng thấy lão râu dài nói:

– Mi mới biết ta bị Cồn Long Vương phóng phụ cốt độc châm vào người, nhưng mi chưa biết ta đủ tài chữa được môn này

Liên Tuyết Kiều thấy lão lộ vẻ vui mừng, trong lòng sinh nghi, cũng chậm rãi nói:

– Tự mình biết cách lấy phụ cốt độc châm ở trong người ra có chi là lạ. Vẫn

bồi còn biết lấy ra trước cả lão tiền bồi nữa kia

Lão râu dài cười nói:

– Theo chỗ lão phu biết thì tài trí mi cũng đã suýt soát Đường Toàn. Có điều đáng tiếc cho mi là thân phận nữ tài, khó lòng thoát khỏi tơ tình ràng buộc, ít khi làm nên đại sự.

Liên Tuyết Kiều nghe lão nói động tâm, nàng lẩm bầm:

– Hay lắm! Chắc lão này cũng đã dự tính rồi! Sau khi Cỗ Long Vương chết đi, lão đã chuẩn bị thay thế và gây mầm họa loạn, không thể dễ được. Bữa nay ta phải tìm cách trừ lão đi là hơn.

Bỗng thấy lão hắt chòm râu dài cười nói:

– Cỗ Long Vương đã đối đãi với người rất là hà khắc. Tuy y có tài làm nên nghiệp bá, những thủ đoạn tàn nhẫn, không biết dùng người, thì y chẳng chết trong mộ, cũng khó lòng nên nghiệp bá vương trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm:

“Để ta nói khích lão một câu, thử xem lão có lộ chuyện bí mật trong bụng lão ra không”?

Nghĩ vậy nàng nói:

– Cỗ Long Vương tuy không có tài dùng người, nhưng tính khí khái và nét tàn nhẫn của y thì mấy trăm năm chưa được một người

Lão râu dài cười nói:

– Tuy có thể thật, nhưng cơ sở dựng nên nghiệp lớn cốt nhất là biết trọng dụng nhân tài! Cứ xem một việc Cỗ Long Vương đã thu được vô số tay cao thủ giang hồ, vô số người anh tài hữu dụng. Song những ai đã lọt vào tay y là bị y dùng độc dược để kiềm chế, khiến cho bấy nhiêu người biến thành si ngốc, còn người không bị thuốc mê, thì cũng ngầm ngầm phóng phụ cốt độc châm vào mình để bức bách họ tuân theo lệnh mình. Cách dùng người theo kiểu này mà mong người ta đem những điều sở học để hết sức giúp đỡ mình

thì chi là một ảo tưởng.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Nói như vậy thì ra chính lão tiên bối cũng lừa bịp Cỗn Long Vương thôi ư?

Lão râu dài nói:

– Cái đó đã hẳn. Người ta thường nói rằng:

“Hết chim muông thì cung nỏ cùng chó săn đều bị loại trừ”. Nếu lão phu sớm giúp y để bình định thiên hạ thì một khi bá nghiệp thành rồi, e rằng mình sẽ bị chết về tay y

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu vãn bối đem việc này tố cáo với Cỗn Long Vương...

Lão râu dài cười nói:

– Lão phu cần cóc gì? Mi đã là kẻ thù giữa mặt với y thề một mất một còn, thì dù mi có nói gì, y há chịu tin sao Hơn nữa nếu Đường Toàn cố ý giết y thì quyết nhiên y khó lòng trốn thoát được...

Lão đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi chậm rãi nói tiếp:

– Hiện giờ chúng ta có một cơ hội rất thuận tiện để bước lên xung hùng xưng bá trong võ lâm. Nếu người thuận tình cùng ta hợp tác thì chỉ trong vòng ba ngày có thể chinh đồn lại võ lâm thành bộ mặt mới mẻ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin lão tiên bối cho biết rõ bây giờ phải làm thế nào

Lão râu dài nói:

– Việc này quan hệ lớn đến đại cuộc võ lâm. Mi chưa ngỏ lời ưng thuận hợp tác với ta thì ta không thể nói ra được.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Phải chăng, lão tiên bối định giả mạo làm Cỗn Long Vương truyền hiệu lệnh của y ra chinh phạt giang hồ để thành nghiệp bá?

Lão râu dài đáp:

– Đó chẳng qua là một điểm mà thôi Ta chỉ cần đưa ra một kế hoạch là bắt buộc người Cùng Gia Bang phải nghe theo mệnh lệnh để ta sai khiến.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tài trí và võ công Cỗ Long Vương quyết không kém lão tiền bối, thế mà Cùng Gia Bang còn có thể chống chọi với y đến mấy chục năm chẳng lẽ tiền bối tự tin rằng mình thắng được Cỗ Long Vương hay sao

Lão râu dài cười lạt nói:

– Cỗ Long Vương thủ đoạn tàn nhẫn thái quá, tuy y đã chăng lưới quét được vô số anh hùng hào kiệt nhưng lại không biết cách dùng võ công cùng tài năng của họ. Còn ta đây sẽ mở rộng bàn tay để họ vì ta mà hết sức.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bọn người đó đều đã uống thuốc mê của Cỗ Long Vương. Lão tiền bối làm thế nào mà khôi phục lại được thần trí cho họ?

Lão râu dài đáp:

– Việc này người bắt tất phải bận tâm.

Bỗng nghe một tiếng rú vang lên. Hai đại hán áo đen động thủ cùng Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên lão đảo lui lại rồi té lăn xuống đất. Miệng và lỗ mũi hộc máu tươi rạ

Liên Tuyết Kiều thấy Đỗ Thiên Ngạc cùng một lúc đánh được hai người bị trọng thương thì trong lòng không khỏi khen thầm:

– Đỗ Thiên Ngạc quả nhiên bất danh hư truyền. Cứ tình hình trước mắt mà nói thì bên mình vị tất đã thua đôi phương. Công lực Viên Hiếu đủ đối phó với lão râu dài này Đỗ Thiên Ngạc cùng ta sẽ đối phó với bọn người tiếp viện, tất chẳng chịu thua Lão này đã tâm dao để, vẫn lăm le thừa kế Cỗ Long Vương. Nếu không sớm trừ đi thì e rằng đây lại là một mầm họa loạn.

Điều Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhận

Hồi 116

Liên Tuyệt Kiều Thổ Lộ Tâm Tình

Liên Tuyệt Kiều còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nàng ngửa cổ lên huýt một tiếng còi.

Lão râu dài cười lạt hỏi:

– Mi làm chi vậy?

Liên Tuyệt Kiều đáp:

– Văn bối kêu những người mai phục bốn mặt để họ chuẩn bị không cho tiền bối ra khỏi nơi này.

Lão râu dài nói:

– Trước khi lão phu vào sơn trang này đã để ý xem xét tình hình xung quanh. Nếu có mai phục thì khó lòng qua mắt lão được.

Liên Tuyệt Kiều nói:

– Lão tiền bối không tin văn bối ư?

Lão râu dài đáp:

– Quả ta có điều không tin thực.

Liên Tuyệt Kiều nói:

– Vậy để văn bối gọi họ ra cho lão tiền bối coi.

Nàng giơ tay lên vẫy Viên Hiếu đang nấp ở trên ngọn cây lớn.

Bỗng nghe một tiếng gầm, Viên Hiếu từ trên ngọn cây nhảy xuống vút một cái khác nào ngôi sao sa, đứng trên mặt tường.

Liên Tuyệt Kiều trở mặt lão râu dài hạ lệnh:

– Ngươi bắt lão này cho ta mau!

Viên Hiếu dạ một tiếng rồi nhảy xổ vào lão râu dài

Hai đại hán áo đen hộ vệ cho lão, vung đao ra ngăn trở, bị Viên Hiếu phóng chưởng gạt ra hai bên.

Đỗ Thiên Ngạc vung cây nhuyễn tiên một cái khác nào con thần long dưới nước vọt lên, nhằm điểm vào sau lưng lão râu dài

Một đại hán áo đen khác vung đao lên gạt cây nhuyễn tiên.

Liên Tuyệt Kiều rút thanh bảo kiếm đánh soạt một cái nói:

– Lão tiên bối tuy tính mưu kế rất đúng, nhưng e rằng tiên bối không còn cơ hội để thỏa mãn lòng ước nguyện nữa

Đột nhiên nàng vung trường kiếm ra chiêu “Phong Dao Lạc Hoạt” đâm ngã đại hán áo đen.

Lão râu dài rút trường kiếm ra che trước ngực, quát mấy tên áo đen đi theo chia nhau ra ngăn cản ba người, rồi lão thọc tay trái vào bọc móc ra một cái còi đồng đưa lên miệng thổi. Tiếng còi lạnh lạnh thét lên.

Liên Tuyệt Kiều vung kiếm đánh mạnh hơn, lại một gã áo đen nữa bị thương. Nàng lớn tiếng hét:

– Ai bị thương hãy đành bỏ đó, phải đem toàn lực ra đối phó với địch, trước khi những tay tiếp viện đối phương chưa đến. Cần nhất là phải chế phục ngay những người có mặt tại đây đi

Viên Hiếu vâng lời múa tít song quyền đánh ra vù vù gã lại đánh ngã hai đại hán áo đen nữa

Bọn áo đen đi theo hộ vệ lão râu dài đã đến bảy tám tên bị đánh ngã, số còn lại không được một nửa phải chia nhau ra liều mạng chiến đấu với Liên

Tuyết Kiều, Viên Hiếu và Đỗ Thiên Ngạc.

Lão râu dài thấy bọn tùy tùng của mình tuy đã bị thương đến quá nửa mà vẫn không chịu ra tay. Lão chống kiếm đứng theo dõi cuộc chiến đấu, tựa hồ không coi đôi phương vào đâu.

Bọn áo đen còn lại võ công có vẻ cao cường hơn những tên đã bị đánh ngã.

Bao nhiêu những đòn độc địa đánh tới, chúng đều tránh được cả.

Bất thành linh, có tiếng hô lớn:

– Tây Vọng hầu là Đỗ Mậu xin bái kiến lão quốc sư.

Cổn Long Vương lựa bốn tay đắc lực dưới trướng phong làm Đông, Tây, Nam, Bắc bốn vị hầu tước, phong vợ làm vương phi, con gái kêu bằng công chúa.

Còn lão sư thúc nào trạc tuổi suất soát y dược phong là lão quốc sư. Bọn thuộc hạ lớn nhỏ đều được y phong quan tước cho theo như một triều đình của bậc quân vương.

Liên Tuyết Kiều biến thế đánh mau và đánh mạnh, đưa ra những chiêu thức kỳ ảo đánh lui được bọn áo đen đang tấn công mãnh liệt. Nàng trầm giọng nói:

– Lão Tây Vọng hầu Đỗ Mậu này là một tay võ công rất cao cường và có nhiều thủ đoạn độc ác hơn hết trong bốn vị đại hầu tước. Nếu chúng ta chia nhau ra nhiều chỗ cự địch tất bị kém thế.

Ngừng một lát, nàng vẫy Đỗ Thiên Ngạc lại bảo:

– Bọn người đang kéo đến kia đều bản lĩnh không vừa, chúng ta phải hợp lực vào một chỗ để cự địch. Đỗ đại hiệp chỉ cần nhắm đánh bọn địch còn xa kia.

Tại hạ cùng Viên Hiếu đối phó với những tên ở gần.

Đỗ Thiên Ngạc vâng lời thu nhuyển tiên lại để chờ bọn địch đang kéo đến.

Nguyên bọn áo đen này từ lúc Liên Tuyết Kiều cất tiếng gọi Đỗ Thiên Ngạc,

được lão râu dài gọi đến hai bên phân chia mặt trận rõ ràng đối diện nhau. Bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo lật phất, một đại hán chột mắt đầu trọc lao nhanh tới. Theo sau đại hán có đến hơn ba mươi tên đại hán võ trang.

Bọn người này vừa tới trường đấu, lập tức tản ra thành thế trận bao vây Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu.

Đại hán chột mắt trọc đầu đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều rồi cất tiếng chào:

– Đại công chúa vẫn mạnh giỏi đấy à!

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không dám! Đỗ hầu gia vẫn bình yên chứ?

Đỗ Mậu vẫy tay một cái, bao nhiêu người áo đen bao vây bốn mặt rút kiếm ra loảng xoảng.

Liên Tuyết Kiều hạ thấp kiếm xuống người để thủ thắng.

Đỗ Mậu đáp:

– Tại hạ nghe tin đại công chúa đã phản bội ơn dưỡng dục của Vương gia, bản hầu không tin, bữa nay gặp đây mới biết lời đồn là đúng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đại công chúa đã bị Cỗ Long Vương hạ độc thủ phóng phụ cốt độc châm vào người giết chết rồi. Bây giờ Liên Tuyết Kiều này đã không còn tình nghĩa gì với Cỗ Long Vương nữa.

Đỗ Mậu cười lạt nói:

– Bữa nay mà bản hầu bắt sống được đại công chúa, chắc là Vương gia trọng thưởng rất hậu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chỉ sợ hầu gia không được mãn nguyện, mà còn bị mất mạng nữa là khác.

Đỗ Mậu nói:

– Bản hầu lại được tin ba vị Đông, Nam, Bắc hầu tước đều bị bọn Cùng Gia Bang giết hay đánh cho bị thua tan tành rồi, nhưng trong lòng bản hầu chưa

dám tin là sự thực.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc đó quả đúng sự thực. Hầu gia hiện giờ không tin thì rồi cũng phải tin.

Đỗ Mậu đảo mắt nhìn xung quanh một lượt không thấy dấu vết gì là có đặt mai phục, liền cười lạt hỏi:

– Đại công chúa tự tin là có thể địch lại bản hầu ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Bể học không biết đến đâu là bờ bến. Đỗ hầu gia tự mãn là bản lãnh mình đã đến chỗ cùng cực rồi sao

Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc đến được đây trước rồi khiến cho nàng lòng thêm vững trãi. Nàng hy vọng bọn Âu Dương Thống cũng sẽ đến đúng theo như mình dự tính thời giờ, và có ý dằng dai câu chuyện với Đỗ Mậu để đợi viện binh.

Bỗng thấy Đỗ Mậu cười lạt nói:

– Giỏi lắm! Nếu đại công chúa tự tin mình cùng bản hầu ngang sức thì hãy thử xem.

Nói xong lão tiến gần vào, phóng chưởng đánh rạ

Viên Hiếu đột nhiên lạng người đi đến đứng chắn trước mặt Liên Tuyết Kiều gả vung tay phải lên để đón chưởng Đỗ Mậu

Đỗ Mậu không ngờ một nhân vật nửa người nửa vượn như vậy mà chưởng lực lại vô cùng hùng hậu

Lão bị đôi phương vung chưởng lên gạt và bị rung động mạnh phải lùi lại một bước.

Liên Tuyết Kiều sợ lão then quá hóa giận, hạ lệnh cho bọn tùy tùng ập lại nhất tề ra tay gây nên một cuộc hỗn chiến thì bất lợi cho mình. Nàng vội quát Viên Hiếu:

– Ngươi lùi lại mau! Ta muốn thân hành cùng Đỗ hầu gia so gươm một trận.

Viên Hiếu là một gã rất trung thành với Liên Tuyết Kiều. Nàng bảo sao gã nghe vậy. Gã vội lùi lại tám chín thước.

Liên Tuyết Kiều không cho Đỗ Mậu kịp mở miệng, nàng tranh tiên vung tay đánh ra nói:

– Đỗ hầu gia! Chúng ta lấy trăm chiêu làm mực, thử xem ai thắng bại. Đỗ Mậu dường như trong lòng chưa hết kinh hãi võ công của Viên Hiếu, con mắt lão nhìn chăm chặp thẳng vào Viên Hiếu hỏi:

– Gã này là đệ tử Cùng Gia Bang phải không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Gã là một tên thị vệ tầm thường tùy tùng tại hạ, đã làm cho hầu tước phải bận tâm.

Đỗ Mậu cười lạt nói:

– Gã bắt quá được trời cho cái sức mạnh man rợ bằng vài nghìn cân, như vậy có đáng kể gì?

Lão vung chưởng đánh ra

Liên Tuyết Kiều đưa tay trái đánh xéo lên gạt chưởng thế của Đỗ Mậu, còn tay phải tra kiếm vào vỏ, cười nói:

– Hầu gia đã tỏ vẻ khách khí, không dùng khí giới, vậy tại hạ cũng xin tay không tiếp mấy chiêu.

Đỗ Mậu nói:

– Đại công chúa tự tin ở sức mình lắm nhỉ?

Nói xong vung song chưởng theo thế liên hoàn.

Liên Tuyết Kiều sử dụng cả chưởng lẫn chỉ, giữ môn hộ rất là kín đáo nhưng nàng không trả đòn nhiều.

Đỗ Mậu tấn công ba chiêu thì nàng chỉ phản kích lại một mà thôi.

Cuộc chiến đấu diễn biến hồi lâu xem chừng Liên Tuyết Kiều có vẻ kém thế, thủ nhiều công ít. Dè dặt hai bên đánh nhau đến mấy chục hiệp mà Đỗ Mậu

vẫn không kiềm chế được đại cuộc nhưng lão là người chiến đấu đã nhiều, qua mấy chục chiêu lão nhận ra rằng Liên Tuyết Kiều đủ sức phản kích mà không chịu tấn công, bất giác cười lạt nói:

– Năm trước Hồng hầu tước có cho bản hầu hay rằng đại công chúa tính tình nham hiểm, không bộc lộ ra ngoài. Bữa nay bản hầu được gặp mới biết nhận xét đó quả là không sai.

Lão nói xong quát lên một tiếng phóng ra liền năm chiêu.

Liên Tuyết Kiều phóng cả chỉ lẫn chiêu để gạt năm chiêu của Đỗ Mậu rồi cười hỏi:

– Đỗ hầu gia chỉ đem theo có bấy nhiêu tên tùy tùng thôi ư?

Đỗ Mậu cười lạt đáp:

– Lão phu không muốn đấu khẩu với đại công chúa nữa.

Rồi lão đổi thế đánh vừa mau vừa mạnh hơn.

Liên Tuyết Kiều cũng biết rằng áp lực bốn phía mỗi lúc một gia tăng, nếu không đem toàn lực ra phản kích để chống lại thế công của lão, thì e rằng lát nữa sẽ không chống nổi. Nàng đành đem toàn lực ra vùng chiêu phản kích.

Lão râu dài cầm ngang thanh trường kiếm ngẫu nhiên để mắt nhìn về phía nhà mô, dường như không quan tâm gì đến cục diện cuộc đấu trí mạng của những người kia.

Đột nhiên đánh sầm sập một tiếng, căn nhà tranh đổ xuống rồi tiếp tục những tiếng ầm ầm từ dưới đất vang lên.

Liên Tuyết Kiều thấy đất chuyển động tựa hồ cả tòa sơn trang sắp sụp đổ không khỏi ghê hồn.

Đỗ Mậu đột nhiên thu chiêu thế lại nói:

– Xin hỏi lão quốc sư. Tại sao có vụ chuyển động này?

Lão râu dài đang để hết tâm trí vào ngôi nhà mô bị lung lay, lão vờ như không nghe thấy câu hỏi của Đỗ Mậu.

Liên Tuyết Kiều tuy không nói ra nhưng trong lòng rất nao núng tự hỏi:

– Cơ quan trong nhà mờ cực kỳ ghê gớm! Chẳng hiểu Thượng Quan Kỳ có sao không?

Những tiếng chuyển động vang lên một hồi rồi trở lại bình tĩnh.

Tây Vọng hầu Đỗ Mậu cũng không động thủ nữa. Con mắt độc nhất của lão đưa đi đưa lại nhìn xung quanh.

Liên Tuyết Kiều yên trí rằng cuộc chiến đấu kéo dài thêm được khắc nào là bên mình nắm chắc thêm phần nấy, nên càng thân nhiên án binh bất động lẳng lặng theo dõi cuộc biến chuyển.

Đột nhiên lão râu dài la lên một tiếng:

– À ra thế đấy!

Đoạn lão cất bước nhảy như bay vòng quanh nhà mờ hai lần rồi đột nhiên không thấy đâu nữa.

Đỗ Mậu cảm thấy trong lòng phiền muộn, ngoảnh cổ lại nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Lão quốc sư lẫn đâu mất rồi?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Lão không cam tâm nhường cho một mình Côn Long Vương chiếm hết di vật của Đường Toàn, nên cũng tiến vào trong mờ rồi.

Đỗ Mậu động tính hiếu kỳ, liền hỏi:

– Đường Toàn còn giấu vật gì trong nhà mờ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đủ cả:

Võ công, cách dùng độc dược, binh thư, mưu lược không thiếu thứ gì.

Đỗ Mậu cười ha hả nói:

– Thế thì trách nào mà người chẳng động tham tâm. Giả tỷ bây giờ lão phu bắt sống được công chúa thì lão phu có kẻ dẫn đường vào

Lão vừa nói vừa vươn tay ra chụp xuống Liên Tuyết Kiều

Hai người lại bắt đầu cuộc chiến đấu ác liệt và chuyển này cả hai bên cùng thi triển những chiêu tuyệt kỹ, cùng gắng sức để trận thắng nên cuộc công kích trở nên nguy hiểm vô cùng!

Viên Hiếu thấy Liên Tuyết Kiều chiến đấu kinh hồn, lòng gã rất bâng khuâng lo lắng. Gã khẽ hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Ta có nên thay thế cho Liên cô nương không?

Đỗ Thiên Ngạc biết rõ Liên Tuyết Kiều còn muốn kéo dài thời gian, nhưng không thể nói vắn tắt, một hai câu cho gã hiểu được, ông chỉ lắc đầu đáp:

– Không nên!

Viên Hiếu vội hỏi lại:

– Sao thế?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Liên cô nương đang động thủ với người này không có gì kém thế. Nếu Viên Hiếu đệ nhảy vào, chẳng hóa ra mình cho là cô nương không đánh nổi y hay sao

Kể ra thì câu trả lời đó cũng chỉ là miễn cưỡng, song Viên Hiếu đang lúc trong lòng nao núng, lại cho là rất có lý, gã nói:

– Phải lắm! Phải lắm! Tiểu đệ quả hồ đồ thật!

Đỗ Mậu đem toàn lực ra tấn công rất mãnh liệt mấy chục chiêu mà vẫn không sao thắng được Liên Tuyết Kiều, thì trong lòng nóng nảy Y ngâm vận nội công cho tay phải gồng lên rất to, con mắt lão nhấp nháy luôn, phóng ra những tia hào quang ghê rợn. Y thách thức:

– Võ công đại công chúa quả nhiên cao cường. Có dám đón lấy một chưởng lực Độc Sa Chưởng của lão không?

Liên Tuyết Kiều biết Độc Sa Chưởng của y lợi hại vô cùng, khi nào nàng lại chịu đón tiếp chưởng lực này, liền tung người lên né tránh rồi cười nói:

– Tại hạ thường nghe Độc Sa Chương của hầu gia lợi hại lắm kia mà? Nay tại hạ xem ra thì cũng chẳng có gì lạ lắm?

Đỗ Mậu vung chương liên tiếp tấn công luôn ba đòn, miệng quát:

– Ngươi thử ném một chương của ta coi

Liên Tuyết Kiều toan trả lời thì đột nhiên một tràng cười the thé vọng lại, rồi một thanh âm vang dội nói:

– Đỗ huynh đừng mắc mưu con tiện tỳ này

Vừa dứt lời, một thiếu niên xuất hiện. Người này mặc áo trường bào, lông mày như thanh kiếm, mắt sáng như sao, hạ mình xuống giữa chiến trường. Gã thò tay trái vào bọc lấy ra một cây quạt.

Tay mặt gã cầm một thanh đao phi long trủy thủ.

Liên Tuyết Kiều vừa thấy gã này, trong lòng không khỏi chấn động. Nàng lẩm bẩm:

– Té ra gã này chính là Nam Diện hầu Hồng Đào Đỗ Mậu cười ha hả nói:

– Hồng huynh đối phó với hai gã ngoài kia, còn con tiện tỳ này để mặc tại hạ, thì không chống nổi trăm chiêu nữa đâu!

Y vừa nói vừa đánh mạnh hơn, thế công cực kỳ lợi hại

Viên Hiếu chờ lâu không nhẫn nại được, gã không đợi Hồng Đào ra tay, quát lên một tiếng xông vào

Ngay chiêu đầu đã dùng thế “Liên Hoàn Bát Chương”. Quyền phong nổi lên vo vo, bức bách Hồng Đào phải lùi lại bốn năm bước liền.

Đỗ Thiên Ngạc vung nhuyễn tiên quét ngang một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” ông lớn tiếng hô:

– Liên cô nương! Trước tình trạng này ta không nên ham đánh. Chúng ta hãy tạm thời rút khỏi nơi đây..

Đỗ không gọi còn khá, vừa la lên như vậy càng làm cho Đỗ Mậu nóng ruột hơn. Y giơ tay lên vẫy một cái

Bọn tùy tùng rút khí giới ra loảng xoảng, vây lại tấn công.

Hồng Đào chờ Viên Hiếu tấn công thế Bát Chương Liên Hoàn xong vung cây quạt vả múa đao truy thủ phản kích rất mãnh liệt.

Đỗ Thiên Ngạc bị địch bao vây bốn mặt. Ông đem toàn lực vung nhuyễn tiên kháng cự, thi triển hết những đòn tuyệt học mới gắng gượng chống đỡ được.

Tây Vọng hầu Đỗ Mậu phản kích mỗi lúc một mạnh hơn, bức bách Liên Tuyết Kiều chỉ có chống đỡ chứ không trả đòn được.

Viên Hiếu chiến đấu cùng Hồng Đào rất kịch liệt ra những đòn hiểm ác vô cùng khiến người coi phải hoa mắt.

Tổng quát đại cuộc hiện giờ thì bên Liên Tuyết Kiều đã lâm thế nguy. Tình trạng chỉ biến diễn một lúc nữa nàng thẳng chết cũng bị thương.

Đột nhiên Đỗ Thiên Ngạc rú lên một tiếng, vai bên trái của ông bị trúng một đao, máu chảy như suối ướt hết cả tay áo

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn thấy vết thương Thiên Ngạc khá nặng.

Nhờ có cây nhuyễn tiên của ông mới phong tỏa được những đòn đánh vào mặt sau, Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều khỏi lo về mặt này

Nếu Đỗ Thiên Ngạc bị thương không chống được nữa thì hai người sẽ lâm vào bước hiểm nghèo

Tình thế mỗi lúc một thêm nguy ngập, khó bề ham đánh, Liên Tuyết Kiều xoay tay lại phóng chương đánh ngã một tên áo đen bao vây Đỗ Thiên Ngạc. Nàng lớn tiếng hô:

– Đỗ đại hiệp nhẫn nại một chút! Những tay viện thủ chúng ta sắp tới nơi rồi! Đỗ Thiên Ngạc nghiêng răng nhin đau nói:

– Xin Liên cô nương hãy an tâm! Đối với vết thương nhỏ mọn này, tại hạ tự tin rằng còn có thể chống đỡ được. Đỗ Thiên Ngạc này còn một hơi thở cũng quyết không chịu lùi bước.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều rú lên một tiếng nàng loạng choạng người bước ra ngoài ba thước rồi ngã lăn xuống. Nhưng nàng nhảy phắt ngay dậy được, rồi vung chưởng ra tiếp tục đánh Đỗ Mậu

Trước trận ác chiến liều mạng này, Liên Tuyết Kiều và Đỗ Thiên Ngạc đều bị trọng thương mà vẫn phải gắng sức chiến đấu không thể lùi bước.

Viên Hiếu ngó thấy Liên Tuyết Kiều bị trọng thương rồi, hai mắt gã đỏ sòng sọc gã gầm lên một tiếng thật dài rồi phóng quyền ra vun vút. Chiêu nào cũng nặng như búa lớn phá núi Công thể mãnh liệt vô cùng bức bách Hồng Đào phải lùi mãi

Đáng tiếc là một mình Viên Hiếu tuy dũng mãnh vô cùng nhưng Liên Tuyết Kiều và Đỗ Thiên Ngạc đã dần dần đi đến chỗ không chống chọi được nữa. Giữa lúc nguy ngập sự tồn vong như ngàn cân treo sợi tóc thì bất thành linh một tràng cười vang lên rồi tiếng người nói vọng vào:

– Văn Thừa cứ an tâm! Toàn bộ cao thủ trong bang đã đến nơi

Người nói đó chính là Âu Dương Thống chưa dứt lời, một bóng người nhanh như tên xông vào. Tiếp theo là một tiếng “Uỳnh” do chưởng lực phóng ra chống đỡ Độc Sa Chưởng của Đỗ Mậu để che đỡ cho Liên Tuyết Kiều. Đỗ Mậu nhìn thấy người mới đến râu dài áo xanh, nét mặt lạnh lùng đầy vẻ ngạo mạn. Lão này đón lấy thế Độc Sa Chưởng vô cùng ác độc mà vẫn không việc gì thì không khỏi run sợ, quát hỏi:

– Ngươi là ai

Lão áo xanh lạnh lùng đáp:

– Nam Ông Thượng Sĩ Ẩn muốn lĩnh giáo mấy chiêu Độc Sa Chưởng của các hạ.

Rồi lão vung chưởng đánh rạ Lão vẫn giữ vẻ ngạo mạn và tự phụ, không thèm hỏi tên họ đối phương đã khởi thế công luôn, chưởng chi của lão tập kích thật là nguy hiểm đều nhắm vào những đại huyệt trọng yếu mà đánh.

Bỗng nghe Âu Dương Thống lớn tiếng hô:

– Cuộc chiến hôm nay có quan hệ đến kiếp vận võ lâm rất lớn. Các vị ra tay chẳng nên dè dặt nữa

Vừa nói xong, lập tức nghe những tiếng rú thê thảm vang lên. Bọn đại hán áo đen bao vây Đỗ Thiên Ngạc, cứ một người ngã xuống lại một người tiến lên.

Chỉ trong khoảnh khắc vừa chết vừa bị thương đến quá nửa

Đỗ Thiên Ngạc đánh cho kỳ đến lúc mệt nhọc xương thịt rã rời, hai mắt hoa lên không còn nhìn rõ ai là thù ai là bạn nữa. Cây nhuyễn tiên trong tay ông nhằm quét cả Thiết Mộc đại sư.

Nguyên hai người đến cứu Đỗ Thiên Ngạc là Vân trang chúa cùng Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư phát tay áo ngáng nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc rồi nói:

– Xin Đỗ thí chủ hãy tránh sang bên để nghỉ ngơi một lát đã!

Đỗ Thiên Ngạc trong bụng vẫn tỉnh táo, nghe Thiết Mộc nói liền đáp ngay:

– Đúng thế! Quả tại hạ cần phải nghỉ ngơi một lát.

Miệng ông nói cần nghỉ ngơi mà cây nhuyễn tiên trong tay vẫn quất véo véo nhắm tới một đại hán cầm đại đao

Đại hán này né người đi một cái để tránh roi, không ngờ Đỗ giơ tay ra nắm được cổ áo gã, rồi tiện tay điểm huyệt đẩy ngã xuống đất.

Thiết Mộc đại sư lạng người đi giữ lấy Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thôi Đỗ đại hiệp đừng động thủ nữa!

Đồng thời nhà sư giơ tay ra điểm hai huyệt đạo Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn tình thế xung quanh lại một lượt, cây nhuyễn tiên bỗng rớt xuống đất, Đỗ ngồi xuống nhắm mắt lại như người ngủ say

Thiết Mộc đại sư biết Đỗ mệt nhọc quá độ, cần phải nghỉ ngơi liền nâng Đỗ dậy giao cho hai tên đệ tử Cùng Gia Bang trông coi rồi bảo:

– Bây giờ đừng khai thông huyết đạo, cứ để yên cho đại hiệp ngủ một lúc rồi hãy giải huyết cho tỉnh lại

Hai tên đệ tử vâng lời vực Đỗ Thiên Ngạc lui ra một bên.

Lúc này Vân Cửu Long đã điểm huyết hết mấy tên thị vệ áo đen vây đánh Đỗ Thiên Ngạc. Còn thì bị chết hay bị thương nằm ngổn ngang trên mặt đất. Trên đường chiến đấu chỉ còn hai cặp Khương Sĩ Ân đánh với Đỗ Mậu, Hồng Đào đánh với Viên Hiếu cực kỳ dữ dội. Cả bốn người này đều là những tay cao thủ bậc nhất võ lâm nên cuộc chiến đấu một mất một còn lại càng khùng khiếp.

Âu Dương Thống thung thình bước lại gần Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Cỗ Long Vương đã đến đây chưa

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y đã tiến vào trong mồ Đường tiên sinh rồi

Âu Dương Thống rùng mình hỏi:

– Thế Thượng Quan Kỳ ra sao

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cả hai cùng vào mồ với nhau, cơ quan trong đó đã phát động rồi. Nhưng chưa hiểu là cố ý làm cho cơ quan phát động hay lỡ đụng phải cơ quan?

Âu Dương Thống hỏi:

– Cỗ Long Vương có đem tùy tùng theo vào trong mồ không? Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y không đem tùy tùng theo một ai cả. Một là vì y không muốn cho người biết rằng tài năng của Đường Toàn còn hơn y nhiều. Hai là y sợ người khác vào sẽ phân chia mất những di vật do Đường Toàn tiên sinh để lại.

Sau còn có một người nữa cũng tiến vào trong mộ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Người đó là ai

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Sư thúc Cỗ Long Vương, có điều lão không cam tâm ở dưới quyền Cỗ Long Vương để cho y điều khiển.

Âu Dương Thống nói:

– Phen này cuộc thắng của bọn ta coi như là đã thành tựu, nếu hai hầu tước Tây Vọng và Nam Diện cũng bị giết hết thì chỉ còn lại một mình Cỗ Long Vương.

Bất luận võ công y cao đến mức nào cũng không phá nổi vòng vây mà chạy thoát được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa nói đúng đó.

Nàng khen thầm trong bụng:

“Hào khí Âu Dương Thống tỏ ra là còn đầy đủ nghị lực, thật mình không thể bằng được. Nguyên một cái khí khái tự tin và tự hào cũng đã đủ làm trụ cột cho võ lâm, và xứng đáng là một bậc anh hùng trong thời loạn”.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng người cầm gươm thét vang lại. Nàng chú ý nhìn ra thấy Khương Sĩ Ẩn đang loạng choạng lùi lại đến bốn năm bước mới đứng vững được.

Tây Vọng hầu Đỗ Mậu thì hai tay ôm bụng, mắt nỏ đom đóm đứng yên không nhúc nhích. Một lúc sau mới há miệng phun máu ra, ngã vật xuống đất.

Khương Sĩ Ẩn trông thấy Đỗ Mậu ngã lăn ra rồi, buông một tràng cười dòn dã.

Lão lại trước mộ Đường Toàn chấp tay nói:

– Nhờ tiên sinh chế được phương thuốc cứu cho tiểu nữ đang cơn nguy ngập đã được bình phục. Nay lão phu đã giết được một người trong tứ hầu dưới trướng Cỗ Long Vương báo ơn tiên sinh.

Lão lại nhìn Âu Dương Thống chấp tay nói:

– Chúng tôi từng quen với rừng xanh nước biếc. Hậu hội còn nhiều. Bây giờ tại hạ hãy xin tạm biệt.

Rồi không chờ Âu Dương Thống trả lời, tung mình nhảy vọt lên qua bức tường vây bằng băng đi ngay.

Âu Dương Thống không ngờ, lão nói đến đi là đi ngay lập tức không kịp ngăn cản ông đứng thộn mặt ra gọi to:

– Khương đại hiệp!

Liên Tuyết Kiều đột nhiên xen vào:

– Bang chúa bắt tất phải kêu lão làm gì nữa, để lão đi thôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Dường như lão cũng bị thương?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng thế! Lão bị thương khá nặng, vì vậy không nên lưu lão ở lại nữa. Nếu Bang chúa kêu lão trở lại thì càng làm cho lão bối rối không yên.

Âu Dương Thống nói:

– Lão bị trọng thương mà một người một ngựa ra đi thì mình yên tâm thế nào được?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy lão bị thương khá nặng nhưng không vào chỗ nguy hiểm. Lão lại nội công thâm hậu chỉ cần nghỉ một lúc là hồi phục ngay.

Âu Dương Thống nhìn theo Khương Sĩ Ân ngưng tụ kinh lực nói:

– Chúc Khương đại hiệp lên đường may mắn. Miễn cho Âu Dương Thống này không tiến chân được.

Tiếng ông nói không lớn lắm nhưng rất trầm giọng luồng sóng đi xa.

Từ đằng xa có tiếng Khương Sĩ Ân đáp lại:

– Không dám kinh động Bang chúa tiến đưa.

Lúc này Viên Hiếu cùng Hồng Đào kịch chiến đã lâm vào cục diện kẻ sống người chết.

Viên Hiếu càng đánh càng hăng, dần dần đi đến bước tranh tiên.

Hồng Đào đã cảm thấy nội lực không kế tiếp được nữa Cây quạt và lưỡi trủy thủ trong tay đã dần dần chậm lại

Hồng Đào thấy Tây Vọng hầu bị trọng thương mà chết thì đã có ý muốn tẩu thoát nhưng Viên Hiếu đánh ra những đòn quyền chưởng biến ảo vô cùng, khiến cho hắn phải để ý hết vào việc chống đỡ, không dám tính đến lá bài trốn chạy

Hai bên đang ác đấu, đột nhiên Viên Hiếu gầm lên một tiếng đồng thời đánh ra một quyền thật mạnh.

Hồng Đào bị quyền phong vô cùng mãnh liệt của Viên Hiếu đánh tới tấp phải lùi lại hai bước.

Viên Hiếu một đòn đã thắng thế liền đánh luôn ra đòn thứ hai Thế quyền này cũng đi kèm với tiếng gầm vang lên.

Đòn quyền nhờ tiếng gầm phát ra, càng thêm mãnh liệt. Chàng đánh luôn bảy tám đòn nữa

Hồng Đào bị quyền phong đánh mãnh liệt bức bách hắn lại phải lùi thêm bảy tám bước nữa Lão không còn đủ sức để phản kích.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Vân Cửu Long nói:

– Cứ xét thời gian cầm cự với nhau lâu thế này cũng đủ biết Viên Hiếu là một vị cao nhân trong võ lâm.

Vân Cửu Long mỉm cười nói:

– Gã nhờ tư chất thiên nhiên mà thành tựu mau chóng, nhưng cũng phải điều khiếm khuyết về thiên phú là khó luyện được nội lực âm nhu

Bỗng nghe Hồng Đào hăng giọng, đột nhiên nhảy tung người lên, miệng thổ máu tươi, lưỡi đao trủy thủ trong tay chưa kịp phóng ra thì người đã chết rồi

Nguyên hấn bị Viên Hiếu đánh một đòn trúng ngực, lục phủ ngũ tạng đều vỡ tan nát, Viên Hiếu đánh chết được Hồng Đào mà vẫn không ra vẻ mệt nhọc, gã rảo bước đến đứng sau lưng Liên Tuyết Kiều

Âu Dương Thống quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Cuộc chiến hôm nay rất là trọng đại, hấn văn thừa đã cảm chắc phần thắng trong bụng từ trước?

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn xung quanh rồi đáp:

– Trước khi chưa điều động mọi người, thuộc hạ đã có mấy lời muốn nói
Lúc này những người đứng xung quanh hầu hết là những cao nhân vào bậc tiền bối trong đám giang hồ, song đối với Liên Tuyết Kiều đều một dạ tôn kính. Ai nấy chú ý để mắt nhìn nàng.

Liên Tuyết Kiều thở dài nói:

– Thực lực chúng ta hiện giờ có thể nói là đã tập hợp được phần lớn những tinh anh trong võ lâm. Dù Côn Long Vương có bản lãnh nghiêng trời lệch đất cũng không thể chống lại với bao nhiêu tay cao thủ có mặt tại đây. Nhưng con thú đã đến lúc giẫy chết tất có một cuộc chiến đấu quyết liệt. Ta có bức bách được Côn Long Vương đến bước đường cùng thì y cũng còn liều một trận để ngọc đá đều ra tro. Theo chỗ tại hạ biết thì trong người y còn mấy món ám khí ghê gớm chưa từng sử dụng đến bao giờ. Vậy chúng ta lúc nào phải động thủ với y. Xin các vị cẩn thận cho

Âu Dương Thống hỏi:

– Văn Thừa có biết những thứ ám khí đó không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thuộc hạ chỉ được nghe qua còn là thứ gì thì chưa được rõ.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy xin Văn Thừa điều động cho

Liên Tuyết Kiều đảo mắt điều tra tình thế xung quanh, bày thành một trận

bao vây, rồi sai Viên Hiếu lượm những thi thể đem ra ngoài trận.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sức một mình Thượng Quan Kỳ e rằng khó lòng đối phó lại Cồn Long Vương. Chúng ta có nên vào trong nhà mồ để giúp chàng một tay không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không cần?

Âu Dương Thống vẫy tay một cái, quần hào đứng xung quanh nhà mồ, đột nhiên tìm bóng tối ẩn nấp.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu Con ngọc thạch đã lặn non đoài, vàng kim ô đã rụng. Chiếc nhà mồ Đường Toàn đứng trơ đó vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Cồn Long Vương cùng chàng Thượng Quan Kỳ trá hình Bao Kế Hiền tựa hồ như chìm đắm vào trong bể cát không lọt ra ngoài một tiếng động nhỏ nào.

Thời giờ thấm thoát, vầng thái dương đã lên tới giữa trời.

Ánh nắng như thiêu như đốt. Trong mộ vẫn im phăng phắc.

Âu Dương Thống không nhẫn nại được nữa, khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Bản tòa xem chừng có điều khác lạ, chúng ta phải vào trong xem sao chứ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hãy chờ đến lúc mặt trời lặn rồi mà không thấy Thượng Quan Kỳ cùng Cồn Long Vương trở ra, chúng ta sẽ tìm kế vào trong mộ.....

Âu Dương Thống chưa dứt lời, đột nhiên nghe có tiếng âm âm chấn động. Chiếc nhà mồ ngạo nghễ tự nhiên bắt đầu lay động. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà nóng, nhà mồ vẫn còn rung chuyển không ngừng.

Âu Dương Thống nhìn nhà mồ lay động bất giác thờ dài nói:

– Mới trông tình hình ngôi mộ chuyển động cũng đủ biết cơ quan trong đó lợi hại phi thường, e rằng Cồn Long Vương sẽ bị chôn sống trong nhà mồ này.

Liên Tuyết Kiều cũng ngờ như vậy nhưng chưa dám nói rạ Nàng nghe Âu Dương Thống nêu điểm này lên thì cảm lòng không đậu, hai hàng châu lệ tuôn rơi

Nàng nói:

– Chỉ mong người lành được hoàng thiên ủng hộ, Thượng Quan Kỳ bình yên trở rạ

Nàng là người tài hoa tuyệt thế, một tay điều khiển binh cơ không ai bì kịp, gặp buốt nguy nan lòng càng trấn tĩnh. Nhưng tấm lòng nhi nữ không hề thoát khỏi tình trường.

Âu Dương Thống nghĩ thầm:

“Xem ra nàng đối với Thượng Quan Kỳ có một mối tình cực kỳ nồng mặn. Một đôi trai tài gái sắc phải làm sao nên cặp uyên ương. Sau khi tru lục xong Cồn Long Vương ta phải làm mai để hoàn thành việc này”.

Ông quyết ý như vậy tùm tùm cười nói:

– Công trình xây cất nhà mồ này đều do Thượng Quan Kỳ thân hành trông coi, chắc bao nhiêu cơ quan trong mộ chàng đã thuộc lòng. Cô nương bắt tất phải quan tâm.

Liên Tuyết Kiều gạt nước mắt nói:

– Xin Bang chúa thứ cho tiện thiếp đã mất vẻ nghiêm trang. Dù sao Liên Tuyết Kiều này cũng chỉ là chút phận nữ nhĩ

Âu Dương Thống nói:

– Xưa nay các bậc anh hùng hào kiệt, phần lớn đều là những người chí tình. Văn Thừa cũng là một vị cân quắc anh hùng thì tránh sao thoát khỏi đường tình ái

Liên Tuyết Kiều tựa hồ không muốn bàn đến chuyện này nữa, nàng thay đổi vấn đề, nói tiếp:

– Thuộc hạ có một việc thỉnh cầu Bang Chúa

Âu Dương Thống nói:

– Văn Thừa cứ nói đi Bất luận là việc gì mà bản tòa có thể làm được, nhất quyết sẽ xin thỏa mãn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Sau khi Cỗ Long Vương chết rồi, xin Bang chúa cho thuộc hạ được từ chức Văn Thừa ngay

Âu Dương Thống trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Bản tòa có mấy lời tâm phúc, giấu kín tại góc lòng đã lâu, bây giờ cũng xin nói rõ để Văn Thừa biết.

Liên Tuyết Kiều rùng mình thầm nghĩ:

– Âu Dương Thống là người quang minh lỗi lạc, không biết ông có tâm sự gì muốn nói với tạ Nàng hỏi lại:

– Bang chúa có điều chi chỉ giáo

Âu Dương Thống nói:

– Năm trước khi bản tòa tiếp nhận chức Bang chúa thì mằm loạn võ lâm khắp thiên hạ đã nảy chồi Tình trạng lúc bấy giờ không cho phép bản tòa được thoái thác, trừ phi mình không nhìn ngó gì đến cuộc hưng suy của Cùng Gia Bang trong võ lâm mà thôi Vì thế mà đưa đến chỗ nhiều người có sự hiểu lầm.

Ông thở dài nói tiếp:

– Tuy bản tòa không kể gì đến chuyện khen chê, nhưng bìa miệng ngàn thu e rằng để lại những tiếng không hay cho đời sau Nhất là khi bản tòa ra đi rồi, e rằng Cùng Gia Bang sẽ xảy họa tam phân ngũ liệt. Hồi còn sinh thời Đường tiên sinh, bản tòa cũng đưa vấn đề này ra mấy lần mời tiên sinh lên ngôi Bang chúa..

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Phải chăng Bang chúa có ý bảo thuộc hạ lãnh lấy chức vị của Bang chúa

Âu Dương Thống nói:

– Đúng thế! Phi?? Văn Thừa thì không ai đủ tài năng gánh nổi trọng trách này Văn Thừa có nhận lấy ngôi Bang chúa cho bản tòa thì bản tòa mới yên tâm lui về ẩn nấu chôn thâm sơn được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin Bang chúa miễn thứ cho thuộc hạ không thể tòng mệnh được vì thuộc hạ đã ưng lời Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống cả mừng nói:

– Tuyệt lắm! Hai vị đã bàn tới việc đó rồi thì còn gì hay bằng. Bản tòa đang định làm mối cho hai vị gá nghĩa duyên hài Như vậy thì bản tòa không phải tác hợp nữa

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười chua chát nói:

– Tắm thân tiện thiếp đã thuộc về Viên Hiếu Tiệp cùng Thượng Quan Kỳ chi là tình huynh muội mà thôi

Âu Dương Thống ngẩn người ra hỏi:

– Văn thừa chịu trao thân gửi phận cho Viên Hiếu ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng thế! Tiệp thiếp đã quyết định rồi

Âu Dương Thống thốt nhiên tủm tỉm cười nói:

– Như vậy cũng hay

– Viên Hiếu được trời phú cho tư chất hơn người Sau này tất thành một tay đại hiệp trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nhăn nhó cười nói:

– Đó là tiện thiếp nể lòng Thượng Quan Kỳ mà phải ưng thuận. Sau khi Cỗn Long Vương chết rồi, Bang chúa cũng nên cho chàng ly khai Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống nói:

– Được lắm... Đã có Viên Hiếu ở bên cạnh Văn thừa Gã là người võ công tuyệt thế, Văn Thừa thao lược nhất đời chắc là hai vị sẽ làm cho Cùng Gia Bang trở nên cường thịnh gấp mười

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa hiểu lắm rồi! Sau khi hạ xong Cỗ Long Vương tiện thiếp sẽ cùng phu quân đi mai danh ẩn tích ở chốn thâm sơn cùng cốc. Thuộc hạ chỉ ưa cuộc đời đạm bạc mà thôi

Âu Dương Thống nói:

– Cô nương có tài lương đồng, không ở lại giúp đời há chẳng đáng tiếc lắm sao

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiện thiếp đã quyết ý như vậy, mong rằng Bang chúa chấp nhận cho

Âu Dương Thống trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Cô nương đã quyết định như vậy bản tòa không tiện nài ép.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Máy chục năm trời Bang chúa đã vì Cùng Gia Bang mà lao tâm khổ trí suốt ngày Toàn bang từ trên xuống dưới ai cũng trông vào, thì dù hộ có sự hiểu lầm cũng dễ bề giải thích rõ ràng.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Vàng trắng khi tỏ khi mờ, lúc tròn lúc khuyết, thì con người cũng có lúc buồn lúc vui khi tan hợp. Liên cô nương đầy nỗi đau lòng không bề bộc bạch thì Âu Dương Thống này cũng vậy thôi

Bất thành linh đánh sầm một tiếng động trời, nhà mô Đường Toàn đột nhiên hiện ra một cửa

Liên Tuyết Kiều cúi đầu nhìn xuống thì bên trong chỉ thấy tối mò, không nhìn rõ vật gì hết.

Âu Dương Thống thấy cửa nhà mô hiện ra cũng cảm khái muôn vàn, nói:

– Đường tiên sinh hồi còn trên dương thế vẫn một dạ nhân từ, mà lúc lâm chung cũng phải làm một việc vô cùng đau xót trái hẳn với ngày thường.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc gì?

Âu Dương Thống giơ tay trở vào cửa mờ nói:

– Tiên sinh có di ngôn cho Thượng Quan Kỳ đốc thúc thợ thuyền xây dựng nhà mồ này và chôn sống cả hai trăm thợ trong đó.

Liên Tuyết Kiều đang muốn đáp lời, bỗng thấy bóng người thấp thoáng rồi từ phía trong cửa mờ có một người chạy ra.

Điệu Sáo Mê Hồn

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 117

Kết Quả Cuộc Đời Côn Long Vương

Người ở trong mộ chui ra ôm một cái hộp gỗ lớn, đầy mình những máu.

Liên Tuyết Kiều hốt hoảng la lên:

– Côn Long Vương!

Rồi nàng nhảy xổ lại.

Âu Dương Thống theo sát Liên Tuyết Kiều Tiếp theo tiếng quát vung
chương đánh ra cực kỳ mãnh liệt.

Người kia phát tay áo một cái để hất chương lực của Âu Dương Thống đi.

Liên Tuyết Kiều nhân lúc này lạng mình đến bên người kia Nàng phóng
ngón trỏ và ngón giữa điểm tới.

Người này né sang bên để tránh rồi phóng cước đá ra.

Liên Tuyết Kiều dời chân né tránh rồi nói:

– Tây Vọng hầu Đỗ Mậu chết rồi, Nam Diện hầu Hồng Đào cũng toi mạng
nốt. Vương gia bố trí hai ngã phục binh đều bị đánh tan. Dù Vương gia có
võ công tuyệt thế, trí tuệ hơn người thì bữa nay cũng khó lòng thoát khỏi
vòng vây của các bậc anh hùng thiên hạ.

Người kia ngơ ngẩn đảo mắt nhìn chung quanh, quả thấy bốn mặt vô số cao
nhân. Mé tả một người đứng tuổi mình mặc áo xanh thì lễ nói:

– Cỗ Long Vương! Vương gia còn nhớ người bạn năm xưa là Vân Cửu Long này không?

Mé hữu một vị lão tăng mặc áo bào sắc tro hỏi tiếp:

– Tên nghịch đồ giết thầy kia! Còn nhớ lão tăng là ai không A Di Đà Phật! âm hồn sư huynh có khôn thiêng xin giúp cho tiểu đệ tru diệt tên ác đồ này để thanh lọc hàng ngũ môn hộ phái Thiếu Lâm tạ

Một ông già áo dài phát phới đứng bên cạnh lão tăng nói tiếp:

– Thủ lãnh Trung Nguyên Ngũ Nghĩa là Diệp Nhất Bình này đến để đòi mạng của bốn vị sư đệ đây

Âu Dương Thống cười oang oang nói:

– Một đời người đã giết không biết bao nhiêu là người lại làm không biết bao nhiêu điều tàn ác. Trong cơn báo ứng, tội ác đáo đầu là lúc này đây. Bây giờ người tự xử lấy thân hay còn chờ ta phải ra tay

Diệp Nhất Bình nói:

– Người này tội ác ngập đầu. Nếu để hắn tự tử mà chết, chẳng hóa ra mình quá khoan hồng ư?

Con người đầy mình nhuộm máu tanh dơ vẫn đứng yên không nhúc nhích, mặt lạnh như tiền, trơ như đá, chẳng khác gì tượng đất.

Vân Cửu Long giơ tay phóng ra một chưởng. Kinh lực mãnh liệt vô cùng, quyền phong vù vù như gió bão

Bỗng thấy con người trông như quỷ nhập tràng lập tức ngã rạ. Chiếc hộp gỗ trong tay rớt xuống đất đánh “Bịch” một tiếng. Người y bị chưởng lực của Vân Cửu Long hất lộn đi hai vòng rồi lăn vào phía trong cửa mộ tối mò.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Thật là một tay xảo quyệt!

Quần hào nhìn nhau ngơ ngác...

Âu Dương Thống khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Vụ này là thế nào đây Người đó không phải là Cỗ Long Vương ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không phải, hửn chỉ là một tên tùy tùng, Cỗ Long Vương đem đi để cải trang thay y.

Diệp Nhất Bình đột nhiên tiến lên một bước, vươn tay ra toan nhắc lấy cái hộp gỗ.

Liên Tuyết Kiều vội ngăn lại nói:

– Chớ có đụng vào..

Diệp Nhất Bình vội rút tay lại hỏi:

– Tại sao vậy Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cái hộp gỗ này tắt bên trong có dấu một thứ ám khí kịch độc.

Âu Dương Thống lượm một viên đá cầm trong tay rồi nói:

– Xin chớ vị tránh rạ

Ông dơ tay liệng hòn đá đánh trúng cái hộp gỗ.

“Chát” một tiếng. Nắp hộp vỡ tan bay lên. Cái hộp mất nắp chỉ còn rỗng không, mà chẳng thấy gì biến diễn.

Âu Dương Thống chau mày khẽ bảo Liên Tuyết Kiều:

– Bản tòa thử lại coi

Liên Tuyết Kiều mặt phản ứng hồng ra chiều bẽn lẽn nói:

– Thuộc hạ đã quá đa nghị Nhưng cẩn thận một phút cũng không mất gì.

Chưa dứt lời, đột nhiên “Uỳnh” một tiếng. Cái hộp gỗ nổ tung. Ánh lửa xanh lè bốc lên bay ra bốn mặt trong phạm vi chừng bảy tám thước.

Ánh lửa trông tựa như một cái lồng chụp xuống.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Đối phó với con người hiểm độc nhất đời, quả nhiên phải có lòng nhẫn nại lắm mới được.

Diệp Nhất Bình đứng đằng xa nhìn Liên Tuyết Kiều chấp tay thi lễ nói:

– Đa tạ cô nương cứu lão phụ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tại hạ không dám! Rồi quay lại nói với Âu Dương Thống:

– Thuộc hạ muốn vào xem. Xin Bang chúa ở ngoài chủ trương đại cuộc cho!

Âu Dương Thống nói:

– Không được! Nếu cần thì để cho bản tòa đi

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa là chúa tể một bang, không nên dẫn mình vào nơi nguy hiểm.

Thuộc hạ đem Viên Hiếu đi giúp đỡ thì dù có gặp Cỗ Long Vương cũng chẳng ngại gì.

Âu Dương Thống nói:

– Văn Thừa là người chủ trương đại cuộc có giết được Cỗ Long Vương hay không là ở trận này. Công cuộc trọng đại như vậy, Văn Thừa không thể phó thác cho ai được.

Văn Hiếu đột nhiên nói xen vào:

– Các vị đều không cần phải vào nữa Đại ca tại hạ sắp ra rồi đó.

Liên Tuyết Kiều lắng tai nghe, quả nhiên lờ mờ thấy có tiếng tiêu kỳ dị vọng rạ

Trong nhà mô Đường Toàn đột nhiên lại vang lên những tiếng rung chuyển.

Ánh sáng hồng rực lên bên ngoài cũng trông rõ, dường như trong mộ đã xảy ra cuộc diễn biến trọng đại

Liên Tuyết Kiều trong lòng nóng nảy, toan không nghe lời ngăn trở muốn xông vào thì đột nhiên hai bóng đen bay vọt rạ Người đi trước mặc bào xanh đeo trường kiếm, cử động mau lẹ dị thường. Chính là Cỗ Long Vương.

Liên Tuyết Kiều lần trước coi người đã làm suýt nữa bao nhiêu anh hùng thiên hạ và Cùng Gia Bang bị nát ra như cám, nên lần này nàng nhìn nhận rất kỹ.

Cồn Long Vương đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói:

– Hôm nay mà ta thoát khỏi nạn này trở về đất Thần Châu Thì việc đầu tiên là tiêu diệt cho kỳ hết bọn Cùng Gia Bang các ngươi, không để sót một móng.

Âu Dương Thống nói:

– Ta e rằng bữa nay ngươi không thể tài nào ra khỏi sơn trang này nữa
Cồn Long Vương không nói gì nữa Nhắm hai mắt lại tựa hồ như để vận khí dưỡng thần.

Liên Tuyết Kiều trong lòng vẫn lo ngay ngáy về Thượng Quan Kỳ, nóng ruột chưa thấy chàng ra, nàng không nhẫn nại được, khẽ hỏi Viên Hiếu:

– Sao đến bây giờ đại ca ngươi còn chưa ra

Viên Hiếu đáp:

– Tiểu đệ nghe tiếng tiêu và cả tiếng y nữa, quyết không thể làm được...

Chưa dứt lời cửa hàm lại có bóng đen thấp thoáng.

Một người tướng mạo kỳ dị nhảy vọt ra, mặt thì nửa đen nửa trắng lốm đốm, râu chỉ còn một bên. Trong tay người này cầm một thanh đao vàng bóng loáng như ngọc.

Viên Hiếu giương cặp mắt tròn xoe, trầm giọng hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Người này là ai Tướng mạo y còn kỳ dị hơn cả tiểu đệ Liên Tuyết Kiều phì cười nói:

– Đại ca ngươi đây chứ ai!.

Viên Hiếu nói:

– Sao không giống đại ca chút nào

Bỗng thấy tiếng quái nhân cười ha hả nói:

– Cồn Long Vương! Ngươi cùng ta đánh nhau đã nửa ngày trời nếm biết bao nhiêu đòn đau khổ. Ngươi có biết ta là ai không Cồn Long Vương đột nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Mi là Thượng Quan Kỳ. Ta đã biết từ trước rồi

Thượng Quan Kỳ đưa tay lên vuốt mặt. Bao nhiêu râu ria cùng phấn nhồi rớt xuống hết, khôi phục lại chân tướng.

Âu Dương Thống vẫy tay một cái, quần hào bốn mặt nhất tề đổ ra thành thế bao vây

Thượng Quan Kỳ đứng giữa cửa huyết, không cho Cỗ Long Vương lùi lại vào nữa

Âu Dương Thống nói:

– Cỗ Long Vương! Ngươi đã bó tay chịu trời chưa, hay còn chờ chúng ta động thủ?

Cỗ Long Vương đưa mắt nhìn bốn phía thấy xung quanh toàn là những tay kinh địch. Đừng nói họ ra tay cả một lúc mà cứ một chọi một, có thắng được cũng gian khổ vô cùng.

Y vùng vẫy giang hồ, đi đến đâu ai cũng thần phục đến đó. Bữa nay bị khốn ở đây, đến một tên tùy tùng cũng không còn. Dù y hung ác đến đâu, giết người không biết bao nhiêu mà kẻ, cũng chẳng khỏi nhụt chí anh hùng. Hai mắt y nhìn chòng chọc Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Hồng Đào cùng Đỗ Mậu đã đến chưa

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hai người đó đã bị phóng phụ cốt độc châm vào mình, đâu dám kháng mệnh Vương gia Nhưng tiếc rằng Vương gia ra chậm một chút, nên bọn họ bỏ đi cả rồi

Âu Dương Thống hỏi:

– Ngươi có cần coi thi thể bọn họ không?

Cỗ Long Vương đáp:

– Không cần! Bang chúa Cùng Gia Bang có nói sai bao giờ.

Đột nhiên y nổi lên một trận cười ha hả, song tiếng cười đầy vẻ thê lương.

Âu Dương Thống ngẩng mặt xem trời chiều nói:

– Cỗn Long Vương! Oai hùng ngày trước của ngươi bây giờ để đâu cả rồi
Cỗn Long Vương hỏi:

– Âu Dương Thống! Đại cuộc bữa nay ngươi đã nắm một vững phần thắng
chưa

Âu Dương Thống nói:

– Ta biết ngươi là con thú dữ gặp bước đường cùng, tất còn phản đấu một
trận trước khi chịu chết. Mấy chục năm trời chúng ta đối lập với bọn ngươi,
tuy đã giao đấu mấy lần, nhưng chưa bao giờ chiến đấu cho đến một mất
một còn. Bữa nay Âu Dương Thống này muốn bồi tiếp ngươi..

Liên Tuyết Kiều vội ngắt lời:

– Bang chúa không nên...

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Văn Thừa bất tất phải quan tâm. Nếu không làm như vậy, đến lúc chết y
vẫn chưa tâm phục.

Cỗn Long Vương đột nhiên vung trường kiếm lên lạnh lùng nói:

– Kẻ khác thì chưa hiểu tâm tình Âu Dương Thống lúc này, chứ ta đây thì
biết rõ lắm. Ngươi rút gươm ra đi!

Âu Dương Thống quay lại nhìn quần hào nói:

– Vị nào cho tại hạ mượn một thanh bảo kiếm?

Thiết Mộc đại sư vốn có tình thâm giao với Âu Dương Thống ra chiều nghi
ngại Nhà sư nhận thấy Âu Dương Thống muốn cùng Cỗn Long Vương
quyết một trận tử chiến, thực tình khó nắm vững được phần thắng, vội bước
ra nói:

– Cỗn Long Vương là một tên hung ác nhất đời, bất tất phải theo quy củ võ
lâm lấy một chọi một. Lão tăng xin ra lãnh giáo y một chuyen.

Chưa dứt lời nhà sư đã vung cây thiền trượng bằng sắt nhảy lại ra chiêu

“Lực Tảo Ngũ Nhạc” đánh tạt ngang.

Cổn Long Vương cũng vung trường kiếm lên gạt đánh choang một tiếng.

Thiệt Mộc đại sư cười lạt nói:

– Thế kiếm này của phái Võ Dương, người thuộc kỹ thật!

Nhà sư vừa nói vừa thi triển “Thập Bát La Hán chương pháp” một môn tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm dùng để trấn sơn. Chớp mắt ánh trượng loang loáng đầy trời

Cổn Long Vương rung động cây trường kiếm. Làn kiếm quang lập lòe ở giữa ánh thiên trượng.

Thế công và thế thủ của Cổn Long Vương xem ra rất ung dung, tuyệt không sơ hở chút nào

Liên Tuyết Kiều đang theo dõi cuộc đấu của hai người

Cổn Long Vương quả là một tay võ công phi thường. Cây trường kiếm của y không gấp rút mà cũng không chờ đợi. Y vừa đánh vừa gạt cây thiên trượng của Thiệt Mộc một cách rất bình tĩnh. Cuộc đấu này còn kéo dài và sắp đến chỗ khốc liệt.

Liên Tuyết Kiều trầm tư một lúc rồi nói:

– Các vị đến đây chẳng để đòi nợ máu cũng để trả nợ Oán. Đến bây giờ chưa ra tay, còn so kè gì nữa

Vân Cửu Long nói:

– Đúng thế! Năm trước Cổn Long Vương ám toán Vân mỗ có dùng thủ đoạn quang minh chính đại đâu

Đoạn tiến lên một bước lớn tiếng nói:

– Xin Đại thiên sư lượng thứ cho tại hạ vào đòi mạng Cổn Long Vương đây
Thực ra Vân Cửu Long, nói câu này cũng là thừa, nên chưa dứt lời ông đã xông vào đánh luôn, phóng ra một chương.

Thiệt Mộc đại sư chẳng lạ gì chỗ dụng tâm của quần hào muốn tiêu diệt Cổn

Long Vương cho mau lẹ, liền thu trọng về để chuyển đánh vào một bên, còn một bên nhường cho Vân Cửu Long.

Cổn Long Vương bị đẩy vào hoàn cảnh rất nguy hiểm. Một mình phải địch với hai tay cao thủ tuyệt thế tả hữu giáp công, không được rảnh tay một chút nào

Âu Dương Thống khẽ thở dài một tiếng, ngẩng mặt trông trời, ngo ngẩn xuất thần.

Diệp Nhất Bình thấy thái độ Âu Dương Thống, rất lấy làm kỳ lạ và nghĩ thầm. Sau khi Cổn Long Vương bị diệt là Cùng Gia Bang trừ xong đại địch. Đáng lý Âu Dương Thống vui sướng hân hoan ra mặt mới phải sao y lại có vẻ buồn rầu

Liên Tuyết Kiều hiểu rõ tâm địa Âu Dương Thống hơn. Nàng biết một khi thanh trừ đại địch, tất lại phải một phen báo ân trả oán.

Bỗng nghe một tiếng thở dài, Cổn Long Vương không tự chủ được phải lùi lại ba bước.

Vân Cửu Long lạnh lùng nói:

– Cổn Long Vương! Năm trước ta có đính ước cùng những tay cao thủ Mật Tông đến giao đấu, ta có mời người giúp sức. Ai ngờ người lại ngấm ngầm thi hành kế độc để thu lợi Trong trận ấy, người giết Thanh Thành Nhị Lão, Mao Sơn Nhất Chân và mấy chục tay cao thủ phái Mật Tông. Nhưng người không ngờ là Vân Cửu Long còn sống ở nhân gian. Hôm nay Vân mỡ phải báo thù cho họ.

Cổn Long Vương bị trúng một chưởng của Vân Cửu Long đánh gãy một rễ xương sườn, nhưng y nhin đau không nói Cây trường kiếm trong tay phải y đưa ngang ra, hai mắt ngưng thần nhìn thẳng vào Thiết Mộc đại sư.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến Thần Tiêu Sinh lúc học nghệ tại ngôi chùa hoang, không nhin được nữa lớn tiếng gọi:

– Vân trang chúa! Tại hạ nhớ tới một việc kỳ dị, chẳng rõ trang chủ có hiểu không?

Vân Cửu Long nói:

– Sư đệ có điều gì muốn hỏi Tiểu huynh mà biết tất nói hết.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ theo ân sư học nghệ tại một nơi chùa cổ, phát giác ra các tăng lữ trong chùa này, mỗi vị đều ngồi một phòng rồi viên tịch. Ngôi chùa lớn như vậy mà ngoài sư phụ ra chẳng một ai sống là nghĩa làm sao

Vân Cửu Long nói:

– Các vị tăng lữ trong ngôi chùa đó đều do tiểu huynh an bài để viện trợ cho mình, nhưng sau bị chết chẳng còn một ai

Cổn Long Vương đột nhiên nói xen vào:

– Các người bắt tất phải nghi hoặc. Bọn họ đều bị một thứ thuốc độc chậm phát rồi mất mạng. Ta bỏ thuốc độc vào trong nước của họ, phạm người nào dùng nước đó để ăn uống đều bị chết hết.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vậy thì đúng rồi! Nếu ngươi không thừa nhận thì cái chết của những vị tăng lữ trong chùa này sẽ gây nhiều mối ngờ vực trong võ lâm.

Vân Cửu Long nói:

– Cổn Long Vương! Ngươi làm việc gì cũng nhỏ cở trừ gốc. Vân mỗ thoát chết, ngươi có biết tại sao không. Cổn Long Vương lạnh lùng đáp:

– Năm trước ngươi cùng ta ước hẹn mưu giết các bậc anh hùng chia đôi thiên hạ, lấy sông Trường Giang làm ranh giới, phân ngôi chúa tể hai miền Nam Bắc võ lâm. Ngươi dám bán rẻ Âu Dương Thống thì cũng là một tay nham hiểm độc ác.

Nếu ta không sớm giết ngươi đi thì cũng lo sau này bị ngươi ám toán.

Vân Cửu Long nói:

– Việc năm xưa đã qua rồi Bữa nay Vân mỗ phải báo thù cho mấy ông bạn.
Nói xong tiến sát lại phóng chưởng ra đánh.

Cổn Long Vương vung kiếm chém tạt ngang vào cổ tay đối phương.

Vân Cửu Long gầm lên một tiếng, tung người nhảy vọt lên tránh khỏi lưỡi kiếm đối phương rồi, cả hai tay phóng chưởng ra, miệng nói đồng thanh:

– Xin chur vị tạm nhường cho Vân mỗ diệt Cổn Long Vương để báo thù cho Thanh Thành Nhị Lão cùng bọn Mao Sơn Nhất Chân.

Quả nhiên Vân vừa la lên, không ai trợ thủ nữa

Cổn Long Vương tuy có binh khí trong tay nhưng đã gãy một rễ xương sườn, nên hành động kém bẻ linh diệu Đồi bên thành thế quân bình, tiếp tục đánh kịch liệt hơn hai trăm chiêu mà vẫn chưa phân được thua

Vân Cửu Long đột nhiên biến thế chưởng, không tấn công nữa Bề ngoài tưởng ông giữ thế thủ, mà thực ra trong thế thủ gồm cả thế công nữa, vì ông chuyên tìm cách khắc chế những đòn đánh của Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống nhìn chiều trời rồi lớn tiếng gọi:

– Vân đại trang chủ! Nếu bữa nay còn để Cổn Long Vương chạy thoát thì e rằng sau này trên chôn giang hồ vĩnh viễn không còn ngày nào được an ninh nữa

Diệp Nhất Bình nói:

– Đối với con người hung ác xảo quyệt này không cần giữ lễ luật giang hồ nữa

Lão giờ cây trượng điếm tới

Cổn Long Vương lập tức bị hãm vào hoàn cảnh bị tấn công bốn mặt.

Thiết Mộc đại sư cùng Diệp Nhất Bình sử dụng hai cây trượng, còn Âu Dương Thống, Vân Cửu Long thì đánh bằng quyền chưởng, khiến cho Cổn Long Vương chân tay cuống quít.

Liên Tuyết Kiều đứng bên lược trận, nhìn thấy Cổn Long Vương tay phải

vận dụng thanh kiếm còn tay trái thò vào trong bọc, nâng cả kinh, vội la lên:

– Các vị phải cẩn thận để phòng ám khí!

Âu Dương Thống dùng tuyệt chiêu Xuyên Vân Quyền đánh vào giữa luồng kiếm quang trùng điệp, trúng vào khuỷu tay trái Cồn Long Vương ngay lập tức.

Nửa tay thò vào trong bọc không rút ra được nữa

Vân Cửu Long thấy Âu Dương Thống ra một chiêu đặc thắng, cũng mạo hiểm đánh ra một đòn “Di Hoa Tiếp Mộc” vào cổ tay phải Cồn Long Vương đang cầm kiếm. Ông dùng hết sức bình sinh đoạt được khí giới trong tay Cồn Long Vương. Diệp Nhất Bình đập mạnh cây trượng một cái trúng đùi bên trái Cồn Long Vương.

Cồn Long Vương không còn có sức phản kháng, đành hắng một tiếng co chân trái lên, dùng một chân phải đạp đất.

Âu Dương Thống cũng đánh một quyền vào trước ngực Cồn Long Vương. Chỉ trong khoảnh khắc con người hung ác tuyệt đại, tay trái bị gãy xương, chân trái sai khớp, khí giới bị người đoạt mất, dường như biết mình tội ác đã đầy, sinh cơ đã hết. Y đứng trơ ra không né tránh mà cũng không trả đòn. Y thấy Âu Dương Thống phóng quyền đánh tới liền uốn ngực ra để chịu đựng. Liên Tuyết Kiều la lên:

– Bang chủ không nên...

Thế quyền của Âu Dương Thống đã chạm tới vạt áo trước ngực Cồn Long Vương, ông nghe Liên Tuyết Kiều hô, vội thu quyền lại, nhảy lùi về phía sau. Liên Tuyết Kiều lớn tiếng hô tiếp:

– Xin các vị lùi ra cho mau!

Vân Cửu Long, Thiết Mộc đại sư, Diệp Nhất Bình đều nhảy lùi lại phía sau đến tám chín thước.

Cồn Long Vương thấy quần hào lui ra Người y lão đảo mấy cái rồi chỉ dùng

một chân phải đứng yên không nhúc nhích, mắt tóe thần quang hung dữ chăm chú nhìn vào mặt quần hào, không nói câu gì.

Liên Tuyết Kiều chú ý nhìn mặt Thượng Quan Kỳ, tia mắt lộ ra rất quan tâm đến chàng nhưng miệng không nói ra

Thượng Quan Kỳ nhìn tia mắt nàng biết rằng nàng có ý giục mình phải lùi ra. Bỗng thấy Cồn Long Vương đằng hắng một tiếng, một chân nhảy lên, xông thẳng vào Âu Dương Thống.

Liên Tuyết Kiều lớn tiếng hô:

– Đứng để y xông đến bên mình.

Rồi nàng nhảy ra xa trước.

Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư, Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình lục tục nhảy lùi lại phía sau

Cồn Long Vương khác nào cây cung đã giương đến độ chót, thấy quần hào lùi cả lại, cũng không đuổi theo, thở dài một tiếng rồi ngã ngựa xuống đất.

Thượng Quan Kỳ tung mình nhảy lên qua Cồn Long Vương hạ xuống bên Âu Dương Thống cùng Liên Tuyết Kiều. Chàng chấp tay nói:

– Thuộc hạ may mà đã làm tròn sứ mạng.

Âu Dương Thống cầm tay Thượng Quan Kỳ trầm giọng hỏi:

– Thượng Quan huynh có nhìn thi thể Đường tiên sinh không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ cùng Cồn Long Vương đánh nhau đến dư trăm hiệp trước di thể Đường đại ca. Giữa lúc thuộc hạ sắp bị thua thì Đường đại ca hiển linh. Đầu quan tài đột nhiên hiện ra bảy chữ lớn:

“Cồn Long Vương chết đến nơi rồi”?

Bảy chữ này trợ lực cho thuộc hạ rất nhiều vì nó làm cho Cồn Long Vương chần động tâm thần, rồi bị thuộc hạ đánh trúng một quyền.

Âu Dương Thống buồn rầu nói:

– Đường tiên sinh lúc còn ở thế gian đã mưu sự sống còn cho anh em đồng đạo trong võ lâm, mà chết cũng chưa được yên tâm dưới suối vàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đường đại ca là bậc kỳ tài nhất đời Hồi sinh thời làm điều nhân nghĩa, mất đi còn để kế hoạch triệt kẻ bạo tàn, không phải người thường có thể kịp được.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Cỗ Long Vương bị trúng quyền rồi sao nữa

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cỗ Long Vương trong mình mặc giáp, tuy bị trúng quyền, nhưng vẫn cướp được ba quyền di thư để trước di thể Đường đại ca Rồi từ đó hai bên chiến đấu gắt gao Thuộc hạ phát động liên liên những cơ quan do Đường đại ca bố trí, khiến y mười hai lần mai phục là mười hai lần bị thương, y mới không còn thể nhẫn nại để chiến đấu được nữa

Vân Cửu Long gật đầu nói:

– Xem thế thì Cỗ Long Vương đã bị thương khá nặng.

Liên Tuyết Kiều thở dài hỏi:

– Hai trăm thợ bị chôn sống trong nhà mồ không biết ra sao

Nàng quay đầu nhìn lại vẫn thấy Cỗ Long Vương lặng lẽ ngồi dưới đất hai mắt nhắm nghiền như người ngủ say

Âu Dương Thống nói:

– Cỗ Long Vương đã mỏi mệt quá rồi chính là thời cơ rất tốt để bắt sống y Bản tòa hãy điểm huyết y rồi sẽ tính.

Nói xong cất bước toan lại bên Cỗ Long Vương.

Đột nhiên Liên Tuyết Kiều lớn tiếng la lên:

– Bang chủ không nên hấp tấp!

Vừa dứt lời, bỗng thấy Cỗ Long Vương ngồi ngay người dậy, tay phải thò

vào bọc lấy một cái hộp ngọc nhỏ, mở nắp ra móc mấy viên thuốc đen bỏ cả vào miệng nuốt.

Cổn Long Vương một đời ngang dọc giang hồ, rất nhiều quỷ kế mọi người vẫn còn đem lòng nghi kỵ.

Không ai biết y uống thuốc gì, cũng không ra tay ngăn cản.

Âu Dương Thống nhíu lông mày khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Có phải y uống thuốc độc không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thuộc hạ biết rõ y là con người thế nào rồi, quyết không uống thuốc độc tự tử đâu. Ta phải cẩn thận mới được.

Vân Cửu Long hỏi:

– Nghe nói trên đời có một thứ thuốc rất thần kỳ. Sau khi uống vào nó kích thích những sở năng về sinh mạng con người, chẳng hiểu có đúng không.

Cổn Long Vương đứng một chân lên, lạnh lùng nói:

– Đúng thế! Trên đời quả có thứ thuốc đó mà các ngươi không biết chỉ vì mình cô lập hẹp hòi.

Vân Cửu Long lớn tiếng hỏi:

– Ngươi vừa uống thứ thuốc đó phải không?

Cổn Long Vương đáp:

– Phải rồi! Thứ thuốc này mỗi lần chỉ uống một viên là trong người có khả năng gì phát xuất ra hết.

Vân Cửu Long lạnh lùng nói:

– Bất cứ vật gì đi đến chỗ cùng cực rồi phản lại. Ngươi vừa uống một hơi mười mấy viên chắc là chất thuốc nặng lắm?

Cổn Long Vương đột nhiên buông một tràng cười rồi nói:

– Lúc này ta không hoài hơi đâu mà đấu khẩu nữa. Hai mắt lão mờ màng, chăm chú nhìn Âu Dương Thống nói:

– Âu Dương Thống! Ngươi cùng ta đối lập nhau trên chốn giang hồ đã mấy chục năm, đánh nhau kể cả những trận lớn, trận nhỏ kể có hàng trăm trận, nhưng rốt cục chẳng ai được ai thua, vì đôi ta chưa bao giờ đem toàn lực ra để quyết thắng bại. Bây giờ ta đã gãy một tay, hỏng một chân, thành phế nhân rồi. Ngươi có dám sống mái cùng ta một trận không?

Thượng Quan Kỳ sợ Âu Dương Thống câu nệ anh hùng tính, mà nhận lời Cồn Long Vương chẳng, chàng vội nói:

– Ngươi mượn chất độc kích thích để liều mạng đâu phải là anh hùng. Bang chúa không nên động thủ với y.

Cồn Long Vương tức quá quát lên:

– Ta hãy lấy đầu mi trước rồi giết bọn họ sau.

Nói xong tung mình lên nhằm Thượng Quan Kỳ phóng chưởng ra.

Thượng Quan Kỳ đã đấu với Cồn Long Vương ở trong nhà mồ Đường Toàn có đến mấy chục chưởng, bây giờ chàng không sợ gì nữa.

Chàng thấy Cồn Long Vương phóng chưởng đánh lập tức vùng chưởng lên gạt. Hai chưởng đụng nhau đánh sầm một tiếng.

Thượng Quan Kỳ biết trong tay Cồn Long Vương đã chứa sẵn nội lực từ trước, đột nhiên phóng ra sức mạnh gấp mười lần bình thường. Người chàng rung động, khí huyết toàn thân sôi động phải lùi lại đến tám chín bước mới đứng vững.

Chàng thộn mặt ra lớn tiếng nói:

– Y đã bị chất thuốc phát động, không nên đấu chưởng với y nữa.

Cồn Long Vương đánh một chưởng ra rồi, người nóng như điên lại gầm lên một tiếng, phóng chưởng thứ hai ra.

Chưởng này không những nội lực mãnh liệt mà còn kỳ ảo nữa.

Ánh chưởng vây bọc không cho Âu Dương Thống lùi lại. Nếu Âu Dương Thống không đón lấy chưởng đó thì chỉ còn cách nằm xuống nguyên chỗ.

đuổi thẳng người ra trần mình đi thì mới thoát được ánh chưởng vây bọc. Nhưng Âu Dương Thống đường đường là một vị Bang chủ có lý đầu chịu nằm xuống đất để thi triển thân pháp đó.

Vân Cửu Long ngưng tụ công lực, dẫn giọng quát lên:

– Tại hạ đỡ giúp Bang chủ một chưởng.

Ông vừa nói vừa phóng chưởng ra rất nhanh để đón lấy chưởng thế Cồn Long Vương.

Hai luồng tiềm lực chạm nhau, Vân Cửu Long lập tức cảm thấy áp lực rất nặng khó lòng chống đỡ. Nhưng ông đã lâm vào thế không thể thu chưởng về được đành phải đem toàn lực ra chống đối.

Trong giây phút này Cồn Long Vương cùng Vân Cửu Long hai bên cho chưởng lực tiếp sức nhau, Âu Dương Thống cũng phóng chưởng ra. Một chưởng lực đánh xéo vào cổ tay phải Cồn Long Vương.

Cồn Long Vương từ lúc uống thuốc rồi tuy phát huy được hết tiềm năng về sinh mạng, nhưng tai mắt lại kém phần linh mẫn. Chưởng lực Âu Dương Thống đánh xéo đến, y không biết né tránh nên bị ám kinh chấn động thành ra đột nhiên phải dừng chưởng lực đánh Vân Cửu Long lại một chút.

Vân Cửu Long thừa cơ tung mình lên lùi lại.

Âu Dương Thống phóng chưởng ra rồi cũng vội nhảy lùi về phía sau. Bỗng thấy Cồn Long Vương toàn thân da thịt rung lên. Hai hàm răng cũng va chạm vào nhau kêu lập cập, tựa hồ như da thịt co rúm lại về mặt ra chiều thống khổ vô cùng. Quần hào thấy vậy dừng thộn mặt ra mà nhìn. Không hiểu tại sao Cồn Long Vương lại biến chuyển trạng thái một cách đột ngột như vậy.

Liên Tuyết Kiều chú ý nhìn y hồi lâu bất giác thở dài nói:

– Y cố chiến thắng lấy một keo, uống thuốc nhiều quá nội phủ trúng độc lên cơn rồi! Bình sinh y dùng thuốc độc hại người không ngờ đến lúc sau

cùng chính y lại bị trúng độc!

Bỗng thấy Cồn Long Vương đang run lẩy bẩy đột nhiên dừng lại Cặp mắt tóe ra những tia sáng dữ dội rồi bất thành linh quát lên một tiếng nhảy xổ đến chỗ quần hào

Lúc này Cồn Long Vương chẳng khác gì con sư tử điên khùng mất hết tính thâm trầm thường nhật.

Diệp Nhất Bình nói:

– Cây cung cứng đã giương lên đến độ chót thì còn gì đáng sợ nữa Lão vận hết công lực bình sinh vung chưởng đánh rạ

Thượng Quan Kỳ giật mình la lên:

– Sư phụ không nên...

Rồi chàng phóng cả hai chưởng rạ

Chưởng lực cả hai người hợp lại mà ngăn cản không nổi Cồn Long Vương nhảy xổ vào Chưởng lực chạm nhau, chàng bị rung lên, lùi lại bốn năm bước.

Viên Hiếu lớn tiếng quát:

– Đại ca bất tất phải hoang mang.

Gã vừa hô vừa phóng quyền ra đánh.

Nội lực ba người hợp lại mới gắng gượng đón được thế đánh của Cồn Long Vương mãnh liệt phi thường.

Diệp Nhất Bình đương đầu, tuy được Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu trợ lực kịp thời mà nội phủ vẫn bị rung động khủng khiếp, lão thổ máu tươi rạ Thiết Mộc đại sư ngưng tụ nội lực, ra chiêu “Phi Bạt Chàng Chung” đối thế thủ làm thế công để phản kích.

Cồn Long Vương vung tay ra đón tiếp thế chưởng của Thiết Mộc. Hai luồng kinh lực chạm nhau mãnh liệt Thiết Mộc đại sư bị hất về phía sau hai bước, máu trong nội phủ rạt rào, sắc mặt xám ngắt.

Liên Tuyết Kiều chẳng nói năng gì ngấm ngấm theo dõi phản ứng của Cồn Long Vương. Nàng thấy y sau khi phóng chưởng ra chống lại Thiết Mộc đại sư, bàn tay y thoáng hiện màu đỏ chói vội kêu lên:

– Không nên đem nội lực ra chống đối với y, chúng ta phải chia ra bốn mặt đánh vào, khiến y trở tay không kịp. Có thể thì sức thuốc thúc đẩy mới không có chỗ phát tiết.

Quần hào đều đem lòng kính phục Liên Tuyết Kiều, nghe lời nàng nói, lập tức chia ra bốn mặt đánh vào Cồn Long Vương. Tình trạng này quả nhiên khiến Cồn Long Vương tay chân luống cuống. Y bị gãy một tay hỏng một chân, nên chuyển vận không được linh hoạt. Quần hào không chịu ra mặt đấu chưởng với y

Y còn một chân chống đất mà vẫn phải xoay chuyển luôn.

Bọn Âu Dương Thống, Vân Cửu Long tuy không đối diện đấu chưởng với Cồn Long Vương mà cảm thấy chưởng lực của y mỗi lúc một mạnh thêm mà bên mình càng đánh lâu càng cảm thấy hãi hùng.

Liên Tuyết Kiều vẫn chưa ra tay Nàng đứng xa chừng ngoài một trượng để coi cuộc ác đấu ly kỳ. Nàng thấy bàn tay Cồn Long Vương mỗi lúc một đỏ thêm, đỏ chẳng khác gì máu tươi trông hoa cả mắt.

Mặt khác mắt y dần dần trở nên lơ đãng, rõ ràng sức mạnh trong người y thúc đẩy không phát tiết ra được làm cho y đau khổ cùng cực. Đột nhiên Cồn Long Vương quát lên một tiếng, nhảy một chân xông vào một cây lớn, phóng chưởng đánh vào cây này

“Sầm” một tiếng, cái cây lớn bằng miệng bát bị gãy đôi

Quần hào thấy chưởng lực y còn uy mãnh như vậy, không khỏi sinh lòng kinh hãi

Cồn Long Vương quay lại đánh vào tảng đá lớn bên mình y Tảng đá này nhọn hoắt, sắc bén kinh người Bàn tay Cồn Long Vương chém vào tuy tảng

đá vỡ thành mấy miếng, nhưng tay y cũng bị sứt máu chảy đầm đìa

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Người này võ công quả đến mực siêu quần, nếu y đường đường chính chính lập ra một môn phái thì quyết rằng hơn cả chín môn phái lớn kia.

Bỗng Cỗ Long Vương lại gầm lên một tiếng, rồi một chân nhảy loạn lên, chạy khắp nơi Bất luận gặp vật gì ngăn trở dù là phòng ốc, là đá núi, là cây lớn, y cũng vung chưởng đánh rạ

Mới trong khoảnh khắc, y đã đánh đổ bốn gian phòng, ba cây lớn, đập tan hai tảng đá núi Y đi đến đâu máu tươi chảy ròng ròng đến đó.

Lúc này tâm trí y không còn sáng suốt nữa Bọn Âu Dương Thống, Thượng Quan Kỳ đứng gần đó mà y cũng không biết đuổi theo

Trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, Cỗ Long Vương đột nhiên đứng lại Kêu lên một tiếng gào bần tay máu chảy đầm đìa vào ngực rồi rạch xuống một cái Gan ruột lòi ra, thi thể mới ngã xuống.

Quần hào vội chạy lại thì thấy thi thể Cỗ Long Vương vẫn còn giấy đàn đánh đập.

Bộ mặt thâm của kẻ một thời kiêu hùng, giết người không gớm tay là Cỗ Long Vương mà rút cục tự đâm vỡ ngực mà chết.

Liên Tuyết Kiều nước mắt chảy quanh quỳ xuống lễ ba lễ, nét mặt rầu rầu, rồi nàng không ngăn nổi giọt lệ sụt sùi nhỏ xuống.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quanh khẽ nói:

– Tại hạ đi phát động nét cơ quan cuối cùng.

Nói xong chàng rảo bước vào trong nhà mồ Đường Toàn.

Âu Dương Thống lấy làm lạ hỏi:

– Hãy còn một cơ quan nữa ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Vâng!....

Miệng chàng đáp mà người chàng đã gần đến bia trên mộ. Tấm bia này đã bị Cỗn Long Vương đá gãy chỉ còn chân. Thượng Quan Kỳ thò tay ra lay dưới đáy chiếc bia này thì lập tức bên dưới hở ra một huyết động to bằng miệng bát. Chàng đưa tay vào trong huyết động, lập tức vang lên mấy tiếng lách tách. Ngôi nhà mồ bắt đầu chuyển động.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, tấm bia vỡ ngã xuống, một tia nước lớn phun thẳng lên. Thượng Quan Kỳ không kịp đề phòng bị tia nước phun vào ướt hết quần áo

Tia nước phun ra hết rồi thì thấy một tấm mộc bài trời lên, viết bốn chữ son đỏ chói:

– Phải chạy cho mau!

Thượng Quan Kỳ lớn tiếng hô:

– Đại ca đã cảnh cáo chúng ta không thể không nghe lời được.

Rồi chàng chạy lùi về phía sau trước tiên.

Âu Dương Thống nâng Diệp Nhất Bình dậy nói:

– Đường tiên sinh không nói hoang đường bao giờ, chúng ta phải lánh cho mau!

Vừa dứt lời, tòa nhà mồ to lớn đột nhiên hiện ra bốn cửa Vô số đại hán quần áo lam lũ, đầu tóc bù xù theo bốn cửa ầm ầm chạy ra, chạy tứ tung.

Thượng Quan Kỳ thở dài một tiếng rồi nói:

– Ngôi mộ này chính tại hạ đốc công xây cất nên, mà không ngờ chỗ diệu dụng của nó đến mực này. Thế là bao nhiêu thợ thuyền bị giam hãm trong mộ lại gặp được cơ hội thoát chết.

Bọn thợ này bị giam trong mộ lâu ngày, không nhìn thấy ánh dương quang. Nay đột nhiên ra ngoài trời xanh mây trắng, nổi lên những tiếng reo hò như những kẻ điên khùng, rồi chạy đi bốn phía

Thượng Quan Kỳ ngăm ngăm đếm xem thì cả bốn cửa tổng cộng có đại hán

chạy ra, còn người chưa hiểu sống chết ra sao.

Bọn thợ la ó một lúc rồi bốn bề lại im phăng phắc.

Âu Dương Thống chạy ra ngoài bảy, tám trượng đứng dưới một gốc cây lớn để quan sát ngôi nhà mồ còn động tĩnh gì nữa không?

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà lại vang lên một tiếng nổ, bốn cửa vừa rồi mở ra đột nhiên đóng lại Trong cửa mộ còn một bóng người chạy vội ra ngoài nhanh như tên bắn. Y chỉ chậm một bước là bị chôn sống trong nhà mồ.

Tiếp theo là những tiếng nổ huyên thiên, cát đá tung trời bụi mờ khuất mặt. Máy người đứng đó tuy mục lực hơn đời mà cũng không nhìn rõ những cảnh vật bên trong tầng cát bụi.

Tiếng nổ liên thanh một hồi, cát bụi tung bay ra ngoài bốn năm trượng.

Chừng một khắc bụi mới lắng xuống.

Lúc cát bụi lắng xuống rồi, ngôi nhà mồ ngất ngưỡng bỗng biến đâu mất chỉ còn trơ lại nấm mồ vuông vẫn không đầy ba trượng và mấy dòng nước phun lên mà thôi.

Hết

Nguồn: Vietkiem.com

Được bạn: một sách đưa lên

vào ngày: 14 tháng 5 năm 2004